

Luyện Kim Cuồng Triều

Contents

Luyện Kim Cuồng Triều	16
1. Chương 1: Một Phong “di Thư”	16
2. Chương 2: Thập Tam Công Tử.	19
3. Chương 3: Thần Chi Tử Khí (*).	22
4. Chương 4: Siêu Cường Trí Nhớ.	24
5. Chương 5: Mặt Đất Hình Cầu!	26
6. Chương 6: Mất Tích	29
7. Chương 7: Cục Phẩm Nữ Nô.	31
8. Chương 8: Mua Bạn Về Chơi.	33
9. Chương 9: Truyền Kỳ.	36
10. Chương 10: Ngự Hoàn Thô Diện.	38
11. Chương 11: Sinh Nhật Của Ta Với Lão Bà.	41
12. Chương 12: Lấy Bại Gia Làm Mục Đích.	43
13. Chương 13: Bại Gia Tử Chuyên Nghiệp.	46
14. Chương 14: Luyện Kim Bút Ký.	48
15. Chương 15: Bại Gia Tử May Mắn	50
16. Chương 16: Quà Sinh Nhật	53
17. Chương 17: Luyện Kim Thiên Tài?	55
18. Chương 18: Thuốc Cẩm Cúm (1).	57
19. Chương 19: Thuốc Cẩm Cúm (2).	60
20. Chương 20: Luyện Kim Học Viện (1)	62
21. Chương 21: Luyện Kim Học Viện (2).	64
22. Chương 22: Luyện Kim Học Viện (3).	66
23. Chương 23: Luyện Kim Học Viện (4).	68
24. Chương 24: Luyện Kim Học Viện (5).	71
25. Chương 25: Mê Hoặc (1).	73
26. Chương 26: Mê Hoặc (2).	75
27. Chương 27: Mê Hoặc (3).	78
28. Chương 28: Mê Hoặc (4).	80
29. Chương 29: Linh Hồn Dung Hợp (1).	82
30. Chương 30: Linh Hồn Dung Hợp (2).	83
31. Chương 31: Linh Hồn Dung Hợp (3).	85
32. Chương 32: Thái Nhã Chi Nhận (1).	87
33. Chương 33: Thái Nhã Chi Nhận (2)	90
34. Chương 34: Thái Nhã Chi Nhận (3)	92
35. Chương 35: Nam Nhân Khóc Đi, Không Phải Tội (1)	94
36. Chương 36: Nam Nhân Khóc Đi, Không Phải Tội (2)	96
37. Chương 37: Nam Nhân Khóc Đi, Không Phải Tội (3)	98
38. Chương 38: Bại Gia Như Thần (1)	101
39. Chương 39: Bại Gia Như Thần (2)	103
40. Chương 40: Bại Gia Như Thần (3)	105
41. Chương 41: Dùng Khí Yêu (1)	107

42. Chương 42: Dũng Khí Yêu (2)	109
43. Chương 43: Dũng Khí Yêu (3)	112
44. Chương 44: Đâu Có Quan Hệ Gì Với Người Đâu (1)	114
45. Chương 45: Đâu Có Quan Hệ Gì Với Người Đâu (2)	116
46. Chương 46: Đâu Có Quan Hệ Gì Với Người Đâu (3)	119
47. Chương 47: Nấu Cơm Cả Đời (1)	121
48. Chương 48: Nấu Cơm Cả Đời (2)	123
49. Chương 49: Nấu Cơm Cả Đời (3)	125
50. Chương 50: Cô Gái Thanh Tú (1)	127
51. Chương 51: Cô Gái Thanh Tú (2)	130
52. Chương 52: Cô Gái Thanh Tú (3)	132
53. Chương 53: Liễu Phi Yên (1)	134
54. Chương 54: Liễu Phi Yên (2)	135
55. Chương 55: Kỳ Tích Được Sinh Ra (1)	136
56. Chương 56: Kỳ Tích Được Sinh Ra (2)	138
57. Chương 57: Kỳ Tích Được Sinh Ra (3)	141
58. Chương 58: Đẳng Sau Kỳ Tích (1)	144
59. Chương 59: Đẳng Sau Kỳ Tích (2)	146
60. Chương 60: Đẳng Sau Kỳ Tích (3)	149
61. Chương 61: Như Giấc Chiêm Bao (1)	151
62. Chương 62: Như Giấc Chiêm Bao (2)	153
63. Chương 63: Như Giấc Chiêm Bao (3)	156
64. Chương 64: Ta Từ Chối (1)	158
65. Chương 65: Ta Từ Chối (2)	160
66. Chương 66: Ta Từ Chối (3)	163
67. Chương 67: Thất Tình (1)	165
68. Chương 68: Thất Tình (2)	167
69. Chương 69: Thất Tình (3)	170
70. Chương 70: Vu Hãm (1)	172
71. Chương 71: Vu Hãm (2)	175
72. Chương 72: Nan Đề Cửa Hoàng Đế (1)	177
73. Chương 73: Nan Đề Cửa Hoàng Đế (2)	180
74. Chương 74: Nan Đề Cửa Hoàng Đế (3)	182
75. Chương 75: Vũ Khí Của Diệp Lăng (1)	185
76. Chương 76: Vũ Khí Của Diệp Lăng (2)	188
77. Chương 77: Vũ Khí Của Diệp Lăng (3)	190
78. Chương 78: Nữ Nhân Đáng Sợ (1)	192
79. Chương 79: Nữ Nhân Đáng Sợ (2)	193
80. Chương 80: Nữ Nhân Đáng Sợ (3)	196
81. Chương 81: Kỹ Xảo Chiến Đấu Của Luyện Kim Thuật (1)	198
82. Chương 82: Kỹ Xảo Chiến Đấu Của Luyện Kim Thuật (2)	200
83. Chương 83: Kỹ Xảo Chiến Đấu Của Luyện Kim Thuật (3)	203
84. Chương 84: luyện Kim Thiên Tài (1)	205
85. Chương 85: luyện Kim Thiên Tài (2)	207
86. Chương 86: luyện Kim Thiên Tài (3)	210
87. Chương 87: Biểu Tỷ (1)	213
88. Chương 88: Biểu Tỷ (2)	216
89. Chương 89: Thịnh Thế Yến Hội (1)	219
90. Chương 90: Thịnh Thế Yến Hội (2)	222
91. Chương 91: Hàng Xịn Và Hàng Dỏm (1)	226
92. Chương 92: Hàng Xịn Và Hàng Dỏm (2)	229
93. Chương 93: Du Lịch (1)	232
94. Chương 94: Du Lịch (2)	235
95. Chương 95: Như Trầm Địch Thân Tới (1)	239

96. Chương 96: Như Trầm Địch Thân Tới (2)	242
97. Chương 97: Thảm Ván (1)	245
98. Chương 98: Thảm Ván (2)	248
99. Chương 99: Thiên Vị (1)	251
100. Chương 100: Thiên Vị (2)	254
101. Chương 101: Tên Cửa Thất Công Chúa (1)	257
102. Chương 102: Tên Cửa Thất Công Chúa (2)	260
103. Chương 103: Lý Do (1)	264
104. Chương 104: Lý Do (2)	267
105. Chương 105: Biến Số (1)	269
106. Chương 106: Biến Số (2)	271
107. Chương 107: Biến Số (3)	274
108. Chương 108: Nhã Trúc (1)	276
109. Chương 109: Nhã Trúc (2)	278
110. Chương 110: Nhã Trúc (3)	280
111. Chương 111: Cười Ngựa? Ta Cần Sao? (1)	283
112. Chương 112: Cười Ngựa? Ta Cần Sao? (2)	285
113. Chương 113: Cười Ngựa? Ta Cần Sao? (3)	287
114. Chương 114: Long Kỵ Sĩ (1)	290
115. Chương 115: Long Kỵ Sĩ (2)	292
116. Chương 116: Long Kỵ Sĩ (3)	294
117. Chương 117: Độc Cẩn Thiên Quân (1)	296
118. Chương 118: Độc Cẩn Thiên Quân (2)	298
119. Chương 119: Độc Cẩn Thiên Quân (3)	300
120. Chương 120: Độn Thổ (1)	302
121. Chương 121: Độn Thổ (2)	305
122. Chương 122: Độn Thổ (3)	307
123. Chương 123: Đàm Phán (1)	309
124. Chương 124: Đàm Phán (2)	311
125. Chương 125: Đàm Phán (3)	313
126. Chương 126: Bắt Cóc (1)	316
127. Chương 127: Bắt Cóc (2)	318
128. Chương 128: Xảo Hợp (1)	320
129. Chương 129: Xảo Hợp (2)	322
130. Chương 130: Xảo Hợp (3)	324
131. Chương 131: Vận Khí Tuyệt Đối (1)	327
132. Chương 132: Vận Khí Tuyệt Đối (2)	329
133. Chương 133: Vận Khí Tuyệt Đối (3)	331
134. Chương 134: Thành Thị Cùng Vương Quốc (1)	334
135. Chương 135: Thành Thị Cùng Vương Quốc (2)	336
136. Chương 136: Thành Thị Cùng Vương Quốc (3)	338
137. Chương 137: Thanh Lâu Cùng Trà Lâu (1)	340
138. Chương 138: Thanh Lâu Cùng Trà Lâu (2)	343
139. Chương 139: Thanh Lâu Cùng Trà Lâu (3)	345
140. Chương 140: Người Có Chia Ly Có Gặp Lại (1)	348
141. Chương 141: Người Có Chia Ly Có Gặp Lại (2)	351
142. Chương 142: Người Có Chia Ly Có Gặp Lại (3)	353
143. Chương 143: Mơ Hồ (1)	355
144. Chương 144: Mơ Hồ (2)	358
145. Chương 145: Bách Độc Bất Xâm (1)	360
146. Chương 146: Bách Độc Bất Xâm (2)	362
147. Chương 147: Bách Độc Bất Xâm (3)	364
148. Chương 148: Phòng Thí Nghiệm (1)	366
149. Chương 149: Phòng Thí Nghiệm (2)	369

150. Chương 150: Phòng Thí Nghiệm (3).	371
151. Chương 151: Lãnh Huyết Ngũ (1).	373
152. Chương 152: Lãnh Huyết Ngũ (2).	375
153. Chương 153: Lãnh Huyết Ngũ (3).	377
154. Chương 154: Sát Thủ (1).	379
155. Chương 155: Sát Thủ (2).	381
156. Chương 156: Sát Thủ (3).	384
157. Chương 157: Ngoài Ý Muốn Nho Nhỏ (1)	386
158. Chương 158: Ngoài Ý Muốn Nho Nhỏ (2)	388
159. Chương 159: Ngoài Ý Muốn Nho Nhỏ (3).	390
160. Chương 160: Ta Có Bạn Rồi (1)!	393
161. Chương 161: Ta Có Bạn Rồi (2)!	393
162. Chương 162: Khôi Lỗi Thuật (1)	396
163. Chương 163: Khôi Lỗi Thuật (2)	398
164. Chương 164: Khôi Lỗi Thuật (3)	400
165. Chương 165: Khôi Lỗi Thuật (4)	402
166. Chương 166: Tuyển Cử (1)	405
167. Chương 167: Tuyển Cử (2)	407
168. Chương 168: Tuyển Cử (3)	409
169. Chương 169: Vị Trí (1)	412
170. Chương 170: Vị Trí (2)	414
171. Chương 171: Vị Trí (3)	416
172. Chương 172: Đừng Coi Thường Người Lùn	419
173. Chương 173: Đừng Coi Thường Người Lùn 2	421
174. Chương 174: Đừng Coi Thường Người Lùn (3)	424
175. Chương 175: Phá Trận (1)	426
176. Chương 176: Phá Trận (2)	428
177. Chương 177: Phá Trận (3)	431
178. Chương 178: Tiểu Linh (1)	433
179. Chương 179: Tiểu Linh (2)	435
180. Chương 180: Long Cát Công Chúa (1)	438
181. Chương 181: Long Cát Công Chúa (2)	440
182. Chương 182: Long Cát Công Chúa (3)	442
183. Chương 183: Long Cát Công Chúa (4)	445
184. Chương 184: Xuất Phát (1)	447
185. Chương 185: Xuất Phát 2	449
186. Chương 186: Xuất Phát (3)	451
187. Chương 187: Biểu Tỷ Của Ta Tên Là Gì? (1)	454
188. Chương 188: Biểu Tỷ Của Ta Tên Là Gì? (2)	456
189. Chương 189: Đấu Giá Hội (1)	458
190. Chương 190: Đấu Giá Hội (2)	460
191. Chương 191: Đấu Giá Hội (3)	462
192. Chương 192 193: Xe Đến Ất Có Đường (1, 2)	464
193. Chương 194: Xe Đến Ất Có Đường (3)	468
194. Chương 195: Tiến Cung (1)	471
195. Chương 196: Tiến Cung (2)	473
196. Chương 197: Tiến Cung (3)	475
197. Chương 198: A Di? A Bà?	477
198. Chương 199: A Di? A Bà? (2)	479
199. Chương 200: A Di? A Bà? (3)	482
200. Chương 201: Cự Tuyệt (1)	484
201. Chương 202: Cự Tuyệt (2)	486
202. Chương 203: Rối Loạn (1)	488

203. Chương 204:	Rối Loạn (2)	491
204. Chương 205:	Rối Loạn (3)	493
205. Chương 206:	Người Bị Bỏ Quên (1)	495
206. Chương 207:	Người Bị Bỏ Quên (2)	498
207. Chương 208:	Người Bị Bỏ Quên (3)	500
208. Chương 209:	Hành Động Âm Sát (1)	502
209. Chương 210:	Hành Động Âm Sát (2)	505
210. Chương 211:	Nhiệm Vụ Âm Sát (3)	507
211. Chương 212:	Vương Bận Không Thể Buông... (1)	509
212. Chương 213:	Vương Bận Không Thể Buông... (2)	512
213. Chương 214:	Khôi Lỗi Chiến Đấu Thuật (1)	514
214. Chương 215:	Khôi Lỗi Chiến Đấu Thuật (2)	516
215. Chương 216:	Khôi Lỗi Chiến Đấu Thuật (3)	519
216. Chương 217:	Biểu Tỷ Và Bà Ngoại (1)	521
217. Chương 218:	Biểu Tỷ Và Bà Ngoại (2)	524
218. Chương 219:	Biểu Tỷ Và Bà Ngoại (3)	526
219. Chương 220:	Chu Tước Huyết Ngọc (1)	528
220. Chương 221:	Chu Tước Huyết Ngọc (2)	531
221. Chương 222:	Chu Tước Huyết Ngọc (3)	533
222. Chương 223:	Lời Đồn Nhảm (1)	535
223. Chương 224:	Lời Đồn Nhảm (2)	538
224. Chương 225:	Lời Đồn Nhảm (3)	540
225. Chương 226:	Gặp Tai Kiếp (1)	542
226. Chương 227:	Gặp Tai Kiếp (2)	545
227. Chương 228:	Gặp Tai Kiếp (3)	547
228. Chương 229:	Tiểu Nhị (1)	549
229. Chương 230:	Tiểu Nhị (2)	552
230. Chương 231:	Tiểu Nhị (3)	554
231. Chương 232:	Tiểu Hắc (1)	557
232. Chương 233:	Tiểu Hắc (2)	559
233. Chương 234:	Tiểu Hắc (3)	561
234. Chương 235:	Chữa Bệnh (1)	563
235. Chương 236:	Chữa Bệnh (2)	566
236. Chương 237:	Chữa Bệnh (3)	568
237. Chương 238:	Khoảng Cách (1)	570
238. Chương 239:	Khoảng Cách (2)	573
239. Chương 240:	Khoảng Cách (3)	575
240. Chương 241:	Báo Danh (1)	577
241. Chương 242:	Báo Danh (2)	579
242. Chương 243:	Thanh Tràng (1)	581
243. Chương 244:	Thanh Tràng (2)	584
244. Chương 245:	Thanh Tràng (3)	586
245. Chương 246:	Đê Tiện (1)	588
246. Chương 247:	Đê Tiện (2)	591
247. Chương 248:	Đê Tiện (3)	593
248. Chương 249:	Ngân Sắc Song Thương (1)	595
249. Chương 250:	Ngân Sắc Song Thương (2)	597
250. Chương 251:	Ngân Sắc Song Thương (3)	600
251. Chương 252:	Ngân Sắc Song Thương (4)	602
252. Chương 253:	Cưới Làm Tiểu Thiếp (1)	604
253. Chương 254:	Cưới Làm Tiểu Thiếp (2)	607
254. Chương 255:	Hiếu Lâm (1)	609
255. Chương 256:	Hiếu Lâm (2)	611
256. Chương 257:	Hiếu Lâm (3)	613

257. Chương 258: Dân Chạy Nạn (1)	615
258. Chương 259: Dân Chạy Nạn (2)	617
259. Chương 260: Dân Chạy Nạn (3)	619
260. Chương 261: Chiếc Đũa Hiện Lên (1)	622
261. Chương 262: Chiếc Đũa Hiện Lên (2)	624
262. Chương 263: Chiếc Đũa Hiện Lên (3)	626
263. Chương 264: Phần Nộ (1)	628
264. Chương 265: Phần Nộ (2)	631
265. Chương 266: Phần Nộ (3)	633
266. Chương 267: Bảo Hộ (1)	635
267. Chương 268: Bảo Hộ (2)	637
268. Chương 269: Ăn Mì (1)	639
269. Chương 270: Ăn Mì (2)	642
270. Chương 271: Ăn Mì (3)	644
271. Chương 272: A Nhĩ Văn (1)	647
272. Chương 273: A Nhĩ Văn (2)	649
273. Chương 274: A Nhĩ Văn (3)	651
274. Chương 275: Ôn Dịch (1)	653
275. Chương 276: Ôn Dịch (2)	655
276. Chương 277: Ôn Dịch (3)	658
277. Chương 278: Mơ Hồ Thần Y (1)	660
278. Chương 279: Mơ Hồ Thần Y (2)	662
279. Chương 280: Mơ Hồ Thần Y (3)	664
280. Chương 281: Cầu Y (1)	666
281. Chương 282: Cầu Y (2)	668
282. Chương 283: Cầu Y (3)	671
283. Chương 284: Kỳ Tích Khu (1)	673
284. Chương 285: Kỳ Tích Khu (2)	675
285. Chương 286: Kỳ Tích Khu (3)	677
286. Chương 287: Chân Kim (1)	679
287. Chương 288: Chân Kim (2)	681
288. Chương 289: Chân Kim (3)	683
289. Chương 290: Băng Cùng Hỏa (1)	685
290. Chương 291: Băng Cùng Hỏa (2)	688
291. Chương 292: Băng Cùng Hỏa (3)	690
292. Chương 293: Gặp Lại (1)	692
293. Chương 294: Gặp Lại (2)	695
294. Chương 295: Gặp Lại (3)	697
295. Chương 296: Mơ Hồ Đường (1)	699
296. Chương 297: Mơ Hồ Đường (2)	701
297. Chương 298: Câu Bì Cao Dược (1)	704
298. Chương 299: Câu Bì Cao Dược (2)	706
299. Chương 300: Câu Bì Cao Dược (3)	708
300. Chương 301: Nữ? (1)	710
301. Chương 302: Nữ? (2)	712
302. Chương 303: Nữ? (3)	715
303. Chương 304: Diệp Chỉ Tình (1)	717
304. Chương 305: Diệp Chỉ Tình (2)	719
305. Chương 306: Diệp Chỉ Tình (3)	721
306. Chương 307: Mắc Tiếu? Con Tin? (1)	723
307. Chương 308: Mắc Tiếu? Con Tin? (2)	725
308. Chương 309: Mắc Tiếu? Con Tin? (3)	728
309. Chương 310: Nữ Tặc Xinh Đẹp (1)	730
310. Chương 311: Nữ Tặc Xinh Đẹp (2)	732

311. Chương 312: Nữ Tặc Xinh Đẹp (3)	734
312. Chương 313: Khôi Lỗi (1)	737
313. Chương 314: Khôi Lỗi (2)	739
314. Chương 315: Khôi Lỗi (3)	741
315. Chương 316: Chuẩn Bị (1)	743
316. Chương 317: Chuẩn Bị (2)	745
317. Chương 318: Chuẩn Bị (3)	748
318. Chương 319: Xếp Hàng (1)	749
319. Chương 320: Xếp Hàng (2)	751
320. Chương 321: Người Quen (1)	754
321. Chương 322: Người Quen (2)	756
322. Chương 323: Người Quen (3)	758
323. Chương 324: Thiếu Nữ Cánh Đen (1)	760
324. Chương 325: Thiếu Nữ Cánh Đen (2)	762
325. Chương 326: Thiếu Nữ Cánh Đen (3)	765
326. Chương 327: Luyện Kim Trận (1)	767
327. Chương 328: Luyện Kim Trận (2)	769
328. Chương 329: Luyện Kim Trận (3)	771
329. Chương 330: Ta Tin Tưởng (1)	773
330. Chương 331: Ta Tin Tưởng (2)	775
331. Chương 332: Ta Tin Tưởng (3)	778
332. Chương 333: Ta Tin Tưởng (4)	780
333. Chương 334: Liên Hoàn Trận (1)	782
334. Chương 335: Liên Hoàn Trận (2)	784
335. Chương 336: Liên Hoàn Trận (3)	786
336. Chương 337: Lục Mang Phòng Ngự Trận (1)	788
337. Chương 338: Lục Mang Phòng Ngự Trận (2)	791
338. Chương 339: Cảm Giác Quen Thuộc (1)	793
339. Chương 340: Cảm Giác Quen Thuộc (2)	795
340. Chương 341: Cảm Giác Quen Thuộc (3)	797
341. Chương 342: Ta Muốn Đi Vào (1)	800
342. Chương 343: Ta Muốn Đi Vào (2)	802
343. Chương 344: Ta Muốn Đi Vào (3)	804
344. Chương 345: Biệt Kính (1)	806
345. Chương 346: Biệt Kính (2)	808
346. Chương 347: Biệt Kính (3)	811
347. Chương 348: Nghịch Phản Tinh Lọc Trận (1)	813
348. Chương 349: Nghịch Phản Tinh Lọc Trận (2)	815
349. Chương 350: Nghịch Phản Tinh Lọc Trận (3)	817
350. Chương 351: Thánh Nữ (1)	819
351. Chương 352: Thánh Nữ (2)	822
352. Chương 353: Thánh Nữ (3)	824
353. Chương 354: Chữa Trị, Trọng Tổ (1)	826
354. Chương 355: Chữa Trị, Trọng Tổ (2)	828
355. Chương 356: Sống Lại (1)	831
356. Chương 357: Sống Lại (2)	833
357. Chương 358: Sống Lại (3)	835
358. Chương 359: Để Ta Sửa Sang Lại Một Chút (1)	837
359. Chương 360: Để Ta Sửa Sang Lại Một Chút (2)	840
360. Chương 361: Để Ta Sửa Sang Lại Một Chút (3)	842
361. Chương 362: Một Bậc Cảnh Giới (1)	844
362. Chương 363: Một Bậc Cảnh Giới (2)	846
363. Chương 364: Một Bậc Cảnh Giới (3)	849
364. Chương 365: Mộng? (1)	851

365. Chương 366: Mộng? (2)	853
366. Chương 367: Mộng? (3)	855
367. Chương 368: Hồn Hợp Tổ So Đấu (1)	857
368. Chương 369: Hồn Hợp Tổ So Đấu (2)	859
369. Chương 370: Hồn Hợp Tổ So Đấu (3)	862
370. Chương 371: Hỏa Diễm Chi Vũ (1)	864
371. Chương 372: Hỏa Diễm Chi Vũ (2)	866
372. Chương 373: Hỏa Diễm Chi Vũ (3)	868
373. Chương 374: Thánh Nữ Giá Lâm (1)	871
374. Chương 375: Thánh Nữ Giá Lâm (2)	873
375. Chương 376: Thánh Nữ Giá Lâm (3)	875
376. Chương 377: Thần Tích (1)	877
377. Chương 378: Thần Tích (2)	879
378. Chương 379: Thần Tích (3)	882
379. Chương 380: Lệch Hướng (1)	884
380. Chương 381: Lệch Hướng (2)	886
381. Chương 382: Phi Vân Thái (1)	888
382. Chương 383: Phi Vân Thái (2)	890
383. Chương 384: Phi Vân Thái (3)	893
384. Chương 385: Võ Trang Băng Thiên Sứ (1)	895
385. Chương 386: Võ Trang Băng Thiên Sứ (2)	897
386. Chương 387: Võ Trang Băng Thiên Sứ (3)	900
387. Chương 388: Trống Trận Vang Rền (1)	902
388. Chương 389: Trống Trận Vang Rền (2)	905
389. Chương 390: Trống Trận Vang Rền (3)	907
390. Chương 391: Nam Nhân (1)	910
391. Chương 392: Nam Nhân (2)	912
392. Chương 393: Nam Nhân (3)	914
393. Chương 394: Hoàn Bại (1)	916
394. Chương 395: Hoàn Bại (2)	918
395. Chương 396: Hoàn Bại (3)	921
396. Chương 397: Cứu Và Không Cứu (1)	923
397. Chương 398: Cứu Và Không Cứu (2)	926
398. Chương 399: Cứu Và Không Cứu (3)	929
399. Chương 400: Người Biết Bay? (1)	931
400. Chương 401: Người Biết Bay? (2)	934
401. Chương 402: Người Biết Bay? (3)	936
402. Chương 403: Hợp Thể Ma Pháp (1)	939
403. Chương 404: Hợp Thể Ma Pháp (2)	942
404. Chương 405: Thắng Lợi Ngoài Ý Muốn (1)	944
405. Chương 406: Thắng Lợi Ngoài Ý Muốn (2)	947
406. Chương 407: Thắng Lợi Ngoài Ý Muốn (3)	949
407. Chương 408: Tới Bắt Ta Đi (1)	952
408. Chương 409: Tới Bắt Ta Đi (2)	954
409. Chương 410: Tới Bắt Ta Đi (3)	957
410. Chương 411: Gặp Lại? (1)	959
411. Chương 412: Gặp Lại? (2)	961
412. Chương 413: Gặp Lại? (3)	964
413. Chương 414: Thái Dã (1)	966
414. Chương 415: Thái Dã (2)	969
415. Chương 416: Thái Dã (3)	971
416. Chương 417: Chiến Thần Tiểu Hồ Nữ (1)	974
417. Chương 418: Chiến Thần Tiểu Hồ Nữ (2)	976
418. 417	979

419. Chương 420:	Ngư Hoàn Thô Diện (1)	982
420. Chương 421:	Ngư Hoàn Thô Diện (2)	984
421. Chương 422:	Ngư Hoàn Thô Diện (3)	987
422. Chương 423:	Hồi Ưc (1)	989
423. Chương 424:	Hồi Ưc (2)	992
424. Chương 425:	Hồi Ưc (3)	994
425. Chương 426:	Trở Lại Như Cũ (1)	997
426. Chương 427:	Trở Lại Như Cũ (2)	999
427. Chương 428:	Trở Lại Như Cũ (3)	1002
428. Chương 429:	Danh Ngạch (1)	1004
429. Chương 430:	Danh Ngạch (2)	1007
430. Chương 431:	Hồ Ly Tinh (1)	1010
431. Chương 432:	Hồ Ly Tinh. (2)	1012
432. Chương 433:	Hồ Ly Tinh. (3)	1015
433. Chương 434:	Bị Tập Kích. (1)	1017
434. Chương 435:	Bị Tập Kích. (2)	1019
435. Chương 436:	Bị Tập Kích. (3)	1021
436. Chương 437:	Sát Thủ Bài Danh. (1)	1024
437. Chương 438:	Sát Thủ Bài Danh. (2)	1026
438. Chương 439:	Thiên Cơ Giáp (1)	1028
439. Chương 440:	Thiên Cơ Giáp (2)	1030
440. Chương 441:	Thiên Cơ Giáp (3)	1032
441. Chương 442:	Bách Thú Khu (1)	1035
442. Chương 443:	Bách Thú Khu (2)	1037
443. Chương 444:	Bách Thú Khu (3)	1039
444. Chương 445:	Lý Nguyệt (1)	1041
445. Chương 446:	Lý Nguyệt (2)	1044
446. Chương 447:	Lý Nguyệt (3)	1046
447. Chương 448:	Lý Gia Phát Triển (1)	1049
448. Chương 449:	Lý Gia Phát Triển (2)	1051
449. Chương 450:	Lý Gia Phát Triển (3)	1053
450. Chương 451:	Tái Ngộ Tiểu Linh (1)	1055
451. Chương 452:	Tái Ngộ Tiểu Linh (2)	1058
452. Chương 453:	Tái Ngộ Tiểu Linh (1)	1060
453. Chương 454:	Kế Hoạch Mới (1)	1062
454. Chương 455:	Kế Hoạch Mới (2)	1065
455. Chương 456:	Kế Hoạch Mới (3)	1067
456. Chương 457:	Lãnh Huyết Ngũ(1)	1069
457. Chương 458:	Lãnh Huyết Ngũ(2)	1071
458. Chương 459:	Lãnh Huyết Ngũ(3)	1074
459. Chương 460:	Tề Tụ Trúc Tâm Lâu (1)	1076
460. Chương 461:	Tề Tụ Trúc Tâm Lâu (2)	1078
461. Chương 462:	Tề Tụ Trúc Tâm Lâu (3)	1081
462. Chương 463:	Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu (1)	1083
463. Chương 464:	Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu (2)	1085
464. Chương 465:	Sai (1)	1088
465. Chương 466:	Sai (2)	1090
466. Chương 467:	Sai (3)	1092
467. Chương 468:	Thái Điều Luyện Tiên (1)	1095
468. Chương 469:	Thái Điều Luyện Tiên (2)	1097
469. Chương 470:	Thái Điều Luyện Tiên (3)	1099
470. Chương 471:	Ta Không Cố Ý (1)	1101
471. Chương 472:	Ta Không Cố Ý (2)	1104
472. Chương 473:	Ta Không Cố Ý (3)	1106

473. Chương 474:	Phượng Vũ Cửu Thiên (1)	1108
474. Chương 475:	Phượng Vũ Cửu Thiên (2)	1111
475. Chương 476:	Phượng Vũ Cửu Thiên (3)	1113
476. Chương 477:	Đền Khổng Minh Bay Cao (1)	1116
477. Chương 478:	Đền Khổng Minh Bay Cao (2)	1118
478. Chương 479:	Đền Khổng Minh Bay Cao (3)	1121
479. Chương 480:	Khối Gạch Lãng Mạn (1)	1123
480. Chương 481:	Khối Gạch Lãng Mạn (2)	1125
481. Chương 482:	Vây Săn Bắt Đầu (1)	1128
482. Chương 483:	Vây Săn Bắt Đầu (2)	1130
483. Chương 484:	Vây Săn Bắt Đầu (3)	1132
484. Chương 485:	Một Tên Bắt Chết (1)	1134
485. Chương 486:	Một Tên Bắt Chết (2)	1137
486. Chương 487:	Một Tên Bắt Chết (3)	1139
487. Chương 488:	Một Tên Bắt Chết (4)	1141
488. Chương 489:	Ăn Canh (1)	1144
489. Chương 490:	Ăn Canh (2)	1146
490. Chương 491:	Đêm Tập (1)	1148
491. Chương 492:	Đêm Tập (2)	1150
492. Chương 493:	Đêm Tập (3)	1153
493. Chương 494:	Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (1)	1156
494. Chương 495:	Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (2)	1158
495. Chương 496:	Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (3)	1161
496. Chương 497:	Thử Thử Xem (1)	1163
497. Chương 498:	Thử Thử Xem (2)	1165
498. Chương 499:	Thử Thử Xem (3)	1167
499. Chương 500:	Tự Minh Động Thủ (1)	1170
500. Chương 501:	Tự Minh Động Thủ (2)	1172
501. Chương 502:	Thất Lạc (1)	1175
502. Chương 503:	Thất Lạc (2)	1177
503. Chương 504:	Thất Lạc (3)	1179
504. Chương 505:	Sinh Lộ Tử Lộ (1)	1182
505. Chương 506:	Sinh Lộ Tử Lộ (2)	1184
506. Chương 507:	Sinh Lộ Tử Lộ (3)	1187
507. Chương 508:	Hôn Dưới Nước (1)	1189
508. Chương 509:	Hôn Dưới Nước (2)	1191
509. Chương 510:	Hôn Dưới Nước (3)	1194
510. Chương 511:	Lý Gia Yên Hội (1)	1196
511. Chương 512:	Lý Gia Yên Hội (2)	1198
512. Chương 513:	Lý Gia Yên Hội (3)	1200
513. Chương 514:	Tiểu Bạch Kiếm (1)	1202
514. Chương 515:	Tiểu Bạch Kiếm (2)	1205
515. Chương 516:	Tiểu Bạch Kiếm (3)	1207
516. Chương 517:	Chuyện Không Thể Đưa Ra Ánh Sáng (1)	1209
517. Chương 518:	Chuyện Không Thể Đưa Ra Ánh Sáng (2)	1211
518. Chương 519:	Tấu Vi Thượng Sách (1)	1213
519. Chương 520:	Tấu Vi Thượng Sách (2)	1216
520. Chương 521:	Tấu Vi Thượng Sách (3)	1218
521. Chương 522:	Tấu Vi Thượng Sách (4)	1221
522. Chương 523:	Thiếp Thân Thị Vệ (1)	1223
523. Chương 524:	Thiếp Thân Thị Vệ (2)	1225
524. Chương 525:	Thiếp Thân Thị Vệ (3)	1227
525. Chương 526:	Ăn Cơm(1)	1229
526. Chương 527:	Ăn Cơm(2)	1231

527. Chương 528:	Ăn Cơm(3)	1233
528. Chương 529:	Lương Chúc (1)	1235
529. Chương 530:	Lương Chúc (2)	1237
530. Chương 531:	Khách Nhân Của Nữ Hoàng (1)	1239
531. Chương 532:	Khách Nhân Của Nữ Hoàng (2)	1242
532. Chương 533:	Khách Nhân Của Nữ Hoàng (3)	1244
533. Chương 534:	Truyền Thống Của Sinh Nhật (1)	1246
534. Chương 535:	Truyền Thống Của Sinh Nhật (2)	1249
535. Chương 536:	Cô Em Vợ (1)	1251
536. Chương 537:	Cô Em Vợ (2)	1253
537. Chương 538:	Cô Em Vợ (3)	1255
538. Chương 539:	Cô Em Vợ (4)	1258
539. Chương 540:	Hành Động Một Minh (1)	1260
540. Chương 541:	Hành Động Một Minh (2)	1262
541. Chương 542:	Hành Động Một Minh (3)	1265
542. Chương 543:	Ái Tình Cổ Sự (1)	1267
543. Chương 544:	Ái Tình Cổ Sự (2)	1269
544. Chương 545:	Ta Tới Tìm Người (1)	1271
545. Chương 546:	Ta Tới Tìm Người (2)	1273
546. Chương 547:	Ta Tới Tìm Người (3)	1275
547. Chương 548:	Bắt Cóc (1)	1277
548. Chương 549:	Bắt Cóc (2)	1279
549. Chương 550:	Bắt Cóc (3)	1281
550. Chương 551:	Ta Mệt Mỏi (1)	1284
551. Chương 552:	Ta Mệt Mỏi (2)	1286
552. Chương 553:	Ta Mệt Mỏi (3)	1289
553. Chương 554:	Sư Tử Biến Dị (1)	1292
554. Chương 555:	Sư Tử Biến Dị (2)	1295
555. Chương 556:	Sư Tử Biến Dị (3)	1298
556. Chương 557:	Mục Dương Trấn (1)	1300
557. Chương 558:	Mục Dương Trấn (2)	1303
558. Chương 559:	Mục Dương Trấn (3)	1306
559. Chương 560:	Tiểu Ma Nữ (1)	1309
560. Chương 561:	Tiểu Ma Nữ (2)	1311
561. Chương 562:	Tiểu Ma Nữ (3)	1315
562. Chương 563:	Tiền Thuốc Men (1)	1318
563. Chương 564:	Tiền Thuốc Men (2)	1320
564. Chương 565:	Tiền Thuốc Men (3)	1325
565. Chương 566:	Đại Khai Sát Giới (1)	1328
566. Chương 567:	Đại Khai Sát Giới (2)	1330
567. Chương 568:	Đại Khai Sát Giới (3)	1334
568. Chương 569:	Tu Luyện (1)	1336
569. Chương 570:	Tu Luyện (2)	1338
570. Chương 571:	Đồ Sát (1)	1341
571. Chương 572:	Đồ Sát (2)	1343
572. Chương 573:	Đồ Sát (3)	1346
573. Chương 574:	Quét Dọn Chiến Trường (1)	1348
574. Chương 575:	Quét Dọn Chiến Trường (2)	1350
575. Chương 576:	Quét Dọn Chiến Trường (3)	1353
576. Chương 577:	Con Ruồi (1)	1357
577. Chương 578:	Con Ruồi (2)	1360
578. Chương 579:	Con Ruồi (3)	1363
579. Chương 580:	Điệp Nguyệt (1)	1365
580. Chương 581:	Điệp Nguyệt (2)	1368

581. Chương 582: Điệp Nguyệt (3 4)	1371
582. Chương 583: Biến Cố (1)	1376
583. Chương 584: Biến Cố (2)	1378
584. Chương 585: Biến Cố (3)	1381
585. Chương 586: Tiếng Rít Gào(1)	1383
586. Chương 587: Tiếng Rít Gào (2).	1386
587. Chương 588: Oanh Thiên (1)	1388
588. Chương 589: Oanh Thiên (2)	1390
589. Chương 590: Oanh Thiên (3)	1393
590. Chương 591 592: Tranh Khúc (1 2)	1395
591. Chương 593: Tranh Khúc (3 4)	1400
592. Chương 594: Rung Động (1)	1405
593. Chương 595: Rung Động (2)	1408
594. Chương 596: Rung Động (3)	1410
595. Chương 597: Trở Về Bộ Lạc (1)	1412
596. Chương 598: Trở Về Bộ Lạc (2)	1415
597. Chương 599: Trở Về Bộ Lạc (3)	1417
598. Chương 600: Trị Liệu (1)	1420
599. Chương 601: Trị Liệu (2)	1423
600. Chương 602: Trị Liệu (3)	1426
601. Chương 603: Khai Chẩn (1)	1428
602. Chương 604: Khai Chẩn (2)	1431
603. Chương 605: Khai Chẩn (3)	1434
604. Chương 606: Thuần Khiết Đại Bị Đồng Miên (1)	1436
605. Chương 607: Thuần Khiết Đại Bị Đồng Miên (2)	1439
606. Chương 608: Thuần Khiết Đại Bị Đồng Miên (3)	1441
607. Chương 609: Cái Tát (1)	1444
608. Chương 610: Cái Tát (2)	1447
609. Chương 611: Cái Tát (3 4)	1449
610. Chương 612: Độc Cô Cửu Kiếm (1)	1455
611. Chương 613: Độc Cô Cửu Kiếm (2)	1457
612. Chương 614: Độc Cô Cửu Kiếm (3)	1460
613. Chương 615: Ta Không Để Mất Đến Các Nàng (1)	1462
614. Chương 616: Ta Không Để Mất Đến Các Nàng (2)	1465
615. Chương 617: Ai Trêu Chọc Ai?	1467
616. Chương 618: Ai Trêu Chọc Ai (2)	1471
617. Chương 619: Ai Trêu Chọc Ai? (3)	1473
618. 617	1476
619. Chương 621: Xuất Kiếm (2)	1479
620. Chương 622: Không Chê Thiếu Niên Nghèo (1)	1482
621. Chương 623: Không Chê Thiếu Niên Nghèo (2)	1485
622. Chương 624: Không Chê Thiếu Niên Nghèo (3)	1488
623. Chương 625: Xếp Hàng Lấy Số (1)	1491
624. Chương 626: Xếp Hàng Lấy Số (2)	1493
625. Chương 627: Xếp Hàng Linh Số (3)	1496
626. Chương 628: Năm Không Năm Không (1)	1498
627. Chương 629-630: Năm Không Năm Không (2 3)	1500
628. Chương 631, 632: Tập Kích Bất Ngờ (1 2)	1505
629. Chương 633: Tập Kích Bất Ngờ (3)	1510
630. Chương 634: Đốt Nhà Ngươi (1)	1512
631. Chương 635: Đốt Nhà Ngươi (2)	1514
632. Chương 636: Đốt Nhà Ngươi (3)	1517
633. Chương 637: Một Minh Chiến Đấu (1)	1520
634. Chương 638: Một Minh Chiến Đấu (2)	1522

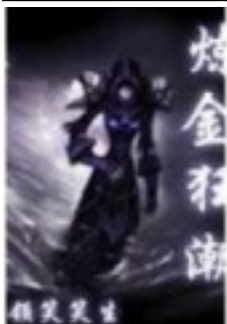
635. Chương 640: Một Minh Chiến Đấu (3)	1525
636. Chương 641: Cô Dâu Cuối Cùng (1)	1527
637. Chương 642: Cô Dâu Cuối Cùng (2)	1530
638. Chương 643: Cô Dâu Cuối Cùng (3)	1532
639. Chương 644: Bắt Ngờ (1)	1535
640. Chương 645: Bắt Ngờ (2)	1538
641. Chương 646: Bắt Ngờ (3)	1541
642. Chương 647 648: Mẹ Vợ Xem Con Rể (1 2)	1544
643. Chương 649: Xem Muội Muội Nàng Ấy (1)	1548
644. Chương 650: Xem Muội Muội Nàng Ấy (2)	1551
645. Chương 651: Xem Muội Muội Nàng Ấy (3)	1554
646. Chương 652: Chứng Bất Lão (1)	1557
647. Chương 653: Chứng Bất Lão (2)	1559
648. Chương 654: Chứng Bất Lão (3)	1562
649. Chương 655: Thông Gia (1)	1565
650. Chương 656: Thông Gia (2)	1567
651. Chương 657: Thông Gia (3)	1570
652. Chương 658: Phát Hiện Bất Ngờ (1)	1573
653. Chương 659: Phát Hiện Bất Ngờ (2)	1576
654. Chương 660: Phát Hiện Bất Ngờ (3)	1578
655. Chương 661: Trùng Phùng (1)	1581
656. Chương 662: Trùng Phùng (2)	1583
657. Chương 663: Lãnh Tuyết Vũ (1)	1586
658. Chương 664: Lãnh Tuyết Vũ (2)	1589
659. Chương 665: Lãnh Tuyết Vũ (3)	1592
660. Chương 666: Luận Bàn	1594
661. Chương 667: Luận Bàn (2)	1597
662. Chương 668: Luận Bàn (3)	1600
663. Chương 669: Bánh Quế Hoa	1603
664. Chương 670: Bánh Quế Hoa (2)	1606
665. Chương 671: Bánh Quế Hoa (3)	1609
666. Chương 672: Cho Bát Vi Cá Súc Súc Miệng (1)	1612
667. Chương 673: Cho Bát Vi Cá Súc Súc Miệng (2)	1614
668. Chương 674: Cho Bát Vi Cá Súc Súc Miệng (3)	1617
669. Chương 675: Trọc Phú (1)	1620
670. Chương 676: Trọc Phú (2)	1622
671. Chương 677: Trọc Phú (3)	1625
672. Chương 678: Tiên Tiêu Như Nước (1)	1627
673. Chương 679: Tiên Tiêu Như Nước (2)	1630
674. Chương 680: Tiên Tiêu Như Nước (3)	1633
675. Chương 681: Quả Nhiên Các Ngươi Có Một Chân. (1)	1635
676. Chương 682: Quả Nhiên Các Ngươi Có Một Chân. (2)	1638
677. Chương 683: Quả Nhiên Các Ngươi Có Một Chân. (3)	1640
678. Chương 684: Người Qua Đường (1)	1643
679. Chương 685: Người Qua Đường (2)	1645
680. Chương 686.1: Người Qua Đường (3)	1648
681. Chương 686.2: Người Qua Đường (4)	1650
682. Chương 687:kiểm Pháp Của Diệp Lăng (1)	1652
683. Chương 688: Kiểm Pháp Của Diệp Lăng (2)	1655
684. Chương 689: Kiểm Pháp Của Diệp Lăng (3)	1657
685. Chương 690: Mua Bán (1)	1659
686. Chương 691: Mua Bán (2)	1662
687. Chương 692: Chân Tướng (1)	1664

688. Chương 693: Chân Tướng (2)	1667
689. Chương 694: Chân Tướng (3)	1670
690. Chương 695: Biểu Muội (1)	1672
691. Chương 696: Biểu Muội (2)	1674
692. Chương 697: Biểu Muội (3 4)	1677
693. Chương 698: Vạn Hoa Lầu Nóng Bỏng (1)	1682
694. Chương 699: Vạn Hoa Lầu Nóng Bỏng (2)	1684
695. Chương 700: Vạn Hoa Lầu Nóng Bỏng (3)	1687
696. Chương 701: Thâm Cung Lão Ma (1)	1689
697. Chương 702: Thâm Cung Lão Ma (2)	1692
698. Chương 703: Thâm Cung Lão Ma (3)	1695
699. Chương 704: Long Ái (1)	1698
700. Chương 705: Long Ái (2)	1701
701. Chương 706: Long Ái (3)	1703
702. Chương 707: Vấn Đề (1)	1706
703. Chương 708: Vấn Đề (2)	1708
704. Chương 709: Vấn Đề (3)	1711
705. Chương 710: Tính Kế (1)	1713
706. Chương 711: Tính Kế (2)	1716
707. Chương 712: Tính Kế (3)	1719
708. Chương 713: Hoan Thắm (1)	1721
709. Chương 714: Hoan Thắm (2)	1724
710. Chương 715.1: Hoan Thắm (3)	1726
711. Chương 715.2: Hoan Thắm (4)	1729
712. Chương 716: Phá Hiểu Lê Minh (1)	1731
713. Chương 717: Phá Hiểu Lê Minh (2)	1733
714. Chương 718: Phá Hiểu Lê Minh (3)	1736
715. Chương 719: Trở Về (1)	1739
716. Chương 720: Trở Về (2)	1741
717. Chương 721: Nghênh Đón (1)	1744
718. Chương 722: Nghênh Đón (2)	1746
719. Chương 723: Nghênh Đón (3)	1749
720. Chương 724: Cây Thước (1)	1752
721. Chương 725: Cây Thước (2)	1755
722. Chương 726: Cây Thước (3)	1757
723. Chương 727: Cấp Cho (1)	1760
724. Chương 728: Cấp Cho (2)	1763
725. Chương 729: Cấp Cho (3)	1765
726. Chương 730: Về Nhà (1)	1768
727. Chương 731: Về Nhà (2)	1771
728. Chương 732: Về Nhà (3)	1773
729. Chương 733: Nhân Gian Tiên Cảnh (1).	1776
730. Chương 734: Nhân Gian Tiên Cảnh (2).	1778
731. Chương 735: Nhân Gian Tiên Cảnh (3).	1780
732. Chương 736: Cây Rụng Tiên (1).	1783
733. Chương 737: Cây Rụng Tiên (2).	1785
734. Chương 738: Trận Pháp Phòng Ngự (1).	1787
735. Chương 739: Trận Pháp Phòng Ngự (2).	1789
736. Chương 740: Trận Pháp Phòng Ngự (3).	1792
737. Chương 741: Trận Pháp Phòng Ngự (4).	1794
738. Chương 742: Đột Nhiên Tăng Mạnh (1).	1796
739. Chương 743: Đột Nhiên Tăng Mạnh (2).	1798
740. Chương 744: Đột Nhiên Tăng Mạnh (3).	1800
741. Chương 745: Đột Phá (1).	1802

742. Chương 746: Đột Phá (2).	1804
743. Chương 747: Đột Phá (3).	1806
744. Chương 748: Yên Hoa Chi Dạ (1).	1808
745. Chương 749: Yên Hoa Chi Dạ (2).	1811
746. Chương 750: Bị Bắt (1).	1813
747. Chương 751: Bị Bắt (2).	1815
748. Chương 752: Bị Bắt (3).	1817
749. Chương 753: Vũ Khí Sóng Âm (1).	1819
750. Chương 754: Vũ Khí Sóng Âm (2).	1821
751. Chương 755: Vũ Khí Sóng Âm (3).	1823
752. Chương 756: Cắt Cánh (1).	1826
753. Chương 757: Cắt Cánh (2).	1828
754. Chương 758: Cắt Cánh (3).	1830
755. Chương 759: Kết Quả Tất Nhiên (1).	1833
756. Chương 760: Kết Quả Tất Nhiên (2).	1835
757. Chương 761: Kết Quả Tất Nhiên (3).	1837
758. Chương 762: Thả Người (1).	1839
759. Chương 763: Thả Người (2).	1842
760. Chương 764: Thả Người (3).	1845
761. Chương 765: Bí Mật Sa Lan (1).	1848
762. Chương 766: Bí Mật Sa Lan (2).	1851
763. Chương 767: Bí Mật Sa Lan (3).	1854
764. Chương 768: Mười Năm (1).	1857
765. Chương 769: Mười Năm (2).	1859
766. Chương 770: Mười Năm (3).	1862
767. Chương 771: Phong Vân Chiến Tranh (1).	1864
768. Chương 772: Phong Vân Chiến Tranh (2).	1866
769. Chương 773: Phong Vân Chiến Tranh (3).	1868
770. Chương 774: Tụ Hội (1).	1870
771. Chương 775: Tụ Hội (2).	1872
772. Chương 776: Tụ Hội (3).	1874
773. Chương 777: Tụ Hội (4).	1877
774. Chương 779: Đào Nguyên Thế Ngoại (2).	1879
775. Chương 780: Đào Nguyên Thế Ngoại (3).	1881
776. Chương 781: Sớm Chiều Ở Chung (1).	1884
777. Chương 782: Sớm Chiều Ở Chung (2).	1886
778. Chương 783: Sớm Chiều Ở Chung (3).	1888
779. Chương 784: Bé Quan (1).	1890
780. Chương 785: Bé Quan (2).	1892
781. Chương 786: Bé Quan (3).	1894
782. Chương 787: Thú Thần Công Chúa (1)!	1897
783. Chương 788: Thú Thần Công Chúa (2)!	1898
784. Chương 789: Thú Thần Công Chúa (3)!	1900
785. Chương 790: Thú Thần Công Chúa (4)!	1902
786. Chương 791: Bại Gia Tử (1).	1904
787. Chương 792: Bại Gia Tử (2).	1906
788. Chương 793: Bại Gia Tử (3).	1908
789. Chương 794: Nữ Nhân Đáng Sợ (1).	1910
790. Chương 795: Nữ Nhân Đáng Sợ (2).	1913
791. Chương 796: Nữ Nhân Đáng Sợ (3).	1915
792. Chương 797: Ngụy Cấp (1).	1918
793. Chương 798: Ngụy Cấp (2).	1920
794. Chương 799: Ngụy Cấp (3).	1922
795. Chương 800: Ngụy Cấp (4).	1925

796. Chương 801: Chân Mệnh Thiên Tử (1).	1928
797. Chương 802: Chân Mệnh Thiên Tử (2).	1931
798. Chương 803: Chân Mệnh Thiên Tử - Đại Kết Cục!	1934

Luyện Kim Cuồng Triều

Giới thiệu

Ta gọi là Diệp Lăng, là một gã rất bình thường trong cái xã hội này, có một gia đình bình thường, tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-kim-cuong-trieu>

1. Chương 1: Một Phong “di Thư ”.

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 1: Một phong “Di thư ”.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Ta gọi là Diệp Lăng, là một gã rất bình thường trong cái xã hội này, có một gia đình bình thường, trải qua những ngày bình thường, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc là sẽ lấy một nữ nhân cũng bình thường, dễ nuôi làm thê tử. Mà trọng yếu hơn, nữ nhân của ta phải dễ dàng thỏa mãn, không cần theo đuổi cái gì cao sang, đương nhiên lâu lâu ta cũng sẽ xa xỉ một lần, cho nàng một cái kinh hi.

Tiếp theo đó, lại tiếp tục cuộc sống của người bình thường, sinh một đứa nhỏ, lại bồi dưỡng đứa nhỏ thành tài, giống như những người thường khác, mong đứa nhỏ thành rồng thành hổ.

Cả đời này, có lẽ có một hai chuyện hơi “khác thường” một chút, nhưng nhìn chung, ta vẫn là một người bình thường, cả đời sống kiếp sống bình thường.

Bất quá, ta lại cảm thấy như vậy cũng không sai, có lẽ cũng vì ta là một người bình thường, nhưng lại có một chuyện ngoài ý muốn buông xuống trên người một kẻ bình thường như ta đây, làm cho cái tâm bình thường của ta chịu không nổi.

Một ngày nào đó, ta tâm huyết dâng trào, chạy tới hiến máu, kết quả lại bị người kiểm tra tra ra máu của ta có vấn đề, vì vậy đi bệnh viện kiểm chứng lại một chút. Nhìn bản xét nghiệm kia, tâm tình của ta không biết hình dung ra sao, có lẽ vì đầu óc ta căn bản là trống rỗng.

Loại bệnh này tên gì ta chẳng nhớ được, dù sao tên khoa học rất dài, là một loại bệnh rất hiếm thấy, toàn thế giới mắc bệnh này không vượt quá ngàn người, tuyệt đối không nên là một người bình thường như ta mắc phải chứ... Người thường như ta, hẳn là nên bị mấy cái bệnh bình thường như cảm mạo phát sốt vân vân...

Lão thiên à, người thật sự là rất dễ mất ta nha.

Loại bệnh này không chắc phải chết, khi chưa phát bệnh thì vẫn giống như người bình thường vậy. Nhưng một khi phát bệnh sẽ có nguy hiểm đến tánh mạng. Bởi nó hiểm thấy, nên cũng không có nhiều biện pháp trị liệu lắm, hơn nữa phí dụng cũng không phải người bình thường như ta có thể thừa nhận.

Không nói mấy cái này, cha mẹ ta có thể thừa nhận nỗi tin tức này sao?

Vì thế, ta liền làm một cái quyết định, dùng một chút thời gian để thay đổi chính mình, làm cho người ta cảm thấy mình có một cái tâm phiêu bạt chân trời, ai bảo trong cái tên của ta có một chữ lãng, nhất định sẽ trở thành một cái lãng tử.

Lúc đó, ta nghĩ là có thể đi khắp thiên hạ trong kiếp này hẳn cũng là một chuyện thật vĩ đại nha.

Mà ba năm trước đây, có lẽ là ba năm a, ta cũng không nhớ rõ lắm, lúc đó ta tâm huyết dâng trào, một mình mang theo một ít công cụ dã ngoại đi vào trong thâm sơn cùng cốc không có bước chân người.

Bất hạnh, cũng là thực may mắn, ta trượt chân rơi xuống một cái vách núi.

Trượt chân rơi xuống hiển nhiên là bất hạnh, may mắn là bên dưới cái vách núi này lại có một cái thủy đàm. Nhưng vẫn bất hạnh như cũ, vì dưới này là một cái sơn cốc, một cái sơn cốc không có lối ra.

Tương tự vậy, vẫn có một chuyện may mắn đi song song với bất hạnh, trong sơn cốc này thậm chí có một võ lâm bảo khố, đúng vậy, người không nhìn lầm, ta cũng không nói sai, chính là võ lâm bảo khố.

Võ lâm bảo khố này có thể nói là cái gì cũng có, không chỉ có bí tịch võ công, còn có rất nhiều thứ khác như trung y học, cơ quan học, kỳ môn độn giáp vân vân, chỉ cần là kỹ năng người có thể nhớ được trong tiểu thuyết vũ hiệp, nơi này đều có.

Còn có một việc, ta cảm thấy được vị lưu lại bảo khố này, tuyệt đối là một giáo dục gia kiệt xuất, bởi vì ở đây, vô luận là võ công hay những kỹ năng khác đều có sách nhập môn, nói lại rất kỹ kiến thức trụ cột.

Cho dù là ta đây, một người thường dốt đặc cán mai với võ công, trung y vân vân cũng có thể nhập môn được, sau đó dần dần học lên, dần dần tinh thông cũng vô tư.

Đương nhiên, lúc bắt đầu, ta cũng không cho rằng mấy thứ này là thật, cho rằng có một người đùa giỡn cho vui vậy thôi, nhưng thân mình vốn mang bệnh nan y, cho nên sẽ chữa ngựa chết thành ngựa sống, có lẽ có thể chữa khỏi thân thể mình nha, vì thế liền luyện luyện khí công, học học châm cứu linh tinh.

Sau khi bắt đầu lại không thể vấn hồi được nữa, ta hoàn toàn vùi đầu vào tu luyện, không biết tìm bao nhiêu thời gian, trải qua bao nhiêu năm, rốt cục học hơn phân nửa.

Ấn, ta chỉ là một người bình thường, tự nhiên sẽ không học những thứ ta không có hứng thú. Ta chỉ học một ít kỹ năng thực phong cách, chuẩn bị sau này xuất quan, có thể làm thiên hạ rung động, thú vị nha.

Ai, nếu không có khóa lưu tinh từ trên trời xuất hiện, vô cùng chuẩn xác đập vào ta, ta chắc chắn rằng một người đã vô địch thiên hạ như ta, cuộc sống sau này sẽ vô cùng tốt đẹp, muốn tiền có tiền, muốn nữ nhân có nữ nhân, dù sao là muốn cái gì có cái đó..

Các người hỏi bệnh tình của ta có phải là đã chữa khỏi hay không? Cái này ta cũng chẳng rõ, ta cũng chưa đến bệnh viện kiểm tra lại mà, dù sao mấy năm này ta cũng chưa chết, căn cứ vào kinh mạch thân thể vân vân, ta tuyệt đối là một nam nhân cường tráng khỏe mạnh.

Di ngôn đến vậy cũng coi như đã xong a.

Cuối cùng ta muốn nói, lão ca, chiếu cố tốt cha mẹ chúng ta, còn có ông ngoại gần tám chục tuổi kia, đệ đệ ta phải đi rồi.

Cuối cùng, cuối cùng, ta còn muốn nói, nếu trời cao có thể cho ta làm lại một lần, lão tử tuyệt đối không học theo Vương Trùng Dương nữa, hô cái gì là thiên hạ vô địch, thật con mẹ nó xui, hẳn vừa mới xuất quan đã bị cái giày đập vào đầu mà chết, nhưng ít ra cũng còn một cái thi thể nguyên vẹn, mà lão tử vừa xuất quan cũng hô vô địch thiên hạ, lại bị một viên lưu tinh ở đâu bay tới đập thành thịt vụn.

Tốt lắm, ta, Diệp Lăng, một người vốn có thể không hề bình thường, có thể thực ngư bức, nhưng cuối cùng vẫn để lại một cái di ngôn cuối cùng của một người bình thường.

Cuối cùng, cuối cùng, cuối cùng, ta muốn nói một chút về nguyện vọng của ta, ân, nguyện vọng của cả đời sau của ta, cả đời này ta đã bình thường rồi, cả đời sau đầu thai, ta muốn tìm một nhà có quyền có thể có tiền nha.

Ta muốn tiêu xài, ta muốn bại gia(*)! !

Trung Thổ Đại Lục, Đông Phương Trường Không Đế Quốc, đế quốc này nằm ở phía đông của đại lục, là nơi có thổ địa phì nhiêu nhất, lập thành thể chân vạc với Nam Phương Chu Tước, Tây Phương Ngã Lạp. Mà đại đa số các vương quốc khác chỉ có thể sinh tồn trong cái kẽ hở này, lựa chọn duy nhất của bọn họ là dựa vào tam đại đế quốc mà thôi.

Ở đế đô của Trường Không đế quốc, hôm nay xuất hiện một chuyện thật quái dị, hoặc có thể nói là một hiện tượng, nói chính xác hơn là một hiện tượng thời tiết, lại còn rất đẹp. đẹp đến nỗi làm cho người ta quên đi tất cả.

Trên trời, trong đám mây màu vàng, xuất hiện một đám hào quang mỹ lệ lạ kỳ, vô luận là thời gian, địa điểm hay điều kiện xuất hiện của nó cũng làm cho người ta cảm thấy rất quý dị.

Một ít chuyên gia, cũng chính là học giả của thế giới này, đều gầy gầy cặp mắt kính của họ, rất nghiêm túc nói: “Đây là một loại dấu hiệu của thần.”

Ở thế giới này, phàm là những chuyện mà con người không thể lý giải đều bị quy về thần tích, mà người ở thế giới này đều tin vào sự tồn tại của thần. Cái này cũng tốt, như vậy đỡ làm người ta đi để tâm vào ba cái chuyện vụn vặt. Về phần thần thực sự có tồn tại hay không, có quỷ mới biết.

Hào quang được quy về thần tích này, không chỉ nhuộm đám mây thành màu vàng mà còn đem toàn bộ đế đô biến thành màu vàng thế giới, trở thành một tòa thành hoàng kim.

Căn cứ lẽ thường, chuyện hôm nay xảy ra nhất định sẽ được khoác lên một sắc thái thần bí, cũng sẽ quan hệ đến thần, nếu hữu tâm nhân dồn hết tâm trí nhuộm thêm vào nó, vậy chỉ có thể dùng ba chữ - càng thần hơn.

Mà ngày này, có một sinh mệnh bé nhỏ buông xuống thế giới này, buông xuống thành phố này, cũng trở thành tiêu điểm chú mục của mọi người.

Hắn được gọi là thần chi tử!

Lại xưng là hài tử của thần, gọi tắt là thần tử...

... Tại đế đô, khu vực quyền quý nhất, có một “khu nhà cao cấp” cực kỳ khổng lồ, tại khu vực này, tại đế đô này, thậm chí toàn bộ đế quốc, thậm chí toàn bộ đại lục có diện tích lớn nhất - “Bàng trạch(*)”.

Đại bộ phận vương cung của vương quốc cũng không lớn bằng “bàng trạch” này, không xa hoa bằng “bàng trạch” này, nếu nó không nằm ở đế đô của Trường Không Đế Quốc, nếu không nằm tại khu vực quyền quý này, nhất định sẽ bị người ta hoài nghi là vương cung, tuy nó không xây dựng theo phong cách của cung điện, nhưng cũng không thể ngăn được sự hoài nghi của mọi người.

Nhưng vì hoàng cung Trường Không đế quốc cũng “siêu bự”, cũng lộng lẫy uy nga, “bàng trạch” này như gặp sự phụ, hơn nữa tại đây những quý tộc quyền quý cũng rất nhiều, nhà cũng toàn lớn cả, nên làm cho “bàng trạch” hơi ít “nổi”, nhưng cũng chỉ là hơi mà thôi.

Nói nhiều như vậy, bây giờ cũng nên giới thiệu tên của cái “bàng trạch” này, hắn có một cái tên hoàn toàn không bình thường - Diệp Trạch.

Cũng vì vậy, trong “khu nhà cao cấp” này không có nhà nào lấy cái tên gì đó xa hoa kiêu ngạo như đại trạch linh tinh cả, hơi kiêu ngạo cũng không được, có Diệp Trạch ở đây lại kêu đại trạch, đây không phải là tự rước lấy nhục sao?

Diệp Trạch, danh như ý nghĩa, đây là nơi ở của Diệp gia, mà Diệp gia này không cần nói cũng biết là một gia tộc không lồ, bằng không làm sao có thể có được một cái gia trạch lớn đến vậy tại đây được.

Ở trên đại lục, chỉ cần nói đến họ Diệp, tất cả mọi người sẽ lập tức nghĩ đến Trường Không Đế Quốc Diệp gia, nơi mà trăm ngàn năm qua vẫn được xưng là thiên hạ đệ nhất gia - Đông Phương truyền kỳ thế gia.

Hôm nay Diệp gia lại chào đón thêm một thành viên mới, vì sao nói như vậy? Rất đơn giản, vì Diệp gia cơ hồ mỗi tháng đều có một thành viên mới sinh ra.

Diệp gia quả thực là danh phủ kỳ thực thiên hạ đệ nhất gia, không chỉ nói về mặt tiền tài quyền lực, mà còn về số lượng thành viên của gia tộc. Trải qua mấy ngàn năm truyền thừa, gia phả của Diệp gia đã có hơn mấy vạn, đương nhiên là nói những người còn tại thế, những người quá cố thì không tính.

Có lẽ, Diệp Trạch khổng lồ cũng vì thế. Nhưng đây chỉ mới tính dòng chính thôi đấy, nếu tính qua dòng nhánh nữa thì phỏng chừng Trường Không hoàng cung cũng không chứa nổi.

Bất quá, thành viên mới lần này cũng có chút đặc thù làm người khác chú ý, hẳn là cháu của Diệp gia chương môn nhân hiện tại, cũng là con của người được đề cử làm chương môn đời kế, cũng rất có thể là người được đề cử làm chương môn của đời kế...

Về phần vì sao còn chưa sinh ra mà đã bảo là nhi tử mà không phải nữ nhi, vấn đề này lập tức sẽ có người giải đáp.

“Lão ba, người nói tôn tử của người phô trương như vậy có phải là hơi lớn rồi không, còn chưa sinh ra đã làm hào quang đầy trời rồi, giống như thần linh hạ phàm vậy.”

2. Chương 2: Thập Tam Công Tử.

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 2: Thập tam công tử.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Trong một cái sân tại Diệp Trạch, một đám người đang đứng ở đây, mà nói ra lời này là một thanh niên thoát nhìn rất anh tuấn tiêu sái, diện mạo bất phàm, tuổi có điều lớn một chút, cũng là thế tục hay gọi là thanh niên lớn tuổi...

“Điều đó là tất nhiên rồi, cháu của ta tất nhiên không phải người thường, sau này nhất định có thể trở thành đại nhân vật, ngửa tay đại lục lão đảo, úp tay sóng biển cuồng dâng...” Bên cạnh thanh niên lớn tuổi, một vị trung niên nhân khí thế mười phần nói, mà khi hắn nói cũng nhìn về hào quang trên bầu trời, trong mắt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Hai phụ tử các người chỉ biết ở đây mà cãi cọ, con dâu ta đang ở trong kia chịu tội, các người còn ở đây nói nhảm. Còn có, ai nói nhất định là tôn tử, nói không chừng là một bé gái đáng yêu thì sao, hào quang hôm nay thì liên quan gì đến hắn, chỉ là một loại dị tượng mà thôi.” Một quý phụ xinh đẹp ở bên cạnh tức giận nói với hai phụ tử.

“Ta nói là tôn tử, nhất định sẽ là tôn tử, ta nói dị tượng trên kia là do tôn tử người biến ra, là vì tôn tử người xuất hiện, nữ nhân như người thì biết cái gì.” Trung niên nhân thực uy nghiêm nói.

“Đúng vậy đúng vậy... A, ta sai rồi...” Thanh niên lớn tuổi vừa mới gật đầu ứng thanh, lại phát hiện có một chút vấn đề, đó là ——

“Thằng nhóc con, lão nương thật sự là hối hận khi sinh người ra, nếu biến người thành nữ nhân có phải tốt không, người xem xem tỷ tỷ, lại còn muối muối của người, hiện thực biết bao? Làm gì giống như người cả ngày kết phái với lão bất tử này chọc tức ta.” Phụ nhân nhéo cái lỗ tai của thanh niên lớn tuổi nói, đồng thời liếc trung niên nhân kia một cái.

“Cái gì mà sinh thành nữ nhân mới tốt, người chỉ sinh cho lão tử có mỗi một thằng như vậy chứ nhiều, nếu không có, lão tử liền tái giá thêm lần nữa.” Trung niên nhân lập tức nói.

“Người dám! ! Hừ, người nói cả đời người chỉ có một mình ta, bây giờ có phải là chê ta đã già, muốn đi tìm niềm vui mới phải không.” Phụ nhân nhìn trung niên nhân, trừng mắt lên, u oán nói.

“Lão bà đại nhân, ta luôn một lòng với người mà, như mặt trăng mặt trời, vĩnh viễn không thay đổi, đã nói yêu mình người thì vĩnh viễn chỉ yêu mình người mà thôi.” Trung niên nhân lập tức nắm tay phụ nhân, sau đó thâm tình nói.

“Lão công...”

“Lão bà...”

Hai người, dưới ánh hào quang này, lại bắt đầu nói lời ngon tiếng ngọt, thể hiện cảm tình gắn bó như keo như sơn mấy chục năm của họ.

“Liên nhi, ta yêu người giống như hào quang đầy trời này, liên miên không dứt...” Khi trung niên nhân nhìn hào quang, mượn nó để nói chuyện của mình, đột nhiên xuất hiện tình huống dị thường.

Hào quang trên bầu trời càng ngày càng mạnh, cũng trở nên càng ngày càng xinh đẹp, làm người ta cả đời cũng khó quên được. Mà có điểm quỷ dị là, rất nhiều người đều có một loại ảo giác, hào quang này tựa hồ đều hướng về một chỗ trong đế đô mà chảy xuống. Mà càng quỷ dị hơn là, một lúc sau, hào quang đột nhiên biến mất tiêu, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Lúc này toàn bộ bầu trời đã khôi phục bình thường, làm cho nhiều người hoài nghi vừa rồi có phải nằm mơ không nữa.

Mà lúc này, đám người ở đây không ai đi quan tâm cái đấy cả, bởi cùng lúc, bọn họ nghe được tiếng trẻ con khóc.

“Chúc mừng lão gia, chúc mừng lão gia...” Lúc sau, một câu thường xuyên xuất hiện trong kịch xuất hiện, từ miệng một bà đỡ phát ra.

“Sao rồi, thiếu phu nhân không sao chứ?” Thanh niên lớn tuổi hỏi.

“Mẫu tử bình an...” Bà đỡ vừa mới nói xong bốn chữ, phát hiện thanh niên lớn tuổi đã biến mất trước mặt mình, giống như một trận gió xẹt qua.

“Mẫu tử bình an, nhìn xem, ta nói đúng rồi thấy chưa, rõ ràng là tôn tử.” Trung niên nhân còn ở bên ngoài vô cùng đắc ý nói, mà phụ nhân bị hắn ôm vào trong ngực đang tức giận nhéo hắn một chút.

“Vây vài lần trước người toàn nói là tôn tử, kết quả?” Phụ nhân liếc hỏi.

“Đệ đệ, là đệ đệ, tỷ tỷ, chúng ta có đệ đệ.” Một tiểu cô nương nắm tay một tiểu cô nương khác, lớn hơn nàng không bao nhiêu kêu lên, sau đó chạy tới phòng sanh, phía sau còn có một nam hài nhìn qua như một ông cụ non lẻo đẻo theo sau.

Tỷ muội nàng tồn tại là một chứng cứ rõ ràng làm cho lời nói tự kỷ của trung niên nhân tự sụp đổ.

“Cái này... Vài lần trước cũng có đúng một lần mà... Quái, sao hào quang trên trời biến mất rồi.” Trung niên nhân bắt đầu nói lảng sang chuyện khác.

“Đúng vậy, hình như tôn tử chúng ta vừa sinh ra, hào quang đã biến mất vậy, thật là có chút quỷ dị.” Phụ nhân khẽ nhún mày, có chút nghi hoặc nói.

Nhưng không chờ trung niên nhân lại khoe khoang mình nói đúng, phụ nhân chợt nhớ đến một chuyện.

“Vừa rồi người nói yêu ta liên miên không dứt như hào quang kia, sao giờ hào quang biến mất rồi...”

“Khụ khụ, cái này...”

“Hừ!”

...

Ở bên ngoài có một đôi lão phu thê mồm mép đầu đá, bên trong cũng có một đôi nhìn nhau đầy thâm tình, một đôi này có một cái là thanh niên lớn tuổi kia, một cái là nữ tử đang nằm trên giường, vừa mới sinh tiểu hài tử.

Tuy nữ tử thoát nhìn thực suy yếu, nhưng cũng không thể giấu đi khí chất động lòng người của nàng.

“Lão bà đại nhân, người chịu khổ rồi.” Thanh niên lớn tuổi nói với suy yếu nữ tử, đồng thời nắm lấy tay nàng, nhìn không chớp mắt, tựa hồ cũng không thèm nhìn đứa nhỏ bên cạnh nữ tử.

Cảnh này tựa hồ muốn nói với nàng, hẳn khác với nam nhân khác, quan tâm nhất là lão bà mình chứ không phải đứa con.

“Đừng giả bộ, ta biết lúc này người đang rất muốn ôm đứa nhỏ một cái.” Nữ tử mỉm cười, ôn nhu nói. Nàng biết tâm tình của trượng phu, đương nhiên cũng không phải nói hấn giả bộ, nhưng cái nặng cái nhẹ, thân làm thê tử nàng tự nhiên phải hiểu được đạo làm vợ.

Mà nàng cũng thực thỏa mãn, thỏa mãn về sự khấn trương, sự quan tâm của trượng phu với mình.

“Ha hả, vậy trước cho ta xem cục cưng của chúng ta nào...” Thanh niên lớn tuổi cũng hiểu được, cười vài tiếng, sau đó liền ôm lấy đứa bé đang bị đóng gói, ách, là đang nằm trong tã lót.

“Mắt đen, tóc chỉ có mấy sợi, nhìn không rõ là màu gì...” Thanh niên lớn tuổi một bên ôm đứa bé, một bên “ngiên cứu”....

“Phụ thân, phụ thân, ta cũng muốn ôm đệ đệ một cái.” Tiểu cô nương hoạt bát kia ở bên cạnh cũng kêu lên, nhưng nhìn tấm thân bé nhỏ của nàng, ai dám đưa nàng ôm đây.

“Đừng quậy nữa, cho con xem thì được, ôm thì miễn đi.” Thanh niên lớn tuổi trực tiếp cự tuyệt.

“Hừ, vậy cho ta xem.” Tiểu cô nương hừ một tiếng, sau đó lại vui vẻ đưa đầu tới nhìn, mà hai “tiểu bằng hữu” bên cạnh cũng như vậy.

“Oa, đệ đệ thật đáng yêu...”

“Ân...”

“Đúng vậy...”

Ba cái “bằng hữu” người một câu, ta một câu, hai người lớn ở một bên nhìn, nhất thời cả phòng tràn ngập hương vị ấm áp khoái hoạt, hương vị của một gia đình...

Mà tiểu hài nhi vừa xuất thế tựa hồ không rõ mùi vị kia, vẫn nằm trong tã lót lớn tiếng khóc to...

...

Qua một đêm, trong thành bắt đầu đồn thổi một sự kiện, thần tích hôm qua là vì một người, một hài nhi vừa sinh, mà hài nhi này chính là Diệp gia Thập Tam công tử vừa “ra lò”...

Thập Tam công tử, cũng không phải là phụ thân hấn có nhiều đứa nhỏ như vậy, mà là căn cứ theo nam tử của thể hệ này, cũng là trong đồng huy nhệ đệ thân thích của hấn, hấn là vị thứ 13.

Đương nhiên, đây là dòng chính, chứ không phải toàn bộ Diệp gia, nếu tính toàn bộ Diệp gia, phỏng chừng hấn xếp hạng 1001 cũng có, có khi còn nhiều hơn.

Thần tích, hơn nữa gia tộc hiển hách, lập tức làm cho Thập Tam công tử này trở thành tiêu điểm của toàn thành, cũng đồng thời được người người gọi là thần chi tử, không có bất luận kẻ nào phản đối hoặc hoài nghi, ít nhất lúc này chưa có.

Bởi vậy, tiểu thí hài vừa xuất thế, bây giờ còn đang nằm trong tã lót cứ như vậy mà nổi tiếng.

Mà rất nhiều người đã bắt đầu kết luận, kẻ này thành tựu tương lai nhất định bất phàm, thậm chí còn có người còn đưa ra một giả thuyết.

Một tuổi có thể chạy, có thể nhảy, có thể nói, tài năng vừa hé lộ;

Hai tuổi đã đọc sách biết chữ, đọc rất nhiều sách vở, lại tái hiện tiềm chất này;

Ba tuổi thí nghiệm thân thể, bắt đầu học tập đầu khí hoặc ma pháp, kết quả nhất định là một thiên tài;

Năm tuổi tiến vào Hoàng Gia Học Viện, thực lực siêu quần;

Mười tuổi ra ngoài lịch lãm, danh khắp thiên hạ, trở thành truyền kỳ;

Hai mươi tuổi trở thành lĩnh chủ một nơi nào đó, phát triển thế lực, bá chủ một phương;

Cả đời này hẳn muốn bình thường cũng khó, sẽ trở thành tiêu điểm của mọi người. Mà trong kiếp này, sẽ kết bạn với một ít kẻ có tài, cùng gây dựng sự nghiệp, đi khắp giang sơn, gặp được các loại nữ nhân khác nhau, thần nhiên yêu đương...

...

Nhưng là, cái kết quả này có thực sự là đúng không?

3. Chương 3: Thần Chi Tử Khí (*).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 3: Thần chi tử khí (*).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Ba ngày sau, Tường Không hoàng đế triệu kiến Diệp gia trưởng môn nhân, còn có con của lão, tất nhiên đặc biệt là Diệp gia Thập Tam công tử.

Sau khi hoàng đế triệu kiến, tin tức về vị Thập Tam công tử này lại nhiều ra một cái, đó là hắn có một vị hôn thê, mà vị hôn thê đó là đế quốc tiểu công chúa, cũng vừa “ra lò”, cùng một ngày với hắn, chỉ có hơi sớm hơn một chút thôi.

Có ý tứ hơn là, vị đế quốc tiểu công chúa này cũng sinh ra dưới ánh hào quang, cho nên cũng có quan hệ đến thần tích kia. Cũng vì vậy nên hoàng đế càng cảm thấy Thập Tam tiểu công tử và tiểu công chúa là một đôi trời sinh.

Vốn chuyện như công chúa và Diệp gia vậy cũng phát sinh qua vài lần, ước định từ nhỏ không có mười cũng có tám lần, nên với chuyện này cũng không ai phản đối, cũng không ai cảm thấy thế nào cả.

Một tháng sau, Thập Tam tiểu công tử đầy tháng, Diệp gia tất nhiên phải mở tiệc chúc mừng, trong yến hội này cơ hồ tất cả văn võ bá quan, thậm chí ngay cả hoàng đế cũng xuất hiện, mang theo tiểu công chúa cũng vừa đầy tháng xuất hiện.

Lúc ấy, ý của hoàng đế là cùng chúc hai tiểu tử kia một lần luôn cho khỏe, đỡ phải mở hai cái tiệc, phân tán người ra. Mà hắn không chọn hoàng cung, lại chọn nơi này cũng có lý do của hắn.

Mặc kệ ra sao, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, hoàng đế đây là cho Diệp gia mặt mũi, cũng làm cho Thập Tam tiểu công tử nổi bật hơn.

Một năm sau...

Sự tình tựa hồ xuất hiện một chút biến hóa, thân thể của Thập Tam tiểu công tử lớn lên bình thường, nhưng không giống như mọi người đoán là hắn có thể chạy, có thể nhảy, có thể nói...

“Thành Thiên, con của chúng ta vì sao lại như vậy?” Một vị nữ tử cao quý mà lại ôn nhu, nhìn một đứa nhỏ một tuổi, có chút ưu sầu nói.

Nữ tử này là mẫu thân của Thập Tam tiểu công tử - Long An Kỳ, Thành Thiên mà nàng gọi cũng chính là Diệp Thành Thiên, trưởng phu của nàng, lúc này hán cũng cau mày giống nàng vậy.

Vì sao lại nhíu mày? Vì người được xưng là thần tử - Thập Tam tiểu công tử rất xuất sắc, làm cho bọn họ không thể thừa nhận nổi?

Sai rồi, không phải rất xuất sắc, ngược lại, không bằng cả tiểu hài tử bình thường.

Một tiểu hài tử, một tuổi, thế nào cũng đã đi được, cũng có thể mở miệng nói vài chữ đơn giản, nhưng Thập Tam tiểu công tử này lại không đi, ngay cả nói cũng không nói.

“Không sao, có một số tiểu hài tử đi lại, nói chuyện có chút muộn hơn một tí, lớn lên vẫn thực xuất sắc, cái này không khẳng định được gì cả.” Diệp Thành Thiên cau mày, an ủi thê tử mình, đồng thời cũng giống như tự an ủi bản thân.

“Ân...” Long An Kỳ ôm Thập Tam tiểu công tử, mỉm cười, tựa hồ tiếp nhận lời giải thích này rồi vậy.

Đúng vậy, có một ít tiểu hài tử quả thật như vậy, lúc này quả thật không khẳng định được cái gì. Rốt cuộc Thập Tam tiểu công tử này có phải như vậy không? Vậy phải nhìn xem tiếp.

Hai năm sau...

Thập Tam tiểu công tử rất cục đi được, còn có thể mở miệng gọi người, nhưng cũng chỉ bập bẹ, đi đường cũng chậm chạp không vững mà thôi. Điều này làm cho rất nhiều người cảm thấy thất vọng, hơn nữa cũng bắt đầu nghĩ đến một loại tình huống, nhưng bọn họ không dám nghĩ đến mà thôi...

Lúc đó, người của Diệp gia hiển nhiên có người mừng người lo, lo tất nhiên là người quan tâm Thập Tam tiểu công tử, mà mừng tự nhiên là người khác hệ Diệp Thành Thiên.

Bất quá có một người ngoại lệ, hoặc là nàng còn quá nhỏ, nàng rất vui mừng khi Thập Tam tiểu công tử như vậy, nàng là Thập Tam tiểu công tử tỷ tỷ, là cô bé có chút hoạt bát, ngày xưa muốn ôm hán.

Cả ngày nàng đều rất thích ôm Thập Tam tiểu công tử, tựa hồ muốn bù lại ngày trước vậy. Tuy nói lúc này nàng đã lớn hơn không ít, nhưng vẫn còn rất nhỏ, cho nên hình ảnh nàng ôm đệ đệ trở nên có chút quái dị.

Thử nghĩ một chút, một cái tiểu cô nương mới năm tuổi, ôm một tiểu nam hài hai tuổi, đây là loại hình ảnh gì? Có thể ôm được cũng đã làm người ta cảm thấy thần kỳ.

Bất quá, hình ảnh như vậy làm cho người ta có một loại cảm giác ấm áp, làm người khác cảm thấy hai tỷ đệ này thực có ý tứ.

Ba năm sau...

Trên cơ bản tất cả mọi người đều biết một chuyện, Thập Tam tiểu công tử không phải là thiên tài, mà là một xuẩn tài, nói nhầm, phải nói là một kẻ ngu dốt.

Đến tận lúc này hán mới chỉ học một ít lời nói đơn giản, trình độ phát triển trí lực của hán làm cho người ta thất vọng. Một cái thần chi tử cứ như vậy biến thành một tiểu đầu đất, sự tương phản này làm cho rất nhiều người cảm thấy bất ngờ.

Mà với kết quả này, lại làm cho Thập Tam tiểu công tử hoàn toàn bị người khác buông tha, không ai còn ôm hy vọng gì với hán nữa. Đương nhiên cái này chỉ nói đến ngoại nhân, không phải gộp cả người nhà của hán.

Trên Thánh Thổ Đại Lục có một truyền thống, đó là khi một người đủ ba tuổi, đều đi thí nghiệm thiên phú thuộc tính.

Thiên phú thuộc tính, là thứ đặc hữu mà chỉ có người tại thế giới này mới có, người bình thường chỉ có một loại, chỉ có cực kỳ số ít người có hai, thậm chí hơn hai loại. Mà thiên phú thuộc tính thông thường gồm bốn loại: Phong, Hỏa, Thổ, Thủy.

Không thông thường có Quang Minh, Hắc Ám, Không Gian vân vân, còn có một ít biến dị thuộc tính, nhưng mấy cái này đều rất hiếm thấy, trăm ngàn năm cũng chỉ ra một hai cái.

Thiên phú thuộc tính hệ nào là có thể tại ma pháp hoặc đấu khí hệ đó phát huy ra uy lực mạnh nhất, cũng là thể tục gọi là “thêm thành”, hơn nữa loại thêm thành này cũng không phải nhỏ, tuyệt đối có thể ảnh hưởng đến thực lực của một người.

Nói đơn giản hơn, một thủy hệ cao thủ dùng thủy hệ kỹ năng, khi đó hẳn là cao thủ, mà nếu hẳn dùng hệ khác, rất khó đạt đến nửa uy lực của thủy hệ kỹ năng, cũng biến thành tầm thường.

Vì sao chọn ba tuổi đi thí nghiệm thiên phú thuộc tính? Cái này tựa hồ có một loại cách nói, hình như là ba tuổi định chung thân (**), khụ khụ, cũng dạng dạng ý này.

Nghe nói, lúc ba tuổi, cơ bản đã xác định được thuộc tính cả đời của một người, sẽ không có biến dị nữa.

Kết quả thí nghiệm của Thập Tam tiểu công tử làm cho người ta giật mình, vô thuộc tính. Đây là loại tình huống vạn năm không gặp một, cho dù thuộc tính của mọi người kém đến đâu đi nữa, kỳ quái đến đâu đi nữa, ít ra cũng có một cái..

Quả nhiên là thần chi tử, chỉ là có chút khác biệt, trước là đứa nhỏ được thần chiếu cố, mà lúc này là đứa nhỏ bị thần vứt bỏ, nói cách khác -

Thần chi khí tử!

Một cái phế tài không bằng cả người thường, cho dù thông minh tuyệt đỉnh, tại thế giới cường giả vi tôn này, người không có thực lực rất khó đạt được sự tôn kính của người khác.

Huống chi, trình độ trí lực của hắn lại thấp hơn người khác, là một ngu ngốc, cho nên hắn chính là phế tài trong phế tài.

Đương nhiên, ý tưởng này rất nhiều người có, nhưng lại không ai dám nói, cho dù Thập Tam tiểu công tử này là một ngu ngốc, nhưng cũng không ai dám nói gì, ít nhất không dám nói trước mặt.

Dù sao, Diệp gia có quyền có thế, có thể chiếu cố Thập Tam công tử này cả đời, có thể cho hắn một cuộc sống vô ưu vô lự, mà có ai dám sỉ nhục hắn, chẳng phải là sỉ nhục Diệp gia sao? Tội này không phải là người bình thường có thể thừa nhận nổi.

Có lẽ, đó cũng là một loại may mắn a, sinh ra ở Diệp gia, làm cho vị Thập Tam tiểu công tử này không có chút ưu lo gì với cuộc sống, mà hắn lại là một đứa ngốc, một cái phế tài cũng giúp hắn thoát khỏi vòng tranh đấu quyền lực.

Vậy cũng coi như là một loại phúc khí a.

4. Chương 4: Siêu Cường Trí Nhớ.

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 4: Siêu cường trí nhớ.

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vip.vandan

Tư chất của Thập Tam tiểu công tử với cha mẹ hắn là một đả kích khá lớn. Bất quá, bọn họ cũng tự an ủi mình, chỉ cần con mình bình an vô sự, cả đời vô ưu thì cũng tốt rồi. Đương nhiên, cũng không buông tha cho việc bồi dưỡng đứa con này, bọn họ tin tưởng sự cố gắng có thể bù lại tư chất. Cho dù không thể làm một kẻ kiệt xuất, ít ra cũng phải có nhất nghệ tinh.

May thay ba đứa con khác của họ đều thiên tư tuyệt đỉnh, nhất là Diệp Huy “lão đại”, cũng là một nam đỉnh duy nhất trong nhà trù Thập Tam tiểu công tử, sự trưởng thành của hắn làm cho người ta cảm thấy rất vui sướng, hoàn toàn tương phản với đệ đệ hắn, thực sự là một thiên tài.

Bởi vì có hấn nên cũng làm cho tâm lý vợ chồng Diệp Thành Thiên có chút cân bằng lại, cũng đã đem sự bồi dưỡng tập trung trên người Diệp Huy, nhị nữ tiếp theo, về phần Thập Tam tiểu công tử, tuy bọn họ sẽ không buông bỏ, cũng rất yêu thương hấn, nhưng về phương diện bồi dưỡng cũng tùy ý rất nhiều.

Nếu nói Thập Tam tiểu công tử cứ mãi như vậy, thế thì cũng sống yên gió lặng bình thản vượt qua đời này. Lấy thể lực của Diệp gia, tuy không thể cưới được tiểu công chúa kia, nhưng vẫn có thể cưới cho hấn một cái thê tử tốt, sống hết một đời trong sự hạnh phúc mỹ mãn.

Vì sao mà không cưới được đế quốc tiểu công chúa? Nói nhảm, dưới tình huống bình thường, cả hai bên đều tự động hủy bỏ hôn ước này, vô luận là Diệp gia hay hoàng gia đều không thể để Thập Tam tiểu công tử này lấy đế quốc tiểu công chúa.

Giữa vụ này liên lụy rất nhiều thứ, nếu Diệp gia chẳng quản cái gì cả, nhất quyết cưới đế quốc tiểu công chúa, vậy bọn họ cũng sẽ không từng từng đứng vững tại Tường Không Đế Quốc được rồi.

Dù thế nào đi nữa, làm thần tử, Diệp gia cũng sẽ không để cho hoàng gia mất mặt, cho dù hoàng gia có nề tình hơn, có kiên trì hơn nữa cũng phải làm chuyện này “rụng” đi.

Huống chi, chuyện này chỉ cần có một cái thang, hoàng gia sẽ theo đó mà đi xuống, hấn sẽ không kiên trì vụ này.

Đương nhiên, khi bọn họ còn nhỏ, chuyện này tạm thời quăng một bên đi, không ai chạm đến cả, nói cách khác, Thập Tam tiểu công tử và đế quốc tiểu công chúa vẫn là vị hôn phu thê trên danh nghĩa.

Trở lại chuyện chính, Thập Tam tiểu công tử này còn có một mặt không giống người thường, tự nhiên không nói về phương diện trí lực tăng trưởng của hấn, cái này ai cũng biết rồi, nói về mặt khác.

Một ít chuyện phi thường quái dị, làm cho không ai có thể giải thích được, giống như hào quang ngày Thập Tam tiểu công tử sinh ra vậy, không ai có thể nghĩ ra nguyên nhân trong đó.

Lại nói tiếp, người đầu tiên phát hiện ra sự quái dị của Thập Tam tiểu công tử không phải ai khác, mà là tỷ tỷ hoạt bát Diệp Lam Vũ của hấn. Có một lần nàng ôm Thập Tam tiểu công tử chơi đùa, phát hiện ra trí nhớ của hấn hoàn toàn tương phản với trí lực.

Lúc đó Thập Tam tiểu công tử đã miễn cưỡng có thể trao đổi với người khác, tuy rằng trưởng thành chậm một chút, nhưng vẫn ở trong phạm vi có thể tiếp thu. Lúc này mọi người đã không mong chờ gì cao sang từ hấn, chỉ hy vọng hấn có thể bình an khoái lạc lạc lạc cả đời là đủ rồi.

Cho dù hấn không chiếu cố mình được cũng không sao cả. Dù sao Diệp gia bọn họ có thể chiếu cố hấn cả đời. Hơn nữa có người cũng đang tính toán như vậy.

Nhưng là sau đó, tiểu Lam Vũ lại phát hiện sự Thập Tam tiểu công tử rất quái dị, lúc đó nàng đang chơi một loại đồ chơi ghép hình, dùng để khảo nghiệm trí nhớ và sức phán đoán của người ta. Đáng lẽ ra nàng chỉ chơi cái đơn giản một chút, thích hợp tiểu hài đồng thôi.

Bất quá, tiểu Lam Vũ tự thấy mình thông minh hơn tiểu hài tử bình thường, đó cũng là ý tưởng của đại đa số mọi người, cho nên nàng liền chơi một cái tương đối khó, đối với một đứa bé mà nói tuyệt đối là khó. Cho dù một ít người lớn cũng cảm thấy có chút khó khăn.

Không sai, tiểu Lam Vũ thực sự là bằng tuyệt thông minh, nhưng dù sao trí lực của tiểu hài tử phát triển cũng có hạn mà thôi, cho nên ngồi suy nghĩ cả nửa ngày cũng chưa lắp được, kết quả là, dưới một cái ảo não, đã đem đồ chơi lắp ghép này quăng xuống đất, ngời ra đất thổ phì phì.

Ngay khi tiểu Lam Vũ đang tức giận, Thập Tam tiểu công tử ở bên cạnh có một ít động tác, hấn nhìn nhìn đồng đồ lắp ghép dưới đất, lại nhìn nhìn tỷ tỷ đang tức giận của mình, vẻ mặt có chút mơ hồ.

Hấn tựa hồ hiểu được tỷ tỷ của mình sinh khí là vì lắp ghép món này không được, vì vậy hấn vươn bàn tay nhỏ bé của mình ra, nhặt đồng mảnh ghép dưới đất lên, đặt lên khung tranh, sau đó thử ghép một chút.

“Đệ đệ, đừng đùa nữa, cái này tuyệt không tốt chơi, tỷ tỷ mang người...” Tiểu Lam Vũ sinh khí xong, nhìn thấy Thập Tam tiểu công tử đang quỳ trên đất, lắp lắp ghép ghép, ngay từ đầu nàng còn tưởng rằng hấn tùy tiện cầm chơi thôi, nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện khác thường.

Khi khoe mắt nàng lướt đến một góc của khung tranh, hình như là một đám miếng ghép ghép lại rất đúng với mẫu, điều này làm nàng rất giật mình, nhìn kỹ hơn một chút, phát hiện toàn bộ bộ ghép đã bị ghép lại hơn nửa rồi.

“Này, này...” Biểu tình của tiểu Lam Vũ giống như phát hiện ra đại lục mới vậy, nàng có thể khẳng định mấy cái này đều do Thập Tam tiểu công tử làm, ở đây cũng chỉ có hai người bọn họ thôi.

Nhưng mà, bộ ghép hình này mình liều mạng nửa ngày đều ghép chẳng ra gì, mà bổn đệ đệ của mình lại hoàn thành hơn phân nửa rồi, cái này thật sự bất khả tư nghị.

Tiểu Lam Vũ ngẩn người, nhìn Thập Tam tiểu công tử mà ngẩn người.

“Tỷ tỷ, người xem, đã tốt lắm, người không nên tức giận.” Thập Tam tiểu công tử nói rất chậm, nói một câu nhưng phải nghĩ một hồi mới nói được, cố gắng biểu đạt ý tứ của mình.

Đối với việc này tiểu Lam Vũ đã quen rồi, trước giờ hần vẫn như thế.

Trùng hợp, nhất định là trùng hợp.

Tiểu Lam Vũ nhìn bộ ghép đầy đủ kia, có chút không thể tin nổi. Một là nàng không thể tin được đệ đệ của mình có thể hoàn thành, hai là nàng không thể tin được mình kém hơn cả đệ đệ mình nữa, điều này làm cho tỷ tỷ là nàng thật mất mặt.

“Ta không tức giận, đệ đệ, chúng ta lại chơi một hồi.” Tiểu Lam Vũ mỉm cười, sau đó đem bức tranh ghép xong xáo lại, muốn nhìn xem thử đây có phải trùng hợp hay không.

Thập Tam tiểu công tử nhìn nhìn tiểu Lam Vũ, sau đó liền ngồi xổm xuống tiếp tục đùa nghịch mấy miếng ghép, mà dần dần bức tranh ghép lại bị phục hồi như cũ, miệng tiểu Lam Vũ càng mở lớn hơn.

“Mụ mụ, mụ mụ, không ổn, đệ đệ hần...” Ngay sau đó tiểu Lam Vũ lập tức phóng đến chỗ Long An Kỳ đưa tin.

Kết quả, chuyện này làm cho cả Diệp gia oanh động, mọi người phát hiện trí nhớ của Thập Tam tiểu công tử phi thường kinh khủng, có thể nói là gặp qua liền không quên.

Đây là trải qua rất nhiều loại thí nghiệm mới dám kết luận, một kết luận làm người ta nói không nên lời.

Trên lĩnh vực trí lực, trình độ của Thập Tam tiểu công tử khó bằng cả những đứa nhỏ bình thường, vẫn không có được trí lực tương ứng với tuổi của hần. Nhưng trí nhớ của hần lại làm cho những người lớn cũng phải mặc cảm.

Đây là thiên tài cùng ngu ngốc trong truyền thuyết ?

Có lẽ là như vậy, cũng có lẽ là Thập Tam tiểu công tử này khuyết thiếu một thứ gì đó, làm cho hần không thể vận dụng năng lực của chính mình.

5. Chương 5: Mặt Đất Hình Cầu!

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 5: Mặt đất hình cầu!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Rất nhanh sau đó, chấn động về trí nhớ của Thập Tam tiểu công tử đã từ từ biến mất. Dù sao, trí nhớ một người mạnh yếu ra sao cũng không thể bù lại khuyết điểm của hần được.

Lúc này là một sự kiện khác.

Lúc này, Thập Tam tiểu công tử đang đứng trong thời kì lựa chọn trọng đại của hắn, đó là sau này hắn phát triển như thế nào, đi làm một chức nghiệp trên danh nghĩa nào. Học giả, quan văn hay là mấy cái chức nghiệp vợ vẫn khác...

Về phần vì sao là chức nghiệp trên danh nghĩa? Điều này cũng rất đơn giản, tất cả mọi người không ai sẽ cho rằng Thập Tam tiểu công tử sẽ đảm nhiệm một cái chức nghiệp, cũng sẽ không cho rằng hắn sẽ đi thực sự đi làm cái nghề đấy. Chẳng qua bọn họ cần một cái trên danh nghĩa, nói đơn giản một chút là nghe nó xuôi tai hơn thôi, nói đơn giản hơn nữa là vấn đề mặt mũi...

Đương nhiên, việc lựa chọn này là phụ mẫu hắn quyết, mà vấn đề này cũng làm cho vợ chồng Diệp Thành Thiên đau đầu, bọn họ không biết nên xử lý việc này ra sao mới tốt nữa.

Lấy trí nhớ của Thập Tam tiểu công tử mà nói, cho hắn đi làm một học giả với số lượng tri thức phong phú cũng không phải là việc gì khó, tuy rằng hắn không nhất định có thể nói cho người khác biết hắn có tri thức gì...

Bất quá đối với vợ chồng Diệp Thành Thiên mà nói, họ cũng không cần hắn đi nói cho người khác biết cái gì, cho nên bọn họ liền mời tới một cái đại học giả nổi danh đến dạy Thập Tam tiểu công tử.

Nhưng lại có chuyện kỳ quái xảy ra, đại học giả kia chỉ dạy một thời gian ngắn sau, lập tức đề đơn từ chức, bảo bọn họ đi thỉnh người khác giỏi hơn, lý do là năng lực của mình dạy Thập Tam tiểu công tử không được.

Lúc mới bắt đầu, hai vợ chồng còn tưởng rằng Thập Tam tiểu công tử ngu dốt, là gỗ mục không thể điêu, đại học giả kia cũng không thể dạy được nên bọn họ cũng chỉ có thể thỉnh một người khác, lúc này cũng đồng dạng là một học giả rất có danh tiếng.

Lần này thì nhanh hơn, không đến ba ngày, học giả kia liền đưa ra yêu cầu tương tự, mong Diệp gia thỉnh người khác cao minh hơn.

Liên tục vài vị, không một ai có thể kiên trì được, hơn nữa thời gian càng ngày càng ngắn, kể cuối cùng chỉ có thể kiên trì nửa ngày, sau đó mang theo vẻ mặt sợ hãi, tựa hồ sắp hỏng mất, nói với hai vợ chồng một câu:

“Quý công tử là kỳ tài ngút trời, ta dạy hắn không được, thế giới này chỉ sợ có thần mới dạy nổi.”

Tình huống này làm cho vợ chồng Diệp Thành Thiên nhìn thấy chỗ không bình thường. Cho dù ngu ngốc đến mức nào đi nữa, mấy học giả này trước khi đến cũng biết trước tình huống rồi, nhất định sẽ có đối sách tương ứng, không đến mức chỉ mới nửa ngày đã bó tay.

Hơn nữa, dựa theo tình huống bình thường, mời học giả đến càng ngày càng tài giỏi, đáng lẽ ra thời gian kiên trì phải càng nhiều mới đúng, vì sao lại tương phản, càng ngày càng ngắn đây?

Vì thế, mang theo sự mê hoặc này, vợ chồng Diệp Thành Thiên phải đi “dụ khí” hỏi Thập Tam tiểu công tử, muốn biết giữa hắn và mấy học giả kia phát sinh chuyện gì mà làm cho mấy học giả này có biểu hiện kỳ quái như vậy.

Không hỏi không biết, vừa hỏi liền sợ vỡ mật, sau khi vợ chồng Diệp Thành Thiên có được đáp án, liền lập tức xóa ngay ý tưởng mời học giả, tương tự, cũng không có yêu cầu Thập Tam tiểu công tử trở thành một học giả trên danh nghĩa nữa.

...

“Thập Tam thiếu gia, hôm nay chúng ta nói một chút về khởi nguyên của đại lục. Trước thời thần lịch, lúc đó trên mặt đất vốn không có sinh linh nào, thần đã buông xuống thế giới này, cho đại địa sinh mệnh, cũng sáng tạo nhân tộc chúng ta, Tinh Linh, Ải Nhân, Thú Nhân vân vân, là những sinh mệnh có trí tuệ cao.”

“Mà trong nhiều chủng tộc, nhân tộc chúng ta là gần với thần nhất, bởi thần căn cứ nguyên hình của hắn mà sáng tạo nhân tộc chúng ta, cho nên trong tất cả các chủng tộc, chúng ta là chủng tộc có trí tuệ nhất...”

Khi học giả kiêu ngạo nói hết ưu việt của chủng tộc mình, lúc đó Thập Tam tiểu công tử ở một bên ngăn người một hồi, sau đó nói ra một ngôn luận.

“Nhân loại cũng không phải thần sáng tạo, đó chỉ là thần thoại, nhân loại là từ loài vượn tiến hóa, đây là thuyết tiến hóa nói.”

Thuyết tiến hóa là cái gì, học giả đã không muốn biết, hắn đang khiếp sợ ngôn luận của Thập Tam tiểu công tử, đó là một loại nghi ngờ với thần linh, cái này không ổn, vì vậy hắn lập tức bắt đầu sửa lại.

Nhưng khi hắn định sửa lại, muốn nói không thể nghi ngờ thần linh, Thập Tam tiểu công tử lại đưa ra một vấn đề, vì sao không thể nghi ngờ, các người nhìn thấy thần sao? Các người xác định thần thực sự tồn tại sao?

Điều này làm cho học giả lập tức thu dọn đồ đạc chạy lấy người, hắn sợ cứ như vậy sẽ làm mình cũng rớt vào trong đấy.

Vài học giả sau đó cũng gặp được tình huống tương tự, như là Thập Tam tiểu công tử nói đại địa này không phải bằng phẳng, mà là một viên cầu, nhưng viên cầu này quá lớn nên không có cảm giác mà thôi.

Còn có, hắn nói thái dương là một hỏa cầu thật lớn, được gọi là hằng tinh, mà chúng ta đang quay quanh thái dương chứ không phải thái dương quay quanh chúng ta.

Rất nhiều rất nhiều, mấy điều này đối với thế giới này mà nói, hoàn toàn phủ định thần linh tồn tại, nếu như bị giáo hội biết, nhất định sẽ lập tức khởi binh vấn tội, cho dù là lời một đứa con nít cũng thế.

Cho nên, sau khi biết loại tình huống này, mấy học giả lập tức thoát thân rời đi, bọn họ cũng không muốn rước họa vào thân.

Mà vợ chồng Diệp Thành Thiên sau khi biết những điều này cũng biến sắc, nhất trí quyết định không mời học giả lại đây nữa, nếu Thập Tam tiểu công tử nói thêm vài lý luận kinh người nữa thì làm sao giờ...

Nhưng mà bọn họ thấy rất quái dị - “Thành Thiên, người đoán hắn từ đâu nghe được mấy thứ lung tung này, từ nhỏ đến lớn hắn cũng chưa ra khỏi cửa một bước nha?” Long An Kỳ thực khó hiểu, đứa nhỏ của mình vì một số thứ “đặc thù” nên từ nhỏ đến giờ chưa ra khỏi Diệp Trạch một bước, căn bản không thể tiếp xúc đến mấy thứ này.

“Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn, ngoài chúng ta ra cũng chỉ có vài nha hoàn chiếu cố hắn, còn có...” Diệp Thành Thiên cũng thực khó hiểu, nhưng hắn vừa nói tới đây liền nghĩ đến một cái khả năng.

“Diệp Lam Vũ! !”

“Chi đó?” Tiểu Lam Vũ rất nghi hoặc nhìn phụ mẫu mình, nàng phát hiện phụ mẫu mình hình như có chút bức mình, vì thế đứng ngậy ra nghĩ xem hôm nay mình đã làm sai cái gì.

“Tiểu gây sự nhà người, bình thường nghịch ngợm thì thôi, sao lại nói với đệ đệ người mấy thứ lung tung kia, người biết rõ hắn không thể phân biệt thiệt giả, người nói gì hắn tin vậy mà.”

“Cái gì?” Tiểu Lam Vũ không rõ, mà cái làm nàng không rõ chính là, rốt cuộc các người đang nói về cái gì?

Thực hiển nhiên, nàng lừa gạt đệ đệ của mình không chỉ một lần.

Bất quá, sau khi nàng biết rõ mọi chuyện sau, nàng thực khẳng định nói một câu –

“Lão ba, lão mẹ, lần này thật sự không phải con mà! !”

Vì đợt phong ba này, làm cho vợ chồng Diệp Thành Thiên tạm thời buông tha cho kế hoạch hướng Thập Tam hắn thành học giả, sau này cũng để Thập Tam tiểu công tử tự mình đọc sách, miễn cho lại xuất hiện dư luận kinh người gì đó.

Vì thế, bọn họ còn góp nhặt không ít bộ sách, đủ loại, đương nhiên trong đó không có mấy bộ “phản động ngôn luận” nha...

Nếu học giả không được, vậy thử cái khác, hay là cho hắn đi thử làm một cái linh chủ, đó cũng là việc sớm hay muộn hắn phải làm, tuy rằng đến lúc đó chưa chắc là đích thân hắn làm, Diệp gia sẽ có người hỗ trợ...

6. Chương 6: Mất Tích

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 6: Mất tích

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã có kinh nghiệm một lần nên bọn họ cũng chú ý hơn, lúc này cũng đứng bên cạnh nhìn xem, mà bọn họ cũng thực may mắn khi quyết định như vậy.

Khi học tập làm linh chủ, không thể không học một ít pháp luật của đế quốc, hiểu biết hiện trạng của đế quốc, mà Thập Tam tiểu công tử nhìn thấy mấy thứ này, cũng thốt ra một đồng ý tưởng làm Diệp gia kinh hải...

“Pháp luật như vậy là không công bình, vì sao đãi ngộ của quý tộc và bình dân cách biệt lớn như vậy, pháp luật hẳn phải là người người ngang hàng, cho dù hoàng đế phạm pháp cũng phải định tội, chém đầu hẳn!”

“Chế độ nô lệ phải hủy bỏ...”

“Người lãnh đạo quốc gia phải từ dân bầu ra...”

...

Sau khi thử qua vô số lần cố gắng và thất bại, vợ chồng Diệp Thành Thiên thực sự đau đầu, thậm chí có điểm rối loạn, trực tiếp mở miệng hỏi Thập Tam tiểu công tử tương lai muốn trở thành hạng người gì, làm chuyện gì.

Thập Tam tiểu công tử nghĩ nghĩ, sau đó cười nói: “Ta muốn trở thành một cái bại gia tử!”

“...” Vợ chồng Diệp Thành Thiên nhìn nhau, qua thật lâu sau mới hỏi lại: “Cái gì? Người nói lại lần nữa xem?”

“Ta muốn trở thành một cái bại gia tử.” Thập Tam tiểu công tử lặp lại, hơn nữa còn bổ sung một câu

“Một cái có quyền lợi, có thế lực, có tiền tài, có mỹ nữ bại gia tử, ân, tốt nhất còn có vài tên chó săn! !”

“Người muốn làm cái gì?” Lúc đó, vợ chồng Diệp Thành Thiên cũng không biết nên nói cái gì, hỏi một câu rất “ngu”.

“Ta muốn tiêu xài, ta muốn bại gia! !”

“...”

“Diệp Lam Vũ! !” Vợ chồng Diệp Thành Thiên rít lên, nhằm về một phía, chính xác hơn là nhằm về một người, tỷ tỷ của Thập Tam tiểu công tử - Diệp Lam Vũ.

Bọn họ cho rằng, Thập Tam tiểu công tử không có khả năng có ý tưởng kỳ quái như vậy, khả năng duy nhất là tiểu Lam Vũ “đầu độc” hẳn, cho nên bọn họ muốn hảo hảo giáo huấn tiểu Lam Vũ một chút.

Đáng thương cho tiểu Lam Vũ, không hiểu tại sao lại trở thành sơn dương chịu tội, đồng dạng, Thập Tam tiểu công tử cũng có phần khó hiểu nhìn phụ mẫu mình, hẳn không hiểu việc này và tỷ tỷ của hẳn có quan hệ gì.

Mà lúc này Thập Tam tiểu công tử mới chỉ hơn 5 tuổi, lại có chí hướng “lớn” như vậy, không hổ là ” kỳ tài ngút trời ” a.

Lại còn có một việc khác, đó là tên của Thập Tam tiểu công tử.

Về chuyện này, người của Diệp gia cũng cảm thấy có điểm quái dị. Nguyên bản bọn họ đặt cho Thập Tam tiểu công tử một cái tên, Diệp Thiên Hữu, ý tứ cũng thực rõ ràng, hy vọng trời cao phù hộ hẳn.

Nhưng rất kỳ quái, sau khi Thập Tam tiểu công tử học đọc sách viết chữ, viết tên mình thành Diệp Lăng, khi người ta gọi hắn là Diệp Thiên Hữu, hắn không chút phản ứng, ngược lại, gọi hắn là Diệp Lăng thì hắn sẽ đáp trả.

Tuy rất kỳ quái, nhưng dần dần thành quen, sau đó mọi người cũng đã quên đi cái tên Diệp Thiên Hữu, thay thế bằng hai chữ Diệp Lăng, cũng trở thành danh hiệu của Thập Tam tiểu công tử, nói cách dân dã là tên ấy...

Diệp Lăng? Đây là trùng hợp, hay là có nguyên nhân khác?

Rốt cuộc là vì sao, giờ không ai biết, mọi người chỉ muốn biết là, tiểu Diệp công tử nếu muốn bại gia, vậy phải tiêu tiền, mà muốn tiêu tiền thì đầu tiên phải có tiền, nếu không có, người lấy cái gì mà phá, lấy cái gì mà tiêu xài, làm sao đi bại gia?

Bất quá, chuyện này thực ra rất dễ giải quyết. Tuy nói tiểu Diệp công tử chưa từng bước ra khỏi cửa, không cần tiêu tiền, nhưng tiền vật hắn thu được hàng năm lại rất nhiều, cơ hồ có thể sánh với một tiểu phú hào.

Mà cái này vغن vغن chỉ là tiền tiêu vật của hắn mà thôi, nếu hắn mở miệng đòi, còn có thể nhận thêm nhiều hơn nữa.

Có “cơ sở kinh tế” xong, vậy phải đi làm giai đoạn thứ hai, mà vấn đề mấu chốt phải... xuất môn!

Đối với rất nhiều người mà nói, xuất môn là một chuyện nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa, nhưng đối với Thập Tam tiểu công tử của chúng ta mà nói, đây là một việc khá phiền toái, toàn bộ Diệp gia không ai cho hắn ra ngoài, ít nhất trước mắt thì không.

Nhưng là, một chuyện kỳ quái lại phát sinh trên người tiểu Diệp công tử.

“Lão gia, phu nhân, không tốt, không thấy tiểu thiếu gia đâu cả.”

Theo tiếng kêu thất thanh của nha hoàn, Diệp gia đột nhiên phát hiện, Thập Tam tiểu công tử rất ít xuất hiện trước mặt mọi người kia đã tiêu thất, tìm toàn bộ Diệp Trạch cũng không thấy.

Ngay từ đầu, mọi người còn tưởng rằng tiểu Lam Vũ và Thập Tam tiểu công tử chơi trò chơi gì đấy, nhưng rất nhanh sau đấy, giả thuyết này bị bài trừ. Bởi tiểu Lam Vũ gần đây đang phải tiếp thụ giáo huấn, cách ly với Thập Tam tiểu công tử, không có khả năng tiếp xúc được.

Mà trên thực tế, lúc này, tiểu Lam Vũ đang mình tu luyện ma pháp. Mà sau khi nàng biết chuyện này, lập tức bỏ việc tu luyện lại, vội vã đi tìm đệ đệ của mình.

Lần này toàn bộ Diệp gia chấn động. Muốn không chấn động cũng khó, Diệp gia chương môn nhân chỉ còn thiếu việc phát động toàn tộc đi tìm thôi.

Lúc này, mọi người cũng không theo đuổi lý do vì sao Thập Tam tiểu công tử có thể biến mất, tuy tất cả mọi người rất ngạc nhiên, một đứa nhỏ năm tuổi, lại là một kẻ ngu ngốc, làm sao có thể cứ như vậy biến mất được, cái này rất kỳ quái.

Nhưng trước mắt, quan trọng nhất là phải tìm thấy người đã, mặc kệ Thập Tam tiểu công tử có phải là phế tài hay không, hắn vẫn là tôn tử của Diệp gia chương môn nhân đương nhiệm, là đứa con của Diệp Thành Thiên.

Rất nhanh sau đó, toàn bộ phổ lớn ngõ nhỏ khắp đế đô đều xuất hiện người của Diệp gia, đương nhiên còn có thành vệ quân đã thu được tin tức này cũng gia nhập đội ngũ tìm kiếm Thập Tam tiểu công tử.

Mà trường hợp này làm cho rất nhiều “người xem” mê hoặc không thôi, bọn họ thật sự đoán không ra đã xảy ra chuyện gì, vì sao có động tĩnh lớn như vậy.

Vì thế nhóm người không rõ chân tướng này bắt đầu đi tìm hiểu, tuy đến cuối cùng không biết được là tìm ai, nhưng lại biết bọn họ tìm một tiểu công tử quý tộc năm tuổi, một tiểu công tử quý tộc tóc đen mắt đen phản ứng hơi trì hoãn...

Một ít người hơi có chút đầu óc cũng đã đoán ra tiểu công tử này là ai. Tại cái đế đô này, có thể dẫn phát trận thế như vậy không có bao nhiêu người, mà phù hợp với điều kiện kia cũng chỉ có vài người trong đám đấy.

Bọn họ chỉ tò mò, vì sao tiểu công tử này lại mất tích, không phải hắn vẫn ở trong nhà sao?

Có người mang theo vấn đề như vậy đi tìm tiểu công tử, mà có một số người mang theo một ít mục đích gì đó cũng đi tìm, rất nhanh, số người gia nhập quân đoàn tìm kiếm tiểu công tử ngày càng nhiều.

Lúc này, trừ phi tiểu công tử đã ở bên ngoài đế đô, nếu không nhất định sẽ bị tìm ra, hơn nữa là rất rất nhanh, ần, ít ra tất cả mọi người đều nghĩ vậy.

Nhưng mà sự tình cũng không dễ dàng như mọi người tưởng tượng, tìm chừng ba ngày, cơ hồ lật lên toàn bộ đế đô vẫn không thể tìm ra tung tích của Thập Tam tiểu công tử. Thập Tam tiểu công tử ở đâu? Làm sao có thể tránh khỏi sự tìm kiếm? Có thể bị người khác bắt cóc hay không? Những vấn đề này cứ lượn quanh trong đầu mọi người.

7. Chương 7: Cực Phẩm Nữ Nô.

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 7: Cực phẩm nữ nô.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Điều này làm cho người của Diệp gia như kiến bò chảo nóng, lo lắng vạn phần. Nhất là vợ chồng Diệp Thành Thiên, ba ngày nay bọn họ chẳng ngủ được mấy chốc.

Mà tiểu Lam Vũ cũng ăn không ngon ngủ không yên. Nàng và Thập Tam tiểu công tử có cảm tình tốt nhất, cả ngày đều dính với nhau. Có lẽ, đó cũng là vì chỉ có Thập Tam tiểu công tử nhỏ hơn nàng, làm cho nàng có thể phát huy địa vị của một tỷ tỷ...

Chuyện này cũng tác động đến hoàng đế, ông ta cũng chú ý đến việc này, phái ra không ít người hỗ trợ tìm kiếm Thập Tam tiểu công tử.

“Tìm lại, cẩn thận tìm lại cho ta, các ngươi nhiều người như vậy, tìm ba ngày lại tìm không ra một đứa nhỏ năm tuổi.” Diệp gia chưởng môn nhân Diệp Dực tức giận nói.

“Đã qua ba ngày, Diệp Lăng đã ra khỏi thành rồi chẳng?” Chưởng môn phu nhân Nguyễn Liên Nhi một bên cau mày nói, tình huống bây giờ rất khó để người ta không nghĩ đến phương diện này.

“Hắn chỉ là một đứa bé, làm sao có thể ra khỏi thành, trừ phi có người cố ý dẫn hắn rời đi.” Diệp Dực cau mày, kỳ thật hắn cũng sớm phái người đến vùng lân cận tìm kiếm, chỉ là hắn không muốn xảy ra trường hợp này.

Nếu nói, tiểu Diệp Lăng bị người mang ra khỏi thành, vậy nhất định là người ta không có ý tốt gì cả, kết quả như vậy sẽ làm cho bọn họ càng đau đầu hơn.

“Ai dám hại con ta, ta sẽ cho cả nhà của hắn chôn cùng!” Diệp Thành Thiên hừ nhẹ nói, thanh âm rất nhẹ, không biết có phải lầm bầm lầu bầu hay không, nhưng giọng nói vô cùng kiên định.

“Thành Thiên...” Long An Kỳ nắm tay Diệp Thành Thiên, ngữ khí rất phức tạp, giống như tiếp thụ sự thật gì đó vậy.

Mà đúng lúc đó, một việc làm cho bọn họ ngoài ý muốn đã xảy ra, tuyệt đối là ngoài ý muốn.

“Gia chủ đại nhân, Thập Tam tiểu thiếu gia, Thập Tam tiểu thiếu gia hắn...” Một gia đình vội vàng vàng chạy vào, vẻ mặt vô cùng kích động và khó tin.

“Làm sao vậy, có phải có tin tức hay không?” Diệp Dực trầm giọng nói, biểu tình của gia đình làm hắn có chút bất an.

“Thập Tam tiểu thiếu gia, hắn, hắn...” Gia đình vẫn hỗn hỗn, tựa hồ vẫn chưa thở nổi.

“Hắn làm sao vậy, người nói nhanh lên! !” Long An Kỳ vội la lên.

“Thập Tam tiểu thiếu gia hắn đã trở lại.” Gia đình rốt cục nói hết câu.

“? ! Người nói cái gì? Giờ hắn đang ở đâu?” Một phút trầm mặc qua đi, người trong phòng liền bạo phát, toàn bộ túm lấy quần áo tên gia đình kia hỏi, làm cho hắn có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

“Thập Tam tiểu thiếu gia đã trở lại, còn dẫn theo một cái tiểu cô nương, lúc này đã vào cửa.” Gia đình nói, thực hiện nhiên hắn chạy tới trước Thập Tam tiểu công tử để báo tin, có điểm tranh công.

Lúc này nào có ai để ý tới hắn nữa, lập tức ném hắn lại bên trong, lắc mình chạy ra, mà đồng thời, bọn họ cũng không chú ý đến nữa câu sau của tên gia đình, mang theo một cái tiểu cô nương trở về...

Khi đám người Diệp Dực chạy đến sân trước, đã nhìn thấy Thập Tam tiểu công tử đang đi ở trong, cách hắn không xa lắm có một tiểu cô nương tuổi xấp xỉ hắn. Mà tiểu cô nương này cùng nhân tộc bình thường có chút bất đồng. Nhưng lúc này bọn họ chẳng ai đi quan tâm cái này, chỉ muốn ôm lấy Thập Tam tiểu công tử, xem trên người hắn có bị thương linh tinh hay không.

Mà người đầu tiên ôm lấy Thập Tam tiểu công tử là Long An Kỳ, người thoát nhìn yếu nhất trong bọn hắn. Lúc này nàng phát huy ra 200%, không, phải nói là càng nhiều hơn tốc độ, chạy đến trước mặt Thập Tam tiểu công tử, ôm vào lòng.

“Tiểu bảo bối, rốt cục người chạy đi đâu vậy, có bị thương không, mấy ngày nay có bị đói hay không...” Long An Kỳ một bên xem xét thân thể Thập Tam tiểu công tử, một bên ân cần hỏi han, đồng thời cũng tạm thời đẩy ra mấy người bên cạnh cũng đang muốn ôm Thập Tam tiểu công tử.

Thập Tam tiểu công tử lắc đầu, sau đó chậm rãi nói: “Không có, có ngon ăn tốt uống, còn có chơi vui nữa.”

“Ngon ăn tốt uống chơi vui?” Long An Kỳ sau khi xác định Thập Tam tiểu công tử không có việc gì, liền tiếp tục hỏi: “Là ở đâu, ai mang người đi, còn có tiểu cô nương này là ai? Ý, tiểu cô nương này...”

Lúc này, tựa hồ Long An Kỳ mới phát hiện tiểu cô nương đứng bên cạnh khác với nhân tộc, ân, đúng vậy, vốn nàng không phải nhân tộc.

Tiểu cô nương ánh mắt thật to, khi cười, khoe miệng lộ ra răng nanh nhỏ nhỏ, trên đầu có một cặp lỗ tai “mèo”, phía sau có một cái đuôi nhỏ, mấy cái này thực rõ ràng nói cho mọi người biết, nàng là một Thú Nhân.

Vấn đề chính là ở chỗ, rốt cục nàng là Miêu tộc hay Hồ tộc, hai chủng tộc này rất giống nhau, nhất là khi còn nhỏ.

Mà rất nhanh sau đó, Thập Tam tiểu công tử đã đưa ra đáp án: “Nàng là ta mua, bọn họ nói nàng là cực phẩm nữ nô Hồ tộc.”

“...”

Yên tĩnh...

Trong khoảng thời gian ngắn không có bất cứ ai phát ra thanh âm gì, cũng chỉ lẳng lặng nhìn Thập Tam tiểu công tử, trong ánh mắt toát ra quang mang quái dị

“Người mua? Ba ngày nay rốt cuộc người chạy đi đâu? Còn có, làm sao người có thể đi ra bên ngoài? Từ từ cẩn thận nói cho mọi người nghe.” Long An Kỳ tò mò hỏi, nàng rất tò mò ba ngày nay con mình trải qua những gì, rất tò mò!

Những người bên cạnh cũng tò mò mấy điều này, đều nhìn chằm chằm Thập Tam tiểu công tử, cùng đợi đáp án.

Không đợi Thập Tam tiểu công tử nói chuyện, Long An Kỳ còn nói thêm: “Hay là trước tiên đi vào trong đi, ở đây gió hơi lớn.” Nàng cũng không muốn con mình trúng gió, lập tức ôm đứa con vào nhà.

Cái này cũng tốt, mọi người có thể ngồi xuống, uống trà từ từ nói chuyện.

Mọi thứ đã sẵn sàng, Thập Tam tiểu công tử bắt đầu từ từ nói về những gì hắn trải qua ba ngày này, đương nhiên rất nhiều chỗ rất mơ hồ, cần mọi người đoán, dù sao, năng lực biểu đạt của hắn có hạn.

May mắn ở đây không ai là người bình thường cả, trên cơ bản đều có thể hiểu được, mà từ đầu tới đuôi miệng bọn họ đều mở ra thật to, hiển nhiên bị đoạn tường thuật này làm kinh sợ.

Đầu tiên, Thập Tam tiểu công tử nói về việc mình làm sao ra khỏi Diệp Trạch. Đáp án này làm cho mọi người ở đây biến sắc, không phải là cách hắn đi ra ngoài phức tạp đến đâu, mà là rất đơn giản.

“Ta cứ như thế này mà đi thôi, cũng không ai ngăn cản, bọn họ cũng không để ý tới ta.” Đây là nguyên văn của Thập Tam tiểu công tử.

Đúng vậy, toàn bộ Diệp Trạch vậy mà không ai chú ý đến hắn, cứ để cho hắn đi ra khỏi cửa dưới mí mắt mọi người như vậy.

Nguyên nhân trong này có không ít, đầu tiên, người tại Diệp Trạch nhiều lắm, tiểu hài tử tuổi hắn cũng không ít, mà toàn bộ Diệp gia, trừ bỏ một vài người, những người khác căn bản là chưa thấy qua Thập Tam tiểu công tử.

Sau đó, Diệp Trạch tuy sẽ điều tra lai lịch rõ ràng với những ai đi vào, người ở bên ngoài muốn trà trộn vào, có thể nói khó như đi vào hoàng cung vậy, nhưng bọn hắn có một “điểm mù”, đó là khá lơ lửng với người từ trong đi ra.

Còn nữa, một cái tiểu hài tử năm tuổi, đương nhiên cũng chẳng thể làm ai cảnh giới được.

Đương nhiên trong này cũng có rất nhiều điểm trùng hợp mới có thể làm cho Thập Tam tiểu công tử dưới tình huống không ai biết mà đi ra khỏi cửa. Nhưng rất đơn giản, cứ từ cổng chính mà đi ra ngoài, điều này làm cho tất cả mọi người cảm thấy khó tin!

8. Chương 8: Mua BẠN Về Chơi.

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 8: Mua bạn về chơi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Thập Tam tiểu công tử xuất môn, cho dù là nhiều hơn nữa sự trùng hợp cũng thế, chuyện lần này làm cho người của Diệp gia lạnh người, bởi sự kiện này đang chứng minh một điều: Sự phòng bị của bọn họ có lỗ hổng.

Vì thế, sau khi sự kiện này qua đi, Diệp gia bắt đầu chỉnh đốn lại hệ thống phòng bị của Diệp Trạch, mà lúc sau cũng phát sinh một sự tình, làm cho chuyện này trở nên rất có ý tứ.

Nhưng cái vấn đề này cũng không phải là bộ phận đặc sắc nhất của câu chuyện, đặc sắc hơn là sau khi Thập Tam tiểu công tử xuất môn, đi đâu, ở đâu trong ba ngày qua cơ.

Lúc đấy, sau khi Thập Tam tiểu công tử xuất môn, nhìn cảnh tượng hai bên đều thật mới mẻ, trong khoảng thời gian ngắn cũng quên mất mình muốn làm gì, chỉ đi lung tung không mục đích gì trong thành.

Đây là lần đầu tiên hắn xuất môn, hết thấy đều mới mẻ như vậy.

May thay, nơi này là đế đô, là khu vực quyền quý nên công tác trị an quanh đây rất tốt, cho dù Thập Tam tiểu công tử với một thân quần áo đẹp đẽ quý giá, một mình chạy loạn trên đường cũng không có ai gây rối với hắn.

Có lẽ là vì quý tộc tiểu công tử hoặc tiểu tiểu thư như hắn nhiều lắm, nơi nơi đều có, bắt quá bọn hắn đều có tùy tùng đi theo. Cũng vì cái dạng này, nên có người cho rằng Thập Tam tiểu công tử cũng có tùy tùng, làm người khác không dám đụng vào hắn.

Lúc sau, Thập Tam tiểu công tử đột nhiên nhớ đến mục đích của mình, lúc này mới bắt đầu đi tìm người. Người hỏi mục đích gì? Người chẳng lẽ không biết sao, hắn đi ra là để tiêu xài và phá sản!

Mà Thập Tam tiểu công tử tùy tiện hỏi một người, chiếm được một đáp án, nếu muốn phung phí, trong thành có một khu vực tiêu phí rất tốt, rất nhiều kẻ ăn chơi trác táng đều ở đây hoang phí.

Hắn đã không nhớ rõ người này là ai, nếu mà hắn nhớ rõ, người kia nhất định sẽ thực tâm, bởi vì người ở đây đều có xúc động muốn đập chết hắn...

Vì cái gì sẽ xúc động như vậy, nếu người biết chỗ này là địa phương nào, người sẽ lý giải cho bọn họ, có lẽ người cũng sẽ có xúc động như vậy.

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu!” Lúc đấy, Thập Tam tiểu công tử chậm rãi nói ra tên nơi này.

“Phốc...” Diệp Dực cùng Diệp Thành Thiên vừa mới uống một ngụm trà vào, liền lập tức phun ra.

“Cái gì? ! Người nói cái gì? Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu?” Diệp Dực và Diệp Thành Thiên dùng cái miệng dính một ít vụn trà kinh thanh hỏi.

“Uhm!” Thập Tam tiểu công tử gật gật đầu.

“Thành Thiên, Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu là nơi nào?” Long An Kỳ rất chi là khó hiểu hỏi, xem ra nàng cũng không biết chỗ này, nhưng nàng có thể nhìn ra trạng phụ và bố chồng mình cũng biết nơi này.

“Này... Nơi đó là nơi xa hoa nhất đế đô... Thanh lâu...” Diệp Thành Thiên có điểm ngượng ngùng nói.

“Nga, nguyên lai là thanh lâu, trách không được người ngượng ngùng nói, đàn ông các người... Cái gì? ! Thanh lâu?” Long An Kỳ ngay từ đầu còn không có kịp phản ứng, về sau mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Thanh lâu là cách nói văn nhã một chút, nói theo kiểu dân dã là kỹ viện. Một tiểu hài tử năm tuổi đi loại địa phương này, điều này làm cho mọi người khó có thể chấp nhận.

Trách không được ba ngày này vẫn không tìm thấy hắn, nguyên lai hắn ở địa phương này, thử hỏi ai có thể dự đoán được, ai sẽ đi loại địa phương này để tìm một tiểu hài tử năm tuổi cơ chứ.

“Con à, nói cho mẹ mẹ, người nói nơi này cho người nhìn như thế nào, ta muốn giết hắn! !” Mặt Long An Kỳ xanh lại, bộ dáng đờ đờ sát khí kia làm cho người ta không một chút nghi ngờ những lời của nàng.

Cũng khó trách nàng sẽ như vậy, cho dù là thế nào cũng không sao, nhưng sao lại giới thiệu tiểu hài tử đi nơi đó hoang phí được...

“Hắn có đôi mắt, một cái mũi...” Thập Tam tiểu công tử hồi tưởng một chút, những đặc thù mà hắn nói, trừ bỏ có thể chứng minh người kia là một nhân loại, còn lại không thể chứng minh cái gì khác.

“...”

“Quên đi, trở về là tốt rồi, không phải là tốn chút tiền sao, dù sao bây giờ hắn muốn cái kia cũng không được.” Diệp Thành Thiên nói, vẻ mặt rất là cổ quái.

“Hừ, tốt nhất không có làm chuyện tình kỳ quái gì, bằng không ta liền hủy đi cái Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu kia.” Long An Kỳ cắn răng nói: “Tiểu bảo bối, người ở đó đã làm cái gì, tỉ mỉ nói cho mẹ mẹ biết.”

“Ta ở nơi đó có ăn ngon, uống ngon, còn có rất nhiều tỷ tỷ chơi với ta, lần sau ta còn muốn đi chỗ đó chơi.” Thập Tam tiểu công tử nói.

Long An Kỳ khuôn mặt trầm xuống, nhẹ giọng quát: “Không được đi! Loại địa phương như vậy sau này cũng không cho người đi nữa, người muốn phá sản, muốn tiêu xài cũng được, nhưng không thể đi loại địa phương như vậy.”

“Vì sao? Nơi đó chơi vui lắm, so với ở đây vui hơn.” Thập Tam tiểu công tử nghi hoặc nói, mà những lời này của hắn tin tưởng có một hai vị ở đây cũng đồng ý, nơi đó đúng là “chơi vui hơn” trong nhà.

Khụ khụ, đương nhiên, đó cũng là ý tưởng hồi còn trẻ của bọn hắn...

“Không vì cái gì cả, đây là lời của mẹ, người phải nghe.” Long An Kỳ thật sự không thể giải thích mấy cái này được, chỉ có thể hạ cường chế lệnh.

“Nga, vậy không đi, lần tới ta đi chỗ khác tiêu xài vậy.” Thập Tam tiểu công tử nghiêng đầu nói.

Lần tới... Chúng ta mới không để cho người có lần tới á, tuyệt đối sẽ không để cho người lại một mình đi ra ngoài nữa.

Tiếp theo, mọi người còn một vấn đề nữa, Hồ tộc tiểu cô nương này là sao, về phần vì sao không có nghi vấn về chiêu đãi Thập Tam tiểu công tử trong ba ngày của Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, vấn đề này trong lòng bọn họ đều rõ ràng.

Đối với Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu mà nói, chỉ cần là nam nhân có tiền, mặc kệ người là lão nhân hay tiểu hài tử, là hoàng đế đế quốc hay nô lệ, đều đối đãi với người như đại gia, hầu hạ giống nhau cả.

Hồ tộc tiểu cô nương này giống như Thập Tam tiểu công tử nói, là nữ nô hắn mua lại.

Lúc đó, Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu vừa hay có một đợt nữ nô đấu giá hội, mà tiểu cô nương này chính là một cái nữ nô trong đó. Đương nhiên, kiểu như tiểu cô nương này là nhằm vào một số đối tượng có đặc biệt ham khác thường, về phần đặc biệt gì, ở đây cũng không muốn nói nhiều...

Dù sao, cuối cùng, Thập Tam tiểu công tử chính là vì tiêu xài tiền của mình, bại gia một hồi, mua Hồ tộc tiểu cô nương này thuần túy là vì phá sản mà thôi, cũng không có cái gì là lòng đồng cảm, hay là tình yêu dâng trào cả.

Mà trong nhiều nữ nô vậy, hắn lựa chọn Hồ tộc tiểu cô nương này đương nhiên là vì tuổi nàng xấp xỉ hắn. Tiểu hài tử thôi, đương nhiên sẽ lựa chọn tiểu hài tử.

Cuối cùng, muốn nói rõ hơn một chút, Thập Tam tiểu công tử tiêu tiền tại Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, cộng với mua Hồ tộc tiểu cô nương này đã làm cho tiền tiêu vặt hắn gần như cạn kiệt, tổng cộng sáu vạn tám ngàn một trăm kim tệ.

Chừng này tiền tiêu vặt, cho dù người khác kiếm cả đời cũng không ra, mà hắn tiêu hết trong ba ngày, đúng là rất có tiềm chất của một bại gia tử.

Đó cũng là vì sao Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu không truyền ra tin tức gì, tùy ý Thập Tam tiểu công tử ở trong đó tiêu xài. Một đại hộ khách như vậy đối với bọn họ cũng rất ít gặp.

Mà trong đó, hắn dùng năm vạn kim tệ mua Hồ tộc tiểu cô nương chiếm tuyệt đại bộ phận. Nghe nói, chỉ là nghe nói, lúc đó có một “đặc thù mê” đại nhân vật đấu giá với Thập Tam tiểu công tử, cho nên mới đưa giá lên đến năm vạn kim tệ, lúc ấy là giá cao nhất của đợt giao dịch này, mà xếp thứ hai chỉ là hai vạn kim tệ, là một bán Tinh Linh(*) rất xinh đẹp.

Nghe nói, vẫn là nghe nói, đại nhân vật kia lúc ấy rất phẫn nộ, muốn nhìn xem rốt cuộc là ai đang đối nghịch với mình, kết quả hắn trọn tròn mắt, hắn là đối thành bất kỳ ai cũng có biểu tình như hắn, vì điều này rất khó tin.

Cái này đâu phải là mua bạn gái, mà là mua bạn để chơi mới đúng...

Quên đi, không tranh đoạt với tiểu hài tử, truyền ra ngoài thì dị mặt, đại nhân vật kia tự an ủi. Nói thật, nếu hắn tiếp tục đấu tiếp, nhất định sẽ bị người nơi nơi lan truyền, đến lúc đó hắn nhất định mang tiếng xấu vào mình.

Nhưng hắn không biết thân phận đặc thù của vị Thập Tam tiểu công tử này. Mà mấy ngày nay chuyện Thập Tam tiểu công tử mất tích đã lan khắp đế đô, cho nên cuối cùng chuyện này vẫn bị người người đều biết...

Rất nhiều người đều nói với hắn, không thể tưởng tượng được người lại là một người như thế...

Còn có một việc, cho dù vị đại nhân vật này lại đấu tiếp, Thập Tam tiểu công tử cũng sẽ đấu theo, bởi mục đích của hắn là bại gia, là tiêu phí, hắn cũng chẳng quản trên người mình có mang theo đủ tiền hay không, huống chi hắn căn bản không biết rốt cuộc trên người mình có bao nhiêu tiền.

Sự kiện mất tích đến đây là kết thúc, lưu lại một ít phong ba mà thôi.

...

(*) bán tinh linh là hậu đại của sự kết hợp giữa Tinh Linh và nhân tộc

9. Chương 9: Truyền Kỳ.

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 9: Truyền kỳ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Phốc... Cái gì? ! Ba ngày nay con của người đều ở trong kỹ viện? Uy uy, hắn mới năm tuổi a, phát dục cũng quá nhanh a.” Những lời này là từ miệng của vua một nước phát ra. Khi hoàng đế biết chuyện này, cũng nhin không được cười sặc sụa.

Ngay cả vua của một nước còn như thế, huống chi những người khác, hiện tại toàn bộ đế đô cũng biết thành tựu “rực rỡ” của Thập Tam tiểu công tử, năm tuổi đi kỹ viện chơi, đây tuyệt đối là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả(*).

Hiện tại toàn bộ đế đô, thậm chí toàn bộ đế quốc, trà dư tửu hậu đều đàm luận chuyện này, về Thập Tam tiểu công tử đi Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu uống hoa tửu như thế nào, đấu giá mua nữ nô ra sao.

...

Sau chuyện này, bên cạnh Thập Tam tiểu công tử có thêm một tiểu cô nương, chính là tiểu hủ nữ hắn mua. Nguyên bản Long An Kỳ cũng muốn tìm một cái nha hoàn xấp xỉ Thập Tam tiểu công tử, vừa có thể chiều cổ hắn, đồng thời cũng bồi hắn chơi đùa, giờ thì khỏe rồi.

Tiểu hủ nữ này tựa hồ cũng rất hiểu lý lẽ, biết mình có thể thoát khỏi lăng nhục đều dựa vào Thập Tam tiểu công tử có điều ngốc này, tuy nàng cũng biết Thập Tam tiểu công tử cũng không phải thật tâm giúp nàng, nhưng sự thực vẫn là hắn cứu nàng ra hỏa lửa..

Mà làm Hổ tộc nhân, tri ân báo đáp là truyền thống, mặc dù chỉ được đến một chút ân huệ bọn họ cũng báo đáp hết mình. Đương nhiên, nếu có người đắc tội bọn họ, bọn họ cũng thuộc loại trừng mắt tát báo...

Cho nên, tiểu hủ nữ tuy thực thích chiều cổ Thập Tam tiểu công tử, nhưng đối với những người khác lại không có chút hảo cảm nào. Dù sao cũng là nhân tộc bắt nàng mà.

Từ nay về sau, Diệp gia có thêm một cái tiểu hủ nữ nha hoàn, Thập Tam tiểu công tử cũng có thêm một thị nữ thanh mai trúc mã chơi đùa.

Rất nhiều năm về sau, Long An Kỳ vẫn còn khoe quyết định này của mình là sáng suốt tới cỡ nào.

Bất quá, lúc này Thập Tam tiểu công tử lại không đồng ý, hắn nói phải đưa tiểu hủ nữ về nhà, như vậy mới gọi là phá sản hoàn toàn, mà Long An Kỳ thực tức giận chỉ vào hắn không nói nên lời.

Cũng không phải Long An Kỳ luyện tiếc năm vạn kim tệ, cái này đối với nàng chẳng tính là gì cả, hơn nữa đây vốn là tiền tiêu vặt của Thập Tam tiểu công tử. Nàng chỉ cảm giác thấy tiểu hổ nữ này có lẽ là thiên ý an bài đến bên cạnh con mình nên cuối cùng tiểu hổ nữ vẫn được giữ lại bên cạnh hắn.

Thập Tam tiểu công tử đối với việc này cũng không nói gì. Thực ra hắn cũng không có ý kiến gì, cái gì hắn cũng không hiểu mà, đồng thời hơn một người bạn chơi đùa, hắn cũng thật cao hứng.

Đúng rồi, đã quên giới thiệu tên của tiểu hổ nữ, nàng gọi là Thái Nhã, về phần gia tộc nào nàng cũng không nói, cũng không có ai theo đuổi chuyện này làm gì.

Kỳ thật cho dù nàng nói tên của mình, đối với Thập Tam tiểu công tử cũng chẳng khác gì, bởi vì hắn gọi Thái Nhã chỉ một cái tên – Hổ Nữ.

Còn có, Hổ Nữ so với Thập Tam tiểu công tử lớn hơn chừng một tuổi, nhưng thân hình nàng lại có chút nhỏ nhắn xinh xắn nên thoát nhìn tựa như bằng tuổi với Thập Tam tiểu công tử. Phỏng chừng về sau lớn lên, ngược lại sẽ nhỏ hơn Thập Tam tiểu công tử rất nhiều.

Đừng tưởng rằng Hổ tộc nhân là lưng hùm vai gấu, nữ nhân của Hổ tộc cũng có một phần nhỏ nhắn xinh xắn, đương nhiên cực kỳ thừa thốt, mà Hổ Nữ cũng thuộc số ít đấy.

...

“Đệ đệ, Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu có phải thật sự chơi vui như vậy không, về sau chúng ta cùng đi a.” Tiểu Lam Vũ rất hưng phấn, lén lút nói với Thập Tam tiểu công tử.

“Ân, chơi rất vui, không thể đi, mụ mụ nói không thể.” Thập Tam tiểu công tử gật gật đầu, lại lắc lắc đầu.

“Chúng ta lặng lẽ đi, đừng cho mụ mụ biết là được.” Tiểu Lam Vũ nhỏ giọng nói.

“? ? Có thể chứ? Ta đi hỏi mụ mụ thử xem.” Thập Tam tiểu công tử mang theo nghi hoặc chạy tới hỏi Long An Kỳ, mà tiểu Lam Vũ thấy vậy, không kịp ngăn cản nên lập tức chuồn mất.

“Diệp Lam Vũ! Người đứng lại đó cho ta! !” Long An Kỳ gầm vang thiên địa.

“Lão mẹ, ta chỉ nói giỡn thôi mà. Diệp Lăng, tiểu hổ dẫn nhà người, lần sau không mang người đi chơi nữa.”

...

Trong mấy tháng tiếp theo, Thập Tam tiểu công tử lâu lâu đi ra ngoài phá một lần, đương nhiên trước đó luôn xin Long An Kỳ một chút tiền tiêu vặt, mà Long An Kỳ tuy miệng luôn nói không có lần sau nữa, nhưng lần nào cũng cấp cho hắn một ít tiền tiêu vặt.

Nguyên bản đã hạ lệnh cấm Thập Tam tiểu công tử xuất môn, nhưng sau đó Long An Kỳ lại quyết định hủy lệnh cấm đi, cho hắn đi ra ngoài. Nguyên nhân không phải nàng đã nghĩ thông suốt, mà là thật sự bó tay với hắn.

Sau khi mất tích lần một, tuy rằng Thập Tam tiểu công tử bị hạ lệnh cấm xuất môn, mà toàn bộ Diệp Trạch cũng cảnh giác việc này, cho nên theo lý thuyết Thập Tam tiểu công tử không có khả năng ra khỏi cửa được nữa.

Nhưng kỳ quái là, Thập Tam tiểu công tử hay chơi trò đột nhiên biến mất, hơn nữa dưới tình huống mọi người biết rõ hắn sắp biến mất. Hắn lợi dụng một ít phương pháp rất có ý tứ để ra ngoài.

Những phương pháp này đều bị người bình thường xem nhẹ, có lẽ chỉ có hắn mới có thể nghĩ đến. Sau khi hắn nói cho Long An Kỳ, làm cho Long An Kỳ há to mồm, kinh ngạc vạn phần.

Càng về sau Long An Kỳ cũng không kinh ngạc nữa, chỉ kỳ quái là sao hắn có thể nghĩ ra nhiều biện pháp như vậy. Cho dù là người thông minh tuyệt đỉnh cũng rất khó có thể nghĩ ra nhiều mưu kế như vậy, mà hắn là một tiểu hài tử thiếu hụt trí lực, làm sao có thể nghĩ ra nhiều biện pháp như vậy?

Không chỉ mình Long An Kỳ cảm thấy kỳ quái, mà toàn bộ người của Diệp gia cũng vậy, thậm chí bọn họ hoài nghi Thập Tam tiểu công tử giả ngây giả dại, nhưng thực tế điều này không có khả năng.

Từ nhỏ hắn đã như vậy, muốn nói giả vờ, vậy từ nhỏ hắn đã giả vờ rồi, điều này sao có thể? Có cần thiết sao?

Còn có, có một số việc căn bản là không thể giả vờ được, nhất thời còn được, cho dù là thông minh tuyệt thế, tuyệt thế khôn khéo cũng không thể không có lỗ hổng mà ngay cả cha mẹ đều không phát hiện được.

Cách giải thích duy nhất là, trí lực của Thập Tam tiểu công tử thiếu hụt ở một số chỗ, một số phương diện lại bù đắp trở nên vượt qua người thường. Nếu hắn có thể cứ như vậy mà lớn lên, vậy hắn là sẽ trở thành truyền thuyết như trước kia, trở thành thần chi tử chân chính, trở thành truyền kỳ.

Mà chuyện này, làm cho bọn thị vệ của Diệp Trạch luôn kêu khổ, trong lòng bắt đầu có điểm oán hận Thập Tam tiểu công tử, bởi vì hắn luôn làm cho bọn họ bị răn dạy liên tục.

Bất quá chuyện này cũng làm cho bọn họ trở thành tinh anh, tính cảnh giác đạt đến một độ cao trước nay chưa từng có, cho nên sau đó, năng lực phòng ngự của Diệp Trạch vượt quá sức tưởng tượng của mọi người, cho dù là hoàng cung cũng phải cam bái hạ phong.

Từng có một tên mật thám, một tên mật thám rất truyền kỳ, một tên mật thám có thể qua lại tự nhiên giữa các quốc gia, hắn chưa từng bị người phát hiện tung tích, cho dù đi hoàng cung của tam đại đế quốc cũng đơn giản như về nhà vậy. Có thể nói hắn là một cái thần thoại trong giới mật thám.

Nhưng cuối cùng hắn lại lạc vào trong tay Diệp gia, khi hắn ở Diệp Trạch tiến hành hành vi gián điệp, bị một thị vệ bắt được. Mà lúc ấy hắn còn nghĩ rằng thị vệ này nhất định là tinh anh trong tinh anh, bằng không làm sao có thể bắt được mình. Nhưng kết quả lại làm cho hắn thực buồn bực, thị vệ này bất quá chỉ là một thị vệ rất bình thường trong Diệp Trạch mà thôi.

Mà như vậy làm cho hắn buồn bực thêm, khi hắn hỏi thị vệ làm sao có thể phát hiện được mình, thị vệ kia trả lời: chiêu này của người Thập Tam thiếu gia mới vừa dùng qua rồi, người còn quá non.

...

(*) trước chưa có ai, sau này cũng không có...

10. Chương 10: Ngự Hoàn Thô Diện.

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 10: Ngự hoàn thô diện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã qua năm năm.

Lúc này đã là quá ngọ, nắng gắt tràn ngập trên đường phố. Đây là một con phố thoát nhìn thực bình tĩnh, người đi đường dùng các loại tư thái khác nhau hành tẩu trên phố.

Hình ảnh thoát nhìn thực bình thường này, sau một thanh âm liền trở nên khác hẳn, hai mắt mọi người sáng lên, sau đó bắt đầu sôi trào lên.

“Diệp gia Thập Tam thiếu gia đến đây, hắn phải ở Tiểu Nhã Hiên tiêu xài phung phí, chỗ ngồi có hạn, muốn đi thì nhanh chân a.”

“A, Thập Tam thiếu gia lại muốn bại gia!”

“Tiểu Nhã Hiên, đến tận bây giờ ta còn chưa từng bước vào nơi xa hoa như vậy nha.”

“Ha ha, ta hôm nay muốn ăn ngon uống say...”

“ ... ”

Trong chốc lát, cả con phố, mọi người đều ném tất cả chuyện tình đang dang dở, chạy nhanh về phía tửu điểm xa hoa nhất ở đầu đường kia – Tiểu Nhã Hiên, đồng thời còn phát ra các loại âm thanh reo hò khác nhau.

Mà mọi người cũng biết một chuyện là Diệp gia Thập Tam thiếu gia tuy rằng bại gia, nhưng cũng không phải là rộng lượng hào sảng gì, nếu người không cướp đoạt được chỗ ngồi, hẳn cũng sẽ không gọi người thêm bàn thêm ghế cho người.

Bởi vậy, lúc này mọi người muốn hưởng thụ bữa cơm trưa miễn phí này thì phải cướp đoạt chỗ ngồi, bọn họ lúc này đang dùng tốc độ mà có lẽ nhanh nhất trong đời họ để chạy, hận không thể mọc thêm hai cái chân.

Về chuyện của Diệp gia Thập Tam thiếu gia, toàn bộ đế đô ai cũng biết tường tận cả, biết hẳn chỉ thuần túy là vì bại gia mà phung phí, mà với hành vi của hắn, Diệp gia cũng không có ước thúc, tùy ý hắn tiêu pha.

Có người thống kê sơ lược, vài năm này Diệp gia Thập Tam thiếu gia tiêu xài ít nhất cũng trăm vạn kim tệ, số tiền này cũng đủ cho một cái gia tộc giàu có vài đời, cũng chỉ có Diệp gia mới có tài lực này để cung phụng hắn tiêu xài.

Nhưng mà rất kỳ quái, vì sao Diệp gia lại dung túng hắn bại gia, chẳng lẽ là vì thân phận đặc thù sao? Điểm này mọi người rất tò mò, nhưng dần dần cũng quen đi, không ai nghiên cứu chuyện này nữa.

“Xin lỗi mọi người, bốn điểm đã hết chỗ.” Cho dù có người chạy rất nhanh tới, nhưng cuối cùng vẫn bị nhân viên phục vụ ngăn lại bên ngoài, không phải Tiểu Nhã Hiên không muốn kiếm tiền, nhưng là hết chỗ, cũng không có cách khác nha.

“Dựa vào! Sao các người không mở rộng điểm ra một chút, nhanh như vậy đã hết chỗ.” Một ít người không cam lòng mắng to.

Lão huynh, nơi này của chúng ta đã đủ lớn, tửu lâu tại đế đô đông thành chúng ta là lớn nhất. Nhưng là tửu lâu lớn hơn nữa cũng không thể chứa được tất cả mọi người nha, chúng ta cũng không phải là quảng trường.

Lúc này, trong tửu lâu, gần lan can lầu hai, nơi này có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh của tửu lâu, chỗ này có một quý tộc tiểu công tử chừng mười tuổi, còn có một cô gái Hồ tộc thực đáng yêu.

“Hồ Nữ, bọn họ làm như vậy là sao?” Quý tộc tiểu công tử cầm thực đơn nhìn trường hợp náo nhiệt dưới lầu, có chút khó hiểu hỏi.

“Hừ, bọn họ là muốn chiếm tiện nghi, thiếu gia người không thể không tiêu xài phung phí được sao?” Tiểu hổ nữ có điểm bất đắc dĩ nói, vấn đề này nàng đã nói không biết bao nhiêu lần, mà đáp án cũng cơ bản là như nhau.

“Không được, chức nghiệp của ta chính là bại gia tử, ta muốn tiêu xài, ta muốn bại gia.” Quý tộc tiểu công tử thực sự nghiêm túc nói, có lẽ cả đời này của hắn, những lời này là nghiêm túc và thật sự nhất.

“Thực là bó tay với người.” Tiểu hổ nữ lắc lắc đầu, sau đó nghĩ xem phải làm sao tiết kiệm một chút sự hoang phí của thiếu gia mình, tuy nàng không cản được tên bại gia tử này, nhưng có thể làm cho hắn tiêu phí ít đi một chút.

Mấy năm qua có tiểu hổ nữ ở bên cạnh hạn chế quý tộc tiểu công tử tiêu xài, nếu không hẳn phá càng nhiều, có thể nói là gấp vài lần bây giờ.

“Gọi món ăn đi, tiểu nhị, cho ta một phần ngư hoàn thô diện.” Quý tộc tiểu công tử trực tiếp gọi món mà hắn thích ăn nhất, cũng là thứ mà tiểu hổ nữ thường làm cho hắn ăn.

Có vẻ nàng thực thích ăn cá, ai không biết còn tưởng rằng là Miêu tộc...

Tiểu nhị trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Không có thô diện.”

Nơi này là tửu điểm cao cấp, đối với những thứ có chút bình dân hóa kia cũng rất ít, mà tiểu nhị tựa hồ cũng không muốn cho quý tộc tiểu công tử ăn cái này, như vậy bọn họ chẳng có bao nhiêu lợi nhuận.

Việc này hẳn cũng đã được lão bảo duy trì, lão bản muốn hung hăng chém con đại dê béo này một chút, nhưng mà bọn hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, ý tưởng tham lam nhất thời của mình lại mang đến hậu quả không tưởng.

Đương nhiên, ở giữa cũng có nguyên nhân khác, bởi bọn họ cảm thấy được nơi này là nơi xa hoa, không nên cấp cho Thập Tam thiếu gia mặt hàng thấp kém này.

Tiểu công tử nhìn thực đơn, nói: “Nga, lấy một bát ngư hoàn hà phần a.”

Tiểu nhị lại trầm mặc, nói: “Không có ngư hoàn.”

Tiểu công tử nói: “Nga, vậy thì ngư đồ thô diện a.”

“... , không có thô diện.”

“Kia phải ngư hoàn du diện a.”

“... , không có ngư hoàn.”

“Người ở đây sao cái gì cũng không có? Còn nói cái gì mà cao cấp tửu lâu??? Vậy lấy mực hoàn thô diện đi.”

Toàn trường xấu hổ, cái này không phải là vì người ta không có, mà là vấn đề ở người, Diệp gia Thập Tam thiếu gia đầu óc quả thật có chút...

“Không có thô diện! !” Tiểu nhị thực muốn khóc.

“Lại không có? Phiền toái người lấy một bát ngư hoàn mỹ tuyến.”

“Không có ngư hoàn! !” Giết ta đi.

Tiểu hổ nữ nhịn không được, nói: “Thiếu gia, ngư hoàn và thô diện bọn họ không có, kể cả những món phối hợp với ngư hoàn và thô diện cũng không có.”

Diệp gia Thập Tam thiếu gia nói: “Nga, không có mấy thứ phối hợp sao... Vậy chỉ cần ngư hoàn là được.”

Oanh, toàn trường xỉu...

“Không có ngư hoàn! ! !”

“Vậy thô diện thì sao?”

Tiểu nhị trực tiếp nhảy từ lầu hai xuống, nằm im không nhúc nhích.

“Hắn bị sao vậy? Cầu thang ở bên kia, ở đây làm gì có.” Diệp gia Thập Tam thiếu gia nhìn tiểu nhị nằm dưới đất, sau đó chậm rãi nói.

“Thiếu gia...” Tiểu hổ nữ lắc đầu, cười bất đắc dĩ.

“Hổ Nữ, nơi này cái gì cũng không có, chúng ta đổi chỗ khác đi, chỗ này sau này không đến nữa.” Diệp gia Thập Tam thiếu gia đứng lên, tùy tiện ném chút tiền trà, sau đó đi xuống lầu.

Đương nhiên điểm tiền trà này đối với tiểu hổ nữ có vẻ nhiều lắm, nàng nhanh chóng lấy ra một tiền đồng, đổi kim tệ trên bàn, chuyện này cũng là chuyện nàng thường làm.

“? ? Đi rồi?”

Nhìn tiểu công tử xuống lầu chuẩn bị rời đi, tất cả mọi người đang chuẩn bị ăn uống ngây dại, tiểu thiếu gia này nếu đi rồi, bữa ăn này của chúng ta không phải tự trả sao?

“Thập Tam thiếu gia...” Có người phát ra âm thanh, hy vọng vị tiểu công tử này ở lại nói cái gì đó hay đưa tiền qua.

“Các người từ từ ăn, không cần tiễn ta .” Tiểu công tử rất có lễ phép nói.

“Thiếu gia, chúng ta đi.” Chứng kiến tình huống này, tiểu hủ nữ nhanh chóng lôi kéo tiểu công tử rời đi, bởi nàng biết những người này muốn cái gì, mà nàng cũng biết lấy sự trì hoãn của thiếu gia mình, tuyệt đối không có khả năng nghĩ đến họ muốn mình còn cần phải tiêu xài phung phí đãi thọ cho bọn họ ăn uống.

__ diện: mì, thô diện: loại mì thô, thuộc loại bình dân.

__ đồ: dạ dày, bao tử

__ ngư hoàn: cá viên

__ mực hoàn: mực viên

__ mẽ tuyến: mì sợi gạo

11. Chương 11: Sinh Nhật Của Ta Với Lão Bà.

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 11: Sinh nhật của ta với lão bà.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nhìn tiểu hủ nữ kéo tiểu công tử biến mất ở cửa, mọi người ngây người một lúc, sau đó rất nhiều người đồng thời phát ra tiếng hét thảm, bởi vừa rồi bọn họ đã tận tình gọi món ăn, vượt qua năng lực chịu đựng của chính mình rất nhiều, ăn hết bữa cơm này sẽ làm bọn họ ăn đến nghèo mất...

Có một ít người đang thầm kêu may mắn mình chưa kịp gọi món ăn, vì thế lập tức đứng dậy rời đi. Lập tức đám người này chạy ra khỏi cửa, giống như khi họ đến vậy, đến cũng vội vàng mà đi cũng vội vàng.

Lại có một ít người đã gọi đồ ăn, nhìn thấy dòng người vội vàng này, bọn họ liền nghĩ đến một biện pháp, đó là trực tiếp chạy lấy người, dù sao người ta còn chưa mang thức ăn lên.

Có người đi, vậy sẽ có người khác đi theo, rất nhanh sau đó, Tiểu Nhã Hiền vừa rồi không còn chỗ ngồi đã trở nên trống tuếch. Thậm chí có một ít người khi này đang dùng cơm, cũng không thêm tính tiền, nường theo dòng người chạy mất.

Những người ăn quýt này, cộng với đám người gọi nhưng chưa mang thức ăn lên, phòng bếp cũng đã bắt đầu nấu rồi, tổn thất không biết nhiều đến bao nhiêu.

Vì thế, Tiểu Nhã Hiền lão bản té xỉu, hắc hối hận vì sao mình lại tham chút tiện nghi nhỏ này, vì một hạt vừng mà đánh mất một trái dưa hấu.

Đối với mấy cái này, thân là diễn viên Diệp gia Thập Tam thiếu gia, cũng chính là Thập Tam tiểu công tử của chúng ta lại không biết rồi. Lúc này hắn đang cùng với tiểu hủ nữ đi loạn, nhìn xem có vật gì có thể mua, có thể cho mình tiêu xài. Đương nhiên, trước đó hắn cũng tùy tiện tìm một quán ven đường, ăn “ngư hoàn thô diện” của hắn.

Tuy rằng hắn là một bại gia tử tiêu xài cực độ, nhưng hắn không có một chút kiêu ngạo, ăn đồ ăn ven đường cũng không sao cả.

Có lẽ bởi vì hắn căn bản không biết cái gì gọi là kiêu ngạo, không rõ mình và người thường khác nhau cái gì, mà người bên cạnh vẫn bảo hộ hắn, không cho hắn chịu thương tổn..

Tựa như tiểu hủ nữ ở bên cạnh hắn, cũng chính là Hủ Nữ trong miệng hắn. Mỗi lần đi ra ngoài không chỉ phải phòng ngừa hắn bị lừa, đồng thời cũng phải bảo vệ sự an toàn của hắn, một tắc không rời. Từ nhỏ đến lớn đã là như vậy rồi, nàng bù lại một ít chỗ thiếu hụt của Diệp gia Thập Tam thiếu gia chúng ta, vô

luyện là trí lực hay vũ lực. Năm năm qua, Hồ Nữ vẫn sắm vai nha hoàn bên cạnh Thập Tam tiểu công tử, đồng thời cũng kiêm chức bảo tiêu, đôi khi còn kiêm cả thân nhân.

Có lẽ, còn hơn là một kiểu thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, vô tư đơn thuần...

Ở ngã tư đường, Thập Tam tiểu công tử đi từ từ về phía trước, nhìn mấy cửa hàng san sát hai bên, hắn đang suy nghĩ xem nên đi vào nhà ai chơi. Đúng lúc đó, một khối chiêu bài trên đầu hắn đột nhiên lắc lư, rơi xuống dưới, thẳng vào đầu hắn.

“Ba!” Hồ Nữ nhảy lên, một cước đá bay chiêu bài đi, sau đó nàng giống như chưa có chuyện gì phát sinh vậy, vẫn nói chuyện bình thường với Thập Tam tiểu công tử.

Đồng dạng, Thập Tam tiểu công tử cũng căn bản không biết có chuyện như vậy, tiếp tục hứng thú đi tiêu xài hoang phí.

Tình huống tương tự đã từng phát sinh không biết bao nhiêu lần rồi. Đương nhiên không phải nói là có người cố ý, vên vện chỉ là ngoài ý muốn mà thôi. Mà mỗi lần ngoài ý muốn như vậy, đều dưới tình huống Thập Tam tiểu công tử không biết, Hồ Nữ hóa giải. Mà Hồ Nữ cũng lười hô to lên cái gì mà cẩn thận linh tinh, bởi nàng cảm thấy rằng việc đó không cần thiết...

“Thiếu gia, hôm nay phải về nhà sớm một chút, buổi tối còn phải đi hoàng cung nữa.” Hồ Nữ mở miệng nhắc nhở.

“Ta biết rồi, năm nay phải đến chỗ lão bà của ta để chúc mừng sinh nhật.” Thập Tam tiểu công tử nói, hiện tại hắn nói chuyện tốt hơn ngày xưa rất nhiều, không cần phải nghĩ gần nửa ngày mới nói được như trước nữa.

“Người nhớ rõ là tốt rồi, vậy lại đi một giờ nữa rồi chúng ta trở về.” Hồ Nữ cho Thập Tam tiểu công tử một cái kỳ hạn, đó cũng là kỳ hạn cao nhất mà nàng chấp nhận được.

Lão bà...

Xưng hô này làm cho Hồ Nữ cảm thấy có điểm quái dị, bởi nàng là người hiểu rõ Thập Tam tiểu công tử nhất, biết hắn căn bản không hiểu ý nghĩa của lão bà là gì...

Nói đến lão bà của hắn, cũng là đế quốc tiểu công chúa có hôn ước với hắn kia, nga, không đúng, lúc này đã không còn là tiểu công chúa nữa, vì nàng không còn là nhỏ nhất, nàng đã có muội muội rồi, hơn nữa không chỉ có một nha.

Bây giờ nàng đã được gọi là Đệ Thất công chúa, đơn giản hóa một chút là Thất công chúa...

Thất công chúa tên gọi là gì, hình như Thập Tam tiểu công tử cũng không biết, hắn chỉ biết nàng là lão bà tương lai của mình, đương nhiên, đây là người khác nói cho hắn biết.

Bởi Thất công chúa sinh cùng ngày với hắn, nên sinh nhật yến hội của hai người trước giờ vẫn tổ chức chung, chẳng qua là hai nhà luân phiên tổ chức mà thôi, nếu năm nay là Diệp gia thì năm sau sẽ ở hoàng cung và ngược lại.

Hôm nay cũng là ngày sinh nhật của hắn, hắn cũng chính là dùng cái cơ này đi ra ngoài “hung hăng” phá sản một hồi, chỉ là đến tận bây giờ hình như vẫn chưa tìm được chỗ nào để “phá”.

“Đúng rồi, nếu là sinh nhật của lão bà, ta đây phải mua một món quà sinh nhật cho nàng, chúng ta đi chỗ bán đấu giá đi.” Thập Tam tiểu công tử đột nhiên nhớ đến vấn đề này, Hồ Nữ và Long An Kỳ đều nói với hắn, sinh nhật của nữ hài tử nhất định phải tặng lễ vật.

Chẳng qua hắn chỉ biết là cần phải đưa lễ vật, lại không hề biết là nên đưa dạng lễ vật gì mới để cho nữ hài tử thích, cũng bởi vì như vậy, hắn không đi đến mấy chỗ như trang sức điểm, quần áo điểm linh tinh mà chạy thẳng tới chỗ bán đấu giá, hắn muốn mua thứ gì quý nhất.

Bởi với hắn mà nói, đồ vật này nọ chỉ xét đất tiền, không chọn đúng sai. Mà chỗ bán đấu giá này với hắn là một nơi vô cùng quen thuộc, lý do tất nhiên là vì hắn thường xuyên tới đây.

“Thập Tam thiếu gia người đã đến rồi a, người tới, lập tức mang Thập Tam thiếu gia đi phòng VIP.” Khi Thập Tam tiểu công tử vừa đến nơi bán đấu giá, người phụ trách lập tức xuất hiện trước mặt hắn, rất nhiệt tình tiếp đón.

“Quý tộc tiểu thiếu gia này là ai? Vì sao chương quỹ của chúng nhìn thấy hắn như thấy lão ba vậy.” Một tên rõ ràng là “người mới” hỏi.

“Đúng vậy, có thể nói là lão ba của chúng ta, tiểu thiếu gia này là cha mẹ lo cơm áo của chúng ta nhiều nhất. Hắn chính là Thập Tam tiểu thiếu gia, mỗi lần hắn qua sẽ cùng với người ta đấu giá, nâng giá lên thật cao, hơn nữa hắn chưa có một lần thua.” Một tên “người cũ” trả lời.

“Chưa từng thua lần nào, sao lại như thế được, chẳng lẽ không ai dám tranh đoạt với hắn à?”. “người mới” lại hỏi.

“Không phải không dám tranh đoạt, mà là không ai đoạt nổi, tiểu thiếu gia này đã muốn cái gì, cho đến bây giờ cũng chưa từng bỏ qua lần nào, người ra giá cao đến đâu hắn đều ra giá cao hơn người.”

“Nói như vậy, chỉ cần có người giả vờ nâng giá với hắn, chúng ta không phải phát tài sao?”

“Suy nghĩ của người quá ngây thơ rồi. Hắn là ai vậy, Diệp gia Thập Tam thiếu gia, nếu có người cố ý nâng giá, vậy nhất định sẽ đắc tội Diệp gia, mặc dù Diệp gia không có biện pháp gì với hắn, nhưng cũng không có nghĩa là không có biện pháp với người khác. Đương nhiên, cũng có thể ‘tranh’ với hắn một chút, không cần quá phận là được.”

“Ah, điều này cũng đúng.”

12. Chương 12: Lấy Bại Gia Làm Mục Đích.

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 12: Lấy bại gia làm mục đích.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Khi Thập Tam tiểu công tử tiến vào, đấu giá hội đã tiến hành được hơn một nửa, đấu giá hội đương nhiên là không chờ hắn đến rồi mới bắt đầu. Không nói không biết bao giờ hắn đến, cho dù biết cũng không chờ, chỗ nào cũng có quy củ của chỗ đấy.

Nhưng mà trước đó cũng chỉ là mặt hàng bình thường, thứ tốt thực sự, phần lớn đều ở phía sau, mà thứ tốt nhất chắc chắn sẽ được để lại đến lúc cuối cùng.

Mà khi Thập Tam tiểu công tử đợi cho rất nhiều vật phẩm trôi qua, lúc này mới tham gia đấu giá. Mà khi hắn vừa đấu, những người khác liền lập tức dừng lại, để cho hắn dễ dàng mua được đồ vật gì đó.

Đó cũng không phải là vì hắn gọi giá cao, mà là vì đồ vật kia cũng không quá quan trọng, không ai muốn đắc tội hắn, ít nhất sẽ không tranh đoạt mấy thứ linh tinh này.

Có đôi khi làm bại gia tử cũng có chỗ tốt, đôi khi nhặt được một ít tiện nghi.

Vấn đề là –

“Thiếu gia, người mua cái này làm gì, người không phải muốn đưa cái này cho Thất công chúa a?” Hồ Nữ nhú mày hỏi.

Đây là một thanh kiếm, một thanh bảo kiếm chỉ dùng làm đồ trang sức mà thôi, mặc dù có chút lai lịch, nhưng đối với Vũ Giả mà nói là hoàn toàn vô dụng, nói một cách khác là không có một chút giá trị thực tế.

Loại này bảo kiếm trang sức thế này chỉ có một ít công tử ca mang theo mà thôi, không phải là thứ mà các quý tộc tiểu thư hay phu nhân thích, có lẽ một ít quý tộc tiểu thư tập võ sẽ lấy, mà Thất công chúa lại là một Ma Pháp Sư.

“Không phải a, đây là để cho mình chơi đùa, thứ tiện nghi như vậy làm sao có thể làm lễ vật cho lão bà được, ta sẽ mua một thứ rất tốt.” Thập Tam tiểu công tử lắc lắc đầu nói, mà thứ “rất tốt” trong miệng hắn, kỳ thật là càng quý, càng đắt...

Lại qua “n” vật phẩm, Thập Tam tiểu công tử cũng ra tay vài lần trong số đó, nhưng mà đều xuất phát từ cái mục đích là vì “nhìn thấy đẹp” mà thôi, không phải ma đạo khí cổ quái thì là ma pháp quyền trục bị hắn dùng làm pháo hoa bắn chơi.

Ma pháp quyền trục, mấy đồ vật linh tinh hắn không cần phải giải thích nhiều, cũng không có cái gì hay để bổ sung, thứ cần nói duy nhất là ma pháp quyền trục tại đại lục này rất hiếm, tài liệu phí cũng rất cao, cho nên giá cũng thực xa xỉ.

Mà mấy cái gọi là thực xa xỉ này, Thập Tam tiểu công tử không có việc gì liền lấy làm pháo hoa bắn xem chơi, thật sự là đủ xa xỉ, cũng đủ tiêu phí. Bất quá, nói thật ra, ma pháp hoa lệ hơn pháo hoa nhiều lắm.

“Bây giờ, chính là ba vật phẩm cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay, cũng là tiêu điểm của toàn trường, đầu tiên chính là Nguyệt Thần Quế Quan trong truyền thuyết này, là thứ mà Tây Tư Đại Đế năm đó đưa cho hoàng hậu mà hắn yêu quý nhất, là kết tinh tâm huyết của gần trăm vị danh tượng, mà bên trên nó còn gắn một khóa Lam Bảo Thạch lớn nhất được phát hiện tính tới bây giờ. Giá ban đầu là năm vạn kim tệ, mời mọi người ra giá.” Bán đấu giá sư giới thiệu một ít lịch sử giá trị linh tinh sau, lập tức tiến vào đấu giá.

“Thiếu gia, cái này cũng không sai, có thể đưa cho Thất công chúa làm lễ vật.” Hồ Nữ tuy cảm thấy được cái này có vẻ hơi mắc một chút, nhưng đến tận bây giờ cũng chỉ có nó là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng nàng lại phát hiện Thập Tam tiểu công tử tựa hồ đối với thứ này không có hứng thú lắm, hoàn toàn không có ý ra giá.

“Nga, cái này được à? Vậy mua a. Mười vạn...” Thập Tam tiểu công tử thuận miệng nói, mà những lời này cũng thực rõ ràng nói cho mọi người biết, nếu Hồ Nữ không đề cập tới, hắn căn bản không biết thứ này mới là một trong những thứ mà nữ hài tử thích nhất.

“Diệp gia Thập Tam thiếu gia mười vạn, có ai ra giá cao hơn không? Mười vạn lần một...”

“Mười một vạn!” Bởi Nguyệt Thần Quế Quan này giá trị không chỉ mười vạn, cho nên rất nhiều người khác tiếp tục tăng giá, trừ phi là giá cả vượt qua giá trị của nó rất nhiều, nếu không cũng chẳng có ai để vụt vào tay người khác.

“Mười hai vạn.” Thập Tam tiểu công tử không cần suy nghĩ, liền trực tiếp ra giá.

“Mười lăm vạn!” Người nọ tiếp tục hô, mà không ngoài sự dự kiến của mọi người, khi hắn vừa kêu xong, thanh âm của Thập Tam tiểu công tử lập tức vang lên.

“Mười sáu vạn.”

“... , mười bảy vạn...”

“Mười tám vạn.”

“...”

Cuối cùng, Thập Tam tiểu công tử lấy giá “hơi cao” - mười tám vạn mua Nguyệt Thần Quế Quan này, bất quá với hắn mà nói, giá cao một chút ngược lại mới tốt.

Vật phẩm kế tiếp, cũng chính là trọng tâm thứ hai của đợt đấu giá hội này là một thanh bảo kiếm. Mà đây cũng không phải là vật phẩm trang sức, là một thanh cực phẩm bảo kiếm của vũ khí đại sư đúc ra, là một thanh vũ khí mơ ước của rất nhiều Kiếm Sĩ.

Mà khi những người tranh giá, Thập Tam tiểu công tử lại không có chút động tĩnh gì, không phải hắn đang chờ đến lúc chỉ còn lại một người, mà căn bản hắn không có hứng thú với nó.

Ba cái chuyện chém chém giết giết, không thích hợp với bại gia tử như ta, loại vũ khí này ta không cần.

“Cuối cùng... Cái này thuộc loại ám phách, chính là cái hòm này, giá khởi điểm mười vạn kim tệ.” Khi bán đấu sư giới thiệu, rõ ràng lo lắng có điểm không đủ.

Ám phách cũng là một loại bán đấu giá, có rất nhiều loại hình, có khi là bán đấu giá hội biết trong đó có thứ gì, mà cũng có khi giống như hòm này, ngay cả bán đấu giá hội cũng không biết trong đó có cái gì.

Nhưng từ xưa đến nay, cho dù không biết là cái gì, nhưng ít nhiều cũng có một chút giới thiệu, tối thiểu cũng làm mọi người dễ dàng biết thứ này có giá trị tầm bao nhiêu.

Nhưng lần này, có người bán đấu giá cái hòm này, không có chút tư liệu nào, trực tiếp yêu cầu giá bắt đầu là mười vạn, mà khi hân làm thủ tục phí xong cũng không quan tâm đến nữa.

Vô luận nơi bán đấu giá hiểu kiểu gì cũng không thể biết được bên trong rốt cuộc có cái gì, nhưng khách hàng đã thanh toán thủ tục phí, vậy cũng chỉ có thể cứ như vậy mà đấu giá thôi.

Nhưng thứ như vậy có bao nhiêu người có dũng khí mua đây, mười vạn kim tệ, nếu thứ bên trong giá trị không cao như vậy, thế thì làm sao giờ?

Cho nên, bán đấu giá sư cũng không có trông mong gì, hân cảm thấy thứ này hân sẽ không ai mua.

“Mười vạn kim tệ? Bên trong là cái gì?” Có người bắt đầu hỏi, dù sao cái gì cũng không biết, chỉ có một cái hộp không, rất khó làm cho người ta hạ quyết tâm mua nó.

“Cụ thể có cái gì bên trong, chúng ta cũng không biết, chúng ta cũng chỉ có thể nói, nếu nguyện ý mạo hiểm mua nó, có lẽ bên trong sẽ có vật phẩm vượt qua giá trị mười vạn, nếu không có, bán đấu giá hội không chịu trách nhiệm.” Bán đấu giá sư nói, đây là hân nhắc nhở khách nhân của mình, không cần dễ dàng mạo hiểm. Đương nhiên, quan trọng nhất là câu cuối kia, nếu mua sai bọn hân cũng không chịu trách nhiệm.

Có lẽ có nhiều người không thể hiểu được vì sao có loại hình thức như vậy. Kỳ thật đó cũng là một cái quy tắc, nhưng cái quy tắc này rất ít người sử dụng, dù sao hình thức như vậy không có mấy ai nguyện ý mạo hiểm đi mua.

Mà đồng thời, tin tức của vật phẩm càng đầy đủ, người tham gia đấu giá càng nhiều, loại hình thức vật phẩm “ám phách” này cũng rất ít khi xuất hiện, ngược lại loại “ám phách” này lại rất ít người tham gia tranh đoạt.

Đương nhiên, cũng không thiếu một số người muốn đạt tới một vài mục đích đặc thù nào đó, nên tiến hành mua lấy vật phẩm ám phách, nhưng ít nhiều cũng lộ ra một ít tin tức của vật phẩm. Mà những tin tức này tuyệt đối không thể hư cấu, bán đấu giá hội luôn phải nghiệm chứng điểm này trước khi bán đấu giá.

Nhưng vật phẩm này quá mức đặc thù, cái gì cũng không nói, cứ như vậy đặt luôn cái giá mười vạn kim tệ, không nói hình thức này, chỉ nói đấu giá mười vạn kim tệ cũng rất ít gặp. Những vật phẩm cấp bậc này, trên cơ bản đều là cấp quốc bảo.

Tình huống này làm cho người ta cảm thấy tò mò, tương tự cũng làm cho người ta áp dụng thái độ chỉ xem mà thôi...

Mãi một lúc sau, khi mọi người ở đây, kể cả chính bán đấu giá sư đều cho rằng vật phẩm này sẽ lưu lại “hẹn lần sau”, một thanh âm vang lên, làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn, đồng thời, mọi người cũng hiểu được điều này rất hợp tình hợp lý.

Nếu là người khác, mọi người đều rất ngạc nhiên, nhưng nếu là người này, tất cả mọi người sẽ cảm thấy thực bình thường. Trong số những người ở đây, hân là chỉ có người này mới mua cái hòm “không rõ thể nào” này.

Bởi vì người này căn bản là một bại gia tử, hoàn toàn toàn toàn sống vì mục đích làm một bại gia tử, người này chính là Thập Tam tiểu công tử của chúng ta.

“Mười vạn!”

13. Chương 13: Bại Gia Tử Chuyên Nghiệp.

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 13: Bại gia tử chuyên nghiệp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Toàn trường yên tĩnh, không ai tăng giá lên, trừ phi là có người cố ý đắc tội với hắn, hoặc là biết bên trong có thứ gì đó thật sự có giá trị.

Bán đấu giá sư ngẩng người một lúc, liền lập tức hô: “Mười vạn, Diệp gia Thập Tam thiếu gia ra giá mười vạn, có giá nào cao hơn không? Mười vạn lần một...”

Rất nhanh sau đó, bán đấu giá sư đã đếm xong rồi. Khác với bình thường đếm một lần phải chờ một chốc, lần này đếm một lèo là xong...

Điều này cũng thực bình thường, dù sao ở đây ai cũng biết, trừ bỏ bại gia tử như Diệp gia Thập Tam thiếu gia này, rất khó tìm ra người thứ hai, nên cũng không có ai cạnh tranh với hắn.

Trên thực tế cũng là như thế. Nhưng tất cả mọi người đều tò mò, muốn biết bên trong có cái gì nên vẫn ngồi rảnh rỗi. Nhưng bọn hắn phải thất vọng rồi, Thập Tam tiểu công tử giao tiền xong liền vội vàng chạy đi.

Chạy vội như vậy, chẳng lẽ ở trong thật sự có bảo vật phải không? Nên bại gia tử này mới biến gấp như vậy. Rất nhiều người nghi ngờ như vậy, nhưng nếu bọn họ nghe được đoạn đối thoại sau sẽ hiểu được cuối cùng cũng không phải là như thế.

“Tên phiền phức, Diệp Trạch!” Sau khi ngăn lại, thuê một chiếc xe ngựa, Hồ Nữ nhìn cái hòm trên tay hỏi: “Thiếu gia, ngươi có biết bên trong có vật gì không?”

Tuy rằng nàng cảm giác được đáp án này có thể làm cho mình thực bất đắc dĩ, nhưng vẫn không nhịn được tò mò hỏi một câu.

“Không biết.” Quả nhiên, tiểu bại gia tử lắc đầu đáp.

“... , không biết ngươi còn dùng mười vạn để mua?” Hồ Nữ vô lực lắc đầu, sau đó đem thứ này cất vào không gian giới chỉ của mình.

Tuy rằng tiểu bại gia tử cũng có một cái không gian giới chỉ không tệ, nhưng giới chỉ của hắn lại rất trống trải, cơ hồ không có thứ gì cả, bởi vì trên cơ bản những gì của hắn đều do Hồ Nữ bảo quản.

Đây cũng có lý do riêng của nó, hắn mua đồ hoàn toàn mặc kệ mình có thể dùng hay không, hơn nữa hắn cũng không biết rõ tác dụng của đồ vật mà mình mua cho lắm, mà Hồ Nữ lại không giống, cho dù nàng không biết cũng sẽ đi tìm hiểu rõ ràng, mấy đồ linh tinh đặt trong tay nàng mới có thể phát huy ra một chút tính thực dụng của nó.

Vả lại, thực ra thì để ở chỗ Hồ Nữ cũng giống như để ở chỗ tiểu bại gia tử thôi, hai người giống như một đôi, tựa như hình với bóng vậy, ách, sai lầm rồi, là một đôi chủ tớ...

“Đây mới là bại gia tử chuyên nghiệp, những người khác ‘bại gia’ cũng chọn thứ mình thích, chọn thứ có giá trị, ta thì khác, ta mặc kệ có thích hay không, mặc kệ có giá trị hay không, ta muốn ‘bại gia’ liền ‘bại gia’, muốn tiêu xài liền tiêu xài.” Tiểu bại gia tử thực nghiêm túc nói, trong giọng điệu còn mang theo một ít hèn mọn, tựa hồ khinh thường những kẻ gọi là bại gia tử khác.

“Ai... Chỉ biết ngươi sẽ như vậy, sao mỗi lần ngươi nói những lời này có chút khang khác vậy, chẳng lẽ ngươi trời sinh là vì ‘bại gia’ sao?” Hồ Nữ càng vô lực, mà đồng thời nàng cũng rất kỳ quái. Thiếu gia của nàng chuyện gì cũng trì độn, nói chuyện cũng không rõ ràng lắm. Nhưng mỗi lần nói đến phương diện “bại gia”

này, tựa hồ hẳn thực tỉnh táo, nói chuyện rất rõ ràng, nhưng đều là những lời ngụy biện làm cho người ta rất tức giận...

Nếu tiểu bại gia tử không biết bên trong có cái gì, vậy vì sao hẳn lại sốt ruột chạy đi như vậy? Đương nhiên là vì về nhà rồi đi hoàng cung, tham gia sinh nhật yến hội của hẳn và “lão bà” hẳn rồi.

Vừa rồi bọn họ đã ở trong bán đấu giá hội hơn nửa giờ, quay về không chênh lệch lắm vừa kịp “hạn cuối”, còn nếu không quay về thì cha mẹ hẳn sẽ phải người đến đây tóm hẳn về.

“Tiểu vương bát đản, sao bây giờ ngươi mới trở về, không phải đã nói với ngươi hôm nay phải trở về sớm một chút còn gì. Không nói nhiều nữa, nhanh lên xe đi, Thái Nhã, ngươi ở trên xe giúp hẳn thay quần áo.” Khi đệ nhất bại gia tử của Diệp gia bước đến cửa của Diệp Trạch, vừa mới xuống xe ngựa thì đã bị một người véo lỗ tai hẳn, trực tiếp kéo hẳn đến một cái xe ngựa xa hoa đã chờ sẵn ở một bên.

“Mụ mụ, đau quá...” Tiểu bại gia tử hô đau, véo lỗ tai hẳn không phải ai khác, chính là Long An Kỳ đang đợi ở cửa, với cả ở đây ngoài nàng ra không có người thứ ba làm chuyện tương tự với hẳn bao giờ...

Vì cái gì nói không có người thứ ba, đương nhiên là có hai người rồi, bất quá người còn lại không phải là phụ thân của hẳn, mà là tỷ tỷ hẳn - Diệp Lam Vũ.

“Ha ha, xứng đáng, ai bảo ngươi thừa dịp ta không chú ý trốn mất.” Diệp Lam Vũ vỗ vỗ đôi tay nhỏ nhắn nói, bộ dáng thực sung sướng.

“Ta không có a.” Tiểu bại gia tử lắc lắc đầu, phủ nhận.

“Còn nói không có, ta không phải kêu ngươi đi chơi với ta sao.” Diệp Lam Vũ giận dữ nói.

“Ân, ngươi có kêu.” Tiểu bại gia tử gật gật đầu, chậm rãi nói.

“Vậy còn nói không có!” Diệp Lam Vũ lấy tay gõ nhẹ cái trán tiểu bại gia tử.

“Nhưng là ta chưa nói sẽ đi cùng với ngươi!”

“...” Diệp Lam Vũ im lặng.

“Ta không thích cùng với ngươi đi dạo phố, ngươi luôn bắt ta ăn mặc giống như ngươi.” Tiểu bại gia tử tiếp tục nói, đưa ra nguyên nhân vì sao hẳn không đi cùng với Diệp Lam Vũ.

“...” Diệp Lam Vũ càng lặng im.

Có phải là có phần không hiểu phải không, thực ra rất đơn giản, ăn mặc giống Diệp Lam Vũ mà Thập Tam tiểu công tử chúng ta nói cũng không phải là cải trang thành nàng, mà là kiểu ăn mặc giống như nàng vậy, nói đơn giản hơn, là bắt hẳn ăn mặc giống nữ hài tử.

Lúc đó, Thập Tam tiểu công tử chúng ta còn nhỏ, ánh mắt trong veo, làn da trắng nõn, khi mặc đồ nữ hài tử vào có thể nói là khuynh quốc khuynh thành. Đương nhiên đây chỉ là cách nói khoa trương thôi... Bất quá không thể phủ nhận khi hẳn mặc nữ trang thực đáng yêu a.

Dù sao cũng đã mười tuổi, cho dù đổi thành người khác, chỉ cần bị Diệp Lam Vũ bắt ăn mặc như vậy, phỏng chừng cũng không khác hẳn là bao.

“Tiểu Vũ, cái này cũng do ngươi nha, bây giờ đệ đệ cũng bắt đầu sợ ngươi rồi.” Một tiểu cô nương xinh đẹp, lại mang theo một chút ôn nhi ở bên cạnh cười nói.

“Nhị tỷ, ngươi còn cười ta, lúc đó ngươi cũng góp phần mà, hình như là ngươi đề nghị nha.” Diệp Lam Vũ khó chịu nói, nàng còn nhớ rõ khi nàng bắt đệ đệ mặc thử quần áo mình, chính nhị tỷ của mình nói đệ đệ thực đáng yêu, nếu cứ ăn mặc như vậy, các nàng sẽ có thêm một muội muội.

“Có sao?” Nhị tỷ giả vờ không biết nói.

“Hừ!”

“Đừng quậy nữa, khởi hành, đi hoàng cung.” Diệp Thành Thiên phát phát tay, phá tan cuộc tranh luận, đồng thời cũng ra lệnh xuất phát.

Ở trong xe ngựa, nhìn Hồ Nữ và Long An Kỳ thay quần áo cho Thập Tam tiểu công tử, Diệp Lam Vũ lại đề nghị cho hắn mặc lễ phục dạ hội của mình. Đương nhiên, kết quả là bị Long An Kỳ gõ đầu một lúc.

Thập Tam tiểu công tử ở bên cạnh dùng ánh mắt đáng thương nhìn Diệp Lam Vũ, cũng vuốt vuốt những chỗ bị Long An Kỳ “gõ” qua, hắn vẫn có chút đau lòng cho tỷ tỷ này.

Tuy rằng Diệp Lam Vũ thường xuyên trêu đùa, lừa gạt đệ đệ mình. Nhưng không thể phủ nhận nàng cũng rất thương yêu đệ đệ, không cho phép bất cứ ai khi dễ hắn.

“Đệ đệ, nếu không khi nào trở về ngươi mặc vào cho ta xem...”

Diệp Lam Vũ hấp dẫn nói.

“Không!” Thập Tam tiểu công tử lập tức chạy qua một bên, tránh ở bên cạnh Long An Kỳ, làm cho Diệp Lam Vũ chỉ có thể nhìn, không dám có động tác nào nữa.

“ ... ”

14. Chương 14: Luyện Kim Bút Ký.

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 14: Luyện Kim Bút Ký.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Ban đêm, trong hoàng cung. bên trong một cung điện, người của hoàng gia và Diệp gia cùng tổ chức một bữa tiệc, bữa tiệc này thuộc về cá nhân, cho nên người được mời cũng không nhiều lắm, chỉ có điều toàn là người quan trọng cấp đế quốc mà thôi..

Ân, quan trọng, bọn họ tùy tiện động một chút, là sẽ làm cho cả đế quốc run rẩy một trận.

Giống như năm trước, tiểu bại gia tử bắt đầu thực hiện hành vi “bại gia” của hắn trước khi bữa tiệc bắt đầu, tất nhiên là mang theo Thất công chúa và Hồ Nữ, đến quảng trường, nơi xếp đặt “pháo hoa”, pháo hoa của hắn...

Đột nhiên, trên không xuất hiện tám con Hỏa Long bay múa, chiếu sáng cả một vùng trời lân cận. Bộ dáng bay lên không của mấy con Hỏa Long kia rất hoa mỹ, nếu chỉ nói về hoa mỹ, có thể nói là nhất rồi.

Đám Hỏa Long này không chỉ có người chung quanh hoàng cung xem được, mà toàn bộ đế đô đều có thể nhìn thấy. Mà rất nhiều người nhìn thấy cái này ngoài cảm thấy xinh đẹp ra còn thấy thoát cả mồ hôi lạnh.

Ai không biết còn tưởng rằng hoàng cung xảy ra chuyện gì, vì sao đột nhiên xuất hiện Hỏa Long như vậy, mà bọn họ có nghĩ nổi đâu cũng không thể nghĩ ra đám Hỏa Long này có người phóng, dùng nó làm “pháo hoa”...

“Ta kháo, bát cấp ma pháp Bát Hỏa Long Thuật, mẹ nó, ma pháp quyền trục này tối thiểu cũng phải mười vạn kim tệ, từng nghe nói hắn là bại gia tử, bây giờ mới biết được trước kia chỉ nghe nói có một chút mà thôi.”

Lập tức, người ở quanh đây bắt đầu nghị luận, mà Diệp Thành Thiên cũng bắt đầu nhú mày, hắn tựa hồ cảm được cái này cũng có điều quá đáng.

“Di, kỳ quái, chúng ta sao lại có thứ này?” Lúc sau, Hồ Nữ là người đưa ra quyền trục ngay người một lúc, nàng tựa hồ cũng không nghĩ tới sẽ có bát cấp ma pháp quyền trục.

“Vừa mới mua, quyền trục cấp năm Hỏa Long Thuật, vì sao lại xuất hiện đến tám con rồng?” Tiểu bại gia tử nói, tuy những phương diện khác hắn có chút yếu kém, nhưng trí nhớ thì lại là tuyệt đỉnh.

“Đó là chúng ta nhặt được tiện nghi, chỉ cần ba nghìn kim tệ, nhưng giờ nói cái gì cũng vô dụng rồi.” Hồ Nữ thở dài nói, đáng lẽ ra mình hẳn nên kiểm tra trước một chút. Tiểu thiếu gia hẳn thường xuyên sẽ mua được một ít thứ ngạc nhiên cổ quái gì đó, không biết có phải là vật hợp theo loài không ngư tử tâm ngư, mã tâm mã hay không...

“Không sao cả, dù sao đều dùng để xem mà thôi.” Tiểu bại gia tử không hề cảm thấy tiếc của tí nào cả.

“Thiếu gia, lễ vật của người...” Nhìn thấy đột nhiên xuất hiện Bát Hỏa Long Thuật, hấp dẫn tất cả mọi người nhìn về phía này, Hồ Nữ cũng nhân cơ hội nhắc nhở tiểu bại gia tử tặng lễ vật.

“Đúng rồi, lão bà, đây là lễ vật hôm nay ta mua cho người, mười tám vạn kim tệ, là thứ đắt nhất ta mua.” Tiểu bại gia tử tiếp nhận vật phẩm, sau đó trực tiếp đưa cho Thất công chúa.

Mười tám vạn kim tệ, người của Diệp gia đau lòng một chút, Long An Kỳ lúc này đang suy nghĩ có phải nên tạm thời ngăn nguồn cung cấp kinh tế của tiểu vương bát đản này lại không. Nhưng là mỗi lần nhìn tiểu oan gia kia mình lại không nhẫn tâm được.

Quên đi, coi như là đời trước nợ hẳn, hẳn cao hứng là được rồi.

“Là cái gì?” Thất công chúa mỉm cười nói, nàng hoàn toàn không thấy phản cảm với cách xưng hô của tiểu bại gia tử. Nếu đổi lại là người khác đính hôn với nàng, gọi nàng là lão bà, nhất định nàng sẽ chán ghét, ngược lại nàng không có chút cảm giác chán ghét gì với tên ngốc này cả. Có lẽ bởi nàng biết lão bà trong miệng hẳn cũng chỉ là một loại xưng hô, cũng không có hàm ý gì khác.

Mà đồng thời, Thất công chúa cũng thực thích ở cùng tiểu bại gia tử, tình cảm của hai người cũng rất tốt, tựa hồ cũng không ai phản đối hôn ước, điều này làm cho rất nhiều người cảm thấy kỳ quái.

Tuy rằng Thất công chúa không phải là một người xuất chúng nhất trong đám công chúa, nhưng cũng có rất nhiều người theo đuổi nàng, nên điều này làm cho mọi người rất khó hiểu.

Có lẽ là vì nàng còn nhỏ a, có lẽ lớn lên sẽ khác. Bất quá đó cũng là chuyện sau này, lúc này nàng cũng chỉ thích ở cùng với tiểu bại gia tử, ở cùng một chỗ với hẳn không có điều gì phiền não, không có chuyện gì phải lục đục với nhau cả.

Nếu là người bình thường, sau khi Thất công chúa hỏi vấn đề này đều nói đại loại như “người mở ra thì biết” vân vân, có lẽ có thể làm cho người nhận có một cái kinh hỉ.

Nhưng Thập Tam tiểu công tử cũng không phải người bình thường, lại còn nói thêm một ít thứ đáng lẽ không nên nói: “Nguyệt Thần Quế Quan, Hồ Nữ nói nữ hài tử đều sẽ thích.”

Mồ hôi...

Lời này của người không phải nói cho nàng biết, nếu không phải Hồ Nữ nói muốn mua, người sẽ không mua sao...

Thất công chúa mỉm cười, mở ra nhìn một hồi, sau đó đưa Nguyệt Thần Quế Quan cho Thập Tam tiểu công tử, nói: “Nếu đây là người tặng cho ta, vậy người giúp ta đội lên đi.”

“Ah...” Thập Tam tiểu công tử lên tiếng, sau đó nhìn nhìn Nguyệt Thần Quế Quan một hồi lâu, sau đó rất tùy ý đội lên đầu Thất công chúa, nhìn qua có phần không được chỉnh tề cho lắm.

Thất công chúa cũng biết là sẽ có kết quả như vậy, cho nên nàng cũng đùa nghịch một chút mà thôi, sau đó hỏi tiếp: “Đẹp sao?”

“Ân, khóa Lam Bảo Thạch này thật lớn, nhìn rất đẹp.” Thập Tam tiểu công tử gật đầu nói.

“... , ta đang hỏi người, nhìn ta có đẹp hay không ấy.” Thất công chúa có điểm bất đắc dĩ nói.

“Nhìn cũng đẹp, đẹp hơn tỷ tỷ của ta.”

“...”

“Diệp Lăng, người vừa mới nói cái gì? !” Diệp Lam Vũ không biết ở đâu nhảy ra, nhìn chằm chằm tiểu công tử.

“Ta vừa mới nói, nhìn nàng đẹp hơn người...”

“Người còn dám nói nữa! !”

“Vì sao không dám, nhìn nàng thực sự đẹp hơn người.”

“Làm sao đẹp hơn ta được, người nhìn nàng xem, ngực không có hai ‘cục thịt bự’, dáng người cũng không cao...” Diệp Lam Vũ bắt đầu chê Thất công chúa, nhưng nàng nói mấy cái này thật đúng là không biết nói gì, người ta mới mười tuổi, đang trong tuổi phát dục a.

Thất công chúa tức giận nhìn chằm chằm Diệp Lam Vũ, kháng nghị: “Người cũng không khác ta lắm đâu, người lại lớn hơn chúng ta đến ba tuổi, ngực cũng không lớn hơn là mấy, dáng người cũng không cao hơn bao nhiêu nha.”

“Hồ Nữ, các nàng nói ngực là cái này sao?” Thập Tam tiểu công tử chỉ vào bộ ngực của Hồ Nữ hỏi.

“Này... Đúng vậy.” Hồ Nữ mặt đỏ tai hồng, ngượng ngùng trả lời.

“Ừ, khi chúng ta tắm chung ta cũng xem qua rồi, ngực của nàng chỉ cỡ bằng cái bánh bao nhỏ...”

“Diệp Lăng, tiểu ngu ngốc nhà người...”

Khi đám người Diệp Lam Vũ và Thập Tam tiểu công tử vân vân đang khác khẩu không ngừng, những người khác lại đứng một bên cười cười, một tin tức truyền đến, hoàng đế phát ra tiếng kinh hoàng, hấp dẫn toàn trường nhìn lại.

“Cái gì? ! Các người xác định tin tức này là thật sao?” Thanh âm kinh ngạc của hoàng đế truyền khắp quảng trường, ánh mắt mọi người từ trên người mấy tiểu thí hài chuyển dời đến hắn.

“Hoàng Thượng, có chuyện gì xảy ra?” Diệp Thành Thiên rất tò mò hỏi, hắn biết hoàng đế là loại người “lâm nguy bất loạn” “vững như thái sơn”, cho dù phát sinh chuyện lớn đến đâu hắn cũng bình bình tĩnh tĩnh, rất ít chuyện có thể làm cho hắn kinh ngạc đến vậy.

“Vừa mới có tin tức, luyện kim bút ký của luyện kim đại sư Ban xuất hiện.” Hoàng đế nói, tựa hồ cũng không nghĩ phải giấu diếm.

15. Chương 15: Bại Gia Tử May Mắn

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 15: Bại gia tử may mắn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Cái gì? Luyện kim bút ký của Ban?” Toàn trường ai biết đồ vật này đều kinh ngạc, mà bọn họ cũng hiểu vì sao hoàng đế sẽ kinh ngạc đến vậy, đổi thành bất cứ ai cũng thế.

Ban, là một luyện kim thuật sĩ truyền thuyết từ ngàn năm trước. Kỹ thuật luyện kim cao minh của hắn đã vượt qua sự nhận thức của mọi người, nếu được đến kỹ thuật của hắn sẽ làm cho bất cứ quốc gia nào lớn mạnh hơn rất nhiều.

Cái này có điểm giống với nền khoa học kỹ thuật hiện đại trên Địa Cầu, quốc gia nào có công nghệ cao, sẽ trở nên cường thịnh.

Có biết bao nhiêu người muốn có được kỹ thuật của hắn mà tung ra vô số điều kiện mê người. Nhưng hắn không đáp ứng, cũng có người muốn chém giết để đoạt lấy bút ký, nhưng lại phát hiện cơ hồ không có khả năng làm như vậy.

Luyện kim thuật sĩ cũng có phương thức chiến đấu đặc thù của bọn họ, bọn họ dùng luyện kim trận triệu hoán ma pháp nguyên tố, bọn họ có thể thay đổi một vài sự vật chung quanh, không chỉ thay đổi hình dạng, thậm chí còn có thể thay đổi kết cấu vật chất của chúng.

Một cái luyện kim thuật sĩ cường đại tuyệt đối có thể chống đỡ được Ma Pháp Sư hoặc Vũ Giả tương ứng, mà bọn họ lại có một đồng luyện kim vật phẩm, cho nên so với Ma Pháp Sư hay Vũ Giả càng thêm khó đối phó.

Bất quá, khi luyện kim thuật sĩ chiến đấu, đồng thời còn phải tính toán thực chuẩn các loại nhân tố, lại phải vẽ ra luyện kim trận cho chính xác vân vân, cho nên điều kiện này phi thường hà khắc, một luyện kim thuật sĩ nhiều nhất cũng chỉ có thể học được để đủ bảo vệ mình mà thôi, muốn tấn giai thành cao thủ rất khó khăn, trăm năm khó được một cao thủ.

Nhưng nếu để cho luyện kim thuật sĩ có đủ thời gian chuẩn bị, bọn họ có thể dễ dàng đánh một cao thủ ra thành từng mảnh.

“Ân, đúng vậy, tin tức nói như thế, đồ vật này hiện đang ở trong đế đô của chúng ta.” Hoàng đế gật gù đầu nói.

“Cái gì? Đồ vật đó bây giờ đang ở trong tay ai? Vô luận trả giá như thế nào chúng ta cũng phải đạt được nó.” Một vị võ tướng thoát nhìn thực dũng mãnh nói, tuổi hắc cũng không nhỏ, hình như là Đại nguyên soái của đế quốc...

Làm Đại nguyên soái của một quốc gia, hiển nhiên hẳn biết chỗ tốt từ luyện kim bút ký của Ban đối với quân đội. Chỉ cần làm ra một hai kiện luyện kim ma đạo khí uy lực cường đại là có thể làm cho quân đội bọn họ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

“Này... Nếu nói đến người này, làm cho ta cảm thấy thực kinh ngạc nha.” Về mặt hoàng đế có điểm quái dị, nhìn nhìn Diệp Thành Thiên.

“? ?” Diệp Thành Thiên không rõ biểu tình quái dị này có ý tứ gì, người khác nếu không biết còn tưởng rằng thứ này đang ở trong tay Diệp gia.

“Thành Thiên, Diệp gia các người chiếm được thứ này thì phải lấy ra a, cái này không thể ăn mảnh nha, cùng lắm sau này ta sẽ giúp đỡ các người một chút, chuyện người làm gia chủ ta nhất định sẽ ủng hộ hết mình nha.” Đại nguyên soái liền trực tiếp nói ra.

“Lý thúc a, Diệp gia chúng ta nếu có vật này, lấy tính cách của lão ba ta, không phải là đã lấy ra từ lâu để tặng cho người rồi hay sao?” Diệp Thành Thiên bất đắc dĩ nói.

Quan hệ của vị Lý Đại nguyên soái này với Diệp Dực chỉ có thể dùng hai chữ tri kỷ để hình dung mà thôi. Hai người cùng nhau lớn lên, cùng nhau theo đuổi nữ hài tử, cùng nhau đi khắp thiên hạ...

Bây giờ tuy cả hai đều trở thành nhân vật cấp “ông nội” rồi, mỗi lần đứng cùng một chỗ sẽ cãi nhau, sẽ vì một chút việc nhỏ mà khác khẩu... Đương nhiên, đây cũng chỉ là biểu hiện tình cảm bọn họ rất tốt mà thôi.

“Nói cũng đúng, nếu các người có được thứ này, hôm nay hẳn sẽ lập tức chạy tới đây mà khoe khoang, sẽ không trốn ở nhà ‘thân thiết’ với Liên Nhi tỷ.” Cho dù không ai nói, Lý Đại nguyên soái cũng biết nhất định Diệp Dực sẽ dính một chỗ với Nguyễn Liên Nhi. Chỉ có điều hẳn nghĩ không ra vì sao cặp vợ chồng già này có thể bảo trì trạng thái như vậy, mình và lão bà cũng nhạt đi rất nhiều rồi.

Bất quá, Lý Đại nguyên soái cũng không cho rằng trình độ yêu thương lão bà của mình sẽ yếu hơn Diệp Dực, chỉ là phương thức bất đồng mà thôi.

“Thành Thiên, người lấy được thứ này quả thật là Diệp gia các người, chỉ có điều các người không biết mà thôi. Có lẽ ngay cả chính hắn cũng không biết.” Lúc này hoàng đế lại nói một câu làm cho người ta khó hiểu.

“? ?” Diệp Thành Thiên nghi hoặc nhìn hoàng đế, muốn nghe câu sau của hắn.

“Tiểu Diệp Lăng, người tới đây một chút, ta có cái vấn đề muốn hỏi người.” Hoàng đế ngoắc ngoắc tiểu bại gia tử lúc này còn đang tranh luận với Diệp Lam Vũ, mà tiểu bại gia tử kia hoàn toàn không thèm nghe

hắn gọi, điều này làm cho hắn buồn bực một lúc.

Bất quá, hoàng đế vừa mở miệng kêu tiểu bại gia tử, tất cả mọi người tựa hồ có điểm hiểu được, chẳng lẽ nói...

“Hoàng Thượng, có chuyện gì vậy?” Tiểu bại gia tử bị Hồ Nữ kéo qua, cũng hỏi luôn.

“Tiểu Diệp Lăng, có phải hôm nay ngươi ở bán đấu giá hội mua một cái hòm kỳ quái phải không.” Hoàng đế mỉm cười, hỏi.

“Có a, dùng mười vạn kim tệ mua.” Tiểu bại gia tử hồi đáp.

“Vậy ngươi có biết bên trong có cái gì hay không?” Hoàng đế thử hỏi.

“Không biết.” Tiểu bại gia tử lắc đầu nói.

“Quả nhiên là như vậy, nếu ngươi đã không biết, vậy ngươi vì sao mua nó.” Hoàng đế có chút khó hiểu hỏi.

“Ta muốn ‘bại gia’.” Tiểu bại gia tử chính nghĩa lẫm lẫm nói.

“...”

Người của Diệp gia, mặc kệ là thế hệ trước, hay là đồng lứa đều bắt tay lên trán, tỏ vẻ cực độ bất đắc dĩ, bọn họ đều đoán sẽ có đáp án như vậy.

“Hắn cứ ‘bại gia’ như vậy, vì sao các ngươi không kiểm chế lại một chút, chẳng lẽ Diệp gia các ngươi nhiều tiền như vậy sao?” Lý Đại nguyên soái nói, hắn cũng nghe danh của Diệp gia tiểu bại gia tử này, chỉ có hôm nay mới biết là đến trình độ như vậy mà thôi.

“Ngươi cho là chúng ta không muốn sao, chỉ là hắn thích như vậy, chúng ta cũng không có cách nào khác. Hơn nữa trong đám đồ cổ quái hắn mua thường xuyên sẽ có một ít vật phẩm có giá trị làm người ta khó có thể tưởng tượng.” Diệp Thành Thiên có điểm quái dị nói.

Đúng vậy, nếu không phải tiểu bại gia tử thường xuyên mua được trân phẩm cực kỳ hiếm có, người của Diệp gia phỏng chừng cũng sẽ không để cho hắn tùy ý loạn phá như vậy, ít nhất cũng sẽ khống chế một chút, tỉ như nhiều nhất chỉ cho hắn xài mười vạn kim tệ chẳng hạn.

Chỉ là, cái này cũng gọi là khống chế sao?

...

“Đúng vậy, chuyện này ta cũng biết, hắn giống như từ nhỏ đã được nữ thần may mắn chiếu cố vậy, giống như lần này, cái hòm mà hắn dùng mười vạn kim tệ mua, giá trị của nó đã vượt xa số tiền mà trước kia hắn phá, cho dù là dùng hơn một ngàn vạn cũng tính là tiện nghi.” Hoàng đế nói.

“Chẳng lẽ nói, luyện kim bút ký của Ban ở trong cái hòm kia? Tiểu Diệp Lăng, mau cho Lý gia gia ngươi nhìn xem cái hòm đi.” Lý đại Nguyên soái nói.

“Tốt, nhưng mà... Lý gia gia là ai?” Tiểu bại gia tử gật gật đầu, sau đó phát hiện hình như mình không biết Lý gia gia là vị nào.

“...”

“Hi hi. . .”

Mọi người bên cạnh phát ra một tiếng cười khẽ, sau đó lập tức làm bộ nghiêm túc, biểu tình kia hoàn toàn phủ nhận việc mình vừa mới cười, mà trong đó, tựa hồ cũng có hoàng đế thì phải...

“Con à, Lý gia gia của ngươi chính là hắn, trước kia ngươi đã gặp qua rồi.” Long An Kỳ nhin cười, gõ nhẹ tiểu bại gia tử một cái.

“Khi nào?” Tiểu bại gia tử vẫn nghĩ không ra.

“Khi ngươi đầy tháng ý.”

“Ừ...”

“ ... ”

16. Chương 16: Quà Sinh Nhật

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 16: Quà sinh nhật

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lý Đại nguyên soái ho khan nói: “Khụ khụ, tốt lắm, không nói cái này, tiểu Diệp Lăng, người có thể lấy cái hòm mà người mua ra cho chúng ta nhìn xem không.”

“Hồ Nữ, đưa cái hòm cho hần.” Tiểu bại gia tử rất hào phóng đáp ứng, nguyên bản hần cũng không phải thực để ý, tuy rằng đây là hần mua nhưng hần cũng không ngại cho người khác, cũng không ngại có báo đáp hay không.

Dùng lời của hần mà nói, một cái bại gia tử làm sao đi quan tâm mấy cái đó.

Khi Lý Đại nguyên soái hưng phấn tiếp nhận cái hòm, mà mọi người thì đang kiên chân chờ đợi, đột nhiên phát hiện một sự kiện làm cho người ta buồn bực. Bên trong cái hòm này hóa ra có... một cái hòm nữa.

Điều này làm cho mọi người nghĩ đến một khả năng, trong cái hòm này có phải lại chứa một cái hòm hay không, cứ lặp lại mãi đến khi bút ký xuất hiện thì thôi.

Nghĩ thử mà coi, bút ký thôi, thể tích có thể lớn đến bao nhiêu đây? Mà thể tích cái hòm này rõ ràng quá lớn.

Kết quả coi như tốt, nguyên lai cái hòm này cũng không phải như vậy, chỉ là bây giờ lại xuất hiện vấn đề khác, cái hòm này cần phải có một vài “thủ tục” để mở ra, mà “thủ tục” này lại rất khó...

“Ta kháo, tên Ban này thực con mẹ nó có bệnh, làm một cái hộp khóa bút ký mình lại, thể này thì làm sao mà người ta có thể lấy ra được đây?” Lý Đại nguyên soái là người đầu tiên mở miệng mắng to.

Đúng vậy, cái hòm này không phải là một cái hòm bình thường, mà là một cái hòm có chứa cơ quan, Ban mất rất nhiều tâm huyết vào nó. Mà những cơ quan này cần phải có tri thức luyện kim rất cao siêu mới có thể phá giải. Đây là một bài kiểm tra của hần với người hữu duyên, hần không hy vọng bút ký của mình bị một kẻ không biết gì về luyện kim lấy được, nếu muốn nhìn bút ký của hần nhất định phải có luyện kim kỹ thuật đủ để hần chấp nhận được.

Mà cái hòm này chính là “đề thi” để kiểm tra người ta.

Đối với việc này, những người ở đây ai mà chẳng phải thành tinh nên rất dễ dàng có thể đoán ra ngay, lập tức gọi nhóm luyện kim thuật sĩ cường đại nhất đế quốc đến phá giải, may mắn sao những người này cơ bản đều ở gần đây.

Vì cái hòm này, lực chú ý của mọi người tựa hồ cũng bị nó hấp dẫn, do đó quên mất một việc, tỷ như hai “tiểu thọ tinh(*)”... May mắn là hai tiểu thọ tinh này rất rộng lượng, cũng không so đo mấy cái này, vẫn ở một bên chơi đùa khoái hoạt.

Tiểu hài tử thôi, người lớn không chú ý đến mình mới tốt, mình có thể chơi đùa thoải mái.

“... , ý người là, trong khoảng thời gian ngắn các người cũng phá giải không được?” Hoàng đế nhú mày, có điểm ngoài ý muốn hỏi.

“Đúng vậy thưa Hoàng Thượng, hòm này cần phải có ‘thủ tục’ rất phức tạp để mở ra, nếu có chút sai lầm, chỉ sợ sẽ khởi động cơ quan bên trong, hủy diệt bút ký, cho nên chúng ta cần phải có thời gian để từ từ nghiên cứu.” Đám luyện kim thuật sĩ nói.

“Nói cũng đúng, nếu là cái hòm của Ban tất nhiên là sẽ không đơn giản như vậy. Các người có thể từ từ nghiên cứu, phương diện này tin rằng các người hiểu rõ và sót ruột hơn cả ta.” Hoàng đế nói.

Nói cũng đúng, bên trong là thứ mà tất cả luyện kim thuật sĩ muốn nhìn thấy nhất, bọn họ sót ruột hơn bất cứ ai, nghĩ muốn nhìn thấy được tâm đắc của Ban.

“Ha ha...” Đám Luyện kim thuật sĩ đều cười cười, cười có điểm ngu ngu, bất quá loại ngu ngu cười này làm cho rất nhiều người cảm thấy đáng yêu nha.

“Hoàng Thượng, mạo muội hỏi một câu, như thế nào có thể lấy được cái hòm này vậy?” Đám luyện kim thuật sĩ vui vẻ cười “ngu ngu” một lúc, sau đó rất tò mò hỏi một câu.

“Cái này phải cảm tạ tiểu thọ tinh hôm nay của chúng ta - Diệp gia tiểu công tử, các người cũng đến chúc hân một câu sinh nhật vui vẻ a.” Hoàng đế chỉ vào giữa quảng trường, nơi mà Thập Tam tiểu công tử và Thất công chúa đang chơi một trò chơi không biết tên mà nói.

“? ?” Ngay từ đầu đám luyện kim thuật sĩ còn chưa hiểu rõ việc này cùng với tiểu bại gia tử kia có quan hệ gì? Bất quá rất nhanh liền nhớ lại, nhất định là trong truyền thuyết siêu cấp bại gia tử này ở đâu mua được cái hòm này. Đã sớm nghe nói vận khí của hân thực thần kỳ nha.

Lại nói, chuyện này quả thực là rất rất rất may mắn. Kỳ thật mấy trăm năm qua, cái hòm này cứ một thời gian ngắn sẽ xuất hiện ở bán đấu giá hội và tạp hóa điểm, bất quá giá cả đều làm cho người ta không thể nào chấp nhận.

Theo cách nói của những người làm việc này, còn có bản thân Ban nữa, đồ vật này ngoại trừ hy vọng người có luyện kim kỹ thuật cao nhìn thấy, cũng hy vọng là một người hữu duyên lấy được nó nữa. Mà trước đó không có bất cứ tin tức gì được lộ ra.

Nhưng mà, một khi có người lấy được, bọn họ sẽ lập tức thông cáo thiên hạ, hình như là vì phòng ngừa người hữu duyên này không biết giá trị của nó mà uống phí một đoạn duyên phận này.

Cũng may là bọn hân thông cáo thiên hạ, nếu không cái hòm này nhất định sẽ ngủ say trong không gian giới chỉ của Hồ Nữ, rất khó có cơ hội lại được nhìn thấy mặt trời.

Vì đáp tạ “công lao” của tiểu bại gia tử, đám luyện kim thuật sĩ quả nhiên đi tới chúc mừng sinh nhật hân. Nhưng bọn họ lại đau đầu một vấn đề là, tựa hồ bọn họ cần phải có một món quà sinh nhật nha.

Chỉ có điều bọn hân đều vội vàng vàng tới đây, nào có chuẩn bị cái gì trên người. Bất quá rất nhanh sau đó có người nghĩ đến một biện pháp tốt..

“Tiểu Diệp công tử, chúc người sinh nhật vui vẻ, ta cũng không có thứ tốt gì đưa người, cũng chỉ có mỗi quyển sách này.” Một luyện kim thuật sĩ lấy ra một quyển sách đưa cho tiểu bại gia tử. Mà sách do luyện kim thuật sĩ đưa tặng, đương nhiên là sách về luyện kim rồi.

Sách là suối nguồn tri thức. Tuy đưa cái này không tính là rất quý, nhưng vĩnh viễn sẽ không lỗi thời, cũng sẽ không có ai nói là không thích hợp, hơn nữa bất luận là già trẻ gái trai đều được.

Có một người mở đầu, những người khác cũng bắt đầu đưa sách ra, bọn họ tùy thời tùy chỗ đều mang theo sách luyện kim, mà bọn họ cũng tránh việc đưa sách trùng nhau.

Những người này đều là luyện kim thuật sĩ đỉnh cao của đại lục, tuy chỉ đưa sách, nhưng sách này cũng cực kì có giá trị, có một ít là “có thể ngộ không thể cầu”.

Mặc dù tiểu bại gia tử thực không rõ vì sao những người này đột nhiên tới đây, lại đưa sách cho mình, nhưng hân cũng không chút khách khí tiếp nhận tất cả lễ vật.

“Cái hòm này... Đưa cho ta xem...” Đột nhiên, tiểu bại gia tử nhìn thấy cái hòm trong tay đám luyện kim thuật sĩ. Nhất thời sâu trong mắt hân hiện lên một chút vẻ mê mang.

Lúc này, mọi người tựa hồ lý giải về mặt mê mang của hân là hân đang hoài nghi cái hòm này có phải là cái hòm lúc này hay không.

Nếu là những người khác yêu cầu, đám luyện kim thuật sĩ chắc chắn sẽ cự tuyệt. Nhưng bọn hắn biết chủ nhân thực sự của cái hòm này là tiểu bại gia tử, bọn họ có chút do dự đưa cái hòm cho tiểu bại gia tử, đồng thời còn cẩn thận dặn dò.

“Đây là cái gì vậy?” Tiểu bại gia tử nhìn một hồi, sau đó chỉ vào một cái luyện kim trận hỏi.

“Đây là một loại luyện kim trận phòng ngự, tương tác với các luyện kim trận cạnh đó, bảo phủ cả cái hòm, có thể bảo vệ cái hòm không bị hư tổn, đồng thời cũng có thể bảo chứng cái hòm chưa bao giờ bị mở ra bằng phương pháp khác. Kiểu quy luật trên luyện kim trận này là lần đầu tiên ta nhìn thấy, cụ thể ra sao chúng ta còn phải nghiên cứu một chút.” Luyện kim thuật sĩ trả lời thực chuyên nghiệp.

“Ừ...” Tiểu bại gia tử nhìn hòm đáp.

(*) thọ tinh: người được chúc thọ.

17. Chương 17: Luyện Kim Thiên Tài?

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 17: Luyện kim thiên tài?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Một lát sau, đám luyện kim thuật sĩ không nhìn được nữa, nói: “Được rồi, Diệp tiểu công tử à, bây giờ chúng ta đem cái hòm này đi nghiên cứu, chúc người và Thất công chúa điện hạ sinh nhật vui vẻ.”

“Nghiên cứu cái hòm này làm gì, cái này chơi có vui không?” Tiểu bại gia tử rất khó hiểu hỏi.

“Chơi không vui đâu, cái này cũng không thể đùa được, chúng ta muốn mở cái hòm này ra, lấy bút ký của Ban.” Đám luyện kim thuật sĩ nghiêm túc nói.

“Bút ký? Người đang nói đến quyển sách này sao?” Trong tay tiểu bại gia tử đột nhiên xuất hiện một quyển sách.

“Ừ, chính là bản luyện kim bút ký này... Di, không đúng... Người, người...” Nhóm luyện kim thuật sĩ chỉ vào tiểu bại gia tử, ánh mắt trừng to như thấy quái vật, một bộ dáng giật mình không thể tin được.

“A...”

Lúc này tất cả mọi người há to miệng, kinh ngạc nhìn tiểu bại gia tử không nói nên lời.

“Còn có mấy quyển nữa, một, hai, ba, bốn... năm quyển, trong này có đến năm quyển sách.” Tiểu bại gia tử lại lấy ra mấy quyển nữa, mà người ở đây vẫn còn đang ngẩn người ra, chưa tỉnh lại.

“Các người chắc là không gạt chúng ta đấy chứ, cái hòm này thật sự rất khó mở hay sao?” Hoàng đế bắt đầu nghi ngờ hỏi, đây là nghi ngờ nhóm luyện kim thuật sĩ này, nghi ngờ bọn họ vì muốn “ăn mảnh” mấy quyển bút ký này cho nên lừa mọi người là cái hòm này không mở được.

Nhưng những người đứng đây cũng biết xác suất xảy ra việc này là vô cùng nhỏ.

Nhóm luyện kim thuật sĩ lập tức thề thốt phủ nhận: “Không có, tuyệt đối không có, làm sao chúng ta có thể lừa Hoàng Thượng được, muốn mở cái hòm này ra cần rất nhiều công phu, qua rất nhiều cửa ải, chỉ là...”

“Chỉ là, vì sao một tiểu hài tử mười tuổi như hắn lại có thể dễ dàng mở ra?” Hoàng đế nhìn tiểu bại gia tử, trong ánh mắt có sự nghi hoặc, nhưng sự quái dị còn nhiều hơn cả nghi hoặc.

Đúng vậy, vừa nãy rất nhiều luyện kim thuật sĩ cũng mở được cái hòm ra, nhưng Thập Tam tiểu công tử tiện tay liền mở ra, mà lại rất dễ dàng, hoàn toàn không có chút trở ngại gì, thậm chí mở ra lúc nào cũng không ai biết.

Điều này làm tất cả mọi người cảm thấy bất ngờ và khiếp sợ, hoài nghi có phải mình nhìn lầm rồi không, nghi ngờ việc rõ sờ sờ trước mắt này.

Nếu là tiểu hài tử khác, bọn họ có lẽ sẽ nói hắn là một thiên tài, nhưng Thập Tam tiểu công tử lại không bằng cả người bình thường, làm sao có thể là thiên tài được.

“Có lẽ, hắn là một luyện kim thiên tài.” Tuy cảm thấy không có khả năng, luyện kim thuật sĩ cuối cùng vẫn đưa ra cái giả thuyết này.

“Không có khả năng, hắn chưa từng học qua luyện kim thuật, những thứ nguy hiểm như vậy, không bao giờ chúng ta cho hắn tiếp xúc.” Long An Kỳ trực tiếp phủ nhận giả thuyết này. Làm mẫu thân, nàng rất rõ ràng chuyện về con mình, ít nhất là chuyện này.

“Đúng vậy, thiếu gia không biết luyện kim thuật, ngay cả sách luyện kim hắn cũng chưa từng xem qua.” Hồ Nữ cũng gật đầu nói.

Nếu nói lời của Long An Kỳ còn không đủ để người ta tin tưởng, nhưng nếu thêm Hồ Nữ nữa thì không còn ai nghi ngờ rồi. Ai cũng biết mấy năm nay Hồ Nữ vẫn ở bên cạnh Thập Tam tiểu công tử, hắn đã làm những việc gì thì nàng là người biết rõ nhất.

“Nếu hắn không biết luyện kim thuật làm sao có thể mở ra được? Chẳng lẽ lại là một cái trùng hợp nữa à? Tiểu tử này thật sự được nữ thần may mắn chiếu cố a, điều này quả thật thần kỳ!” Đám người hoàng đế bắt đầu nghị luận, về sự thần kỳ của Thập Tam tiểu công tử chỉ có thể quy về vận khí.

Lúc này Thất công chúa mở miệng hỏi: “Diệp Lăng, người mở cái hòm này ra như thế nào?”

Mà khi Thất công chúa hỏi vấn đề này cũng làm cho mọi người ở đây chợt tỉnh ra. Mình đoán nhiều làm gì, đương sự ngay trước mặt, cứ trực tiếp hỏi là được rồi.

Rồi mọi người lại lo lắng một việc, vị đương sự này chưa chắc có thể giải thích rõ chuyện này...

“Cái gì mà mở ra như thế nào, cứ như vậy mà mở thôi, cái này có gì khó đâu.” Không ngoài dự đoán, câu trả lời của Thập Tam tiểu công tử hoàn toàn không thể giải thích được cái gì.

“Xem ra chỉ là may mắn mà thôi, không thể giải thích được gì rồi.” Mọi người cười khổ nghĩ thầm như vậy, may mắn, thứ này mà xuất hiện, không có nan đề gì có thể ngăn được nó.

Thực sự là may mắn hay sao ?

“Mấy cái luyện kim trận này khẳng định ta chưa từng nhìn thấy, nhưng vì sao lại có cảm giác quen thuộc?” Tiểu bại gia tử nhìn luyện kim bút ký, miệng lẩm bẩm nói, sau đó làm ra một cái quyết định làm mọi người sửng sốt.

“Ta muốn học luyện kim thuật, ta muốn đọc những quyển sách này.” Vừa dứt lời, hắn đã nhét năm quyển luyện kim bút ký vào trong không gian giới chỉ của mình, đám luyện kim thuật sĩ bên cạnh cũng không kịp ngăn cản.

”Cái này... Diệp tiểu công tử, có thể đưa năm quyển sách vừa rồi cho chúng ta không, chúng ta còn rất nhiều quyển sách khác, trao đổi được không?”

Đám luyện kim thuật sĩ vừa nói vừa lấy ra rất nhiều sách. Đây là đều là sách về luyện kim mà bọn hắn rất quý trọng. Bình thường bọn họ không bao giờ lấy ra, nhưng bây giờ đã bất chấp tất cả rồi.

Sau khi tiểu Diệp công tử thu hết những quyển sách này, nói ra một câu thật tuyệt vời.

“Mấy quyển sách này ta cũng muốn, nhưng không đổi!”

...

Đám luyện kim thuật sĩ khóc không ra nước mắt, dùng ánh mắt cầu xin nhìn hoàng đế, bây giờ bọn họ chỉ có thể hy vọng hoàng đế đứng ra chủ trì công đạo, nghĩ biện pháp để lấy năm quyển luyện kim bút ký lại.

Kỳ thật cho dù bọn họ không cầu trợ, hoàng đế cũng sẽ nghĩ biện pháp, bởi hắn biết những quyển sách này đặt trong tay tiểu bại gia tử hoàn toàn không có tác dụng gì, chỉ có giao cho những luyện kim thuật sĩ của hoàng gia này mới có một ít tác dụng với đế quốc.

Cuối cùng thương lượng xong, Thập Tam tiểu công tử giao ra luyện kim bút ký, bất quá chỉ cho bọn họ mượn ba ngày, trong ba ngày đó bọn họ phải sao chép hết năm quyển này rồi trả lại hắn.

Không cần quên, luyện kim bút ký là bản ghi chép của Ban mà thôi, cũng không phải là luyện kim vật phẩm cao thâm gì, chỉ cần đem hết đồng chữ ở trên sao chép xuống, sẽ có một quyển bút ký có tác dụng y chang.

Mà chủ ý này cũng là đề nghị của Thập Tam tiểu công tử của chúng ta, những người này nghĩ thật phức tạp, hoàn toàn không ngờ còn có cách rất đơn giản này, điều này cũng làm cho nhiều người ở đây bị xấu hổ.

Có đôi khi, cách giải quyết vấn đề thường thường rất đơn giản, chỉ là rất nhiều người cũng không suy nghĩ theo hướng đơn giản mà chỉ biết suy nghĩ theo kiểu phức tạp. Kết quả là vấn đề sẽ ngày càng phức tạp.

“Diệp tiểu công tử... mấy quyển sách kia có thể đưa cho chúng ta trước được hay không? Chúng ta sao chép một phần cho người...” Nhóm luyện kim thuật sĩ của hoàng gia đế quốc hỏi khê, đã có biện pháp rồi, bọn họ đương nhiên sẽ nghĩ đến mặt này.

Để tiểu Diệp công tử cầm những quyển sách quý này thật sự có điểm lãng phí. Nếu có thể lấy lại sách thì bọn họ cũng bất chấp mặt mũi, vì những bộ sách bảo bối của mình, bọn họ lại bất chấp tất cả.

“Có thể!” Thập Tam tiểu công tử thực hào phóng đáp ứng, chỉ là hắn thêm một câu:

“Các người phải đem tất cả sách của các người chép lại cho ta một bản!”

“...”

Tiểu tử này thực sự là một thằng nhóc ngốc trong truyền thuyết ư? Nhìn thế nào cũng không giống, giống một tiểu hồ ly hơn ấy, có phải hắn giả vờ không?

Lúc này tất cả mọi người đều nghi ngờ như vậy, nhưng cũng chỉ là nhất thời mà thôi. Bọn họ không tin một người có thể giả vờ đến mức đó, hơn nữa là từ nhỏ đã giả vờ rồi.

Trên thực tế, Thập Tam tiểu công tử cũng không có giả vờ, chỉ là dường như hắn thiếu một cái gì đó, làm cho một số phương diện hắn có vẻ yếu kém. Nhưng ở một ít phương diện khác hắn lại rất cường đại, ví dụ như trí nhớ, lại như luyện kim thuật hắn sắp học đây...

Ách, quên mất, có lẽ còn có một chút vận khí nữa...

18. Chương 18: Thuốc Cảm Cúm (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 18: Thuốc cảm cúm (1).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Sau đó, ngoài cái “nghề” bại gia tử ra, Thập Tam tiểu công tử còn một chức nghiệp phụ - luyện kim thuật sĩ, tất nhiên hắn vẫn chỉ là Học Đồ mà thôi, hắn không tham gia bất cứ khảo hạch nào, chỉ ru rú ở nhà nghiên cứu luyện kim thuật.

Mà luyện kim thuật cũng làm cho hắn có thêm một cách để “bại gia”, hắn có thể danh chính ngôn thuận đi mua nguyên liệu luyện kim thuật, bất luận giá cao đến đâu cũng đều mua hết.

Trường hợp của hắn làm cho rất nhiều luyện kim thuật sĩ chảy nước miếng. ngoại trừ những hoàng gia thuật sĩ được sự trợ cấp từ đế quốc, và có một ít luyện kim thuật sĩ được đại gia tộc trợ giúp ra, phần lớn luyện kim thuật sĩ đều đau đầu vì nguyên liệu. Cho dù bọn họ có kỹ năng luyện kim thuật cực cao đi nữa, nếu không có tài liệu, vậy thì chẳng nên cơm cháo gì rồi.

Có câu ngạn ngữ nói rất đúng, không bột đổ gột nên hồ!

Không biết Thập Tam tiểu công tử là thiên phú trời cho hay vì có cường đại tài chính duy trì, trình độ luyện kim thuật tiến bộ rất nhanh. Điều này làm vợ chồng Diệp Thành Thiên cảm thấy cực kì hưng phấn, cũng càng trợ giúp hành vi “bại gia” của hắn nhiều hơn.

Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần con mình có thể có một chút thành tựu, bọn họ phung phí thêm nhiều tiền hơn nữa cũng không sao cả, vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết thì đối với bọn họ hoàn toàn không phải là vấn đề nữa.

Nhưng là mặc dù Thập Tam tiểu công tử có chút thành tựu tại phương diện này, nhưng ánh mắt của người khác lại càng khinh thường hắn hơn. Bởi trước kia hắn còn chưa đủ lớn, cho nên có một số việc biểu hiện không được rõ ràng cho lắm. Nhưng hắn ngày một lớn lên, việc này sẽ càng ngày càng rõ ràng hơn.

Dựa theo gia thế của hắn mà nói, hắn là không có mấy người dám khi dễ hắn. Nhưng dù sao cũng có, hơn nữa tuổi lại xấp xỉ với hắn, cái tuổi này được gọi là ghê con không sợ cọp, luôn coi nhẹ mấy vấn đề như bối cảnh vân vân.

Còn có một số ít thuộc loại đồ kỵ, đồ kỵ Thập Tam tiểu công tử. À không, bây giờ hắn là gọi Thập Tam thiếu gia, hắn cũng không còn nhỏ nữa rồi. Bọn họ đồ kỵ vì sao Thập Tam thiếu gia số tốt như vậy, có thể sinh ra ở Diệp gia.

Rất nhiều người đều có ý nghĩ như vậy, vì sao ngu ngốc này lại sinh ra ở Diệp gia làm lãng phí một cái điều kiện tốt như vậy. Nếu đổi thành mình, vậy tuyệt đối có thể trở thành nhân vật hàng đầu của đế quốc rồi.

Điều này thật sự làm cho rất nhiều người đồ kỵ đến nổi điên, mà loại đồ kỵ này sẽ chuyển thành oán hận. Thất phu vô tội hoài bích có tội, tình huống của Diệp gia Thập Tam thiếu gia là như thế đấy, mà cái thân phận của hắn giống như ngọc quý.

Đương nhiên, có một ít người vẫn trước sau như một chiếu cố quan tâm đến Thập Tam thiếu gia, một trong đó là Hồ Nữ. Hồ Nữ bây giờ có thể coi như duyên dáng yêu kiều, mỹ nhân cỡ bản đã hoàn toàn dậy thì. Ờn, tất nhiên là nói đến giai đoạn dậy thì ban đầu, sau này phải tiếp tục giai đoạn dậy thì tiếp theo cho đến khi thành thục thì thôi.

Mỹ nhân dậy thì, ách, lắm rồi, là Hồ Nữ, hầu như mỗi ngày nàng đều làm một số việc nhất định. Mà việc này không cần nói ai cũng biết, trên cơ bản là xoay quanh người mà làm cho người ta đồ kỵ - Diệp gia Thập Tam thiếu gia.

Buổi sáng dậy, đầu tiên nàng sẽ chuẩn bị bữa sáng cho thiếu gia của nàng, sau đó là chuẩn bị quần áo, chuẩn bị nước rửa mặt, chuẩn bị...

Khi nàng chuẩn bị xong những thứ này, trên cơ bản Thập Tam thiếu gia cũng đã rời giường, thông thả “bị” Hồ Nữ hầu hạ mặc quần áo, rửa mặt, chải đầu, cạo mặt, ăn điểm tâm, sau đó ngồi trong sân đọc sách.

Nói đến đọc sách, loại sách nào Thập Tam thiếu gia cũng xem cả, nhưng chủ yếu vẫn tập trung tại phương diện luyện kim thuật, không biết vì sao càng ngày hắn càng cảm thấy mấy thứ này có điểm quen thuộc. Bất luận là luyện kim trận, tài liệu luyện kim, công thức hợp thành cũng thế.

Nhưng hắn lại cảm thấy có điểm cổ quái, giống như cũng không phải là tự mình biết những thứ này, nhưng hắn lại không biết mình biết được những thứ này. Mà lấy cá tính của hắn, cái gì nghĩ không ra tự nhiên sẽ bị ném sang một bên, vì thế hắn cũng ném qua một bên thật. Dần dần việc này cũng thành thói quen, không hề cảm thấy kỳ quái nữa.

Khi Thập Tam thiếu gia đọc sách, Hồ Nữ sẽ luyện vũ kỹ đấu khí, đây là việc mỗi ngày nàng phải làm. Mà vũ kỹ và đấu khí của nàng cũng không phải xuất phát từ Diệp gia, mà mấy cái này từ nhỏ nàng đã có rồi, phải nói là khi vừa sinh ra đã có.

Trong Thú Nhân tộc, phần lớn các chủng tộc đều có truyền thừa. Khi bọn họ vừa sinh ra, theo bản năng bọn họ sẽ có được năng lực của chủng tộc mình. Hồ tộc là một phái theo đuổi lực lượng, những gì truyền thừa đều là đấu khí, vũ kỹ.

Đương nhiên những thứ này cũng chỉ là trụ cột mà thôi. Nếu muốn tiến thêm một bước thì phải tự tu luyện vũ kỹ đấu khí của riêng mình, đi hấp thu kinh nghiệm của người khác.

Nhưng cũng không gì đáng trách, những thứ này giúp cho trụ cột của họ ngày càng tốt, càng ngày càng thâm hậu. Mà Hồ Nữ giai đoạn này cũng chỉ cần luyện tập những thứ cơ bản này, cũng không cần suy nghĩ mấy thứ khác làm gì.

Về phần năng lực bảo hộ Thập Tam thiếu gia, Hồ Nữ cũng đã thừa rồi. Trong đám cùng tuổi, thực lực của nàng xem như rất mạnh. Hơn nữa, Hồ Tộc thiên sinh thần lực làm cho nàng giống như hổ thêm cánh, đám cao thủ nhất lưu trẻ tuổi, nàng đều có thể ứng phó được.

Mà nàng cũng chỉ cần đối phó với những người này là được, người khác cũng sẽ không đi trêu chọc Thập Tam thiếu gia. Nói sau, cho dù thật sự có người đến gây chuyện, tự nhiên cũng sẽ có người ra mặt giải quyết thôi.

Kỳ thật thứ mà nàng cần đề phòng nhất là chính Thập Tam thiếu gia, hắn sẽ thường xuyên làm ra một ít chuyện tình làm người ta đau đầu, giống như chuyện lúc này.

“Thiếu gia, người đang ăn cái gì đó?” Hồ Nữ đột nhiên phát hiện Thập Tam thiếu gia đang ăn một ít thứ kỳ quái gì đó, hình như là một vài viên thuốc.

“Ta đang uống thuốc cảm.” Thập Tam thiếu gia trả lời.

“Người bị cảm sao? Có phải ngày hôm qua bị cảm lạnh hay không? Ta lập tức đi gọi y sư lại đây.” Hồ Nữ khẩn trương nói.

“Không cần, ta không bị cảm.” Thập Tam thiếu gia lập tức lắc đầu phủ nhận.

“Không bị cảm? Vậy vì sao người uống thuốc cảm?” Hồ Nữ khó hiểu hỏi, đổi lại là người khác cũng cảm thấy khó hiểu, nếu không bị cảm thì vì sao lại uống thuốc cảm?

Mà Thập Tam thiếu gia cho một cái đáp án, một cái đáp án làm Hồ Nữ nhất thời sững sờ.

“Mấy khóa thuốc cảm cúm này sắp hết hạn rồi, không ăn thì lãng phí.” Thập Tam thiếu gia còn thật sự hỏi đáp.

...

Đây là chuyện gì a, làm sao có người vì được sắp quá hạn, không bệnh đi uống thuốc? Hồ Nữ vô lực thâm nghĩ, phỏng chừng khắp thiên hạ cũng chỉ có bốn thiếu gia của mình mới có thể làm chuyện ngốc nghếch như vậy.

Mà hiện tại này bốn thiếu gia vẫn còn tiếp tục, không đúng, vân vân, hắn còn tiếp tục...

“Thiếu gia...” Hồ Nữ nhìn thấy Thập Tam thiếu gia đang tiếp tục uống thuốc, lập tức phi thân tới, đoạt mấy viên thuốc sắp quá hạn này lại.

“Người cũng muốn ăn sao?” Thập Tam thiếu gia nhìn Hồ Nữ hỏi.

“Không ăn! !” Hồ Nữ tức giận trả lời.

“Vậy thì đưa cho ta đi.” Thập Tam thiếu gia đuổi tay ra đòi.

“Không được! !” Hồ Nữ đầu tiên là nghiêm khắc cự tuyệt, sau đó ôn nhu giải thích: “Thiếu gia à, mấy thứ như viên thuốc linh tinh này không được ăn bậy, đây không phải là đồ ăn, chỉ khi thân thể người bất ổn mới có thể uống vào một ít mà thôi, nếu không sẽ rất có hại.”

“Không sao đâu, ta không phải vẫn đang rất tốt sao?” Thập Tam thiếu gia lấy thân thể mình ra để chứng minh, kỳ thật ăn bậy được cũng không có vấn đề gì, đương nhiên, chỉ nói là bây giờ còn không có vấn đề.

19. Chương 19: Thuốc Cảm Cúm (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 19: Thuốc cảm cúm (2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Bây giờ thì không, ăn thêm nữa sẽ có chuyện. Chẳng lẽ người không thể không tự mình chứng minh sao?” Hồ Nữ cảm giác thấy mình vô lực tới cực điểm.

“Thật sự sẽ có chuyện gì sao?” Thập Tam thiếu gia rất tin Hồ Nữ, nếu nàng nói có, vật rất có thể là có thật. Nói nhảm, vốn là thật, chỉ có người mới không biết mà thôi, uống công người là một luyện kim sư a.

“Uhm, sẽ xảy ra chuyện, những thứ thuốc quá hạn này ta sẽ vứt đi. Sau này nếu có thuốc sắp hết hạn nữa thì người cũng không được uống, thuốc chỉ có thể dùng khi người sinh bệnh mà thôi, hơn nữa cũng không được ăn bậy. Đừng có bị cảm mà lại đi uống thuốc chữa dạ dày nha.” Hồ Nữ nhẹ nhàng dặn dò.

“Biết rồi, ta không bị ngốc như vậy đâu.” Thập Tam thiếu gia khinh thường nói, giống như mình tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ngốc nghếch như vậy. Nhưng rốt cuộc là có hay không thì rất khó nói...

Mà lúc sau hắn lại phát ra một tiếng thở dài, tiếc hận nói: “Nhưng cứ như thế này không phải quá lãng phí sao.”

“...” Hồ Nữ không biết nói gì, nếu là người khác khi nói lãng phí thì được, hắn lại nổi tiếng là bại gia tử, làm sao hắn biết được hai chữ lãng phí viết như thế nào.

“Thiếu gia, người tự xưng là bại gia tử đệ nhất thiên hạ, còn ngại lãng phí một ít sao?”

“Bại gia tử là bại gia tử, bại gia tử cũng không được lãng phí, ta chỉ bại gia, không phải lãng phí.” Thập Tam thiếu gia bắt đầu thuyết minh, bại gia tử không thể gộp chung với từ lãng phí được...

“Này...” Hồ Nữ không còn lời nào để nói. Lại nói, tuy Thập Tam thiếu gia thực “bại gia”, bất quá hắn thật sự không thích lãng phí.

Dù sao hắn là một bốn (*) thiếu gia, không thể dùng lễ thường giải thích được.

Hồ Nữ cười cười, sau đó tiếp tục như một ngày bình thường, bốn thiếu gia cũng tiếp tục chuyện của hắn, hai người cứ như thế mà tiếp tục một ngày mới của họ.

Lúc này, bốn thiếu gia mười ba, Hồ Nữ mười bốn...

Hoàng Gia Học Viện tại đế đô, siêu cấp cao đẳng học viện này cho dù là quý tộc cũng không nhất định có thể tiến vào, trên toàn đại lục xếp hạng thứ hai, bất quá vị trí này cũng chịu rất nhiều sự tranh luận.

Nhưng tranh luận này cũng không phải Hoàng Gia Học Viện đáng lẽ ra là đệ nhất mà không phải đệ nhị. Đối với vị trí đệ nhất, cơ hồ tất cả mọi người đều công nhận, công nhận từ nội tâm, không ai có thể lay động địa vị thứ nhất của cửa học viện kia.

Nếu chịu tranh luận không phải là vị trí đệ nhất, vậy hẳn là vị trí đệ nhị của Hoàng Gia Học Viện. Đúng vậy, hai học viện xếp hạng đệ tam, đệ tứ đều nhìn chằm chằm bài danh đệ nhị này, cũng cố gắng bắt lấy tất cả cơ hội cướp lấy bài danh đệ nhị này.

Nếu phải hỏi thứ hạng này làm sao định ra được, cái này cũng không phải là có người đi thu thập tư liệu, căn cứ từng phương diện mà cho điểm, sau đó tổng kết ra kết quả này. Thứ hạng này kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần nhìn xem trong Vô đài thi đấu đối kháng được tổ chức mười năm một lần, tổng hợp thực lực của người xếp thứ mấy là được.

Nói cách khác, Thứ hạng này chỉ có thể duy trì mười năm, trải qua mười năm, nếu người thua sẽ giảm xuống, ngược lại thì thăng lên. Đây là cái gọi là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây vậy, lúc này thì ngắn hơn, chỉ có mười năm.

Võ đài thi đấu đối kháng cũng không lộn xộn, mà chia theo các loại hình như thi đấu ma pháp, thi đấu vũ kỹ, còn có rất ít người tham gia - thi đấu luyện kim thuật, đương nhiên cũng có thi tổng hợp, chia thành thi đấu cá nhân, và thi đấu đoàn đội.

Trên đại lục vũ lực là tối thượng này, tất cả học viện đều lấy mục tiêu là gia tăng thực lực cá nhân, cho nên thực lực của đệ tử cũng đại biểu cho sự mạnh yếu của học viện này.

Điều đáng nói là, học viện xếp hạng đệ nhị đến đệ tứ, trên cơ bản đều là học viện của tam đại đế quốc chiếm lấy. Mà đệ nhất học viện lại không thuộc về một đế quốc nào cả, nó thuộc một quốc gia nhỏ, kỳ thật cũng có thể nói quốc gia này chính là học viện, mà học viện này cũng là một quốc gia.

Có lẽ đó cũng là nguyên nhân vì sao nó sẽ trở thành đệ nhất học viện, nó lược giản không ít nhân tố chính trị.

Cho dù là tam đại đế quốc, đại bộ phận quý tộc cũng sẽ tuyển đệ nhất học viện này đầu tiên. Giống như Diệp gia vậy, ca ca Diệp Huy, còn có nhị tỷ của Thập Tam thiếu gia đều ở đệ nhất học viện cả, ngoài ra còn có một ít huynh đệ tỷ muội bà con.

Kỳ thật nếu không phải Thập Tam thiếu gia có điểm đặc thù, Diệp gia cũng sẽ đưa hắn đến đệ nhất học viện, mà bây giờ, tuy Hoàng Gia Học Viện bài danh thấp hơn, bọn họ cũng sẽ đưa hắn đến Hoàng Gia Học Viện. Nếu đi xa bọn họ sẽ rất lo lắng, ở gần gần như vậy ít ra còn có thể chăm sóc được cho hắn.

Còn có một việc, tiểu tỷ tỷ của Thập Tam thiếu gia, cũng chính là Diệp Lam Vũ cũng từ chối đi đến đệ nhất học viện, nàng lấy lý do phải chăm sóc đệ đệ mà đi học tại Hoàng Gia Học Viện. Mà với năng lực của nàng, cho dù ở đệ nhất học viện cũng sẽ trở thành người nổi bật, ở Hoàng Gia Học Viện tự nhiên cũng thuộc loại tinh anh.

Bởi vì nàng là nữ hài tử nên gia tộc cũng không yêu cầu cao lắm với nàng, nàng thích học ở đâu thì học.

Mà ở cùng một học viện, hiển nhiên mỗi ngày hai người cũng đều cùng đi học. Lúc này, nàng lại một lần nữa cười cười xuất hiện trước mặt Thập Tam thiếu gia. Hiện tại Diệp Lam Vũ đã có tất cả điều kiện mà một mỹ nữ cần, trở thành một mục tiêu theo đuổi của rất nhiều con cháu quý tộc.

“Đệ đệ, đi học.” Diệp Lam Vũ trực tiếp đá văng cửa, sau đó lôi kéo Thập Tam thiếu gia đi ra ngoài, một loạt động tác này phi thường thành thạo, có thể nói là hành văn lưu loát.

“Ừ...” Thập Tam thiếu gia hoàn toàn quen loại trường hợp này rồi, một bên tùy ý Diệp Lam Vũ kéo mình, một bên dùng cánh tay còn lại cầm một quyển sách để đọc.

Hổ Nữ đang ở trong sân nhìn thấy tình huống này, cũng thực thành thạo thu dọn đồ đạc để vào trong không gian giới chỉ, sau đó chạy nhanh đuổi theo hai tỷ đệ.

Mỗi một ngày Hổ Nữ đều đi theo hai tỷ đệ kỳ lạ này đến Hoàng Gia Học Viện, thân phận tự nhiên là người đọc sách giúp Thập Tam thiếu gia, quý tộc đều có thể mang theo một người hầu để đọc giúp, đây là chuyện mà học viện toàn đại lục đều cho phép, nhưng các quý tộc phải thêm học phí cho người đọc hộ.

Đương nhiên, cũng không phải quý tộc nào cũng mang theo người đọc sách hộ, giống như Diệp Lam Vũ cũng không có vậy.

Xe ngựa của Diệp gia đưa ba người tới cửa của Hoàng Gia Học Viện, ba người liền nhảy xuống xe ngựa, bắt đầu đi vào. Đây cũng là quy củ của Hoàng Gia Học Viện, bất cứ phương tiện giao thông nào cũng không được tiến vào, nếu không thì cả Hoàng Gia Học Viện ngày nào cũng sẽ phát sinh hiện tượng kẹt xe số lượng lớn mất. Dù sao ở đây tất cả đều là những quý tộc có thân có phận cả.

Mà cũng như thường lệ, lúc này bên ngoài học viện cũng đã có một đám người tụ tập, cùng đợi ba người bọn họ đi đến. Mà người bọn họ chờ đợi tất nhiên không phải là Thập Tam tiểu công tử, tuy hắn làm cho người ta đổ kỵ, nhưng tổng thể còn chưa đắc tội kẻ nào cả, nên không có hiện tượng bị người ta vây công.

Những người chờ là chờ người ở bên cạnh Thập Tam thiếu gia, tỷ tỷ của hắn - Diệp Lam Vũ tiểu thư.

“Lam Vũ tiểu thư, đây là 999 đóa hoa hồng ta mua từ cửa hàng hoa Ái Thần, nó đại biểu cho tình yêu của ta với người...” Một đám hoa hồng xuất hiện trước mặt ba người, mà người cầm hoa hồng lại là một “kỳ nhân” thủy chung chỉ nghe âm thanh không thấy mặt.

“Thành thật xin lỗi, ta không thích hoa hồng.” Diệp Lam Vũ mặt mang vẻ xin lỗi, cười nói, ngữ khí thần thái thật cao quý ôn nhu.

Đây quả thật là một thái độ mà tiểu thư khuê các nên có, nhưng mà vị Diệp gia tiểu thư này sẽ có một mặt như vậy sao? Chẳng lẽ là do lớn lên mà thay đổi?

(*) bốn: ngu ngốc, vì sao phải giải thích, bởi tiếng trung có từ bốn và bản na ná nhau, bốn thiếu gia, bản thiếu gia, bốn công tử, bản công tử vân vân, mà bốn thiếu gia hay bốn công tử ở đây mang nghĩa là ngốc, không phải là “thiếu gia ta đây”, không biết tác giả có phải chơi chữ hay không nên giữ lại chữ bốn...

20. Chương 20: Luyện Kim Học Viện (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 20: Luyện kim Học Viện (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Tỷ tỷ, người đang gạt người, người thích nhất là hoa hồng, còn muốn ta mua cho người nữa.” Thập Tam thiếu gia rất không nể tình liền phá hỏng việc nói dối của tỷ tỷ hắn.

Đúng vậy, bọn họ cũng đã hỏi thăm rõ ràng là Diệp Lam Vũ thực thích hoa hồng, nhất là lam hoa hồng, có lẽ là vì tên nàng a, nàng rất thích màu lam.

“Tiểu hồn dân, ai bảo người nhiều chuyện, tỷ tỷ đây là cự tuyệt người ta hiểu chưa.” Diệp Lam Vũ tức giận gõ đầu Thập Tam thiếu gia một cái, mà lại nói to như vậy, điều này làm cho người đang cầm hoa hồng ở bên cạnh cảm thấy thực buồn bực.

“Cự tuyệt thì cứ cự tuyệt, vì sao phải nói dối?” Thập Tam thiếu gia ôm đầu hỏi.

“Cái này người không hiểu được đâu, ta cự tuyệt thì bọn họ vẫn cứ đưa hoa tặng lễ, thật sự là bắt đắc dĩ a. Tỷ tỷ ta mị lực thật sự quá lớn. Nếu đổi lại là người thì khác, nhất định không ai quan tâm.” Diệp Lam Vũ kéo Thập Tam thiếu gia chạy bay đi, vứt đám người theo đuổi của nàng ở lại.

Đây là việc nàng phải làm mỗi ngày, cũng liên lụy đến Thập Tam thiếu gia và Hổ Nữ không được hưởng một ngày bình thường nào, cả ba người nhanh chóng tiến vào trường, bất quá cũng nhờ mỗi ngày có nàng hộ tống mà bớt đi không ít người tìm hắn gây sự.

“Không phải đâu, ta cũng có rất nhiều người theo đuổi.” Thập Tam thiếu gia nói.

“Thật sự? Là tiểu thư nào thật tình mắt, có thể phát hiện ra giá trị của tên tiểu ngốc nghếch nhà người vậy?” Diệp Lam Vũ truy hỏi, nàng rất ngạc nhiên, thực muốn biết ai theo đuổi Thập Tam thiếu gia, xem thử ai có trình độ cao siêu đến vậy.

Đây tuyệt đối không phải là chộc Thập Tam thiếu gia, là một tỷ tỷ cả ngày ở cùng một chỗ với hắn, tất nhiên nàng biết được một ít năng lực độc đáo của hắn mà không có bao nhiêu người có thể so sánh được.

“Không chỉ có tiểu thư, còn có một ít nam nhân nữa.” Thập Tam thiếu gia kiêu ngạo nói, tựa hồ cảm thấy tỷ tỷ quá coi thường mình.

“Cái gì? ! Nam nhân? Dựa vào, đám nam nhân biến thái này, lão nương muốn giết bọn họ. Đệ đệ, mau nói cho tỷ tỷ biết những nam nhân này ta ai, ta muốn biến bọn họ thành đồng băng.” Tỷ tỷ nổi giận, rất rõ ràng là nàng nghĩ đến một phương diện “không tốt”.

“Lam Vũ tiểu thư, người nên hỏi rõ ràng đi đã.” Hồ Nữ ở một bên nhắc nhở, sự tình kỳ thật khác xa với suy nghĩ của Diệp Lam Vũ, mà nàng cũng không giải thích, vì Diệp Lam Vũ không thích khi có Thập Tam thiếu gia ở mà người khác đi thuật lại chuyện của hắn.

“?” Diệp Lam Vũ có chút nghi hoặc. Rất nhanh sau đó liền hiểu ra có thể mình hiểu lầm rồi, đệ đệ của mình thường xuyên biểu đạt sai.

“Đệ đệ, người nói ta nghe một chút bọn họ đuổi theo người như thế nào?” Diệp Lam Vũ hỏi.

“Bọn họ giống như những người lúc này vậy, cầm trong tay đồ vật này nọ, miệng hô ta đừng chạy.” Thập Tam thiếu gia nói xong, mặt Diệp Lam Vũ cũng đã trầm xuống.

Nếu giống những người lúc này, cái này cũng không giống như mình nghĩ rồi.

“Thiếu gia, bọn họ hô cái gì, trong tay cầm những thứ gì vậy?” Hồ Nữ hỏi.

“Bọn họ cầm ghế, miệng hô: ‘Tên ngu ngốc Diệp Lăng nhà ngươi, người lại làm cái gì linh tinh nữa vậy, người đứng lại đó cho ta, đừng chạy, hôm nay ta muốn giết người!’”

“...”

Diệp Lam Vũ đã hiểu, nguyên lai “đuổi” theo lời Thập Tam thiếu gia không phải là theo đuổi, mà là đuổi giết, đồng thời nàng cũng hiểu những lời này nghĩa gì.

Thập Tam thiếu gia này chuyên chơi đùa với vật phẩm luyện kim, có lẽ là một loại tế thuốc, có lẽ là một loại ma đạo khí, mặc kệ là cái gì chúng nó cũng có chung một đặc điểm - có “một chút” tính nguy hiểm. Theo lời Thập Tam thiếu gia giải thích là những đồ vật này còn chưa hoàn thành, bán thành phẩm thì tất nhiên là không có tính an toàn rồi.

Chỉ là, người đã biết là nguy hiểm, vì sao lần nào cũng mang đến đây hại người, khiến cho chúng ta gà bay chó sủa! Đám đồng học bị hại kia quả thực muốn bóp chết Thập Tam thiếu gia.

Thập Tam thiếu gia làm ra thứ gì đó, phần lớn đều là sản phẩm thí nghiệm, không biết vì sao, trong đầu óc hắn luôn có rất nhiều ý tưởng cổ quái, vốn là một công thức luyện kim rất bình thường, sau khi bị hắn bỏ thêm vài thứ vào, liền biến dị!

Thật ra công hiệu ban đầu của sự biến dị này là tăng mạnh tác dụng, còn có tăng thêm những tác dụng khác nữa, nhưng cũng có một ít sai lầm, làm cho thứ này vốn an toàn trở nên nguy hiểm.

Đây mới chỉ nói đến phương diện công thức luyện kim mà thôi, hắn còn sửa một ít luyện kim trận, hiệu quả cũng tựa tựa như công thức luyện kim vậy, đồng thời cũng làm cho luyện kim trận của hắn trở thành một trường phái khác, cũng có thể nói là làm cho người ta xem mà không hiểu được.

Bây giờ các đồng học chỉ biết là, đồ vật của Thập Tam thiếu gia này... rất là nguy hiểm.

Đôi khi mấy thứ quái đản của Thập Tam thiếu gia chỉ có một ít sát thương nhỏ, mà có đôi khi là toàn bộ phòng học đều chịu tội. Mỗi lần nhìn thấy tình huống này, Hồ Nữ sẽ lôi kéo Thập Tam thiếu gia chạy lấy người ngay lập tức.

Về phần vì sao Hồ Nữ không thu hồi mấy thứ kia lại sao lại dễ xảy ra “tai nạn” như vậy... Thật ra không phải nàng không thu, mà mấy thứ này của Thập Tam thiếu gia nhiều lắm, làm cho người ta muốn phòng bị cũng không được.

Có đôi khi chính Thập Tam thiếu gia không cẩn thận kích phát những đồ vật nguy hiểm, làm cho đồng học bên cạnh không bị xui xẻo, có đôi khi cũng do hắn quăng lung tung, đồng học tò mò cầm lấy, cũng “đính chưởng”. Nhưng mà lần nào hắn cũng được Hồ Nữ che chở, lông tóc không bị làm sao cả.

Điểm này có lẽ là điểm mà mọi người ức chế nhất. Vốn bọn họ là đệ tử của Luyện Kim Học Viện, thường xuyên ngộ thương là bình thường, tất cả mọi người đều hiểu về đối phương, biết đối phương chỉ vì ném thử luyện kim thuật mà tạo thành sai lầm thôi, không có gì cả.

Nhưng là, dựa vào cái gì Diệp gia Thập Tam thiếu gia hấn lần nào cũng bình yên vô sự, mà chúng ta lại bị hại te tua tới tởm? Đó cũng là một loại đồ kị, đồ kị sự may mắn của hấn.

Kết quả là, Diệp gia Thập Tam thiếu gia cũng dần dần trở thành công địch trong ban, thậm chí trong toàn bộ Luyện Kim Học Viện. Nhưng mà bọn hấn không thể “chỉnh” được Thập Tam thiếu gia, ai bảo đánh không lại Hồ Nữ làm chi, dưới sự bảo vệ của nàng bọn họ mới không thể trừng phạt Thập Tam thiếu gia được.

“Được rồi, ta đi học đây, giữa trưa gặp tại căng tin nhé. Ờ ờ, hôm nay người ngoan một chút đi, đừng gây rối nữa.” Tuy biết rằng ờ ờ mình không nghe, Diệp Lam Vũ vẫn dặn dò một câu, đồng thời cũng nhờ Hồ Nữ chú ý hấn một chút.

Diệp Lam Vũ là đệ tử của Ma Pháp Học Viện, Diệp Lãng lại là Luyện Kim Học Viện, phòng học của hai người cách nhau vài cái sân công thêm một đồng khu nhà nữa. Nếu Diệp Lãng ở Vũ Kỹ Học Viện thì tốt rồi, gần hơn một chút. Vấn đề là hấn ở tận Luyện Kim Học Viện.

Ngay cả đệ tử như hấn đều có một cơ sở nguy hiểm, toàn bộ Luyện Kim Học Viện lại càng không phải nói, đó là điểm tập trung của sự nguy hiểm. Học viện như vậy đương nhiên bị ngăn cách ra rồi.

Cũng bởi vậy làm cho sự phòng hộ của Luyện Kim Học Viện rất mạnh mẽ, cũng là nơi độc lập nhất, thực rõ ràng bị cách ly với các học viện khác, có thể là con sông nhân tạo hoặc tường thành vậy.

Như vậy cũng giảm đi không ít phiền toái với Thập Tam thiếu gia, có một ít người bởi không tìm thấy cơ hội tiếp xúc Thập Tam thiếu gia mà buông tha cho một ít hành động từ sự ghen tị của bọn họ.

Đệ tử nào đã lựa chọn cái môn luyện kim thuật này, tâm hiếu chiến so với người khác thì ít hơn rất nhiều. Tuy rằng cũng có đồ kị, nhưng bọn hấn cũng có chút lý tính, hơn nữa cũng nhằm vào luyện kim kỹ thuật chứ không quan tâm đến gia sự.

May mà Thập Tam thiếu gia tuy tiến bộ không tệ, nhưng người ngoài nhìn vào thoát nhìn hấn vẫn rất yếu kém, ít nhất trong đám đệ tử thiên tài ở Luyện Kim Học Viện này thì hấn chỉ là một tiểu nhân vật không đáng nhắc tới.

Mà luyện kim thuật có chút biến dị của Thập Tam thiếu gia lúc này cũng chưa ra đầu vào đầu nên cũng không làm người ta chú ý.

21. Chương 21: Luyện Kim Học Viện (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 21: Luyện kim Học Viện (2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Khi đi vào Luyện Kim Học Viện mới biết nơi này cùng với những học viện khác tựa hồ như hai thế giới vậy, độ tương phản rất lớn. Không phải nói kiến trúc nơi này xấu xí gì, kiến trúc của toàn bộ Hoàng Gia Học Viện đều cùng một người thiết kế, nghiêm trang đẹp đẽ y như nhau, không có chuyện nhẹ bên này nặng bên kia.

Nhưng vì thiết kế kiến thiết như vậy làm cho sự tương phản này càng rõ ràng hơn.

Mà sự tương phản này chính là nhân khí của học viện. Trong học viện khác, dọc đường đều là người, ở đây thì xa xa mới thấy một hai tên, có đôi khi lại chả có “tên” nào.

Luyện Kim Học Viện tuy không to lớn như hai học viện còn lại, nhưng vì đệ tử rất ít nên thành ra rất trống trải, làm người ta có một loại ảo giác là Luyện Kim Học Viện này mới là nơi lớn nhất toàn bộ Hoàng Gia Học Viện.

Đệ tử luyện kim tại Hoàng Gia Học Viện trên cơ bản chỉ có hai lớp, không đến trăm người. Điều này cũng rất bình thường, có thể đi vào Hoàng Gia Học Viện thường đều thuộc loại nhà giàu quyền quý, ai lại đi chọn ngành học không ai coi trọng này.

Nhưng Luyện Kim Học Viện có một cái đặc điểm là số lượng giáo sư còn nhiều hơn đệ tử. Cái này cũng rất dễ hiểu, những giáo sư này đại bộ phận đều muốn sử dụng tài nguyên của Hoàng Gia Học Viện để nghiệm chứng luyện kim thuật của mình, tài liệu luyện kim thuật cũng không phải là người thường có thể chịu nổi.

Hoàng Gia Học Viện cũng thích mời những luyện kim giáo sư như vậy, hoàng gia nhờ vậy mà thu được rất nhiều luyện kim thuật sĩ. Không chỉ giáo sư mà một ít đệ tử cũng tương tự.

Bởi vì những nguyên nhân này làm cho Luyện Kim Học Viện có đệ tử lớn tuổi nhất từ trước đến nay, cũng có đệ tử đi học lâu nhất, hơn nữa những kỷ lục này vẫn đang bị phá liên tục.

Đương nhiên, những tân sinh như Thập Tam thiếu gia thì chắc là không thể gặp được những đệ tử này rồi, những đệ tử này đều ở trong phòng thí nghiệm cả. Lớp của Thập Tam thiếu gia là lớp mới duy nhất của Luyện Kim Học Viện, có hai mươi một đệ tử, nữ sinh có chín, đó cũng là lần có số lượng nữ sinh lớn nhất từ trước đến nay.

Tại Hoàng Gia Học Viện, tỉ lệ nữ sinh ở Ma Pháp Học Viện là cao nhất, Vũ Kỹ Học Viện thứ hai, Luyện Kim Học Viện ít nhất, hơn nữa số lượng cũng rất ít, toàn bộ Luyện Kim Học Viện gom lại còn không bằng nữ sinh một lớp của Ma Pháp Học Viện.

Về mặt chất lượng thì trong chín nữ đồng học này, gầy có, béo có. Đừng hiểu lầm, béo này không có nghĩa là mũm mĩm múp míp đầu, mà thật sự béo phì cơ. Trong lớp có Chân Tiểu Yên nữ đồng học kia có thể tích bằng một nửa nữ sinh cộng lại rồi.

Đương nhiên, trong đó cũng có nữ sinh xinh đẹp, tóc vàng mắt xanh như Sa Lan chẳng hạn, dùng lời của một ít sắc lang chuyên nghiệp... không phải, là nữ tính xem xét gia mà nói, Sa Lan lớn lên sẽ trở thành một vưu vật gợi cảm xinh đẹp.

Về phần những nữ sinh khác trong lớp, lại lấy lời của họ mà nói, đều là một ít nữ hài tử có khí chất đặc biệt, biết ăn mặc một chút thì lung linh ngay, tất nhiên “cực phẩm” như Chân Tiểu Yên thì không ổn.

Bất quá Thập Tam thiếu gia lại thích Chân Tiểu Yên, bởi nàng chưa bao giờ đuổi giết hắn. Nhưng hắn không biết là không phải nàng không muốn, mà nàng biết mình đuổi không kịp...

Khi Thập Tam thiếu gia và Hồ Nữ bước vào phòng học rộng rãi cũng là lúc thanh âm nghị luận trong phòng học im bất, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Thập Tam thiếu gia, nhìn hắn từ từ tiến vào phòng học, ngồi tại một vị trí trống.

“Phốc...”

Cơ hồ là ngay lập tức, tất cả những ai ngồi gần đó liền lập tức đứng lên, sao đó chuyển đi xa xa ngồi, cố gắng ngồi càng xa Thập Tam thiếu gia càng tốt, sau đó lại bắt đầu thảo luận tiếp, tựa hồ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Thập Tam thiếu gia cũng không cảm thấy gì cả, lấy ra sách luyện kim của hắn rồi ngồi đọc. Nhìn thấy hắn cầm lấy sách đọc, mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi, bọn họ vẫn chú ý xem hắn lấy ra cái gì, nếu là thứ kỳ quái gì đó thì cần phải cảnh giác...

Nếu là sách thì có thể tạm thời không quan tâm tới. Mọi người đều biết khi hắn đọc sách là lúc yên lặng và an toàn nhất, thường không có thêm hành động gì nên an tâm thảo luận tiếp.

Về phần Thập Tam thiếu gia? Hắn chưa bao giờ thảo luận với những người khác, một là năng lực trao đổi của hắn có hạn, hai là ý tưởng của hắn sẽ làm người ta phát điên, không bao giờ được tán thành nên cũng không thể thảo luận được.

Rất nhanh đã đến giờ học, cũng giống như bình thường, đạo sư lớp bọn hắn đến, dạy học. Đệ tử trong Luyện Kim Học Viện đều có thể chọn một cái giáo sư luyện kim làm đạo sư của hắn, nhưng vẫn có một đạo sư đứng lớp, dù sao không phải tất cả đệ tử đều đi tìm đạo sư.

Hoặc là nói, có một ít đệ tử tìm không ra đạo sư đồng ý dạy riêng cho hắn, những đạo sư này đều là loại người tâm cao khí ngạo, không phải ai cũng dạy cả. Nếu là người có trí tuệ tuyệt luân thì không nói, những người kiểu kiểu như Thập Tam thiếu gia thì bọn họ tuyệt đối sẽ không dạy riêng như vậy.

Nếu nói Thập Tam thiếu gia chỉ ngu dốt thôi thì bọn họ cũng nguyện ý dạy riêng cho hắn, như vậy có thể tìm cách quan hệ với Diệp gia, hơn nữa lại có thể có được rất nhiều tài liệu miễn phí, đây không phải là mục đích mà bọn họ ở lại học viện sao?

Nhưng vấn đề ở chỗ, luyện kim thuật của vị Diệp gia Thập Tam thiếu gia này thật sự không ai có thể giải đáp thắc mắc của hắn, không ai có thể chỉ cho hắn một con đường sáng. Muốn làm đạo sư của hắn thì chắc chỉ có Lão Ban tái thế...

“Luyện kim thuật của chúng ta quan trọng nhất là hai thứ: công thức luyện kim và luyện kim trận, đây đều là tài sản quý giá, là vô số tâm huyết của những tiền bối để lại, cho nên chúng ta nhất định phải hiểu rõ những thứ này.” Đây là khúc dạo đầu của đạo sư.

” công thức Luyện kim, đây là một môn có tri thức cực kỳ phức tạp, cũng là thứ khó nắm giữ nhất trong luyện kim thuật, thiên biến vạn hóa vô cùng, cái này các người phải tự mình nếm thử mới hiểu rõ được nó. Đại khái mà nói, luyện kim trận đơn giản hơn một chút, toàn bộ đều dựa vào một vài luyện kim trận trụ cột cấu thành, theo bản chất mà chia thành chuyển hóa trận và luyện thành trận, dựa theo hiệu quả có thể chia làm các loại như công kích, phòng ngự, khôi phục vân vân.”

“Chuyển hóa trận là chỉ một loại chuyển hóa của vật chất, chuyển hóa về hình dạng hay hình thái. Đây là một loại trận khá đơn giản. Mà luyện thành trận lại là đem hai hoặc nhiều hơn những vật chất khác nhau để chuyển hóa thành một loại vật chất khác. Phối hợp với những luyện kim trận khác nhau sẽ có hiệu quả khác nhau, điều này cũng cần các người tự mình thử nghiệm mới được.”

Đạo sư đứng lớp vừa nói, ở dưới cũng có vài đệ tử dùng miệng nhái theo, tựa hồ như bọn hắn thuộc lòng mấy câu này vậy.

“Những thứ này ngày nào ta cũng đều nói qua một lần, ý tứ của ta là muốn các người hiểu được, luyện kim thuật cần có trụ cột, cần mỗi ngày lặp đi lặp lại ghi nhớ những thứ cơ bản, chỉ khi trụ cột mạnh mẽ, các người mới có thể thử nghiệm nhiều thứ hơn, mới có cơ hội đạt đến đỉnh cao của luyện kim thuật. Có lẽ có một ngày các người sẽ phát hiện những tri thức trụ cột mà bây giờ các người cảm thấy vô dụng mới là thứ mà các người phải theo đuổi, mới là mấu chốt giải quyết nan đề của các người.”

Đạo sư đứng lớp tràn đầy cảm xúc nói, tựa hồ hắn cũng phát hiện phản ứng của các đệ tử rồi, bất quá hắn vẫn kiên trì thói quen này, mỗi ngày đều nói một khúc dạo đầu, một khúc dạo đầu giống y như vậy.

Đây mới gọi là nghiêm túc mười năm đều như một ngày nha!

22. Chương 22: Luyện Kim Học Viện (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 22: Luyện kim Học Viện (3).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Khụ khụ, tốt lắm, chính thức bắt đầu học nào, các người ai có nghi vấn thì hỏi đi.” Đạo sư đứng lớp ho khan vài tiếng rồi nói.

Học viện trên đại lục này có một phương pháp dạy học rất khác, có lẽ là vì bọn họ đã bị ma pháp vũ kỹ ảnh hưởng, bọn họ chỉ dạy một ít trụ cột thôi, sau đó đều để cho đệ tử của mình tự đi nghiên cứu học tập, nếu có nghi vấn thì hỏi tại lớp.

Vũ kỹ và ma pháp đều thuộc loại sư phó dẫn theo để tu luyện, ngoại trừ dạy một ít tri thức trụ cột, bọn họ cũng không dạy được cái gì khác, chỉ có thể cho bọn họ tự mình tu hành, đạo sư thì đứng một bên giải đáp, chỉ đạo.

Mà như vậy có lẽ có người sẽ cảm thấy vì không đi mời một danh sư để mà tự mình tu luyện? Cái này đương nhiên có thể rồi, vấn đề là thiên hạ này có nhiều danh sư như vậy sao? Cho dù có, nhiều nhất cũng chỉ có một hai danh sư chỉ đạo người mà thôi. Trong học viện thì khác, nếu không có nhiều danh sư chỉ đạo thì còn có đồng học luận bàn, nghiệm chứng vũ kỹ ma pháp với người.

Khi lão sư chỉ đạo một đồng học, thường thường những chỉ đạo này cũng cấp cho những đồng học khác một ít trợ giúp. Nói cách khác, giải đáp vấn đề của một đồng học ở trên lớp sẽ mang đến lợi ích cho tất cả đệ tử trong lớp, cũng không phải hôm nay người không có nghi vấn gì thì đi học không có ích lợi gì a.

Đương nhiên, có đôi khi bọn họ cũng sẽ nói về một ít kinh nghiệm bản thân.

Bởi vậy, khi đạo sư vừa hỏi lập tức có người nhấc tay xin hỏi ngay.

“Ta ta...” Một vị đồng học lập tức nhấc tay, muốn hỏi.

Chỉ là, đạo sư đứng lớp khi nhìn thấy vị đồng học này, nhú nhú mày, sau đó có điểm thoái thác nói: “Kia... Diệp Lăng đồng học, vấn đề của ngươi nên để lại đến khi chúng ta tan học rồi một mình nghiên cứu đi, ở trên lớp người nên nghe một chút những vấn đề của người khác a.”

Trải qua vài lần được dạy dỗ đầy “máu” và “nước mắt”, không có một lão sư nào dám ở trên lớp học giải đáp vấn đề của Diệp Lăng đồng học, hơn nữa vấn đề của hắn lại không có sự trợ giúp gì với người khác, cho nên trên cơ bản đạo sư đều lựa chọn tan học rồi từ từ nói chuyện, về phần có nói chuyện hay không thì là việc khác...

“Ừ...” Diệp Lăng đồng học tựa hồ quen rồi, buông tay xuống, sau đó một bên đọc quyển luyện kim thư thật dày, một bên nghe vấn đề của các đệ tử khác và sự giải đáp của đạo sư.

Một buổi sáng cứ như vậy trôi nhanh qua, trừ bỏ nghỉ ngơi giữa giờ, trên cơ bản đều là vấn đề và giải đáp. Theo thời gian tan học đã đến cũng tuyên cáo buổi tri thức lý luận hôm nay đã chấm dứt, sau đó qua cơm trưa chính là tiết tự học hoặc thực tiễn.

Học viện an bài như thế này, buổi sáng dạy tri thức lý luận, chiều thì các người có thể tự do hoạt động, thích tiếp tục nghiên cứu lý luận thì cứ tiếp tục nghiên cứu, thích thí nghiệm thực tiễn những tri thức lý luận thì cứ đi thí nghiệm.

Diệp Lăng đồng học nhìn thấy đạo sư vừa ra khỏi lớp xong, không nói hai lời liền chạy trốn chết, hắn cũng tạm thời buông tha cho ý định tìm đạo sư nghiên cứu vấn đề, cùng với Hồ Nữ đang buồn ngủ, hai mắt lim dim đi về phía căn tin, ăn cơm trưa với tỷ tỷ của hắn.

Hồ Nữ thực sự rất không thích luyện kim thuật, khi thiếu gia của nàng lên lớp, nàng không phải ngủ thì cũng đi sang Đồ Thư Quán kể đó để xem sách về vũ kỹ.

Về chuyện này, Diệp Lăng đồng học từng đề nghị Hồ Nữ đi Vũ Kỹ Học Viện học, bên trong Luyện Kim Học Viện rất an toàn, tự mình cũng có thể tự lo cho mình rồi, không cần Hồ Nữ đi cùng, nhưng Hồ Nữ không hề nghĩ ngợi liền từ chối, nàng vốn đến đây là để đi theo hắn, nếu như đi Vũ Kỹ Học Viện thì việc nàng đến học viện cũng không còn ý nghĩa nữa.

Mà dù cho có ý nghĩa đi nữa nàng cũng sẽ không rời xa thiếu gia của nàng nửa bước.

Nhìn nhà ăn thật lớn và đầy hoa lệ kia, Hồ Nữ bắt đầu cảnh giác lên, vì thời điểm này là lúc dễ bị “tập kích” nhất, là thời điểm duy nhất làm cho người ta có thể tiếp xúc Thập Tam thiếu gia.

Đó cũng không phải là nàng buồn lo vô cớ, mà việc này ngày nào cũng có, tuyệt đại bộ phận bị nàng và Diệp Lam Vũ ngăn trở, nhưng có đôi khi vẫn bị “tập kích” đến, bất quá may mắn đều là những vui đùa hay

sỉ nhục không có tính chất ảnh hưởng đến toàn cục mà thôi.

Ân, đối với Thập Tam thiếu gia mà nói, những sỉ nhục này hoàn toàn không đáng giá nhắc tới, đương nhiên đối với Diệp Lam Vũ thì khác, nàng sẽ nổi đóa, sẽ làm cho những người đó chết rất khó coi...

Thật cẩn thận dẫn Thập Tam thiếu gia vào nhà ăn, Hồ Nữ tìm một cái bàn trống ngồi xuống. Bàn của toàn bộ nhà ăn đều giống nhau, không có mấy loại bàn đặc thù hay khách quý linh tinh, đây là một loại ý tứ mà học viện muốn biểu đạt: Ở trong cái Hoàng Gia Học Viện này, tất cả mọi người chỉ có một thân phận là đệ tử mà thôi, mặc kệ trên đại lục này người có thân phận cao quý cỡ nào cũng thế, tất cả đều bình đẳng.

Có lẽ học viện không muốn nhìn thấy những công tử tiểu thư này chỉ vì vấn đề đãi ngộ mà phát sinh một ít xung đột không cần thiết.

“Hồ Nữ, ta đã đói bụng, đi lấy đồ ăn đi.” Sau một lúc lâu, Thập Tam thiếu gia bắt đầu kêu.

“Chờ thêm một lát nữa, chờ Lam Vũ tiểu thư đến đã. Sao lại chưa đến nhỉ, bình thường đã đến lâu rồi mà.” Hồ Nữ nhìn ra cửa, có chút nghi hoặc nói.

Trước khi Diệp Lam Vũ đến, nàng không bao giờ đi lấy thức ăn cả, bởi lúc đó chỉ còn có một mình Thập Tam thiếu gia ở đây, không biết sẽ phát sinh cái gì nữa. Mà nàng cũng không dám mang theo Thập Tam thiếu gia tới lấy thức ăn, từ đây tới đó phải đi qua rất nhiều người a.

Cho nên nàng đợi, đợi Diệp Lam Vũ đến đây đã, có Diệp Lam Vũ nàng cũng có thể yên tâm hơn. Vấn đề là hôm nay Diệp Lam Vũ tựa hồ có chuyện, mãi chưa thấy tới.

Thời gian lại trôi qua, cuối cùng Diệp Lam Vũ cũng tới, trên mặt “treo” đầy “chữ” khó chịu, thực rõ ràng nàng gặp chuyện không vui. Mà cách nàng không xa có một cô gái xinh đẹp cũng đi đến, tuổi xấp xỉ với Thập Tam thiếu gia. Trái với Diệp Lam Vũ, trên mặt cô bé này đều là ý cười, tựa hồ phát sinh việc gì làm nàng rất vui vẻ.

Tình hình như vậy làm cho người ta thực dễ dàng liên tưởng đến chuyện xảy ra với hai nàng là cùng một sự kiện.

Đúng vậy, Hồ Nữ có thể khẳng định, tuyệt đối là cùng một sự kiện, cô bé này không phải ai khác mà chính là thiếu phu nhân trên danh nghĩa của nàng, đế quốc Đệ Thất công chúa.

Sau hôm sinh nhật kia, các nàng bắt đầu chướng mắt nhau, thường xuyên đấu khẩu cãi nhau, người này cao hứng, người kia khẳng định sẽ khó chịu, ngược lại cũng thế.

Lúc này Hồ Nữ cũng hiểu đại khái rồi, hóa ra hai nàng ở cùng một chỗ, chẳng trách đến bây giờ mới đến đây.

“Đừng đi theo ta, không cần dây dưa đệ đệ của ta. Đệ đệ, đừng tìm nàng nói chuyện nữa, bằng không về sau ta không để ý tới người.” Diệp Lam Vũ ngồi xuống, rút một câu với Thất công chúa, sau đó phát ra cảnh cáo với Thập Tam thiếu gia.

“Ai cần người để ý đến hần, chỉ cần ta để ý là được, đúng không, Diệp Lăng.” Thất công chúa cười hì hì ngồi xuống, nói với Diệp Lăng.

Mùi thuốc súng nồng nặc giữa hai nữ nhân a, nếu Thập Tam thiếu gia chỉ nói sai một câu thôi sẽ dẫn phát một hồi chiến tranh ngay, ừ, tất nhiên là quy mô nhỏ...

Bất quá, Thập Tam thiếu gia lại hoàn toàn mặc kệ hai nữ nhân này, trực tiếp nói với Hồ Nữ: “Hồ Nữ, nhanh đi lấy thức ăn đi, ta sắp chết đói rồi.”

“...”

23. Chương 23: Luyện Kim Học Viện (4).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 23: Luyện kim Học Viện (4).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Lam Vũ tiểu thư, các người trông thiếu gia, ta đi lấy một ít đồ ăn, bắt hẩn chờ lâu nên đói chết.” Hồ Nữ dặn một câu, sau đó đi lấy thức ăn.

Đây là nhà ăn tự mình lấy tự mình ăn, tất cả thức ăn nước rượu vân vân đều cung cấp miễn phí, người thích lấy bao nhiêu thì lấy, điều kiện đầu tiên là người có thể ăn hết, không được lãng phí\.

“Thật sự là không hiểu được người, không đi Trục Tinh Học Viện mà lại bám ở đây, nơi đó lại là thiên hạ đệ nhất học viện, người khác muốn cũng không đi được nha.” Hồ Nữ đi rồi, Diệp Lam Vũ bắt đầu khó chịu công kích Thất công chúa, mà hình như nàng quên là nàng cũng giống vậy...

“Người không phải giống ta sao, có tư cách gì đi nói ta.” Thất công chúa phản công.

“Ta khác, ta muốn chiếu cố đệ đệ của ta, hơn nữa ta cảm thấy được ở đó với ở đây cũng không khác gì nhau, ta vẫn có thể trở thành Ma Pháp Sư ưu tú nhất.”

“Ta cũng vậy thôi, ta muốn chiếu cố vị hôn phu của ta, ta cũng không thấy khác biệt, ta cũng có thể trở thành Ma Pháp Sư ưu tú nhất.”

“Người...”

“Các người tranh cãi cái gì thế, mọi người không phải đã đồng ý với nhau rồi sao, vì sao lần nào các người cũng phải cãi nhau thế nhỉ.” Thập Tam thiếu gia đánh gãy tranh cãi, hẩn thực không rõ, giữa hai nàng không có xung đột gì lớn, hơn nữa mục đích lại gần như giống nhau mà.

Không phải chỉ hẩn không hiểu, Diệp gia và hoàng gia cũng không hiểu, không biết vì sao hai người cứ cãi nhau như vậy, chẳng lẽ chỉ vì một lần đánh giá đáng người của đối phương sao? Tựa hồ chỉ có vậy thì không ra nông nổi thế này chứ.

Có lẽ là vì vấn đề thuộc tính thiên phú của hai nàng, Thất công chúa là Hỏa, mà Diệp Lam Vũ lại là Băng, là thuộc tính biến dị rất hiếm thấy từ Thủy Hệ. Thuộc tính này kế thừa từ Long An Kỳ, trong bốn huynh đệ tỷ muội chỉ có nàng kế thừa một cái thuộc tính hiếm thấy này.

Vận mệnh làm cho hai người băng hỏa khắc nhau.

“Ai cùng ý kiến với nàng ta.” Hai nàng trăm miệng một lời nói.

“Ừ, ăn cơm trước đã.” Thập Tam thiếu gia chỉ ừ một tiếng, sau đó lấy thức ăn mà Hồ Nữ vừa đưa tới, ăn thật nhanh.

“Hừ...” Hai nàng nhìn nhau, sau đó cũng bắt đầu ăn.

Hồ Nữ có chút bất đắc dĩ lắc đầu, có chút cảm thán vì sao bên cạnh thiếu gia luôn có người cổ quái xuất hiện không biết nữa, tính tình của Lam Vũ tiểu thư đã đủ quái, bây giờ lại thêm một Thất công chúa lại càng quái hơn nữa.

Cũng không biết Thất công chúa này thích thiếu gia điểm nào, cũng không phải “thích” kia, mà nàng thích ở cùng một chỗ với bốn thiếu gia của mình.

“Ăn no rồi, đi ra ngoài chơi!” Diệp gia Thập Tam thiếu gia vỗ vỗ bụng, lau miệng, sau đó lập tức đứng dậy rời đi, cũng không chờ các cô gái đang chậm chậm cắn từng miếng nhỏ, đương nhiên không kể Hồ Nữ, sức ăn của nàng rất lớn, cho nên tốc độ dù sao cũng sẽ chậm hơn một chút.

“Thiếu gia!” Hồ Nữ lập tức lau miệng, đứng dậy đi theo, nàng ăn cũng no được tám phần rồi.

No tám phần!? Không hồ là Hồ tộc, phần ăn của nàng đủ cho người bình thường ăn mấy bữa.

“Tiểu hôn dẫn trở lại cho ta, chờ ta...” Diệp Lam Vũ rất bức tức hô lên, đối với hành vi không chờ mình liền rời đi của Thập Tam thiếu gia nàng rất bức xúc!

Tuy nàng biết đệ đệ của mình luôn như vậy, nhưng vẫn không thích.

Nhưng nàng chưa nói xong đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, làm cho hai người không nên cùng xuất hiện có một cái bắt đầu làm cho người ta không nói được lời nào, một cái gặp gỡ bất ngờ.

Lúc đó Diệp gia Thập Tam thiếu gia còn cầm một lọ nước trái cây trong tay, hắn thích cầm uống như vậy, đây là thói quen của hắn, bình thường hắn toàn làm vậy. Nhưng mà hôm nay, vì lọ nước trái cây này nên mới tạo ra một hình ảnh làm cho người ta không nói được lời nào.

Lúc ấy có người nhìn thấy Thập Tam thiếu gia “lạc đàn”, thấy cơ hội đã đến, dùng một loại biện pháp chính người thực thông thường để “tập kích” Diệp gia Thập Tam thiếu gia, loại biện pháp này chính là vươn chân ngáng đường.

Kết quả, Diệp gia Thập Tam thiếu gia thực dễ dàng “trúng chiêu”, bị gạt chân té ngã xuống đất, cùng mặt đất làm một hành động tiếp xúc thực “thân mật”, mà lọ nước trái cây trong tay hắn cũng thuận thế bay ra ngoài.

“A...”

“Đau, đau quá...”

“Thiếu gia!”

“Đệ đệ!”

“Diệp Lăng!”

Một tiếng thét dễ nghe, tiếng Thập Tam thiếu gia kêu đau, còn có tiếng kêu thân thiết của Hồ Nữ ba người cơ hồ đồng thời vang vọng toàn bộ nhà ăn.

Mấy cái thanh âm sau đều thực bình thường, chỉ có một tiếng thét sợ hãi dễ nghe đầu tiên mới làm cho người ta có chút nghi hoặc, là ai thét vậy?

Là một bạch y thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, có một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn tuyệt luân, mái tóc dài màu trắng, da thịt trắng nõn như tuyết, làm cho ánh mắt mọi người có loại cảm giác như ăn kem ly vậy.

Cô gái đứng trước mặt Thập Tam thiếu gia, nàng thét lên sợ hãi không phải vì Thập Tam thiếu gia đột nhiên ngã đến trước mặt nàng, mà bởi vì nước trái cây trên mặt và trước ngực của nàng. Đúng vậy, nước trái cây này là của Thập Tam thiếu gia...

Một cô gái nguyên bản thanh tú như tuyết, bây giờ lại thêm phần “nhan sắc”, sắc trái cây... Cái này phá hủy toàn bộ cảm giác mà nàng gây ra cho người khác, đồng thời cũng phá hủy luôn cái váy áo màu trắng của nàng.

“...” Cô gái cau mày, trên mặt đã có dấu hiệu tức giận, nhưng sau đó nàng sẽ nổi giận, quả thực có thể nói là bùng nổ.

“Thiếu gia, ngươi không sao chứ.” Hồ Nữ vỗ vỗ, dìu Thập Tam thiếu gia đứng lên.

“Cái mũi đau quá... Quần lót màu trắng, Hồ Nữ, toàn thân nàng đều là màu trắng, nhìn rất thú vị.” Diệp gia Thập Tam thiếu gia xoa xoa cái mũi nói, ngữ khí rất bình thường, giống như đang nói một điều rất bình thường vậy.

“...” Toàn bộ im lặng.

Lúc này kẻ ngáng chân Thập Tam thiếu gia bắt đầu hối hận, vì sao mình lại làm cho tiểu ngu ngốc này chiếm tiện nghi lớn như vậy, hắn hận không thể trở thành người bị té. Mà ý tưởng này của hắn phỏng chừng tất cả nam đồng học ở đây đều chung ý tưởng như vậy.

Xong rồi, bốn đệ đệ này, nói cái gì không nói, nhìn thấy quần lót người ta cũng không nên nói thẳng ra như vậy.

Lúc này, nguyên bản Diệp Lam Vũ đang chuẩn bị phóng thích ma pháp đã thu tay lại, nếu không có việc này xảy ra, tin rằng người ngáng chân Thập Tam thiếu gia sẽ trở thành một cái tủ lạnh rồi.

“Ha ha, vị tiểu thư mỹ lệ này, thực xin lỗi, đệ đệ ta là một tên ngốc nghếch, hẳn không cố ý nhìn lên quần lót của người, đó là do hẳn bị người ta ngáng chân.” Diệp Lam Vũ muốn trước khi nàng phát hỏa cố gắng “hạ hỏa”, nhưng câu nói của nàng hình như có vấn đề rất lớn, nàng đi nhắc lại sự kiện nhìn thấy quần lót kia...

“Đúng là không biết nói chuyện!” Thất công chúa lặng lẽ nói Diệp Lam Vũ một câu, sau đó đi lên nói chuyện với cô gái kia: “Thực ngại quá, hai tỷ đệ bọn họ đều không biết ăn nói, Diệp Lăng bị người ngáng chân nên mới như vậy, thực đắc tội, mong người không nên tức giận. Diệp Lăng, mau xin lỗi người ta đi.”

“Ừ, thực xin lỗi.” Diệp gia Thập Tam thiếu gia rất thành thực, tuy hẳn bị người ngáng, nhưng hẳn nghĩ mình đổ nước trái cây lên người khác cũng là có lỗi, ít nhất cũng cần giải thích một tiếng.

“Một câu bị ngáng, một câu thực xin lỗi là có thể xóa sạch mọi chuyện sao?” Cô gái lạnh lùng nói, thái độ rõ ràng là không chấp nhận giải thích.

24. Chương 24: Luyện Kim Học Viện (5).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 24: Luyện kim Học Viện (5).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Đúng là không biết nói chuyện!” Thất công chúa lặng lẽ nói Diệp Lam Vũ một câu, sau đó đi lên nói chuyện với cô gái kia: “Thực ngại quá, hai tỷ đệ bọn họ đều không biết ăn nói, Diệp Lăng bị người ngáng chân nên mới như vậy, thực đắc tội, mong người không nên tức giận. Diệp Lăng, mau xin lỗi người ta đi.”

“Ừ, thực xin lỗi.” Diệp gia Thập Tam thiếu gia rất thành thực, tuy hẳn bị người ngáng, nhưng hẳn nghĩ mình đổ nước trái cây lên người khác cũng là có lỗi, ít nhất cũng cần giải thích một tiếng.

“Một câu bị ngáng, một câu thực xin lỗi là có thể xóa sạch mọi chuyện sao?” Cô gái lạnh lùng nói, thái độ rõ ràng là không chấp nhận giải thích.

“Vậy người muốn thế nào?” Diệp Lam Vũ có chút mất hứng hỏi, nàng cho rằng đệ đệ của mình đã xin lỗi rồi thì người phải chấp nhận chứ.

Thái độ của Diệp Lam Vũ làm cô gái tức giận hơn một chút, nàng cũng đang rất tức giận, bị người hắt nước trái cây vào người còn chưa nói, lại bị người ta nhìn lên quần lót, hơn nữa hẳn lại còn nói to lên nữa.

Hết thấy đều làm cho lửa giận của cô gái đạt đến một độ cao trước nay chưa từng có, mà bây giờ lại cao hơn một bậc nữa. Dưới tình huống đó, nàng đã nói ra một câu mà làm cho thật lâu về sau nàng vẫn cảm thấy hối hận.

“Hừ! Thế nào? Người liếm khô hết thì ta sẽ bỏ qua.”

“Người muốn chết phải không, nếu muốn thì ta sẽ thành toàn người! Đệ đệ...” Diệp Lam Vũ lạnh lùng nói, đồng dạng, Thất công chúa và Hồ Nữ cũng thật tức giận, lời này hoàn toàn là sỉ nhục người khác.

Kỳ thật cô gái kia nói ra câu ấy cũng có một chút hối hận. Mình cũng không nên nói như vậy a. Chỉ là nàng còn chưa kịp nghĩ xem nên làm cái gì bây giờ thì lại xảy ra một chuyện không bao giờ nàng nghĩ tới.

“A!” Cô gái sợ hãi thét lên.

“A...” Mọi người há to miệng, ngơ ngác nhìn hình ảnh trước mắt.

Một cái đầu lưỡi nho nhỏ của một thiếu niên liếm trên khuôn mặt thanh tú tuyệt luân của một cô gái, mặt cô gái lại toát ra vẻ kinh ngạc, đại ra...

Bất người khác liếm khô quả thật là một câu sỉ nhục người khác, nhưng nếu người khác thực sự liếm thì sao? Tin rằng rất nhiều người chưa từng nghĩ tới trường hợp này, cho dù nghĩ tới thì cũng không thể làm được.

Nhưng là, Diệp gia Thập Tam thiếu gia này quả thực là một người đặc thù, hẳn thật sự liếm, hơn nữa thực chuyên tâm.

Cô gái cảm thấy trên mặt ươn ướt, mặt cũng ngứa ngứa, cảm giác này từ trên mặt chuyển đến lòng bàn tay nàng, chuyển đến toàn thân nàng...

“A! ! Người... Người...” Cô gái như bừng tỉnh từ trong mộng, đẩy ra Thập Tam thiếu gia đang chuyên tâm liếm mình, một tay che trên mặt, nơi mình bị liếm qua, lấp bắp không nói nên lời.

Tình huống này nên nói như thế nào đây? Nói Thập Tam thiếu gia đùa giỡn con gái nhà lành trước công chúng? Đây là người ta yêu cầu a.

Lúc này Thập Tam thiếu gia lại nói thêm một câu làm toàn trường càng trở nên quái dị: “Người đẩy ra làm sao ta liếm được, trên người người còn rất nhiều a.”

Những lời này làm tất cả mọi người chú ý đến người cô gái, vết trái cây trên quần áo, nhất là trước ngực càng thêm rõ ràng.

“A, không được liếm!” Cô gái cả kinh, lập tức dùng hai tay che ngực.

“...” Trầm mặc.

“Đệ đệ, phục người thật đấy, ha ha...” Diệp Lam Vũ nở nụ cười, nguyên bản nàng còn muốn giáo huấn cô gái kia một chút, bây giờ thì không cần nữa, bởi vì hành vi của bốn đệ đệ tốt hơn bất cứ loại giáo huấn nào rồi.

“Phốc xuy...” Hồ Nữ và Thất công chúa cũng không nhịn được, phát ra tiếng cười khẽ.

Tất cả nam sinh ở đây hận không thể thay thế vị trí của Thập Tam thiếu gia, đồng thời bọn họ cũng âm thầm thề trong lòng, về sau nếu có nữ hài tử nào bắt mình liếm, mình tuyệt đối sẽ không do dự...

Bất quá, nữ hài tử ở đây cũng không hèn mà cũng có một giác ngộ, về sau loại lời nói như vậy không thể nói lung tung, bằng không gặp người như Diệp gia Thập Tam thiếu gia, trừng phạt người ta không được, còn bị người ta chiếm tiện nghi.

Mà chuyện này cũng tạo thành một loại hiện tượng, nam sinh trong Hoàng Gia Học Viện luôn cố ý như vô tình hắt các loại đồ uống, rượu, nước trái cây về phía nữ sinh, mà nữ sinh lại luyện được một thân năng lực né tránh rất thành thực.

“Hừ! !” Cô gái hung hăng dậm chân một cái, sau đó mang theo khuôn mặt đỏ bừng rất ít khi xuất hiện trên người nàng, cúi đầu chạy ra ngoài.

“Đừng chạy a, trên người của người còn có mà, kỳ thật không cần liếm, có thể dùng chuyển hóa trận làm khô bọn nó mà.” Diệp gia Thập Tam thiếu gia hô theo, mà hẳn càng hô, cô gái kia bỏ chạy càng nhanh.

“Thật sự có thể mà, Hồ Nữ, hình như nàng như không tin ta nói.”

“Thiếu gia...”

“Ha ha... Tốt lắm, chuyện này cứ dừng ở đây đi, đệ đệ, sau này không được như vậy, người khác nói người làm cái gì thì người làm cái đó, vậy thì gặp người xấu sẽ không tốt đâu.” Diệp Lam Vũ cười mắng, thuận tiện nhắc nhở đệ đệ của nàng.

“Đúng đúng, người là vị hôn phu của ta, sao lại đi liếm nữ hài tử khác cơ chứ.” Thất công chúa cũng nói theo, nói đùa.

“Về sau ta chỉ liếm người thôi vậy.” Diệp gia Thập Tam thiếu gia thật sự gật gật đầu nói.

“Ách...” Thất công chúa không nói nên lời.

“Đúng rồi, nữ hài tử kia là ai, vì sao trước tới giờ ta chưa bao giờ nhìn thấy, cũng chưa nghe nói có người như vậy?” Diệp Lam Vũ có chút nghi hoặc hỏi.

Giống như nữ hài tử vừa rồi, nhìn khí chất và tư sắc của nàng hẳn là nhân vật nổi danh trong học viện chứ, làm sao lại chưa từng nghe qua được.

“Không biết, ta cũng chưa từng nghe qua. Đúng rồi, hình như gần đây chúng ta và Tử La Lan Học Viện của Ngã Lạp Đế Quốc trao đổi học viên, bọn họ có cử đến đây một ít đệ tử, có thể là bọn họ.” Thất công chúa đoán.

“Đúng vậy, nàng đúng là người của Tử La Lan Học Viện, thân phận cũng thật lớn, chính là...” Một nhân sĩ tin tức linh thông nói, nhưng hắn chưa kịp nói ra thân phận của đối phương, Thập Tam thiếu gia đã sớm chạy mất, cũng không biết cô gái “trắng như tuyết” kia là ai.

Thực ra, cho dù hắn nghe được cũng chưa chắc sẽ nhớ rõ, có lẽ phải nói là hắn sẽ không để trong lòng, tin rằng về sau hắn cũng không có cơ hội gặp lại nàng.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy, sau khi lần trao đổi hội này kết thúc, cô gái kia trở về Tử La Lan Học Viện, hơn nữa thế cả đời này sẽ không đến Tường Không Đế Quốc nữa, nhất là đế đô, là Hoàng Gia Học Viện, nàng càng không muốn gặp một người nào đó!

Nàng muốn quên chuyện này đi, càng muốn quên một người nào đó!

Con người khi còn sống ai cũng có một số việc muốn quên đi. Nhưng mà có bao nhiêu người có thể thật sự quên đi?

Vài ngày sau, Hoàng Gia Học Viện tiến hành một loạt hoạt động thú vị. Cử hành cái này là vì việc giao đổi đệ tử cùng với Tử La Lan Học Viện, làm nghênh đón, đồng thời cũng là đưa tiễn, bởi vài ngày nữa bọn họ cũng sẽ rời đi.

Hoạt động này Diệp gia Thập Tam thiếu gia không tham gia, cũng không phải hắn không có tư cách, trong đợt dự tuyển, hắn còn làm cho người ta có điểm ngoài ý muốn, rồi tập mãi thành thói quen mà chiến thắng.

Nhưng vì lo lắng đến ” tính không ổn định ” của hắn, học viện quyết định thôi thì thả hắn vài ngày, cho hắn khỏi đi gây tai họa đến người khác.

Tuy vậy đợt dự tuyển hoạt động này cũng làm cho người ta nhớ mãi không quên, rất lâu sau đó, người cùng Thập Tam thiếu gia “quyết đấu” luôn là trò cười cho tất cả mọi người.

Mà điều này cũng làm cho bọn họ hối hận, chính bọn hắn nghĩ hết cách muốn Diệp gia Thập Tam thiếu gia tham gia chứ ai, lấy tính cách của Thập Tam thiếu gia, làm sao mà hắn sẽ đi tham gia những hoạt động như vậy? Nếu là triển lãm bán hàng thì có khi hắn lại đi, đây lại là biểu diễn tài nghệ, hỏi đáp kiến thức linh tinh gì đó cơ.

25. Chương 25: Mê Hoặc (1).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 25: Mê hoặc (1).

Nhóm dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Mục đích của bọn họ là vì làm cho Thập Tam thiếu gia mất mặt, trên danh nghĩa là vì trút giận họ “thiếu nữ tuyết” kia, trên thực tế là bọn họ chỉ mượn cái này để đạt mục đích của mình, muốn “chỉnh” người may mắn đến nỗi người ta phải đổ kị - Thập Tam thiếu gia kia.

Vì vậy, bọn họ cảm thấy những hoạt động như hỏi đáp tri thức vân vân là dễ dàng làm cho Thập Tam thiếu gia mất mặt nhất, cho nên khi Thập Tam thiếu gia nói mình phải đi biểu diễn tài nghệ, bọn họ liền nghĩ cách lôi hắn đến nơi diễn ra hoạt động văn đáp.

Đối với việc này, Hồ Nữ cũng chỉ cười cười, cũng không có ý ngăn cản, nàng cũng muốn xem diễn. Bất quá tương phản với người khác, nàng không phải muốn xem Thập Tam thiếu gia mất mặt, mà là muốn xem những kẻ muốn chinh Thập Tam thiếu gia bị mất mặt.

Đừng quên, Thập Tam thiếu gia tuy thực ngốc, nhưng trí nhớ lại phi phàm, từ nhỏ liền đọc rất nhiều sách. Nếu chỉ nói về số lượng tri thức mà nói, toàn bộ học viện nếu hắn là đệ nhị thì không có ai là đệ nhất rồi.

Nhưng chuyện này rất ít người biết. Ngoài Hồ Nữ và Diệp Lam Vũ, những người khác nhiều nhất chỉ biết luyện kim tri thức của hắn rất cao, dù sao hắn cũng là học luyện kim thuật mà.

Sau đó, bắt đầu mục trả lời ngẫu nhiên, Thập Tam thiếu gia lấy thành tích thứ nhất, bỏ xa vị đứng thứ hai, điều này làm rất nhiều người đều mở rộng tầm mắt.

Kết quả này làm người ta nghi ngờ là có phải ăn gian hay không, khi trải qua thí nghiệm, phát hiện số liệu này tuyệt đối là thật. Kết quả này làm cho rất nhiều người cảm thấy xấu hổ, thua với người khác thì không sao, thua một người mà ai cũng công nhận là ngu ngốc làm bọn họ cảm thấy không thể chấp nhận được.

Vì thế, những người còn chưa bị đuổi ra, bắt đầu khơi dậy toàn bộ tinh thần chiến đấu, ở hiệp hai, cũng chính là hiệp cuối cùng, bọn họ bắt đầu đưa ra một ít vấn đề mà bọn họ tự nhận là rất ít ai lựa ý, không phải ai cũng biết.

Quy củ của hiệp này là từ chính người tham gia đưa ra câu hỏi, sau đó xem ai có thể giả đáp nhiều nhất thì người đó thắng.

Chẳng qua khi những người này đưa ra câu hỏi đều dựa theo thói quen của họ, đều là một ít vấn đề về kiến thức, cho nên dù họ đưa ra những vấn đề ít ai lưu ý thì lâu lâu cũng có câu bị Thập Tam thiếu gia đáp trúng.

Bởi vậy qua một vòng, Thập Tam thiếu gia trả lời được hai, nhưng những người khác cao nhất cũng hai thôi, ít nhất thì ngay cả một câu cũng không được. Không cần nói đến thành tích của vòng dự tuyển, chỉ riêng cái này thì Thập Tam thiếu gia cũng đã đủ tư cách đi tham gia hoạt động rồi.

Đương nhiên, để tính ra thứ tự nhất nhì ba vân vân, mọi người tiếp tục dùng biện pháp khác để tính toán, một là xem ai có đáp án nhiều nhất, hai là xem câu hỏi của ai ít bị người khác trả lời nhất.

Lúc sau mọi người ngạc nhiên phát hiện, câu hỏi của Thập Tam thiếu gia không ai trả lời chính xác cả. Vấn đề của hắn cũng không khó, bất cứ ai cũng có thể trả lời, nhưng lại không ai trả lời cả.

Câu hỏi như thế này, một đứa ngốc đi trên đường, nhìn thấy dưới đất có một kim tệ và một ngân tệ, hỏi đứa ngốc này sẽ lấy kim tệ hay ngân tệ?

Có người trả lời: Đương nhiên là kim tệ, cho dù đứa ngốc cũng biết nên lấy kim tệ, mà cũng có người trả lời là ngân tệ, bởi vì đứa ngốc cũng không biết cái nào nhiều hơn.

“Sai, đương nhiên là lấy hết cả kim tệ lẫn ngân tệ, đứa ngốc cũng biết lấy hết, các người quả thật còn ngốc hơn cả đứa ngốc!” Khi Thập Tam thiếu gia tuyên bố đáp án, mặt những người này quả thật khó coi, đều hận không thể tìm cái hố chui vào.

Nếu bị những người khác nói như vậy thì còn đỡ đỡ, đằng này bọn họ bị một người mà bọn họ cho là ngu ngốc nói như vậy làm bọn họ thật sự khó tiếp thụ.

Mà lúc này, đám người bên dưới đã ôm bụng cười ngã nghiêng. Tuy bọn họ cũng đưa ra đáp án trong đầu là kim tệ hoặc ngân tệ mà thôi, nhưng dù sao cũng không đưa ra lựa chọn của mình, cho nên bọn họ có thể thoải mái mà cười.

Kỳ thật, loại chuyện tương tự cũng phát sinh vài lần rồi, nhưng vẫn không có ai chú ý đến thôi, chỉ cảm thấy điều này chỉ là đúng dịp, là trùng hợp. Bởi vậy một đồng người tự nhận là thông minh hay bị tiểu ngu ngốc Thập Tam thiếu gia này đùa giỡn không biết bao nhiêu lần, hơn nữa còn không tiếp thụ giáo huấn, tre già măng mọc, nối đuôi nhau mà đi “tìm cái chết”.

“Thiếu gia, câu hỏi của người có điểm đối trá nha, người hỏi như vậy sẽ làm người ta cảm thấy trong hai chỉ có thể chọn một mà thôi.” Hồ Nữ ở phía sau nín cười nói.

“Có sao?” Thập Tam thiếu gia nghĩ nghĩ, sau đó nói tiếp: “Ta chưa nói chỉ có thể tuyển một, có thể tuyển nhiều mà, hơn nữa đáp án này không cần phải nói ai cũng biết, ta vốn muốn ra một câu hỏi thật đơn giản, ai bảo bọn hần ngu như vậy đâu.”

“...”

... Ngày hè oi bức, cũng là khi thời tiết dễ thay đổi liên tục, không biết bao giờ sẽ trở chứng, từ mặt trời chói chan chuyển thành mây đen dày đặc, sấm chớp liên hồi.

Hôm nay là một ngày như vậy. Vì trời trở chứng mà Thập Tam thiếu gia không thể về nhà, chỉ có thể ở lại trong hoàng cung. Lúc đó trên bầu trời truyền đến từng trận sấm chớp đùng đùng, từng đạo tia chớp xé rách bầu trời.

“Diệp Lăng, hôm nay ngươi cứ ở lại đây đi, ta với ngươi ngủ chung.” Thất công chúa cười nói.

“Lưu lại thì được, nhưng không thể ngủ chung, chúng ta còn chưa kết hôn.” Thập Tam thiếu gia chậm rãi nói.

“Hi hi, có liên quan gì chứ, chúng ta bây giờ còn nhỏ, không thể làm được chuyện gì, ngủ cùng một chỗ rất bình thường mà. Trước kia không phải người thường xuyên ngủ chung với tỷ tỷ ngươi sao?” Thất công chúa cười nói, đương nhiên là nàng chỉ đùa vui mà thôi, cũng không phải thật sự muốn ngủ chung với Thập Tam thiếu gia.

“Nàng là tỷ tỷ.” Thập Tam thiếu gia nói.

“Vậy Hồ Nữ sao?” Thất công chúa cười hỏi, nàng biết có một đoạn thời gian rất dài Thập Tam thiếu gia ngủ chung với Hồ Nữ, bất quá lúc đó hai người đều rất nhỏ, cũng không có vấn đề gì.

“Lúc đó ta muốn ngủ với nàng ấy, giờ hết rồi. Chỉ có khi nào ta sinh bệnh nàng mới ngủ với ta thôi.” Thập Tam thiếu gia trả lời, khi bọn hần mười tuổi đã bị tách ra, trừ khi Thập Tam thiếu gia cần chiếu cố nàng mới ngủ cùng thôi.

Nói đến Hồ Nữ, hôm nay nàng ở nhà nghỉ ngơi, nhưng lại có điểm không thoải mái. Bởi Thập Tam thiếu gia đã bị Thất công chúa đích thân đến đón, cũng thế thôi sẽ chiếu cố tốt Thập Tam thiếu gia nên nàng mới miễn cưỡng yên tâm cho hần qua hoàng cung chơi.

Thất công chúa lâu lâu khi rảnh cũng kéo Thập Tam thiếu gia đi chơi, hoặc đi dạo phố, hay đi du sơn ngoạn thủy, đương nhiên cũng có lúc ở hoàng cung hay Diệp gia. Mà bất luận là tình huống nào Hồ Nữ cũng ở bên cạnh Thập Tam thiếu gia.

Hôm nay có phần đặc biệt, mà vì điểm đặc biệt này làm hôm nay phát sinh một sự kiện đáng lẽ ra không nên phát sinh, làm cho Hồ Nữ từ đó về sau cũng không dám để Thập Tam thiếu gia rời khỏi mình nửa bước.

“Diệp Lăng, ta tắm rửa xong rồi, giờ đến lượt ngươi đấy...” Thất công chúa mặc một cái áo ngủ mỏng, dùng khăn lau mặt lau khô mái tóc dài của nàng. Da thịt trắng trẻo được nước rửa qua kai hiện lên thật mê người. Cái dạng này chỉ có thị nữ bên cạnh nàng, còn có Thập Tam thiếu gia mới có thể nhìn thấy thôi.

Trên cơ bản nàng không có gì tị hiềm với Thập Tam thiếu gia cả, nên rất tùy ý tự nhiên với hần.

“Ồ, người đâu?”

Vốn nàng tắm xong liền đến lượt Thập Tam thiếu gia, nhưng nàng lại không nhìn thấy Thập Tam thiếu gia đâu cả.

26. Chương 26: Mê Hoặc (2).

Thôn Phệ Tinh Không

Tác giả: Ngã Cật Tây Hồng Thị

Chương 26: Mê hoặc (2).

Nhóm dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Diệp Lăng, đừng đùa nữa, đi ra đi.” Thất công chúa bắt đầu tìm khắp phòng nhưng tìm mãi không thấy.” Chẳng lẽ hắn ra ngoài đứng ngay người sao? Hắn rất thích ngáy người như vậy a. Không đúng, bây giờ ở ngoài vẫn mưa to mà..”

“Công chúa, Diệp Lăng thiếu gia sao vẫn chưa vào... Công chúa đang tìm gì vậy?” Thị nữ từ trong đi ra, vốn muốn gọi Diệp Lăng vào để nàng hầu hạ tắm rửa, kết quả lại thấy công chúa đang tìm cái gì trong phòng.

“Diệp Lăng, Diệp Lăng hắn không biết đã trốn đi đâu, các người giúp ta tìm xem, vừa rồi ai ở cùng với hắn?” Thất công chúa có điểm sốt ruột hỏi.

“Công chúa, chúng ta đều hầu hạ người tắm rửa, không ai ở cùng với Diệp Lăng thiếu gia cả... Trước kia đều là Thái Nhã ở cùng hắn.” Thị nữ hồi đáp, thanh âm có phần nhỏ đi.

“Đúng vậy, trước kia đều là Thái Nhã ở cùng với hắn, chúng ta cũng đã quen như vậy rồi, lúc này quên để lại một người trông hắn, không biết hắn chạy đi đâu rồi, các người tìm từng phòng một xem.” Thất công chúa cau mày nói, đồng thời cũng đi xác định thử xem một cái suy đoán mà mình không muốn thấy nhất, nàng đi ra cửa.

“Các người có thấy Diệp Lăng đâu không?” Thất công chúa đẩy cửa ra, hỏi thị vệ.

“Thấy, không lâu trước một mình hắn chạy ra ngoài rồi.” Thị vệ hồi đáp, mà đáp xong tựa hồ như hắn hiểu được có vấn đề, sắc mặt bắt đầu thay đổi.

“Cái gì? Một mình hắn chạy ra ngoài? Các người để hắn chạy ra ngoài một mình?” Thất công chúa tức giận mắng.

“Chúng ta còn tưởng rằng hắn phải về nhà.” Thị vệ đáp khẽ, bình thường ở đây Thập Tam thiếu gia muốn đến thì đến muốn đi thì đi, ra vào rất tự do, điều này làm cho thị vệ không có ngăn cản hắn lại.

Chỉ là cái thời điểm “bình thường” kia, bên cạnh hắn luôn có Hồ Nữ, lúc này lại là một mình, chỗ này mới là vấn đề.

“Về nhà, một mình hắn có thể trở về nhà sao? Các người cũng không phải không biết hắn có điểm khác người bình thường sao? Ta sẽ để cho hắn một mình đi về nhà sao? Hơn nữa lúc này trời vẫn đang mưa, vẫn sấm chớp rầm rầm.. Lập tức phái người đuổi theo cho ta!!” Thất công chúa gầm lên giận dữ, lần đầu tiên nàng có loại thái độ này, trước kia cho dù phát sinh chuyện lớn đến đâu nàng vẫn có thể bình tĩnh mà đối phó.

“Không được, ta cũng phải đi tìm hắn!!” Thất công chúa muốn đi ra ngoài ngay lập tức, mà nàng quên mất lúc này mình chỉ mặc một cái áo ngủ mà thôi, nếu cứ như vậy mà đi ra ngoài thì sẽ gây nên một trận phong ba.

May thay lúc này một thị nữ nhanh tay lẹ mắt giữ Thất công chúa lại, vội vàng nói: “Công chúa, lúc này người không thể đi được, để bọn họ đi tìm Diệp Lăng thiếu gia là được, bên ngoài lại mưa to gió lớn, người chỉ cần chờ ở đây là được rồi.”

“Buông tay, người cũng biết bên ngoài mưa to gió lớn, hắn ở ngoài sẽ bị mưa ướt, sẽ sinh bệnh. Không biết vì sao hắn ở trong này rồi còn muốn đi ra ngoài nhỉ?” Thất công chúa không hiểu vì sao Diệp gia Thập Tam thiếu gia phải rời đi.

Nếu nàng biết lý do mà Thập Tam thiếu gia rời đi, nhất định sẽ bị tức chết, mắng to Thập Tam thiếu gia là ngu ngốc, là ngu ngốc, là một đứa ngu ngốc không thể ngu ngốc hơn được nữa.

“Ta muốn nói với Hồ Nữ là đêm nay ta không trở về, sẽ ở lại nhà lão bà.” Đây là câu mà Thập Tam thiếu gia tự nói với mình trước khi rời đi.

Bao nhiêu năm nay hắn chưa bao giờ tách ra với Hồ Nữ, một ngày cũng không. Không, chuẩn xác hơn là chưa bao giờ vượt qua một canh giờ, càng không nói là một buổi tối. Mà hôm nay hắn phải ở lại hoàng cung, Hồ Nữ lại ở nhà.

Hắn biết Hồ Nữ nhất định sẽ lo lắng cho mình, vì không để nàng lo lắng hắn phải đi về nói với nàng một tiếng là hắn sẽ ở lại hoàng cung, nàng không phải lo.

Nhưng mà nếu hắn có thể đi về thông tri thì hắn cần gì phải ở lại hoàng cung, Hồ Nữ có thể để cho hắn mạo hiểm đội mưa đi về sao?

Hắn cũng không quan tâm điều này, hắn chỉ biết là mình không để cho Hồ Nữ lo lắng vì mình, mặc dù biết rõ bên ngoài mưa to gió lớn, sấm chớp ầm ầm hắn cũng phải đi về nói với Hồ Nữ để nàng không lo lắng nữa.

Dưới mưa chớp, Thập Tam thiếu gia chạy trong hoàng cung, không ai đi quản hắn, bởi vì mọi người đều biết hắn là ai, toàn bộ hoàng cung không có chỗ nào là hắn không thể đi.

Cứ như vậy, Thập Tam thiếu gia chạy ra hoàng cung, chạy về phía Diệp Trạch. Kỳ thật Diệp Trạch cũng không xa hoàng cung lắm, khu quý tộc tự nhiên sẽ ở cạnh hoàng cung, tiện cho việc văn võ bá quan nhập triều, đồng thời cũng có thể làm hàng xóm với Hoàng Đế.

Đương nhiên, cũng không phải rất gần, Thập Tam thiếu gia muốn chạy về nhà ít nhất cũng phải hai mươi phút, tất nhiên là nếu hắn vẫn chạy như vậy.

Lúc đó Thập Tam thiếu gia cầm một cái dù, một cái dù thực quý, dùng tơ vàng thay cho vải mà thành, khung cũng là nạm vàng, đây là một cái dù mà bại gia tử như hắn phải có, là trong một lần bại gia mua được.

Nhưng mà bây giờ mưa to gió lớn sấm chớp rầm rầm, cầm một cây dù như vậy sẽ có tỷ lệ bị sét đánh rất cao, quả thực là cầm một cột thu lôi di động.

Kết quả, Lôi Thần Điện Mẫu tựa hồ thực nể tình, đem một đạo lôi điện thực hoa lệ quăng vào người Thập Tam thiếu gia.

“Dùng đoàn...”

“A...”

Toàn thân Thập Tam thiếu gia như bao phủ điện quang, kêu thảm một tiếng, sau đó ngã xuống trên đường cái đầy mưa. Trong nháy mắt như có từng tia điện lưu tán loạn ra bốn phương.

Mà lúc đó, Thập Tam thiếu gia cảm thấy như có một dòng điện chạy khắp thân thể mình, lại kích thích đại não của mình. Đây không phải là dòng điện từ tia chớp kia, tuy rằng có thể vì tia chớp kia mà xuất hiện, nhưng hắn cảm giác được đó cũng không phải là cái loại điện này, mà là một loại dòng điện khác thực thần kỳ, một loại cảm giác khó thể miêu tả bằng lời.

Đây là cái gì? Thập Tam thiếu gia chưa kịp nghĩ đã lâm vào hôn mê.

...

“Tìm được rồi, Diệp Lăng thiếu gia đang nằm trên mặt đất, sao lại có mùi khét thế kia? Chẳng lẽ.. Chẳng lẽ tia chớp kia vừa bổ vào người hắn?” Một đám hoàng gia thị vệ xuất hiện trên đường cái. Đầu tiên bọn hắn nhìn thấy cái dù kia, sau đó lại nhìn thấy Thập Tam thiếu gia, người vừa bị tia chớp bổ vào, lúc này toàn thân hắn có một loại đặc điểm thật đặc thù của người vừa bị điện giật.

Tóc uốn khúc bị xõa tung, có vài nơi trên da thịt biến thành màu đen, còn mang theo một mùi khét, quần áo cũng bị hủy...

Hắn còn sống không? Mọi người nhìn thấy tình huống như vậy liền xuất hiện câu hỏi này trong đầu. Người bị sét đánh, hình như tỉ lệ còn sống rất thấp, rất thấp...

Tiếp đó, những hoàng gia thị vệ ở đây lại toát ra một ý tưởng.

Hắn phải còn sống, nếu không thì phiền toái lớn!

Đúng vậy, nếu Diệp gia Thập Tam thiếu gia này chết, vậy sẽ có một đám người gặp nạn. Tuy không đến mức mất mạng, nhưng hắn sẽ không dễ chịu lắm...

27. Chương 27: Mê Hoặc (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 27: Mê hoặc (3).

Nhóm dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Còn thở!” Hoàng gia thị vệ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng trái tim vẫn còn đập rất nhanh.

“Mau, lập tức hồi cung! Gọi đám hoàng gia Y sư, cả Thủy Hệ và Quang Minh Hệ Ma Pháp Sư cũng gọi đến!! Còn có đám hoàng gia Luyện Kim Thuật nữa, dù sao chức nghiệp nào có thể trị liệu đều gọi đến hết, nếu hắn xảy ra chuyện gì thì chúng ta gặp phiền toái lớn mất!!”

“Còn nữa, thông báo Diệp gia, Thất công chúa...”

...

“Cách cách...”

Chén trà rơi lên mặt đất, nước trà chảy ra tứ phía.

“Các người nói cái gì? Tiểu Lãng hắn bị sét đánh, sống chết chưa rõ?” Long An Kỳ tựa hồ không thể tin được, xác nhận một lần nữa.

“Đúng vậy, lúc này Diệp Lãng thiếu gia một mình đội mưa đi về, ở trên đường bị sét đánh, bây giờ hắn đang ở trong cung chữa trị.” Hoàng gia thị vệ hồi đáp.

Long An Kỳ sau đó cũng không thiết cái gì nữa, không tìm hiểu xem tại sao Diệp Lãng lại trở về một mình, cũng không thiết mưa to gió lớn, liền cùng Diệp Thành Thiên thúc ngựa chạy ngay về phía hoàng cung.

Hai người là những người đầu tiên của Diệp gia đến hoàng cung, mà lúc sau, theo tin tức truyền ra, Diệp Lam Vũ, vợ chồng Diệp Dực, còn có Hồ Nữ đang mang bệnh trong người cũng mặt kệ mưa gió bão dông tổ vội vàng chạy đến hoàng cung.

“Thành Thiên, An Kỳ, các người đến đây đi, không nên gấp gáp, Y Sư đang ở trong đó trị liệu cho Diệp Lãng, theo lời bọn họ thì không còn nguy hiểm về tính mạng nữa.”

Khi vợ chồng Diệp Thành Thiên được đưa đến nơi Thập Tam đang chữa trị liền thấy Hoàng Đế, còn có Thất công chúa đang đầy nước mắt ở bên cạnh nữa. Mà Hoàng Đế cũng phát hiện ra bọn họ, cũng đem tình huống lúc này báo cho họ biết.

“Bây giờ hắn thế nào rồi, chúng ta có thể đi vào nhìn xem được không?” Long An Kỳ hỏi, trước khi nhìn thấy con mình, nàng vẫn không an tâm được.

“Bây giờ vẫn chưa được, bên trong không thể có nhiều người quá, điều này sẽ gây trở ngại cho việc chữa trị. Yên tâm đi, có đám hoàng gia Y Sư này, còn có Trị liệu Sư, Mục Sư, cho dù con của người có chết thì cũng có thể cứu về.” Hoàng Đế mỉm cười, tựa hồ muốn đánh vỡ không khí nặng nề này.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, vì sao hắn lại trở về nhà một mình?” Sau khi bình tĩnh lại, Long An Kỳ bắt đầu hỏi.

“Đều tại ta, ta không nên để hắn lại một mình trong phòng, lỗi tại ta.” Thất công chúa hối hận nói.

“Vì sao người lại để hắn ở một mình, người cũng không phải không biết hắn, nếu người không chiếu cố hắn được thì đừng dẫn hắn ra ngoài.” Long An Kỳ không chút khách khí chỉ trích, cũng không quản nước mắt trên mặt Thất công chúa bày biểu tình hối hận của nàng.

“Là sơ sẩy của ta, ta quên Thái Nhã không ở bên cạnh hắn, còn tưởng nàng vẫn ở đó.” Thất công chúa buồn bã nói, trong hai mắt tựa hồ lại xuất hiện nước mắt.

“Thái Nhã... Nàng không phải là thần, nàng cũng có lúc sinh bệnh, những lúc như vậy Tiểu Lăng sẽ không quấy, đều ngoan ngoãn ở nhà với nàng, sẽ chiều cổ nàng...”

Khi nói đến Hồ Nữ, Long An Kỳ có điểm thất thần, càng nói nàng lại nhớ đến phương thức chiều cổ của con mình, cảm thấy rất buồn cười. Nhưng mà lúc này nàng cũng không thể cười nổi.

“Các người cũng không cần như vậy, đã nói Diệp Lăng không có việc gì mà, tin rằng chẳng mấy chốc nữa thì trị liệu cũng hoàn thành rồi, cam đoan trả lại cho các người một tên Diệp Lăng hoàn hảo nguyên vẹn.” Hoàng Đế thấy không khí trở nên nặng nề, liền nói.

“Đúng vậy, hai nữ nhân các người sao vậy, con ta phúc lớn mạng lớn, chắc chắn không có việc gì, các người không ở đây buồn rầu lo âu đầu đau như vậy, coi chừng xui thật đấy.” Diệp Thành Thiên nắm tay Long An Kỳ nói, nam nhân thôi, phải làm cho nữ nhân có sự tin tưởng a.

“Còn có, An Kỳ, chuyện này cũng không thể toàn bộ trách người khác được.”

“Đúng vậy, chuyện này cũng không thể trách công chúa được, trước đó đã mời Diệp Lăng công tử ở lại, hắn cũng đã gặt đầu rồi, không biết vì sao lại chạy về.” Thị nữ ở một bên nói, nàng không muốn nhìn thấy chủ nhân của mình chịu ủy khuất.

“Không nói chuyện này nữa, chờ Diệp Lăng tỉnh dậy sẽ biết.” Thất công chúa nói, nàng biết lý do trong đó dù người có đoán cũng đoán không ra, bởi Thập Tam thiếu gia chính là một người như vậy.

Không lâu sau, đám người hoàng gia Y sư nối đuôi nhau đi ra, tuyên bố một cái tin tức tốt với những người đang lo lắng chờ đợi bên ngoài, làm cho tảng đá lớn đè nặng trong lòng họ buông xuống hơn nửa.

“Tình hình của Diệp Lăng thiếu gia rất ổn định, thân thể đã không còn trở ngại gì, bất quá hắn có thể phải hôn mê một thời gian ngắn, sẽ không tỉnh lại ngay được, mọi người cũng không nên gọi hắn tỉnh dậy, cứ để hắn nghỉ ngơi một hồi đã.”

“Chúng ta có thể đi vào nhìn hắn được không?”

“Có thể! Nhưng mà phải im lặng một chút, đừng đánh thức hắn.”

“Uhm, biết rồi.”

Khi mọi người đi vào liền thấy khuôn mặt đang khẽ nhíu mày của Thập Tam thiếu gia, không biết là vì thống khổ hay vì cái gì khác nữa, điều này làm đám người Long An Kỳ cảm thấy một nỗi đau không tên dâng lên.

Nhưng cũng may mà khí tức sinh mệnh của Thập Tam thiếu gia rất bình thường, điều này làm mọi người tạm thời yên lòng. Chỉ cần người không xảy ra chuyện, cho dù có chuyện khác cũng có thể từ từ nghĩ biện pháp.

Không lâu sau, Hồ Nữ và đám người Diệp Lam Vũ cũng đến, nhìn thấy Diệp gia Thập Tam thiếu gia đang hôn mê trên giường, biểu tình của Hồ Nữ có khổ sở, có phần nộ, rất phức tạp.

“Người đã đáp ứng ta cái gì, người nói sẽ chiều cổ thiếu gia thật tốt, vì sao hắn lại biến thành như vậy?” Hồ Nữ lạnh lùng nhìn Thất công chúa, tin tưởng nếu không phải đánh thức Thập Tam thiếu gia nàng đã phần nộ quá to rồi.

“Ta cũng không biết vì sao lại như vậy, đang yên lành, không biết vì sao hắn lại rời đi một mình.” Thất công chúa lắc lắc đầu nói.

“Ta mặc kệ hắn vì sao lại rời đi, hắn vốn là như vậy, người hắn là phải chiều cổ tốt cho ta, nếu người không làm được thì không nên đáp ứng ta!” Thanh âm Hồ Nữ vẫn lạnh lùng như vậy: “Nếu hắn xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!!”

Lời này có phải hơi quá mức hay không, trước mặt nhiều người như vậy, một kẻ có thân phận là thị nữ lại nói với công chúa đế quốc như vậy, làm người ta cảm thấy dường như có điểm quái dị.

Hơn nữa ở đây lại có Hoàng Đế, nàng tựa hồ không để Hoàng Đế vào mắt.

Những lời này làm cho đế quốc Hoàng Đế nhũn mỳ, làm cho vài người kinh ngạc, làm cho vài người phẫn nộ, mà riêng Thất công chúa lại cảm thấy hổ thẹn, hổ thẹn với Thập Tam thiếu gia và Hồ Nữ.

“Lớn mật, người nghĩ mình là ai vậy, dám nói với công chúa như thế.” Thị nữ của công chúa nổi giận nói. Trong mắt các nàng, Hồ Nữ chẳng qua chỉ là một ả nữ nô, cho dù Thập Tam tiểu công tử yêu thương nàng đến đâu thì cũng không thay đổi được sự thật này. Một ả nữ nô, vậy mà dám nổi giận với công chúa đế quốc, làm thị nữ của công chúa, tự nhiên sẽ không khách khí!

Nhưng mà...

28. Chương 28: Mê Hoặc (4).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 28: Mê hoặc (4).

Nhóm dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Câm miệng, người dám làm ồn ta sẽ ném người ra ngoài đấy. Còn có, không cần lắm tưởng, ta ở đây chỉ vì thiếu gia, các người là ai không quan hệ gì đến ta, mặc kệ thân phận các người cao quý đến đâu đi nữa cũng mời các người không cần lại làm thiếu gia chịu thương tổn nữa, bằng không ta sẽ cho các người trả giá đắt đấy.” Hồ Nữ hoàn toàn không lùi lại nửa bước, với chuyện này, không ai có thể làm cho nàng lui dù chỉ nửa bước.

Có lẽ là nàng không có gì để sợ hãi, hoặc có lẽ chỉ vì nàng là nghệ con mới sinh không sợ hổ mà thôi.

Nhưng sau chuyện này ai cũng biết Diệp gia Thập Tam thiếu gia chính là nghịch lân của Hồ Nữ, mặc kệ là ai đụng vào nàng cũng không chút khách khí, kể cả hoàng gia, cũng gồm cả Diệp gia.

Điều này cũng làm cho mọi người bắt đầu chú ý đến một vấn đề mà mọi người đã quên lãng từ lâu, đó là thân thể của Hồ Nữ. Đến tận bây giờ, ngoài cái tên ra, thậm chí ngay cả dòng họ của nàng cũng không ai biết, càng không cần phải nói đến tin tức khác.

Thú nhân là một chủng tộc thực kỳ lạ, tuy không có chính thức thành lập một cái đế quốc, vẫn lấy hình thức là Bộ Lạc để tồn tại, nhưng thực lực của bọn họ hoàn toàn không kém gì một cái đế quốc, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

Đương nhiên, đây chỉ là nói nếu bọn họ liên hợp lại cơ. Nhưng mà chủ yếu là bọn họ đều làm theo ý mình, vài chủng tộc hay chỉ một chủng tộc làm thành một Bộ Lạc, trong đó có vài Bộ Lạc lớn nhất đại đa số chỉ có một chủng tộc, trên cơ bản chính là đại tộc trong Thú Nhân tộc.

Tuy trong Thú Nhân đôi khi cũng có mâu thuẫn, cũng xuất hiện chiến tranh, nhưng khi gặp chủng tộc khác xâm lấn bọn họ sẽ liên hợp lại, tiêu diệt hoàn toàn ngoại tộc xâm lấn.

Chuyện đó cũng rất giống với nhân tộc, đều làm theo ý mình, nhưng khác ở chỗ, cho dù nhân tộc phải đối đầu với kẻ địch mạnh vẫn có thể nội chiến liên miên, nếu quốc gia khác bị xâm lấn, những quốc gia còn lại chỉ khoanh tay đứng một bên mà nhìn thôi, trừ phi đến tình trạng răng hổ môi lạnh thì lại khác.

Trong Thú Nhân, Hồ Tộc là một đại tộc, thế lực rất khổng lồ, mà bọn họ lại ở cùng với Hồ Tộc nữa, có Hồ Tộc khôn khéo làm thực lực của bọn họ cao hơn một bậc.

Có lẽ Hồ Nữ là một nhân vật trọng yếu trong Hồ Tộc, nếu là như vậy, tuyệt đối có tư cách mắng công chúa!

Một công chúa của đế quốc, nhưng chưa chắc có thể so với nhân vật trọng yếu trong Bộ Lạc Hồ Tộc, ít nhất tương đương!

Hơn nữa, Thú Nhân Bộ Lạc cũng rất ít khi coi trọng thân phận địa vị lắm, trong thế giới của bọn họ, thực lực mới là trọng yếu. Chỉ cần thực lực của người đủ mạnh, người sẽ là nhân vật trọng yếu trong Bộ Lạc! !

Đương nhiên, từ nhỏ Hồ Nữ đã ở một chỗ với Thập Tam tiểu công tử, nói cách khác, nàng không phải là lấy thực lực để trở thành nhân vật trọng yếu.

Vậy thì là thực lực của gia tộc. Một gia tộc thực lực mạnh mẽ cũng ít nhiều sẽ làm cho người của gia tộc đó mang trên mình một ít hào quang, cho dù Thụ Nhân Bộ Lạc cũng có quy tắc này!

Có lẽ, Hồ Nữ có thân phận làm người ta khó có thể tưởng tượng được! !

Đương nhiên, đây cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi, có lẽ Hồ Nữ chẳng phải là cái gì cả, chỉ là cá tính của nàng nên không e ngại bất cứ ai, không để ý đến bất cứ thân phận gì cả! !

Dù sao trong đám Thụ Nhân, có rất nhiều chủng tộc vô cùng nhiệt huyết, làm việc không quan tâm đến hậu quả, chỉ biết làm việc mà bọn họ cho rằng nên làm, mặc dù kết quả là chết cũng sẽ dũng cảm tiến tới.

Hồ tộc là đại biểu trong số đó, nếu không có Hồ Tộc bày mưu tính kế hộ, cách chiến đấu của bọn họ phỏng chừng đều là “đấu tranh anh dũng”, lao thẳng vào địch nhân, không vòng vo chút nào.

...

Bảy ngày trôi qua, Thập Tam thiếu gia vẫn nằm ở trên giường, tiếp tục ngủ, không có dấu hiệu tỉnh lại, điều này làm cho mọi người bắt đầu có chút lo lắng, làm cho người ta liên tưởng đến có phải hẳn cứ nằm trên giường bệnh như vậy cả đời hay không. Đây là ý tưởng bình thường mà thôi, bất kể là ai khi nhìn thấy một người nằm trên giường bệnh bảy ngày bảy đêm cũng chưa tỉnh lại đều có ý nghĩ như vậy.

Lúc này Thập Tam thiếu gia đã ở trong Diệp gia, trên giường bệnh của mình. Mà trong bảy ngày này, Hồ Nữ vẫn làm bạn bên cạnh Thập Tam thiếu gia, ngay cả ngủ cũng là ghé đầu vào mép giường mà thôi. Điểm này ngay cả Long An kỳ là mẫu thân cũng chỉ kiên trì được ba ngày, sau đó giao cho Hồ Nữ chiếu cố.

Bất qua, sáng sớm nào Long An Kỳ cũng đến đây, mãi đến đêm khuya mới về phòng ngủ, ngày nào cũng có thể. Cũng nàng làm chuyện giống vậy còn có Diệp Lam Vũ.

Ban ngày, Long An Kỳ và Diệp Lam Vũ sẽ bắt Hồ Nữ nghỉ ngơi một chút, để nàng tắm rửa ăn uống gì đó, tạm thời để Thập Tam thiếu gia cho các nàng trông hộ.

Lúc mới bắt đầu, Hồ Nữ còn cự tuyệt. Nhưng sau đó nàng cũng không có từ chối nữa, bởi nàng biết đây có thể là mmootj trận chiến lâu dài. Mình không thể quá mệt được, nếu như mình mệt đến nổi sinh bệnh, vậy làm sao có thể tiếp tục chiếu cố thiếu gia được.

Bảy ngày này, ngày nào Thất công chúa cũng đến nhìn Thập Tam thiếu gia, mà lần nào cũng hơn nửa ngày mới rời đi.

Hôm nay, Hồ Nữ, Diệp Lam Vũ, Thất công chúa, Long an Kỳ, bốn nữ nhân này đều ngồi một bên nhìn Thập Tam thiếu gia, chờ mong hắn tỉnh lại, chờ mong hắn mở to mắt ra nhìn mình, chờ hắn nói những câu ngốc nghếch.

Có đôi khi vì các nàng qua mức hy vọng đi, nên ngay cả một ít động tác nhỏ vô nghĩa của Thập Tam thiếu gia, cũng làm các nàng vui mừng. Chỉ là mỗi một lần vui mừng qua đi sẽ làm cho các nàng thất vọng thêm một lần. Nhiều lần thất vọng như vậy làm cho các nàng mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.

Bảy ngày này làm cho các nàng hiểu được cảm giác sống một ngày dài bằng một năm là gì.

Bỗng nhiên, tay của Thập Tam thiếu gia giật giật, thân thể Hồ Nữ đang nắm lấy tay hắn hơi run lên, lập tức nhìn về phía Thập Tam thiếu gia. Nhưng sau đó Thập Tam thiếu gia lại không có thêm động tác gì nữa, lại làm cho nàng thất vọng thêm một lần nữa, cho rằng động tác này cũng giống như bình thường mà thôi.

Nhưng lúc này tuyệt đối không phải là động tác vô nghĩa nữa, tuyệt đối là khác trước.

Bởi vì ngay sau đó, Thập Tam thiếu gia đột nhiên mở mắt, ngồi dậy, hơn nữa còn lớn tiếng hô to một câu, tuy rằng những lời này làm cho mọi người khó hiểu, bất quá tại một khắc đó chẳng ai quản nó, bốn nữ nhân đều vui sướng chạy tới ôm Thập Tam thiếu gia, mà trên mặt Thập Tam thiếu gia còn tràn ngập mê hoặc.

Một câu này của Thập Tam thiếu gia là gì? Theo sự tự thuật của bốn nữ nhân ở đây, đây là một câu rất khó lý giải, cũng rất không hợp với tính cách của Thập Tam thiếu gia.

“Kháo, lão tặc thiên, lão tử vừa xuất quan, người không cần hoan nghênh long trọng như vậy, cho lão tử một viên lưu tinh lớn đến thế chứ! !”

Lão tặc thiên? Lưu tinh? Vừa xuất quan? Mấy cái này nghĩa là sao?

Không lẽ đầu Thập Tam tiểu công tử bị sét đánh hỏng rồi?

Hoặc là hắn từng trải qua những điều như vậy, có lẽ là ở trong mộng chẳng, trong lúc hôn mê, ai biết hắn mơ thấy cái gì?

...

29. Chương 29: Linh Hồn Dung Hợp (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 29: Linh hồn dung hợp (1).

Nhóm dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Trong phòng của Diệp gia Thập Tam thiếu gia, sau một lúc lâu yên ắng lạ thường, rốt cục có người đầu tiên phá vỡ sự yên lặng này.

“Thiếu gia, người cuối cùng cũng tỉnh lại rồi, ta rất lo lắng cho người!” Thanh âm của Hồ Nữ tràn ngập vui sướng, đồng thời cũng hơi nức nở, vui đến bật khóc.

“Các người là ai?” Thập Tam thiếu gia tràn đầy mê hoặc nhìn bốn nữ nhân ôm mình, giây phút này, hình như hắn không biết mấy nữ nhân quan trọng đối với hắn này.

“...” Im lặng, bốn nữ nhân buông Thập Tam thiếu gia ra, dùng ánh mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Thập Tam thiếu gia.

“Thiếu gia, người không biết chúng ta sao?”

“Nhi tử, người không nhớ ta sao?”

...

Bốn nữ nhân liền hỏi ngay lập tức, cũng muốn đi mời luôn đám hoàng gia Y Sư, để bọn họ nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì sao Thập Tam thiếu gia giống như mất trí nhớ vậy, chẳng lẽ vì điện giật làm cho hệ thống trí nhớ của hắn xảy ra sai lầm chẳng.

“Các người...”

Thập Tam thiếu gia ôm đầu nhìn bốn nữ nhân, cảm thấy có một dòng điện chạy vào đầu hắn, hơn nữa trong đầu hiện lên từng đoạn hình ảnh...

“A!” Thập Tam thiếu gia ôm đầu, phát ra một tiếng thét tê tâm phế liệt đầy thống khổ, sau đó lại hôn mê bất tỉnh một lần nữa.

“Thiếu gia, thiếu gia...”

“Nhi tử...”

“Đệ đệ...”

“Diệp Lăng...”

Bốn thanh âm lại đồng thời phát ra...

Rất nhanh sau đó, hoàng gia Y Sư đã tới, sau khi hiểu rõ tình hình, liền tiến hành khám chữa cho Thập Tam thiếu gia, hơn nữa thử làm hắn tỉnh lại.

Lúc này, dưới sự đánh thức của đám hoàng gia Y Sư, Thập Tam thiếu gia từ từ tỉnh lại, mở mắt, trong ánh mắt còn có một chút mê mang, bất quá điểm mê mang ấy rất nhanh liền biến mất.

“Các người...” Thập Tam thiếu gia nhìn đám người Hồ Nữ.

“Thiếu gia, người không cần suy nghĩ nữa, không nhớ rõ thì thôi vậy, không có gì cả, sau này từ từ nhớ cũng không muộn mà.” Hồ Nữ lập tức nói, nàng sợ Thập Tam thiếu gia lại hôn mê một lần nữa, nàng lại phải trải qua thống khổ thêm một lần nữa.

“Đứa ngốc nhà ngươi, thiếu gia ta làm sao có thể không nhớ rõ người được, vừa rồi chỉ là có chút loạn óc thôi.” Thập Tam thiếu gia mỉm cười, ngữ khí rất ôn nhu, vẫn nói chuyện một cách chậm chậm như cũ, nhưng mà lúc này lại làm cho người ta cảm giác không giống ngày xưa.

Không chỉ vậy, lúc này Thập Tam thiếu gia làm cho người ta cảm thấy hắn có chút thay đổi.

“Vậy người nhớ ra chúng ta, không bị mất trí nhớ?” Hồ Nữ đại biểu mọi người hỏi.

“Tất nhiên là không mất trí nhớ rồi. Người là Hồ Nữ ngoan ngoãn của ta, nàng là lão mụ thanh xuân vô địch, nàng là tỷ tỷ không chút đoan trang của ta, nàng là Thất công chúa vừa xinh đẹp vừa ôn nhu.” Thập Tam thiếu gia cười nói, hơn nữa chỉ ra từng người một ở đây.

Lúc này, mọi người tựa hồ không có chú ý tới xưng hô của Thập Tam thiếu gia với Thất công chúa đã hoàn toàn thay đổi, không phải là lão bà như trước nữa.

Lúc này tất cả mọi người đang cao hứng, cao hứng vì Thập Tam thiếu gia không bị mất trí nhớ, chuyện khác đều bị các nàng bỏ qua một bên.

“Thật tốt quá, làm ta sợ muốn chết, ta sợ thiếu gia người quên mất ta chứ.” Hồ Nữ ôm Thập Tam thiếu gia, trong giọng nói còn mang một ít sợ hãi.

“Thực là ngốc nữ a, cho dù là ta quên tất cả mọi người cũng sẽ không quên người.” Thập Tam thiếu gia cười nói, chỉ là, những lời này của hắn lại kích thích ba nữ nhân khác ở đây.

“Người nói là cái gì?!” Diệp Lam Vũ tam nữ lập tức hỏi, nhất là Diệp Lam Vũ cùng Long An Kỳ, mỗi người nhéo một cái lỗ tai của Thập Tam thiếu gia.

“Tiểu vương bát đần

30. Chương 30: Linh Hồn Dung Hợp (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 30: Linh hồn dung hợp (2).

Nhóm dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Chỉ là, mặc dù Diệp Lăng chuyển thể thành công, cũng tìm được một thân phận hợp với “nguyện vọng” của hắn, nhưng trí nhớ của hắn cũng không hoàn toàn đầy đủ, mà linh hồn hắn tựa hồ cũng bị phong bế một phần, làm cho hắn chuyển thể cũng không đầy đủ.

Có lẽ đây cũng là cái giá phải trả để chuyển thể, giống như truyền thuyết, uống Mạnh Bà Thang quên đi tất cả, hết thấy đều làm lại từ đầu.

Tình huống này nếu như không có cơ duyên, có lẽ sẽ cứ như vậy cả đời, đến tận khi chết có lẽ cũng sẽ không có được linh hồn đầy đủ. Nhưng thực là may mắn, lần này Thập Tam thiếu gia bị sét đánh một cái, làm cho linh hồn vốn đang bị tách ra của hắn lại dung hợp.

Lúc này Thập Tam thiếu gia chính là Diệp Lăng, hắn có được trí nhớ của bản thân mình kiếp trước, đồng thời cũng có được trí nhớ của kiếp này bởi đây đều là tự hắn trải qua, cũng không phải kế thừa trí nhớ của người khác, mà thật sự là do tự mình nhận thức.

Hắn cũng không phải là cái loại đoạt thân thể người khác mà hắn là chuyển thể trọng sinh, hắn rõ cảm giác được rõ ràng tình cảm giữa mình và Hồ Nữ, Diệp Lam Vũ, Long An Kỳ, đây là tình cảm mà cả đời này hắn không thể quên được, đây cũng không phải là chuyện xưa.

Lúc này cũng có thể giải thích nguyên nhân đặc thù của Thập Tam thiếu gia, vì sao trí lực hắn không phát triển được, mà nhiều công năng của đầu óc hắn lại phi thường như vậy, đó là vì hắn khuyết thiếu một phần linh hồn mà thôi.

Bây giờ linh hồn đã đầy đủ, hắn sẽ không phải là một tên ngốc nữa, sẽ là một người bình thường, hơn nữa lại là người đã trải qua hai kiếp làm người, hắn có nhiều kinh nghiệm hơn người khác, đối đãi với sự vật sự việc cũng thông suốt hơn.

“Tỷ, người cũng trở nên thông minh.” Diệp Lăng nhẹ nhàng cười nói.

“Đương nhiên, tỷ tỷ người là băng tuyết thông minh, thiên tư hơn người... Vân vân, lời này của người là có ý gì, ý người là trước kia ta rất ngốc sao?” Diệp Lam Vũ còn đang kiêu ngạo tự hào, đột nhiên phát hiện ý cười trên mặt Hồ Nữ, lập tức liền linh ngộ được ý tứ của Diệp Lăng.

“Không có, không có nha, làm sao ta có thể nói tỷ tỷ của ta là băng tuyết thông minh được.” Diệp Lăng lắc lắc đầu phủ nhận, giả bộ ngốc nghếch, bộ dáng này hắn đã dùng mười mấy năm rồi, rất chi là thuần thực.

“Người... Đây thì giả ngu, ta cũng nghi ngờ trước kia có phải là người cũng giả vờ không nữa.” Diệp Lam Vũ tức giận gõ nhẹ đầu Diệp Lăng: “nhưng mà, như thế này, ta thích! Ta thích dáng vẻ ngây ngốc của người.” Nói xong nàng liền ôm lấy Diệp Lăng, khuôn mặt nhỏ nhắn dính sát vào mặt hắn.

“Àn, ta cũng cảm thấy bộ dáng trước kia người đáng yêu hơn.” Thất công chúa cũng nói.

“Cũng như nhau cả, bất luận là bộ dáng gì mục mục cũng thích cả.” Long An Kỳ cười nói, làm mẫu thân nên nàng chắc là không có để ý con của mình là thiên tài hay ngu ngốc.

“Ách...” Diệp Lăng choáng váng: “Vậy thì thôi, sau này ta cũng giả ngu vậy, các người cứ quên đi chuyện lúc này đi.”

Nếu muốn ta ngốc, ta liền ngốc cho các người xem, xem đến lúc đó ai không chịu nổi.

Kỳ thật giả ngu rất thú vị, ít nhất Diệp Lăng cũng từng nghĩ qua mình có nên tiếp tục giả ngu tiếp không. Nhưng hắn lại cảm thấy vô duyên vô cớ để người ta nhìn mình như thằng ngốc, đây không phải là có bệnh sao? Cho dù giả vờ, ít nhất cũng giả làm một người thường, giả vờ làm một tên ngu ngốc để làm gì.

Hơn nữa, bốn nữ nhân ở đây hắn cũng không muốn lừa gạt các nàng, không muốn giả vờ trước mặt các nàng. Đương nhiên, có một ít bí mật vẫn phải giữ lại, mỗi người đều có bí mật của mình.

“Không cần, tự đứng để người ta xem mình như một ngốc tử làm chi, ta không mong người là một thiên tài, chỉ cần người sống một cuộc sống như người bình thường là được.” Long An Kỳ ôn nhu nói, trong giọng nói tràn đầy tình cảm ấm áp.

“Thiên tài, cái từ này hắn là không có quan hệ với ta, người thường...” Trong hai mắt Diệp Lăng tràn đầy cảm xúc, cả đời trước từ đầu đến cuối cũng chỉ là người thường, đời này cho dù muốn trở thành người thường cũng khó.

Lúc này Diệp Lăng đột nhiên có một loại giác ngộ. Có lẽ làm người thường sẽ tốt hơn một chút, nhưng đối với mình mà nói đó là một chuyện không thể.

Với gia thế của Diệp gia, cho dù một thành viên có tư chất bình thường, thân phận bình thường cũng không thể là một người bình thường được. Huống chi mình lại là cháu của chủ môn nhân hiện tại, là một phần tử trung tâm của Diệp gia.

Nghĩ nhiều như vậy làm gì, thân phận là thân phận, cũng không thể nhốt mình vào trong đấy được, mình muốn làm cái gì thì vẫn có thể làm cái đó mà.

Diệp Lăng lắc đầu, đem tất cả ý tưởng hỗn loạn trong đầu vứt sang một bên, sau đó nói ra mục tiêu hàng đầu của hắn, mà mục tiêu này lại đã bại cả bốn nữ nhân ở đây, hoàn toàn bó tay với hắn.

“Sau này ta muốn làm một tên bại gia tử bình thường! ”

Hắn vẫn muốn làm bại gia tử, phải tiếp tục đi tiếp con đường bại gia này, hơn nữa còn phải phát dương quang đại, làm rạng rỡ tổ tông...

Làm rạng rỡ tổ tông, tin tưởng cũng chỉ có hắn mới nghĩ vậy, hành vi bại gia lại còn có thể làm rạng rỡ tổ tông? Loại hành vi này chỉ có thể làm cho đám tổ tông của Diệp gia tức giận nhảy từ trong phần mộ ra mà thôi.

Chẳng qua, có đôi khi hắn bại gia lại rất có ý nghĩa, kết quả lại ngoài sự dự đoán của mọi người, điều này cũng làm cho hắn cảm thấy rất là buồn bực.

Nói đâu cho xa, Hồ Nữ là kết quả một lần bại gia của hắn, có lẽ là một lần “lời nhất” trong tất cả những lần bại gia.

“Hồ Nữ, từ hôm nay trở đi, buổi tối chúng ta lại cùng nhau ngủ cho đến khi...” Diệp Lăng nói ra một câu kinh người, làm bốn nữ tử ở đây ngẩn ngơ, mà hắn còn chưa nói hết đoạn sau nhưng cũng không ai đi quan tâm cái đấy.

Không lâu sau, tứ nữ tựa hồ cũng hiểu được hóa ra lời hắn còn chưa nói hết chính là...

“Tiểu vương bát đản, quả nhiên là trở nên thông minh a, biết phải ôm Hồ Nữ của người ngủ.” Long An Kỳ cũng không để ý cái này, dù sao Hồ Nữ là nữ nô của Diệp Lăng, đây cũng là hiện tượng bình thường thôi.

“Chỉ biết ôm Thái Nhã, không cần tỷ tỷ ta, hừ! !” Diệp Lam Vũ lại có điểm ghen tỵ, bất quá cũng không ngăn cản, trên mặt còn lộ vẻ cười ám muội.

“Diệp Lăng, người cũng dám làm trò trước mặt ta muốn ngủ với nữ nhân khác, chúng ta ly hôn! !” Đây là lời Thất công chúa nói, nhưng ai cũng biết nàng chỉ giả vờ giận dữ mà thôi.

“Ly cái gì hôn, chúng ta còn chưa có kết hôn.” Diệp Lăng sửa chữa.

“Kết hôn là chuyện sớm hay muộn thôi.” Thất công chúa cười nói.

“Vậy tùy người, ly hôn thì ly hôn.” Diệp Lăng mang bộ dáng “ta không sợ” nói.

“Người... Hừ...” Thất công chúa lâm vào chán nản.

Về phần Hồ Nữ thì chỉ có một chữ –

“Được!”

Mới mười ba tuổi mà thôi, ngủ cùng một chỗ cũng không có vấn đề gì lắm. Chỉ là, người nào đó sẽ nghĩ như vậy sao, rốt cuộc có phải hắn chỉ đơn giản muốn Hồ Nữ ngủ bên cạnh hắn sao? Hay là hắn có mục đích khác?

Hoặc là, hắn cũng có cái loại “đặc thù ham mê” này? Dù sao tâm lý của hắn cũng là một người trưởng thành rồi, trên lý luận hắn là như vậy.

Đáp án của vấn đề này là... Trên thực tế, trong một thời gian ngắn sau này, tuy mỗi ngày Diệp Lăng đều ôm Hồ Nữ ngủ chung giường chung chăn, bất quá vền vẹn chỉ là ôm, cũng không có làm động tác gì khác, đương nhiên, phản ứng sinh lý thì tất nhiên là không tính...

31. Chương 31: Linh Hồn Dung Hợp (3).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 31: Linh hồn dung hợp (3).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đánh máy: Địa Ngục Thiên Ma - LSB

Một buổi sáng của ba tháng sau, Hồ Nữ tỉnh lại từ trong mộng, nhìn Diệp Lăng còn đang ngủ, nàng cười nhẹ, đây là hạnh phúc sao? Cái này cũng không ai nói rõ được, có lẽ ngay cả nàng cũng không biết mình đang cười.

Cái đuôi nhỏ của Hồ Nữ lắc lắc, quẹt quẹt trên người Diệp Lăng một chút, quấy rối nho nhỏ một chút...

Sau đó, nàng bắt đầu thật cẩn thận chui ra khỏi vòng tay của Diệp Lăng, nàng không muốn đánh thức hắn, tuy nàng biết khi hắn ngủ lại giống như lợn chết vậy, gọi thế nào cũng không tỉnh, trừ phi tự hắn tỉnh lại.

Bất quá hoàn hảo, hắn làm việc và nghỉ ngơi coi như ổn định, lại có tiêu chuẩn, hầu như là hơn mười giờ tối đã ngủ, năm sáu giờ sáng sẽ rời giường.

Giống như bình thường, Hồ Nữ chuẩn bị bữa sáng linh tinh gì đó, sau đó bắt đầu luyện võ trong sân, nhưng mà khác với ba tháng trước, chiêu thức của nàng có điểm biến hóa.

Tuy rằng vẫn là loại phong cách dũng mãnh như trước, liên tục không ngắt, nhưng ở giữa lại có vài tia nhu kinh rất nhỏ, nhưng loại nhu kinh này lại làm cho chiêu thức của nàng càng thêm hoàn hảo, nó không làm cho người ta cảm giác lực lượng giảm đi, ngược lại làm cho người ta cảm thấy càng thêm cương mãnh hữu lực.

Chí dương chí cương, cái loại kiếm chiêu đi theo hướng cực đoan này không thích hợp với Hồ Nữ. Tuy nàng thiên sinh thần lực, nhưng dù sao cũng là nữ hài tử, bên trong tính cách cũng có một mặt ôn nhu, bởi vậy bên trong kiếm chiêu mang theo một ít âm nhu lực ngược lại sẽ tốt hơn.

Bất quá, âm nhu lực này cũng chỉ có một ít mà thôi, nếu không phải cao thủ, căn bản không thể nhìn ra huyền bí trong đó, chỉ cảm thấy chiêu thức của Hồ Nữ đầy khí phách, không hổ là tộc nhân của Hồ Tộc thôi.

Mà điểm này cũng không phải là đột nhiên Hồ Nữ ngộ đạo ra, mà là có cao nhân chỉ điểm. Cao nhân này là một người trong đầu có toàn bộ võ lâm bảo khổ, tuy hắn không có luyện tất cả các loại vũ kỹ được, nhưng hắn lại nghiền cứu qua chỗ mạnh chỗ yếu của các loại vũ kỹ, liếc mắt nhìn qua đã có thể thấy được khuyết điểm của người khác.

Hắn ở chung với Hồ Nữ lâu như vậy, đã sớm thuần thục với bộ vũ kỹ này lắm rồi, ưu khuyết đều rõ như lòng bàn tay, lập tức bắt đầu thực nghiệm, chỉ điểm sửa sai.

Trải qua thí nghiệm, hắn xác định vũ kỹ trên đại lục này rất mạnh, không, phải nói là phi thường mạnh. Truyền thừa và tinh luyện qua nhiều năm như vậy làm vũ kỹ của bọn họ phát triển đến một trình độ khó có thể tưởng tượng được. Cho nên hắn muốn dựa vào võ công trong võ lâm bảo khổ để vô địch thiên hạ thật sự không dễ chút nào.

Đây là sự thật, bất cứ ai muốn vô địch thiên hạ đều không phải là chuyện dễ dàng. Cho dù là kỳ tài ngút trời, cho dù là kỳ ngộ liên miên, muốn trở thành đệ nhất thiên hạ cũng không phải dễ.

Võ đạo vốn chính là một con đường gian khổ, mặc kệ trong tay ngươi có bao nhiêu con bài lợi hại cũng không dễ dàng.

Diệp Lăng hiểu được đạo lý này, hắn vẫn cố gắng tu luyện từng chút một, từng chút đề cao thực lực, hướng đến mục tiêu vô địch thiên hạ.

Kỳ thật, hắn cũng không muốn vô địch thiên hạ làm gì, hắn chỉ muốn mình có tuyệt đối năng lực đủ tự bảo vệ là tốt rồi, đây cũng là cách của hắn, hắn muốn hướng đến mục tiêu cao cao một chút, như vậy hắn mới không ngừng cố gắng, không bao giờ lơ lửng.

Đây là một bí quyết nho nhỏ của hắn, đương nhiên cũng là của rất nhiều người. Muốn lấy tám mươi điểm thì phải đặt mục tiêu tại một trăm điểm.

Bây giờ hắn đang tu luyện nội lực và võ công. Từ cái ngày hắn khôi phục trí nhớ hắn cũng đã bắt đầu tu luyện lại rồi.

Tuy nói thân thể này tu luyện lại từ đầu, nhưng hắn đã có một lần kinh nghiệm rồi, cho nên tiến độ lần này rất nhanh, thời gian ba tháng đã có thể so sánh với ba năm của hắn trước kia. Lúc đó, hắn mất rất nhiều thời gian để học tập và tìm tòi.

Chỉ là, với cái trình độ này, nhiều nhất cũng chỉ có đủ năng lực tự bảo vệ mình mà thôi, vẫn không thể kiêu ngạo trước mặt người khác được. Mà hắn cũng hiểu được làm người thì phải khiêm tốn nên cũng không muốn kiêu ngạo làm chi. Tất nhiên là chỉ nói về mặt võ học, những mặt khác thì không dám cam đoan...

Mà hắn cũng không lựa chọn tu luyện thêm ma pháp hay đấu khí, đi làm cái gì mà vũ song tu thực “trâu bò”, vèn vèn chỉ tu luyện võ thuật cổ, nội lực.

Hắn không tham, hắn nhớ rõ vị tổ tiên để lại võ học bảo khổ kia có lưu lại một câu, tham thì thâm, phải bước từng bước một.

Thứ hai, hắn hiểu được bất kể là đấu khí, ma pháp hay nội lực kỳ thật cũng giống giống nhau thôi, đều rèn luyện chính mình, phát huy tiềm năng của thân thể. Khác là đấu khí chú trọng tu luyện thể chất, ma pháp lại chú trọng tại tinh thần, mà nội lực, dùng lời của hắn mà nói, kỳ thật cũng có thể nói là một loại đấu khí, chỉ là nội lực có điều tinh tế hơn một chút, tu luyện đến cả kinh mạch.

Đương nhiên cái này chỉ là tình huống đại khái mà thôi. Kỳ thật theo hắn hiểu, đại bộ phận đấu khí đều thuộc loại ngoại công, chỉ có một ít là thuộc loại nội công, có một số cực nhỏ là nội ngoại đồng tu, nhưng tất cả đều không có ngoại lệ, không có cái nào tu luyện đến kinh mạch.

Trừ những nguyên nhân đó ra, kỳ thật có một nguyên nhân trọng yếu nhất, đó là thân thể hắn không có bất cứ thiên phú thuộc tính gì, vô luận là tu luyện đấu khí hay ma pháp cũng sẽ không được gia tăng, vậy thì không bằng đi tu luyện nội công cho khỏe.

Những điều này đều là Diệp Lăng phỏng đoán mà thôi. Nhưng có đôi khi sự tình thường phát triển trở nên rất kỳ quái, phỏng chừng chính hắn cũng không nghĩ ra khi tu luyện đến tận cùng sẽ trở thành cái gì nữa, chỉ có từng bước tu luyện mới có thể biết được kết quả này. Có lẽ “giữa đường” sẽ có ngã rẽ, sẽ có đường vòng, sẽ có chướng ngại, nhưng với những cái đó hắn đã sớm giác ngộ rồi.

Nếu như không có phần giác ngộ này thì hắn căn bản không cần tu luyện, chỉ cần tiếp tục làm bại gia tử là được, cả đời này cũng sẽ không có phong ba gì lớn lao. Chỉ là, một khi hắn mất đi sự bảo hộ của Diệp gia thì hắn sẽ không có năng lực tự bảo vệ mình nữa.

Mà với một thân võ nghệ của Diệp Lăng thì rất nhiều năm sau cũng không mấy ai biết, đó cũng không phải do hắn giấu diếm, mà vì hắn có một ít thành tích tại một phương diện khác nên hoàn toàn không cần phải hiển lộ một thân võ nghệ làm gì, đó cũng là chuyện mà hắn không nghĩ tới.

Điều này với hắn giống như “bất chiến tự thành” vậy, mà khi những người khác biết được điểm này cũng là chuyện của rất nhiều năm về sau rồi. Bây giờ Diệp Lăng đang khiêm tốn làm việc, làm một tên bại gia tử bình thường, một tên công tử ăn chơi trác táng nho nhỏ mà thôi. Không ai biết được rốt cuộc hắn có bao nhiêu năng lực, bởi không có cơ hội để hắn bày ra năng lực của mình, mà hắn cũng lười trưng ra cho thiên hạ xem.

32. Chương 32: Thái Nhã Chi Nhận (1).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 32: Thái Nhã Chi Nhận (1).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đánh máy: Địa Ngục Thiên Ma - LSB

Bại gia tử, ăn chơi trác táng vân vân tại cái đế đô này, tại cái Hoàng Gia Học Viện này chỗ nào đều có, hơn một tên Diệp Lăng cũng không có nhiều lên bao nhiêu, ít đi một tên Diệp Lăng cũng chẳng ít đi là mấy, thuộc loại có thể có thể không, cũng là loại người dễ dàng bị coi thường nhất.

Tình huống này có lẽ làm người ta cảm thấy có chỗ kỳ quái. Trước kia Diệp gia Thập Tam thiếu gia là một tên ngốc, có rất nhiều người chú ý hắn. Mà bây giờ mọi người đều biết Diệp gia Thập Tam thiếu gia hết ngốc rồi thì lại không ai hỏi đến, độ nổi tiếng và chú ý xuống dốc không phanh.

Ai, được rồi, ta lại làm một “người thường” vậy!

Kỳ thật sự nổi tiếng của hắn bị giảm xuống cũng có nguyên nhân từ chính hắn. Có lẽ vì trước kia hắn rất rêu rao, có lẽ vì thói quen cuộc sống như người thường từ đời trước của hắn, hắn cũng rất khiêm tốn, lâu lâu lại ngẫu nhiên xảy ra một ít sự kiện cũng rất nhanh bị người ta quên lãng. Dù sao ở đây cũng là đế đô, là nơi phong vân tụ hội, ngày nào cũng có chuyện phát sinh mà.

Đương nhiên cũng vì hắn không biểu lộ ra thiên phú của mình, làm người ta cảm thấy tư chất của hắn thực bình thường. Ai cũng biết Diệp gia Thập Tam thiếu gia trở nên thông minh hơn, nhưng chỉ là tương đối mà thôi, tư chất của hắn vẫn tầm thường như vậy, thậm chí còn có một loại cảm giác kỳ quái là Thập Tam thiếu gia bây giờ không thông minh bằng ngày trước nữa cơ.

Trong một vài phương diện đúng là như thế thật. Trước kia khi Diệp gia Thập Tam thiếu gia trả lời một ít câu hỏi, tuy rất kỳ quái, nhưng lại có những giải thích rất độc đáo. Bây giờ khi hỏi hắn, câu trả lời của hắn là chính xác, nhưng không có những giải thích độc đáo này.

Càng là như vậy lại càng không ai chú ý đến hắn, hơn nữa ai cũng biết hắn là một phế tài không có thiên phú thuộc tính gì cả, cho dù hắn có cố gắng đến đâu thì cũng không nên trò trống gì cả.

Đối với người trên đại lục này mà nói, thực lực là một chỉ tiêu quan trọng nhất, cho nên cũng dần dần quên đi “phế tài” vận năm khó gặp này.

“Phế tài, thiếu gia mới không phải phế tài, hắn chỉ khinh thường tranh đua với các người thôi.” Mỗi lần nghe người khác nói về thiếu gia mình, Hồ Nữ luôn rất tức tối, nói thầm trong lòng.

Ở trong lòng Hồ Nữ, thiếu gia của mình là số một, cho dù ngày trước hơi ngu ngu cũng là tốt nhất rồi, bây giờ càng không cần phải nói. Nếu thật sự là một phế tài, làm sao có thể chỉ điểm võ kỹ của mình, hơn nữa lại còn tìm cho mình một bộ bí quyết thích hợp võ kỹ và đấu khí của mình nữa.

Sau khi Hồ Nữ luyện xong quyền pháp liền tiến vào giai đoạn luyện vũ khí. Nàng lấy ra một thanh vũ khí dài, một trong bốn loại Đường đao - Mạch Đao, Mạch Đao là một loại vũ khí chiến tranh trọng yếu của quân đội nhà Đường, đây là quân dụng, nghiêm cấm dân gian chế tạo và tàng trữ. Loại đao này được phát triển từ Trảm Mã Kiếm của Vũ Lâm Quân, là quân chủ lực mà nhà Hán dùng để đối kháng với kỵ binh Hung Nô.

Mạch Đao hai lưỡi, chuôi dài bốn thước, trang bị cho trọng trang bộ binh, là một loại vũ khí có lực sát thương rất lớn trên chiến trường, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Mà sau thời Đường, trong lịch sử cũng rất ít khi nhìn thấy tung tích của Mạch Đao. Bởi giá trị chế tạo của Mạch Đao rất quý, là một loại xa xỉ phẩm. Không thịnh vượng như thời Đường thì phỏng chừng không có mấy triều đại có thể kham nổi quân phí như vậy.

Bất quá nếu chỉ là một thanh, tin rằng nhiều người có thể kham nổi, nhất là với bại gia tử như Diệp Lăng, chỉ như bữa sáng mà thôi.

Trải qua thiết kế, đặt nguyên liệu, chế tạo. Dưới thể công của đại lượng kim tề, một thanh Mạch Đao có thể lưu truyền muôn đời với tài liệu bạc nhất, thợ rèn khéo léo đã hoàn mỹ hiện thế.

Kỳ thật, thiết kế này cũng không phải của Diệp Lăng, hắn chỉ dựa vào một quyển “Binh Khí Phổ” trong võ lâm bảo khố, căn cứ Mạch Đao được ghi lại ở trên đó mà tạo ra thôi. Trong bản Binh Khí Phổ kia, ngoài binh khí của các triều đại Trung Quốc ra, còn có một ít kỳ môn binh khí, thậm chí còn có Gia Cát Liên Nỗ trong truyền thuyết, có thể bắn ra ba mũi tên cùng một lúc, thậm chí có ghi lại cả súng ống đạn dược nữa.

Giá trị của bản Binh Khí Phổ này phỏng chừng không kém với bản luyện kim bút ký kia là bao, bất quá cái này nằm trong đầu Diệp Lăng, mà hần hẩn là không lấy ra cho người khác làm gì.

Muốn biết vì sao Diệp Lăng lại nhớ kỹ bản Binh Khí Phổ này, kỳ thật đó là một loại “sở thích” cộng đồng của đa số nam nhân, thích nghiên cứu binh khí, vô luận là vũ khí lạnh hay là vũ khí hiện đại cũng nghiên cứu cả.

Cho nên khi phát hiện ra bản Binh Khí Phổ này, hần như nhặt được chí bảo, ngày đêm nghiên cứu cho thấu đáo.

Lại nói, trong rất nhiều binh khí hần lại chọn Mạch Đạo này, cũng không phải là trùng hợp mà là trải qua suy nghĩ cân nhắc rất lâu, hần cho rằng loại Mạch Đạo này thích hợp với Hồ Nữ nhất. Bên cạnh trang có bản thiết kế Mạch Đạo này còn có một quyển sách đã chỉnh sửa lại về Dương Gia Thương Pháp, chuyên nhằm vào Mạch Đạo, có thể phát huy Mạch Đạo đến cực hạn.

Dương Gia Thương Pháp được tổng kết từ trên chiến trường, toàn bộ đều là chiêu thức đơn giản lại trực tiếp nhất. Bất quá, chiêu thức tuy đơn giản nhưng uy lực lại không nhỏ, hơn nữa chiêu thức càng đơn giản lại càng dễ biến chiêu, càng dễ phát triển ra những chiêu thức thích hợp với chính mình hơn.

Khi nhìn thấy bộ Dương Gia Thương Pháp này, hai mắt Hồ Nữ sáng ngời, thực rõ ràng nàng rất thích bộ vũ kỹ này, càng thích Mạch Đạo mà Diệp Lăng đưa cho nàng.

Kỳ thật, thanh Mạch Đạo này với Mạch Đạo trong bốn loại Đường Đạo kia có khác nhau một chút. Trên Binh Khí Phổ, có hai bản thiết kế Mạch Đạo, một là nguyên thủy, một là thích hợp với Vũ Giả, đã có chút thay đổi, làm cho nó càng thích hợp cho Vũ Giả sử dụng hơn mà không phải chuyên nhằm vào chiến trường như trước nữa. Dù sao nó cũng đến từ một cái võ lâm bảo khố.

Trong bản mới này còn có một ít cơ quan rất có ý nghĩa, bất quá Diệp Lăng lại cảm thấy loại cơ quan này không thích hợp với vũ kỹ của thế giới này. Nhưng hần cũng cảm thấy nhiều hơn một chút cũng chẳng sao nên cũng giữ lại. Dù sao hần cũng không ngại thêm vào chút đỉnh tiền, như vậy không phải càng bại gia hơn một chút sao?

Nhưng hần lại chưa nói chuyện này với những người khác, kể cả Hồ Nữ. Đây không phải hần muốn gạt Hồ Nữ, nhưng hần cảm thấy Hồ Nữ không có khả năng dùng đến những cơ quan này, quan trọng nhất là hần biết tính cách của Hồ Nữ, biết nàng sẽ không bao giờ dùng những cơ quan này.

Lúc ấy Hồ Nữ hỏi thanh Mạch Đạo này gọi là gì, còn bộ vũ kỹ này nữa, Diệp Lăng nghĩ nghĩ, sau đó nói: “Chuôi đao này cứ gọi là Hồ Nữ Chi Nhận (*) đi, vũ kỹ thì là Dương Gia Thương Pháp.”

Diệp Lăng cũng không muốn chiếm lấy thành quả của tổ tiên, cũng không muốn tùy tiện đổi tên, phải biết tôn trọng. Giống như lúc trước cái người chỉnh sửa lại Dương Gia Thương Pháp, không phải cũng vẫn để nguyên tên gọi sao? Chỉ có tăng thêm một ít từ như chỉnh sửa vân vân mà thôi.

“... , thiếu gia, người không thể đứng đắn một chút sao, cái tên này làm sao ta dám nói với người được.” Hồ Nữ tức giận nói.

“Như vậy không tốt à, vậy... Thái Nhã Chi Nhận(**) đi.”

“... , được rồi, tên này tốt hơn một chút.” Hồ Nữ đoán là dù có đổi tiếp cũng không được cái tên gì hay ho cả, ít nhất cái tên này cũng không khó nghe lắm.

Trên đại lục này có rất nhiều đồ vật mệnh danh kiểu như vậy, dùng tên của “sở hữu giả” hoặc “chế tạo giả” để mệnh danh, ví dụ như Ngã Tát Lạp Chi Trảo, Khắc La Chi Nhận vân vân.

* Móng vuốt của Hồ Nữ

** Móng vuốt của Thái Nhã

33. Chương 33: Thái Nhã Chi Nhận (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 33: Thái Nhã Chi Nhận (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đánh máy: Địa Ngục Thiên Ma - LSB

“Kỳ thật cái chuôi Thái Nhã Chi Nhận này còn có thể nâng cấp lên nữa cơ, để sau này ta nghiên cứu về đúc kiếm xem sao, tạo ra cho người một thanh thần khí chơi.” Diệp Lăng nhìn Thái Nhã Chi Nhận trong tay Hồ Nữ, tựa hồ hẳn vẫn còn cảm thấy bất mãn.

Câu này nếu bị người khác nghe thấy nhất định sẽ muốn bóp chết hẳn. Thanh Thái Nhã Chi Nhận này dùng không biết bao nhiêu tài liệu hi hữu, là bảo vật mà biết bao nhiêu người tha thiết mơ ước, hơn nữa toàn mời những thợ rèn trình độ cao nhất, giá trị chế tạo cao đến nỗi làm người ta chùn bước, cho dù người trong hoàng gia cũng chưa chắc có được vũ khí như vậy.

Mà hẳn lại tạo ra một thanh vũ khí như vậy chỉ để đưa cho “nữ nô của hẳn” sử dụng, quả nhiên không hổ là bại gia tử.

Đã thế thì thôi, điều làm người ta buồn bực là hẳn lại còn ghét bỏ thanh vũ khí này, chê ỏng chê eo, hỏi có làm người tức điên không chứ..

Mà cái gọi là đúc kiếm kia cũng không phải là kết quả của võ lâm bảo khổ mà là kỹ thuật của thế giới này, được ghi lại trong luyện kim bút ký, lợi dụng luyện kim thuật để chế tạo vũ khí hoặc là tinh luyện lại một thanh vũ khí. Đương nhiên, trong võ lâm bảo khổ cũng có mấy bộ sách tương tự như vậy, mà Diệp Lăng cũng đem những tri thức đó dung hợp vào, kết hợp, tạo thành một kỹ năng mới của riêng mình.

Bất quá điều này cần phải có thời gian, có lẽ là vài năm sau sẽ thành công, cũng có lẽ là lâu hơn nữa.

“Đã tốt lắm rồi, ta rất thích.” Lúc đó Hồ Nữ vuốt ve Thái Nhã Chi Nhận, cảm thấy mỹ mãn nói.

...

Đâm, gạt, bổ, chém...

Hồ Nữ cầm Thái Nhã Chi Nhận, làm đủ các loại động tác ở trong sân, múa may thanh Mịch Dao thật mạnh mẽ đầy uy lực, một cỗ kinh khí lan ra tứ phía.

...

“Hồi Mã Thương!”

Hồ Nữ xoay người, xoay thanh Thái Nhã Chi Nhận một vòng, đâm thẳng về phía sau, Mịch Dao mang theo đầu khí mãnh liệt phá không về phía trước.

“Ba ba...”

Tiếng vỗ tay vang lên, Hồ Nữ nhìn thấy Diệp Lăng đang đứng trước mặt mình. Bởi vừa rồi luyện công rất tập trung nên cũng không biết Diệp Lăng đã đi ra.

“Thiếu gia, người tỉnh rồi sao? Ta lập tức hầu hạ người...” Hồ Nữ lập tức thu hồi Thái Nhã Chi Nhận, sau đó theo thói quen, có chút cuống lên nói.

“Không cần, ta đã rửa mặt, ném qua bữa sáng rồi, người cứ tiếp tục luyện, Hồi Mã Thương của người ngày càng thuần thực, cho dù không có đầu thương cũng có thể thọt chết người.” Diệp Lăng cười nói.

Kỳ thật Hồ Nữ đều chuẩn bị tốt cả rồi, Diệp Lăng cũng chỉ cần cầm đũa ăn cơm, cầm khăn rửa mặt mà thôi. Nếu chỉ có như vậy còn làm không được thì chết đi cho khỏe.

“Đa tạ thiếu gia.” Hồ Nữ lại quen miệng nói, nhưng trong lòng nàng khô tránh khỏi nghi ngờ –

Không biết vì sao thiếu gia thích nói “không có đầu thương cũng có thể thọt chết người” như vậy, cái này rất đơn giản nha, chỉ cần thêm vào một ít đầu khí thì không cần phải thuần thực cũng có thể thọt chết người mà.

Lúc này Diệp Lăng đã lấy ra một đồng sách, tiếp tục nghiên cứu luyện kim thuật. Bây giờ càng ngày hắn càng ham mê luyện kim thuật, hắn phát hiện có rất nhiều điều rất có ý nghĩa trong đó.

Luyện kim thuật không chỉ có thể dùng trong chiến đấu, còn có thể dùng trên rất nhiều khía cạnh khác. Chẳng hạn như kỹ thuật đúc kiếm mà hắn vẫn luôn nghiên cứu, lợi dụng chuyển hóa trận trong luyện kim thuật, có thể đạt đến trình độ không cần lò rèn vẫn có thể tạo ra vũ khí, chỉ cần luyện đến cảnh giới nào đó, thậm chí còn có thể vượt qua việc rèn bình thường nữa.

Hơn nữa tốc độ nhanh hơn rèn rất nhiều. Nhược điểm duy nhất là cần luyện kim kỹ thuật thật cao siêu, lại cần có rất nhiều năng lượng. Mà năng lượng một người có thể sử dụng chỉ có hạn mà thôi.

Bên cạnh đó, ngoài vũ khí còn có thể tạo ra những thứ khác nữa.

Không chỉ là tạo ra, còn có rất nhiều thứ thú vị, hơn nữa kết hợp với một ít thứ mà Diệp Lăng có được từ trong võ lâm bảo khố, hiệu quả giống như phản ứng hóa học vậy, xảy ra những phản ứng không tưởng.

Mà những thứ này chính là kỳ môn trận pháp và luyện đan thuật!

Kỳ môn trận pháp là một nhánh nhỏ trong kỳ môn độn giáp mà thôi, bất quá chỉ cần mình nó là đủ để người ta nghiên cứu cả đời này lẫn đời sau rồi, mà toàn bộ kỳ môn độn giáp thì lại càng thêm bao la rộng lớn.

Căn cứ người hiện đại nghiên cứu và giải thích, kỳ môn độn giáp là tinh hoa của nhân loại, cũng là đệ nhất bí thuật trong tam đại bí điển gồm Kỳ Môn, Lục Nhâm, Thái Ất. Là một loại học vấn có thể dự đoán trước tương lai, được xưng là Đế Vương Chi Học, lại mệnh danh là Đoạt Thiên Tạo Hóa Chi Học, cũng là một tác phẩm lớn nói về con người, về quy luật khoa học vận động của Địa Cầu. Mà sức hút của Địa Cầu cũng ẩn tàng trong kỳ môn độn giáp, làm cho vũ trụ vạn vật biến hóa theo quy luật tự nhiên cũng trở nên thâm ảo, càng trở nên chính xác.

Rất nhiều người đều biết đến cự tự chân ngôn, kỳ thật đó là Kỳ Môn Cửu Tự Quyết, cũng không phải thuộc Phật Môn, mà chỉ riêng cái này cũng làm cho người ta nghiên cứu rất rất lâu. Nói tóm lại, về phương diện này có nhiều thứ để nói lắm.

Cũng vì vậy nên Diệp Lăng chỉ mới nghiên cứu được một phần da lông của kỳ môn độn giáp mà thôi, nhưng chừng đó đã làm cho hắn sung sướng vô cùng.

Về phần luyện đan thuật, đây tuyệt đối là một truyền thuyết, rất nhiều thành phẩm của nó có hiệu quả tương tự như luyện kim thuật, thuốc nổ cũng là kết quả của luyện đan thuật, còn có cả thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết nữa.

Dưới sự kết hợp của ba thứ ấy, kết quả thật làm cho người ta mỗi mắt ngóng trông nha.

Chuyện trước tiên mà Diệp Lăng cần làm là đem những tri thức có được từ võ lâm bảo khố dung nhập vào trong cái thế giới này. Điều này mất rất nhiều thời gian, cần không ngừng thí nghiệm mới được.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ không bác bỏ tri thức của thế giới này, trái lại, bởi cần phải dung hợp những tri thức không thuộc về thế giới này nên hắn phải hiểu được gấp đôi những tri thức của nó, chỉ khi hoàn toàn hiểu ra mới có thể kết hợp hai thứ đó lại với nhau.

Mà thân phận và bối cảnh của hắn cũng cung cấp cho hắn tinh lực và tiền tài, không lo lắng không suy tư, cứ vô tư đi thử nghiệm, hơn nữa hắn vốn học luyện kim thuật nên làm cho hắn có thể tiến hành nghiên cứu mà không ai hay biết.

Chỉ cần không phải chính hắn chủ động hiển lộ, căn bản là không ai có thể biết được rốt cuộc luyện kim thuật của hắn đã đạt đến trình độ nào rồi.

Thời gian cứ từng chút trôi qua, hai người cứ như vậy, một người vùi đầu đọc sách, cực kỳ im lặng, mà một người khác lại quơ thanh vũ khí dài, âm âm như lời đình phong bạo vậy.

Động tác của Hồ Nữ càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng cơ hồ không thể nhìn thấy thân thể của nàng ở đâu, nơi nơi đều có tàn ảnh của Thái Nhã Chi Nhận, kinh khí của nàng tràn ngập cả cái sân.

Tuy rằng nơi nơi đều là bóng đao nhưng chiêu thức của Hồ Nữ cũng không phức tạp, đây vền vện là vì tốc độ của nàng tạo thành mà thôi, tốc độ xuất chiêu của nàng đã nhanh đến độ có thể lưu lại tàn ảnh.

Tàn ảnh, đây là một cái tiêu chuẩn để kết luận thực lực của Vũ Giả, có thể làm được điều này thì ít nhất đã tiến vào trình độ Nhân Cấp cao thủ, đương nhiên nàng cũng chỉ là Nhân Cấp cao thủ mà thôi, nếu dựa theo cấp bậc mà nói, là Nhân Cấp ngũ đẳng.

34. Chương 34: Thái Nhã Chi Nhận (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 34: Thái Nhã Chi Nhận (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đánh máy: Địa Ngục Thiên Ma - LSB

Lại nói, vũ kỹ mà Hồ Nữ tinh thông là đơn giản và trực tiếp, không có biến hóa phức tạp gì, mà cả đời này, nàng tu luyện chính là đem cái đặc điểm này phát huy đến tận cùng.

Lấy cách nói của Diệp Lăng, trên con đường võ học, ban đầu là từ đơn giản đến phức tạp, càng về sau lại là biến từ phức tạp thành đơn giản, đến cuối cùng đều sử dụng những chiêu thức vô cùng đơn giản, thậm chí vền vện chỉ là một cú đâm thẳng mà thôi.

Nhưng là tới cảnh giới này rồi thì dù người biết rõ quyền này sẽ đánh ra sao, đánh đến chỗ nào, nhưng vĩnh viễn người không thể né tránh được, trừ phi người cũng là tuyệt thế cao thủ cùng đẳng cấp.

Hồ Nữ cũng không phải là đem quá trình trung gian đó lược bỏ, nàng cũng từ đơn giản đến phức tạp, bắt quá cái phức tạp của nàng lại đơn giản hơn người khác rất nhiều.

Sau khi “lời đình phong bạo” đạt đến cực đỉnh, đột nhiên mọi thứ trở lại như bình thường, từ cực động biến thành cực tĩnh, khí kinh cũng theo đó mà biến mất, toàn bộ sân trở nên yên tĩnh lạ thường.

Mà có một điều kỳ quái là trong cả cái quá trình này, từ đầu đến cuối chung quanh Diệp Lăng đều thực yên lặng, thậm chí ngay cả một đồng sách hắc đặt trên bàn cũng vậy, không chút nào bị khí kinh của Hồ Nữ ảnh hưởng.

Đây cũng không phải là Hồ Nữ chiêu cổ Diệp Lăng, nàng vẫn không thể làm được điểm này, cách giải thích duy nhất là do chính bản thân Diệp Lăng, không biết hẳn dùng biện pháp gì làm cho cổ kinh khí khi đến chung quanh hẳn sẽ trở nên yên tĩnh lại.

Điểm này rất kỳ quái, nếu bị người nhìn thấy nhất định sẽ tràn ngập nghi hoặc, không rõ vì sao một cái Thập Tam công tử cái gì cũng không có nhưng lại hóa giải được cổ kinh khí này?

Chẳng lẽ Thập Tam công tử này thâm tàng bất lộ? Hay là hẳn có một ít luyện kim vật phẩm đặc thù, có thể bình ổn khí kinh chẳng!

Hồ Nữ lại không kỳ quái gì cả, có lẽ là nàng không chú ý, có lẽ là nàng đã quen rồi. Trước đến nay Diệp Lăng vẫn cứ ngồi bên cạnh như vậy.

Hơn nữa, mỗi ngày Hồ Nữ đều phát hiện một ít việc kỳ quái xuất hiện trên người Diệp Lăng, nếu chuyện gì nàng cũng đều ngạo nhiên thì nàng cũng đã sớm điên rồi!

“Thiếu gia, bây giờ ta đã hoàn toàn luyện thành Dương Gia Thương Pháp rồi.” Hồ Nữ tựa hồ có phần tranh công mà nói, muốn Diệp Lăng khen ngợi nàng một chút, câu đầu tiên của Diệp Lăng làm nàng rất vui vẻ.

Đương nhiên vền vền chỉ vì cảm tình giữa hai người mà thôi chứ không phải tính cách Hồ Nữ như vậy, nếu đổi lại là người khác nàng đã trực tiếp mặc kệ rồi. Mà Diệp Lăng cũng vậy, có đôi khi hắn cũng muốn Hồ Nữ khen mình một chút, muốn nàng sùng bái mình một chút.

Đây là một loại tình cảm thực đặc thù, cũng thực bình thường, chẳng qua loại tình cảm này trong cái xã hội hiện đại cũng khó thấy rồi, đó là loại cảm tình phát sinh khi lớn lên cùng nhau từ nhỏ đến lớn.

Cái loại tình cảm này không phân nam nữ, là một loại bằng hữu tri kỷ cùng mình lớn lên, cùng nhau chơi đùa, sau khi trưởng thành lại có thể cùng mình chia sẻ buồn vui, thành công hay thất bại.

“Ừ, không sai, chỉ cần một chút hỏa hậu nữa là được, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Thiếu gia ta cũng rất mạnh đấy, toàn bộ bút ký của Ban đã nhớ kỹ rồi, giờ chỉ cần nghiên cứu thêm mà thôi, cũng là vấn đề thời gian.” Diệp Lăng cười đáp, mà ánh mắt của hắn thủy chung cũng không rời khỏi quyển sách trên tay.

“Hừ! Lại trả lời có lệ với ta, ta đi tắm rửa đây, ngươi ngồi im đấy đừng lộn xộn.” Hồ Nữ hừ nhẹ, tựa hồ có điểm mất hứng, dặn một câu xong liền chui vào nhà tắm.

Nàng vẫn còn thói quen rằng Diệp Lăng vẫn cần người chiếu cố, vẫn là Thập Tam tiểu công tử ngốc nghếch kia. Bất quá, đối với nàng mà nói, cho dù Diệp Lăng đã trở thành một người bình thường, không, phải nói là nếu hắn không chỉ chăm sóc mình được mà còn có thể chăm lo cho người khác thì nàng vẫn sẽ xem hắn như một người cần mình chăm sóc vậy.

“Ừ, đã biết.” Diệp Lăng rất tự nhiên đáp, tiếp tục đọc sách, hưởng thụ một đoạn thời gian yên tĩnh này.

Thật lâu sau, một cô gái vọt từ ngoài vào, gõ đầu Diệp Lăng một cái hỏi: “Đệ đệ, ngươi mời một cái dong binh đoàn làm gì, bây giờ người ta đã tìm đến cửa rồi kìa, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Không phải là muốn bại gia cho vui à?”

Không cần giới thiệu cũng biết cô gái này là Diệp Lam Vũ, mà căn cứ kinh nghiệm của nàng, những hành vi tương tự như thế này của Diệp Lăng thường đều thuộc loại bại gia, thuần túy bại gia.

Diệp Lăng có chút ngẩn người, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Lam Vũ, tiếp tục ngẩn người, giống như đang nghĩ cái gì vậy.

Lúc này Diệp Lam Vũ còn không phát hiện biểu hiện kỳ quái của Diệp Lăng, nói tiếp: “Nhất định là như vậy, nếu không sao ngươi lại mời Anna Dong Binh Đoàn của người ta? Các nàng cũng được xếp hạng trong số một trăm dong binh đoàn mạnh nhất đại lục, hơn nữa lại là một trong số ít những dong binh đoàn toàn là nữ nữa. Đệ đệ, động cơ của ngươi thật không thuần khiết chút nào nha...”

“Ta rất thuần khiết.” Diệp Lăng ngơ ngác trả lời.

“...” Diệp Lam Vũ trầm mặc.

“Đệ đệ, rốt cuộc lần này ngươi muốn làm gì, không chỉ mời các nàng, còn muốn các nàng toàn bộ xuất động, một người cũng không thể thiếu. Ngươi đã yêu cầu nhiệm vụ hộ tống, vậy rốt cuộc là hộ tống cái gì?” Diệp Lam Vũ có điểm không rõ, tình huống lần này làm cho nàng thực mơ hồ.

Theo nàng biết, hai tháng trước An Na Dong Binh Đoàn đã nhận được ủy thác của Diệp Lăng, nhưng mãi đến bây giờ mới tìm đến cửa. Cũng không phải vì Diệp Lăng muốn vậy, cũng không phải vì các nàng quá bận, là vì yêu cầu của Diệp Lăng có điểm kỳ quái.

Yêu cầu của Diệp Lăng là muốn toàn bộ dong binh đoàn các nàng đều phải qua chấp hành nhiệm vụ lần này, nhất định phải toàn bộ, thời gian không là vấn đề, hắn có thể chờ toàn bộ dong binh đoàn các nàng tập hợp đủ.

Mà dong binh đoàn cũng chỉ biết đây là một nhiệm vụ hộ tống, ngoài ra không biết gì thêm nữa. Bình thường, nếu chuyện như vậy xảy ra, dong binh đoàn nhất định sẽ hỏi rõ tình huống, sau đó từ tình huống mà xem xét phải ra bao nhiêu người, chưa chắc là toàn bộ xuất động, cho dù là người ủy thác muốn cũng

chưa chắc đã đồng ý. Nhưng lần này các nàng lại đáp ứng rồi, bởi vì tiền thuê mà Diệp Lãng xuất ra rất cao, một cái giá mà không một dong binh đoàn nào có thể từ chối.

Lúc này các nàng đã hiểu rõ một điều, Diệp gia Thập Tam thiếu gia này không hổ là siêu cấp bại gia tử, hoàn toàn không để tiền vào trong mắt!

“Người có chắc là lần này không phải là chiêu bại gia mới của người không?” Diệp Lam Vũ nhìn Diệp Lãng đang ngẩn người, hết sức nghi ngờ hỏi.

Tuy rằng ba tháng này Diệp Lãng đã yên phận rất nhiều, hầu như không đi bại gia nữa, cũng không làm chuyện gì khác người nhưng ấn tượng từ trước mà hắn gây cho người ta quả thật quá sâu, cũng làm cho người ta không thể không nghi ngờ hắn lại “phát triển” thêm một cách bại gia mới, hắn cũng không cần phải hộ tống bảo bối gì.

Hơn nữa, từ nhỏ đến lớn Diệp Lam Vũ đều ở bên cạnh Diệp Lãng, nàng cảm thấy hắn căn bản không có gì cần hộ tống, đó là vì hắn cũng không có đối tượng cần hộ tống thứ gì đến, từ nhỏ đến lớn hắn đều ở để đô, không có tiếp xúc với ai ở bên ngoài, làm sao có thể có cái gì cần hộ tống xuất được.

“Không!” Diệp Lãng tựa hồ hồi tỉnh, sau đó dùng một loại ngữ khí lãnh đạm đầy ưu sầu nói: “Lần này không phải đùa, thật sự có việc...”

35. Chương 35: Nam Nhân Khóc Đi, Không Phải Tội (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 35: Nam nhân khóc đi, không phải tội (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đánh máy: endlesskid - LBS

Lúc này Diệp Lam Vũ cũng không đi nắm bím tóc của Diệp Lãng nữa, không nói đến hành vi này là đùa hay thật, nàng chỉ cảm thấy kì quái, vì sao đệ đệ mình lại có ngữ khí như vậy.

Ưu sầu, loại vẻ mặt này đến tận bây giờ vốn không có xuất hiện trên người đệ đệ mình. Từ nhỏ, mặc dù hắn có điểm thiếu hụt nhưng vẫn trôi qua rất khoái lạc, không có chút phiền não.

Bây giờ hắn đã trở thành một người bình thường, cũng ngày ngày nhàn nhã tự tại như vậy, ban ngày nghiên cứu luyện kim thuật, đến tối thì ôm Hồ Nữ ngủ.

Có chuyện gì làm hắn ưu sầu?

Diệp Lam Vũ muốn hỏi, nhưng không có cơ hội, ít nhất tạm thời không có.

Lúc này Hồ Nữ vừa tắm xong đi ra, trên người nàng còn mang thoang thoang hương thơm, đi đến chỗ Diệp Lãng, có điểm tò mò nhìn hai tỷ đệ trong sân.

Chuyện gì xảy ra vậy, vì sao vẻ mặt Lam Vũ tiểu thư có điểm quái dị, mà thiếu gia cũng có điểm quái quái.

Cảm giác của Hồ Nữ rất linh mãnh, ngay cả điểm nhỏ như vậy cũng có thể nhìn ra, không biết nàng vốn là như vậy hay là vì diễn viên chính là thiếu gia của nàng nữa.

Diệp Lãng đứng lên, nhẹ nhàng đi về phía Hồ Nữ, sau đó ôm nàng vào lòng, cứ lẳng lẳng như vậy, lẳng lẳng ôm, không nói tiếng nào.

“??” Hồ Nữ và Diệp Lam Vũ cảm thấy rất kì quái, hắn sao vậy?

Tuy buổi tối Diệp Lãng cũng ôm Hồ Nữ ngủ nhưng chưa bao giờ ôm nàng vào ban ngày, lại càng không làm trò trước mặt người khác như vậy.

“Thiếu gia, người làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?” Ngay từ đầu Hồ Nữ cũng không nói gì, cứ để Diệp Lăng ôm. Nhưng lần này Diệp Lăng ôm rất lâu, đã qua hơn mười phút vẫn cứ ôm như vậy, vẫn không nói câu gì.

Điều này làm cho Hồ Nữ càng ngày càng thấy kì quái, hoàn toàn nghĩ không ra.

Diệp Lăng chậm rãi tách ra, hai tay nắm bả vai nàng, hai mắt nhìn thẳng nàng nhẹ giọng nói: “Hồ Nữ, đừng trách ta, cũng không nên tức giận, ta chỉ vì tốt cho người thôi.”

“?? Thiếu gia, người đang nói gì vậy?” Hồ Nữ càng thêm hồ đồ, lời này là có ý tứ gì.

“Hôm nay...” Diệp Lăng nhìn Hồ Nữ, chuẩn bị nói ra nguyên do, muốn giải thích hết thảy, nhưng lúc này lại một người khác xông vào.

“Tiểu vương bán dẫn, người lại đang đùa trò gì thế? Dong binh đoàn ở ngoài kia là sao? Người muốn đưa cái gì đi mà mời toàn bộ Anna Dong Binh Đoàn đến, tiền thuê lại cao đến trăm vạn. Ba tháng này người không bại gia, còn tưởng rằng người đã cải tà qui chánh, không nghĩ đến người lại tích lại để phóng ra một lần a.” Long An Kỳ vọt vào sân, lớn tiếng trách mắng Diệp Lăng.

Đúng vậy, trăm vạn kim tệ, đây là khái niệm gì? Nhiệm vụ bình thường chỉ vài cái kim tệ, cao hơn một chút là mấy chục, nếu có nguy hiểm thì sẽ lại tăng lên, nhưng cao đến đâu cũng không quá mấy trăm hay mấy ngàn kim tệ mà thôi, nếu gặp nguy hiểm hơn thế nữa thì lại tăng thêm.

Nhưng là, cho dù là nhiệm vụ cao nhất, lại cực độ nguy hiểm như đi đồ long thì tiền thuê cũng không quá trăm vạn, thậm chí còn không cần nhiều đến vậy.

Đương nhiên tiền thuê này chỉ tính một mình Anna Dong Binh Đoàn mà thôi, có đôi khi một cái nhiệm vụ cần rất nhiều dong binh đoàn hợp tác. Giống như nhiệm vụ đồ long, tuyển đối không phải là một hai dong binh đoàn làm nổi, còn phải mời thêm không ít trợ thủ, phân phân chia chia một hồi, cuối cùng một cái dong binh đoàn nhiều nhất cũng chỉ có thể lấy được mấy chục vạn mà thôi.

Cho nên nếu so sánh bằng tiền thôi thì độ khó của nhiệm vụ này vượt xa bất cứ một cái nhiệm vụ nào. Bất cứ dong binh đoàn nào cũng sẽ đáp ứng, bởi vì có số tiền này có thể làm cho bọn họ phát triển nhanh hơn vài lần.

Mà Anna Dong Binh Đoàn sau khi nhận nhiệm vụ này, vài năm sau đó phát triển rất nhanh, lập tức vọt lên trước thứ hạng mười.

Cái này chẳng khác nào là thu được một số tiền đầu tư cực lớn. Điều này cũng khó trách Anna Dong Binh Đoàn chỉ trong hai tháng ngắn ngủn triệu hoán tất cả mọi người trở về, nếu là lúc thường, phỏng chừng hơn nửa năm cũng chưa chắc đã làm được.

Cũng vì thế, Anna Dong Binh Đoàn tặng cho Diệp Lăng một cái vị trí đội trưởng danh dự, xem hắn như khách quý cao cấp nhất, hắn yêu cầu gì các nàng cũng sẽ đáp ứng, có thể miễn phí liền miễn phí. Tuy rằng Diệp Lăng bại gia tử này hắn là không để ý miễn phí hay mất phí...

Chỗ tốt với Diệp Lăng đâu? Trên cơ bản là có được tất cả tin tức mà dong binh đoàn có. Diệp Lăng biệt tâm quan trọng của tin tức nên hắn biết đúng một trăm vạn cũng còn rẻ.

Còn một chỗ ưu đãi khác là thành viên của dong binh đoàn trọn bộ là nữ, hơn nữa còn có rất nhiều mỹ nữ, nhất là đội trưởng Anna, cho nên, Diệp Lăng làm một cái đội trưởng danh dự cũng có rất nhiều chỗ không tưởng.

Tóm lại một câu là những lợi ích vô hình này tự hồ như dùng một trăm vạn cũng mua không được.

Bất quá lúc này không ai thấy điều này, chỉ thấy xuất hiện thêm một khoản cực lớn để bại gia của Diệp Lăng mà thôi.

“Trăm vạn... Thiếu gia, người cũng quá xằng bậy a, người muốn hộ tống thứ gì?” Hồ Nữ nghe con số đó cũng sửng sốt, đây là kỉ lục bại gia cao nhất của Diệp Lăng, trước kia nhiều nhất cũng chỉ có sáu số, lần này lại đột phá bảy số rồi.

“Ta muốn hộ tống một thứ quý giá nhất cuộc đời mình, ta sẽ không để cho bảo bối của ta chịu một chút tổn thương nào.” Diệp Lăng nhìn Hồ Nữ cười nói.

“?? Cái gì? Người có bảo bối như vậy sao? Bút kì của Ban người còn đem ra làm đệm lót, cho tới bây giờ tựa hồ vốn không có cái gì làm cho người để bụng a.” Hồ Nữ hoài nghi nói, từ nhỏ cho đến giờ nàng chưa thấy Diệp Lăng coi trọng vật gì cả.

Nếu như một luyện kim thuật sĩ nào nghe được những lời này của Hồ Nữ nhất định sẽ kêu trời gọi đất, tiến hành thảo phạt Diệp Lăng. Hẳn vậy mà dám đem bút kì làm đệm lót, trong tay hẳn lại là bản gốc nha, không phải bản phục chế.

“Mấy thứ đó đều là vật chết, hơn nữa ta cũng đã nhớ kĩ rồi, cần gì phải để bụng. Bảo bối của ta chính là người, người vĩnh viễn là bảo bối trong bảo bối của ta.” Diệp Lăng mỉm cười nói với Hồ Nữ, tuy những lời này của hắn có chút “xạo xạo” giống như nói giỡn vậy nhưng bất luận kẻ nào cũng có thể cảm thấy những lời này của hắn là thật, hơn nữa lại vô cùng chân thật đáng tin.

“Hừ, lai chọc ta vui, người vĩnh viễn xam ta là bảo bối mới là lạ... Khoan khoan, người nói cái gì?” Ngay từ đầu Hồ Nữ còn không kịp phản ứng nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện ra vấn đề.

Nói mình là bảo bối thì không phải là nói thứ cần hộ tống là mình sao?

Tất cả đều thông suốt rồi, vì sao trước đó hắn lại nói mình đừng trách hắn, cũng đừng nóng giận, hóa ra là thế, là muốn tiến mình đi.

Hồ Nữ nghĩ như vậy trong lòng liền cảm thấy căng thẳng, nhìn Diệp Lăng, có chút sợ hãi hỏi: “Thiếu gia, người muốn tiến ta đi sao? Người không cần ta nữa sao?”

“Ngốc à, sao ta lại không cần người được!” Nhìn thấy Hồ Nữ sợ hãi, Diệp Lăng lại ôm nàng vào lòng, sau đó ôn nhu nói.

“Vậy sao người còn muốn đưa ta đi?” Hồ Nữ ở trong lòng Diệp Lăng run nhẹ, vẫn rất sợ hãi.

36. Chương 36: Nam Nhân Khóc Đi, Không Phải Tội (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 36: Nam nhân khóc đi, không phải tội (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đánh máy: endlesskid - LBS

“Trước sau gì người cũng phải về nhà, không thể ở bên cạnh ta mãi được, người còn có người thân nữa mà. Người đã ở đây tám năm rồi, thời thơ ấu của người không nên chỉ có ta mà còn phải có thân nhân, có gia đình nữa. Bây giờ cũng không tính là quá muộn đâu, còn có thể cứu vãn được.” Diệp Lăng nhẹ nhàng nói.

“...” Hồ Nữ nghe vậy bắt đầu trầm mặc, cũng lẳng lặng ôm Diệp Lăng thật chặt. Nàng hiểu, sau cái ôm này có lẽ phải tách ra một thời gian rất dài.

Lúc này Diệp Lam Vũ và Long An Kỳ đột nhiên cảm thấy xấu hổ, các nàng chỉ biết bắt Hồ Nữ đi chiếu cố Diệp Lăng mà thôi, trước giờ cũng chưa từng nghĩ cho Hồ Nữ.

Có lẽ chỉ có bằng hữu tri kỷ nhất mới có thể nhận ra Diệp Lăng chưa từng xem Hồ Nữ như nữ nô mà thật sự xem nàng như thanh mai trúc mã của mình, là bằng hữu tri âm thật làm sao mà hắn không nhận ra nỗi nhớ nhà của nàng chứ.

Kỳ thật ở trước mặt Diệp Lăng, Hồ Nữ cũng không có giữ lại cái gì, cũng từng nói qua trong nhà mình có ai. Đôi khi nàng lại ngắm người một mình dưới ánh trăng, nhớ nhà...

Vì vậy nên Diệp Lăng cũng biết nàng không phải là cô nhi, nếu vậy chẳng phải nàng cũng có cha mẹ trưởng bối, có những người nhà yêu thương nàng.

Trước kia Diệp Lăng còn mơ mơ màng màng nên căn bản không để ý chuyện này. Khi hắn trở lại thành chính mình hắn đã nghĩ đến chuyện này rồi, chỉ là hắn có chút tư tâm muốn Hồ Nữ ở bên hắn thêm ba tháng.

Đương nhiên trong ba tháng này hắn cũng dạy Hồ Nữ một ít võ kỹ, còn một ít kỹ năng bảo mệnh đặc biệt nữa.

Bây giờ thì dường như ai cũng hiểu vì sao Diệp Lăng đột nhiên yêu cầu ngủ chung với Hồ Nữ, hóa ra lúc đó hắn cũng đã có quyết định này rồi, mà trong khoảng thời gian này hắn luôn phải một mình chịu đựng đau khổ trong lòng, bên ngoài vẫn cười nói như thường.

Nghĩ như vậy tâm của Hồ nữ rất đau xót nên cũng không trách Diệp Lăng không nói cho nàng biết.

“Nhưng mà thiếu gia à, ta đi rồi thì không còn ai chăm sóc ngươi nữa, ngươi lại luôn ngốc nghếch vụng về a.” Thanh âm Hồ Nữ mang theo ưu thương nhẹ nhàng.

“Bây giờ ta đã không còn ngốc như trước, ta biết tự lo bản thân mà, ngươi không cần phải lo lắng.” Diệp Lăng nhẹ nhàng nói, muốn cho Hồ Nữ an tâm.

“Có mới lạ ý! Ngươi cũng không khá hơn bao nhiêu, vẫn thường xuyên mơ màng ngốc nghếch.” Hồ Nữ trực tiếp bác bỏ lời của Diệp Lăng, nàng hiểu hắn còn hơn chính bản thân hắn.

Diệp Lăng mặc dù đã khôi phục trí nhớ, nhưng đúng như Hồ Nữ nói, đôi khi hắn cứ mơ mơ màng màng phản ứng cũng rất trì độn, không biết có phải chịu ảnh hưởng của trước kia không hay hắn vốn là như vậy nữa.

May mắn thay đều là những việc nhỏ mà thôi, điều này cũng làm cho người khác cảm thấy hắn không mất đi điểm đáng yêu này.

Đối với việc này, Diệp Lăng cũng không quan tâm lắm, đám người Long An Kỳ và Diệp Lam Vũ cũng thế, việc nhỏ sẽ có hạ nhân xử lý, chỉ cần khi làm đại sự không hồ đồ là được.

Có lẽ thật sự quan tâm chuyện này cũng chỉ có một mình Hồ Nữ.

“Không sao cả, từ từ rồi sẽ ổn thôi.” Diệp Lăng nhìn như tùy ý nói một câu.

“...”

Hồ Nữ không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng ngáy người.

Đến lúc này trong sân cũng không có ai phát ra thanh âm nữa, chỉ lẳng lặng chờ đợi thời gian trôi qua thôi, mà Diệp Lăng với Hồ Nữ tựa hồ cũng muốn thời gian ngừng trôi, dính chỉ vào thời khắc này vậy.

Nhưng thời gian vô tình không vì bất cứ ai mà dừng lại, nên chuyện cần đến cũng sẽ đến, đội trưởng Anna cũng đã đến nên Diệp Lăng và Hồ Nữ không thể không tách ra, bắt đầu cùng đội trưởng Anna nói chuyện về nhiệm vụ lần này.

Yêu cầu của hắn rất đơn giản, bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo đảm cho Hồ Nữ không bị tổn thương chút nào, nếu cảm thấy không làm được có thể gọi thêm người hỗ trợ.

Đối với yêu cầu của Diệp Lăng, Anna xinh đẹp ngẩn ngơ, có điểm không tin đây là sự thật chẳng?

Cũng không phải là yêu cầu rất cao mà là quá thấp, chỉ hộ tống Hồ Nữ mà thôi, căn bản không cần toàn bộ dòng binh đoàn xuất động, cũng không cần nhiều tiền thuê như vậy. Chỉ cần bảy phần mười, không, chỉ cần một phần trăm số tiền thuê là đủ rồi.

Đối với đại lục, Hồ Nữ cũng không phải là nhân sĩ trọng yếu gì, ít nhất trước mắt thì không. Cho dù một mình đi trên đường, trừ bỏ kẻ háo sắc ra sẽ không có ai sinh ra chủ ý đối với nàng. Như vậy tự nhiên không cần đội hình lớn như vậy bảo hộ.

Mặc kệ thế nào đi nữa Diệp Lăng cũng đã đưa ra yêu cầu như vậy, cũng cấp nhiều tiền thuê đến thế, tự nhiên các nàng phải làm một cách tốt nhất, sẽ không để cho Hồ Nữ có chút thương tổn nào.

Sau sự kiện này sẽ có rất nhiều người hỏi Diệp Lăng vì sao phải đưa ra đến trăm vạn tiền thuê, một Hồ Nữ cần bản không đáng cái giá này mà, cho dù chính bản thân hắn cũng không nhiều đến vậy.

“Thiếu gia, ta đi rồi ngươi phải biết tự chăm sóc mình đấy, ta sẽ trở lại.” Đây là lời Hồ Nữ nói trước lúc ra đi, giống như phải sinh ly tử biệt vậy.

Trở về thì tất nhiên phải về rồi, nàng vốn tính toán về nhà một thời gian xong lại phái người an bài cho mình đến Hoàng Gia Học Viện, Thú Nhân đệ tử trong Hoàng Gia Học Viện cũng không ít.

Làm sao nàng có thể yên tâm để Diệp Lăng một mình như vậy, cả đời này cũng không yên tâm được!

“Biết rồi, ta sẽ tự chiếu cố mình, nếu ngươi không trở lại thì ta sẽ đến thăm ngươi.” Diệp Lăng trả lời. Hắn hiểu Hồ Nữ, tự nhiên biết nàng sẽ trở về.

“Còn có, thiếu gia, trước khi ta trở về thì ngươi không được ngủ chung với Thất công chúa, nữ hài tử khác cũng không được.” Hồ Nữ khẽ nói, hình như là trêu đùa, nhưng hình như cũng là thật...

“Yên tâm, ta không phải là người tùy tiện như vậy!” Diệp Lăng rất nghiêm túc nói.

“Câu tiếp theo có phải là nếu ta tùy tiện thì không phải là người không?” Hồ Nữ cười nói, mà những lời này lại làm Diệp Lăng sững sờ.

“... , lời này ai dạy ngươi?” Sau khi ngây người Diệp Lăng cũng rất tò mò hỏi, đáng lẽ ra những lời này căn bản không lưu hành ở thế giới này chứ nhỉ.

“Ngươi chứ ai, hai năm trước ngươi nói câu này, lúc đó ngươi đang ở...” Hồ Nữ nhẹ nhàng nói, chậm rãi kể lại chuyện hôm ấy.

“...” Diệp Lăng lẳng lặng nghe, chuyện này hắn cũng quên mất tiêu, nàng nhớ rõ như vậy, mà đây vền vền chỉ là một chuyện hơi thú vị trong cuộc sống hằng ngày mà thôi.

Đây là lần thứ mấy rồi, thành viên của Anna Dong Binh Đoàn ở một bên trầm nghĩ, đây không phải là lần đầu tiên hai người nói lời tử biệt, sau đó lại chuyển qua chuyện khác, lưu luyến không rời.

Hai cái tiểu tử kia mới tí tuổi vậy mà đã quyến luyến không rời rồi, lớn lên không biết sẽ trở thành cái dạng gì nữa!

Bất quá mọi người cũng rất thích tình cảm giữa hai người, rất thích cái loại tình cảm thực tình khiết không mang chút tạp chất giữa hai người, cũng làm cho mọi người hồi tưởng lại “ngày xưa ấy”, hồi tưởng lại những người bạn ngày còn ấu thơ...

Đây là loại tình cảm đáng quý đến nhường nào. Chỉ là, còn có bao nhiêu người có thể giữ được đoạn tình cảm này??

Hy vọng hai người bọn họ vẫn có thể giữ được đoạn tình cảm này vĩnh viễn! Đó hầu như đều là mong ước của tất cả những người ở đây.

37. Chương 37: Nam Nhân Khóc Đi, Không Phải Tội (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 37: Nam nhân khóc đi, không phải tội (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đánh máy: endlesskid - LBS

“Được rồi, thiếu gia à, ta phải đi rồi! Giúp ta cố gắng chiếu cố bản thân cho thật tốt, được không?” Hồ Nữ nhìn Diệp Lăng, có chút không đành và lo lắng.

Giúp ta cố gắng chiếu cố bản thân cho thật tốt, được không?

Những lời này làm Diệp Lăng xúc động thật sâu, loại cảm giác này không thể dùng từ ngữ để biểu đạt được.

“Được, nhất định...”

Diệp Lăng nhìn theo đội ngũ hộ tống Hồ Nữ đi xa, mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng xe ngựa của Hồ Nữ nữa nhưng hắn vẫn ngẩn người một hồi lâu như vậy. Nếu không phải Diệp Lam Vũ nói chuyện, phỏng chừng hắn vẫn cứ đứng ngẩn ra như vậy.

“Tiếc nuối a! Có phải là đang hối hận vì sao lại không ích kỷ một chút hay không?” Diệp Lam Vũ cười cười đứng bên cạnh Diệp Lăng, nhẹ nhàng nói.

“Tiếc cái gì. Ta lại không phải là người bình thường! Ích kỷ? Trong từ điển của ta chỉ có vô tư dâng hiến!” Diệp Lăng có phần khoe mẽ mà nói, ai cũng có thể nhận ra được hắn đang phô trương...

“Được rồi, không nói cái này nữa. Ta rất kỳ quái vì sao mà người yêu thương nàng như vậy lại không đích thân đưa nàng trở về?” Diệp Lam Vũ cũng không muốn kích thích Diệp Lăng, nhìn thấy hắn khó chịu nàng cũng không thoải mái gì.

“Ta cũng muốn đưa, nhưng các người có cho ta đi không?” Diệp Lăng hỏi ngược lại.

“Không!” Đáp án của Diệp Lam Vũ và Long An Kỳ rất rõ ràng, các nàng làm sao có thể yên tâm để hắn đi ra ngoài được, các nàng sẽ kiên quyết phản đối.

“Không chỉ có các người sẽ không đồng ý, nàng cũng sẽ không đồng ý.” Diệp Lăng nhìn hướng Hồ Nữ tiêu thất, lãnh đạm nói.

Nàng sẽ không đồng ý, không chỉ vì suy nghĩ như hai mẹ con Long An Kỳ mà còn có điều cổ kị khác, nàng không muốn Diệp Lăng bị tộc nhân của nàng nhìn thấy, nàng không biết tộc nhân của nàng sẽ đối xử với thiếu gia mình ra sao.

Chuyện này Diệp Lăng cũng có thể đoán được, trước kia cũng từng nói qua rồi, khi Hồ Nữ nói về nhà của nàng, Thập Tam công tử nói muốn đến nhà nàng nhìn xem nhưng nàng lập tức phản đối, đối với cô gái luôn thuận theo Thập Tam tiểu công tử này mà nói thật đúng là rất hiếm thấy.

Đúng vậy, Hồ Nữ thừa nhận mình là nữ nô của Diệp Lăng. Nhưng cái thân phận này tộc nhân của nàng có thể chấp nhận hay không? Cái này rất khó nói, có khi họ lại cảm thấy điều này là sỉ nhục với bọn họ nên sẽ gây bất lợi với Diệp Lăng.

Có lẽ sau khi hiểu hết mọi chuyện, biết được Diệp Lăng là ân nhân của nàng thì tộc nhân của nàng sẽ bỏ qua cho Diệp Lăng, nhưng đây cũng là nhân tố không chắc chắn nên nàng sẽ không để cho hắn đi mạo hiểm, nàng phải xác định không có chuyện gì thì mới dám để Diệp Lăng đi.

Không nói những lý do này, cho dù không có những lý do ấy, nếu Diệp Lăng đưa Hồ Nữ trở về, vậy nhất định Hồ Nữ sẽ cùng hắn trở lại, chỉ có Diệp Lăng không đi theo nàng thì nàng mới chân chính về nhà!

Xoay người, rời đi...

“Di?” Diệp Lam Vũ đột nhiên phát hiện khi Diệp Lăng xoay người, có một ít thủy nguyên tố dao động, chẳng lẽ...

“Đệ đệ, người khóc? Ha ha, người khóc...”

Đúng vậy, ánh mắt Diệp Lăng có chút ươn ướt, hắn khóc.

Khi Diệp Lam Vũ cho rằng Diệp Lăng nhất định sẽ chối bay đi nhưng Diệp Lăng lại làm một chuyện làm người ta khó quên, hắn thừa nhận, hơn nữa còn...

“~♪~... Nam nhân hãy khóc đi khóc đi khóc đi! Không phải tội! ! Người có mệnh mẽ đến đâu cũng có quyền đi mỗi mệt! Sau lưng nụ cười chỉ còn lại cõi lòng nát tan! Làm người sao phải chống đỡ chặt vật như vậy!

Nam nhân hãy khóc đi... ~♪~” Diệp Lăng học theo lão Lưu(*) hát một đoạn, đem loại cảm tình trong lòng của mình bộc phát ra, vừa hát vang vừa đi vào cửa Diệp gia.

“Đệ đệ, tuy người hát không được hay lắm nhưng cũng rất có hương vị, có khí khái nam nhi nha. Người học từ đâu đấy?” Diệp Lam Vũ vào theo Diệp Lăng, một bên tò mò hỏi.

Đối với Diệp Lam Vũ vấn đề này, Diệp Lăng đáp lại chính là: “Đừng để ý tới ta, ta vẫn còn chưa giải tỏa được hết!”

“~♪... Cho dù trời mưa cũng là một loại mỹ(1), không bằng nắm lấy cơ hội này, khóc rống một hồi đi, không phải tội!... ~♪!”

“ ... ”

Ban đêm, ánh trăng ôn nhu chiếu rọi đại địa, trong đêm dài tĩnh lặng này trong Diệp Trạch lại có một thanh âm đánh vỡ sự yên lặng đó.

“~♪... Gió lạnh đêm nay xé nát lòng ta, liêu xiêu cước bộ ta không say không về, mưa phùn mờ mịt có mờ mịt mỹ... Vì sao ta lại khóc đến chết vật như vậy, có phải ta có chút không muốn rời xa em hay không... Khóc rống, khóc rống, người khóc rống... ~♪” (**)

Diệp Lăng cầm tỳ bà, đệm nhạc bài hát này. Thanh âm bi thương của tỳ bà cộng với tiếng ca bi thống làm cho người nghe tâm tình sầu não.

Dùng tỳ bà cũng không phải vì tìm không ra ghi-ta mà vì hắn không biết chơi loại nhạc khí của dân Tây này. Trong võ lâm bảo khổ chỉ có Trung Quốc cổ đại nhạc khí thôi. Nếu sau này rảnh rảnh thì đi thử nhạc khí của người Tây xem sao nhưng dù sao bây giờ sở trường của hắn là tỳ bà.

Chỉ đơn thuần dùng thanh âm của tỳ bà và tiếng ca thôi nhưng mọi người cũng không cảm thấy khó nghe, ngược lại cảm thấy rất êm tai, rất muốn nghe tiếp. Nhưng lúc này người của Diệp Trạch lại không muốn nghe nữa, lý do là –

“Chịu không nổi rồi, có còn để cho người ta ngủ hay không! !” Hạ nhân của Diệp gia giận mà không dám lên tiếng, chỉ nhỏ giọng nói thầm.

“Dựa vào, Thập Tam tiểu tử này đã hát cả một ngày rồi, hắn không cảm thấy mệt mỏi sao?” Nhóm “đại ca” của Diệp gia thì vừa tò mò vừa bất đắc dĩ.

“Thập Tam à, lão tử ta ngày mai còn phải đi ước hội, để cho ta ngủ được không! !” Đường huynh đường tỷ của Diệp Lăng không chút khách khí, bị ảnh hưởng đến sẽ trực tiếp mắng to.

Âm nhạc dễ nghe đến đâu mà phát ra vào thời điểm không thích đáng cũng sẽ trở thành tiếng ồn, nhất là kéo dài thật dài...

Không biết là Diệp Lăng chưa phát tiết đủ hay là hắn hát đến nghiện rồi, từ sau khi Hồ Nữ rời đi hắn vẫn hát vang đến tận bây giờ, hơn nữa đều tuyển mấy ca khúc ưu thương sầu thảm làm cả Diệp Trạch cùng “chung nổi khổ” với hắn.

Đương nhiên ngay từ đầu thật sự không có vấn đề gì, rất nhiều người cũng thích nghe hát như vậy. Vấn đề là hắn hát lâu lắm, làm cho mọi người chịu không thấu.

Mà hiện tượng này đã giải thích địa vị của Hồ Nữ trong lòng hắn có vị trí rất quan trọng, có thể là quan trọng nhất cũng nên. Ít nhất sau này cảm xúc như vậy rất ít khi xuất hiện trên người hắn.

“Thái Nhã...” Thấy tình huống này, trong lòng Diệp Lam Vũ và Long An Kỳ tựa hồ có điểm ghen tuông nhưng cảm kích cũng nhiều hơn, Hồ Nữ chiếu cố Diệp Lăng nhiều như vậy, vượt qua hai người bọn họ rất nhiều.

Mà sau chuyện này Diệp Lam Vũ và Long An Kỳ đối với Diệp Lăng tốt hơn trước kia rất nhiều, cứng như cứng trứng hững như hững hoa vậy, tựa hồ như muốn đuổi theo địa vị của Hồ Nữ trong lòng Diệp Lăng.

Lúc này Diệp Lăng thật sự dừng tiếng hát, điều này làm cho đường tỷ vừa gầm rú kia cảm thấy thực thoải mái, quyết định ngày mai sẽ đi thưởng cho đường đệ nghe lời kia một chút, nhưng rất nhanh sau đó nàng lại phát điên lên, thề về sau nhất định sẽ không tha cho Diệp Lăng.

Đúng vậy, Diệp Lăng không hát nữa, nhưng hần lại cầm tỳ bà, khảy một khúc đầy ưu thương

38. Chương 38: Bại Gia Như Thần (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 38: Bại gia như thần (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đánh máy: endlesskid - LBS

Vài ngày sau Diệp Lăng lại bắt đầu cuộc sống bình thường của mình, chạy qua chạy lại giữa Diệp Trạch và Hoàng Gia Học Viện, thoát nhìn cuộc sống cũng không khác gì lúc xưa nhưng rất nhiều người biết Hồ Nữ đã được hần ban cho tự do, hộ tống về nhà rồi.

Lúc đó có rất nhiều người cảm thấy tiếc hận vì quyết định này của Diệp Lăng, đáng người nhỏ nhắn xinh yêu của nàng là cực phẩm trong Hồ tộc, là nữ nô tốt nhất trong cảm nhận của rất nhiều nam đồng học, tiểu tử này quả thật là phung phí của trời, Thái Nhã đáng yêu của ta, sau này rốt cuộc không được nhìn thấy nàng nữa rồi.

Di, khoan khoan, nếu tiểu tử này đã tống xuất nàng đi thì không phải về sau này ta đã có cơ hội rồi sao? Đột nhiên có vài người phát hiện lúc trước Hồ Nữ là nữ nô của Diệp lăng nên bọn họ căn bản không có chút cơ hội gì, bây giờ thì có, mặc dù thực xa vời.

Những tình huống như vậy Diệp Lăng và Hồ Nữ chưa từng chú ý đến, hai người cũng không biết hóa ra nhân khí của nàng cao đến vậy, tựa hồ như cao hơn Diệp Lăng rất nhiều.

Đương nhiên về sau mấy người đó cũng biết cơ hội là số 0, số 0 tròn trĩnh...

Mà từ đó trở đi mọi người cũng không bao giờ nhìn thấy bên cạnh Diệp Lăng có người thay thế vị trí Hồ Nữ được, ở nhà không, trong học viện lại càng không có.

Long An Kỳ đã từng an bài thị khác chiều cổ cho Diệp Lăng nhưng bị Diệp Lăng cự tuyệt, hần nói mình không cần người khác chiều cổ, mình có thể tự chiều cổ bản thân mình, đó cũng là những gì hần đáp ứng Hồ Nữ, hần phải giúp nàng chiều cổ thật tốt cho bản thân.

Lúc đầu Long An Kỳ còn tưởng rằng đây chỉ là tạm thời mà thôi, Diệp Lăng vì Hồ Nữ mà không nghĩ xem mình có năng lực chiều cổ chính mình hay không đã lập tức cự tuyệt rồi.

Nàng cho rằng qua một thời gian ngắn sau nhất định Diệp Lăng sẽ không cự tuyệt nữa, ít nhất sẽ không trực tiếp như vậy. Đơn giản là vì nàng vẫn cho rằng Diệp Lăng không thể nào tự lo cho mình được, hần là một đại thiếu gia đuổi ta xin tiền há mồm chờ cơm mà.

Mà kết quả nàng lại phát hiện mình sai rồi, hơn nữa là sai mười phần, sai triệt để. Diệp lăng không cần người khác chiều cổ, thậm chí tự chiều cổ bản thân tốt lắm, tốt đến nỗi làm người ta không thể tin được.

Tình huống này làm rất nhiều người cảm thấy khó hiểu, cái này không ổn a, một đại thiếu gia chưa từng tự chiều cổ bao giờ làm sao hiểu được cách chiều cổ bản thân, hơn nữa hoàn toàn tự làm, không cần bất cứ ai trợ giúp.

Đương nhiên phương thức tự chiếu cố chính mình của vị đại thiếu gia này cũng thực đặc biệt.

Đầu tiên, trong cuộc sống hàng ngày, khi hắn cần tẩy rửa phòng hay quần áo vân vân, hắn sẽ dùng luyện kim trần đi làm việc đó, lập tức làm cho những đồ vật này sạch sẽ hẳn lên. Chỉ là khi xử lý việc này sẽ phát ra một ít ánh sáng kì dị làm cho người ta tưởng rằng có chuyện gì xảy ra. Cuối cùng sau khi biết tất cả sự tình bọn họ chỉ có thể dở khóc dở cười, dần dà cũng tập mãi thành quen.

Tiếp theo, hắn là một bại gia tử, hắn sẽ tiêu tiền như nước để ra ngoài ăn cơm vân vân. Nếu không phải hắn muốn giữ lại tất cả những gì trong cái viện tử này, phỏng chừng hắn sẽ phá hết đồng phòng ốc này ra để xây lại, thứ gì hơi cũ một tí đều quăng đi đòi đồ mới.

Mặc kệ thế nào đi nữa, mặc dù là hơi đặc biệt một chút nhưng tóm lại có thể coi như chiếu cố bản thân được rồi, không cần người khác phải giúp đỡ. Kỳ thật cho dù không phải có những thứ và điều kiện “đặc biệt” như vậy hắn cũng có thể tự chiếu cố bản thân mình. Đừng quên “đời trước” của hắn là một người bình thường, tự chiếu cố bản thân không biết đã bao nhiêu năm rồi.

Lại nói, sau khi Hồ Nữ rời đi Diệp Lăng cũng gặp một ít phiền toái nho nhỏ.

“Ôi chào, đây không phải là Diệp gia Thập Tam thiếu gia sao?” Trong học viện, một “công tử ca” mang theo một đám người, cầm một thanh đại kiếm thực phong cách chặn đường Diệp Lăng lại.

“Người khỏe!” Diệp Lăng nhìn thoáng qua những người phía trước, rất lễ phép nói: “Xin hỏi có chuyện gì không?”

“Cũng không có chuyện gì, chỉ muốn đánh người một chút.” Công tử ca bày ra một tư thế mà hắn tự nhận là rất phong cách nói.

“Vì sao muốn đánh ta? Ta đắc tội các người sao?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi. Cũng không phải hắn giả vờ, mà ở phương diện này hắn có chút trì độn, không khác với Thập Tam Thiếu gia ngày xưa là bao, không hiểu đối phương muốn làm gì.

“Đúng vậy, người đắc tội qua chúng ta.” Công tử ca trêu tức nói.

“Ừ, đã vậy ta thành thật xin lỗi các người.” Diệp Lăng thuận miệng nói, sau đó liền đi về phía trước. Hắn cúi đầu đi làm cho người ta cảm giác hình như là sợ bọn họ vậy.

Trên thực tế nếu người nào quen thuộc hắn cũng biết đây là hắn đang suy nghĩ đến một ít vấn đề của luyện kim thuật. Có lẽ lát nữa người hỏi thì căn bản hắn sẽ không nhớ ra mình từng bị người ngăn cản, từng nói chuyện với người khác.

“Ách...” Đám công tử ca ngăn người, nhất thời không biết xử lý thế nào, bọn họ cũng không nghĩ đến Diệp Lăng sẽ phản ứng như vậy.

“Đứng lại!! Người cho là chỉ nói một tiếng xin lỗi là xong hay sao? Nói cho người biết, bây giờ không có Thái Nhã ở bên cạnh, ta muốn đánh thì đánh, đừng nghĩ mình là Diệp gia Thập Tam thiếu gia là giỏi, phế vật vĩnh viễn là phế vật!” Công tử ca lắc mình đến trước mặt Diệp Lăng, sau đó chỉ vào hắn rống lên.

“Ừ, hóa ra là thế, người đồ kị thân phận của ta, mà trước kia có Hồ Nữ ở bên cạnh người lại không dám động thủ, bởi vì người đánh không lại nàng.” Diệp Lăng dừng bước, nhìn tên công tử trước mặt nói.

“...” Mặt công tử ca có chút đỏ lên, một loại cảm giác xấu hổ hiện ra trên mặt. Lời nói của Diệp Lăng là sự thật, trong những người đó vì không đánh lại Hồ Nữ nên không dám làm gì Diệp Lăng có đám kia ở trong, là một đám hơi ngu ngốc trong đó.

Nếu thông minh sẽ không nghĩ rằng Hồ Nữ rời khỏi là có thể động thủ với Diệp Lăng.

Vì sao?

“Uy, các người chạy mau lên nếu không sẽ rất thảm đấy.” Diệp Lăng nói với đám người trước mặt, mà khi những người khác chuẩn bị cười nhạo hắn lại bổ sung thêm một câu: “Đừng nghĩ là ta giỡn với các người, ta chỉ là rất thiện lương, không muốn nhìn thấy có người bị thương mà thôi.”

“Thúi lắm, người thảm là người, người bị thương cũng là người!” Công tử ca kia quát, một bộ dáng không biết sống chết, ân, ở trong mắt rất nhiều người hần chính là kẻ không biết sống chết.

“Di, các người đang khi dễ Diệp Lăng à, không phải thấy thời tiết quá nóng nên tìm điểm mát mẻ chứ?” Lúc này một người qua đường vừa đi qua, mà rất trùng hợp đó lại là đồng học của Diệp Lăng.

“Cái gì mà quá nóng, cái gì mà tìm điểm mát mẻ?” Công tử ca không hiểu, rất nhanh sau đó hần đã hiểu.

“Hàn Băng Tiên! !”

Một thanh âm vang lên, sau đó một đạo quang mang màu lam hiện ra đánh vào công tử ca kia làm cho hần lập tức hiểu ra mát mẻ là ý gì.

“Các người coi ta như không khí sao? Dám khi dễ đệ đệ của ta!” Diệp Lam Vũ xuất hiện trong tầm mắt mọi người, lạnh lùng nói.

Đúng vậy, không có Hồ Nữ thì còn Diệp Lam Vũ, ai dám đụng vào Diệp Lăng một chút thì nhất định sẽ “ăn” lấy Hàn Băng Tiên của nàng.

39. Chương 39: Bại Gia Như Thần (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 39: Bại gia như thần (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đánh máy: endlesskid - LBS

“Hàn Băng Vũ Tiên”

Sau khi nói xong Diệp Lam Vũ vẫy tay một cái, rất nhẹ nhàng phóng ra một cái ma pháp quần công khá cao cấp, tên như nghĩa chính là Hàn Băng Tiên được thăng cấp.

“Mà ơi, sao ta lại quên mất tiểu nữ này chứ...”

Đám người kia bây giờ mới hối hận, bắt đầu cảm thấy bản thân mình quá ngu ngốc rồi, sao lại quên mất Diệp Lam Vũ, nàng không chỉ là cô gái xinh đẹp có sự hấp dẫn vô hạn, mà còn là một cao thủ cực kì bạo lực.

Cái được gọi là cao thủ có thứ hạng ở học viện, thì vị tiểu nữ này là người đứng đầu trong đám đó, người bình thường không dám đắc tội, mà mấy tên công tử ca vớ vẩn đứng trước mặt nàng, cũng chỉ giống như con kiến, nàng muốn chơi đùa thể nào thì sẽ như thế.

“Đã nói rồi, các người chạy cho nhanh, đến lúc bị thương rồi mới tỉnh ra, ngu ơi là ngu?”

Diệp Lăng lắc đầu, thở dài một tiếng, sau đó cùng đồng học của hần đi đến Luyện Kim Học Viện.

Mà Diệp Lam Vũ cũng như thường lệ, đến Luyện Kim Học Viện thì cùng Diệp Lăng tách ra, đi về phía Ma Pháp Học Viện của nàng, trước kia đã từng nói qua, Luyện Kim Học Viện vốn đã an toàn.

Sau vài lần như thế, đám người ngu ngốc đó cũng đã hiểu ra, nếu muốn nhân dịp Hồ Nữ đi vắng để bắt nạt Diệp Lăng, thì nhất định phải vượt qua Diệp Lam Vũ. Mà cũng có vài người rất cẩn thận đi tìm hiểu xem ngoài Diệp Lam Vũ còn có ai nữa không, bọn họ cũng xác định được tối thiểu còn có một công chúa, “vị hôn thê” của Diệp Lăng.

Vì thế bọn họ đều từ bỏ, ít nhất là không dùng bạo lực, chỉ có thể dùng mưu mẹo xảo trá để chinh, nhưng hình như bọn họ cũng đã coi thường cả Diệp Lăng, dường như nếu không có những người kia, Diệp Lăng chính là một đồng rau.

Mà trong vài năm tiếp theo, vì Diệp Lăng “khiêm tốn” cho nên rất nhiều người quên mất sự tồn tại của hắn, những người đổ kị hắn trước kia cũng dần lớn lên, suy nghĩ cũng chín chắn hơn, cũng không có ý tưởng tiếp tục bắt nạt Diệp Lăng nữa.

Thời gian chậm chậm trôi đi, chớp mắt đã qua năm năm, nói ngắn cũng không ngắn lắm, dài cũng chẳng phải là dài, trong năm năm Diệp Lăng đã hiểu rõ được phần cơ bản củ luyện kim thuật tại thế giới này, mà luyện kim thuật của hắn cũng khác hẳn với những người khác, kết hợp với trung y, luyện đan thuật trong võ lâm bảo khổ.

Nhưng mà, trước mắt người ta chỉ nghĩ hắn chỉ là một luyện kim thuật sĩ rất bình thường, cùng với đồng học của hắn cùng tiến bộ, trước đó cũng không có gì đặc biệt, sau đó cũng không.

Cũng chính vì nguyên nhân này, mà hắn ngày càng trở nên bình thường, càng ngày càng không bị người khác chú ý, mà hắn cũng ra vẻ hưởng thụ cuộc sống như thế, mỗi ngày đều tu luyện võ kỹ, nghiên cứu luyện kim thuật, thỉnh thoảng lại đi “bại gia” một lần, rất là sung sướng.

Tất nhiên, nói không bị tất cả mọi người chú ý là không có khả năng, hắn cũng thỉnh thoảng có một vài hành động, khiến cho tất cả mọi người chú ý, mà nhiều nhất lại là một việc, chính là “bại gia”.

Hôm nay, lại có người vì hành động “bại gia” của hắn nân chạy đến đây, mà lúc đó, hắn đang chơi đàn dương cầm còn hát một khúc nữa.

“Người yêu ơi, em bây giờ ra sao? Ở nơi đâu, đang nghĩ gì, vì sao trên gương mặt hồn nhiên lại có đau thương, đêm nay anh nghĩ đến em, nhiều năm sau anh ...” (*)

“Thập Tam, người lại nghĩ đến Thái Nhã phải không?”

“Không phải, ta tại sao lại nghĩ đến nàng, chỉ hát bữa mà thôi” Diệp Lăng lắc đầu phủ nhận.

Qua năm năm, ban đầu còn nghĩ Hồ Nữ chỉ hai ba năm là sẽ trở lại, rốt cuộc đến tận năm rồi mà vẫn chưa có tin tức gì, chỉ có thể xác định là Hồ Nữ đã an toàn trở về nhà, trở lại nơi ở của tộc nhân nàng.

Theo báo cáo của Anna Dong Binh Đoàn, khi Hồ Nữ vừa đi vào bộ lạc hồ tộc, thì đã bị một đám dũng sĩ hồ tộc đón đi, mà các nàng cũng bị đưa ra ngoài.

Tất nhiên, Anna Dong Binh Đoàn phải xác nhận là Hồ Nữ không việc gì mới đi, đó cũng do Hồ Nữ gặt đầu xác nhận.

Năm năm nay, Diệp Lăng cũng đã từng sai người đưa tin cho Hồ Nữ, nhưng chỉ nhận lại được một tin nhắn, nói rằng Hồ Nữ hắn là hãy chờ nàng, nàng có chút việc phải xử lý, cuối cùng còn dặn hắn nhớ chăm sóc tốt cho bản thân.

“Đừng giả vờ nữa...Ngoại trừ lúc người nhớ đến Thái Nhã thì sẽ ca hát, đánh đàn, còn những lúc bình thường, cho dù có kẻ dao vào cổ người, người cũng chẳng làm gì cả” Người đến liên phá luôn lời nói dối của Diệp Lăng.

“Khụ khụ, thời tiết hôm nay đúng là không tệ, thất ca tìm ta có việc gì?” Diệp Lăng cất đàn dương cầm, ừ, là cất, có không gian giới chỉ thì việc này đúng là dễ hơn trở bàn tay.

Thất ca, đó là anh họ của Diệp Lăng, công tử thứ bảy của Diệp gia, bây giờ là một đại quan của đế quốc, cụ thể là gì thì Diệp Lăng cũng không rõ, hình như là Công Xưởng quân sự của đế quốc thì phải.

“Đúng rồi, tí nữa thì quên mất chuyện gấp, người có mua núi A Lạp Tư hay không?”

Thất ca có phần lo lắng hỏi.

“Núi A Lạp Tư? Không nhớ, làm sao vậy?” Câu trả lời của Diệp Lăng làm cho Thất ca không nói được gì, nhưng mà hắn đoán trước được, tiểu tử này sẽ không nhớ được.

“Biết là người sẽ không nhớ mà! Nhanh kiểm tra tài sản của người đi xem có phải núi A Lạp Tư đứng tên người không?!” Thất ca thúc dục nói.

“Ah, để ta tìm đã...” Diệp Lăng lấy từ trong giới chỉ ra một đồng những đồ vật linh tinh, trên đó rất lộn xộn, nào là giấy tờ nhà đất, cổ phần thương hội vân vân, đều là thành tích “bại gia” của hắn mấy năm nay, có được không biết bao nhiêu tài sản, trong đó lại không biết là cho tiền hay kiếm tiền nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Thất ca chỉ biết than thở, tại sao tên Thập Tam này lại thần kì như thế, rõ ràng là “bại gia”, nhưng tài sản lại càng ngày càng nhiều, mà nói không chừng sau này tên hắc sẽ bất ngờ có tác dụng quan trọng, ví dụ như chuyện hôm nay chẳng hạn.

Núi A Lạp Tư, vốn là một quả núi rất cần cỗi, vĩ trí địa lí lại hẻo lánh, là một nơi mà người ra không thèm hỏi đến bởi vậy quả núi này cũng không đáng giá cho lắm.

Nhưng mà, gần đây ngành thăm dò của đế quốc lại phát hiện ra khu vực núi A Lạp Tư lại có tài nguyên khoáng sản chiến lược cực kì phong phú, vì thế mà bọn họ bắt đầu đi liên hệ với chủ nhân có được ngọn núi này, cuối cùng lại phát hiện ngọn núi này đã bị chủ nhân bán đi từ lâu rồi, mà lại bán đi với cái giá cực kì không hợp lý.

Tất nhiên, chủ nhân cũ bây giờ đang hối hận kêu trời kêu đất. Cái giá gọi là giá đất của mình, trong đồng tài nguyên khoáng sản kia, giống như chín trâu mất một sợi lông, hoàn toàn không đáng kể.

Đế quốc tất nhiên là sẽ không để ý đến chủ nhân cũ có hối hận hay không, mà hỏi hắc đã bán cho ai, mà hắc lại đưa ra câu trả lời là hắc cũng không biết, đó là chuyện đã nhiều năm rồi, mà lại thông qua giao dịch của người môi giới, mà người môi giới kia cũng tìm không thấy.

Vì thế mà đế quốc lại đau đầu, bọn họ lại phải dùng mọi biện pháp để đi tìm, nhưng rốt cuộc tìm mãi vẫn không ra, tuyên bố treo giải thưởng cực cao để chủ nhân của ngọn núi này xuất hiện, cũng lại như thế, không có ai xuất hiện.

Ban đầu, những ngọn núi giống như thế, sau khi đổi chủ, chủ nhân mới đều đăng kí với đế quốc, sợ nhờ đâu có một ngày làm mất xác nhận, cũng có thể bổ sung lại.

Nhưng mà, chủ nhân mới này vẫn không xuất hiện, cũng không đến đăng kí, lại khiến cho người ta hết cách điều tra.

40. Chương 40: Bại Gia Như Thần (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 40: Bại gia như thần (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đánh máy: endlesskid - LBS

“Rất nhiều ngày sau, phía đế quốc bắt đầu thảo luận xem là có nên cưỡng chế sử dụng hay không, nhưng nếu mà làm như vậy, sẽ mang đến ảnh hưởng rất lớn, thậm chí còn tạo thành rung chuyển cả đế quốc.

Tài sản riêng trên tại đại lục này được bảo vệ cực cao, nếu ai phá hủy quy định thì sẽ bị phạt hào trên toàn đại lục hợp sức chống trả, cho dù là tam đại đế quốc cũng không thể thừa nhận được hậu quả này.

Lâm vào thế bí, phía đế quốc đành phải nói chuyện với chủ nhân cũ, hi vọng có thể tìm được manh mối, mà trong đó có một điều không được coi là manh mối nhưng lại là manh mối xuất hiện.

Lúc đó, sau khi hiểu rõ tình hình, chủ nhân cũ kia nói một câu đánh giá về chủ nhân mới.

“Người này là ai thì ta không biết, nhưng ta lại thấy hắc là một tên siêu cấp coi tiền như rác, rõ ràng là một ngọn núi cần cỗi.... Đó là nói trước kia, tên coi tiền như rác này lại dùng giá cao như vậy để mua mà lại không chút trả giá. Người như thế nếu không phải là ngu ngốc thì cũng là một tên bại gia tử điển hình

Đúng vậy, nếu như là một người bình thường, có thể nào đi nữa thì cũng đi tìm hiểu rõ, nhất định sẽ không mua, cho dù mua cũng sẽ trả giá thật thấp, lấy cái giá cực kì rẻ để mua vào.

Mà người này, lại dùng giá cực cao để mua, chẳng lẽ nói là người này biết được giá trị của nó? Nhưng dù có biết được giá trị, dựa vào tình huống kia thì cũng sẽ dùng giá thấp để mua chứ!

Nhất định là một tên siêu cấp bại gia tử, chứ không phải một tên bại gia tử bình thường nữa

Có được câu trả lời này, Thất ca cau mày, hơi buồn rầu nói.

“Đúng vậy. cho dù có biết giá trị bên trong, cũng không đưa ra cái gia cao như vậy, trừ khi....chờ chút đã, người nói cái gì? Bại gia tử? có thể là bị tên bại gia tử Thập Tam kia mua mất rồi chẳng?”

Nhớ đến Diệp Lăng bại gia như thần, Thất ca bật dậy chạy về nhà, tìm tên bại gia tử trong truyền thuyết này.

Cái này cũng không phải là may mắn, Thất ca dám khẳng định đến tám phần chính là Diệp Lăng, lịch sử cũng đã chứng minh điều này, có vài món đồ đã làm cho hắn kiếm được một khoản kếp xù.

Lấy một việc gần đây nhất để nói, ba năm trước hắn mua một khu đất và nhà của dân nghèo rất lớn, mà lại còn xây cả nhà mới cho đám dân nghèo này, lúc đó đã tạo thành một chấn động rất lớn. Mà như thế tuy nói rằng đã làm được chuyện tốt, nhưng rất nhiều người cũng biết, lúc đó là do hắn quá buồn chán, muốn đi “bại gia: một lần cho “sướng, mua đất mua nhà, thêm cả nhà mới, đã đủ bại gia chưa nhỉ.

Lúc đó, hắn đã tiêu đến mấy chục vạn kim tệ, sau đó lại nói một câu... Thật thoải mái!

Chuyện này vẫn chưa kết thúc, vào hai tháng trước, để đồ công bố một cái quy hoạch mới, muốn xây dựng một khu vực dành cho quý tộc, mà lại rất trùng hợp, là đúng khu dân nghèo mà hắn mua vào ba năm trước, kết quả là giá đất tăng cao, một đồng người tranh cướp muốn mua của hắn.

Đó mới chỉ là một phần trong đó, còn rất nhiều trường hợp khác chưa kể tới, làm cho người ta không thể không nói rằng, tiểu tử Diệp Lăng này được nữ thần may mắn thiên vị.

“Ah, tìm thấy rồi, nhìn xem có phải hay không này”

Diệp Lăng tìm được một tờ khế ước, tiện tay đưa cho Thất ca:

“Đó là ta mua vào lúc đó, đã khoảng năm sáu năm rồi a, lúc đó Hồ Nữ vẫn còn...”

Thất ca không hề nghe thấy Diệp Lăng nói, mà lại phấn khởi nói: “Đúng rồi, đúng là cái này, Thập Tam, Ta sẽ giúp người bán một cái gia cao nhất, đi trước đã.”

Thất ca nói xong liền biến mất như tia chớp, chạy về chỗ làm việc của hắn, tin rằng ở đó vẫn còn vài người đang lo lắng chờ đợi.

Lạy trời, lão tử muốn bại gia, vì sao mà những tình huống như vậy lại luôn xuất hiện, thế này thì hay rồi, lại sắp trúng lớn thêm lần nữa.....Ai....

Diệp Lăng bắt đầu dĩ thử dài, ý tưởng của hắn làm cho người ta muốn đánh người, người ta vì cái cơ hội này mà nghĩ vỡ cả đầu ra, dùng mọi cách vẫn chưa chắc đã thành công, mà hắn thì lại nhiều lần đạt được.

Tất nhiên, hắn cũng có lúc bại gia thành công, tỉ lệ cũng không nhỏ, nhưng dựa trên tổng thể mà nói, hắn vẫn không “thành công”, cho nên tài sản của hắn càng ngày càng nhiều, nhiều đến nỗi ngay cả hắn cũng không biết là có bao nhiêu

Vả lại đây chỉ là nói trước mắt mà thôi, nói không chừng sau này sẽ phát sinh tình huống tương tự, trong đồng tài sản hiện tại của hắn sẽ lại phát sinh sự kiện gì thần kỳ.

Đừng có quên rằng, chuyện vừa rồi cũng đã từ năm sáu năm trước, rất nhiều việc sau vài năm mới phát sinh, mà hắn thì ngày nào cũng không quên bại gia. Đây là lí do mà làm cho tất cả mọi người không tin được cái kết quả này.

Có lẽ, đây là câu nói của trăm vạn phú ông - đó là do số phận an bài rồi !!

Quên đi, không để ý nữa, mang đồng nguyên liệu hỗn hợp này lấy ra trước đã, đây là nguyên liệu khó có được, phải thử một chút...”

Diệp Lăng cũng không để ý đến việc này nữa, nếu như là số phận đã an bài thì cũng không cần để ý đến nữa, vì có để ý hay không thì cũng như nhau.

Mà điều này lại hợp với ý Diệp Lăng hơn, đừng quên rằng mục tiêu của hắn là “bại gia”.

“Đệ đệ, hiếm khi được nghỉ như hôm nay, thời tiết lại đẹp như thế này, sao ngươi lại ở nhà chơi với mấy thứ này, không đi bại gia hay sao?”

Diệp Lam Vũ đại giá quang lâm liền đi vào trong tiểu mật thất của Diệp Lăng, nói với Diệp Lăng còn đang chơi đùa với nguyên liệu.

“Không đi, không có hứng....Hôm nay lại thất bại rồi....” Diệp Lăng hơi buồn bực trả lời.

“ Thất bại cái gì? Chẳng lẽ nói, Ngươi buôn bán lại lời thêm một khoản , buôn bán lần này lãi bao nhiêu ?”

Diệp Lam Vũ nghĩ ngợi một chút, rất nhanh đã hiểu ra được là cái gì, đối với những chuyện của Diệp Lăng nàng biết rất rõ, tất nhiên là có thể hiểu được vì sao hắn buồn bực.

“Vẫn chưa biết được, chờ Thất ca trở về mới biết.” Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

Diệp Lam Vũ ngồi bên cạnh, nhìn chăm chăm vào Diệp Lăng một lúc, sau đó dừng lại hỏi:

“Đệ đệ, có vấn đề ta muốn hỏi ngươi, ngươi phải trả lời đàng hoàng.”

“Vấn đề gì vậy?”Diệp Lăng nghi ngờ đáp lại.

“Ngươi có chắc chắn là ngươi không đầu tư kiếm tiền không?”

Thế này thật đúng là làm cho người ta nghi ngờ, một tên bại gia lại có thể kiếm được nhiều tiền hơn với người kinh doanh .

“....Tất nhiên là không, ta sẽ nhàm chán như vậy hay sao. Vả lại, không phải lần nào ta cũng có lãi, phần lớn thời gian ta đều thua lỗ mà.”

“Ngươi mà không nhàm chán, chẳng phải luôn tìm cách đi bại gia, làm bại gia tử còn gì!”

“Đó là chí hướng cả đời của ta”

“Chí hướng cái đầu ngươi, đâu có ai lấy việc đó làm chí hướng!

“Ta không phải à?”

41. Chương 41: Dũng Khí Yêu (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 41: Dũng khí yêu (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đánh máy: endlesskid - LBS

Hoàng Gia Học Viện, bây giờ là thời gian dùng cơm trưa, phần lớn đệ tử đều đi vào nhà ăn của học viện, phải nói là tuyệt đại bộ phận.

Ở trong Hoàng Gia Học Viện, không ai muốn mình trở nên đặc biệt, tự mang cái gì cơm trưa siêu sang vân vân sẽ trở thành lý do làm mình trở nên đặc biệt, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của mình, sẽ làm cho người ta phản cảm.

Đồng thời, đó cũng là việc mà học viện cấm. Nếu không mỗi một đệ tử ở đây đều làm như vậy thì còn gì để nói nữa

.

Tất nhiên nếu là hộp cơm linh tinh gì đó không làm ảnh hưởng đến người khác thì được.. Nhưng mà dưới hoàn cảnh như thế này, rất ít người sẽ mang hộp cơm, như thế sẽ làm bọn họ rất mất mặt.

Dưới tình huống bình thường, mang theo hộp cơm có ba loại người, một là vì tiết kiệm thời gian, loại này tương đối nhiều, hai là không thể thích ứng với đồ ăn ở đây, cái này thì ít thôi, ba thì cực kì ít – muốn tiết kiệm tiền, cái này ở đâu thì có thể có rất nhiều, nhưng ở trong này lại cực kì ít.

Ở trong Hoàng Gia Học Viện này đều là thượng tầng quý tộc, có rất ít người tiết kiệm tiền. Nhưng thực ra thì bại gia tử có thể thấy được ở nơi nơi, ví dụ như người kia...

Làm tiểu thư của Diệp gia, Diệp Lam Vũ tất nhiên không cần phải tiết kiệm, cũng sẽ không làm việc gì khác người, mỗi lần nàng đều đến nhà ăn của học viện để ăn cơm trưa, sẽ ăn cùng với hai người kia, nhưng mà hai người kia, có một người mà nàng thích, mà một người khác thì nàng lại rất ghét

Hai người kia, chia ra là Diệp Lăng và Thất công chúa, còn về phần thích ai, ghét ai thì hẳn không cần phải nói.

Mà trong một đoạn thời gian khá dài, một trong hai người kia không thể ngồi cùng với nàng, nếu nói người này là Thất công chúa thì nhất định nàng sẽ giơ hai tay ăn mừng, nhưng người này lại là Diệp Lăng, là đệ đệ quý giá nhất của nàng, gần đây hẳn và nàng không ăn trưa cùng nhau, điều này làm cho nàng rất khó chịu

“Diệp Lam Vũ, Diệp Lăng đâu rồi, hôm nay không ăn cơm cùng chúng ta hay sao?”

Thất công chúa vừa bước vào nhà ăn, lại một lần nữa thấy một mình Diệp Lam Vũ ở kia, không thấy bóng dáng Diệp Lăng đâu.

Tại thời điểm này mà Diệp Lăng chưa xuất hiện cũng đồng nghĩa với việc hôm nay lại thêm một lần nữa hẳn không hề xuất hiện.

“Đúng vậy, bây giờ có gọi thế nào hẳn cũng không đến, cứ đi ăn thức ăn do nữ nhân kia làm. Làm lão bà như người đứng là một chút cũng không dùng được, ngay cả lão công của mình mà cũng không giữ được”

Diệp Lam Vũ sau khi than thở hai câu, liền quay ra gõ Thất công chúa theo thói quen.

Tuy hai người thường xuyên gặp mặt, mà lại còn càng ngày càng hiểu rõ đối phương, thậm chí trình độ hiểu biết còn rõ hơn bản thân, nhưng thân phận oan gia của hai người vẫn chưa thay đổi, vừa thấy mặt là cãi nhau. Một người nói đúng, thì người kia lại nói sai, cho dù có đúng cũng phải đưa ra ý kiến khác nhau.

Đương nhiên, các nàng cũng có lúc nhất trí thì phải là chuyện của Diệp Lăng, mà làm cho các nàng thường xuyên ở cùng một chỗ với nhau thì cũng là Diệp Lăng.

“Ta chỉ là vợ chưa cưới của hắn, làm sao mà quản được hắn đây. Mà hắn bây giờ là do tỷ tỷ như người quản, người mới là vô dụng nhất....”

Thất công chúa không hề nhường nhịn phản kích, hai nàng cũng không hề kiêng dè, đồng thời cũng thường xuyên lấy chuyện hôn ước của Diệp Lăng và Thất công chúa ra để nói.

Nhiều năm như vậy, Thất công chúa hình như cũng chưa từng phản đối, giống như thừa nhận mối quan hệ này, Ngược lại Diệp Lăng lại có vài lần đưa ra dị nghị, đương nhiên cũng chỉ có vài lần thôi.

“Người nên vui mừng vì hắn cùng với nàng ta ở một chỗ, đổi thành nữ nhân khác thì thân phận vợ chưa cưới của người sẽ khó mà giữ được, tuy rằng người rất đáng ghét nhưng mà ta cũng không phản đối các người sau này ở cùng một chỗ.”

Diệp Lam Vũ rất không bằng lòng mà nói, nàng không không bằng lòng đệ đệ mình cưới nữ nhân mà hay cãi nhau với nàng hằng ngày.

Nhưng mà, nàng cũng biết rõ Thất công chúa, biết nàng rất quan tâm đến đệ đệ của mình, mà cũng là loại quan tâm phát ra từ tận đáy lòng, chỉ cần nàng đối tốt với hắn thì cho dù mình có chán ghét đến nhường nào cũng sẽ không phản đối.

Đương nhiên, đó chỉ nói là không phản đối, không có nghĩa là đồng ý. Mà nàng cũng biết giữa Thất công chúa với Diệp Lăng không phải là tình yêu, mà là một loại tình cảm đặc thù mà phức tạp, là một loại tình cảm không nói rõ.

Nàng và Diệp Lăng hai người, tuy thường xuyên ở cùng một chỗ, tình cảm vẫn rất tốt, lại chưa từng nảy lên tình yêu, cha mẹ hai bên vì thế mà cũng thực lo lắng nhưng cũng hết cách, chuyện này có cưỡng cầu cũng không được.

“Hừ, nếu đổi thành những nữ nhân khác, cũng không thể làm cho ta khó giữ được vị trí của mình, cho dù tốt hơn so với ta cũng không thể!”

Thất công chúa hừ nói, mà những lời này cũng không ai biết là nói nhảm hay là thật miwã.

Mà cũng rất nhanh, nàng luyện chuyển đề tài làm cho người ta không có cơ hội theo đuổi vấn đề này.

“Diệp Lam Vũ, ngươi nói tại sao hần lại thích ở cùng một chỗ với nàng, là vì ăn hay sao?”

“Nếu không thì ngươi cho rằng là vì cái gì, nhìn điều kiện của nàng, trừ ăn ra thì còn cái gì có thể hấp dẫn đệ đệ của ta, ánh mắt của đệ đệ ta mới không thấp như vậy đâu.”

Diệp Lam Vũ nói rất tự nhiên.

“Cũng chưa chắc, từ xưa đến nay hần đều thích những vật li kỳ cổ quái, có lẽ hần....” Thất công chúa đưa ra ý kiến khác, Diệp Lăng thích kỳ lạ, tiêu chuẩn cũng rất quái lạ, có đôi khi người ta bảo là đồ tốt, hần không cho là đúng, mà không tốt, thì ngược lại lại được hần tán thành.

Cho nên điều này làm cho nàng nghi ngờ, có phải là hần đặc biệt thưởng thức cô gái trong miệng của các nàng kia không, tất nhiên, đó chỉ là hoài nghi, một kiểu hoài nghi mà ai cũng cho rằng không có khả năng.

“Phi phi, toàn nói gở! Nếu mà hần thích nàng thì ta liền nhốt hần lại!” Diệp Lam Vũ liền phản đối, giọng điệu rất là kiên quyết.

“Hi hi, chỉ là nói giỡn mà thôi, ngươi khẩn trương cái gì, ngươi cho rằng chuyện này có thể sao?”

“Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng!” Diệp Lam Vũ lắc đầu, sau đó tiếp tục ăn cơm trưa của nàng.

Rốt cuộc là nữ hài tử như thế nào mà lại làm cho hai người thấy rằng không có khả năng, mà một chút cũng không có? Đó đương nhiên là nữ hài tử ở cùng một chỗ với Diệp Lăng, cho dù bề ngoài có... một chút, nhưng nàng đúng là một thiếu nữ hàng xóm tốt bụng mười tám tuổi.

Tất nhiên, nàng không phải là một thiếu nữ xinh đẹp.

Ở bên trong Luyện Kim Học Viện, trong phòng học của Diệp Lăng, bây giờ đang diễn ra một vở kịch, gần đây mỗi ngày đều xuất hiện một vở kịch.

“Diệp Lăng, ngươi lại lấy mất hộp cơm của ta, mau trả lại cho ta!!” một âm thanh vang lên, dường như có phần tức giận, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy kì quái là trong đó có bất đắc dĩ và quen thuộc nhiều hơn.

Chủ nhân của âm thanh này, là một nữ hài tử có thể xếp loại khổng lồ, đúng là Chân Tiểu Yên của lớp hần, mà nàng cũng là nữ hài tử theo lời của hai người Diệp Lam Vũ, là tuyệt đối không có khả năng...

Trong khoảng thời gian dài này Diệp Lăng đều ăn cơm trưa với nàng, lý do đúng như lời Diệp Lam Vũ, đó là vì ăn.

42. Chương 42: Dững Khí Yêu (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 42: Dững khí yêu (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đánh máy: endlesskid - LBS

Chân Tiểu Yên là một nữ hài tử cực kì thích ăn vặt, hơn nữa lại tự mình xuống bếp, chỉ cần nhìn dáng người của là biết nàng có thể ăn bao nhiêu, cũng có thể đoán được nàng đã làm đến bao nhiêu đồ ăn, tay nghề nấu ăn được rèn luyện như thế chắc chắn sẽ có thành tựu cực cao.

Đúng vậy, bởi vì tài nấu nướng của nàng mà Diệp Lăng mới thích nàng, ách, thích đồ ăn của nàng. Từ sau lần đầu tiên ném qua đồ ăn của nàng, mỗi ngày hắn đều cướp lấy cà mèn của Chân Tiểu Yên.

“Chốc nữa trả lại cho người, bây giờ ta vẫn còn đang ăn.” Diệp Lăng đang ăn gì đó, mồm miệng nói không rõ mà trả lời.

“Để dành? Lúc đấy thì đã bị người ăn hết rồi, chỉ còn lại cái hộp không.” Chân Tiểu Yên tức giận trả lời.

“Đúng a. ăn xong rồi thì ta sẽ trả lại cho người, nếu không thì ngày mai người làm sao mang đến tiếp được.”

Diệp Lăng có phần vô sỉ nói, những lời như thế quả thực làm cho người ta cảm thấy tức giận.

“Người, người....” Chân Tiểu Yên lại một lần nữa nói không nên lời.

“Hừ, hôm nay coi như xong, ngày mai không được cướp của ta nữa.” Chân Tiểu Yên bỏ lại một câu, nhưng mà những lời như thế này hầu như ngày nào nàng cũng nói, nhưng ngày hôm sau lại vẫn như thế.

“Ngày mai ta muốn ăn Ngư Hoàn Thô Diện, nhớ làm ngon ngon một chút.” Diệp Lăng như không nghe thấy những lời này, liền nói ra ngày mai muốn ăn cái gì.

“Biết rồi, hôm nào người cũng ăn thứ này, người không chán sao? Khoan khoan.... Tại sao ta phải làm cho người!” Chân Tiểu Yên vừa nói xong, bỗng nhiên phát hiện ra có điều gì là lạ.

“

“Tiểu Yên, ngay cả người cũng thế, rõ ràng là không muốn làm cho hắn thì đừng làm cho hắn ăn nữa.” Một nữ đồng học khá thân ngồi bên cạnh Chân Tiểu Yên nói.

Đúng là như vậy, Chân Tiểu Yên mỗi lần đều nói là không làm, nhưng mà mỗi ngày đều chuẩn bị cho Diệp Lăng một phần, đương nhiên lý do không phải là nàng thích Diệp Lăng, nàng hận hắn còn không kịp nữa là.

Lý do thực sự là —

“Nếu ta không làm cho hắn, hắn sẽ cướp lấy phần của ta, vậy thì ta sẽ ăn không no, dù sao thì hắn ăn cũng không nhiều lắm, không sao cả.” Chân Tiểu Yên tức tối nhìn chằm chằm vào Diệp Lăng, nói nhỏ với bạn tốt của nàng.

“Điều này cũng đúng, so sánh với người thì đúng là hắn ăn được rất ít.” Bạn tốt cười nói, rất rõ ràng là có ý trêu chọc.

“Được lắm, người đang cười ta phải không, xem ta có đè chết người không!!” Chân Tiểu Yên lập tức trả lời, mà còn dùng cả ưu thế thân thể của nàng để uy hiếp.

Tuy nói là Chân Tiểu Yên có thân thể đồ sộ, nhưng mà nàng cũng vì thế mà tự ti, nàng có một tư tưởng cởi mở, hoặc là nàng vẫn chưa gặp phải đả kích a.

“A, không được, ta không nói nữa là được, bị người đè thì không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.” Bạn tốt ra vẻ sợ hãi mà nói.

“Biết sợ rồi hả, không nói với người nữa, ta phải ăn cơm.” Chân Tiểu Yên cười cười, sau đó bắt đầu ăn cơm, nàng phải tiêu diệt hết đồng thức ăn đầy trên bàn trước mặt.

“Ăn cơm, ăn cơm nào....” Bạn tốt nói theo, cũng bắt đầu ăn cơm trưa.

Ở trọng phòng học này, ăn cơm hộp cũng không chỉ có bọn họ mà còn có rất nhiều người khác, ở trong Luyện Kim Học Viện, hầu hết mọi người đều không muốn mất thời gian đến nhà ăn, bọn họ thà ăn cơm hộp, sau đó tiết kiệm thời gian dùng để thực hiện nghiên cứu.

Trong lúc mọi người đang ăn cơm trưa thì một thiếu niên anh tuấn xuất hiện, làm cho thời gian vốn bình thường đã xảy chuyện bất bình thường.

Thiếu niên anh tuấn này được gọi là Mạc Á công tử, một trong tứ đại công tử của Hoàng Gia Học Viện, không chỉ có vẻ ngoài anh tuấn mà còn có thực lực thâm hậu, đồng thời cũng có gia thế cường đại.

Hắn là bạch mã vương tử trong mộng của rất nhiều thiếu nữ, bên trong cái học viện này không biết có bao nhiêu thiếu nữ ngưỡng mộ hắn, như trước mắt, trong những nữ đồng học của Diệp Lăng có một người, chính là Chân Tiểu Yên.

Sau khi Mạc Á công tử đến, hai mắt của nàng đã dán chặt vào hắn, cái vẻ đại trai chỉ còn thiếu điều hai mắt biến thành trái tim màu đỏ thôi.

“Ngại quá, ta đã đến muộn mất rồi!” Sau khi Mạc Á công tử đi vào phòng học, liền không để ý đến những ánh mắt mê trai này, đi về phía cô gái trước mặt, sau đó có phần xin lỗi nói.

Cô gái có thể khiến Mạc Á công tử làm như vậy tất nhiên không phải là một cô gái bình thường, nàng là một tuyệt sắc vũ vật, là cô gái nổi bật nhất trong lớp, nàng chính là Sa Lan.

Lúc này Diệp Lăng không khỏi có phần bội phục ánh mắt của “kẻ chuyên nghiệp”, Sa Lan này đúng là một vũ vật gọi cảm trên đời, nếu không phải như thế thì Mạc Á công tử kia sao lại chọn nàng được.

“Không sao, ta cũng vừa mới thu dọn xong, chúng ta đi thôi.”

Sa Lan nhẹ nhàng nói, sau đó nhẹ nhàng kéo cánh tay của Mạc Á công tử, dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, rời khỏi phòng học.

“Đi cả rồi, còn nhìn gì thế.” bạn tốt của Chân Tiểu Yên lay tỉnh nàng còn đang trong trạng thái mê đại.

“Ai, Nếu đổi lại là ta thì hạnh phúc biết bao.” Chân Tiểu Yên hâm mộ nói, Nàng ngưỡng mộ Sa Lan, ước gì được biến thành Sa Lan.

Lúc này, trả lại cà mèn, Diệp Lăng rất không nể mặt mà nói:

“Nếu như đổi lại thành người, vậy thì đó không phải là hạnh phúc, mà là bi kịch.”

“Người đi chết đi!!!” Chân Tiểu Yên cầm lấy cái cà mèn kia ném tới.

“Ai da!” Một tiếng hét thảm vang lên. Nhưng mà cũng không phải Diệp Lăng phát ra, mà là một tên “bi kịch nam” vô tội bị liên lụy, trên đầu của hắn còn đội một cái cà mèn.

Với thân thủ nhanh nhẹn của Diệp Lăng, làm sao có thể bị một cái cà mèn nho nhỏ đập trúng, đập không trúng hắn, người ở phía sau hắn cũng rất có thể sẽ dính phải bị kịch.

“Ah, rất xin lỗi, không phải ta cố ý đâu.” Chân Tiểu Yên Lập Tức giải thích.

“Ta biết là người không cố ý, nhưng người cũng biết rõ là sẽ ném không trúng hắn, vì sao lần nào cũng ném mấy đồ linh tinh này, mà lần nào chúng ta cũng bị vạ lây.” “Bi kịch nam” nói rất là đáng thương, rất rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên hắn bị đập trúng, mà cũng không chỉ có hắn bị “dính đòn”.

“Rất xin lỗi, ta chỉ nhất thời xúc động, ta cam đoan lần sau sẽ không như thế nữa.” Chân Tiểu Yên rất xin lỗi nói.

“Người đã nói những lời này mấy tháng rồi?”. “Bi kịch nam” hỏi ngược lại.

“Không phải mấy tháng, mà là một năm lẻ ba tháng!” Diệp Lăng ở một bên nói, mà sau đó hắn lại ngồi ở một bên đọc sách, tựa như không dính dáng gì đến mình.

“Còn không phải tại người cả sao!!” Chân Tiểu Yên và những người vô tội bị “dính đòn” cùng chung kẻ thù hét lớn, tình huống như thế này làm cho bọn họ rất tức giận.

“Di, cái công thức luyện kim này....” Diệp Lăng trực tiếp coi thường lửa giận của mọi người mà đi nghiên cứu công thức luyện kim của hắn, cũng không phải hắn lảng san chuyện khác, mà đúng là hắn luôn nói như vậy, không đếm xỉa đến mọi thứ.

“....” Mọi người đều hiểu rõ như vậy, cho dù đòi trừng phạt cũng không có tác dụng nên bắt đầu ăn cơm hộp của bọn họ, hoặc nói về những việc khác sau khi đã ăn xong.

Mấy hôm sau, lúc giữa trưa vẫn như thế, Diệp Lăng cướp lấy cơm hộp của Chân Tiểu Yên như trước, Mặc Á công tử xuất hiện vẫn hiện giữa lớp học, chuẩn bị đi ăn cơm trưa với Sa Lan, Trong tình yêu cuồng nhiệt của đôi nam nữ đúng là phải dùng bốn chữ để hình dung — như keo như sơn!

43. Chương 43: Dững Khí Yêu (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 43: Dững khí yêu (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đánh máy: endlesskid - LBS

“Này, mụ béo, nếu như ngươi thực sự thích hần thì phải nói cho hần biết.” Diệp Lăng nhìn vẻ đại trai của Chân Tiểu Yên, sau đó liền đưa ra một đề nghị mà người khác nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

“Nói với hần? Hần sẽ từ chối. Nữ hài béo như ta thế này thì làm sao có thể lọt vào mắt hần được.” Chân Tiểu Yên yếu ớt nói.

“Tuy không thể không thừa nhận rằng, xác suất ngươi được hần nhìn trúng là rất thấp, nhưng mà sau khi nói rõ thì ngươi sẽ biết được xác suất này. Nếu ngươi mà không nói ra, thì tỷ lệ kia là số không. Yêu, thì phải dùng cảm nói ra!!” Diệp Lăng không hề nể tình mà đã kích, mà còn đứng giữa xúi dục Chân Tiểu Yên, không, là cổ vũ chứ, mỗi người đều có quyền được nói.

Nhưng mà có lẽ là ngay cả hần cũng không ngờ được Chân Tiểu Yên lại đi thật

“Đúng vậy, nếu không nói rõ ra, vậy thì vĩnh viễn không có cơ hội.” Chân Tiểu Yên lẩm bẩm, cũng không biết là nằng mớ hồ, hay là bắt đầu xúc động, cuối cùng nằng thực sự đi đến đó

“Tiểu Yên, ngươi không nên nghe hần nói bừa!” Bạn học ngồi bên cạnh nhìn thấy sự tình phát triển liền kêu lên, muốn ngăn cản nhưng không làm cho Chân Tiểu Yên dừng lại được.

Chân Tiểu Yên đi lên phía trước công tử Mặc Á, sau đó rất là nghiêm túc nói:“Mặc Á, ta thích ngươi, có thể hẹn hò với ta được không?”

“A.....” Lúc này, ngoại trừ Diệp Lăng trong đó ra tất cả mọi người đều ngây ra, bọn họ tuyệt đối không thể tin được chuyện mà mình nhìn thấy, Diệp Lăng lập tức quay đầu lại phía sau, lấy ra một quyển sách giả vờ giả vẹt, lại còn rất thần kỳ biến ra một bình trà, từ từ uống.

“Uy, có phải là ta nhìn lầm rồi hay không, hoặc là nghe lầm rồi, ả Yên béo kia không ngờ dám nói với Mặc Á, lại còn làm trò trước mặt Sa Lan .”

“Ta cũng muốn hỏi này, nhưng mà ngươi đã cũng thấy đấy , ta chắc chắn rằng chúng ta đều không nhìn lầm, cũng không nghe lầm!”

“Xôn xao.....” Toàn bộ phòng học bắt đầu ồ lên, một đám người bắt đầu thảo luận nguyên nhân, có người nói Chân Tiểu Yên uống nhầm thuốc, có người nói Chân Tiểu Yên nằng hôm nay bị sốt, cũng có người nói Chân Tiểu Yên nằng bây giờ còn đang mộng du.

Mà khác hần với những nguyên nhân thảo luận, đối với kết quả, mọi người đều nhất trí đến bất ngờ, cho rằng yêu cầu của Chân Tiểu Yên nhất định sẽ bị từ chối, điều đó cũng là tất nhiên .

Thử nghĩ một chút xe, một nữ hài tử có thân hình cực kỳ lớn đến nỗi làm chi người ta không thể nào tưởng tượng nổi, làm sao mà được công tử Mặc Á nhìn trúng, đối với yêu cầu của nằng, hần không nỡ ra thì đã rất có tu dưỡng rồi.

“Rất xin lỗi, ta đã có bạn gái.” Mạc Á công tử không hổ là người nổi tiếng, là một trong Tứ đại công tử của Hoàng Gia Học Viện, người bình thường sẽ không chịu nổi yêu cầu thế này, mà hắn thì vẫn còn duy trì được phong độ lịch sự.

“Ta biết, người sẽ không ngại nhiều chứ?” Chân Tiểu Yên nói rất trực tiếp.

“Phốc.....” Vừa mới giả vờ dù có làm gì cũng không nhìn thấy, tỏ vẻ như là tất cả đều không liên quan đến, Diệp Lăng đang ở bên cạnh uống trà nghe thấy những lời này lập tức phun hết trà trong miệng ra, bởi vì câu này hắn đã từng nói, nói cách khác, là từ hắn mà ra.

Lúc ấy, hắn cũng đang nói về việc của công tử Mạc Á với Chân Tiểu Yên, hắn nói nếu như nàng thích công tử Mạc Á thì phải tiếp cận, không nên sợ xấu hổ, dù sao thì da mặt của người cũng dày.

Lúc đó, Chân Tiểu Yên liền hỏi nên làm thế nào để bắt chuyện? Lúc đó hắn nói là –

“Như vậy đi, người đến hỏi hắn: Dễ nhìn, đã có bạn gái hay chưa? Nếu hắn nói không có, thì người phải nói: Ta có thể trở thành bạn gái của người.”

“Nhưng nếu hắn nói là có?”

“Vậy thì người phải nói, người không ngại có nhiều hơn một bạn gái chứ.”

“.....”

.....

“Này, ta ngại.....” Công tử Mạc Á ngây người một lúc, sau đó nói.

“Chân Tiểu Yên, rốt cuộc thì người có âm mưu gì!” Mà lúc này, vẻ mặt Sa Lan trở nên rất khó coi, cắn răng nói.

“Ta muốn cướp bạn trai của người.” Chân Tiểu Yên liền trả lời.

“Cướp của ta, chỉ bằng người? Đừng nói là ta không để cho người cơ hội, ở đây chỉ cần có một người nói người có thể cướp của ta, vậy thì ta sẽ để cho người thử một chút.” Sa Lan có lẽ có điểm tức giận, có lẽ là nàng biểu hiện ra một mặt khác về nội tâm của nàng, bởi vì câu này dưới tình huống bình thường sẽ làm cho Chân Tiểu Yên rất tổn thương, thế này khác hẳn với vẻ dịu dàng uyển chuyển của nàng trước kia.

“Chính người nói đấy nhé, đến lúc đóng cửa có hối hận! Các người nói.....” Chân Tiểu Yên hưng phấn một chút, sau đó đi tìm bạn tốt của nàng, nàng cho rằng bạn tốt của nàng nhất định sẽ ủng hộ nàng, nhưng mà nàng lại thất vọng rồi.

Bạn tốt của Chân Tiểu Yên nhìn nàng, dùng ánh mắt khuyên ngăn ra hiệu cho nàng, không nên ảo tưởng quá nhiều, các người không có khả năng, sự khác biệt của hai bên thật sự là quá lớn.

Bạn tốt cũng vì tốt cho nàng, biết rõ sự việc là không có khả năng, cần gì phải theo đuổi, thế này chỉ có mang đến đau khổ cho nàng. Nghĩ đến đây, bạn tốt không khỏi hung hăng liếc Diệp Lăng một cái, nguyên nhân gây ra chuyện này chính là hắn.

“Hừ, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, sao không nhìn lại mình xem là cái dạng gì.” Sa Lan nói rất là khinh thường, tuy dưới tình huống bình thường, con cóc đều là chỉ nam nhân, nhưng so sánh như vậy tổn thương người khác.

Đúng lúc đó, Diệp Lăng lại bắt đầu có động tĩnh, mở miệng nói: “Ta, ta cảm thấy được nàng có thể cùng người cướp đoạt, đây là nàng hẳn là có quyền lợi!”

“Diệp Lăng!! Người đừng làm loạn nữa, cho rằng như thế thật thú vị hay sao?” Bạn tốt của Chân Tiểu Yên liền quát, nàng cảm thấy Diệp Lăng làm như thế chỉ mang lại thương tổn cho Chân Tiểu Yên..

“Ta ta biết làm như thế thì nàng sẽ bị tổn thương, nhưng nếu nàng muốn, chúng ta nên ủng hộ nàng, để cho nàng nỗ lực hết sức, cho dù kết quả có thể sẽ làm cho nàng đau khổ nhưng ít ra nàng sẽ không hối hận.” Diệp Lăng bình tĩnh nói, mà lời của hắn cũng làm cho người ta suy nghĩ, ngầm nghĩ lại ý nghĩa tinh tế trong đó.

Bạn tốt vốn còn muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp nói, đã bị Diệp Lăng dùng một câu khác đánh trở lại.

“Bị tổn thương sẽ làm người ta càng thêm kiên cường, ta tin rằng nàng không phải là loại người yếu đuối bị tổn thương mà không dậy nổi này!”

Kết quả là, bởi vì Diệp Lăng ủng hộ, làm cho Chân Tiểu Yên chiếm được một cơ hội, mà Sa Lan bởi vì thế mà ghi hận Diệp Lăng xen vào chuyện của người khác, nhưng mà có lẽ nàng không biết, sau này Diệp Lăng sẽ làm cho nàng càng hận hơn, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

“Được, cho dù ta cho người cơ hội, vậy người phóng ngựa lại đây, ta xem người cướp hấn đi như thế nào.” Sa Lan đột nhiên thay đổi giọng điệu, nói rất bình thản, đơn giản là nàng phát hiện ra mình cơ bản là không cần sợ, Chân Tiểu Yên làm sao có thể cướp đi Mạc Á công tử của nàng được.

Nhìn hình dáng Chân Tiểu Yên mà xem, cho dù là đi cướp bạn trai của một cô gái bình thường cũng không có khả năng hướng chi lại là của nàng, trừ phi Mạc Á có sở thích đặc biệt, nhưng mà rất rõ ràng là không phải.

Hầu hết mọi người đều có thể hiểu được ý tứ trong câu này của nàng, hành vi của Chân Tiểu Yên lần này hoàn toàn là tự rước lấy nhục, hoàn toàn là chuyện không có khả năng.

Nhưng mà, lúc này mọi người đều bội phục dũng khí của nàng, dù sao thì cũng cần một cái dũng khí phi thường.

44. Chương 44: Đâu Có Quan Hệ Gì Với Người Đâu (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 44: Đâu có quan hệ gì với người đâu (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Cướp như thế nào ư?, còn phải nói! Tất nhiên hoành đao đoạt ái, đá người ra khỏi cửa thôi.” Diệp Lăng rất vô tình nói.

“.....”

Toàn trường đều im lặng, rất nhiều người đều nghi ngờ Diệp Lăng có phải là cố ý quấy rối hay không, nếu không thì tại sao lại giật dây Chân Tiểu Yên, tại sao lại ủng hộ Chân Tiểu Yên.

Nhưng lấy sự hiểu biết của mọi người về Diệp Lăng, biết hấn là một người mà chuyện gì cũng không liên quan đến mình, nhưng mà ngẫu nhiên sẽ hăng hái làm bậy một chút, chẳng lẽ đây là tình huống ngẫu nhiên đó?

“Đừng nhìn ta như vậy, ta biết các người muốn nói gì, mặc kệ các người, đọc sách! Còn... mụ béo, ta coi trọng người, người phải tin tưởng chính mình!” Dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Diệp Lăng lại một lần nữa tiến vào trạng thái đọc sách, thông báo hấn muốn tạm thời mặc kệ đời...

Chân Tiểu Yên sau khi được ủng hộ đúng là rất dũng cảm, dũng cảm đến nỗi Sa Lan cũng sợ hãi, kéo Mạc Á công tử chạy khỏi hiện trường, mà Chân Tiểu Yên cũng chỉ lớn tiếng hô lên rằng mình sẽ thực hiện lời thề nhưng thực ra cũng không tiếp tục đuổi theo ra ngoài.

Nhưng người sau khi trải qua giai đoạn xúc động tình cảm mãnh liệt, khi tỉnh lại đều không có ý tưởng như vậy nữa. Mà một lúc sau, khi mà nhiệt huyết đã nguội đi, sắc mặt Chân Tiểu Yên bắt đầu thay đổi, trở nên càng ngày càng xấu hổ và giận dữ.

“Diệp Lăng!!!” Chân Tiểu Yên dùng bàn tay thật lớn của mình vỗ lên bàn, làm Diệp Lăng đang đọc sách hoảng sợ.

“Làm sao vậy, ánh mắt của người giống như muốn ăn thịt người ấy, ta gầy nhỏ thế này, không đủ cho người ăn đâu, hay là người tìm ai đó.....” Diệp Lăng thấy Chân Tiểu Yên đang hai mắt bốc hỏa, lại nhìn hai bên hần nói.

Nhưng mà, Chân Tiểu Yên dường như miễn dịch, hoàn toàn không chịu bỏ qua, nói thẳng: “Người đừng nghĩ muốn lãng sang chuyện khác, tại sao người muốn mê hoặc ta, để cho ta tạo ra việc xấu hổ như vậy.”

“Việc kia, thực ra..... Ha ha, ta chỉ tùy tiện nói, không nghĩ là người thật sự đi tới, thế này cũng không thể trách ta được, là dục vọng trong lòng người quá mạnh mẽ.” Diệp Lăng cầm sách ngăn cản Chân Tiểu Yên, sau đó cười nói.

Đúng vậy, mọi chuyện bắt đầu cũng không phải là hần cố ý thúc đẩy, chỉ là tùy tiện nói giỡn mà thôi, hần cũng không nghĩ rằng Chân Tiểu Yên sẽ có hành động như vậy nên hần cũng giả bộ không liên quan đến mình.

Hần cũng không phải là người chỉ có ảo tưởng mà không nhìn sự thật, tuy rằng hần nói ngoài miệng rất hoành tráng, nhưng đó cũng chỉ là nói nói mà thôi, nói kiểu như vậy ai cũng nói được!

“Người..... làm thế nào bây giờ, ta không còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa!!!” Chân Tiểu Yên xấu hổ và giận dữ nói.

“Nếu đã bắt đầu, vậy cũng chỉ có kiên trì đến cùng.” Diệp Lăng thản nhiên nói, những lời này cũng không phải tùy tiện mà nói, hần là cái loại người hoặc là không làm, nếu đã bắt đầu, vậy thì nhất định phải hoàn thành toàn bộ.

“Ta sợ.....” Chân Tiểu Yên do dự nói.

“Sợ cái gì, người hiện tại đã rất mất mặt, cũng không sợ bề mặt hơn chút nữa, dù sao thì nhiều hơn một chút hay ít hơn một chút cũng không khác nhau là mấy. Vả lại, da mặt của người dày như vậy cũng không sợ một chút này a.” Diệp Lăng rất không chịu trách nhiệm mà nói, nếu nói đến chuyện của người khác thì ai cũng cảm thấy rất nhẹ nhàng.

“Ta không sợ..... Phi phi, người nói cái gì, người muốn nói ta là vô liêm sỉ sao?” Chân Tiểu Yên ngay từ đầu còn phụ họa, rất nhanh liền kịp phản ứng.

“Là mặt dày, không phải vô sỉ, mặt thế này người đừng nói là không dày.”

“Chính là da mặt của ta, chứ không phải là chỉ cái da mặt kia!!”

“Chẳng phải đều là da mặt à!”

“.....”

Chân Tiểu Yên im lặng, không muốn dây dưa với Diệp Lăng về vấn đề này nữa, dù sao chắc chắn không có kết quả rồi, nàng chỉ yếu ớt nói: “Ta sẽ kiên trì, nhưng mà ta nghĩ hần là sẽ không tiếp nhận!”

“Người quản hần nhân hay không sao, là người thích hần, không cần hần đồng ý!” Diệp Lăng rất không để ý nói.

“??” Những lời này của Diệp Lăng làm cho người ta rất là khó hiểu, cố gắng mà nghĩ trong lời này có ý tứ gì, cái gì gọi là thích hần thì không cần sự đồng ý của hần, nếu không đồng ý, thích thì có tác dụng gì?

“Ý của người là..... cũng giống như người lúc đầu với Lý Nguyệt?” Những lời này làm cho Chân Tiểu Yên nhớ tới một sự kiện, đó chính là chuyện lý thú giữa Diệp Lăng và cháu gái của Lý Đại nguyên soái.

“.....” Diệp Lăng im lặng, bởi vì hần biết sau đó tất cả mọi người sẽ cười, cười cái chuyện đã bị quên đi.

“Ha ha, chúng ta đều quên chuyện này, đúng vậy, năm đó tiểu tử Diệp Lăng này rất ngu, lúc theo đuổi Lý Nguyệt, không biết bị cự tuyệt bao nhiêu lần, cuối cùng Lý Nguyệt cũng phát điên nhưng mà vẫn không có biện pháp thoát khỏi hần. Ta còn nhớ rõ hần nói một câu nói: Ta thích người là chuyện của ta, có quan hệ gì tới người đâu!”

“Đúng vậy đúng vậy, những lời này rất có tính cách, liền làm cho Lý Nguyệt không còn cách nào khác, tùy ý để hần quản lý!”

“.....”

“Dựa vào, chuyện đã lâu như vậy mà các ngươi vẫn còn nhớ rõ như thế!” Diệp Lăng không khỏi buồn bực mắng.

Chuyện này phát sinh trước khi Diệp Lăng dung hợp, lúc đó hắn đột nhiên thích Lý Nguyệt, vẫn quần lầy theo đuổi cho đến khi hắn dung hợp mới coi như kết thúc.

Nói đến nguyên nhân gây ra chuyện này cũng làm cho người ta không nói nên lời, lý do hắn bỗng nhiên thích Lý Nguyệt cũng không phải là tình yêu đến gì đó, kỳ thật cũng chẳng thích gì, chẳng qua là bởi vì hắn xem bói ở trên đường nghe được lời tiên đoán của một tinh thuật sư, nói trong tình huống nào thì hắn sẽ gặp được sinh mệnh nữ nhân của mình.

Rất không đúng lúc, tình huống này đụng phải Lý Nguyệt, vì thế hắn liền cho rằng Lý Nguyệt chính là sinh mệnh nữ nhân của hắn, liền “thích” chiếm hữu nàng, bắt đầu theo đuổi nàng.

Lúc ấy chuyện này cũng làm cho Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cảm thấy kỳ quái, tại sao lại đến bất ngờ như vậy, mà sau khi các nàng tìm được đáp án liền trở nên vô lực, cực độ vô lực.

Nhưng các nàng cũng không đi ngăn cản, không phải các nàng không muốn, mà là không có cách nào ngăn cản, bất kể là Diệp Lăng trước đây, hay Diệp Lăng bây giờ, chỉ cần xác định chuyện gì, nếu như không phải bản thân hắn thay đổi chủ ý, cho dù chín con trâu cũng kéo không lại.

“Ta hiểu rồi! Ta sẽ giống như ngươi, cho dù bị cự tuyệt ta cũng không từ bỏ! !” Một lúc sau Chân Tiểu Yên rất kiên định nói.

“....., khụ khụ, tốt lắm, kiên trì chính là thắng lợi!” Diệp Lăng ra vẻ hơi xấu hổ mà nói, dù sao hắn không nghĩ rằng sẽ dẫn lửa lên người, nhưng mà hắn bây giờ cũng không biết, đây chỉ là bắt đầu mà thôi!

“Vậy ngươi nói xem, tiếp theo ta nên làm cái gì bây giờ?” Chân Tiểu Yên nhìn Diệp Lăng, hai mắt phát tia sáng chờ mong, là ánh sáng làm cho người ta hơi mê muội, nếu chỉ luận về ánh mắt mà nói, hai mắt của nàng nhất định được khen là mỹ lệ.

“Nên làm cái gì bây giờ? Ngươi muốn làm gì thì làm, sao mà ta biết được!” Diệp Lăng khoát tay, một kiểu thái độ không liên quan.

“Ngươi không giúp ta sao?” Chân Tiểu Yên nghi hoặc nói.

“Giúp ngươi cái gì, giúp ngươi đánh ngất xỉu tên Mạc Á kia, sau đó cho ngươi mạnh mẽ leo lên người hắn sao?” Diệp Lăng cảm quyền sách, rất bình thản nói.

“Đi, đừng nói giỡn, ta nói thật sự!” Chân Tiểu Yên đẩy Diệp Lăng một cái, lực đạo này suýt nữa thì làm cho Diệp Lăng ngã xuống đất.

45. Chương 45: Đâu Có Quan Hệ Gì Với Người Đâu (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 45: Đâu có quan hệ gì với người đâu (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng ổn định thân hình, cầm quyền sách, chậm rãi nói: “Ta cũng nói thật đấy, chuyện này người khác không giúp được, ta cũng không phải Nguyệt Lão Địa Thần, chỉ có dựa vào chính bản thân ngươi mà cố gắng thôi.

“....., Diệp Lăng, ngay từ đầu ngươi đã không có ý định giúp ta, cái gọi là ủng hộ đều chỉ là trên tinh thần thôi sao??”

“Đúng vậy! Ta vô cùng ủng hộ người trên tinh thần!!”

“.....”

“Người, chết đi!!” Chân Tiểu Yên nổi giận, cầm lấy đồ vật gì đó rồi nện tới.

“Ai da..... Chân Tiểu Yên, người đừng có mà ném đồ linh tinh nữa được không!!!” Lại thêm một người vô tội hét to, mà Diệp Lăng lại tỏ vẻ là ta không biết gì cả.

“Xem như người lợi hại! Ngày mai không làm Ngự Hoàn Thô Diện cho người nữa!!”

“Vậy ta muốn Ngự Hoàn Hà Phấn!”

“.....”

Mà vào ngày hôm sau, Chân Tiểu Yên vẫn chuẩn bị thức ăn cho Diệp Lăng, không biết đây là do thói quen hay là nằng sợ bị cướp, dù sao thì vẫn giống như lúc trước, mỗi ngày đều sẽ trình diễn một tiết mục.

Nhưng từ ngày hôm sau cũng có diễn thêm tiết mục khác, đó là Chân Tiểu Yên cũng bắt đầu chuẩn bị đồ ăn cho Mạc Á công tử, bởi vì nàng sẽ phát động tấn công tình yêu đến Mạc Á công tử.

Cũng bởi vì như thế, từ đó về sau Mạc Á công tử và Sa Lan cũng không gặp nhau ở phòng học, lúc mới bắt đầu thì ở cửa của Luyện Kim Học Viện, về sau lại đổi sang nhà ăn, sau đó lại thỉnh thoảng “hoạt động” ở sân trường, đến cuối cùng lại đổi sang tại nhà ăn.

Vì sao lại thay đổi như vậy? Nói nhảm, còn không phải là vì Chân Tiểu Yên, bất kể bọn họ đi chỗ nào Chân Tiểu Yên đều xuất hiện, cũng không biết nàng lấy tin tức ở đâu ra nữa. Cuối cùng bọn họ không biết làm thế nào nữa, cũng hiểu rằng là không tránh được nữa cho nên lại quay trở lại nhà ăn.

Chuyện này làm cho mọi người hiểu được một việc, tình yêu sẽ làm cho người ta điên cuồng, điên cuồng đến nỗi không nghĩ đến cái gì nữa, điên cuồng đến mức mà bất kì chương ngại nào cũng có thể loại bỏ, đồng thời cũng có thể cũng có thể làm ra những chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Chân Tiểu Yên điên cuồng, nàng điên cuồng theo đuổi giấc mơ của chính mình, không hề để ý đến sự soi mói và lời lẽ của kẻ khác, kể cả của người liên quan là Mạc Á công tử cũng không thêm để ý đến!

“Diệp Lăng!! Đều là tại người gây hại!!!” Mạc Á công tử và Sa Lan gần đây thường nghiêng răng mắng ra câu này, tuy rằng bọn họ rất hận Chân Tiểu Yên, nhưng cũng hận Diệp Lăng khơi mào chuyện này.

Nếu không phải Diệp Lăng, Chân Tiểu Yên cũng sẽ không điên cuồng như vậy, nếu không phải tại Diệp Lăng, thì Chân Tiểu Yên sao lại còn coi thường cả thái độ của đương sự, dùng một câu “Ta thích là việc của ta, không liên quan đến người!” đánh người ta tan tác.

.....

“Đừng dùng kiểu ánh mắt bốc lửa ấy nhìn ta, ta là vô tội!” Diệp Lăng khoát tay, thuận miệng nói với Sa Lan đang nhìn mình chằm chằm.

“Hừ!”

.....

Tình huống giằng co như vậy duy trì trong một đoạn thời gian rất lâu, cái nhìn của mọi người đối với chuyện này tất nhiên là khen chê không giống nhau, có coi thường, có khinh bỉ, có tán thành, có ủng hộ.....

Nhưng toàn bộ mọi người đều nhất trí, tinh thần Chân Tiểu Yên là đáng khen, và bọn họ cũng nhận ra, sau này gặp được người mình thích giống như trên, có phải cũng nên học nàng một ít hay không.

Theo thời gian trôi qua, hận ý của Sa Lan với Chân Tiểu Yên càng ngày càng sâu, mà Diệp Lăng dường như cũng bị nàng xem nhẹ, dù sao thì ngoại trừ sau khi Diệp Lăng nói lúc trước, cũng không có thêm hành động nào của hắn nữa, cũng không đi trợ giúp Chân Tiểu Yên, thật đúng là chỉ ủng hộ trên tinh thần!

Có lẽ cũng chính vì như thế mà Sa Lan tạo ra một sự kiện, làm cho Chân Tiểu Yên lâm vào một cái tử cục.

“Cái gì?! Người tham gia cuộc thi hoa hậu?” Diệp Lăng sau khi nghe được tin này liền kinh ngạc nhìn Chân Tiểu Yên.

“Thi hoa hậu cái gì, là ‘cuộc thi Tài Nữ Vô Song Hoàng Gia Học Viện.’” Chân Tiểu Yên sửa lại Diệp Lăng.

“Không khác là mấy, nói là tài nữ, nhưng là lên sân khấu làm gì có ai không phải mỹ nữ, vừa nhìn tài nghệ của người, còn nhìn cả phẩm hạnh bên ngoài của người, cùng với thi hoa hậu không khác nhau là bao.” Diệp Lăng không thêm để ý nói.

Ở Hoàng Gia Học Viện cứ ba năm lại có một lần thi hoa hậu, ah, lắm rồi, là cuộc thi Tài Nữ Vô Song, mỗi năm đều thu hút rất nhiều người theo dõi, đây đã không còn là việc trọng đại trong trường, mà là việc trọng đại trong thành, thậm chí còn thu hút cả một số người đường xá xa xôi mà đến để xem cuộc thi này.

Mà tại sao lại thu hút nhiều người đến như vậy, theo lời nói của Diệp Lăng, đây là một lần thi hoa hậu lớn, trong đó phần lớn là xuất hiện những tài nữ xinh đẹp động lòng người, khí chất phi phàm, còn có tiểu thư đại gia tài nghệ khéo tay.

Những tiểu thư này hàng ngày ngay cả cơ hội nhìn thấy còn chẳng có, mà vì cuộc thi này lại đồng loạt biểu diễn tất nhiên sẽ thu hút rất nhiều cặp mắt của nhiều người, sẽ làm người ùn ùn kéo đến.

Đồng thời tình huống này cũng giải thích một sự kiện, nếu như Chân Tiểu Yên tham gia, sẽ phải biểu diễn trước mặt rất nhiều người, với điều kiện của nàng chắc là sẽ tạo thành chấn động rất lớn, tất nhiên đây là nói đến tiêu cực!

“Vì sao mà người lại tham gia cái này, người đi đến đó không phải là tự rước lấy nhục hay sao?” Diệp Lăng rất trực tiếp hỏi, điều này tất cả mọi người đều nghĩ vậy, chỉ là không ai giống hần mà hỏi thẳng như vậy

“Mạc Á và Sa Lan nói, chỉ cần ta tham gia cuộc thi lần này, thắng cuộc thì này, là có thể để ta và Mạc Á ở cùng một chỗ!” Chân Tiểu Yên mang theo cảm tình phức tạp nói, có lẽ chính cô ta cũng hiểu được đây chính là người ta trêu đùa nàng, là muốn cho nàng chịu nhục nhã, nhưng nàng đã đồng ý.

Đây có lẽ sẽ là lần giao tranh cuối cùng nàng, điên cuồng lần cuối cùng. Tin rằng sau lần này nàng cũng sẽ hết hy vọng, không hề mơ mộng gì nữa !

“Hóa ra là như vậy, nàng ta nói chỉ cần người thắng được nàng, hay là nói người phải thắng cuộc thi này đây?” Diệp Lăng bắt đầu có phần bội phục Chân Tiểu Yên, đánh giá đối với nàng lại tăng lên thêm một bậc.

“Không biết, nhưng mà ta nghĩ đều như nhau.” Chân Tiểu Yên lắc đầu nói.

“Đúng vậy, dù sao thì người cũng chết chắc rồi!”

“.....”

Chân Tiểu Yên hơi khó chịu nói: “Người không thể ủng hộ ta một chút hay sao?”

“Ủng hộ? Đúng rồi, ta nhớ là cuộc thi hoa hậu lần này có người sẽ mở sòng, ta sẽ đặt một khoản để ủng hộ người. Nhưng mà trước tiên ta nghĩ phải xác định lại một việc, hát, múa, nhạc cụ người biết cái nào?” Diệp Lăng hỏi.

“Không, ta đều không biết!” Chân Tiểu Yên lắc đầu trả lời.

“Vậy thì có tài nghệ gì ngoại trừ nấu ăn ra?” Diệp Lăng lại hỏi.

“Không có!!” Chân Tiểu Yên lắc đầu.

“Ta nhớ quý tộc lễ tiết của người cũng rất qua loa, trên cơ bản xem như chưa học.” Diệp Lăng nhìn Chân Tiểu Yên nói, trong học viện này, nàng xem như là một tên khác người, cho dù mọi người ở Luyện Kim Học Viện này không hề chú ý đến cái này nhưng tối thiểu là các nàng đều đi học qua.

“Đúng vậy.....” Chân Tiểu Yên ngượng ngùng nói.

“Tốt lắm, ta lập tức đi đặt mười vạn kim tệ, mua người thắng, xem ta ủng hộ người nhiều chưa.” Diệp Lăng vừa nói, chuẩn bị chạy ra ngoài.

“Mười vạn kim tệ?” Chân Tiểu Yên thoáng ngáy người, số lượng này làm cho nàng chấn động, cho dù là ủng hộ cũng không cần nhiều như vậy a.

Tuy rằng biết Diệp Lăng là bại gia tử, trình độ này với hắn mà nói cũng chỉ là chút lòng thành, nhưng dù sao mình không phải người gì của hắn, cũng không cần ủng hộ như vậy.

46. Chương 46: Đâu Có Quan Hệ Gì Với Người Đâu (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 46: Đâu có quan hệ gì với người đâu (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Chê ít sao, vậy thì một trăm vạn kim tệ!” Diệp Lăng rõ ràng đã hiểu lầm ý nàng, nhưng hắn vốn ngại ít, khó có được cơ hội như vậy sao lại chỉ có mười vạn để cho xong chuyện, chỉ cần mười vạn như thế... không phải sẽ làm thất vọng một bại gia tử như ta hay sao?

Không phải không phải, là quá nhiều rồi, người đừng đặt tiền nữa, ta không thắng được đâu. Đây, Diệp Lăng, không phải là người mượn chuyện này để bại gia đấy chứ?” Chân Tiểu Yên đột nhiên nhớ đến thói quen bại gia của Diệp Lăng, hắn mà thấy cái gì có thể bại gia thì chắc chắn sẽ muốn “bại” một lần.

Chẳng lẽ, lần này hắn vì....

“Đúng vậy, cơ hội tốt như thế làm sao ta có thể bỏ qua, trăm phần trăm là lần này sẽ ”bại” được! Ha ha, ta xem lần này còn có thể phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn!” Diệp Lăng nói xong rất là hưng phấn, mà hắn lại không chú ý đến lửa giận của Chân Tiểu Yên càng ngày càng nặng.

“Diệp Lăng, người có ý gì, người nói thất bại trăm phần trăm là sao?” Tiếng hét giận dữ của Chân Tiểu Yên vang khắp cả phòng học.

“Nói nhảm, tất nhiên là như vậy. Người như thế này, cần bề ngoài thì không có bề ngoài, cần dáng người thì chẳng có dáng người, cần tài nghệ lại chẳng có tài nghệ đúng là ‘sản phẩm ba không’, nói thẳng ra, ta thấy người vừa lên sân khấu thì cũng sẽ bị đá xuống!” Sau đó Diệp Lăng chạy ra khỏi phòng học, câu nói cuối cùng phần lớn chỉ nghe thấy tiếng mà không thấy người đâu cả.

“Diệp Lăng!!!” Tiếng hét vô cùng tức giận của Chân Tiểu Yên xuyên qua cả bức tường, vang vọng trong cả dãy phòng học, mà tên kia lại giả vờ không nghe thấy, hăng hái mà chạy đi cá độ.

Chân Tiểu Yên cắn răng, nàng cũng hiểu về chuyện này thì Diệp Lăng sẽ không giúp nàng được, nàng cần bề ngoài thì không có bề ngoài, cần dáng người thì chẳng có dáng người, cần tài nghệ lại chẳng có tài nghệ đúng là ”sản phẩm ba không!!!

Nàng như vậy làm sao có thể đánh bại những tài nữ kia?

Chỉ có điều, nếu như hỏi nàng có hối hận hay không, nàng nhất định sẽ không hối hận!!

Đối với nàng mà nói, đã trả giá, đã yêu, đã đau khổ cũng đã quá đủ rồi!!!

...

“Đệ đệ, xảy ra chuyện gì vậy, dường như tâm tình của người rất là tốt?” Buổi tối, khi Diệp Lam Vũ về nhà, phát hiện tâm tình Diệp Lăng cực kỳ tốt, lộ vẻ cười sáng lạn.

“Tỷ, nói với người một việc rất vui! Sau một tháng nữa, ta sẽ ”bại” thành công một trăm vạn kim tệ, ha ha, lần này nhất định là không sai vào đâu được!!” Diệp Lăng cười nói, dáng vẻ vui mừng kia cũng giống như người ta lấy được một trăm vạn kim tệ mà không phải là mất đi một trăm vạn kim tệ vậy.

Nếu người bình thường mà mất đi một trăm vạn thì hẳn là khóc đến chết đi sống lại mới đúng chứ, cho dù là bại gia tử cũng không chịu nổi tổn thất như thế này, chỉ có thể nói Diệp Lăng quả thật “không giống bình thường”.

Siêu cấp bại gia tử không hổ là siêu cấp bại gia tử!!

“....người nha, thực là không có biện pháp với người! Nhưng mà, có lẽ lần này người sẽ lại kiếm được ấy.” Diệp Lam Vũ lắc đầu, rất bất đắc dĩ mà nói, cũng chỉ có bảo bối đệ đệ này mới cảm thấy rằng “bại” được một trăm vạn kim tệ là một chuyện đáng vui mừng.

“Không đâu, lần này chắc chắn là không!!” Diệp Lăng lắc đầu, quả quyết nói.

Cho dù trước kia có một vài bất ngờ nhỏ xảy ra, cho dù may mắn đến đâu đi nữa cũng không làm cho Diệp Lăng nhận thấy lần này sẽ có điều gì bất ngờ cả, bởi vì lần này không một cái bất ngờ gì có thể thay đổi được!!

“Lần nào người cũng nói như thế, chẳng phải đã xuất hiện rất nhiều việc ngoài ý muốn còn gì.” Diệp Lam Vũ tức giận gõ đầu Diệp Lăng một cái.

“Lần này thì khác, ta hỏi người, nếu như để Chân Tiểu Yên tham gia Tài Nữ Vô Song, người cho rằng nàng có thể thắng hay không?” Diệp Lăng hỏi.

“Không! Nàng chắc là không tham gia, nếu như nàng đi cũng sẽ bị người ta cười nhạo cả đời, chuyện gần đây của nàng đã làm cho rất nhiều người chê cười rồi.” Diệp Lam Vũ lắc đầu, lúc nói về Chân Tiểu Yên dường như nàng cảm thấy được có điểm đồng tình.

Mà nàng lại không ngờ đệ đệ mình đã làm cho nữ hài tử này càng đáng cho người ta đồng tình thêm....

“Nàng tham gia, là ta đặt nàng giành được giải nhất, người nói xem ta có thể thua một trăm vạn này hay không nào?” Diệp Lăng cười nói.

“Nàng tham gia? Tại sao lại như vậy, chẳng lẽ nàng không nghĩ đến chuyện này sẽ làm cho nàng sau này không ngẩng đầu lên gặp người khác được hay sao?” Diệp Lam Vũ kinh ngạc hỏi.

“Ài, nàng biết, nhưng mà nàng đã đồng ý rồi, nữ nhân bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc thì không thể ngăn nổi. Cho dù bảo nàng đi tìm chết thì cũng không nhú mảy một lần.” Diệp Lăng Lắc đầu thở dài nói.

Thực ra thì hẳn cũng không phải là không biết ảnh hưởng của chuyện này, nhưng mà hẳn biết chắc là Chân Tiểu Yên lúc này sẽ không nghe lời khuyên của người khác, mà hẳn cũng cho rằng không phải là mất mặt một lần thôi sao, chút đả kích ấy thì sợ cái gì.

Vì yêu thích mà làm ra một việc điên cuồng, tin rằng rất nhiều người đều có thể hiểu được, mà nàng làm những chuyện như thế cũng không tổn hại đến người khác, chỉ là nàng toàn tâm toàn ý nỗ lực vì tình cảm của nàng mà thôi.

“Nếu nói như thế, người sao lại còn đem chuyện này ra đùa, người không nên đi đánh cược” Diệp Lam Vũ có phần trách móc nói.

“Ta có đùa đâu, đó là sự thật! Chuyện nào ra chuyện nấy, nàng thua của nàng, ta ”bại” của ta!” Diệp Lăng nói rất nghiêm túc.

Đối với Diệp Lăng mà nói, đây là hai việc khác nhau, cho dù Chân Tiểu Yên thê thảm hơn cũng tốt, Hẳn vẫn đem điều này ra đánh cược.

“Nói không sai, nhưng mà, như thế thì cảm thấy không tốt lắm.” Diệp Lam Vũ nói.

“Không việc gì, nàng không thù dai đâu, điểm này rất đáng yêu, cũng là chỗ mà ta thích nhất.” Diệp Lăng không thèm để ý mà nói, từ khi hắn nhận biết Chân Tiểu Yên đến giờ, không biết đã đắc tội bao nhiêu lần với nàng, mỗi lần nàng cũng chỉ bực bội một lúc, sau đó quên ngay.

Trên thực tế cũng là như thế, Hôm nay sau khi đắc tội nàng, ngày hôm sau nàng vẫn chuẩn bị đồ ăn cho hắn như cũ, cười đùa cãi lộn.

Cứ như vậy, lại qua vài ngày, dường như Chân Tiểu Yên không bị cuộc thi ngày càng đến gần mà ảnh hưởng đến tâm lý. Tất nhiên nàng cũng đang chuẩn bị, suy nghĩ mình nên làm gì, chẳng qua nàng không muốn người khác vì mình mà cảm thấy áp lực mà thôi.

Nhìn thấy bộ dạng này của Chân Tiểu Yên so với sự chuẩn bị của Sa Lan quả thật là một cái trên trời một cái dưới đất.

Nói nhảm, Sa Lan vì cuộc thi lần này, mỗi giây, mỗi giờ, mỗi ngày nàng đều chuẩn bị chỉ để cho mình phát huy khá hơn một chút.

Luyện tài nghệ, chuẩn bị tiết mục cho cuộc thi, không chỉ riêng nàng, toàn bộ tài nữ tham gia cuộc thi đều cố gắng luyện tập, mà nàng thì càng cố gắng hơn thôi!

Ngoại trừ việc này, nàng còn muốn bồi đắp cho thân thể vốn đã rất hoàn mỹ của mình, vì đem thân thể của mình càng thêm hoàn mỹ.

Loại dày vò và khổ hạnh này, tin rằng mọi người ai cũng hiểu, ai cũng biết!

Mà bây giờ làng lại chứng kiến Chân Tiểu Yên đang thanh thoi, giống như không có chuyện gì xảy ra, lại càng không chút kiêng kỵ mà ăn uống linh tinh, cảm giác thấy thân thể to béo kia càng lúc càng lớn.

Cho dù hiểu được là Chân Tiểu Yên không có cơ hội cũng khiến nàng rất khó chịu, mà mỗi ngày đều nhìn thấy nàng lại càng khó chịu thêm.

47. Chương 47: Nấu CƠM CẢ ĐỜI (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 47: Nấu cơm cả đời (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Sự khó chịu của Sa Lan tích tụ đến đỉnh điểm, rốt cuộc cũng bộc phát, lạnh lùng nói –

“Hừ, còn ở đây cười toe toét, xem ra ngươi không hề muốn thắng phải không, nữ nhân béo giống như ngươi làm sao có thể thắng được, ta xem ngươi nên từ bỏ càng sớm càng tốt, không cần đi ra dọa người ta.”

Đây vốn là một câu nói rất bình thường. Ừ, nếu như Diệp Lăng nói những lời này thì không tính là gì cả, nhưng mà những lời này lại kích động Chân Tiểu Yên, đơn giản là vì người khác nói.

Cho dù Diệp Lăng nói khích nàng cũng không để bụng, bởi vì nàng biết Diệp Lăng không có ác ý, mà nếu đổi thành những người khác thì khác, càng không nói là tình địch của nàng.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không từ bỏ, ta cũng sẽ nhất định thắng, không chỉ thắng ngươi, ta còn muốn được giải nhất!!” Chân Tiểu Yên không chịu yếu thế mà nói.

“...” Im lặng, mọi người đều im lặng.

“Ha ha...” Mà ngay sau đó rõ lên những tiếng cười, mặc dù mọi người biết Chân Tiểu Yên tham gia cuộc thi nhưng cũng biết nguyên nhân là do nàng bị khiêu khích nên cũng không cười nàng.

Nhưng mà tình hình bây giờ lại khác rồi, Chân Tiểu Yên dám nói muốn thắng, còn nói là muốn giành được giải nhất, như thế làm cho người ta cảm thấy quá buồn cười, thật giống như là nghe được chuyện buồn cười nhất trong thiên hạ.

“Ha Ha, chỉ người, bằng người mà cũng muốn thắng ta, muốn giành được giải nhất, trừ khi mất mọi người bị mù, nếu không thì người hãy đợi đến kiếp sau đầu thai sang bộ dáng khác rồi hãy nói, ha ha....” Sa Lan cười không chút kiêng dè gì, hung hăng dẫm lên Chân Tiểu Yên.

Mà đó cũng không phải là làm cho người ta tổn thương nhất, cuối cùng Sa Lan còn phóng thêm một đao: “Đời này, người chỉ có thể sánh với heo, chỉ xứng đến chuồng heo! Chân Tiểu Yên, người hẳn là đi so với heo mới đúng!”

“Người...” Chân Tiểu Yên bị tổn thương nói không lên lời, lệ sắp tràn mi.

Sau đó, mọi người trong phòng học đều im lặng, cho dù bọn họ đều cười Chân Tiểu Yên nhưng nàng cũng chưa đắc tội với bất kì kẻ nào, tình cảm đặc biệt của đồng học quan trọng nhất ở tính cách, mà ai cũng công nhận tính cách của nàng không xấu, nhìn thái độ của nàng đối với Diệp Lăng là có thể thấy một phần nào.

“Đúng vậy, không sai, nàng muốn so với heo nên mới phải tham gia cuộc thi lần này.” Thanh âm đều đều của Diệp Lăng vang lên.

“...” mọi người ngẩn ngơ, dường như không hiểu ngay được ý nghĩa của câu nói này, mà rất nhanh sau đó bọn họ đều ngộ ra...

“Xi...”

Một số người không nhìn được đã bắt đầu phát ra tiếng cười, trong lòng thầm than những lời phản kích này quả thực là hoàn mỹ, hẳn để cho người ta tự lấy đá đập lên chân của mình.

“Diệp Lăng! Người nói ai là heo!” Sa Lan cả giận nói.

“Người!” Diệp trả lời rất rõ ràng, “Đó chỉ dựa theo mặt chữ của người để giải thích mà thôi, vì nàng so sánh với người nên mới đi với heo mà.”

“Diệp Lăng, đừng nói nữa, như vậy thì người sẽ đắc tội với người ta.” Chân Tiểu Yên ở bên cạnh nói.

Đắc tội với người ta ở đây tất nhiên không phải chỉ có Sa Lan, Diệp Lăng đã đắc tội với nàng rất nhiều lần rồi, có điều lần này Diệp Lăng một gậy tre đánh hạ một thuyền người, đều nói cả nhóm tài nữ tham gia trận đấu là heo.

“Đắc tội với người ta thì sợ cái gì, ai dám trêu chọc lão tử, ta đường đường là Thập Tam thiếu gia của Diệp gia, lão hồ không phát uy lại tưởng ta là mèo bệnh hay sao?” Diệp Lăng nói rất hoa trương, thể hiện ra một bộ ăn chơi trác táng, con nhà gia thế.

Những lời này đã nhắc nhở người ở đây, thân phận của Diệp Lăng thường xuyên bị người ta bỏ qua, trừ bề ngoài luôn luôn rất khiêm tốn của hắn ra, hắn còn thường xuyên mơ mơ màng màng làm cho người ta dễ khóc dễ cười, đồng thời cũng làm cho người ta thấy rất gần gũi, mà quan trọng nhất là hắn rất ít khi dùng thân phận để dọa người như vậy.

Mà người của phòng học này lại càng không chú ý đến thân phận, ở chung đã lâu, cũng rất tự nhiên mà không coi Diệp Lăng như người ngoài.

Sau đó sắc mặt của Sa Lan trở nên rất khó coi, dường như cũng đã chú ý đến điều này, bạn trai Mạc Á của nàng tuy rằng gọi là Tứ đại công tử của học viện, nhưng Tứ đại công tử cộng lại cũng không nặng bằng một nửa Diệp Lăng.

Dùng một câu để hình dung, Diệp Lăng giống như là boss ẩn!!

“Sao lại thế được, người bình thường đúng là không thể trêu chọc người, Nhưng – người khác có thể âm thầm trị người, mà người cứ luôn mơ mơ màng màng, rất dễ dàng bị ám toán!” Chân Tiểu Yên cũng không hề ngại ngùng mà nói thẳng.

“Đi đi! Ta rất thông minh nhanh nhẹn, sao lại mơ màng được, người khác ám toán ta cũng chỉ có thể đợi đến kiếp sau rồi hãy nói!” Diệp Lăng đối với chuyện này thì lắc đầu không đồng ý.

” Thông minh nhanh nhẹn? Thế thì ngày hôm qua là ai lơ mơ xông vào phòng thay quần áo nữ, bị người ta coi là lưu manh truy sát tận nửa ngày.”

“...., việc này không thể trách ta, ai bảo bọn họ không mang theo thẻ, ta còn tưởng rằng đó đều là nam.”

”Mọi người ai cũng biết, nam và nữ đều có một phòng, nếu như đều là nam, sẽ không tách ra thành hai phòng, người đứng là ngớ ngẩn, mà đây cũng không phải là lần đầu tiên nữa.

“Kháo, nếu như người còn nói nữa, lão tử không giúp người nữa, vốn đang muốn làm cho người thắng các nàng là đám heo này, bây giờ ta phải suy nghĩ lại rồi.” Diệp Lăng thẹn quá hóa giận nói.

Chân Tiểu Yên tức giận nói: “Người còn nói các nàng là heo, thế thì sẽ.....Chờ đã, người vừa nói cái gì?”

“Cũng không có gì, nói là đang lo lắng là có nên giúp người hay không.” Diệp Lăng khoát tay nói.

“Giúp ta? Người có cách giúp ta hay sao?” Chân Tiểu Yên nghi ngờ nói.

“Cách thì có rất nhiều, chỉ xem người muốn chọn như thế nào.” Diệp Lăng ra vẻ cao nhân, khoanh tay mà đứng, ngẩng đầu nhìn mọi người.

“Có cách gì?” Chân Tiểu Yên cũng không để ý đến cử chỉ của Diệp Lăng lúc này, chỉ hơi hồi hộp mà hỏi, tất nhiên là nàng cũng hi vọng là mình có thể thắng, mặc dù việc này dường như không có khả năng.

” Đơn giản thì không tốn sức, mà phức tạp thì rất đau đớn, người chọn loại nào?”

“Đơn giản !” Chân Tiểu Yên nói rất rõ ràng, người bình thường đều lựa chọn như vậy.

“Cách đơn giản, chính là ta dùng tiền mua chuộc ban giám khảo và khán giả, lại uy hiếp bọn họ một lần, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, đến lúc đó thì cái giải quán quân kia của người còn không phải là dễ như trở bàn tay sao.” Diệp Lăng nói ra một cách làm mọi người ngả ngửa, mà cũng chỉ có hắc mới dám nói.

“ ... ”

Chân Tiểu Yên sau khi im lặng một lúc, nói: “Hay là đổi cái khác đi, thế này không hay!”

Tuy biện pháp nóng này làm cho người ta không nói được gì, nhưng sẽ không ai nghi ngờ Diệp Lăng không làm được việc này, lấy cái cá tính bại gia kia, việc như thế này là hắc thích làm nhất, bất kể là có thành công hay không.

48. Chương 48: Nấu CƠM Cả ĐỜI (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 48: Nấu cơm cả đời (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Vậy thì hơi phiền phức một chút, nghĩ biện pháp xử lý đối thủ của người, khiến cho các nàng không thể tham gia cuộc thi bằng mọi cách có thể như là bắt cóc, đe dọa, hủy dung nhan của các nàng, hạ độc các nàng!” Diệp Lăng lại đưa ra thêm một cách, nhưng mà dường như cách cách này có điểm khăng khác...

“Dừng...dừng, cách này cũng không tốt, đổi một cái khác, phải là một cách không làm hại người khác, cách bình thường một chút!” Chân Tiểu Yên bắt đầu không chịu nổi Diệp Lăng, nàng sợ hắc sẽ làm như thế thật.

“Được rồi, bỏ qua vậy, dùng đến cách cuối cùng, nhưng mà biện pháp này sẽ rất khổ hạnh, ta sợ sẽ không kịp thời gian cho nên phải hành động ngay lập tức! Chúng ta phải đi ngay bây giờ đến tận ngày thi tài

mới trở về, nhờ các người thông báo với người nhà của chúng ta một chút, còn xin phép với nhà trường hộ.” Diệp Lãng vừa nói, vừa chuẩn bị rời đi, cũng nhờ người khác thông báo.

Chân Tiểu Yên mơ hồ, không rõ là Diệp Lãng muốn làm gì.

“Đi thôi, đừng có ngây người ra nữa! Tin ta đi, lần này người nhất định sẽ giành được giải nhất, xem ra lần này ta lại bại gia không thành rồi.” Diệp Lãng chán nản lắc đầu.

Chân Tiểu Yên không tin mà vẫn đứng dậy, cứ như vậy mà nửa tin nửa ngờ đi theo Diệp Lãng.

Trước khi đi, Diệp Lãng cười gian một tiếng, nói với Sa Lan: “Con heo kia, đoạn thời gian này tốt nhất là người nên cẩn thận một chút, đừng để đến lúc xảy ra chuyện gì đó lại oán ta.”

“Người muốn làm gì? Ta không sợ người đâu!!” Sa Lan cố gắng bình tĩnh nói.

Mà lúc này Diệp Lãng cũng không thêm để ý đến Sa Lan nữa, mang theo Chân Tiểu Yên rời đi, qua hơn hai mươi ngày sau, mãi cho đến khi cuộc thi bắt đầu hai người vẫn chưa xuất hiện.

Sau khi rời đi...

“Diệp Lãng, tại sao lại giúp ta.” Chân Tiểu Yên rất nghi hoặc, nàng không hiểu vì sao mà Diệp Lãng lại đột nhiên giúp mình, với kiểu tính cách như thế kia thì không có lý do để nhúng tay vào chuyện này, hay là vì hắn đã đặt cược mình thắng? Càng không có khả năng.

Diệp Lãng thuận miệng trả lời: “Giúp đỡ, vì cái gì, Đừng có tưởng là ta giúp không vội, người phải đồng ý với ta một việc.”

Tuy rằng hắn nói tùy tiện, nhưng Chân Tiểu Yên cũng cảm nhận được một chút, dường như vì hắn không thích mình bị người ta bôi nhọ như vậy, bị người ta coi thường như vậy cho nên mới đứng ra nhận việc này.

“Chuyện gì.” Chân Tiểu Yên cười hỏi.

“Từ nay về sau mỗi ngày phải làm cho ta ăn, còn có điểm tâm nên nhiều hơn một chút!” Diệp Lãng nói, lại nói thêm. Điểm tâm của Chân Tiểu Yên là sủi một nhưng nàng lại làm rất ít bởi chế biến rất phức tạp, mà nàng lại cảm thấy mặc dù điểm tâm ăn rất ngon nhưng số lượng quá ít, không đủ nhét kẽ răng nên cũng ít lắm.

“Chỉ cần người giúp ta thắng cuộc thi lần này để cho ta có thể có cơ hội ở cùng Mạc Á một chỗ thì cả đời này ta đều làm cho người ăn, người muốn ăn bao nhiêu điểm tâm thì ta làm cho người bấy nhiêu!” Chân Tiểu Yên nói, nàng không quan tâm những lời này sẽ có hậu quả gì, dù sao chỉ cần có thể giúp cho nàng giành được thắng lợi thì muốn nàng làm việc gì nàng cũng đồng ý.

“Cứ quyết định như vậy đi!” Diệp Lãng ngốc nghếch tất nhiên là sẽ không cảm thấy những lời này có cái gì đó không đúng, mà đang vui mừng vì mình đã lừa được một người về cho mình, một nữ đầu bếp, đặc biệt là trọn đời.

“Diệp Lãng, người muốn làm như thế nào vậy?” Lúc này Chân Tiểu Yên mới hỏi, hỏi tóm lại là Diệp Lãng dùng cách gì vậy.

Sau khi Diệp Lãng nghe thấy như thế liền trở nên rất nghiêm túc, rất là nghiêm túc mà nói: “Mụ bèo! bây giờ người hối hận vẫn còn kịp, bằng không hai mươi ngày tiếp theo, người sẽ giống như ở trong địa ngục mà cũng không chắc chắn là có thể thành công nữa, dù sao thì thời gian cũng quá ngắn, mà điều kiện của người quả thực là quá kém!”

“Không, kể cả là địa ngục ta nhất định phải đi!” Chân Tiểu Yên khê cần môi, nói rất kiên quyết.

“Người đã kiên quyết như vậy, vậy thì hãy chuẩn bị tốt tâm lý để bị giày vò đi nhé, ai, nếu như điều kiện của người tốt hơn một chút thì tốt rồi, nhưng mà người lại kém vô cùng, cầm kỳ thi họa đều không biết, ngay cả lễ nghi quý tộc người cũng không học nổi, bây giờ người cao một thước sáu (1m6) , lại còn có hơn hai trăm cân thịt béo, dù có giảm béo chỉ sợ cũng không kịp...” Diệp Lãng vừa nói, vừa lắc đầu, mà mặt Chân Tiểu Yên bên cạnh càng ngày càng đỏ.

“Đủ chưa, người còn nói nữa ta sẽ đè chết người!!” Rốt cuộc, Chân Tiểu Yên then quá hóa giận.

“Thời điểm đặc biệt, chỉ có thể dùng thủ đoạn đặc biệt!” Diệp Lăng thở dài nói.

....

Sau chuyện này, vài ngày sau đó, Sự việc trở nên rất thú vị, nhiều người chú ý đến sự biến mất của Diệp Lăng, đương nhiên, quan điểm chú ý của mọi người cũng khác nhau.

“Thành Thiên, nhà ngươi đã tìm được tiểu tử đó chưa” Lúc Hoàng Đế lên triều liền hỏi Diệp Thành Thiên, giống như đem chuyện này xem như thảo luận đại sự quốc gia.

Đó cũng không phải là hấn lấy việc công mà bàn chuyện riêng, mà bởi vì Diệp Lăng gần đây, làm cho hấn hơi đau đầu, vốn hảo hảo một sự kiện, tình hình bây giờ làm cho người ta dở khóc dở cười!

Nếu như nói, Diệp Lăng chỉ mang theo Chân Tiểu Yên rời đi, tối đang cũng chỉ làm cho Diệp gia tương đối lo lắng, nhưng Diệp Lăng là người lớn như vậy, Diệp gia lo lắng cũng có mức độ, mà Diệp gia cũng hiểu tính cách của Diệp Lăng.

“Không, lại không tìm thấy, người cũng biết tiểu tử này muốn mất tích liền mất tích, nếu hấn không tự xuất hiện thì chúng ta cũng không tìm thấy được. Nhưng chỉ có thể khẳng định là hấn ở xung quanh chúng ta thôi, nhưng lại không biết ở chỗ nào.” Diệp Thành Thiên có phần bất đắc dĩ mà nói.

Diệp lăng đã từng mất tích rất nhiều lần, mỗi lần đều tự xuất hiện, mà lúc này hấn cũng đã để lại lời nhắn nên Diệp gia cũng không lo lắng lắm, sẽ không có động tĩnh lớn giống như trước kia.

Vấn đề là trước đó Diệp Lăng để lại vài lời, làm cho rất nhiều người cảm thấy sợ hãi trong đoạn thời gian này, đám người kia ai ai cũng cảm thấy không an toàn.

Mà đám người kia đó là tham gia cuộc thi ở chuồng heo, không là các tài nữ tham gia cuộc thi Tài Nữ Vô Song, sau khi các nàng biết tin đều sợ hãi Diệp Lăng làm chuyện gì đó bất lợi đối với mình.

Không ai dám nói Diệp Lăng sẽ làm ra chuyện gì, dựa theo những hành vi của hấn trước kia chỉ có thể hình dung là một tên ngốc làm chuyện điên rồ, vì thế người ta mới sợ hãi như vậy, ai cũng biết là hấn không đếm xỉa đến hậu quả.

Vì nghe được Diệp Lăng nói gì đó lúc trước là sẽ tiến hành bắt cóc các nàng, uy hiếp, thậm chí còn có chuyện mà các nàng sợ nhất là hủy hoại dung nhan, các nàng bắt đầu lo lắng, bắt đầu huy động các thế lực có thể bảo vệ mình, đêm ngày không nghỉ!

Mà các gia tộc có tài nữ lại tìm không thấy Diệp Lăng nên đành tìm đến Hoàng Đế, bây giờ bọn họ chỉ có thể xin Hoàng Đế giải quyết, tìm xem tung tích của Diệp Lăng.

Mà tình huống này làm cho Hoàng Đế đau đầu mãi, Diệp Lăng công khai uy hiếp các nàng như vậy đúng là hơi quá đáng, mà hấn cũng không chắc chắn tiểu tử Diệp Lăng này có thực là sẽ làm việc này hay không cho nên hấn cũng chỉ có thể cố gắng chú ý an toàn của đám tài nữ.

49. Chương 49: Nấu CƠM Cả ĐỜI (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 49: Nấu cơm cả đời (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lúc này Hoàng Đế cũng biết nếu có thể tìm ra Diệp Lăng thì mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết ngay. Nhưng hấn cũng hiểu rằng muốn tìm được Diệp Lăng gần như là không thể, nếu có thể tìm được thì Diệp gia nhà đầu kia và nữ nhi bảo bối của mình đã sớm an tĩnh rồi, làm sao lại phát giận như vậy được.

Điểm này hấn cũng cảm thấy thật quái dị, tuy ai cũng biết rõ Diệp Lăng ở gần đây, không có rời khỏi thành, nhưng lại không thể tìm thấy được hấn.

Lúc này Diệp Lăng cũng không có cố ý trốn bọn họ, nhưng lại ở một nơi không ai tưởng tượng được!

“Hy vọng lần này hắc không làm ra một ít chuyện khác người gì nữa, đừng hù dọa người ta, đừng thật sự đi làm chuyện này là được.” Hoàng Đế có chút đau đầu nói.

Đang yên đang lành tiểu tử này lại đi hù dọa những người này làm gì, bây giờ thì vui rồi, mình thì trốn, để lại chúng ta ở đây chịu khổ dùm!

“Này... Ta nghĩ hắc là sẽ không đâu...” Diệp Thành Thiên thực không có chút tin tưởng nói.

“...” Đám đại thần kia trầm mặc, mà trong này cũng không thiếu người có người thân, cháu gái hay con gái linh tinh đều tham dự đội ngũ tài nữ này. Bọn họ hiểu mình phải tự sử dụng lực lượng lớn nhất có thể để bảo vệ các nàng, đừng có trông cậy vào hoàng gia và Diệp gia.

Bọn họ nghĩ là, nếu Diệp Lăng thật sự làm chuyện này thì hai bên cha mẹ hay quân vương có thể trừng phạt hắc hay không? Có lẽ là có a, nhưng nhất định là sẽ không nặng lắm.

“Uy uy, hắc lại là con người, sao người lại không biết?” Hoàng Đế tựa hồ không có chú ý đến biểu tình mọi người, tiếp tục nói nhảm với Diệp Thành Thiên, à không, là quân thần đối thoại nghiêm túc, đây là hắc nói thế..

“Ta làm sao biết được, người cũng không phải không biết hắc, từ nhỏ đến lớn hắc làm việc ngược còn chưa nhiều sao?” Diệp Thành Thiên bất đắc dĩ lắc đầu.

“Nói cũng phải, không nói cái này, đến lúc đó thật sự có chuyện rồi tính. Mà ta lại cảm thấy rất kỳ quái, Chân Tiểu Yên kia là ai, vì sao lại làm tiểu tử kia đi giúp nàng?” Hoàng Đế đột nhiên nhớ đến nhân vật quan trọng này.

“Chân Tiểu Yên, ta đã tra qua rồi, là cháu gái của bá tước Chân Thiên Minh.” Diệp Thành Thiên trả lời, hắc biết Hoàng Đế muốn hỏi đến thân phận của Chân Tiểu Yên, những chuyện khác hắc là hắc đều đã nghe người ta báo lại rồi.

Hoàng Đế cố gắng nghĩ nghĩ, sau đó nói: “À, là hắc, có chút ấn tượng. Chân gia bọn họ tựa hồ nhiều thế hệ đều kinh doanh từ lâu, bây giờ còn sao?”

Chân gia cũng không phải thuộc trung tâm quyền lực của đế quốc, có thể nói là ngay bên cạnh cũng với không tới nên những người ở đây cũng không quen thuộc với bọn họ, nếu không phải có chuyện này phỏng chừng người ở đây cũng sẽ không chú ý đến sự tồn tại của Chân gia. Điều này với Chân gia mà nói lại là một chuyện may mắn làm cho tiền đồ bọn họ rộng mở hơn.

Mà Hoàng Đế sở dĩ có ấn tượng với Chân gia là vì Chân gia từng là hoàng gia ngự trù, bởi được một vị Hoàng Đế yêu thích nên có được một cái thừa kế tước vị.

Vì thế cũng không trách được mọi người đều nghĩ cách tiếp cận loại người như Hoàng Đế. Bởi chỉ cần bọn họ thích thì tùy thời cũng có thể cho người tương lai xán lạn, con cháu sẽ được hưởng phúc. Đương nhiên cũng có thể rước lấy tai nạn diệt môn, bất quá dù có phiêu lưu nhưng vẫn có vô số người muốn thử.

“Còn, từ lâu Chân Hữu Vị. Coi như là trăm năm truyền thống lão điểm của Tường Không Đế Quốc chúng ta.” Diệp Thành Thiên trả lời

Chân Hữu Vị, nghe nói vị này là ngự trù kia, từ lâu lấy tên của hắc. Hơn nữa lúc trước Chân Hữu Vị này trù nghệ đệ nhất thiên hạ cho nên cũng từng thịnh vượng rất lâu.

Chẳng qua giống với một ít kinh doanh gia tộc khác, từ lâu của Chân gia theo năng lực của nhà quản lý mà lúc chìm lúc nổi, vài mươi năm gần đây cũng xuống dốc rất nhiều, đương nhiên đây chỉ là so với trước kia mà thôi, trong mắt một người bình thường thì Chân gia vẫn còn là một đại gia tộc, ừ, trong mắt người thường!

“Trước không nói chuyện này, ta cảm thấy rất kỳ quái, Chân Tiểu Yên có trình độ trù nghệ như tổ tiên nàng năm đó không? Nếu không làm sao lại làm cho tiểu tử nhà người để bụng như vậy được. Vài năm nay hắc vẫn thật ôn hòa, cho dù là chuyện của riêng mình cũng chưa chắc có hành động lớn đến vậy.” Hoàng Đế nghĩ ngợi nói.

“Nghe nói, Chân Tiểu Yên này trù nghệ thuộc hàng ‘số một’ (năm bờ oăn), mà nàng cũng chỉ có số một này.” Diệp Thành Thiên trả lời tuy không phải rất trực tiếp, nhưng cũng làm cho người ta hiểu được Chân Tiểu Yên trù nghệ ra căn bản không còn cái gì có khả năng hấp dẫn con hân.

“Thành Thiên, ngươi nói chúng ta có nên đánh bạc một lần không, đi mua Chân Tiểu Yên thắng đi?” Hoàng Đế tựa hồ càng tán gẫu càng có hứng thú, quên mất mình còn đang ở trong triều.

“Ngươi cũng cảm thấy như vậy a, ta đã sớm cho người đặt một vạn kim tệ chơi rồi!” Diệp Thành Thiên cười nói.

“... , ngươi thật sự là vô sỉ!” Hoàng Đế dùng ánh mắt khinh bỉ Diệp Thành Thiên, dù sao vẫn đang ở trong triều đình, hân vẫn có điểm chú ý đến hình tượng.

Diệp Thành Thiên tựa hồ hiểu được ý tứ của Hoàng Đế, sau đó dùng ánh mắt trả lời một câu: “Như nhau cả thôi...”

“Hoàng Thượng, vì sao hai người lại cảm thấy Chân Tiểu Yên sẽ thắng, coi điều kiện của nàng sao mà có thể thắng nổi đây?!” Một vị đại thần có chút oán giận nói. Mà vì sao hân lại oán giận? Đương nhiên là vì hân là một trưởng bối của một trong số những tài tử kia.

Cùng với hân còn có một bộ phận đại thần cũng dùng loại nhìn này tỏ vẻ bất mãn với Hoàng Đế và Diệp Thành Thiên. Đương nhiên bọn họ cũng không mãnh liệt, chỉ tỏ vẻ một chút mà thôi.

“Lấy điều kiện của Chân Tiểu Yên quả thật không có khả năng chiến thắng, vấn đề là thêm cái thần kỳ tiểu tử của Diệp gia kia thì chưa biết trước kết quả được.” Hoàng Đế lắc lắc đầu cười nói.

“Hoàng Thượng, ngươi cũng không thể để cho Diệp Lăng làm bại được, nếu không ta cũng chỉ có thể để cho tôn nữ rời khỏi cuộc thi!”

“Đúng vậy, nếu hân làm vậy tất cả chúng ta đều bỏ thi, cái này so với việc hân thương hại đến nữ nhi của chúng ta tốt hơn.”

...

“Mọi người không cần vội, ta sẽ không để cho hân phá hư quy củ, ta nhất định sẽ làm cho cuộc thi lần này bảo trì công chính như trước. Nếu các ngươi sợ thì ta đặc biệt phê chuẩn cho các ngươi làm giám khảo cuộc thi lần này, như vậy các ngươi sẽ không sợ có người bị mua, yên tâm, ta sẽ phái ra Thị Vệ Quân và Thành Vệ Quân tinh nhuệ nhất bảo vệ sự an toàn của các ngươi!” Hoàng Đế lập tức nói, lúc này hân phải biểu hiện ra mình không thiên vị bất luận kẻ nào. Kỳ thật hân vốn không tính thiên vị, chỉ do những đại thần này hiểu lầm thôi.

Bảo hộ có ích gì, tiểu tử kia trước sự giám thị nghiêm mật còn không phải lần lượt chuẩn đi sao, nếu thật sự hân muốn “xử” đám người các ngươi thì chưa biết trước được kết quả rồi.

Diệp Thành Thiên nhìn những đại thần đang an tâm này, trong lòng thầm cười nói, tựa hồ như hân vì chuyện này mà tự hào ấy. Đương nhiên ở ngoài mặt sẽ ra vẻ nghiêm túc thật sự, bộ dáng như hân nhất định sẽ tận tâm tận sức bảo hộ những người này vậy.

50. Chương 50: Cô Gái Thanh Tú (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 50: Cô gái thanh tú (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Vậy Hoàng Thượng người xem trọng ai vậy? Có phải là...” Vị đại thần lúc nãy lại mở miệng, lại còn báo ra tên cháu gái mình.

“Cháu gái của ngươi tuy rằng không sai, nhưng so sánh với nữ nhi của ta thì khó mà qua được! Nữ nhi của ta tinh thông mọi thứ cầm kỳ thư họa...” Lại một vị đại thần lên tiếng.

“Cầm kỳ thư họa thì tính cái gì, quá thường, nữ nhi của ta thì khác, nàng từng bái Vũ Hậu vi sư, một thân năng lực khiêu vũ có thể nói là đạt được hết tinh túy của Vũ Hậu!”

“Biết khiêu vũ rất giỏi sao? Tôn nữ của ta...”

Cứ như vậy mà khởi tranh lần biện luận hội đầu tiên của ngày hôm nay, có lẽ đây là một trận đấu “ngoại” của cuộc thi Tài Nữ Vô Song.

“Khụ khụ! !” Hoàng Đế phát ra một tiếng ho khan, đánh gãy “trận đấu” này, sau đó nói một câu làm người ta rất khó tin –

“Nữ nhân, nữ nhi của các ngươi đều rất tốt, không hổ là tài nữ của đế quốc. Nếu là bình thường ta nhất định sẽ tuyển một cái trong đó, nhưng bây giờ ta vẫn sẽ tuyển Chân Tiểu Yên!”

“Vì sao? Nếu dưới tình huống công bình thì làm sao nàng thắng nổi.”

“Các ngươi không cần lo lắng về vấn đề công bình, ta đã nói công bình là công bình, tuy các ngươi cảm thấy không có khả năng, nhưng nếu là tiểu tử Diệp Lãng kia thì chưa biết chắc được.” Hoàng Đế biết bọn họ hoài nghi về sự công bình nên cũng một lần nữa cam đoan.

“Vì cái gì? Chẳng lẽ Hoàng Thượng người tin tưởng Diệp Lãng có năng lực thay đổi kết quả, làm cho cô gái mập như lợn kia chiến thắng dưới tình huống công bình? Lại còn có rất nhiều cô gái xinh đẹp tài giỏi khác?”

“Không, ta không tin hắn có năng lực như thế!” Hoàng Đế lập tức lắc đầu, mà Diệp Thành Thiên tựa hồ cũng đồng ý điểm này, đơn giản là điều kiện của Chân Tiểu Yên quả thật là bất khả tư nghị, cho dù là thần cũng không thay đổi được hướng chỉ một tiểu ngu ngốc mơ mơ màng màng như Diệp Lãng.

“Vậy...” Các đại thần vẫn chưa nói xong thì Hoàng Đế đã dùng một loại thái độ thực thần thánh, thực nghiêm túc nói một câu bất khả tư nghị.

“Nhưng, ta tin tưởng vận khí của hắn!”

“...” Mọi người trầm mặc.

“Các ngươi có thể nghi ngờ năng lực của hắn nhưng tuyệt đối không thể nghi ngờ vận khí của hắn! Nữ thần may mắn luôn luôn rất thương yêu hắn, thật sự là làm cho người ta đổ kỵ!” Hoàng Đế tràn đầy cảm xúc nói, tựa hồ thật sự có một chút đổ kỵ.

“...”

Đối với nhận định này mọi người không ai phản bác, bọn họ ít nhiều đều đã nghe qua vận khí đến thần kỳ của Diệp Lãng, bại gia thì bại gia, đến cuối cùng lại ngộ đến chuyện tốt, hơn nữa là chuyện tốt mà người khác cầu còn không được.

Mà kỳ thật rất nhiều người trong họ cũng không biết vận khí của Diệp Lãng không chỉ ở phương diện bại gia. Trong cuộc sống bình thường cũng vậy, nhìn thử mà xem, hắn chưa bao giờ vì cái gì ngoài ý muốn mà bị thương tổn, bằng không lấy phương thức đi đường mơ hồ của hắn thì không biết bị thương quá bao nhiêu lần nữa.

Trước kia có Hồ Nữ thì không kỳ quái, nhưng trong năm năm này khi hắn đi đường một mình, đôi khi phía trước có

thời điểm, có Hồ Nữ nhìn không kỳ quái, nhưng là này năm năm bên trong, hắn đi một mình đường, đôi khi có bấy hăm hồ vân vân ở phía trước thì hắn cũng rất thần kỳ mà dừng ngay lại phía trước. Có đôi khi trên trời có vật nặng rơi xuống, lại vì một ít nguyên nhân kỳ quái mà trật mắt, không phải rơi trước mặt hắn thì cũng rơi vào sau lưng, dù sao thì cũng là ở bên cạnh... Mà lúc đấy hắn luôn tò mò nhìn nhìn một chút, sau đó chạy lấy người...

Tình huống này chỉ có thể mượn câu nói kia của Hoàng Đế, nữ thần may mắn quá mức yêu thương hần, ngay cả để cho hần chịu một chút thương tổn cũng không nỡ!

“Nhưng hần cũng không phải lần nào cũng may mắn như vậy, rất nhiều lần thật sự ‘bại gia’ mà, người sao dám khẳng định lần này hần sẽ thành công.” Cũng có người nghi ngờ hỏi, mà cái này cũng là sự thật, nếu không hần muốn mua cái gì thì những người khác sẽ chạy theo cướp đoạt mất.

“Không phải thành công, là thất bại! Mục đích của hần là vì bại gia!” Diệp Thành Thiên sửa chữa, cũng bổ sung một câu: “Chúng ta chỉ đồ nhỏ mà thôi, thắng thua xem vào ý trời đi!”

“Àn, hần cũng đặt cược vào cửa này, làm cho một chuyện nguyên bản không thể trở thành có thể. Nhưng cũng không phải nhất định nha, nên các người muốn đặt cược theo chúng ta thì phải chuẩn bị tâm lý thua trước đi!” Hoàng Đế mỉm cười nói.

Tuy rằng Hoàng Đế nói việc này có rất nhiều phiêu lưu, mọi người cũng hiểu được đạo lý đó, cũng không tin tưởng vào Chân Tiểu Yên lắm nhưng vẫn có rất nhiều người đặt tiền cược vào Chân Tiểu Yên, làm cho Chân Tiểu Yên nguyên bản cực ít người chú ý bắt đầu trở nên “hot”.

Nguyên nhân này cũng rất đơn giản, bởi vì Hoàng Đế đặt cược, mà những người này muốn lấy ấn tượng tốt từ Hoàng Đế nên ít nhiều gì cũng cược một chút, đây có thể gọi là giao tế phí dụng mà không phải là đặt cược.

Mà đề tài này cũng không phải là trọng điểm mọi người đàm luận, trọng điểm vẫn là ở trên người Diệp Lăng, hần đang ở đâu, chuẩn bị làm gì, muốn dùng phương thức nào ứng phó trận đấu này.

Lúc mới bắt đầu, rất nhiều người đều chờ mong Diệp Lăng làm ra một ít việc ngốc, không, là một ít chuyện có chút điên cuồng... Bọn họ muốn nhìn thấy loại điên cuồng này, cảm thấy như vậy mới đủ kích thích.

Rất nhiều người đều cho rằng thủ đoạn mà Diệp Lăng giúp Chân Tiểu Yên chiến thắng là phé bỏ hết tất cả đối thủ, đây cũng là khả năng duy nhất. Từ điều kiện của Chân Tiểu Yên mà nói, cho dù cố gắng đến đâu đi nữa thì Chân Tiểu Yên cũng không có khả năng trong một thời gian ngắn phá vỡ (kén) trọng sinh, biến thành phượng hoàng được.

Giả sử có mấy tháng thì có khi được, bất quá khả năng xảy ra cũng rất nhỏ mà thôi. Mà bây giờ lại chỉ có chừng hai mươi ngày, trừ phi là thần tiên hạ phàm chứ phàm nhân ít ai có thể làm được.

Bất quá, cuối cùng tất cả mọi người đều thất vọng rồi, mãi cho đến cuối cùng Diệp Lăng vẫn không có hành động gì, hết thấy đều gió êm sóng lặng !

Chẳng lẽ đây vốn vẹn chỉ yên tĩnh trước trước cơn bão sao?

Những tài nữ và thân nhân vẫn không thể yên tâm được, không đến cuối cùng bọn họ không dám lơ lửng, cũng bởi vậy, khi cuộc thi vừa bắt đầu, toàn bộ tràng thi giống như đánh trận vậy, một đám thị vệ, đông binh và Thành Vệ Quân võ trang đầy đủ bao quanh hiện trường, làm cho không khí trở nên vô cùng khẩn trương!

“Thế này là sao? Chúng ta có phải đi nhầm chỗ không? Đây là cuộc thi Tài Nữ Vô Song hay là Ma Khí đại tái vậy?” Một ít người xem không rõ chân tướng hỏi.

“Không, các người không có đến nhầm chỗ, nơi này là nơi diễn ra vòng đấu loại cuộc thi Tài Nữ Vô Song!” Có người hồi đáp.

“Vậy tại sao...”

“Người muốn hỏi vì sao phô trương như vậy đúng không? Bởi vì có người uy hiếp an toàn của những tài nữ này cho nên có nhiều người khẩn trương bảo hộ các nàng như vậy.”

“Cái gì? ! Thậm chí có người muốn gây ra bất lợi với những tài nữ này? Là ai, nói cho ta biết đi, ta muốn giết hần!” Một người rất kiêu ngạo nói, ra vẻ như hần là một đại nhân vật.

Hần cho rằng hần nói như vậy sẽ nhận được sự ủng hộ của mọi người, dù sao nơi này cũng đều hướng về phía đám tài nữ kia mà đến đây, mọi người đương nhiên sẽ không nguyện ý nhìn thấy đám tài nữ kia xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà hắn lại sai lầm rồi, hơn nữa là sai lầm đặc biệt lớn, hắn không những không được sự ủng hộ của mọi người, ngược lại nhận được sự cười nhạo và khinh bỉ!

51. Chương 51: Cô Gái Thanh Tú (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 51: Cô gái thanh tú (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Chỉ bằng người? Ta khuyên người hãy nói năng cẩn thận một chút, bằng không nếu như những lời này của người bị người ta nghe thấy, thì người sẽ gặp phải phiền phức lớn đấy.” Có người có phần kinh thường mà nói.

“??” Lúc đầu người đó vẫn chưa hiểu được tình hình này, ngay người một lúc sau đó mới phản ứng lại: “Ta thì sao, ta chính là...” Người đó nói ra thân phận của mình, có vẻ như là rất cường đại, chẳng qua là so với những người khác mà thôi.

“Người là ai cũng không quan trọng, trừ khi người là hoàng tộc của tam đại đế quốc, hoặc là có quyền thế thật lớn, nếu không người, hãy im lặng mà xem trận đấu, không cần phải mạnh miệng như thế!” Vẫn bị giễu cợt như trước.

“Hắn là ai” Lúc này, người đó không khỏi có phần tò mò, hắn cũng biết đây là chỗ nào, tùy tiện lấy ra một người, đều có thể đè bẹp hắn.

“Hắn là Thập Tam thiếu gia của Diệp gia của chúng ta!” Câu trả lời rất đơn giản, không cần phải giải thích thêm.

“...” Người đó im lặng, tuy rằng hắn chưa từng nghe đến chuyện của Thập Tam thiếu gia Diệp gia, cũng không biết Thập Tam thiếu gia là ai, nhưng chỉ một Diệp gia thôi đã đủ để hắn im miệng rồi.

Nhưng mà hắn lại cảm thấy kỳ quái, vì sao những người chung quanh nói đến Thập Tam thiếu gia thì có vẻ rất thân thiết, đáng lẽ ra bọn hắn nên hận Thập Tam thiếu gia Diệp gia, hận hắn uy hiếp những tài nữ này chứ.

Việc hôm nay biến thành như vậy, theo lý thuyết thì hậu quả mà Diệp Lăng tạo thành sẽ gây công phẫn, nhưng trên thực tế thì không phải như vậy, khác với người này, phần lớn mọi người cảm thấy rằng đây chỉ là một trò đùa thôi nên sẽ không trách Diệp Lăng cái gì.

Hơn nữa lấy kiểu tính cách ngây ngốc của hắn trước kia, tuy rằng rất nhiều người cảm thấy hắn bây giờ cũng không khá hơn trước là mấy... mà kiểu tính cách như vậy, làm cho rất nhiều người cảm thấy hắn rất là thân thiết, không giống mấy tên ăn chơi trác táng khi nam hiệp nữ làm cho người ta chán ghét.

Cũng vì như thế tỷ lệ quần chúng ủng hộ hắn tương đối cao, so với mấy người được đặc biệt bồi dưỡng kia cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Làm một tên bại gia tử có thể được như Diệp Lăng, có thể nói là “tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả(*)!”

Vốn vì Diệp Lăng thu liễm trong mấy năm nay, dường như mọi người đều quên hắn mất rồi, nhưng mỗi khi hắn xuất hiện trước mặt người khác thì loại cảm giác này lại quay trở lại, mặc dù cảm giác này không sâu lắm, chính xác mà nói là rất mờ nhạt, rất dễ dàng bị người ta quên mất.

Nhưng mâu thuẫn chính là, có đôi khi cảm giác như vậy lại khiến cho người ta cả đời khó quên.

Giống với nhiều cuộc thi khác, cuộc thi Tài Nữ Vô Song cũng có thi đấu dự tuyển, không phải ai cũng có thể tham gia cuộc thi, lấy Chân Tiểu Yên mà nói, với điều kiện của nàng sẽ bị loại ngay từ cuộc thi dự tuyển.

Hôm nay chính là ngày cuộc thi dự tuyển bắt đầu, từ tài nữ dự thi trúng tuyển chọn ra mười người mới có thể tiến vào cuộc thi chung kết, mà bởi vì tài nữ dự thi cuộc thi dự tuyển nhiều hơn, muốn biểu diễn nhưng nhân tố của tài nghệ, vì vậy quyết định kéo dài thời gian.

Lúc này cuộc thi dự tuyển đã diễn ra khoảng ba ngày, trình diễn của đám tài nữ làm cho người xem hoa cả mắt không kịp nhìn, từng người đều được sự ủng hộ của riêng mình, cuối cùng đưa ra danh sách làm cho người buồn kẻ vui.

Nhưng nhóm tài nữ bị loại này, vẫn nhận được sự hoan nghênh của mọi người, chỉ cần các nàng có tài thực sự!

Mà người người kia là ai, cũng không phải là việc mà mọi người quan tâm, điều mọi người quan tâm chính là, vì sao Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên còn chưa xuất hiện?

Chẳng lẽ lại nói, Diệp Lăng chỉ trêu đùa bọn họ, chỉ là dọa người, hay là Chân Tiểu Yên đúng là làm cho hắn cũng không có cách nào, biện pháp phi thường của hắn mất tác dụng rồi sao?

Không, không phải!

Thời khắc cuối cùng, Lúc mà mọi người cảm thấy hơi thất vọng, thì một người xuất hiện, làm cho tình cảnh trở nên hưng phấn!!

Đó là một thiếu nữ rất đẹp, đậm trang tố nhan, thanh lệ thoát tục, mặc dù ở đây tập trung nhiều tài nữ, ánh sáng rực rỡ của nàng cũng không kém chút nào, làm cho người ta cảm thấy rất xinh đẹp, mà nàng từ bên ngoài chạy vào, đồng thời dùng thanh âm mỹ lệ của nàng hô lên một câu ——

“Chờ đã! Ta....Chân Tiểu Yên....” bởi vì Thiếu nữ xinh đẹp chạy quá nhanh

Nàng là Chân Tiểu Yên? Nữ sinh khổng lồ hơn hai trăm cân kia ?

”Chân Tiểu Yên? không phải chứ , nàng là Chân Tiểu Yên sao?

“Không thể nào, đây nhất định là giả mạo!!”

“Tiểu tử Diệp Lăng này, không ngờ vô sỉ như vậy, tìm một người để thay thế, đây rõ ràng là lừa gạt chúng ta”

....

Hiện trường lập tức bùng nổ một làn sóng la hét, biểu thị sự kháng nghị đối với hành vi này của Diệp Lăng!!

Mà rất nhanh, tất cả mọi người đều hiểu rằng hóa ra chỉ là “Sợ bóng sợ gió”. bởi vì thiếu nữ xinh đẹp nhẹ nhàng gắt giọng nói: “Ai bảo người ta là Chân Tiểu Yên, ta chỉ đến chuyển lời!! Các người thấy ta có chỗ nào giống Chân Tiểu Yên kia chứ, hừ, ta so với Chân Tiểu Yên xinh đẹp hơn rất nhiều lần!!!”

“Ah, Hóa ra là hiểu nhầm, ta nói mà, làm sao Chân Tiểu Yên có thể trở nên như vậy, như thế đúng là không tưởng tượng nổi!!!” Đối với việc nói Thiếu nữ xinh đẹp so với Chân Tiểu Yên xinh đẹp hơn rất nhiều lần, mọi người đều tỏ vẻ tán đồng sâu sắc!!

“Không biết cô nương đến để chuyển lời hộ ai, nói cái gì?” Người chủ trì cuộc thi hỏi cô nương xinh đẹp kia.

“Thập Tam thiếu gia bảo ta nói với các người, hắn và Chân Tiểu Yên sẽ xuất hiện ở trận chung kết, sẽ không tham gia cuộc thi dự tuyển, thêm Chân Tiểu Yên vào danh sách trúng tuyển của các người!” Cô gái xinh đẹp rất bình thản nói.

“Điều này e rằng không được, thế này không hợp quy củ...” Người chủ trì và các giám khảo đều cảm thấy việc này không thể được, chẳng qua bọn họ cảm thấy dường như nếu nói thẳng thì không được, sẽ đắc tội thập tam thiếu gia, hậu quả có thể sẽ rất nghiêm trọng.

“Sớm biết là các người sẽ nói như vậy, Thập Tam thiếu gia nói, danh sách tên trúng tuyển của các người vẫn bình thường như cũ, chỉ đặc biệt tăng thêm Chân Tiểu Yên, hắn sẽ không để cho người hối hận khi thực hiện quyết định này! Nếu không đồng ý, vậy thì hắn sẽ làm cho danh sách ban đầu ít đi một người, sau đó bổ sung Chân Tiểu Yên vào.”

“ ... ”

Uy hiếp, đây là uy hiếp trắng trợn!!!

Đối với lần này, có người bắt đầu đưa ra kháng nghị, coi thường uy hiếp này, hô là mình không sợ uy hiếp thế này thế kia nhưng mà hầu hết mọi người đều chọn chấp nhận, bọn họ không muốn mạo hiểm, cũng không muốn đắc tội Diệp gia.

Dù sao với bọn họ mà nói, thực ra một người hay mười người cũng không quá khác biệt, mà quan trọng nhất là bọn họ không cho rằng Chân Tiểu Yên sẽ tạo thành nguy hiểm đối với các nàng.

Sau khi bàn bạc thì thiếu số tuân theo đa số, cuối cùng quyết định tăng thêm vào danh sách cuộc thi, cho Chân Tiểu Yên không cần qua cuộc thi dự tuyển, cứ như vậy mà vào thẳng.

Vậy cũng xưa nay chưa từng có, cũng không phải là không ai nghĩ đến, mà là không có người có năng lực như thế này, mà có năng lực cũng chẳng thêm làm những chuyện mà bọn họ cho là “thấp hèn” như thế

(*)Nói “Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả” là để ca tụng một nhân vật siêu phàm, ý nói đời xưa chưa từng có người nào được đến thế, đời sau cũng chẳng bì kịp.

52. Chương 52: Cô Gái Thanh Tú (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 52: Cô gái thanh tú (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“A, các người đã đồng ý rồi à, ta còn chuẩn bị một đồng lời thoại, quên đi, không cần nói nhiều thì tốt rồi.”

Cô gái thanh tú có vẻ hơi thất vọng, vốn nàng còn tưởng rằng sẽ có nhiều phiền phức một chút, chuẩn bị đấu khẩu một hồi cơ, nàng còn chuẩn bị rất nhiều lý do từ chối.

Rốt cuộc lại phát hiện những người này lại dễ dàng đồng ý như vậy khiến cho công phu chuẩn bị của nàng uổng phí!

” Được rồi, ta đi trước!” Cô gái thanh tú khoát tay, nhẹ nhàng rời đi.

“Dừng lại!!”

Mọi người có thể để cô gái thanh tú này rời đi hay sao? Rất hiển nhiên là không thể nào, cho dù những người khác đồng ý thì ở đây còn có hai thiếu nữ sẽ dứt khoát không đồng ý.

Các nàng chính là Diệp Lam Vũ và Thất công chúa vẫn đang cùng đợi Diệp Lăng xuất hiện.

“Người chính là tiểu thư Diệp Lam Vũ phải không, người không cần phải dựa vào ta để thăm dò tung tích của Thập Tam thiếu gia, bởi vì bây giờ ta cũng không biết hắn ở đâu!” Cô gái thanh tú khe khẽ cười, mà nàng cảm thấy ánh mắt của Diệp Lam Vũ dường như hơi kỳ quái.

Cô gái thanh tú tiếp tục nói:“Nhưng mà người không cần lo lắng, hắn nói nếu như gặp người và Thất công chúa, bảo ta chuyển lời cho các người rằng ba ngày sau trong trận chung kết, nhất định hắn sẽ xuất hiện!”

“Người cười rất kỳ quái, có phải là đang lừa ta hay không?” Diệp Lam Vũ quay về phía cô gái thanh tú nghi ngờ nói, nàng nhìn thấy thiếu nữ thanh tú kia mỉm cười, giống như có dấu điểm gì đó.

“Ta cười là vì lời nói của Thập Tam thiếu gia, vốn là hắn còn cho rằng bọn họ sẽ không đồng ý nhanh như thế, cho nên sẽ mang hai người các người ra bán....”trong ánh mắt cô gái thanh tú có một chút gian xảo, giống như là đang thực hiện âm mưu gì đó.

“Dem chúng ta ra bán? Có ý gì” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa nghi hoặc hỏi.

“Hắn nói, nếu như bọn họ cảm thấy Chân Tiểu Yên chưa đủ tư cách thì sẽ để cho tỷ tỷ của ta lên sân khấu khiêu vũ, chắc là có rất nhiều người muốn xem lắm.....Nếu như vậy mà còn không được thì để Thất công chúa lên sân khấu ca hát...”

Ta kháo, sao không nói sớm!! Một đám người ở bên kia hồi hận không thôi, tự trách tại sao mình lại đồng ý nhanh như vậy, nên kiên trì thêm một chút, bọn họ rất muốn chứng kiến Diệp Lam Vũ khiêu vũ và Thất công chúa lên sân khấu hát, chuyện kia đúng là...

Mà sắc mặt Diệp Lam Vũ và Thất công chúa biến thành màu đen, đồng thanh giận dữ hét: “Diệp Lãng, tiểu hỗn đản, trở về lão nương lột da ngươi!!!

Vì sao mà mọi người lại có phản ứng như vậy, lý do rất đơn giản, nhiều năm trước đây Diệp Lam Vũ đã từng khiêu vũ một lần, cái khí thế ấy khiến thiên địa quỷ thần khiếp sợ, kỹ thuật khiêu vũ của Diệp Lam Vũ lúc đó có thể dùng ngay một đoạn đối thoại là có thể nhận xét.

....

“Tỷ, có phải là ngươi bị co giật hay không?” Diệp Lãng rất quan tâm hỏi.

“...Ta đang khiêu vũ!!” Diệp Lam Vũ có phần khó hiểu.

“Ah, hóa ra là đang khiêu vũ a, tại sao động tác lại cứng nhắc như vậy, diễn cảm cũng dở dãn như vậy, giống như người gỗ ấy!!!” Diệp Lãng ngốc nghếch nói, cuối cùng hắn cũng hiểu được hóa ra như thế kia gọi là khiêu vũ.

“Ngươi muốn chết phải không?” Trên trán Diệp Lam Vũ xuất hiện hắc tuyến.

“....., Thực ra ngươi khiêu vũ không tệ, là ta ngu dốt không nhìn ra thôi, ngươi xem tất cả mọi người đều đang ủng hộ kia, bọn họ đều đang cười mà, cũng không biết là bọn họ ôm bụng làm gì, có phải bị đau bụng hay không!” Diệp Lãng rất thành thật mà nói, mà những lời này của hắn làm lửa giận chuyển sang thân một vài người khác.

“Tiểu vương bát đản, ngươi không nói thì cũng có ai bảo ngươi câm đầu!! Tiểu Vũ, ngươi khiêu vũ rất khá, mục mục coi trọng ngươi, nhưng mà... sau này tốt nhất là ngươi không cần khiêu vũ trước mặt người khác...” Long An Kỳ ôm bụng, sắp quỳ rạp xuống đất.

“...”

...

Còn về Thất công chúa hát thì lại trái ngược với việc Diệp Lam Vũ nhưng vẫn có kết cục như vậy, tuy thanh âm của nàng rất dễ nghe, rất mê người, nhưng mà một khi nàng hát thì liên thanh cả ngày, cho dù là hai lão hổ kéo cũng không quay lại.

Bởi vì như thế, hai người đều không muốn nhắc đến điểm yếu là khiêu vũ hay ca hát của mình, càng không nói là lên sân khấu biểu diễn. Từ đó có thể suy ra lửa giận lúc này của hai người đối với Diệp Lãng cao như thế nào.

Nhưng mà trong lòng của rất nhiều người thì ngược lại đều muốn nghe một chút thử xem tài nghệ “khác thường” của các nàng, cái này cũng có một loại hương vị khác a, dù sao hai người họ đều là tuyệt sắc mỹ nữ hiếm thấy trên thế gian!

Nhưng các nàng không để cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội đó, đương nhiên, không tính Diệp Lãng vào!

“Hi hi, các ngươi cũng nhớ dạy bảo hắn cho tốt nha, cần hắn giúp ta mấy cái là hay nhất!” Cô gái thanh tú khẽ cười, giống như thích thù vì thực hiện được âm mưu, sau đó liền biến mất trong đám người đang tức giận và hưng phấn chờ đợi.

Bởi vì tình hình lúc đó hơi hỗn loạn, người lại nhiều, bóng cô gái thanh tú cũng theo đó mà biến mất cho nên từ đầu đến cuối vẫn chưa ai biết được cô gái thanh tú này rốt cuộc là ai.

Lại có một ít người nghi ngờ, nghi ngờ cô gái thanh tú này là một người, nhưng mà rất nhanh sau đó bọn họ cũng lắc đầu tự phủ nhận, bởi vì hình tượng của hai người quá khác biệt, người kia lại xinh đẹp lẳng lơ, thật quá tương phản!

Bọn họ nghi ngờ cũng bởi vì cảm thấy thanh âm của cô gái thanh tú rất giống nhưng lại không giống vì trong thanh âm của thiếu nữ xinh đẹp có mang theo vài phần dí dỏm và thân thiết, khác biệt hoàn toàn với người yêu mị và cao ngạo kia.

Vì sao lại cảm thấy là nàng, đúng là rất kì quái a, chẳng lẽ là vì nghĩ đến quá nhiều hay sao? Được rồi, vậy buổi tối sẽ đi đến đó chơi vậy...

Mà lúc này, Diệp Lâm Vũ và Thất công chúa đã hơi hối hận, hối hận mình khi đó không nên tức giận thì chắc là đã giữ được cô gái thanh tú kia lại hỏi cho ra nhẽ, mặc dù nói là không biết Diệp Lăng ở đâu, thì tối thiểu cũng biết được trước đó hắn ở chỗ nào.

Căn cứ vào giọng điệu của cô gái thanh tú kia thì trước đó nàng và hắn ở cùng một chỗ!

Bây giờ cũng không có cách nào, chỉ có thể đợi ba ngày sau rồi hãy nói, đến lúc đó thì không thể không lột da hắn!!

Lúc này, ở nơi nào đấy....

“Ách xì.... ai nghĩ đến ta thế nhỉ, mục béo, đến lần cuối nào, ba ngày sau chính là thời khắc quyết định vận mệnh của người, hai mươi ngày chịu khổ của người cũng sắp thể hiện giá trị rồi!” Diệp Lăng hắt hơi một cái, sau đó tiếp tục dựa vào xích đu đọc sách, đồng thời điềm điềm nói.

“Hừ, người nói thì nhẹ nhàng, hơn hai mươi ngày nay ta đều nhanh thành người tàn tật, còn người thì từ đầu đến cuối đều ở bên cạnh xem kịch!”

“Ngoại trừ xem kịch ta còn có thể làm cái gì đây, việc này ta không giúp được người được!” Diệp Lăng trả lời.

“Ít nhất là để cho ta biểu hiện, để cho ta cảm thấy được ta và người cùng nhau cố gắng...”

“Ah, vậy thì cố gắng lên. Mục béo, ta xem trọng người a, người sẽ thành công!!” Diệp Lăng nói rất nghiêm túc, cũng lấy ra một tấm bảng, viết lên phía trên mấy câu ủng hộ cổ vũ dựng ở một bên, sau đó vẫn đóng đưa cái xích đi, xem sách.

“....., tại sao người không chết đi!!!”

“Ta sớm đã chết rồi, nếu không sao thấy được người...”

“Hừ, người nói ta bây giờ giống quỷ hay sao?”

“Ta chưa nói, là tự người nói!”

“...”

...

53. Chương 53: Liễu Phi Yên (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 53: Liễu Phi Yên (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Ba ngày sau, tại nơi diễn ra trận chung kết Tài Nữ Vô Song, lúc này trận đấu cũng đã bắt đầu rồi!

Nhưng hai nhân vật được chú ý nhất – Diệp Lăng cùng Chân Tiểu Yên vẫn không xuất hiện!

“Ta nói, cũng đã sắp bắt đầu rồi, tiểu tử kia sao còn chưa đến, lần này hắn không đến mức nói trực tiếp cho Chân Tiểu Yên làm hoa khô chứ, nói cái gì mà không đồng ý thì đem hoa khô xử lý a...” Nhìn thấy Diệp Lăng còn chưa xuất hiện, đám giám khảo - cũng là trưởng bối của các tài nữ bắt đầu đoán lung tung.

“Dựa theo cách nói lần trước của hắn thì rất có thể sẽ là như vậy. . .”

“Hắn là không có khả năng, Diệp gia sẽ không cho phép hắn xằng bậy như vậy!” Một người rất quyết đoán nói.

“Vấn đề ở chỗ, tiểu tử này sẽ nghe sao? Nếu hắn làm thật thì Diệp gia làm gì hắn đây? Dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng thì Diệp gia sẽ bao che hắn, nhiều nhất cũng chỉ trừng phạt nho nhỏ thôi!”

“Cái này. . .”

“Người nói vì sao lại ra nông nổi này, tự dưng vô duyên vô cớ, tiểu tử này lại tham dự một chân vào trong này làm gì, Chân Tiểu Yên này không phải rất béo rất khó nhìn sao? Vì sao hắn lại giúp hạng người như vậy?” Rất nhiều người ở đây vẫn không hiểu điểm này, vì sao Diệp Lăng lại giúp Chân Tiểu Yên?

Chân Tiểu Yên là kẻ muốn gia thế không có gia thế, muốn đáng người không có đáng người, nếu muốn dung mạo thì càng không, một người thoát nhìn không nên có quan hệ gì với Diệp gia Thập Tam thiếu gia lại may mắn được sự trợ giúp từ hắn.

Kỳ thật trong những người này, đại đa số họ đều nghĩ, nếu con gái

54. Chương 54: Liễu Phi Yên (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 54: Liễu Phi Yên (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Bảo hắn đứng sang một bên đi, ta còn chưa hỏi rõ ràng gì cả!” Diệp Lam Vũ rất không chút khách khí nói, những lời này làm cho người ta lâm vào khiếp sợ, bất quá tựa hồ đã ở trong dự kiến của mọi người.

“Lam Vũ tiểu thư, Diệp đại nhân cũng phân phó người, mời người chờ một chút thôi, bọn họ cũng muốn biết vấn đề giống người.” Thị vệ bổ sung.

“Ta mặc kệ các người...” Diệp Lam Vũ vẫn cự tuyệt, trong lòng nàng Diệp Lăng mới là lớn nhất, ngoài ra thì đứng sang một bên đi.

“Diệp Lam Vũ, hay là cùng bọn nghe đi, tất cả mọi người đều muốn biết mà, cũng không vội trong chốc lát làm gì.” Thất công chúa nhíu mày, kéo kéo Diệp Lam Vũ.

“Được rồi, vậy cùng nhau nghe! Nhanh lên! !” Diệp Lam Vũ nói xong liền lôi kéo cô gái kia chạy vội về phía Hoàng Đế, nếu không phải biết nàng là ai thì chẳng biết nàng đã bị chặn lại bao nhiêu lần rồi nữa.

...

Sau khi đám người Diệp Lam Vũ đến bên cạnh Diệp Thành Thiên và Hoàng Đế, sau khi Hoàng Đế trực tiếp hỏi thân phận cô gái kia, sau khi cô gái thanh tú kia nói ra tên mình xong thì tất cả nam nhân ở đây đều trợn mắt há hốc mồm, một bộ không thể tin được.

Cái này... điều này sao có thể? Nàng làm sao có thể là nàng? Làm gì có điểm nào giống?

“Người nói người là Liễu Phi Yên? Không có khả năng, chắc chắn không có khả năng! !” Hoàng Đế cùng Diệp Thành Thiên trăm miệng một lời nói, mà lời bọn họ cũng được sự đồng tình của những nam nhân khác.

“Vì sao không có khả năng?” Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa không rõ hỏi.

“Liễu Phi Yên là bài danh thứ nhất tại Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu trong một năm này, là đại biểu của lăng lợ quyến rũ, cũng lấy cái này chinh phục đa số nam nhân tại đế đô, làm sao nàng lại là một tiểu cô nương thanh tú như thế này được! !” Hoàng Đế giải thích.

”Này chỉ là lời đồn a, các người lại chưa từng thấy qua...”

“Ai nói chúng ta chưa từng thấy qua, chúng ta...” Diệp Thành Thiên tiếp lời.

“Khụ khụ! !” Hoàng Đế lập tức ho khan, đánh gãy lời Diệp Thành Thiên.

”Lão ba

55. Chương 55: Kỳ Tích Được Sinh Ra (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 55: Kỳ tích được sinh ra (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Liễu Phi Yên cười cười, nói: “Cài này ta cũng hỏi qua hần rồi, hần nói, căn cứ vào những cuộc thi Tài Nữ Vô Song trước, giám khảo và người xem đa phần là nam nhân, mà nàng phải hấp dẫn ánh mắt của nam nhân nên đương nhiên phải đến đây rồi. Hần nói chỉ cần Tiểu Yên có thể làm cho đám đàn ông này chết mê chết mệt hết thì trăm phần trăm được hạng nhất rồi.”

“ ... ”

Này – quả thực là như vậy, tuy rằng trận đấu nói cái gì là tài nghệ biểu diễn, nhưng trên thực tế lại là “sắc nghệ” triển lãm, mà sắc lại chiếm tỉ lệ rất lớn.

Bất quá đại bộ phận tài nữ cũng không đi lợi dụng điểm này bởi vì càng nàng cảm thấy được thứ chân chính mà mình hấp dẫn người khác là tài nghệ, cũng có rất ít người đi hy sinh sắc đẹp của mình. Diệp Lăng cũng không quản mấy cái này, chỉ cần thắng là được, hơn nữa cũng không phải là hần hy sinh nên hần cũng không chút cố kỵ.

Nhưng ở đây lại tồn tại một vấn đề khác, Chân Tiểu Yên có sắc sao? Nàng hy sinh sắc đẹp thì có bao nhiêu người nguyện ý xem đây? Không, phải nói là sẽ có người nguyện ý xem sao?

“Nếu là người thì ta tin rằng có thể, nhưng là Chân Tiểu Yên, cho dù có kỳ tích xuất hiện cũng rất khó làm được.” Hoàng Đế nói ra ý tưởng của tất cả mọi người.

“Đúng vậy, bộ dáng kia của nàng dùng một hai năm thì có lẽ còn sửa được, nhưng chỉ hơn hai mươi ngày, cho dù có cải thiện cũng kém các nàng kia quá xa.” Diệp Lam Vũ rất trực tiếp nói.

“Lúc trước ta cũng có ý tưởng giống các người vậy, bất quá trong hơn hai mươi ngày này ta lại cảm thấy cũng không phải không thể. Thập Tam thiếu gia Tiểu Yên đều bày ra một phương diện mà không ai có thể tưởng tượng ra.” Liễu Phi Yên cảm thán nói.

Không ai có thể tưởng tượng ra? Là phương diện nào?

Tất cả mọi người ở đây đều muốn biết rõ chuyện này nhưng Liễu Phi Yên chỉ nhẹ nhàng tự thuật –

“Ta tin tưởng bọn hắc nhất định sẽ thành công! Tiểu Yên trải qua loại thống khổ vô vàn như vậy mà vẫn kiên trì được, chỉ bằng điểm này ta đã tin rằng nàng nhất định sẽ thành công!”

Thống khổ vô vàn? Từ những lời này, mọi người ít nhiều đều có thể đoán được một ít. Chân Tiểu Yên vì trận đấu này mà trả một cái giá người bình thường không thể làm được!

“Ta cũng tin tưởng Thập Tam thiếu gia, hẳn có thể thay đổi một người, ta là một ví dụ này, nếu không phải là hắc thì ta cũng sẽ không có một mặt này! Ta cũng rất hận hắc...” Liễu Phi Yên càng nói càng nhẹ, đến câu cuối lại dùng thanh âm mà chỉ có cô ta mới nghe được nói.

Trong hơn hai mươi ngày ở chung này, Liễu Phi Yên dần dần thay đổi khí chất của Chân Tiểu Yên mà đồng thời chính cô ta cũng chậm rãi biến hóa theo. Mà cuối cùng tựa hồ nàng cũng hiểu được, có lẽ người thay đổi Chân Tiểu Yên không phải mình mà là người cũng làm mình thay đổi theo - Diệp Lăng.

Cùng Diệp Lăng ở một chỗ, nàng có thể cảm giác được một loại thân thiết tự nhiên, làm cho nàng từng chút một buông ra vẻ ngoài yêu mị lãnh ngạo, chậm rãi khôi phục chính nàng đã ẩn sâu trong nội tâm, làm trên người nàng tản mát ra một loại khí tức thanh tú thuần khiết.

“Cái gì? !” Tất cả mọi người không thể hiểu được Liễu Yên đang nói cái gì, cho dù nghe được cũng không hiểu được chứ đừng nói là không nghe.

Liễu Phi Yên như người bừng tỉnh từ trong mộng, cười cười, sau đó lắc đầu: “Không có gì, các người tự nhìn xem đi, Tiểu Yên sẽ cho các người chấn động!”

“Người không thể trực tiếp nói cho chúng ta biết rốt cuộc bộ dáng Chân Tiểu Yên lúc này là gì, mà Diệp Lăng lại làm gì với nàng sao?” Thất công chúa cau mày nói, nàng không thích cứ đoán tới đoán lui như vậy, nhất là chuyện tình của Diệp Lăng, nàng phải biết được đáp án chính xác là gì.

“Thập Tam thiếu gia làm cái gì à?” Liễu Phi Yên lắc lắc đầu: “Ta cũng không hiểu lắm, chỉ biết là hẳn dùng một ít luyện kim thuật thần kỳ, làm cho thân thể Tiểu Yên phát sinh biến hóa thần kỳ, bất quá loại luyện kim thuật này cũng đồng thời mang đến thống khổ rất lớn cho Tiểu Yên. Mà mỗi ngày Tiểu Yên đều phải thừa nhận loại thống khổ này, đồng thời cũng phải tiếp thụ huấn luyện của chúng ta.”

“Biến hóa thần kỳ?” Mọi người rất khó hiểu, rốt cuộc là dạng biến hóa nào đây? Mà việc Diệp Lăng có rất nhiều luyện kim thuật thần kỳ bọn họ cũng không biết nốt.

Tuy rằng mọi người đều biết Diệp Lăng biết luyện kim thuật, nhưng tất cả những gì mọi người biết cũng vển vển là trình độ của hẳn là một luyện kim đệ tử bình thường mà thôi, cụ thể thì hoàn toàn không biết gì cả.

Bất quá, tất cả mọi người sẽ không cho rằng luyện kim thuật của Diệp Lăng sẽ có chỗ kinh người gì. Có lẽ vì Diệp Lăng vẫn rất trẻ, cũng có lẽ là vì hẳn chưa từng biểu hiện về phương diện này.

Cho nên lúc này tin rằng rất nhiều người đều khiếp sợ “luyện kim thuật” của hẳn.

“Àn, thực thần kỳ, thần kỳ đến nỗi làm cho người ta không thể tin được, trong hơn hai mươi ngày này, Tiểu Yên nàng...” Liễu Phi Yên vừa muốn nói cái gì đó đột nhiên ngừng lại vì một cái biến hóa ngay giữa sân khấu, một cái biến hóa vì một người xuất hiện.

Lúc này các tài nữ trên sân khấu biểu diễn cũng gần xong cả rồi, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì kết quả của cuộc thi này cũng đã định rồi.

Bất quá tại cái thời khắc cuối cùng này, một cái ngoài ý muốn, không, phải là một chuyện mà mọi người vẫn đang chờ đợi xảy ra!

“Ngượng ngùng, chúng ta đến chậm, thật có lỗi thật có lỗi!” Một thiếu niên lôi kéo một cô gái chạy từ ngoài về phía sân khấu, một bên chạy một bên giải thích.

Thiếu niên là ai, người ở đây ai cũng có thể nhận ra hẳn, hẳn là người mà mọi người vẫn luôn chờ đợi, là Diệp gia Thập Tam thiếu gia –

Diệp Lăng! !

Chỉ là, cô gái mà hần lôi kéo kia là ai? Vấn đề này tất cả mọi người đều rất muốn hỏi, cũng rất muốn hỏi hần xem Chân Tiểu Yên ở đâu, vì sao không đi cùng hần lại đây.

Không ai cho rằng thiếu nữ này là Chân Tiểu Yên bởi cô gái này cần dáng có dáng, cần dung mạo có dung mạo, tuyệt đối không phải cái loại “sản phẩm ba không” như Chân Tiểu Yên.

“Ngượng ngùng, bởi vì một ít ngoài ý muốn nên chúng ta đi chậm một chút, bắt quá thoát nhìn hình như cũng vừa kịp.” Diệp Lăng trực tiếp đi lên sân khấu, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người lạnh nhạt nói, bên trong hàm chứa ý xin lỗi.

“Phanh!” Đột nhiên Diệp Lăng bị gõ một cái vào đầu.

“A... Tỷ, người làm gì đấy?” Diệp Lăng nhìn người gõ mình, kêu đau nói.

Tỷ? Tất nhiên là Diệp Lam Vũ rồi, quái, vừa rồi không phải nàng vẫn còn ở bên cạnh đám người Diệp Thành Thiên sao?

“? ! Nha đầu kia sao chạy nhanh như vậy được?”

Lúc này đám người Hoàng Đế mới phát hiện Diệp Lam Vũ đã biến mất bên cạnh mình, chạy đến trên lôi đài rồi, mà cái quá trình này tựa hồ không ai chú ý tới. Đồng thời họ cũng phát hiện Thất công chúa cũng biến mất bên cạnh họ, xuất hiện bên cạnh Diệp Lăng.

“Người nói làm cái gì? Lần sau người dám không nói gì mà chơi trò mất tích tiếp thì ta sẽ đánh người!!” Diệp Lam Vũ giơ nắm tay thị uy nói.

“Không phải bây giờ người cũng đang đánh ta sao?” Diệp Lăng khó hiểu hỏi.

“Đây chỉ là đánh chút chút chơi thôi, còn kém xa đánh thật!” Diệp Lam Vũ một bên hừ nói, một bên bắt đầu kiểm tra thân thể Diệp Lăng, cẩn thận quan sát xem hần có khác gì trước kia không, xác định xem hần có chịu khổ, có bị thương hay không.

“ ... ”

56. Chương 56: Kỳ Tích Được Sinh Ra (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 56: Kỳ tích được sinh ra (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Lại ngẩn người , mau nói cho ta biết vì sao đến trễ như vậy?” Diệp Lam Vũ lấy ngón tay điểm nhẹ một cái lên trán Diệp Lăng.

“Còn không phải vì mụ béo này, nữ nhân a, cứ mãi mãi chít chít như vậy.” Diệp Lăng khoát tay, nhìn cô gái bên cạnh nói.

“Mụ béo?”

Theo ánh mắt của Diệp Lăng, Diệp Lam Vũ cẩn thận quan sát cô gái kia. Đến tận bây giờ nàng vẫn không chú ý đến cô gái này, mà giờ nhìn đến thì lại không thể hiểu được ý của từ “mụ béo” mà Diệp Lăng nói là gì.

Người thiếu nữ trước mắt này mặc một thân áo bó sát người cùng váy ngắn màu đen, đem dáng người hoàn mỹ phô hiện ra trước mắt mọi người, tuyệt đối không có một chút quan hệ với cái từ “béo” kia, muốn nói béo cũng là “béo” ở bộ ngực và cái mông, là một bộ ngực cao mông nở làm cho nữ nhân đổ kị làm cho nam nhân điên cuồng.

Phối hợp với cái eo nhỏ mảnh khảnh, cặp đùi đẹp thon dài, quả thực là ma quỷ đáng người!

Hơn nữa làn da trắng nõn tinh tế, còn có khuôn mặt nhỏ nhắn như phấn điêu ngọc mài, mái tóc dài đen bóng thướt tha, mị lực của người thiếu nữ này có thể hấp dẫn bất cứ ánh mắt của kẻ nào!

Mà kiểu tóc của người thiếu nữ này cũng thực khác biệt, Diệp Lam Vũ chưa từng gặp qua bao giờ, cũng là kiểu mà bây giờ nàng thích rồi... Đằng sau cô gái cuốn lên một cái búi tóc, bên trên còn cắm một ít lông chim màu trắng. Tóc là thẳng, nhưng khi những cây lông chim này ghim vào thực tự nhiên trở thành tóc quăn.

Hết thấy hết thấy làm cho nàng giống như trở thành một tiểu công chúa xinh đẹp, bên trong vẻ cao quý còn mang theo một chút đáng yêu, một chút bướng bỉnh.

“Hừ, còn không phải vì người sao, ngay cả quần áo cũng không chuẩn bị tốt cho ta, còn phải đi sửa lại!” Cô gái kia hừ nhẹ, kháng nghị.

“Kính nhờ, ta đã sớm chuẩn bị tốt cho người rồi, ai mà biết bộ ngực người nhỏ như vậy...” Diệp Lăng không chút khách khí nói.

Cô gái mặt đỏ lên, xấu hổ và giận dữ nói: “Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, cần tất cả bộ vị đều lớn, không phải chỉ cần bộ ngực!!”

“Cũng chẳng phải giống nhau...” Diệp Lăng một bộ không sao cả.

“Sao mà giống nhau được! !”

“Thì cũng không sai biệt lắm! !”

“Không phải, không phải, người luôn hồ đồ như vậy, hai cái khác nhau xa! !”

Diệp Lăng cùng cô gái bắt đầu tranh luận không thôi, người nghe thì cảm giác có điểm mơ hồ, hoàn toàn không biết bọn họ cãi nhau vì cái gì, bất quá có thể khẳng định là bọn họ đang thảo luận vấn đề về bộ ngực của cô gái...

“Các người khoan cãi nhau đã! Đệ đệ, làm sao người lừa tới một tiểu công chúa đáng yêu như vậy, so với tỷ tỷ người là ta cũng chỉ kém một chút, tương xứng với Thất công chúa này rồi!” Diệp Lam Vũ ngăn hai người lại, đồng thời, phát ra một cái đánh giá rất cao với cô gái.

“Uy uy, là kém hơn ta một chút, tương xứng với người!!” Thất công chúa chữa lại.

“Nàng? Tiểu công chúa? ! Ánh mắt các người nhất định có vấn đề, nàng làm gì giống tiểu công chúa? Hơn nữa làm gì có chuyện đáng yêu?” Diệp Lăng cho rằng tạo hình của cô gái kia là nóng bỏng khô gợt, không có chút liên quan gì với từ đáng yêu cả, đây là tạo hình do hắc tự thiết kế ra để giúp nàng làm cho toàn bộ nam nhân chết mê chết mệt!

Nhưng mà trên phương diện thiết kế này hắc không phải rất chuyên nghiệp, có chút khác biệt với hắc tưởng tượng, may là vẫn còn hiệu quả!

“Tốt lắm, không nói chuyện phiếm với các người nữa, phần thi của chúng ta phải bắt đầu rồi, mục béo, tất cả nhìn ở người đấy.” Diệp Lăng bắt đầu tiến vào chủ đề chính của hôm nay.

“Thi? Chân Tiểu Yên cũng không có ở đây thì thi cái gì?” Diệp Lam Vũ kỳ quái hỏi.

“Ai nói không, nàng không phải ở bên cạnh ta sao?” Diệp Lăng chỉ vào cô gái bên cạnh nói, mà cô gái kia lại mỉm cười, tựa hồ phụ họa.

Nhưng lời này ở đây chẳng ai tin cả, ngay cả Liễu Phi Yên đã từng gặp qua Chân Tiểu Yên ba ngày trước cũng hoài nghi.

“Tiểu hồn đản, dám lừa lão tỷ!” Diệp Lam Vũ thực mất hứng nói, hơn nữa hung hăng gõ một cái lên đầu Diệp Lăng.

“Diệp Lăng, người không nên quá đáng như vậy, đừng cho rằng mình là Diệp gia Thập Tam thiếu gia thì có thể làm càn như vậy, tìm người qua thay thế Chân Tiểu Yên để thi! !”

“Hoàng Thượng, người nói phải bảo trì tính công chính của cuộc thi lần này, chẳng lẽ để cho hần xằng bậy như vậy sao?”

Trong nhất thời toàn trường náo động mãnh liệt, tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Lăng tìm một người qua “thi hộ”, bọn họ tuyệt đối không tin cô gái xinh đẹp như một tiểu công chúa trước mắt này là mập mạp khó coi Chân Tiểu Yên kia!

Không, điều này tuyệt đối không có khả năng!

Bởi vậy bọn họ cũng mãnh liệt phản đối Diệp Lăng lấy thủ đoạn không công chính như vậy để chiến thắng, tuy rằng trong nội tâm bọn họ cũng rất muốn nhìn màn biểu diễn của thiếu nữ này.

“Diệp Lăng, tuy rằng ta cũng ủng hộ người, ‘mua độ’ Chân Tiểu Yên, nhưng người cũng không thể dùng thủ đoạn như vậy a, điều này sẽ làm cho mọi người công phẫn.” Hoàng Đế cười khổ một chút, sau đó lên tiếng nói.

“Tiểu Lăng, muốn thắng cũng phải công chính đàng hoàng!” Diệp Thành Thiên cũng lên tiếng, mà ý tứ của hần cũng thực rõ ràng, hần cũng không tin cô gái bên cạnh Diệp Lăng là Chân Tiểu Yên kia.

“Ta thắng thực công chính à! Bây giờ nàng không cần thủ đoạn để thủ thắng nữa!” Diệp Lăng tựa hồ không phát giác ra vấn đề, điều này làm cho mấy nữ nhân bên cạnh lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ –

Ngốc tử, ngu ngốc!

Một cái giám khảo bắt đầu tức giận quát: “Nếu nàng là Chân Tiểu Yên thì đương nhiên là không cần thủ đoạn gì, nhưng vấn đề là nàng không phải, là người thể thân người tìm tới, người làm như vậy là coi rẻ tất cả chúng ta và Hoàng Thượng! !”

“Nếu người muốn làm như vậy thì chúng ta liền rời khỏi cuộc thi! !”

“Hoàng Thượng, người không thể dung túng hần như vậy!”

Trong nhất thời không khí lại mãnh liệt lên, đám giám khảo kia, cũng là đám người nhà của nhóm tài nữ kia đều bắt đầu hô to khẩu hiệu, thuận tiện kéo Hoàng Đế xuống nước.

“Diệp Lăng...”

“Các người nói nhầm cái gì vậy, mặc dù nàng có điểm biến hóa, bắt quá nàng chính là mụ béo mà... Chân Tiểu Yên! Mụ béo, mau chào hỏi mọi người đi, chú ý khí chất!” Lúc này Diệp Lăng tựa hồ mới phát hiện ra vấn đề, mới bảo Chân Tiểu Yên tự giới thiệu, mà hần cũng thực trì hoãn cho rằng vì việc này mà làm người ta nghi ngờ.

Chân Tiểu Yên nhẹ nhàng hành lễ, sau đó dùng một cái âm thanh thực ôn nhu giới thiệu: “Ừ, mọi người khỏe, ta là Chân Tiểu Yên!”

“...” Khí chất thanh nhã mà cao quý, điều này làm cho mọi người cảm thấy hít thở không thông, cũng làm cho toàn trường nhất thời lâm vào trầm mặc, yên tĩnh không tiếng động!

Mà một lát sau lại bồi tiếp một tràng đại bạo phát khác! !

“Dựa vào, lão tử tuyệt đối không tin đây là Chân Tiểu Yên, cho dù giết lão tử cũng không tin! !”

“Cho dù người tìm người thay thế thì cũng kính nhờ người tìm một người bình thường một chút, cái này thì kém quá lớn rồi, người cho chúng ta là ngu ngốc sao?”

“...”

“Diệp Lăng, người quá vô sỉ! Bất quá, ta duy trì người...”

“Ta cũng duy trì người!”

“? ?”

Toàn trường đang đầy tiếng mắng, cũng không biết là ai hô ra khẩu hiệu này, làm cho trong những âm thanh thảo phạt lại có thêm một loại ủng hộ “khác biệt”, hơn nữa hình như loại ủng hộ này càng lúc càng lớn.

Điều này làm cho toàn trường trở nên có chút quý dị...

57. Chương 57: Kỳ Tích Được Sinh Ra (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 57: Kỳ tích được sinh ra (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Vì sao lại duy trì? Nói nhảm, chúng ta đến đây để làm gì? Đến xem mỹ nữ, à không, xem tài nữ!!

Chúng ta mới mặc kệ nữ nhân tài ba này là ai, chỉ cần đủ xinh đẹp, đủ khí chất, hơn nữa chỉ cần có thêm một ít điểm tài nghệ là được rồi.

Chân Tiểu Yên này mặc kệ có phải là hàng giả hay không, dù sao bề ngoài, khí chất của nàng tuyệt đối có thể so sánh với những tài nữ này, thậm chí còn có xu thế vượt qua nữa, vậy thì cần gì quan tâm là thật hay là giả làm gì?

Thập Tam thiếu gia, người cứ vô sỉ đi, chúng ta sẽ duy trì người!

Tốt nhất tìm thêm vài cô gái tuyệt sắc lại đây...

“Này... Có ý tứ, rất có ý tứ, Thành Thiên, đứa con trai này của người rất có ý tứ a!” Nhìn thấy tình huống này, Hoàng Đế vỗ vỗ bả vai Diệp Thành Thiên nói, đó là một loại cảm thán tự đáy lòng!

“Cám ơn đã ủng hộ!” Diệp Lăng tựa hồ không có nhận thấy được vấn đề gì về sự ủng hộ này, ủng hộ chứ không phải thừa nhận cô gái bên cạnh hắn là Chân Tiểu Yên.

“Diệp Lăng! ! Người rất...” Một lão đại thần vỗ bàn đứng dậy, nhưng mà hắn không biết nói gì thêm, rất cái gì? Vừa nãy hình như rất nhiều người đã dùng qua mấy cái từ như vô sỉ đề tiện vân vân cả rồi.

“Nói tóm lại, người làm như vậy là không được, chúng ta quyết không cho phép người làm như vậy, người gọi Chân Tiểu Yên thật lên đây, dùng bản lĩnh thật sự của nàng mà thi!”

“Ta làm cái gì? Chẳng hiểu các người đang nói cái gì nữa, ta đã nói với các người nàng là Chân Tiểu Yên rồi mà!” Diệp Lăng có điểm không kiên nhẫn nói: “Thi nhanh đi, mục béo, đánh bại con heo Sa Lan kia đi, à đúng rồi, nàng có tiến vào trận chung kết không?”

“...”

Ngay cả người ta có vào đến trận chung kết hay không cũng không biết rõ nữa, trình độ coi thường người quả thật vô đối!

“Diệp Lăng, người nói nàng là Chân Tiểu Yên, người lấy chứng cứ ra đi!” Lại là một người quát, mà lời này được rất nhiều người phụ họa, hô hét Diệp Lăng xuất chứng cứ ra.

Diệp Lăng nhăn mày lại, lãnh đạm nói: “Ta nói là nàng thì là nàng! Lời của ta chính là chứng cứ! !”

Tuy rằng ngữ khí nhìn như thực bình thản, nhưng lộ ra một loại cường ngạnh không thể hoài nghi, một loại bá đạo lão tử là vương pháp, ai cũng không thể hoài nghi.

Khí thế này làm người ta ngăn người trong chốc lát, lần đầu tiên mọi người nhìn thấy sự bá đạo như vậy trên người Diệp Lăng, nhưng cái loại khí tức này cũng thực tự nhiên, mọi người cũng theo đó cho rằng đây là dĩ nhiên.

“Mục béo, đi lên đi, tùy tiện hát một bài, hát xong thì về, ta không thích nơi này!” Diệp Lăng thần tình khó chịu và không kiên nhẫn nói, cũng dám hoài nghi tiểu lang quân thành thực đáng tin là ta. Cùng lúc đó hắn cũng đi xuống dưới sân khấu.

“Ừ, đã biết! Khoan khoan, người không đệm nhạc giúp ta sao?” Chân Tiểu Yên lúc đầu còn gật gật, sau lại phát hiện Diệp Lăng lại chuồn đi xuống, lập tức gọi hắn lại.

Theo kế hoạch thì Diệp Lăng phải đệm nhạc cho Chân Tiểu Yên, giúp cho âm sắc của nàng phát huy tối đa!

“Người tùy tiện hát vài câu là được, người ở đây đại đa số đã bị người mê hoặc rồi, không cần ta giúp làm gì.” Diệp Lăng luôn luôn chú ý cảm giác của mọi người với Chân Tiểu Yên, hắn cảm thấy lúc này, chỉ cần Chân Tiểu Yên không xảy ra vấn đề gì lớn thì trên cơ bản là thắng chắc rồi.

“Không, không được, không có người ta không dám hát...” Chân Tiểu Yên lời kéo Diệp Lăng, bộ dáng yếu đuối vô cùng. Cái này làm cho tất cả mọi người ở đây đều có một loại ý nguyện ôm nàng, cẩn thận bảo hộ nàng trong ngực mình.

Ta dựa vào, ta muốn chết, rất đáng yêu, không cần hát ta cũng tuyển người làm hoa khôi!

Một đám người lâm vào điên cuồng, hô to Chân Tiểu Yên, bọn họ mặc kệ có chứng cứ hay không, mà rất nhiều người cũng nguyện ý tin tưởng Diệp Lăng bởi vì theo góc độ nào đó mà nói, hắn là một người chưa từng nói dối bao giờ, nếu không phải chuyện này thật vô cùng khó tin thì cũng sẽ không ai nghi ngờ hắn.

Với trường hợp như vậy, mục đích muốn không thắng cũng khó nữa - Diệp Lăng tự nhủ trong lòng, liền càng không muốn lưu lại. Muốn nghe nhạc của hắn cũng không phải tùy tiện là nghe được.

“Kia... ta không mang theo đàn ghi-ta...” Diệp Lăng tùy tiện lấy một cái lý do thật nhảm.

“...” Trên trán Chân Tiểu Yên xuất hiện hắc tuyến, cổ nén lửa giận lại, nhẹ nhàng hừ nói: “Người đừng mơ tưởng gạt được ta! Cho dù người không mang nhưng ta cũng đâu muốn người chơi ghi-ta, ta muốn người thổi sáo! !”

“Ta thổi sáo sao?”

“Đương nhiên!”

“Người xác định?”

“Ta xác định!”

“Được rồi, vậy nhanh lên đi, nữ nhân thật sự là phiền toái!”

“Hừ...”

“Uy, đệ đệ... Các người...” Phía sau, Diệp Lam Vũ phát ra âm thanh, nàng tựa hồ cảm thấy hình Diệp Lăng đã quên mình rồi thì phải.

“Di, tỷ, các người còn ở đây sao? Các người cũng muốn đi theo à, người ca hát, người khiêu vũ...”

“Cút !” Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa mỗi người tặng cho Diệp Lăng một quyền. Nếu không nói đến thì thôi, nhưng giờ Diệp Lăng lại nhắc lại thì chẳng phải muốn chết hay sao.

“Các người không muốn hát muốn nhảy thì đi xuống đi, đừng trở ngại người khác làm việc.” Diệp Lăng một bên tìm kiếm cây sáo trong không gian giới chỉ một bên nói với hai nàng.

“Hừ! Để lát nữa lại xử lý người!” Diệp Lam Vũ dứ dứ đôi tay trắng như phấn ngọc đe dọa, sau đó cùng với Thất công chúa đi xuống.

Mà trước khi hai nàng đi xuống, các nàng cũng hỏi một câu: “Nàng thật sự là Chân Tiểu Yên sao?”

“Đúng vậy, thật không thể thật hơn!” Diệp Lăng gật đầu đáp.

“Tuy rằng cảm thấy thật khó tin, nhưng ta tin tưởng người sẽ không gạt ta. Chờ cuộc thi này chấm dứt thì nói cho ta biết làm sao người có thể làm được như vậy.” Đây là lời mà Diệp Lam Vũ và Thất công chúa lưu lại.

Hai người đều lựa chọn tin tưởng Diệp Lăng, điều hắn nói các nàng không bao giờ nghi ngờ cả. Các nàng chỉ thăm xác định xem Diệp Lăng có phải gạt người hay không chứ không chứ không phải xác định lời hắn là đúng hay không.

Đúng vậy, cô gái tuyệt sắc trên sân khấu, có dung mạo thiên sứ đáng người ma quỷ, có khí chất tao nhã cao quý lại không mất sự thân thiết kia chính là người mà hơn hai mươi ngày trước phải đáng người không đáng người, phải dung mạo không dung mạo lại thêm trọng tải siêu nặng, không biết chút gì về lễ tiết cơ bản!

Biến hóa này thật sự làm cho người ta khiếp sợ, làm cho người ta không thể tin được, cũng khó trách những người này sẽ nghi ngờ không chút do dự!

Mà điều bọn họ càng không muốn tin tưởng, càng cảm thấy khiếp sợ hơn là có người có thể làm được chuyện như vậy, rốt cuộc hẳn làm như thế nào? Làm sao hoàn thành được “nhiệm vụ bất khả thi” này?

Nhất định phải làm bất hủ nói ra biện pháp kia, vậy thì về sau ta không phải sợ béo phì nữa! Đây là ý nghĩ của Diệp Lam Vũ, là một chuyện rất quan trọng với nàng, còn những chuyện tình khác thì tựa hồ nàng không để ý đến làm gì.

Hình như sau khi xác định thân phận của Chân Tiểu Yên thì có một phần rất lớn nữ hài tử, không, phải nói là toàn bộ nữ nhân đều muốn biết Diệp Lăng đã dùng biện pháp gì cho Chân Tiểu Yên biến thành như vậy.

Nhất là những nữ nhân có chút mập mạp này, các nàng là những người bức thiết muốn đạt được biện pháp của Diệp Lăng nhất, bằng bất cứ giá nào!

Bất quá lúc này tất cả mọi người đều bị chuyện khác làm rung động - tiếng sáo của Diệp Lăng, tiếng ca của Chân Tiểu Yên làm tất cả mọi người ở đây rung động!

Giờ khắc này, bọn họ đã nhìn thấy kỳ tích được sinh ra!

...

“Hoàng Thượng...” Lúc này còn có người vẫn có chút “tự sướng” không tha.

“Các người cứ chờ xem, ta tin hẳn! Hẳn chưa bao giờ lừa nữ nhi của ta, lại càng không lừa tỷ tỷ của hẳn!” Hoàng Đế thực khẳng định nói.

“Chỉ là...”

Đúng lúc này, một tiếng sáo du dương trong trẻo vang lên, tuyên bố mọi người cần im lặng để lắng lắng nghe tiếng sáo tự thuật bên tai, tự thuật về một câu chuyện tình yêu thật đẹp...

Trên sân khấu, Chân Tiểu Yên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hơi hơi cuối đầu, tựa hồ như đang cảm thụ cái gì đấy. Mà lúc này Diệp Lăng lại chậm chậm cố ý tách ra một ít khoảng cách để làm nàng nổi bật hơn.

Hôm nay, nàng mới là diễn viên!

Sau một đoạn khúc nhạc dạo trôi qua, nàng chậm rãi ngẩng đầu, mở to mắt, dùng một đôi mắt mang theo vô tận tình yêu nhìn về phía trước...

“Trong từng đêm, trong từng giấc mộng, ta có thể thấy ngươi, ta có thể cảm giác được ngươi, đây là thời khắc duy nhất ta có thể tiếp cận ngươi, vượt qua khoảng cách xa xôi giữa hai ta...”

Đây là nhạc Titanic, giai điệu bài hát này từ trầm thấp đến trào dâng, sau đó lại đến triền miên xót xa, mãi cho đến cuối là kết thúc bi kịch rung động đến tận tâm can mỗi người. Ca khúc chỉ ngắn ngủi trong bốn phút này thực tế là được Diệp Lăng ăn cắp từ bộ phim nhựa thuở nào...

Đây cũng là bài hát mà Diệp Lăng cảm thấy thích hợp nhất, nó có thể làm cho cảm tình từ sâu trong lòng Chân Tiểu Yên biểu đạt ra ngoài, dùng tiếng ca, dùng chân tình đã động mỗi người nơi này!

Mà điều này cũng là lời nàng muốn nhắn đến Mạc Á công tử, muốn cho hẳn nghe được tiếng lòng của mình!

Tất nhiên ca khúc này vì để Chân Tiểu Yên biểu đạt cảm tình của mình tốt hơn nữa nên Diệp Lăng cũng biên soạn ca từ lại một lần nữa, điều này làm cho hẳn vắt hết óc, trải qua rất nhiều lần tu sửa, rốt cục ở trong một – tiếng hoàn thành... Mà trong một tiếng này lại thấp hơn nửa tiếng, cao hơn mười phút...

Thực tế, vì sao hẳn lại sửa lại ca từ? Chủ yếu là vì căn bản hẳn không nhớ rõ, phạm là bài hát tiếng Anh hẳn đều không nhớ, chỉ biết nghe thôi!

Nhưng thật ra như vậy lại làm cho bài hát này đạt cảnh giới mới, làm cho tất cả mọi người ở đây đều nhớ kỹ bài hát này, nhớ kỹ tiếng ca của Chân Tiểu Yên, nhớ kỹ chân tình thâm yêu mến làm người ta đau lòng của nàng!

Lúc này mọi người như cảm nhận được, lúc đó, Chân Tiểu Yên trốn ở góc phòng nhìn Mạc Á, đem tình cảm của mình chôn sâu trong lòng, nhìn hắn và Sa Lan ở chung một chỗ mà nàng chỉ có thể yên lặng chúc phúc cho họ.

Một bài hát này làm cho toàn bộ tình cảm mấy năm nay của nàng hiện lên trước mặt mọi người!

Cái tình yêu đơn phương này tựa hồ rất nhiều người đều trải qua, có thành công, có thất bại nhưng đều chung một điểm là: loại tình cảm này đã khắc sâu trong lòng, trong tận xương tủy của họ, suốt đời khó quên!

Vào giờ khắc này, tiếng lòng bọn họ bắt đầu cộng hưởng với tiếng ca;

Vào giờ khắc này, nước mắt bọn họ bắt đầu xuất hiện;

Vào giờ khắc này, bọn họ nhìn thấy kỳ tích được sinh ra;

...

“Khoảng cách xa nhất trần gian không phải là sự sống cái chết mà là ta đứng trước mặt người, nhưng người lại không biết ta yêu người...”

Người có đau lòng không? Người đang khóc sao?

Ta nghĩ hắn là vậy, tất cả chúng ta đều như vậy...

...

Ta dựa vào, lần này xem ra muốn không thành công cũng khó, lần này mục đích được tình địch, đồng thời cũng làm cho tất cả mọi người đều cảm động tình yêu của nàng!

Chỉ là –

Con mẹ nó, bại gia kế của lão tử lại ngâm nước nóng nữa rồi !

Quên đi, có thể làm cho một kẻ hữu tình đạt được hạnh phúc cũng là một chuyện tốt a, ai, ta thật sự quá vĩ đại !

58. Chương 58: Đăng Sau Kỳ Tích (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 58: Đăng sau kỳ tích (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Ca khúc đã kết thúc người lại chưa tán đi, tất cả mọi người đều lẳng lặng nhìn về phía sân khấu. Không một ai phát ra thanh âm gì, chỉ sợ đem cảm giác vi diệu kia đuổi đi mất!

Lúc này, là một trong những diễn viên chính của sự kiện - Mạc Á cũng xuất hiện trước mặt mọi người, đứng trước sân khấu nhìn lại. Mà một trong những diễn viên chính khác - Sa Lan cũng hiểu được nàng đã hoàn toàn bị đánh bại. Lúc này nàng chỉ hy vọng là –

Chân Tiểu Yên trước mặt là giả !

Nếu là thật thì nàng cũng chỉ có thể tiếp thụ việc cùng Chân Tiểu Yên chia xẻ Mạc Á, nàng hy vọng địa vị của mình trong lòng Mạc Á đừng thấp hơn Chân Tiểu Yên là được.

Chỉ là sau chuyện này, tin rằng rất nhiều người đều biết đến kết quả!

Cứ như vậy, dưới ánh mắt chúc phúc của toàn trường, Chân Tiểu Yên và Mạc Á nhìn nhau, cứ đứng nhìn như vậy...

Thời gian từng phút trôi qua!

”Uy uy, các người cũng nên động dậy đi chứ, đã qua mười phút rồi, các người nhìn chưa chán à?!”

“Mụ béo, đi thôi! Người vất vả như vậy không phải vì hôm nay, vì thời khắc này sao?” Diệp Lăng nhìn Chân Tiểu Yên đứng ngây như phỗng trên sân khấu, lại không chịu đi về phía Mạc Á, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía mình, tựa hồ trưng cầu sự đồng ý từ mình vậy.

Có lẽ là vì trong khoảng thời gian này, hầu như bất cứ chuyện gì Chân Tiểu Yên đều phải trải qua sự đồng ý của Diệp Lăng cả, bởi vậy cũng dần trở thành thói quen, cho dù làm chuyện của riêng mình cũng phải nhìn ý tứ của Diệp Lăng.

Có lẽ là nàng có điểm sợ hãi kết quả này, tuy nàng biết mình xứng đáng đạt được kết quả như vậy, nhưng khi thời khắc này thật sự đến với nàng thì nàng lại có chút không biết làm sao, do dự và sợ hãi. Mà đây cũng chỉ là chuyện thường tình của con người mà thôi.

Có lẽ, cũng vì một “có lẽ” khác, cái “có lẽ” mà chính nàng cũng không biết...

“Ta... Ta đi qua đây...” Chân Tiểu Yên tiếp tục nhìn Diệp Lăng một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi đi về phía Mạc Á.

“Sao lại do dự, không phải người vẫn mong chờ thời khắc này sao? Nữ nhân quả thật là hiểu, về nhà thôi!” Diệp Lăng có điểm khó hiểu nói, sau đó cũng chậm chậm đi xuống sân khấu, chuẩn bị trở về nhà.

“Đệ đệ, người cứ như vậy mà đi sao, không xem bọn hần...” Diệp Lam Vũ đang ở bên dưới chờ Diệp Lăng ngạc nhiên hỏi.

“Có cái gì hay mà xem, không phải là một đôi tình nhân ôm nhau hôn nhẹ, nói những lời mắc ói sao. Ta không có hứng thú gì với cái này, hơn nữa ta cũng mệt rồi, hơn hai mươi ngày này quả thật mệt chết ta.” Diệp Lăng thực vô tình nói.

“Mệt mỗi sao, vậy về nhà nghỉ ngơi a. Xe ngựa đã chờ ở bên ngoài rồi, người có thể lên đấy ngủ trước một lúc cũng được.” Diệp Lam Vũ thực ôn nhu nói, nghe Diệp Lăng than mệt, dù nàng có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng cũng đành nhịn xuống.

Mà lúc này một thanh âm vang lên –

“Hi hi, người đang gạt người, ngày nào người chả nằm một bên xem Tiểu Yên chịu khổ, cũng chưa bao giờ cổ vũ hay an ủi gì nàng nha...”

“... , Liễu Phi Yên, sao người lại ở đây?” Diệp Lăng nhìn về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy Liễu Phi Yên cười cười đứng một bên, vẫn cái bộ dáng thanh tú động lòng người kia, tất nhiên là hình tượng gần đây của nàng...

“Sao ta lại không thể ở đây chứ, ăn khổ cực vì hai người hơn hai mươi ngày, đương nhiên muốn nhìn xem kết quả thế nào a. Bất quá nói đi phải nói lại, tuy ta tin là người sẽ làm được nhưng đến tận giờ ta vẫn có chút khó tin. Ba ngày trước Tiểu Yên cũng đâu xinh đẹp động lòng người như vậy đâu, ba ngày này người làm cái gì mà làm cho nàng biến hóa đến mức này?” Liễu Phi Yên cười nói, mà lời của nàng cũng làm cho mọi người hiểu được một việc.

Hóa ra ba ngày này không phải Diệp Lăng vô duyên vô cớ biến mất mà là hần cần làm thêm một lần cố gắng nữa, làm cho Chân Tiểu Yên trở nên hoàn mỹ như thế, ít nhất thì lúc này nàng thật hoàn mỹ.

“Với cả, người không ở lại xem kết quả sao?” Liễu Phi Yên cuối cùng còn ráng hỏi thêm một câu.

Diệp Lăng ngáp dài, lười biếng nói: “Cần xem kết quả sao? Mụ béo biểu diễn thực hoàn mỹ, thắng chắc rồi! Trừ phi đám giám khảo này giở trò, bất quá có thách bọn hần cũng chẳng dám! Hơn nữa, cho dù không được

ngôi vị đệ nhất, các người nhìn xem bộ dáng đôi gian phu dâm phụ của bọn hần thử coi, mục đích của nàng đã đạt được rồi, những thứ khác không quan trọng lắm!”

“Cái gì gọi là gian phu dâm phụ, sao người lại có thể nói bọn họ như vậy!”

“Không phải sao? Bọn họ không phải là gian phu dâm phụ à? Mụ béo là người thứ ba chen vào, Mạc Á kia lại theo mới nói cũ...”

“...”

Có thể nói như vậy à? Đại lục này vốn có thể một chồng nhiều vợ, hướng chi phía nhà nam còn chưa lập gia đình, nhà nữ cũng chưa gả đi đâu, tất cả mọi người đều có quyền lựa chọn!

Yêu đương tự do !

“Không nói mấy cái này nữa, dù sao tiểu hồn dẫn nhà người cũng chẳng hiểu!”

“Thế thì đừng nói nữa, dù sao mụ béo cũng đã đạt đến mục đích rồi, những chuyện khác thì kệ xác nó đi!”

“Đúng vậy, Tiểu Yên đi thi vốn là vì Mạc Á công tử, chỉ cần được làm bạn gái Mạc Á công tử rồi thì ngôi vị hoa khôi cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm mà thôi.”

Có đôi khi mục tiêu của một người chỉ là một thứ nho nhỏ, nhưng kết quả lại làm cho người khác quên mất mục tiêu thật sự của người này. Giống như Chân Tiểu Yên, nàng chỉ muốn chứng minh mình với Mạc Á công tử mà thôi, chỉ cần nhận thức với hần là được. Mà tình huống lúc này đã vượt qua sự mong muốn của nàng. Cái gì là ngôi vị hoa khôi? Nó cũng chẳng là gì trong lòng nàng!

Kết quả này cũng làm cho người ta rất khó tưởng tượng! Đúng vậy, ai cũng không thể đoán được nàng có thể biến thành như vậy, trở nên đáng yêu mê người, trở nên hoàn mỹ như vậy!

Vấn đề này làm tất cả mọi người đều hiểu kì muốn biết làm sao hần làm được điều đó?

Thất công chúa nhìn không được hỏi một câu: “Diệp Lăng, sao người có thể làm được điều này? Có thể làm cho Chân Tiểu Yên biến hóa đến mức như vậy? Thật sự làm cho người ta có cảm giác không thể tin vào mắt mình!”

Diệp Lăng lắc đầu, nhẹ nói: “Không phải là ta, ta chỉ có khả năng giúp nàng pha nước, chế thuốc mà thôi. Những thứ này chỉ mang đến một ít trợ giúp với nàng mà thôi, quan trọng nhất vẫn ở chính nàng, nếu nàng không cố gắng vượt qua đau khổ thì cho dù ta có bốn sự lớn đến đâu đi nữa cũng không giúp được nàng!”

Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa đều yên lặng, mà Liễu Phi Yên lại thể hội rất sâu những lời này, bởi nàng tận mắt nhìn thấy sự cố gắng của Chân Tiểu Yên, cái loại cố gắng siêu việt thường nhân này làm nàng thật bội phục.

Về phần Diệp Lăng, tuy nhìn qua có vẻ hần rất nhàn nhã tự tại, giống như chẳng quan tâm đến sự cố gắng của Chân Tiểu Yên, giống như cấp một ít trợ giúp xong liền hoàn toàn mặc kệ sự sống chết của Chân Tiểu Yên.

Nhưng Liễu Phi Yên vẫn cảm giác được một loại ủng hộ của Diệp Lăng với Chân Tiểu Yên, chỉ có điều hình như loại ủng hộ này chỉ có hần với Chân Tiểu Yên mới có thể hiểu được, người bên ngoài căn bản nhìn không ra.

Mà Liễu Phi Yên cũng hiểu được quan hệ giữa hai người bọn họ, trong hơn hai mươi ngày này càng ngày càng kỳ lạ, từ một đôi bạn tốt trở thành một đôi oan gia, thỉnh thoảng cãi nhau chí chóe, thậm chí có vài lần vùng tay vùng chân, nhưng rất nhanh sau đó lại hòa hảo ngay.

Tình huống này Liễu Phi Yên cũng tìm ra được một lý do để giải thích, hần là Diệp Lăng muốn giúp Chân Tiểu Yên, tại thời khắc gian nan kia, cãi nhau sẽ giúp nàng quên đi một ít thống khổ.

59. Chương 59: Đẳng Sau Kỳ Tích (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 59: Đẳng sau kỳ tích (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Rất cuộc người dùng loại được nào cho nàng tắm mà có thể làm cho nàng trong một thời gian ngắn ngủi lại có thể biến thành xinh đẹp động lòng người như vậy, ngay cả làn da cũng tinh tế trắng nõn?” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa đều thực quan tâm điểm này, mà các nàng chẳng quan tâm vì sao Diệp Lăng có loại được này mà chỉ muốn đoạt được cái loại được có thể giúp người ta giảm béo này thôi. Nữ nhân mà, ai chả vậy.

Hai người đều bằng tuyệt thông minh, cũng sớm hiểu được đạo lý, cho dù một người có thể trong hai mươi ngày giảm từ hơn hai trăm cân xuống chưa đến một trăm thì cường độ giảm béo cao như vậy nhất định sẽ làm cho làn da người này trở nên rất khó coi, tràn ngập những nếp nhăn di chứng lưu lại.

Được rồi, cho dù không nói cái này thì chỉ riêng làn da trước kia của Chân Tiểu Yên cũng không phải tốt lắm, tất nhiên cũng không phải rất kém cỏi nhưng tuyệt đối không thể so với bây giờ được, chỉ riêng điều này là có thể làm cho người ta chú ý rồi.

Không chỉ có làn da, còn có màu tóc cũng khác, cũng có một ít biến hóa!

Diệp Lăng cười cười, nói: “Cái này hử, là bí phương độc nhất vô nhị của ta, trước kia không nghĩ đến lại điều chế ra được nhưng chưa từng thực nghiệm qua, mụ béo quả là một vật thí nghiệm rất tuyệt vời!”

“...” Mọi người trầm mặc.

“Hóa ra người lấy nàng làm thí nghiệm, nếu không thành công thì sao?” Diệp Lam Vũ có điểm tức giận gõ Diệp Lăng một cái.

“Thì có sao đâu, dù sao nếu nàng không mạo hiểm thì nhất định sẽ thất bại, mà kết quả đã chứng minh được của ta rất hữu dụng!” Diệp Lăng khoát tay thực vô tình nói.

“Ừ, rất hữu dụng!” Khi mọi người còn đang gật đầu đồng ý, Diệp Lăng nói một câu thôi mà trực tiếp làm cho người ta thu hồi tán thành với hần.

“Cũng không biết có để lại di chứng hay không, có lẽ vài ngày nữa nàng sẽ biến về như cũ, có lẽ thân thể của nàng sẽ phát sinh biến dị, ai mà biết được...” Diệp Lăng thực không lương tâm nói.

“...” Mọi người trầm mặc, xem ra muốn tìm hần quả thật phải có dũng khí rất lớn, nhất là những chuyện liên quan đến thân thể.

“Quên đi, đến lúc đó rồi tính, bây giờ ta phải về nhà đi ngủ, thật mệt mỏi.” Diệp Lăng ngáp một cái, hai chữ mệt mỏi hiện lên trên mặt hần.

“...”

Cứ như vậy, Diệp Lăng rất nhẹ nhàng băng qua giải thích chuyện này, hần đem tác dụng của mình nói thấp nhất có thể, trừ việc hần không muốn tranh công ra còn có một nguyên nhân rất quan trọng khác, đó là ở giữa hần sử dụng một ít ý thuật trong võ lâm bảo khổ, đây là điều mà hần không muốn giải thích với người khác, cũng không thể giải thích được.

Nếu nói chỉ riêng về được thôi thì hần còn có thể dùng luyện kim thuật qua che che dấu dấu, giống như vừa rồi hần nói vậy - một loại được không nghĩ đến có thể phối chế ra được, không ai hoài nghi điểm này bởi vì luyện kim thuật vốn là một loại kỹ thuật thực thần kỳ, cho dù hiệu quả của được thần kỳ hơn nữa thì bọn họ cũng tin.

Nhưng thực tế Diệp Lăng cũng không phải đơn giản chỉ dùng có được không, dù sao Chân Tiểu Yên lúc trước quả thật quá “cường đại” nên biến hóa cần đạt được cũng quá lớn.

Diệp Lăng còn phải dùng một kỹ thuật thần kỳ bậc nhất trong trung y, cũng là thứ mà hần sở trường nhất, đó là – châm cứu!

Hắn dùng châm cứu thuật, thay đổi một ít công năng cơ thể của Chân Tiểu Yên, tạm thời phong tỏa công năng hấp thu của nàng, làm cho nàng ăn cái gì vào cũng không thể hấp thu được, mà điều này cũng đồng thời làm cho thân thể nàng không ngừng “teo bớt”.

Như vậy mới có thể làm cho nàng trong một thời gian cực ngắn từ béo hóa gầy được!

Bất quá làm như vậy cũng để lại hậu quả thực nghiêm trọng, mang đến gánh nặng rất lớn cho thân thể nàng, hơn nữa có thể sẽ lưu lại một ít di chứng.

Những di chứng linh tinh như lời Diệp Lăng nói vừa nãy cũng không phải là nói đùa mà là nói thật!

Vì cái thuật châm cứu này và những hậu quả khác nên thân thể của Chân Tiểu Yên lúc này giống như một viên ngọc lưu ly, có lẽ chỉ cần đụng vào là vỡ tan.

Muốn hỏi Diệp Lăng có giấu diếm điều này với Chân Tiểu Yên không à? Nếu không sao nàng lại đáp ứng chuyển vô lý như vậy.

Không có, một chút cũng không có, Diệp Lăng đem tất cả những điều này nói cho Chân Tiểu Yên, cả những khả năng, những hậu quả có thể xảy ra đều nói cho Chân Tiểu Yên biết ngay từ đầu, lúc chưa bắt đầu cơ.

Chân Tiểu Yên có quyền lựa chọn, nàng có thể cự tuyệt biện pháp này nhưng nàng lại không làm vậy, hơn nữa phản ứng của nàng lại ngoài dự đoán của mọi người!

Diệp Lăng còn nhớ rõ lúc đó hắn đã nhắc nhở

“Mụ béo, ngươi phải hiểu rõ là ta có thể giúp ngươi lột xác thành một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, sẽ trở thành hoa thơm cỏ lạ trong cuộc thi, nhưng cái này chỉ là nhất thời mà thôi, di chứng ta cũng không thể đoán trước được, có lẽ sẽ hủy đi nửa đời còn lại của ngươi, sẽ làm cho ngươi cả đời hối hận vì quyết định này đây. Ngươi cũng học luyện kim thuật, hẳn là hiểu được!”

Tuy nói y thuật của Diệp Lăng và luyện kim thuật không khác nhau là bao, nhưng tể thuốc của luyện kim thuật thì có điểm khác biệt rất lớn, đó là thêm vào một ít di chứng thực khủng bố, điều này ai cũng biết, Chân Tiểu Yên cũng học luyện kim thuật nên càng rõ ràng hậu quả của việc này hơn.

Chân Tiểu Yên mỉm cười, dùng ngữ khí bình tĩnh và kiên định nói: “Ta biết, nhưng ta sẽ không hối hận!”

Lúc đó Diệp Lăng đưa ra rất nhiều lựa chọn cho Chân Tiểu Yên, có rất nhiều biện pháp không thương tổn đến thân thể của nàng nhưng nàng lại cố tình lựa chọn cách có hại đến thân thể như vậy, làm cho nàng chịu nhiều đau khổ như vậy.

Bởi vì chỉ có như vậy nàng mới cảm thấy được mình là thật, là thật sự dựa vào sức mình mà chiến thắng!

Những biện pháp khác của Diệp Lăng dù ít dù nhiều cũng có một ít thủ đoạn trong đấy, chỉ có biện pháp này là đường đường chính chính, không có một chút thủ đoạn nào thôi!

Nàng hy vọng tình yêu của mình là chân thật, không có nửa điểm lừa gạt, nàng thật hy vọng tình yêu của mình thật tinh thuần, thật hoàn mỹ không một điểm tỳ vết!

Đó cũng là giấc mộng của rất nhiều cô gái khác. Nếu xét về một ít hành động điên rồ vì tình yêu thì Chân Tiểu Yên cũng là một cái trong đó, nhưng nàng không phải là người đầu tiên đi làm chuyện điên rồ đó, cũng không phải là người cuối cùng, càng không phải là một người duy nhất!

Đương nhiên, nàng cũng biết làm như vậy thật vất vả, mang đến thật lớn thống khổ, cũng có thể sẽ mang đến một ít di chứng nghiêm trọng không thể chữa khỏi, nhưng nàng vẫn không chút do dự chọn lựa cách này.

Cho dù chỉ là nhất thời thì nàng cũng hy vọng đạt được một cái hạnh phúc trong nhất thời vậy, cho dù cái giá phải trả có thể là một đời thống khổ!

Dùng một đời đi đổi một cái nhất thời, điều này có lẽ sẽ làm cho người ta cảm thấy nàng rất ngu ngốc, nhưng nàng lại vô oán vô hối! Đối với cái này, Diệp Lăng cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài – nữ nhân ngu ngốc!

Ngay tại khi Diệp Lăng chuẩn bị rời đi, bị Chân Tiểu Yên vốn đang tâm sự vui vẻ với Mạc Á phát hiện, tựa hồ trong cái dạng thời khắc như vậy nàng vẫn thực để ý đến hành tung của Diệp Lăng.

“Diệp Lăng, ngươi muốn đi đâu?” Chỉ thấy Chân Tiểu Yên lập tức ném Mạc Á lại, một bên chạy, một bên hô.

Tình huống này làm cho tất cả mọi người lâm vào sửng sốt, đều cảm thấy thật khó hiểu, Chân Tiểu Yên làm như vậy là ý gì? Lúc này hẳn là người phải bắt chập mọi thứ mà lâm vào bên trong cuồng nhiệt của tình yêu chứ, người quan tâm đến việc bại gia tử kia đi đâu làm gì?

60. Chương 60: Đẳng Sau Kỳ Tích (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 60: Đẳng sau kỳ tích (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Thực rõ ràng Diệp Lăng cũng không quan tâm đến việc đó, chỉ rất tùy ý trả lời: “Về nhà ngủ chứ sao! Mấy hôm nay thả cho người đi ước hội với Mạc Á công tử a, vài ngày nữa hẵng lại qua nhà ta, nhớ, nếu có vấn đề gì khác thường thì lập tức đến tìm ta.”

Lại qua nhà người? Đây là sao? Chẳng lẽ người muốn cho Chân Tiểu Yên ở chung với người à? Lại nói, các người ở chung với nhau hơn hai mươi ngày, có phải đã đạt đến trình độ “ở chung”?

Chẳng lẽ đây là mục đích người giúp nàng sao?

Những lời của Diệp Lăng làm cho rất nhiều người bắt đầu suy nghĩ lung tung, đồng thời cũng xem nhẹ những lời sau của hắn.

“Biết rồi, vậy ngày mai người muốn ăn cái gì?” Chân Tiểu Yên gật gật đầu, nàng đương nhiên hiểu Diệp Lăng đang nói cái gì, Diệp Lăng sợ nàng xảy ra di chứng gì nên mới giữ mình lại bên cạnh hắn để quan sát, cũng dễ dàng cứu chữa một cách nhanh nhất.

Diệp Lăng lắc đầu, trả lời: “Không ăn, ta muốn ngủ vài ngày, người không cần quấy rầy ta, đi mà ước hội với bạn trai người đi. Còn có, nhớ rõ phải uống thuốc, ngàn vạn lần đừng quên!”

“Biết rồi, người làm như ta là mơ hồ quỷ như người vậy! Vậy người cứ nghỉ ngơi đi, ta biết hơn hai mươi ngày này người đã trả giá rất nhiều, chỉ là người không muốn nói cho ta biết mà thôi.” Chân Tiểu Yên nhìn Diệp Lăng, rất ôn nhu nói.

Sao nàng lại không biết Diệp Lăng đã trả giá như thế nào. Cứ thử nghĩ mà xem, phải làm nàng từ trạng thái kia biến thành một thiếu nữ tuyệt sắc ai gặp cũng thích thì làm sao Diệp Lăng có thể thoải mái được.

Không nói đâu xa, chỉ riêng nước thuốc cho Chân Tiểu Yên ngâm mình thì ngày nào hắn cũng phải tự tay phối chế, bởi nước thuốc mỗi ngày đều khác nhau, có công dụng khác nhau, Chân Tiểu Yên ngày nào cũng có biến hóa mà, làm sao giống nhau được.

Còn có thuốc thang, còn có những thứ khác, những cái này đều cần chuẩn bị trước cho thật tốt mới có thể theo kịp tiến độ thay đổi của Chân Tiểu Yên, nhất là Diệp Lăng đều gấp gáp chế tạo lúc nửa đêm, ban ngày hắn cần phải theo dõi Chân Tiểu Yên để ngăn ngừa những phát sinh ngoài ý muốn.

Cho nên trong hơn hai mươi ngày này, hắn hầu như chưa bao giờ nghỉ ngơi cả, mà hắn cũng không muốn Chân Tiểu Yên biết điều này, sợ ảnh hưởng đến tiến độ của nàng. Tất nhiên hắn cũng sẽ không nói cho đám người Liễu Phi Yên biết.

Vì vậy nên thế nhân chỉ biết sự cố gắng của Chân Tiểu Yên, chỉ biết nàng trải qua vô tận thống khổ trong hơn hai mươi ngày mà thôi, không ai biết sự khổ cực của Diệp Lăng trong những ngày này, trừ Chân Tiểu Yên.

“Ai nói ta trả giá rất nhiều, ta chẳng làm gì cả, mỗi ngày đều nhàn nhã biết bao.” Diệp Lăng cười nhẹ, hắc cũng không muốn nhiều lời, dù sao cũng đã qua rồi.

“Ta biết ngươi sẽ nói như vậy mà, được rồi, ngươi đi nghỉ ngơi a!” Chân Tiểu Yên cũng không nói gì nữa, có một số việc chỉ cần nhớ trong lòng là được, không cần phải nói bằng miệng.

Sau khi Diệp Lăng đi rồi, quả nhiên không có gì bất ngờ xảy ra, Chân Tiểu Yên lấy được ngôi vị hoa khôi, không ai dám giở trò.

Đương nhiên không phải vênh vênh vì Diệp Lăng mà thôi, càng nhiều là vì Hoàng Đế, đừng quên Hoàng Đế đặt cược cửa Chân Tiểu Yên thắng, mà hắc cũng ở tại đây, thử hỏi ai dám giở trò làm cho Chân Tiểu Yên mất đi ngôi vị hoa khôi này?

Thậm chí cho dù lúc sau Chân Tiểu Yên biểu hiện kém hơn vị tài nữ nào đấy thì mọi người cũng sẽ dâng ngôi vị hoa khôi cho nàng, huống chi biểu hiện ngày hôm nay của nàng xa xa vượt qua bất cứ một tài nữ nào ở đây, như vậy thì càng không thể dao động địa vị của nàng.

Ở trước mắt bao nhiêu người, Chân Tiểu Yên và Mạc Á cùng nhau chậm chậm rời đi, không ai biết bọn họ đi đâu, cũng không phải mọi người không muốn biết, cũng không phải không có năng lực biết, chỉ vì tất cả mọi người không muốn đi quấy rầy một khác này của họ!

...

Trong nhà của Chân Tiểu Yên cũng phát sinh một khúc nhạc đệm nho nhỏ...

“Tiểu Yên? Thật sự là ngươi sao?” Mẫu thân của Chân Tiểu Yên đi vòng vòng quanh người nàng, nhìn thật kỹ đứa con đã hoàn toàn “biến dạng” này của mình.

Là người biết rõ con mình nhất, nàng càng có thêm lý do hoài nghi người trước mắt là giả, bởi vì nàng biết nhiều nhất, cũng hiểu rõ tình huống Chân Tiểu Yên nhất.

Thật sự là ứng với câu nói kia của Diệp Lăng –

”Đến lúc đó, ngay cả lão mẹ của ngươi cũng không nhận ra được!

“Tất nhiên là ta rồi, thế nào, có phải rất đẹp không?” Chân Tiểu Yên kéo tay mẫu thân mình, cười khê, có điểm làm nũng nói.

“Ân, ngươi rất đẹp, chỉ là thật sự là Tiểu Yên mập mập của ta sao?” Tay mẫu thân nàng nhẹ nhàng vuốt ve hai má Chân Tiểu Yên, không tin được khuôn mặt phấn điều ngọc mài tinh xảo này đã từng là khuôn mặt tròn tròn mập mập ngày xưa.

“Hắc hắc, đúng vậy, con chính là Tiểu Yên mập mập kia, bất quá bây giờ không còn mập nữa, nhưng nói không chừng về sau lại béo ra, hắc hắc...” Chân Tiểu Yên cười cười, căn cứ cách nói của Diệp Lăng, nàng chỉ có thể bảo trì hình dạng này trong một thời gian ngắn.

“Điều này thật bất khả tư nghị, làm sao mà tin được đây?”

“Hắc hắc, bất khả tư nghị a, con cũng không nghĩ ra sẽ biến thành như vậy, bây giờ vẫn giống như đang nằm mơ vậy. Cũng sợ rằng đây cũng chỉ là một giấc mơ, bất quá cho dù là giấc mơ cũng tốt thì ta cũng thỏa mãn rồi.” Chân Tiểu Yên cười nói.

“...” Mẫu thân của Chân Tiểu Yên không nói lời nào, vẫn chỉ dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Chân Tiểu Yên.

“Mụ mụ, ngươi có còn nhớ ngày trước ta từng bị đói, cho rằng bùn là điểm tâm bốc ăn...” Chân Tiểu Yên bắt đầu nói một ít chuyện tư của mình, chỉ là nàng lại nhận được câu trả lời là –

“Chuyện này ai cũng biết, hơn nữa cũng không phải một hai lần...”

“... , Còn có ngày trước ta tắm rửa bị kẹt trong thùng gỗ không ra được...” Chuyện này rất ít người biết, lúc ấy bể nước của Chân Tiểu Yên hỏng rồi, cho nên mới tìm cái thùng gỗ kia để tắm, vấn đề là cái thùng này nàng không xài rất lâu rồi, bây giờ trở nên hơi nhỏ so với nàng.

“Tuy rằng chuyện này không nhiều người biết lắm, nhưng chỉ cần đi hỏi thăm một chút cũng có thể biết được ngay, trong nhà của chúng ta đã truyền từ trên xuống dưới cả rồi, chỉ có mỗi người là không biết thôi...”

“Cái gì! ? Các người... Hừ! ! Trước ngực ta có một cái bớt, đừng nói chuyện này các người cũng truyền ra ngoài đi?” Chân Tiểu Yên vừa xấu hổ vừa giận dữ nói, mà nói xong thì khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng.

“Chuyện này thật ra không ai biết thật, chỉ có ta với người biết thôi... Tiểu Yên, người thật sự là Tiểu Yên?” Mẫu thân của Chân Tiểu Yên lúc này mới phản ứng kịp, ôm lấy Chân Tiểu Yên, có điểm kích động nói.

“Đương nhiên là ta rồi, mụ mụ gì mà ngay cả con gái mình cũng không nhận ra, hừ! Còn có... Mụ mụ người đừng ôm ta gắt như vậy, ta thở không nổi!” Chân Tiểu Yên giãy dụa nói.

Trước kia Chân Tiểu Yên đều được mẫu thân nàng ôm như vậy, lực đạo cũng không khác là bao, chỉ là ngày trước nàng như thế nào, tất nhiên có thể thừa nhận, nhưng bây giờ thì không được rồi...

“Ừ, bây giờ người lại biến thành mảnh mai như vậy a... Cái kia cũng không thể trách ta được, ai bảo người biến hóa lớn như vậy, ngay cả lão mẹ như ta cũng nhận không ra!”

“Hắc hắc...”

“Nói nhanh lên, rốt cuộc là như thế nào, nói cho lão mẹ biết bí phương đi, lão mẹ phải giảm béo, phải trở thành trẻ trung xinh đẹp!” Bất cứ nữ nhân nào cũng không ngăn được sự hấp dẫn này.

Nhất là ở vào cái tuổi còn trẻ trẻ như mẫu thân của Chân Tiểu Yên lại càng không ngăn được sự hấp dẫn đó...

61. Chương 61: Như Giấc Chiêm Bao (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 61: Như giấc chiêm bao (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Chân Tiểu Yên lắc đầu, nói: “Cái này không nên hỏi ta, ta chỉ làm theo lời Diệp Lăng mà thôi, hần cho ta ăn cái gì thì ta ăn cái nấy, hần bảo ta làm cái gì thì ta làm cái nấy. Đúng rồi, mụ mụ, qua vài hôm nữa ta phải đến ở nhà hần một thời gian ngắn, mấy ngày nay hần thả cho ta tự do, ta sẽ ở cùng mọi người.”

“Người muốn đến ở nhà hần? Không phải người thích Mạc Á sao? Nữ nhi à, rốt cuộc người thích ai đây, Mạc Á nhân phẩm tốt, thực lực cũng được. Diệp gia Thập Tam thiếu gia kia lại không ra gì, hần là người không có thuộc tính, bất quá hần vẫn là Diệp gia Thập Tam thiếu gia, điểm này cũng đủ bù lại khuyết điểm của hần rồi, người muốn chọn hần cũng được...” Miệng mẫu thân nàng giống như súng máy, bắn mãi không ngừng.

“... , mụ mụ à, ta đến nhà Diệp Lăng là vì tình huống của ta còn cần phải quan sát thêm, nếu xuất hiện một ít phản ứng phụ thì ta có thể được cứu trị trong thời gian sớm nhất.” Chân Tiểu Yên thật vất vả tìm được một cơ hội nói chen vào.

“Là như vậy hả, vậy người còn chờ vài ngày làm gì, bây giờ đi luôn không phải tốt hơn à.” Mẫu thân lo lắng nói.

“Mấy ngày này... Ta... Ta muốn cùng với... Mạc Á ước hội...” Chân Tiểu Yên càng nói mặt càng hồng, âm thanh càng ngày càng nhỏ.

“Nga... Hóa ra là như vậy a...” Mẫu thân tựa tiểu phi tiểu nói.

“Hừ! Người ta vì ngày này mà chịu nhiều đau khổ như vậy, chỉ một cái hên còn không được à?” Chân Tiểu Yên dậm chân, sau đó chạy vào trong nhà.

“Tiểu Yên, đừng chạy a, mẫu thân bảo này. Đây là lần đầu tiên người đi hên hò, có muốn lão mẹ dạy người mấy chiêu không?”

“Không muốn không muốn...”

...

“Mụ mụ, cái bốt trước ngực ta có phải rất giống phượng hoàng không?” Chân Tiểu Yên nhìn chằm chằm cái bốt trước ngực, có chút không tự tin hỏi.

“Ừ, trước kia người rất béo thì nhìn không ra, bây giờ lại rất rõ ràng, rất giống một con phượng hoàng đang bay trên không trung!”

“Ta cũng nói như vậy, tên ngu ngốc Diệp Lăng kia còn nói giống một con gà béo, còn nói nhìn rất khó coi...” Chân Tiểu Yên ra vẻ tự nhủ nói.

“Đó là do hần ngực nên nhìn không ra... Khoan khoan, làm sao hần biết được cái này, các người?”

“A, cái gì, ta cái gì cũng không biết, người đừng hỏi ta...”

“...”

Ở chung với nhau cả ngày, nàng ngày nào cũng phải trần truồng ngâm mình trong nước thuốc, có vài lần bị một vài thứ dọa nên đứng dậy, mà cứ như vậy toàn thân hiện ra trước ánh sáng.

Mà một tên ngu ngốc nào đó trong lúc đấy hoàn toàn không phản ứng kịp, cẩn thận nhìn một lát, sau đó nói tiến độ của nàng rất tốt, dáng người và làn da đều tốt hơn mong đợi.

Tựa hồ đến tận bây giờ, tên ngu ngốc này cũng không có chút phản ứng gì cả, như vậy là sao?

...

Mặc kệ thế này đi nữa, đối với thân phận của Chân Tiểu Yên, sau rất nhiều lần xác định đã không còn bất cứ ai hoài nghi nữa, kỳ thật bọn họ cũng đã sớm tin rồi, đơn giản là vì câu nói có chút bá đạo của Diệp Lăng kia, lời nói của hần là chứng cứ tốt nhất!

Cái này nói ra cũng kỳ quái, tuyệt đại đa số người đều cảm thấy nếu hần khẳng định, vậy tuyệt đối sẽ không phải là giả, đây là một sự tin tưởng mạc danh kỳ diệu.

Về phần Diệp Lăng, sau khi sáng tạo nên kỳ tích này thì lại một lần nữa biến mất trước mắt mọi người, có lẽ mọi người cũng đã quen việc này cho nên rất nhanh sau đó cũng mặc kệ, đợi sự xuất hiện lần sau của hần.

Cũng không phải là không ai đi tìm Diệp Lăng, chuyện này ai mà chẳng tò mò. Chỉ là mấy ngày này Diệp Lăng đều ngủ mà thôi, lại lấy cơ thân thể của mình cần điều dưỡng cho nên xin nghỉ bệnh một thoáng, hiển nhiên cũng không có ai tiếp xúc được với hần.

Sau một tháng, trên cơ bản tất cả mọi người đều hiểu rõ chuyện này, cũng không tồn tại tình huống đi gặng hỏi nữa, chỉ có một ít “chuyện nhỏ” tìm Diệp Lăng để xin hần trợ giúp, đương nhiên đây cũng chỉ là “một phần nhỏ” người...

Trong tháng này, Chân Tiểu Yên đương nhiên không phải không ra khỏi cửa như Diệp Lăng, buổi sáng nàng đều thức dậy làm một đồng hồ ăn, đương nhiên phần lớn là để cô ta ăn, chỉ đưa cho Diệp Lăng một phần nhỏ mà thôi.

Sau đó Diệp Lăng rời giường, bắt mạch cho nàng, xem xét thân thể nàng một chút, sau đó quyết định có cho nàng uống thuốc hay châm cứu hay không.

Sau đó nữa, nàng phải đi học, đến khi tan học mới trở về tiểu viện của Diệp Lăng, để Diệp Lăng kiểm tra thân thể một chút, sau đó phải đi làm đồ ăn.

Đương nhiên, nếu ở giữa nàng có đi ước hội thì toàn bộ quá trình đẩy lùi về sau...

Muốn nói đến quan hệ của hai người bọn họ thì cũng rất đơn giản, đầu tiên đương nhiên là quan hệ bằng hữu, tiếp đến là quan hệ người bệnh và thầy thuốc, ngoài ra chẳng có gì khác nữa, ít nhất trước mắt là như vậy.

Đương nhiên trong mắt người khác thì lại không đơn giản như vậy, có rất nhiều người nghi ngờ lung tung quan hệ giữa hai người bọn họ!

Diệp Lăng đương nhiên sẽ không để ý cái nhìn của người khác, hấn cứ vậy mà làm việc của hấn thôi, tỷ như xác định tình huống thân thể của Chân Tiểu Yên, xác định di chứng của nàng rốt cuộc là cái gì.

Là cái gì?

“Mụ béo, trải qua một tháng quan sát, cẩn thận khảo chứng rất nhiều phương diện, đã loại bỏ rất nhiều giả thiết, cuối cùng...”

“? ?” Chân Tiểu Yên ngơ ngác đợi Diệp Lăng nói cho hết, nhưng lại không rõ hấn đang muốn nói cái gì, cũng không lên tiếng đánh gãy, sợ mình nói sai cái gì thì khổ.

Sau khi nói một đồng khúc nhạc dạo, cũng chứng minh mình làm sao đưa ra kết quả như vậy, cuối cùng Diệp Lăng nghiêm túc nói: “Ta xác định, ngươi có một cái di chứng rất nghiêm trọng!”

Chân Tiểu Yên cũng không sợ hãi mà lại cười nói: “Ngươi cứ nói đi, ta đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi, một tháng này đã vượt qua sự mong đợi của ta rất nhiều...”

Đúng vậy, là vượt qua sự mong đợi của nàng rất nhiều, nguyên bản nàng thậm chí chỉ cần nhất thời thôi, chỉ cần ước hội với Mạc Á một lần là đủ, mà bây giờ đã qua một tháng, ước hội không có mười thì cũng có tám lần.

Chỉ là, những lần ước hội này thật sự làm cho nàng cảm thấy hạnh phúc sao?

Có lẽ a, ít nhất ngoài mặt nàng vẫn thực hạnh phúc, chỉ là ngay cả nàng cũng không rõ ràng lắm hạnh phúc này rốt cuộc là được cùng người yêu ở chung một chỗ hay là đạt được giấc mộng của mình!

Có lẽ vì thế nên cho dù là trở về lại bộ dáng cũ nàng cũng sẽ không sợ hãi, cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối gì, bởi nàng đã từng được hưởng tất cả rồi!

“Được rồi, ta nói vậy, di chứng của ngươi là - tiêu hóa không tốt, bởi vì phong bế hệ tiêu hóa của ngươi quá nhiều, để lại tổn thương vĩnh viễn, năng lực tiêu hóa của ngươi chỉ bằng một phần mười so với người thường.” Diệp Lăng nhìn Chân Tiểu Yên khe nhủ mà nói.

Chân Tiểu Yên ngẩng người một hồi, nghĩ không ra hậu quả của di chứng này là gì, vì vậy đành mở miệng hỏi: “Có phải ta sẽ biến về bộ dáng cũ hay không? Làn da có phải là sẽ trở thành đen lại hay sần sùi khó coi hay không?”

“Sẽ không, về sau ngươi muốn béo cũng khó!” Diệp Lăng lắc đầu nói.

“Đa! Thật tốt quá, ta sẽ không bị biến về hình dáng cũ!” Chân Tiểu Yên đương nhiên là vui mừng nhảy nhót, sau đó mới nghĩ đến chuyện khác

62. Chương 62: Như Giấc Chiêm Bao (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 62: Như giấc chiêm bao (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Diệp Lăng, cái câu sau đó của ngươi là có gì? Cái gì mà ta muốn béo cũng khó?”

“Bởi vì năng lực hấp thu của người chỉ bằng một phần mười người bình thường, cho nên người phải ăn gấp mười lần mới có thể duy trì thân thể của người được, chỉ khi người ăn hơn chừng đấy mới có thể béo phì!” Diệp Lăng giải thích.

“Ha ha, thật tốt quá, sau này ta sẽ không béo phì nữa, còn có thể thích ăn gì thì ăn!” Chuyện này đối với Chân Tiểu Yên tuyệt đối là một tin tốt.

“Vấn đề ở chỗ nếu người ăn thiếu thì sẽ ngày càng gầy đi, đôi khi còn té xỉu, còn... Quên đi, có nói người cũng chẳng hiểu, tóm lại thực phiền toái. Bất quá cũng may là có thể từ từ điều trị được, chỉ cần ba bốn năm là có thể khôi phục lại bằng bảy tám thành so với người thường, như vậy cũng đủ rồi.” Diệp Lăng nhìn Chân Tiểu Yên vẫn đang mỉm cười, hần nhủ mảy lại, vì hần phát hiện Chân Tiểu Yên cười có điểm không bình thường.

“Hắc hắc, ta không cần!” Chân Tiểu Yên lắc đầu, sau đó nói tiếp: “Ta muốn như vậy hơn, nếu khôi phục thì ta lại ăn thành một mụ béo bự nữa cho xem, như vậy không phải càng có vấn đề hơn sao? Còn có, bình thường ta đã ăn gấp mười lần người thường rồi, hơn nữa cho dù ăn thiếu đi thì người cũng có biện pháp mà.”

“... , mụ béo chết tiệt nhà người dám đánh chủ ý đến ta, đúng vậy, ta có được có thể giúp người duy trì thân thể như vậy, nhưng thực đắt tiền!” Diệp Lăng nhìn Chân Tiểu Yên đang cười cười kia, hần bó tay rồi.

“Đắt mới tốt, người không phải thích bại gia sao?” Chân Tiểu Yên cười nói đùa.

“Nói cũng đúng, thế thì cứ như vậy đi! Nếu so với ngày trước người đầy thịt thì như vậy tốt hơn a.” Diệp Lăng khoát tay nói, ném chuyện này sang một bên.

Kỳ thật, cho dù hần không điều trị thân thể Chân Tiểu Yên thì thân thể nàng cũng sẽ từ từ hồi phục, bất quá sau này, cho dù Chân Tiểu Yên ăn đến chừng nào đi nữa, cho dù là vượt qua trước kia thì nàng cũng không thể béo ra được, vẫn chỉ duy trì dáng người hiện tại mà thôi.

Điểm này tuy rằng rất kỳ quái, nhưng cũng không ai đi để ý làm gì, cái này cần để ý sao?

“Tốt lắm, không còn chuyện gì nữa rồi, người có thể về nhà, sau này không cần phải ở lại đây nữa.” Sau khi cho ra kết luận, Diệp Lăng nói một câu thực lòng.

Nếu đã không cần quan sát nữa thì giữ Chân Tiểu Yên ở lại đây làm gì? Bọn họ cũng không phải “ở chung” thực thụ, chỉ vì tình huống đặc thù mới thế thôi, bây giờ chuyện đặc thù cũng xong rồi, nên tình huống đặc thù này cũng theo đó mà biến mất.

“... , người không thể không trực tiếp như vậy được sao? Thật sự là ngu ngốc.” Chân Tiểu Yên ngậy người một hồi, sau đó thực tức giận nói.

“Cái gì? Quên đi, lười đi so đo với người. Nhớ rõ ngày mai chuẩn bị một ít món ăn ngon cho ta, ta muốn đi học. Còn nữa, chính người cũng tự chú ý mình muốn chút, tùy thời mang theo đồ ăn, cũng đừng bỏ bữa, nếu không người té xỉu trên đường cái thì chẳng ai quản người đâu.”

“Đã biết.” Chân Tiểu Yên đáp, cũng nhỏ giọng nói thầm –

Bây giờ mà ta té xỉu trên đường cái mới không không ai quản, bây giờ người ta đã là đại mỹ nữ, chỉ có tên ngu ngốc nhà người mới không biết, còn cả ngày gọi ta là mụ béo!

Bất quá, ta lại thích người gọi ta như vậy, bởi nhờ đó ta mới biết được là mặc kệ hình dáng ta ra sao người đều đối xử với ta như vậy!

“Đã thế còn không mau đi, không rảnh chơi với người!”

“...”

Đúng cái kiểu này đây, hần sẽ không vì ta trở nên xinh đẹp hơn mà đối xử tốt hơn với ta, thời gian vừa đến liền trực tiếp đuổi ta đi, không có chút do dự nào...

Có lẽ, đây là bằng hữu, là bằng hữu chân chính nên không quan tâm người xấu hay đẹp...

Chân Tiểu Yên cứ như vậy, mang theo vẻ mỉm cười cáo biệt cùng Diệp Lăng, trong lòng nàng nghĩ đến trước tiên là ngày mai nên làm cái gì cho Diệp Lăng ăn, sau đó mới nghĩ đến bạn trai nàng – Mạc Á!

Sau khi Diệp Lăng đuổi... À không, là đưa, đưa Chân Tiểu Yên đi, sau đó đến chỗ Diệp Lam Vũ nói chuyện với nhau nửa ngày, còn ăn một bữa tối ở đây sau đó liền đi ngủ.

“Ngủ, không biết hôm nay có thể lại gặp nàng hay không, nhất định hôm nay phải biết được nàng là ai!”

Nữ nhân mà Diệp Lăng nói là ai? Cái này hắn cũng không biết, nói nhảm, nếu hắn biết thì hắn đã chẳng nói phải biết được nàng là ai rồi. Mà hắn cũng chưa từng nói điều này với ai bởi việc này thật sự quá thần kỳ, căn bản không thể giải thích.

Bởi vì đây là một giấc mơ, một dẫn mơ vẫn kéo dài nhiều lần nhưng không cách nào phá giải bí mật trong nó!

Có lẽ, đây vẫn vẹn chỉ là một giấc mơ, có lẽ, còn có một ít duyên cớ gì khác.

Sau khi Diệp Lăng tiến vào trong mơ, hắn đi tới một biển hoa rất mỹ lệ, biển hoa này tựa hồ ở giữa một cái cao nguyên, mà giữa biển hoa lại có một cái hồ nhỏ trong suốt!

Hắn nhìn thấy một cô gái mặc quần áo trắng ngồi cạnh hồ, hai chân trần, ngâm vào trong cái hồ nước lạnh lẽo kia, tất nhiên cái lạnh lẽo này chỉ là một loại cảm giác, mà có lạnh thật hay không thì chẳng biết chắc được rồi.

“Người đã đến rồi?” Cô gái nhìn mặt nước, khẽ nói, nàng không sợ thanh âm mình nhỏ bởi nàng biết cho dù thanh âm nhỏ hơn nữa thì Diệp Lăng cũng có thể nghe được.

“Ừ, ta đã đến đây, vì sao mỗi lần chúng ta gặp nhau đều ở một nơi khác biệt vậy, hôm qua là biển rộng cát dài, hôm nay lại biến thành biển hoa.” Diệp Lăng đi đến bên cạnh cô gái, rất tự nhiên ngồi cùng một chỗ với nàng.

Tuy rằng chỉ gặp nhau trong mộng, nhưng giấc mộng này cũng đã trải qua nhiều năm rồi, hai người cũng đã rất quen thuộc đối phương.

“Như vậy không phải tốt hơn sao? Nếu chỉ ở cùng một chỗ thì sẽ nhàm chán đến nhường nào, người cũng sẽ cảm thấy chán ghét.” Cô gái nhẹ nói, mà cặp chân ngọc trong suốt kia quấy quấy hồ nước.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời: “Ta cũng không biết nữa, ta cảm thấy chẳng khác gì lắm, hơn nữa mỗi lần đều đổi nơi khác mới gọi là nhàm chán, người không thể tạo ra một cái đình viện lâu các để chúng ta ngồi uống trà tâm sự sao?”

“Hả, vậy lần sau ta sẽ làm một cái đình viện lâu các cho người, người thích nó như thế nào?” Cô gái nhẹ nhàng nói.

“Ta thích tiểu kiều lưu thủy, giả sơn thủy trì, bồn cảnh lâm viên, điệu ngữ hoa hương... (*)” Diệp Lăng thuận miệng nói ra sở thích bản thân, mà cô gái yên lặng nhớ kỹ, muốn thiết kế ra một cái đình viện lâu các mà mình và Diệp Lăng cũng thích.

Sau đó nàng và Diệp Lăng bắt đầu đàm luận chi tiết của cái đình viện lâu các này, sau đó lại dẫn phát ra rất nhiều chủ đề khác, có thể nói là thiên văn địa lý không gì không nói...

Nhưng rất kỳ quái là hai người không có nói về thân phận mình, cho dù một chút cũng không, điều này tựa hồ có chút khác biệt với chủ ý khi này của Diệp Lăng.

“Nữ nhân, không ngờ người cái gì cũng biết, rốt cuộc người là ai?” Diệp Lăng thuận miệng nói, mà sau khi hắn nói xong lập tức thay đổi sắc mặt, tựa hồ chờ mong, tựa hồ bất đắc dĩ.

“Ta...” Cô gái muốn nói, nhưng là –

Trong nháy mắt, hình ảnh đột nhiên biến mất...

(*) có cầu nhỏ có nước chảy, có giả sơn có ao nước, có bồn cảnh vườn hoa, có tiếng chim hót có hương hoa.

63. Chương 63: Như Giấc Chiêm Bao (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 63: Như giấc chiêm bao (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ta dựa vào, lần nào cũng thế, vừa nói đến đây liền tỉnh dậy, chẳng hỏi ra được một chút chi tiết nào!” Diệp Lăng tỉnh lại từ trong mộng, mắng một câu, mà tựa hồ như không phải lần đầu tiên hần mắng như vậy.

Sau đó hần –

Đương nhiên là tiếp tục ngủ, bất quá lúc này không nhìn thấy thiếu nữ kia nữa mà là không mơ mộng gì đến tận sáng.

Tình huống như vậy đã giằng co đại khái chừng ba năm, lúc đầu Diệp Lăng cũng không để ý, chỉ trò chuyện với cô gái cho vui mà thôi, vờ vờ xem như là mơ!

Lúc đó, hần còn cho rằng cô gái kia là hóa thân của Hồ Nữ, vừa vịn đứng ngay sau khi Hồ Nữ rời đi, hần là vì nghĩ nhiều sinh mộng mà thôi!

Nhưng sau đó hần cũng biết là không phải, tuy rằng mỗi lần hần tỉnh lại liền quên mất cô gái kia hình dạng thế nào. Đến tận bây giờ vẫn vậy, hần vẫn không thể xác định được giấc mộng này là có ý tứ gì, cũng không thể xác định cô gái kia rốt cuộc là có thật hay không.

Nhưng hần có thể khẳng định thiếu nữ này không phải Hồ Nữ vì hần hiểu rất rõ Hồ Nữ, mà trên người thiếu nữ này hần lại không tìm ra được chỗ nào giống Hồ Nữ, vì thế giả thiết này rất nhanh bị loại bỏ.

Tuy rằng mỗi lần hần tỉnh lại đều quên mất dung mạo của cô gái kia, nhưng mỗi lần đi vào trong giấc mơ hần đều rất dễ dàng nhận ra cô gái kia, rất rõ ràng nhớ diện mạo của nàng, đây cũng là chỗ làm hần cảm thấy kỳ quái.

Mà khi chú ý đến giấc mơ này có điểm kỳ quái nên Diệp Lăng bắt đầu nghĩ cách tìm hiểu thân phận của cô gái kia. Nhưng vấn đề ở chỗ, mỗi lần cô gái kia muốn trả lời thì hần đều bừng tỉnh khỏi giấc mơ.

Cho dù chỉ nói bóng nói gió cũng sẽ làm gián đoạn giấc mơ này, giống như bỏ vào một cái khóa bảo hộ vậy, không thể vượt quá phạm vi của cái khóa này, nếu không sẽ bị gián đoạn.

Rơi vào đường cùng, Diệp Lăng cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên, lần nào cũng trò chuyện thiên nam địa bắc, nói đủ thứ chuyện trên trời, cũng không đi quan tâm đến thân phận của cô gái nữa.

Trên thực tế thì hần cũng không có cách nào, trừ phi hần không ngủ, bằng không nhất định sẽ gặp mặt cô gái kia. Đương nhiên hần có thể dùng cách hỏi thân phận của đối phương để gián đoạn giấc mơ này, sau đó là một đêm vô mộng.

Bất quá, hần cũng rất ít khi làm như vậy, hần thích nói chuyện phiếm với cô gái kia, mệt thì đi ngủ...

Đúng vậy, ngay cả khi ngủ, ở trong giấc mơ cũng có thể ngủ. Bất quá loại chuyện như vậy phỏng chừng cũng chỉ có hần làm được, ngủ trong mơ!

Tương tự, khi cô gái hỏi thân phận Diệp Lăng cũng làm cho giấc mơ gián đoạn, tựa hồ như giấc mơ này liên hệ hai người vào một chỗ nhưng lại không để cho bọn họ có được tin tức gì của đối phương.

Đương nhiên, người thiếu nữ này có thật sự tồn tại không, hay chính xác hơn là thiếu nữ này có phải tồn tại ở thế giới này hay không thì còn là một điều bí ẩn.

Bởi việc này thật sự quá quỷ dị nên Diệp Lăng cũng chưa từng nói cho ai biết, giấc mộng này, cả cô gái trong mộng này nữa cũng chỉ có mình hần biết mà thôi.

Có lẽ đây là một loại tâm linh liên kết rất đặc thù, hai người ở hai nơi khác nhau, thậm chí ở hai thời không khác nhau mà vẫn có thể liên kết cùng một chỗ, làm cho bọn họ gặp nhau trong mộng!

Có lẽ, người thiếu nữ này vẹn vẹn chỉ là một cô gái trong mơ, là một người hư cấu trong huyễn mà thôi!

Mặc kệ là vì sao đi nữa, sau khi tỉnh giấc, Diệp Lăng vẫn làm chuyện của mình, tạm thời quăng chuyện này sang một bên, coi như chỉ là một giấc chiêm bao mà thôi!

Bí mật của giấc mộng này đến bao giờ mới có thể cởi bỏ đây? Cái này thì phải xem ở ý trời rồi!

Có lẽ sẽ rất nhanh được cởi bỏ, có lẽ là cả đời vẫn không thể...

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Diệp Lam Vũ đã đến đây lôi kéo Diệp Lăng cùng đi học viện như trước rồi.

Không chỉ có hai người vẫn giống như cũ mà tựa hồ những người khác cũng vậy, cũng đến học viện như bình thường, nhìn Diệp Lăng xuất hiện cũng không làm ra hành động kỳ quặc gì, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì vậy.

Đương nhiên đây không phải là có người hạ lệnh linh tinh mà nó đã trở thành thói quen rồi, thói quen việc Diệp Lăng nổi tiếng một lúc, sau đó lại biến mất tăm.

Bên trong phòng học, mọi người vẫn tranh cãi ầm ĩ như thường lệ...

“Diệp Lăng? !” Khi Diệp Lăng xuất hiện trong phòng học, mọi người mới dừng lại, ngẩn người một hồi, tất nhiên chỉ là trong chốc lát mà thôi!

“Diệp Lăng đồng học, hoan nghênh trở về...”

Rất nhanh sau đó, một ít cô gái phản ứng nhanh chóng đã chạy về phía trước, đối xử với Diệp Lăng hết sức nhiệt tình, nhiệt tình đến nỗi thái quá... tình huống này hoàn toàn khác trước kia.

“Ừ, cảm ơn!” Diệp Lăng rất có lễ phép gật đầu cảm ơn, hoàn toàn không nhận ra những cô gái này tựa hồ có chuyện nhờ.

Nhưng đồng học của Diệp Lăng hiển nhiên sẽ khác với những người khác, các nàng sẽ không làm như không có chuyện gì phát sinh, lần nào các nàng cũng quây một hồi, thậm chí sẽ cùng Diệp Lăng nói chuyện một hồi, nhất là tình huống như hôm nay.

Chân Tiểu Yên đột nhiên có chuyển biến lớn như vậy, trở nên xinh đẹp động lòng người như vậy nên các nàng đều muốn đòi chút ưu đãi từ trên người Diệp Lăng, đó cũng là ý tưởng của rất nhiều người khác.

Nếu không phải trước đó Diệp Lăng vẫn ở Diệp gia không ra khỏi cửa nửa bước thì lúc đó hẳn sẽ bị thủy triều những nam nữ thích chưng diện “vui dập” mấy trăm lần rồi!

Hiện tại đa phần đã bình tĩnh lại, hơn nữa mọi người đều biết loại phương thức biến thái của Chân Tiểu Yên nên tuyệt đại đa số đã lui bước, chỉ có một phần cực đoan nhỏ, còn có một phần ôm hy vọng khác mà thôi, mà người thuộc hai nhóm này rất ít người có thể tiếp xúc Diệp Lăng nên cũng không coi như tạo thành phiền toái với Diệp Lăng.

Sau khi Diệp Lăng bước vào phòng học liền lập tức đi đến bên cạnh Chân Tiểu Yên, ngồi vào vị trí “thực không hài hòa” kia.

Vì sao lại “không hài hòa”? Lý do rất đơn giản, chung quanh chỗ đấy đều là người không, hơn nữa còn có chút chặt chẽ, mà dưới tình huống như vậy ở đây lại còn có một chỗ trống nên tự nhiên sẽ có vẻ không hài hòa.

Mà nguyên nhân tạo thành hiện tượng chặt chẽ này đương nhiên là Chân Tiểu Yên rồi, bây giờ Chân Tiểu Yên cũng không giống trước kia, trước kia bên cạnh nàng chẳng có mấy mống, trên cơ bản chỉ có bạn tốt của nàng, còn có người thích tìm một chỗ thanh tĩnh - Diệp Lăng mà thôi.

Bây giờ Chân Tiểu Yên là người gặp người thích, nam nhân không cần phải nói, ngay cả nữ nhân đều có mục đích khác nên cố gắng tiếp cận nàng!

Đối với tình huống như vậy, Chân Tiểu Yên vẫn phản ứng như trước, cũng không cảm thấy kiêu ngạo, lại không chán ghét những người này. Không quan tâm hơn thua là ưu điểm của nàng, cũng là một trong những tính Diệp Lăng thích nhất từ nàng.

Mà vị trí trống này trước kia không có, hôm nay mới xuất hiện bởi nàng biết hôm nay Diệp Lăng sẽ đến học viện, mà nàng tự nhiên sẽ để lại vị trí tốt cho hắn, ở bên cạnh nàng thì không còn gì tốt hơn...

Lúc mới bắt đầu, cũng có người kỳ quái điểm này, nàng cũng không có nói rõ với người khác, nàng làm sao có thể không biết xấu hổ nói đây là lưu lại cho Diệp Lăng được, nghĩ đến đây, khuôn mặt của nàng sẽ hơi đỏ lên.

Đương nhiên, bởi vì như thế cũng làm cho nàng càng thêm xinh đẹp đáng yêu!

Bây giờ mọi người đã hiểu, hóa ra vị trí trống này là lưu lại cho hắn ...

64. Chương 64: Ta Từ Chối (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 64: Ta từ chối (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Sau khi Diệp Lăng ngồi xuống liền vươn tay ra, mà cơ hồ đồng thời Chân Tiểu Yên cũng vươn tay mình đến, đưa lên trên bàn, đặt ngay trước mặt Diệp Lăng.

Lúc đầu mọi người cũng chưa chú ý đến động tác này, mãi đến khi tay hai người tiếp xúc với nhau thì mới thấy một tay Diệp Lăng nắm cổ tay Chân Tiểu Yên, đó là một loại phương thức rất kỳ quái, mọi người ở đây chưa ai thấy qua bao giờ, đó là –

Bắt mạch!

Hai người cũng đã quen cái này rồi, Diệp Lăng đã quen sáng nào cũng bắt mạch cho Chân Tiểu Yên, mà Chân Tiểu Yên cũng quen đưa cho Diệp Lăng bắt mạch nên hai người không nói lời nào vẫn phối hợp ăn ý như vậy.

Nhưng cái việc bắt mạch này trong thế giới này vẫn chưa có, bởi vậy, trong mắt người khác thì vẫn là một loại phương thức bắt tay, tuy rằng hơi kỳ quái, nhưng đây tuyệt đối là một biểu hiện thân mật khẳng khí!

Hóa ra chuyện đồn có thật, quan hệ giữa Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên quả thực có vấn đề, Mạc Á thật đáng thương, đây không phải là tát một cái vào mặt hắn sao?

Chuyện này náo nhiệt đây...

“Kia... Diệp Lăng đồng học, người có thể biến Tiểu Yên trở nên xinh đẹp như vậy, có thể giúp chúng ta cũng trở nên xinh đẹp hơn một chút được không, nhưng không cần dùng biện pháp của nàng, biện pháp đấy chúng ta chịu không nổi, bất quá một ít thống khổ vẫn có thể thừa nhận.” Các thiếu nữ vây quanh Diệp Lăng, bên trong ánh mắt lấp lánh ánh sao, một bộ dáng chờ mong, các nàng trực tiếp xem nhẹ việc “thân mật tiếp xúc” của Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên.

Hắn sẽ đáp ứng sao? Đối với vấn đề này các thiếu nữ đều từng nghĩ tới, căn cứ kinh nghiệm trước đây của các nàng, các nàng cũng biết Diệp Lăng là một người hoàn toàn mặc kệ những người khác.

Lúc này nếu không phải Chân Tiểu Yên mà là một người khác trong các nàng, cho dù bị Sa Lan dẫm đạp đến cực điểm thì chắc là hắn cũng không để ý tới.

Cho nên, các nàng cho rằng muốn cho Diệp Lăng đáp ứng, khó khăn sẽ có, nhưng cũng là có có thể bởi Diệp Lăng cũng không phải là một người khó nói chuyện, chỉ cần điều kiện không sai thì hắn là có thể.

Chỉ là các nàng lại tuyệt đối không nghĩ đến Diệp Lăng lại...

“Được!” Diệp Lăng cứ như vậy mà gật gù đầu, ngoài dự đoán của mọi người, hắn rất dễ dàng đáp ứng.

“A? ! Người đáp ứng rồi?” Các thiếu nữ ngơ ngác hỏi lại, tựa hồ có điểm không tin được.

“Đúng vậy, cái này cũng chẳng có gì, chỉ là nhắc tay chi phiền mà thôi, hơn nữa, cũng không phải phiền đến ta.” Diệp Lăng thực vô tình nói.

“? ? Cái gì, cái gì gọi là không phải phiền toái người?”

“Lấy điều kiện của các người, ta không thể giúp được gì, các người cứ đi tìm Liễu Phi Yên, nàng có thể giúp các người, cứ nói là ta bảo các người tới, nàng nhất định sẽ làm cho các người trở nên đẹp hơn.” Diệp Lăng tiếp tục bắt mạch, không chút để ý nói.

Trong cái học viện này, trên cơ bản các nữ xuân đều là thanh xuân tịnh lệ, dáng người xinh đẹp dịu dàng động lòng người cả. Dù sao các nàng đều là quý tộc, người như Chân Tiểu Yên quả thật là tuyệt vô cận hữu, bởi vậy chăm chút và được của Diệp Lăng tất nhiên không có công hiệu gì, nói cách khác, hắn không có tác dụng gì với các nàng cả.

“Để cho nàng giúp chúng ta? Chúng ta không muốn đi chỗ đấy đâu, người không thể giúp chúng ta được à?”

“...” Diệp Lăng không đáp, sắc mặt tựa hồ hết sức chuyên chú xem mạch, kiểm tra trạng huống thân thể Chân Tiểu Yên.

Lúc này Chân Tiểu Yên lên tiếng, thay Diệp Lăng giải thích: “Ta cũng nói qua với các người rồi, dáng người các người là chuẩn rồi, cần chỉ là khí chất và cách ăn mặc thôi, việc này Diệp Lăng làm gì biết, của ta đều là nhờ Liễu Phi Yên các nàng huấn luyện thành.”

Chân Tiểu Yên cũng có một phần nói dối nho nhỏ, khí chất và cách ăn mặc của nàng cũng có phần của Diệp Lăng, cũng không phải toàn bộ từ đám người Liễu Phi Yên.

Có lẽ là vì nàng biết Diệp Lăng không thích tham dự vào trong này, có lẽ, vắn vện là vì nàng không muốn những cô gái này dây dưa Diệp Lăng!

“Quên đi, chúng ta đi tìm người khác hỗ trợ vậy.” Không ngoài sở liệu, những thiếu nữ này đều lui bước.

Đó cũng là một trong những lý do mà đại bộ phận những người khác không tìm đến đòi sự hỗ trợ của Diệp Lăng, bởi cần đến sự hỗ trợ của đám người Liễu Phi Yên, mà các nàng là ai? Là người của Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, là nữ tử thanh lâu, các tiểu thư quý tộc sẽ nguyện ý học tập cùng các nàng sao?

Hiển nhiên, điều này không có khả năng !

“Không có vấn đề gì, tự chú ý một chút, ăn nhiều hơn một chút là được!” Một lát sau, Diệp Lăng thu tay lại, nói một câu làm cho rất nhiều người khó hiểu.

Không nói những cái khác, chỉ nói hắn bảo Chân Tiểu Yên ăn nhiều hơn một chút tựa hồ có chút dư thừa. Sau sự kiện lần này, sức ăn của Chân Tiểu Yên có tăng không giảm, đây là chỗ mà rất nhiều người cảm thấy kỳ quái.

Vì sao lại kỳ quái? Theo lý thuyết, một cô gái giống như Chân Tiểu Yên, trải qua khổ ải đạt được dáng người xinh đẹp, sau khi trải qua nhất định sẽ biết quý trọng dáng người của mình, tuyệt đối sẽ không ăn uống rượu chè quá độ như vậy.

Có người đã từng hỏi qua Chân Tiểu Yên về vấn đề này, được một đáp án là: “Ta ăn không béo lên được, hơn nữa, ta không ăn nhiều một chút sẽ bị đói chết !

Đáp án này càng làm cho người ta mơ hồ thêm, mà Chân Tiểu Yên cũng giải thích không rõ ràng lắm, chuyện này chỉ có Diệp Lăng biết, cho nên mọi người cũng càng ngày càng thấy kỳ quái.

Mà bây giờ lại quái hơn, Chân Tiểu Yên đã ăn như vậy rồi mà Diệp Lăng lại cảm thấy chưa đủ, còn muốn nàng ăn nhiều hơn một chút...

Chẳng lẽ nàng thật sự có bí quyết ăn không mập? Diệp Lăng đưa sao?

“À! Đúng rồi, đây là cơm trưa của ngươi hôm nay, không được ăn vụng, ta cũng không chuẩn bị phần khác đâu... Ngươi... Hừ! ! Mặc kệ ngươi !” Chân Tiểu Yên phát hiện lời nói của mình hoàn toàn bị Diệp Lăng coi thường, bởi ngay khi nàng nói chuyện, đồng thời Diệp Lăng cũng đã bắt đầu ăn.

“Hả? Ngươi vừa mới nói cái gì?” Diệp Lăng vừa ăn, vừa tỏ vẻ không nghe ra nàng nói cái gì.

“Không có gì! Ta chưa nói cái gì cả! !” Chân Tiểu Yên lâm vào chán nản.

“Ừ, vậy thanh âm vừa rồi nhất định là ruồi bọ...”

“ ... ”

...

Nhìn Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên, ở đằng xa xa, khóe miệng Sa Lan lộ ra một nụ cười, đương nhiên, đây tuyệt đối không phải là nụ cười hâm mộ mà là một loại cười kỳ lạ, có đắc ý, lại tựa hồ rất đau hận, dù sao cũng làm cho người ta có cảm giác âm hiểm!

Mà điều này cũng không ai chú ý đến, bởi vì lực chú ý mọi người cơ hồ đều đặt trên hai người.

Rất nhanh sau đó, theo lão sư đến lớp, mọi người cũng tiến nhập giờ học như bình thường, mà lão sư cũng không kỳ quái về việc Diệp Lăng đã đến, hết thấy đều tiến hành thực bình thường...

Sau khi tan học, tiếp tục bình thường, mọi người ăn cơm trưa như bình thường, Diệp Lăng cũng chém giết cơm trưa của Chân Tiểu Yên như bình thường...

“Diệp Lăng, tên hỗn đản nhà ngươi, bảo ngươi đừng ăn thì ngươi lại ăn mất, bây giờ còn qua cướp đoạt của ta...” Chân Tiểu Yên muốn cướp lại cơm trưa của mình nhưng lại bị Diệp Lăng linh hoạt né tránh.

“Có quan hệ gì, dù sao ngươi chỉ là ăn ít một chút thôi, còn ta thì lại là được ăn no... Ngõ...” Thanh âm trở nên mơ hồ, thực hiển nhiên Diệp Lăng đang nhét cái gì đó vào miệng.

Việc này đối với mọi người mà nói là chuyện rất bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn, nếu không phải như vậy thì đã không phải bình thường rồi!

Mỗi ngày hai người kia đều như vậy cả, mà tuy rằng ngày nào Chân Tiểu Yên cũng nói Diệp Lăng, nhưng ngày nào cũng chuẩn bị cơm trưa tốt nhất cho hắn!

65. Chương 65: Ta Từ Chối (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 65: Ta từ chối (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Hừ! Khi này còn nói thật dễ nghe, còn bảo ta ăn nhiều một chút...” Chân Tiểu Yên nhìn Diệp Lăng đang ăn thức ăn của mình, trong lòng cảm thấy ấm áp, bất quá ở ngoài mặt vẫn sắc mặt vẫn không hòa nhã chút nào.

“Cho nên ngươi phải làm nhiều hơn một chút, không cần sợ, không có tiền thì ta cho ngươi.” Diệp Lăng nói

“Ta mới không cần tiền của ngươi, ngươi cho ta là gì của ngươi...” Chân Tiểu Yên lập tức trả lời.

“Là người nấu cơm a, đừng quên cả đời này ngươi đều phải nấu cơm cho ta, yên tâm, vì mình ta sẽ nuôi ngươi cả đời!” Diệp Lăng ngơ ngác trả lời.

“Ngươi...”

Người nấu cơm? Cả đời? Nuôi ngươi?

Những từ máu chốt này làm cho cả đám người ngây dại, chẳng lẽ tiến độ của bọn họ đã nhanh đến vậy sao? Không thể a, nếu đúng như vậy thì sao Diệp Lăng lại để cho Chân Tiểu Yên theo đuổi Mạc Á?

Thần a, nói cho ta biết, rốt cuộc thế này là thế nào?

Đầu óc những người ở đây đều là một mảnh hỗn loạn, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc giữa Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên có chuyện gì xảy ra, không rõ quan hệ hai người là cái gì!

Bất quá có một việc mọi người có thể khẳng định, Mạc Á nhất định sẽ rất khó chịu...

Mà hai người cũng không quan tâm đến cái nhìn của người khác, tiếp tục làm chuyện của riêng mình, thật làm cho người khác có điểm hâm mộ, có điểm nói không nên lời, đồng thời cũng có chút khó hiểu!

“Mụ béo... món này ngươi còn hay không?” Diệp Lăng ăn hết thức ăn rồi hỏi.

“Đây, cho ngươi hết!” Chân Tiểu Yên trước sau như một, đem phần của mình cho Diệp Lăng, tuy rằng mặt ngoài nàng vẫn mạnh miệng nói không, muốn cướp về, nhưng mỗi lần Diệp Lăng muốn ăn cái gì nàng sẽ đưa cái ấy.

...

“Hừ! Bây giờ để xem ngươi làm sao tranh Mạc Á với ta, mách cho hần biết các ngươi như vậy, hần có thể cùng ở một chỗ với ngươi sao?” Sa Lan thầm nói trong lòng.

Không chỉ riêng nàng, bất cứ ai cũng đều cảm thấy Chân Tiểu Yên và Mạc Á rất khó có thể tiến triển nữa, mà đó cũng không phải do hôm nay Diệp Lăng xuất hiện mới có kết luận này, chuyện này còn có thể nói –

Bằng dày ba thước!

Một tháng này, thái độ của Mạc Á với Chân Tiểu Yên ngay từ đầu là cảm động, sau đó biến thành thích, cuối cùng biến thành tình yêu cuồng nhiệt, vẫn đi theo đôi theo cặp với Chân Tiểu Yên, cặp kè sát bên. Trong lúc này Sa Lan căn bản là chen không lọt vào!

Sau đó, theo thời gian trôi qua, vấn đề cũng dần dần hiện ra, Chân Tiểu Yên có một vấn đề thực nghiêm trọng, ảnh hưởng quan hệ giữa hai người.

Bởi vì vấn đề này làm cho tình yêu cuồng nhiệt của Mạc Á đối với nàng dần dần trở nên nhạt đi, bắt đầu hướng về phía băng lãnh. Mà Sa Lan tự nhiên cũng chen vào, thời gian hai người ở cùng một chỗ vượt xa so với Chân Tiểu Yên.

Rốt cuộc Chân Tiểu Yên có vấn đề gì?

Vấn đề đầu tiên, tuy Chân Tiểu Yên và Mạc Á yêu nhau, nhưng nàng lại chưa từng có tiếp xúc thân thể gì với Mạc Á, đừng nói ôm, hôn môi mà ngay cả tay cũng chưa cầm qua, thậm chí có thể nói là ngay cả chạm cũng chưa chạm qua.

Được rồi, cái này có thể xem như rụt rè của nữ hài tử, tuy tất cả mọi người đều nhìn thấy lúc ấy nàng bị Diệp Lăng nắm tay cũng có thể cho rằng đó là tình huống đặc thù!

Nhưng mà vấn đề lớn nhất còn ở phía sau, khi hai người hẹn hò, Chân Tiểu Yên sẽ luôn nhắc tới Diệp Lăng, hơn nữa lập đi lập lại việc rời đi là do phải nấu cơm cho Diệp Lăng.

Loại tình huống này đổi thành bất cứ ai cũng chịu không nổi, cho dù biết đối phương yêu mình, trung tâm như một với mình cũng sẽ chịu không nổi!

Đây là vấn đề lớn nhất của Chân Tiểu Yên, trong tiền thức nàng đã xem Diệp Lăng là người trọng yếu nhất, thậm chí phải vượt qua người yêu mình!

Mà nàng có thể khẳng định mình không có tình yêu nam nữ với Diệp Lăng, sợ rằng một chút cũng không!

Cảm tình của mình đối với Diệp Lăng là tri kỷ, là ân tình!

Diệp Lăng có tái tạo chi ân với nàng, đưa cho nàng thứ mà nàng ước mong, cũng là người hiểu nàng rõ nhất. Tuy rằng ít nhiều cũng vì người khác không hiểu nàng lắm nhưng cũng không thể phủ định chuyện thực tế này!

Đối với người như vậy, có một ít người sẽ lựa chọn quên đi, một ít người sẽ ghi nhớ trong lòng, một ít người sẽ dùng hết sức mình báo đáp, mà nàng lựa chọn ngoài báo đáp ra còn để lại cho hắn thêm một cái địa vị, một địa vị mà người khác không thể siêu việt được!

Mà cái này lại gây trở ngại tình yêu của nàng, càng nghiêm trọng hơn là đến tận bây giờ nàng vẫn không nhận thấy vấn đề này! !

Lúc này, đột nhiên có người xông vào, trực tiếp nhắm về phía Diệp Lăng, mà trước khi Diệp Lăng còn chưa phát giác thì Chân Tiểu Yên đã ngăn người đấy lại rồi.

Người đến là một cô gái ăn mặc mộc mạc, toàn thân cũng tản ra một khí tức giản dị mộc mạc, rất khác biệt với bầu không khí của quý tộc ở đây. Mà cô bé này cũng không lớn tuổi lắm, nhiều nhất chỉ có mười ba, mười bốn tuổi.

“Sao ngươi không nghe ta, ta đã nói với ngươi rồi, hắn không có khả năng đáp ứng ngươi!” Chân Tiểu Yên tựa hồ nhận thức tiểu cô nương này, hơn nữa giống như đã nói chuyện này rất nhiều lần rồi.

“Không đáp ứng là ngươi tự nói, ai biết có phải ngươi không muốn để cho hắn nhìn thấy ta hay không? Ngươi không nên xem hắn như là của ngươi! Ngươi không nên muốn độc chiếm hắn!!” Thanh âm thanh thúy của tiểu cô nương vang lên, bên trong có mang chút tức giận, đồng thời cũng có một chút thành thực hơn tuổi của nàng.

“Ngươi nói nhầm cái gì vậy! Ta chỉ không muốn hắn bị những chuyện vô vị như vậy làm phiền!!” Chân Tiểu Yên cũng có một chút tức giận, cũng không biết vì sao nàng lại giận, là vì bị Diệp Lăng đánh nhiều hay vì lời nói của tiểu cô nương đấy.

“Cái này sao gọi là chuyện vô vị, cái này mới là chuyện có lợi với hắn!” Tiểu cô nương nói.

“Nếu chỉ vì như vậy thì hắn sẽ không đáp ứng...” Chân Tiểu Yên có chút bất đắc dĩ nói, mà lời này cũng làm cho tiểu cô nương khó hiểu.

“Mặc kệ như thế nào đi nữa thì bây giờ ngươi để cho ta đi tới đi!”

“Không thể!”

“Ngươi rất bá đạo, chẳng qua là gặp mặt thôi, cũng chẳng có gì cả!”

“Không được...”

...

Mà làm đương sự, Diệp Lăng vẫn còn đang ăn đồ vật này nọ, dưới ánh mắt vô lực của mọi người vẫn không phát hiện người bên cạnh vì mình mà cãi nhau.

“? ? Mụ béo, ngươi đang làm cái gì đây? Chấn ngay giữa đường làm gì?” Rốt cuộc kẻ trì độn cũng đã phát hiện có chuyện, đẩy Chân Tiểu Yên ra.

“Di, tiểu cô nương này là ai, muội muội của ngươi sao?”

“Không phải...” Chân Tiểu Yên lắc đầu, đang muốn bổ sung vân vân đã bị tiểu cô nương kia đánh gãy.

“Ta mới không có tỷ tỷ vô tình như vậy, ngay cả chút việc cũng không giúp!” Tiểu cô nương hơi hơi nhếch cái miệng nhỏ nhắn của mình lên, sinh khí nói.

“Ừ...” Diệp Lăng thực không thèm để ý ừ một tiếng, sau đó liền đứng lên đi về phía ngoài cửa.

Đối với hành vi này của hắn, tất cả mọi người đều biết hắn muốn đi tản bộ, sau đó nằm trên bãi cỏ ngủ trưa. Đây là một thói quen của hắn.

Tiểu cô nương ngây người một chút, nàng phát hiện mình hoàn toàn bị lơ đi, Diệp Lăng chỉ gọi hỏi một chút mà thôi, cho dù nàng là muội muội của Chân Tiểu Yên cũng chưa chắc nhận được sự coi trọng của hắn, nhiều nhất cũng chỉ chào hỏi mà thôi.

66. Chương 66: Ta Từ Chối (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 66: Ta từ chối (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Khoan khoan!” Đương nhiên tiểu cô nương sẽ không để Diệp Lăng rời đi như vậy, nàng thật vất vả mới tìm được cơ hội đối mặt nói chuyện với Diệp Lăng a.

Vì cơ hội này nàng phí mất không ít tâm tư. Bất quá cánh cửa của Diệp gia cũng không phải dễ dàng đi vào như vậy, nàng cũng mấy lần bị chặn ngoài cửa, cuối cùng ánh mắt nàng đặt lên người Chân Tiểu Yên.

Thế nhân ai cũng biết lúc đó Chân Tiểu Yên ở chung một cái tiểu viện cùng Diệp Lăng, mà nàng cũng là người duy nhất có thể tiếp cận Diệp Lăng, hơn nữa bản thân nàng cũng là người dễ tiếp xúc. Những người khác như đám người Diệp Lam Vũ, Thất công chúa vân vân thì độ khó cũng không khác tiếp xúc với Diệp Lăng là bao, các nàng cùng một cái cấp bậc với Diệp Lăng mà.

Nói đến quan hệ giữa tiểu cô nương và Chân Tiểu Yên thì phải nói như thế nào đây? Các nàng hẳn xem như quen biết, trước đây còn thường xuyên chơi đùa một chỗ. Bất quá vì tiểu cô nương này tương đối đặc biệt nên những năm gần đây số lần lui tới của người cũng ít đi rất nhiều.

Mà quan hệ của các nàng vẫn vẹn là vì hai nhà có sinh ý lui tới với nhau mà thôi, Chân gia từ lâu thậm chí còn có một phần của gia tộc tiểu cô nương kia.

Khác với Chân gia, gia tộc của tiểu cô nương này cũng không phải quý tộc mà là một thương nhân chính cống!

Nguyên nhân từ gia tộc nên từ nhỏ tiểu cô nương đã tiến vào thương trường, hơn nữa khi nàng mười tuổi đã tiếp quản toàn bộ sinh ý của gia tộc!

Một cái kinh doanh gia tộc đang ở bên bờ phá sản, tất cả đều đang bị vây trong thế quần bách, nếu không có sự chuyển biến nào thì sẽ rất khó chống đỡ nổi.

Cũng vì vậy mà cha mẹ tiểu cô nương vất vả bốn ba lâu ngày thành tật, khi nàng mười tuổi đã qua đời cả. Về phần gia gia hay bà nội của nàng thì không cần phải nói, nàng lại không có huynh đệ tỷ muội, toàn bộ gia tộc chỉ còn có một mình nàng.

Nếu không phải như thế thì sinh ý của gia tộc sao lại đến phiên một tiểu cô nương như nàng đây!

Bất quá nói đi phải nói lại, sau khi tiểu cô nương này tiếp quản sinh ý của gia tộc, sinh ý thậm chí có phần khởi tử hồi sinh, cũng không biết có phải là hồi quang phản chiếu không nữa.

Cho nên, thứ mà nàng cần nhất bây giờ là một cái cơ hội, một cái cơ hội có thể giúp nàng xoay mình, mà Diệp Lăng chính là cơ hội của nàng!

Nàng muốn cùng với Diệp Lăng làm một cái sinh ý!

Vì thế, nàng cầu Chân Tiểu Yên giúp nàng, giúp nàng gặp mặt cùng Diệp Lăng, hoặc là giúp nàng nói chuyện về cái sinh ý này. Nhưng sau khi Chân Tiểu Yên biết được mục đích của nàng liền trực tiếp cự tuyệt, bảo nàng nghĩ biện pháp khác, biện pháp này không thể thực hiện được.

Mà nàng đối với cái sinh ý này lại nghĩ đến nghĩ lui vẫn không thấy có vấn đề gì. Đây là một chuyện mà song phương đều có lợi, ai mà đi cự tuyệt cơ chứ, ít nhất sẽ không đến mức không nghe liền cự tuyệt!

“Tiểu muội muội, người có chuyện gì không?” Diệp Lăng cúi đầu, rất ôn nhu vuốt cái trán tiểu cô nương, nhẹ nhàng nói.

“? ?” Tiểu cô nương nghi hoặc nhìn Diệp Lăng, nàng còn tưởng rằng Diệp Lăng sẽ rất khó ở chung, bây giờ thoát nhìn tựa hồ cũng không phải như vậy.

“Kia... Thập Tam thiếu gia, hôm nay ta đến đây muốn cùng người bàn về một cái sinh ý.” Tiểu cô nương nói.

“Nói chuyện làm ăn?” Diệp Lăng có điểm ngoài ý muốn nói.

“Đúng vậy, ta muốn nói chuyện làm ăn với người, giúp người ổn kiếm không bao giờ thua lỗ, người không cần bỏ vốn, buôn bán lời chúng ta chia năm năm, người chỉ cần xuất ra một cái phối phương mà thôi...” Tiểu cô nương gật gật đầu, nói ra điều kiện càng thêm động lòng người, nàng tràn ngập tự tin, nàng tin rằng Diệp Lăng nhất định sẽ đáp ứng.

Chỉ là –

“Ta từ chối!” Diệp Lăng thực rõ ràng nói.

“Ta biết người sẽ... Khoan khoan! Người từ chối? !” Ngay từ đầu tiểu cô nương còn tưởng rằng Diệp Lăng đáp ứng nhưng không nghĩ rằng hắt lại cự tuyệt.

“Đúng vậy tiểu muội muội à, ta từ chối! Tiểu cô nương khờ dại ngu ngơ như người nên về nhà tìm bạn mà chơi, việc buôn bán không thích hợp người đâu.” Diệp Lăng vỗ vỗ đầu tiểu cô nương, sau đó chuẩn bị lướt qua tiểu cô nương mà đi ra ngoài.

“Ta không phải tiểu cô nương, ta đã quản lý việc nhà ba năm, ta cũng muốn chơi lắm, bất quá không thể!” Tiểu cô nương có điểm ưu thương nói, tựa hồ vì sự ôn nhu của Diệp Lăng làm cho nội tâm nàng lộ ra một tia thực lòng.

“Quản lý ba năm? Người bao nhiêu tuổi?” Diệp Lăng có điểm kỳ quái hỏi, người mới bao nhiêu tuổi a.

“Mười ba tuổi...”

“Mười tuổi tiện quản lý việc nhà! ? Cha mẹ thân nhân của người đâu?”

“...” Tiểu cô nương trầm mặc.

“Diệp Lăng, nàng chỉ có một mình thôi, người nói như vậy sẽ làm cho nàng rất khổ sở.” Chân Tiểu Yên nhỏ giọng giải thích.

“Hài tử đáng thương...”

“Ta không cần các người thương hại! Chỉ cần người đồng ý cái sinh ý này với ta là được!” Tiểu cô nương rất kiên nghị nói.

“Người nghĩ rằng ta đùa với người sao? Ta sẽ thật sự nói lại cho người nghe một lần nữa, ta từ chối cái sinh ý này!”

“Vì sao? Việc này đối với người rất có lợi cơ mà, không cần người gánh vác phiền lưu, buôn bán lời người còn được chia tiền, vì sao người không đồng ý? Hay là người muốn tự mình làm cái sinh ý này sao?” Tiểu cô nương liên tục hỏi.

“Không, ta sẽ không làm cái sinh ý này, cũng sẽ không hợp tác với người.” Diệp Lăng lắc đầu trả lời.

“Vì sao? Chẳng lẽ phối phương của người không thể sản xuất đại trà sao?”

“Phối phương? Như vậy hẳn là người nói đến phối phương của thuốc giảm béo a, cái này cũng không phải rất khó, tuyệt đối sẽ có lời.” Mặc dù tiểu cô nương chưa nói nhưng Diệp Lăng cũng có thể đoán được điểm này, đừng nhìn hần bình thường mơ mơ hồ hồ, khi cần khôn khéo thì hần lại khôn khéo hơn bất cứ ai.

“Vậy tại sao người không làm?” Tiểu cô nương không thể hiểu được.

“Chỉ vì nó tuyệt đối kiếm ra tiền cho nên ta mới không làm!” Diệp Lăng cười trả lời.

“? ?” Tiểu cô nương không rõ, nói vậy rốt cuộc là có ý tứ gì.

“Không rõ? Ta không phải đã nói với ngươi rồi sao, hần là một bại gia tử, ngươi bảo hần bại gia hần sẽ lập tức đồng ý, ngươi bắt hần đi kiếm tiền thì đánh chết hần cũng sẽ không đi!” Chân Tiểu Yên nói, mà những lời này nàng cũng đã nói qua với tiểu cô nương rồi, chỉ là tiểu cô nương cũng không tin.

Bởi tiểu cô nương cảm thấy cho dù là bại gia tử cũng sẽ không cự tuyệt kiếm tiền, như vậy mới có thể làm cho hần bại gia rất tốt.

Bây giờ tiểu cô nương mới tin là Diệp Lăng không thể dùng lễ thường lý giải được, hần lại đi cự tuyệt một cái sinh ý mà không ai sẽ cự tuyệt, lý do vển vẹn là vì hần phải bại gia!

Tiểu cô nương trầm mặc thật lâu, thử thử nói: “Vậy thì tốt lắm, ngươi đưa tiền cho ta, tiền kiếm được toàn bộ thuộc về ta, như vậy ngươi có thể bại gia rồi.”

Chân Tiểu Yên kéo tiểu cô nương qua, bịt miệng nàng lại, cuống quýt nói: “Diệp Nhi, hần chỉ bại gia mà thôi, không có nghĩa là hần sẽ để cho người khác chiếm tiện nghi của hần. Cho dù hần nguyện ý thì Diệp gia cũng sẽ không, càng không nói đến tỷ tỷ và vị hôn thê của hần. Nếu ngươi làm như vậy thì ngươi sẽ chết thật thảm!”

“...” Tiểu cô nương trầm mặc, không chỉ vì bị người che miệng mà còn vì ý tưởng tức thời của mình nữa, nàng cảm thấy có điểm sợ hãi.

Đúng vậy, chiếm tiện nghi của Diệp Lăng, không ảnh hưởng toàn cục thì còn được, nếu lớn hơn thì hậu quả sẽ thực nghiêm trọng. Đã có người từng thử qua, kết quả hần không những mất đi những gì hần có mà bây giờ vẫn còn giãy dụa trong thống khổ và dày vò.

Đương nhiên, Diệp Lăng cũng có tiêu chuẩn của riêng mình, nếu xảy ra chuyện này thực thì chính hần cũng sẽ không đồng ý.

67. Chương 67: Thất Tình (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 67: Thất tình (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ngươi gọi là Diệp Nhi, họ gì?” Diệp Lăng mỉm cười hỏi.

“Ta họ Trúc, Trúc Diệp Nhi!” Tiểu cô nương hồi đáp.

“Ta có thể cho ngươi phối phương, cũng có thể cung cấp tài chính cho ngươi, bất quá tài chính của ta chỉ có thể làm sinh ý lỗ vốn mà thôi, ngươi giúp ta phung phí càng nhiều càng tốt, tốt nhất là toàn bộ lỗ sạch hết đi!” Diệp Lăng cười nói.

“...” Toàn trường trầm mặc.

Không chỉ vì cách bại gia thần kỳ của Diệp Lăng mà còn vì Diệp Lăng lại duỗi tay ra giúp tiểu cô nương Diệp Nhi này, bình thường hần luôn xa cách với người khác.

Bất quá ra về Diệp Lăng cũng thích trợ giúp người, nhất là ở phương diện tiêu tiền. Nhìn thấy tiểu Diệp Nhi tội nghiệp này thì hần duỗi tay ra giúp cũng là bình thường, hơn nữa lại có thể đạt đến mục đích bại gia, có sao không làm?

“Sao ta không nghĩ đến cái này nhỉ, như vậy sinh ý của Diệp Nhi không còn bị khó khăn nữa, mà ngươi lại có thể bại gia, hai bên cùng ‘có lợi’!” Chân Tiểu Yên vỗ đầu mình một cái, có chút hối hận nói, nàng hối hận vì sao mình không nghĩ đến điểm này.

“...” Tiểu Diệp Nhi ngẩn người, rất nhanh sau đó hưng phấn cười: “Tốt, cứ như vậy đi, bây giờ chúng ta có thể nói một ít chi tiết không?”

Chỉ cần có người nguyện ý bỏ khuyết sinh ý lỗ vốn thì chẳng khác nào rót tài chính vào cho nàng, mà nàng cũng không cần đau đầu về những sinh ý này nữa.

Mà trong ba năm này nàng đã phải giảm bớt không ít loại sinh ý như vậy, những sinh ý còn lại không thể giảm đi được nữa. Nếu không phải nàng không có vốn thì nàng sẽ không phải cắt giảm.

Vì sao không giảm luôn những sinh ý lỗ vốn còn lại? Trên phương diện sinh ý lỗ vốn là điều tất nhiên, cũng là thiết yếu, bởi vì những sinh ý này trên tổng thể mang lại lợi nhuận lớn hơn những gì nó thua lỗ, mà sinh ý lỗ càng nhiều thì lợi ích nó mang lại càng nhiều.

Trên thực tế những sinh ý loại này thường thường tượng trưng cho thực lực, rất nhiều người đều muốn làm loại sinh ý này, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải có đủ thực lực để chịu lỗ.

“Không cần nói chi tiết với ta, chỉ cần dựa theo ý người làm là được, muốn phá cái gì thì cứ phá, không cần khách khí làm gì, nếu không đủ thì cứ lại đây tìm ta! Còn có một việc nữa, lúc nên chơi thì phải đi chơi, người còn nhỏ hân là nên tìm vài cái tiểu bằng hữu mà chơi, tiền bạc từ từ kiếm!” Diệp Lăng sờ sờ đầu tiểu Diệp Nhi cười nói.

“Nhưng mà người...”

“Lời của ta đến đây là hết, có nghe hay không là chuyện của người.” Diệp Lăng nhẹ nói, tuy hân mềm lòng giúp tiểu Diệp Nhi nhưng cũng chỉ đến một mức nào đó thôi, sẽ không bắt người khác phải nghe mình.

“...” Tiểu Diệp Nhi ngẩn người đứng tại chỗ, ngẫm nghĩ lời của Diệp Lăng.

Diệp Lăng cũng không vì vậy mà dừng bước, trực tiếp đi ra khỏi phòng, bắt đầu tiết mục tản bộ sau khi ăn của hân.

“Diệp Lăng, nhìn không ra người cũng có một mặt ôn nhu nha...” Chân Tiểu Yên đuổi theo, cười nhẹ nói.

“Ta giả vờ đấy!” Diệp Lăng thực trực tiếp trả lời một câu.

“...”

Mặc kệ Diệp Lăng có phải giả vờ hay không, sau chuyện này tiểu Diệp Nhi liền thích Diệp Lăng, đương nhiên là loại tình cảm muội muội thích ca ca... Nàng thích cái cười ôn nhu của Diệp Lăng, nó làm cho nàng cảm giác được một loại quan tâm thật ấm áp.

Mà nụ cười này vẫn là cây tụ tinh thần của nàng, cùng nàng vượt qua từng cửa ải khó khăn!

Bởi vậy cho dù toàn bộ tài chính của Diệp Lăng toàn bộ đều “lỗ” thì nàng cũng sẽ tính phần Diệp Lăng vào những sinh ý khác của mình, hơn nữa còn không ít.

Cho dù cuối cùng Diệp Lăng có thừa nhận hay không cũng không sao cả.

Diệp Lăng không sao cả, tiểu Diệp Nhi cũng không sao cả!

Đồng thời, làm cho tiểu Diệp Nhi mở rộng tầm mắt là sau khi tài chính của Diệp Lăng rót vào, những sinh ý nguyện bảo vốn lỗ vốn lại rất thần kỳ bắt đầu sinh ra lợi nhuận!

Không hổ là bại gia tử như thần, may mắn chi tử được nữ thần may mắn sủng ái! !

...

Luyện Kim Học Viện, trên một bãi cỏ, một thiếu niên tùy ý nằm ngửa trên cỏ thật thoải mái ngủ, mà một cô gái thực xinh đẹp nằm bên cạnh thiếu niên, đôi mắt nhìn lên bầu trời trong xanh, lẳng lặng ngắm người.

Tình cảnh này làm cho không biết bao nhiêu người hâm mộ, cũng làm cho rất nhiều người cảm giác thấy thật ấm áp...

Chỉ là, tình huống này cũng kích thích hai người nào đó làm sắc mặt họ trở nên rất khó coi!

Thiếu niên cùng cô gái này là Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên, mà người chịu kích thích đương nhiên là Mạc Á công tử cùng Sa Lan.

Mạc Á công tử đi vào Luyện Kim Học Viện cũng đã nghe nói một ít chuyện tình giữa Diệp Lăng cùng Chân Tiểu Yên, mà khi Sa Lan dẫn hắn đến đây thì hắn càng chịu kích thích hơn nữa, sắc mặt càng khó nhìn hơn.

Mà hai người Mạc Á đến cũng không thể đánh gãy trạng thái của hai người Diệp Lăng được, hai người này vẫn bảo trì trạng thái ngủ và ngẩn người.

“Ồ ô, hoa khôi của chúng ta lại ở cùng với Diệp gia Thập Tam thiếu gia nha, buổi tối còn chưa đủ, ngay cả ban ngày cũng như keo như sơn vậy a.” Sa Lan không có hảo ý nói.

“Ta chỉ có ở cùng với hắn buổi sáng, ta bị hắn đuổi về nhà.” Chân Tiểu Yên không chú ý đến ý tứ ở trong, nàng cũng không rõ lắm những lời này có ý gì.

“Hóa ra là vậy nên mới phải ở cùng hắn mà quên cả bạn trai mình.” Sa Lan tiếp tục nói.

“A, Mạc Á, thực xin lỗi, bây giờ ta đi ăn cơm với người!” Chân Tiểu Yên có chút khẩn trương nói, sợ Mạc Á sẽ sinh khí.

“Không cần, người ở với hắn là được.” Mạc Á nghiêm mặt nói, tuy hắn có thể cảm giác được Chân Tiểu Yên để ý đến mình nhưng điều này cũng không có tác dụng gì nữa rồi.

“Ừ, vậy được rồi, dù sao có Sa Lan đi với người, ta ở đây trông Diệp Lăng vậy.” Chân Tiểu Yên rất ngu nói, lúc này mà nàng vẫn còn nói ngớ ngẩn như thế.

“Hừ!” Mạc Á phẩy áo bỏ đi.

Sa Lan rời đi cùng Mạc Á, trong lòng cao hứng vô cùng, cứ như vậy nữa thì Mạc Á và Chân Tiểu Yên khẳng định sụp đổ.

“Vừa rồi ai nói nói cái gì đấy?” Diệp Lăng mở mắt, mơ mơ màng màng hỏi.

“Đều đi rồi, người tiếp tục ngủ đi.”

“Ừ...”

...

Vài ngày sau, quan hệ giữa Chân Tiểu Yên cùng Mạc Á càng ngày càng lạnh nhạt cho Chân Tiểu Yên có điểm sợ hãi. Mà mãi đến bây giờ nàng còn không biết vấn đề ở đâu.

Vì thế nàng phát ra một cái xin giúp đỡ với Diệp Lăng...

“Diệp Lăng, hình như Mạc Á bắt đầu không thích ta nữa rồi, cả ngày đều ở chung với Sa Lan, ta nên làm gì bây giờ?”

“Các người tìm chuyện gì lãng mạn mà làm, nắm tay nhau đi shopping phố, khiêu vũ, cùng nhau ăn bữa tối dưới ánh nến, sau đó hôn một cái nồng nhiệt...” Diệp Lăng đề nghị.

“Chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi, dặt tay hay gì gì đó cũng quá nhanh a.” Chân Tiểu Yên cau mày nói.

“... , Đại tiểu thư, người đừng nói với ta mấy việc này người đều chưa làm qua nhé?” Diệp Lăng có điểm không thể tin hỏi.

“Không có!” Chân Tiểu Yên lắc đầu hồi đáp.

“Dựa vào, vậy trước kia người cả ngày nói ước hội với hắn là ước hội như thế nào?” Diệp Lăng không hiểu nổi.

68. Chương 68: Thất Tình (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 68: Thất tình (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ước hội thì cứ đi chung với nhau, xem ca kịch hay ăn một bữa cơm vân vân, cho tới bây giờ chúng ta vốn chưa cầm tay nhau nữa là. Mẹ ta nói nữ hài tử không được tùy tiện như vậy.” Chân Tiểu Yên nói.

“... , Kính nhờ, người như vậy làm sao đấu qua Sa Lan, người nhìn nàng xem, cả người nàng như dán lên người Mạc Á. Mụ béo à, người như vậy không được đâu, nếu không thì buổi tối chúc cho Mạc Á uống quá chén, sau đó người liền... ha ha...”

“Đi tìm chết a ! Nói đằng hoàng xem ta phải làm thế nào mới có thể thắng được Sa Lan, bây giờ nàng cứ bu theo Mạc Á không ngớt.” Đối với chuyện tiếp xúc thân thể như vậy trong lòng Chân Tiểu Yên cực lực bài xích, mà lý do cũng chỉ chính cô ta biết mà thôi.

“Người cứ như vậy thì rất khó có thể chiến thắng Sa Lan, tối thiểu người cũng phải để người ta nắm tay, nếu không thì tất cả nam nhân đều thích ở chung với Sa Lan hơn.”

“Nắm tay... Được rồi, ta để cho hắn đụng vào tay ta vậy!” Chân Tiểu Yên tựa hồ thực cố gắng mới có thể làm ra một cái quyết định như vậy.

“Chỉ vậy thôi còn không được, người còn phải để hắn ôm, hôn...” Diệp Lăng tiếp tục nói.

“Không được! !” Chân Tiểu Yên lập tức lắc đầu phủ quyết.

“Kính nhờ, người rốt cuộc có thích người ta hay không, chuyện như vậy trong yêu đương thực bình thường, cũng không phải bắt người lấy thân báo đáp.”

“Không được là không được, ta thích hắn nhưng chuyện như vậy thì không được, trừ phi hắn cưới ta!”

“Người cũng quá cổ hủ đi, như vậy ta không giúp người được, tự người nghĩ cách đi!” Diệp Lăng không hề để ý đến Chân Tiểu Yên nữa, cứ như vậy mà thắng mới là lạ.

“Người không giúp ta thì ta sẽ không cho người cơm ăn! !”

“Tự mình sẽ cướp lấy...”

“Người...”

...

“Hai người các người chẳng lẽ không phát hiện vấn đề ở đâu sao?” Hảo bằng hữu luôn luôn bằng quan thật sự bó tay với hai người kia.

“Vấn đề gì?” Hai người đồng thời hỏi.

“Vấn đề chính là hai người các người quá mức thân mật, tự nhiên Mạc Á sẽ không thoải mái!” hảo bằng hữu vô lực nói.

“... , hình như đúng vậy thật, mụ béo, người cách xa ta ra một chút!” Diệp Lăng vung tay nói, cũng bắt đầu giữ một khoảng cách với Chân Tiểu Yên.

“Ai hiềm lạ gì người, ta ước gì cách người càng xa càng tốt ấy, đỡ phải gây trở ngại tình yêu của ta! !” Chân Tiểu Yên cũng bắt đầu ngồi xa ra.

“... , hai người các người a...”

Sau khi được người nhắc nhở thì hai người vẫn duy trì một khoảng cách với nhau, điều này làm cho Sa Lan thực không thoải mái. Nói không chừng Mạc Á sẽ tiêu trừ hiểu lầm, dù sao hai người kia thực sự không có chuyện gì cả.

Giờ cơm trưa, tuy Diệp Lăng vẫn ăn thức ăn của Chân Tiểu Yên, nhưng cũng không ngồi một chỗ với nàng, hơn nữa khi hắn tản bộ ngủ trưa, Chân Tiểu Yên cũng không đi cùng hắn.

Tuy rằng hai người bắt đầu tránh né nhau, bắt quả lại không thay đổi được gì, đơn giản là vì ở giữa còn có một nữ nhân tồn tại.

“Bọn họ nhất định là có chuyện, nhất định là đã làm chuyện gì rất có lỗi với người nên mới tách ra như vậy.” Sa Lan nói với Mạc Á như vậy.

“Ta sẽ phân rõ giới hạn với nàng!” Mạc Á nhìn mặt nhú mày, hắn đã đến điểm tới hạn .

...

“Vì sao? Vì sao phải chia tay?” Chân Tiểu Yên nhìn Mạc Á, hai mắt bắt đầu rơi lệ, nữ hài tử luôn dễ dàng bị thương rơi lệ, nàng cũng thật sự thích Mạc Á.

Nếu nói không có những hiểu lầm này bọn họ nhất định sẽ thành đôi.

“Vì sao? Người tự hỏi người xem, người để ý đến Diệp Lăng còn hơn cả bạn trai người là ta đây, người có nghĩ đến cảm thụ của ta không?” Mạc Á rút cuộc nhin không được .

“Ta không biết... Vì sao người không nói cho ta biết, chỉ cần người nói ra ta liền bảo trì khoảng cách với hắn ngay! Bây giờ ta đã giữ một khoảng cách với hắn rồi mà, chúng ta có thể không chia tay được không?” Chân Tiểu Yên rơi nước mắt nói.

“...” Mạc Á trầm mặc bởi hắn đột nhiên phát hiện một vấn đề, vấn đề từ chính hắn.

Kỳ thật hai người đến tình trạng ngày hôm nay cũng không phải vấn đề chỉ ở Chân Tiểu Yên, Mạc Á cũng có vấn đề, hắn vẫn không nói ra cảm thụ của mình, cũng không có ngăn cản Chân Tiểu Yên ở cùng một chỗ với Diệp Lăng.

Trên thực tế, chỉ cần hắn mở miệng, Chân Tiểu Yên nhất định sẽ chú ý tới vấn đề này, sẽ ngay lập tức sửa sai, tuy nàng vẫn để ý đến Diệp Lăng nhưng cũng sẽ không đến mức như vậy.

Có lẽ ngay từ đầu chuyện này đã là một sai lầm, bởi một cái vì ái mộ đến ngu ra, một cái là vì cảm động nên mới có vấn đề như vậy.

Sai lầm có sẵn, hơn nữa hai người lại không biết giải quyết vấn đề nên kết quả này là đương nhiên, hướng chỉ ở giữa còn có một nữ nhân –

“Nói cho người biết chẳng phải cũng thế, người ở chung với Diệp Lăng mấy tháng chả khác nào trên người Mạc Á!” Sa Lan sợ Mạc Á mềm lòng, lập tức nói, cũng chất vấn –

“Người có dám cam đoan mình từ nay về sau không gặp Diệp Lăng nữa, hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với hắn hay không?”

“Không! Diệp Lăng là bằng hữu tốt nhất của ta, ta sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà đoạn tuyệt với hắn!” Chân Tiểu Yên không chút do dự nói, chẳng sợ những lời này sẽ làm nàng mất đi tình yêu cũng không thể bỏ đi bằng hữu như Diệp Lăng được.

“Vậy trái lại nếu vì Diệp Lăng mà người phải đoạn tuyệt quan hệ với Mạc Á thì người sẽ làm sao?” Sa Lan rất xảo quyết hỏi hán.

“Này...” Chân Tiểu Yên do dự .

Tình huống này thực rõ ràng nói cho người khác biết một chuyện, Diệp Lăng quan trọng hơn Mạc Á !

“Đến đây là đủ rồi, chúng ta đi!” Mạc Á không muốn nói thêm gì nữa, kéo Sa Lan đi.

Chân Tiểu Yên nhìn Mạc Á rời đi, ngơ ngác đứng tại đó, nước mắt cũng lơ đãng chảy xuống, đây là nước mắt kỷ niệm lần đầu tiên biết yêu của nàng...

Chân Tiểu Yên rơi nước mắt, đầu óc trống rỗng. Chờ khi nàng khôi phục ý thức đã thấy mình đã đi đến bãi cỏ kia, mà Diệp Lăng đang nằm ngủ ở trên.

Vì thế nàng cứ như vậy ngồi bên cạnh Diệp Lăng, ôm hai đầu gối, tiếp tục chảy nước mắt, nàng vẫn chưa bình phục...

“Làm sao vậy? Khóc cái gì?” Diệp Lăng tỉnh lại, nhìn thấy Chân Tiểu Yên đang rơi lệ liền hỏi.

“Diệp Lăng... Ta thất tình!” Chân Tiểu Yên khóc nói.

“À, thất tình sao, có muốn mượn bả vai ta không, nói trước là không được lau nước mũi lên đấy!” Diệp Lăng rất làm khó cho mượn bả vai.

“Tên hồn đản nhà ngươi, hồn đản, hồn đản...” Chân Tiểu Yên gõ Diệp Lăng, gõ gõ mấy cái liền úp mặt vào bờ vai hấn khóc.

“Đừng khóc! Người xinh đẹp như vậy, chia tay là tổn thất của hấn!” Diệp Lăng nhẹ nhàng an ủi.

Chân Tiểu Yên tiếp tục khóc...

“Cóc ba chân khó tìm, nam nhân hai chân thì nơi nơi đều có, để ta giới thiệu cho ngươi một tên đẹp trai có tiền có thể cho!”

“Ta không cần...” Vẫn tiếp tục khóc.

“Vậy tìm cho ngươi một cái thiếu niên cao thủ đệ nhất thiên hạ.”

“Không cần, ta không cần...” Lắc lắc đầu, tiếp tục khóc.

“Vậy...”

“Ta không muốn cái gì cả, ta chỉ muốn khóc thôi, khóc đủ là được rồi...” Chân Tiểu Yên ôm Diệp Lăng, nằm tựa lên đầu vai hấn rơi lệ nói.

“Vậy ngươi cứ khóc cho đủ đi.” Diệp Lăng cũng không nói cái gì nữa, an vị trên cổ, tùy ý Chân Tiểu Yên ghé đầu vào vai hấn khóc, mà toàn bộ thân thể của nàng như dán lên người hấn.

Giờ khắc này thời gian như đình chỉ...

Toàn bộ thiên địa chỉ có hai người...

69. Chương 69: Thất Tình (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 69: Thất tình (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Một màn này bị một số người phát hiện, ngay từ đầu bọn họ không biết chuyện gì xảy ra, còn tưởng rằng Diệp Lăng lại khi dễ Chân Tiểu Yên mới làm nàng khóc.

Sau bọn họ biết được thì ra là vì nàng chia tay Mạc Á, bọn họ đều hiểu Chân Tiểu Yên thật sự thích Mạc Á, nếu không cũng sẽ không khóc lâu đến vậy.

Mà lúc đó bọn họ cảm thấy kết quả như vậy quả thực rất tốt, thậm chí có người còn cao hứng hô to nữa bởi người muốn theo đuổi Chân Tiểu Yên không ít, Chân Tiểu Yên chia tay chẳng phải có nghĩa là bọn họ có cơ hội hay sao.

“Nữ nhân đúng là làm từ nước, khóc lâu như vậy vẫn chưa dừng!” Diệp Lăng bắt đầu nhú mày, hơi khó chịu nói.

“Không sai biệt lắm...” Chân Tiểu Yên nức nở nói, cũng thử nhịn nước mắt lại, nhưng quá trình này vẫn thật lâu, lâu đến nỗi Diệp Lăng có chút không kiên nhẫn.

“Mụ béo, nhìn ta...” Diệp Lăng đột nhiên nói.

“Cái gì?” Chân Tiểu Yên khó hiểu, nhìn về phía Diệp Lăng...

“...” Nàng trầm mặc, mà ngay sau đó là...

“Ha ha... Diệp Lăng, người... Ha ha...”

Nụ cười mang theo nước mắt của nàng thoát nhìn trở nên rất đẹp, chỉ tiếc kẻ có phúc nhìn thấy cảnh này chỉ có một cái ngốc tử trì độn thôi.

Bất quá Chân Tiểu Yên cảm thấy có lẽ chỉ cần một mình hấn nhìn thấy là đủ rồi.

Mà cái gì làm cho Chân Tiểu Yên đột nhiên cười to không ngớt, tất nhiên là vì bộ mặt quỷ của Diệp Lăng, ách, là hấn làm mặt quỷ!

Nếu là người khác thì Chân Tiểu Yên tuyệt đối sẽ không cười to như vậy, ít nhất sẽ không tạm thời quên đi chuyện khác, nhưng Diệp Lăng chưa bao giờ từng làm mặt quỷ, cũng chưa từng dỗ nàng nên điều này làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc, cũng làm cho nàng tạm thời quên đi hết thảy.

Nàng cứ như vậy vừa khóc vừa cười...

“Được rồi, đừng khóc!” Diệp Lăng thu hồi mặt quỷ, nhẹ nhàng giúp Chân Tiểu Yên lau nước mắt, động tác vô cùng thân thiết, cũng thực tự nhiên.

“Không, ta muốn khóc nữa!” Chân Tiểu Yên quyết cái miệng nhỏ nhắn nói, sau đó nói rất nhỏ, dùng thanh âm chỉ có nàng nghe được bổ sung một câu: “Người phải tiếp tục dỗ ta!”

“Cái gì? Thôi, người đừng khóc nữa, ta xả giận giùm người, ta tìm người xử lý Mạc Á cho!” Diệp Lăng vỗ vỗ vai Chân Tiểu Yên, sau đó nói.

“Không cần! Như vậy người sẽ thực phiền toái ...” Chân Tiểu Yên thốt ra, mà lời này cũng làm cho chính cô ta ngậy người một hồi.

“Phiền toái cái gì, giết một cái Mạc Á ta còn gánh được! Hơn nữa, cho dù gánh không được thì sao, ta muốn giết hấn thì sẽ giết, ai bảo hấn làm người đau lòng!” Diệp Lăng chậm rãi nói, ngữ khí bình thản kia làm cho người ta nghe không ra được rốt cuộc hấn nói thật hay đang đùa.

“Quên đi, ta nghĩ ta đã hiểu được rồi, ta thích hấn! Bất quá không có nhiều như ta nghĩ! Mà có Sa Lan ở bên cạnh, cho dù hôm nay không chia tay thì sớm hay muộn cũng có kết cục như vậy!” Có lẽ vì đã khóc, cũng buông ra hết thảy nên Chân Tiểu Yên cũng đã thấy rõ được sự tình.

Nàng thấy rõ vấn đề của mình, thấy rõ vấn đề của Mạc Á, cũng thấy rõ vấn đề của Sa Lan nhưng nàng vẫn không thấy rõ được vấn đề của Diệp Lăng!

Ván cờ giữa nàng và Mạc Á nàng cũng đã bước ra được rồi, nhưng ván cờ giữa nàng và Diệp Lăng vẫn nhốt nàng ở trong!

“Người đã hiểu được rồi sao còn muốn khóc lâu như vậy?” Diệp Lăng khó hiểu hỏi.

“Ta khóc là vì quả thật ta thích hấn, ta đang thất tình, hơn nữa còn là mối tình đầu, ta không thể khóc sao?” Chân Tiểu Yên hỏi ngược lại.

“Như thế thì được, vậy người cứ tiếp tục... Ách, người đã khóc đủ rồi. Tốt lắm, mối tình đầu thường không có kết quả tốt, theo thống kê, đại bộ phận mối tình đầu cũng không phải tình yêu chân chính, thường thường chỉ là cảm tính mà thôi.”

“Đi thôi, trở về đi học!” Diệp Lăng phát tay, xoay người đi về phía phòng học, mà Chân Tiểu Yên thì bước nhanh theo hấn.

“Diệp Lăng...” Chân Tiểu Yên cầm lấy áo Diệp Lăng, nhẹ nhàng gọi.

“Chuyện gì?” Diệp Lăng cũng không quay đầu lại tiếp tục đi tới.

“Ta cảm thấy không cam lòng, cứ như vậy bị quăng đi!” Chân Tiểu Yên có chút oán hận nói.

“Lúc này ta nói tìm người xử lý Mạc Á thì người lại luyến tiếc.” Diệp Lăng trực tiếp trả lời.

“Kia...” Chân Tiểu Yên yếu yếu nói: “Có thể làm hấn với Sa Lan chia tay không...”

“Biện pháp thì không phải không có, chẳng qua cần thiết sao?” Diệp Lăng hỏi.

”Đương nhiên, đều là vì Sa Lan mà ta mới bị quăng bỏ cho nên ta sẽ không để cho nàng thoải mái, còn có, Mạc Á hấn dám vứt bỏ ta, ta cũng muốn bắt hấn ăn khổ.

Ngàn vạn lần không cần đắc tội nữ nhân, một lần nữa Diệp Lăng thăm thía câu này! !

“Ta có phải hay không thực quá phận... Thôi hay là quên đi, coi như ta chưa nói qua a.” Chân Tiểu Yên lập tức buông ra, nàng vẫn thiện lương như vậy, cho dù là đối với những người từng thương tổn nàng nàng cũng không đành lòng làm bọn họ chịu khổ quá mức.

“Mụ béo người chỉ biết thương người khác! Bất quá hữu thù bất báo phi quân tử, lần này bọn họ làm người khóc lâu như vậy, không thể cứ vậy mà bỏ qua được.” Diệp Lăng vỗ vỗ tay Chân Tiểu Yên, hai mắt nhìn về phía trước như có điều suy nghĩ...

“Người không được giết bọn họ, làm bọn họ bị thương cũng không, nhiều nhất xước ngoài da thôi.” Chân Tiểu Yên lập tức nói.

“Yên tâm đi, ta chỉ bắt bọn họ trả giá nhỏ thôi!” Diệp Lăng cười nói.

“Như vậy thì tốt— Kỳ quái, vì sao bầu trời bắt đầu tối vậy...” Chu Tiểu Yên đột nhiên nói.

Chỉ là trời bây giờ vẫn sáng trưng, làm gì có chút dấu hiệu nào mà đen với chả tối...

“Ban ngày ban mặt nói mớ cái gì đấy, trời rất đẹp mà... Mụ béo, mới sáng mà đã nói mớ rồi, trời hôm nay rất đẹp... Mụ béo, mụ béo...”

Đột nhiên đang lúc, Chân Tiểu Yên hoàn toàn ngã lên người Diệp Lăng, hôn mê.

“Chẳng lẽ chịu đả kích quá sâu?” Diệp Lăng ôm Chân Tiểu Yên vào trong lòng, sau đó bắt mạch xem tình huống, rất nhanh sau đó hấn đã phát hiện ra nguyên nhân, chỉ là nguyên nhân này làm người ta không nói được lời nào –

Đói đến hôn mê! !

“Bổn nha đầu, người lại không biết coi trọng thân thể mình, khóc lâu như vậy cũng không ăn gì cả.” Diệp Lăng xuất ra một cái bình thuốc nhỏ, đổ ra một viên, đưa vào trong miệng Chân Tiểu Yên, cũng đưa nước vào.

Đây là một loại Ích Cốc Đan rất thực dụng trong luyện đan thuật, chỉ cần một viên thuốc đủ để người ta không ăn gì mười hôm, chỉ cần uống nước là được.

Đương nhiên phí tổn của loại Ích Công Đan này rất cao, chế tác cũng không dễ dàng, nếu không trên đời này không còn người chết đói nữa!

Đồng thời Diệp Lăng cũng chuẩn bị không ít loại dược này, cũng đủ cho Châu Tiểu Yên một trăm ngày không ăn gì cũng được, ước chừng một trăm viên, tiêu phí không ít kim tệ của hấn, số tiền kia đủ cho Chân Tiểu Yên đau lòng vài lần.

Dược này cũng là đưa cho Chân Tiểu Yên dùng khi khẩn cấp, sợ nàng không kịp ăn cái gì thì có thể ăn cái này trước để phòng ngừa nàng té xỉu!

70. Chương 70: Vu Hãm (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 70: Vu hãm (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Lúc này Diệp Lăng lại phát hiện một vấn đề khác, đó là Chân Tiểu Yên bị đói lâm vào hôn mê rồi, vậy thì cho dù có dược cũng vô dụng, người đã ngất đi rồi thì uống thuốc cũng thế!

Bởi vậy, hẳn phải có người ở bên cạnh Chân Tiểu Yên, tuyệt đối không thể để cho nàng ở một mình một người được!

Cho Chân Tiểu Yên ăn Ích Cốc Đan xong Diệp Lăng lại cõng nàng trên lưng, đi về phía phòng học. Vì ngứa xỉu rồi nên nàng sẽ không tỉnh lại ngay được, đây là Ích Cốc Đan chứ không phải là Thần Đan.

“Bà béo, người cứ nhìn xem, ta sẽ làm cho bọn họ muốn khóc cũng khó! !”

Lúc này Diệp Lăng nói trừng phạt bọn họ, nguyên bản hẳn chỉ muốn cấp hai người Mạc Á một cái giáo huấn nho nhỏ, chịu ít đau đớn về da thịt mà thôi, bây giờ thì không có đơn giản như vậy nữa...

Hôm nay Diệp Lăng phá lệ đưa Chân Tiểu Yên về tận nhà, mà lúc đó Chân Tiểu Yên đã sớm tỉnh lại rồi, nàng cảm thấy thực mê hoặc, không hiểu vì sao Diệp Lăng lại tự mình đưa nàng về.

Mà Diệp Lăng bắt nàng sau này tìm mộ người bạn mà chơi hoặc là bảo thị nữ trong nhà cùng vào học chung, phí dụng hẳn bỏ.

Chân Tiểu Yên tựa hồ hiểu được ...

Ngày hôm sau, Diệp Lăng bắt đầu chấp hành kế hoạch của hẳn, bước đầu tiên là hóa trang đã, làm cho người ta nhận không ra mình. Trong võ lâm bảo khổ có một môn tuyệt kĩ là Dịch Dung Thuật! !

Tuy hẳn không rất tinh thông món này nhưng cũng coi như hiểu được một ít da lông!

“Diệp Lam Vũ, Diệp Lăng đâu?” Thất công chúa nhìn thấy chỉ có một mình Diệp Lam Vũ đến, không thấy Diệp Lăng đâu nên mở miệng hỏi.

“Hắn nói không thoải mái, hôm nay không tới.” Diệp Lam Vũ hồi đáp.

Bởi vì sợ bị người khác nhận ra nên Diệp Lăng cũng không cùng đi học với Diệp Lam Vũ như ngày thường mà lấy cớ nói hôm nay mình hơi mệt ên không đến trường.

Nếu đi cùng với Diệp Lam Vũ thì ai chả biết hẳn là Diệp Lăng!

“Sao lại mệt, có nặng lắm không?” Thất công chúa khẩn trương hỏi.

“Đừng lo, chỉ là thấy hơi mệt chút thôi, nghỉ ngơi một chút là được.” Diệp Lam Vũ trả lời, hiển nhiên nàng đã tự mình kiểm tra tình huống của Diệp Lăng rồi.

“Ta đến xem hẳn một chút đây...” Thất công chúa muốn đi, bất quá lại bị Diệp Lam Vũ ngăn trở.

“Không cần, hẳn nói chờ sau khi phục sẽ đi ra ngoài làm một vài việc.”

“? ? Có phải hẳn tìm cái cớ để không đến học viện hay không? Hay lại muốn chạy tới đấu giá hội chơi?” Thất công chúa hoài nghi nói, mặc dù có một ít khác biệt, bất quá nàng lại đoán gần đúng.

“Cũng chẳng biết nữa, thôi cứ theo ý hẳn đi.” Diệp Lam Vũ mặc kệ.

...

Diệp Lăng lấy một hình tượng hoàn toàn mới - “u sầu nam tử” xuất hiện trước cửa học viện, người này đi đến trước cửa học viện, nơi mà tất cả đệ tử chắc chắn phải đi qua! !

Bộ dáng của “u sầu nam Diệp Lăng” vẫn còn có phong độ là một thiếu gia quý tộc, bất quá không ai có thể nhận ra hẳn là Diệp Lăng, ít nhất từ bề ngoài không ai có thể nhìn ra dung mạo hẳn và Diệp Lăng giống nhau chỗ nào.

Diệp Lăng rất có tin tưởng với dịch dung thuật của mình, hẳn tin rằng cho dù lão mẹ mình đến đây cũng sẽ không nhận ra mình là ai...

Nhưng mà...

“Diệp Lăng, người đang làm cái gì vậy?” Chân Tiểu Yên rất kỳ quái nhìn “u sầu Diệp Lăng”.

“...” Diệp Lăng trầm mặc một hồi, sau đó giả vờ nhìn quanh, làm bộ như đang tìm một nhân sĩ tên “Diệp Lăng”.

“Người đang làm cái gì vậy, tại sao lại trở thành như vậy, còn giả vờ không biết ta nữa?”

“... , ta thật sự không biết người, tiểu thư, người nhận sai người rồi!” Diệp Lăng dùng nội lực thay đổi âm thanh của mình, làm cho người khác không nghe ra được thanh âm của hắn.

“? ?” Chân Tiểu Yên ngẩn người, trong lúc nhất thời hoài nghi mình có phải nhận sai người hay không.

“Người làm gì vậy! Đừng giả bộ nữa, cho dù người hóa thành tro ta cũng nhận ra! !” Chân Tiểu Yên có chút tức giận nói.

“... , bà béo, làm sao người nhận ra được ta vậy, bất quá nếu ta đã giả dạng thành như vậy thì người không biết học thông minh hơn một chút giả vờ không biết ta à? Ta đang có chuyện cần làm, người cũng đừng kêu nữa!” Diệp Lăng chỉ có thể nhỏ giọng trả lời, ngoài mặt cũng giả bộ như không biết.

“Người... Thực xin lỗi, ta nhận sai người!” Chân Tiểu Yên tuy rằng không rõ Diệp Lăng muốn làm gì, nhưng nếu Diệp Lăng đã nói như vậy thì nàng cũng giả bộ như mình nhận sai người sau đó chạy lấy người không nhìn đến Diệp Lăng nữa.

May mắn vừa rồi những người chung quanh không chú ý đến một màn này, nếu không thân phận của Diệp Lăng sẽ bị tạc phả!

Mà lúc này Diệp Lăng lại không rõ lắm vì sao dịch dung thuật của mình cũng không kém a, sao lại bị Chân Tiểu Yên liếc mắt một cái liền nhận ra?

Không biết, Chân Tiểu Yên cũng không biết, nàng chỉ cảm thấy đó là Diệp Lăng, cũng không biết là vì nguyên nhân gì!

Làm cho Diệp Lăng không nói được nên lời là... Chân Tiểu Yên cũng không phải là người duy nhất, thân phận của mình cũng dễ dàng bị người khác phát hiện...

“Tiểu hồn dẫn, người không phải ở nhà sao?” Diệp Lam Vũ phát hiện “u sầu Diệp Lăng”, cũng đồng dạng liếc mắt một cái liền nhận ra.

“Diệp Lăng, người đang chơi trò gì vậy? Muốn hát hay muốn diễn tuồng?” Thất công chúa cũng “nhìn cái biết ngay”.

“Ta dựa vào! !” Diệp Lăng có điểm không rõ, không lẽ hắn dịch dung thật sự thất bại như vậy, sao ai cũng có thể nhận ra... Chuyện đến nước này cũng chỉ có thể tốc chiến tốc thắng thôi.

“Các người đều làm bộ như không biết ta đi, ta có chuyện cần làm, các người chỉ cần ở một bên nhìn, hiểu chưa?” Diệp Lăng bắt đầu dĩ nhiên nói.

Ngay cả Chân Tiểu Yên cũng có thể liếc mắt liền nhận ra hắn thì Diệp Lam Vũ càng không phải nói, mà Thất công chúa thì không khác Diệp Lam Vũ lắm!

Sớm biết rằng như vậy thì lúc này đi cùng Diệp Lam Vũ cho khỏe, còn tưởng rằng nàng sẽ nhận không ra, kết quả liếc qua liền nhìn thấu. Nhưng mà sao lúc này nàng chỉ mới đến cửa? Theo lý thuyết hắn là đã sớm đi vào rồi mới đứng chứ.

Có lẽ là ông trời an bài, vừa rồi Diệp Lam Vũ gặp Thất công chúa tại cửa, sau đó hai người hàn huyên vài câu, lại gặp được vài người nữa rồi đàm luận một ít việc nên vẫn ở ngay cửa chứ chưa vào.

“Thất công chúa, vừa rồi chúng ta nói ...” Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa lại bắt đầu thảo luận chuyện vừa rồi, làm bộ như mình chưa có nói chuyện với Diệp Lăng.

Ứng biến của hai người bọn họ hơn Chân Tiểu Yên rất nhiều, rất cẩn thận. Cho dù vừa rồi có người chú ý tới cũng sẽ cho rằng hai nàng chưa từng nói chuyện với Diệp Lăng.

Mà các nàng vừa thảo luận đồng thời cũng vụng trộm chú ý Diệp Lăng. Bởi các nàng thực muốn biết Diệp Lăng định làm trò gì.

Đợi thật lâu sau Diệp Lăng vẫn không có động tĩnh gì, nhìn dáng vẻ của hắn tựa hồ đang chờ người, mà ba cô gái lúc này cũng đã đến cực hạn rồi, nếu vẫn tiếp tục chờ ở đây tất sẽ khiến cho người khác hoài nghi mà các nàng lại không muốn bỏ qua chuyện của Diệp Lăng.

Bất quá may mà người Diệp Lăng chờ đã xuất hiện - là Mạc Á và Sa Lan, hai người như hình với bóng kết đôi đến trường!

“Không tốt, chẳng lẽ hắn muốn giết bọn họ?” Trong lòng Chân Tiểu Yên căng thẳng, nàng đoán Diệp Lăng dịch dung vì không cho ai biết chuyện này là hắn làm, mà nàng đoán chuyện này là ám sát hai người bọn họ.

Nàng đang định vọt lên trước ngăn cản lại nhưng rất nhanh liền nhớ đến lời Diệp Lăng nói nên đành nhịn lại, đứng một bên lo lắng nhìn...

Nàng thấy Diệp Lăng bước về phía hai người Mạc Á, sau đó vươn tay ra...

“Ba!” Diệp Lăng tát lên mặt Sa Lan, thanh âm thanh thúy này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người ở đây, tất cả ánh mắt đều tập trung vào ba người Diệp Lăng!

71. Chương 71: Vu Hãm (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 71: Vu hãm (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Hắn xả giận giùm ta sao?” Chân Tiểu Yên nhìn thấy như vậy thở dài nhẹ nhõm một hơi, ít nhất có thể nhìn ra được Diệp Lăng cũng không phải muốn giết hai người, tuy vẫn không biết mục đích thật sự của hắn là gì.

“Sa Lan này chẳng lẽ đắc tội đệ đệ?” Diệp Lam Vũ nhíu mày, đem Sa Lan xếp vào nhân sĩ không thân thiện, có thể tiến hành trả đũa.

“Hừ!” Thất công chúa cũng không cao hứng, nàng chưa từng nhìn thấy Diệp Lăng tát ai chứ đừng nói là nữ hài tử, nàng cho rằng Sa Lan này nhất định đã làm chuyện không thể tha thứ!

Nàng cũng như vậy, chán ghét Sa Lan!

Mặc kệ nói thế nào thì nói, bây giờ tất cả mọi người đều tò mò một sự kiện - vì sao Diệp Lăng muốn đánh Sa Lan một bạt tai!

“Người là ai! ” Mạc Á một tay bắt lấy tay của Diệp Lăng, lạnh lùng hỏi.

Lúc này Diệp Lam Vũ và Thất công chúa lập tức làm ra phản ứng, chuẩn bị dùng ma pháp oanh tạc Mạc Á bởi trong mắt các nàng Diệp Lăng là một người thường không có vũ kỹ, không có ma pháp, hắn bị người bắt lấy, như vậy có thể sẽ bị thương!

Mà các nàng không biết là Diệp Lăng cố ý để Mạc Á bắt lấy tay mình, muốn ra vẻ mình thực bình thường...

Nhưng chuyện sau đây các nàng lại càng không bao giờ nghĩ đến...

“Người thực độc ác, người nữ lòng nào làm phá bỏ đứa con của chúng ta! ” Diệp Lăng chỉ vào Sa Lan la lớn, vẻ mặt rất u sầu, ngữ khí cũng ưu thương vạn phần.

“! !”

Lập tức toàn trường im lặng, tất cả mọi người ngây dại, bị Diệp Lăng nói một câu như long trời lở đất kia làm ngẩn người, nhất là Diệp Lam Vũ tam nữ, còn có hai người Mạc Á.

Mạc Á ngây dại, mà Diệp Lăng thừa dịp này giãy tay ra, sau đó không nói hai lời bỏ chạy, trước khi người khác còn chưa kịp phản ứng hắn cũng đã “bốc hơi” rồi!

Có đôi khi có một số việc chỉ cần một câu nói là đủ rồi, một câu nói kia phỏng chừng có thể làm cho Sa Lan và Mạc Á nổi điên, mà Diệp Lăng nói xong liền bỏ chạy làm cho Sa Lan nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch! !

“Xôn xao...”

Toàn trường bắt đầu ồ lên...

“Không phải đâu, nguyên lai Sa Lan là một dân oa đấng phụ như vậy...”

“Thật sự là việc sốc nha, ngay cả đứa nhỏ cũng có nữa...”

“Mạc Á thật đáng thương, không nghĩ tới Chân Tiểu Yên chẳng là gì cả, chân chính ngư bực mới là Sa Lan nha...”

“Đáng thương cho Mạc Á, toàn thân cũng đã là màu xanh lá ...”

“ ... ”

...

“Tiểu hồn đản này thật sự là rất vô sỉ! !” Diệp Lam Vũ nhìn tình cảnh này chỉ có thể bội phục công phu hại người của đệ đệ mình.

“Hắn học được mấy cái này lúc nào?” Thất công chúa nghi hoặc.

“Diệp Lăng... Người thật đúng là cái gì cũng dám làm, bất quá ta thực thích.” Chân Tiểu Yên hơi hơi cười.

...

“Không phải, không giống như các người nghĩ đâu, ta không biết hắn! Người cho ta...” Sau khi Sa Lan kịp phản ứng, bắt đầu lớn tiếng phủ nhận đồng thời cũng muốn bắt Diệp Lăng giải thích, kết quả lại phát hiện Diệp Lăng đã sớm không có tâm hơi.

“Đúng vậy, người không biết hắn, chỉ là có một đứa nhỏ với hắn mà thôi!” Một người miệng có điều độc ác châm chọc.

“Không có, ta không có đứa nhỏ với hắn... Mạc Á, người phải tin tưởng ta!” Sa Lan lắc đầu nguây nguẩy, cầm tay Mạc Á, nước mắt cũng sắp tuôn trào.

“Ta tin tưởng người, người không phải là người như thế, không biết người này từ đâu xuất hiện nữa.” Mạc Á nhủ mảy, tựa hồ phát hiện Diệp Lăng có vấn đề, bất quá rốt cuộc hắn có tin tưởng trăm phần trăm là Sa Lan vô tội hay không thì cũng là một vấn đề đáng giá nghiên cứu.

Nói thì nói thế, nếu Diệp Lăng không tiếp tục làm một ít trò khác thì chuyện này cũng chỉ là một vấn đề nho nhỏ mà thôi, hắn là không tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng cả.

Đương nhiên, Diệp Lăng không có khả năng chỉ có như vậy thôi, hắn còn chiêu sau...

Giờ cơm trưa, Diệp Lăng lại hóa trang thành người khác, sau đó đi vào trong phòng ăn. Mà lúc này cũng không ngoại lệ, hắn lại bị Diệp Lam Vũ và Thất công chúa nhận ra, bất quá hai người đã trải qua chuyện khi sáng nên cũng giả bộ như không thấy.

“Hỏi các người một chuyện, học viện chúng ta có một tài tử xinh đẹp đi nạo thai, đây là một y sư vô tình tiết lộ, các người có biết nữ nhân tài ba này là ai không?” Diệp Lăng đứng trong đội ngũ lấy thức ăn, nhỏ giọng nghị luận với người khác..

“Không cần hỏi, nữ nhân tài ba này nhất định là Sa Lan, buổi sáng có người từng nói qua chuyện này, bây giờ thoát nhìn tựa hồ là thật sự có chuyện này.”

“Nguyên lai là nàng, nàng cho dù là có cũng có sao đâu, chẳng lẽ Mạc Á không muốn đứa bé này sao.” Diệp Lăng làm bộ như kinh ngạc nói.

“Nếu là của hắn thì chẳng có gì cả, đáng tiếc là đứa bé này không phải của hắn.”

“Không phải đâu! Chẳng lẽ Sa Lan còn có quan hệ với nam nhân khác?”

“Đúng vậy...”

...

Trên bàn ăn, Diệp Lăng tìm thấy một cái bàn có một đám nữ nhân nhìn qua có vẻ thực nhiều chuyện, quả nhiên đám nữ nhân này đang đàm luận chuyện của Mạc Á và Sa Lan, hơn nữa cũng đã chiếm được tin tức mới nhất rồi: Có người đã “xác nhận” Sa Lan từng phá thai!

“Các người nói nam nhân kia của Sa Lan là ai?”

“Ta biết, nghe nói là một ‘u sầu công tử’, ánh mắt u sầu kia có thể làm cho rất nhiều cô gái lâm vào điên đảo...” Diệp Lăng bắt đầu khích lệ hình tượng khác của mình, mà lúc này hẳn không hề nói về chuyện Sa Lan nạo thai nữa.

“Thật vậy chẳng? Thế thì chẳng trách...”

...

Trên đường đi...

Trên sân thể dục...

Ở bất cứ chỗ nào của học viện...

Diệp Lăng dùng những gương mặt khác nhau bắt đầu truyền bá những tin tức này, làm chuyện này càng ngày càng có vẻ chân thật, đến cuối cùng –

Miệng nhiều người xói chảy vàng(*)! !

Lần này vấn đề giữa Mạc Á và Sa Lan không còn là nhỏ nữa, nhìn tình trạng của hai người là hiểu, một cái nghiêm mặt không nói câu gì, một cái chảy nước mắt cầu xin người yêu tin tưởng.

Lúc này tâm của Sa Lan như rơi vào địa ngục, dày vò không dứt, nàng rất muốn toàn bộ thế giới có thể yên tĩnh lại, như vậy sẽ không có nhiều lời đồn thổi như vậy nữa!

Nàng cũng thực muốn biết rốt cuộc vì sao lại như vậy, chính mình rõ ràng không có cái gì, vì sao lại bị người ta càng nói càng giống thực, hơn nữa còn có rất nhiều người đưa ra một ít “chứng cứ”, mà những chứng cứ này nàng cũng không thể giải thích được bởi căn bản không ai có thể nói ra cụ thể chứng cứ kia ở đâu.

...

Chạng vạng, trên đường từ học viện trở về, đệ tử nào cũng vội vàng vàng chạy để sớm về nhà, mà mọi người khi đi đến chỗ hai người nào đó ít nhiều sẽ đi chậm lại, sau đó nhìn về phía hai người...

Hai người này là Mạc Á và Sa Lan, không thể nghi ngờ, hôm nay họ đã trở thành người được chú ý nhất Hoàng Gia Học Viện, cũng vì vậy nên chuyện Chân Tiểu Yên chia tay cũng tạm thời bị xem nhẹ.

Có lẽ cũng vì vậy mà hôm nay Diệp Lăng rất vội vàng...

“Diệp Lăng...” Chân Tiểu Yên ở xa xa hai mắt sáng lên bởi Diệp Lăng đang đi về phía mình.

“Chào, các người khỏe, Sa Lan, nghe nói người có đứa nhỏ rồi, chúc mừng chúc mừng!” Diệp Lăng bắt đầu chào hỏi chúc mừng với Mạc Á và Sa Lan.

(*) chỉ sức mạnh ghê gớm của dư luận

72. Chương 72: Nan Đề Của Hoàng Đế (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 72: Nan đề của hoàng đế (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“ . . ”

Tiểu tử này cố ý à?

Tất cả mọi người ngây ra, bọn họ đều hoài nghi Diệp Lăng cố ý qua kích thích người khác, tuy rằng lấy tính cách của Diệp Lăng thì rất khó có thể xảy ra.

Theo mọi người nghĩ, Diệp Lăng nhất định hiểu sai, cho rằng đứa nhỏ của Sa Lan là con của Mạc Á cho nên mới làm trò chúc mừng trước mặt Mạc Á.

Hiểu mọi người sẽ nghĩ như vậy nên Diệp Lăng mới trực tiếp đến hỏi như vậy, hẳn phải tiếp tục xát vào ít muối trên miệng vết thương của hai người. . .

“Diệp Lăng. . .” Chân Tiểu Yên có chút vô lực, bước nhanh hơn, muốn kéo Diệp Lăng chạy lấy người.

“Tiểu Thất, từ lúc nào tiểu tử này trở thành hư hỏng như vậy?” Vừa hay cũng ở đây, Diệp Lam Vũ nói với Thất công chúa bên cạnh.

“Ta làm sao mà biết, người cũng không biết a. Còn có, sao lại gọi ta là tiểu Thất?” Thất công chúa rất tò mò với tên xưng của mình.

“Dù sao sau này người cũng là đệ muội của ta, gọi người tiểu Thất thì sao, chẳng lẽ người còn muốn bãi cái giá công chúa của người với chúng ta sao?” Diệp Lam Vũ nói.

“Tự nhiên sẽ không, chỉ là ta cảm thấy tên tiểu Thất có điểm giống như ta là lão bà thứ bảy của hắn ấy, ta lại là lão đại nha.” Thất công chúa có chút bất mãn nói.

“Yên tâm, vị trí lão đại của người không ai cướp đoạt nổi đâu, người còn muốn giúp hắn ‘trấn thủ’, đừng để hắn lấy những nữ nhân không ra gì.” Diệp Lam Vũ nắm lấy tay của Thất công chúa, tựa hồ như muốn đem một cái nhiệm vụ gian khổ cho Thất công chúa vậy.

“Ấn! Ta sẽ !” Thất công chúa có điểm nghiêm túc nói.

Hai người nói đến đây liền thoát ly vấn đề lúc này, nhảy đến vấn đề mà Diệp Lăng vẫn không thèm để ý này, hẳn không có để hôn nhân của hắn và Thất công chúa trong lòng, hẳn hoàn toàn chưa nghĩ đến một ngày kia mình sẽ kết hôn với Thất công chúa

Đương nhiên, Thất công chúa tuy rằng nghĩ nhất định mình sẽ gả cho Diệp Lăng nhưng cũng không chắc mình sẽ yêu hắn!

“Tỷ, ta tới đón người về nhà! Thất công chúa đã ở a, vậy người cứ tự mình đi về, ta không tiễn đâu.” Diệp Lăng thực không khách khí nói.

“Người. . .” Thất công chúa lâm vào chần chẫn, “Người không thể gọi ta cùng trở về nhà sao?”

“Hả, muốn cùng nhau đi về thì đi a.” Diệp Lăng vô tình nói.

“Ta cũng muốn đi cùng...” Chân Tiểu Yên nói nói.

“Không được, người về nhà nhanh đi, nếu không tật xấu của người lại tái phát thì rất phiền toái.” Diệp Lăng quả quyết cự tuyệt.

“Người có còn muốn ăn cơm trưa không?” Chân Tiểu Yên cười nói, hoàn toàn không sợ Diệp Lăng cự tuyệt.

“Khụ khụ, người cũng cùng đi a, bao giờ chán thì ta đưa người về, nếu không về thì cứ ở lại cái phòng kia đi.” Diệp Lăng lập tức thay đổi chủ ý, cũng rất hào phóng cho Chân Tiểu Yên ở lại.

“ . . ” Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa nhìn nhau không nói gì, bất quá các nàng lại càng xác định thêm một chuyện đó là muốn trói chặt tâm của nam nhân thì phải nắm được dạ dày của hắn.

Xem ra ta cũng phải đi học trù nghệ - hai người đồng thời nghĩ, vì mục đích khác nhau bọn họ quyết định đi thử cái lĩnh vực mới mẻ này.

“VẬY còn bọn họ...” Bà cô gái nhìn thấy Diệp Lăng muốn chạy lấy người nên có điểm tò mò hỏi, “bọn họ” của các nàng tự nhiên là Mạc Á và Sa Lan đáng thương.

“Bọn họ không phải tốt lắm sao? Nhìn xem, ân ái đến nhường nào. . .” Diệp Lăng vô tình nói.

“Cái này cũng kêu ân ái?” Tam nữ đồng thời hỏi.

“Đánh là thương mắng là yêu. . .”

“ . . .”

. . .

“Bà. . .” Sa Lan tát Mạc Á một cái, thương tâm khóc hô.

“VÌ sao người không tin tưởng ta, ta không có làm như vậy!”

Sở dĩ nàng hạnh động như vậy vì vừa rồi Mạc Á đã nói những lời không hay lắm, mà có lẽ nàng không nghĩ tới lời nói tiếp đây mới càng làm cho nàng thêm thương tâm khổ sở.

“VÌ sao phải tin tưởng người khi người ở bên ta cũng đã là một nữ nhân chứ không phải là một thiếu nữ!” Mạc Á lạnh lùng nói.

“Xôn xao. . .” Hiện trường trầm xuống, tuy Mạc Á không có nói rõ ra nhưng tất cả mọi người đều hiểu được ý hẩn.

“Người. . . , Mạc Á, ta hận người. . .”

Lúc này tâm của Sa Lan đã hoàn toàn vỡ nát. Lúc này nàng hối hận vì sao mình không bảo trì một thân trong trắng, nếu không cũng sẽ không xảy ra hiểu lầm như vậy.

Lúc này nàng mới hiểu được lời người ta thường nói, nữ nhân không nên dễ dàng giao thân thể của mình cho nam nhân, cho dù là mình thích cũng phải nhìn rõ xem hắn có thể chiều cổ, yêu thương mình cả đời không thì mới có thể giao cho hắn. . .

. . .

“Bà béo, may mà người đủ cổ hủ nếu không người sẽ chịu thiệt a, người như Mạc Á không thích hợp với người!”

“Không nghĩ tới hắn sẽ là người như vậy, lúc trước quả thật ta có mắt như mù.”

“Người biết là tốt rồi, sau này có muốn tìm cũng phải tìm nam nhân thật tốt như ta ấy.”

“Đi đi, người mà là nam nhân tốt à, đừng quên lúc trước chính người đẩy ta vào hố lửa! !”

“Uy uy, cái đó là thành toàn người, cho người có thể hoàn toàn phóng ra tình cảm của mình nếu không người đã sớm trở thành một cái biến thái!”

“Người mới biến thái. . . Hừ! !”

. . .

“Kia... Diệp Lăng, lần này có phải là người muốn để ta nhìn xem bộ mặt thật của Mạc Á không?”

“Ân, đúng vậy!”

“Người trả lời nhanh như vậy à, sao ta cảm giác được lần này chỉ là đúng dịp?”

“Ha hã, có sao?”

“ . . .”

. . .

Bởi vì sự kiện lần này Sa Lan bị mọi người cho rằng là một nữ nhân lăng lợ, tuy vẫn có nam nhân theo đuổi, bất quá đều là chơi đùa cho vui chứ không một ai thật tâm cả!

Đến cuối cùng, Sa Lan chỉ có thể lấy luyện kim thuật ra để tự tê liệt chính mình, hoàn toàn từ bỏ tình cảm, ngày càng trở nên lạnh lùng!

Mà Mạc Á cũng không khá hơn chút nào, phong độ ngày xưa trong nháy mắt đã bị hủy, các nữ sinh không còn cuồng nhiệt theo đuổi hắn nữa, nhân khí tụt dốc, vị trí Tứ đại công tử cũng bị người khác cướp mất.

. . .

Kể tạo ra kết cục này - Diệp Lăng đâu? Lúc này hắn đang bị một người làm phiền.

“Thập Tam, ngươi nghĩ biện pháp cho ta đi!” Thất ca vẻ mặt cầu xin nhìn Diệp Lăng.

“Chuyện của mình thì tự mình giải quyết, ta mặc kệ ngươi!” Diệp Lăng trực tiếp cự tuyệt nói.

“Ta giải quyết không được mới đến hỏi ngươi, chuyện này chỉ có ngươi có thể làm được, ngươi là luyện kim thiên tài a!” Thất ca nhìn Diệp Lăng, trong mắt toát lên vẻ đáng thương hề hề nhìn mình.

Trải qua sự kiện Chân Tiểu Yên, luyện kim thuật của Diệp Lăng đã chiếm được vị trí đứng trong lòng mọi người, cũng khiến cho không ít người chú ý.

“Giải quyết không được thì sao, cũng không phải là chuyện của ngươi.” Diệp Lăng vẫn như cũ cự tuyệt.

“Thập Tam a, đây là việc liên quan đến hạnh phúc cả đời của ca ca ngươi, Thất tẩu của phải dựa vào ngươi mới có thể quá cửa.” Thất ca càng đáng thương hơn nói.

“Hạnh phúc của mình phải tự mình cố gắng chứ!”

“Ta đang cố gắng này! Bây giờ là cố gắng rồi còn gì!” Thất ca tiếp tục dây dưa.

“. . . , thật sự không muốn để ý đến ngươi.” Diệp Lăng có chút vô lực nói.

“Ngoan, Thập Tam, ngươi đã đáp ứng với ca ca rồi a.” Thất ca không ngừng “cố gắng”.

“Được rồi được rồi, đã biết rồi. Bên tẩu tử tương lai rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì sao lại hội ngộ đến vấn đề kỳ quái như vậy.” Diệp Lăng bất đắc dĩ nói.

73. Chương 73: Nan Đề Của Hoàng Đế (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 73: Nan đề của hoàng đế (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Còn không phải là vì Hoàng Thượng nhàm chán, lấy cớ phải khảo nghiệm trí tuệ một chút, giao cho một người một đạo nan đề a.” Thất ca nói.

“À, hóa ra là vậy. Vậy thì chờ ta nghĩ lại một chút...” Diệp Lăng gật gật đầu nói.

“Ngươi cứ từ từ nghĩ đi, bất quá nên ‘hơi nhanh’ một chút, thời hạn chỉ có ba ngày!” Thất ca ngượng ngùng thúc dục.

“Đã biết, ta sẽ mau chóng nghĩ biện pháp.” Diệp Lăng khoát tay nói.

“Nhất định phải nhớ kỹ, đừng quên . . .”

“Còn nói nhiều nữa thì ta quên mất đấy! !”

“. . .” Thất ca lập tức ngậm miệng lại.

. . .

Mục tiêu: Làm cho một đoạn đường nơi quảng trường sầm uất không còn ai đi lại nữa!

Điều kiện: không được phá hư đường xá, không thể đặt cái gì đó trên đường, cũng không thể phong tỏa khu vực...

Mục tiêu thì đơn giản nhưng vì điều kiện lại trở nên khó khăn. Vậy nên đám người Thất ca của Diệp Lãng và Thất tẩu “tương lai” nghĩ đến vỡ đầu cũng không ra biện pháp đành phải xin Diệp Lãng giúp đỡ.

Mà bọn họ xin Diệp Lãng giúp đỡ cũng không phải chỉ vì Diệp Lãng là một “luyện kim thiên tài” mà còn vì vận khí của Diệp Lãng, muốn nương theo vận khí của hắn để qua cửa này.

Thất cả của Diệp Lãng thậm chí tin rằng cho dù Diệp Lãng không nghĩ ra biện pháp gì, không có cải biến mất cứ gì nhưng chỉ cần hắn tham dự chuyện này thì mọi người sẽ thực thần kỳ dời đi chỗ khác.

Nữ thần may mắn, lần này nhất định người phải nhìn cục cưng của người, ngàn vạn lần đừng đi!

Thất ca cảm thấy vì không có quy định thời gian cho nên có thể lựa chọn thời điểm ít người, có khi may mắn không có ai qua lại, dễ dàng vượt qua thời gian quy định.

Nhưng mà Thất ca và Thất tẩu tương lai cũng hiểu được rằng nếu tuyển thời điểm như vậy thì có lẽ Hoàng Đế sẽ phái người đi qua hoặc là người khác phái. Cũng không có quy định người quan sát không được phép đi qua.

Mà ý của bọn họ cũng là nghĩ biện pháp trong khoảng thời gian này, đối với thời điểm có nhiều người thì bọn họ nghĩ cũng không nghĩ tới.

Đến chạng vạng tối, Diệp Lãng nói cho Thất ca mình đã nghĩ ra biện pháp...

“Cái gì? Ngày mai, lúc người qua lại nhiều nhất thì bảo Hoàng Thượng bọn họ chạy tới xem?” Thất ca kinh ngạc hỏi, giống như ở trên vừa nói, hắn không nghĩ tiến hành trong khoảng thời gian này.

“Đúng vậy, nhiều người mới có lợi cho chúng ta, ít người ngược lại sẽ thực phiền toái. Còn có, phải chọn ở ban ngày, khi ánh sáng mặt trời thật chói chang cơ.” Diệp Lãng gật gật đầu, hồi đáp.

“Người muốn làm cái gì? Ta phải nhắc nhở người là chúng ta không thể làm cái gì cả thì làm sao có thể làm cho người ta đi đường khác, chừa ra một khoảng đất trống như vậy?”

“Ai nói cái gì cũng không thể làm, nếu cái gì cũng không thể làm thì Hoàng Thượng còn đưa ra vấn đề này làm gì?” Diệp Lãng mỉm cười: “Người yên tâm đi, ta nhất định sẽ cho người một câu trả lời thuyết phục, dù sao cho dù ta thất bại thì các người cũng còn đến hai ngày, chẳng phải nói là không hạn chế số lần sao?”

“Cũng đúng. . .” Thất ca gật đầu nói, những đạo nan đề của Hoàng Đế đều giống nhau, có thể thử nghiệm nhiều lần!

Ngày hôm sau, đoàn người Hoàng Đế mặc thường phục đi vào quảng trường náo nhiệt, nơi dòng người qua lại nhiều nhất, ngừng lại, chuẩn bị khảo nghiệm đáp án.

“Các người xác định tiến hành ở đây sao?” Hoàng Đế nhíu mày hỏi.

Khi Hoàng Đế đưa ra vấn đề này tựa hồ cũng đã nghĩ qua đáp án, nhưng lại chưa từng nghĩ đến dạng thời gian và hoàn cảnh như thế này.

“Vâng. . .” Thất tẩu tương lai gật đầu, sau đó nhìn về phía Thất ca, mà Thất ca cũng chỉ có thể cười khổ, bây giờ hắn cũng chỉ có thể tin tưởng biện pháp của Diệp Lãng có thể thành công thôi.

“Vậy các người bắt đầu đi!” Hoàng Đế có chút chờ mong nói, hắn cũng muốn nhìn xem đến tột cùng con gái mình có biện pháp gì.

“Diệp Minh. . .”

“Ta đã biết. . .” Thất ca đi đến một chỗ, sau đó xóc lên những thứ che đậy phía trên, ở dưới lại xuất hiện

Một cái hắc động thật sâu!

“Dựa vào, đã nói không được phá hư mặt đất, Thập Tam tiểu tử người chơi trò gì vậy, muốn đùa chúng ta sao? Mau lăn ra đây cho ta!” Thất ca lập tức quát.

“Cái gì vậy, người đừng vội, người làm như vậy chẳng phải nói cho người ta biết chuyện này là ta làm sao.”
Nguyên bản tránh ở đằng sau uống trà, Diệp Lăng có điểm bất đắc dĩ hồi đáp.

“ . . .” Lúc này đoàn người Hoàng Đế mới phát hiện sự tồn tại của Diệp Lăng, mới hiểu ra nguyên lai chuyện này là Diệp Lăng làm.

Lúc này, trong đám người có một bóng người chạy tới, đi đến bên cạnh Diệp Lăng, có điểm mất hứng nhìn Diệp Lăng. . .

“Dù sao biện pháp của người cũng không được, người đã phá hủy quy tắc!” Thất ca rất không vui nói, đây không phải là đang đùa chúng ta sao? Còn nói cái gì mà chỉ cần xốc lên thứ này sẽ không có việc gì cả, cái này còn gọi là không có việc gì?

“Yên tâm, ta không có phá hư quy củ, các người cứ đứng nhìn là được rồi! Kia... Thất công chúa, sao người nhìn ta như vậy?” Diệp Lăng nói, sau đó lại nói với người đang ở một bên nhìn chăm chăm mình, mà người này là Thất công chúa.

Hôm nay Thất công chúa cũng là tâm huyết dâng trào, chỉ không nghĩ đến gặp được Diệp Lăng, càng không nghĩ đến hẳn lại đi giúp Thất tẩu tương lai hoàn thành nan đề!

“Người cứ nói đi?” Thất công chúa vẫn như cũ có chút mất hứng, lôi kéo tay Diệp Lăng, hung hăng nhéo một chút.

“Ta không rõ người đang nói cái gì?” Diệp Lăng khó hiểu nhìn Thất công chúa, hoàn toàn không rõ ý tứ của nàng.

Mà cùng lúc đó, nan đề kia cũng đang tiến hành, khi đến vị trí kia, nhìn thấy hắc động xong thì không có ai đi ngang qua nữa, tất cả đều đi vòng qua.

Mặc dù có người không nhìn thấy hắc động trên mặt đất cũng sẽ vì đại bộ phận người khác đều nhiều đường mà đi theo, do đó họ cũng không có cơ hội nhìn thấy cái hắc động này, đây có lẽ là lý do Diệp Lăng phải chọn lúc nhiều người.

“Ngu ngốc, bây giờ người đang giúp ai?” Thất công chúa gõ tay Diệp Lăng một cái.

“Thất tẩu tương lai a, sao vậy?” Diệp Lăng thực tự nhiên hồi đáp.

“Vậy người có biết tình huống này là thế nào không?” Thất công chúa tiếp tục hỏi.

“Biết a. Hình như là Hoàng Thượng đưa cho từng nữ nhân một cái nan đề, sau đó Thất ca tìm đến nhờ ta hỗ trợ.” Diệp Lăng tiếp tục hồi đáp.

“Nếu đã biết như vậy thì sao người không đến hỏi ta?” Thất công chúa mân mê cái miệng nhỏ nhắn nói, mà động tác này của nàng lại làm cho đoàn người Hoàng Đế lâm vào ngẩn ngơ.

Bọn họ cơ hồ đều chưa từng thấy qua biểu tình như vậy của Thất công chúa, tuy rằng nàng cũng không phải là người làm cho mọi người để ý nhất, nhưng dù sao cũng là con gái, là tỷ muội của mình, ít nhiều cũng có điều hiểu biết.

“Hỏi người cái gì?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi.

Ai, thật không biết nên nói với người cái gì nữa, vì sao có đôi khi người khôn khéo như vậy, lại có đôi khi người lại trì độn đến vậy, Thất ca và đoàn người Hoàng Đế đều lắc đầu.

Thất công chúa là ai, là công chúa, cũng là nữ nhân của Hoàng Đế, nếu từng nữ nhân của Hoàng Đế đều có nan đề, nàng tự nhiên sẽ không ngoại lệ.

“Tên ngu ngốc nhà người!!!” Thất công chúa liền đoán ra Diệp Lăng chưa từng nghĩ đến, nói tiếp: “Ta là công chúa, người đừng quên phụ hoàng cũng cho ta một nan đề, người có nghĩ tới ta không?”

74. Chương 74: Nan Đề Của Hoàng Đế (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 74: Nan đề của hoàng đế (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“À quên! Người có vấn đề gì khó cứ nói đi, ta sẽ giúp người.” Lúc này Diệp Lăng mới nhớ đến “tương lai lão bà” của mình cũng là công chúa.

“Hi hi, cái này người không cần quan tâm, ta mới không cần giải đáp vấn đề này đâu.” Thất công chúa nhỏ giọng đùa nói, nàng chỉ cần biết rằng Diệp Lăng sẽ giúp mình là được, mà vấn đề này người khác lại muốn cướp trả lời, nàng thì không muốn trả lời.

“?? Vì sao?” Diệp Lăng thật khó hiểu thái độ của Thất công chúa.

“Cái này người không cần hỏi, ta chỉ muốn chúng ta trôi qua những ngày yên bình là được, không cần có phiền não như vậy.” Thất công chúa nhỏ giọng nói, cũng nhẹ nhàng kéo cánh tay Diệp Lăng.

Những người khác hoặc ít hoặc nhiều cũng nghe được một ít, bọn họ đều rất bội phục điểm này của Thất công chúa, có thể buông ra như vậy!

Nan đề lần này của Hoàng Đế đều hướng về phía từng vương tử công chúa, bất cứ ai cũng thể nghĩ ra được đây là một hồi khảo hạch quan trọng với quyền kế thừa hoàng đế, tuy không nhất định là quyết định, nhưng cũng là rất trọng yếu.

Cho dù không thể kế thừa ngôi vị hoàng đế nhưng chỉ cần biểu hiện xuất sắc hẳn có thể được sự thưởng thức từ Hoàng Đế, có thể lấy được không ít quyền lợi và địa vị!

Mà cơ hội như vậy Thất công chúa lại hoàn toàn không để trong lòng!

“Ừ.” Diệp Lăng cũng không thêm để ý, tuy không rõ Thất công chúa đang nói cái gì nhưng hẳn cũng lười quản, bất quá hẳn vẫn là thực trì độn hỏi một câu –

“Nan đề của người là gì, đưa ta xem.”

“... Để ta nói cho người biết a, đó là muốn cho hai người uống cùng một bát thuốc nhưng hai người lại cảm nhận được hương vị khác nhau, đương nhiên, vị giác của hai người hoàn toàn giống nhau.” Thất công chúa nhẹ nói.

“Chỉ có vậy? Rất đơn giản a...” Diệp Lăng có chút kinh ngạc nói, vấn đề này tựa hồ cũng thật trùng hợp, tin rằng ai cũng biết, tất nhiên là đang nói về Địa Cầu...

“?? Người đã có biện pháp?” Thất công chúa kinh dị nói.

“Để ta nói cho người nghe, thế này thế này...”

“...”

Chỉ cần nhìn vậy cũng thấy tình cảm hai người quả thật không sai!

Đám người Hoàng Đế cười cười, đối với động tác thân mật của Diệp Lăng và Thất công chúa như vậy bọn họ nhìn mãi cũng quen rồi, từ nhỏ đến lớn hai người họ đều như vậy!

Cũng sẽ không để ý bên cạnh có người hay không!!

Chỉ là, bây giờ có người không vui, đó là Thất ca và Thất tẩu.

“Thập Tam...”

“Thất muội...”

“Hai người các người có thể khoan thân thiết mà giải quyết chuyện của chúng ta được không?” Hai người trằm miệng một lời nói.

“Chuyện của các ngươi không phải đang tiến hành sao? Chờ Hoàng Thượng nói đã đủ thời gian thì xong rồi!” Diệp Lăng thực vô tình nói, sau đó tiếp tục nhỏ giọng nói chuyện với Thất công chúa.

“Tỷ tỷ, Diệp Lăng nói đã xong tức là đã xong, đến tận bây giờ hần vẫn chưa từng nói dối, chỉ ở thời điểm không nên nói thật mà nói thật thôi!” Thất công chúa cũng đồng ý, nói lại một câu, sau đó tiếp tục kể tai nói nhỏ với Diệp Lăng.

“ ... ”

“Tốt lắm, bây giờ ta chỉ muốn biết vì sao ngươi nói cái động này lại không phá hư quy củ?” Hoàng Đế thấy vậy, cảm thấy không cần phải đợi nữa.

Về phần những người khác, cả những người muốn phá hư chuyện này, muốn tự mình đi tới cũng buông tha cho ý tưởng này, bởi bọn họ cũng chờ giải thích, một giải thích hợp lý do hành vi phạm quy này.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Lăng vì ai cũng biết nhân vật chính là hần, Thất ca Thất tẩu đã tạm thời bị xem nhẹ.

Chẳng qua Diệp Lăng lại không chút cảm giác đến, tiếp tục nói thầm với Thất công chúa, lúc này hai người đã bắt đầu nghiên cứu nan đề của người khác rồi.

“Thập Tam!”

“Sao, xong rồi à? Có phải muốn ta giải thích cái hắc động kia không... Kỳ thật...” Diệp Lăng đi đến bên cạnh hắc động, đứng bên cạnh, sau đó trực tiếp bước vào giữa hắc động...

“Diệp Lăng! Ngươi lên cơn à...?” Lúc đầu Thất công chúa còn kêu sợ hãi, cũng muốn giữ chặt Diệp Lăng, nhưng ngay sau đó ngay cả năng lực nói chuyện của nàng cũng không có.

Đơn giản là, lúc này, Diệp Lăng đang đứng trên hắc động, thoát nhìn như huyền phù trên không vậy...

“Cái này... Cái này sao có thể xảy ra?”

“Ma pháp? Luyện kim thuật?”

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, hoàn toàn không rõ vì sao Diệp Lăng làm được như vậy, các loại phỏng đoán cũng tùy theo mà đến.

“Thấy ngu chưa!” Diệp Lăng cười nói với Thất công chúa, lộ vẻ đắc ý dào dạt.

“Ngươi mới ngu ấy, rốt cuộc...” Thất công chúa cũng muốn hỏi nhưng bị Diệp Lăng đánh gãy.

“Khỏi cần nghĩ, đến đây là biết.”

“Ừ...” Thất công chúa nghe Diệp Lăng nói vậy cũng trực tiếp bước lên hắc động, nàng hoàn toàn không nghĩ đến có thể mình sẽ bị rút xuống.

Cứ như vậy, Thất công chúa cũng giống như Diệp Lăng, đứng phía trên hắc động, thật giống như đi trên đất bằng vậy.

“Di, cái này là mặt đất?” Thất công chúa dùng chân dẫm dẫm, lòng bàn chân phát ra tiếng lộp xộp tương ứng, rõ ràng là giày nàng tiếp xúc với “hắc động” mà gây ra âm thanh đấy.

Nhưng mà, đây rõ ràng là một cái hắc động, sao lại là mặt đất được?

“Đây chính là mặt đất, mặt đất hoàn hảo vô khuyết, chẳng qua ở trên có một bức tranh lập thể, làm cho người ta có cảm giác sai mà thôi. Có đôi khi, cho dù tận mắt nhìn thấy thứ gì đó cũng chưa chắc là thật...!” Diệp Lăng cười cười, sau đó lôi kéo Thất công chúa chạy lấy người, lưu lại một đàn người đang ngẩn ra suy nghĩ sâu xa.

Họ không chỉ tự hỏi câu cuối cùng của Diệp Lăng kia mà còn tự hỏi xem đề mục này có tính là hoàn thành không, căn cứ quy tắc thì hình như là hoàn thành rồi, mà phương thức như vậy cũng làm cho mọi người sáng mắt lên, có thể nói là hoàn thành thực xuất sắc.

Chỉ là, dù sao đây cũng là Thất ca Thất tẩu nhờ Diệp Lăng hoàn thành, là thuộc loại hình ngoại viện, vấn đề này cần phải nghiên cứu rồi...

Cuối cùng, khi có người đưa ra nghi vấn này, Hoàng Đế lại không cho là đúng nói: "Các ngươi có ai không đi thỉnh giáo người khác? Có ai tự mình hoàn thành? Thân là vua một nước, quan trọng nhất là biết dùng người mà không phải đi để tâm vào những chuyện vụn vặt!"

"Tiểu Thất..." Diệp Lăng cũng học cách gọi của Diệp Lam Vũ.

"Chuyện gì?" Thất công chúa cũng không phản đối, trực tiếp hỏi.

"Chúng ta đi đâu chơi đây, đi đấu giá hội sao?" Diệp Lăng hai mắt tỏa sáng hỏi.

"Đấu giá hội có cái gì thú vị đâu, ngày nào người cũng đi, không chán à?" Thất công chúa có chút mất hứng, nhéo Diệp Lăng một chút.

"Bên trong có nhiều thứ vui mà, có đôi khi gặp được thứ tốt." Diệp Lăng hoàn toàn không phát hiện Thất công chúa hơi mất hứng.

"Thú vị cái gì, chỉ biết bại gia, nếu không có Diệp gia chống đỡ thì không biết người sẽ biến thành thế nào nữa!" Thất công chúa có điểm lo lắng nói.

Nàng lo lắng là Diệp Lăng cứ như vậy mãi, một khi mất đi sự che chở thì một mình hắn làm sao có thể đối mặt, làm sao có thể sống sót đây.

Tuy rằng nàng cảm thấy sự lo lắng này có chút dư thừa, căn cơ của Diệp gia sẽ không rơi rụng trong thời gian ngắn được, trừ phi có chuyện tình gì đó thật đặc biệt.

Cho dù không có Diệp gia, chỉ cần nàng ở thì nàng cũng có thể chiếu cố Diệp Lăng!!

"Vậy thì vô gia để bại rồi, cũng chỉ có cách đi kiếm tiền bại gia thôi!" Diệp Lăng cười nói.

"Kiếm tiền bại gia... Thật sự là thua người luôn!!" Thất công chúa vô lực nói, khắp thiên hạ phỏng chừng tìm không ra người thứ hai, mục đích kiếm tiền là vì bại gia...

"Vậy chúng ta có đi đấu giá hội không?" Diệp Lăng nhìn Thất công chúa hỏi.

"Đi thôi đi thôi! Ta bó tay với người!" Thất công chúa tức giận nói, nàng vẫn đi theo Diệp Lăng như vậy, ít nhất trong những việc như thế này nàng không bao giờ phản đối, cho dù là nàng không thích đi nữa.

"Đừng mất hứng như vậy, để ta mua một cái lễ vật cho người." Diệp Lăng lôi kéo Thất công chúa lên một chiếc xe ngựa, thẳng đến đấu giá hội.

75. Chương 75: Vũ Khí Của Diệp Lăng (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 75: Vũ khí của Diệp Lăng (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Vài ngày sau, buổi chiều, Diệp Lăng đứng ở luận võ tràng của học viện, nhìn đối thủ phía trước, bộ dáng thông dong như hắn từng quyết đấu qua vô số lần vậy.

Nhưng tất cả mọi người đều biết đây là lần đầu tiên Diệp Lăng lên luận võ tràng, là lần quyết đấu đầu tiên của hắn!

Từ nhỏ đến lớn, Diệp Lăng đều có người làm chỗ dựa, hơn nữa hắn là một phé tài, không ai đi tìm hắn quyết đấu làm gì, thắng cũng không quang vinh chút nào, thua thì lại nhục mặt, mà vô luận thắng thua cũng sẽ rước lấy một đồng tử địch!

Lại nói, người bình thường đi tìm hắc quyết đấu thì hắc lại trực tiếp cự tuyệt, chưa bao giờ đáp ứng. Hắc sẽ chẳng bao giờ cảm thấy ngượng ngùng, cảm thấy mất mặt!

Cho nên khi chuyện này phát sinh làm cho rất nhiều người cảm thấy kỳ quái, vì sao Diệp Lăng sẽ đáp ứng.

Cái này phải ngược về giữa trưa hôm nay, khi Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên đang đi tản bộ, một đám người xông ra, hùng hổ ngăn trở đường đi của hai người, nhìn chằm chằm Diệp Lăng!

Lúc ấy Diệp Lăng nhìn nhìn đám người kia, nói ra một câu làm người ta sững sờ –

“Bên phải là dãy phòng học, bên trái là ký túc xá giáo viên, WC ở trong!”

“...”

Thực hiển nhiên, Diệp Lăng trì hoãn cho rằng đám người kia tìm tới mình để hỏi đường mà không phải đến gây chuyện, cho nên sau khi nói xong liền dẫn theo Chân Tiểu Yên tiếp tục tản bộ về phía trước!

“Đứng lại!” Sau khi ngăn người thật lâu, đám người kia mới tỉnh lại, đuổi theo, tiếp tục ngăn trở đường đi của Diệp Lăng.

“Vậy là các người muốn tìm người sao? Cái này thì ta không biết rồi, các người qua bên kia tìm người hỏi đi...” Diệp Lăng vẫn không nghĩ là bọn hắc đến tìm mình.

“Diệp Lăng...” Chân Tiểu Yên có chút nhịn không được: “Bọn họ đến tìm người gây chuyện!”

“Không phải đâu? Tìm ta gây chuyện, ta nhận thức các người sao?” Diệp Lăng thực khó hiểu nhìn những người phía trước.

“Ai cần người nhận thức, người khác nhận thức người là đủ rồi.” Chân Tiểu Yên tức giận nói.

“Vậy tổng yếu phải có cái lý do chứ, ta chưa từng đắc tội người khác a.” Diệp Lăng cố gắng hồi tưởng những người mình từng đắc tội qua, trong nhận thức của hắc đó là chuyện không thể xảy ra.

“Người không đắc tội người khác, chỉ là nhìn người rất khó chịu!” Những người đó còn chưa nói, Chân Tiểu Yên liền nói trước một bước.

“Sao lại vậy được, bộ dáng ta cũng không đến nỗi đáng ghét a, mũ béo, lấy cái gương cho ta nhìn xem.” Diệp Lăng đuổi tay ra đòi gương.

“...” Chân Tiểu Yên không nói gì, mà nhóm người kia lại ngậy ngốc đứng ở kia tiếp, đầu óc tạm thời không sử dụng được.

“Lấy ra đi, ngăn người ra cái gì!” Diệp Lăng lấy gương từ tay Chân Tiểu Yên, nhìn nhìn.

“Bộ dáng tuy rằng không phải rất tuần tú nhưng cũng không đến nỗi đáng ghét a.” Diệp Lăng thực khiêm tốn, tuyệt đối sẽ không nói mình ngọc thụ lâm phong tiêu sái lỗi lạc linh tinh, chỉ biết nói mình không phải thực tuần tú mà thôi.

“...”

“Đừng nói nhảm với hắc nữa, trực tiếp kéo hắc đi quyết đấu!” Trong đám người kia có người bắt đầu không kiên nhẫn, bọn họ cảm thấy nếu tiếp tục nói tiếp với tên trì hoãn ngu ngốc này thì bọn họ cũng sẽ biến thành ngu ngốc mất.

“Từ từ, các người quyết đấu với ta? Vì sao?” Diệp Lăng hỏi.

“Vì sao? Người tự hỏi mình đi, vì sao người lại giữ lấy Thất công chúa không thôi vậy!!” Cái loại cảm tình dè dặt này của đám người tựa hồ phải bạo phát ra.

“Người nói tiểu Thất à? Ta không chiếm lấy nàng, chỉ là có một cái hôn ước với nàng mà thôi.” Diệp Lăng thuận miệng nói, hoàn toàn không biết mình đang kích thích người khác.

“Diệp Lăng, người không được nói nhảm nữa, ta muốn quyết đấu với người, ta muốn đoạt lại Thất công chúa!” Đám người kia hô.

“Nhảm chán! Mũ béo, chúng ta đi.” Diệp Lăng trực tiếp không nhìn, tiếp tục tản bộ với Chân Tiểu Yên.

Chẳng qua đám người kia lại không buông tha, lần lượt ngăn cản Diệp Lăng đi tới, kết quả là Diệp Lăng tức giận,... ừ, nhỏ nhỏ tức giận.

“Các người có phiền hay không, nếu muốn quyết đấu như vậy thì đến luận võ tràng, mang giáp xác gươm vào!”

...

“Diệp Lăng, người chuẩn bị chưa?” Trên luận võ tràng, trong đám người kia, tên thực lực cao nhất làm đại biểu, giờ kiểm lên hô với Diệp Lăng.

“Chưa, vũ khí của ta còn chưa tới!” Diệp Lăng trả lời, tìm một chỗ ngồi xuống chờ đợi.

“Vũ khí còn chưa tới? Người muốn dùng vũ khí gì, chúng ta có thể cho mượn.” Đám người kia bán tín bán nghi, bọn họ cảm thấy Diệp Lăng đang kéo dài thời gian.

Bất quá nghi ngờ thì nghi ngờ, tất cả mọi người đều không biết Diệp Lăng dùng vũ khí gì bởi hắn chưa từng dùng qua!

“Đây cũng không phải có thể mượn được, các người chờ chút, rất nhanh thôi!” Diệp Lăng cười nói.

Rơi vào đường cùng, đám người kia đành phải chờ đợi, bọn họ sợ nếu không đợi thì Diệp Lăng nói thẳng là không quyết đấu, bọn họ thật vất vả mới có được trận quyết đấu này, tuyệt đối không thể bỏ qua được, chờ đợi thêm một hồi thì sao?

Qua không lâu sau...

“Đệ đệ, ai quyết đấu với người?” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa chạy tới, rất khó chịu nói.

“Chính là bọn họ. Hắc hắc, vũ khí của ta tới rồi, các người có thể tùy thời chuẩn bị.” Diệp Lăng đứng lên, vỗ vỗ tay, nói với đám người kia.

“Là các người? Vì sao tìm hắn quyết đấu?” Thất công chúa nhìn thấy đám người kia, tựa hồ có chút hiểu được, chỉ là nàng không thể xác định mà thôi.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, xử lý hết bọn hắn là được, cũng dám khi dễ đệ đệ của ta đấy!” Diệp Lam Vũ thực rõ ràng nói, nàng mới mặc kệ là vì sao.

“Lam Vũ tiểu thư, bây giờ là quyết đấu giữa chúng ta và Diệp Lăng, người cũng không thể làm vậy a, bằng không chỉ sợ cả đời Diệp Lăng đều không ngẩng đầu lên được.” Đám người kia lập tức nhắc nhở Diệp Lam Vũ, bọn họ đương nhiên sợ Diệp Lam Vũ làm vậy rồi.

Đối với quyết đấu thì ai cũng không thể can thiệp, dù cho nguyên nhân gì đi nữa cũng phải đợi quyết đấu xong rồi tính, nếu không sẽ bị người ta khinh bỉ cả đời.

Nếu chỉ là thanh danh mình bị hao tổn thì Diệp Lam Vũ cũng không để ý làm gì, nhưng nếu là Diệp Lăng thì nàng cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại!

“Diệp Lăng, người nhanh chóng lấy vũ khí từ tỷ tỷ người đi, chúng ta bắt đầu.” “Tình địch” trên kia hô.

“Vũ khí? đệ đệ, người dùng vũ khí gì? Để ở chỗ ta sao?” Diệp Lam Vũ nghe nói như vậy trở nên nghi hoặc, hơn nữa có chút chờ mong.

Giống như mọi người, nàng cũng không biết vũ khí của Diệp Lăng là cái gì, càng không biết Diệp Lăng có cái vũ khí gì đặt ở chỗ nàng.

Mà Thất công chúa cũng rất ngạc nhiên, thực chờ mong nhìn Diệp Lăng, nàng cũng rất ngạc nhiên, nghĩ muốn biết rốt cuộc Diệp Lăng sẽ dùng vũ khí gì!

“Tốt lắm, nghe kỹ! Vũ khí của ta đó là – tỷ tỷ của ta, Diệp Lam Vũ! Tỷ, đánh ngã tên kia đi!” Diệp Lăng cười cười, sau đó chậm rãi nói.

“...” Trầm mặc.

Trong nhất thời, toàn trường đều trầm mặc, không ai có thể hiểu được lời của Diệp Lăng, cái gì gọi là vũ khí Diệp Lam Vũ?

Diệp Lam Vũ rõ ràng là một người, nàng có thể xem như vũ khí sao?

Nếu nói, nàng là vũ khí, vậy không phải là hai người?

Không cần đến hai người, cho dù một mình Diệp Lam Vũ... khoan khoan...

Ta nghĩ ta đã hiểu...

76. Chương 76: Vũ Khí Của Diệp Lăng (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 76: Vũ khí của Diệp Lăng (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Dựa vào, Diệp Lăng, người như vậy cũng quá vô sỉ đi, Lam Vũ tiểu thư sao có thể xem như vũ khí được? Làm sao người có thể sử dụng được nàng?” Đám người kia bắt đầu phản đối mãnh liệt, cũng khiến trách hành vi vô sỉ của Diệp Lăng.

“Với ta mà nói, tỷ tỷ của ta là vũ khí cực mạnh, ta không dùng nàng thì dùng cái gì?” Diệp Lăng cười nói: “Có ai quy định vũ khí nhất định là vật chết không? Tỷ, bọn họ muốn khi dễ ta, mau xử lý bọn họ!”

“Đã biết, người cứ ở đấy chờ xem! Các người chết chắc rồi!” Diệp Lam Vũ xoa tay nói, vừa rồi nàng còn không tìm ra lý do động thủ, bây giờ đã có rồi, tuy lý do này có vẻ có chút vấn đề, bắt quá nàng cũng không quan tâm.

“Uy uy, hai tỷ đệ các người không thể như vậy a... Dựa vào, chạy mau...” Đám người kia nhìn thấy Diệp Lam Vũ như vậy đã bắt đầu chạy trốn, bây giờ nói lý do gì cũng là thừa rồi.

Ai cũng biết tình huống hiện tại Diệp Lam Vũ sẽ bắt chấp tất cả, đánh bại bọn hắn trước rồi tính.

Hai tỷ đệ này, ngàn vạn lần không nên dùng lễ thường để phán đoán...

Khi đáp người kia trở thành khắc băng, toàn bộ hiện trường, kể cả nhóm “khắc băng” đều gào thét trong nội tâm như vậy, về sau cũng cảnh giác hơn.

Bây giờ mọi người đều hiểu được vì sao Diệp Lăng đáp ứng trận quyết đấu này, hẳn căn bản là chưa tính toán tự mình lên đánh, ngay từ đầu hắn đã định bắt tỷ tỷ mình lên giải quyết thay rồi.

Mà lý do này, phỏng chừng toàn bộ thế giới cũng chỉ mình hắn nói được, hơn nữa nói thực tự nhiên như vậy.

“Tỷ, xong rồi, chúng ta về nhà thôi!”

Lúc này Diệp Lăng mới đứng lên, sau đó đi ra ngoài, không thèm chú ý đến ánh mắt kinh dị của mọi người, đương nhiên, hắn luôn luôn là như vậy, cho dù gặp chuyện lớn hơn nữa cũng thế.

“Các người không ai được cứu bọn họ, nếu không, nói lầm bầm!” Diệp Lam Vũ lưu lại một câu, cảnh cáo những người muốn giải cứu những “khắc băng nhân” này.

“...”

Ngàn vạn lần không nên đắc tội hai tỷ đệ này, một cái là ngốc tử, một cái là người điên, đây tuyệt đối là một tổ hợp đáng sợ!!

“Chờ, chờ ta, ta...” Thất công chúa lắc đầu, sau đó liền đuổi theo, bắt quá nàng chưa nói xong đã có một vài người bắt ngờ xuất hiện.

“Diệp Lăng công tử, công chúa điện hạ, Hoàng Thượng cho gọi các người vào cung một chuyện!” Một vị hoàng gia thị vệ nhìn rất quen đột nhiên xuất hiện, ngăn trở đường đi của Diệp Lăng.

Diệp Lăng không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp trả lời: “Hôm nay không rảnh... A, sao lại đánh ta?”

“Ngu ngốc, phụ hoàng gọi chúng ta đi, cho dù người không rảnh cũng phải đi!” Thất công chúa tức giận nói, thanh âm rất nhỏ, hơn nữa là dán ngay lỗ tai Diệp Lăng nói.

“Hôm nay ta không muốn đi a...” Diệp Lăng vẫn bảo trì quyết định của mình.

“Không muốn cũng phải đi, hần không chỉ là cha ta mà còn là vua của một nước, hiểu không? Đi, đi cùng với ta.” Thất công chúa nhẹ nhàng nói, cũng lôi kéo Diệp Lăng đi.

“Ừ, vậy được rồi!” Diệp Lăng cũng không có phản đối, đi theo Thất công chúa vào hoàng cung.

Diệp Lam Vũ mặc dù đôi khi sẽ điên điên, bất quá gặp chuyện lớn nàng vẫn xử lý tốt, lần này cho dù Thất công chúa không nói nàng cũng sẽ bảo Diệp Lăng đi.

Đương nhiên, vô luận là tình huống nào đi nữa nàng cũng đi theo Diệp Lăng, mặc kệ Hoàng Đế có gọi nàng hay không, cho dù chỉ rõ bảo nàng không đi nàng cũng sẽ theo Diệp Lăng tới!

Nhưng mà có chuyện gì mà phải tìm cả Diệp Lăng và Thất công chúa cùng đi, bình thường cho dù tìm Diệp Lăng cũng chỉ tìm một mình thôi, hơn nữa cũng không nhiều, bình thường cũng toàn truyền lời đến Diệp gia chứ không trực tiếp như vậy.

Bởi vậy, chuyện này có điểm kỳ quái, bất quá ba người không ai để ý, đơn giản là đối với bọn họ mà nói, hoàng cung và nhà mình không khác nhau là bao, gặp Hoàng Đế với gặp người thân cũng không khác biệt là mấy, Thất công chúa thì càng không phải nói.

Khi ba người Diệp Lăng đến hoàng cung liền trực tiếp bị mang đến đại điện, hơn nữa Hoàng Đế và vai tay đại thần cầm quyền to chức lớn đều ở đây, có thể nói là toàn bộ trung tâm đế quốc đều tập trung lại, lúc này nếu có người hủy diệt được chỗ này thì chắc chắn rằng Tương Không Đế Quốc sẽ hỗn loạn mất.

Khi ba người vừa tiến vào, tất cả mọi người đều nhìn về Diệp Lăng, mà ánh mắt mọi người đều khác nhau, có bất đắc dĩ, có thưởng thức, có chán ghét vân vân.

Mà hết thấy mấy cái này Diệp Lăng đều không nhận ra, thậm chí không nhìn mọi người, trực tiếp nói với Hoàng Đế một câu, một câu hỏi thực bình thường –

“Hoàng Thượng, tìm ra làm gì?”

Nhìn thấy Diệp Lăng như vậy, trong lòng Hoàng Đế có chút bất bình hành: “Tiểu tử người cứ từng từng như vậy, thật muốn kéo người ra ngoài đánh một chút... Nói giỡn, nói giỡn thôi, hai tiểu nha đầu các người không cần trừng mắt ta như vậy!” Lúc này, ánh mắt Diệp Lam Vũ và Thất công chúa nhìn Hoàng Đế thực không chút thiện ý!

“Nói chuyện nghiêm chỉnh, Diệp Lăng, hôm nay ta tìm người chỉ có một lý do – tiểu tử người lập tức ra một đề mục cho bọn hần giùm ta!” Khi Hoàng Đế nói đến phần sau, vẻ mặt rất khó chịu.

“?? Cái gì?” Diệp Lăng hoàn toàn không hiểu Hoàng Đế đang nói cái gì, cái gì mà ra một đề mục?”

“Người hần là không quên người giúp Ngũ nha đầu... cũng chính là người trong lòng của Thất ca người giải quyết một nan đề chứ, chuyện này người sẽ không quên a.” Hoàng Đế nhìn thấy biểu tình của Diệp Lăng liền hiểu được hần không biết mình đang nói cái gì.

“Nhớ rõ, sao vậy?” Diệp Lăng gật gật đầu hỏi.

“Vậy người có nhớ rõ người cũng giúp lão bà người hoàn thành nan đề chứ.” Hoàng Đế tiếp tục nói.

“Đúng vậy, chẳng lẽ không được sao?” Diệp Lăng có điểm mê hoặc hỏi.

“Được thì được đấy, vốn cũng không có vấn đề gì, nhưng vấn đề ở chỗ người đều giải quyết hết nan đề của tất cả mọi người!” Hoàng Đế có chút bất đắc dĩ nói.

Sau chuyện Thất tẩu tương lai, lại Thất công chúa, cơ hồ tất cả vương tử công chúa đều tìm Diệp Lăng nhờ giải quyết nan đề, mà Diệp Lăng cũng giải quyết không còn một mống!

Điều này làm cho rất nhiều người cảm thấy ngoài ý muốn, tuy rằng bọn họ cũng đến nhờ Diệp Lăng đấy, nhưng chỉ mang thái độ thử mà thôi, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ đến Diệp Lăng thật sự giải quyết được nan đề của mình, hơn nữa là toàn bộ!

Mà thủ pháp giải quyết vấn đề của Diệp Lăng cũng là thiên kì bách quái, bất cứ ai cũng không thể nghĩ ra được, cái này làm cho người ta kinh ngạc hơn!!

Chuyện này cũng cho mọi người biết luyện kim thuật sĩ Diệp Lăng này quả thực tính là một thiên tài...

“Như vậy không phải càng tốt sao?” Diệp Lăng có chút không rõ hỏi.

“Phanh!” Hoàng Đế trực tiếp gõ Diệp Lăng một cái, sau đó lớn tiếng quát: “Tốt cái gì, người làm như vậy chẳng khác nào phế hết đề mục của ta, mục tiêu lần này cũng không đạt được!”

“Như vậy à, vậy người cứ ra lại nan đề khác đi, lần này ta sẽ không giúp ai cả!” Diệp Lăng có chút ngượng ngùng nói.

77. Chương 77: Vũ Khí Của Diệp Lăng (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 77: Vũ khí của Diệp Lăng (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ra cái đầu của người, ta làm quái gì còn đề mục nào đâu, chuyện lần này là người gây ra, tự người giải quyết đi.” Hoàng Đế trở lại trên vương tọa, nói với Diệp Lăng.

“Muốn ta ra đề mục? Cũng được!” Diệp Lăng nhìn Hoàng Đế: “Chuyện hôm nay chỉ có từng này thôi sao, không còn chuyện gì khác?”

“Không có, người cứ trở về ngâm nghĩ xem! Nhìn xem cho ai đề mục gì thích hợp, tất cả đều tự người quyết định.” Hoàng Đế cười nói.

“Chỉ vậy mà người còn bảo ta đến đây làm gì, tùy tiện thông tri một chút không được à!” Diệp Lăng nói thầm.

“Ngu ngốc, bây giờ người đang nắm giữ tương lai của đế quốc...” Thất công chúa tức giận nói, nàng biết Diệp Lăng không hiểu rõ tình huống.

Làm cho Diệp Lăng ra đề, theo một góc độ nào đó mà nói chính là cho hắn chọn thái tử cho nên mới thận trọng như vậy, gọi hắn đến đây đối thoại trực tiếp.

Tin rằng nếu Diệp Lăng quay về, suy nghĩ xem cho ai vấn đề gì, trong lúc đó, những vương tử công chúa, còn có rất nhiều đại thần đều cố gắng thể hiện hữu hảo với hắn, hy vọng mình hoặc phe phái của mình đạt được ích lợi lớn nhất.

Kỳ thật việc này chẳng khác nào đưa Diệp Lăng vào vị trí trung tâm của sự tranh đoạt quyền lực, hơn nữa trong tay hắn lại nắm quyền quyết định không nhỏ nữa!!

Cũng vì thế mà khi biết Hoàng Đế quyết định việc này, cơ hồ tất cả mọi người đều sợ ngây người, mặc cho ai cũng không thể tưởng tượng được Hoàng Đế sẽ trao quyền lợi lớn như vậy cho Diệp Lăng. Chẳng lẽ nói, Hoàng Đế cố ý truyền ngôi cho Thất công chúa?

Bây giờ Thất công chúa là vị hôn thê của Diệp Lăng, mà Diệp Lăng lại có quyền lợi lớn như vậy, đây chẳng phải là để Thất công chúa chiếm tiện nghi sao.

Mà trong mắt mọi người, vô luận là bề ngoài hay trí tuệ, Thất công chúa cũng không phải là người nổi bật nhất, tuyệt đối không phải là một sự lựa chọn tốt nhất, nếu nàng lên ngôi hẳn sẽ có rất nhiều sự tranh chấp.

Nhưng nếu có Diệp gia duy trì, mà năng lực của Diệp Lăng tựa hồ cũng có chút thần kỳ thì chuyện này cũng không phải không thể.

Bởi vậy, trong giờ phút này, Thất công chúa và Diệp Lăng cũng trở thành đối thủ trong cảm nhận của mọi người, một đối thủ đột nhiên xuất hiện, một đối thủ mà tính thể nào cũng không biết trước được!

Mà ý tưởng này chẳng qua chỉ giăng co một hồi thôi, ngay sau đó mọi người liền phủ định ý tưởng này!

Đơn giản là Diệp Lăng –

“Cái này thì cần gì về nhà suy nghĩ, ta ra vài vấn đề để cho các vương tử và công chúa tự mình giải đáp, viết đáp án lên giấy là được.” Diệp Lăng mới lười về nhà suy nghĩ, trực tiếp giải quyết ở đây là tốt nhất.

Mà trong thời gian ngắn ngủi như vậy hẳn cũng thật sự không nghĩ ra được đề mục đặc biệt khó gì cho nên hẳn cũng chọn một ít vấn đề mà người bình thường căn bản không trả lời được.

“Có một quy tắc là, những vấn đề này của ta thì các người chỉ có thể tự mình suy nghĩ, có thể đáp được bao nhiêu hay bấy nhiêu, bất quá, các người có thể tìm người cùng nhau trả lời, có thể tích lũy thêm thành tích nhưng không được trao đổi! Hiểu được thì bắt đầu chuẩn bị đi, nửa giờ sau tập trung lại trong này!”

Sau khi Diệp Lăng nói xong liền lấy ra giấy bút, bắt đầu viết đề mục...

“Tỷ, thế nào?” Diệp Lăng hỏi Diệp Lam Vũ.

“..., một cái ta cũng không đáp được...” Khuôn mặt Diệp Lam Vũ hơi hơi đỏ.

“Ta biết, người ngốc như vậy đương nhiên đáp không được rồi! Ta hỏi là chữ của ta viết thế nào ấy, có phải rất có phong cách quý phái không?” Diệp Lăng cười cười, nói.

“Đi chết đi, dám nói tỷ tỷ như vậy, có phải là chán sống rồi không! Bất quá, chữ của người quả thật rất khá, người luyện được chiêu này từ khi nào đấy?” Diệp Lam Vũ gõ Diệp Lăng một cái, tựa trên vai Diệp Lăng hỏi.

“Hắc hắc, ta luyện lâu rồi, bất quá có rất ít cơ hội có thể viết đại tự (chữ to) như vậy.” Diệp Lăng cười nói.

Hắn luyện được từ võ lâm bảo khổ, trong đấy cũng từng đề cập qua thư pháp, kỳ thật thư pháp có thể dùng võ đạo để viết thành, đem võ đạo của chính mình dung nhập vào trong thư pháp, khi lĩnh ngộ được võ đạo thì viết đại tự sẽ hiện lên phong cách quý phái.

Bất quá Diệp Lăng cũng rất ít bày ra thư pháp của mình bởi vì hắn cũng không có hứng thú nhiều với cái này, với cả hắn cũng không có nhiều cơ hội viết đại tự.

Mà cũng vì Diệp Lăng có rất ít cơ hội viết đại tự nên đời sau lại rất trân quý, giá trị rất xa xỉ!

Nhất là những đề mục hắn đang viết đều được bảo lưu lại, tất cả đều trở thành tuyệt thế tinh phẩm, không chỉ vì tính trân quý của nó mà còn vì mấy đề mục này cải biến vận mệnh của một đế quốc...

“Tốt lắm, mọi người đều đến đông đủ a, vậy nhìn cho rõ đề mục a!” Diệp Lăng ra lệnh một tiếng, thị vệ mang những đề mục hắn vừa viết ra giắt trong đại điện.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên đấy, biểu tình đầy khẩn trương và hoang mang, đương nhiên, đây không phải là vì chữ của Diệp Lăng đẹp mà là vì nội dung đề mục của hắn.

Rất nhanh sau đó mọi người ở đây đều tập trung trên người Diệp Lăng, nhìn Diệp Lăng từ đầu vẫn ngồi uống trà nói chuyện phiếm với Diệp Lam Vũ, đại bộ phận bọn họ đều phóng ra một loại ánh mắt muốn ăn thịt người.

Đơn giản là vì rất nhiều người nhìn thấy đề mục xong lại phát hiện mình không trả lời được bao nhiêu vấn đề, thậm chí ngay cả một cái cũng không.

Bất quá, khi bọn hắn nhìn thấy Thất công chúa cũng ngăn người, đồng dạng cũng không trả lời được câu nào liền cảm thấy thoải mái lại, cũng không cảm thấy khó chịu như lúc này nữa.

Ít nhất, Diệp Lăng cũng không phải là làm khó dễ bọn họ mà để cho Thất công chúa dễ dàng trả lời.

“Diệp Lăng... Vì sao mấy vấn đề này đều kỳ quái như vậy, thật sự có đáp án sao?” Lúc này Hoàng Đế cũng bắt đầu hoài nghi.

“Đúng vậy, xú tiểu tử, không cần viết lung tung cho vui như vậy, hay là cứ về nhà trước rồi nghĩ lại xem!” Diệp Thành Thiên nói, làm nhân vật đại biểu cho Diệp gia, trường hợp như thế này tất nhiên hắn sẽ ở đây.

“Yên tâm đi, vấn đề của ta đều có đáp án cả, chỉ là người bình thường đáp không được mà thôi.” Diệp Lăng cười đáp.

“Chúng ta xem như là người thường sao? Vì sao một đề cũng đáp không được?” Thất công chúa buông tha, có điểm khó chịu hỏi, cho dù nàng kém hơn các công chúa khác một chút nhưng không có khả năng một cái cũng không đáp được.

“Chẳng lẽ ta thật sự ngốc như vậy sao?” Thất công chúa có điểm mất tự tin nói nhỏ.

“Cái này không quan hệ đến việc ngươi có ngốc hay không, cho dù là thông minh hơn đi nữa cũng chưa chắc trả lời được, khảo nghiệm này cũng không liên quan đến trí tuệ.” Diệp Lăng nhẹ cười nói.

“??” Thất công chúa có chút không rõ, nếu nói những đề mục này không phải khảo nghiệm trí tuệ thì khảo nghiệm cái gì?

“Đừng nghĩ nữa, qua uống chén trà.” Diệp Lăng ý bảo Thất công chúa ngồi xuống, mà Thất công chúa cũng thật biết điều ngồi bên cạnh hắn, nhìn những đề mục này, lắc đầu, sau đó tán gẫu với Diệp Lăng!

Hai người khi thì cười khê, khi thì Thất công chúa tức giận gõ Diệp Lăng một cái, khi thì...

Hai người đều không để ý đến những chuyện khác, sự tranh chấp này đều không có chút quan hệ với họ, trên người họ chỉ có một phần cảm tình làm cho người khác hâm mộ mà thôi...

78. Chương 78: Nữ Nhân Đáng Sợ (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 78: Nữ nhân đáng sợ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Thời gian cứ chậm rãi trôi, có vài người vẫn “giấy trắng”...

“Đã đến giờ rồi, ký tên các người vào, giấy trắng cũng vậy!” Diệp Lăng đứng dậy, cũng an bài thị vệ làm việc.

Rất nhanh sau đó thị vệ đã thu tất cả “bài thi” của mọi người lại, mặc dù những người này thực không tình nguyện, bắt quá ở đây nhiều người như vậy, cũng không tốt có “động tác” gì.

“Thất ca, bài thi của ngươi và Thất tẩu tương lai là giấy trắng.” Diệp Lăng nhìn bài thi đầu tiên là bài thi của Thất tẩu tương lai hắn.

“Ta biết! Ngươi cũng không cần nói thẳng ra như vậy!” Thất ca nghiêng rằng, ít nhiều có điểm “ngứa”, là người đầu tiên bị điểm danh, tin tưởng ai cũng khó chịu, ít nhiều cũng sẽ hận Diệp Lăng.

“Sao không nói chứ, đáp không được cũng không có nghĩa là có vấn đề a.” Diệp Lăng thực tùy ý nói, sau đó tiếp tục xem thử ai giấy trắng đều gom lại một cục...

Lúc đó, đám người kia mặt đều đỏ hồng, trong lòng không hận mà cùng muốn tiến hành một lần “giáo dục khắc sâu” với Diệp Lăng, đương nhiên, đây cũng chỉ là nghĩ muốn thôi...

“Các người, cũng đến bên kia đứng đi, còn lại...” Diệp Lăng lại bảo những người trả lời dưới ba đạo đề qua kia đứng.

“Quả nhiên không hổ là hoàng cung, nhân tài đông đúc, vậy mà còn có người có thể vượt qua được năm đạo đề.” Diệp Lăng nhìn nhìn những người còn lại, kết quả này tựa hồ nhiều hơn một chút so với sự tưởng tượng của hắn.

“Có năm người trả lời hơn mười cái, nhân tài a... Di, đây là? Triệu Nhã Nhu, trả lời toàn bộ? Nữ nhân đáng sợ này là ai?” Diệp Lăng thật bất ngờ phát hiện có đến năm người trả lời quá mười cái, mà nhất là Triệu Nhã Nhu này lại trả lời toàn bộ.

“Cái gì mà đáng sợ? Nhã Nhu là Bát muội, là người xinh đẹp nhất, nhu thuận thông minh nhất trong đám tỷ muội chúng ta, không nghĩ đến đề mục khó như vậy mà nàng có thể trả lời hết được.” Thất công chúa tiếp lời.

“Bát muội? Chính là Bát công chúa?” Diệp Lăng hỏi.

“Ừ, người biết nàng mà, người còn khi dễ qua nàng nữa.” Thất công chúa gật đầu nói.

“??” Diệp Lăng có chút mơ hồ, mình khi dễ Bát công chúa hồi nào?

“Lúc trước người...” Thất công chúa nhắc nhở, đó cũng là chuyện trước kia, nhớ rõ hay không cũng không sao cả.

“Diệp Lăng, người quên ta sao?” Bát công chúa Triệu Nhã Nhu đi đến trước mặt Diệp Lăng, lấy ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn Diệp Lăng.

Diệp Lăng nhìn Triệu Nhã Nhu một chút, sau đó cố ý né ra một chút, kéo kéo tay Thất công chúa, nhỏ giọng nói: “Về sau chú ý một chút, đừng gần gũi với nàng quá, nàng thật sự đáng sợ đấy!”

“...” Triệu Nhã Nhu và Thất công chúa đều ngẩn người, không nghĩ tới Diệp Lăng sẽ có hành động như vậy.

“Người làm sao vậy, bất quá chỉ là trả lời đề mục của người mà thôi, có cái gì đáng sợ?” Thất công chúa không rõ hỏi: “Chẳng lẽ là vì nàng thông minh hơn người sao?”

“Tiểu Thất, có một ít vấn đề cũng không phải trả lời càng nhiều càng tốt... Mấy vấn đề này, nếu không phải ta biết trước đáp án, rất có thể một cái ta cũng không trả lời được.” Diệp Lăng nhẹ giọng nói, mà thanh âm của hắn chỉ có Diệp Lam Vũ và Thất công chúa có thể nghe rõ, những người khác nhiều nhất chỉ có thể nghe thấy đại khái mà thôi.

“??” Thất công chúa và Diệp Lam Vũ thực không rõ, ”Đệ đệ

79. Chương 79: Nữ Nhân Đáng Sợ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 79: Nữ nhân đáng sợ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nguyên nhân Diệp Lăng ra những đề mục này cũng không phải tùy tiện làm khó dễ người khác mà hắn cảm thấy làm Hoàng Đế nên biến thái một chút mới tốt, dù sao đây cũng không phải vị trí người bình thường có thể làm được.

Một người biến thái không có nghĩa là không thể trở thành Hoàng Đế tốt!

Mà người ở đây thì tâm lý biến thái có điểm nhiều một chút, cái loại siêu cấp biến thái khó tìm cũng không ít. Thực tế đã chứng minh điểm này, người trả lời được năm đề rất nhiều, ngoài mười đề cũng có.

Nhưng cho dù như thế Diệp Lăng cũng không nghĩ tới sẽ có người trả lời tất cả những đề mục này tồn tại, hơn nữa còn là một cô gái xinh đẹp có bề ngoài như thiên sứ!

Người biến thái một chút thì thích hợp làm Hoàng Đế, nhưng biến thái đến trình độ này thì không, người như vậy, nói không chừng sẽ biến đế quốc thành nhân gian địa ngục!

Bởi vậy Diệp Lăng cũng bài trừ nàng ra khỏi phạm vi người thừa kế!

Về phần vì sao Diệp Lăng không nói thẳng đây là những đề mục thí nghiệm tâm lý phản nghịch, đây không phải là hấn không muốn, mà là có nói cũng vô dụng, thế giới này căn bản không có loại khái niệm này, cho dù hấn nói ra thì người khác cũng không hiểu được, cũng không xem đây là bằng chứng.

“Những đề mục này, người thường trả lời càng ít càng tốt, tốt nhất là không, mà các người trả lời nhiều một chút thì tốt, nhưng trả lời toàn bộ... Quên đi, ta cũng không biết nên nói như nào nữa. Tốt lắm, giờ mọi người tự mình lo liệu a, nói không rõ được.” Diệp Lăng lắc đầu, một bộ thâm trầm, chậm rãi rời khỏi đại điện.

“...” Trầm mặc..

“Đệ đệ, được rồi, đã đi xa như vậy còn giả vờ cái gì?” Diệp Lam Vũ hung hăng gõ Diệp Lăng một chút.

“A! Xa rồi à, chúng ta chuồn nhanh đi, miễn cho bọn họ lại tìm ta hạch hỏi.” Quả nhiên Diệp Lăng đang “trang sức”, bất quá hấn làm như vậy chỉ vì tránh đi phiền toái không cần thiết mà thôi.

“Sớm biết như vậy ta sẽ không ra những đề mục đó rồi, không nghĩ tới sẽ có một cái nữ nhân đáng sợ đến thế...”

“Đệ đệ, rốt cuộc những đề mục này dùng để thí nghiệm cái gì?” Diệp Lam Vũ không khỏi tò mò hỏi.

“Lòng người...”

“Cái gì?”

“Có nói người cũng không hiểu, người vẫn ngu như vậy!”

“Phanh!”

“A...”

“Người ngứa da phải không, dám nói ta ngu cơ đấy!”

“Người thật sự là...” Diệp Lăng còn muốn nói tiếp nhưng thấy nắm tay nhỏ của Diệp Lam Vũ đang lắc lư trước mặt mình, hấn cũng có chút thông minh ngậm miệng lại.

“Nói lầm bầm...”

“Cứ chờ xem đi, nếu người đàn bà kia không bị diệt trừ, hoàng cung này sớm muộn gì cũng sẽ có một hồi tinh phong huyết vũ, hy vọng không lan đến gần chúng ta.” Diệp Lăng có chút suy nghĩ nói.

Hấn có thể đoán ra được kết quả này, nhưng cũng không quan tâm lắm. Bởi sự kiện này là chuyện của hoàng gia, ai làm Hoàng Đế cũng không ảnh hưởng mấy với hấn, Diệp gia cũng vậy.

Hơn nữa bây giờ Triệu Nhã Nhu còn nhỏ, Hoàng Đế vẫn còn tráng niên, cho dù trận phong bạo này phát sinh cũng phải mấy cái mười năm sau, chuyện lúc đó thì giờ nghĩ làm gì cho đầu đau.

Chỉ là, sẽ trễ đến vậy thật sao? Có lẽ a...

Mặc kệ nói gì đi nữa, đề thi phong ba hôm nay cũng đã kết thúc, tất cả mọi người đều trở lại làm chuyện của mình, chỉ để lại một ít nghi hoặc, một ít suy nghĩ sâu xa, một ít oán hận...

...

“Diệp Lăng!”

“Sao cứ đến phiền ta vậy, ta không chơi trò quyết đấu!”

Sau ngày hôm đó, tựa hồ mỗi ngày Diệp Lăng đều bị người ta tìm tới đòi quyết đấu, bất quá lúc này mọi người cũng thông minh hơn, tuyệt đối không để Diệp Lăng tìm người thay thế, quy định không thể dùng “người” làm vũ khí.

Muốn nói vì sao trước kia không ai tìm đến Diệp Lăng mà gần đây lại nhiều như vậy, ngoài tiền lệ hẳn đã mở miệng đáp ứng một lần quyết đấu còn có một nguyên nhân khác rất trọng yếu.

Tựa hồ đánh giá về Diệp Lăng của mọi người ngày càng cao lên, nhất là khi hắn có quyền thí nghiệm vương tử công chúa, đạt được sự “thưởng thức” của Hoàng Đế. Một ít kẻ trước kia cảm thấy hắn là một người không có chút sức uy hiếp nào, bây giờ bắt đầu cảm thấy có nguy cơ rồi.

Có những người vốn chỉ theo đuổi Thất công chúa, không có quan tâm đến Diệp Lăng lắm thì giờ cũng tìm Diệp Lăng gây sự, muốn thông qua các loại thủ đoạn bức bách Diệp Lăng giải trừ hôn ước với Thất công chúa.

Diệp Lăng cũng không có cái tâm tốt như vậy, nghe người khác nói giải trừ liền giải trừ. Tuy hắn cũng không đặt nặng cái hôn nhân này trong lòng nhưng hắn lại tôn trọng Thất công chúa, sẽ không giống những người khác, chỉ vì sự thoải mái của mình mà làm cho người khác khó xử.

Hơn nữa, Thất công chúa cũng nói đi nói lại rất nhiều lần là muốn dùng hắn để ngăn trở những người theo đuổi nhằm chán này, mà hắn cũng nguyện ý làm tấm chắn này. Dù sao Thất công chúa cũng là cô gái lớn lên cùng hắn.

“Nếu ngay cả dùng khí đáp ứng quyết đấu cũng không có, vậy ngươi lấy cái gì mà bảo vệ Thất công chúa, sao lại không biết xấu hổ kết hôn với nàng?”

“Có gì phải ngượng ngùng, nàng thích là được, nàng cần sự bảo hộ của các ngươi à? Dù sao bây giờ nàng là vị hôn thê của ta, các ngươi cứ tuyệt vọng đi!” Đối với những lời nói kiểu này, Diệp Lăng tuyệt không cảm thấy xấu hổ, không biết là vì da mặt dày hay không biết sợ hãi.

Đương nhiên, đại đa số đều cảm thấy lý do trước hợp lý hơn...

Cứ như vậy, tấm chắn chặn lại một đám người...

“Chúng ta sẽ không để cho người như ngươi lấy Thất công chúa, ngươi muốn lấy nàng, nhất định phải hỏi qua chúng ta!!”

“Làm trò, các ngươi là ai, thật sự không biết thân biết phận! Cút hết qua một bên đi, nếu không cẩn thận ta trả thù thì thảm đấy, thân phận Diệp gia Thập Tam thiếu gia cũng không phải trưng chơi!” Diệp Lăng hơi hơi tức giận nói.

Lại ngăn trở một đám khác...

“Diệp gia Thập Tam thiếu gia, người khác sợ ngươi, ta không sợ!” Một công tử ca kiêu ngạo đi ra nói, hắn quả thật có bối cảnh và thực lực không e ngại gì Diệp gia, điều này ai cũng biết, mà hắn cũng là đại biểu cho một nhóm nhỏ không sợ Diệp Lăng.

“..., ngươi là ai?” Diệp Lăng rất không nể tình hỏi, ở đây chỉ có mỗi hắn hoàn toàn không biết người này là ai.

“Diệp Lăng, hắn là tôn tử của đế quốc đệ nhất Kiếm Thánh - Lý Đan Đằng!” Chân Tiểu Yên ở một bên giới thiệu.

Kiếm Thánh Đạo Thánh linh tinh đều là một đám người thực đặc thù, cho dù ở bất cứ đâu đều có địa vị siêu phàm hưởng gì là Tường Không Đế Quốc đệ nhất Kiếm Thánh, mà một kẻ làm quan cả họ được nhờ, khi Kiếm Thánh còn khỏe mạnh, gia tộc người nhà hắn đều thực “phong cảnh”.

Đương nhiên chỉ là khi hắn còn khỏe mạnh, một khi Kiếm Thánh toi mạng, nếu gia tộc hắn không có người kế thừa được thực lực của Kiếm Thánh thì địa vị lập tức sẽ tụt dốc không phanh.

“Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu...” Diệp Lăng đột nhiên ôm quyền, rất là nghiêm túc nói.

Đây là sự tôn trọng của hắn với Kiếm Thánh sao? Cái này hình như không thể a, bất cứ ai biết tính cách của Diệp Lăng thì tuyệt đối không tin hắn sẽ vì đối phương là người nhà của Kiếm Thánh mà thay đổi cái nhìn của mình, cho dù là chính bản thân Kiếm Thánh còn chưa chắc chứ nói gì cháu chắt.

80. Chương 80: Nữ Nhân Đáng Sợ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 80: Nữ nhân đáng sợ (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Bất quá Lý Đan Đằng cũng không biết tính cách của Diệp Lăng, còn cho là mình hù sợ hắn rồi, đang đứng kia đặc chí. Đương nhiên, ngoài mặt vẫn làm bộ thực bình thần, chỉ khinh miệt nói: “Người đã biết ta là ai, vậy thì nhanh lên một chút, ra quyết đấu với ta! Người thua liền giải trừ hôn ước cùng Thất công chúa!”

“Người thật sự là có cái tên không sai, ta bề bộn nhiều việc, không rảnh chơi với người!” Diệp Lăng vẫn cự tuyệt như cũ.

Tên? Có ý gì?

“Diệp Lăng, tên của hắn làm sao vậy?” Chân Tiểu Yên khó hiểu hỏi.

“Không phải tên hắn là ‘Đản Đau’ (đản = bị hai hòn...) à, quả nhiên người cũng như tên!”

“...’, người ta gọi là Đan Đằng, vừa rồi người nói ngưỡng mộ đã lâu, không phải là hiểu sai tên chứ?”

“Ừ, ‘Đản Đau’ là một loại truyền thuyết...”

“...” Trầm mặc, tất cả mọi người trầm mặc.

“Diệp Lăng, ta muốn quyết đấu với người, lấy danh nghĩa của ông nội ta!” Lý Đan Đằng nổi giận, hắn không nghĩ tới cái đặc chí vừa rồi của mình chỉ là một trò cười!”

“Đừng tùy tiện dùng danh nghĩa của ông nội người, hình tượng của ông nội người cũng bị người phá rồi, thật sự là cháu hư!” Diệp Lăng lắc lắc đầu, giống như hắn là ông nội người ta vậy.

“Ta muốn đấu sinh tử quyết với người!” Lý Đan Đằng rút kiếm ra, quảng kiếm lên không trung, sau đó kiếm bắt đầu hạ xuống, tà tà cắm vào mặt đất.

Mà khi hắn nói ra lời này, toàn trường đều yên tĩnh lại, tất cả đều nhìn hắn và thanh kiếm dưới đất.

Sinh tử quyết là một loại phương thức quyết đấu cực kỳ hiếm thấy, chỉ có những người thù sâu như biển mới lựa chọn mà thôi, bởi vì sinh tử quyết danh như ý nghĩa, hai bên đều dồn đối phương vào chỗ chết, đơn giản mà nói là đánh đến chết mới thôi!

Trước đến nay, sinh tử quyết đều ít nhất có một người tử vong mới chấm dứt!

Lý Đan Đằng phỏng chừng cũng bị tức giận đến hồ đồ, hắn và Diệp Lăng còn chưa đến mức như vậy. Trên thực tế, trước khi kiếm của hắn rơi xuống đất hắn cũng đã hối hận rồi.

Mà lúc này, Chân Tiểu Yên bảo nổi –

“Lý Đan Đằng, người có bệnh à? Người là thất cầm Kiếm Sĩ, hắn một bậc cũng không, người đấu sinh tử quyết với hắn, đầu óc người bị nước vào à? Còn có các người nữa, cả ngày tìm hắn quyết đấu, hắn là Luyện Kim Thuật Sĩ, không phải Vũ Giả cũng chẳng phải Ma Pháp Sư! Các người không biết xấu hổ là gì à?”

“Mụ béo...” Diệp Lăng đột nhiên cảm thấy Chân Tiểu Yên thật vĩ đại, tựa như một người đàn bà chanh chua, ách, sai lầm rồi, là anh thư!

Nhưng rất nhanh sau đó, Diệp Lăng lại bỏ ngay cái ý tưởng này ra khỏi đầu, muốn một cước đá Chân Tiểu Yên ra ngoài...

“Thế nhân cũng biết hần là một phế tài vô thuộc tính, chẳng lẽ các người chỉ biết khi dễ một cái phế tài sao?”

“..., mụ béo, sao người không đi chết đi?”

“?? Ta đang giúp người, sao người lại giúp ta!” Chân Tiểu Yên mắt hững nói, nàng tựa hồ còn chưa phát giác điểm sơ xuất trong lời mình.

“Đây là người giúp ta sao? Đây là trắng trợn tát vào mặt lão tử! Thằng Đản Đau tôn tử kia, lão tử đáp ứng quyết đấu với người, sinh tử quyết đúng không, lão tử sẽ cho người biết chữ tử viết như thế nào!” Diệp Lăng hung hăng, càn rỡ nói.

“...”

Ai cũng thật không ngờ cuối cùng kết quả là như thế này, vì Chân Tiểu Yên mà làm cho Diệp Lăng lần đầu tiên đáp ứng sinh tử quyết với người ta!

Đúng vậy, là lần đầu tiên, cái quyết đấu trước kia không tính...

“A, tên ngu ngốc nhà người, ta không có cái ý kia, sao người lại đáp ứng, sao người có thể đánh thắng người ta!” Sau khi Chân Tiểu Yên kịp phản ứng, rất sốt ruột lôi kéo tay Diệp Lăng, muốn Diệp Lăng thu hồi quyết định này.

“Đáp ứng cũng đáp ứng rồi, đánh thắng hay không được đánh thì chưa biết.” Diệp Lăng phát tay, sau đó lưu lại một câu làm cho người ta phải ngẫm nghĩ, lưu lại một đàn người đang ngẩn ra rồi rời đi.

“Lý Đan Đằng, người xong rồi!” Chân Tiểu Yên lưu lại một câu tàn nhẫn, sau đó chạy theo Diệp Lăng.

Đúng vậy, Lý Đan Đằng xong rồi, đương nhiên không phải vì đối thủ của hần - Diệp Lăng mà là vì hần chọn một cái phương thức như vậy để quyết đấu với Diệp Lăng.

Vì an toàn của Diệp Lăng, có một số người sẽ làm ra một việc mà ngay cả Kiếm Thánh cũng không thể ngăn cản được!

Cho dù biết rõ Lý Đan Đằng không dám lấy đi mệnh của Diệp Lăng, nhưng những người quan tâm đến Diệp Lăng chắc là không biết cho cái loại nguy hiểm này tồn tại!

...

“Đứa con, người điên rồi sao? Sao người lại chơi trò sinh tử quyết với người ta?” Diệp Thành Thiên chạy vào trong tiểu viện tử của Diệp Lăng, phát hiện bên trong có không ít người, Long An Kỳ, Diệp Lam Vũ, Thất công chúa, Chân Tiểu Yên, đương nhiên còn có diễn viên lần này - Diệp Lăng nữa.

“Lại thêm một lần nữa, muốn ta nói bao nhiêu lần đây...” Diệp Lăng nhìn Diệp Thành Thiên, cười khổ nói.

“Là sao? Các người đều hỏi qua à?” Diệp Thành Thiên nhìn Long An Kỳ hỏi.

“Nói nhảm! Chẳng lẽ còn chờ người trở về sao?” Long An Kỳ liếc Diệp Thành Thiên một cái, rất tức giận nói.

“Hần nói sao?” Diệp Thành Thiên hỏi.

“Đứa con nói, bất luận ai cũng không được nhúng tay, để cho tự hần giải quyết, hần muốn tự mình quyết đấu!” Long An Kỳ cau mày nói, tựa hồ có chút lo lắng.

“Quyết đấu cái rắm, từ nhỏ đến lớn người có cầm qua vũ khí không? Có luyện qua ma pháp không? Toàn bộ đều không!” Diệp Thành Thiên trực tiếp quát, người khác không biết Diệp Lăng chứ bọn họ còn không biết sao?

Có thể nói Diệp Lăng chưa từng luyện quá đấu khí hay ma pháp gì, thậm chí còn chưa từng thấy hần rèn luyện thân thể nữa, tình huống như vậy, ai sẽ cho rằng hần có thể thắng được một cái Kiếm Sĩ đây, còn là một cái thất cấp Kiếm Sĩ.

“Vũ khí gì ta cũng đều cầm qua, ma pháp cũng vậy.” Diệp Lăng phản bác.

“Người luyện qua?” Diệp Thành Thiên mê hoặc, chẳng lẽ mình không biết sao?

“Phanh”

“A...”

Long An Kỳ trực tiếp gõ Diệp Lăng một cái, tức giận nói: “Cái gọi là cầm qua của hần thuần túy là cầm qua ấy, mà luyện qua cũng có luyện qua hết, chỉ là không thành công thôi!”

“...”

“Nào có a, ta thật sự luyện qua ma pháp, nếu không làm sao mà chơi luyện kim thuật được, các người thật sự xem ta như búp bê à, ta là một nam nhân rồi a!!” Diệp Lăng kháng nghị nói.

“Đứng qua một bên đi, nói đằng hoàng xem, vì sao người phải đáp ứng cái sinh tử quyết này, quyết đấu bình thường người còn cự tuyệt, sao lại đi đáp ứng cái này?” Diệp Thành Thiên rất khó hiểu hỏi.

“Bởi vì ta phải chứng minh ta không phải là một phế tài, ta cũng có chút tài năng!!” Không biết Diệp Lăng lấy đâu ra hai cái bàn chải (xoát tử = bàn chải, lưỡng bả xoát tử = có chút tài năng, tác giả chơi chữ.), mỗi tay một cái giơ lên.

“...”

“Đừng làm rộn lên nữa, xem ra ta muốn tìm Lý tiên bối nói chuyện, tốt nhất là có thể hủy bỏ lần sinh tử quyết này, nếu không, cho dù là đệ nhất Kiếm Thánh ta cũng không nể tình.” Khi Diệp Thành Thiên nói hết câu sau, khí thế cường đại liền hoàn toàn phát ra.

“Lão công, ta duy trì người!” Long An Kỳ hai mắt mê mang nói.

“Lão ba, ta cũng duy trì người!”

“Đi chỗ khác đi, các người đừng quấy rối nữa, lần này ta muốn chính thức quyết đấu một lần, các người cứ tin ta một lần đi, ta sẽ lông tóc vô thương mà đả bại tên Đản Đau ấy, muốn cho đản hần càng đau!” Diệp Lăng thực nghiêm túc nói.

“Đản càng đau? Đản gì?” Thất công chúa nhất thời khó hiểu hỏi.

“...” Chân Tiểu Yên mặt đỏ tai hồng, đơn giản là vì nàng cũng hỏi qua Diệp Lăng như vậy.

81. Chương 81: Kỹ Xảo Chiến Đấu Của Luyện Kim Thuật (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 81: Kỹ xảo chiến đấu của luyện kim thuật (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Khụ khụ, cái này chỉ có thể tự hiểu không thể nói ra được...” Diệp Lăng ho khan nói.

“Người xác định người có thể làm được sao? Có thể lông tóc vô thương?” Diệp Thành Thiên hoài nghi nói, mà hần cũng chỉ quan tâm lông tóc vô thương, thắng thua không là vấn đề.

“Xác định, nhất định và khẳng định!” Diệp Lăng nghiêm túc nói, thực sự làm cho người khác tin tưởng, tất nhiên là tạm thời, tạm thời mà thôi...

“Vậy... Nhưng ta vẫn phải đi xem thôi!” Diệp Thành Thiên chần chờ một hồi, vẫn không thay đổi chủ ý.

“...”

Diệp Lăng lại bắt đầu kiên trì muốn mọi người dừng nhúng tay, bằng không sẽ trở mặt với bọn hắn. Chỉ là hiệu quả cũng không được tốt lắm, không có mấy người quan tâm đến ý kiến của hắn.

Nhưng cuối cùng Diệp Thành Thiên lại không đi, đó cũng không phải vì rốt cuộc Diệp Lăng cũng thành công mà vì Lý Đan Đằng chủ động đổi sinh tử quyết thành quyết đấu bình thường.

Tuy rằng tình huống như vậy cơ hồ chưa từng phát sinh qua, không ai lại đi thay đổi phương thức quyết đấu, bất quá dù sao tình huống lần này thực đặc thù, cũng không ai phản đối cái gì, trái lại người ủng hộ rất nhiều, cơ hồ là toàn thành duy trì!

Có lẽ ai cũng không nghĩ tới toàn thành đều che chở Diệp Lăng, sau khi biết Lý Đan Đằng “bức” Diệp Lăng tiến hành sinh tử quyết, rất nhiều người đều đi về phía nhà của đệ nhất Kiếm Thánh, chỉ trích loại hành vi mặt dày vô sỉ này của Lý Đan Đằng, mãnh liệt yêu cầu hắn rời khỏi lần sinh tử quyết này.

Dưới áp lực của dân chúng, hơn nữa đệ nhất Kiếm Thánh cũng cảm thấy chuyện này quả thật Lý Đan Đằng có chút vấn đề, mà hắn cũng không muốn vì vậy đi đắc tội Diệp gia. Nhưng nếu quyết đấu đã định ra thì không nên lùi bước, rời khỏi là không thể!

Bởi vậy, đệ nhất Kiếm Thánh bắt Lý Đan Đằng thay đổi phương thức quyết đấu, hai bên cũng không cần người sống ta chết nữa!

Tuy rằng sự nhượng bộ này vẫn làm cho rất nhiều người không hài lòng nhưng cũng chỉ có thể như vậy.

Thời gian và địa điểm quyết đấu cũng đã xác định rồi, bảy ngày sau tại quyết đấu tràng của Hoàng Gia Học Viện, mà quyết đấu tràng này là một cái quyết đấu tràng khổng lồ, có thể cùng lúc cất chứa mấy vạn người.

Sau đó, Lý Đan Đằng vẫn bí mật huấn luyện để ứng đối với quyết đấu của bảy ngày sau, mỗi một tràng quyết đấu đều phải ứng phó toàn lực, mặc dù là phế tài như Diệp Lăng cũng vậy.

Về phần phế tài thì sao? Không, là Diệp Lăng đâu?

Hắn vẫn giống như cũ, đi học...

“Diệp Lăng, sao ngươi giống như chưa từng phát sinh chuyện gì vậy?” Chân Tiểu Yên có chút vô lực hỏi, hôm qua còn nói nhất định mình sẽ thắng, phải giống như một nam nhân, bây giờ thoát nhìn hình như không nhớ đến mấy cái này rồi.

“Phát sinh chuyện gì?”

“Ngươi cùng với Lý Đan Đằng quyết đấu ấy!” Chân Tiểu Yên lắc đầu, càng vô lực hơn.

“Đó là chuyện của bảy ngày sau, bây giờ nói làm gì.” Diệp Lăng nhớ thì nhớ, bất quá hắn không chút khấn trương.

“Đáng lẽ ngươi phải chuẩn bị một chút chứ, bằng không làm sao đánh thắng được người ta, làm sao mà lông tóc vô thương! Hừ, nếu ngươi ít đi một sợi tóc thì biết tay ta!” Chân Tiểu Yên cầm lấy tay Diệp Lăng, hung hăng nói.

“Mụ bé, không cần thận rớt một sợi tóc thì thực bình thường a, cái đó không thể trách ta được!” Diệp Lăng vô tội nói.

“..., ta mặc kệ, dù sao ngươi không được rụng một sợi tóc nào, nhiều nhất cho ngươi rụng một sợi lông...” Chân Tiểu Yên ngậy người một hồi, sau đó bắt đầu “không thềm nói lý”.

“Cái này có chút khó khăn, ta muốn nghiên cứu xem... Đúng rồi, cơm trưa của ta đâu?”

“Ở đây, vốn đang định đưa cho ngươi.”

...

Lại qua vài ngày, Diệp Lăng đột nhiên nhớ tới một sự kiện, kéo Chân Tiểu Yên chạy đến một chỗ. Vừa đến nơi hắn liền ngẩn người, có chút không tin vào hai mắt của mình.

“Mụ bé, ngươi nhìn xem thông cáo bài phía trước thử xem bồi dẫn của ta là 3 ăn 1 hay 1 ăn 3?”

“Này... Hình như là 3 ăn 1!” Chân Tiểu Yên cũng không dám khẳng định nói, nàng cũng đang hoài nghi thông cáo này viết nhầm rồi. Trên thực tế hai người đều không có nhìn lầm, cũng không ai viết sai, thực sự là 3 ăn 1!!

Đây là bồi dẫn của trận quyết đấu giữa Diệp Lăng và Lý Đan Đằng, chuyện mà Diệp Lăng nhớ tới là cái này đây, cơ hội như vậy làm sao mà hắn buông tha được, hắn phải bại gia một hồi.

Chỉ là hắn không thể ngờ được bồi dẫn của mình lại thấp như vậy, thậm chí còn thấp hơn cả Lý Đan Đằng. Lý Đan Đằng là 1 ăn 3 mà hắn là 3 ăn 1!

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Diệp Lăng cũng không biết đợt cá cược này cơ hồ tất cả mọi người đều ủng hộ Diệp Lăng, đều đặt tiền lên người hắn cả cho nên bồi dẫn mới thấp như vậy. Từ bồi dẫn cao đến bất khả tư nghị tụt xuống thấp bất khả tư nghị...

Tình huống này quả thật làm cho rất nhiều người cảm thấy ngoài ý muốn.

“Lại đặt Thập Tam thiếu gia thắng? Uy, rốt cuộc các người có điều tra qua chưa? Thập Tam thiếu gia là một phé tài không biết gì cả, tỷ lệ thắng của hắn còn chưa được 1% nữa.”

“Chúng ta biết!”

“Vậy sao còn đặt lên người hắn?”

“Bởi vì chúng ta thích Thập Tam thiếu gia!”

Đây là cách nói của bình dân, mà mặt khác, một ít quý tộc phú hào đặt của Diệp Lăng, cách nói của họ hắn là vì Hoàng Đế, “tay bạc” này lần này cũng đến đánh lớn!

Mà lý do của Hoàng Đế cũng là câu nói kia –

“Ta không biết thực lực của Diệp Lăng, nhưng ta biết vận khí của hắn, ta tin tưởng hắn sẽ thắng!”

Các loại lý do như vậy làm cho chuyện này trở thành ngoài ý muốn, cũng làm cho Diệp Lăng cảm thấy vui mừng, thật cao hứng là mình có nhân khí cao đến vậy.

Về phần bồi dẫn thấp đến đâu hắn cũng không ngại, tuyệt đối không để ý, hắn cũng chưa từng muốn kiếm tiền nhờ bồi dẫn cao thấp, lần này hắn tới cũng chỉ muốn đặt cược trên người Lý Đan Đằng mà thôi, như vậy thì 100% sẽ thua hết!

Nhưng mà lúc này hắn lại không thể nào đặt cược được!

“Cái gì, không cho ta đặt cược? Vì sao?”

”Thập Tam thiếu gia, người là diễn viên của trận đấu này, tuy rằng chúng ta tin tưởng nhân phẩm của người

82. Chương 82: Kỹ Xảo Chiến Đấu Của Luyện Kim Thuật (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 82: Kỹ xảo chiến đấu của luyện kim thuật (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Quyết đấu tràng của Hoàng Gia Học Viện.

Còn chưa tới thời gian quyết đấu mà nơi này đã chật kín người rồi, vé vào cửa hôm nay thật sự rất khó tìm, ân, cần vé vào cửa, Hoàng Gia Học Viện phải giữ gìn trật tự của nhiều người như vậy cần rất nhiều nhân lực vật lực, thu điểm phí dụng là chuyện bình thường.

Mà quan trọng nhất là, cơ hội kiếm tiền tốt như vậy thì ai lại bỏ qua được chứ!

Hôm nay, ở đây tất cả giai tầng, tất cả kiểu người gì cũng có, từ bình dân đến quý tộc, đến hoàng tộc, thậm chí cả Hoàng Đế. Đồng thời còn từ nông dân đến thương nhân, rồi công nhân, quan viên vân vân, cần gì có này!

Mà người nào cũng khác nhau nhưng lại cùng chung một cái mục tiêu - ủng hộ Diệp Lăng!

Diệp Lăng đâu? Có phải giống như những lần trước, thích xuất hiện ở thời khắc tối hậu hay không? Giống như lần thi của Chân Tiểu Yên vậy, đến những phút cuối cùng mới xuất hiện?

Không, từ sáng sớm Diệp Lăng đã đến đây, thậm chí đến sớm hơn bất kỳ ai. Dường lời của hắn là: "Ta là một người có trách nhiệm nên đương nhiên không thể để cho người khác phải chờ mình rồi."

Sau khi Diệp Lăng đến đây, đi tới đi lui, tựa hồ quan sát hoàn cảnh, thực cẩn thận, tựa hồ như xem xét đến từng tấc đất một...

"Thập Tam thiếu gia, chúng ta xem trọng người đấy..." Người trong sân hô hét, bọn họ ủng hộ Diệp Lăng!

"Cám ơn mọi người đã ủng hộ, để đây ta mời mọi người ăn cơm!" Diệp Lăng mỉm cười chấp tay đáp lễ.

"Thập Tam thiếu gia, chúng ta nhiều người như vậy, người mời hết sao?" Một người thích đùa hô, hắn chỉ giỡn chơi mà thôi, cũng không nghĩ rằng Diệp Lăng sẽ mời thật, dù sao ở đây có đến mấy vạn người.

Có điều dù sao Diệp Lăng cũng là một siêu cấp bại gia tử, hắn rất thích khi có cơ hội tiêu xài như vậy -

"Ừ, mời toàn bộ các người ăn cơm, tùy tiện các người đi chỗ nào, lấy giấy chứng thực lại đây, đến chỗ ta lấy tiền!"

"Rống, Thập Tam thiếu gia rất tốt! Ta thích!"

"Chờ đợi bữa tối tại Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu..."

"Sữa đậu nành phải hai chén, bánh quẩy phải hai cây, ăn một phần, ném một phần..."

"Lão bản, lấy một bát nước xương cá để xúc miệng..."

"..."

Toàn trường lập tức sôi trào, còn chưa đấu võ đã tiến vào giai đoạn cao trào rồi, thanh âm duy trì Diệp Lăng càng lúc càng lớn!

Chỉ riêng cái khí thế này đã có thể dọa chết tên Lý Đan Đằng kia rồi, ách, đương nhiên đây chỉ là ý tưởng của một số người...

"Tiểu vương bát đản này, thật sự không coi tiền là tiền mà, mời hết mấy vạn người này phải mất đến bao nhiêu tiền a!" Long An Kỳ nhìn Diệp Lăng đứng đằng kia, có điểm tức giận mắng.

"Mời mấy vạn người ăn cơm, cái này có thể xem là một hoạt động lớn a, quả thực vô tiền khoáng hậu!" Hoàng Đế cảm thán nói, dù hắn làm Hoàng Đế cũng không dám mời nhiều người như vậy.

Loại chuyện này chỉ có loại siêu cấp bại gia tử như Diệp Lăng mới có thể làm thôi, người khác dù có bại gia cũng không có cái dũng khí, có cái độ lượng như vậy!

Mà chuyện này quả thực vô tiền khoáng hậu, trở thành một cái giai thoại mà đời sau mãi tán dương!

Khi Lý Đan Đằng cùng người nhà đến đây thì cũng sắp đến giờ quyết đấu rồi, mà khi bọn hắn nhìn thấy Diệp Lăng đã đứng trước trên đài thì ngẩn người ra.

Hình như trong ấn tượng của bọn hắn, Diệp Lăng thuộc loại người thời khắc cuối cùng mới xuất hiện!

Bởi vậy, bọn hắn hoài nghi động cơ của Diệp Lăng...

“Thập Tam thiếu gia, người tới rất sớm a, có phải động tay động chân gì ở đây không?” Lý Đan Đằng hỏi khứa Diệp Lăng.

“Không có, ta là một quân tử!” Diệp Lăng lắc đầu, sau đó nói.

“...”

Ý của những lời này là nói Lý Đan Đằng là tiểu nhân, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử...

“Đan Đằng, hôm nay đám Ái Đức Hoa đại sư đều ở đây, nếu Diệp Lăng động tay động chân, nhất định bọn họ sẽ biết.” Đệ nhất Kiếm Thánh rất bình tĩnh nói.

Nói là bình tĩnh, bất quá người có chút đầu óc đều hiểu ý của đệ nhất Kiếm Thánh là muốn đám người Ái Đức Hoa mở miệng, chứng minh Diệp Lăng không động tay động chân trước!

Về phần vì sao muốn mấy người Ái Đức Hoa mở miệng là vì mấy người này là hoàng gia luyện kim đại sư của đế quốc, hơn nữa còn là những người “trình” cao nhất nữa nếu bọn hắn nói không có tức là không, Diệp Lăng “trình còi” sao qua mắt bọn hắn được!

Đừng quên, Diệp Lăng là một luyện kim thuật sĩ, nếu hắn động tay động chân đương nhiên là dùng luyện kim thuật rồi, ít nhất trong suy nghĩ người đời là như vậy!

Trên thực tế, đám người Ái Đức Hoa đến đây nguyên nhân chính cũng là vì nhìn xem Diệp Lăng. Bọn họ muốn biết luyện kim thuật sĩ như Diệp Lăng đã bại người khác bằng cách nào, có lẽ sẽ nhìn thấy Diệp Lăng sử dụng kỹ năng của Ban!

Thế nhân ai cũng biết Ban là cao thủ chiến đấu trong đám luyện kim thuật sĩ, mà mọi người cũng biết Diệp Lăng là người cầm bút ký của ban, hắn là sẽ học được một ít kỹ xảo.

Chỉ có điều, thế nhân không ai biết Ban bút ký hiện đang ở dưới chỗ gác chân ngủ của hắn...

“Yên tâm đi, Thập Tam thiếu gia chỉ nhìn xem mà thôi, đến bây giờ vẫn không có động tác gì cả, trên đất không có luyện kim trận, ngoài ra không biết!” Ái Đức Hoa đại sư hừ lạnh nói, tựa hồ cũng không thân thiện lắm.

Đơn giản là Ái Đức Hoa giống như những hoàng gia luyện kim thuật sĩ khác, đều có hảo cảm tuyệt đối với Diệp Lăng, chính Diệp Lăng đưa Ban bút ký cho bọn hắn mới có tiến bộ cực nhanh như bây giờ.

Đơn giản mà nói, đám hoàng gia luyện kim thuật sư đều duy trì Diệp Lăng cả!

“Đúng vậy, vốn lấy luyện kim thuật sĩ mà nói, tốt nhất trước tiên nên khắc luyện kim trận, như vậy mới có thể phát huy được tốt nhất, có phần thắng cao nhất! Bất quá, như vậy nhất định các người sẽ nói ta làm bừa cho nên ta mới để cho hắn thoải mái một chút, dù sao lấy năng lực của hắn cũng chẳng cần phải chuẩn bị trước làm gì tổn công!” Diệp Lăng rất thành thực nói, mỗi một câu nói của hắn đều là thật.

Chỉ là, khi người khác nghe thấy, còn có ngữ khí khinh miêu đậm tả - nhẹ nhàng bằng quơ kia nữa lại cảm thấy một loại coi rẻ, khinh thường!

“Cứ để cho người ra oai võ mồm một chút đi, có điều, ta khuyên người tốt nhất nên tìm một cái y sư canh chừng ở bên cạnh đi..” Lý Đan Đằng phản kích nói, ngữ khí rất khinh thường.

Cái này thì người bình thường đều có thể nghe hiểu được, cách nói này là một loại khinh miệt với đối phương nên rất nhiều người đều tức giận, thậm chí có người muốn trực tiếp lao ra đánh người.

Chỉ là, Diệp Lăng lại bằng quơ nói: “Y sư ta đã tìm trước rồi, là y sư tốt nhất cơ, chỉ cần người không chết thì vẫn có thể cứu được, nhưng có thể sẽ có một chút di chứng!”

“...”

Tiểu tử này giả ngu sao? Sao ngu ngốc một cách khôn khéo như vậy, có thể nói ngược lại, hơn nữa lại “hay” đến vậy.

“Tốt lắm, người đã đến đây rồi thì chúng ta bắt đầu đi, người phải cẩn thận nha, đừng quá sơ ý nha, ta rất mạnh đấy.” Diệp Lăng phát tay nói với Lý Đan Đằng.

“...”

Chỉ bằng người? Hù dọa được ai? Người mà rất mạnh thì mặt trời mọc đằng tây à!

Cơ hồ tất cả mọi người đều cùng chung ý tưởng như vậy, đều cảm thấy Diệp Lăng nói vậy, phô trương thanh thế mà thôi!

“Người hù ai vậy, ta cho người xuất chiêu trước đây!” Lý Đan Đằng có chút khinh thường nói.

83. Chương 83: Kỹ Xảo Chiến Đấu Của Luyện Kim Thuật (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 83: Kỹ xảo chiến đấu của luyện kim thuật (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Vậy thì ta không khách khí nữa!” Diệp Lăng gật gật đầu, sau đó tay hắn làm vài động tác trên không...

Đây là làm gì? Đang vẽ luyện kim trận sao? Có điều sao cảm giác khác khác vậy, làm gì có luyện kim trận nào như vậy? Một đám hoàng gia luyện kim đại sư mơ mơ hồ hồ.

Rất nhanh sau đó bọn họ đã hiểu ra đây chỉ là Diệp Lăng tùy tiện quơ quơ tay mà thôi, không hề có chút ý nghĩa gì. Mà tiếp theo sau đó mới thật sự là bắt đầu.

Chỉ thấy đột nhiên Diệp Lăng thu tay lại, đặt lên trên không gian giới chỉ, sau đó lôi ra một vật thể rất dài, mà chừng đó chưa phải là hết, mới chỉ vển vển là phần đầu thôi, nhưng chiều dài đã hơn một người rồi.

Sau đó phần sau cũng hiện ra, toàn bộ vật thể được phơi ra ánh sáng, là một vật thể được tạo nên từ nhiều cái hộp hình vuông lớn nhỏ khác nhau, phía sau là một vật thể dài.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện vật thể dài kia kỳ thật là một cái hình trụ, mà giữa hình trụ lại trống rỗng, nói đơn giản hơn là một cái ống tròn!

Trên toàn bộ vật thể được những điều khắc thần bí che kín, là luyện kim trận, điểm này toàn bộ nhóm luyện kim đại sư ở đây đều có thể khẳng định.

Đây là một kiện luyện kim vật phẩm, mà tạo hình của nó giống một cái đại pháo, chỉ có điều đại pháo này có thể cầm trong tay, mặt trên còn có chỗ tay cầm, còn có cò súng nữa!

Lúc này Diệp Lăng một tay cầm báng súng, một tay để nơi cò súng, sau đó nhắm về phía Lý Đan Đằng, bóp cò...

Chỉ thấy một phần luyện kim trận của khẩu “đại pháo cầm tay” tay này bắt đầu sáng lên, sau đó nòng súng phát ra quang mang chói mắt...

“Ta dựa vào, lập kết giới mau!” Nhân viên công tác phụ trách kết giới lập tức kích hoạt, mặc kệ thứ này là cái gì đi nữa, dù sao bọn họ cảm giác thấy nguy hiểm.

“Này...” Ánh mắt đám luyện kim đại sư bắt đầu sáng lên, tựa hồ nhìn thấy bảo bối gì đấy.

“Đại pháo cầm tay” bắn ra một tia sáng thẳng tắp về phía Lý Đan Đằng.

“?!” Lúc này Lý Đan Đằng còn đang mơ hồ chưa hiểu gì cả, không rõ thứ này của Diệp Lăng là cái gì, bất quá vì bản năng của Kiếm Sĩ nên hắn cũng tránh né theo bản năng.

“Oanh!” Ánh sáng tiếp xúc kết giới lập tức bạo mở, một luồng khí lưu mãnh liệt mang theo cát bụi mịn mù tản ra bốn phía bên trong kết giới, mà toàn bộ quyết đấu tràng, thậm chí ở rất xa đều có thể nghe được âm thanh nổ mạnh này.

Chỉ riêng âm thanh này đã có thể làm cho người ta tưởng tượng đến uy lực của đại pháo trong tay Diệp Lăng, hơn nữa cát bụi mịt mù, lại còn vết rách trên kết giới đều chứng minh một chuyện –

Thứ đồ chơi trong tay Thập Tam thiếu gia kia tuyệt đối là một thứ khủng bố!

“A...”

Lúc này tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Lăng!

Tiểu tử này thật sự là chân nhân bất lộ tướng, hần vậy mà có “hàng” khủng bố như vậy mà không ai biết cả!

“!!” Lúc này Lý Đan Đằng đang cảm thấy may mắn, hần đang nghĩ xem nếu như vừa rồi mình bị ánh sáng kia bắn trúng thì còn có thể đứng ở đây sao? Không, hần là nói còn có thể cứu sống không?

Mà Diệp Lăng chỉ ngây ngốc đứng ở đó nói: “Uy lực nhỏ một chút, để đề cao chút nữa vậy!”

Ta dựa vào, còn có thể đề cao sao?

Mọi người trợn mắt càng lớn, miệng cũng mở càng lớn...

Đương nhiên là có thể, đây là chuyện thực rõ ràng, không thấy luyện kim trận trên khẩu “đại pháo cầm tay” kia chưa khai hỏa toàn bộ sao, nếu toàn bộ đều khai hỏa thì uy lực tự nhiên sẽ vượt lên một bậc!

“Oanh!”

Diệp Lăng không nói hay lời, lại bắn một phát nữa, uy lực lần này thực rõ ràng đã lớn hơn không ít, may mà kết giới lần này cũng đã tăng lên mức cao nhất nên không bị oanh tạc!

“Người còn bắn nữa!!” Lý Đan Đằng tránh thoát lần tập kích thứ hai liền cả giận nói.

“Vì sao không? Người còn chưa chết mà!” Diệp Lăng một bên nói một bên tiếp tục oanh tạc.

“Người quá vô sỉ, tại sao có thể sử dụng vũ khí như vậy, chúng ta đang quyết đấu!!” Lý Đan Đằng chặt vật giận dữ hét.

“Cái này không được sao?” Diệp Lăng ngừng lại, sau đó nhìn luyện kim đại pháo trong tay tự hỏi.

“Đương nhiên không được, đây là phạm quy!! Người có thấy ai dùng luyện kim vũ khí khi quyết đấu không?” Lý Đan Đằng quát.

“Lại là, ta là một luyện kim thuật sĩ, không dùng luyện kim vũ khí thì ta dùng cái gì? Xem chiêu!” Diệp Lăng lại bóp cò một lần nữa...

Cũng đúng, một cái luyện kim thuật sĩ, người bảo hần không dùng luyện kim vũ khí thì tương đương với bảo Vũ Giả không dùng đấu khí, Ma Pháp Sư không dùng ma pháp vậy!

Lúc này Lý Đan Đằng phân tâm, bởi vì câu nói phía trước của Diệp Lăng làm hần nghĩ rằng Diệp Lăng sẽ dừng lại, chỉ không nghĩ tới Diệp Lăng vẫn tiếp tục oanh kích hần.

Kết quả, trong nháy mắt kia, Lý Đan Đằng chậm trong tích tắc, bị đánh trúng...

“Oanh!”

Lý Đan Đằng bị oanh bay rất xa, thực gian nan ổn định thân mình lại, một tay chạm đất chống đỡ thân thể, hai mắt đỏ lên tức giận nhìn Diệp Lăng, tựa hồ bị thương không phải nghiêm trọng lắm!

Ừ, không phải nghiêm trọng lắm, vừa rồi tuy hần chậm một chút, bắt quả trong nháy mắt kia cũng theo bản năng mà phát động đấu khí để phòng ngự, xử dụng kiếm khí ngăn lại ánh sáng kia!

Đương nhiên, đấu khí của hần vẫn không thể ngăn trở pháo kích của Diệp Lăng nhưng thân thể hần vừa tiếp xúc đã bị đánh bay rồi, cũng không phải đứng yên đó “ăn hết” cả đợt pháo nên thương thế của hần cũng không nghiêm trọng lắm!

Chẳng qua bây giờ hai tay của Lý Đan Đằng đang run lập cập, va chạm thật mạnh làm cho hắn không thể trấn định lại trong nhất thời được, cho nên bây giờ hắn nhìn Diệp Lăng cũng không phải là chuẩn bị đánh tới mà vền vền chỉ là đang khôi phục cảm giác mà thôi!

“Đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ sợ, mà khi ta sợ hãi thì ta sẽ ấn tiếp một lần nữa...” Luyện kim đại pháo trong tay Diệp Lăng lại bắt đầu sáng lên, hắn hoàn toàn không có giác ngộ phải để cho người ta có thời gian thở dốc, mặt dù đối phương đã quỳ rạp trên đất thở hổn hển rồi nhưng hắn cũng không chút do dự tiếp tục công kích!

“Ta dựa vào!”

Nhìn ánh sáng đã thành hình, Lý Đan Đằng chỉ có thể thực không hình tượng mà lặn một vòng trên mặt đất, loại chiêu số này tuy thật mất mặt nhưng ai cũng biết cả, ở thời điểm mấu chốt luôn có một hiểu quả nhất định!

Lý Đan Đằng lại tránh một lần pháo kích nữa, mà sau đó hắn lập tức bật dậy, sau đó phóng về phía Diệp Lăng, tốc độ như lưu tinh, trong nháy mắt liền rút lại khoảng cách giữa hai bên!

Không hổ là tôn tử của đệ nhất Kiếm Thánh, rất nhanh liền ngộ ra đại pháo trong tay Diệp Lăng là vũ khí công kích tầm xa, tuy rằng uy lực thật lớn nhưng cũng không phải rất tiện lợi.

Mỗi lần sử dụng đều cách nhau một khoảng thời gian nhất định, tựa hồ có thời gian làm lạnh nhất định, mà đồng thời luyện kim đại pháo rất khó nhắm bắn vật thể di động tốc độ cao.

Còn nữa, nếu là vũ khí công kích tầm xa thì đương nhiên không thể phát huy ra uy lực trong khoảng cách gần được!

Bởi vậy, chỉ cần trong khoảng thời gian này vọt đến bên cạnh Diệp Lăng được là có thể làm khẩu luyện kim đại pháo của hắn mất đi uy lực!

Mà điều này tựa hồ cũng là sự thật, khẩu luyện kim đại pháo của Diệp Lăng quả thực không thể phát huy trong cự ly ngắn, đây là điều mà ai cũng có thể hiểu được, nhưng cái mà mọi người không ngờ đến là

84. Chương 84:luyện Kim Thiên Tài (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 84:Luyện kim thiên tài (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Khi Lý Đan Đằng tiếp cận Diệp Lăng, hắn liền quăng đi khẩu luyện kim đại pháo, cứ như vậy mà quăng đi một cái luyện kim vũ khí uy lực thật lớn như vậy, giống như thứ ném đi là một thứ thật bình thường gì đó.

“...”

Vì động tác này của Diệp Lăng làm toàn trường lú lẫm, kể cả Lý Đan Đằng đang vọt tới chỗ Diệp Lăng cũng vậy!

Rất nhanh sau đó mọi người đã hiểu ra việc Diệp Lăng quăng xuống khẩu luyện kim đại pháo kia là một sách lược thực bình thường, đồng thời cũng hiểu được một điều là, luyện kim vũ khí của Diệp Lăng không chỉ một món...

“Ê, cẩn thận bom!” Diệp Lăng ném ra vài vật phẩm hình trụ nhỏ nhỏ, giống như cục “gì gì đó” (không dám dịch bậy...) về phía Lý Đan Đằng.

“Bom!?” Lý Đan Đằng lập tức né ra, luyện kim bom hắn cũng từng nghe nói rồi, mà có uy lực của khẩu luyện kim đại pháo kia làm gương nên hắn cũng nghĩ rằng uy lực của những quả bom nhỏ này cũng không phải tầm thường.

“Oanh!”

“Oanh!”

“Oanh...”

Siêu cấp bại gia tử này không làm cho người khác thất vọng, luyện kim vật phẩm của hắn không có một cái đơn giản, toàn bộ đều mạnh mẽ vô cùng, uy lực của nó làm cho người ta hết hồn!

Mà người cảm giác rõ nhất là Lý Đan Đằng chứ ai, hắn lên xuống qua lại, tránh né một đám bom rậm rạp. Chỉ có điều bom nhiều lắm, cuối cùng hắn vẫn chịu cảnh thương tích đầy mình, không phải, là “vô y” chứ, quần áo toàn thân đã bị tạc bay đi đâu cả rồi!

Cũng không biết là chỉ quần áo thảm như vậy thôi hay cả thân thể cũng thế nữa!

Diệp Lăng thì sao? Đang đứng gần người ở kia kia, không biết là đang suy nghĩ nên dùng gì tiếp theo hay vên vên chỉ là thưởng thức thành quả của mình!

“Tên hỗn đản nhà ngươi, ta muốn giết ngươi!” Nhìn bộ dáng “vui sướng khi người gặp họa” của Diệp Lăng, Lý Đan Đằng xấu hổ và giận dữ không thôi, hắn đã có điểm mất lý trí rồi, giờ hắn đã quên bém cái nguyên tắc “điểm đến là dừng” rồi.

“Hả, ngươi đã muốn giết ta thì ta đây chỉ có thể giết ngươi vậy!” Diệp Lăng thực bình thản nói, sau đó lại lấy ra một cái “pháo mini”, ừ, tạo hình giống như khẩu luyện kim đại pháo kia, bất quá nhỏ hơn rất nhiều, chỉ dài cỡ một khẩu súng trường thôi.

“??”

Dựa vào, tiểu tử này quả thực lắm trò, ném thứ lớn đi còn thừa thứ nhỏ nữa!

Nhưng mà cái thứ nhỏ này thoát nhìn tiện lợi hơn thứ lớn rất nhiều, uy lực có thể nhỏ hơn một chút, nhưng độ linh hoạt lại cao hơn rất nhiều. Hơn nữa, cho dù uy lực có nhỏ đi một chút cũng thực đáng sợ!

Chỉ là, thứ này vên vên khác nhau ở uy lực thôi sao?

“Phanh!”

Khi Lý Đan Đằng muốn sử dụng phương thức lúc này ứng phó thì một chuyện đáng kinh ngạc xảy ra, luyện kim đại pháo mini trong tay hắn căn bản là không sáng lên gì cả, hình như trên khẩu luyện kim pháo mini này cũng không khắc luyện kim trận thì phải.

Một vật thể đen tuyền từ trong nòng pháo bay ra, cũng không xuất hiện ánh sáng linh tinh gì cả!

Mặc kệ thứ này là gì, Lý Đan Đằng đều cảm thấy nó không đơn giản, trước tiên cứ né đi cho chắc. Chỉ là, rất nhanh sau đó hắn phát hiện mình né quá muộn rồi!

Vật đen tuyền kia khi bay lên không trung, đột nhiên hé ra một tấm lưới, cả tấm lưới bay về phía Lý Đan Đằng, lưới càng lúc càng lớn, bao vây chung quanh Lý Đan Đằng, làm cho hắn không có đường chạy, thật giống như lưới trời vậy.

Lý Đan Đằng không đường để trốn, nhưng có thể rút kiếm, rút kiếm chém đứt cái lưới kia.

Nhưng cái lưới của Diệp Lăng làm thì sao có thể dễ dàng bị người chém đứt như vậy, thanh trường kiếm tràn ngập đấu khí của Lý Đan Đằng chém vào hoàn toàn không ra một dấu vết gì, thậm chí tấm lưới vẫn y chang vậy, không chút thay đổi về hình dạng cả hướng bay...

Sau khi tấm lưới tiếp xúc đến Lý Đan Đằng liền trói quanh hắn lại, bao Lý Đan Đằng vào trong, lưới ngày càng thắt lại, mà sự giãy dụa của Lý Đan Đằng lại không chút hiệu quả, chỉ có thể làm nhanh hơn tốc độ thắt lại thôi!

Lực lượng, đấu khí...

Hết thấy hết thấy đều không làm được gì với tấm lưới này!

Đây là vật phẩm đặc chế của Diệp Lăng, đừng nói Lý Đan Đằng, cho dù gia gia của hắn cũng không thể thoát khỏi tầm lưới này. Nếu để người khác biết được tầm lưới này được làm từ cái gì thì nhất định sẽ có rất nhiều người mở miệng mắng to lăng phí!

Đây là một loại tài liệu cực kỳ thưa thớt và trân quý, là một loại tơ của một loài nhện, có thể ngăn cách hết thầy ma pháp và dấu khí, hơn nữa tính dai cực cao, tuyệt đối là thứ tốt khi dùng để giết người cướp của, khụ khụ, loại tơ này đều dùng để khóa cao thủ lại.

Mà loại tài liệu này cực kỳ thưa thớt, một cái để quốc cũng không có được bao nhiêu, hình như cũng không nhiều bằng tầm lưới này nữa cơ! Loại trang bị này thì người khác nghĩ cũng không dám nghĩ tới!

Loại mini pháo của Diệp Lăng ở trong đều có những “hàng” khác nhau, có rất nhiều tầm lưới với công năng khác nhau. Nhưng tầm lưới như thế kia thì chỉ có một mà thôi, muốn làm cái nữa cũng không có tài liệu. Đây là dưới cơ duyên xảo hợp mà hắn mua được từ đấu giá hội.

Bây giờ hắn có thể hợp tình hợp lý nói với đám người Diệp Lam Vũ là việc ngày nào cũng đến đấu giá hội cũng không phải đi không không như vậy, cái loại bại gia như hắn cũng không phải không có ích!

Đương nhiên tầm lưới này cũng không phải chỉ có mỗi loại tài liệu này mà thôi, còn có rất nhiều tài liệu khác hợp thành, lại đặc biệt sắp xếp, chế tạo cơ quan, có thể trong nháy mắt mở ra một phạm vi rất lớn. Mà một khi bắt lấy người rồi thì lập tức thu nhỏ lại, làm cho người ta không thể động đậy!

Mà bất luận kẻ nào bị tầm lưới này bắt lấy, kết quả nhất định sẽ biến thành tù nhân, đương nhiên, điều kiện đầu tiên là bị lưới bắt lấy đã...

“Đừng giãy dụa vô ích, ngươi còn di ngôn gì thì nói đi!” Thanh âm Diệp Lăng làm Lý Đan Đằng thật xấu hổ và tức giận, mình như vậy mà lại bại bởi hắn.

Hắn muốn chửi ầm lên, muốn mắng Diệp Lăng đê tiện, luôn dùng những thứ kỳ kỳ quái quái này. Nhưng khi hắn nhìn về phía Diệp Lăng liền lập tức câm miệng. Hắn sợ mình chọc Diệp Lăng thì sẽ mất mạng mất!

Vì sao Diệp Lăng lại làm hắn có cảm giác như vậy? Nói nhảm, khi người nhìn thấy một người nào đó cầm một khẩu luyện kim đại pháo “bé bự” như vậy, lại còn nhắm vào mình thì người cũng giống hắn!

Lúc này Diệp Lăng đã cầm lại khẩu luyện kim đại pháo dưới đất, hắn đang nhắm về phía Lý Đan Đằng, chuẩn bị bóp cò...

“Ta nhận thua!” Lý Đan Đằng thực thức thời, lập tức gờ đầu hàng!

Không chịu thua, chẳng lẽ thật sự để cho người khác bắn thành tro sao?

Có điều dường như Diệp Lăng không nghe thì phải, tiếp tục điều chỉnh đại pháo...

“Diệp Lăng! Hắn đã nhận thua, ngươi có thể dừng tay rồi!” Đệ nhất Kiếm Thánh có chút sốt ruột hô.

“Vì sao hắn nhận thua thì ta phải dừng tay? Vừa rồi hắn muốn giết ta cơ mà, ta muốn giết hắn!” Diệp Lăng ngăn người nói, làm cho người khác lại có cảm giác hắn bị si ngốc nữa.

Đây là chỗ mà đệ nhất Kiếm Thánh sốt ruột nhất, Diệp Lăng luôn luôn bị người khác đánh giá là si ngốc, cho dù hắn giết Lý Đan Đằng thì người ta cũng chỉ cho rằng hắn ngu ngốc mà thôi, sẽ tha thứ hành vi của hắn.

Nhưng Lý Đan Đằng mà làm điều đó thì với người nhà và bằng hữu của hắn tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì!

85. Chương 85:luyện Kim Thiên Tài (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 85:Luyện kim thiên tài (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Người không thể như vậy, ta cũng đã nhận thua rồi, nãy ta chỉ nói nói mà thôi, ta chưa từng nghĩ muốn giết người...” Lý Đan Đằng cuống quýt giải thích, hắn cũng không muốn cứ như vậy mà toi...

“Người xấu nào lúc sau chả nói vậy, cho nên người cũng là người xấu, người đáng chết!” Diệp Lăng nói xong liền bóp cò, luyện kim đại pháo bắt đầu sáng lên...

“Dừng tay!” Đệ nhất Kiếm Thánh nhảy dựng lên, một kiếm đánh nát kết giới, thể hiện thực lực siêu phàm của hắn, tiếp theo thuận di một cái đã đến phía trước Lý Đan Đằng.

“Người tới vừa lúc!” Diệp Lăng cười nói, những lời này làm cho người ta có điểm mặc danh kỳ diệu, sao lại gọi là kịp lúc chứ, như vậy thì người đâu giết được Lý Đan Đằng đâu?

“Băng, Hỏa, Phong, Thổ, toàn bộ khai hỏa!”

Băng...

Bốn cột ánh sáng khác màu đan vào một chỗ, xoay tròn, biến thành một cột sáng bốn màu siêu bự...

Nếu nói ánh sáng khi nãy mà luyện kim đại pháo phát ra nhỏ như cánh tay thì bây giờ là cái đùi rồi, hơn nữa là một cái đùi siêu mập...

Đây cũng không phải kém một chút, bởi vậy, uy lực này...

“Oanh!”

Dưới tình huống này, đệ nhất Kiếm Thánh đành phải rút kiếm chống lại, trong nháy mắt phát huy ra đấu khí cực mạnh của hắn để sống mái cùng cột sáng bốn màu kia vì nếu bây giờ hắn né đi thì Lý Đan Đằng chết chắc rồi!

Muốn hỏi vì sao hắn không trực tiếp kéo Lý Đan Đằng rời đi sao? Cũng không phải hắn không muốn, mà là hắn làm không được. Đơn giản là tấm lưới của Diệp Lăng không chỉ trói người mà còn có cơ quan bám vào mặt đất, cố định “tù binh” lại. Trừ phi Diệp Lăng đích thân cởi bỏ cơ quan, nếu không chỉ trong nhất thời thì khó có thể tách lưới ra khỏi mặt đất.

Giữa sân, hào quang bắn ra bốn phía!

Đệ nhất Kiếm Thánh quả nhiên không hổ là đệ nhất Kiếm Thánh, có thể cân sức ngang tài với cột sáng kia...

Đúng vậy, chính là cân sức ngang tài, kết quả này làm người khác rất giật mình, đương nhiên không phải giật mình về thực lực của đệ nhất Kiếm Thánh, mà là giật mình về uy lực của đồ chơi Diệp Lăng, có thể làm cho đệ nhất Kiếm Thánh không chiếm được chút lợi thế nào.

Đương nhiên, tất cả mọi người đều biết, nếu không phải tình huống đặc thù thì đồ chơi kia cũng không bắn trúng đệ nhất Kiếm Thánh được, ít nhất khi đối mặt thì không thể!

Có điều, nếu như dùng để bắn lén thì tính uy hiếp cũng không nhỏ...

Hào quang tán đi, thân ảnh đệ nhất Kiếm Thánh cũng hiện ra trước mặt mọi người, mà bộ dáng của hắn làm cho mọi người càng thêm giật mình với luyện kim vũ khí của Diệp Lăng.

“Phù phù...”

Đệ nhất Kiếm Thánh có chút mệt mỏi, đợt vừa rồi làm cho hắn có điểm thoát lực, bởi vậy trong nhất thời hắn nhìn Diệp Lăng nhưng không nói gì cả...

“Ế, bị chặn rồi, rất tốt, lại thử Không Gian lực... Đặc thù hình thức – Không Gian...”

Lời nói cùng động tác của Diệp Lăng làm cho người ở đây phải rớt cả tròng mắt ra ngoài!

Còn nữa? Dựa vào, đồ chơi này cũng quá biến thái đi...

Lúc này mọi người đều tin rằng, nếu một pháo này của Diệp Lăng được bắn ra, đệ nhất Kiếm Thánh có thể thực sự “rụng” rồi, có lẽ đây là kỷ lục ly kỳ nhất về cái chết của một Kiếm Thánh, à, còn oan khuất nhất nữa chứ.

Như vậy hẳn cũng sẽ trở thành Kiếm Thánh đáng thương nhất!

Mà Diệp Lăng cũng theo đó mà thanh danh tăng vọt. Chỉ là, có cảm giác cứ như vậy thì quá lãng phí đi, đường đường đệ nhất Kiếm Thánh mà cứ như vậy “rụng” sao?

Bất quá tính cho cùng thì tựa hồ cái này cũng là một cái ham của Diệp Lăng - bại gia!!

Không phải sao? Đệ nhất Kiếm Thánh cứ như vậy treo, không phải lãng phí à? Từ góc độ nào đó mà nói, đây cũng là một loại hành vi bại gia, có điều gia này là quốc gia thôi!

Ngăn cản, nhất định phải ngăn cản!

Rất nhiều người bắt đầu hô dừng tay, trong đó có cả Hoàng Đế, nhưng lời những người này tựa hồ không có hiệu quả gì với Diệp Lăng, mãi đến -

“Tiểu vương bắt đầu mau dừng tay cho lão nương!” Long An Kỳ gầm lên.

“...”

“Ài, thật đáng tiếc...” Diệp Lăng thu hồi hết lại, không chỉ luyện kim đại pháo mà còn có tấm lưới trên người Lý Đan Đằng nữa, hẳn biết chuyện hôm nay đến đây là hết.

Về phần vì sao hẳn cảm thấy tiếc thì đương nhiên không phải tiếc không giết được Lý Đan Đằng, trên thực tế Diệp Lăng làm quái gì để Lý Đan Đằng trong lòng đâu, chẳng qua hẳn muốn thử xem đệ nhất Kiếm Thánh rốt cuộc có bao nhiêu thực lực, muốn thử xem luyện kim đại pháo của mình có thể xử lý nhân vật cỡ đệ nhất Kiếm Thánh hay không thôi.

Trước đó hẳn nói muốn giết Lý Đan Đằng kỳ thật cũng chỉ vì “câu dẫn” Đệ nhất Kiếm Thánh mà thôi, cho nên hẳn mới đứng chỉnh rồi còn nói nói, nếu không trực tiếp oanh một phát là xong rồi.

Bởi vậy hẳn tiếc là chưa thử hết đã xong chuyện rồi, bất quá mục đích của hẳn cũng đã đạt tới, theo phát pháo thứ tư thì hẳn cũng ước lượng được tương đối rồi.

Nói cách khác, hẳn đã biết uy lực của tất cả, trừ đặc thù hệ rồi!

“Diệp Lăng!” Khi lưới được thu hồi, Lý Đan Đằng dùng ngữ khí oán hận gầm nhẹ về phía Diệp Lăng.

“Gì đấy? Muốn mời ta cơm chiều à? Không rảnh.” Diệp Lăng vỗ vỗ tay, sau đó đi xuống đài.

“Ta muốn công bình quyết đấu với ngươi, ngươi không được sử dụng những thứ kỳ quái như vậy nữa.” Lý Đan Đằng không cam lòng nói.

“Ta nhắc lại một lần nữa, ta là một luyện kim thuật sĩ, dùng chức nghiệp của ta để chiến đấu, nếu ngươi không cam lòng thì cứ chờ ngày đẹp trời nào đó ta trở thành Vũ Giả rồi tính!” Diệp Lăng thuận miệng trả lời, sau đó tiếp tục đi tới.

Ngày nào đó trở thành Vũ Giả? Ngươi có thể trở thành Vũ Giả sao? Ngươi là một cái phế tài không thuộc tính, căn bản không có hy vọng!

Chỉ là...

Phế tài này lại có luyện kim tạo nghệ cao như vậy, đây là chuyện làm người ta không lường trước được!

Bất quá, loại ý tưởng này chỉ có những luyện kim đại sư ở đây nghĩ thôi, những người khác đều cho rằng luyện kim vũ khí của Diệp Lăng là dùng tiền “đập ra”, không có tiền thì hẳn căn bản không là cái gì cả!

Đúng vậy, nếu không có tài chính thì luyện kim vũ khí của Diệp Lăng vốn không có uy lực lớn như vậy, cũng sẽ không có nhiều trang bị cường đại như vậy, bất quá cũng vền vền là trụ cột mà thôi, nếu không có tài năng nhất định nào đó trong lĩnh vực luyện kim thì không thể tạo ra những vật như vậy.

Cũng vì vậy, trong đoạn cuộc sống sau đó, đám luyện kim đại sư thường xuyên báỉ phỏng Diệp Lăng, đồng thời nghiên cứu một ít luyện kim vật phẩm của Diệp Lăng, bọn họ ngày càng... khẳng định hơn về luyện kim thiên phú của hắn!

Mấy cái này tạm để sau, lúc này tựa hồ mọi người mới kịp phản ứng lại, Diệp Lăng đã thắng!!

“Oa, Thập Tam thiếu gia thật sự thắng!”

“Đúng vậy, không nghĩ tới đây!”

“May là ta ủng hộ Thập Tam thiếu gia, nếu không đã mất tiền không rồi!”

“Ừ, ta cũng vậy, thắng thật nhiều tiền, có thể mời mọi người ăn cơm rồi!”

“Gớm, mời ăn cơm à, người có xa hoa được như Thập Tam thiếu gia không, hắn lại mời tất cả mọi người ăn cơm đây! Mấy vạn người đây!”

“Cái này...”

“...”

Trong nhất thời, toàn trường sôi trào lên, đều chúc mừng rằng mình đã thắng tiền, đương nhiên cũng chúc mừng Diệp Lăng chiến thắng, chúc mừng Diệp Lăng không phải là phé tài!

Tuy rằng thân thể vô thuộc tính nhưng vẫn có thể kiêu ngạo, có thể liều mạng cùng đệ nhất Kiếm Thánh, đương nhiên trong này có chút khúc chiết, bất quá bây giờ mọi người đều mặc kệ!

Đó cũng là lần đầu tiên Diệp Lăng bày ra thực lực của mình, nói cho người khác hiểu rằng, phé tài cũng không phải dễ chọc!!!

86. Chương 86:luyện Kim Thiên Tài (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 86:Luyện kim thiên tài (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Thành Thiên à, tiểu tử nhà ngươi lần nào cũng làm người khác kinh hỉ a!” Hoàng Đế cười nói với Diệp Thành Thiên, tuy miệng nói kinh hỉ nhưng cũng quen rồi, cảm thấy cũng “thường thôi”.

Dù sao lần này Diệp Lăng chỉ bày ra luyện kim vũ khí của hắn thôi, thắng vì đánh bất ngờ chứ cao siêu gì, đổi thành bất cứ ai cũng có thể làm được.

Dưới sự chúc mừng của cả đấu trường, sự xấu hổ giận dữ của Lý Đan Đằng ngày càng mãnh liệt, hắn không thể nào tin rằng mình đã thất bại, hơn nữa bại đơn giản đến vậy, không có một chút lực hoàn thủ nào!

Hắn không chịu thua, tuyệt không chịu thua!

“Diệp Lăng! Ngươi đứng lại cho ta!” Lý Đan Đằng thừa dịp đệ nhất Kiếm Thánh không chú ý, đột nhiên xông ra ngoài. Dưới cơn thịnh nộ, hắn phát động ra cực mạnh đấu kỹ kiếp này của mình!

Cứ như vậy, dưới ánh mắt của toàn trường, hắn làm một chuyện bị người khinh bỉ, thua không góc đầu lên được nên đánh lén sau lưng người ta!

Diệp Lăng vẫn đang đi về phía trước, tựa hồ không có chú ý đến đấu khí cường đại từ đằng sau tiến đến...

Lúc này mọi người đều muốn ngăn trở Lý Đan Đằng, không cho hắn xúc phạm đến người mà tất cả mọi người đều muốn bảo vệ - Diệp Lăng!

Đệ nhất Kiếm Thánh đứng gần đây nhất cũng muốn ngăn cản. Bất quá không phải vì bảo hộ Diệp Lăng mà vì bảo hộ cháu của mình, ngăn cản đại họa mà hắn gây ra, không muốn nhìn thấy cháu mình bị hủy khi mình vẫn còn tại thế!

Nhưng mà hắn đã phân thần một lát rồi, bây giờ muốn đuổi tới không biết kịp hay không nữa, chỉ có thể dùng hết tốc độ mà thôi, hy vọng có thể vượt qua!

Những người khác đâu?

Ngay cả đệ nhất Kiếm Thánh ở gần đều như thế, những người khác càng không cần phải nói, bọn họ ngoại trừ chỉ có thể giương mắt ra nhìn, nhiều nhất là hô to thôi...

“Đệ đệ, cẩn thận! !”

“Diệp Lăng...”

Đám người Diệp Lam Vũ và Thất công chúa hét lên, nhắc nhở Diệp Lăng, cũng đều nhảy ra, vọt về phía Diệp Lăng, tuy biết mình không thể đuổi kịp nhưng các nàng sao có thể đứng yên, ngồi yên đằng kia được?

“Cái chi đấy, gọi ta làm gì...” Diệp Lăng nhúc nhủ đầu, xoay người lại, mà khi hắn nhìn thấy đấu khí cường đại nhằm về phía mình, tựa hồ ngăn người ra, không có một chút động tác gì.

Ngu ngốc, ngu ngốc, người không biết né ra một chút sao?

Đám người Diệp Lam Vũ mắng thầm, tuy biết rõ dù Diệp Lăng có trốn cũng chưa chắc có thể trốn ra khỏi phạm vi của đấu kỹ này. Nhưng Diệp Lăng cứ đứng yên không nhúc nhích như vậy làm cho các nàng sốt ruột thêm!

Không, không phải không nhúc nhích gì, mọi người đột nhiên phát giác ra hai tay Diệp Lăng xẹt qua rất nhanh trên không trung, để lại những quỹ tích thần bí làm người ta mê hoặc...

“Luyện kim trận!”

Hai mắt đám luyện kim đại sư sáng lên, bọn họ là những người đầu tiên phát hiện thứ mà Diệp Lăng vẽ trên không trung là cái gì, tuyệt đối là một loại luyện kim trận, bất quá công năng của nó là cái gì thì chưa biết được.

Bởi vì luyện kim trận khi chưa thành hình thì không ai có thể biết nó là cái thứ chi chi được, hai cái luyện kim trận thường thường chỉ khác nhau một chút, mà chỉ một chút này làm cho hai cái luyện kim trận hoàn toàn khác nhau!

Lúc này đám luyện kim đại sư hưng phấn vô cùng vì lúc này mới thật sự là nhìn thấy luyện kim thuật chiến đấu, trực tiếp sử dụng năng lực của luyện kim sư chiến đấu. Cái này khó khăn hơn nhiều so với việc sử dụng luyện kim vũ khí, uy lực cũng không bằng luyện kim vũ khí được, nhưng nó có một ưu điểm vượt trội khác –

Linh hoạt!

Rất nhanh sau đó tất cả mọi người cũng hiểu ra Diệp Lăng đang dùng luyện kim trận, cũng biết đây là trận gì, bởi vì sự thật đã xảy ra trước mắt, hiệu quả cũng thực rõ ràng!

Tất cả mọi người đều nhìn thấy trước khi đấu khí gần như đánh vào người Diệp Lăng rồi, trước mặt Diệp Lăng xuất hiện một cái luyện kim trận hình tròn, phát ra ánh sáng mộng ảo...

Khi đấu khí tiếp xúc luyện kim trận liền đứng lại, không thể lọt một tia nào ra luyện kim trận được, tất cả đấu khí đều bị luyện kim trận này ngăn cản ngay trong gang tấc!

Nhìn thấy tình huống này tất cả mọi người mới thả lỏng ra, mặc kệ luyện kim trận của Diệp Lăng có hoàn toàn chặn được đấu khí hay không, ít nhất cũng đã kéo dài được một ít thời gian rồi, điểm thời gian ấy đã đủ để người khác đến cứu hắn.

Mà rất nhanh, mọi người lại ngạc nhiên phát hiện rằng luyện kim trận này không phải đơn giản là ngăn trở không, sau khi đấu khí của Lý Đan Đằng bị ngăn trở liền bắt đầu bắn ngược về nơi nó đến, hoàn toàn bắn ngược!

“Thủy Nguyệt Chi Kính! ?”

Điều này sao có thể? Làm sao hắn có thể phát động trận pháp cao cấp như vậy? Hơn nữa Thủy Nguyệt Chi Kính sao nhỏ như vậy?

Luyện kim trận có thể hoàn toàn bắn ngược đấu khí hay ma pháp lại chỉ có một cái là Thủy Nguyệt Chi Kính, nhưng Thủy Nguyệt Chi Kính là một siêu cấp đại trận do rất nhiều người cùng hợp sức hoàn thành, chưa từng nghe qua có người một mình sử dụng được, hơn nữa là dùng tay không!

Vả lại, đường kính của Thủy Nguyệt Chi Kính nhỏ nhất cũng 10 thước, của Diệp Lăng thì chưa đến 2 thước!

Cũng không phải nói không thể làm nhỏ đến mức đấy, chỉ là làm nhỏ đến mức này thì căn bản không thể vẽ luyện kim trận được, ít nhất trước mắt vẫn không ai có thể làm được.

Còn nữa, vừa rồi hình như Diệp Lăng cũng không dùng nhiều thời gian thì phải, là vì tốc độ tay của hắn nhanh nên có thể hoàn thành luyện kim trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy hay còn vì nguyên nhân khác?

Bây giờ không ai hiểu được chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết là Diệp Lăng bày ra Thủy Nguyệt Chi Kính, công năng cũng hoàn toàn thể hiện tới!

“?!” Khi Lý Đan Đằng phát hiện đấu khí của mình bị bắn ngược trở về, hắn lập tức ngây dại ra, mà đấu khí lại không chờ hắn phản ứng...

“Oanh!”

“A...”

Lý Đan Đằng bị chính đấu khí của mình oanh tạc, bay thẳng về phía sau, lực va đập làm cho hắn phun máu tươi ngay lập tức, đồng thời cũng phát ra một tiếng hét thảm!

Khi một người toàn lực tấn công thường là lúc hắn không có một chút phòng ngự gì, dưới tình huống đó, Lý Đan Đằng ăn một chiêu cực mạnh của chính mình!

Tình huống này tin rằng ai cũng có thể tưởng tượng ra -

Không chết cũng tàn phế!

“Người thật đáng thương! Chỉ là người không đáng để người ta đáng thương!” Diệp Lăng rất bình thản nói một câu, cuối cùng còn không quên làm một chuyện tốt -

“Y sư, nhanh cứu hắn đi, đừng để hắn chết, chết tử tế không bằng sống tàn phế, huống gì hắn như thế cũng không tính là chết tử tế...”

“...”

Tàn phế là tốt nhất, những lời này Diệp Lăng cũng không nói ra, hắn cảm thấy nếu nói như vậy sẽ làm người ta thương tâm, hắn là người tốt, hắn sẽ không nói những lời mang tính đả thương người như vậy...

Khụ khụ, nói gì thì nói, đó cũng là Lý Đan Đằng gieo gió gặt bão, nếu không phải hắn khiêu khích Diệp Lăng, nếu không phải hắn đòi quyết đấu, nếu không phải vừa rồi hắn tiến hành đánh lén thì hắn cũng không phải chịu kết cục như vậy!

Bất quá nếu không phải như vậy thì ai mà biết phế tài Diệp Lăng này lại là một luyện kim thiên tài khủng bố như vậy, là một phế tài thiên tài!

Sau đó, khi cởi bỏ được bí ẩn của Thủy Nguyệt Chi Kính, mọi người càng thêm khẳng định điểm này. Hóa ra Thủy Nguyệt Chi Kính này đã bị Diệp Lăng chỉnh sửa một chút, chỉ nhằm vào việc phòng ngự là chính, bắn ngược lại một ít thứ mà thôi, cũng không phải cái gì cũng bắn ngược lại như cũ cho nên cũng có thể giảm đi rất nhiều luyện kim trận phức tạp.

Mà càng thần kỳ hơn là, Diệp Lăng có thể căn cứ vào tình huống khác nhau có thể phóng ra Thủy Nguyệt Chi Kính khác nhau, cái này thì cho dù là luyện kim đại sư tạo nghệ cao đến đâu cũng không thể làm được.

Đây không còn trong phạm vi thiên phú và tạo nghệ nữa rồi, cần có sức quan sát, năng lực phản ứng, tốc độ và sự chuẩn xác của tay vân vân...

Diệp gia Thập Tam thiếu gia thật đáng sợ!!

87. Chương 87: Biểu Tỷ (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 87: Biểu tỷ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Thần Thì Phân (lúc sáng sớm), đây là cái tên khí thế bừng bừng của tiểu viện Diệp Lăng, chính hắn đặt cái tên đấy!

Rất nhiều người hỏi hắn tên này có ý tứ gì, Diệp Lăng chỉ trả lời là không có ý gì cả, chỉ là một cái tên mà thôi...

Bên trong tiểu viện, Diệp Lăng nhìn về phía trước mà ngăn người, tựa hồ nhìn thấy Hồ Nữ đang múa võ ở trong này.

Không biết bây giờ Hồ Nữ ra sao rồi, có phải còn giống ngày trước không? Hắn là trưởng thành nhiều rồi nhỉ, trong 5 năm này ai cũng lớn nhanh cả, đang trong thời kỳ phát dục mà.

Hắc hắc, có lẽ bánh bao nhỏ của Hồ Nữ cũng biến thành bánh bao lớn rồi nhỉ.

“Đệ đệ, người đang cười cái gì, sao lại quái dị đến vậy?” Diệp Lam Vũ vừa vào cửa đã nhìn thấy nụ cười hơi âm thầm kia của Diệp Lăng.

“Không có gì! Tham khảo tình huống của người thì chắc là cũng không thay đổi bao lớn rồi.” Diệp Lăng lắc đầu, sau đó nhìn bộ ngực của Diệp Lam Vũ.

?? Bao lớn gì? Diệp Lam Vũ khó hiểu, mà nếu nàng hiểu được Diệp Lăng đang nghĩ cái gì thì chắc nàng sẽ một cước đá bay Diệp Lăng mất.

“Đại bao, đương nhiên là ăn bao lớn rồi!” Diệp Lăng nghiêm trang nói. “Tỷ, hôm nay ta không đi học viện mà, hôm qua chả nói với người rồi sao?”

“Ta biết người muốn né những người ấy, bắt quá bọn hắn đã đuổi đến tận đây rồi, đang tụ tập ngay ngoài cửa kia, người có muốn gặp bọn họ không?” Diệp Lam Vũ cười hỏi.

“Không! Nói cho bọn hắn biết ta không còn cái gì cho bọn hắn nữa, đã cho quá nhiều rồi, còn lại tự mình nghiên cứu đi!” Diệp Lăng cau mày nói.

“Ta biết, cho nên ta đã đuổi bọn hắn đi rồi!” Diệp Lam Vũ vẫn cười cười như trước, với hiểu biết của nàng về đệ đệ tự nhiên biết hắn không muốn gặp người ta, hơn nữa nàng cũng không hy vọng có người làm phiền đệ đệ của mình.

“Vậy người còn chạy tới hỏi ta làm cái gì?” Diệp Lăng thuận miệng hỏi.

“Ta chỉ tới thăm người một chút không được à?” Diệp Lam Vũ nhéo nhéo mặt Diệp Lăng, cười nói.

Nàng chỉ thuần túy đến nhìn Diệp Lăng mà thôi, có cơ hội ở cùng một chỗ với Diệp Lăng thì nàng sẽ không bỏ qua. Cái loại tình huống này, nói dễ nghe một chút là xem đệ đệ mình như bảo bối, nói khó nghe một chút là quá mức cưng chiều!”

“Thật không?”

“Không được à!” Diệp Lam Vũ nắm cái mũi Diệp Lăng, mặt mang vẻ mỉm cười nói.

“Ta chưa nói không được à, ta chỉ hỏi có phải thật hay không thôi, ta không có ý kiến!” Diệp Lăng che cái mũi lại, biểu tình vẫn ngơ ngẩn như trước.

“Cái này còn được.” Diệp Lam Vũ mỉm cười nói.

“Dù sao ta có ý kiến cũng vô dụng, trước khi ngươi có bạn trai ta cũng chỉ có thể đảm đương nhân vật như vậy thôi! Ai, không biết đời này ngươi có lấy được chồng không nữa, nếu không thì ta bị phiền toái đến chết quá!” Diệp Lăng nhìn bầu trời, có chút ủy khuất nói. Mà hắn tựa hồ không phát giác tỷ tỷ ở bên cạnh đã sắp bạo phát rồi.

“Phanh!”

Diệp Lam Vũ hung hăng gõ Diệp Lăng một cái, sau đó tức giận nói: “Tỷ tỷ ta không có bạn trai còn không phải vì tiểu hồn dẫn nhà ngươi, đuổi sạch hết đi, còn đặc biệt nhiều lý do nữa!”

Diệp Lam Vũ đang tuổi thanh xuân, có tuyệt sắc dung mạo, có thực lực cường đại, còn có bối cảnh khổng lồ. Cô gái như vậy đương nhiên có rất nhiều người theo đuổi, mà tự nhiên cũng gặp được vài kẻ thích hợp.

Chỉ là Diệp Lam Vũ cảm thấy thích hợp thì Diệp Lăng lại không thấy thế, ít nhiều đều đưa ra một ít tật xấu, tìm không ra thì hắn sẽ trực tiếp chơi xấu, bảo Diệp Lam Vũ là người “đồng tình luyến ái” mà đuổi đi.

Tình huống này làm cho Long An Kỳ và Diệp Lam Vũ thực đau đầu. Nhưng các nàng cũng không nỡ mắng Diệp Lăng nên cứ đành phải quên đi vậy.

Nếu bắt buộc Diệp Lam Vũ phải chọn, nhất định nàng sẽ lựa chọn Diệp Lăng mà không phải tình yêu của mình!

Mặc dù là tình yêu chân chính nàng cũng buông được chứ huống chi mới chỉ bị vây trong giai đoạn hảo cảm.

“Có sao? Sao ta không nhớ nhỉ?” Diệp Lăng một bộ ta không biết ta không hay. Không phải hắn giả vờ mà là hắn hoàn toàn quên rồi, hắn cảm thấy chuyện như vậy căn bản không đáng để nhớ!

“Quên đi, lười so đo với ngươi, về sau nếu không gả ra ngoài được thì xin ngài chỉ điểm! Nói làm bằng!” Diệp Lam Vũ hừ xong liền ly khai tiểu viện, đi học. Đương nhiên, trước khi đi còn theo thói quen hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Lăng một cái, ừ, trong mắt của nàng, khuôn mặt Diệp Lăng vĩnh viễn là nhỏ nhắn đáng yêu!

“Không gả ra được thì khỏi gả, ta có thể chiếu cố ngươi cả đời, vĩnh viễn sẽ không để cho người khác khi dễ ngươi, sẽ không để cho ngươi rơi lệ.” Diệp Lăng ngơ ngác nói, hắn cũng không nghĩ rằng điều này thực ích kỷ, sẽ làm cho Diệp Lam Vũ không có được cái hạnh phúc mà nàng đáng được hưởng!

Có lẽ đây cũng chỉ là ý tưởng nhất thời của hắn, tạm thời không muốn tỷ tỷ rời khỏi mình, phải được kề cận tỷ tỷ mà thôi. Hay có lẽ ở sâu trong nội tâm, hắn thích chiếm lấy Diệp Lam Vũ, không buông tay, thực ích kỷ muốn nàng không rời khỏi hắn.

Những lời này tựa hồ Diệp Lăng muốn nói cho mình nghe chứ không phải nói cho Diệp Lam Vũ đã biến mất khỏi đại môn của tiểu viện, chỉ là không ngờ –

“Nhớ kỹ những lời này, đừng quên cho ta!” Một lúc sau, cái đầu đáng yêu của Diệp Lam Vũ thò ra, mỉm cười nói với Diệp Lăng.

Kỳ thật khi nàng nghe được những lời này của Diệp Lăng, cả người ngây ra một lúc, sau đó mới có động tác như vậy.

Diệp Lăng trầm mặc: “Sao lỗ tai ngươi thính vậy, nói thầm mà cũng nghe được!”

“Đương nhiên! Lỗ tai nữ nhân thực thính, cho nên, về sau ngươi không được nói bậy sau lưng ta, chỉ có thể nói một ít lời tốt thôi, tỷ như khen bộ dáng của ta là mỹ mạo vô song chẳng hạn.” Diệp Lam Vũ cười hì hì nói.

“Ngươi thật không biết xấu hổ!” Diệp Lăng trực tiếp nói.

“Tiểu hồn dẫn, đợi ta trở về lại thu thập ngươi!” Mặt Diệp Lam Vũ xụ xuống, cũng buông ra một câu uy hiếp không hiệu quả, sau đó rời đi, lần này thật sự đã ly khai.

Một lát sau...

“Đệ đệ.”

Một tiếng kêu thân thiết vang lên, chẳng lẽ Diệp Lam Vũ quay lại? Không phải, tuyệt đối không phải, nhìn phản ứng của Diệp Lãng thì thấy.

“Ta dựa vào. Không ở!!” Diệp Lãng lập tức lao vào phòng đóng cửa lại, còn không quên giấu đầu lòi đuôi hô một tiếng “không ở”.

“Thực ngu ngốc, không ở thì ai đáp lại lời ta vậy!” Một cô gái xuất hiện trong tiểu viện của Diệp Lãng, sau đó lập tức đi đến trước cửa, trực tiếp đá văng hai cánh cửa.

“Tiểu nhóc con, ngươi dám giả vờ không ở với ta, lần này ngươi mà không đáp ứng tỷ tỷ, tỷ tỷ ta sẽ khiến cho ngươi biết vì sao hoa lại có màu hồng như vậy!!”

“Vì sao?” Diệp Lãng thò đầu ra, tò mò hỏi, mà rất nhanh hắn liền hiểu mình mắc bẫy rồi, mình không nên xuất hiện, hắn là nên trốn đi mới đúng.

“Còn không bắt được ngươi à!” Cô gái sao có thể bỏ qua cơ hội này, trực tiếp tóm lấy Diệp Lãng kéo ra ngoài!

Đúng là một tiểu ngu ngốc, vậy mà còn hỏi vì sao!

Trong lòng cô gái cảm thấy bó tay đến cực điểm với Diệp Lãng, nếu nói hắn ngốc thì sao hắn lại có thiên phú cao đến vậy. Nhưng nói hắn thông minh thì sao hắn lại luôn ngớ ngẩn phạm vào sai lầm ngốc nghếch như vậy!

“Buông tay buông tay, chuyện của ngươi ta không thể đáp ứng được, ngươi sớm trở về cho khỏe đi!” Diệp Lãng vỗ vỗ tay của cô gái, phản kháng nói.

“Chuyện của tỷ tỷ cũng không phải rất khó, vì sao ngươi không đáp ứng!” Cô gái buông tay ra, thực mất hứng nói.

“Không khó? Kính nhờ, biểu tỷ, ngươi bắt ta giúp ngươi đắp nặn cái gì mà hoàn mỹ hình tượng, chưa nói cái này, chỉ nói riêng việc ngươi bắt ta đến nhà ngươi làm việc này đã không thể đáp ứng rồi. Công trình này không có một năm rưỡi hai năm thì không làm được!” Diệp Lãng có điểm tức giận nói.

Biểu tỷ? Đúng vậy, thiếu nữ này là biểu tỷ của Diệp Lãng, cũng không phải đường tỷ linh tinh cho nên cũng không phải người Diệp gia...

(đường tỷ là cùng họ, biểu tỷ là thân thích khác họ. - DG).

Hơn nữa biểu tỷ này cũng không liên quan gì đến Diệp gia cả, nói cách khác là không liên quan đến Diệp Thành Thiên, không phải quan hệ cô họ mà là thuộc nhà của Long An Kỳ.

Vị biểu tỷ này cũng không phải đột nhiên xuất hiện, cách vài năm nàng sẽ tìm đến Long An Kỳ một lần. Hơn nữa thích ở cùng một chỗ với Diệp Lãng và Diệp Lam Vũ chơi bời, cũng là một cái biểu tỷ rất thương yêu Diệp Lãng!

Mà lúc này nàng lại nghe nói Diệp Lãng có thể đắp nặn Chân Tiểu Yên thành một cô gái hoàn mỹ trong một thời gian ngắn, nàng lập tức bỏ hết những chuyện khác lại, chạy đến chỗ Diệp Lãng vì sao không giúp mình như vậy. Đương nhiên cũng thuận tiện nhờ Diệp Lãng tạo ra một thân hình và khí chất hoàn mỹ giúp mình...

Chỉ có điều Diệp Lãng lại không có chút hứng thú gì với việc này, hoàn toàn không để ý đến biểu tỷ của mình!

Để ý tới nàng làm chi, nàng đã là đại mỹ nữ hiếm thấy trần gian rồi, khí chất cũng rất cao nhã thoát tục, vậy mà còn tham muốn trở nên hoàn mỹ hơn, cái này có để cho người khác sống không? Vì thế Diệp Lãng kiên quyết không đồng ý!

Có điều trên người nàng có một chỗ khuyết điểm, đó là trên trán nàng có một vết sẹo thật dài, nàng vẫn dùng cột tóc để che đậy, nếu không sẽ làm hình tượng của nàng tụt dốc không phanh mất!

Nói đến vết sẹo này thì ít nhiều cũng có quan hệ đến Diệp Lăng, lúc đó Diệp Lăng vẫn còn ngốc ngốc, hai người chạy loạn khắp nơi, có một lần suýt nữa bị xe ngựa đụng vào, mà hắn thì không biết né tránh, may mắn biểu tỷ ở đấy, cứu được hắn, còn nàng thì lưu lại một vết sẹo dài...

Ai, chuyện cũ thật đáng sợ!

Mà đối với chuyện này, hình như Diệp Lăng đã sớm quên không còn một mảnh!

Vốn cái vết sẹo như vậy mà trên người kẻ khác thì thực dễ dàng xóa đi, vô luận là trị liệu bằng ma pháp hay luyện kim đều có biện pháp giúp nàng xóa đi vết sẹo ấy, nhưng thể chất của biểu tỷ hẳn lại rất quái dị, những biện pháp này không có chút hiệu quả nào.

Chuyện này cũng làm mọi người phát hiện ra thể chất quái dị của nàng, trừ phi là tự khỏi, còn dùng những biện pháp trị liệu khác đều không thể giúp nàng được gì cả!

Bởi vậy, sau này, khi bị chút thương tích nào nàng cũng thật cẩn thận xử lý miệng vết thương và chữa trị, sợ rằng mình lại dính sẹo!

Có lẽ, vết sẹo này cũng là trí nhớ và tình cảm của Diệp Lăng và nàng. Bất quá cho dù không có vết sẹo thì bọn họ cũng sẽ nhớ kỹ phần cảm tình này!

Bởi vì thứ này xưa đi không được!

Mà Diệp Lăng có thật là đã quên không? Có lẽ a...

88. Chương 88: Biểu Tỷ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 88: Biểu tỷ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Mây trắng vắt ngang trời, lốm đốm một vài nơi thanh minh xanh biếc, không gợn mây.

Diệp Lăng đang nhìn bầu trời, ngẩn người.

“Vì sao không đáp ứng, người tới nhà ta ở một năm rưỡi hai năm thì sao, tỷ tỷ rất thương người mà!” Biểu tỷ bắt lấy lỗi tai của Diệp Lăng, lại dây dưa vấn đề này.

“Ta biết người thương ta, chỉ là nhà người quá xa, hình như ở Hoàng Thành Chu Tước Đế Quốc, cách nơi này mấy ngàn dặm, ta lười đi xa như vậy!” Diệp Lăng nói, hắn không muốn đi Chu Tước Đế Quốc, hắn lười!

“Khỉ, mất công ta thương người, về sau mặc kệ người!” Biểu tỷ quệt mồm nói, những lời này tựa hồ rất có lực uy hiếp, chỉ có điều lời này nàng nói không chỉ một lần...

“Biết rồi biết rồi, lần này người đến đây cũng lâu rồi, nên sớm về đi.” Diệp Lăng xoa xoa lỗ tai, rất tùy ý trả lời.

Căn cứ vào dĩ vãng, vị biểu tỷ này đến đây cũng không dừng lại lâu lắm, tuy rằng mỗi năm nàng mới đến một lần, nhưng mỗi lần như vậy cũng không quá một tháng, tựa hồ thân phận của nàng không cho phép nàng ở lại lâu hơn.

Thân phận của nàng là gì? Cái này Diệp Lăng hoàn toàn không biết, hắn thậm chí không biết nhà ngoại của mình làm cái gì bên kia nữa, ngay cả thân phận cụ thể cũng không biết, hắn chỉ biết là một danh môn vọng tộc tại Chu Tước Đế Quốc thôi.

Về chuyện này lão mẹ của hắn cũng không nói thêm cái gì với Diệp Lăng, cũng chỉ có Diệp Thành Thiên có nói qua một ít mà thôi.

Mặc kệ nói gì thì nói, nhà lão mẹ của hắn bên kia hắn không đơn giản, từ lão mẹ hắn và vị biểu tỷ này cũng nhìn ra được phần nào.

Mà tựa hồ cũng không phải chỉ vì tính cách của Diệp Lăng nên hắn không đi hỏi rõ ràng thôi, cho dù hắn hỏi cũng không chiếm được ít nhiều tin tức, đối với thân phận của Long An Kỳ, toàn bộ Diệp gia đều rất mơ hồ, chỉ biết đại khái mà thôi.

Ngay cả Diệp gia còn như vậy thì những người khác càng không phải nói!

Muốn nói chân chính biết chuyện thì toàn bộ Trường Không Đế Quốc cũng chỉ có vài người, dùng ngón tay cũng có thể đếm ra được. Bất quá may là trong vài người này có người có quyền thế nhất đế quốc cho nên chuyện này cứ vậy mà trôi qua. Cái gì? Người có quyền thế nhất đế quốc là ai? Nói nhảm, đương nhiên là vua của một nước –

Hoàng Đế!!

“Đúng vậy, cũng lâu thật, ngày mai ta phải khởi hành đi về rồi, tiểu đứa ngọc, vấn đề của ta thật sự không có biện pháp giải quyết sao?” Biểu tỷ sâu kín nói, ngữ khí cũng trở nên ôn nhu, đồng thời cũng mang một chút ưu thương.

Mỗi một lần tới đây nàng cũng biết sẽ có ngày ly biệt, cũng biết mình sẽ ưu thương khổ sở. Chẳng qua nàng vẫn không nhịn được mà đến đây, đến để xem đệ đệ ngày ngọc của mình.

“Không.” Diệp Lăng lắc đầu, nói: “Vấn đề của người kỳ thật không khó, tuy không thể thay đổi thể chất của người nhưng có thể trực tiếp xử lý theo vẻ ngoài.”

“??” Biểu tỷ có chút khó hiểu nhìn Diệp Lăng.

“Nói đơn giản hơn là trực tiếp mài rụng vết sẹo của người, sau đó lại xử lý làn da một chút là có thể xóa vết sẹo kia rồi!” Diệp Lăng lại giải thích.

“Thật vậy sao? Vậy cần có những thứ gì, cần bao nhiêu thời gian, có đau hay không?” Biểu tỷ hưng phấn hỏi.

“Cái gì cần ta đều chuẩn bị cả rồi, trong vòng hôm nay là có thể thu phục rồi, để ngày mai người đi vui vẻ một chút, về phần có đau hay không thì ta không biết!! Hắc hắc!” Diệp Lăng không có hảo ý cười, thực rõ ràng muốn trả thù biểu tỷ hắn một chút.

“Ba!” Biểu tỷ gõ đầu Diệp Lăng một cái, thần tình khó chịu nhìn là thấy...

“Sao lại đánh ta nữa?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi.

“Người cứ nói đi?!” Biểu tỷ vẫn khó chịu: “Người đã có biện pháp, hơn nữa chỉ cần một ngày là xong, vì sao đến tận bây giờ mới nói, hại ta ngày nào cũng phải đến đây cầu người! Có phải người cảm thấy như vậy thực thích không!!”

Hóa ra là vậy, cũng không phải Diệp Lăng muốn trả thù, bất quá cũng phải nói đúng là làm người ta không thích lắm!

“Không phải mà, ta tự chuẩn bị cho người, muốn cho người một cái kinh hỉ mà thôi, còn có, nếu người khỏi rồi liền lập tức rời đi, như vậy rất lâu sau chúng ta mới có thể gặp lại.”

Trong lời nói của hắn làm người ta có thể cảm nhận ra hắn thực thích biểu tỷ này, có lẽ chỉ vì nàng cứu mình mà lưu lại vết sẹo kia, mà có lẽ hắn không muốn xóa vết sẹo này nhanh như vậy cũng vì muốn giữ lại một đoạn kỷ niệm kia, một đoạn kỷ niệm bình thường mà chứng tỏ tình nghĩa không bình thường giữa tỷ đệ.

Biểu tỷ ngày người một hồi, thật lâu sau mới mở miệng nói:

“Tiểu ngọc, tỷ tỷ ta sao nở bỏ về sớm được, chỉ là vấn đề giữa chúng ta... Ai, thôi quên đi, có nói người cũng không hiểu. Nếu người không phải Diệp gia thiếu gia, ta cũng không phải... thì chúng ta cũng không phải phiên toái như vậy rồi!”

Ngữ khí của biểu tỷ rất ôn nhu, mà bên trong cũng lộ ra một loại quan hệ rắc rối phức tạp, càng lộ ra thông tin phụ mẫu Diệp Lăng có thể ở cùng một chỗ nhất định cũng trải qua rất nhiều trắc trở.

“??” Diệp Lăng thực không hiểu, việc này hẳn không biết chút nào.

“Không nói cái này nữa, vừa rồi tỷ tỷ hiểu lầm người, người có đau không?” Biểu tỷ nhẹ nhàng xoa xoa chỗ mình vừa gõ xuống, bộ dáng đau lòng hối hận.

“Không đau, ta cũng quen rồi, các người luôn thích gõ đầu ta, ta nghĩ ta không cần luyện Thiết Đầu Công cũng có thể trở thành Thiết Đầu quá.” Diệp Lăng lắc lắc đầu nói.

Biểu tỷ không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn biểu đệ của mình.

“Đứa ngốc!” Biểu tỷ lấy một tay ôm Diệp Lăng vào ngực. “Người đúng là một tiểu đứa ngốc!”

“??” Diệp Lăng không rõ, biểu tỷ mình sao vậy, giống như thực xúc động vậy.

Tuy hẳn không hiểu rõ, cũng không đi tìm hiểu nữa vì hẳn cảm thấy bị ôm vậy cũng rất thoải mái!

Qua thật lâu sau, hai người cũng không biết cụ thể là bao lâu nữa, rốt cục tách ra!

“Biểu tỷ, nếu không bây giờ ta chữa cho người luôn đi rồi chúng ta đi chơi, người cũng không cần phải mang cái khăn che mặt nữa.”

“Thôi cứ đi chơi trước đi, đến tối rồi chữa sau. Dù sao cái khăn này phải mang, cho dù ở đây ta cũng phải mang mà.” Biểu tỷ mỉm cười.

“?? Vì sao, người có chỗ nào không giống người à?” Diệp Lăng khó hiểu hỏi.

“Đôi lúc muốn vả miệng người quá!” Biểu tỷ tức giận nói: “Tuy không phải ý đó nhưng cũng giống giống vài phần, biểu tỷ không thể để người khác nhìn thấy được.”

“??” Về mặt Diệp Lăng khó hiểu, mà lúc này hẳn cũng nhớ ra biểu tỷ chỉ không mang khăn che mặt trước mặt mấy người bọn hắn mà thôi, trước mặt những người khác thì luôn đội khăn.

Lúc đầu Diệp Lăng nghĩ là nàng sợ người khác nhìn thấy sẹo cho nên mới che mặt, bây giờ ngẫm lại hình như không phải. Biểu tỷ chỉ cần hơi chỉnh lại một chút là hoàn toàn có thể che khuất vết sẹo rồi, vẫn có thể hiển lộ dung mạo xinh đẹp vô cùng của nàng, như vậy thì cần gì phải làm điều thừa như vậy đây?

Diệp Lăng còn chưa suy nghĩ cẩn thận đã bị biểu tỷ lôi ra ngoài đi chơi, mà hẳn cũng nhanh chóng quên bồng việc này đi. Hẳn là người như vậy, có một số việc người khác không giải thích rõ với hắn thì hắn không hiểu được, mà khi hắn không hiểu cũng không nghĩ nhiều, sẽ lựa chọn quên đi!

“Tiểu đứa ngốc, đằng sau hình còn người đuổi theo người kia, không ngờ người rất được hoan nghênh ở đây nhỉ.” Biểu tỷ thở hồng hộc nói, nàng kéo theo Diệp Lăng chạy qua không biết bao nhiêu con đường rồi.

Nàng không nghĩ tới hai người mình đi ra ngoài chơi thôi mà gặp cục diện như vậy.

Lúc đó, khi hai người vừa bước ra cửa đã có một đám người “mai phục” ở gần đó xông tới, vây hai người vào giữa.

Biểu tỷ liền trực tiếp rút kiếm ra, chuẩn bị chém giết những người này, nàng nghĩ rằng bọn họ muốn phục kích hai người!

Sau đó nàng mới phát hiện ra những người này chỉ tìm biểu đệ mình thôi, hơn nữa không phải phục kích mà chỉ câu hắn lấy ra thêm một ít luyện kim vật phẩm nữa thôi!

Những người này không phải ai khác, là đám hoàng gia luyện kim thuật sĩ bị Diệp Lam Vũ đuổi đi!

Đương nhiên là thuật sĩ thôi, là tiểu đệ. Lãnh đạo cũng về trước rồi, chuyện mai phục tất nhiên là do tiểu đệ làm rồi.

Diệp Lăng mặt nhăn mày nhú nói thẳng: “Các người trở về nói với bọn họ là làm người nên biết thế nào là đủ, cái ta nên cho ta đã cho rồi, còn lại tự nhìn bản lãnh các người thôi! Chỉ cần các người hiểu được bản chất của vấn đề là được rồi, cần gì phải hỏi lại ta!”

“Thập Tam thiếu gia...”

“Người tới, ngăn những người này lại, đừng để bọn họ tới làm phiền ta.” Diệp Lăng trực tiếp ra lệnh với Diệp gia thị vệ ở đằng xa, ngăn những luyện kim thuật sĩ còn chưa từ bỏ ý định lại, mãi cho đến khi Diệp Lăng rời đi thật xa.

Mà Diệp Lăng và biểu tỳ không ngờ, vừa thoát khỏi sự quấy rầy của đám luyện kim thuật sĩ lại nghênh đón một đốn quấy rầy lớn hơn nữa, toàn bộ thành thị quấy rầy, từ bình dân đến quý tộc quấy rầy!

“Thập Tam thiếu gia, Thập Tam thiếu gia, mọi người đến nhìn xem, là Thập Tam thiếu gia.”

“Thật sự là Thập Tam thiếu gia à!”

“Mau, đừng cho Thập Tam thiếu gia chạy, hấn còn chúng ta nợ mà.” (không phải dịch sai đâu, chương sau sẽ rõ... - DG)

“Đúng vậy, Thập Tam thiếu gia, ngài đừng đi, ngài còn chưa kể chúng ta biết chuyện xưa của ngài mà!”

Cứ như vậy Diệp Lăng đã bị người vây quanh, mà cũng dưới hoàn cảnh như vậy, hấn dùng một loại biểu tình thực thối nói: “Chuyện xưa không bàn nữa, các người chẳng phải muốn biết về luyện kim thuật của ta sao, kỳ thật, cái này là dựa vào thiên phú và sự cố gắng vô cùng của ta thôi.”

Người cố gắng? Tựa hồ người cũng đầu tư nhiều về lĩnh vực luyện kim đấy, có điều người thật sự rất cố gắng sao? Hình như thời gian người chạy loạn khắp nơi nhiều hơn một chút thì phải, nơi nơi loạn mua, nơi nơi bại gia. Cũng vì người bại gia nên người mới có nhiều cơ hội hơn người khác rất nhiều, mới có được thành tựu hôm nay.

Cho nên nói, thành công của người hấn là ba phần thiên phú và cố gắng, ngoài ra toàn bộ là nhờ vào bại gia cả!

Ai, không nghĩ tới bại gia cũng là một biện pháp gia tăng thực lực, cái này lần đầu tiên nhìn thấy đấy, cái này chưa chắc là sau này không có, nhưng tuyệt đối trước nay chưa có, cũng chỉ có Diệp gia Thập Tam thiếu gia này mới có thể khai sáng truyền kỳ như vậy!

89. Chương 89: Thịnh Thế Yên Hội (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 89: Thịnh thế yên hội (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Vì sao bảo ta nợ các người? Ngày đó ta cũng đã mời tất cả mọi người ăn rồi mà?” Diệp Lăng có chút nghi hoặc hỏi: “Không phải các người lại muốn một lần nữa chứ?”

Ngày đó, chấm dứt rồi vốn đều tự ăn cơm tự chi trả, tự dựng có người hứng khởi, bảo mọi người đi ăn chung một chỗ cho vui, mà nơi chứa đựng được nhiều người như vậy tất nhiên không phải chỉ một hàng quán nào đó.

Lựa chọn đầu tiên là quảng trường trước hoàng cung bởi nơi này là nơi lớn nhất thành, bất quá vì trước hoàng cung nên cũng không phải tùy ý tiến hành được.

Lựa chọn thứ hai là quảng trường trung tâm, tuy rằng nơi này không lớn như trước hoàng cung nhưng cũng là nơi thường xuyên tổ chức lễ mừng long trọng nên mọi người cũng thích nơi đây.

Cuối cùng mọi người đã chọn quảng trường trung tâm, bất quá đám người Hoàng Đế cũng tham gia làm cho hoạt động nguyên chỉ là hứng khởi nhất thời càng trở nên truyền kỳ hơn, truyền lưu muôn đời!

Bởi vì người ở đây rất đông, hơn nữa giai tầng gì cũng có, Diệp Lăng lại không cự tuyệt bất cứ ai cho nên những người không ở quyết đấu tràng khi nãy cũng có thể gia nhập vào!

Người càng ngày càng nhiều, đến mức quảng trường cũng kín chỗ, bắt đầu lan ra bốn phía, trên khắp đường phố, lấy quảng trường làm trung tâm đều chật kín người.

Mà mọi người cũng không phải ăn không ngồi rồi, tất cả đều tự giác hỗ trợ nhau làm cái siêu cấp thịnh yến này. Nếu bắt một người chuẩn bị yến hội cho mấy vạn người này thì lượng công việc thật lớn, nhưng nếu mấy vạn người chung tay vào làm thì mất không bao lâu cả.

Mang bàn, ghế, góp bát đũa, vận chuyển nguyên liệu nấu ăn, xuống bếp, mang thức ăn lên.

Toàn thành tổng động viên!

Đợt siêu cấp thịnh yến này phát triển đến tình trạng toàn thành cùng chung vui, cho dù ngày lễ lớn đến đâu cũng không đạt đến trình độ này, cái này làm cho đám người Hoàng Đế cũng cảm thán không thôi!

Trong đợt siêu cấp thịnh yến này, mọi người đã quên đi giai cấp, quên đi giàu nghèo, quên hết giá cả.

Tất cả chỉ nhớ một chuyện, ăn mồm to, uống chén lớn! Phải vui vẻ, phải chung vui!

Đây là hình ảnh khó thấy cỡ nào? Ai có thể đoán trước được hình ảnh này đơn giản chỉ vì một người mà thôi. Mà ai cũng không thể tưởng tượng được người có ảnh hưởng lớn đến vậy lại là siêu cấp bại gia tử Diệp Lăng này!

Mà lúc đó, Diệp Lăng lại –

“Ta khát, ai bỏ rượu vào trà của ta vậy!! Lão tử không uống rượu!!”

Uống vào một chút cồn, mặt Diệp Lăng bắt đầu đỏ, rất nhanh sau đó biến thành “tửu diện”: “Tỷ, ta muốn hát một khúc cho người nghe!”

“Thật sự?”

“Đúng là heo, lỗ mũi của ngươi có hai cái động kìa.” (ý nói là được khen phổng mũi - DG)

“Hỗn đản, dám giỡn mặt tỷ tỷ! Đi chết đi cho ta!!”

Diệp Lam Vũ tức giận, đánh một quyền tới, có điều Diệp Lăng rất linh mẫn trốn tránh, sau đó trực tiếp lăn ra đất ngáy khò khò...

“Tỷ biết tiểu tử này không biết uống rượu, cũng biết trước kia hắn chưa từng uống qua nhưng không nghĩ được rằng hắn chỉ vừa đụng đến đã say rồi.”

Khi Diệp Lăng ngã xuống, Diệp Lam Vũ, Thất công chúa, còn có Chân Tiểu Yên - người làm công tác nữ đầu bếp cho Diệp Lăng hôm nay lập tức ba chân bốn cẳng chạy đến nâng Diệp Lăng dậy, xác định là hắn say rượu thật liền cùng nhau hộ tống hắn về.

Đối với điều này Long An Kỳ cảm thấy thực vui, đồng thời cũng cảm thấy có chút không thoải mái. Mình vậy mà ngay cả cơ hội nhúng tay vào cũng không có, bị mấy cái nha đầu này chia sẻ phần quan tâm với Diệp Lăng rồi.

Tiếp theo, tuy thiếu đi Diệp Lăng - diễn viên chính của buổi yến tiệc này nhưng cảm xúc mọi người vẫn tăng vùn vụt, mãi đến tận khuya trận siêu cấp thịnh yến này mới tan đi trong tiếng nhạc.

Đương nhiên với sự tình phát sinh sau đó, Diệp Lăng không biết chút nào, hắn chỉ biết là mình đã mời khách rồi!

Nếu đã mời rồi thì đám người kia đang làm gì vậy? Diệp Lăng cũng không ngại mời thêm lần nữa, nhưng cách nói này tựa hồ có chút vấn đề, sao lại nói mình nợ bọn hắn?

“Người khỏe, hình như ta đã mời qua các người rồi thì phải, làm gì còn nợ nữa?” Diệp Lăng vẫn duy trì sự lễ phép, rất bình thản nói.

“Ách, Thập Tam thiếu gia, người hiểu lầm rồi! Chúng ta nói nợ đây không phải là người nợ bọn ta.” Mọi người ngẩn ra một hồi liền lập tức giải thích.

“Ừ, vậy phiền các người tránh ra một chút, chúng ta đang đi dạo phố!” Diệp Lăng nói thẳng, chuẩn bị kéo biểu tỳ tiếp tục đi chơi.

“Đừng đừng, Thập Tam thiếu gia, tuy rằng người không nợ chúng ta nhưng chúng ta nợ người một lần mà.” Mọi người lập tức nói.

“?? Các người nợ ta?” Diệp Lăng không rõ, hẳn cũng không nhớ ra được bọn họ nợ mình cái gì.

“Chẳng lẽ người quên rồi sao, chúng ta đã nói qua nếu người giúp bọn ta thắng tiền thì chúng ta sẽ mời ngài ăn một bữa tiệc lớn!” Mọi người nhắc nhở.

“Ừ, đúng nhỉ, hình như có nói như vậy, vậy các người mời ta ăn cái gì?” Tuy Diệp Lăng thích bại gia nhưng nếu có người khác muốn mời mình thì hẳn cũng không khách khí, huống chi cái này đã giao kèo trước rồi.

“Ngài muốn ăn cái gì?” Nếu mời khách vậy thì tất nhiên phải hỏi khách muốn ăn gì rồi.

“Ta muốn ăn đồ ăn của mẹ béo!” Diệp Lăng không hề nghĩ ngợi liền bật thốt, thứ hẳn muốn ăn đương nhiên là do Chân Tiểu Yên nấu rồi.

“Mẹ béo? À, ngài nói Chân Tiểu Yên phải không, ta biết rồi, nàng thường xuyên xuống bếp ở Chân Hữu Vị tửu lâu mà, bất quá không biết vì sao nàng rất ít khi nấu cho khách nhân ăn, mà ai được ăn rồi đều khen trù nghệ của nàng là thiên hạ vô song.” Một người mở miệng khen không dứt, tựa hồ có điểm mong đợi với thức ăn của Chân Tiểu Yên làm.

Mà tựa hồ toàn bộ thế giới đều biết, Chân Tiểu Yên ở trong mắt Diệp Lăng vĩnh viễn là mẹ béo, tuy rằng bộ dáng của nàng bây giờ vừa xinh đẹp vừa đáng yêu làm cho người ta hâm mộ không thôi, không có nửa điểm dính dáng gì đến mẹ béo cả.

“Đó là vì nàng phải làm cho mình ăn, còn cho ta nữa.” Diệp Lăng nói ra nguyên do.

“Không thể nào, nàng bây giờ yêu kiều như thế, làm sao có thể ăn nhiều như vậy được?” Mọi người hoài nghi, không lẽ Diệp Lăng ăn? Tuy chưa từng nghe nói Diệp Lăng ăn nhiều nhưng bọn hắn thà tin như vậy còn hơn.

“Không cái gì mà không? Bây giờ mẹ béo cần phải ăn nhiều như vậy, nếu không thân thể nàng sẽ xuất hiện tình trạng xấu!” Diệp Lăng lại nói: “Đúng rồi, các người không phải mời khách sao? Vậy đi Chân Hữu Vị tửu lâu đi, nhìn xem sinh ý của nàng ra sao, có thể gặp nàng là đẹp nhất.”

“Được!”

Kết quả là một đám người từ từ tiến về phía tửu lâu. Mà dọc theo đường đi, người gia nhập ngày càng nhiều, đều là nghe thấy chuyện đi theo, cái này chắc lại biến thành một lần thịnh yến nhỏ nữa đây, không biết tửu lâu có chỗ ngồi cho nhiều người như vậy không nữa.

“Chân Tiểu Yên có nhà không?” Vừa vào tửu lâu, có người lập tức hỏi.

“Có, hôm nay nàng không đi học viện, bây giờ đang ở dưới bếp, bất quá chưa chắc nàng đã làm cho các người ăn đâu.” Tiểu nhị nghe vậy lập tức trả lời ngay, rất thuần thực, tựa hồ những lời này hắn nói qua rất nhiều lần rồi vậy.

Đúng vậy, không biết đã bao nhiêu lần rồi, mỗi ngày số người mộ danh mà đến không biết bao nhiêu, điều này cũng là cho sinh ý của Chân gia tửu lâu đột nhiên tăng vọt, náo nhiệt hẳn lên.

Tuy không nhất định có thể ăn được đồ ăn của Chân Tiểu Yên làm, nhưng nếu đã tới đây thì đa số đều dừng lại ăn cơm, cũng sẽ không vì không được ăn thức ăn của Chân Tiểu Yên mà đi chỗ khác!

Loại tình huống này ở thật lâu trước kia đã chậm chậm xuất hiện, bất quá sau đợt thịnh yến đột nhiên như núi lửa phun trào vậy, đơn giản là lúc ấy Chân Tiểu Yên là người làm đồ ăn cho đám người Hoàng Đế, tuy là nàng làm cho Diệp Lăng ăn, đám người Hoàng Đế chỉ nhân tiện mà thôi...

Mà cuối cùng Diệp Lăng mới ăn chưa bao nhiêu đã say mất rồi!

Lại tiện nghi cho đám người Hoàng Đế...

Mặc kệ nói gì thì nói, lúc ấy đồ ăn của Chân Tiểu Yên làm cho đám người Hoàng Đế than mãi không thôi, cũng tuyên cáo trù nghệ của Chân Tiểu Yên là vô song tuyệt thế, đồng thời cũng giúp Chân gia làm một cái siêu cấp quảng cáo!

“Người khác thì chưa chắc nàng sẽ làm, nhưng có người này nàng nhất định sẽ làm!” Một người cười nói, tự tin mười phần.

Chỉ là...

“Những lời này hôm nay ta đã nghe rồi, nếu tính cả những ngày trước thì đếm không xuể rồi, ai cũng nói như vậy, kết quả đều như nhau cả!” Tiểu nhị vẫn rất quen thuộc nói: “Ta khuyên các người không cần kỳ vọng nhiều, đại trù của chúng ta cũng là số một số hai, tuyệt đối sẽ không làm mọi người thất vọng.”

Rất nhiều người đều cảm thấy, lấy thân phận và địa vị của mình, Chân Tiểu Yên nhất định sẽ nể tình, chỉ là không nghĩ tới Chân Tiểu Yên căn bản là không để ý tới nhiều như vậy, vốn nàng đến đây xuống bếp là làm cho mình ăn mà thôi, ở đây tìm tài liệu dễ hơn các nơi khác.

Vốn mỗi lần nàng đến đều làm người nhà nàng đau đầu, bởi nàng muốn dùng rất nhiều tài liệu. Cái này vốn không sao cả, nàng muốn dùng thì dùng, không ai ngăn cản nàng!

Nhưng tài liệu mà nàng dùng đại bộ phận đều có chút quý hiếm, là một ít tài liệu rất khó tìm!

Nói nhảm, nếu không phải vì nó khó tìm thì ta tới đây làm gì? Ở nhà cũng có thể giải quyết rồi! Đây là câu trả lời của Chân Tiểu Yên, nàng đến đây là vì coi trọng những tài liệu này, nếu không cứ ở nhà sẽ tiện hơn, cần gì phải chạy đến đây.

Người của Chân gia cũng thử giấu đi mấy thứ kia, nhưng lần nào cũng thất bại. Không biết vì sao Chân Tiểu Yên rất có thiên phú trong vấn đề tìm đồ ăn, cho dù giấu ở bất cứ đâu nàng cũng có thể dễ dàng tìm ra!

Dần dần bọn họ cũng bó tay, đau đầu nhưng lại không có biện pháp gì!

Nhưng bây giờ thì khác rồi, bởi thanh danh Chân Tiểu Yên lan truyền khắp nơi, vô luận là ngôi vị hoa ngôi của Tài Nữ Vô Song hay trù nghệ của nàng được Hoàng Đế khen không ngớt đều hấp dẫn rất nhiều khách nhân đến đây. Bởi vậy bọn họ ước gì Chân Tiểu Yên ngày nào cũng đến, hơn nữa lúc nào cũng ở đây.

Cũng vì thế mà bọn họ cũng thử khuyên Chân Tiểu Yên làm ít đồ ăn cho khách nhân, bất quá Chân Tiểu Yên hoàn toàn mặc kệ, chỉ biết tìm tài liệu rồi nấu nướng, sau đó mang theo đồ ăn đã làm xong rồi đi, mà cái làm bọn họ cảm thấy bất đắc dĩ nhất là, mục đích chính của Chân Tiểu Yên chỉ có một, đó là –

Làm đồ ăn ngon cho Diệp Lăng!!

90. Chương 90: Thịnh Thế Yến Hội (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 90: Thịnh thế yến hội (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Chân Tiểu Yên rất thích ăn nhưng yêu cầu lại rất cao, ăn cũng rất nhiều. Nếu nàng mà kiêng ăn thì lúc trước cũng không béo như vậy rồi.

Cũng vì vậy mà trù nghệ của nàng ngày một cao siêu, đơn giản là làm nhiều thì nó thành chuyên, đi nhiều thành đường thôi!

Mà bây giờ thì có chút bất đồng, nàng rất ít dùng những đặc thù tài liệu này, bây giờ lại cần. Lúc này nàng đang một lòng một dạ làm đồ ăn tốt nhất, ngon nhất, chưa ai từng nếm qua.

Đương nhiên điều này căn cứ vào –

“Cái này nhiều mỡ, Diệp Lăng không thích ăn.”

“Cái này rất cay, hần ăn không tốt.”

“Cái này hương vị vẫn còn kém một chút, không tốt.”

“Người còn chưa biết chúng ta đi cùng ai mà.” Mọi người mỉm cười, rất tự tin nói. Tình huống này bọn họ biết chứ, bất quá họ cũng biết chỉ cần có Diệp Lăng ở đây thì muốn Chân Tiểu Yên làm thức ăn quả thật quá đơn giản.

Ai cũng biết quan hệ giữa Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên, tuy không phải tình lữ, ít nhất hai người họ không cảm thấy như vậy, mà những người khác cũng cảm thấy không giống...

Nếu đổi thành một người khác thì bọn họ sẽ nghi ngờ bên trong có ám muội, nhưng nếu là Diệp Lăng thì không ai hoài nghi cả, đây là một hiện tượng thực kỳ quái.

Mà mặc kệ có ám muội hay không thì Chân Tiểu Yên cũng là “bà nấu cơm” của Diệp Lăng, chuyện này ai cũng biết, hơn nữa còn biết ngày nào Chân Tiểu Yên cũng chuẩn bị thức ăn cho Diệp Lăng.

Bây giờ Diệp Lăng lại đây thì chỉ giúp cho Chân Tiểu Yên thiếu đi một bước - đi đưa cơm mà thôi.

“Mặc kệ các người là ai!” Tiểu nhị vẫn “lãnh khốc” nói, chỉ là...

Lúc này toàn bộ tửu lâu đột nhiên sôi trào, cũng không phải vì đám người Diệp Lăng đến, lúc này chẳng còn mấy người quan tâm sự tồn tại của đám người Diệp Lăng vì lúc này, trong tửu lâu xuất hiện một tấm vải đỏ, ở trên có tên một món ăn.

“Ồ, vừa đúng lúc tiểu thử làm một mâm đồ ăn cho khách, nếu vận khí các người tốt, lại đủ hào phóng thì có thể ăn được rồi.” Tiểu nhị lập tức sửa lời, đơn giản là tấm vải này chuyên dùng cho đồ ăn của Chân Tiểu Yên, chỉ cần nàng làm đồ ăn cho khách thì tấm vải đỏ này sẽ được trải ra.

Mà như vậy cũng vì nói cho mọi người biết nên chuẩn bị tốt việc cướp đoạt món ăn này đi!

Một ngày Chân Tiểu Yên làm đồ ăn cho khách sẽ không quá hai món, bởi vậy cũng làm cho thực khách tranh đoạt điên cuồng!

“Đậu hủ thập cẩm, giá quy định 1 ngàn tệ!”

Tiểu nhị hô, cũng không cảm thấy giá cả quá thấp bởi hần biết cái giá cuối cùng cao hơn mấy chục, không, mấy trăm lần cái giá quy định này!

Mà giá quy định này chỉ để tượng trưng mà thôi, đương nhiên đã tính toán phí tổn hết mới có cái giá đó...

“1 kim tệ.” Có người trực tiếp kêu gấp trăm lần giá gốc, hơn nữa không chút do dự. Mà cái này vền vền chỉ là làm nóng người thôi.

Nói nhảm, mới 1 kim tệ thôi, đối với đám người kia quả thực như chín trâu mất sợi lông - không chút đáng kể, một mâm cơm bình thường của họ đã cao hơn cái giá đấy rồi huống chi bây giờ phải tranh đoạt.

“10 kim tệ.”

“20.”

“Ta, 100 kim tệ.” Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

“Gớm, mới 100, ta ra... khoan khoan, người...” Vốn 100 kim tệ này mặc dù hơi nhiều một chút nhưng vẫn chưa tính cực hạn, ít nhất là những người ở đây vẫn chưa cảm thấy cực hạn, bọn họ vẫn có thể nâng giá thêm một lượt nữa.

Mà chỉ một món ăn như vậy cũng đã có cái giá lên trời rồi, trong khi phí tổn chưa đến 1 ngàn tệ...

Lại nói, chỉ riêng về cái nấu ăn ngon của Chân Tiểu Yên thôi thì cũng không đến cái giá này được, bất quá bây giờ nàng đã có danh có tiếng thì khác!

“Cái gì mà người với chả ta, sao không lên giá nữa, nếu người không dám thì để ta qua.” Người bên cạnh mặc dù cảm thấy có chút kỳ quặc về phản ứng của “hàng xóm”, bất quá cũng không để ý nhiều, muốn tiếp tục ra giá.

“Ta ra... Sao người kéo ta làm gì, người muốn ra giá thì cứ ra đi, lòi lòi kéo kéo ta làm chi?” Khi người nọ muốn ra giá đã bị người trước kéo lại.

“Trước tiên người cứ nhìn xem ai hô giá đã!”

“Là ai cũng vậy thôi, cho dù là hoàng thượng tới ta cũng không cho mặt mũi!” Người nọ rất vênh váo nói, mà khi hắn nhìn thấy người ra giá thì lập tức bật thốt câu kể:

“Ta dựa vào, sao lại là tiểu tử này! Xem ra hôm nay không được ăn đồ ăn của Chân Tiểu Yên rồi!!”

“Ai, sao hắn lại đến đây?”

“Dựa vào, nhất định là có ai đó đưa hắn đến rồi, tí nữa ra thu thập kẻ đó.”

Khi mọi người phát hiện tình huống này liền bắt đầu nghị luận, đoán đủ loại nguyên nhân. Mà bọn họ cũng thực rõ ràng buông tha cho việc cạnh tranh giá cả, không ai dám cùng “hắn” cướp đoạt.

Mà hắn cũng không phải là ai khác, hắn là Diệp Lăng, là Thập Tam thiếu gia trong miệng bọn họ!!

” Thập Tam thiếu gia, ngày nào người cũng được ăn đồ ăn của Chân Tiểu Yên, sao lại còn tiêu tiền tranh đoạt với chúng ta vậy.” Có người rất bất đắc dĩ nói.

“Tại ta thích tiêu tiền.” Diệp Lăng cười cười, trực tiếp nói.

“Ta biết, chúng ta đều biết.”

Đáp án này không cần hỏi ai cũng biết, một cái bại gia tử đặc biệt, chỉ cần có cơ hội tiêu tiền hắn sẽ không bao giờ bỏ qua. Chỉ vì một mâm đồ ăn mà đi đắc tội tên bại gia tử này, tin rằng ở đây không ai nguyện ý cả.

Ai, để cho hắn vậy!

” Thập Tam thiếu gia, mời ngài từ từ dùng bữa! Vừa rồi thật xin lỗi, không nhận ra lão nhân gia ngài. Nếu là ngài thì nhất định tiểu thư sẽ làm cho ngài một bàn đầy thức ăn a!” Tiểu nhị bưng mâm đậu hủ thập cẩm lên, lúc này hắn đã đổi thành một bộ dáng khúm núm, không hề có chút “ngạo khí” như lúc nãy.

“Bây giờ ta sẽ đi nói với tiểu thư rằng ngài đã đến.” Tiểu nhị nói xong liền muốn quay người đi.

“Không cần làm phiền nàng, chúng ta chỉ đến ăn bữa cơm mà thôi, người cứ để nàng làm chuyện của nàng đi.” Diệp Lăng lập tức ngăn lại. “Người cứ tùy tiện cho chúng ta một ít thức ăn đặc sản chỗ các người là được.”

“Tốt, hiểu!” Tiểu nhị đáp.

Ta ngu thực, ngày nào Thập Tam thiếu gia chẳng ăn đồ của tiểu thư làm, đương nhiên muốn thay đổi khẩu vị rồi, còn bắt tiểu thư làm làm chi!

Không chỉ tiểu nhị nghĩ vậy mà rất nhiều người đều cho rằng như thế, ngày nào Diệp Lăng đều có thể ăn được đồ ăn của Chân Tiểu Yên nên hôm nay tất nhiên không cần nàng làm riêng cho hắn, lâu lâu đổi khẩu vị cũng tốt mà.

Chỉ là, người đã không muốn ăn thì còn đoạt thức ăn của chúng ta làm gì!!!

“Tiểu Lăng, không nhìn ra người cũng thực ôn nhu nha!” Chỉ có biểu tỷ nhẹ cười, nói một câu làm người ta có chút khó hiểu.

“Ăn thôi!” Diệp Lăng không để ý đến biểu tỷ, cầm lấy chiếc đĩa vui đầu vào ăn mâm đậu hủ thập cẩm kia, nhìn thật ngon miệng. Điều này làm cho những người muốn ăn thứ này ở gần đó càng thêm thèm... mất.

“Ta cũng ném thử xem, nghe nói thần kỳ đến như vậy hẳn là ăn ngon lắm đây!” Biểu tỷ cũng ăn theo một ít.

“Ừ ngon, quả thật là mỹ vị nhân gian!” Biểu tỷ khen nhưng tựa hồ có chút giữ lại, điều này làm cho những người ở đây có chút bất mãn.

“Ừ!” Diệp Lăng lại không nhận ra vấn đề này, vẫn vùi đầu vào ăn.

“Ăn từ từ thôi, nhìn bộ dáng của người kia, có ai cướp đoạt với người đâu chứ!” Biểu tỷ lấy ra một cái khăn lụa, thực ôn nhu lau đi những vết bẩn dính trên mặt Diệp Lăng, cười nói.

“Sau này ta sẽ dẫn người đi ăn đồ ăn ngon hơn.”

Ngon hơn? Nói vậy chẳng phải chê ở đây còn chưa đủ phải không? Rốt cuộc nữ nhân này là ai, như vậy còn bảo chưa đủ?

Ngẫm lại cũng đúng, người ở cùng một chỗ với Thập Tam thiếu gia nào có ai là người thường đâu. Có lẽ nàng đã từng ném qua món ngon hơn. Dù sao bây giờ cũng chưa có ai cho rằng trù nghệ của Chân Tiểu Yên là đệ nhất thiên hạ!

Ít nhất mọi người cũng biết vài người, trong cảm nhận của mọi người, trù nghệ của họ nhất định vượt qua Chân Tiểu Yên. Nhưng những người này đâu phải là người thường như bọn hắn có thể tiếp xúc được, họ đều là truyền thuyết, có điểm hư vô mờ mịt!

Mà Chân Tiểu Yên là người có thể nhìn thấy, có thể tiếp xúc, có xương có thịt đang hoành!

Rất nhanh sau đó mọi người đều hiểu ra sở dĩ biểu tỷ của Diệp Lăng có chút giữ lại là có nguyên nhân của nó, mà nguyên nhân này không phải ở biểu tỷ mà ở trên người Chân Tiểu Yên!

Chỉ thấy Chân Tiểu Yên từ bên trong đi ra, giống như bình thường, cúi đầu đi ra ngoài, không cùng ai chào hỏi cả bởi nàng sợ những người này yêu cầu nàng làm... cái gì đó.

Đương nhiên cũng không phải nàng sợ hãi mà là sợ phiền toái, nàng cũng thích giúp người khác nhưng lại sợ sẽ trì hoãn thời gian, nếu vậy thì...

“Tiểu thư, người phải đi rồi à?”

“Ừ, ta đã chuẩn bị tốt rồi, ngày mai gặp lại!”

“Tiểu thư Tiểu Yên, có thể xào cho chúng ta một mâm nữa được không?”

“Thành thật xin lỗi, ta không thể xào cho các vị được, ta đang rất vội, các vị có thể gọi thức ăn ở đây, sẽ không kém hơn ta đâu.” Chân Tiểu Yên khiêm tốn nói, tiếp tục cúi đầu chạy lấy người, tình huống này tựa hồ thực quen thuộc với nàng.

“Người không xào rau cho người khác nhưng hẳn sẽ xào ra cho Diệp Lăng chứ!” Người cùng đi với Diệp Lăng muốn dính chút quang vinh nên lôi cả Diệp Lăng ra.

Chỉ là Chân Tiểu Yên cũng không phát hiện sự tồn tại của Diệp Lăng, còn tưởng rằng có chút người nhàm chán, tự cho là có thể được hưởng “chiếu cố đặc thù” nên nàng cũng không có nhìn lại.

“Xin lỗi, ta rất vội!” Chân Tiểu Yên bước nhanh hơn về phía cửa.

” Tiểu Yên tiểu thư, người nhìn hắn xong rồi hẵng nói!” Có người tràn ngập ý cười hô.

“Ừ thì xem!” Chân Tiểu Yên nhìn thoáng qua, chỉ có điều lúc ấy Diệp Lăng đang cúi đầu ăn cái gì đó, hình như nàng không nhận ra, tiếp tục đi tới.

Cứ như vậy, rất ngoài ý muốn, nàng vẫn tiếp tục ra khỏi cửa...

“Dựa vào, người không thể không thừa nước đục thả câu được à? Trực tiếp nói với nàng Thập Tam thiếu gia ở đây là được rồi.” Một lát sau mọi người mới kịp phản ứng lại, lập tức cả giận nói với người kia. Đúng vậy, nếu nói thẳng ra thì 100% Chân Tiểu Yên sẽ ở lại làm đồ ăn cho Diệp Lăng.

“Cái gì đấy? Tiểu nhị, nhanh mang thức ăn lên coi! Mâm thức ăn này cũng gần hết rồi!” Diệp Lăng hoàn toàn không có phát giác ra gì, chỉ thức dục một chút, sau đó tiếp tục cuối đầu dùng bữa.

Nhìn thấy vậy mọi người cũng lâm vào chán nản, bọn họ cũng biết cái tính của Thập Tam thiếu gia này...

Quên đi, ngày mai rồi tính...

91. Chương 91: Hàng Xịn Và Hàng Dỏm (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 91: Hàng xịn và hàng dỏm (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Khi mọi người tưởng rằng sự đã rồi thì đột nhiên xảy ra đột nhiên, Chân Tiểu Yên bỗng dưng trở lại, đi về phía Diệp Lăng.

Nàng đến trước bàn Diệp Lăng, nhìn Diệp Lăng đang cúi đầu ăn thứ gì đó. Thực rõ ràng, nàng đã phát hiện sự tồn tại của Diệp Lăng, cũng không biết vì sao mà phát hiện nữa.

“Diệp Lăng, ngươi đang ăn cái gì vậy?” Vốn Chân Tiểu Yên còn có chút tức giận, tức giận Diệp Lăng biết rõ mình ở đây cũng không nói một tiếng. Nếu không phải mình phát giác ra thì căn bản không biết hắn ở ngay cạnh mình.

Chỉ là khi nhìn thấy Diệp Lăng đang ăn cái gì đó, nàng tạm thời gác sự tức giận của mình sang một bên, nhìn xem hắn đang ăn cái gì.

“Ta đang ăn đậu hủ của người a.” Diệp Lăng rất thành thật trả lời, làm cho toàn bộ tửu lâu tĩnh lặng lại, ngay cả một cây châm rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy!

Thập Tam thiếu gia thật đúng là cái gì cũng dám nói, ăn đậu hủ của Chân Tiểu Yên, đúng là thành thật a.

“Đậu hủ của ta? Người đang nói cái gì đấy, còn dám nói lung tung nữa ta khóa miệng ngươi lại đấy!” Chân Tiểu Yên còn chưa nhìn ra vấn đề nhưng khi nhìn thấy ánh mắt quái dị của mọi người liền phản ứng kịp, gầm nhẹ quát Diệp Lăng.

Diệp Lăng lắc đầu, sau đó nói: “Ta không có nói lung tung mà, đây là đậu hủ của người, mùi vị cũng không sai nha, cái này của người ngày nào ta chẳng ăn, rất quen thuộc.”

“Câm miệng, không được nói nữa!” Chân Tiểu Yên vừa xấu hổ vừa giận dữ nói.

“Ha ha, tiểu đứa ngốc, ngươi đúng là ngốc, bất quá ngốc thực đáng yêu!” Biểu tử nhìn thấy vậy đã không quan tâm hình tượng cười to lên.

“Không thể câm miệng, câm miệng sao ta ăn được, tiểu nhị, nhanh mang thức ăn lên!” Diệp Lăng cự tuyệt.

Chân Tiểu Yên ngây người một hồi, sau đó dùng tay che cái đĩa thức ăn duy nhất trên bàn, không cho Diệp Lăng ăn.

“Mụ béo, mau thả ra, ta còn chưa ăn xong mà!” Diệp Lăng đuổi tay ra giành.

“Không được, thứ này không phải để ngươi ăn!!” Chân Tiểu Yên cự tuyệt.

“Vì sao?” Diệp Lăng kỳ quái hỏi.

“Cái này không thể ăn!”

“Đậu hủ của ngươi ăn ngon mà!” Mà thứ ngênh đón hắn chính là đĩa đậu hủ kia. Chân Tiểu Yên nghe hắn trả lời liền đập cả cái đĩa vào mặt hắn.

“Này thì nói bậy!!”

“Ừ, không nói nữa, số sàng!” Trên tay Diệp Lăng xuất hiện một cái luyện kim trện tiếp lấy đĩa đậu hủ kia, ngay cả một chút nước cũng không chảy ra.

“Không được ăn!!” Chân Tiểu Yên lại lao tới, đoạt đậu hủ lại.

“Làm gì vậy, mụ béo, hôm nay ngươi làm sao vậy?” Diệp Lăng cắn hột một cái xong rất khó hiểu hỏi.

“Cái này không phải cho ngươi ăn, của ngươi ở đây mà.” Chân Tiểu Yên đặt đĩa đậu hủ kia qua một bên, sau đó lấy một đồng thức ăn từ trong không gian giới chỉ ra, mà bàn đồ ăn vừa đẹp vừa thơm này tuyệt đối phải vượt qua mâm đậu hủ kia.

“Di, cái này...” Biểu tỷ có chút kinh ngạc, cũng nhăm nháp một chút.

“Cái này ăn quá ngon, nó mới thật sự là nhân gian mỹ vị!” Biểu tỷ lập tức khen, lần này là khen thật, không có chút giữ lại.

“Diệp Lăng, vị tiểu thư này là??” Lúc này Chân Tiểu Yên mới chú ý đến sự tồn tại của biểu tỷ.

“Biểu tỷ của ta.” Diệp Lăng cứ như vậy mà trả lời, không bổ sung thêm gì cả.

“Thế làm sao ta xưng hô?” Chân Tiểu Yên nhắc nhở.

“Ngươi cứ kêu nàng là biểu tỷ là được.” Diệp Lăng thực vô tình trả lời.

Không biết vì sao mặt Chân Tiểu Yên hơi hơi đỏ lên, nói: “Biểu tỷ khỏe, cảm ơn sự khách lễ của ngươi, mời ngươi ăn tiếp đi.”

“Ha ha, được được, ngươi chính là Chân Tiểu Yên phải không, ta từng nghe qua chuyện của ngươi rồi, bây giờ mới biết Tiểu Lăng thật sự có bốn sự!” Cái mà biểu tỷ chú ý từ đầu đương nhiên là dung mạo đáng người của Chân Tiểu Yên, đây là thiên tính của nữ nhân rồi.

“Đúng vậy, hần rất lợi hại, luôn làm người khác chấn động!” Chân Tiểu Yên gật đầu nói, có một loại cảm giác kính ngưỡng với Diệp Lăng.

“Ngươi cũng được lắm, về sau nhờ ngươi chiếu cố đệ đệ ngốc này của ta.” Biểu tỷ mỉm cười có chút ám muội.

“Ta không chiếu cố hần được, ta chỉ biết nấu cơm thôi.” Chân Tiểu Yên lắc đầu, nàng thật sự chiếu cố không nổi, Diệp Lăng có rất nhiều vấn đề a.

“Có thể chiếu cố một chút là được rồi, còn lại ta sẽ tìm sau.” Biểu tỷ cười nói.

Chân Tiểu Yên trầm mặc một hồi, mfa Diệp Lăng hoàn toàn không đếm xỉa tới, giống như người bị đàm luận là ai đấy chứ chẳng phải hần.

“Được rồi, ta hỏi ngươi một chuyện, mâm đậu hủ kia không phải cũng là ngươi làm sao? Sao lại khác nhau lớn đến vậy.” Biểu tỷ hỏi.

“Mâm kia cũng là ta làm, bất quá chỉ tùy tiện xào xào những tài liệu còn thừa mà thôi, không phải làm cho Diệp Lăng ăn.” Chân Tiểu Yên nói ra một cái đáp án làm mọi người xấu hổ.

Hóa ra đến tận bây giờ, đồ ăn của nàng được bán ra đều là tùy tiện làm để khỏi lãng phí tài liệu, cũng có một ít “tác phẩm thất bại” nữa, mà “tác phẩm thất bại” thì nàng tuyệt đối sẽ không để Diệp Lăng ăn.

Vì nàng muốn Diệp Lăng ăn thứ tốt nhất!

Cũng vì vậy nên khi nàng thấy Diệp Lăng ăn mâm đậu hủ kia liền lập tức ngăn lại, nói thế nào cũng không trả.

Mà vẻn vẹn món thừa như vậy cũng khiến người khác mong chờ mỗi mìn, điều này cũng càng thêm khẳng định trù nghệ của Chân Tiểu Yên đã đạt đến cảnh giới thật cao rồi.

“Sao ngươi trì độn như vậy, khác nhau rõ ràng như vậy cũng không thấy sao? Bình thường ta cho ngươi ăn là đồng cấp với thứ này à!” Chân Tiểu Yên nén giận quát Diệp Lăng, giống như người ăn thứ phẩm là nàng vậy.

Có lẽ chính nàng ăn thì nàng cũng sẽ không để ý đến vậy!

“Ta biết!” Diệp Lăng đáp.

“?? Biết? Biết sao còn ăn?” Chân Tiểu Yên nghi hoặc hỏi.

“Vì sao không ăn? Cũng ngon mà, đều là người làm, khác gì đâu?” Diệp Lăng ngơ ngác trả lời.

Chân Tiểu Yên nghe nói như vậy liền ngây người thật lâu.

Đúng vậy, từ đầu Diệp Lăng đã biết món kia là Chân Tiểu Yên tùy tiện xào nhưng hắn vẫn ăn, không có ý kiến gì.

Vốn hắn cũng không phải thực chú ý về việc được ăn cái gì rồi, tuy bây giờ Chân Tiểu Yên đã “nuôi” cái miệng hắn làm tiêu chuẩn thức ăn cao hơn một chút nhưng dù sao thứ này cũng ngon, ở trong phạm vi có thể tiếp thụ của hắn, đương nhiên hắn không có chút dị nghị gì.

Hơn nữa, nói đi cũng phải nói lại, cho dù mâm thức ăn này của Chân Tiểu Yên rất kém, rất khó ăn hắn cũng sẽ ăn hết, tuy rằng hắn sẽ nói chẳng với Chân Tiểu Yên, nói trình độ nàng kém nhưng vẫn ăn hết vậy.

Điểm này Chân Tiểu Yên cũng biết, nhưng mỗi lần nàng nghe Diệp Lăng nói như vậy vẫn cảm thấy có chút cảm động, ừ, một chút mà thôi, ít nhất là cô ta nói như vậy!

Mà vì như vậy nên sau đó nàng liền ngồi xuống, chuyện đầu tiên nàng làm là ăn sạch đĩa đậu hũ kia, như vậy Diệp Lăng sẽ không thể ăn tiếp đĩa đậu hũ này nữa.

Diệp Lăng nhìn Chân Tiểu Yên một chút, tựa hồ có chút hiểu chút không, bắt quá rất nhanh sau đó hắn liền vui đầu ăn, không để ý đến Chân Tiểu Yên nữa, mà Chân Tiểu Yên cũng không để ý đến hắn, cũng ngồi ăn, hơn nữa cũng tranh đoạt với Diệp Lăng.

“Ấy ấy, cái kia ta cắn qua rồi, người còn ăn à?” Diệp Lăng hô.

“Hừ, vì sao lại không ăn, lần nào người cũng vô sỉ như vậy, cái này cắn một cái, cái kia cắn một cái, đều muốn độc chiếm cho riêng mình.” Chân Tiểu Yên trả lời. Loại tình huống này cũng không phải lần đầu, Diệp Lăng quá vô sỉ.

“Vậy thì ta sẽ dùng tuyệt chiêu, ta muốn dùng nước miếng đây.” Diệp Lăng không có hảo ý cười nói. Hắn nghĩ đến câu chuyện có một người phun ra một ít nước miếng trên một bàn đồ ăn, sau đó những người khác không còn dám ăn nữa.

Một chiêu này Diệp Lăng cũng chỉ nói cho vui mà thôi, vì thật sự rất... hắn không tiếp thụ được.

“Người dám!” Chân Tiểu Yên cả giận nói: “Nếu người dám làm như vậy, ta sẽ không bao giờ làm cho người ăn nữa!!”

“Gớm, người đã ký hẹn với ta rồi, cả đời này người phải nấu cơm cho ta!” Diệp Lăng vẻ mặt khinh thường nói.

“Hừ! Ta muốn phá bỏ ước hẹn với người!”

“Kiếp sau rồi tính.”

Sau khi ăn uống no đủ, Diệp Lăng cùng hai nàng đi dạo phố tản bộ, cũng bỏ rơi đám người kia.

Cứ như vậy qua hết một buổi chiều, Diệp Lăng đưa Chân Tiểu Yên về nhà, mà chính hắn cũng nên về, chuẩn bị một chút, giúp biểu tỳ mài da, phá bỏ vết sẹo trên trán.

Mà lúc chia tay, khi Chân Tiểu Yên vẫn chưa bước vào cửa, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện.

“Diệp Lăng, mấy ngày nữa là thử luyện rồi, người chuẩn bị hết chưa?”

“Thử luyện? Thử luyện cái gì?” Nhìn là hiểu Diệp Lăng không biết một chút về cái gọi là thử luyện kia rồi.

Chân Tiểu Yên tức giận nói: “Ta biết ngay mà, người không thể quan tâm một chút về việc học sao? Nói cho người biết, lần này thử luyện là chuẩn bị cho giải đấu năm sau đấy.”

“Cái gì...”

“Giải đấu gì phải không? Người nha, thật không biết nói sao nữa, sang năm là giải đấu 10 năm một lần, quyết định thứ tự của các học viện đấy. Chắc không cần giải thích gì thêm nữa. Kỳ thật giải đấu bây giờ thì sự chú ý chính của mọi người là có bao nhiêu thanh niên tài giỏi xuất hiện thôi, tương lai bọn họ sẽ là nhân vật trung tâm của đại lục.”

“Những cao thủ đệ nhất bây giờ và ngày xưa, có tám phần đều là người vượt trội trong giải đấu, bởi vậy, giải đấu bây giờ ngoại trừ bảng xếp hạng các học viện còn có bảng xếp hạng cá nhân và bảng xếp hạng thực lực tổng hợp, Vũ Giả Bảng, Ma pháp bảng nữa, chỉ cần là người xếp hạng cao trong bảng nào cũng sẽ trở thành người nổi bật, sẽ trở thành nhân tài mà các quốc gia tranh đoạt.”

“Ừ, ra là vậy, có điều liên quan gì đến ta?” Diệp Lăng rất khó hiểu hỏi.

Đúng vậy, đối với Diệp Lăng mà nói, cái này liên quan gì đến hắn? Hắn cần trở thành sự chú ý của mọi người sao? Hắn sẽ nguyện ý trở thành nhân vật trung tâm trong tương lai sao?

Tin rằng ai cũng biết hắn không muốn...

92. Chương 92: Hàng Xịn Và Hàng Dỏm (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 92: Hàng xịn và hàng dỏm (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Sao lại không quan hệ, nếu người lấy được thành tích tốt, sau này trong việc tranh quyền đoạt lợi tại đế quốc sẽ dễ dàng hơn, sau này người đi ngang khắp đế quốc cũng không ai dám làm khó gì người nữa!” Chân Tiểu Yên vội vàng nói, nàng muốn Diệp Lăng hiểu được điểm này, muốn trở thành người ở trung tâm quyền lợi, trừ gia tộc còn có thực lực của mình nữa.

Có điều Diệp Lăng lại không hề có chút hứng thú với việc này, hắn chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Bây giờ ta đi ngang cũng không ai dám ngăn cản ta, không tin thì người cứ nhìn xem.”

Nói xong, Diệp Lăng đi ngang qua đường...

“Người đi như vậy đương nhiên không ai ngăn cản người, đó chỉ là một cách nói mà thôi, tiểu ngu ngốc!” Biểu tỷ tức giận gõ đầu Diệp Lăng một cái, sau đó nói tiếp: “Đề nghị của Tiểu Yên quả thật không sai, tốt nhất người nên đi tham gia một chút, lấy một ít thành tích đi, cái này rất có ích với người.”

“Ta - không - đi!” Diệp Lăng gằn từng tiếng một, thái độ rất kiên quyết!

“Vì sao? Có phải người sợ phiền toái không? Kỳ thật nơi đó rất thú vị, giải đấu năm sau tổ chức tại Thánh Thành của Ngã Lạp Đế Quốc, nơi đó cũng không phải lúc nào cũng vào được.” Chân Tiểu Yên bắt đầu cố gắng hấp dẫn Diệp Lăng bởi vì nàng biết những thứ khác tựa hồ không thể hấp dẫn Diệp Lăng được.

“Thánh Thành? Là nơi khởi nguyên của thần giáo, là nơi của Giáo Đình bây giờ?” Đối với những thứ kiểu tư liệu tính thể này Diệp Lăng rất rõ ràng.

“Ừ, ngoài ngày hành hương ra thì không có cơ hội khác để đi vào. Không phải người nói rằng có một ngày mình sẽ đi khắp mọi nơi chơi bởi vui vẻ sao, đây là một cơ hội rất tốt nha!” Chân Tiểu Yên nói.

“Ừ” Diệp Lăng gật đầu, sau đó lập tức nói: “Chẳng qua lúc đó đã mở ra rồi thì ta không dự thi vẫn có thể đi vào mà.”

“...”

Chân Tiểu Yên trầm mặc một hồi, trong lòng thầm nghĩ, sao lần này người không ngốc, không mơ hồ nữa đi, thật sự là lúc nên mơ hồ thì không mơ hồ, lúc cần khôn khéo thì lại không khôn khéo...

Ừ, đây là cách nghĩ của nàng, cách nghĩ của nàng về Diệp Lăng.

“Chưa chắc, đến lúc đó không chừng sẽ vì nhiều người quá nên hạn chế số người khác đi vào.” Chân Tiểu Yên nói, tuy rằng nàng biết lý do này thực gượng ép nhưng cũng phải thử nói một lần.

“Sẽ hạn chế người khác mà thôi, ta đường đường là Diệp gia Thập Tam thiếu gia, sao lại bị hạn chế được.” Diệp Lăng về mặt khinh thường nói.

“Người không suy nghĩ một chút về tiền đồ của mình à, chẳng lẽ thật sự phải ngày nào cũng như vậy, ngày nào cũng nghĩ cách làm bại gia tử, lỡ đâu có một ngày nhà của người bị người phá sạch thì sao?” Chân Tiểu Yên có chút giận dữ nói, nàng sinh khí vì Diệp Lăng không chịu tranh bá. Chỉ là nàng không nghĩ qua vì sao mình phải sinh khí vì lý do ấy.

“Bại hết thì ta đã đạt được mục đích của mình rồi.” Diệp Lăng không sao cả nói.

“Người, người, người thật sự là hết thuốc chữa!” Chân Tiểu Yên lâm vào chán nản.

”Quá khen quá khen! Người mau vào nhà đi, ta còn có chuyện phải làm nữa. Diệp Lăng phát phát tay, muốn đuổi Chân Tiểu Yên đi vào.

“Hừ!” Chân Tiểu Yên dậm chân nẩy mình, cứ tức giận thở phì phò như vậy mà đi vào nhà.

“Tiểu Lăng à, kỳ thật Tiểu Yên chỉ quan tâm người mà thôi, người không nên đối xử với nàng như vậy.” Biểu tỷ có chút cảm khái nói.

”Ta biết, bắt quá ta thật sự không thích mấy cái đấy, không những phiền toái còn mang đến rất nhiều chỗ hỏng nữa. Diệp Lăng một bên bước trở về một bên nói.

“Chỗ hỏng? Cái này có chỗ hỏng gì?” Biểu tỷ không hiểu lắm hỏi, mà lời Diệp Lăng nói sau đấy làm nàng càng không nhìn rõ biểu độ của mình hơn.

“Các người cảm thấy nếu lấy thân phận, địa vị, thế lực Diệp gia, hơn nữa ta có một ít thực lực thì có thể hô phong hoán vũ rồi, chỉ là, nắm giữ những quyền lợi này thật sự là ưu đãi sao?” Diệp Lăng lãnh đạm nói.

Biểu tỷ trầm tư.

“Dù sao ta cũng không làm được, giống như các người thường nói, ta là một đứa ngốc, thường xuyên mơ hồ hồ, nếu ta ngồi ở vị trí trên mọi người thì người cảm thấy sẽ ra sao?” Diệp Lăng khoát tay, cười nói.

“Cái này... Ta cảm thấy hay là người cứ tiếp tục như bây giờ đi, không sao cả, dù Diệp gia bị người bại hết, tỷ tỷ ta sẽ nuôi người.” Sau khi biểu tỷ trầm mặc một hồi liền cải biến cái nhìn, lập tức duy trì Diệp Lăng tiếp tục bại gia.

“Đây là chính người nói nhé, đến lúc đó đừng đổi ý đấy.” Diệp Lăng đột nhiên trở nên khôn khéo, chụp ngay câu này.

Biểu tỷ gõ đầu Diệp Lăng một cái, sau đó nói: “Gớm, người cũng dám nghi ngờ lời của ta à, đừng nói người, cho dù là 10 đời nhà người ta cũng nuôi được. Có điều lúc đó sẽ không giống như bây giờ đâu nhé, không để cho người tiêu tiền lung tung nữa, một tháng chỉ cho người xài hết 1000, không, 1 vạn kim tệ thôi.”

1000 với biểu tỷ thì có điểm thiếu thiếu nên nàng đề cao lên 1 vạn luôn.

Cũng không phải biểu tỷ không biết giá trị của 1000 kim tệ, đối với người thường, cho dù họ dốc sức làm hơn 10 năm cũng chưa chắc kiếm được số tiền này. Mà cho dù nàng biết rõ giá trị của nó nhưng vẫn cảm thấy quá ít, sợ Diệp Lăng sẽ khổ.

“Biểu tỷ!” Diệp Lăng hai mắt ngập nước nhìn biểu tỷ.

“Sao rồi, có phải thực cảm động không?” Biểu tỷ đùa cười nói.

“Ừ, biểu tỷ, ta yêu người.” Diệp Lăng gật đầu nói.

“Phi! Tiểu quý, những lời này không được nói lung tung, phải giữ lại cho người người thích!” Biểu tỷ cười mắng, khuôn mặt dưới khăn che tựa hồ hơi đỏ.

Mình vậy mà bị tiểu quý này đùa giỡn.

“Biểu tỷ, yêu cũng phân làm nhiều loại mà, đây là yêu người thân, nếu người không cần thì thôi, ta không cho người nữa, sẽ cho lão tỷ có chút thần kinh kia của ta vậy.”

“Sao lại không cần! Ngoan, sau này cũng phải yêu tỷ tỷ có chút thần kinh kia của người giống ta nghe chưa.”

“Át xì!” Diệp Lam Vũ vuốt cái mũi, có điểm nghi hoặc: “Chẳng lẽ bị cảm?”

Ban đêm luôn luôn yên lặng như vậy. Trong cái tĩnh lặng của ban đêm này, người của Diệp gia cũng giống nó, cũng thật yên lặng, ừ, thực ra thì tổng thể là yên lặng...

Đối với Diệp gia mà nói, chỉ cần “ai đó” không làm ồn ỉ lên thì trên cơ bản sẽ thực yên tĩnh. Đương nhiên bài trừ tình huống đặc thù.

“Diệp Lăng đâu?” Khi ăn cơm chiều, Diệp gia chương môn nhân hỏi mọi người.

Lúc này, trong cái đại sảnh dùng để ăn cơm của Diệp gia có mấy mươi người vây quanh bảy tám cái bàn lớn, đây cũng là tình huống bình thường, ngày nào cũng thế, Diệp gia luôn bảo trì truyền thống như vậy, cơm chiều đều là người một nhà dùng cơm chung với nhau.

Gia nghiệp của Diệp gia rất to lớn nên người một nhà này gồm mấy chục người!

Mà cho dù có đến mấy chục người ở đây, Diệp gia chương môn nhân cũng chỉ cần liếc mắt qua liền phát hiện Diệp Lăng không có ở đây, tuy rằng Diệp Lăng thường xuyên vắng nhưng không có nghĩa là hẳn sẽ không hỏi.

Đồng thời Diệp Lam Vũ cũng không ở đây, có điều Diệp gia chương môn nhân cũng không hỏi tới nàng, bởi hẳn biết nhất định là Diệp Lam Vũ ở cùng một chỗ với Diệp Lăng.

“Hắn đang giúp biểu tỷ hẳn, hình như là chỉnh dung cho nàng, nói cái gì mà mài da ấy. Ừ, tiểu vương bát đản này, đến tận bây giờ cũng không giúp cho ta một chút!” Long An Kỳ có điểm oán khí nói.

“Ừ, ngày mai biểu tỷ hẳn phải đi rồi phải không?” Khi Diệp gia chương môn nhân có được đáp án xong liền thuận miệng hỏi một chút.

“Đúng vậy, cho nên hai ngày này tiểu tử kia lại dùng lý do đấy để không phải đến trường.” Diệp Thành Thiên cười đáp, tựa hồ đối với việc Diệp Lăng trốn học cũng tập mãi thành quen rồi, cũng tựa hồ không phản đối thì phải.

“Ừ, vậy tiếp tục ăn cơm thôi!” Diệp gia chương môn nhân nói.

Ba người Diệp Lăng ở trong phòng, đóng cửa lại, làm một chuyện... Đang cời... Khụ khụ, đừng nghĩ bậy, ba người họ là tỷ đệ, hơn nữa tuyệt đối sẽ không làm chuyện vi phạm luân lý như vậy, chỉ cời ra cái khăn che mặt của biểu tỷ mà thôi.

Gỡ khăn che mặt xuống, vén tóc ra, một cái sẹo thật dài kinh người xuất hiện, làm cho Diệp Lăng xúc động trong lòng, còn Diệp Lam Vũ lại cảm thấy thực đáng thương.

Một lát sau Diệp Lăng lấy ra một vật nhỏ, cùng loại với bút bi, sau đó đùa nghịch trong tay một chút.

Lúc ấy Diệp Lam Vũ và biểu tỷ đều nhìn thấy “bút bi” phát ra một đạo ánh sáng, mà khi ánh sáng chiếu lên mặt đất lại có thể đốt trọi nền đá.

Mà xem ý tứ của Diệp Lăng tựa hồ muốn dùng “cây bút bi” này để trị liệu cho biểu tỷ.

“Đệ đệ, được không đấy, nếu vẽ loạn lên mặt biểu tỷ thì người xong đời đấy.” Diệp Lam Vũ có chút hoài nghi hỏi.

“Yên tâm đi, ta chỉ thử và điều chỉnh lại một chút thôi, bây giờ thì tốt rồi!” Diệp Lăng vô tình nói.

“Ừ, mà không đúng nha, không phải người nói là mài da sao, sao lại dùng cái thứ này?” Diệp Lam Vũ đột nhiên nhớ đến lời Diệp Lăng nói khi trước, đáng lẽ phải dùng công cụ mài qua mài lại cho rụng vết sẹo chứ.

“Ừ thì mài da, mà mài da không có nghĩa là phải dùng mấy thứ kia để mài, nếu dùng ánh sáng kích thích thì hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều, không những có thể tiêu sẹo còn làm trắng da nữa, làm cho làn da trở nên trắng nõn tinh tế.” Diệp Lăng thuận miệng trả lời, mà hắn không biết câu trả lời này có bao nhiêu lực hấp dẫn với hai cô gái đến đường nào.

“Thật không, vậy người thuận tiện giúp cả khuôn mặt ta luôn đi, cả cơ thể của ta nữa.” Biểu tỷ lập tức nói.

“Còn ta nữa, biểu tỷ, da của người đẹp rồi, của ta có điều kém này, đệ đệ, chiếu chiếu giúp tỷ tỷ đi!” Diệp Lam Vũ mở miệng cướp đoạt.

“Tiểu Vũ à, da của người còn than kém? Đây là trợn mắt nói dối, nếu da của người mà còn kém nữa thì trên đời này chẳng có ai tốt cả. Trong suốt như băng tinh, cũng không phải người nào có Băng thuộc tính cũng vậy không nữa!” Biểu tỷ phản bác ngay, mà nàng nói cũng đúng, làn da Diệp Lam Vũ rất tốt, cơ hồ không ai vượt qua nàng được.

“Cũng không phải đâu, trước kia không giống thế này đâu, sau đó càng ngày càng tốt. Ngắm lại hình như là vì đệ đệ thì phải, hắn thường xuyên thí nghiệm một ít thứ kỳ quái gì đó lên người ta.” Diệp Lam Vũ nhìn về phía Diệp Lăng, nàng cũng không khẳng định lắm suy đoán của mình, bất quá đã nắm chắc được tám phần rồi.

“Có à?” Diệp Lăng ra vẻ “ta không biết”. Cũng không phải hắn giả vờ, mà hắn dùng nhiều thứ lắm, nhiều đến nỗi chính hắn cũng không biết rõ rốt cuộc có hiệu quả như vậy không nữa.

93. Chương 93: Du Lịch (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 93: Du lịch (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Bỏ qua một bên hết đi, người không cần ăn trong bát đã nghĩ trong nồi, mắt to hơn bụng vậy, vết sẹo này còn chưa xóa mà đã nghĩ muốn trắng muốn đẹp làm gì.” Diệp Lăng trực tiếp nói.

“Này..., hì hì, trước tiên cứ xóa nó đi đã..” Biểu tỷ có chút ngượng ngùng cười nói.

“Tốt lắm, nằm yên đừng nhúc nhích, khá lâu đấy, nếu sợ mệt thì có thể ngủ trước đi.” Diệp Lăng nói.

“Không, người cũng không mệt thì sao ta mệt được.” Biểu tỷ lắc đầu nói.

”Ừ, vậy nằm xuống bắt đầu thôi.

Cứ như vậy, Diệp Lăng thật cẩn thận mài da cho biểu tỷ, mà biểu tỷ vẫn nằm ở kia, nhắm mắt, không động không nhúc nhích. Về phần Diệp Lam Vũ cũng không đi chọt mắt, đứng ở bên cạnh nhìn.

Thời gian trôi qua từng chút một, vết sẹo trên trán biểu tỷ ngày càng mờ nhạt...”

Biến mất...”

“Tốt lắm, ta mệt quá, ngủ...” Diệp Lăng làm xong liền lăn ra ngủ, ngay cả nói “buổi tối tốt lành” cũng không nói nổi.

“...” Diệp Lam Vũ và biểu tỷ trầm mặc một hồi, nhìn nhau cười, cùng làm ra một cái quyết định.

“Sao hôm nay người đến trễ vậy?” Cô gái trong mộng lãnh đạm hỏi, trong ngữ khí mơ hồ có một tia giận hờn, nhưng cũng có một tia kính hỉ.

“Mài sẹo cho tỷ tỷ ta một lúc, sau này nàng có thể thích để kiểu tóc gì thì để rồi.”

“Ừ...”

“Quái, sao ta cảm thấy người mình rất nặng, giống như bị cái gì đè lên vậy nhỉ?” Khi Diệp Lăng đang nói chuyện phiếm trong mơ, đột nhiên nói ra cảm thụ lúc này của mình.

“Chắc là trên người ngươi có cái gì đấy.” Cô gái nhìn nhìn Diệp Lăng, sau đó nói.

“Có lẽ cảm giác sai lầm rồi...” Diệp Lăng ném chuyện này ra phía sau, tiếp tục trò chuyện...

Sáng sớm, vừa tỉnh giấc Diệp Lăng liền phát hiện ra cảm thụ hôm qua không phải ảo giác mà là cảm giác thật sự, vì sao? Vì bây giờ mình vẫn cảm thấy rất nặng!!

Vì sao cảm thấy rất nặng?

Nếu ngươi thử để hai nữ nhân nằm đè lên mình ngủ thì nhất định cũng có cảm thụ như thế!

“Tỷ, biểu tỷ, các người làm gì đấy, đã biết mình nặng còn đè ta ngủ nữa.” Diệp Lăng trực tiếp đánh thức hai nàng, tuyệt không hiểu được nên thương yêu các nàng, để cho các nàng ngủ thêm chốc nữa vân vân...

“Đi đi, người mới nặng ấy!” Diệp Lam Vũ lập tức phản ứng lại, sau đó sâu kín nói: “Đã lâu rồi tỷ tỷ không ngủ chung với người, tiểu vô lương tâm nhà ngươi, lớn rồi thì lơ tỷ tỷ.”

“Nhảm, lớn lên ta có lão bà rồi, cần tỷ tỷ người làm chi!” Diệp Lăng thành thật, cũng không khách khí nói.

“Phanh!” Đáp lại Diệp Lăng đương nhiên là một đám của Diệp Lam Vũ rồi, chỉ thấy nàng hai mắt phát hỏa, giận nói: “Ngươi dám không chơi với ta xem, về sau ngươi đừng nghĩ cưới lão bà!!”

“Không cưới thì không cưới, ta sợ người à!” Diệp Lăng trực tiếp hồi đáp, chỉ là nói xong hắn mới cảm thấy hình như có chút vấn đề.

Nếu không cưới lão bà thì chẳng phải hắn vẫn chơi với tỷ tỷ hắn? Cái này không phải là phản kháng mà là đáp ứng.

“Tiểu ngu ngốc nhà ngươi! Ngoan, rời giường, tỷ tỷ mới luyện tiếu để người một mình ấy, về sau sẽ tìm lão bà tốt cho ngươi, bắt quá không thể không chơi với tỷ tỷ!” Diệp Lam Vũ cương chiều nói.

“Ừ, đã biết...” Diệp Lăng lên tiếng.

Lúc này mới có người để ý đến một chuyện, biểu tỷ bị quên lãng...

“Ê ê, các người hơi quá đáng rồi đấy nhé, hôm nay ta phải đi mà các người không để trong lòng chút nào à?”

“Ai nói!! Bây giờ ngươi còn đang ở trên người của ta, vậy mà còn bảo không đặt trong lòng à?” Diệp Lăng hỏi ngược lại.

“Cái này...”

“Dậy dậy hết đi, nhanh đi chuẩn bị một chút, bằng không hôm nay ngươi đi không được đấy.” Diệp Lăng nói: “Lần nào cũng như vậy, trăm lần như một, kiểu này lại kéo rê thêm vài hôm cho xem.

Biểu tỷ của Diệp Lăng lần nào chia tay cũng đùa đùa giỡn giỡn như vậy, cứ để nàng tự sửa soạn chuẩn bị thì kéo rê rất lâu, kéo qua ngày mai, ngày mốt, thậm chí hơn mười ngày.

“..., tiểu hồn đản nhà ngươi, dám chọc vào vết sẹo của lão nương à!” Biểu tỷ cũng học theo Diệp Lam Vũ, trực tiếp đánh một đám tới, cũng tự xưng lão nương.

“Đi đây...” Diệp Lăng lẩn né đi, sau đó vọt ra ngoài, biến mất khỏi tầm mắt hai thiếu nữ.

“...”

Giữa trưa, ngay trước cửa Diệp gia tụ tập khá đông người, có cả vợ chồng Diệp Thành Thiên, đương nhiên còn hai tỷ đệ Diệp Lăng nữa, bọn họ đưa biểu tỷ Diệp Lăng lên đường.

“Di, đương, Tiểu Vũ, ta đi đây! Tiểu Lăng, nhớ đến Chu Tước tìm ta đấy, người hứa với ta rồi.” Trước khi đi biểu tỷ còn dặn riêng Diệp Lăng một câu.

Đơn giản chỉ vì Diệp Lăng có nói là có lẽ mình sẽ đi khắp nơi chơi, có lẽ sẽ đi Chu Tước không chừng nên nàng trực tiếp bắt Diệp Lăng tìm nàng, đương nhiên nàng tự động bỏ qua chữ “có lẽ” kia.

“Biết biết, dong dài quá, đi đi!” Diệp Lăng nói như đuổi ruồi bọ đi vậy, đuổi biểu tỷ mình đi, trên mặt tràn ngập vẻ “ghét nha”.

“Tiểu hồn dẫn nhà ngươi, thôi quên đi, nhớ kỹ là tốt rồi.” Biểu tỷ bắt đầu dĩ lắc đầu, sau đó xoay người chuẩn bị lên xe, nàng đột nhiên ngừng lại.

Nàng quay đầu nói với Diệp Lăng: “Tiểu Lăng, nghe nói ngươi hát không tệ lắm, có thể hát một khúc đưa tiễn tỷ không?”

Diệp Lăng nhìn biểu tỷ, ngẩn người một hồi, sau đó trước ánh mắt kỳ vọng của mọi người phun ra hai chữ: “Không hát!”

Lắc lư...

Biểu tỷ tí té từ trên xe xuống, những người khác cũng vậy, tí nữa “chạm đất” rồi, tiểu tử này thật là, người ta muốn ngươi hát một khúc thôi, vậy mà cự tuyệt rõ ràng như vậy đấy.

“Hừ! Ngươi nhớ kỹ cho ta!” Biểu tỷ khễ cắn môi, buông ra một câu tàn nhẫn, sau đó tiến vào xe ngựa.

“Ừ, ta sẽ.” Diệp Lăng gật gật đầu trả lời.

“Ngươi đi chết đi...” Trong xe ngựa truyền ra một trận rống giận, sau đó có một vật gì đó bay về phía Diệp Lăng, cái này tựa hồ đại biểu cho sự tức giận của biểu tỷ...

“Đây là cái gì?” Diệp Lăng thực nhẹ nhàng bắt lấy được vật kia, nhìn qua một chút thấy đây là một cái ngọc bội, làm một cái bại gia tử “vô song”, Diệp Lăng liếc qua đã thấy vật này có giá trị xa xỉ rồi.

Bởi vậy, trên lý luận không nên ném loạn lên như vậy chứ!

Hơn nữa trên ngọc bài còn khắc hai chữ Diệp Lăng nữa nên càng khẳng định hơn đây không phải là thứ ném hấn cho hết giận.

“Đây là tín vật của ta, cũng chỉ có ngươi mới được dùng, sau này đến Chu Tước thì cảm thứ này đến tìm ta, nhớ đấy!” Biểu tỷ ngoi đầu ra, giải đáp.

“Biểu tỷ...”

“Cái chi!”

“Ta có thể bán cái này sao?”

“..., đi tìm chết!”

“Ha hử, nói đùa thôi, ta cũng cho ngươi một thứ này, cầm!” Diệp Lăng ném ra một cái bình nhỏ.

“Đây là cái gì?” Biểu tỷ nhận lấy, có chút nghi ngờ hỏi.

“Đây là mỹ dung dưỡng nhan đan, mỗi ngày ăn một viên, đừng ăn nhiều quá.” Diệp Lăng hồi đáp, mà công dụng của nó là gì tin rằng không cần nói thêm nữa.

“Tiểu hồn dẫn, không uống công tỷ tỷ thương ngươi.” Biểu tỷ cười nói, mà rất nhanh sau đó liền biến sắc, bởi Diệp Lăng còn nói thêm một câu nữa:

“Ngươi có tuổi rồi, cần dùng thứ này bảo dưỡng một chút, nếu không sao mà ra đường được.”

“Cút!!”

“...”

Cứ như vậy, Diệp Lăng tiễn biểu tỷ đi, bắt quá hấn còn chưa kịp ăn mừng đã bị phụ mẫu kéo đi nói chuyện. Đương nhiên không phải chê trách thái độ của hấn với biểu tỷ, cái này ngay cả biểu tỷ cũng không để ý, bọn họ chê trách đứa con bảo bối của mình làm chi.

“Đứa con à, người thật sự không đi tham gia thử luyện sao?” Diệp Thành Thiên hỏi.

Hóa ra là nói chuyện giải đấu, bởi Diệp Lăng cự tuyệt tham gia thử luyện nên làm hai người họ cảm thấy thật lo lắng.

Muốn con thành rồng là ước nguyện của bất cứ cặp vợ chồng nào, tình huống trước kia thì bọn họ cảm thấy để Diệp Lăng làm một người bình thường là đủ rồi. Nhưng biểu hiện gần đây của Diệp Lăng lại làm bọn họ cảm thấy có hy vọng con mình hóa rồng.

Mà giải đấu lần này là một cơ hội tốt lắm, bọn họ cảm thấy Diệp Lăng phải tham gia!

“Không tham gia, ta đã nói với các người rất nhiều lần rồi, không cần hỏi lại nữa, cũng không phải khuyên bảo, ta không thay đổi chủ ý đâu. Đúng rồi, sang năm có lẽ ta sẽ đi xem giải đấu, từ năm sau ta muốn đi ra ngoài chơi!” Diệp Lăng phản đối xong còn thuận tiện nói một câu.

“Nếu người muốn đi chơi sao không thuận tiện tham gia một chút, dù sao người chỉ cần đùa giỡn một chút là được mà, lấy trình độ luyện kim của người thì đùa đùa giỡn giỡn cũng không khó lấy được một ít thành tích.” Diệp Thành Thiên nói.

Diệp Lăng lắc lắc đầu nói: “Ta chỉ nói là có lẽ, có lẽ lúc ấy ta cũng đi chỗ khác chơi, vậy thì không thuận tiện rồi, hơn nữa cho dù thuận tiện ta cũng không tham gia!”

“Vậy thì người đâu? Khoan khoan, chẳng lẽ người muốn ra ngoài chơi là không phải đi đến Thánh Thành mà là đi loạn khắp nơi à?” Lúc này Diệp Thành Thiên mới phản ứng kịp, lập tức hỏi.

“Ừ, năm nay ta sẽ chuẩn bị hết, sau khi hoàn thành lễ trưởng thành xong sẽ đi ra ngoài chơi, ta đã sớm lên kế hoạch rồi.” Diệp Lăng gật gật đầu nói.

“Không được!” Ba người ở đây lập tức phản đối, phản đối một cách kiên quyết mãnh liệt.

“Các người không nên xem ta là tiểu hài tử như vậy, lúc đây đã qua lễ trưởng thành rồi, đã trở thành người lớn, nam nhi chí tại bốn phương, ta phải ra ngoài du lịch cũng là điều tất yếu.” Diệp Lăng nhẹ nhàng nói.

“Nếu là người khác thì chúng ta yên tâm, mà người thì sao chúng ta yên tâm được, người thường xuyên làm một ít việc ngu ngốc!” Diệp Thành Thiên thực trực tiếp nói.

“Đây là chuyện trước đây, bây giờ hết rồi!” Diệp Lăng lập tức phản bác.

“Không có à? Người đừng quên là ai thiếu chút nữa tạc bay tấm cung của Thất công chúa, là ai vọt đến bên cạnh Long kỵ sĩ, chọc đầu Phi Long hung ác kia, tí nữa là bị thịt rồi? Là ai...”

“Dừng dừng, những cái này đều là ngoài ý muốn thôi, hơn nữa không phải ta đều lông tóc vô thương sao?” Diệp Lăng vẫn không biến yếu, vẫn kiên quyết như vậy.

“Đây là do mụ mụ kia của người thương người thôi...” Diệp Thành Thiên nói, mà “mụ mụ kia” trong miệng hẳn là nữ thần may mắn, bây giờ toàn bộ Hoàng Thành đều nói rằng Diệp Lăng và nữ thần may mắn có quan hệ mẫu tử, nếu không sao lại thiên vị hẳn như vậy.

94. Chương 94: Du Lịch (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 94: Du lịch (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Mặc kệ, các người nói gì thì nói ta đều đi ra ngoài chơi cả, đi một mình, không ai được đi theo!” Diệp Lăng đưa ra thêm một câu làm mọi người thêm phản đối...

“Một mình? Không thể! Tuyệt đối không thể! Người nghĩ cũng không nên nghĩ tới!”

“Mặc kệ các người, đến lúc đó ta trốn đi xem các người có ngăn được không.” Diệp Lăng thoải mái nói.

“...”

Lời của hắn làm mọi người không nói được lời, ai cũng tin là chỉ cần Diệp Lăng muốn đi, bọn họ muốn ngăn cũng không được, Diệp Lăng mất tích vô số lần là minh chứng tốt nhất cho đạo lý này.

“Được rồi, ta đồng ý cho người đi, bất quá người phải thời khắc giữ liên hệ với chúng ta.”

Cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ đáp ứng thôi, như vậy ít nhất có thể có được tin tức của hắn, không đến nỗi cái gì cũng không biết, bị người ta bắt cóc cũng không hay...

“Cái này không thành vấn đề, nếu như ta nhớ...” Diệp Lăng gật đầu đáp ứng, có điều không khác với nói không bao nhiêu...

“...”

“Đứa con, nơi đầu tiên người đi là chỗ nào?” Long An Kỳ đột nhiên hỏi Diệp Lăng, trong lòng nàng đã có một cái đáp án, tin rằng Diệp Lăng nhất định sẽ đến đó đầu tiên.

“Bộ Lạc Hồ tộc.” Diệp Lăng hồi đáp.

“..., ta biết ngay người sẽ đến đó, người muốn tìm Hồ Nữ của người mà.” Quả nhiên không ngoài dự đoán, tiểu tử này vẫn thích nhất là Thái Nhã kia.

“Diệp Lăng, về thử luyện...” Một thanh âm êm ái vang lên.

“Thử luyện cái đầu người, đừng phiền ta nữa! Ai nói chuyện thử luyện với ta ta sẽ xử lý kẻ ấy!” Diệp Lăng thực sự ức chế. Mấy hôm nay hắn bị cái từ này làm phiền chết đi được, cho nên khi có người nói từ này với hắn, hắn chẳng chút suy nghĩ mà phát hỏa.

Mà sau khi hắn nói, Chân Tiểu Yên ở bên cạnh kéo kéo hắn...

“Làm gì đấy?” Diệp Lăng tức giận nhìn Chân Tiểu Yên hỏi.

Chân Tiểu Yên chìa chìa về phía trước, ý bảo Diệp Lăng nên nhìn rõ ràng trước đã.

“Ách...” Khi Diệp Lăng nhìn thấy mỹ nữ lão sư trên bục giảng, toàn bộ phòng học đều ngơ ngác nhìn về phía Diệp Lăng.

Có một vài người lộ ra ánh mắt bội phục - thật sự ngu, ngay cả nàng cũng dám chống đối!

Mà có vài người lộ ra ánh mắt thương hại, tâm cười ha hả, người xong đời rồi!

Đây là trong phòng học, mà người hỏi Diệp Lăng không phải ai khác mà là đạo sư lớp hắn, nói cách khác, Diệp Lăng làm trò trước mặt mọi người, trực tiếp “đốp lại” đạo sư “kính yêu” của bọn hắn.

“Người! Đi ra ngoài cho ta!” Đạo sư mỹ nữ nghiêng răng, hung hăng nói.

“Thực xin lỗi, mấy ngày nay bị thứ này làm phiền quá, bất quá ta vẫn muốn nói thêm một lần nữa, ta không tham gia thử luyện.” Diệp Lăng tỏ vẻ xin lỗi xong, lại xác minh lập trường của mình một lần nữa rồi đi ra ngoài.

Mỹ nữ đạo sư không nói lời nào, mà nguyên bản Chân Tiểu Yên cũng muốn cùng ra ngoài, nhưng ngẫm lại thôi từ bỏ, Diệp Lăng thường xuyên mơ mơ hồ hồ như vậy, thường xuyên bị đạo sư phạt.

Những người khác có lẽ sẽ cho Diệp Lăng mặt mũi, mà vị mỹ nữ đạo sư này lại không chút khách khí, nàng đối xử với đệ tử luôn bình đẳng như nhau, sẽ không phân biệt đối xử vì thân phận hay địa vị gì cả.

Sau khi Diệp Lăng ra ngoài, mỹ nữ đạo sư tiếp tục giảng bài, mà trong lòng của nàng thực tức giận, mình vốn vì hắn tốt mà thôi, muốn cho hắn trở nên nổi bật, kết quả lại bị hắn mắng...

Hừ, không bao giờ... quên hắn nữa!!

Về phần Diệp Lăng, sau khi hắn ra ngoài, đứng một hồi ngoài cửa liền nghĩ đến một nơi, vì vậy nhích người về phía đây -

Đồ Thư Quán!

Biển học vô bờ, cho dù Diệp Lăng có “kỹ năng” gặp qua không quên, nhớ kỹ những sách đã đọc, nhưng cứ xem lại một lần lại ngộ ra thêm nhiều điều mới mẻ, đọc sách cũng không phải chỉ dựa vào trí nhớ không.

Mà sách Diệp Lăng đọc tự nhiên cũng là những sách hần có hứng thú, sẽ không vô duyên vô cớ đi nhìn những bộ sách nào không hề có giá trị với hần.

Bây giờ hần cần xem một ít sách để tham khảo, để chuẩn bị tốt kế hoạch du lịch của hần!

Kỳ thật nếu không bị người khắc nhắc nhở liên tục thì năm sau Diệp Lăng mới chuẩn bị, nguyên bản hần tính là năm sau mới bắt đầu đi, đương nhiên bây giờ cũng không có thay đổi nhiều lắm.

Hần muốn hoàn thành lễ trưởng thành trước, sau đó lại chờ hết năm, lại đúng giờ đẩy ra ngoài đi mỗi nơi một chút!

Mà chuyến đi này của hần vẫn vẹn là du lịch mà thôi, không phải mạo hiểm gì cả. Hần sẽ không đi làm chuyện nhằm chán mà nguy hiểm như vậy, hần chỉ muốn nơi nơi tiêu tiền một chút mà thôi, chuyện nguy hiểm hay là cứ để những người chuyên nghiệp làm đi.

Bây giờ hần muốn biết qua một chút những nơi nào nổi danh thú vị nhất, có tính đại biểu nhất. Những thứ này trước kia hần trực tiếp xem nhẹ, đương nhiên là vì không có thời gian xem mà thôi.

“Thập Tam thiếu gia, người lại bị lão sư đuổi ra ngoài à?” Vừa vào Đồ Thư Quán Diệp Lăng đã đụng người quen rồi, đây là người hần thường xuyên gặp được ở Đồ Thư Quán, tuổi cũng xấp xỉ Diệp Lăng.

“Ừ, người cũng giống ta à?” Diệp Lăng gật gật đầu, sau đó thuận miệng hỏi một câu.

“Không phải, ta chủ động yêu cầu.” Thiếu niên kia thực tự hào nói.

“Không thể không nói người thật đáng khinh bỉ, còn bày đặt chủ động yêu cầu...” Diệp Lăng thực không khách khí nói.

“Như nhau như nhau cả...” Thiếu niên kia mặt không đỏ tâm không nhảy, bình tĩnh trả lời.

“Đọc sách của người đi, à, đúng rồi, người có biết sách về địa lý nhân văn của đại lục nằm ở đâu không?” Diệp Lăng đang muốn chấm dứt tranh cãi, đột nhiên nhớ đến thiếu niên này là “nhân sĩ nằm vùng” quen thuộc nhất ở đây, cho dù quản lý viên cũng không hiểu biết về sách ở đây hơn hần.

Thiếu niên này cơ hồ ngày nào cũng ngâm mình trong Đồ Thư Quán, kể cả ngày nghỉ, dùng mỹ danh là vì chuẩn bị cho công việc sau này, công việc gì? Đọc tiếp sẽ rõ!

“Địa lý nhân văn? Người muốn làm cái gì? Có phải muốn học theo người ta ra ngoài mạo hiểm xông xáo không?” Thiếu niên kia lập tức đoán ra ý định của Diệp Lăng.

“Người đoán đúng một nửa, ta muốn đi du lịch chơi, không phải đi mạo hiểm!” Diệp Lăng cười nói.

Thiếu niên kia nhìn nhìn Diệp Lăng, sau đó hoài nghi hỏi: “Chẳng lẽ người cảm thấy ở đây không thể bại gia được nên phóng mắt ra toàn đại lục?”

“Ồ, không hổ là người nhiều mưu trí nhất thư quán này, đoán phát trúng ngay.” Diệp Lăng nói.

“Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, không phải là Đồ Thư Quán này, là đế quốc, không, là người nhiều mưu trí nhất toàn bộ đại lục trong tương lai.” Thiếu niên rất tự hào nói đến mục tiêu cao nhất của rất nhiều người.

“Chính người cũng nói là tương lai còn gì, bây giờ chỉ là Đồ Thư Quán này mà thôi. Đừng nói nhảm nữa, mau nói cho ta biết sách này ở đâu?” Diệp Lăng không thèm nhìn thiếu niên kia.

“.... người chờ xem, ta nhất định sẽ...”

“Ở đâu?”

“Ở kia..”

“Cám ơn!”

“...”

Diệp Lăng rất nhanh tìm đến sách mình cần, ngồi ở một bên đọc, bảo trì sự yên lặng của thư quán chỉ có vài ba người này.

Diệp Lăng cũng không phát giác đằng trước mình còn một người nữa, hoặc là hắn cũng đã quen ngồi cùng người khác một chỗ đọc sách rồi, cũng không gây trở ngại gì đến nhau nên cũng không có lưu ý người đằng trước là ai.

Mà khi hắn đang đọc sách, đột nhiên cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo, thậm chí có chút sát khí, hắn ngẩng đầu lên...

“...” Diệp Lăng trầm mặc một hồi, sau đó tiếp tục cúi đầu đọc sách...

“ba...” Quyển sách trên tay người phía trước rơi xuống, tựa hồ vì tay kẻ đó đang run rẩy, cầm không chắc!

“...” Diệp Lăng vẫn đọc sách, không để ý đến.

“Hừ! Diệp Lăng, ta nhất định sẽ làm cho ngươi hối hận...” Người nọ cũng không lên tiếng, chỉ thầm hét trong lòng, sau đó tiếp tục ngồi trước mặt Diệp Lăng đọc sách của nàng.

Nếu bây giờ có người nhìn thấy cảnh này sẽ cảm thấy rất kỳ quái, vì sao hai người này lại ngồi đọc sách chung một chỗ, oán hận giữa hai người họ rất thâm hậu nha!

Ai mà biết hai người này, một là không thèm để ý, một là không cam lòng yếu thế!

Người này không phải ai khác mà là người bị một tay Diệp Lăng phá hủy hạnh phúc - Sa Lan, bây giờ nàng ít khi xuất hiện trên lớp học, toàn tâm toàn ý nghiên cứu luyện kim thuật, tựa hồ phải từ bỏ hết thảy, trong sinh mệnh của nàng chỉ còn có luyện kim thuật mà thôi.

Mà phương diện luyện kim thuật nàng cũng rất có thiên phú, trước kia mặc dù nàng cũng học, kỳ thật chỉ đặt có 3,40% tâm tư vào nó mà thôi, bây giờ là một lòng một dạ nghiên cứu, thiên phú của nàng cũng được bày ra.

Có lẽ cũng vì nàng nghiên cứu điên cuồng như vậy mới được xem là có thiên phú, nói tóm lại, tiền đồ bất khả lượng. Nếu như không có ai đó chắc nàng cũng trở thành luyện kim đệ nhất nhân rồi.

Đối với việc này, cho dù Diệp Lăng có biết cũng không quan tâm, nên bây giờ hắn mặc kệ.

Mà sau hôm nay trở đi, ngày nào cũng thế, chỉ cần Diệp Lăng xuất hiện ở Đồ Thư Quán, ngồi xuống, Sa Lan sẽ xuất hiện trước mặt hắn, đương nhiên là với ánh mắt bất thiện.

“Ngươi có bệnh à? Nếu chán ghét ta như vậy sao ngày nào cũng ngồi chung với ta làm gì?” Đến lần thứ ba Diệp Lăng mở miệng hỏi.

Sự bất quá tam, lần đầu là trùng hợp, lần thứ hai cũng miễn cưỡng xem như trùng hợp được, nhưng lần thứ ba rồi thì tuyệt đối không phải trùng hợp!

“Ta muốn đả bại ngươi!” Sa Lan đáp.

“Là sao?” Diệp Lăng không rõ.

“Ta muốn dùng luyện kim thuật đánh bại ngươi!” Sa Lan cắn răng nói.

“Ừ, xin cứ tự nhiên! Chẳng qua ta muốn thanh minh một chút, ta... rất lợi hại! Nếu ngươi không thể trở thành đệ nhất luyện kim thuật sĩ của đế quốc thì không cần lãng phí thời gian của ta!” Diệp Lăng thực khách quan thực thành thực nói, có điều người khác thì cho rằng đây là biểu hiện của sự cao ngạo.

“Ta sẽ, không chỉ đế quốc, ta sẽ trở thành đệ nhất đại lục.” Sa Lan cắn răng, không cúi đầu, không tiếp thu thất bại.

“Lại là nhất... Sao người trong Đồ Thư Quán đều bất bình thường như vậy, ngoại trừ ta..!” Diệp Lăng nhìn về phía người thiếu niên kia, sau đó thở dài nói.

“Diệp Lăng! Ta sẽ làm được!” Hai người cơ hồ đồng thời nói.

“Đến lúc đó rồi tính, bây giờ các người đừng quây nữa...” Diệp Lăng bịt lỗ tai lại, thực vô tình nói.

“Hừ!” Lại là trăm miệng một lời...

95. Chương 95: Như Trăm Địch Thân Tới (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 95: Như trăm địch thân tới (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Xong, quyết định vậy đi! Sang năm xem thử Hồ Nữ có thể đi chung với ta không.” Trải qua vài ngày nghiên cứu, rốt cục Diệp Lăng đã định ra một lộ tuyến cho mình, căn cứ lộ tuyến của hắn, hắn sẽ đi qua toàn bộ nơi thú vị nhất đại lục, mà tự nhiên hắn cũng sẽ mất thời gian rất dài, tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Dựa theo lộ tuyến này của Diệp Lăng, nếu hắn đi hết sẽ tốn 5-6 năm, đây vãn vẹn mới tính đi đường thôi đấy, chưa tính thời gian chơi bời.

Cái này có phải rất... quá phạm một chút không?

Đương nhiên quá phạm, nếu bị người của Diệp gia biết, nhất định sẽ hủy bỏ kế hoạch của hắn, hoặc là sẽ bắt hắn một thời gian về nhà một lần, sau đó đi tiếp sau.

Chỉ là nếu làm như vậy thì không còn ý nghĩa nữa, đến lúc đó chắc phải vẽ lại lộ tuyến lấy Tường Không Đế Quốc làm trung tâm quá.

Đối với việc này Diệp Lăng cũng chỉ có thể gặp chiêu chiết chiêu mà thôi!

Vì vậy, Diệp Lăng cảm thấy phần kế hoạch này tạm thời không nên để cho họ biết, chém trước báo sau là tốt nhất!

“Đệ đệ!” Diệp Lam Vũ đột nhiên xuất hiện đằng sau Diệp Lăng.

“A, cái gì?” Diệp Lăng miệng đáp tay nhét bản đồ vào trong giới chỉ, hắn còn tưởng rằng mình bị phát hiện rồi chứ.

“Người giấu cái gì đấy?” Diệp Lam Vũ nghi ngờ hỏi.

“Không, không có gì...” Diệp Lăng chối đây đẩy, làm bộ như không có gì, mà động tác này càng làm người khác cảm thấy có vấn đề hơn.

“Người dám gạt ta à! Nhìn là biết người đang muốn làm gì rồi, người còn muốn gạt ta à?” Diệp Lam Vũ có chút giận dữ nói.

“Thật vậy sao?” Diệp Lăng nhìn Diệp Lam Vũ, hỏi nghịch: “Người có biết ta đang làm gì à?”

“Có phải ngựa người không? Muốn ăn đập à!” Diệp Lam Vũ hung hăng vỗ đầu Diệp Lăng.

“Quả nhiên người giả vờ, bây giờ ta chuồn đây, ai mà ngựa da cơ chứ!” Diệp Lăng cười nói, tựa hồ rất đắc ý.

“...” Diệp Lam Vũ lại đau đầu, đệ đệ mình lại giả vờ ngớ ngẩn.

“Cho dù không biết, cho dù ta nói sai người cũng phải khai ra...”

A, không đúng, hắn muốn chạy?

Sau khi Diệp Lăng nói câu kia xong đã nhấc chân bỏ chạy rồi, bây giờ đã đến trước cửa thư quán rồi!

“Tiểu hồn dẫn, người đứng lại cho lão nương!” Diệp Lam Vũ một bên đuổi một bên hô.

“Không đúng, bị người bắt thì người lại hỏi ta chuyện đi du lịch thì sao!” Diệp Lăng hô trở lại, mà lời này của hắn quả thật chỉ có thể dùng hai từ “ngu ngốc” để hình dung thôi.

“Bây giờ ta biết rồi, người không cần chạy nữa...” Diệp Lam Vũ trầm mặc một hồi, đột nhiên dừng lại, sau đó thông dong nói.

“A, sao người biết ta muốn đi chơi vài năm không về?” Diệp Lăng cũng dừng lại, sau đó ngơ ngác hỏi.

“...”

“Vốn không biết, bây giờ biết rồi! Tiểu hồn dẫn nhà người, cũng dám muốn đi vài năm không về đấy!” Diệp Lam Vũ bắt lấy tay Diệp Lăng, trách mắng.

“Không phải đi chơi sao, đương nhiên phải chơi thực thống khoái, ta đã quyết định như vậy rồi, ta sẽ viết thư về, được không, tỷ tỷ...” Diệp Lăng giả bộ đáng thương cầu khẩn, làm cho cơn tức của Diệp Lam Vũ đột nhiên lui tàn...

“Không thể, trừ phi người đồng ý để ta đi cùng.” Diệp Lam Vũ hung hăng nói, bảo trì lập trường cũ, đây là vấn đề nguyên tắc.

“Không vui chút nào, cả ngày người toàn làm chuyện kỳ quái, đi cùng với người rất phiền phức.” Diệp Lăng cự tuyệt, đó cũng là vấn đề về nguyên tắc, hắn có một bóng ma trong lòng, bởi vậy rất ít đi cùng Diệp Lam Vũ, lại càng không muốn đi du lịch với nàng.

“Người vẫn còn nhớ chuyện đó à, ngoan, đó là chuyện ngày xưa, bây giờ tỷ tỷ cũng không làm như vậy nữa. Hơn nữa cho dù nghĩ muốn làm vậy thì bộ dạng bây giờ của người tựa hồ không thích hợp.” Diệp Lam Vũ lôi kéo tay Diệp Lăng, cười nói. (Vụ mặc đồ con gái ra đường hồi nhỏ ấy - DG)

“Ta không tin người!” Diệp Lăng rõ ràng nói.

“...”

“Hừ, nếu người không đáp ứng ta sẽ không cho người đi đâu, nếu người chạy thoát, ta sẽ bắt tất cả mọi người trên đại lục này không chơi với người, cho người chơi một mình!” Diệp Lam Vũ trừng mắt, uy hiếp nói.

“..., thôi được rồi, nếu người muốn thì lâu lâu ta sẽ cho người đi với ta một thời gian ngắn.” Diệp Lăng cũng sợ tỷ tỷ hắn, hắn biết cái gì nàng cũng dám làm.

“Ách, sao ta không nghĩ đến biện pháp này, dù người không về nhà nhưng ta có thể tùy lúc tìm người, cùng người chơi đùa. Tốt lắm, cứ quyết định vậy đi!” Diệp Lam Vũ cười nói.

“Bởi vì người ngu chứ sao!” Diệp Lăng nói.

“Phanh!” Diệp Lam Vũ gõ một phát lên đầu Diệp Lăng.

“Đau!”

“Dám nói ta ngốc này! Nói cho người biết, người không được nói ta như vậy!” Diệp Lam Vũ cảnh cáo.

“Vì sao?”

“Vì ta là tỷ tỷ của người!”

“...”

Lý do này quả thật rất mạnh mẽ!

“Tỷ, vừa rồi người tìm ta làm gì?” Đột nhiên Diệp Lăng nghĩ đến việc Diệp Lam Vũ đến đây có chút kỳ diệu.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất chính sự. Tiểu Thất và ta đều đang tìm người, hình như Hoàng Thượng đang gặp một chuyện gì đó thật khó xử lý nên mới gọi người tới xem sao.” Diệp Lam Vũ vỗ vỗ đầu nói.

“..., ta không muốn đi!” Diệp Lăng lắc đầu nguây nguẩy, chuyện mà Hoàng Đế còn khó giải quyết thì mình đi làm làm chi, nhất định là một chuyện rất đau đầu, rất phiền toái!

Hơn nữa nếu giải quyết chuyện này xong sau này bọn họ có tiếp tục làm phiền mình không? Hẳn là có a.

“Người không cần sợ, bọn họ nói chuyện này phải tìm một người thực đặc thù đến làm mà thôi, cũng không phải vì chuyện này khó khăn gì. Nếu bọn họ gạt chúng ta thì chúng ta trực tiếp chạy lấy người là được.” Diệp Lam Vũ nói, nàng rất hiểu Diệp Lăng, biết hẳn đang nghĩ cái gì.

Diệp Lăng gật gật đầu nói: “Nếu như vậy thì chúng ta cứ đi một chuyến vậy, còn có, tiểu Thất đâu?”

“Không cần quan tâm đến nàng, chính nàng sẽ quay về.” Diệp Lam Vũ nói, lời kéo Diệp Lăng chạy lấy người.

Đến tận bây giờ hai người vẫn không hòa thuận, mặc kệ ai tìm được Diệp Lăng trước cũng sẽ không chờ đổi phương, nếu lần này là Thất công chúa tìm được Diệp Lăng cũng như vậy, không chờ Diệp Lam Vũ làm gì.

“Ừ...” Diệp Lăng cứ như vậy bị lôi đi.

“Hừ! Diệp Lam Vũ, người chờ đấy!” Khi công chúa đuổi đến Đồ Thư Quán mới biết Diệp Lăng đã bị tỷ tỷ bắt đi, dặm chân, sau đó nhanh chóng đuổi theo, hy vọng có thể kịp.

Bên trong hoàng cung, tại thư phòng, Hoàng Đế kể rõ sự tình với Diệp Lăng, mà người ở đây chỉ có mấy móng, tất cả đều là người mà Hoàng Đế tin nhiệm nhất, đương nhiên gồm cả Diệp Thành Thiên.

“..., Hoàng Thượng, vấn đề của các người là cái này à??” Sau khi Diệp Lăng nghe đầu đuôi câu chuyện, cau mày, hỏi một câu.

“Ừ, chính là chuyện này, chúng ta không tiện ra mặt, cảm thấy người đi là thích hợp nhất.” Hoàng Đế gật gật đầu, rất nghiêm túc nói.

“Sao lại không tiện? Các người đã biết đáp án, vậy cứ nói ra, sợ cái gì?” Diệp Lăng nói.

“Người không hiểu đâu, cái này liên lụy đến rất nhiều thứ, nhưng cũng chỉ về mặt hình thức, cho dù bọn họ biết chuyện này là chúng ta bắt người làm cũng không làm gì chúng ta được, cũng giống như bây giờ chúng ta không thể đi làm chuyện này vậy!” Hoàng Đế nói với Diệp Lăng, cũng không giải thích nguyên nhân.

Bởi vì với bọn họ mà nói, giải thích với Diệp Lăng thực phiền toái, hơn nữa cũng không quan trọng lắm, căn bản không cần biết đến làm gì!

“Nếu như vậy người hẳn là tùy tiện tìm một người là được rồi, vì sao lại tìm ta.” Diệp Lăng không nghĩ cái khác, chỉ kỳ quái cái này mà thôi.

“Tìm người là vì dễ giải thích hợp lý thôi, người có thể lơ đãng giải quyết được việc này, mà người cũng làm bọn họ không thể có lý do truy cứu việc này được.” Hoàng Đế cười nói.

“Đám người chơi trò chính trị các người quả nhiên không một thứ tốt!” Diệp Lăng thành thật nói ra ý nghĩ của mình, điều này làm cho đám người Hoàng Đế ngậm miệng không nói được gì.

“Khụ khụ, bây giờ người đã có thể đi làm việc này rồi, tùy người làm sao cũng được, chỉ cần ra kết quả là xong.” Hoàng Đế ho khan vài tiếng, sau đó “đuổi” Diệp Lăng ra ngoài.

“Biết rồi! Lần này coi như xong, sau này mà những chuyện như vậy thì đừng tìm ta, nếu không đừng trách ta không nể mặt!” Diệp Lăng nói rất ngượng bực, không chút giác ngộ quan hệ quân thần.

“...” Quên đi, bây giờ hẳn là đại gia, cứ để cho hắn đi đi vậy.

“Đệ đệ, bọn họ bảo người đi làm cái gì?” Diệp Lăng vừa ra khỏi thư phòng, Diệp Lam Vũ và Thất công chúa liền xông tới hỏi, các nàng vẫn đợi ở ngoài cửa vì đơn giản là đám người Hoàng Đế hứa chuyện này cho các nàng làm chung với hắn, cũng không cần nghe chi tiết làm gì.

“Bọn họ bảo ta thả một số người, giết một số người, quan sát một số người, rất đơn giản.” Diệp Lăng nhún nhún vai nói.

“Giết người? Không được, sao lại để người làm chuyện như vậy được, lão ba cũng thật là, sao lại bắt người đi làm chuyện huyết huyết tinh tinh như vậy chứ!” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cơ hồ nói giống nhau như đúc, mà lão ba trong miệng các nàng đương nhiên là hai người khác nhau, bây giờ đều đang ở trong phòng kia kia.

“Cũng không phải là ta giết, chủ ý là bọn hắc sắp đặt, người là bọn hắc giết, ta chỉ làm người đi ngang qua sân khấu thôi, bất quá ít nhiều cũng bị liên lụy đến, trong lòng sẽ bất an một thời gian ngắn. Cũng may những người kia cũng không phải người tốt lành gì.” Diệp Lăng bình tĩnh nói.

“Vậy đừng làm, để người khác đi làm là được.” Diệp Lam Vũ nói.

“Nếu bọn họ bảo ta đi thì chắc sẽ không mời người khác nữa đâu.” Diệp Lăng lắc lắc đầu, kỳ thật sở dĩ hắc không từ chối là vì hắc hiểu được mình là người thích hợp nhất rồi.

“Vậy người có thể không làm! sợ cái gì, có chuyện gì thì ta chịu!” Diệp Lam Vũ che chở Diệp Lăng, cho dù chuyện lớn bằng trời nằng cũng có thể che chắn cho hắc.

Đây là sự yêu thương của Diệp Lam Vũ với Diệp Lăng, cho dù trải qua bao lâu cũng không bao giờ thay đổi!

96. Chương 96: Như Trăm Địch Thân Tới (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 96: Như trăm địch thân tới (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Không phải sợ, nếu lão ba cũng đồng ý thì hắc cũng có chỗ khó xử của hắc, làm đứa con thì cũng nên làm chút chuyện vì hắc cũng đúng.” Diệp Lăng lắc đầu, nói ra một nguyên nhân trọng yếu khác.

“Nói cũng đúng, cũng chỉ là cho vài người đi tìm chết mà thôi, điều này cũng thực bình thường.” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cũng nghĩ như vậy, tại cái thế giới mạnh được yếu thua này, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều phát sinh chuyện giết hoặc bị giết, dần dần trở nên chết lặng....

Mà lúc này các nàng cũng phát hiện năng lực sinh tồn của Diệp Lăng cũng không có yếu như mình nghĩ, bởi hắc dám làm chuyện này, hơn nữa không có chút dao động cảm xúc gì.

Có lẽ là hắc nhìn thấu hết thảy, cũng có lẽ là hắc chưa kịp phản ứng...

“Mặc dù là vậy nhưng các người cũng không cần tới, dù sao đây cũng không phải là việc tốt lành gì.” Diệp Lăng khoát tay, bước đi.

“Không, ta muốn đi cùng người!” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa chứng tỏ lập trường, nhưng lúc muốn đuổi theo lại bị người đằng sau kéo lại.

Mà người giữ chặt các nàng không phải ai khác mà là phụ thân các nàng!

“Lão ba, hừ, các người không phải là người tốt, bắt hắc đi giết người.” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa xả oán hận lên người phụ thân của mình.

“Cái này cũng không xem là giết người, chẳng qua là diễn trò mà thôi, còn lại là chúng ta làm cả. Còn có, dù sao hắc cũng là người của Diệp gia, sớm muộn gì cũng phải tiếp xúc những chuyện như thế, các người cũng muốn hắc trở thành kẻ không chịu nổi sóng gió à? Nếu không sau này sao hắc sinh tồn được!” Diệp Thành Thiên nhìn về phía xa, rất thâm trầm nói.

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa hiểu được một chút, hóa ra bọn hắc có dụng ý khác, cũng không phải đơn thuần cảm thấy Diệp Lăng là chọn lựa thích hợp nhất, nhiều hơn là sự quan tâm với Diệp Lăng, là bồi dưỡng! Có điều, Diệp Lăng hắc cần người khác bồi dưỡng mình cách sinh tồn sao? Có lẽ a...

“Nói lâu như vậy vẫn chẳng biết gì, rốt cuộc các người muốn hắc đi làm cái gì?” Thất công chúa hỏi, đến tận bây giờ các nàng cũng không biết chuyện này rốt cuộc là chuyện gì nữa.

“Các người hẳn biết ba đế quốc chúng ta thoát nhìn bề ngoài có vẻ thực bình tĩnh, giống như không có chiến tranh hay xung đột gì, nhưng đây chỉ là hiện tượng bên ngoài mà thôi, thực ra vẫn có ma xát về mặc quân sự, biên cảnh thường xuyên xảy ra các cuộc chiến quy mô nhỏ, mà hành động gián điệp thám báo vẫn thực sinh động, mạnh mẽ!” Hoàng Đế mở miệng giải thích, nói đơn giản về hoàn cảnh hiện tại.

“Hiếu!” Hai người Diệp Lam Vũ gật đầu.

“Mà gián điệp thám báo vẫn là bí mật được công khai giữa các quốc gia, thậm chí còn biết một ít chỗ gián điệp thám báo của nhau vẫn để cho bọn họ tiến hành hoạt động.” Hoàng Đế tiếp tục nói: “Đây là vì muốn bọn họ được đến một ít tin tức sai lầm, tin tức xấu!”

Thất công chúa tiếp lời: “Đúng vậy! Chỉ cần vận dụng thích đáng thì cho dù là chuyện phá hư nhất cũng có thể biến thành chuyện tốt!”

Hoàng Đế gật gù đầu, rất vừa lòng với câu trả lời của Thất công chúa: “Vốn mọi chuyện vẫn bình thường như thế, bất quá gần đây xuất hiện một chút dị thường, hoạt động gián điệp thám báo bỗng dưng đẩy mạnh, tựa hồ đang có chuyện gì đó.” Hoàng Đế cau mày.

Thất công chúa không hỏi là chuyện gì, vì nàng không muốn biết những thứ này, từ đầu đến cuối nàng vẫn không có tham gia đến những đấu tranh chính trị này!

“Đến bây giờ chúng ta vẫn chưa rõ mục đích của bọn họ là gì bởi vì dù chúng ta biết bọn họ ở đâu nhưng lại không biết rõ mục đích của bọn họ! Bất quá có thể khẳng định là bọn họ cùng một mục đích!” Hoàng Đế nói tiếp: “Tuy rằng không rõ mục đích của bọn họ là gì và cái gì làm cho bọn họ nhất trí đối phó chúng ta, nhưng chúng ta có thể nương theo chuyện này mà đánh vỡ quan hệ hợp tác của bọn họ!”

“Có lẽ... Cũng có thể làm cho bọn họ lộ ra dấu vết chẳng!”

Giết chết một phần gián điệp, lại bắt giữ một phần, rồi đem một phần hoàn hảo vô khuyết thả ra. Cho dù họ biết rõ đây là kế ly gián của Tường Không Đế Quốc cũng sẽ bắt đầu nghi kỵ lẫn nhau.

Đây là mục đích của đám người Hoàng Đế, mà bọn họ cũng không nói cho Diệp Lăng nên giết ai bắt ai thả ai, tất cả đều là tùy cơ, hoàn toàn là tùy cơ!

“Hóa ra là như vậy, thế bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ thôi sao?” Thất công chúa có chút lo lắng hỏi, nàng vẫn lo lắng Diệp Lăng, sợ hắn gặp phiền toái.

“Đương nhiên không phải, chúng ta cũng đi xem, xem thử Diệp Lăng của các người rốt cuộc sẽ làm như thế nào.” Hoàng Đế lắc đầu, tuy bọn họ cảm thấy Diệp Lăng là người thích hợp nhất nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ yên tâm để Diệp Lăng đi làm một mình vậy.

Đơn giản vì Diệp Lăng thường xuyên làm chuyện mà không ai có thể tưởng tượng được, cho nên làm sự tình biến hóa một cách không tưởng được! Mà biến hóa này tuy có khi tốt, nhưng càng nhiều là chỗ hỏng hơn!

Đi vào một cung điện trong hoàng cung, chỗ này nhìn qua thực đường hoàng, bên trong lại là một nơi thực khủng bố, đây là nơi xử trí phạm nhân bí mật trong hoàng cung, bức cung hình cụ trong đây cũng thuộc loại cần gì có vậy.

Khi Diệp Lăng đi vào bên trong, phát hiện ngoài ngoài đường ra thực không sai, giống như những cung điện khác trong hoàng cung, thực sạch sẽ chỉnh tề.

Mà ngoại đường, ngoài một cái bàn và ghế dựa ra thì không còn cái gì nữa, quả thực giống như nha môn ngày xưa!

Diệp Lăng không thèm nghĩ gì cả liền trực tiếp bước về phía ghế dựa, thoải mái ngồi lên trên, sau đó không biết lấy từ đâu ra một vật thể hình vuông, gõ mạnh lên mặt bàn: “Người đâu, dẫn phạm nhân lên công đường!”

Tiểu tử này thật đúng là coi đây là nha môn, có điều thế giới này ai mà biết ý của hắn là sao, tất cả đều ngơ ngác nhìn hắn, trong lòng thầm nghĩ có phải Diệp gia Thập Tam thiếu gia này lại “ngu” ra không?

Bất quá mọi người vẫn có thể hiểu được ý của Diệp Lăng, chuẩn bị đưa phạm nhân lên, có điều nghĩ lại có chút không đúng!

“Thập Tam thiếu gia, người phải thẩm vấn phạm nhân nào? Sao hôm nay người có thời gian rảnh đến đây chơi thế này?” Nhân viên đang làm nhiệm vụ rất nhanh phẩm ứng kịp, Thập Tam thiếu gia cũng không phải thượng cấp của mình, chuyện này cũng không phải hấn quản.

Những người này tự nhiên sẽ không biết an bài của đám người Hoàng Đế, nếu bị bọn họ biết thì chẳng khác nào không làm.

Mà lúc này nhóm người trong phòng tối đang nhìn chăm chăm nơi này đều cầu nguyện trong lòng, hy vọng Diệp Lăng không cần quên thứ bọn hấn giao cho hấn. Bởi vì bị câu nói kia của Diệp Lăng kích thích nên bọn họ quên bém mất phải nói Diệp Lăng nên bắt đầu như thế nào!

“Chơi? Người nhìn xem ta giống qua đây chơi sao? Ta bề bọn nhiều việc mới không rảnh đến đây chơi đâu, nhanh chóng dẫn người tới đây cho ta! Đây là thủ dụ của hoàng thượng, chuyện này ta toàn quyền xử lý!” Diệp Lăng mở thủ dụ ra.

“Ê ê, ta đưa cho hấn thủ dụ lúc nào?” Hoàng Đế có chút kỳ quái, lúc này chỉ đưa hấn một cái lệnh bài thôi mà, mà chuyện phát sinh tiếp theo làm mọi người không nói nên lời...

“Thập Tam thiếu gia, thủ dụ trên tay người không có chữ...” Nhân viên đang làm nhiệm vụ toát mồ hôi hột nói, thủ dụ không chữ này là lần đầu tiên hấn nhìn thấy, mà dấu ấn ở trên lại là thật. A! Thứ gọi là thủ dụ này, cho dù dùng giấy “cùi” nhưng đập ngọc tỷ lên cũng là thật! Có điều có thủ dụ nào mà đập ngọc tỷ lên trước sau đó mới viết nội dung sao? Cái này tựa hồ không có khả năng a, chẳng lẽ Hoàng Thượng tuyệt đối tín nhiệm hấn như vậy sao? Tin rằng hấn nhất định sẽ không làm ra chuyện gì vi phạm ý tứ mình sao? Xem ra Diệp gia Thập Tam thiếu gia này quả thật rất được hoàng thượng sủng ái, về sau nên ít đặc tội hấn một chút.

Không phải như vậy, quý mới biết tờ thủ dụ này ở đâu xuất hiện! Nếu Hoàng Đế nghe thấy tiếng lòng của tên này nhất định sẽ hô to...

“Ừ, không có à? Vậy thì giờ ta viết vậy, người cứ chờ chút!” Diệp Lăng chuẩn bị viết, rồi lại không biết nên viết cái gì: “Giờ nên viết cái gì đây?”

Hấn chưa từng viết qua mấy thứ này a!

Quên đi, cứ viết như vậy đi.

Diệp Lăng nói chính là thánh chỉ! Như trẫm đích thân tới!

Dựa vào, tiểu tử này cũng quá hỗn đản, thủ dụ như vậy cũng dám viết! Hoàng Đế lâm vào chán nản, bây giờ hấn thực muốn biết thủ dụ này tên Diệp Lăng này lấy đâu ra.

Bất quá như vậy cũng tốt, như vậy có thể nói là những chuyện tiểu tử này làm không liên quan gì đến chúng ta!

“Được rồi chứ! Dẫn phạm nhân lên cho ta, lại lấy một ít trà bánh đến cho bản thiếu gia.” Diệp Lăng gác chân lên bàn, hơi nghiêng nghiêng ghé dựa về phía sau, rất vừa ý.

“Còn thất thần làm gì, người tới, đem tên không nghe lời này kéo ra ngoài cho ta!” Diệp Lăng thực trực tiếp gọi người, thị vệ bên ngoài phóng một loạt vào, kéo nhân viên còn đang do dự kia ra ngoài.

Những thị vệ này khác với trong này, vừa có thủ dụ, lại còn là Diệp Lăng, tất nhiên bọn họ sẽ nghe theo Diệp Lăng, cũng lựa chọn hoàn toàn tin tưởng.

“Xử phạt sao đây nhỉ? Phạt hấn đứng ở ngoài ca hát không ngừng nghỉ, trừ phi ta cho phép!” Khi thị vệ hỏi phương thức xử phạt, Diệp Lăng đưa ra một cái phương pháp làm người ta không nói được lời nào... Lại gây sức ép thêm một lần nữa, rốt cuộc Diệp Lăng bắt đầu làm chánh sự...

“Tổng cộng 13 người các ngươi không ai biết cả à?” Diệp Lăng nhìn nhìn những người không ra người dưới kia, bọn họ nhất định đã trải qua tra tấn.

“Oan uổng quá! Thập Tam thiếu gia, chúng ta đều là lương dân, chúng ta bị oan!” Nhìn thấy Diệp Lăng, những người kia tựa hồ thấy được hy vọng, rất kích động hô.

“?? Các người đều biết ta?”

Nói nhảm, ở Hoàng Thành ai không biết người, cho dù người thường cũng biết chứ đừng nói bọn họ đều là gián điệp!

Có lẽ cũng vì vậy nên bọn họ cảm thấy chỉ có Diệp Lăng mới có thể thả mình, bởi hắn là đại biểu cho xằng bậy và ngu ngốc. Loại nào trong hai cái đấy bọn hắn cũng có cơ hội cả. “Biết, biết, người là Thập Tam thiếu gia chúng ta thích nhất, chúng ta cũng biết người là người nhân hậu nhất, là một người thiện lương, là một người tốt nhất.” Những người đó ca hết bài này đến bài khác.

Ta có thể bị những lời giả dối đấy làm cho mê muội sao? Xem ta là ai vậy? Diệp Lăng rất là khinh thường nhìn bọn người kia một chút, sau đó mở miệng nói một câu: “Vậy à, tốt lắm, tiếp tục nói, tiếp tục ca ngợi ta...”

Sau một phút yên lặng, những người kia bắt đầu cướp lời, khen ngợi Diệp Lăng thật là tốt, lấy khuyết điểm nói thành ưu điểm, làm cho Diệp Lăng cũng hoài nghi chính mình, bọn họ đang nói mình sao?

97. Chương 97: Thẩm Vấn (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 97: Thẩm vấn (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Hắn vẫn không đỏ mặt kia...” Đám người trong phòng tối đều dị dùm Diệp Lăng, mà Diệp Lăng vẫn biểu hiện thoải mái như cũ, rất thích chí!

“Tốt lắm, các người đều là lương dân, vậy các người hắn là biết nhau a?” Diệp Lăng hỏi.

“Chúng ta không biết, chưa từng gặp nhau!” 13 người kia lập tức lắc đầu phủ nhận.

“Ba!” Diệp Lăng vỗ bàn một cái, làm mọi người kinh hoảng một chút.

“Còn dám nói xạo! Các người không biết nhau sao lại cùng bị bắt lại được, còn cùng vuốt mộng ngựa với nhau nữa, rõ ràng là một bọn!” Diệp Lăng vu cho những người này là biết nhau, bây giờ là hắn tùy tiện vu oan: “Các người đều mưu đồ bí mật tạo phản, tội đáng muôn chết!”

“Oan uổng quá! Không có a, chúng ta nào dám đâu!” 13 người kia cả kinh, xem ra lần này Diệp gia Thập Tam thiếu gia không phải cứ tinh, là sát tinh, chúng ta thẩm rồi! Mà lúc này, nếu có người cẩn thận quan sát sẽ phát hiện trong 13 người này có vài người xuất hiện một tia dị sắc. “Nhìn bộ dáng các người như viết trên mặt mấy chữ ta là phản tặc vậy! Tốt lắm, vụ án này đến đây đã sáng tỏ, kéo bọn họ ra ngoài chém!” Diệp Lăng thực tùy ý nói.

“...” Tiểu tử này, làm như vậy thì còn có ý nghĩa sao? Đám người Hoàng Đế muốn lao ra ngăn cản, nhưng sự tình đã phát triển đến mức này thì bọn họ không tốt ra mặt nữa.

” Thập Tam thiếu gia, đây là người xem mạng người như cỏ rác, chúng ta không phải người của Tường Không Đế Quốc, cho dù tạo phản cũng không phải tạo phản ở đây!” Một người vội la lên.

“À, ra là vậy, hóa ra các người tạo phản ở nước mình à, vậy không liên quan gì đến ta. Có điều lúc này các người chẳng phải nói đều không biết đối phương sao? Sao người biết bọn họ không phải người Tường Không Đế Quốc?” Diệp Lăng mỉm cười nhìn người nọ.

“Chúng ta quen nhau ở trong này.” Tên còn lại che lấp.

“Đó cũng là quen biết, các người cũng dám gạt ta, bây giờ ta đang đại biểu cho Hoàng Thượng, lừa gạt Hoàng Thượng là tử tội. Cũng phải chết!” Diệp Lăng cười nói: “Nếu các người không muốn chết thì nói

thật cho ta, ta cũng không có thời gian chơi với các người!” Diệp Lăng gõ gõ ngón tay lên bàn, bộ dáng tiêu dao tự tại.

“Người muốn chúng ta nói cái gì?”

“Rất đơn giản, nói ra mục đích các người đến đây một lần, các người đều ở những quốc gia khác nhau, lại tụ tập ở một chỗ, không có khả năng đến đây chơi đùa!” Diệp Lăng nói.

“Không biết người đang nói cái gì nữa, tại Tường Không Hoàng Thành này, người ở nước khác giống chúng ta tùy tiện đều có thể tìm ra một ngàn tám trăm.” Người kia nói.

“Đúng vậy, có thể tìm ra. Nhưng người kiên quyết như các người thì không có bao nhiêu! Các người không tiết lộ thân phận của mình. Bất quá các người đã quên mất một điều, nếu là người thường bị bắt, chịu những nghiêm hình tra tấn như vậy thì cho dù nói bọn họ là người mại quốc cầu vinh bọn họ cũng không do dự gật đầu!” Diệp Lăng nhìn bọn họ nói: “Một người có thể là trùng hợp, nhưng 13 người đều như vậy thì tuyệt đối không!”

“Tốt lắm, các người là gián điệp, trong lòng chúng ta cũng rõ ràng mà, bất quá gián điệp không phải tội chí tử, cho nên ta muốn nhìn xem các người rốt cuộc biết nhiều ít bí mật của chúng ta, nếu nhiều thì xin lỗi, các người phải để cái đầu lại!” Diệp Lăng rất bình thản nói.

“Chúng ta không biết cái gì cả, cho dù người hỏi lại cũng là như thế!” Một người nói.

“Ồ, thật vậy chẳng? Vậy ta hỏi các người một câu, một cộng một bằng mấy?” Diệp Lăng mỉm cười hỏi.

“...” Mọi người ngây người ra một hồi, không biết Diệp Lăng hỏi như vậy làm gì, chẳng lẽ chỉ vì thử, vì làm cho người ta mất cảnh giác?

“Ngay cả cái này cũng không biết sao?” Mặt Diệp Lăng hơi trầm xuống.

“Không biết...” Người nọ rất cẩn thận, mặc dù có điểm quá... Nhưng lúc này hẳn cho rằng dù Diệp Lăng hỏi hẳn là nam hay nữ hẳn cũng không thể trả lời. Ai mà biết Diệp Lăng sẽ làm ra chuyện gì!

Mà Diệp Lăng nhìn nhìn người nọ, sau đó thực rõ ràng nói: “Ngay cả cái này mà cũng bảo không biết, người giống mặt với bản thiếu gia à! Người tới, kéo ra ngoài chém cho ta!”

“...” Toàn trường lại ngẩn ngơ.

Lúc này đám người Hoàng Đế đã hiểu ra Diệp Lăng chỉ tùy tiện tìm lý do mà thôi, cho dù lý do này không phải tốt lắm nhưng bọn hắn cũng chỉ cần đạt được mục đích là được, cho nên bọn họ tỏ vẻ lý giải. Mà những người đó lại không hiểu, cứ như vậy chém người ta, đây không phải là xem mạng người như rác sao?

“Còn thất thần cái gì, kéo ra ngoài chém, mang đầu về đây cho bọn hắn nhìn xem, tướng bản thiếu gia nói giỡn à!” Diệp Lăng gõ gõ ngón tay, lạnh lùng nói.

“Vâng!” Thị vệ lĩnh mệnh xong, kéo người đang hô to oan uổng kia ra ngoài, sau đó âm thanh đột nhiên yên lặng, thị vệ lại mang đầu người kia về. Diệp Lăng cũng không thèm nhìn, có lẽ là không đành lòng, có lẽ là không cần!

Khi sự thực xảy ra trước mắt, 12 người còn lại mới bắt đầu sợ hãi. Trước bọn họ còn tưởng rằng Diệp Lăng nói giỡn, chưa từng nghe qua Diệp Lăng là người xem mạng người như cỏ rác như vậy.

“Bây giờ ta hỏi lại, rốt cuộc các người đến đây làm gì? Đây là cơ hội cuối cùng, ta sẽ không hỏi lại nữa!” Diệp Lăng nói.

“Chúng ta...” Trong những người đó, có vài người do dự.

“Chúng ta không nói cho người biết đâu, người đừng trông mong gì!” Vẫn còn người không sợ chết, bọn họ là người đã trải qua huấn luyện.

“Ồ, vậy đổi vấn đề, người trả lời, một cộng một bằng mấy?” Diệp Lăng cười nói với người kia.

“Bằng hai, đừng hỏi vấn đề ngây thơ như vậy.” Người nọ thực ngu nói.

“Người biết quá nhiều! Người tới, chém hắn luôn đi!” Diệp Lăng phát tay nói.

Lại tĩnh mịch...

Dựa vào, như vậy cũng kêu biết quá nhiều! Người nào không biết đáp án này...

“Hừ...” Người nọ hừ lạnh, làm ra bộ lãnh ngạo vô cùng.

“Còn nữa, không cần mang đầu hắc về đây, còn có lấy cái đầu trước đi luôn đi, rất ghê tởm.” Diệp Lăng bổ sung.

“Các người... Biết một cộng một bằng mấy không?” Diệp Lăng cười nói.

“A...” Có người bắt đầu ôm đầu, phát cuồng, bây giờ phỏng chừng Diệp Lăng cười cười cung kính nói chuyện với bọn hắc cũng làm bọn hắc nổi điên. Không nói những người này, cho dù là những người trong phòng tối cũng tuyệt đối không muốn nghe Diệp Lăng hỏi vấn đề này!

“Ta nói, ta nói, ta nhận được mệnh lệnh đến đây, nhưng chỉ muốn ta quan sát mà thôi, cấp trên nói sẽ có người nói cho ta biết nên làm gì, cò có nhìn thấy ám hiệu này là người đó.” Một người bắt đầu khai, có điều không có bao nhiêu giá trị.

“Các người đâu?” Diệp Lăng tiếp tục hỏi.

“Chúng ta cũng giống nhau!” Một số người nói.

“Hừ, người nhác gan, các người xứng đáng làm gián điệp sao?” Có mấy người rất ngông nghênh nói.

“Tốt lắm, ta bội phục khí tiết của các người, các người có thể đi rồi!” Diệp Lăng nói với những người ngông nghênh này, ngoài dự đoán mọi người, thả bọn họ đi.

“Người thả chúng ta đi?” Mấy người kia ngơ ngác hỏi.

“Ừ, đi mau, đừng làm ta thay đổi chủ ý!” Diệp Lăng cau mày nói, tựa hồ làm ra một cái quyết định rất khó khăn.

Mấy người kia không nói thêm lời nào liền ly khai, ai cũng biết Thập Tam thiếu gia này không bình thường, có thể bảo trụ mạng mình là tốt rồi, cần gì truy cứu nguyên nhân, nếu không chắc mình điên mất.

“Còn chúng ta sao?” Những người đã thỏa hiệp nói.

“Nếu các người đã thừa nhận mình là gián điệp thì tự nhiên ta không thể thả các người đi được rồi, đái ngộ trong ngục giam của đế quốc chúng ta cũng không kém, các người có thể an tâm sống cả quãng đời còn lại ở trống đi!” Diệp Lăng nói, sau đó cũng giam giữ hết những người này lại.

“A...” Tất cả những người này đều không biết Diệp Lăng diễn trò, hoàn toàn không theo sách vở gì cả. Nên thả đã thả, nên giữ đã giữ, nên chém cũng đã chém rồi.

“Tốt lắm, dẫn đi hết đi!” Diệp Lăng xao xao cái bàn, làm cho thị vệ dẫn hết đám gián điệp đáng thương này xuống, toàn bộ ngoại đường cũng chỉ còn một mình hắc. Mà lúc này hắc cũng không rời đi, vẫn dựa vào trên ghế ngồi.

Tiểu tử này làm gì vậy? Sao còn ngồi ở đây? Đám người Hoàng Đế nguyên bản nghĩ là chuyện này đến đây là xong rồi, chuẩn bị rời khỏi nơi này, có điều bây giờ bọn họ lại phát hiện hành vi của Diệp Lăng rất kỳ quái.

Theo hiểu biết của bọn họ với Diệp Lăng, sau khi hắc làm xong chuyện, nhất định là người đầu tiên chạy lấy người, tuyệt không ngồi lại đây, trừ phi chuyện này chưa kết thúc! Chưa xong?

Đúng vậy, chuyện vẫn chưa xong, rất nhanh thị vệ ở ngoài mang theo hai người vào, làm cho mọi người hiểu chuyện này vẫn chưa chấm dứt!

Mà hai người này cũng không phải là những người ngông nghênh kia, mà là người hắc đã chết đi, trên lý luận đã bị chặt đầu rồi, nhất là có một cái ai cũng đã nhìn thấy đầu hắc rồi cổ rồi. Hai người này chính là người bị Diệp Lăng kéo ra ngoài chém!

“Tại sao có thể như vậy? Đầu người kia rõ ràng ta nhìn thấy rất rõ mà, là của hân. Sao bây giờ lại hoàn hảo không tổn hao gì?” Đám người Hoàng Đế cảm thấy rất kỳ quái, vừa rồi cái đầu lâu kia cũng không phải che che dấu dấu mà làm cho mọi người nhìn rất kỹ.

“Dẫn hai người họ đến một cái nhà giam biệt lập, tuyệt đối không để bất luận kẻ nào tiếp xúc!” Diệp Lăng nói: “Ai, ta vẫn không tàn nhẫn giết người được, thôi thì để người khác tới xử trí các người vậy!”

Đến tận giờ Diệp Lăng vẫn cảm thấy cho dù mình chỉ đi ngang qua nhưng giết người cũng làm hân có cảm giác không tốt, mà hân cũng dùng một ít biện pháp xảo diệu làm người ta cảm thấy mình đã giết hai người kia nên cũng đạt được hiệu quả tương đương rồi. Đương nhiên trước đó hân cũng phải bí mật thông đồng một vài hoàng gia thị vệ, bắt bọn hân làm theo ý mình.

“Nhất định là tiểu tử này dùng luyện kim thuật gì đó làm một cái đầu lâu giả ra, bất quá hiệu quả cũng rất thật!” Diệp Thành Thiên cười nói, tràn đầy kiêu ngạo.

“Ừ, nhất định là như vậy!” Mọi người phụ họa.

Mà mọi người cũng nghĩ đến đây là xong rồi, chẳng qua lại phát hiện Diệp Lăng còn có một tiết mục ngoài ý muốn tình ranh hơn, hấp dẫn hơn.

Sau khi hai người kia bị dẫn đi, một lát sau, thị vệ dẫn theo một người về, mà người này tựa hồ là cái thứ nhất phản đối, cũng là người thứ hai bị đem ra chém.

98. Chương 98: Thảm Ván (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 98: Thảm ván (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Người lại mang ta đến đây làm gì?” Người kia nhìn Diệp Lăng, rất ngạo khí nói.

“Đừng giả bộ, bây giờ chỉ có một mình ngươi, ngươi có thể nói.” Diệp Lăng lấy ngón tay nhẹ gõ bàn, chậm chậm nói.

“Ngươi đang nói cái gì, ta không hiểu!” Người kia mê hoặc nói.

“Từ ánh mắt của ngươi ta thấy một ít khát vọng sống, còn lại toàn là tham lam, thật không hiểu vì sao quốc gia các ngươi lại tuyển người như vậy làm chuyện này! Tốt lắm, chỉ cần ngươi nói ra chuyện ngươi biết, ta sẽ thả ngươi, cũng cho ngươi một cái thân phận mới, lại được hưởng vinh hoa phú quý vô cùng vô tận!” Diệp Lăng chậm rãi nói, mà mỗi câu hân nói thì sắc mặt người kia sẽ biến hóa một chút.

“Ta không phải...” Người nọ vốn đang muốn phản bác, nhưng khi nhìn thấy hai mắt Diệp Lăng, cuối cùng cuối đầu: “Được rồi, ta thừa nhận ta là người như vậy, có điều không nghĩ ra ngươi lại nhìn thấy được, xem ra ngươi không đơn giản như người ta thường đồn!”

“Ta đương nhiên không đơn giản, chẳng qua chỉ thích điệu thấp một chút mà thôi.” Diệp Lăng không chút ngượng ngùng tiếp nhận sự ca ngợi này.

Sao trước kia ta lại không phát hiện ra mặt tiểu tử này dày như vậy chứ, bất quá nói đi phải nói lại, trước kia cũng không phát hiện ra tiểu tử này có trí tuệ đến vậy, chẳng lẽ hân vẫn giả vờ?

Mặc kệ nói gì thì nói, lần này tìm hân qua làm chuyện này thật đúng đắn, có thể vượt mức hoàn thành nhiệm vụ của mình.

“Ngươi muốn biết cái gì?” Người kia hỏi.

“Rất đơn giản, nói cho ta biết lần này nhiều gián điệp của các quốc gia cùng đến đây có mục đích gì?” Diệp Lăng hỏi.

“Cái này ta cũng không rõ lắm, có điều nghe cấp trên nói qua, lần này chúng ta chỉ là người đứng xem, đến xem phong cảnh mà thôi, nếu có thể thì nhân cơ hội tìm chút ưu đãi là được!” Người nọ nói ra những gì mình biết, có điều lời hắn nói vẫn không thể giải thích rõ chuyện này.

“Xem phong cảnh gì?” Diệp Lăng hỏi.

“Không biết, chỉ biết là chuyện trong đế quốc các ngươi thôi, hơn nữa là người của các ngươi mời chúng ta tới ngắm phong cảnh.” Người nọ hồi đáp.

“Cái gì?!” Người trong phòng tối bắt đầu khiếp sợ, đang tự hỏi rốt cuộc là ai, là vì sao?

“Tốt lắm, dẫn hắn đi!” Diệp Lăng cảm thấy không thể hỏi thêm được gì nên cũng sai người dẫn hắn đi xuống.

“Không phải ngươi đã hứa cho ta tự do, cho ta vinh hoa phú quý cả đời sao?” Người nọ giãy dụa.

“Ta có nói, nhưng không phải lúc này, huống chi việc này cũng không phải là chuyện của ta! Hôm nay chơi đủ rồi, ta phải đi!” Diệp Lăng đứng lên, đuổi mình một cái.

“Ngươi quá vô sỉ!”

“Ai nói ta vô sỉ (răng), miệng ta đầy răng đây này!” Diệp Lăng há mồm, biểu hiện ra bộ răng nanh trắng nõn hoàn mĩ của hắn.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Diệp Lăng trở về thư phòng, công đạo một vài chuyện sau đó chuẩn bị chạy lấy người. Đương nhiên đám người Hoàng Đế còn chưa biết rõ sự tình, làm sao dễ dàng thả hắn ra như vậy.

“Diệp Lăng, sao ngươi biết người kia sẽ nói ra?” Đây là nghi hoặc đầu tiên của Hoàng Đế.”

“Cái này rất đơn giản, ta vừa chém rụng một người, hắn lại còn phản ứng tích cực như vậy, cái đó có thể nói lên hoặc là hắn là cái loại trung thành tận tâm này, hoặc là muốn một mình nói điều kiện, cho nên ta thử một chút, kết quả thử ra.” Diệp Lăng thực vô tình nói.

“Hóa ra ngươi chỉ là thử, ta còn tưởng rằng ngươi biết chắc chứ, bắt quá người kia cũng kỳ quái, nếu ngươi thật sự giết hắn thì không phải xong đời?” Thất công chúa hỏi.

“Ai biết hắn nghĩ thế nào, phỏng chừng là loại người muốn thành công không cần mạng!” Diệp Lăng cũng không rõ lắm, cái này chỉ có người kia mới biết được. Bắt quá tự hồ cái này không trọng yếu nữa, ai quan tâm vì sao làm gì!

“Ta lại hỏi ngươi, sao ngươi lại thả những người không nên thả, lại giữ lại những người này?” Nghi hoặc thứ hai của Hoàng Đế.

“Sao gọi là không nên thả? Người không phải bảo là tùy tiện sao? Ta thấy những người đó khí tiết cao như vậy nên thả thôi, người như vậy không nhiều lắm!” Đây là câu trả lời của Diệp Lăng.

“...” Đám người Hoàng Đế yên lặng, trong lòng thầm nghĩ ta nên sớm nghĩ như vậy, tiểu tử này sao lại quan tâm ai nên thả ai không nên thả chứ, hắn chỉ cần thích hay không thôi. Vấn đề này kỳ thật hỏi hay không cũng thể!

Có điều sự tình sau này cũng trở nên rất có ý tứ, những người được thả tuy khí tiết cao, cũng trung tâm như một với quốc gia nhưng cũng bị xử tử sạch, mà các quốc gia cũng bắt đầu nghi kỵ với nhau.

Lý do rất đơn giản, tuy bọn hắn nói sự thật, nhưng tình huống thật sự là quá hoang đường, làm mọi người cảm thấy bọn hắn đang nói dối, bởi vậy kết luận là bọn hắn phản bội quốc gia, phát ra tin tức giả cho Tường Không Đế Quốc.

Nếu bọn họ vẫn bị giam, có lẽ một thời gian sau quốc gia bọn họ sẽ dùng một ít điều kiện trao đổi bọn họ, bởi vì bọn họ là nhân tài hiếm có. Có điều Diệp Lăng lại tùy tiện thả về như vậy, ngược lại làm cho bọn họ không thể chiếm được sự tín nhiệm, thứ đạt được chỉ có nghi kỵ mà thôi! Về phần những người bị giam ngược lại được quốc gia coi trọng, cảm thấy bọn họ là gián điệp tốt, thám báo giỏi!

Nhân tài trung tâm bị xử tử, mà người không trung tâm lại lên đài, cái này cũng gián tiếp tạo thành thực lực giảm xuống của quốc gia bọn họ, nói cách khác là đả kích thực lực các quốc gia khác. Tình huống này làm cho rất nhiều người hoài nghi, chẳng lẽ ngay từ đầu Diệp Lăng đã đoán được kết quả này?

“Cái đầu lâu kia là luyện kim vật phẩm cầu người sao?”

“Đúng vậy, chỉ cần trong nháy mắt là có thể phục chế được cái gì vừa sờ vào nó, không chỉ là đầu, còn có thể phục chế nhiều thứ khác.” Diệp Lăng gật đầu nói.

Quả thế, tiểu tử này thật sự là thứ hi kỳ cổ quái gì cũng có, mà ngay cả thủ dụ... Đúng rồi, thủ dụ.

“Lại hỏi người một câu, sao người lại có thủ dụ, hơn nữa lại trống không?” Vấn đề này thực nghiêm trọng, nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Mua...” Diệp Lăng đưa ra một cái đáp án làm người ta ngoài ý muốn, nhưng lại cảm thấy rất có khả năng, đơn giản là vì hắn thường xuyên mua được một ít thứ kỳ kỳ quái quái gì đó.

“... làm sao người mua được?” Đám người Hoàng Đế hỏi.

“Ngay trên đường Bối Khắc chứ đâu, nơi đó có rất nhiều đồ chơi tốt, từ thủ dụ trống này là ta ngẫu nhiên nhìn thấy, mua lại đây để chuẩn bị gạt người, lần này quả nhiên có công dụng.” Diệp Lăng hồi đáp, ngữ khí thật thoải mái và bình tĩnh, giống như không biết chuyện này nghiêm trọng đến nhường nào.

“Thủ dụ này của người là thật à?” Hoàng Đế nghiêm túc hỏi.

“Giả!” Diệp Lăng trực tiếp trả lời, rất rõ ràng sáng tỏ...

“Giả?!” Đám người Hoàng Đế nhìn thủ dụ, cũng cảm thấy có điểm là lạ, có điều không thể nói ngay ra là lạ ở chỗ nào.

“Các người không nhìn ra được à? Con dấu ngọc tỷ trên thủ dụ này là đầy đủ!” Diệp Lăng nói.

“Đúng vậy, chính là nó, ngọc tỷ truyền quốc thật thì góc trái có một cái lỗ hồng nhỏ, mà đây lại là hoàn hảo vô khuyết.” Mọi người như người mê mới tỉnh, hóa ra quên mất chi tiết này. Tuy rằng bọn họ ngày nào cũng gặp qua ngọc tỷ, bất quá ngày nào cũng gặp ngược lại có khi sẽ xem nhẹ một ít chi tiết nhỏ. Mà thứ như ngọc tỷ này thì ai dám giả mạo, nên cũng càng thêm không chú ý!

“Ai làm vậy, cũng dám điêu khắc ngọc tỷ!” Hoàng Đế trầm giọng nói, hắn sẽ theo đuổi đến cùng việc này.

“Ta không biết, lúc ấy chỉ có một tờ này, hơn nữa dù người biết cũng không thể truy cứu được. Diệp Lăng khoát tay.

“Vì sao?” Hoàng Đế hỏi.

“Từ thủ dụ này nhìn qua có vẻ rất mới, có điều tuổi nó đã hơn 200 rồi, chất liệu của nó là huy tuyết giấy, từ 200 năm trước đã biến mất.” Diệp Lăng nói, mà vốn hắn đang định nói tiếp lại có người chen vào “Cái này cũng có khi là người khác để lại huy tuyết giấy để dùng đấy.”

“Ừ, cũng có thể, nhưng trên này có một cái căn cứ xác minh nho nhỏ, người chế tác thủ dụ này kí tên lên tờ thủ dụ này, ở trên còn viết tên của hắn và thời gian. Ta biết các người nhìn không ra, ngay trong đồng hoa văn này, dùng nét mực che dấu, người khác không thể làm giả được, trừ hắn ra không ai có thể làm chuyện như vậy... ‘Thiên hạ đệ nhất xảo thủ, Hồng Diệp, ...năm...ngày...’”

“Hóa ra là Hồng Diệp chế tạo thủ dụ, quả nhiên không hổ là thiên hạ đệ nhất xảo thủ, có thể làm giả đến mức vậy! Cái này có giá trị sưu tầm rất cao, Diệp Lăng, vậy mà người lại viết loạn lên đấy, quả thật là lãng phí mà!” Có người cảm thấy rất đáng tiếc.

“Gớm, chữ của ta có giá trị hơn hắn nhiều, sau này tờ thủ dụ này sẽ có giá trị rất cao vì chữ của ta!” Diệp Lăng lắc đầu, sau đó mặc kệ mọi người, rời đi!

Diệp Lăng đi rồi, hai nữ hài tử cũng đi rồi, mà đám người Hoàng Đế lại không thể đi, bọn họ còn phải nghiên cứu kẻ sau màn mới người tới là ai, vì sao...

Tuy không dám khẳng định cái gì, nhưng có thể khẳng định sẽ có việc phát sinh nên bọn họ phải tăng mạnh phòng ngự, mà phòng ngự này lại không thể bị ai biết, sợ dả thảo kinh xà.

Nhưng bọn họ đang đau đầu không biết nên tìm ai tiến hành phòng ngự bây giờ, phải là người có tín nhiệm tuyệt đối, rất có thể là người tìm ra chuyện này - Diệp Lăng?!

Người đầu tiên mọi người nghĩ đến là Diệp Lăng, có điều lập tức loại bỏ, căn bản là không thích hợp, hẳn không thể nào hoàn thành nhiệm vụ như vậy được.

Mà sau đó mọi người liền nghĩ đến con mình. Bất luận lúc nào con mình luôn là người đáng tín nhiệm nhất, cho dù là Hoàng Đế cũng vậy. Đương nhiên Hoàng Đế cũng phải loại trừ vài người, tuyển đứa con không có khả năng phản bội mình nhất, có đủ năng lực hoàn thành nhiệm vụ này... Diệp Lăng bị loại trừ, Diệp Lam Vũ bị loại trừ, mà Thất công chúa cũng vậy!!

Ba người này không phải không tín nhiệm mà đều thuộc loại người không thích hợp với việc này. So sánh với việc đấu tranh ngầm đầy hắc ám này, tâm linh bọn họ thật sự quá tinh thuần, có lẽ người ở cùng một chỗ với Diệp Lăng sẽ dần dần bị tinh lọc tâm linh.

Mặc kệ người khác nói gì đi nữa cũng sẽ không ảnh hưởng đến cảm tình của ba người này, từ nhỏ đến lớn, ba người luôn ở cùng nhau, chưa từng tách ra bao giờ. Tuy rằng thường xuyên cãi nhau, nhưng ràng buộc giữa ba người ngày càng sâu...

99. Chương 99: Thiên Vị (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 99: Thiên vị (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Tiểu Thất, gần đây ta phát hiện ra thứ này thực thú vị.” Diệp Lăng nhìn Thất công chúa, cười nói.

“Cái gì vậy?” Thất công chúa có chút cảnh giác nhìn Diệp Lăng, bởi nụ cười trên mặt của Diệp Lăng lúc này nói cho nàng biết hẳn muốn làm chuyện kỳ quái gì đó.

“Còn chưa biết gọi là gì nữa, ta chỉ vừa lấy được, dù sao chơi rất thú vị...” Diệp Lăng tiếp tục mỉm cười.

“Chơi vui thì ngươi cứ chơi một mình đi, ta mới không cần làm thí nghiệm phẩm của ngươi, ngươi hại ta chưa đủ à?” Thất công chúa có điểm bất đắc dĩ nói.

Mấy năm này, vô tình cố ý gì đó Diệp Lăng chính Thất công chúa không biết bao nhiêu lần. Có lần Thất công chúa bị hắn làm thành một thảng không dám ra khỏi phòng. Về phần vì sao thì đến bây giờ cũng không ai biết, chỉ biết là Diệp Lăng gây ra mà thôi.

Căn cứ tin tức “mật”, lúc đó lông lá trên người Thất công chúa toàn bộ đổi màu, cho nên không dám ra ngoài.

Mà dù như vậy Thất công chúa cũng không cáu giận Diệp Lăng, vẫn quan tâm đầy đủ với hắn, điều này làm mọi người cảm giác thấy loại cưng chiều của nàng với hắn không thua bất cứ ai.

“Yên tâm, cái này ta đã tìm người thí nghiệm qua rồi, rất thành công...” Diệp Lăng nói.

“Vậy kết quả?” Thất công chúa hỏi.

“Bị nàng đuổi giết ba ngày, ngay cả cơm cũng không làm.” Diệp Lăng thành thật trả lời.

“..., hóa ra là Tiểu Yên, đến nàng còn tức giận đến mức không nấu cơm cho ngươi thì vật của ngươi nhất định có vấn đề, ta không chơi!” Thất công chúa cự tuyệt.

“Đâu có vấn đề gì đâu, chỉ làm cho nàng biến thành con thỏ con thôi, nữ hài tử các ngươi luôn thích mà.” Diệp Lăng rất vô tội nói.

“Biến thành con thỏ con?” Thất công chúa và Diệp Lam Vũ kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy, thí nghiệm lần trước của ta thất bại lại làm ra một cái luyện kim trận rất kỳ quái, có thể làm mọi sinh vật biến thành con thỏ, thời gian thì nhiều nhất 3 ngày, nhanh nhất chưa đến 5 phút.” Diệp Lăng nói. “Có một ngày không phải các ngươi tìm không thấy ta sao, sau lại ôm một con thỏ vào lòng ngực nói đáng yêu, vừa ôm vừa hôn thì là ta đấy!”

“..., hóa ra là ngươi, hèn chi con thỏ tự nhiên biến mất, mà ngươi lại đột nhiên phát hiện. Không đúng, lúc đó ta còn ôm con thỏ tắm chung, còn nói những lời... Diệp Lăng!!” Thất công chúa đột nhiên nhớ đến vấn đề này, quát Diệp Lăng.

“Cũng không phải chưa cùng tắm cùng nhau, có gì đâu.” Diệp Lăng nhún nhún vai.

“Phanh!” Thất công chúa gõ Diệp Lăng một cái: “Đó là ngày xưa, bây giờ chúng ta đều trưởng thành rồi, không giống nữa!”

“Sao lại không, ngươi vẫn là ngươi mà ta vẫn là ta...” Diệp Lăng thực vô tội nói.

“Hừ! Mặc kệ ngươi!”

“Khụ khụ, các ngươi đừng làm rộn nữa, đệ đệ, cái luyện kim trận biến ngươi thành con thỏ này có thể dùng cho bất cứ sinh vật nào sao?” Diệp Lam Vũ hỏi.

“Trên lý luận là như vậy, ta thí nghiệm qua rất nhiều rồi, đều giống nhau!” Diệp Lăng gật gật đầu nói.

“Vậy không phải là vô địch sao, nếu chúng ta biến đổi thủ thành con thỏ hết thì chúng ta không phải là thiên hạ vô địch à?” Diệp Lam Vũ hưng phấn nói.

“Không được, loại luyện kim thuật có thể biến hình này chỉ có thể thay đổi một chút bên ngoài mà thôi, thực lực trí tuệ vẫn y như cũ, cao thủ mà biến thành con thỏ lại càng đối phó hơn! Hơn nữa chỉ cần tạo thành thương tổn gì đó với con thỏ sẽ lập tức biến lại như cũ, nói cách khác, không thể tiến hành chiến đấu với nó! Hơn nữa lại có rất nhiều cách khác xóa bỏ cái biến hình này nên ý tưởng này không thực lắm...” Diệp Lăng lắc đầu, phủ định khả năng vô địch này.

“Ừ, vậy thì rất đáng tiếc, rốt cuộc cũng chỉ có thể dùng để chơi chơi mà thôi.” Diệp Lam Vũ có điểm tiếc hận, bất quá rất nhanh sau đó liền khôi phục nguyên dạng, đối với nàng mà nói, cái này không quan trọng gì cả.

“Biến thành con thỏ con cũng không có chi, sao Tiểu Yên lại sinh khí, có phải ngươi giở trò gì với nàng không?” Thất công chúa cảm thấy rất kỳ quái, lấy thái độ của Chân Tiểu Yên với Diệp Lăng, điểm chuyện nhỏ ấy sao lại làm nàng sinh khí được, còn không nấu cơm cho hắn nữa.

“Cũng không có gì cả, sau khi biến thành con thỏ, y phục nàng không phải không vừa nữa sao, cho nên khi khôi phục là không mặc quần áo...” Diệp Lăng khoát tay nói.

“Vậy lúc ấy có người ở đó không?” Thất công chúa tin rằng nếu như không có ai khác, vền vền chỉ có Chân Tiểu Yên và Diệp Lăng thì nàng cũng không sinh khí đến vậy.

“Có chứ, lúc đó lão ba lão mẹ và Thất ca Thất tẩu đều đến đây, nói là tìm ta có chút việc, bất quá bọn hắn đều không thấy nha, trước khi nàng biến về ta đã dùng thân thể chặn rồi!”

“Ngu ngốc, ngươi chặn có ích lợi gì, nàng dọa người như vậy trước mặt ba mẹ ngươi, dị muốn chết...” Diệp Lam Vũ gõ đầu Diệp Lăng một cái, tức giận nói.

“Thật vậy sao?”

“Ai...” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa đồng thời lắc đầu.

“Bà béo...” Diệp Lăng gọi Chân Tiểu Yên.

“Hừ!” Chân Tiểu Yên quay đầu không để ý tới hắn.

“Ta muốn ăn Thiên Tăng Cao (*)” Diệp Lăng không nhìn nàng, nói tiếp.

“Cho ngươi, ghen chết ngươi!” Chân Tiểu Yên lấy ra Thiên Tăng Cao đã làm tốt, trực tiếp nhét vào miệng Diệp Lăng.

Gần đây, tại Hoàng Thành nơi nơi đều xuất hiện gọn sóng, đương nhiên, vì là gọn sóng cho nên không có bao nhiêu người biết cả, cho dù là những người tự nhân là tin tức rất linh thông cũng không biết.

Nhưng trong cái dạng gọn sóng này, cho dù trước mặt những nguy cơ không rõ này vẫn có việc tranh quyền đoạt lợi. Đám con cái của đám người Hoàng Đế cùng tâm phúc của mình vẫn đang tự mình đấu sức.

Mà bên Hoàng Gia Học Viện này cũng có một hồi đấu sức, bất quá không có hắc ám như vậy, tuyệt đại bộ phận bọn họ đều hướng về cảm giác tích cực, là thanh xuân nhiệt huyết tỷ thí - học viện thử luyện, tổng động viên toàn bộ học viện vì giải đấu sang năm!

Giống như Diệp Lăng mong muốn, đợt tổng động viên long trọng này hẳn không tham gia, cho dù người khác dùng tất cả các loại biện pháp, vừa đấm vừa xoa cũng không làm hắn thay đổi ý định.

Bất quá, hẳn vẫn xuất hiện tại sân thử luyện, không chỉ ở Luyện Kim Học Viện, còn xuất hiện ở Ma Pháp Học Viện... Nguyên nhân?

“Tỷ, đến ngươi.” Diệp Lăng ngồi bên cạnh sân đấu, ăn đồ ăn vặt Chân Tiểu Yên chuẩn bị, sau khi thích ý xem hết một trận đấu, nói với Diệp Lam Vũ.

“Đã biết! Đệ đệ, có cái gì... nói với ta không?” Diệp Lam Vũ nhìn Diệp Lăng nói.

“Xuống tay nhẹ một chút, đừng gây tai nạn chết người!” Diệp Lăng trả lời.

“Nói cái gì đấy, cái gì mà tai nạn chết người, làm như ta rất bạo lực vậy!” Diệp Lam Vũ có chút khó chịu nói.

“Ngươi không phải bạo lực, mà là bạo lực tới cực điểm, ai đã từng đấu với ngươi, người nào chẳng bị thương, nghiêm trọng nhất là tên đáng thương kia, ai, không biết hẳn phải nằm trên giường bao lâu nữa!” Diệp Lăng không mặn không nhạt nói tiếp.

“Làm gì có...” Diệp Lam Vũ bị nói đến nổi mặt hơi hơi đỏ.

Diệp Lăng nghĩ nghĩ, còn nói thêm: “Bản quá ngươi cũng không cần lưu thủ quá, đao kiếm không có mắt, hai người giao đấu chỉ trong chớp mắt, dễ phát sinh nhiều thứ ngoài ý muốn lắm, an toàn là trên hết!”

“Vậy rốt cuộc là đừng tai nạn chết người tốt hay an toàn là trên hết tốt?” Diệp Lam Vũ hỏi Diệp Lăng, câu nói của Diệp Lăng thật mâu thuẫn, làm được về này thì khó mà làm được về kia.

“An toàn trên hết!” Diệp Lăng không cần nghĩ liền thốt ra.

“Ngoan, biết ngươi đau tỷ tỷ mà.” Diệp Lam Vũ rất vui vẻ nói, sau đó mang theo tươi cười tiến nhập trận đấu.

“Diệp Lăng, sao trước giờ ngươi chưa bao giờ nói với ta như vậy, thật sự là bất công!” Thất công chúa ở bên cạnh ghen tỵ.

Diệp Lăng nhìn sân đấu, cũng không quay đầu lại nói: “Ngươi thì không cần, ngươi làm việc luôn có chừng mực, không giống như tỷ của ta.”

“Có đôi khi ta thật sự muốn giống Diệp Lam Vũ, ít nhất như vậy thì ngươi sẽ quan tâm ta nhiều hơn một chút.” Thất công chúa nói.

“Không, giống nhau cả, không có gì khác nhau.” Diệp Lăng thực vô tình nói.

“Không mới là lạ, rõ ràng ngươi thiên hướng tỷ của ngươi, làm gì giống nhau chứ!” Thất công chúa nói.

“Đương nhiên, nàng là tỷ tỷ của ta, các ngươi căn bản không phải một người, đương nhiên sẽ khác nhau.” Diệp Lăng trả lời.

“Vậy vừa rồi ngươi còn nói giống nhau!” Thất công chúa hừ nói, bộ dáng rất khó chịu.

“Giống nhau tức là ta cũng không có cách ly gì người chứ không phải nói người và tỷ tỷ của ta giống nhau.” Diệp Lăng ngơ ngác hồi đáp, cái này không phải giống nhau sao?

Thất công chưa không nói thêm gì nữa, dù sao Diệp Lăng cũng không phải rất bất công, thử luyện của nàng hẳn cũng tham dự rồi, cũng ở bên cạnh cổ vũ mình rồi. Chỉ cần như vậy là đủ...

Đây là nguyên nhân mà Diệp Lăng xuất hiện ở sân thử luyện của Ma Pháp Học Viện, còn Luyện Kim Học Viện thì sao? Cũng giống như vậy, cổ vũ Chân Tiểu Yên sao? Sai rồi, không đơn giản là chỉ có Chân Tiểu Yên, mà hẳn còn một cái nhiệm vụ quan trọng khác...

“Người... Có thể đi xuống, lần sau lại đến!” Diệp Lăng chỉ vào một đệ tử nói, mà sắc mặt đệ tử kia lập tức thay đổi, khuôn mặt đầy lửa hy vọng cứ như vậy bị dập tắt.

Đây là một màn ở sân thử luyện của Luyện Kim Học Viện, bây giờ Diệp Lăng là người cầm quyền sinh sát trong tay, là hy vọng chi thần của Luyện Kim Học Viện đệ tử, đồng thời cũng là tuyệt vọng chi thần. Đúng vậy, bây giờ Diệp Lăng là một trong những trọng tài thử luyện, cũng là đệ tử duy nhất kiêm nhiệm trọng tài từ trước đến nay.

Nếu không thể để Diệp Lăng đi dự thi vậy thì nghĩ biện pháp để hắn lựa chọn đệ tử có tiềm chất nhất đi, thuận tiện còn có thể lấy cớ cho hắn mang đội đi nữa.

Có lẽ Diệp Lăng còn không biết để hắn đảm nhiệm chức vụ trọng tài thử luyện này, đồng thời cũng dẫn dắt đệ tử chính mình tuyển ra đi tham gia giải đấu, vì tư cách này của hắn, lão sư cũng hao hết tâm tư...

Vô luận là lo lắng trên phương diện nào, là tương lai học viện, hay cho chính mình rạng rỡ mặt mày, hay có thể làm cho mình thăng chức rất nhanh...

Không biết vì sao, có lẽ là hôm đó tâm tình tốt nên Diệp Lăng mặc danh kỳ diệu đồng ý việc này, mà kiến thức về lĩnh vực luyện kim thuật cũng không làm hắn không làm tròn bổn phận, trái lại hắn rất hoàn mỹ hoàn thành chức trách này.

100. Chương 100: Thiên Vị (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 100: Thiên vị (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Ngay từ đầu có lẽ còn có người không phục, dù sao Diệp Lăng cũng giống bọn hắn, cũng là đệ tử mà thôi. Bất quá dần dần, với cái sự thật trước mắt, người ta không thể không bội phục và tôn trọng những phán định của Diệp Lăng.

Có điều Diệp Lăng làm trọng tài cũng không giống người khác, không có căn cứ vào giờ giấc quy định mà là căn cứ theo giờ hắn thích thôi, không có thời gian cố định.

Muốn nói có thời gian cố định thì phải là thử luyện của Chân Tiểu Yên, lần nào hắn cũng tham dự cả, cũng hộ tống Chân Tiểu Yên, làm cho nàng thuận lợi thăng cấp. Đương nhiên có người nói Diệp Lăng tư tâm, có điều Chân Tiểu Yên cũng có chút bản lĩnh, vẫn chưa bị người ta bắt được nhược điểm.

Hôm nay lại là thử luyện của Chân Tiểu Yên, từ đơn thuần luyện kim tri thức, luyện kim thao tác trụ cột vân vân đã thăng cấp thành hai người đối luyện.

Cái này cũng giống ma vũ thử luyện, ban đầu dùng một ít kiến thức trụ cột loại bỏ một số người, sau đó là đào thải theo kiểu một chọi một. Tình hình chung học viện sẽ phân tán cao thủ ra, sẽ không xuất hiện tình huống cao thủ gặp cao thủ làm đào thải tinh anh. Đương nhiên, ai tự nhận mình có thực lực thì có thể khiêu chiến người mạnh nhất nhưng điều kiện đầu tiên là không thể khiêu chiến người mình đã từng thua

qua. Dù sao đây cũng không phải là giải đấu, mà là thử luyện để tuyển ra những người có thực lực mạnh nhất trong đám đệ tử.

Trải qua nhiều lần thử luyện, lần thử luyện ngày hôm nay là lần quyết định xem Chân Tiểu Yên có thể tiến vào đội đấu giải hay không, mà đối thủ hiện tại của nàng hiển nhiên cũng không yếu.

Chẳng qua, tương đối mà nói, đối thủ của nàng trong đám đệ tử “còn sót lại” này có vẻ hơi yếu một chút, cái này là biểu hiện bất công của Diệp Lăng, là hấn tự mình tuyển tới, hấn có quyền lực này! Đối với điều này có rất nhiều người tỏ vẻ bất mãn, bất quá cũng không có cách nào....

“Hừ, người cứ ôm nàng như bảo bối đi, sớm hay muộn gì người cũng phải hối hận!” Trong Luyện Kim Học Viện, một người cảnh nhắc nói.

Có lẽ tất cả mọi người đều chưa từng nghĩ, nếu so sánh với chuyện sắp tới đây thì trình độ của cái gọi là bất công kia quả thực gặp sự phụ.

“Trận đấu bắt đầu!” Diệp Lăng hô một câu, ý bảo trận đấu của hai người đã mở màn. Hai người cầm lấy thứ gì đó ở phía trước mà bắt đầu... khụ khụ, cũng không phải chiến đấu, vèn vèn là lắp ráp một cái luyện kim khí cụ!

Luyện kim thử luyện cũng không có kịch liệt như ma vũ thử luyện, so với nhau đều là kỹ thuật, sức sáng tạo, không có tình huống quyết đấu sinh tử gì.

Bây giờ mục tiêu so đấu là đem một ít luyện kim vật phẩm trước mặt, trong một thời gian ngắn tạo ra một cái luyện kim đạo cụ theo đề mục, cái này cần vận dụng rất nhiều tri thức, đồng thời cũng cần rất nhiều sức tưởng tượng và sáng tạo.

Vì vậy, nếu có sức tưởng tượng vô cùng vô tận, làm ra một kiện luyện kim vật phẩm có ý tứ thì sẽ nhận được ưu đãi đặc biệt, sẽ không vì người bại bởi đối phương mà bị đào thải. Bất quá điều kiện đầu tiên là phải “ăn theo” đề mục.

Khi vừa bắt đầu Diệp Lăng cũng đã bước vào sân đấu rồi, tựa hồ vì giám sát trận đấu. Đây là hình ảnh thường xuyên xuất hiện, có điều là với trọng tài khác chứ không phải Diệp Lăng... Bởi vậy điểm khác thường này của hấn cũng không bị ai chú ý tới. “Mụ béo... Này này...” Diệp Lăng đá đá Chân Tiểu Yên, sau đó liên tục gọi ý nàng.

Dựa vào, tiểu tử này làm bữa cũng quá rõ ràng đi, có trọng tài như người sao?

Tuy động tác của Diệp Lăng nhìn như rất nhỏ, khó ai có thể thấy rõ được. Có điều tại cái tràng đấu này chỉ có ba người thôi, nhiều ánh mắt nhìn như vậy, cho dù động tác có nhỏ hơn nữa cũng bị người khác phát hiện!

Huống chi động tác của Diệp Lăng cũng không nhỏ, hơn nữa hấn cũng không có ý giấu diếm gì, rõ ràng là giúp Chân Tiểu Yên!

Bởi vậy, sau động tác này của Diệp Lăng, tất cả mọi người đều đã xác định lời đồn trước đó, tiểu tử này rõ ràng là thiên vị Chân Tiểu Yên, hộ tống nàng.

“??” Chân Tiểu Yên nhất thời mơ hồ, không rõ Diệp Lăng đang nói cái gì, nàng không nghĩ tới Diệp Lăng sẽ làm chuyện như vậy, hơn nữa lại còn trực tiếp đến thế.

“Ngốc, nhanh lấy cái kia đi...” Diệp Lăng nói.

“Ừ...” Chân Tiểu Yên theo thói quen đáp lại, hình như chưa kịp phản ứng, chỉ nghe Diệp Lăng nói mà làm việc Diệp Lăng muốn nàng làm thôi.

“Diệp Lăng, bị hấn giành lấy mấy thứ đó rồi, sao bây giờ?” Chân Tiểu Yên ngơ ngác hỏi, trước khi nàng cầm lấy mấy thứ này đã bị đối thủ giành lấy.

Khi nàng ngăn người, đối phương cũng không ngăn người, nếu Diệp Lăng chỉ điểm Chân Tiểu Yên, vậy hấn cũng có thể chịu chỉ giáo, mà hấn cũng thực thông minh, cầm trước rồi nói sau!

“Không sao, lấy mấy thứ này đi, dù sao cũng giống nhau cả.” Diệp Lăng chỉ vào vài thứ nói.

“Ừ... khoan khoan, không đúng, Diệp Lăng, ngươi là trọng tài, ta là tuyển thủ, sao ngươi có thể bày ta như vậy được! Cái này không được bình thường nha!” Lúc này Chân Tiểu Yên mới phản ứng lại kịp.

“Ai quy định trọng tài không thể dạy? Ta thích thì dạy, ai dám quản ta!” Diệp Lăng bất cần đời đáp.

“...”

Chân Tiểu Yên im lặng, tình huống như vậy cũng làm cho tiến độ của nàng trở nên thông thả. Diệp Lăng giúp ngược lại càng làm chậm thời gian của nàng, làm cho đối thủ của nàng chiếm được gợi ý. Kết quả Diệp Lăng giúp thành ra hại nàng.

“Không nói với ngươi nữa, ta cũng sắp thua rồi, ngươi không cần lo cho ta, ta tự làm được!” Chân Tiểu Yên đột nhiên phát hiện ra mình ngăn người làm lạc hậu với người ta, vì vậy hô to với Diệp Lăng một tiếng, sau đó vui đùa vào tìm.

“Ngươi làm được cái gì, bây giờ nhanh chóng ẩn theo lời ta làm đi, nếu không ngươi liền thua đấy!” Diệp Lăng trực tiếp ngồi xổm xuống tìm đồ vật này nọ ném cho Chân Tiểu Yên.

“..., không cần, ngươi tránh ra!” Chân Tiểu Yên có chút đau đầu nói: “Ta muốn dựa vào chính mình!”

“Dựa vào chính mình cái gì, toàn thân cao thấp của ngươi không phải là ta hỗ trợ sao, bây giờ có thêm một lần nữa cũng không phải là chuyện gì ghê gớm lắm, người khác muốn ta hỗ trợ còn không được!” Diệp Lăng trực tiếp kéo Chân Tiểu Yên, thực không khách khí nói.

“Ta biết, bất quá, ta còn là... Đều tại ngươi đấy, ngươi nhìn người ta xem, đều sắp xong rồi! Đều tại ngươi đấy...” Khóe mắt Chân Tiểu Yên nhìn thấy đối thủ đã sắp hoàn thành rồi, bắt đầu nổi nóng với Diệp Lăng.

“...” Lúc này đối thủ đã sắp hoàn thành rồi, mà bên Chân Tiểu Yên còn chưa ra cái gì cả, bây giờ cho dù là đích thân Diệp Lăng động thủ tựa hồ cũng không cần nổi.

Hơn nữa nếu Diệp Lăng động thủ thì không phù hợp quy định cơ bản của trận đấu nữa, điểm này Diệp Lăng vẫn còn tuân thủ.

Tại thời điểm mấu chốt này, Diệp Lăng làm ra một cái hành vi là toàn trường trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy Diệp Lăng trực tiếp phóng đến trước mặt người kia, sau đó một cước đá tan vật phẩm người kia, sau đó dầm dẫm vài cái, cuối cùng chạy lấy người...

“Thu phục, mục béo, ngươi có thể tiếp tục!” Diệp Lăng vỗ tay nói, toàn trường lâm vào yên lặng...

Tuy biết Diệp Lăng thiên vị, cũng biết hấn thiên vị rất rõ ràng, nhưng mặc cho ai cũng không thể tưởng tượng được Diệp Lăng sẽ làm như vậy, trực tiếp phá hư thành quả của đối phương.

Cái này đã đến tình trạng tồi tệ vô cùng, hoàn toàn xem thường quy tắc trận đấu, không nhìn thân phận của mình, lợi dụng chức vụ trọng tài mà đến giúp Chân Tiểu Yên! Cái này làm cho mọi người thật công phẫn!

“Diệp Lăng! Ngươi làm như vậy là có ý gì? Ngươi bất công giúp đỡ Chân Tiểu Yên ta cũng nhận, nhưng ngươi làm như vậy hơi quá đáng rồi đấy!” Mắt thấy thắng lợi đã ngay trước mắt, tuyển thủ kia nổi giận!

“Xin lỗi, ta không cẩn thận đụng phải.” Diệp Lăng rất có lễ phép tạ lỗi. Ngươi không cẩn thận sao? Thật? Ngươi xem người khác như tiểu hài tử ba tuổi hay xem người khác gốc như ngươi!

“Ngươi lừa ai vậy!” Tuyển thủ kia cả giận nói.

“A, bị ngươi nhìn ra rồi, kỳ thật là ta cố ý!” Diệp Lăng đành phải thành thật thừa nhận sự thật mà ai cũng biết.

“Ngươi đã thừa nhận thì tuyên bố ta thắng lợi đi!” Tuyển thủ kia nói.

“Không, ta cự tuyệt!” Diệp Lăng thực đông dặc nói.

“Vì sao?”

“Ta là một trọng tài rất tuân thủ nguyên tắc...” Diệp Lãng nghiêm túc nói, mà những lời này đưa tới sự khinh bỉ của rất nhiều người, bất quá hắn không thèm để ý, tiếp tục nói: “Mặc kệ nguyên nhân gì, bây giờ ngươi vẫn chưa hoàn thành thử luyện, không thể xem như thắng lợi được!”

“Không phải vì ngươi sao!”

“Ta lặp lại lần nữa, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì!” Diệp Lãng lại cường điệu, sau đó dùng một loại ngữ khí thâm trầm, ừ, hẳn là giả vờ, tiếp tục nói:

“Đứa nhỏ, nhớ kỹ bài học này, mặc kệ là ai, cho dù là người thân mật nhất của ngươi, cho dù là người có vẻ ngoài thành thật tốt tính cũng có thể hãm hại ngươi, phá hư tiền đồ của ngươi, không nên tin tưởng bất luận kẻ nào!”

Tất cả mọi người lại yên tĩnh, những lời này ai cũng cảm thấy có đạo lý, có điều mọi người lại có cảm giác là lạ, hành vi này tuy có một phần ý nghĩa giáo dục nhưng cứ cảm giác thấy hắn tìm lý do đường hoàng để che đi việc ác của mình...

“Diệp Lãng, ngươi đang nói về ngươi phải không, mặt ngoài thành thật, người tốt?” Thanh âm của Chân Tiểu Yên truyền đến.

“Đúng vậy!” Diệp Lãng gật đầu.

“Nói cách khác, thật ra ngươi không phải là người tốt!” Chân Tiểu Yên tiếp tục nói.

“Không phải, mặt ngoài ta có vẻ thành thật, là người tốt, kỳ thật ta cũng không phải là người thành thật, cũng không phải là người tốt ở mặt ngoài, thực tế ta vẫn là một người tốt!” Diệp Lãng biện giải cho mình, tuy rằng làm người khác có điểm mơ hồ khó hiểu...

Bất quá, mặc dù có hiểu hết hay không, tóm lại tất cả mọi người đều hiểu một câu, Diệp Lãng nói mình là một người tốt! Có điều, nhìn ngươi giống người tốt sao? Lại đi làm ra chuyện vô sỉ như vậy! Là ai nói người tốt không thể vô sỉ? Cái này cũng không phải độc quyền của người xấu nha!

“Ngươi... Ngươi không phải người tốt, ngươi phá hư quy tắc của trận đấu!” Người nọ chỉ vào Diệp Lãng, có điểm nói không nên lời.

Diệp Lãng khoát tay nói: “Ta phá hư quy tắc bao giờ, trên quy tắc có viết trọng tài không được phép thiên vị sao? Có viết trọng tài không được can thiệp vào kết quả trận đấu sao? Điều không có!” Cái này quả thật không có, bởi tất cả mọi người cảm thấy trọng tài là hiện thân của công chính, cho dù có thiên vị thì cũng sẽ không quá phạm như Diệp Lãng! Bởi vậy cũng vốn không có những quy tắc này, những thứ này đều là quy củ bất thành văn!

101. Chương 101: Tên Của Thất Công Chúa (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 101: Tên của Thất công chúa (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Không có chứ gì, vậy không phải là ta phá hư quy tắc trận đấu, nếu ngươi có bản lĩnh thì xử lý cái trọng tài như ta đi, nếu không thắng lợi hôm nay chắc chắn là Chân Tiểu Yên, không phải là ngươi!” Lời Diệp Lãng thực vô sỉ, có điều rất kiên định, cũng quanh mình chính đại, gọn gàng dứt khoát công khai...

“Ngươi... Ngươi...” Mọi người nói không ra lời.

“Ngươi cái gì ngươi, bây giờ ta tuyên bố, Chân Tiểu Yên thắng lợi! Ngươi bị nốc-ao!!” Diệp Lãng mỉm cười nói.

“Diệp Lăng, người có giúp cũng phải âm thầm một chút chứ, đừng rõ ràng như vậy được không!” Lúc này có đạo sư nghe thấy có chuyện chạy tới, có điểm đau đầu nói.

“Ta làm gì có giúp đâu, người nhìn xem, mục béo đã hoàn thành mà hắn vẫn còn đang mò mẫm, ngay cả mình muốn làm cái gì cũng quên mất rồi kìa.” Diệp Lăng chỉ chỉ Chân Tiểu Yên, lúc này mọi người mới phát hiện, lúc Diệp Lăng đối thoại với đối thủ, Chân Tiểu Yên đã lặng lẽ hoàn thành sản phẩm của mình.

Chỉ cần mọi người thừa nhận hành vi của Diệp Lăng cũng không có ảnh hưởng gì đến kết quả thì chắc chắn Chân Tiểu Yên sẽ thắng! Có điều, mọi người sẽ thừa nhận sao?

Sẽ, ít nhất là đa số sẽ. Cái này không phải vì họ sợ Diệp Lăng hay là cho Diệp Lăng mặt mũi mà vì câu nói tiếp theo của hắn làm cho tất cả mọi người đều có được ích lợi không nhỏ.

“Tuy ta thừa nhận mình có chút ích kỷ thật, nhưng ta muốn nói một điều, làm một luyện kim thuật sĩ, bất luận là tình huống nào cũng không nên bị người hay hoàn cảnh khác ảnh hưởng đến mình, cho dù giống ta, làm chuyện khiến mọi người cảm phẫn người cũng có thể không đếm xỉa tới, có thể không chịu ảnh hưởng của ta mà hoàn thành luyện kim thuật của mình! Nếu ngay cả điểm này mà người cũng làm không được thì người vĩnh viễn không thể tiến đến đỉnh phong của luyện kim thuật, người cũng không cần phải tham gia giải đấu làm gì!”

Đúng vậy, nếu là Diệp Lăng, cho dù người khác có làm thêm nhiều chuyện quá phận hơn nữa hắn cũng sẽ vẫn hoàn thành việc luyện kim của mình, hơn nữa còn là sản phẩm tốt, dù sao thứ như luyện kim vật phẩm, chỉ cần sai lệch một chút sẽ có biến hóa rất lớn.

”Nếu người dùng luyện kim thuật để chiến đấu thì càng phải nhớ điều này hơn, nếu không người chỉ có đường chết mà thôi!

Tuy rằng người ở đây vẫn có cảm giác Diệp Lăng đang lấy cớ, nhưng không thể không thừa nhận đó là sự thật, mà đối thủ của Chân Tiểu Yên quả thực bị ảnh hưởng.

Trên phương diện này, Chân Tiểu Yên biểu hiện rất tốt, tuy hành vi của Diệp Lăng làm nàng ngượng đến phát sốt, nhưng vẫn như cũ, không chịu ảnh hưởng mà hoàn thành bài thi của mình. Cho nên, trên phương diện này mà nói, Chân Tiểu Yên thắng thật!

“Tốt lắm, nhiệm vụ lần này của ta cũng hoàn thành, có thể nghỉ ngơi mười ngày tám ngày. Lão sư, người không ý kiến gì chứ!” Diệp Lăng cười nói, hắn lại lấy cớ cho mình nghỉ ngơi.

“Tùy người, dù sao cũng không quản được người!” Mỹ nữ đạo sư tức giận nói.

“Đa tạ lão sư! Mục béo, bụng ta có điểm đói, chúng ta đi ăn đi!!” Diệp Lăng trực tiếp lôi kéo Chân Tiểu Yên chạy lấy người. Chân Tiểu Yên làm một cái hành lễ tỏ vẻ xin lỗi với mọi người, sau đó chạy theo Diệp Lăng.

Mà mới đi đến một nửa, Diệp Lăng ngừng lại, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, xoay người trở về.

“Nếu ai muốn khiêu chiến Chân Tiểu Yên thì ta sẽ quay lại làm trọng tài, các người có thể tùy tiện lại đây, đừng lo.”

Dựa vào, người làm trọng tài thì ai còn dám đi khiêu chiến nàng?!

Tùy tiện lại đây, đừng lo? Uy hiếp, đây là trắng trợn uy hiếp!

“Diệp Lăng, người thực bất công!” Thất công chúa chu miệng lên nói.

“Ta bất công thì sao, ta vốn là tùy tiện chơi thôi, nếu có thể giúp mục béo một chút chẳng lẽ ta còn đi giúp người khác!” Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

“Ta không phải nói cái này!” Thất công chúa tiếp tục quệt miệng nói.

“?? Vậy người nói cái gì?” Diệp Lăng hỏi.

“Ta nói là người tốt với Chân Tiểu Yên như vậy, còn hộ giá hộ tống nàng nữa, lại chẳng quan tâm gì ta!” Bình dấm chua của Thất công chúa có điểm lớn.

“Người cần gì, nàng có điều ngọc, người bằng tuyết thông minh như vậy cần gì ta phải giúp!” Diệp Lăng hồi đáp.

“Ta mặc kệ, người bắt công!” Thất công chúa ôm lấy tay Diệp Lăng, ra vẻ thực ủy khuất, cũng làm người khác thực đau lòng.

“Cho dù bắt công, ta cũng đối với người tốt hơn nàng, người còn ăn dấm chua gì.” Diệp Lăng có điểm khó hiểu nhìn Thất công chúa.

“Thực sao?” Hai mắt Thất công chúa sáng lên.

“Đương nhiên là thật, người lớn lên với ta từ nhỏ, chúng ta là thanh mai trúc mã, người trọng yếu hơn rất nhiều!” Diệp Lăng nói, tuy lời này sẽ làm Chân Tiểu Yên có điểm không thoải mái, nhưng đây là chuyện thực.

“Cái này còn được!” Thất công chúa cảm thấy mỹ mãn mỉm cười, tựa vào vai Diệp Lăng.

“Tiểu Thất...” Diệp Lăng nhìn phía trước, đang chuẩn bị muốn nói cái gì đó lại bị Thất công chúa ngắt lời.

“Diệp Lăng, gọi tên của ta đi, hình như người chưa bao giờ gọi tên ta.” Thất công chúa đột nhiên “lên cơn”, từ nhỏ đến lớn, Diệp Lăng xưng hô với Thất công chúa cũng chỉ có ba loại, từ lão bà đến Thất công chúa, lại đến tiểu Thất như bây giờ, vốn chưa từng gọi tên nàng.

“Cái này... hay là gọi tiểu Thất tốt hơn một chút, như vậy có điểm thân mật hơn!” Diệp Lăng nghĩ nghĩ, hình như hẳn ngược ngùng hay sao, vẫn không gọi tên của nàng.

“Vậy thì kêu lão bà cho thân mật hơn!” Thất công chúa nhẹ nhàng nói.

“Ừ, lão bà...” Diệp Lăng ngơ ngẩn trả lời.

“Ngoan!” Thất công chúa không nghĩ tới Diệp Lăng gọi thật, đã rất nhiều năm nàng vẫn không nghe được cách xưng hô này, cách xưng hô làm nàng đỏ mặt nhưng vẫn tưởng niệm!

Trên thực tế, Diệp Lăng nghe lời như vậy còn có một nguyên nhân khác, bởi vì hẳn vừa phát hiện ra một cái vấn đề thực nghiêm trọng, cũng là nguyên nhân căn bản hẳn không gọi tên Thất công chúa! Hẳn phát hiện mình như vậy lại không biết Thất công chúa tên gọi là gì!!

Cái này cũng không trách hẳn được, hẳn vẫn không có gọi tên nàng, người khác cũng vậy, không phải gọi nàng là Thất công chúa thì cũng là công chúa đại nhân, không ai gọi thẳng tên nàng cả, dù sao nàng cũng là một công chúa tôn quý!

Mà đối với việc tên gọi này hẳn không quan tâm cho lắm, chỉ cần có cái xưng hô là được, tựa như có người chỉ được biết đến qua ngoại hiệu mà không biết tên thật của hẳn là gì vậy, cái này cũng không có gì cả.

Có điều nếu bị Thất công chúa biết thì có chuyện a...

Vì thế, Diệp Lăng quyết định đi điều tra xem tên gọi của nàng là gì, miễn cho bị nàng phát hiện.

“Ha ha, người đúng là kỳ nhân, vậy mà lại không biết tên của nàng, đây là chuyện cơ bản nhất a! Nhưng mà khoan khoan, hình như có chút kỳ lạ, tiểu Thất gọi là gì nhỉ? Cái này để ta nghĩ lại xem, hình như Triệu gì gì ấy...” Diệp Lam Vũ ngẩn người, sau đó cố gắng hồi tưởng. Triệu gì gì, cái này ai chả biết, ai chẳng biết nàng họ Triệu! Thất bại!

“Thất công chúa gọi là gì? Sao mà ta biết được, chẳng lẽ Diệp Lăng người không biết sao? Chân Tiểu Yên nhìn Diệp Lăng hỏi.

“Khụ khụ, sao mà ta không ibết được, ta chỉ hỏi người cho vui thôi!” Lại thất bại!

“À, người nói Thất công chúa hả, nàng gọi là gì?” Người qua đường giúp...

“Dựa vào, ta biết còn đi hỏi người!” Lại thất bại một lần nữa!

Trải qua điều tra, Diệp Lăng cho ra một cái kết luận, đối với tục danh của Thất công chúa, toàn bộ Hoàng Thành cơ hồ không ai biết cả, cái này quá thần kỳ đi. Ngoài nàng ra, các công chúa khác tuy người biết không nhiều lắm, nhưng vẫn có một số như sau.

Cái này chỉ có thể nói là Thất công chúa quá điệu thấp mà thôi, ngoại trừ lúc ở cùng một chỗ với Diệp Lăng thì nàng có điều nổi bật ra, còn lại cơ bản không có ai phát hiện sự tồn tại của nàng!

Mà ngay cả phụ mẫu của Diệp Lăng, đối với danh tự của cô con dâu tương lai này cũng rất mơ hồ, nhớ không rõ lắm. May mà mạnh hơn Diệp Lam Vũ một chút, bọn họ còn biết tên lót của nàng, gọi là Triệu Nhã gì gì đó, bởi vì tất cả công chúa hiện nay toàn bộ đều đặt tên như vậy, Triệu Nhã “gì gì”!

Cuối cùng, Diệp Lăng quyết định sau này tìm cơ hội hỏi chính Thất công chúa, bởi vì hỏi những người khác cũng chẳng ra được gì, hơn nữa nếu bị Thất công chúa biết mình chạy tới hỏi người khác về tên của nàng, phỏng chừng sẽ rất tức giận. Như vậy không bằng trực tiếp hỏi nàng thì nàng chỉ giận một chút về việc này mà thôi. Tìm cơ hội, tìm cơ hội, đã tìm đương nhiên không phải ngay lập tức!

Trong bóng tối...

“Kế hoạch tiến hành ra sao rồi?” Một đạo âm thanh lạnh lẽo nói, mà thanh âm này làm cho thủ hạ có điểm rét run.

“Hết thấy đều ở trong kế hoạch của chủ nhân, bọn họ cũng không biết, điều này cũng nằm trong kế hoạch của chúng ta! Tin tưởng không bao lâu nữa thiên hạ này sẽ là của chúng ta.” Thủ hạ cung kính hồi đáp.

“Tốt lắm! Hừ! Diệp Lăng, ngươi chờ cho ta, ta sẽ cho ngươi hối hận!” Thanh âm lạnh lẽo kia càng trở nên lạnh hơn, giống như từ trong hầm băng thổi ra vậy. Kế hoạch gì? Sao lại liên quan đến Diệp Lăng? Rốt cuộc những người này là ai? Không biết, chỉ biết là hiện tại có một tràng âm mưu đang tiến hành, mà hình như Diệp Lăng cũng bị cuốn vào trong đó!

Kế hoạch đang tiến hành, mà thử luyện cũng đang tiến hành, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng, trên cơ bản đã xác định ra đội ngũ tham gia giải đấu!

Lại sàng chọn thêm vài ngày nữa, đội ngũ xuất chinh của Hoàng Gia Học Viện đã được xác định, tiếp đến là việc huấn luyện bọn họ, đề cao thực lực bản thân, đồng thời cũng phải bồi dưỡng năng lực phối hợp của đoàn thể.

Dựa theo những năm trước, đợt huấn luyện này sẽ trực tiếp huấn luyện ở bên ngoài, hơn nữa theo những con đường khác nhau đi thẳng đến nơi thi đấu luôn. Nói cách khác, sau khi bắt đầu đợt huấn luyện này, những học viên này không có thời gian trở về nhà, mãi đến khi trận đấu kết thúc xong mới được trở về. Cái này...

“Mụ béo, ta sẽ nhớ ngươi...” Sau khi Diệp Lăng biết chuyện này, biết Chân Tiểu Yên sẽ phải rời đi một thời gian dài, vì vậy hắn rất thâm tình nhìn Chân Tiểu Yên.

“Ừ, ta biết, ngươi nhớ thức ăn của ta!” Chân Tiểu Yên hoàn toàn không có chút dao động, bởi nàng hiểu rất rõ Diệp Lăng.

“Thông minh! Từ giờ trở đi, ngày nào ngươi cũng phải chuẩn bị thức ăn cho ta, phải chuẩn bị thức ăn đủ trong một năm.” Diệp Lăng khen.

“Hừ! Ta không chuẩn bị, cho ngươi đói chết là tốt nhất!” Chân Tiểu Yên có chút tức giận nói, nói như thế nào mình cũng phải rời đi hơn một năm, ngươi sẽ không thể biểu hiện ra một chút không nỡ sao?

Chẳng lẽ ta kém hơn cả thức ăn sao, chỉ có biết ăn thôi, ăn chết ngươi! Ăn chết ngươi!

102. Chương 102: Tên Của Thất Công Chúa (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 102: Tên của Thất công chúa (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Người sẽ không, ta biết người tốt bụng nhất!” Diệp Lăng cười nói.

Chân Tiểu Yên quệt miệng, hừ nói: “Ta không tốt, ta sẽ không làm, dù sao người cũng không để ta ở trong lòng.”

“Để người trong lòng làm gì, ta cũng không có nhiều thời gian rồi như vậy.” Diệp Lăng thực trực tiếp nói.

“..., người đi chết đi!” Chân Tiểu Yên cả giận nói, sau đó trong vài ngày tiếp theo đều không có xuất hiện lại trước mặt Diệp Lăng, tựa hồ giận thật rồi.

Đối với điều này, Diệp Lăng chỉ có thể nói là thật vô vị! Có điều đây không phải là Diệp Lăng nhớ đến Chân Tiểu Yên, mà là vì hắn không được ăn thức ăn của nàng làm mới cảm thấy không có hương vị!

Ai, bụng đói rồi, sau này cũng không ăn được thức ăn của nàng nữa, thật sự có chút không quen. Bất quá như vậy cũng tốt, sớm hay muộn cũng phải tách ra, cho dù không phải bây giờ thì sau này ta cũng phải tách ra để đi du ngoạn, cũng không ăn được. Hay là trước tiên thích ứng trước một chút cho khỏe. Sớm biết như vậy thì trước kia bảo nàng làm nhiều một chút để trữ hàng có phải khỏe không!

Nói đi cũng phải nói lại, trước khi đệ tử dự thi xuất phát, Hoàng Đế sẽ cử hành một lần yến hội để tiễn các học viên lên đường, nói cách khác, đến lúc đó có lẽ Diệp Lăng sẽ chứng kiến Chân Tiểu Yên đang tức giận ở đằng xa.

Mà lúc đó, rất nhiều người đều xuất hiện, không chỉ có đệ tử dự thi và người nhà, còn có một bộ phận muốn nắm lấy đám người kia trong tay nữa.

Đó cũng là lệ thường, là một cái lệ thường không biết xuất hiện từ bao giờ, mà lệ thường này càng ngày càng long trọng.

Thời gian không đợi ai cả, bất tri bất giác, hôm nay là ngày đệ tử phải xuất phát, tất cả mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng ngay trước hoàng cung!

“Đã sớm biết nơi này không thú vị rồi, đáng lẽ ta nên đi ngủ tiếp mới đúng!” Diệp Lăng đứng trong đám người, ngáp ngắn ngáp dài, bộ dáng như chưa tỉnh ngủ vậy.

“Người dám!” Thất công chúa và Diệp Lam Vũ mỗi người một bên, tiến hành giáo dục với hắn.

Hôm nay là ngày các nàng phải xuất phát, sao có thể thiếu nhân vật trong yếu như Diệp Lăng được. Nếu hắn không đến tiễn, có khi các nàng sẽ không đi!

“Ta mà dám thì sẽ không đứng đây rồi!” Diệp Lăng thực bất đắc dĩ nói.

“Coi như người thức thời!” Hai nàng đồng thời nói.

“Ta đi tìm bụng đói, hình như nàng còn đang giận thì phải!” Không biết là Diệp Lăng tìm cơ hội trốn hay thật sự để ý đến cảm thụ của Chân Tiểu Yên, bỏ lại Diệp Lam Vũ và Thất công chúa, đi về phía Chân Tiểu Yên đang trộn lẫn trong đám người.

Lúc đó, Chân Tiểu Yên đang nhìn Diệp Lăng, khi thấy hắn đến đây, ánh mắt lộ ra một chút vui sướng. Nhìn cái dạng này có thể thấy nàng cũng không phải tức giận gì!

Chẳng qua, Diệp Lăng cũng không phát hiện điều này, hắn chỉ nghĩ là Chân Tiểu Yên biến mất nhiều ngày như vậy, cơn giận hắn chưa tan.

“Bụng đói, người còn đang tức giận sao?” Diệp Lăng hỏi.

“A!” Chân Tiểu Yên ngẩn ngơ, sau đó lập tức phe phẩy đầu “Không có, ta không có giận hờn gì, sao người lại cảm thấy ta đang sinh khí?”

“Nhiều ngày như vậy vẫn không nhìn thấy người, không phải tức giận thì là gì?” Diệp Lăng nghi hoặc nói.

Chân Tiểu Yên nhìn Diệp Lăng, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Nếu ta tức giận, người sẽ làm như thế nào?”

Có thể để ý đến ta hay không? Những lời này nàng cũng không nói ra, đơn giản là da mặt của nàng có điều mỏng một chút, không giống ai đó, không biết liêm sỉ, à, không đúng, là tri độn!

“Ta sẽ giải thích, chọc ngươi!” Diệp Lăng hồi đáp.

“Thật sự?!” Chân Tiểu Yên vui vẻ nói, nhưng sự vui vẻ này chỉ liên tục trong chốc lát mà thôi.

Diệp Lăng gật đầu đáp: “Ừ! Nếu không sau này ta không được ăn đến thức ăn của ngươi rồi!”

“Hừ! Ta sớm biết ngươi sẽ nói như vậy mà!” Chân Tiểu Yên lập tức trở nên khó chịu.

“Hắc hắc, đừng nóng giận, mụ béo, lần này đi huấn luyện ngươi phải nhớ chiếu cố chính mình, ta cũng không muốn mất đi ngươi.” Diệp Lăng dặn dò, những lời này xuất phát từ thật tâm, hắn không muốn mất đi Chân Tiểu Yên, chẳng qua từ nguyên nhân gì thì cần phải nghiên cứu...

“Ta biết, ta biết, ngươi không muốn mất đi người nấu cơm cả đời này!” Chân Tiểu Yên gật đầu, thực hiểu được nói.

“Mặc kệ lý do gì, nhớ kỹ, ngươi là của ta, không thể gặp chuyện không may!” Diệp Lăng cười nói.

“Phi! Phi! Ngươi là ai, không được nói lung tung, ta còn muốn lập gia đình.” Chân Tiểu Yên đỏ mặt, gõ Diệp Lăng một cái, tựa hồ như đang làm nũng...

“Ngươi là người nấu cơm cả đời này của ta, chính ngươi vừa nói còn gì.” Diệp Lăng khoát tay, thực vô tình nói.

“Hừ! Không để ý đến ngươi! Tốt lắm, thừa dịp còn thời gian, ta đưa thực vật trong một năm này cho ngươi.” Chân Tiểu Yên vừa nói, vừa lấy thực vật đã chuẩn bị sẵn trong không gian túi ra đưa cho Diệp Lăng.

“?? Một năm? Ngươi làm thật à?” Diệp Lăng kinh dị nói, mà tay hắn cũng không nhàn rồi, tiếp nhận thực vật Chân Tiểu Yên đưa, sau đó cất vào không gian túi.

“Ừ! Mấy ngày nay ta đều ở trong phòng bếp làm mấy thứ này giúp ngươi, thật vất vả mới làm được nhiều như vậy, cũng không biết có đủ hay không.” Chân Tiểu Yên gật đầu nói, nhưng mà động tác của nàng lại không chút chậm lại, càng không đình chỉ.

Bây giờ Diệp Lăng mới hiểu ra, hóa ra mấy ngày nay không phải Chân Tiểu Yên giận hờn gì mình mà là đang cố gắng chuẩn bị thực vật cho mình. Nguyên nhân chỉ vì một câu nói kia của mình làm nàng chuẩn bị thực vật cho một năm trời!

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Chân Tiểu Yên, trong lòng Diệp Lăng đột nhiên cảm thấy hổ thẹn, chính mình hình như ngoại trừ ăn ra cũng không có quan tâm gì đến nàng, mà nàng vẫn lo lắng cho mình như vậy. Mình có lương tâm hay không?

“Mụ béo...” Diệp Lăng nhìn Chân Tiểu Yên, hai mắt có chút ngập nước.

“Sao? Có phải muốn hỏi vì sao ta không đi đến chỗ ngươi hả? Ngươi và tỷ tỷ với Thất công chúa đang nói chuyện, ta tới không hay lắm, ta muốn chờ các ngươi nói hết chuyện xong đã. Có điều, không nghĩ tới ngươi lại tự mình đến đây.” Chân Tiểu Yên hạnh phúc nói, đối với việc Diệp Lăng chủ động đi về phía nàng làm nàng rất sung sướng. Có lẽ, đối với Diệp Lăng mà nói, cái này không tính là cái gì, nhưng đối với nàng thì lại khác...

Mà nếu Diệp Lăng không đến tìm nàng, nàng cũng sẽ chủ động tìm hắn, giao thực vật cho hắn. Có điều nàng cảm thấy có Diệp Lam Vũ và Thất công chúa ở đó thì hơi khó chịu một chút.

Mà hết thấy cho thấy một sự thật là nàng không có chút nào sinh khí với Diệp Lăng, ít nhất không có để quá lâu, ngủ một giấc, giận đến đâu cũng biến mất.

“À, kỳ thật ngươi không cần sợ các nàng, các nàng rất thích ngươi.” Diệp Lăng nhớ lại, hình như Chân Tiểu Yên ở trước mặt đám người Diệp Lam Vũ có chút câu thúc, hình như sợ cái gì vậy.

“Ta biết, nhưng thân phận của chúng ta khác nhau.” Chân Tiểu Yên nhẹ nói.

“Cái này liên quan gì?” Diệp Lăng không rõ lắm.

“Tóm lại là có liên quan, bất quá rất nhanh ta sẽ có thể làm ngắn lại khoảng cách giữa chúng ta, ta sẽ trở thành một luyện kim thuật sĩ lợi hại.” Chân Tiểu Yên nắm chặt nắm tay nhỏ, rất kiên quyết nói.

“??” Diệp Lăng không hiểu, hắn chỉ biết gần đây Chân Tiểu Yên quả thật có hơi chút chuyên chú với luyện kim thuật, không giống như trước kia, phần lớn tinh lực đặt vào trên trù nghệ nữa.

Mà hắn cũng thấy kỳ kỳ, vì sao Chân Tiểu Yên đột nhiên phải đi tham gia giải đấu, bây giờ thoát nhìn, tựa hồ có chút quan hệ với việc này.

“Muốn trở thành lợi hại thì ta dạy ngươi là được.”

“Không được, ta còn muốn nổi danh, nổi danh mới có lợi!”

“Ngươi để ý thứ này sao?” Diệp Lăng hiểu Chân Tiểu Yên căn bản không màng đến danh lợi.

“Để ý!” Chân Tiểu Yên thấy có chút không đúng, có điều trước mắt chỉ có thể trả lời như vậy.

“Có ý nghĩa sao?” Diệp Lăng khoát tay.

“Có!”

“Ta xem ngươi chắc cũng chỉ nóng trong ba phút mà thôi, chúng ta chờ xem.” Diệp Lăng không cảm thấy Chân Tiểu Yên sẽ kiên trì tiếp, vì thứ này căn bản không thích hợp với nàng. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, đối với thứ này nàng cũng có thiên phú không nhỏ.

“Hừ! Ngươi dám xem thường ta, ta làm cho ngươi xem!” Chân Tiểu Yên chu cái miệng nhỏ nhắn lên, không phục nói.

Mà khi hai người nói chuyện, “đồ vật này nọ” vẫn truyền từ tay người này sang người khác, làm những đệ tử cạnh đó không nói nên lời, sao vẫn còn vậy, rốt cuộc ngươi làm bao nhiêu?

Đương nhiên, mọi người cũng chỉ hơi chú ý một chút mà thôi, rất nhanh liền quay trở lại vấn đề chào hỏi và chúc mừng. Không hiểu?

Lúc này đại đa số đều đang chúc mừng những đệ tử và người nhà này, nói mấy câu linh tinh như cậu A nhà ông B thật lợi hại, có thể vượt qua vòng thử luyện này.

Lấy Diệp Lam Vũ mà nói, bây giờ nàng đang bị một đám người làm phiền muốn chết, lúc này nàng rất muốn kéo Diệp Lăng tới đây làm tấm chắn. Có điều Diệp Lăng vẫn đang nhận lấy một năm thức ăn của mình, cũng không có đếm xỉa gì đến nàng.

Cũng vì vậy, Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cũng tách ra. Hai người nguyên bản không hòa thuận rồi, lúc này lại không có Diệp Lăng, lại gặp tình huống như vậy, Thất công chúa đã sớm bỏ chạy lấy người.

Mà nàng cũng có người mình cần ứng phó, nàng là công chúa, cũng là người tôn quý nhất trong đám đệ tử này, hiển nhiên cũng bị chú ý. Thời gian cứ như vậy trôi qua... Thật lâu sau, “món ăn chính” hôm nay rốt cuộc cũng được đưa lên, Hoàng Đế “gắt hái” thành quả: “Các vị, hôm nay là các người...”

Giống như Diệp Lăng nghĩ vậy, mỗi lần gặp trường hợp như vậy luôn có một chút lời nói khách sáo vô nghĩa, chỉ khác nhau ở dài hay ngắn mà thôi. Lúc này Hoàng Đế nói cũng không lâu lắm, nhưng tuyệt đối cũng không thể xem như ngắn. “Bây giờ chúng ta cùng nhập tiệc cùng những trụ cột tương lai của đế quốc nào, mở tiệc!”

“Chờ câu này mãi!” Diệp Lăng kéo Chân Tiểu Yên, không lâu sau Diệp Lam Vũ cũng xuất hiện, cũng tìm một chỗ ngồi xuống. Ăn hết bữa cơm tiền đưa này, phỏng chừng rất lâu sau không thể gặp lại. Mà thức ăn hôm nay cũng rất đơn giản, phỏng chừng không quá nửa giờ là xong, là một yến hội đơn giản.

“Kỳ quái, tiểu Thất đâu?” Đến phút cuối Diệp Lăng cũng không tìm thấy Thất công chúa, cảm thấy có điểm kỳ quái.

“Không biết, vừa biến mất đấy thôi, những công chúa và vương tử khác cũng không thấy, chắc ở trong cả.” Diệp Lam Vũ cũng không biết gì về cái lệ thường này, mấy cái hội mười năm một lần như thế này ai mà rõ ràng được chứ, huống chi mười năm trước nàng còn là một tiểu hài tử.

“Diệp Lăng, những món ăn này có hương vị kỳ quái sao ấy, hay là đừng ăn đi!” Chân Tiểu Yên ăn một miếng đồ ăn xong liền cau mày nói.

“Hương vị kỳ quái? Sao ta không cảm giác thấy?” Diệp Lăng và Diệp Lam Vũ cũng không nhận ra, mà toàn trường cũng không ai có cảm giác này.

103. Chương 103: Lý Do (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 103: Lý do (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ta cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy có điểm kỳ quái mà thôi, chưa bao giờ ta gặp qua hương vị này, mà những tài liệu này đáng ra cũng không nên có loại hương vị này. Càng kỳ quái hơn là mỗi bàn đồ ăn đều có.” Chân Tiểu Yên cau mày nói: “Trước khoan ăn đã, những món ăn này nhất định có vấn đề!”

Tuy Diệp Lăng không nhận thấy chỗ nào khác lạ, nhưng hẳn lại tin tưởng Chân Tiểu Yên, trực tiếp nhổ thức ăn ra ngoài.

“Tiểu Lăng, người làm sao vậy?” Những người gần đó nhìn thấy Diệp Lăng như vậy, lập tức mở miệng hỏi.

“Đồ ăn này có vấn đề!” Diệp Lăng nói.

“Đừng nói vậy! Đây là thức ăn từ hoàng cung đưa đến, đều trải qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra, làm sao xuất hiện vấn đề được?” Diệp Thành Thiên phản bác.

Diệp Lăng lắc đầu nói: “Ta không biết, bất quá nhất định có vấn đề!”

“Sao người có thể khẳng định như vậy?” Diệp Dực hỏi.

“Mụ béo nói có mùi lạ, cả ngày nàng đều đùa giỡn với thức ăn, chắc chắn không sai được.” Diệp Lăng nói.

“Mụ béo?” Diệp Dực cũng không biết mụ béo là tên lóng của Chân Tiểu Yên, mãi đến lúc có người giải thích xong, hẳn trực tiếp hỏi Chân Tiểu Yên: “Người có thể khẳng định đồ ăn này có vấn đề sao?”

“Ta khẳng định trong này có mùi lạ, nhưng không thể khẳng định có vấn đề!” Chân Tiểu Yên gật gật đầu nói.

“Mùi lạ, có lẽ là có cái gì rơi vào a.” Nguyễn Liên Nhi nói.

“Nhưng cũng không thể cứ như vậy mà ăn được!” Chân Tiểu Yên nói, đối với nàng, thực vật có mùi lạ là không được ăn, mặc kệ người ăn có xảy ra vấn đề hay không.

“Ừa, bà nội, sao hôm nay người lại đến đây?” Hình như lúc này Diệp Lăng mới phát hiện vấn đề này.

“Đưa ngọc, bà nội ta ở đây từ sớm, có phải giờ người mới phát hiện hay không.” Nguyễn Liên Nhi vỗ vỗ đầu Diệp Lăng, cười nói.

“Đúng vậy, thật kỳ quái, cả bá bá và thúc thúc, còn cả đường tỷ đường cả, tất cả người Diệp gia ở Hoàng Thành đều tề tụ ở đây, đông vui thật!” Diệp Lăng có chút ngẩn người nói.

Nhưng mà người nói vô tâm, người nghe hữu ý!

“?!” Đám người Diệp Dực và Diệp Thành Thiên nghe câu đó xong liền nhìn về những người bên cạnh, phát hiện đúng như lời Diệp Lăng vậy, hôm nay toàn bộ Diệp gia đều ở đây cả.

“Sao các người lại đến đây?” Diệp Dực hỏi một người đáng ra không cần phải xuất hiện ở đây.

“Là vì mọi người nói muốn đến đây cổ vũ cho Tiểu Vũ đi thực tiễn, dù sao cũng không có chuyện gì cho nên đi đến đây, sao vậy?” Một người hỏi đáp.

Diệp Dực tiếp tục hỏi: “Vậy ai đầu tiên trước?”

“Ta nghe Nhị tẩu nói...”

”Ta nghe Tam đệ...”

“Ta nghe...”

Kết quả cuối cùng không biết là ai khởi xướng cả, tất cả đều là nghe người khác.

Có lẽ chỉ là nhất thời hứng khởi trong lúc nói chuyện phiếm mà thôi. Nếu là như vậy thì thật ra không có bao nhiêu vấn đề, chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

“Diệp Lăng, ngươi đang làm gì vậy? Sao ngươi lại còn ăn!”

Chân Tiểu Yên sốt ruột la lên đánh gãy ý nghĩ của mọi người, nhìn qua liền thấy Diệp Lăng đang tinh tế nhấm nháp thức ăn có vấn đề này, cái này làm cho mọi người cảm thấy căng thẳng lên, có phải hẳn lại mơ hồ hồ gì nữa không.

“Ta đang ném thử rốt cuộc có vấn đề gì...” Diệp Lăng hồi đáp, sau đó tiếp tục ăn.

“..., ngươi lên cơn à? Nếu đã có vấn đề, ngươi ăn rồi hỏng mất thì sao, không phải điên thật đấy chứ?” Long An Kỳ trực tiếp kéo Diệp Lăng lại.

“A...” Diệp Lăng kêu thất thanh.

“Sao vậy? Có phải có chỗ nào không ổn không?” Long An Kỳ lo lắng hỏi.

“Không phải, ta đã biết đây là cái gì rồi, là Thất Nhật Tuyệt, loại độc này không màu không mùi không vị, sau khi ăn vào sẽ không chết ngay, chỉ có bảy ngày sau mới phát tác, hoặc là dưới chất xúc tác nào đó mới phát tác. Mụ béo có thể nhận ra hương vị khác lạ là vì nó làm cho thức ăn bị biến vị, bất quá cũng chỉ có nàng mới có thể nhận ra. Còn có, sau khi trúng Thất Nhật Tuyệt, ngàn vạn lần không được dùng dầu khí và ma pháp lực, nếu không được tính lập tức phát tác ngay!” Diệp Lăng chậm chậm nói, tựa hồ đang nói một chuyện rất bình thường.

Mà lúc này, toàn trường biến sắc...

“Thuốc này có giải được không?” Diệp Dực hỏi.

“Có, bất quá dưới tình huống thông thường, chỉ có người phối trí loại độc này mới có giải được, loại độc này rất đặc biệt, có rất nhiều cách bào chế khác nhau!” Diệp Lăng nói.

“Nói vậy có nghĩa là, chỉ có thể tìm ra người hạ độc mới có thể giải độc được phải không?” Diệp Dực hỏi, mà cái này tựa hồ không cần biết đáp án làm gì, thứ mà giờ hẳn muốn biết nhất là rốt cuộc ai hạ độc?

Kẻ hiềm nghi lớn nhất là chính Hoàng Đế, lần yến tiệc này là từ hoàng cung an bài, mà nếu muốn làm cho Diệp gia bị triệt tận gốc thì biện pháp tốt nhất chính là một lưới bắt hết, không buông tha một cái.

Chẳng lẽ Hoàng Đế bắt đầu kiêng kỵ thế lực của Diệp gia sao?

Gần vua như gần cọp! Những lời này lúc nào cũng chính xác, người của Diệp gia cũng biết, sẽ không vì mình lớn mạnh mà quên đi điều này.

Có điều, bọn họ cảm thấy nếu để quốc diệt Diệp gia thì phải rất rất lâu về sau, bây giờ Diệp gia đang trung thành tận tâm, nếu diệt trừ Diệp gia chỉ làm cho đế quốc tổn thương mà thôi, không có chút ưu đãi nào. Rốt cuộc là vì sao? Không ai biết cả, có điều rất nhanh sau đó họ đã hiểu.

“Đúng vậy, nếu các ngươi không muốn chết, ta khuyên các ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn đầu hàng đi!” Một thân ảnh làm cho người ta cảm thấy rất ngoài ý muốn xuất hiện phía trên tường thành, ánh mắt thật lạnh lẽo nhìn chằm chằm Diệp Lăng, giống như muốn ăn hắn vậy.

“Ngươi đang nói gì vậy, Bát Công Chúa Điện Hạ?” Có người cảm thấy nghi hoặc, đến tận bây giờ, rất nhiều người còn chưa biết đồ ăn của mình có vấn đề.

Thân ảnh này cũng không phải là Hoàng Đế mà là Bát công chúa - Triệu Nhã Nhu, là nữ nhân bị Diệp Lăng gọi là nữ nhân khủng bố, bảo mọi người phải cẩn thận. Triệu Nhã Nghiệt cũng không để ý đến người này mà nhìn về phía Diệp Lăng gọi: “Diệp Lăng!”

“Chuyện gì? Ta và ngươi cũng không có cái gì đáng nói cả!” Diệp Lăng nhìn về phía Triệu Nhã Nhu nói, thái độ làm trán Triệu Nhã Nhu xuất hiện hắc tuyến, hừ nói:

“Tốt lắm, chết đến nơi còn dám như vậy.”

“Ngươi mới là người chết đến nơi ấy, thật sự là quạ đen!” Diệp Lăng khinh bỉ nói.

“Tiểu Lăng, trước đừng nói cái này. Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Vì sao lại hạ độc chúng ta?” Diệp Dực ngăn trở Diệp Lăng, sau đó hỏi Triệu Nhã Nhu.

“Cái gì?! Hạ độc?” Hiện trường bắt đầu ồ lên, bây giờ mới biết mình bị người ta hạ độc.

“Bởi vì ta muốn thương lượng với các ngươi một việc, lại sợ các ngươi không đáp ứng nên hạ độc trước thôi. Vốn ta còn nghĩ đợi các ngươi cơm no rượu say xong mới nói chuyện, bất quá không nghĩ tới lại bị phát hiện, mà ngươi lại có thể ném ra đó là Thất Nhật Tuyệt làm cho ta có chút bất ngờ đấy!” Ánh mắt Triệu Nhã Nhu chưa từng rời khỏi Diệp Lăng.

“Trước kia ta đã từng ném qua một chút nên mới biết, không cần bội phục ta.” Diệp Lăng trả lời.

“Ngươi ném qua?! Đây lại là tuyệt thế độc dược!” Ánh mắt Triệu Nhã Nhu trừng lớn, có chút ngoài ý muốn hô.

“Đó là vì ta không cẩn thận, ta cho đó là thuốc cảm...” Diệp Lăng gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng đáp.

“Rốt cuộc ngươi muốn thương lượng chuyện gì?” Diệp Dực lại hỏi.

“Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi các ngươi có nguyện ý theo ta làm việc hay không thôi, ta có thể cam đoan các ngươi vẫn giống như trước đây.” Triệu Nhã Nhu lãnh đạm mà bình tĩnh hỏi.

“Không muốn!” Diệp Lăng là người đầu tiên phản đối.

“Không có hỏi ngươi, lặn qua một bên đi!” Triệu Nhã Nhu giận dữ nói.

“Ừ ừ...” Diệp Lăng âm ờ.

“Ý các ngươi thế nào?” Triệu Nhã Nhu hỏi.

Diệp Lăng lại mở miệng: “Ngươi làm như vậy là không hay, ngươi mới chỉ cam đoan giống trước đây, ngươi phải nói là tốt hơn trước đây mới đúng!” Nói xong Diệp Lăng còn đưa đầu nhìn về một bên, làm bộ như mình không có lên tiếng!

“Diệp Lăng! Ngươi cam miệng cho ta, chút nữa ta lại thu thập ngươi!” Triệu Nhã Nhu giận dữ hét, vì sao mình nhìn thấy người kia đã cảm thấy lửa giận đầy đầu cơ chứ. May mà qua hôm nay thì không phải nhìn thấy hấn nữa.

“Vì sao ta phải nghe lời ngươi? Ngươi không phải Hoàng Thượng, cũng không phải lão bà của ta.” Diệp Lăng không thêm để ý.

“Ta sẽ lập tức trở thành!” Triệu Nhã Nhu hừ lạnh nói, ý nàng là rời khỏi nơi này.

Chẳng qua Diệp Lăng không giống với nàng, hấn lập tức hô: “Không được! Cho dù ta chết cũng không lấy ngươi!”

“Ồ...” Toàn trường ồ lên.

“Cút! Dù có chết ta cũng không gả cho ngươi!” Triệu Nhã Nhu cả giận nói.

“Vậy mà ngươi còn nói lập tức trở thành lão bà của ta!” Diệp Lăng kỳ quái nhìn Triệu Nhã Nhu.

“Ngươi bị ngu à?”

“Trước kia thì có, bây giờ hình như hết rồi!” Diệp Lăng hồi đáp.

“Đứa con, ý nàng là nàng lập tức sẽ trở thành Hoàng Thượng.” Long An Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu, đứa con bảo bối của mình rõ ràng còn chưa hiểu rõ tình trạng bây giờ.

“À, hóa ra là vậy, làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng nàng bắt ta lấy nàng cơ, nàng rất đáng sợ, không, phải nói là rất khủng bố!” Diệp Lăng tựa hồ yên lòng.

Triệu Nhã Nhu nghe cần môi, nàng hận không thể nào nhai xương nuốt thịt Diệp Lăng được!

“Ý, không đúng, ngươi muốn làm Hoàng Đế? Nữ nhân có thể làm Hoàng Đế à? Còn có, lão ba ngươi cũng chính là đương kim hoàng thượng, hắn sẽ truyền ngôi cho ngươi sao?” Diệp Lăng nghi hoặc nói.

“Nữ nhân đương nhiên có thể làm Hoàng Đế, vua của Ngã Lạp Đế Quốc chính là nữ hoàng đấy thôi!” Triệu Nhã Nhu hồi đáp. “Còn có, lão ba của ta... Hắn đã đáp ứng truyền ngôi cho ta!”

“Gớm, ai tin ngươi, ngươi gọi hắn ra xem!” Diệp Lăng khinh thường nói.

“Người tới, mời tiên hoàng đến đây!” Triệu Nhã Nhu vỗ vỗ tay, bình tĩnh nói.

Tiên hoàng? Chẳng lẽ là...

Không, điều đó không có khả năng!

Nhưng sự thật lại là tàn khốc...

Chỉ thấy một người bưng một cái khay đi lên trên tường thành, mà phía trên cái khay này đặt một cái đầu người máu chảy đầm đìa, đó là Hoàng Đế, có điều trên khuôn mặt hắn đầy vẻ kinh dị ngoài ý muốn, tựa hồ không thể tin được.

“Đệ đệ, ngươi và nàng có phải đang diễn trò không, cái này cũng quá phẫn rồi đó, mau thu hồi lại cái đầu giả này đi.” Bởi vì Diệp Lăng từng làm một sự kiện chơi đầu giả, cho nên lúc này Diệp Lam Vũ hoài nghi, mà rất nhiều người cũng hoài nghi như vậy, cũng hy vọng là như vậy, là đùa thôi...

Tuy rằng đùa thật sự là quá phẫn, nhưng ít ra cũng là đùa!!

Trong lòng mọi người đều hy vọng Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu đang đùa, đang lừa bọn họ, có điều sự tình thật sự là như vậy sao?

104. Chương 104: Lý Do (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 104: Lý do (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Không phải, cái đầu kia là thật, cũng thật sự là đầu của hoàng thượng!” Diệp Lăng lấy “kính viễn vọng” ra, nhìn cẩn thận, bước đầu xác định là thật.

Tình huống này làm cho rất nhiều người ở đây lâm vào khiếp sợ, bọn họ đã hiểu Triệu Nhã Nhu là đoạt vị, nhưng không ngờ nàng lại tâm ngoan thủ lạt như vậy, trực tiếp giết Hoàng Đế.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, có lẽ đây là lựa chọn chính xác nhất, nếu đã muốn đoạt vị thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần giết Hoàng Đế, tốt nhất là trực tiếp giết ngay, không cần kéo dài thời gian như một số người...

Có điều như vậy lại làm cho rất nhiều người ở đây rất khó tiếp thụ, cái này cũng quá đột ngột, mới đây Hoàng Đế còn đứng nói chuyện mà giờ đây đã mình một nơi đầu một nẻo!

“Vì sao ngươi giết Hoàng Thượng, hắn là phụ thân của ngươi, cho dù ngươi muốn làm Hoàng Đế cũng không cần giết hắn chứ!” Diệp Thành Thiên bị phần rống giận, giao tình của hắn và Hoàng Đế cũng không phải đơn giản chỉ là quân thần, càng nhiều hơn là huynh đệ bằng hữu.

Cũng vì vậy mà khi này hắn hoàn toàn không có ý niệm là Hoàng Đế hạ độc hại mình.

“Bởi vì hần nói, nếu ta muốn làm nữ hoàng thì trừ phi hần chết! Bây giờ hần đã chính có nghĩa là đã đồng ý truyền ngôi cho ta.” Triệu Nhã Nhu cười nói, nụ cười làm mọi người cảm thấy đáng sợ.

Đã chết chẳng khác nào đáp ứng, có thể hiểu như vậy sao?

Có điều lúc này lại có người cho là đúng, mà hần không phải ai khác, chính là Diệp Lăng.

“Đúng vậy, nếu nói như thế thì người là Hoàng Đế mới rồi. Hoàng Thượng cũng không nên nói như vậy nha, đáng lẽ hần phải nói là có chết cũng không truyền ngôi cho người chứ!”

“Không đúng, vì sao Hoàng Thượng lại nói với người như vậy, chẳng lẽ người đang ép vị, mưu đồ soán ngôi?” Tựa hồ đến tận bây giờ Diệp Lăng mới phát hiện ra vấn đề này.

“...”

Toàn trường lại trầm tĩnh. Phản ứng của người này cũng quá chậm chạp đi, đây là chuyện rõ ràng rồi còn suy nghĩ cái gì nữa.

“Rất cuộc giống như người mới khỏe, đôi khi người thông minh hơn bất cứ ai, có thể nhìn thấy thứ mà không ai thấy được, lại đôi khi người trì độn đến vậy, vấn đề mà ngay cả đám ngu ngốc cũng có thể nhìn ra, người lại không kịp phản ứng!” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, nàng cũng có chút bất đắc dĩ.

“Ta hiểu rồi, vì vậy người mới hạ Thất Nhật Tuyệt mà không phải thứ độc khác làm người ta chết ngay là vì người muốn chúng ta quy thuận người!” Diệp Lăng nói.

“Cái này... Chúng ta cũng đã vừa thảo luận qua rồi, không cần người hiểu làm gì...” Triệu Nhã Nhu nói.

“Phải không? Thảo luận qua rồi à? Vậy kết quả đâu?”

“Kết quả, bây giờ chính là lúc nhìn xem kết quả. Các người cũng nên nhìn rõ thế cục một chút, bây giờ ta đã khống chế toàn bộ Hoàng Thành, đương nhiên kể cả hoàng cung này nữa. Cái này còn phải cảm tạ các người đã để cho ta chấp chương quyền lớn như vậy. Bây giờ chuyện ta trở thành nữ hoàng đã không thể thay đổi được rồi, các người có thể lựa chọn quy thuận ta, hoặc là chết!” Triệu Nhã Nhu nhìn xuống toàn bộ quảng trường trước hoàng cung, nàng muốn nhìn xem người ở đây lựa chọn như thế nào.

“Có phải chỉ cần quy thuận người là có thể không chết, có thể giống như trước đây?” Diệp Lăng hỏi.

“Đúng vậy, chỉ cần quy thuận với ta, ta cam đoan hết thấy đều giống như trước đây!” Triệu Nhã Nhu gật đầu nói, nhìn về phía những người ở bên dưới, nàng muốn nhìn xem đáp án của mọi người. Thúc thời lựa chọn quy thuận? Hay là lựa chọn tử vong chứng tỏ tấm lòng trung?

Lúc này rất nhiều người đã thầm chọn quy thuận, bất quá phải đợi có người mở đầu đã, như vậy mình sẽ không trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, những quan viên quý tộc cáo già kia đều hiểu được điểm này nên bọn họ đang chờ đợi mà không phải lập tức tỏ thái độ! Nhưng lại có một người trong nháy mắt tỏ thái độ ngay, mà hần là Diệp Lăng.

“Ta chọn quy thuận!” Diệp Lăng trực tiếp lựa chọn, cái này làm tất cả mọi người há hốc mồm, nhất là Triệu Nhã Nhu, nàng căn bản không có tính đến việc Diệp Lăng quy thuận mình!

Cũng không phải nàng cảm thấy Diệp Lăng không trọng yếu, mà cảm thấy điều này thật không thể, Diệp gia không có khả năng đồng ý, ít nhất hệ phái của Diệp Thành Thiên chắc hẳn là sẽ không đồng ý, lại càng không đơn giản như vậy!

“Tiểu vương bát đản, sao người lại không có chí khí như vậy, đơn giản như vậy đã quy thuận rồi! Các vị, xin lỗi, hần lại vờ ngớ ngẩn, mọi người cứ tiếp tục, không cần để ý đến hần!” Long An Kỳ gõ đầu Diệp Lăng, nàng cảm thấy Diệp Lăng lại mơ mơ hồ hồ rồi.

“Lão mẹ, ta không có vờ ngớ ngẩn nha, bây giờ quyết định chính xác nhất là quy thuận, nếu không chỉ có đường chết mà thôi!” Diệp Lăng lắc đầu, không chút sợ hãi nói.

“Chúng ta nhiều người như vậy, cùng lắm thì liều mạng với bọn hần!” Long An Kỳ hào hùng vạm vỡ nói.

“Liều mạng không được, chúng ta trúng độc rồi... Ta biết, các người sẽ nói vừa rồi các người có người còn không trúng độc, còn có cơ hội!” Diệp Lăng nói, đúng như lời hấn, vì vừa rồi phát hiện sớm nên có rất nhiều người của Diệp gia chưa đựng đũa nên cũng chưa ăn gì, càng khỏi phải nói đến trúng độc.

Nói một cách đơn giản hơn, trong đám cao thủ của Diệp gia, thiếu có đến tám phần không trúng độc, trong đó có cả Diệp Dục, lão nhân mà, già rồi, nên động đũa hơi chậm một chút.

“Vô dụng thôi! Ta căn bản không có để cái độc này ở trong lòng, đồ chơi này nếu ta đã ném qua thì ta sẽ có biện pháp giải độc!” Diệp Lăng khoát tay nói.

“Người có biện pháp giải độc? Vừa rồi không phải chính người nói chỉ có người hạ độc mới có thể giải độc sao?” Diệp Lam Vũ nghi hoặc hỏi.

“Ta chỉ nói là tình huống thông thường, không phải nói là tất cả tình huống.” Diệp Lăng xua tay nói.

“Người có biện pháp giải độc?” Những lời này cũng không phải người gần hấn hỏi, mà là Triệu Nhã Nhu ở xa xa kia.

“Có là có, bắt quá bây giờ cũng bó tay, vì bây giờ ta không dùng được giới chỉ của ta, nguyên tố ma pháp ở gần đây đều bị người phong kín cả rồi, cho nên nói, cho dù toàn bộ chúng ta không trúng độc cũng không thể dùng dấu khí hay ma pháp được!” Diệp Lăng nhìn Triệu Nhã Nhu, bình tĩnh nói.

“Đúng vậy! Khi người không khốc thì sự khôn khéo của người làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn. Đương nhiên ta sẽ không đơn giản chỉ sử dụng độc như vậy, tất nhiên sẽ có phương án thứ hai, thậm chí phương án thứ ba! Cấm ma trận ở gần đây đã bị mở ra, bây giờ các người bất quá chỉ là một đám người bình thường, mặc cho ta xâm lược!” Triệu Nhã Nhu lạnh lùng nói.

Trên quảng trường quả thật có rất nhiều cao thủ, cho dù vây quanh bọn họ cũng vẫn rất khó đối phó, nhưng nếu những cao thủ này đã ở trong phạm vi của cấm ma trận, vậy thì chẳng khác nào thịt bò lên thớt gỗ vậy.

Lúc này sắc mặt của Diệp Thành Thiên đã tái lại, hấn biết cấm ma trận này, thứ này thiết trí để phòng ngừa có người tiến vào hoàng cung, hấn cũng biết uy lực và phạm vi của nó!

“Diệp Lăng, làm sao người có thể phát hiện được?” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, hỏi một câu.

“Ta vốn muốn dùng pháo, thừa dịp người chưa chuẩn bị bắn bay người!” Diệp Lăng thành thật trả lời, đồng thời còn có một chút bất đắc dĩ và đáng tiếc.

Lúc này toàn trường lại trầm mặc, mọi người nhìn nhìn Diệp Lăng, đột nhiên phát hiện hấn quả thực đáng sợ, vì hấn hoàn toàn không có để ý đến ý nghĩ người khác, hấn chỉ dựa theo ý mình mà hành sự thôi.

Nếu nói, lúc này không có sự tồn tại của cấm ma trận thì chắc Triệu Nhã Nhu đã trở về với cát bụi rồi!

105. Chương 105: Biến Số (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 105: Biến số (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Người thật là một nhân tố không ổn định, không theo lẽ thường gì cả!” Triệu Nhã Nhu trầm mặc một hồi, nàng nghĩ mà có chút sợ, vừa rồi quả thật mình không chút phòng bị, nếu Diệp Lăng không nói lời nào cứ như vậy mà công kích thì nàng sẽ lâm vào nguy hiểm ngay.

Mà kỳ thật nàng cũng hiểu được điểm này, nên vì điểm này nàng mới trực tiếp giết Hoàng Đế!

“Cũng vì thế nên cho dù người có quy thuận ta thì ta cũng sẽ giết người! Cũng vì thế mà Diệp gia các người cũng chỉ có thể chôn theo mà thôi. Ta sẽ không giữ quả bom nguy hiểm như vậy ở bên người!” Triệu Nhã Nhu cũng rất rõ ràng nói, mặc kệ là vì tư nhân ân oán hay là củng cố đế vị.

“Vì sao? Người làm Hoàng Đế thì kẻ người, liên quan gì đến ta?” Diệp Lăng có chút không rõ, hình như mình đâu có gây trở ngại đến Triệu Nhã Nhu.

“Chẳng lẽ người không ngại?” Triệu Nhã Nhu có chút ngoài ý muốn hỏi.

“Để ý cái gì, Hoàng Đế ai làm mà chẳng giống như, chỉ cần có thể cần chính liêm minh, yêu dân như con thì mặc kệ người có phải biến thái hay không, có phải mưu quyền đoạt vị hay không đều là Hoàng Đế tốt! Mà đã làm Hoàng Đế thì phải có giác ngộ sẽ bị giết, dù là người cũng vậy!” Diệp Lăng bình tĩnh nói.

Tuy lời này có điểm tàn khốc, bất quá nó lại là một sự thực không thể tranh cãi, đối với bình dân, đối với quý tộc, thậm chí là đại thần, chỉ cần Hoàng Đế là một Hoàng Đế tốt thì cho dù tính cách hắn như thế nào đi nữa, ngôi vị này của hắn sẽ vẫn vững vàng, không ai dòm ngó đến. Cho dù nhất thời không thể tiếp thụ, một lúc sau cũng dần dà chấp nhận sự thật!

“Vậy vì sao lúc trước người còn phản đối, nếu không phải người thì làm gì có chuyện ngày hôm nay!” Triệu Nhã Nhu cắn răng nhìn Diệp Lăng.

“Ta phản đối là thật, nhưng lời của ta các người sẽ nghe sao?” Diệp Lăng vô tình hỏi.

Không! Tin rằng ở đây sẽ có 99% người trả lời như vậy!

“Ta có! Ta để ý!” Triệu Nhã Nhu tiếp tục cắn răng nói: “Tuy người rất ngu ngốc, nhưng lời người lúc nào cũng chính xác. Bởi vậy sớm hay muộn cũng vì những lời của người mà làm cho quyền thừa kế của ta biến mất, cho nên ta sẽ không để loại chuyện như vậy phát sinh! Ta muốn chuẩn bị sẵn sàng trước thời điểm đó, biện pháp tốt nhất chính là trực tiếp đoạt lấy ngôi Hoàng Đế, không tiếc trả giá!”

“Trên thực tế người quả thật rất khủng bố, chỉ vì như vậy liền giết cha đoạt vị! Lúc trước ta đã cảm thấy người là một tai họa rồi, biết sớm hay muộn gì người cũng sẽ làm ra chuyện khủng bố như thế. Có điều ta không ngờ rằng động tác của người lại nhanh đến vậy.” Diệp Lăng cảm thán nói, chuyện này hắn cũng nghĩ tới rồi, nhưng hắn lại nghĩ rằng đây là chuyện của vài chục năm sau.

“Vì sao người khẳng định ta là người như vậy, chỉ vì ta trả lời mấy câu hỏi của người sao? Những câu hỏi này của người rất cuộc là dạng câu hỏi gì?” Triệu Nhã Nhu lập tức hỏi, nàng vẫn canh cánh trong lòng chuyện này.

Diệp Lăng nhìn Triệu Nhã Nhu một chút, sau đó chậm rãi nói: “Những câu hỏi này là trắc nghiệm về phản tâm lý học, có lẽ các người nghe không hiểu đâu, các người chỉ cần biết người trả lời được càng nhiều chứng tỏ tâm lý người đó càng biến thái!! Người lại trả lời hết toàn bộ, cái này chắc ta cũng không cần giải thích chứ nhỉ.”

“Hóa ra là như vậy, chẳng trách ta và tiểu Thất không trả lời người lại bảo tốt lắm, ta còn tưởng rằng người đang cười chúng ta!” Diệp Lam Vũ nói.

“Tốt lắm, không thể tưởng được chỉ vài câu hỏi đã làm ta phí công diễn kịch mười mấy năm qua, ta giả làm bảo bối ngoan mười mấy năm lại bị người phá hư một cách đơn giản như vậy!” Triệu Nhã Nhu cười nói, mà nụ cười này thực phức tạp, không biết nên hình dung như thế nào nữa.

“Thôi đột nói chuyện phiếm này đến đây là nghỉ, nếu ai muốn quy thuận ta thì bước vào hoàng cung, sẽ có người chiêu đãi các người! Mà những ai muốn chết thì cứ ở lại ngoài này, cũng sẽ có người chiêu đãi!” Triệu Nhã Nhu phát hiện mình với Diệp Lăng nói chuyện phiếm hơi nhiều, lập tức chuyển nhập chuyện chính.

“Khoan khoan, ta còn muốn biết rõ một chuyện!” Diệp Lăng lại không muốn cứ như vậy để Triệu Nhã Nhu tiến hành chính sự.

“Người còn muốn biết rõ chuyện gì?” Triệu Nhã Nhu cau mày nhìn Diệp Lăng, có điều kỳ quái là nàng không có cự tuyệt hắn.

“Ta muốn biết là đột thám báo dị động kia có phải là người an bài hay không?” Diệp Lăng hỏi một câu rất kỳ quái, làm cho không ai có thể liên tưởng đến chuyện này thì liên quan gì đến Triệu Nhã Nhu.

“Đúng vậy! Chính là ta an bài, cũng chính ta lộ ra tin tức về những người này cho các người!” Triệu Nhã Nhu gật đầu, nói ra một chuyện làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

“Vì sao người phải làm như vậy?” Có người hỏi, mà người trả lời vấn đề này không phải Triệu Nhã Nhu mà là Diệp Lăng.

“Rất đơn giản! Nàng muốn chế tạo ra nguy cơ để tiện bề sử dụng nguy cơ này mà đoạt quyền khống chế, khống chế binh mã của Hoàng Thành và hoàng cung, vì thế mới có cục diện hôm nay!” Diệp Lăng trả lời.

“Không có khả năng, nếu là vậy, sao nàng có thể khẳng định mình có thể đoạt được quyền lợi, đoạt được quyền khống chế binh mã?” Có con tin nghi hoặc hỏi.

Quả thật lần gọn sóng chi tranh này Triệu Nhã Nhu thật sự là thắng hiểm, bất luận kẻ nào cũng có thể thắng được, tỷ lệ rất thấp!

“Nàng không thể khẳng định, nhưng tin rằng nàng sẽ có những kế hoạch khác nữa, hơn nữa đổ một lần nàng cũng không có chịu thiệt gì, vì sao lại không thử một chút?” Diệp Lăng thoải mái nói, thật giống như nói chuyện phiếm ở nhà vậy.

“Diệp Lăng, ta thật sự có điểm tiếc khi phải giết người, người luôn làm cho ta kinh hãi không ngừng. Có điều bây giờ ta không thích chần chừ thêm nữa, người nói cho ta biết ta nên đối đãi với người ra sao giờ?!” Triệu Nhã Nhu trở nên thực ôn nhu, giống như đang thương lượng với Diệp Lăng vậy. Chẳng qua bây giờ không ai cảm thấy sự ôn nhu của nàng cả, đến kẻ mù cũng có thể nhìn thấy sự lãnh khốc vô tình đằng sau sự ôn nhu này!

“Người thả ta ra đi! Người muốn Diệp gia chúng ta biến mất cũng được, ta sẽ đem tất cả tài sản Diệp gia có giao cho người, vừa lúc bại một lần sạch trơn!” Diệp Lăng cũng không biết mình đang nói những lời thật hoang đường, trực tiếp bảo đối phương thả mình.

“Bại gia tử nhà người, nếu mỗi ngày người cứ bại gia mà mặc kệ đời thì thật tốt rồi, ta có thể cho người làm bại gia tử cả đời, có điều người là người của Diệp gia, lại còn là vị hôn phu của đệ Thất công chúa, nhất định sẽ nhúng tay vào, cho dù người không muốn cũng vậy!” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, vẫn ôn nhu như vậy, tựa hồ nàng rất không nỡ làm vậy. “Mà giết người nhất định phải thu phục Diệp gia, nếu không ta sẽ rất phiền toái!”

“Người cho là, người giết chúng ta sẽ làm cho Diệp gia biến mất sao? Người cảm thấy phiền toái có thể biến mất sao?” Diệp Thành Thiên hừ lạnh nói.

“Diệp gia đương nhiên sẽ không biến mất, ta khờ dại đến mức đó sao? Chẳng qua đến lúc đó, người tác chủ Diệp gia chưa chắc sẽ báo thù cho các người nha!” Triệu Nhã Nhu cười nói.

“...”

Sắc mặt đám người Diệp Thành Thiên trở nên rất khó coi, vừa rồi bọn họ còn chưa nghĩ đến vấn đề này, Triệu Nhã Nhu cũng không phải muốn đối phó cả Diệp gia mà chỉ đối phó một cái hệ phái này của bọn họ thôi.

Trong Diệp gia có rất nhiều hệ phái, chỉ cần phe phái này bị giết, phe phái khác sẽ trở thành dòng chính, mà nếu phe phái này không quan tâm, thậm chí có tham dự vào chuyện này thì kết quả đương nhiên không giải quyết được cái gì.

Đạo lý này giống như Triệu Nhã Nhu đoạt vị vậy, chỉ đổi một cái Hoàng Đế mà thôi!

106. Chương 106: Biến Số (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 106: Biến số (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Ngày hôm nay không chỉ có Tường Không Đế Quốc phải đổi “trời”, mà Diệp gia cũng vậy. Không chỉ Diệp gia, phàm là những tâm phúc của Hoàng Đế đời trước đều bị giết chết và thay thế cả!

Bởi vậy, những người ở đây có một phần lớn là chắc chắn phải chết, cho dù quy thuận cũng vậy!

“Bà béo, người qua bên kia đi!” Diệp Lăng nói với Chân Tiểu Yên, ở đây, người duy nhất bị phớt lờ đi chỉ có Chân Tiểu Yên, nàng không có chút quan hệ đến chính trị, chỉ cần nàng qua bên kia sẽ tuyệt đối an toàn.

“Ừ!” Chân Tiểu Yên lên tiếng, sau đó bước vài bước, rất nhanh liền ngừng lại, quay đầu nhìn Diệp Lăng: “Người không đi cùng ta sao?”

“Ta đi sẽ chết nhanh hơn thôi, người đi đi, người không cần phải... ở lại theo chúng ta!” Diệp Lăng cười nói.

“Vậy ta sẽ không đi, ta muốn ở cùng người!” Chân Tiểu Yên lại bước về, đứng bên cạnh Diệp Lăng.

Diệp Lăng vỗ vỗ đầu Chân Tiểu Yên, sau đó nhẹ nhàng nói: “Mụ béo ngốc, người đi theo ta chỉ có chết uống mà thôi, tội tình chi? Mau tới kia đi!”

Chân Tiểu Yên lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Không cần! Ta đã đáp ứng nấu cơm cho người cả đời rồi, người đi thiên đường ta cũng phải theo, nếu không sao có thể nấu cơm cho người được.”

“...”

Nghe được lời Chân Tiểu Yên nói, rất nhiều người đều có chung một loại cảm xúc - Diệp Lăng thật sự hạnh phúc, có thể tìm được một “đầu bếp” tốt như vậy, vì nấu cơm cho hắn mà ngay cả thiên đường cũng đi theo!

“Người bị ngốc à, đã chết rồi thì cần gì ăn cơm!” Diệp Lăng có chút vô lực nói.

“Làm sao người biết chết rồi không cần ăn cơm, có lẽ cần thì sao, cho nên người không cần nghĩ đuổi ta qua bên kia!” Chân Tiểu Yên rất kiên quyết nói.

“Tùy người, người ở đây cũng tốt, nhớ rõ vật trước kia ta đưa cho người đấy.” Diệp Lăng cũng không kiên trì nữa, nói xong lời này hắn liền quan sát bốn phía, cố gắng tìm sơ hở!

Cái gì vậy? Chân Tiểu Yên cũng muốn hỏi, bất quá nhìn thấy hình như Diệp Lăng đang suy nghĩ cái gì đó nên cũng không có quấy rầy.

Lúc này người trên quảng trường càng ngày càng ít, theo người đầu tiên tiến vào hoàng cung, nơi này như lũ tràn đê, dòng người cứ như vậy mà mãnh liệt lao vào hoàng cung. Đám người kia, vĩnh viễn là những kẻ thức thời nhất, nếu không bọn họ sẽ không thể đứng ở đây!

Trên thực tế, Triệu Nhã Nhu trực tiếp giết Hoàng Đế cũng làm cho bọn họ dễ quyết định hơn, Hoàng Đế cũng đã chết rồi, bây giờ rõ ràng Triệu Nhã Nhu đã nắm giữ quyền sinh sát trong tay, không chọn nàng thì chọn ai?

“Diệp Lăng! Ta biết người sẽ không chết một cách đơn giản như vậy, người phải nhớ kỹ người còn nợ ta đấy!” Sa Lan đi đến bên cạnh Diệp Lăng nói một câu xong liền đi vào hoàng cung. Từ đầu đến cuối Diệp Lăng thủy chung không có để ý đến nàng, chỉ cúi đầu suy nghĩ cái gì đó.

“Tốt lắm, chỉ còn lại các người, lại cho các người thêm ba phút, nếu thật sự không đi thì ta sẽ cho các người gặp người mà các người trung tâm - phụ hoàng!” Triệu Nhã Nhu nói, mà ánh mắt vẫn lưu ý Diệp Lăng, bởi nàng biết, nếu bây giờ có thể xảy ra biến thì nhất định chỉ có Diệp Lăng.

“Ta muốn đến đó, người cảm thấy có khả năng không?” Lúc này đột nhiên Diệp Dực cười nói.

“Có thể, chẳng qua nếu người có bản lãnh!” Triệu Nhã Nhu phát tay, cung tiễn thủ, đao phủ bắt đầu đi về phía mọi người.

Những binh lính này đương nhiên có thể đi vào cấm ma trận, khi bọn họ không có đầu khí và ma pháp có lẽ còn lợi hại hơn một ít cao thủ nữa. Mà nhiều binh lính như vậy, nếu muốn giết những người ở đây hẳn là dễ như trở bàn tay.

Trên thực tế, những binh lính này cho dù là giết sạch những người lúc này còn đủ nữa chứ đừng nói bây giờ chỉ có hơn mười người!

Người của Diệp gia rất nhanh kết thành một cái trận hình vuông, tất cả những người lưu lại cũng nhập trận, muốn xông ra ngoài...

Tuy không có ma pháp và đầu khí nhưng bọn họ vẫn là cao thủ, vẫn có khả năng tiến hành một hồi chém giết, không ai muốn bó tay chịu chết như vậy! Bọn lính chậm rãi tới gần, người của Diệp gia và những kẻ còn sót lại cũng chờ đợi, chuẩn bị...

“Diệp Lăng, người mau vào đây, người đang làm cái gì vậy?” Tiếng kêu sợ hãi của Chân Tiểu Yên cũng làm mọi người chú ý tới Diệp Lăng vẫn còn đang đứng ở bên ngoài.

“Đệ đệ!” Diệp Lam Vũ bất chấp tất cả, trực tiếp lao ra ngoài, chạy đến bên cạnh Diệp Lăng muốn kéo hắn về.

Có điều Diệp Lăng vẫn không chút di động, cho dù Diệp Lam Vũ sử dụng toàn bộ khí lực cũng không thể làm hắn nhúc nhích! Hắn làm sao vậy?

Lúc này tầm mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Diệp Lăng, không rõ hắn muốn làm cái gì, mà ai cũng thực khẩn trương, đơn giản là lần khác thường này của Diệp Lăng có lẽ là một chuyển cơ.

Ai cũng biết Diệp Lăng có một tật xấu là có thể làm ra những chuyện mà người ta không tưởng được, có thể phá vỡ tử cục này!

Nhưng mà cũng có người cho rằng, có lẽ Diệp Lăng vẫn vẹn là ngẩn người, không phải lần đầu hắn có hành vi như vậy! Là sinh hay tử? Cái này muốn nhìn biểu hiện của Diệp Lăng.

“Ta đang suy nghĩ một chuyện!” Diệp Lăng mở miệng nói.

“Bây giờ người còn nghĩ cái gì? Mau trở vào cùng ta.” Diệp Lam Vũ tiếp tục cố gắng lôi kéo Diệp Lăng.

Diệp Lăng vươn tay bắt lấy tay Diệp Lam Vũ, sau đó chậm rãi xoay người: “Ta đang nghĩ xem, nếu ta không thể sử dụng ma pháp nguyên tố thì bọn họ cũng giống ta đúng không?” Diệp Lăng chỉ vào đám binh lính đang tiến đến.

Những lời này không biết hắn đang hỏi ai, có lẽ là Diệp Lam Vũ, có lẽ là Diệp Thành Thiên, cũng có lẽ là Triệu Nhã Nhu!

“Đây là đương nhiên, đây là cấm ma trận, tất cả mọi người đều không thể sử dụng ma pháp nguyên tố!” Diệp Lam Vũ tức giận nói. “Người là luyện kim thiên tài, đừng bảo ngay cả cái này cũng không biết chứ.”

“Ta biết! Cấm ma trận là lợi dụng kết giới để cách ly ma pháp nguyên tố, cần luyện kim trận vô cùng phức tạp, hơn nữa cần năng lượng cường đại duy trì, phạm vi càng lớn thì trình độ phức tạp và năng lượng cũng tăng theo. Cấm ma trận từ cửa hoàng cung, phạm vi từ tòa nhà hình tháp bên này, đến chỗ kia, chỗ kia... Tổng cộng là mười vạn mét vuông, tiêu hao năng lượng thật lớn, rất ít khi khởi động, trừ phi có sự kiện trọng đại!”

Diệp Lăng thuộc như lòng bàn tay, nói ra hết thấy những gì của cấm ma trận này, bất quá điều này cũng không làm người khác cảm thấy ngoài ý muốn, cái này ai cũng biết.

“Nói cách khác, tất cả những ai trong phạm vi này đều không thể sử dụng ma pháp nguyên tố, đều là một người bình thường!” Diệp Lăng cười nói. “Cái này thực công bình, ít nhất đối với ta mà nói, nó quả thật là công bình!!”

“Công bình cái gì? Bây giờ người không thể sử dụng luyện kim vũ khí, người còn có thể làm gì? Cũng không thể chiến đấu bằng tay không a.” Triệu Nhã Nhu khinh miệt nói.

“Góm, đứng một bên xem đi!” Hai tay Diệp Lăng đan vào nhau, sau đó giãn ra, vịn người về phía trước cho thoải mái, sau đó bước về phía đám binh lính kia.

107. Chương 107: Biến Số (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 107: Biến số (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Đệ đệ...”

“Diệp Lăng!”

“Tiểu Lăng!”

Những người quan tâm Diệp Lăng bắt đầu khản trương hô, nhìn Diệp Lăng cứ như vậy mà đi đến làm bọn họ rất giận mình, bắt đầu rối loạn trận tuyến, đều muốn tiến lên bảo hộ Diệp Lăng.

Diệp Lăng lại lắc lắc tay nói: “Các người cứ yên tâm nhìn đi, ta không có việc gì! Đáng tiếc vũ khí của ta đều để trong giới chỉ, nếu không bọn họ sẽ chết thật sự rất thảm, về sau nhất định phải học những người hay ra vẻ lãnh khốc, lưng đao xách kiếm...”

Rất nhanh, dưới ánh mắt hoài nghi và nghi hoặc của mọi người, Diệp Lăng đi đến trước mặt những binh lính này, chỉ còn cách bọn hắn chừng một thước, đám binh lính kia chỉ cần sử dụng trường thương, đao kiếm trong tay chém tới là có thể trúng hắn rồi. Có điều đám lính này chỉ vây quanh hắn lại, không ai dám ra tay!

“Còn thất thần cái gì, giết hắn cho ta!” Triệu Nhã Nhu đánh vỡ cục diện bế tắc, làm đám lính không dám ra tay kia lại đồng loạt xuất thủ!

Vào giờ khắc này, tất cả mọi người đều nhìn thấy đao, kiếm, trường thương, búa vân vân theo bốn phương tám hướng đánh về phía Diệp Lăng, từng chút một tiếp cận...

Những người quan tâm Diệp Lăng lúc này đều quặng đầu cả tim gan. “Không cần!”

Người rốt cuộc muốn chết, có điều sao ta lại cảm thấy người sẽ không dễ dàng chết đi như vậy? Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng đang bị bao phủ trong đám vũ khí kia.

Dưới tình huống như vậy, một người không có ma pháp và đấu khí, trong nhận thức của những người ở thế giới này, căn bản không có khả năng thoát khỏi, chỉ có thể trở thành một đồng thịt vụn! Vì sao người phải làm như vậy? Vì sao phải đi chịu chết? Chẳng lẽ người muốn dùng cái chết của mình để cứu vãn chúng ta sao?

Có lẽ với một người biến thái như Triệu Nhã Nghiệt, sau khi người chết nàng sẽ không giết tuyệt Diệp gia, đương nhiên cũng chưa chắc, nhưng dù sao cũng có hi vọng!

Có điều, sự tình không phải như vậy, trước mắt bọn họ xuất hiện một hình ảnh quả thực bất khả tư nghị, một hình ảnh làm bọn họ cả đời cũng không thể lý giải được!

“Phanh phanh, bịch bịch, ba ba ba...”

Những vũ khí hướng tới phía Diệp Lăng, sau một lát đều phóng lên bầu trời, sau đó rơi rụng xuống mặt đất, nhìn như thiên nữ tán hoa vậy! Mà đám binh lính vây quanh Diệp Lăng kia toàn bộ bay ngược về phía sau.

Mà khi bọn hắn ngã xuống, một thân ảnh đứng ngay trung tâm của vòng tròn này, cầm một thanh trường thương, cứ lẳng lặng đứng thẳng tắp ở kia! Mà đạo thân ảnh này không phải Diệp Lăng thì là ai? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu, vì sao lại xuất hiện chuyện kỳ quái như vậy, vì sao những vũ khí này lại bay lên, vì sao những người bên cạnh Diệp Lăng đều bị ngã xuống?

“Tỷ, ba, mẹ, các người cứ đứng yên đằng kia đi, ta sẽ giết chết toàn bộ bọn hần!” Diệp Lăng nâng trường thương lên, tuyên bố với những người ở phía trước: “Cho các người hai con đường, hoặc là tự động biến mất, hoặc là... chết!”

“Ha ha, thật sự là truyện cười, người cho rằng bằng một mình người có thể giết sạch mấy ngàn binh lính bọn ta sao?” Những binh lính ở phía trước Diệp Lăng còn chưa biết chuyện gì xảy ra bắt đầu nở nụ cười.

“Có thể! Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!” Diệp Lăng nhẹ nhàng nói một câu, sau đó đâm ra một thương, một người liền ngã xuống.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn thấy động tác của Diệp Lăng, tuy không thể sử dụng đấu khí ma pháp, nhưng nhân lực vẫn còn, có điều bọn hần tựa hồ có điểm không thể tin vào hai mắt của mình.

Một thương kia như một đạo thiểm điện đâm trúng ngay cổ họng của người nọ, cũng sử dụng tốc độ không kém ra chiêu thu hồi lại, thật giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Điều này nếu đặt vào tình huống bình thường, khi bọn hần có đấu khí thì bọn hần tự hỏi mình cũng có thể làm được, nhưng lúc này thì quả thật là nằm mơ.

Luyện kim thuật sĩ, đúng rồi, luyện kim thuật sĩ! Từng có một cái luyện kim thuật sĩ khác loại, dùng luyện kim thuật tu luyện khí lực bản thân, lấy lực lượng của thân thể đánh bại một đầu rồng. Chẳng lẽ tiểu tử này cũng tu hành theo đường này? Đúng vậy, nhất định là như vậy!

Mà tiếp theo, khi bọn họ nhìn thấy một ít hiện tượng không thể giải thích được thì đành phải miễn cưỡng dùng luyện kim thuật để biện minh vào, ít nhất như vậy còn “có lý”. “Giết, giết tiểu tử này cho ta!” Nhìn thấy đồng bọn mình bị giết, đám binh lính kia bắt đầu đỏ mắt, quơ vũ khí, kết trận công kích về phía Diệp Lăng, thế công ào ào như thủy triều.

Lúc này Diệp Lăng đang triển lãm cho mọi người thấy, hóa ra thương còn có thể sử dụng như vậy, hần phát huy ra tất cả những gì cực hạn của thương pháp, các loại phương pháp công kích, phong ngự đều xuất hiện trong tay hần. Xuất thần nhập hóa, chỉ có thể dùng từ này giải thích!

“Thành Thiên, tôn tử bảo bối của ta, cũng là đứa con của người, hần học được cái này khi nào?” Diệp Dục ngờ ngác hỏi.

“Không biết, cái này quá thần kỳ, cho dù là một thể hệ thương vương cũng không thể làm được như hần!” Diệp Thành Thiên lắc đầu. “Lam Vũ, người cả ngày ở cùng một chỗ với đệ đệ, người có biết không?”

“Không biết, hần ngoại trừ chơi chính là ăn, nếu không thì vọc luyện kim thuật! Chưa từng thấy hần múa đao lộng kiếm bao giờ.” Diệp Lam Vũ lắc lắc đầu, nàng cũng đang hoài nghi việc này, cái này thì không phải nhất thời nửa khắc có thể luyện thành, rốt cuộc là hần luyện vào khi nào.

Mỗi một thương của Diệp Lăng trong mắt mọi người đều giống như hồn nhiên thiên thành (tự nhiên mà thành), mà mỗi một thương của hần cũng thực tàn khốc lấy đi tánh mạng một người, số binh lính ngã xuống ngày càng nhiều.

Mà những binh lính này cũng không lùi lại, ngược lại ngày càng nhiều, áp lực của Diệp Lăng cũng ngày càng lớn, mắt thấy phòng tuyến của hần sắp bị đột phá rồi.

Lúc này, người của Diệp gia lo lắng, người bên Triệu Nhã Nhu lại hưng phấn, tựa hồ đã nhìn thấy thắng lợi vậy!

Có điều biến hóa trong sân vẫn còn tiếp tục...

Diệp Lăng phóng cao lên không, sau đó đâm một thương về phía đám người dưới mặt đất...

“Oanh!”

Một đợt khí bạo mãnh liệt đánh bay tất cả những binh lính gần đó.

“Cái này, sao có thể như thế được? Rõ ràng không thể sử dụng đấu khí, vì sao công kích của hắn lại có thể bộc phát ra lực lượng lớn như vậy?”

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều sợ ngây ra, bọn họ không thể tin được, thử vận chuyển đấu khí nhưng phát hiện vẫn không thể sử dụng! Rốt cuộc đây là loại lực lượng gì? Hình như luyện kim thuật đã không thể giải thích được nữa rồi.”

“Ngao ô....”

Diệp Lăng ngửa mặt lên trời thét dài, như ác lang tiến vào đàn dê vậy, đúng, đám binh lính lúc này chính là một đàn dê đang đợi làm thịt! Vì sao lại như thế?

Đừng quên, Diệp Lăng là một người có được võ lâm bảo khổ, thứ mà hắn tu luyện là nội lực, không chịu hạn chế về ma pháp nguyên tố. Nếu thế giới này không còn ma pháp nguyên tố thì vốn không có bất cứ ai mạnh hơn hắn!

Lúc này tác dụng của cấm ma trận tuy giam cầm được thực lực của đám người Diệp Dực, nhưng không cách nào giam cầm Diệp Lăng!

Mà buồn cười là đám binh lính của Triệu Nhã Nhu, sau khi tiến vào ma pháp trận cũng đã bị giam cầm. Trong mắt Diệp Lăng, bọn họ vẫn vẹn là một đám tiểu hài tử cầm vũ khí, mà hắn lại là một võ lâm cao thủ! Tình huống này tin rằng không ai có thể tưởng tượng được, cũng không thể dự đoán được!!

Rất nhanh sau đó Diệp Lăng sắp dẫn mọi người nhảy ra khỏi phạm vi cấm ma, lúc đó Triệu Nhã Nhu quả thực đau đầu rồi.

”Diệp Lăng! Nếu ngươi muốn Nhã Trúc còn sống thì lập tức thúc thủ chịu trói cho ta!! Triệu Nhã Nhu xuất ra vương bài cuối cùng, đây là quân bài cuối cùng của nàng để đề phòng loại chuyện như thế này xảy ra.

“Ngươi muốn giết ai thì giết, liên quan gì ta!” Diệp Lăng lạnh lùng trả lời, sau đó tiếp tục giết chết binh lính, sắp giết ra ngoài rồi.

“Ngươi thật sự mặc kệ sự sống chết của Nhã Trúc”. Triệu Nhã Nhu kinh dị nói.

“Ta mặc kệ nàng sống hay chết, ta làm gì biết ai tên Nhã Trúc?”

108. Chương 108: Nhã Trúc (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 108: Nhã Trúc (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Nhã Trúc, tên này hình như nghe qua rồi thì phải?” Diệp Thành Thiên nói.

“Hình như ta cũng nghe qua rồi.” Long An Kỳ đang hồi tưởng.

“Diệp Lăng! Ngươi thật sự không biết Nhã Trúc là ai chăng?” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, trên mặt tràn ngập sự ngoài ý muốn và kinh ngạc.

“Không biết, đừng làm phiền ta, sau khi chúng ta trốn ra ngoài, tốt nhất ngươi nên buông tha, nếu không hậu quả ngươi không tưởng nổi đâu!” Diệp Lăng lắc lắc đầu, trực tiếp cảnh cáo Triệu Nhã Nhu.

Mà những lời này cũng trực tiếp biểu lộ thái độ của Diệp Lăng với việc này, sau khi hắn trốn ra ngoài cũng không có ý định ngăn cản Triệu Nhã Nhu trở thành nữ hoàng, cũng không tán thành người khác đi ngăn cản. Cũng trong lúc đó, từ đầu đến cuối Diệp Lăng cũng không có buông thương ra một khắc nào.

“Hoàn Tảo Thiên Quân...”

“Diệp Lăng, người dừng tay lại trước cho ta!” Triệu Nhã Nhu nổi giận nói.

“Người cho ta là ngu ngốc à! Ta dừng tay để người của người bắt ta thành thịt vụn à?” Diệp Lăng khinh bỉ nói.

“Tất cả đều dừng tay! Lui lại!” Triệu Nhã Nhu ra lệnh, đám binh lính kia lập tức rời ra xa Diệp Lăng, cũng bảo trì một khoảng cách an toàn, mà khoảng cách này tựa hồ có chút... xa, hình như bọn hắn có điều sợ Diệp Lăng.

“Làm trò gì vậy, ta không có thời gian chơi với các người, làm nhanh cho xong chuyện đi!” Diệp Lăng thúc giục, bắt quả hãn cũng không đi lên động thủ mà đứng bất động tại chỗ.

Lúc này, tuy hãn không rõ ràng lắm Triệu Nhã Nhu muốn làm gì, nhưng nếu Triệu Nhã Nhu cho hãn thời gian nghỉ ngơi, vì sao hãn lại không nhân cơ hội này điều tức chứ.

Chiến đấu vừa rồi nói không tiêu hao nội lực là không thể, mỗi một thương đều tiêu hao nội lực, mà những pha “khí bạo” lại tiêu hao nhiều hơn nữa, bắt quả Diệp Lăng cũng tính toán, phân bổ tốt rồi.

Hơn nữa, hãn cũng tính rồi, cho dù tiêu hao sạch cũng có thể kiên trì vọt ra ngoài, sau đó có thể sử dụng luyện kim thuật thay thế. Nhưng nếu người ta đã cho mình cơ hội, vậy thì tích lũy thêm nhiều thực lực một chút, như vậy càng nắm chắc hơn.

“Người lại không biết Nhã Trúc là ai, nếu ta là nàng nhất định ta sẽ lên cắn người, ở chung một chỗ lâu như vậy lại không biết tên của nàng cơ đấy!” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, rất phức tạp nói.

“?? Ở cùng một chỗ lâu như vậy? Ai vậy, ta không biết a.” Diệp Lăng có chút mơ hồ.

“Đệ đệ ngốc, nàng có thể là ai khác nữa, không phải là...” Diệp Lam Vũ tức giận nói, không cần nói hết câu nữa, là ai còn cần phải nói sao?

Có thể ở cùng một chỗ với Diệp Lăng lâu như vậy cũng chỉ có vài người, tên lại là Nhã Trúc, không phải là...

“Diệp Lăng! Tên hỗn đản nhà người, ngay cả tên ta cũng không biết, người còn nói cái gì mà thanh mai trúc mã, còn nói cái gì mà ta rất trọng yếu trong lòng người à!” Thanh âm của Thất công chúa truyền đến, mà trong thanh âm của nàng chứa oán khí rất đậm. Đúng vậy, Triệu Nhã Trúc chính là tên của Thất công chúa!”

“..., cái này không thể trách ta được, người chưa từng nói tên của người cho ta biết...” Diệp Lăng có chút nhỏ giọng nói.

Những lời này làm cho Thất công chúa nhớ ra, hình như chính mình cũng chưa từng nói qua thì phải, từ nhỏ đến lớn không có lấy một lần... Nhưng Thất công chúa sẽ không người giận dễ dàng như vậy, nàng sử dụng đặc quyền của nữ tử: “Không nói cho người biết thì người không biết đi hỏi à!”

“Ta quên... Hóa ra tên người là Triệu Nhã Trúc à, nghe rất êm tai.” Diệp Lăng có chút ngẩn người nói.

“Nếu cảm thấy dễ nghe thì về sau gọi tên ta đi.” Thất công chúa hóa cười nói, tựa hồ không còn chút tức giận này nữa, hết giận cũng thật là nhanh.

Có lẽ cũng vì nàng tiếp xúc với Diệp Lăng rất lâu rồi, biết tính cách của hãn, biết hãn là vô tâm. Có lẽ nàng quá thương yêu Diệp Lăng, không giận hãn được!! Diệp Lăng cười cười nói: “Nhưng ta vẫn cảm thấy gọi tiểu Thất tốt hơn một chút, như vậy thân thiết hơn.”

“Tùy người, chỉ cần người thích thì gọi là gì cũng được!” Thất công chúa vẫn mỉm cười.

“Ê ê, hai người các người có thể nhìn rõ tình huống trước mắt được không, còn ở đây mà tình chàng ý thiếp. Các người không có phát giác ra tình huống của Nhã Trúc bây giờ à?” Triệu Nhã Nhu nhìn không được nhắc nhở.

Lúc này Thất công chúa bị người dẫn lên, hai tay bị gông xiềng, mà trên cổ có một thanh đao lóng lánh.

“Thả nàng!” Diệp Lăng rất đơn giản nói, đây không phải là thương lượng, cũng không phải là yêu cầu, mà là mệnh lệnh.

“Thả nàng? Người không trả giá một chút đại giới làm sao ta có thể thả nàng, tất cả mọi người đều đã chết, cũng chỉ riêng nàng còn sống, chẳng lẽ là vì tình cảm ta với nàng tốt hơn bọn hần sao?” Triệu Nhã Nhu lạnh lùng nói.

Tất cả những công chúa hoàng tử ngày hôm nay, tất cả những huynh đệ tỷ muội có nguy hại đến ngôi vị hoàng đế của nàng cũng đã bị nàng giết sạch, duy chỉ có giữ Thất công chúa lại không giết chính là phòng ngừa Diệp Lăng xuất hiện biến số như vậy, vì áp chế Diệp Lăng! Đến cuối cùng nàng vẫn cảm thấy Diệp Lăng nhất định sẽ không đơn giản bị mình bắt lấy, nhất định sẽ xuất hiện biến hóa ngoài ý muốn! Sự thật chứng minh ý tưởng này của nàng là đúng rồi!

“Hoặc thả nàng, hoặc giết nàng!” Diệp Lăng nhìn Thất công chúa, rất lạnh lùng nói.

Toàn trường ngẩn ra, Diệp Lăng nói những lời này nghĩa là sao?

“Ta nghe lầm hay là người nói sảng? Người muốn ta giết nàng?” Triệu Nhã Nhu chỉ vào Thất công chúa, hoài nghi hỏi.

Diệp Lăng trầm mặc một hồi, sau đó lãnh đạm nói: “Người không có nghe sai, ta cũng không có nói sảng, nếu người không thả nàng, vậy thì giết nàng đi! Ta biết người sẽ lấy nàng qua áp chế ta, bất quá ta sẽ không đáp ứng!”

“Vì cái gì? Chẳng lẽ nàng không chút trọng yếu với người sao? Hay là, người vì mạng sống của mình có thể buông tha nàng?” Triệu Nhã Nhu lãnh đạm hỏi. “Chúng ta quả nhiên là cùng một loại người! Vì mình, có thể lạnh lùng buông tha cho tất cả, thậm chí có thể tự tay hủy diệt.”

Là như vậy phải không? Diệp Lăng, người thật sự là người như vậy sao?

Những lời này có lẽ rất nhiều người có thể sẽ hỏi, nhưng thân là diễn viên của việc này, Thất công chúa lại không hỏi vấn đề như vậy. Tuy rằng nàng thích dây dưa ở một ít vấn đề với Diệp Lăng, thích nói hần bắt công, nhưng nàng chưa bao giờ hoài nghi tình cảm của Diệp Lăng dành cho mình. Nàng tin rằng Diệp Lăng sẽ không vì tính mạng hần mà bỏ rơi nàng!

“Nàng rất trọng yếu với ta, nếu vền vẹn chỉ đổi tánh mạng của ta với nàng, ta sẽ nguyện ý, sẽ lập tức thúc thủ chịu trời, tùy người xử trí! Nhưng, bây giờ người mà người đối phó không chỉ một mình ta, còn có thân nhân gia đình ta!” Diệp Lăng bình tĩnh nói, mà sự bình tĩnh của hắn tựa hồ cũng không phải thật sự bình tĩnh như vậy.

“Ngay cả đứa con nít đều có biết đổi một người lấy một đám người là không hợp lý! Cho nên, ta cự tuyệt!” Diệp Lăng tiếp tục nói: “Bất quá, ta phải cảnh cáo người, cho dù người đụng đến một sợi tóc của nàng thôi, ta cũng sẽ trả lại cho người gấp mười lần, nếu nàng chết, người sẽ phải chôn cùng!”

Lời Diệp Lăng càng ngày càng lạnh lẽo, cổ hàn ý kia ai cũng có thể cảm giác ra, hơn nữa giống như đao phong kích thích thân thể của mỗi người.

“Cho dù người trở thành nữ hoàng ta cũng có biện pháp giết người, người có thể trốn nhất thời, nhưng có thể trốn một đời sao?”

109. Chương 109: Nhã Trúc (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 109: Nhã Trúc (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Yên tĩnh, toàn bộ hiện trường yên tĩnh, không ai phát ra thanh âm gì. Mặc kệ là Triệu Nhã Nhu một phương hay Diệp gia một phương, thậm chí là phương trung lập, tất cả mọi người đều trầm mặc, lời nói của Diệp Lăng làm tất cả mọi người trầm mặc, suy nghĩ sâu xa.

Tất cả mọi người đều đã nhìn thấy chỗ thần kỳ của Diệp Lăng, nếu bị hấn nhó thương, vậy người nhất định là không hay ho rồi, nếu hấn muốn người phải chết, vậy tuyệt đối là có thể làm được.

Mà tựa như lời hấn vậy, trong một thời gian ngắn, người có thể phòng hấn được, vậy cả đời thì sao?

Cả đời này, thứ người phải đối mặt là tử vong bóng ma như âm hồn bất tán kia, tùy thời tùy chỗ đều có thể bị giết!! Giết hấn? Như vậy là an toàn nhất còn gì! Có điều, người làm được trước rồi tính!

Bây giờ tựa hồ như tất cả mọi người đều hiểu được, Thập Tam thiếu gia thoát nhìn cả người lẫn vật rất vô hại, hơn nữa có điểm góc ghech này tuyệt đối là một tồn tại nguy hiểm!! Điều này làm cho một số người vui mừng, còn một số người ưu sầu.

Vui mừng tự nhiên là những người quan tâm Diệp Lăng, bây giờ bọn họ đã biết Diệp Lăng cũng không phải là loại người cần người khác chiếu cố, ở thời khắc mấu chốt hấn có thể tự chiếu cố chính mình, không, phải nói là hấn còn có thể chiếu cố người khác! Ưu sầu hiển nhiên là những người muốn trở thành địch nhân với Diệp Lăng rồi...

“Vậy nếu hôm nay người chạy thoát, người có tới giết ta hay không?” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng hỏi.

“Chỉ cần người mà ta quan tâm đến không chết thì ta rảnh hay sao lại đi để ý đến người! Tranh quyền đoạt lợi, đây là cái giá phải trả, mà cả đời này lưng người phải đeo theo tội danh giết cha, đáng giá sao?” Diệp Lăng hỏi.

“Đáng giá! Người không biết được đâu! Người là một người đứng ngoài vòng danh lợi, có đôi khi thật sự hâm mộ người.”

“Thả nàng, để nàng đi đi!” Lúc này đột nhiên Triệu Nhã Nhu làm ra một cái quyết định thật bất ngờ, đó là thả Thất công chúa, vô điều kiện.

“??” Tất cả mọi người đều không hiểu được, mà Diệp Lăng tựa hồ có chút hiểu ra.

“Tiểu Thất, người trực tiếp đứng ở ngoài kia chờ ta, ta rất nhanh sẽ giết ra ngoài đó!” Diệp Lăng chỉ vào phía trước.

“Ừ!” Thất công chúa trực tiếp vận dụng ma lực bay lên, ở phía bên nàng không thuộc phạm vi cấm ma trận.

“Diệp Lăng! Ta không hiểu vì sao người chọn bên kia để đột phá, rõ ràng bên đó đều là phòng ở mà.” Lúc này Triệu Nhã Nhu bớt thời gian ra hỏi Diệp Lăng một vấn đề.

Ngay từ đầu Diệp Lăng liền chọn chỗ nhiều người nhất mà đột phá, điều này làm cho rất nhiều người cảm thấy kỳ quái, bất quá bị cái loại “dị tượng” xảy ra trên người Diệp Lăng làm cho khiếp sợ nên cũng tạm thời buông vấn đề này xuống.

“Chỗ mà người phòng thủ nhiều nhất liền nói lên đột phá từ nơi này ra ngoài là dễ dàng nhất, mà những chỗ phòng ngự bạc nhược, cho dù đào thoát ra cũng dính vào tình trạng bị bao vây, thế thì cần gì phải đột phá!” Diệp Lăng cười nhẹ nói.

“Vì sao người lại khẳng định như vậy, có khi ta cố ý dụ dỗ người thì sao!” Triệu Nhã Nhu tiếp tục hỏi.

“Vậy ta hỏi người, đây là nơi nào?” Diệp Lăng hỏi ngược lại.

“Đây là quảng trường trước hoàng cung, là nơi chắc chắn phải đi qua nếu muốn đến hoàng cung...” Triệu Nhã Nhu tựa hồ hiểu được điều gì đó.

“Biết vậy là tốt rồi! Từ nhỏ đến lớn ta qua hoàng cung bao nhiêu lần? Phóng chừng muốn đếm cũng đếm cũng được, ta sẽ không biết hoàn cảnh chung quanh nơi nào sao?” Diệp Lăng cười nói. “Cho nên, ta không biết bên kia là nơi dễ dàng đào thoát nhất sao?”

“Bây giờ người chuẩn bị muốn ngăn đón chúng ta nữa à?” Diệp Lăng chỉ vào phía trước hỏi.

“Đúng vậy, nếu các người đi rồi, lại không giữ quy tắc làm cho ta không dễ khống chế một ít thế lực thì phiền. Cho nên ta sẽ trả giá một ít đại giới để giết chết các người. Các người quả thực đều là cao thủ, bất quá các người cũng không thể chịu nổi chiến thuật biến người!” Triệu Nhã Nhu có chút bất đắc dĩ nói.

“Người vừa lên ngôi, có thể khống chế quân đội sao? Người dùng lý do gì để đối phó chúng ta?” Có người bắt đầu nghi ngờ Triệu Nhã Nhu, nếu muốn sử dụng chiến thuật biến người thì cũng cần có lý do và quyền lợi điều động.

“Người rất ngu! Nàng chỉ cần nói chúng ta làm phản, quăng cái tội danh giết Hoàng Thượng và vương tử, công chúa lên trên đầu chúng ta là có thể nhất cử lưỡng tiện!” Diệp Lăng khinh bỉ nói, đối với những âm mưu kiểu này hẳn chẳng cần tiếp xúc cũng có thể đoán được.

“Diệp Lăng, đúng là ta không nhìn lầm người, nếu người thật sự nhìn vào vấn đề gì, vĩnh viễn đều thấu triệt hơn những người khác, có điều người vẫn lười nhìn mà thôi!” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, rất phức tạp nói.

“Cái này cũng bị người phát hiện rồi! Được rồi, ta thừa nhận ta là một người điệu thấp, là một đại trí giả ngu!”

“...” Triệu Nhã Nhu trầm mặc, sau đó hạ lệnh: “Giết bọn họ!”

Không đợi bọn lính kịp phản ứng, thương của Diệp Lăng đã xuất ra, đây là một thương hắc sắc thể đã lâu, mang theo khí kinh mãnh liệt đánh bay tất cả những người ở gần đó, do đó trực tiếp phá mở một cái động tại phòng tuyến đằng trước! Diệp Lăng cũng thừa cơ hội này vọt ra ngoài, không có chút dừng lại, trốn ra khỏi khu vực cấm ma kia.

Nhưng mà lúc này những người khác vẫn bị nhốt trong quảng trường, bị người vây quanh, đang phòng ngự chống cự lại sự công kích của những binh lính gần đó! Vì sao Diệp Lăng không giúp người khác giết ra ngoài? Rất đơn giản, làm như thế này thì dễ hơn! Chỉ thấy Diệp Lăng lập tức lấy ra vài cái vật nhỏ trong giới chỉ, ném vào giữa đám binh lính!

Oanh! Oanh!

Những tiếng nổ mạnh liên tục vang lên, tạc ra một cái lỗ hổng trong đám lính, mà phần chân tay bị cụt đang bay trên không kia lại nói cho mọi người biết uy lực của chất nổ mà Diệp Lăng vừa ném ra quả thật không nhỏ.

Có điều mọi người vẫn không rõ, vì sao chất nổ của Diệp Lăng có thể sử dụng trong cấm ma trận? Luyện kim vật phẩm hẳn là không thể sử dụng ở trong đây chứ, bởi luyện kim trận cần ma pháp nguyên tố phát động mà!

Đáp án rất đơn giản, chất nổ của Diệp Lăng thuần túy là vật phẩm hóa học, không có một điểm ma pháp nguyên tố nào, đây là kết quả khi hắc chế thuốc hơi dư ra, số lượng cũng không nhiều.

Mà Diệp Lăng cũng không ngừng lại, trực tiếp lấy ra luyện kim đại pháo lả trước, oanh tạc chung quanh cấm ma trận...

“Diệp Lăng, người không cần uống phí khí lực, cấm ma trận có phòng ngự của nó, chỉ bằng người mà đòi phá à?!” Triệu Nhã Nhu “hảo tâm” nhắc nhở. Tường thành bắt đầu sụp xuống...

Diệp Lăng cũng mặc kệ Triệu Nhã Nhu, trực tiếp chạy đến bên này bắn một cái, bên kia oanh một phát, sau đó mới nói: “Cấm ma trận có phòng ngự, ta thì phá không được, nhưng nếu ta có thể phá hư nền móng của nhà cửa thì có thể làm mất trận lệch vị trí đi!”

“...” Triệu Nhã Nhu trầm mặc, ta nên sớm hiểu, ta sao có thể hiểu biết về luyện kim trận như hắn được, sao hắn lại không biết điều này cơ chứ, nhất định hắn có biện pháp phá giải!

Rất nhanh sự thật liên công bố, sau khi cấm ma trận này mất đi một mắt trận, phạm vi ảnh hưởng lập tức mất đi một góc, mà góc này là vị trí của những người khác đang đứng. Bây giờ đám người của Diệp gia cũng không bị giam cầm nữa, cao thủ có thể phát huy ra tác dụng của họ!

110. Chương 110: Nhã Trúc (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 110: Nhã Trúc (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Tỷ, mụ béo, lấy ra cái bao thuốc trị bách bệnh mà ta cho các người ăn đi, thuận tiện phân cho những người trúng độc nữa!” Diệp Lăng cũng không đi đến tiếp ứng làm gì, chỉ đứng chỉ thị hai người để mọi người không còn cảm thấy phiền não vì độc nữa.

Không có cấm ma trận, lại không có độc hạn chế, uy lực khi đám người kia tụ cùng một chỗ tuyệt đối không cần Diệp Lăng đi tiếp ứng hay bảo hộ, thậm chí có thể nói bọn họ còn có thể bảo hộ Diệp Lăng.

Về biện pháp giải độc? Đương nhiên là cái túi thuốc trị bách bệnh của Diệp Lăng rồi, thứ này là Diệp Lăng lợi dụng luyện kim thuật và trung y nghiên cứu ra, có thể phát huy tiềm năng của thân thể, tăng cường sự phòng ngự của bản thân, tiêu diệt nhân tố khác thường trong cơ thể, nhân tố này hiển nhiên là độc dược.

Có điều phí tổn của loại dược này rất cao, chế tác cũng phức tạp, ngoài dược tính ra còn có một vài luyện kim trận nhỏ nhỏ phụ trợ trị liệu, thứ này cũng chỉ có Diệp Lăng mới có khả năng bào chế thành.

Cũng vì vậy nên lúc trước, cho dù trên người Diệp Lăng dù mang một ít đề phòng nhưng cũng không phân cho mọi người, bởi không có ma pháp nguyên tố thì không thể phát động luyện kim trận, như vậy cũng không thể giải trừ Thất Nhật Tuyệt dược.

“Túi dược trị bách bệnh? Người dùng thứ này giải độc chứ không cần thêm thứ gì nữa sao?” Tất cả mọi người đều nghi hoặc.

Lúc trước không phải Diệp Lăng nói là độc trên người mọi người rất phiền toái hay sao? Bây giờ lại dùng dược mà trước kia bào chế ra liền có thể giải quyết? Điều này làm cho người ta cảm thấy hẫng hụt tùy tiện qua loa cho xong chuyện. Mà lấy tính cách Diệp Lăng, mọi người cũng cảm thấy khả năng này hơi lớn...

“Đã không biết dược tính là gì thì sao ta đi bào chế giải dược được, dùng thứ này cho khỏe.” Diệp Lăng rất không chịu trách nhiệm đáp.

“Người đã không biết dược tính, vậy người có thể xác định thứ này có thể giải độc sao?” Mọi người toát mồ hôi hột, cái này quả thật giống nói giỡn vậy.

“Tin ta thì ăn, không tin thì khỏi!” Diệp Lăng rất không chịu trách nhiệm nói.

Sau đó Diệp Lăng cũng không quản những người khác nữa mà nắm tay Thất công chúa đang đứng cạnh hần nãy giờ để xem mạch. Sau khi xác định trên người nàng không có việc gì, để bảo hiểm, hần vẫn bắt nàng ăn một viên dược.

“Tiểu Thất, người lên cùng tỷ tỷ ta đi, Bằng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên của hai người các người rất lợi hại a!” Diệp Lăng nhẹ nhàng chải vuốt mái tóc có điểm tán loạn của Thất công chúa, rất ôn nhu nói.

Có lẽ người khác còn không biết, Diệp Lam Vũ và Thất công chúa ở cùng một chỗ có thể phóng ra một loại ma pháp có uy lực khôn cùng, đây là tuyệt kỹ của hai người họ, có điều rất ít sử dụng mà thôi.

Thế nhân đều cho rằng, hai người bọn họ thủy hỏa bất dung, nhất định không thể hợp tác với nhau, nhưng trên thực tế lại khác, vì hai người ngày nào cũng đấu nên cũng rất hiểu biết khuyết điểm của đối phương, từ đó có thể bù lại khuyết điểm đó.

“Ừ!” Thất công chúa rất biết điều gật gật đầu, sau đó đến bên cạnh Diệp Lam Vũ, được một đám Vũ Giả bảo hộ ở trong, đây cũng là trận hình tốt nhất.

“Tiểu Thất, sao người vẫn chưa chết, lại không có chút việc gì cả, Bát công chúa kia biến thái như vậy sao lại không hại người một chút nhỉ, thật sự rất đáng tiếc!” Cho dù lúc này Diệp Lam Vũ cũng không quên kích thích Thất công chúa một chút.

Đương nhiên, ở sâu trong nội tâm nàng lại rất cao hứng, cãi nhau thì cãi nhau, nhưng các nàng cũng không hy vọng đối phương gặp chuyện không may.

“Yên tâm, người còn chưa chết thì ta cũng sẽ không!” Thất công chúa trả lời một câu, đứng sóng vai với Diệp Lam Vũ.

“Ta rất lấy làm lạ, vì sao nàng đột nhiên thả người?” Diệp Lam Vũ hỏi, câu này là nàng thật sự muốn biết chứ không phải kích thích gì.

Mà Thất công chúa cũng biết khi nào Diệp Lam Vũ hỏi thật, khi nào thì... nói nhảm, vì thế nên nàng trả lời, có điểm không chắc chắn lắm: “Ta nghĩ có thể nàng cảm thấy giết ta không có lợi gì chẳng, để ta đến kéo theo chân Diệp Lăng, càng nhiều người thì càng khó chiếu cố hơn! Hoặc là, nàng còn nhớ đến cốt nhục thân tình...”

“Nàng mà nhớ đến cốt nhục thân tình thì sẽ không giết cha!” Không đợi Diệp Lam Vũ nói chuyện, Diệp Thành Thiên đã hừ lạnh một câu.

“Cái này... Thất công chúa không còn lời nào để nói, chỉ có thể im lặng. Đến tận bây giờ nàng vẫn không thể tin được chuyện tàn khốc trước mắt.

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, quan trọng nhất là cần phải nghĩ xem nên thoát ra như thế nào, nên làm cái gì.” Diệp Dực trầm giọng nói. “Tiểu Lăng, người có đề nghị gì không?”

“Trước tiên cứ thông tri cho nhà chúng ta, bảo bọn họ lui lại, cái gì có thể hủy thì hủy sạch, không nên tiện nghi cho người khác!” Lời Diệp Lăng thực rõ ràng, cũng thực quyết đoán, bất quá người ở đây cũng có thể tiếp thụ ngay. “Sau đó nên quyết định xem chúng ta nên đi đâu, dù sao để quốc tạm thời không thể ở!” Diệp Lăng nhìn nhìn bốn phía, nói.

“Chúng ta đi Chu Tước Đế Quốc!” Diệp Dực nhẹ nói, đồng thời bắn ra một tín hiệu, tín hiệu này nói cho người của Diệp gia rằng cần phải phát động phương án khẩn cấp cuối cùng.

Đương nhiên, tình huống bây giờ chưa chắc tất cả mọi người sẽ đi theo, cũng không có khả năng hủy diệt những nơi chính yếu của Diệp gia bởi có người đã bí mật không chế Diệp gia rồi.

Đám người mà bây giờ có thể đi theo Diệp Dực chính là đám người trung thành, là đám người tin cậy nhất trong phe phái của Diệp Dực, cái này vẫn có thể xem như là một chuyện tốt.

Ít nhất dưới ánh mắt của Diệp Dực, đây là một chuyện tốt, đây là một đợt sinh tử thí nghiệm, những người thông qua thí nghiệm này sẽ trở thành những người hấn tin nhiệm nhất.

Vì sao Diệp Dực lại chọn Chu Tước Đế Quốc, cái này Diệp Lăng cũng có chút tò mò, bất quá ngẫm lại thì hình như cũng là lựa chọn tốt nhất lúc này!

“Vì sao chúng ta lại đi Chu Tước Đế Quốc?” Một đường tử của Diệp Lăng ngạc nhiên hỏi.

Diệp Dực nhíu mày, tựa hồ có điểm không muốn, thở dài nói: “Đi Chu Tước Đế Quốc vì nó là một trong hai đế quốc có thể đối kháng Tường Không Đế Quốc, có thể đảm bảo cho chúng ta! Bởi Chu Tước và Tường Không vốn tồn tại mâu thuẫn với nhau nên vì kích thích Tường Không, bọn họ nhất định sẽ bảo vệ tốt, thậm chí có thể cung cấp cơ hội tốt cho chúng ta nữa...”

“Đây là thứ nhất, mà thứ hai... Chu Tước Đế Quốc chính là nhà mẹ đẻ của An Kỳ, cho dù bọn họ không quan tâm đến mặt mũi của An Kỳ cũng nhìn ở mặt mũi của tiểu tử Diệp Lăng này, sẽ cho chúng ta sự trợ giúp tốt nhất!”

“?? Vì sao lại xem ở mặt mũi của ta?” Diệp Lăng có điểm không rõ, mà rất nhiều người cũng không rõ điểm này.

“Chẳng lẽ người không biết biểu tỷ rất tốt với người?”

“Có, rất tốt a!”

“Cái này là đủ rồi...”

“Lại là, nàng có lực ảnh hưởng lớn như vậy sao?” Diệp Lăng cũng muốn hỏi, có điều lúc này lại không có thời gian hỏi nữa, bọn họ phải di chuyển, tiến vào trạng thái chiến đấu trên đường phố.

Chiến đấu trên đường phố, loại trạng thái chiến đấu đặc thù này sẽ làm cho hoàn cảnh xấu chuyển thành ưu thế, đương nhiên, điều kiện đầu tiên là bọn hắc vẫn có thể duy trì trạng thái này!

Có điều bọn họ không có khả năng duy trì trạng thái này, bọn họ tiêu hao không chịu nổi, những người vây quanh họ ngày càng nhiều, cho dù bọn họ luôn luôn giết địch cũng không có khả năng ngăn cản nổi.

111. Chương 111: Cưỡi Ngựa? Ta Cần Sao? (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 111: Cưỡi ngựa? Ta cần sao? (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Uống...”

Diệp Thành Thiên bỏ một kiếm tới phía trước, mang theo đầu khí sắc bén đánh bay một đám lính đang xung phong về phía này, ngã trái ngã phải văng về đám kiến trúc chung quanh.

“Băng Phong...” Diệp Lam Vũ vùng tay lên, phóng ma pháp tới nơi địch nhân tập trung, một đạo hàn quang bạo mở, những nơi hàn quang đi qua, băng sương rất nhanh ngưng kết, nhanh đến nỗi mắt thường cũng có thể nhìn thấy quá trình này, đóng băng lại tất cả những gì trên đường nó đi qua, kể cả người!

“Hỏa Vũ!” Trong nháy mắt, Thất công chúa phóng ra một con Hỏa Long về phía khu vực bị đóng băng kia, trực tiếp bắn nổ tung khu vực ấy, băng hỏa cùng đánh sâu vào làm đám người kia biến mất trên cõi đời này...

Bên này, Diệp Dục và Nguyễn Liên Nhi cũng bị người ta chú ý, Thiên cấp cao thủ đúng là không cần cố kỵ gì, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

Mà lúc này Long An Kỳ lại giống như một người thường, đứng trong vòng bảo hộ, dẫn theo đám người ở trong phối hợp di động, bất quá, khi có cá lọt lưới thì nàng sẽ nhẹ nhàng chém ra một đạo băng tiễn giải quyết.

Tuy những người này không nhiều nhưng thực lực lại rất khủng bố, cho dù thiên quân vạn mã cũng rất khó ngăn cản họ, mà họ lại chiếm ưu thế trong việc chiến đấu trên đường phố nữa. Cứ như vậy, mọi người lấy tốc độ cực nhanh chạy về phía thành nam, đột phá từng cửa ải một.

“Ông nội, chúng ta đi Chu Tước Đế Quốc thì bọn họ có thể dự đoán trước không?” Trong lúc đó Diệp Lăng có hỏi một câu.

“Hắc là không đâu, không ai biết gia tộc của ngoại công người cả nên chắc sẽ không nghĩ đến phương diện này.” Diệp Dục lắc đầu trả lời, tuy không phải rất khẳng định nhưng cũng có 8-9 phần tin tưởng.

“Vậy là tốt rồi, bọn họ sẽ không biết trước lộ tuyến của chúng ta!” Diệp Lăng nói, sau đó tiếp tục ở trong đám người mà phòng ngự, từ sau khi những người kia khôi phục thực lực thì hắc luôn phòng ngự, không đi công kích, có một đám người “trâu bò” như vậy đi công kích thì cần hắc động thủ sao?

So với đầu khí, ma pháp của những người này thì uy lực vũ kỹ của Diệp Lăng có vẻ nhỏ bé hơn rất nhiều, nếu một người thì không có gì, nhưng mở đường cho một đám người thì đau đầu rồi đây.

Hơn nữa, cho dù hắc nguyện ý đi mở đường thì người khác cũng không muốn, đám người Diệp Lam Vũ sẽ để cho hắc mạo hiểm ở bên ngoài sao?

Lại hơn nữa, lực phòng ngự của Thủy Nguyệt Chi Kính đã đạt đến tình trạng “vô đối”, có thể hoàn toàn phòng ngự bất cứ loại công kích nào, cũng có thể phản ngược lại hết thảy, cái này mà không dùng để phòng ngự thì chẳng phải đáng tiếc sao!

Bây giờ thứ làm Triệu Nhã Nhu đau đầu nhất chính là cái Thủy Nguyệt Chi Kính này của Diệp Lăng, trình độ phiên toái của nó phải vượt xa so với hai cái Thiên cấp cao thủ như Diệp Dực và Nguyễn Liên Nhi.

Bởi Thủy Nguyệt Chi Kính làm cho rất nhiều công kích trong phạm vi lớn đều mất đi tác dụng, nếu như không có thứ này thì nàng có thể buông tha mà “làm rụng” một mảng kiến trúc, thậm chí một đoàn binh lính để đối lấy sự biến mất của đám người Diệp Lăng!

Nhưng là, sau lần đầu tiên “xài thử” liền dễ dàng bị Diệp Lăng bắn ngược lại thì nàng bó tay rồi, chỉ có thể bất đắc dĩ dùng chiến thuật biến người!

Mà lúc này cơ hồ tất cả mọi người lại có một cái đánh giá mới về Thủy Nguyệt Chi Kính của Diệp Lăng - biến thái!

Trên đường đào tẩu, Diệp Lăng phóng ra rất nhiều phiên bản khác nhau của Thủy Nguyệt Chi Kính, bắn ngược lại tất cả công kích. Mà cái này chưa phải biến thái nhất đâu, còn biến thái hơn là hắn có thể tự do thay đổi kích thước lớn nhỏ, biến thái nhất là hắn thậm chí có thể một tay xài một cái, một lúc thả ra hai!

Cái này có dễ cho người khác sống không? Thứ tuyệt đối phòng ngự như vậy làm sao người ta có thể phá hủy được đây? Ngay cả Thiên cấp cao thủ cũng không thể phá vỡ được thứ này trong một thời gian ngắn! Bởi vậy chỉ có thể tiêu hào dần dần thôi. Có thứ phòng ngự gần như vô địch đó, đám người kia đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không có chút lo lắng buồn phiền về phòng ngự!

“Không cần đi về phía cửa thành, trực tiếp từ nơi này phóng ra ngoài nếu không ma lực của ta tiêu hao sạch mất!” Diệp Lăng hô, sự “vô địch” của hắn cũng không phải vĩnh cửu, cứ mỗi lần ngăn cản một đợt công kích sẽ tiêu hao một ít ma lực của hắn.

Nếu vừa rồi Triệu Nhã Nhu vẫn sử dụng biện pháp tiến công quy mô lớn, kỳ thật cũng có thể “mài chết” Diệp Lăng, nhưng làm vậy tổn thất quá lớn cho nên nàng thất bại một lần thì không nghĩ đến làm lại lần hai.

“Làm sao từ nơi này ra ngoài được? Tường thành ở đây đều có ma pháp bảo hộ, không dễ dàng bị hủy, bây giờ chúng ta không thể dây dưa ở đây được.” Diệp Thành Thiên cau mày nói.

Hắn đương nhiên biết vẫn tiêu hao như vậy là không ổn, hơn nữa từ nơi này vọt ra ngoài cũng là lựa chọn tốt nhất, đi ra theo hướng cửa thành nhất định sẽ gặp được càng nhiều truy binh hơn.

“Yên tâm đi, ta nghiên cứu qua thiết kế của tường thành này rồi, chỉ cần phá hủy một phần này nọ là có thể hủy diệt được bộ phận tường thành này.” Diệp Lăng cười nói, sau đó lấy ra “chuyên dụng” luyện kim đại pháo của mình, sau đó tiến hành điều chỉnh.

“Người nghiên cứu qua? Vì sao người phải đi nghiên cứu thứ này?” Đám người Diệp Thành Thiên khó hiểu hỏi, cái này hình như cũng không “thật” cho lắm.

“Các người không biết à? Phòng ngự của cả Hoàng Thành đều tạo thành từ luyện kim trận, ở trong đó có rất nhiều ý tưởng luyện kim, rất đáng giá cho ta tham khảo! Đừng coi thường những luyện kim thuật sĩ chúng ta, các người vĩnh viễn không thể tưởng tượng được những luyện kim thuật sĩ vì đại lục này mà cống hiến nhiều ít đâu! Các người chỉ biết phá hư, mà luyện kim thuật sĩ ngoài phá hư ra còn có thể kiến thiết!” Diệp Lăng rất có cảm xúc nói.

Trên toàn đại lục, tuy có điều tôn trọng với những luyện kim thuật sĩ, cũng có chuyên môn đào tạo về nó, có điều vẫn đặt đầu khí và ma pháp ở vị trí đệ nhất!

Mà giống như lời Diệp Lăng vậy, ma pháp đầu khí đều dùng để chiến đấu, là biểu hiện của vũ lực, luyện kim thuật ngoại trừ có thể biểu hiện vũ lực ra, càng nhiều là phát triển về phương diện kiến thiết.

Một cái thành thị có thể không có Vũ Giả, có thể không có Ma Pháp Sư, lại không thể không có luyện kim thuật sĩ, luyện kim thuật sĩ chính là thiết kế, công trình sư, còn là khoa học gia, là người kiến thiết tất cả các lĩnh vực, các phương diện.

“Tư!”

Luyện kim đại pháo của Diệp Lăng bắn ra một xạ tuyến về phía tường thành, một cái xạ tuyến này lại rất nhỏ, điều này làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Làm cái gì vậy, thứ này thoát nhìn căn bản không có chút uy lực nào thì có ích gì? Chưa nói đến cái loại tường thành có mang theo ma pháp bảo hộ này, cho dù là tường thành bình thường cũng không thể bắn lủng được!

Nhưng rất nhanh sau đó tất cả mọi người đã nhìn ra kết quả, xạ tuyến nhìn qua không có chút uy lực này lại có tác dụng, hơn nữa rất rõ ràng!

Ai cũng nhìn thấy phía trước tường thành bắt đầu xuất hiện từng đạo ánh sáng xuyên qua, càng ngày càng sáng, càng lớn...

“oanh oanh!”

Tường thành chấn động, trong nháy mắt đổ ầm xuống dưới!

Trước mặt mọi người xuất hiện một cái lỗ hổng trên tường thành, tuy lỗ hổng này bị chồng chất thành một tòa núi nhỏ, người thường muốn đi qua cũng mất rất nhiều thời gian, nhưng đối với những cao thủ cỡ này thì “không có gì phải xoắn” cả!

Tuy lối ra đã xuất hiện, nhưng ai cũng ngăn người trong chốc lát, bọn họ tựa hồ không thể tin được cái tường thành mà theo bọn họ biết là không thể nào phá hủy, đã bảo hộ cho mình vô số lần, phòng thủ vô cùng kiên cố cứ như vậy bị Diệp Lăng bắn sụp!!

112. Chương 112: Cưỡi Ngựa? Ta Cần Sao? (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 112: Cưỡi ngựa? Ta cần sao? (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Tốt lắm, đi nhanh đi, đừng ngăn người ra, ta cũng không thể biến phía trước thành đất bằng được!” Diệp Lăng thấy mọi người có chút ngăn người, vì vậy liền nhắc nhở.

“Đi!” Diệp Dục cũng hiểu tình thế không cho phép, không hỏi thêm nữa, bây giờ không phải là thời điểm hỏi mấy cái này.

Đương nhiên sau đó cũng có người nhìn không được hỏi một chút, được một cái đáp án làm người ta ngoài ý muốn: Cái tia xạ tuyến kia căn bản không có bao nhiêu uy lực, nó chỉ kích thích những nguyên tố sắp xếp nên luyện kim trận, làm cho năng lượng tại tường thành trở nên hỗn loạn, do đó làm tường thành sụp xuống mà thôi.

Vốn, muốn đánh phá sự cân bằng năng lượng này là một chuyện vô cùng khó khăn, tất cả đều nằm trong giả thiết từ cái ngày kiến thiết tường thành rồi, ngày đó mọi người cũng đã lo lắng qua, cũng thành lập phòng ngự! Có điều Diệp Lăng lại tìm ra được một cái sơ hở nhỏ trong đó, cũng lợi dụng khẩu luyện kim đại pháo trong tay phá hư!

Nói đến đây không thể không nói một chút về luyện kim đại pháo của hắn, đây là một kiện trang bị thực có ý tứ, có thể tùy ý điều chỉnh uy lực và nguyên tố tạo thành nữa.

Diệp Lăng dựa theo tỉ lệ trong thiết kế, lấy một ít ma pháp nguyên tố đưa vào trong luyện kim trận, làm luyện kim trận “bảo hổng”!

Cái này nói thì có vẻ đơn giản, kỳ thật cũng rất khó, phải nói là cực kỳ khó, nếu không đến tận bây giờ cũng không ai có thể phá hư dãy tường thành này.

Ở giữa Diệp Lăng phải tính toán vô cùng chính xác là phải đưa ra bao nhiêu nguyên tố, phải bao nhiêu năng lượng mới có thể đưa những nguyên tố này vào, càng phải tính toán ra hao tổn của tia sáng vọng lại. Thiếu một cái đều không được! May mà thứ này Diệp Lăng đã từng tính toán qua rồi, nếu không trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể làm được như vậy.

Về phần vì sao hẳn phải tính cái này? Có vẻ như hẳn từng nghĩ qua dùng phương thức như vậy để đào thoát, đương nhiên lúc đó hẳn thuần túy là muốn chạy ra khỏi tầm mắt của Diệp gia chứ không phải toàn bộ để quốc.

Nếu như bị người biết tới phỏng chừng sẽ rút cầm xuống dưới mắt, vì trốn khỏi nhà có cần phải hủy diệt cả tường thành không? Bất quá bây giờ mọi người lại đang cảm thấy may là hẳn từng tính toán qua...

Trở lại chuyện chính, mọi người tiếp tục đào vong, rất phối hợp mang theo những người thường lướt qua lỗ trống này, cũng may người thường không chút dấu khí ma pháp ở đây cũng rất ít, ít nhiều gì cũng có một chút nên cũng không cần phải chiếu cố nhiều lắm.

Nói cách khác, không nói ở đây mà lúc trước đã có vấn đề lớn rồi, người thường chạy nhiều như vậy đã cảm thấy mệt! Đương nhiên, thể chất của Ma Pháp Sư chỉ tốt hơn người thường một chút, nhưng ít ra có thể duy trì!

Bất quá đây cũng là một vấn đề thực nghiêm trọng, bây giờ muốn rời khỏi phạm vi truy kích còn xa lắm, cũng không phải chỉ cần trốn ra khỏi Hoàng Thành là xong, phải trốn khỏi phạm vi thể lực của Tường Không Đế Quốc.

Chú ý, là phạm vi thể lực, không phải biên giới. Tường Không Đế Quốc còn ảnh hưởng rất nhiều vương quốc chung quanh, phải đi vào phạm vi ảnh hưởng của Chu Tước Đế Quốc mới có thể xem như an toàn, bất quá cũng không thể xem như tuyệt đối! Nói ngắn lại một câu, đường còn rất dài!

Sao khi đám người Diệp Lăng ra khỏi tường thành liền nhìn thấy quân đội hai bên chạy về hướng này, điểm này tất cả mọi người đều có thể đoán trước được, phát sinh động tĩnh lớn như vậy, nếu bọn họ vẫn không thể phản ứng kịp, vậy thật sự không xứng trở thành Thành Vệ Quân của Hoàng Thành.

Mà mọi người cũng tin rằng đám Thành Vệ Quân đang chạy tới cùng với những truy binh ở phía sau đều thật bất ngờ về việc Diệp Lăng phá hủy cái tường thành kiên cố này, nguyên bản bọn họ đã chuẩn bị quyết chiến tại cửa thành rồi!

“Diệp Lăng, sao ngươi lại dừng lại?” Thanh âm của Chân Tiểu Yên làm mọi người chú ý đến sự dị thường của Diệp Lăng. Sau khi ra khỏi tường thành, Diệp Lăng nhìn quân đội hai bên mà không có cử động gì.

“Đệ đệ, ngươi lại suy nghĩ cái gì đấy?” Diệp Lam Vũ hỏi.

“Bây giờ chúng ta phải có ngựa, nếu không sẽ không thoát khỏi đám truy binh này!” Diệp Lăng cau mày nói. Nhìn thấy đám Thành Vệ Quân giục ngựa chạy về phía mình, hẳn liền nghĩ đến vấn đề này.

“Cái này ta biết, có điều bây giờ làm gì có thời gian đi tìm, hay là cứ chạy trước đi a!” Diệp Thành Thiên bất đắc dĩ nói.

Diệp Lăng lắc đầu nói: “Không được, bây giờ bọn họ chỉ trước tiên đuổi đến đây cho nên chúng ta còn đánh được! Nếu chờ lát nữa đại quân đuổi đến thì phiền toái càng lớn!”

“...” Đám người Diệp Dực trầm xuống, bọn họ nghe liền hiểu ngay, chỉ cần cho bọn họ hơi bình tĩnh lại một chút thì bọn họ cũng có thể nghĩ như vậy.

“Ai, thật là hối hận, lúc trước ta đã từng muốn làm ra một con phi thuyền, nếu có phi thuyền thì chúng ta không cần chặt vật như vậy rồi!” Diệp Lăng có điểm hối hận nói, mà người nghe lại không hiểu ý hẳn làm, cái gì bay?

“Vậy sao ngươi không làm?” Diệp Lam Vũ trực tiếp hỏi.

“Ta cũng muốn, bất quá không thể, không có tài liệu và phí tổn rất cao!” Diệp Lăng lắc lắc đầu, rất bất đắc dĩ nói.

“Ngay cả ngươi cũng nói là cao, vậy không cần quan tâm nữa!” Diệp Thành Thiên trực tiếp nói.

Ở trước mặt siêu cấp bại gia tử như Diệp Lăng này, cho dù là thứ có phí tổn rất cao hẳn cũng không quan tâm, mà nếu hẳn đã nói rất cao, vậy nhất định là rất khủng bố, ngay cả bản Diệp gia chắc cũng không đủ!

“Dựa vào, ta ngu quá, quả thật hối hận a! Trước kia hẳn là không cần lo lắng đến phí tổn, cứ tiêu sạch Diệp gia đi, dù sao bây giờ cũng không có phần của chúng ta!” Diệp Lăng bộ dáng tiếc hận, dậm chân hối tiếc...

“Yên tâm! Bọn họ có thể lấy đi hết thảy của Diệp gia tại đế quốc, nhưng không thể lấy đi toàn bộ Diệp gia!” Diệp Dực cười cười, có điểm thần bí nói, hé ra nửa câu thôi, về sau lại nói cho Diệp Lăng.

Mà Diệp Lăng cũng rất khôn khéo đoán ra một chút: “Ta biết rồi, nhất định các người đã sớm chuẩn bị, có một ít tài sản và thế lực không ai biết đến! Nói như vậy có nghĩa là ta còn có thể tiếp tục bại gia? Thật tốt quá, ta tưởng rằng xong đời rồi chứ!”

Đều là lúc nào rồi người còn nghĩ bại gia! Bất quá, tiểu tử này bại gia cũng rất có ý tứ, nếu không dựa mấy thứ loạn thất bát tao trên người hẳn thì lần này sẽ phiền toái rất nhiều, tối thiểu sẽ không thể không chút tổn thương chạy đến đây!

“Đi, lão ba, ông nội, ba thế hệ nhà chúng ta đi cướp ngựa đi! Những người khác theo sau, nhưng đứng xa xa một chút, mục béo, trông bọn họ!” Diệp Lăng không quan tâm, trực tiếp chạy về phía Thành Vệ Quân.

Chỉ chạy không mà không sử dụng đấu khí, bất quá hẳn chạy cũng rất nhanh nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác chạy quá chậm, ít ra cũng không mau như những Vũ Giả này. Diệp Dực và Diệp Thành Thiên lắc đầu liền đi theo, vận chuyển đấu khí vào dưới chân đuổi theo. Lúc này mọi người mới phát hiện ra tốc độ Diệp Lăng không chậm chút nào, thủy chung vẫn dẫn đầu!

Tuy Diệp Dực hai người không vận chuyển đấu khí đến mức cao nhất, nhưng tốc độ của bọn hắn cho dù là cao thủ cũng đuổi không kịp, càng không nói đến như Diệp Lăng không sử dụng đến đấu khí.

Cái này rất kỳ quái, bất quá vì hoàn cảnh nên mọi người cũng không truy hỏi, muốn hỏi cũng không phải hỏi cái này trước, còn có rất nhiều chuyện cần hỏi. Trên người tiểu tử này sao lại có nhiều hiện tượng kỳ quái như vậy, làm người ta có nghĩ cũng không nghĩ ra được!

113. Chương 113: Cưỡi Ngựa? Ta Cần Sao? (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 113: Cưỡi ngựa? Ta cần sao? (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Đại gia ta cướp ngựa, thức thời thì tự động xuống ngựa rồi cút đi, nếu không phải để lại cái mạng già của các người ở đây!”

Khi đám Thành Vệ Quân còn chưa hiểu vì sao đám người Diệp Lăng có thể đến được đây, Diệp Lăng giờ lên một thanh mã tấu không biết lượm đâu ra, hô lên, mang đậm mùi cuồng đạo.

Ta dựa vào, là chúng ta vây bắt hẳn hay hẳn qua đả kiếp chúng ta? Là tiểu tử này không hiểu rõ tình hình hay là chúng ta không hiểu? Còn có, hẳn thật sự qua cướp ngựa à?

“Hắc hắc, nếu các người muốn chết thì ta sẽ thành toàn các người!” Diệp Lăng lấy ra một vật tròn tròn lớn cỡ quả bóng rổ, cũng không biết ở trong có cái gì, hẳn trực tiếp ném về phía bọn lính.

Ngay từ đầu, ý tưởng duy nhất của đám Thành Vệ Quân chính là cứ né ra đi đã, ai cũng biết biết mấy thứ trong tay Diệp Lăng đều có thể là thứ rất biến thái gì đó.

Nhưng một lát sau mọi người lại phát hiện vật kia không có gây ra phản ứng gì, xoay xoay mấy vòng trên mặt đất xong liền ngừng lại!

?? Rốt cuộc là cái gì vậy? Lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung trên vật đó, nhưng bọn hắn cũng không tiếp cận mà vẫn duy trì một khoảng cách nhất định.

Mà Diệp Lăng lại mỉm cười, hắn muốn hiệu quả này mà, hắn dùng một bàn tay rất nhanh vẽ ra một cái luyện kim trận loại nhỏ trên không trung, sau đó ném về phía thứ kia.

“Lão ba, ông nội, nhắm mắt!”

Tuy còn không rõ Diệp Lăng đang làm cái gì, nhưng Diệp Dực phụ tử vẫn lập tức nhắm mắt lại, mà sau khi bọn họ nhắm mắt liền cảm thấy tựa hồ trước mặt mình có mãnh liệt quang mang xuất hiện!

“A!”

“A!”

Trong nháy mắt tiếng kêu thảm thiết của đám Thành Vệ Quân vang lên, tràn ngập trong lỗ tai của Diệp Dực phụ tử, mà bọn họ vẫn nghe theo lời Diệp Lăng, vẫn chưa có mở mắt ra.

“Được rồi, chúng ta cướp ngựa!”

Thanh âm Diệp Lăng vang lên, khi Diệp Dực hai người mở mắt ra, phát hiện đám Thành Vệ Quân đều ôm mặt, bộ dáng vô cùng thống khổ, có người còn trên lưng ngựa, lại có người đang lăn lộn dưới mặt đất!

Rất rõ ràng, thứ Diệp Lăng vừa ném ra là một cái “quang đạn”, mà quang đạn lớn cỡ một quả bóng rổ như vậy, đám người nhìn chăm chăm nó không mù là may lắm rồi, nhưng mù trong thời gian ngắn là nhất định!

Có người sẽ cảm thấy kỳ quái, nếu dùng quang đạn thì mấy con ngựa kia cũng sẽ gặp tai ương thì sao? Như vậy thì sao mà dùng được?

Sai rồi, ngựa tuyệt đối sẽ vô sự, bởi vì ngựa chiến trong quân đội đều được bao mắt lại, như vậy mới có thể làm cho con ngựa không có chút lo sợ trên chiến trường!

Những người ở đằng sau cũng được sự nhắc nhở của Chân Tiểu Yên nên không ai bị thương cả, khi Chân Tiểu Yên nhìn thấy vật kia cũng đã biết Diệp Lăng muốn làm gì rồi.

Thứ này Diệp Lăng đã từng chuẩn bị dùng cho nàng, muốn giúp nàng đẹp hơn, lộng lẫy hơn một chút trong đợt thi Tài Nữ Vô Song lần đó, cũng từng dùng nó để trêu đùa nàng nên nàng biết rất rõ công dụng của nó.

Bây giờ thì dễ làm rồi, Diệp Dực và Diệp Thành Thiên rất nhanh liền thanh lý xong đám “người mù” kia, sau đó phân phát ngựa, mỗi người một con ngựa chiến.

Vốn bọn họ muốn mỗi người hai con để có gì còn đổi qua đổi lại, bảo trì tốc độ và thể lực của ngựa, bất quá bị Diệp Lăng ngăn lại bởi hắn có biện pháp giúp ngựa bảo trì thể lực nên cũng không cần phải phức tạp như vậy...

Khi tất cả mọi người đã lên ngựa, chuẩn bị giục ngựa chạy nước đại, Diệp Lăng lại đứng im một chỗ mà không có hành động gì!

“Diệp Lăng, ngươi lại làm sao vậy? Có phải nghĩ tới biện pháp đào thoát nào khác không?” Diệp Dực ở trên lưng ngựa, cầm lấy dây cương, nhìn Diệp Lăng, có chút chờ mong hỏi.

Mà lúc tất cả mọi người đều có chút chờ mong nhìn Diệp Lăng, chờ mong hắn lại đưa ra một cái biện pháp làm mọi người kinh hãi, Diệp Lăng lại nói một câu làm người ta thiếu chút nữa ngã ngựa.

“Cái kia... Ta... không biết cưỡi ngựa!” Diệp Lăng ôm đầu, thực ngượng ngùng nói.

“A!?”

Mọi người há hốc mồm, có điểm không thể tin được những gì mình vừa nghe, tiểu tử trước mắt này thoát nhìn cái gì cũng biết, cái gì cũng làm được, vậy mà thứ cơ bản nhất lại không biết.

Phải biết rằng, trên đại lục này, ngựa là phương thức thay cho đi bộ thông thường nhất, bất cứ ai cũng biết một ít thuật cỡi ngựa, cho dù là “thân kiêu nhục quý” như thiên kim tiểu thư cũng sẽ biết một chút!

“Nhìn ta làm gì, chưa bao giờ thấy người đẹp trai như vậy sao?” Diệp Lăng ngẩng cao đầu nhìn về phía trước, thực “cao ngạo” nói.

“Đứa con, rốt cuộc người nói thật hay nói giỡn đấy, người thật sự không biết cưới ngựa sao?” Tuy lúc này Diệp Thành Thiên rất muốn gõ cái đầu “cao ngạo” của Diệp Lăng một cái, có điều hắn biết lúc này đã không có thời gian.

“Thật sự không mà, lúc này ta có thể nói giỡn được sao?” Diệp Lăng nhún nhún vai, có chút bất đắc dĩ nói: “Các người cưới ngựa tốt như vậy, mang theo ta là được.”

“Người đến cưới chung với ta!” Cơ hồ là đồng thời, Diệp Lam Vũ, Chân Tiểu Yên và Thất công chúa đều cùng nói.

Đối mặt với một lựa chọn như vậy, đối với người thường mà nói quả thực rất hạnh phúc, ba cô gái thanh xuân tình lệ đều muốn cùng cưới một con ngựa với người, ai không hạnh phúc? Bất quá hạnh phúc xong liền thống khổ, nên chọn ai mới tốt đây?

Nếu chọn một trong ba, hai người khác sẽ không thoải mái, nhưng tình huống bây giờ lại chỉ có thể chọn một, nên làm gì đây?

Vấn đề làm rất nhiều người đau đầu này cũng không làm khó được Diệp Lăng, bởi vì hắn đối xử rất bình đẳng, không chọn ai cả!

“Không cần! Thuật cưới ngựa của các người ta không tin được, ta tin tưởng lão ba thôi, lão ba, chúng ta cùng cưới đi, cưới kiểu phụ tử bình, để ta cản phía sau cho!” Diệp Lăng lập tức vọt lên cưới chung ngựa với Diệp Thành Thiên, quay ngược người lại, đúng vậy, là “đảo kỵ” (cưới ngược, hai người đầu lưng với nhau).

“Uy uy, đứa con, người làm vậy làm chi, như vậy nếu người ngã xuống thì sao giờ?” Diệp Thành Thiên cau mày nói.

“Yên tâm đi, ta không biết cưới ngựa nhưng cũng không ngốc đến nỗi té xuống đâu! Như thế này ta dễ cản và quan sát phía sau hơn. Người phía trước đi mau, chúng ta cản phía sau!” Diệp Lăng không sao cả nói.

Hiện tại chạy trốn là việc cấp bách nên mọi người cũng không dây dưa nữa, đều bắt đầu phóng đi.

“Giá!”

Tất cả đều hét lớn một tiếng, hai chân kẹp ngang ngựa phóng như điên về phía trước!

Phía sau vẫn có rất nhiều nhân mã đuổi theo, bất quá lần này bởi vì có quân mã rồi nên cũng làm cho truy binh rất khó hình thành thế bao vây.

“Đứa con, sao người không biết cưới ngựa?” Trong lúc phi nước đại, Diệp Thành Thiên vẫn không nhịn được hỏi, hắn rất để ý việc này, thử nghĩ mà xem, hắn thân là một đại tướng quân dẫn dắt thiên quân vạn mã đánh trận, con của hắn lại không biết cưới ngựa, thử hỏi mặt mũi hắn để đâu bây giờ!

“Vì cái gì? Vì đến tận bây giờ ta cũng không có cơ hội cưới ngựa, đương nhiên sẽ không biết!” Diệp Lăng thực vô tình trả lời, lấy ra “kính viễn vọng” quan sát đám truy binh.

Không có cơ hội?

Lúc này mọi người mới nhớ tới, từ nhỏ đến lớn Diệp Lăng hoặc là có xe ngựa đón đưa, hoặc là tự mình cuốn bộ, sau đó gọi xe ngựa, thật sự không có cơ hội cho hắn cưới ngựa!

Không chỉ vì thế, còn có một nguyên nhân rất quan trọng, lúc đó Diệp Lăng với cái tính cách “ngu ngu” như vậy, ai dám cho hắn cưới ngựa, Hồ Nữ cũng chưa bao giờ cho hắn cưới!

Rồi sau đó Diệp Lăng có tốt hơn một chút, có điều vẫn mơ mơ màng màng, mọi người sợ vạn nhất khi hắn cưới ngựa có chút “mơ hồ” thì không phải ngựa một nơi, người một nẻo ngay sao?

Đồng thời, làm một cái bại gia tử thì vì sao lại phải cưới ngựa? Đương nhiên phải dùng xe ngựa qua thay cho đi bộ, như vậy mới thích hợp thân phận bại gia tử của mình. Bởi vậy, Diệp Lăng thực tự hào nói, ta muốn cưới xe ngựa xa hoa để hưởng thụ, tuyệt đối không cưới ngựa!

114. Chương 114: Long Kỵ Sĩ (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 114: Long Kỵ Sĩ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Quên đi, sau này học cũng được, cái này đối với người kỳ thật cũng chỉ là chốc lát thôi.” Diệp Thành Thiên có chút không nói nên lời, tình huống này có thể trách ai đây.

Hơn nữa bây giờ cũng có thời gian đi quản cái này. Cũng không thể trong thời gian đào vong này bắt Diệp Lăng đi học được, mà nhìn tình huống hình như Diệp Lăng cũng không cảm thấy cần thiết, nếu làm công tác tư tưởng với hắn thì chắc đến Tết Công Gô cũng chưa thành công quá.

“Đến lúc đó rồi tính! Tỷ, người đến đây đi! Mụ mụ, bà nội, các người cũng đến đây đi!” Diệp Lăng buông kính viễn vọng ra nói.

“Chuyện gì?” Diệp Lam Vũ vốn không ở xa Diệp Lăng lắm, rất nhanh vọt lại đây, mà Long An Kỳ cùng Nguyễn Liên Nhi cũng rất nhanh tới bên cạnh hắn.

“Bà nội, dùng ma pháp của người tạo thành một mảng nước, mụ mụ và tỷ tỷ đóng băng nó lại đi, diện tích càng lớn càng tốt, nhớ rõ đừng làm người khác phát hiện!” Diệp Lăng nói.

Hắn vừa nói xong tất cả mọi người liền hiểu được ý của hắn, đóng băng mặt đất lại để tạo thành hỗn loạn cho đám truy binh đằng sau, trở ngại sự truy kích của họ. Biện pháp này tuy rất đơn giản nhưng lại rất thực dụng!

Diệp Lam Vũ có chút khó hiểu: “Vì sao cần bà nội nữa, chúng ta có thể trực tiếp đóng băng mặt đất mà.”

“Làm như vậy để đóng băng được diện tích dài hơn, nếu không một mình người thì được bao nhiêu, tỷ tỷ ngốc!” Diệp Lăng thực không khách khí nói.

“Người dám nói ta ngốc! Xem ta có tha cho người không!” Diệp Lam Vũ đưa nắm tay nhỏ mình ra uy hiếp.

“Ta không muốn nói chuyện!” Diệp Lăng thực lý trí lựa chọn trầm mặc.

“...”

Diệp Lam Vũ hừ một tiếng xong liền hợp tác với mụ mụ và bà nội, đóng băng một mảnh diện tích lớn. Dựa theo chỉ thị của Diệp Lăng là cứ cách một đoạn đường đóng băng một mảng, có nhiều chỗ yêu cầu phải thực chính xác, nhưng có nhiều chỗ hắn cho nhóm các nàng tùy ý làm, đóng một khối, tẩy một khối.

Cái này có thể kéo dài được rất lâu, đem bọn họ trượt té chết là tốt nhất!

Biện pháp này quả thật rất có hiệu quả, làm cho truy binh phía sau người ngã ngựa đổ, đến cuối cùng thậm chí không có cách nào truy đuổi theo nữa, xử lý đại địa bị đóng băng rất phiền toái, cần thời gian rất dài, chỉ có thể dùng hỏa hệ ma pháp mở đường. Bất quá xử lý như vậy thì mặt đất lại trở nên thấp đi và nóng hơn, cũng tạo thành phiền toái rất lớn cho bọn hắn.

Mà nhờ vậy đám người Diệp Lăng đã sớm quăng những người này lại phía sau rồi. Nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của Tường Không Đế Quốc, truy binh phía sau không có, bất quá phía trước lại có rất nhiều lính mai phục.

Nếu như bị bọn họ ngăn cản lại, người phía sau lại đuổi theo thì đám người Diệp Lăng cũng lâm vào một hoàn cảnh thực phiền toái, bọn họ gặp phải một cái lựa chọn.

“Chúng ta cứ đi như vậy thì mục tiêu quá lớn, tốt nhất là phân tán rút lui, đến Chu Tước Đế Quốc sẽ tiến hành hội lại!” Diệp Thành Thiên đề nghị.

“Tốt thì tốt đấy! Có điều nếu làm như vậy thì lực lượng của chúng ta cũng sẽ bị suy yếu, có lẽ càng khó thoát hơn!” Diệp Lăng cũng không thực tán thành lắm.

Nếu chỉ có riêng những cao thủ của Diệp gia không thì phân tán là lựa chọn tốt nhất, nhưng tình huống bây giờ không phải như vậy, nhân số đào vong của họ không phải ít, trong đó có một ít người thực lực yếu ớt, thậm chí còn có người thường, nếu phân tán ra thì khẳng định sẽ bị bắt hơn nữa.

Tuy rằng có đôi khi cần lựa chọn tránh sĩ đoạn tay, vì bảo toàn phần lớn, hy sinh một phần nhỏ người. Nhưng lúc này còn chưa cần những hy sinh như vậy!

“Vậy người nói chúng ta nên làm gì đây?” Diệp Thành Thiên hỏi. Đối với Diệp Lăng, bây giờ người ở đây đều có một loại tin tưởng hẳn có thể mang mình rời đi một cách an toàn, một đường tới đây là căn cứ chính xác nhất.

Tuy mọi người cũng sợ Diệp Lăng lại mơ hồ, bất quá may là trước đại sự Diệp Lăng chưa có “quá khứ mơ hồ”, còn có thể tin được!

“Tiếp tục chạy, đôi khi nhiều người cũng là một ưu đãi, có thể cho bọn họ biết trước hướng đi của chúng ta!” Diệp Lăng cười nói.

“?? Cho người ta biết trước sẽ đi về đâu và gọi là chuyện tốt?” Tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu, cái này nhìn sao cũng ra chuyện xấu mà.

“Chỉ là biết chúng ta đi về phía nào thôi chứ cũng không biết bước tiếp theo chúng ta đi thế nào, sẽ có cơ hội quảng bọn họ lại phía sau!” Diệp Lăng cười nói.

Lời Diệp Lăng đánh thức một số người ở đây, những người này đều là dân đánh giặc lành nghề, cũng là những mưu lược gia, chỉ cần đề tỉnh những người này, bọn họ thậm chí có thể xuất ra một phương án ngay.

“Vậy người nói nên làm gì đây?” Diệp Thành Thiên cũng mỉm cười, mà nụ cười của hắn khác Diệp Lăng, hắn cười vì cảm thấy vui mừng.

“Không biết!” Diệp Lăng thực vô trách nhiệm nói.

“Không biết? Có ý gì?” Diệp Thành Thiên ngây ngẩn cả người, nụ cười mừng vừa rồi cũng biến mất.

“Không có ý gì, chính là ta không biết mà thôi! Việc này vốn là các ngươi bàn là tốt nhất, ta làm gì biết nơi bố trí quân đội của đế quốc, làm sao an bài đối sách được!” Diệp Lăng cắn điểm tâm Chân Tiểu Yên làm, rất không phụ trách nói.

“...” Mọi người nhất thời trầm mặc.

Thật không biết tiểu tử này như vậy là tốt hay xấu nữa, lúc này còn xằng bậy như vậy, cái gì cũng không biết. Bất quá đề nghị của hắn quả thật có ý tứ, ra ngoài dự kiến của mọi người.

Mà trên thực tế, Diệp Lăng cũng không có cách nào, mấy thứ này hắn không quen thuộc, thậm chí ngay cả đường đi còn không biết thì bảo hắn đối phó kiểu gì. Trái lại, những người ở đây trên cơ bản đều là nhân vật “trùm” tại đế quốc, biết rõ đế quốc như trong lòng bàn tay. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, đạo lý này tin rằng ai cũng hiểu!

“Kỳ thật đây cũng là lúc nhìn năng lực chúng ta, chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ chỉ trông vào một mình Diệp Lăng sao?” Diệp Dục nhìn con cháu của mình, hẳn hy vọng không phải chỉ một thiên tài, mà là tất cả con cháu mình đều có chỗ hơn người cơ.

Mà lúc này cũng là lúc kích phát tiềm năng của bọn hắn, cho dù phải trả giá một ít đại giới cũng được, chỉ cần bọn họ có thể trưởng thành đều đáng!

“Thập Tam vừa nhắc nhở ta, ta nghĩ tới một ít kế sách, chỉ cần vận dụng thật tốt thì chúng ta có thể thuận lợi quá quan!” Diệp gia lão Tam lên tiếng.

Diệp gia lão Tam này là một thiên tài trên phương diện quân sự, nổi tiếng là thiện dùng mưu kế, mà hắn cũng là một tướng quân chấp chương một đại quân đoàn của Tường Không Đế Quốc, năm nay 30.

“Nói đi!” Diệp Dục đơn giản nói.

“Chúng ta trước tiên...” Diệp gia lão Tam nói kế sách của mình ra, Diệp Lăng cảm thấy quyết định của mình quả thật là chính xác, nếu là mình thì cho dù nghĩ muốn vỡ đầu cũng không nghĩ ra được kế sách như vậy. Mà ở trong thời gian ngắn ngủi này đã có thể nghĩ ra kế sách xảo diệu như vậy, quả thật là một thiên tài!

Cái kế này lợi dụng một ít tình huống đặc thù của đế quốc, hoàn toàn khấu trừ, thậm chí có thể làm cho quân đội của đế quốc trợ giúp mình nữa!

Cho dù tin tức truyền đi nhanh đến đâu cũng có thời gian gián đoạn, cũng có thời điểm làm người ta mê hoặc, do đó đạt tới một ít mục đích nào đó, để hoàn thành kế hoạch này!

115. Chương 115: Long Kỵ Sĩ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 115: Long Kỵ Sĩ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Ngoài kế hoạch của Tam ca ra Diệp Lăng còn có một cái công lao rất lớn, hẳn có biện pháp làm quân mã không ngừng chạy như điên, thậm chí còn vượt qua tốc độ của nó, làm những người này phóng về biên giới nhanh hơn.

Biện pháp gì? Tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên, chỉ thấy Diệp Lăng rút cho mỗi con ngựa một viên thuốc nhỏ là có thể chạy như điên trong một thời gian ngắn, sau đó tiếp tục rút, tiếp tục chạy!

Biết thuốc kích thích không? Không, ở đây phải gọi là thuốc cường hóa, làm một luyện kim thuật sĩ mà không có cái loại tể thuốc này thì không phải là quá kém sao! Có điều sao khi những quân mã này hết thuốc, chắc sẽ bệnh nặng một hồi...

“Phế vật! Một đám phế vật! Đuổi theo nhiều ngày như vậy còn không đuổi tới, lại làm cho hần càng ngày chạy càng xa!” Mấy ngày nay tâm trạng Triệu Nhã Nhu “không tốt cho lắm”, rất nhiều người chịu tao ương.

Lúc này nàng đã thuận lợi trở thành Nữ Hoàng, chấp chương quyền lực. Mà giữa nó có một ít thủ đoạn huyết tinh thì những người bình thường vĩnh viễn không thể biết tới.

Bây giờ khắp cả đế quốc đều biết có một đám người bất khả tư nghị, vô cùng không có khả năng phản bội Hoàng Đế lại đi mưu hại Hoàng Đế. Lúc này Triệu Nhã Nhu xuất hiện, lên án hành vi phạm tội của những người này, sau đó hạ lệnh tiến hành bao vây tiêu trừ!

Đương nhiên có rất nhiều người biết Triệu Nhã Nhu đoạt vị, nhưng không ai dám nói ra. Bây giờ nàng là Nữ Hoàng rồi, trừ phi muốn tạo phản, nếu không thì chỉ có thể nghe nàng mà thôi.

“Hần? Không phải là bọn hần sao?” Người bên cạnh Triệu Nhã Nhu đều cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao Nữ Hoàng luôn nói những người này thành từ “hần”?

“Mặc kệ các ngươi dùng biện pháp gì, trả giá như thế nào, tuyệt đối không thể để hần chạy thoát!” Triệu Nhã Nhu hừ lạnh nói, tiếp đó nàng nói với một cô gái bên cạnh: “Người thật sự có tin tưởng người có thể làm ra những luyện kim vũ khí tốt hơn hần?”

“Ta có thể, ta nhất định có thể!” Cô gái gật đầu, tự tin nói.

“Được rồi! Người cần cái gì cứ việc nói, ta sẽ thỏa mãn hết thảy!” Triệu Nhã Nhu nhìn cô gái, nàng có thể nhìn thấy sự huy hoàng của Sa Lan, đồng thời cũng thấy được mảng hắc ám của nàng.

“Nếu các ngươi làm không được thì ta phải dùng vương bài cuối cùng của mình vậy!” Triệu Nhã Nhu khẽ cắn môi, tựa hồ hạ một quyết định, mà quyết định này thoát nhìn không phải là việc nhỏ.

“Vương bài cuối cùng? Chẳng lẽ...”

“Tam ca, ta kính ngưỡng người giống như nước sông liên miên không dứt...” Diệp Lăng nhìn Tam ca, hai mắt ngập nước, bộ dáng cực kỳ sùng bái.

Mà lúc này hắn cũng không phải tự cười ngửa mà là bị Diệp Lam Vũ bắt cười chung, hắn leo lên ôm lấy cái eo thon của Diệp Lam Vũ, bộ dáng vô cùng thản nhiên tự tại, tuyệt không giống như đang bị truy kích.

“Đi đi, đừng có làm rộn nữa!” Tam ca phát phát tay, bộ dáng như tức giận, bất quá theo ánh mắt có thể thấy hắn có điểm hưởng thụ ánh mắt sùng bái của Diệp Lăng.

Đây là biên cảnh của Tường Không Đế Quốc, hiện tại quân đội của Tường Không Đế Quốc đang đuổi theo ở ngoài mười dặm, ở sau còn có nhiều binh mã hơn, có điều càng không có hy vọng đuổi theo đám người Diệp Lăng.

Trong thời gian này, đám người Diệp Lăng vẫn chạy trong cảnh nội của đế quốc, có điều lại thường xuyên phân ra một vài người làm công tác tung tin giả, làm quân đội của đế quốc chạy tới chạy lui.

Mà dưới sự an bài xảo diệu của Tam ca làm đế quốc hoàn toàn bị nắm mũi dắt đi, phe mình hoàn toàn nắm chủ động, khiến người ta hoài nghi mình có phải đang bao vây tiêu trừ người khác không nữa.

Cái này nói thì đơn giản, kỳ thật làm rất khó. May mà ở đây đều là tuyệt đỉnh cao thủ, có thể hoàn thành thuận lợi.

Sau này có người chuyên nghiên cứu lần đào vong chiến này, nhận ra tầm quan trọng của việc hiểu biết địch nhân và việc thắng vì đánh bất ngờ!

Phương diện hiểu biết địch nhân thì phần lớn Tam ca đều dựa vào lỗ hổng quân sự của đế quốc mà hoàn thành kế sách này, nếu không biết những lỗ hổng này thì căn bản không thể bày ra kế này!

Thắng vì đánh bất ngờ, cái này chỉ có thể nghiệm ra ý chứ không thể nói thành lời được, dù sao đại khái là ngoài ý liệu của địch nhân, nhưng cũng đừng làm cho mình cũng cảm thấy ngoài ý muốn, nếu không thì sẽ phản hiệu quả mất.

Trải qua một đồng kế sách, đám người Diệp Lăng thành công xuyên qua phòng tuyến của đế quốc, cũng là lợi dụng lỗ hổng tại phòng tuyến này mà vứt bỏ đám quân đội được điều đến biên giới ở đằng xa. Mà đến lúc quân đội phát hiện thì mới biết là đã quá chậm. Trong khi đó quân đội tại biên cảnh lại là chướng ngại lớn nhất của đám người Diệp Lăng, không thể tưởng tượng được lại có thể thoải mái giải quyết như vậy!

Cho nên lúc này mới có cái cảnh Diệp Lăng không chút keo kiệt tỏ ý sùng bái của mình với Tam ca.

“Đừng nói giỡn nữa, bây giờ chưa phải là lúc thả lỏng, nếu để cho người ta đuổi tới thì chúng ta sẽ lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục đấy, lúc đấy thì chẳng còn hy vọng gì nữa đâu!” Diệp Dực nhắc nhở.

Lúc này bọn họ coi như đã thoát khỏi quân đội của Tường Không Đế Quốc, bất quá nếu bọn hắn bị người ta vây vào giữa thì cho dù thực lực có mạnh hơn nữa cũng không thể thoát chết.

Nơi này là biên cảnh, số lượng quân đội không chỉ hơn Hoàng Thành vài lần, hơn nữa lại không có ưu thế về chướng ngại như trong Hoàng Thành, ngoài bọn hắn ra chỉ có quân đội, không còn gì khác!

Với tình huống như vậy, nếu như bị bủa vây thì cho dù tất cả bọn họ đều là Thiên cấp cao thủ cũng rất khó toàn thân trở ra! Huống chi ở đây cũng chỉ có hai cái Thiên cấp cao thủ! Hy vọng không phát sinh tình huống ngoài ý muốn nào.

Có điều đôi khi ông trời không có theo tâm nguyện người khác, tuy nói nữ thần may mắn vẫn rất sủng ái Diệp Lăng, nhưng không có nghĩa là nàng không để cho Diệp Lăng ăn một chút đau khổ.

“Kia... lão ba, ông nội, có phải ta nhìn lầm rồi hay không ấy, ta thấy trên trời có vài thứ tựa hồ không nên xuất hiện.” Diệp Lăng quay đầu lại nhìn lên bầu trời, ánh mắt trở nên ngưng trọng hơn, không còn đùa giỡn như vừa rồi nữa.

Lời Diệp Lăng cũng làm đám người Diệp Dực bắt đầu cảnh giác, nhìn theo tầm mắt của Diệp Lăng...

Mà khi thấy cái thứ không nên xuất hiện này, sắc mặt bọn họ trở nên thực trầm trọng, đồng thời cũng mang theo sự kinh ngạc!! Thực rõ ràng, mấy thứ này xuất hiện làm bọn họ cảm thấy thật bất ngờ!

“Không phải đâu, xuất động cả thứ này sao? Bọn họ cũng quá dễ mắt chúng ta a!” Diệp Thành Thiên cười khổ nói.

“Đúng vậy, cho dù là chiến dịch cùng Chu Tước Đế Quốc vào 50 năm trước cũng không xuất động đến thứ này, chúng ta bắt quá chỉ là một nhóm người đào vong nhỏ bé thôi, có cần thiết như vậy không?” Tam ca cũng có chút phần nộ nói. Mấy thứ này xuất hiện sẽ làm cho kế hoạch đào vong của hắn hoàn toàn thất bại. Tại cái thời điểm sắp thắng lợi rồi lại xuất hiện chuyển biến như vậy, ai mà chẳng cảm thấy khó chịu!

“Các người nhìn thấy cái gì?” Một ít người có nhãn lực kém, tỷ như Diệp Lam Vũ, thân là một Ma Pháp Sư, nàng chỉ có thể nhìn thấy một vài điểm đen, giống như vài con phi điều mà thôi.

“Long Kỵ Sĩ!” Diệp Lăng nói ra một cái đáp án làm cho rất nhiều người đều cảm thấy tuyệt vọng.

116. Chương 116: Long Kỵ Sĩ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 116: Long Kỵ Sĩ (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Mấy điểm đen này thế nhưng lại là Long Kỵ Sĩ, là binh chủng trong truyền thuyết, là chung cực binh chủng mà ngay cả khi hai đại đế quốc giao chiến cũng chưa chắc xuất hiện, thế mà hôm nay lại xuất động!

Mỗi một đế quốc hay vương quốc ít nhiều đều có Long Kỵ Sĩ, trong đó Ma Pháp Sư cũng có mà Vũ Giả cũng có, mà hình như trước nay luyện kim thuật sĩ cũng chưa xuất hiện Long Kỵ Sĩ bao giờ.

Đương nhiên, Long Kỵ Sĩ của tam đại đế quốc, dù là Long hay Kỵ Sĩ cũng hoàn mỹ hơn những vương quốc khác nhiều, một vài cá biệt thì không nói.

Sở dĩ Long Kỵ Sĩ có thể trở thành chung cực binh chủng, ngoài việc rồng có thể tác chiến trên không trung ra còn có long tức có uy lực cường đại vô cùng, mà dưới long tức, cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ cũng rất khó ngăn cản!

Mà nói là trong truyền thuyết đương nhiên là vì Long Kỵ Sĩ rất thưa thớt, bởi rồng không phải ở đâu cũng có, bị phục tùng lại càng ít!

Đồng thời, mấy con rồng mà Kỵ Sĩ cưỡi ở trong Long Tộc chỉ có thể xem như là “hàng kém chất lượng nhất” thôi, ngay cả biến ảo thành hình người cũng không được! Chỉ có cá biệt vài Long Kỵ Sĩ mà rồng có thể hóa hình, nhưng mấy Long Kỵ Sĩ này là cao tầng nhất trong đám Long Kỵ Sĩ, sẽ không dễ dàng xuất hiện!

Lúc này để đối phó đám người Diệp Lăng, xuất động đến Long Kỵ Sĩ đã là rất coi trọng họ rồi, mà cái loại cao tầng nhất chắc là không xuất hiện đâu.

“Nữ nhân biến thái này quả thật chuyện gì cũng làm được, nàng cũng không sợ những Long Kỵ Sĩ này sẽ có tổn thất sao!” Hai hàng lông mày của Diệp Lăng nhíu lại, hình như suy nghĩ cái gì, cũng có vẻ phải quyết định cái gì.

“Đúng vậy! Dùng Long Kỵ Sĩ truy kích chúng ta cũng không phải là một quyết định tốt, chúng ta sẽ làm cho bọn họ khóc cũng không kịp!” Diệp Thành Thiên hào hùng vạm vỡ nói.

Dù là Long Kỵ Sĩ thì bọn hắn cũng không e ngại lắm, nếu ở tình huống bình thường, không có đại quân đuổi theo phía sau, vèn vèn chỉ là bọn hắn và Long Kỵ Sĩ thôi thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

Long Kỵ Sĩ là binh chủng cường đại nhất, mà bên này lại có hai Thiên cấp cao thủ, còn có vài cái tiếp cận Thiên cấp cao thủ như Diệp Thành Thiên, tương quan thực lực thì Long Kỵ Sĩ cũng không thể chiếm được tiện nghi là bao.

Không cần quên Thiên cấp cao thủ cũng là tồn tại trong truyền thuyết, là cường giả trong cường giả, thậm chí bọn họ có thể chiến đấu cùng Long Tộc nên chiến đấu với Long Kỵ Sĩ tự nhiên cũng không phải nói chơi.

Sở dĩ Long Kỵ Sĩ trở thành chung cực bình chủng thì giống như máy bay chiến đấu trong xã hội hiện đại vậy, nó cũng có thể bị một vài kẻ mạnh hủy diệt, đồng thời người cũng không có khả năng phá một đám máy bay chiến đấu đi đánh vài cái trận lẻ tẻ vớ vẩn được, chúng nó là “quốc bảo” cần được bảo vệ nha.

Long Kỵ Sĩ cũng vậy, nguyên nhân chủ yếu rất ít khi xuất động là vì cần bảo vệ, tổn thất bất cứ một Long Kỵ Sĩ nào cũng sẽ làm thực lực của quốc gia giảm xuống.

Nói Long Kỵ Sĩ yếu ớt? Cái này cũng không phải, nếu để bọn họ đi đối phó một vài cao thủ thì đương nhiên là không có gì ngoài ý muốn, có điều phải đối phó với Thiên cấp cao thủ thì cần phải lo lắng rồi. Thiên cấp cao thủ tốt nhất nên để cho cao thủ ngang cấp đối phó chứ không phải là Long Kỵ Sĩ!

Lúc này sở dĩ Triệu Nhã Nhu không xuất động Thiên cấp cao thủ là vì nàng vừa lên ngôi, đối với đám người đặc thù như Thiên cấp cao thủ còn chưa khống chế được, mà danh vọng của Diệp Dực cũng rất cao, tin rằng không ai nghe theo lệnh nàng.

Long Kỵ Sĩ thì khác, cho dù bọn họ có truyền thuyết đến đâu cũng thuộc quân đội, là một đám người nàng có thể điều động!

“Bọn họ sẽ không chiến đấu với chúng ta đâu, bọn họ chỉ quấy nhiễu đường đi của chúng ta để truy binh phía sau vây quanh, lúc đó... Chúng ta cũng chỉ có thể bó tay chịu trói, hoặc là chết!” Tam ca nói ra một giả thuyết làm người ta đau đầu.

“Chuyện đến nước này cũng chỉ có thể làm như vậy...” Diệp Lăng nhú mày, trầm trọng nói.

“?? Làm như thế nào? Người có biện pháp nào chẳng?” Diệp Dực nhìn Diệp Lăng, có điểm nghi hoặc, lại có điểm chờ mong.

“Các người đi, ta ở lại!” Diệp Lăng nói một câu, đồng thời nhảy từ trên ngựa của Diệp Lam Vũ xuống, vững vàng đứng trên mặt đất.

“Người nói cái gì? Không được làm chuyện điên rồ như vậy!” Đám người Diệp Dực lập tức ngừng lại, nhìn Diệp Lăng đã cách mình khá xa. Diệp Lam Vũ lại không nói một lời liền quay đầu ngựa lại, muốn đến bên cạnh Diệp Lăng kéo hắn lên ngựa!

“Các người đi trước, dừng quant âm đến ta, ta có biện pháp làm cho đại quân phía sau đình chỉ cước bộ, như vậy đám Long Kỵ Sĩ này cũng không có tác dụng gì nữa!” Diệp Lăng lấy ra một cây “trường côn” bắt đầu vẽ một luyện kim trận trên mặt đất!

Cái này hình như là lần đầu tiên Diệp Lăng khắc luyện kim trận trước mặt mọi người, hơn nữa diện tích cũng rất lớn, lần đầu tiên mọi người nhìn thấy luyện kim trận lớn như vậy. Thực hiện nhiên hẳn phải sử dụng một loại luyện kim trận mà mọi người chưa từng thấy. Theo trình độ chuẩn bị như vậy thì nhất định uy lực của luyện kim trận này cũng sẽ không nhỏ!

Cái này cũng làm mọi người an tâm hơn một chút, ký thác hy vọng trên cái luyện kim trận này. Có điều, lực lượng của một người phát động luyện kim trận thì có thể ngăn trở được quân đội phía sau sao?

“Đi mau, có nghe hay không? Các người ở trong này cũng sẽ bị vây trong trận, đến lúc đó thì còn có ý nghĩa sao?” Diệp Lăng trầm giọng quát khẽ: “Trong thời gian ngắn nhất có thể, chạy ra ngoài mười dặm!”

Ngoài mười dặm? Nói cách khác, phạm vi ảnh hưởng của luyện kim thuật này có diện tích mười dặm? Cái này hình như cũng hơi lớn a, ít nhất đối với một người mà nói thì là quá lớn!

“Đệ đệ!” Diệp Lam Vũ ngừng lại, nhìn Diệp Lăng.

“Yên tâm, ta không sao, một mình ta thì sẽ càng an toàn hơn!” Diệp Lăng cười nói, hắc vĩnh viễn không hung ác với Diệp Lam Vũ được!

Một người sẽ càng an toàn hơn? Những lời này không ai ở đây không tin, cho dù không trải qua mấy ngày đào vong, chỉ nói đến lịch sử trước kia hẳn thường xuyên chơi trò mất tích, làm cho người ta không thể tìm ra dấu vết cũng có thể chứng minh, nếu hắn muốn trốn thì không ai có thể tìm ra hắn!

“Vậy người phải sớm đuổi theo đây! Còn có, nhớ rõ phải tự chiều cố mình!” Diệp Lam Vũ dặn dò.

“Đã biết, ta sẽ sớm đuổi theo!” Diệp Lăng tiếp tục khắc luyện kim trận của hắn, càng ngày càng phức tạp, cũng càng ngày làm người ta cảm thấy thần bí.

Nếu không phải bây giờ không có thời gian thì những luyện kim thuật sĩ như Chân Tiểu Yên đều muốn ở lại cẩn thận nghiên cứu học tập!

“Diệp Lăng, người không được chết đấy, người còn phải ăn đồ ăn ta làm, cả đời này người cũng đừng mong chạy trốn!” Chân Tiểu Yên nhẹ nhàng nói, nàng là một luyện kim thuật sĩ nên nàng cũng hiểu biết phần nào với luyện kim thuật, cũng làm cho nàng càng lo lắng hơn.

Luyện kim thuật trên đời này, lấy sức một người phát động luyện kim thuật không có khả năng ngăn cản uy lực của đại quân như vậy, trừ phi là chuẩn bị thực đầy đủ, có thể cần mấy tháng, thậm chí vài năm để chuẩn bị. Mà Diệp Lăng chỉ chuẩn bị một chốc như vậy căn bản là không có khả năng.

Nhưng trong tâm Chân Tiểu Yên lại tin tưởng Diệp Lăng, tin hắn sẽ có biện pháp, tin hắn có thể sáng tạo kỳ tích, nếu không nàng sẽ không rời đi như thế!

117. Chương 117: Độc Cản Thiên Quân (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 117: Độc cản thiên quân (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Đi nhanh đi, đừng làm phiền ta!” Đối với Chân Tiểu Yên, Diệp Lăng cũng không khách khí, nhớ ngày đó hắn lại trực tiếp đuổi nàng đi, sao giờ lại ôn nhu với nàng được.

Mà Diệp Lăng cũng thầm nghĩ trong lòng, lời mụ béo này sao có điểm quái quái, rõ ràng là chính mình ép nàng phải nấu cơm cho mình, sao bây giờ lại thành ra mình muốn ăn cơm của nàng? Hơn nữa cả đời cũng không được trốn? Rốt cuộc đây là chuyện gì? Diệp Lăng nghĩ không ra được, mà bây giờ hắn lại không có thời gian suy nghĩ cái này cho nên rất nhanh liền ném qua một bên.

“Tiểu Thất, sao người không nói lời nào?” Lúc này Thất công chúa lại không nói gì mà cứ yên lặng rời đi như vậy ngược lại làm Diệp Lăng có chút không quen.

“Người bảo ta nói gì đây, ta nói ta muốn ở lại với người thì người sẽ đáp ứng sao?” Thất công chúa cúi đầu, sâu kín nói.

“..., hay là không cần nói đi!” Diệp Lăng trực tiếp trả lời.

Cứ như vậy mọi người đều nói lời tạm biệt với Diệp Lăng xong liền để hắn ở lại một mình một người khắc luyện kim trận, mà bọn họ lại lấy tốc độ nhanh nhất chạy đi, phải trong thời gian ngắn nhất lao ra ngoài mười dặm, đây là Diệp Lăng muốn, cũng là việc duy nhất mà bọn họ có thể làm.

Sau khi ra khỏi mười dặm, tất cả mọi người đồng thời quay đầu lại nhìn về phía Diệp Lăng, chỉ thấy trên mặt đất chung quanh hắn xuất hiện một cái luyện kim trận đường kính chừng 20 mét, trong đó còn có rất nhiều luyện kim trận con lớn nhỏ khác nhau.

Lúc này trong luyện kim trận, ở những nơi khác nhau có bày ra những ma tinh thạch khác nhau, đó cũng là thứ mà luyện kim trận thường xuyên dùng đến, có thể thúc đẩy luyện kim trận dễ dàng hơn! Luyện kim trận này quả thật thần bí mà mê người!

Cùng lúc đó, đại quân ở phía sau cũng đã đi đến trước mặt Diệp Lăng, khoảng cách giữa bọn họ nguyên cũng chỉ có 10 dặm mà thôi, có điều bọn hắn cũng không đến gần Diệp Lăng mà chỉ bảo trì một khoảng cách tương đối xa mà thôi.

Đại quân giống như nước chảy, vây tảng đá là Diệp Lăng này vào giữa, đương nhiên, người bên cạnh cũng giống nước chảy tiếp tục truy kích về phía trước!

Đừng gần một luyện kim thuật sĩ, nhất là khi hắn đang ở trong luyện kim trận tuyệt đối không phải là chuyện sáng suốt, cho dù không biết Diệp Lăng là ai truy binh cũng không đến gần huống chi đã biết hắn là ai.

“Thập Tam thiếu gia, đã lâu không gặp, người hay là bỏ tay chịu trói đi. Tất cả chúng ta sẽ cam đoan bảo trụ tính mạng của người, sẽ không để Nữ Hoàng làm gì với người!”

Thật bất ngờ, trong đám lính có người quen của Diệp Lăng, ách, đúng hơn là rất quen thuộc với Diệp Lăng, có điều Diệp Lăng lại không biết hắn là ai!

Mà nghe ý tứ từ những lời này hắn là hắn sẽ không để Diệp Lăng bị Triệu Nhã Nhu giết, hơn nữa không phải chỉ một mình hắn, xem ra quan hệ giữa Diệp Lăng với mọi người quả thật không sai.

Trên thực tế, nếu lúc này Diệp Lăng bị bắt cũng sẽ không có chuyện gì, sẽ có rất nhiều người bảo vệ hắn, đây là chuyện mà Triệu Nhã Nhu không thể tưởng tượng ra, nàng không nghĩ tới Diệp Lăng lại có nhiều người duy trì như vậy, có nhiều người bảo vệ hắn như vậy, cho dù hắn không hề có quyền thế, cho dù hắn có phạm sai lầm đi nữa.

“Ta tin tưởng các người, nhưng ta không tin nữ nhân biến thái kia, cái gì nàng cũng làm được! Tốt lắm, các người cũng đều tiến vào phạm vi rồi, vậy xin lỗi nha, mời các người đứng ở trong trận một hồi!” Sau khi Diệp Lăng nói xong, hai tay ấn lên mặt đất...

Hai tay Diệp Lăng bắt đầu sáng lên, mà theo đó cả luyện kim trận cũng bắt đầu sáng lên, lấy hai tay Diệp Lăng làm trung tâm, ánh sáng lấy hình như như dòng nước dần dần làm toàn luyện kim trận sáng lên.

Lúc này, khi toàn bộ luyện kim trận sáng lên, ánh sáng lại bạo ra bên ngoài, rất có quy tắc mở rộng ra ngoài, giống như điêu khắc một luyện kim trận vậy, biến toàn bộ mặt đất thành một cái luyện kim trận thật lớn, mà luyện kim trận lớn này cũng cắn nuốt tất cả những binh lính trong phạm vi mười dặm này.

“A..... Đây là cái gì?”

Bọn lính bắt đầu có chút hoảng hốt, tình huống này bọn họ chưa từng nhìn thấy bao giờ, mà khi con người nhìn thấy một dị tượng tự nhiên sẽ có một nỗi sợ hãi vô hình trong tâm trí, nhất là mình lại đứng trong cái dị tượng này.

“Lên!” Dưới một tiếng gào to của Diệp Lăng, hào quang càng sáng hơn, cũng càng chói mắt hơn...

Mà khi hào quang sáng hơn, mặt đất bắt đầu chấn động, sau đó từng đạo từng đạo tường đất dâng lên...

“A a a...”

Bọn lính bị đông thổ tường đất đột nhiên dâng lên làm cho người ngã ngựa đổ, mà làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi là cái đông thổ tường đất này có thể còn làm thêm những chuyện khác thì sẽ làm bọn họ lâm vào vạn kiếp bất phục mất!

Có điều may mà đám tường đất này sau khi mọc lên lại không làm thêm chuyện gì nữa, có điều vẫn ngày càng cao mifa thôi!

Thoạt nhìn, chắc là với lực lượng một mình Diệp Lăng cũng chỉ có thể làm như vậy.

Bất quá, cho dù như vậy mọi người vẫn cảm thấy bội phục với trình độ luyện kim của Diệp Lăng, lấy lực lượng của một người có thể ảnh hưởng đến mặt đất trong phạm vi mười dặm, cái này quả thật làm người ta cảm thấy thực đáng sợ! Chẳng lẽ thật sự là Diệp Lăng lực lượng hữu hạn, không thể phát huy hết sao?

Không phải, tuyệt đối không phải, hắn tuyệt đối sẽ không đánh giá sai thực lực của mình, sẽ không làm chuyện mà mình không thể! Hắn cần kết quả này! Trận, không nhất định là luyện kim trận, còn có trận khác!

Đám binh lính chấn chỉnh lại, xong tiếp tục truy kích, dựa theo hướng mà họ nghĩ đi đến, gặp tường đất thì vòng qua. Nhưng mà bọn họ vẫn đi, vẫn đi, nhưng không thể nào ra ngoài được!

Sau đó lại có người nghĩ đến có thể Diệp Lăng xây mê cung trong này, cho nên trực tiếp phá tường, có điều sau khi bọn họ phá tường xong lại phát hiện mình lại rơi vào trong một cái thiên địa khác, một cái thiên địa mà bọn họ vĩnh viễn không thể đi ra được!

Cái này rốt cuộc là cái gì? Tình huống này hình như có chút giống với Cửu Cung Bát Quái Trận của Gia Cát Khổng Minh, cái trận mà làm cho mấy chục vạn đại quân đều thúc thủ vô sách - bó tay không làm gì được.

Không sai biệt lắm, đây là một trận pháp trong kỳ môn độn giáp, chính là Bát Quái Trận, là một trận pháp chỉ vây khốn người ta mà không có sát khí!

Đừng quên Diệp Lăng cũng không phải thuần túy là luyện kim thuật sĩ, hắn đã sớm pha trộn kỳ môn độn giáp vào luyện kim thuật, hoặc cũng có thể nói là pha trộn luyện kim thuật vào trong kỳ môn độn giáp. Lợi dụng luyện kim thuật thay đổi hoàn cảnh chung quanh, bày trận pháp ra!

Đồng thời luyện kim thuật cũng có một cái ưu đãi là có thể dễ dàng khống chế trận pháp, có thể tùy ý thay đổi trận pháp, đương nhiên cần một cái điều kiện đầu tiên là người phải có thực lực phát động!

Bây giờ Diệp Lăng đang ở ngay mắt trận tại trung tâm khống chế trận pháp, đồng thời cũng bảo hộ mắt trận này không bị phá hư, một mình hắn cần nuốt rưng toàn bộ đội ngũ truy binh khổng lồ có thể sẽ tạo nên một cái truyền kỳ mới, lấy thực lực thân mình bám trụ hơn mười vạn đại quân, ách, có lẽ, hẳn là, có thể là nhiều như vậy a...

118. Chương 118: Độc Cản Thiên Quân (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 118: Độc cản thiên quân (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Sao bọn họ đi loạn như vậy?”

Ở ngoài trận, đám người Diệp Dực có chút kỳ quái nhìn những binh lính trong trận giống ruồi bọ, nơi nơi chạy loạn, rõ ràng ở ngay trước mắt nhưng lại không đuổi theo, cái này quả thật quá kỳ lạ.

Không chỉ đám người Diệp Dực, truy binh đuổi theo ở phía sau cùng Long Kỵ Sĩ “ở trên” cũng không rõ những người này bị gì vậy.

Đây là chỗ thần kỳ của kỳ môn trận pháp, người không đứng ở trong vĩnh viễn không biết cảm giác này, không biết người ở trong nhìn thấy, nghe thấy cái gì. Mà người bên ngoài dù gọi cái gì, làm cái gì người ở trong cũng không nghe không nhìn thấy!

Cũng vì vậy, người phía sau cũng trực tiếp tiến vào trong, muốn quát lớn đề tỉnh người ở trong, nhưng kết quả bọn họ lại biến thành một trong những người đó.

Kết quả cứ như vậy, số người chạy loạn ở trong ngày càng nhiều, mà người phía sau cũng phát giác điểm không thích hợp, không chui vào nữa. Nhưng lúc này hơn phân nửa số người đã bị bám trụ ở trong.

Mà khi bọn họ muốn đi vòng qua lại phát hiện mình đã tiến vào một cái trận pháp khác, Diệp Lăng đã thẩm thấu trận pháp ra hai bên, thậm chí đã vây quanh toàn bộ đại quân!

Long Kỵ Sĩ nhìn thấy tình hình như vậy không biết mình có nên đuổi theo nữa hay không, mà nếu mình không đuổi theo, chỉ cần đám người Diệp Dực chạy ra khỏi phạm vi khống chế thực tế của Tường Không Đế Quốc, vậy bọn họ không thể đuổi theo nữa bởi Long Kỵ Sĩ không được vượt biên, trừ phi có tình huống đặc thù, hơn nữa cũng chỉ có một vài người được quyền xuất cảnh.

Được rồi, cho dù có một ít người xuất cảnh, đuổi theo đám người Diệp Dực thì nên làm gì tiếp đây? Có thể đánh thắng được Thiên cấp cao thủ sao?

Cho nên, hoặc là trực tiếp buông tha cho, hoặc là trực tiếp đi xuống bám trụ bọn họ, chờ người phía sau thoát ly khốn cảnh. Nhưng bọn hắn cần bao lâu mới thoát ly? Xem tình hình này thì nhất thời cũng thoát ly không được!

“Bỏ đi, chúng ta trở về gọi người đến cứu, nếu chỉ lo bắt bọn họ mà làm cho hơn mười vạn người không công chịu chết, tổn thất của chúng ta sẽ càng lớn!” Long Kỵ Sĩ tiểu đội trưởng trầm giọng nói.

“Vâng!” Đám Long Kỵ Sĩ đáp, tựa hồ yên lặng thở nhẹ nhõm một hơi. Đường như bọn họ cũng không hy vọng đánh nhau với đám người Diệp Dực, chỉ ngại hoàng lệnh khó vi thôi!

Mà nếu có người truy cứu, chắc chắn sẽ phát hiện, không chỉ có người truy đuổi không muốn đuổi tận giết tuyệt, ngay cả đám người Diệp Lăng cũng lưu thủ rất nhiều, trong đào vong chiến mấy ngày hôm nay, người có thể không giết bọn họ đều tận lực không giết. Cho nên trận đào vong chiến này cũng có một chút ý vị sâu xa! Lệnh vua là khó cãi, nhưng có thể bằng mặt không bằng lòng!!

Mặc kệ nói gì thì nói, lúc này năng lực Diệp Lăng làm người ta cảm thấy kinh ngạc, nếu không vì Tường Không Đế Quốc phong tỏa tin tức, phỏng chừng Diệp Lăng sẽ trở thành tiêu điểm của toàn bộ đại lục.

“Các người nói cái gì? Người nói, một mình Diệp Lăng bám trụ tất cả mọi người, cả trước lẫn sau?” Triệu Nhã Nhu giật mình nhìn Long Kỵ Sĩ tiểu đội trưởng. Trước sau trong miệng của nàng chỉ đại quân truy kích đám người Diệp Lăng trước và đám quân canh giữ biên cương!

“Đúng vậy! Hắn dùng một cái luyện kim trận mà chưa ai thấy bao giờ, bao vây tất cả mọi người lại, ở bên trong đi tới đi lui, nhưng không thể đi ra luyện kim trận của hắn! May mà người bên trong vẫn an toàn, luyện kim trận của hắn chỉ vây quanh mọi người mà không có lực sát thương!” Long Kỵ Sĩ đội trưởng cung kính trả lời.

“Mọi người, tất cả mọi người cộng lại, người nói có bao nhiêu người?” Triệu Nhã Nhu cau mày hỏi, mà nàng cũng không phải không biết vấn đề này, chẳng qua giống như người khác, có một ít vấn đề dù biết rõ đáp án lại vẫn muốn hỏi một lần, muốn chứng thật một chút.

“Tổng cộng 18 vạn!”

“18 vạn người cứ như vậy bị một mình hắn bám trụ, cái này làm sao mà người ta tin được đây?”

“Ai cũng không dám tin, bất quá lại là sự thật, cũng vì vậy nên chúng ta mới bắt đầu dĩ không hoàn thành được nhiệm vụ của nữ hoàng bệ hạ.” Long Kỵ Sĩ đội trưởng thừa cơ nói.

“Ta hiểu, nếu các người không có 18 vạn người kia hỗ trợ, rất khó giữ bọn họ lại, còn có thể sẽ có thương tổn, đây cũng không phải kết quả ta mong muốn.” Triệu Nhã Nhu nói: “Các người làm rất đúng, không cần tự trách mình!” Tuy Triệu Nhã Nhu hơi điên một chút, biến thái một chút, bất quá lại là một người thị phi rõ ràng.

“Việc cấp bách bây giờ là nghĩ biện pháp cứu 18 vạn người kia ra, nếu tiếp tục như vậy không biết sự tình sẽ biến hóa thành gì nữa! Lúc này biên cảnh cũng không có quân đội trông coi, phòng ngự hư không, nếu bị địch nhân biết cũng là một chuyện rất phiền phức!” Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Long Kỵ Sĩ trở về.

Diệp Lăng bám trụ 18 vạn đại quân này là vì đào thoát, nhưng trong 18 vạn nhân mã này có đại quân thủ vệ biên cảnh, nếu bị bám trụ thì dù là một quốc gia gì cũng đều khẩn cấp xử lý.

“Người lập tức mang theo tất cả luyện kim thuật sĩ của hoàng gia đến đó, hy vọng bọn họ có thể nghĩ ra biện pháp phá giải!” Triệu Nhã Nhu lập tức hạ lệnh cho đám luyện kim thuật sĩ đến đây, để Long Kỵ Sĩ dẫn bọn họ tới.

Mà trong lúc chờ đợi, Triệu Nhã Nhu đứng ngồi không yên.

Bất cứ ai cũng có thể minh bạch, giá trị của Diệp Lăng lúc này phải cao hơn tất cả mọi người, thử nghĩ một chút, nếu một người có thể bám trụ 18 vạn quân đội, vậy muốn quét ngang toàn bộ đại lục còn không phải

chuyện dễ dàng sao. Đừng nói là bồi dưỡng vài người giống hần, chỉ cần mình hần là đủ rồi!

“Nếu, ta nói là nếu, vạn nhất hần chạy thoát thì chuyện này các người phải giữ bí mật cho ta, bất cứ ai cũng không được lộ ra một chút!” Nữ Hoàng thực nghiêm khắc nói, tin rằng ai vi phạm lời nàng nhất định sẽ bị xử tử, cũng có thể liên lụy đến gia đình.

“Vâng!” Long Kỵ Sĩ đội trưởng đáp.

Tin rằng ai cũng hiểu nếu để Diệp Lăng chạy thoát vậy cũng không thể để người khác bắt được hần, mà phương thức “bảo hộ” hần tốt nhất chính là đừng để người này biết chuyện.

May mà chuyện này tuy rất lớn, nhưng cuối cùng kỳ môn trận pháp của Diệp Lăng cũng chỉ có quân đội mới biết, hơn nữa người chính mắt nhìn thấy hần thi triển trận pháp cũng rất ít, những người khác chỉ có đoán thôi, cho nên việc phong tỏa tin tức này cũng không phải là khó!

Cũng nhờ vậy Diệp Lăng còn có thể tiêu sái du lịch khắp nơi mà không bị đám trung tâm quyền lực coi trọng!

“Người nói cái gì? Hần có thể làm được như vậy? Rốt cuộc là dùng luyện kim trận gì?” Đám hoàng gia luyện kim thuật sĩ nguyên không muốn đến, nhưng nghe tin tức Diệp Lăng liền nhích người lại đây.

Nguyên nhân bọn họ không muốn đến kỳ thật cũng vì Diệp Lăng, ai bảo Triệu Nhã Nhu truy sát Diệp Lăng, đây là một chuyện tuyệt đối khó chịu với bọn họ, đối với bọn họ mà nói, Diệp Lăng thực đặc thù, nhìn hần lớn dần từ nhỏ, hần bước ngày càng xa trên con đường luyện kim thuật.

Diệp Lăng, thật giống như đồ đệ của họ, tuy rằng Diệp Lăng chắc là không có thừa nhận cái này, nhưng bọn họ ít nhiều cũng nghĩ thế!

“Làm sao có thể? Vì sao hần có thể làm được như vậy, chẳng lẽ cả đời này ta cũng không thể đối kịp hần sao?” Ở trong đám luyện kim thuật sư của hoàng gia, có một cô gái nắm chặt hai tay, vẻ mặt âm tình bất định. Thực rõ ràng, sự kết hợp giữa luyện kim thuật và kỳ môn trận pháp này của Diệp Lăng làm nàng cảm thấy nếu mình muốn đứng cùng một độ cao với Diệp Lăng, cần trèo lên một đỉnh núi cơ hồ không thể trèo lên!

119. Chương 119: Độc Cản Thiên Quân (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 119: Độc cản thiên quân (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Cái này rốt cuộc là loại luyện kim trận gì?”

Khi một đám hoàng gia luyện kim thuật sĩ ở trên không trung nhìn thấy tình huống này cũng đã ngẩn người, đây là một hình ảnh mà bọn họ khó có thể tưởng tượng ra.

Lúc trước cũng chỉ là nói mà thôi, không có thực sự nhìn thấy nên bọn họ cũng chưa cảm giác sâu sắc lắm, mà bây giờ lại khác, bọn họ tận mắt nhìn thấy 18 vạn người bị nhốt trong một cái trận.

Mà rất nhanh sau đó bọn họ đã cẩn thận quan sát hoa văn trên mặt đất, bọn họ hy vọng nhìn ra được đáp án, hy vọng có thể tìm ra những manh mối phụ trợ cho việc tìm ra đáp án.

Nhưng mà bọn họ không cách nào tìm được đáp án từ trên luyện kim tri thức của mình, mà ngay cả bọn họ cũng không tìm ra thì chắc là luyện kim trận này trước giờ chưa từng xuất hiện, nói cách khác, đây là lần đầu tiên xuất hiện. Lần đầu tiên xuất hiện! Cái này không phải nói là chính hần sáng tạo ra sao? Cái này dường như có chút bất khả tư nghị!

Hiện tại đám hoàng gia luyện kim thuật sĩ chỉ có thể tưởng tượng rằng không biết Diệp Lăng phát hiện được luyện kim trận này ở đâu ra, nếu không, lấy tuổi của hắn có thể sáng tạo một luyện kim trận như vậy thật sự làm người ta không cách nào tin nổi!

“Hắn còn ở trong đó sao?” Long Kỵ Sĩ đội trưởng hỏi một Long Kỵ Sĩ lưu thủ ở đây.

“Đúng vậy, còn ở bên trong, đến bây giờ vẫn chưa có một người ra khỏi!” Long Kỵ Sĩ hồi đáp.

“Một người cũng không ra...” Mọi người nhớ kỹ, những lời này rốt cuộc nên hiểu như thế nào? Là may mắn Diệp Lăng chưa trốn đi hay là bị ai cho 18 vạn người này vẫn không có một cái thoát ra?

Tuy thời gian chưa quá một ngày, dù sao tốc độ phi hành của rồng cũng rất nhanh, không phương tiện giao thông nào so được, nhưng cũng rất nhiều người cảm thấy khó tin.

“Các người thấy thế nào?” Đám Hoàng gia luyện kim thuật sĩ bắt đầu thương thảo đối sách, nói gì thì nói, trước tiên phải cứu người ra đã.

“Ta không nhìn ra được gì cả, năng lượng phát ra từ luyện kim trận này hình như không có gì đặc biệt, vì sao lại xuất hiện tình huống thần kỳ như vậy.” Một người hồi đáp.

Những người khác có lẽ còn có thể hiểu lầm đây thuần túy là luyện kim trận, nhưng những người này lại có thể phát giác ra đây không chỉ là luyện kim trận không thôi.

“Chúng ta cứ thử trước xem sao, nhìn xem cái này rốt cuộc là cái gì!” Đám Hoàng gia luyện kim thuật sĩ bắt đầu nghiên cứu, bắt đầu giao phong cùng Diệp Lăng.

Sau đó, bọn họ sử dụng các loại biện pháp khác nhau, có vẻ vụn vặt là cứu người, cũng có phá hư luyện kim trận của Diệp Lăng, đủ loại thử nghiệm...

Mà càng thử nghiệm bọn họ càng cảm thấy kinh ngạc, cơ hồ có thể khẳng định trận pháp này của Diệp Lăng cũng không phải đơn thuần là luyện kim thuật, nhất định có cái gì khác ở trong!

Nhưng mà khi bọn họ biết rõ điều này đã là ba ngày sau, 18 vạn đại quân bị nhốt ở trong đã sắp chống đỡ không nổi, thể xác và tinh thần của họ cũng đã mỏi mệt! Nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ cứ để Diệp Lăng vây chết những người đó sao?

“Ta cảm thấy những tường đất của Diệp Lăng cũng không phải chỉ đơn giản dùng để ngăn cản như vậy, vị trí sắp xếp của chúng tựa hồ có quan hệ thực kỳ diệu.” Cô gái lên tiếng, nàng nhìn thấy kỳ môn trận pháp, trong lòng có cảm giác kỳ diệu nói không ra lời. Ba ngày nay, nàng nhìn mấy thứ này càng ngày càng cảm thấy cổ quái, cảm giác cũng càng ngày càng kỳ diệu.

“Vậy hủy diệt những tường đất này thử xem!” Tất cả mọi người đều đồng ý điểm này, bọn họ cũng hoài nghi ở trong này có vấn đề, chẳng qua chỉ có như vậy liền tạo thành tình huống như thế này?

Thế nhân không ai sẽ tin tưởng điều này, vụn vặt chỉ sắp xếp một ít tường đất liền tạo thành hiệu quả như vậy? Điều này quả thật khó tin. Nếu là như vậy, người nọ ở trong đám kiến trúc này chẳng phải cũng bị vây không ra ngoài được.

Có điều đến lúc này bọn họ thật sự tìm không ra nguyên nhân, trừ bỏ tường đất này có chút kỳ quái, còn lại quả thực rất bình thường.

Lúc này bọn họ đã biết luyện kim trận của Diệp Lăng kỳ thật là khống chế địa hình tạo nên một cái Thổ Hệ phòng ngự trận pháp, trước kia đều dùng thay đổi địa hình để phòng ngự sự tiến công của người khác.

Có điều trước kia cũng không lớn đến vậy, cũng không thể khống chế trong phạm vi xa vậy, càng không thể khống chế nó biến hóa phức tạp như vậy!

“Vô dụng thôi, trước kia chúng ta cũng thử phá hư những tường đất này, nhưng những người ở trong kia cũng như vậy, thậm chí sẽ càng loạn hơn, mà rất nhanh cũng xuất hiện tường đất mới!” Long Kỵ Sĩ nói.

“Người nói sẽ xuất hiện tường đất mới?” Cô gái hỏi.

“Đúng vậy, rất nhanh sẽ xuất hiện!” Long Kỵ Sĩ gật gật đầu.

“Vậy thì phá hư cái này là đúng rồi, nếu không có ảnh hưởng gì thì hấn cũng sẽ không bỏ sung!” Cô gái ngẫm lại nói: “Tốt nhất chúng ta tập hợp lực lượng mọi người, dùng luyện kim trận ảnh hưởng bố cục của hấn, làm cho tất cả những tường đất ở đây đều biến mất.”

“Ừ, thử xem!” Đám Hoàng gia luyện kim thuật sĩ đều đồng ý điểm này, bắt đầu khắc luyện kim trận trên đất, mà luyện kim trận của bọn họ cũng không nhỏ, dù sao bọn họ cũng không phải một người.

Khi luyện kim trận hoàn thành, đám hoàng gia luyện kim thuật sĩ bắt đầu phát động luyện kim trận, xâm phạm luyện kim lãnh địa của Diệp Lăng.

“Oanh oanh!” Tường đất cùng tường đất choảng vào nhau!

Ngay từ đầu luyện kim thuật của hai bên đều lâm vào chiến đấu kịch liệt, hai bên bắt đầu va chạm mãnh liệt. Tuy Diệp Lăng đã phát động luyện kim trận được ba ngày, hơn nữa còn là một người, nhưng cũng có thể đánh cái ngang tay.

Đó cũng không phải vì thực lực hấn mạnh mà dù sao hấn cũng đã chiếm cứ nơi này ba ngày, thi triển phòng ngự có điều hoàn thiện, dù cho ngay từ đầu hấn chỉ vội vàng phát động luyện kim trận.

Trên thực tế, nếu trước kia để Diệp Lăng chuẩn bị tử tế thì lúc này bọn họ muốn phá hư trận pháp này là không thể, ít nhất không thể phá hư trong thời gian ngắn như vậy.

Ma bây giờ, trận pháp của Diệp Lăng bị đám luyện kim thuật sĩ xâm nhập từng chút một, mà người bị vây ở trong cũng được giải cứu từng cái một, giống như nhật được tân sinh vậy!

Nhưng cái này cũng chỉ là ở ngoài thôi, bộ phận trung gian thì khác, cho dù bọn họ có làm gì đi nữa cũng không thể xâm nhập, mà bọn họ cũng cứ như vậy mà cố gắng 3 ngày 3 đêm.

Lúc này đã không còn ai đi quản những người Diệp Thành Thiên nữa, bọn họ phải bắt được Diệp Lăng, Diệp Lăng mới là mấu chốt.

Sau lưng bọn họ đã bày ra thiên la địa võng, bên trong 3 tầng, bên ngoài 3 tầng vây Diệp Lăng vào giữa, cho dù hấn có chấp cánh cũng khó thoát!

Bất quá, bọn họ làm như vậy lại là kết quả Diệp Lăng mong muốn, ít nhất càng làm như vậy thì đám người Diệp Lam Vũ càng an toàn, có thể dễ dàng đến Chu Tước Đế Quốc hơn!

Về phần an toàn của mình hấn chưa từng lo nghĩ đến, cũng không phải hấn đã chuẩn bị tốt tâm lý hy sinh mà vì hấn có biện pháp chạy thoát, căn bản không bị người ta bắt được.

“Tốt lắm, thời gian không còn nhiều lắm, ta không chơi với các ngươi nữa!” Thanh âm của Diệp Lăng rốt cục xuất hiện, sau nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên hấn phát ra âm thanh. Thanh âm rất bình tĩnh, lại có chút mệt mỏi, biếng nhác, có lẽ hấn đã quá mệt mỏi rồi.

120. Chương 120: Độn Thổ (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 120: Độn thổ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Diệp Lăng, ngươi không cần chống cự nữa, thúc thủ chịu trói đi! Lấy tài năng của ngươi, cho dù là Nữ Hoàng cũng không được phép giết ngươi.” Long Kỵ Sĩ đội trưởng lên tiếng.

“Đúng vậy, cho dù nàng thật sự muốn làm chuyện bất lợi với ngươi chúng ta cũng không để nàng thực hiện!” Đám Hoàng gia luyện kim thuật sĩ cũng phụ họa, mà bọn họ tuyệt đối không phải là khuyên giải an ủi, là ý tưởng thật sự trong lòng.

Nếu Diệp Lăng bị xử tử làm cho luyện kim giới mất đi một cái trăm năm, không, ngàn năm, cũng sai rồi, là vạn năm không ngộ đến, là một bất thể kỳ tài!

Điều này sẽ làm luyện kim giới tổn thất thảm trọng, là việc mà đám luyện kim thuật sĩ bọn hắn sẽ không bao giờ đồng ý!

“Cảm ơn các người đã quan tâm, nhưng ta cũng sẽ không theo các người trở về, ta không muốn trở thành công cụ trong tay nàng, thế giới này còn không có ai có thể bắt ta trở thành công cụ, cũng không ai có thể bắt ta thúc thủ chịu trời!” Thanh âm Diệp Lăng thực bình thản, bất quá bên trong lại ẩn chứa một loại ngạo khí không thể xóa nhòa.

”Tốt lắm, bây giờ ta phải đi rồi. Trước khi đi cũng phải khen ngợi các người một chút, các người quả thật rất giỏi, có thể phá rụng trận pháp của ta!”

“Chúng ta rất giỏi thì không phải người càng giỏi hơn sao, lấy thực lực bản thân vây 18 vạn người ở trong. Ta nghĩ, nếu không phải người hạ thủ lưu tình thì 18 vạn người này đều đã chết.” Hoàng gia luyện kim thuật sĩ cười nói.

Ai cũng có thể nhìn ra, kỳ thật nếu Diệp Lăng muốn giết chết người ở trong cũng không phải là chuyện khó khăn gì, có thể vây khốn 3 ngày đương nhiên cũng có thể giết.

Nếu nói trận pháp của Diệp Lăng không phải vây người mà giết người thì không chỉ có 18 vạn đầu, dù sao vây khốn mà so với giết thì khó hơn rất nhiều!

Đương nhiên, đây là ý tưởng của người tại đại lục này, bọn họ không biết kỳ môn trận pháp chú ý đến chính là thiên địa chi đạo, mỗi một trận pháp đều có cửa sống cho người ta đi ra.

Trên thực tế, trận pháp này của Diệp Lăng không một ai trốn ra, ngoài may mắn còn có hắn luôn luôn thay đổi sinh môn, nếu không 18 vạn người ít nhiều cũng có kẻ may mắn chui vào.

“Các người đã nhìn ra thì nên cảm thấy cảm kích chứ không phải đối xử với ta như vậy.” Diệp Lăng lười biếng nói, làm cho đám binh lính tướng lĩnh ở đây đều cảm thấy thực hổ thẹn.

Vô luận là bị Diệp Lăng vây ở trong hay muốn Diệp Lăng hạ thủ lưu tình, đáp lại là bọn họ đang vây quanh Diệp Lăng, nghĩ muốn bắt Diệp Lăng, điều này làm bọn họ cảm thấy hổ thẹn.

“Lập lại lần nữa, ta chạy đây!”

“Oanh!”

“Oanh!”

Sau khi Diệp Lăng nói xong, tường đất ở dải đất trung tâm bắt đầu sập xuống, mà những người bị vây ở trong bây giờ thấy được đường ra, cảm giác được sống lại lần nữa làm bọn họ liều mạng chạy ra ngoài, thoát khỏi nơi mang đến nỗi sợ hãi tử vong cho bọn hắn!

Lập tức bọn họ chạy tán loạn chung quanh, ở giải đất trung tâm nơi đều là người “chạy trốn!”

Tình huống này làm người ta liên tưởng đến việc Diệp Lăng có thể trà trộn ở trong đó, thừa dịp hỗn loạn mà đào tẩu!

“Tất cả đều đứng tại chỗ, không được loạn!” Long Kỳ Sĩ đội trưởng quát.

Mà những người này không hổ là quân nhân cho nên rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, tiếp thụ sự kiểm tra cẩn thận của mọi người. Ai cũng biết năng lực của Diệp Lăng, cho dù bị người kiểm tra cũng chưa chắc có thể nhìn ra được.

Vì thế nên càng phải cẩn thận hơn, cẩn thận vô cùng, hơn nữa đã kiểm tra qua cũng phải trông coi thật cẩn thận!

Cứ như vậy bọn họ mất thời gian dài thật dài để kiểm tra, đương nhiên chỗ luyện kim trận ở dải đất trung tâm cũng bị kiểm tra qua, đã xác định không có ai nên càng phải cẩn thận hơn rồi!

Nhưng mà trên thực tế, sau khi đám hoàng gia luyện kim thuật sĩ cẩn thận nghiên cứu luyện kim trận này lại phát hiện ở gần đó có một cái tường đất cất giấu một cái thông đạo dưới đất.

Diệp Lăng đã sớm chạy thoát từ thông đạo này!

Đã qua nhiều giờ như vậy Diệp Lăng cũng có đủ thời gian dùng luyện kim thuật đào móc ra một cái thông đạo thật dài, có thể dễ dàng chạy thoát khỏi sự bao vây của đám đại quân này!

Dù bọn họ nghĩ có bể dầu cũng không nghĩ ra Diệp Lăng còn một chiêu này!

Đối với cái này bọn họ chỉ có thể lắc đầu thở dài, biết mình không bao giờ còn cơ hội bắt được Diệp Lăng nữa. Người như hắn làm sao mà bắt được.

Mà mấy người Diệp Lam Vũ, trải qua nhiều ngày như vậy đã sớm ly khai phạm vi thế lực của Tường Không Đế Quốc rồi.

Sau đó, đám người hoàng gia luyện kim thuật sĩ cũng không rời khỏi nơi này mà ở lại nghiên cứu trận pháp của Diệp Lăng, tuy không phải thực đầy đủ nhưng cũng làm cho bọn họ chiếm được một ít ưu đãi.

Mà nơi này từ đó về sau đã được quân đội bảo hộ, không cho phép những người “vớ vẩn” tiến vào, dần dà ở gần đây lại hình thành một thành thị kiểu mới, cái này phỏng chừng không ai ngờ đến.

Nhưng mà cái trận pháp này của Diệp Lăng cũng trở thành truyền kỳ cho đời sau, trở thành một cái di tích làm Tường Không Đế Quốc kiêu ngạo. Có lẽ không chỉ riêng Tường Không Đế Quốc, phải nói là toàn bộ đại lục.

“Phế vật, phế vật, hết thảy đều là phế vật!! Như vậy còn không bắt được hắn!” Cơn giận của Triệu Nhã Nhu rất lớn nhưng cũng không có biện pháp gì!

Mà lúc này nàng còn phải xử lý rất nhiều chuyện, phải củng cố quyền lực nữa, cho nên đối với Diệp Lăng nàng cũng chỉ có thể tạm thời từ bỏ, nhưng cái này cũng chỉ là tạm thời thôi!

“Diệp Lăng, sớm hay muộn gì cũng có một ngày ngươi sẽ rơi vào trong tay ta!”

“Đã qua bảy ngày rồi, vì sao đệ đệ còn chưa đuổi theo? Có phải chơi đến điên rồi không?” Diệp Lam Vũ nhìn về phía sau, hy vọng bóng dáng Diệp Lăng có thể xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Nàng sẽ không cho rằng Diệp Lăng xảy ra chuyện gì bởi nàng tin tưởng Diệp Lăng, nếu hắn không nói với nàng là hắn không có việc gì thì nàng sẽ lo lắng, mà lần này hắn có nói nên nàng sẽ yên tâm!

Cũng chỉ có nàng tin tưởng Diệp Lăng như vậy, Thất công chúa và Chân Tiểu Yên vẫn có chút lo lắng, lo lắng Diệp Lăng sẽ xảy ra cái gì ngoài ý muốn, các nàng giống những người khác, cũng không lạc quan lắm. Dù sao Diệp Lăng lấy một mình đối phó hơn mười vạn đại quân, thật sự khó có thể tưởng tượng có biện pháp gì đối phó.

Hơn nữa đã qua bảy rồi vẫn không có chút tin tức gì về Diệp Lăng, điều này làm cho bọn họ cảm thấy bất an!

Bọn họ không biết lúc này toàn bộ tin tức về Diệp Lăng đã bị phong tỏa, đương nhiên bọn họ không chiếm được tin tức nào rồi, không biết Diệp Lăng đã chạy thoát.

Mà nếu bọn họ có biết cũng sẽ lo lắng một chuyện khác, đó là Diệp Lăng có lạc đường hay không, có quên chuyện của mình không? Ai cũng biết, một khi Diệp Lăng thoát ly sự tình, an toàn rồi thì rất có thể trở về trạng thái mơ mơ màng màng, nơi nơi chạy loạn, đến lúc đó đừng nói bị người của Tường Không Đế Quốc phát hiện mà liệu hắn có thể tìm được đường chính xác không cũng là một vấn đề rồi, đó cũng là chuyện mà đám người Thất công chúa lo nhất.

Nói không chừng lúc này Diệp Lăng đang trở về Tường Không Đế Quốc, lý do là... lạc đường!

Sự thật thì sao?

121. Chương 121: Độn Thổ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 121: Độn thổ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Người khỏe, đại tỷ, xin hỏi đây là đâu.” Lúc này Diệp Lăng thực hoài nghi nơi mình đang đứng là nơi nào, vì sao trên bản đồ lại không có?

“Tiểu huynh đệ, đây là Mễ Duy Lạp Thành, có phải ngươi lạc đường không?” Đại tỷ rất hảo tâm trả lời.

“Đây không phải là Thiết Nhĩ Tây Thành sao? Mễ Duy Lạp Thành hẳn là ở hướng Tây Bắc, ta muốn đi phía Đông Nam cơ mà.” Diệp Lăng nhìn bản đồ, tìm được Mễ Duy Lạp Thành rồi, cũng chính là ngược hướng với mục đích của mình.

“Xem ra ngươi lạc đường thật rồi, ở đây cách đó phải 200 dặm cơ, xa như vậy mà ngươi cũng không phác giác à!” Xem ra đại tỷ là một người tốt, có chút lo lắng nhìn Diệp Lăng.

“Không biết nữa, bây giờ ta đang trốn người khác, sợ bị người ta phát hiện ra hành tung!” Diệp Lăng lắc đầu, rất là thành thật nói tình huống của mình.

“Trốn người? Người trốn ai?” Đại tỷ kỳ quái hỏi.

“Ta trốn... không thể nói cho người biết được, nếu không sẽ lộ ra thân phận của ta!” Diệp Lăng lắc lắc đầu nói: “Từ đây có thể chạy đường nào đến Chu Tước Đế Quốc nhanh nhất nhỉ.”

Tâm phòng người của Diệp Lăng vẫn có, tuy có chút bạc nhược...

Nhìn Diệp Lăng tìm tòi trên bản đồ, đại tỷ tiếp tục hỏi: “Tiểu huynh đệ, ngươi muốn đi nơi nào của Chu Tước Đế Quốc, nói cho đại tỷ biết, đại tỷ tìm giúp ngươi!”

Động tác của Diệp Lăng đột nhiên khựng lại, bởi hắn phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng, đó là hắn căn bản không biết phải đi đến nơi nào của Chu Tước Đế Quốc, không biết hội hợp ở đâu.

Tất cả mọi người đều nói đi Chu Tước Đế Quốc, nhưng vẫn không nói đi nơi nào!

Hình như biểu tỷ cũng không nói nàng ở đâu, chỉ nói ở Chu Tước Đế Quốc thôi, nên làm sao giờ? Chẳng lẽ tùy tiện chọn một chỗ sao?

Diệp Lăng ngẩn người một hồi, hắn đang nghĩ xem nên đi nơi nào mới tốt, mà cuối cùng hắn quyết định là tùy tiện chọn một chỗ, đến đó rồi tính sau!

Trên thực tế, nếu là trước kia, chỉ cần Diệp Lăng tiến vào Chu Tước Đế Quốc, sau đó đưa ra ngọc bài mà biểu tỷ đưa cho hắn, lập tức sẽ có người đến đón hắn. Mà bây giờ càng đơn giản, chỉ cần hắn đưa ra thân phận của mình, lập tức sẽ có người bảo vệ hắn thật tốt, đưa tới hội hợp cùng mọi người.

“Tùy tiện chọn thôi, nơi nào gần nhất?” Diệp Lăng hỏi.

“Nếu xuất phát từ đây, gần nhất chính là Hồng Tịch Thành, là thành thị lớn nhất của Chu Tước Đế Quốc ở gần đây, ta vẽ giùm ngươi một cái tuyến đường, ngươi không nên đi nhầm nữa nha.” Hảo tâm đại tỷ lấy ra một cây bút xanh, vẽ một con đường trên bản đồ của Diệp Lăng.

Loại bút này dùng để làm ký hiệu lâm thời tại thế giới này, sau một thời gian ngắn mực nước sẽ tự động biến mất.

“Ừ, đã biết, đa tạ đại tỷ!” Diệp Lăng nói lời cảm ơn xong liền xuất phát theo lộ tuyến.

“Khoan khoan!” Đại tỷ kia gọi.

“Sao vậy, còn có chuyện gì sao?” Diệp Lăng quay đầu lại, nghi hoặc hỏi.

Đại tỷ nhìn Diệp Lăng, ánh mắt có điểm kỳ quái hỏi: “Bây giờ ngươi muốn làm gì, ở lại đây điều chỉnh một chút hay là xuất phát luôn?”

“Bây giờ ta không có thời gian, phải chạy đến Chu Tước Đế Quốc ngay!” Diệp Lăng một bộ “ta nào có thời gian giỡn”.

“Nếu là như vậy thì ngươi nên đi đường này chứ. Rốt cuộc ngươi nhìn bản đồ kiểu gì vậy?” Đại tỷ chỉ một con đường hoàn toàn tương phản với Diệp Lăng, rất tò mò bản lĩnh xem bản đồ của Diệp Lăng.

“Thì cứ nhìn như vậy a!” Diệp Lăng cầm bản đồ nói với đại tỷ.

Nếu có người nhìn thấy bản đồ trong tay Diệp Lăng nhất định sẽ cảm thấy rất ngạc nhiên, ai nhiều chuyện một chút sẽ hỏi một câu: Tiểu huynh đệ, ngươi có thói quen nhìn bản đồ ngược sao?

Đúng vậy, bản đồ trong tay Diệp Lăng bị hấn cầm ngược!

“Ngươi cầm ngược hèn gì ngươi sẽ đi đường hoàn toàn ngược lại!” Đại tỷ có chút vô lực nói.

“A, ngược? Không đúng nha, kim đồng hồ này vẫn chỉ về phía trước không phải là hướng bắc sao?” Diệp Lăng nghi hoặc hỏi.

“Ai bảo ngươi kim đồng hồ chỉ hướng bắc, đây là chỉ nam!! Trước kia ngươi chưa từng đọc bản đồ sao?” Đại tỷ tức giận nói.

Diệp Lăng ôm đầu nói: “Cái này... chưa từng đọc qua, đều là người khác xem! Ta cũng là lần đầu tiên đi xa nhà!”

Vừa rồi hấn định nói là những bản đồ mình xem qua thì tiêu hướng chỉ về phía bắc, mà bản đồ trên đại lục này lại tương phản, chỉ về phía nam.

Mà từ nhỏ đến lớn bên cạnh Diệp Lăng luôn có người hầu hạ, căn bản không có cơ hội tiếp xúc đến thứ này, hơn nữa hấn cũng rất ít khi đi xa nhà, dù có đi ra ngoài cũng có người mang hấn đi.

“Quả nhiên là một đại thiếu gia, cho dù ngươi không biết thứ này chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy mấy lời giới thiệu trên bản đồ sao?” Đại tỷ đoán Diệp Lăng là cái loại quý tộc đại thiếu gia, sống an nhàn sung sướng. Lần này nhất định là trốn nhà đi hay là chơi trò mạo hiểm gì đó.

Trên đại lục này, rất nhiều quý tộc đại thiếu gia thích chơi trò chơi của Mạo Hiểm Giả như vậy, cũng là một hiện tượng thực thông thường. Cho nên, đối với thân phận của Diệp Lăng đại tỷ cũng không phải rất để ý.

“Ta nhìn thấy chứ, nhưng ta quen trên bắc dưới nam cho nên quay ngược lại nhìn a!” Diệp Lăng hồi đáp.

Đại tỷ không nói gì nữa, đại thiếu gia này chẳng lẽ không ngẫm lại là do mình cầm ngược sao?

“Bây giờ đã biết rồi thì ta nhất định sẽ rất nhanh có thể đến Chu Tước Đế Quốc!” Diệp Lăng quay bản đồ lại, nhìn nhìn, sau đó bỏ chạy sang một hướng khác, có điều...

“Trở lại cho ta! Ngươi vẫn chạy sai rồi!” Đại tỷ bắt lấy Diệp Lăng, tuy hấn đã chỉnh lại bản đồ, cũng sửa lại đường rồi nhưng vẫn có điều lệch lạc.

Mà vì cái lệch lạc này làm cho lộ trình ngày càng xa, càng ngày càng lệch đích, mà Diệp Lăng cứ như vậy mà chạy có lẽ sẽ chạy đến Ngã Lạp Đế Quốc.”

Với lịch sử của Diệp Lăng thì hấn quả thật sẽ làm như vậy, cũng không biết hấn bị cái gì nữa, khi chơi luyện kim trận thì không kém chút nào, phương hướng chính xác đến từng chút một.

“Sai rồi sao? Quên đi, ta đi thuê một cái xe ngựa trực tiếp đi là được, lại còn phải giữ bí mật hành tẩu một mình nữa, thật sự là phiền toái!” Diệp Lăng cau mày, tựa hồ hạ một cái quyết định thực ngu!

“Khoan khoan!” Đại tỷ cầm tay Diệp Lăng vẫn không có buông ra, làm Diệp Lăng muốn chạy cũng không chạy được.

“Lại sao vậy? Lần này ta sẽ không sai nữa, ta rất lành nghề với việc xài tiền!” Diệp Lăng rất tự hào nói.

Đại tỷ trầm mặc. Đại thiếu gia này không nói cũng biết, xài tiền thực lành nghề, là một loại bại gia tử điển hình!

122. Chương 122: Độn Thổ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 122: Độn thổ (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Có phải người đi đến nơi nào của Chu Tước Đế Quốc cũng được phải không?” Đại tỷ hỏi.

Diệp Lăng gật đầu: “Đúng vậy, như nhau cả, dù sao ta cũng không biết nên đi đâu!”

“Vậy người đi với chúng ta đi, vừa hay chúng ta cũng muốn đến Hỏa Long Thành của Chu Tước Đế Quốc.” Đại tỷ nói.

Nếu lúc này có đám người Diệp Lam Vũ ở đây nhất định sẽ ngăn cản Diệp Lăng, bảo hắn không nên đi với người xa lạ, sẽ bị bắt cóc.

Bất quá các nàng cũng không ở nên Diệp Lăng cũng rất rõ ràng gật gật đầu nói: “Tốt, như vậy tốt nhất!”

Cứ như vậy, Diệp Lăng bị đại tỷ xa lạ này “bắt cóc”...

Khi Diệp Lăng đi theo đại tỷ vào một cái lữ điểm, vài tửu đồ đang uống rượu ở đó đột nhiên nhảy lại đây, nhìn Diệp Lăng như nhìn thấy một con dê béo đang đợi làm thịt vậy, dùng ngữ khí thực cổ quái nói –

“Mạn Dịch tỷ, đây là ông chủ mới sao?”

Tình hình này làm người ta thực dễ dàng liên tưởng đến một sự kiện, đây là một cái bẫy!

“Các người không phải là người xấu chứ? Đòi tiền thì ta có thể cho các người, còn lại không bàn nữa!” Diệp Lăng thực trực tiếp nói ra cảm thụ nội tâm.

... Đại tỷ, cũng chính là Mạn Dịch tỷ trầm mặc, sau đó mặt đen lại quát mấy tên tửu đồ: “Mấy tên vương bát đản nhà người, không có việc gì thì đừng đến đây uống rượu, còn muốn làm việc nữa! Thu người tiền tài, giúp người tiêu tai! Còn có, nhớ kỹ, đây là một tiểu huynh đệ là vừa nhận thức, hắn đi đến Hỏa Long Thành với chúng ta, không phải là cái gì ông chủ!”

“Xin lỗi tiểu huynh đệ, những thủ hạ của ta đều là đức hạnh như thế, không nên hiểu lầm, bọn họ đều là Dong Binh tốt!” Mạn Dịch tỷ vội vàng giải thích với Diệp Lăng, lần này thật mất mặt.

“A, không phải hả, ta nhìn cách ăn mặc của hắn giống như một quý tộc công tử, sao lại không phải là ông chủ mới mà người tìm để kiếm thêm thu nhập nhỉ... Khụ khụ, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ...” Mấy người kia phát hiện lửa giận trong mắt Mạn Dịch tỷ, lập tức liền nhấc chân chạy lấy người.

“Hóa ra các người đều là Dong Binh, vậy là tốt nhất, ta cũng có người bảo hộ, sau khi chuyện này thành công ta cũng sẽ đưa cho các người tiền thuê.” Lúc này Diệp Lăng xem như đã hiểu, hóa ra đại tỷ này làm Dong Binh, mà vừa hay nàng có đón một sinh ý đi đến Hỏa Long Thành.

“Đừng nghe bọn họ nói nhảm, người chỉ là kết nhóm cùng đi, không cần trả tiền thuê!” Mạn Dịch tỷ vội vàng giải thích, nàng cũng không muốn Diệp Lăng hiểu nhầm động cơ của mình là không tinh khiết.

Đối với những chuyện như vậy, câu trả lời của Diệp Lăng là gì thì tin rằng rất nhiều người sẽ biết trước, đó là –

“Không, khi có thể tiêu tiền, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua, ta là một bại gia tử, người không cần tiết kiệm gìum ta.” Quả nhiên không ngoài ý muốn, Diệp Lăng tiếp tục phát huy chí hướng làm bại gia tử của mình.

“...” Mặc dù Mạn Dịch tỷ gặp qua không ít bại gia tử, nhưng mà bại gia hợp tình hợp lý như vậy vẫn là lần đầu tiên.

“Cứ quyết định như vậy đi! Lão bản, cho ta phòng Thiên tự nhất hào (chữ thiên số 1, phòng tốt nhất - DG)... Cái gì? Có người ở? Vậy bảo hắn nhường phòng lại, cái gì chứ tiền thiếu gia ta không thiếu!” Tựa hồ Diệp Lăng muốn tiêu sạch, tiêu hoàn toàn số tiền còn lại trên người.

Bây giờ Diệp gia đã không còn, chỉ cần tiêu hết số tiền của mình liền hoàn toàn không thể gỡ gạc lại được nữa, như vậy có thể hoàn thành giấc mộng vĩ đại nhất của hắn - bại gia bại đến táng gia bại sản, không còn sót gì!

“...” Mạn Dịch tỷ đột nhiên hoài nghi chính mình, vì sao lại cảm thấy tiểu tử này thực thân thiết dù hắn rõ ràng làm ra chuyện thật đáng giận.

Dưới bại gia thế công của Diệp Lăng, vị khách trọ ở Thiên tự nhất hào thoái vị, cam tâm tình nguyện thoái vị, bởi hắn chiếm được chỗ tốt khó có thể tưởng tượng.

“Lão bản, lấy một bát vi cá qua để súc miệng...” Đây là câu nói ở ba bữa trong ngày của hắn, quả thật là lần nào cũng dùng vi cá để súc miệng, sau đó ném qua một bên, không ăn.

“Mạn Dịch tỷ, đại thiếu gia như vậy sao tỷ tìm được hay thế, hắn có cừ oán với người trước sao?” Nhìn thấy tình huống này, đám Dong Binh bắt đầu nói thầm.

“Có cừ oán? Chắc không phải, phải nói là hắn căn bản không để tiền ở trong lòng, xài như giấy vậy thôi!” Một Dong Binh khác hình dung.

“Đúng vậy, Mạn Dịch tỷ, người phải thu tiền thuê của hắn nhiều một chút, dù sao nếu người không thu cũng sẽ bị hắn tiêu hết. So với việc tiện nghi cho người khác thì không bằng tiện nghi cho chúng ta!”

“Đồng ý!”

“Tán thành!”

“...”

“Không được nói vậy, chúng ta là Dong Binh, thủ tín là thứ quan trọng nhất, nếu ta đã nói không thu tiền thuê của hắn thì sẽ không thu!” Mạn Dịch tỷ rất quyết đoán nói, nàng làm Dong Binh thì có chức nghiệp đạo đức của Dong Binh, tuy rằng chỉ là một tiểu dong binh đoàn vô danh nhưng cũng có nguyên tắc của mình.

Mà trên thực tế nàng đang hối hận trong lòng vì sao lúc trước lại nói câu nói kia, nếu không là có thể lấy được một số tiền thuê lớn rồi, thoát nhìn hình như còn nhiều hơn cả nhiệm vụ lần này.

“Ai, đáng tiếc a, thật sự rất đáng tiếc...” Một đám người lắc đầu thở dài, trường hợp rất đồ sộ.

“Cũng không tính đáng tiếc, ít nhất một đường đi của chúng ta, ăn, mặc, ở đi lại đều là tốt nhất, đã rất thư thái!” Mạn Dịch tỷ nói.

“Điều này cũng đúng, đại thiếu gia này bao hết tất cả, hơn nữa còn là tốt nhất.” Mọi người gật đầu phụ họa.

“Đúng vậy, làm người phải biết thỏa mãn!” Mạn Dịch tỷ khiển trách.

“Mạn Dịch tỷ, người thỏa mãn vì người ăn được những mỹ vị hắn mang tới, còn chúng ta thì không!” Trong đám có đồ ăn tốt có người căn vặn nói, tựa hồ đối với việc ăn không được thứ gì đó của Diệp Lăng rất không thích.

Người ở đây cũng biết, tuy Diệp Lăng gọi món ăn, nhưng chính hắn lại không ăn, tất cả đều là ăn thực vật mà mình tự mang theo, mà người may mắn ăn được thứ này cũng chỉ có một mình Mạn Dịch tỷ, hơn nữa còn thường khoe trước mặt mọi người.

Cuối cùng Diệp Lăng cũng thực “hào phóng” chia ra một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, vền vẹn chỉ đủ nhấm nháp cho biết, hoàn toàn không xem như ăn!

Diệp Lăng rất quý những thực vật này, Chân Tiểu Yên chỉ làm thức ăn một năm thôi, ăn một mình còn chưa đủ...

Nhưng Chân Tiểu Yên không phải đào thoát với hấn sao, không đi huấn luyện, nói vậy thì sau này nàng vẫn có thể tiếp tục làm cho hấn ăn.

Trên thực tế Diệp Lăng đã quên điểm này, còn tưởng rằng trong một thời gian ngắn sẽ không được ăn đến thức ăn của nàng nên hấn rất quý trọng, rất keo kiệt...

Người khác làm riêng thứ gì cho mình đương nhiên mình phải quý trọng, đây là tâm ý, không thể chia sẻ cho người khác, nếu không người tặng chân ý cho mình sẽ rất không thoải mái.

Sự thật cũng là vậy, nếu Chân Tiểu Yên biết Diệp Lăng đem thứ mà nàng khổ cực lắm mới làm ra cho người khác ăn, nàng nhất định sẽ giận hấn.

“Người khác muốn ăn thì tự đi mà làm, không được thì ta có thể giúp nhưng tuyệt đối không được ăn thứ ta làm cho người!”

Đây là lời của Chân Tiểu Yên, trước kia và về sau cũng thế, chỉ cần bị nàng biết Diệp Lăng lấy thức ăn mình làm cho người khác ăn nàng đều nổi giận và nói như vậy.

Đó cũng không phải nàng keo kiệt mà là nàng quá để ý Diệp Lăng!

Cứ như vậy, tuy Diệp Lăng đến muộn một chút nhưng cũng coi như là bước lên con đường đến Chu Tước Đế Quốc, đám người Diệp Lam Vũ cũng đang đi về phía Chu Tước Đế Quốc.

Mục tiêu của hai bên tuy rằng cùng là Chu Tước Đế Quốc nhưng xác suất hai bên gặp nhau cũng rất nhỏ, không chỉ về thời gian mà còn vì mục đích của Diệp Lăng vô chừng mực, chọn đại.

Nếu nói, hai đội người này có thể đụng nhau thì cũng chỉ có thể nói là trùng hợp, rất rất trùng hợp!

123. Chương 123: Đàm Phán (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 123: Đàm phán (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Ở giữa hai đại đế quốc Tường Không và Chu Tước có một mảnh đất, mảnh đất này là khu vực không thuộc thể lực ảnh hưởng của hai bên, ở đây có nhất thành nhất quốc - tiểu vương quốc.

Cái gọi là nhất thành nhất quốc có nghĩa là tiểu vương quốc này chỉ có một thành thị, bất quá cũng có những cấp dưới như thôn trấn vân vân chứ không phải là vương quốc chỉ có một thành thị.

Cái này ở toàn bộ đại lục quả thực quá bình thường cho nên công chúa vương tử trên đại lục này tùy tiện bốc cũng ra một bó lớn, hoàn toàn không đáng giá tiền, khụ khụ, tương đối mà nói thôi.

Wương quốc như vậy sinh tồn trong kẽ hở như vậy có ưu đãi cũng có chỗ hỏng.

Ưu đãi là vì bọn họ bị thể lực ảnh hưởng phức tạp cho nên không ai động thủ với bọn họ, bọn họ vẫn rất an toàn, đồng thời vì ở vào trung lập nên cũng đạt được một ít ưu đãi.

Chỗ hỏng là bọn họ vĩnh viễn sẽ bị vây chết trong cái kẽ hở này, không thể phát triển được, ít nhất là ở ranh giới, mấy trăm thậm chí mấy ngàn năm cũng sẽ không có biến hóa gì.

Mà tiểu vương quốc vô danh ở đây chính là một trong những thành viên của những tiểu vương quốc kiểu ấy.

Nói nó vô danh quả thực là không biết tên theo nghĩa đen ấy, ngay cả quốc dân của quốc gia này, đại đa số cũng không biết tiểu vương quốc mình tên là gì.

Bọn họ chỉ biết là vương quốc này là một thành viên trong Liên Bang Mười Ba Nước, mà tất cả mọi người cũng trực tiếp tự xưng mình là người của Liên Bang Mười Ba Nước.

Liên Bang Mười Ba Nước là do một nước trong liên bang tổ chức, liên hợp các vương quốc lại với nhau, như vậy có thể hợp mưu hợp sức, có được chút năng lực sinh tồn trên đại lục này.

Đồng minh này đã có ngàn năm lịch sử, dần dần mọi người quen gọi là Liên Bang Mười Ba Nước mà xem nhẹ tên nước thành viên, đến cuối cùng ngay cả chính họ cũng quên mất mình.

Tên của tiểu vương quốc là gì thì mọi người quên rồi, bất quá vẫn biết tên thành phố này vì tên nó có điểm đặc biệt một chút, gọi là Thiên Cửu Thành!

Thiên Cửu? Không phải là thiên cửu bài sao? Là như vậy à?

(Dân Việt Nam hay gọi là cờ đô mi nô đấy! - DG)

Cái này phải nói về ngày xưa, người sáng lập ra vương quốc, ra thành phố này. Trong truyền thuyết hẳn là một tiểu lưu manh, thích chơi nhất là loại thiên cửu bài này nên gọi như vậy, nếu không có người phản đối thì chắc hẳn đã gọi vương quốc này là Thiên Cửu Quốc này.

Đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết, sự tình đã rất lâu rồi, mọi người cũng không chứng minh được có phải là thật hay không, có lẽ cũng chỉ là truyền thuyết!

Mặc kệ là truyền thuyết hay là thật, tiểu vương quốc như thế cũng chẳng mấy ai đi để ý, rất nhiều người đến đây cũng chỉ là khách qua đường, vội đến vội đi mà thôi.

Lúc này, hình như lại có một đám khách qua đường, vội vàng đi qua...

Đám khách qua đường này có chút đặc thù, nhìn liền biết không phải là nhân vật đơn giản, mặt dù có một ít bộ dáng phong trần mệt mỏi, nhưng khí chất phát ra làm người ta cảm thấy họ không giống người bình thường.

Bình thường một người như vậy xuất hiện ở đây đã là rất đáng ngạc nhiên rồi, mà bây giờ lại xuất hiện một đám làm mọi người cảm thấy rất khó tưởng tượng.

Đương nhiên khí chất này cũng chỉ là một loại cảm giác mà thôi, người bình thường sẽ không để ý đến làm gì. Bất quá trong đám người kia, nam thì đẹp trai uy vũ, nữ thì xinh đẹp cao quý, cho dù là người thường cũng có thể nhìn ra chỗ khác biệt của họ.

Mà đám người này không phải là ai khác, đúng là đám người Diệp Lam Vũ, bọn họ trải qua gần một tháng mới đến được đây, ở trên đường cũng gặp được một ít phiền toái lớn nhỏ cho nên mới đi chậm hơn đôi chút so với bình thường.

Có lẽ cũng vì bọn họ cố ý đi chậm, tựa hồ muốn chờ Diệp Lăng đuổi theo, chẳng qua vẫn không thấy bóng dáng Diệp Lăng đâu!

Mà bọn họ lại có điểm tự tin vào năng lực mình, hoặc là nói, bọn họ hiểu rất rõ bố cục thế lực của Tường Không Đế Quốc, biết sau khi ra khỏi Tường Không Đế Quốc, kỳ thật chính mình cũng không tính là an toàn nên vẫn đi chậm.

“Qua khỏi đây là đến phạm vi thế lực của Chu Tước Đế Quốc, như vậy trên cơ bản là chúng ta có thể an toàn rồi!” Diệp Thành Thiên nhìn phía trước, có điều suy nghĩ nói.

“Tìm một chỗ nghỉ ngơi và hồi phục một chút, mọi người đi đường dài như vậy cũng mệt mỏi rồi!” Long An Kỳ cũng có tâm sự, càng gần Chu Tước Đế Quốc, ngược lại càng sợ hãi.

Loại sợ hãi này giống như về đến nhà rồi lại không dám vào nhà vậy!

Đã nhiều năm như vậy nàng vẫn chưa từng về nhà, cũng không gặp mặt cùng thân nhân phụ mẫu mình, bây giờ phải đối mặt với những thứ này tự nhiên sẽ có chút bất an, không thích ứng.

“Ai...” Long An Kỳ thở dài một hơi, Diệp Lam Vũ đứng chung một chỗ với nàng, cũng có động tác y vậy, biểu tình hai mẹ con cơ hồ giống y hệt.

“..., Tiểu Vũ, người làm sao vậy? Có phải lại nghĩ đến đệ đệ không?” Long An Kỳ hiểu, trừ Diệp Lăng ra thì không ai có thể làm Diệp Lam Vũ có bộ dáng như vậy.

“Đúng vậy, cũng gần một tháng rồi mà vẫn không có chút tin tức gì, người nói đệ có phải bị bắt lại rồi không?” Diệp Lam Vũ có chút lo lắng hỏi, tuy nàng tin Diệp Lăng nhưng không tránh khỏi suy nghĩ nhiều, đây là nữ hải tử, không, phải nói là thiên tính của người.

“Dù có bị bắt cũng không sao, tin rằng Nữ Hoàng đại nhân cần hắn nhiều hơn một chút.” Diệp Dực không chút để ý nói: “Mà chỉ cần hắn không có việc gì, vậy nhất định hắn sẽ có biện pháp trốn đi, cái này là không thể nghi ngờ!”

“Ta không lo hắn trốn không thoát, ta chỉ lo Bát muội có điên lên hay không, làm ra chuyện khiến người ta sợ hãi hay không thôi!” Thất công chúa rất lo lắng, đối với vị Bát muội này giờ đây nàng cảm thấy rất xa lạ, không còn là Bát muội ôn nhu thuận trước kia nàng biết nữa.

“Kỳ thật các người hắn là phải tin vào Thập Tam, đừng nhìn hắn bình thường mơ mơ màng màng, gặp chuyện tuyệt đối sẽ không hàm hồ, lúc trước ta vẫn có cảm giác là hắn có chiêu sau nữa mới ném sự tình cho chúng ta xử lý thử, kết quả hắn quả thật có chiêu sau, có thể một mình bảm trụ hơn mười vạn nhân mã!” Diệp gia lão Tam lên tiếng, hắn đánh giá Diệp Lăng rất cao, bất quá cái này hình như cũng là sự thật!

“Đúng vậy! Hơn 10 vạn người, cứ như vậy mà bị một mình hắn bảm trụ, ta vẫn chưa rõ rốt cuộc cái luyện kim trận kia là cái gì, tại sao có uy lực như vậy!” Diệp Thành Thiên vẫn còn cảm thấy rung động, chuyện ngày đó đối với hắn quả thật suốt đời khó quên.

“Sau này hỏi hắn là được, lúc này phải nghĩ đến chuyện của chúng ta trước đã, tới Chu Tước Đế Quốc xong, chúng ta nên ứng phó người của Chu Tước Đế Quốc như thế nào, tin rằng Chu Tước Đế Quốc nhất định sẽ mượn sức chúng ta.” Diệp Dực khoát tay nói.

Ai cũng biết đám người Diệp Dực đi đến đâu cũng sẽ có người mượn sức bọn họ, không chỉ vì thực lực phi phàm mà năng lực bọn họ cũng là thứ không thể bỏ qua.

Có lẽ Triệu Nhã Nhu muốn giết họ cũng vì vậy, bởi nàng không muốn mình có thêm nhiều địch nhân mạnh như vậy, như thế nàng sẽ rất đau đầu!

Đổi thành ai cũng thế, thù hỷ diệt bọn họ cũng không để cho bọn họ trở thành người của thế lực khác, trở thành địch nhân của mình!

124. Chương 124: Đàm Phán (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 124: Đàm phán (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Cái này phải ngẫm lại thật kỹ, về sau nên đi đâu...” Đám người Diệp Thành Thiên bắt đầu nhú mày, không khí lập tức trở nên thật dè dặt.

“Xin hỏi, là Diệp Dực Diệp lão tiên sinh sao?” Đột nhiên có người xông ra nói với Diệp Dực.

“Đúng vậy, là ta!” Diệp Dực trả lời, sau đó nhìn người mới đến, nghĩ muốn nhìn xem người mới đến có phải nói về chuyện hắn đã đoán trước không.

Một đường lại đây có rất nhiều người mời mọc bọn họ, sau khi ra khỏi phạm vi của Tường Không Đế Quốc có rất nhiều người bắt đầu hỏi có gia nhập trận doanh của bọn họ hay không.

Cơ hồ là mỗi khi đến một cái vương quốc trung lập sẽ có một số người đến hỏi.

“Ta là đại biểu của Liên Bang Mười Ba Nước!” Người tới nói: “Muốn cùng các vị nói một vài chuyện, về sự hợp tác giữa chúng ta!”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lại là một thế lực muốn mượn sức đám người Diệp Thành Thiên!

“Ta nghĩ nếu các người đã biết thân phận của chúng ta thì chắc cũng biết lập trường của chúng ta rồi, trước mắt hẳn là chúng ta sẽ không gia nhập thế lực nào!” Diệp Dực thực rõ ràng cự tuyệt: “Cám ơn ý tốt của các người, hy vọng về sau sẽ có hội hợp tác!”

“Khoan khoan! Diệp lão tiên sinh, chắc các người không biết chúng ta không phải là một vương quốc mà là một cái đồng minh tạo thành từ nhiều vương quốc nên người không phải gia nhập một vương quốc gì nên hẳn là không khác với lập trường các vị!” Người đến vội vàng nói.

Liên Bang Mười Ba Nước quả thật có một mặt đặc thù thật, có thể vượt qua địa vị của một quốc gia, có điều...

“Không gia nhập một vương quốc nào lại gia nhập mười ba cái vương quốc, hình như giao dịch này không có lời thì phải!” Thất ca mở miệng, hẳn và Thất tẩu vừa hay ở bên ngoài cho nên tránh thoát được tràng chính biến kia, họ lại tránh thoát khỏi sát thủ mà Triệu Nhã Nhu phái tới, bây giờ đã qua hội quân với đám người Diệp Dực.

Ở đây không thể không nói đến Thất ca một chút, lão Thất của Diệp gia tuy vẫn làm những chuyện của văn chức, làm người ta cảm thấy thực lực hẳn không thế nào, nhưng lại không biết hẳn là một cao thủ, thực lực vượt xa sự tưởng tượng của mọi người.

Trong thế hệ của Diệp Lăng, hẳn tuyệt đối có thể xếp top 3 người mạnh nhất, mà thế hệ của Diệp Lăng, ngoài Diệp Lăng ra cơ hồ đều là cao thủ so với đồng lứa.

Sau khi tránh thoát, hai người lại thu được tin tức bí mật của Diệp gia, biết đầu đuôi sự tình xong hẳn liền lựa chọn bay thẳng đến chỗ đám người Diệp Dực, không có quay về làm chuyện nhảm nhí gì cả.

Trong Diệp gia, Thất ca là người thuộc nhất hệ của Diệp Thành Thiên, tuy hẳn cũng có thể ở lại Diệp gia tiếp tục sự nghiệp, bất quá phụ thân hẳn cũng đã ở đây thì hẳn còn ở lại làm chi, huống gì hẳn sợ vạn nhất Triệu Nhã Nhu đối phó Thất tẩu, vì lão bà hẳn cũng tuyệt đối sẽ không trở về Diệp gia ở Tường Không!

Về phần Thất tẩu, đến tận bây giờ nàng vẫn không tin được Bát muội của mình lại có thể làm ra chuyện như thế! Cho nên khi nhìn thấy Thất công chúa, cảm xúc của nàng quả thật khó diễn tả bằng lời!

“Cái này chúng ta cam đoan, bất cứ một vương quốc nào trong chúng ta cũng không có quyền lợi bất các người làm việc, ngược lại có nghĩa vụ hoàn thành nhiệm vụ các người giao!” Người tới lại lập tức giải thích.

“Hả, nghe hình như không sai a!” Thất ca nói, hẳn là người thành thạo nhất trong những chuyện đàm phán như thế này cho nên vẫn từ hần qua xử lý.

Người tới nhìn bốn phía, sau đó rất cung kính nói: “Nơi này không phải là chỗ nói chuyện, nếu có hứng thú thì chúng ta có thể đến Vương Cung từ từ nói chuyện!”

“Nói chuyện thì nói chuyện, ta thật muốn xem rốt cuộc các người có điều kiện gì làm ta ngoài ý muốn không!” Thất ca đồng ý ngay, có lẽ là vì gần đây thật nhàm chán nên mới đi xem sao.

Đương nhiên hẳn chỉ nói là hẳn nói chuyện cũng không có nghĩa là những người khác cũng muốn nói chuyện, mà cái này đám người Diệp Thành Thiên cũng hiểu nên cũng không để ý lời hẳn.

Đám người Diệp Thành Thiên chỉ nói: “Đi nhanh về nhanh, đừng chậm trễ hành trình!”

“Cái gì mà đi nhanh về nhanh, chúng ta cùng đi đi, chúng ta đàm phán có thể cần cả một buổi tối.” Thất ca nghiêm túc nói, mà khi hẳn quay đầu lại âm thầm nháy mắt ra dấu với mọi người.

“??” Mọi người có chút không hiểu, mà rất nhanh Thất tẩu và Tam ca tựa hồ hiểu được một chút.

“Khụ khụ, đúng vậy, chúng ta cùng đi đi, tin rằng Vương Cung này cũng có chỗ chiêu đãi chúng ta chứ nhỉ?” Tam ca ho khan một tiếng, sau đó nói.

“ ... ”

Lúc này cơ hồ tất cả mọi người đã hiểu ra Thất ca này muốn mọi người đến Vương Cung “ăn chùa”, để người khác chiêu đãi mình, đỡ phải tìm lữ điểm, quan trọng nhất là có thể tiết kiệm tiền!

Thất ca này không chỉ làm đàm phán còn quản lý tiền nữa, trước kia giúp Diệp Lăng kiếm tiền, bây giờ hẳn có điểm hối hận vì sao trước kia lại giúp để quốc lo lắng, hẳn là phải lấy ác hơn một chút chứ!

Ở Vương Cung không chỉ có thể tiết kiệm những cái này còn có thể có một đám bảo tiêu miễn phí. Bọn họ hiểu rất rõ bây giờ đám người này tuyệt đối sẽ không làm gì họ, mặc dù có cũng không thể đường đường chính chính được.

“Được rồi, vậy chúng ta cùng đi!” Diệp Dục có chút bất đắc dĩ với những tiểu bối này, bất quá cũng rất thích tích cách đó của bọn hắn.

Kết quả là, những người này đều đến Vương Cung, không, hẳn là phải nói một tòa thành phủ đệ, ít nhất ở trước mặt những người này, Vương Cung này quả thật là một phủ đệ thực bình thường!

Hay là trích lời Diệp Lam Vũ đi –

“Tiểu Thất, đây là Vương Cung sao? Sao lại thảm như vậy, còn chưa được một phần mười nhà của ta! Chúng ta lại nhiều người như vậy có thể ở được sao?”

“Hẳn là có thể! Có điều hơi chật một chút mà thôi, ba người chúng ta hay là ở chung một phòng a.” Thất công chúa trả lời, một đường này nàng thường xuyên ở chung với Diệp Lam Vũ và Chân Tiểu Yên.

“Cũng không tính quá kém mà, ngang với nhà ta rồi!” Chân Tiểu Yên nói, nhà nàng bất quá chỉ là một cái quý tộc bình thường, đương nhiên nhỏ hơn Diệp gia rất nhiều, bất quá, cho dù như vậy cũng không kém với “Vương Cung” này là bao.

“Cũng may, ít ra cũng mạnh hơn lữ điểm một chút!”

Chim sẻ tuy nhỏ những ngũ tạng câu toàn (cái gì cũng có - DG), hơn nữa tương đối mà nói, con chim sẻ này trong mắt người thường đã coi như là lớn rồi.

Đám người Diệp Thành Thiên đi vào thành phủ

125. Chương 125: Đàm Phán (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 125: Đàm phán (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Ừ, hiểu mà, đây mới là lẽ thường thôi, chúng ta đã chuẩn bị tốt rồi, không bao lâu sẽ có ăn thôi! Cuộc đàm phán giữa chúng ta tiến hành luôn hay đợi sau khi ăn?” Các đại biểu hỏi.

“Làm luôn!” Thất ca nói, với hắn mà nói, đôi khi đàm phán còn quan trọng hơn cả ăn cơm.

“Tốt lắm, chúng ta bắt đầu!” Các đại biểu cầu còn không được, đầu tiên, bọn họ cho rằng Thất ca chỉ có một người, mình lại nhiều như vậy nhất định sẽ chiếm lấy ưu thế, mà Thất ca cơm cũng chưa ăn càng làm bọn họ có nhiều ưu thế hơn.

Mà rất nhanh bọn họ liền cải biến ý tưởng này, chỉ có thể thầm than trong lòng, người của Diệp gia quả thật không giống người thường, nếu được sự trợ giúp của những người này, Liên Bang Mười Ba Nước nhất định có thể phát triển lớn mạnh!

Cái gì gọi là khẩu chiến quần hùng, nhìn Thất ca lúc này là biết, hắn ngày càng hưng phấn, mà đối thủ của hắn lại ngày càng buồn bực, càng cảm thấy đè nén...

“Tỷ, tỷ phu thật ghê gớm, như vậy cũng làm được?” Thất công chúa đi theo Thất tẩu đến đây nhìn lên, bộ dáng tràn đầy bội phục.

“Đương nhiên rồi, tỷ phu người rất lợi hại!” Thất tẩu rất tự hào nói.

“Đúng vậy, nếu không sao người bị hấn lừa vào tay được.” Thất công chúa gật đầu, cười đùa nói.

“Đi đi, người mới bị tên tiểu hồn đản Thập Tam kia lừa vào tay ấy.” Thất tẩu lập tức gõ nhẹ đầu Thất công chúa một cái.

Thất công chúa tiếp tục đùa: “Ngay cả xưng hô cũng nói theo là tỷ phu rồi, chừng nào kêu cha gọi mẹ đây?”

“Sao lại không biết xấu hổ như vậy được, sau này rồi tính... a, người dám cười ta, chừng nào thì người theo Thập Tam kêu phụ mẫu đây?” Thất tẩu nhéo tay Thất công chúa một cái.

Tuy mọi người đều biết rõ cảm tình của hai người còn chưa đến mức đó, bắt quá lại đều hy vọng hai người bọn họ ở cùng một chỗ, cảm tình của hai người từ nhỏ đến lớn đều tốt như vậy, không ở cùng một chỗ thật quá đáng tiếc.

Ừ, đây là ý tưởng của mọi người, nhất là phụ mẫu của Diệp Lăng!

“A, ta thì rất nhanh thôi, chỉ cần Diệp Lăng nguyện ý lấy ta, ta liền gả cho hấn!” Thất công chúa thực tự nhiên nói, vấn đề này đã không cần phải bàn cãi.

“Chờ hấn lấy người? Vậy cả đời người cũng không lập gia đình được, ai chẳng biết hấn hay gốc hồ đồ, cả đời đều không thể thông suốt được.” Thất tẩu nói ra tiếng lòng của rất nhiều người.

Thất công chúa cười cười nói: “Như vậy không phải tốt sao, nói như vậy thì cả đời hấn sẽ không lấy lão bà, mà ta thì có thể ở bên cạnh hấn cả đời.”

“Có điều hấn kiểu gì cũng phải thành thân, hấn không chịu lấy vợ nhưng các người đồng ý sao?” Thất tẩu hỏi, mà các người trong miệng nàng là thân nhân của Diệp Lăng, cũng có cả Thất công chúa bên trong.

Ừ, Thất công chúa, mặc kệ sau này phát sinh chuyện gì nàng cũng là một trong những người thân nhất của Diệp Lăng, cảm tình hơn mười năm qua vĩnh không thay đổi.

“Nếu lấy vợ, ta chính là người đầu tiên, những người khác phải xếp hàng sau!” Thất công chúa cười nói, đương nhiên tuy đây là điều nàng muốn, bất quá nếu Diệp Lăng thật sự gặp được người hấn thích, nàng vẫn sẽ nhường cho người khác.

Dù sao nàng cũng hiểu, một nữ hài tử ở chung một chỗ với người mình thích luôn muốn cái quyền lợi này, mà nếu Diệp Lăng cũng thích nữ hài tử kia thì sẽ muốn dành thứ tốt nhất cho nàng.

Nàng đương nhiên sẽ nghĩ cho hấn, sẽ không để hấn cảm thấy khó khăn!

Ừ, ít nhất bây giờ nàng nghĩ như vậy!

“Xem ra chỉ sợ hấn nói đến ngày mai cũng chưa xong quá, hay là người trở về nghỉ ngơi trước đi.” Thất tẩu nhìn bộ dáng của Thất ca, còn có bộ dáng không cam lòng của những người kia liền hiểu được lần đàm phán này còn diễn ra rất lâu.

Vì vậy nàng bảo Thất công chúa về nghỉ ngơi trước, về phần nàng, đương nhiên là ở lại với Thất ca rồi.

“Ừ, biết rồi, người cũng không nên chờ quá muộn đấy, nếu không tỷ phu sẽ không có ai hầu hạ!” Thất công chúa gấp dài, có điểm buồn ngủ, chạy cả một ngày đường cũng mệt mỏi mà.

“Đã biết, ta sẽ không quá muộn.” Thất tẩu trả lời.

Một đêm trôi qua...

“Người... Người, điều kiện như vậy chúng ta thật sự là khó có thể trả lời, chúng ta còn phải thương lượng thêm...” Đám đại biểu kia hai mắt thâm đen, đã không thể tiếp tục nữa, thậm chí có điểm sợ hãi khi đối mặt Thất ca.

Ác mộng, tuyệt đối là một cơn ác mộng, sao thế giới này lại có người đáng sợ như vậy!

Thất ca mặt mang mỉm cười, rất có tinh thần, hoàn toàn không nhìn ra chút mệt mỏi gì vì một đêm không ngủ cả.

Chỉ thấy hắn cười nói: “Các người có thể thương lượng, bắt quá phải nhanh lên bởi chúng ta đã không còn thời gian rồi!”

“Nhanh thôi! Sẽ không để các người chờ lâu!” Đám người kia gật đầu, nói theo thói quen, bọn họ đã không biết mình đang nói cái gì nữa, chỉ biết trả lời thôi.

“Chúng ta không chờ các người nữa, chúng ta sẽ lập tức rời đi, cho nên trước đó các người không thể đưa ra đáp án thì đành thôi vậy!” Thất ca khoát tay, sau đó tinh thần sáng khoái bước đi, mà trên mặt hắn có một nụ cười thỏa mãn.

Đã lâu không sáng khoái như vậy...

“Ừ, chúng ta đã biết... Khoan khoan, người vừa nói cái gì? Các người phải lập tức rời đi?” Khi Thất ca sắp bước ra khỏi phòng, đám người kia mới kịp phản ứng.

“Đúng vậy, cảm ơn các người đã chiêu đãi!” Thất ca gật gật đầu, mỉm cười, rất có lễ phép cảm ơn.

“Các người không ở lại thêm vài ngày sao?” Đám ngu ngốc kia hỏi, bọn họ còn tưởng rằng tuy ngắn nhưng cũng phải ở lại vài ngày mới đúng, làm sao có chuyện nói đi liền đi như vậy.

“Không cần, cảm ơn thành ý của các người! Bây giờ chúng ta phải đi, hôm qua cũng nghỉ ngơi đủ rồi, nên xuất phát!” Thất ca tựa hồ không hiểu rõ ý tứ của đối phương, giống như đối phương đang giữ khách lại vậy.

“Diệp công tử, không phải từ đầu người đã muốn đùa giỡn chúng ta đi?”

Tình huống này đã thực rõ ràng, Thất ca không có thành ý, chỉ tìm một chỗ làm lý điểm mà thôi.

“Không có a, ta có thành ý mà, nếu không sao ta ngồi nói chuyện cả một đêm với các người!” Thất ca rất nghiêm túc nói, mà lời này cũng làm cho những người không biết hắn cảm thấy hắn nói thật đúng.

Nếu một người không có thành ý thì sao lại ngồi nói chuyện cả một đêm với người?!

Thất ca nhìn nhìn những người kia, sau đó tiếp tục nói: “Chỉ là, các người không thể đáp ứng điều kiện của ta, lại tìm không ra người có thể quyết sách, chuyện này đành dừng lại ở đây vậy!”

Thất ca đổ hết lên người bọn họ, làm cho Thất tẩu đang đợi bên ngoài thầm mắng vô sỉ!

Thất tẩu lúc này đã tỉnh, vừa đến đây để đón Thất ca về, đã một đêm rồi, nàng cũng không muốn hắn chơi nữa, nếu không phải biết đã rất lâu hắn chưa sáng khoái như vậy thì tối hôm qua nàng đã kéo hắn về ngủ rồi.

“Kỳ thật không phải không có, chỉ là đến bây giờ hắn còn chưa đến...” Trong đám người kia có người cau mày nói, tựa hồ thực không muốn nhắc tới người này.

“Đúng vậy, rốt cuộc hắn đang làm cái gì vậy, không phải đã nói trước là cùng lại đây đàm phán sao, sao hắn lại chưa tới?” Tên còn lại mang theo nghi hoặc nói.

Nghe những lời này tựa hồ có người trọng yếu còn chưa tham gia, là thật hay là kế hoạch đối phó tạm thời?

126. Chương 126: Bắt Cóc (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 126: Bắt cóc (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ta tìm rồi, thủ hạ hồi báo là hắn đang bề bộn nhiều việc, không rảnh qua!” Một người khác lại nói, mà người này cả đêm thường xuyên đi ra tiếp xúc với thủ hạ, châu đầu ghé tai, xem ra là vì chuyện này.

Mà mỗi lần được đến tin tức người này lại nhủ mày, sau đó phát tay bảo thủ hạ tiếp tục!

“Rốt cuộc là chuyện gì, chuyện trọng yếu như vậy hắn cũng không đến, nếu không phải cách đàm phán hãn hơn người một chút thì thật sự ta cũng không muốn hắn đến làm gì!” Một người có chút trách cứ, rồi lại thực bất đắc dĩ.

“??” Thất ca rất ngạc nhiên nhìn những người này, tuy không biết bọn hãn đang nói về ai vậy nhưng hãn hiểu người này có địa vị phi phàm trong Liên Bang Mười Ba Nước, nếu không những người này cũng sẽ không giận mà không dám nói gì.

Vì sao nói bọn hãn giận mà không dám nói gì? Rất đơn giản, lúc này là lúc nào rồi, có thể là thời khắc lịch sử trở mình của Liên Bang Mười Ba Nước, nếu là người thường bọn họ đã sớm tóm lại đây mà không phải nói cũng không dám nói như vậy.

Cho nên lúc này Thất ca thực muốn biết hãn là ai vậy, không chỉ là tò mò mà hãn cũng muốn xem một chút phương thức đàm phán của người này khác người chỗ nào!

Kết quả, Thất ca mở miệng hỏi: “Các người đang nói đến ai vậy?”

“Hãn là quốc vương của vương quốc này, không chỉ là đàm phán mà cũng có thể quyết định một vài chuyện mà chúng ta cũng không thể quyết!” Những người đó mở miệng hồi đáp.

Bây giờ quan trọng nhất là giữ lại được Thất ca, giữ lại những người của Diệp gia, tốt nhất nên trả lời vấn đề của hãn, hấp dẫn sự hứng thú của hãn!

Quốc vương?!

Lại nói, đến tận đây còn không nhìn thấy quốc vương, cái này quả thật hiếm thấy, hôm qua đã thấy có điểm là lạ, hóa ra là vì quốc vương không xuất hiện.

Không nói chuyện đàm phán, chỉ riêng được chiêu đãi trong “Vương Cung”, là chủ nhân nhưng sao quốc vương lại không xuất hiện?

Không chỉ Thất ca cảm thấy kỳ quái mà đám người Diệp Thành Thiên cũng vậy, người thường có lẽ sẽ không chú ý, nhưng bọn hãn cả ngày ngâm trong giai cấp quyền quý, biết về lễ tiết tuyệt đối sẽ không xuất hiện trường hợp như vậy.

Trừ phi là ra vẻ tự cao tự đại, nhưng cái này cũng phải nhìn xem đối tượng là ai, người như đám Diệp Thành Thiên này, cho dù là Hoàng Đế của tam đại đế quốc cũng không dám tự cao tự đại.

Vậy quốc vương đang làm gì?

Khi Thất ca hỏi vấn đề này, đáp án vẫn là không biết, những người này cũng không rõ lắm quốc vương đang làm gì, chỉ biết là một ngày trước quốc vương còn nói sẽ đến đàm phán, nhưng qua hôm đó hãn liền đóng cửa không gặp ai, cũng không cho phép bất cứ kẻ nào quấy rầy.

“Nếu đã như vậy thì chúng ta cũng không tiện quấy rầy!” Thất ca làm lễ, sau đó chuẩn bị cáo lui. Dù sao lấy điều kiện của Liên Bang Mười Ba Nước thì có làm gì đi nữa cũng không làm hãn cảm thấy hài lòng.

Dù sao trước kia hẳn làm quan lớn tại đế quốc, chỉ riêng mình hẳn quản hạt cũng đã lớn hơn Liên Bang Mười Ba Nước rồi, huống chi cộng thêm những người khác thì càng không nói.

Dù sao hẳn đàm phán cũng chỉ là thỏa mãn chính mình một chút, hưởng thụ quá trình này chứ không phải mục đích của hẳn!

“Như vậy không được, không bằng chúng ta cùng đến nhìn xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra!” Đám đại biểu kia đương nhiên sẽ không để đàm phán chấm dứt như vậy, mạnh mẽ lôi Thất ca đi.

“...” Thất ca có chút cảm giác thịnh tình không thể từ chối, hơn nữa hẳn cũng muốn gặp qua quốc vương này một chút, nhìn xem rốt cuộc hẳn là một người như thế nào.

Thất tẩu nhìn thấy như vậy lập tức ngăn cản những người đó lại, đoạt lại Thất ca, sau đó hung hăng trừng mắt những người kia dọa lui bọn hẳn – một bước nhỏ!

Không hổ là công chúa của đế quốc, rất có khí thế!

Thất ca cười cười, sau đó nắm tay Thất tẩu, rất hạnh phúc, rất ngọt ngào –

“Đi theo những người đó đi!”

Dù sao cũng không có chuyện gì để làm, cho dù bây giờ quay về cũng phải chờ đám người Diệp Thành Thiên thu thập xong, còn mất rất nhiều thời gian.

“Ai nói không có việc gì làm, ta còn muốn giúp người rửa mặt chải đầu, hôm qua người còn chưa tắm rửa, còn có chúng ta phải ăn điểm tâm với nhau, còn có người phải ngủ...” Thất tẩu rất có thành kiến với “không có việc gì làm”, nói ra một đống việc cần phải làm, tuy rằng chỉ là việc nhỏ hằng ngày, bất quá lại rất quan trọng.

Ừ, ít nhất, đối với Thất tẩu mà nói, rất quan trọng, quan trọng hơn cả quốc gia đại sự!

“Biết rồi lão bà à, trở về liền làm ngay, bất quá chúng ta cũng nên nhìn thấy chủ nhân nơi này, dù sao người ta cũng chiêu đãi chúng ta một đêm!” Thất ca hạnh phúc cười.

“Ừ!” Thất tẩu rất biết điều gật gật đầu, sau đó kéo tay Thất ca đi.

Nguyên bản Thất ca nghĩ rằng mình là người tới sớm nhất, ít nhất là trong đám người bọn họ, bất quá làm cho hẳn ngoài ý muốn là, khi hẳn đi đến chỗ quốc vương ở, phát hiện –

“Di, sao đôi vợ chồng son các người cũng tới đây?” Diệp Thành Thiên và huynh đệ hẳn, thêm vài người nữa đứng đằng sau, ngay bên ngoài nơi ở của quốc vương.

Mà tựa hồ bọn họ cũng vừa đến không bao lâu, đang đợi thông báo.

“Chúng ta đến nói câu đa tạ với chủ nhân nơi này, vấn đề về lễ tiết ấy mà.” Thất ca trả lời.

“Ừ, chúng ta cũng vậy, bất quá cái giá của quốc vương này hình như có hơi lớn một chút, lúc này gọi người vào thông truyền nhưng lại không thấy chút hồi âm nào!” Diệp Thành Thiên rất bất mãn nói, đó cũng là nói cho những người kia nghe.

“Xin lỗi, Diệp Soái, làm các người đợi lâu, ta nghĩ lần này quốc vương lại không bình thường, hẳn thường xuyên sẽ như vậy, chúng ta cũng bó tay!” Những người đó lập tức giải thích.

Bọn họ gọi Diệp Thành Thiên là Diệp Soái kỳ thật là danh hào Diệp Thành Thiên để lại khi còn làm Nguyên soái, vẫn được người đời xưng hô đến tận bây giờ.

“Nếu là như thế thì chúng ta đi trước vậy, nhờ các người biểu đạt sự biết ơn vô hạn đến quốc vương, đa tạ hẳn đã khoản đãi chúng ta!” Diệp Thành Thiên có điểm khó chịu nói.

Một cái quốc vương của vương quốc nho nhỏ cũng dám cự lão tử ở ngoài cửa, quả thực không biết điều!

“Diệp Soái, khoan khoan, không bằng để ta đi vào gọi hẳn, người chờ một lát nữa thôi!” Một trong các đại biểu lập tức nói, hình như hẳn là một người có điều quyền thế.

“Thôi được, ta có thể chờ thêm một chốc!” Diệp Thành Thiên nói.

Cái này vền vện xuất phát từ lễ phép mà thôi, vẫn phải đợi thêm một lát nữa. Bất quá sau này Diệp Thành Thiên cảm thấy nếu mình không đợi thì không biết sự tình sẽ trở nên như thế nào nữa...

“Tốt, sẽ không lâu đâu!” Người kia nói, đồng thời vội vàng đi vào trong, vội đến nỗi nhìn như chạy.

Mà khi người nọ đi vào liền thấy người đi vào thông báo cứ đứng ở ngoài, có điểm lo lắng đi tới đi lui...

“Người làm trò gì ở đây vậy? Vì sao lâu như vậy còn không thông báo!” Người nọ nhìn người thông báo, có chút tức giận quát, cũng không nhìn xem lúc này là lúc nào rồi còn trì hoãn ở đây.

127. Chương 127: Bắt Cóc (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 127: Bắt cóc (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Đại nhân, ta cũng chịu thôi, bệ hạ luôn núp ở trong, ta đã thông báo nhưng hắn vẫn chưa có đáp!” Người thông báo có chút cuống quýt nói.

“Rốt cuộc hắn đang làm gì vậy, mở cửa ra mau lên, ta muốn vào xem!” Người kia nói, hắn còn tưởng hạ nhân không dám mở cửa ra.

“Đại nhân, người không biết đấy thôi, cách cửa này đóng lại xong chỉ có mở ra từ bên trong thôi ạ, bây giờ bệ hạ không muốn mở ra thì chúng ta cũng bó tay thôi!”

Trên thực tế, cái mà người thông báo sốt ruột là quốc vương vẫn không muốn mở cửa ra, thậm chí không đáp lại.

” Cao Phi quốc vương, rốt cuộc có chuyện gì vậy, bây giờ chúng ta phải làm chính sự, người ta vẫn đang chờ ở ngoài kia!” Không thể mở, vậy đành phải cao giọng hô.

”Vô dụng thôi, người hô cũng vô dụng, gian phòng kia đã cách âm, có chuyện chỉ có thể rung chuông để người ở trong biết thôi, mà bệ hạ đã chặt đứt liên lạc, hắn không muốn nói chuyện với chúng ta.

“...” Đại nhân kia cau mày: “Đến lúc này rồi hắn còn trốn ở trong làm gì? Các người biết không?”

“Cái này...” Hạ nhân ấp a ấp úng, tựa hồ không tiện nói ra...

“Rốt cuộc là chuyện gì, người nói mau, bây giờ không còn thời gian rảnh chơi với người đâu!” Đại nhân kia trầm giọng nói, răn dạy, nhìn qua rất uy nghiêm.

Không đối phó được tên Diệp công tử biến thái kia, chẳng lẽ ta không đối phó được với một tên hạ nhân như người sao?

“Cái này...” Hạ nhân kia còn do dự, tựa hồ rất khó mở miệng.

“Nói mau!” Đại nhân kia quát.

“Cái này thật sự không biết nên nói thế nào nữa, hai ngày trước bệ hạ ra ngoài, sau đó mang về một người, từ đó trở đi luôn núp ở trong, bảo dù cho trời có sụp xuống cũng không được quấy rầy bọn họ, mà bọn họ vẫn không đi ra, thậm chí ngay cả cơm cũng không ăn!” Hạ nhân bắt đầu tường thuật.

“Bọn họ luôn ở trong đó? Chẳng lẽ người không sợ bệ hạ gặp chuyện không may sao? Không sợ người kia sẽ đào tẩu?” Đại nhân kia truy vấn.

“Sẽ không, nơi này chỉ có một lối ra, mà ở trong đó cũng có những phòng ngự khác, sẽ không để người ta cơ hội nào.” Hạ nhân giải thích: “Đây cũng không phải lần đầu, trước kia, thậm chí có lần hắn bảy ngày bảy đêm vẫn chưa ra!”

À, hóa ra không phải lần đầu, chả trách bọn họ vẫn yên tâm như vậy, nếu không phải việc cấp bách thì chắc bọn họ cũng sẽ không để ý xem quốc vương đang làm gì nữa.

Chỉ là, rốt cuộc quốc vương đang làm cái gì ở trong đó?

“Rốt cuộc quốc vương đang làm gì ở trong? Đã không phải lần đầu thì hẳn là các người biết hẳn đang làm gì chứ!” Đại nhân kia cau mày nói.

Trước đó, hạ nhân này vẫn chưa nói đến chuyện mấu chốt nhất là rốt cuộc quốc vương và người kia đang làm gì trong kia, lại làm cho quốc vương không màng chính sự, bỏ mặt tiền đồ của quốc gia!

“Cái này...” Hạ nhân ấp a ắp úng nói: “Quốc vương hẳn... bọn hắn đánh bạc ở trong!”

“À, đánh bạc... Cái gì? Hắn đang đánh bạc? Vì đánh bạc mà hắn bỏ mặc chính sự?” Đại nhân kia giật mình hô, mà hắn rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Đơn giản là trong Liên Bang Mười Ba Nước, dường như tất cả mọi người đều nghe thấy quốc vương Cao Phi là một dân cơ bạc, hơn nữa là một tên cờ bạc điên cuồng, bất quá đồ kỹ cũng rất cao minh cho nên không có mấy ai dám chơi với hắn.

Nhưng tuy biết hắn là một dâ cờ bạc, nhưng không nghĩ đến hắn lại vì đánh bạc mà không để ý đến sự hưng suy của quốc gia, tại thời khắc mấu chốt như thế này lại còn đóng cửa đánh bạc cùng người.

“Đúng vậy! Cho nên bây giờ chúng ta không có biện pháp gì cả, phỏng chừng là bọn họ đánh bạc đến nghiện rồi, mà một khi hắn nghiện thì chẳng biết bao giờ hắn mới ra, có lẽ rất nhanh, cũng có lẽ là vài ngày sau!” Hạ nhân có chút bất đắc dĩ nói.

Đại nhân kia trầm mặc một hồi, sau đó hỏi: “Có biện pháp mở cửa này ra không, cho dù phá đi cũng được.”

“Có thể là có thể, bất quá phải mất vài ngày, phòng này được gia cố đặc biệt, còn có luyện kim trận phòng ngự, tìm luyện kim thuật sĩ mở ra cũng mất vài ngày mới có thể phá ra!” Hạ nhân nói.

“Vài ngày sau? Người ta bây giờ một canh giờ cũng không chờ được!” Đại nhân kia cau mày: “Người có biết người đánh bạc cùng quốc vương các người là ai không?”

“Cái này ta cũng không biết, chỉ biết là một thiếu niên, một thiếu niên rất kỳ quái, bọn họ gặp được trên đường, sau đó hắn bị bọn họ mời qua đây đánh bạc, chúng ta cũng không rõ tình huống cụ thể lắm.” Hạ nhân lắc lắc đầu nói, mà khi hắn nói đến từ “mời”, nhấn thật mạnh.

Rất rõ ràng, thiếu niên kỳ quái này không tự nguyện mà bị “mời” đến!

“Bây giờ nên làm gì đây...” Đại nhân kia buồn rầu nói, mà một lát sau, hắn khẽ cắn môi, đi ra ngoài!

Hắn quyết định, chuyện này không thành công hoàn toàn đổ lên đầu Cao Phi quốc vương, ít nhất như vậy cũng giúp bọn hắn trốn tránh trách nhiệm khi không hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Bây giờ không cầu có công nữa mà cầu không có tội thôi!!

“Diệp Soái, thật sự là ngượng ngùng, lúc này Cao Phi quốc vương tạm thời không thể đi ra được, chỉ có thể nói thật có lỗi mà thôi!” Đại nhân kia xin lỗi nói.

“Không sao, chúng ta cáo từ vậy!” Diệp Thành Thiên chấp tay cáo từ, lúc này không đi thì còn ở lại làm gì, bọn họ đều là người có danh dự, có uy tín, hơn nữa cũng không phải bọn họ có việc muốn nhờ vả gì.

“Cáo từ!” Đám người Thất ca cũng nói, chuẩn bị ly khai.

Mà lúc đó lại phát sinh một sự kiện làm bọn họ dừng bước...

“Thả người ra cho ta, nếu không ta sẽ cho người biết tư vị bị đóng băng!” Thanh âm Diệp Lam Vũ truyền vào tai mọi người, điều này làm mọi người thực khẩn trương nhìn về phương hướng phát ra âm thanh của Diệp Lam Vũ, cũng bắt đầu kết thành trận hình phòng ngự.

Bởi vì bọn họ nghĩ nếu Diệp Lam Vũ hô thả người, vậy tức là trong đám người mình có người bị bắt, rất có thể đã tiến nhập một cái bẫy.

Người của Liên Bang Mười Ba Nước này có lẽ thực can đảm, sẽ gây bất lợi cho bọn họ!

Bất quá rất nhanh sau đó, đám người Diệp Thành Thiên phát hiện, ngay cả các đại biểu của Liên Bang Mười Ba Nước cũng đều thực kinh ngạc, một bộ hoàn toàn không biết.

Là đối phương giấu diếm với cả bọn họ hay là chuyện này không liên quan đến bọn họ?

Đáp án rất nhanh công bố...

Mọi người nhìn thấy một nữ nhân mặc bì giáp, bắt lấy Chân Tiểu Yên lui về phía sau, mà Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa cũng theo sát ở sau, hơn nữa phía sau còn có đám người Diệp Dực đi theo.

“Vũ Giả?” Nhìn bì giáp của nữ nhân này là cái loại mà Vũ Giả thường mặc, có được một ít tác dụng phòng hộ nhất định, cũng không ảnh hưởng đến động tác của thân thể.

Mà cái này đại đa số là Dong Binh và gia tướng của các gia tộc bình thường mặc, bởi loại bì giáp này còn có một cái ưu điểm hết sức quan trọng là giá cả tiện nghi, tính thực dụng lại cao!

128. Chương 128: Xảo Hợp (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 128: Xảo hợp (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Xem bộ dáng của nữ Vũ Giả này, tựa hồ giống Dong Binh hơn.

Những cao thủ ở đây cơ hồ đều từng làm Dong Binh, đó là phương thức lịch lãm thông thường nhất trên đại lục này, cho nên trên cơ bản, Vũ Giả, Ma Pháp Sư đều từng làm Dong Binh.

Nếu là Dong Binh, vậy thì có vấn đề! Theo lý thuyết, việc này không nên mời Dong Binh, chẳng lẽ muốn che dấu tai mắt người khác sao? Cho dù là như vậy cũng phải mời đám Dong Binh cao cấp nhất chứ, mời Dong Binh như thế này làm sao có thể đối phó với những người như bọn họ được.

Về phần vì sao Chân Tiểu Yên lại bị người ta bắt lấy, vấn đề này tin rằng ai cũng hiểu rõ. Bởi Chân Tiểu Yên không đấu khí, không ma pháp, tuy rằng biết một ít luyện kim thuật, bất quá phản ứng quá chậm, rất dễ dàng bị người ta thừa cơ bắt lấy.

Mà “Vương Cung” này tuy gọi là Vương Cung nhưng cũng chỉ là một tòa thành chủ phủ bình thường mà thôi, có rất nhiều lỗ hổng phòng ngự!

Mặc kệ nói gì thì nói, tất cả mọi người đều muốn biết vì sao nữ Vũ Giả này lại làm thế, rốt cuộc nàng muốn cái gì!

“Các người tránh ra, tránh hết ra cho ta! Nếu không ta cũng không cam đoan nàng có thể đầy đủ toàn vẹn đâu!” Nữ Vũ Giả kia gầm nhẹ với đám người Diệp Lam Vũ, cũng siết chặt hơn một chút thanh kiếm kề trên cổ Chân Tiểu Yên, thậm chí có thể nhìn thấy một tia máu.

“Vị nữ hiệp này, ngươi không cần vội, ngươi muốn cái gì cứ việc nói, Diệp Thành Thiên ta có thể đảm bảo chỉ cần ta có thể làm được nhất định sẽ giúp ngươi, chỉ cần ngươi thả cô gái trong tay ra!” Diệp Thành Thiên nhìn nữ Vũ Giả kia, trầm giọng nói.

Chân Tiểu Yên là ai? Là nữ hài tử cùng tiến thoái với Diệp Lăng, cho dù phải trở thành tội phạm bị truy nã của đế quốc, cho dù biết rõ sẽ bị đế quốc đuổi giết nàng cũng đứng bên cạnh Diệp Lăng.

Một nữ tử như vậy, làm phụ thân Diệp Lăng, Diệp Thành Thiên có thể không che chở sao? Hắc và Long An Kỳ còn kém không gọi nàng là con dâu mà thôi!

“Diệp Soái, ta tin tưởng vào danh dự của người, nhưng ta cần phải nhìn thấy người rồi ta mới thả người được!!” Nữ Vũ Giả kia bình tĩnh nói, tựa hồ đối với sự tồn tại của đám người Diệp Thành Thiên cũng không kinh ngạc gì, hơn nữa cũng biết đến thân phận của đám người Diệp Thành Thiên.

Nếu như vậy thì đã nói lên một chuyện, đó là nữ Vũ Giả này cũng không phải bắt nhằm Chân Tiểu Yên mà là nàng cố ý, nàng có được tư liệ của bọn hắn, biết Chân Tiểu Yên thuộc loại người trọng yếu nhưng không có vũ lực.

“Nói đi, người có mục đích gì?” Diệp Thành Thiên cau mày, hắn cảm giác trong này có vấn đề, có lẽ nữ Vũ Giả này thật sự nhắm vào những người của mình.

“Mục đích của ta rất đơn giản, chính là bảo bọn họ thả đại thiếu gia mà bọn họ bắt ra!” Nữ Vũ Giả chỉ vào đám người “Vương Cung” nói.

“Đại thiếu gia?”

Lúc này tất cả mọi người đều sửng sốt, cả 2 bên đều không rõ vị nữ Vũ Giả này đang nói cái gì, ít nhất vào giờ khắc này không có bất cứ ai hiểu được.

Chẳng lẽ, nữ Vũ Giả này vì đại thiếu gia của nàng mà đến, mà đại thiếu gia của nàng lại bị người ở đây bắt đi?

Nói như vậy cũng có thể, chỉ cần ép đám người Diệp Thành Thiên thì cũng sẽ đạt được mục đích của nàng, có lẽ sẽ có hiệu quả hơn nữa nên nàng mới bắt cóc Chân Tiểu Yên.

Vấn đề lúc này là, ai là đại thiếu gia của nàng? Vương quốc vì sao lại bắt đại thiếu gia của nàng?

Đám người Diệp Thành Thiên nhìn về phía những người trong Liên Bang Mười Ba Nước, theo ánh mắt mù mịt của họ, bọn họ hiểu được một điều, đó là chính bọn họ cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Đại thiếu gia? Chẳng lẽ người nói đến thiếu niên kỳ lạ đang đánh bạc cùng Cao Phi quốc vương ở trong kia?” Lúc này, vị đại nhân lúc này đi vào gọi quốc vương đột nhiên nhớ tới chuyện này, liên hệ hai chuyện lại với nhau.

“Đánh bạc? Đại thiếu gia hắn biết đánh bạc sao?” Nữ Vũ Giả có chút nghi hoặc, làm người ta cảm thấy nàng cũng không phải rõ đại thiếu gia của nàng lắm, hoặc là, nàng không biết đại thiếu gia của nàng là người như thế nào.

Mà hai chữ đánh bạc này cũng cấp đám người Diệp Thành Thiên một cái tin tức, hóa ra quốc vương này sở dĩ không gặp những người như mình là vì đang đánh bạc cùng người khác!

Đối với việc này, bọn họ cũng không biết nên tức giận không nữa, có nên tức giận quốc vương này vì đánh bạc mà bỏ những người bọn họ qua một bên không!

Hay à bọn họ nên cảm thấy bị ai giùm vương quốc này? Có một quốc vương như vậy, không để ý đến tiền đồ của vương quốc mà lại đi đánh bạc với người khác!

Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, một tiểu vương quốc như vậy cũng vốn không có tiền đồ gì...

“Đại thiếu gia của người không biết đánh bạc sao? Vậy có thể không phải là hắn, hắn có thể ở trong đó với bề hạ 2 ngày 2 đêm, nhất định là một người biết đánh bạc!” Người lên tiếng là một hạ nhân hiểu biết về Cao Phi quốc vương, bọn họ khẳng định người thiếu niên trong kia tuyệt đối là một cao thủ trong đánh bạc.

Người có thể cùng đánh bạc với Cao Phi quốc vương 2 ngày 2 đêm, trên đại lục này cũng khó tìm được bao nhiêu, có lẽ ngay cả mười ngón tay cũng có thể đếm được.

“Ta không biết hắn biết hay không, chưa từng nhìn thấy hắn đánh bạc, cũng đúng, một bại gia tử hắn sẽ biết đánh bạc, mà một bại gia tử muốn bại gia hoàn toàn như hắn hẳn là càng thêm lợi hại.” Nữ Vũ Giả có chút cảm khái nói.

“Bại gia tử...”

Ba chữ kia gọi lên trí nhớ của đám người Diệp Lam Vũ, làm bọn hắn nhớ đến Diệp Lăng, Diệp Lăng chính là người “trùm” nhất trong đám bại gia tử, thậm chí làm người ta quên mất ý nghĩa thực sự của từ bại gia tử này.

“Vậy người có thể xác định đại thiếu gia của ngươi chính là người thiếu niên ở trong kia không? Kỳ thật, cho dù đúng cũng không phải vấn đề gì, bởi khi bệ hạ đánh bạc với người, chưa bao giờ sẽ làm khó người khác, muốn làm khó cũng chỉ dùng đồ thuật!”

Hạ nhân tiếp tục nói: “Cho nên, người không cần lo lắng đến an toàn của hắn, người có thể thả vị tiểu thư này ra trước.”

“Thả nàng? Đừng có mơ! Sao ta biết các ngươi có gạt ta không, trước khi thấy được hắn ta sẽ không thả Chân Tiểu Yên tiểu thư!” Nữ Vũ Giả kia vẫn không thả lỏng, vẫn nắm chặt Chân Tiểu Yên.

“Nếu người biết tên của nàng, vậy chắc ta đã đoán đúng, ngay từ đầu ngươi đã nhắm vào nàng ta, muốn dùng chúng ta tạo áp lực với bọn hắn, mà người biết được thân phận của chúng ta, lại hiểu biết chúng ta như vậy, xem ra ngươi cũng không phải là một nhân vật đơn giản!” Thất công chúa lạnh lùng nhìn nữ kia Vũ Giả.

“Ta...” Nữ Vũ Giả kia có chút chần chờ.

“Ta không muốn biết ngươi là ai, chuyện này không liên quan gì đến ta! Trước tiên ngươi cứ nói cho bọn hắn biết đại thiếu gia của ngươi là hạng người gì, có đặc thù gì!” Thất công chúa trầm nghĩ muốn xác nhận người bên trong có phải đại thiếu gia kia không, nàng muốn Chân Tiểu Yên được bình an.

“Hắn là hạng người gì à... là một đại thiếu gia quý tộc, còn là một bại gia tử, thích không có việc gì liền tìm chuyện để xả tiền, với hắn mà nói, phung phí càng nhiều hắn sẽ càng vui vẻ, tuyệt đối sẽ không vì mình lãng phí mà đau lòng.” Nữ Vũ Giả kia tự thuật.

Người này, sao càng ngày càng giống một người vậy nhỉ?

129. Chương 129: Xảo Hợp (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 129: Xảo hợp (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đám người Diệp Lam Vũ đang hoài nghi, thế giới này sao lại còn một người giống như Diệp Lăng vậy nhỉ, thật sự là vô kì bất hữu!

Nhưng mà, lời nói tiếp theo của Vũ Giả làm bọn họ cảm thấy đại thiếu gia này cơ hồ khắc cùng một khuôn với Diệp Lăng mà ra!

“Nếu hắn có đặc thù gì, hắn là hắn có một chút ngơ ngác, thường xuyên mơ mơ màng màng.”

“Tên hắn là gì! Hình dạng ra sao, có phải cao như vậy không...”

Lập tức đám người Diệp Lam Vũ liền lên tiếng, ngữ khí rất khấn trương, cũng mang theo chút hưng phấn, có điều mỗi người hỏi đều khác nhau, tạo thành một mảnh hỗn loạn, làm nữ Vũ Giả kia căn bản không nghe rõ.

“Tên hắn là gì ta cũng không biết, bởi hắn bảo hắn đang trốn nhà đi, nên cũng không nói cho chúng ta biết, vì vậy đến tận bây giờ chúng ta vẫn gọi hắn là đại thiếu gia!” Nữ Vũ Giả kia đáp.

“Ngươi không biết? Nói cách khác, ngươi không phải gia tướng thị vệ của hắn, hắn cũng không phải thiếu gia nhà ngươi?” Thất công chúa lập tức hỏi, điểm này phải biết rõ ràng, đây là mấu chốt để xác định thân phận.

Nếu nói, đại thiếu gia kia có gia tướng thị vệ thì khẳng định không phải Diệp Lăng, người ở đây còn không biết bên cạnh Diệp Lăng có ai sao? Đến tận bây giờ chưa từng thấy nữ Vũ Giả này.

“Không phải, ta chẳng phải gia tướng thị vệ gì cả, ta là một đội trưởng của một Dong Binh tiểu đội mà thôi! Mà đại thiếu gia này là chúng ta gặp được trên đường, ta đã đáp ứng đưa hắc đến Hỏa Long Thành nên dù trả giá đắt đến đâu ta cũng sẽ bảo đảm an toàn cho hắc!” Nữ Vũ Giả kia cẩn thận nói, làm người ta biết quyết tâm cứu người của nàng.

Mà những lời này của nữ Vũ Giả làm tất cả mọi người ngơ ra một lúc, thật sâu bội phục nữ Vũ Giả này, vì tuân thủ lời hứa mà không tiếc mình xâm nhập vào “Vương Cung” để cứu người.

Tuy “Vương Cung” này nhỏ một chút, nhân thủ cũng không nhiều, nhưng đối với một Dong Binh như nàng cũng là một chuyện rất nguy hiểm rồi.

Mà nàng thậm chí không tiếc đắc tội đám người Diệp Thành Thiên cũng phải cứu người, cái này càng nói lên lời hứa của nàng đáng quý đến dường nào!

Bất quá lúc này Thất công chúa không quan tâm đến lời hứa của nữ Vũ Giả này, vẫn chỉ quan tâm đến đại thiếu gia trong miệng nàng mà thôi, nàng tiếp tục hỏi: “Người gặp hắc ở đâu? Lúc đó là lúc nào?”

“Ngay tại hơn 20 ngày trước, ở Mễ Duy Lạp Thành, lúc ấy...” Nữ Vũ Giả đáp, mà theo lời nàng tựa hồ giống y tình huống của Diệp Lăng vậy, lúc ấy Diệp Lăng ở Mễ Duy Lạp Thành gặp Mạn Dịch tỷ, sau đó theo Mạn Dịch tỷ đi Hỏa Long Thành.

Tựa hồ nơi này cũng là một điểm trên con đường đến Hỏa Long Thành...

Có điều, dựa theo đạo lý bình thường, Diệp Lăng và Mạn Dịch hắc còn cách nơi này rất xa mới đúng, sao lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa còn đến sớm ở đám người Diệp Lam Vũ ít nhất là một ngày nữa.

Đừng quên, đại thiếu gia ở trong đã đánh bạc với Cao Phi quốc vương từ hai ngày trước rồi, cái này nói lên hắc đến đây ít nhất đã 2 ngày rồi, mà đám người Diệp Lam Vũ hôm qua mới đến.

Cho nên, vô luận nhìn từ phương diện nào đi nữa, hai người này cũng không giống như Diệp Lăng và Mạn Dịch tỷ!

Nếu là bọn hắc thì trùng hợp cỡ nào đây? Đầu tiên lộ tuyến đều phải đi qua nơi này, tiếp theo phải đến đây trước, còn có, trùng hợp là bị Cao Phi quốc vương “bắt lấy” nữa.

Bất quá, lại nói tiếp, Diệp Lăng bị người ta bắt lấy tựa hồ không thể xem như trùng hợp, bởi hắc thường xuyên đụng phải chuyện như vậy!!

Mặc kệ nói gì thì nói, mặc kệ thiếu gia trước mắt này là ai, đám người Diệp Lam Vũ cũng không biết tình huống lúc đó, các nàng cũng không biết Diệp Lăng lạc đường, chạy ngược lại.

Bởi vậy, Thất công chúa cũng có chút thất vọng nói: “Mễ Duy Lạp Thành là hướng ngược lại, hắc không phải là hắc rồi!”

“Cũng chưa chắc, Diệp Lăng mơ mơ màng màng, có lẽ hắc chạy lộn đường!” Chân Tiểu Yên nói, nàng cảm thấy đại thiếu gia này chính là Diệp Lăng, điều này làm nàng quên mất mình còn đang bị bắt cóc.

“Cái này cũng có thể, vấn đề là, dù hắc mơ hồ đến đâu cũng không nên chạy hướng ngược lại như vậy!” Diệp Lam Vũ nói, nàng có điều tin tưởng Diệp Lăng, ừ, ít nhất cũng tin rằng như thế này.

“Nhiều nhất hắc sẽ chạy đến Ngã Lạp mà thôi...”

“...”

Cái này cũng không kém là bao!

“Nói vậy là, các người đều cảm thấy đại thiếu gia ở trong kia có thể chính là đại thiếu gia của chúng ta?” Thất công chúa nhìn hai người hỏi.

“Ừ!”

Diệp Lam Vũ cùng Chân Tiểu Yên gật đầu, mà Diệp Lam Vũ thì không sao, Chân Tiểu Yên lại bị kẻ dao ở cổ còn dám gật đầu, may mà nữ Vũ Giả kia thân thủ khá, cũng không để nàng bị thương.

“Vậy chỉ còn lại một vấn đề, các người cảm thấy đại thiếu gia của chúng ta, hẳn biết đánh bạc sao?” Thất công chúa hỏi.

“Sẽ không!” Hai người đồng thời lắc đầu trả lời, không chỉ hai người bọn họ, tất cả mọi người ở đây, chỉ cần là người của Tường Không Đế Quốc cũng biết Diệp Lăng là một người hoàn toàn không biết đánh bạc, tuy hẳn rất thích đánh, bất quá đều là quăng tiền thôi.

“Nói cũng đúng, từ nhỏ đến lớn, hẳn cũng chỉ ném tiền cho ván bài nào chắc chắn thua vì muốn phung phí tiền mà thôi, chưa từng đánh bạc bao giờ, căn bản không biết chút đồ thuật nào.” Thất công chúa nói.

“Cái này cũng đúng, nhưng mà trên đời này sao có một người giống như vậy được, vừa thích bại gia, lại vừa mơ hồ như vậy...” Diệp Lam Vũ thì thầm một câu, sau đó lớn tiếng nói –

”Mặc kệ! Bây giờ chúng ta trực tiếp đi vào nhìn xem rốt cuộc có phải là đệ đệ không liền rõ ngay ấy mà!

Nói gì thì nói, bây giờ mọi người đều phải dẫn thiếu niên kia ra ngoài, mặc kệ là vì sự an toàn của Chân Tiểu Yên hay vì muốn biết đáp án!

Chỉ là...

“Mở không ra, không mở được!”

Cái phòng kia người ở ngoài căn bản không thể mở ra, trừ phi là mạnh mẽ đánh vào, cái này tựa hồ có chút không hay lắm, dù sao bên trong cũng là dân cờ bạc, đối với bọn hắn mà nói, đây là chuyện lớn nhất trên đời, bọn hắn không thích bị người khác quấy rầy.

Nhưng Chân Tiểu Yên bị bắt cũng không thể xem như việc nhỏ, bởi vậy Diệp Lam Vũ là người đầu tiên ra tay.

Chỉ thấy trên tay Diệp Lam Vũ xuất hiện Băng Tinh, một cái Hàn Băng Tiễn đánh vào trên cửa, thanh âm rung động làm mọi người giật cả mình, tựa hồ không ai nghĩ nàng sẽ làm trực tiếp như vậy.

“Lam Vũ tiểu thư, vô dụng thôi, phòng này dùng vài cái luyện kim trận gia cố, chừng đó ma pháp của người không có hiệu quả, trừ phi người dùng cao cấp ma pháp...” Chân Tiểu Yên nói, mà khi nàng nói đến đây liền biến sắc, bởi nàng biết, rất có thể Diệp Lam Vũ sẽ –

“Không nên! Tiểu Vũ, người muốn giết chúng ta sao?”

“Diệp Lam Vũ...”

“Ta khát!”

Một đám người kinh hô, đơn giản là vì Diệp Lam Vũ thật sự bắt đầu ngưng kết cao cấp ma pháp, uy lực của nó đủ có thể san bằng tất cả những phòng ở ở đây...

130. Chương 130: Xảo Hợp (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 130: Xảo hợp (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Dưới tình hình chung Diệp Lam Vũ mới mặc kệ người khác, sẽ tiếp tục dùng ma pháp oanh tạc, nàng phải oanh mở cái phòng này!

May mà Thất công chúa kêu một câu: “Diệp Lam Vũ, nếu người san bằng phòng này thì người ở bên trong sẽ bị thương!”

“Ta mặc kệ người ở trong có bị thương hay không... A, không được, nếu quả thực là đệ đệ ở trong đó thì không phải sẽ bị ta làm bị thương sao!” Diệp Lam Vũ dừng ma pháp lại, ma pháp lập tức tiêu tán quanh người nàng.

May mà nàng còn 1 cái nhược điểm như vậy, nếu không thật sự là bó tay với nàng!

“Người biết là tốt rồi, lần sau không nên xằng bậy như vậy!” Mọi người còn cảm thấy sợ hãi trong lòng.

“Ta làm gì có xằng bậy đâu, vậy các người nói xem bây giờ chúng ta nên làm gì đây, làm sao mở ra cánh cửa này?” Diệp Lam Vũ không phục lắm nói.

“Cái này...” Mọi người do dự một chút, phát hiện ra với phương diện luyện kim này mình cũng không quen thuộc lắm, ở trong đám này cũng chỉ có một -

Mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Chân Tiểu Yên!

“Nhìn ta làm cái gì, các người cũng bó tay thì làm sao ta biết được!” Nữ Vũ Giả tựa hồ hiểu sai ý, còn tưởng mọi người muốn nghe ý kiến mình, nàng không nghĩ tới cô gái mà mình bắt là một luyện kim cao thủ.

Chân Tiểu Yên suy nghĩ một hồi, sau đó học ra một chữ: “Chờ!”

“Chờ?! Nói như vậy nghĩa là chúng ta phải ở trong này, chờ bọn hắc xong việc mới thôi?” Diệp Lam Vũ hỏi.

Chân Tiểu Yên chậm rãi nói: “Ừ! Chờ! Ngoài chờ ra chúng ta không có biện pháp khác, nếu Diệp Lăng ở đây thì có thể trong thời gian ngắn phá đi cái cửa này mà không thương tổn người bên trong, chúng ta lại không làm được!”

Diệp Lam Vũ cũng không hỏi lại, nàng đã hiểu được ý của Chân Tiểu Yên, có thể phá ra nhưng sẽ làm người ở trong bị thương cho nên thôi.

Mà thời gian dần trôi, người ở bên trong cũng sẽ tự đi ra, cần gì phải náo động như vậy.

Có điều phải đợi bao lâu đây?

Một ngày hai ngày còn có thể, nếu dài quá thì... Không được, hay là nghĩ biện pháp mở ra cho khỏe.

“Vị nữ hiệp này, có thể thả nàng để nàng tới mở cửa được không, ta qua thay thế nàng được chứ?” Thất công chúa nói với nữ Vũ Giả kia.

“Không được, lấy năng lực của Thất công chúa, ta không khống chế được!” Nữ Vũ Giả kia thực hiểu biết về thực lực của đám người Diệp Lam Vũ, tự nhiên cũng thực hiểu biết về Thất công chúa, hiểu nếu mình bắt Thất công chúa, nhất định sẽ bị ma pháp của nàng đả thương.

“Ta sẽ không phản kháng, ta cũng biết người sẽ không làm chúng ta tổn thương.” Thất công chúa nhìn nữ Vũ Giả kia, bình tĩnh tự tin nói.

“Sao người biết ta sẽ không thương tổn các người, nếu bức ta nóng nảy thì cái gì ta cũng làm ra được!” Nữ Vũ Giả kia cũng rất lạnh đạm nói.

“Cái này ta cũng không nghi ngờ, nhưng chúng ta đang giúp người, người sẽ không làm như vậy.” Thất công chúa chậm rãi nói.

“...” Nữ Vũ Giả kia nhìn Thất công chúa không nói lời nào, tựa hồ đang suy nghĩ lời của Thất công chúa, cảm thấy mình có nên đáp ứng điều kiện của Thất công chúa, tạm thời trao đổi con tin hay không.

Hoặc là, trực tiếp lựa chọn tin tưởng Thất công chúa, thả Chân Tiểu Yên, tin rằng bọn hắc xong cũng sẽ trợ giúp mình tìm đại thiếu gia kia!

Mà rất nhanh xuất hiện một sự kiện làm nàng không cần suy nghĩ vấn đề này nữa...

Cửa, đột nhiên mở ra!

Mọi người vừa rồi còn không biết phải đợi bao lâu, còn đang nghĩ biện pháp phá cửa, vừa lúc đó, cửa mở!

Bất quá, tuy cửa đã mở nhưng cũng chưa có ai đi ra, dưới tình huống này lại phát sinh chuyện như thế làm mọi người ngẩn ra một hồi!

Sau khi mọi người ngầy ra một lúc, Diệp Lam Vũ dẫn đầu chạy vào, khi mọi người muốn vào theo, ở trong lại truyền đến một thanh âm quen thuộc...

“Sao lại là nữ, sao ta lại thắng nữa rồi!”

Thanh âm kia tựa hồ không có nửa điểm vui sướng khi thắng, ngược lại có chút khó chịu, mà thanh âm này không phải là thanh âm của đại thiếu gia kia sao? Cũng chỉ có đại thiếu gia kia mới có thể thắng người mà không vui!

Không chỉ là đại thiếu gia của nữ Vũ Giả này mà còn là đại thiếu gia của đám người Diệp Lam Vũ, chính là Diệp Lăng!

Đám người Diệp Lam Vũ nhìn thấy Diệp Lăng đại thiếu gia ngồi trước một cái bàn, mặt mang vẻ cười khổ, đúng vậy, là cười khổ! Mà đối diện hắn là một thanh niên chừng 30 tuổi, biểu tình trên mặt tựa hồ tuyệt vọng, dường như hai người đều không muốn kết quả này xảy ra!

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đám người Diệp Lam Vũ không rõ, tất cả mọi người đều không rõ, đều rất muốn biết đáp án!

“Vì sao lại là như vậy, vì sao lại là nữ, trong phòng của ta sao lại xuất hiện nữ nhân?” Thanh niên lớn tuổi kia cũng chính là Cao Phi quốc vương, miệng không ngừng lại nhai, tựa hồ không muốn thừa nhận một việc.

“Đúng vậy, hắn là nam mới đúng! Ai, đây là thế sự a, hết thấy đều có thể! Tốt lắm, chuyện đến nước này thì người cũng chỉ có thể dọn dẹp một chút chạy lấy người thôi, không tiền!” Diệp Lăng khoát tay, tựa hồ có ý tiễn khách.

Kỳ quái, tiễn khách? Hắn mới là khách nhân chứ, sao lại tiễn khách?

Muốn nói tiễn khách hắn là Cao Phi quốc vương kia chứ!

Đối với việc này không ai để ý tới, bởi tất cả mọi người đều ngẩn người nhìn Diệp Lăng, mãi đến khi bọn họ xác nhận người trước mặt là Diệp Lăng mới dần phục hồi tinh thần lại.

Diệp Lăng xuất hiện ở đây làm bọn họ cảm thấy thật sự ngoài ý muốn, có cảm giác không thể tin được!

Mà làm bọn họ cảm thấy có điểm tức giận là, tựa hồ Diệp Lăng còn chưa phát hiện sự tồn tại của những người này...

Diệp Lam Vũ không nói lời nào, trực tiếp đi đến bên cạnh Diệp Lăng, mà Diệp Lăng lại đang cười khổ nhìn Cao Phi quốc vương, bộ dáng buồn rầu, mà tựa hồ hắn còn chưa phát hiện ra Diệp Lam Vũ.

“Tiểu hồn dân!” Diệp Lam Vũ khê cần môi, hung hăng nói.

Diệp Lăng tập mãi thành thói quen trả lời: “Gì đó, ta đang làm việc... Ủa, tỷ, sao ngươi lại ở đây?”

Quả nhiên là thế, quả thật hắn không phát hiện ra bọn mình!

“Tiểu hồn dân nhà ngươi, vừa rồi không phải đã thấy ta sao? Vậy mà dám xem nhẹ tỷ tỷ ta, một cô gái thanh xuân xinh đẹp hử!” Diệp Lam Vũ xách lỗ tai Diệp Lăng lên.

“A a, đau, vừa rồi ta chỉ nhìn xem là nam hay nữ mà thôi, không có chú ý...” Diệp Lăng có chút ngượng ngùng nói, nhưng rất nhanh sau đó hắn liền im miệng.

Bởi vì Diệp Lam Vũ kéo Diệp Lăng lên xong liền gắt gao ôm hắn vào trong lòng, giống như sợ mình buông lỏng tay ra sẽ mất đi thứ quan trọng nhất của mình vậy.

“Tỷ...” Qua thật lâu sau, Diệp Lăng thấy Diệp Lam Vũ vẫn không buông tay, liền nhỏ giọng nhắc nhở.

“Cái gì? Ta muốn ôm ngươi, ai bảo ngươi mất tích lâu như vậy!” Diệp Lam Vũ hiểu Diệp Lăng muốn gì, bắt quả vẫn không chịu buông tay.

“Tiểu Vũ, người cũng không nên làm như vậy nha, người cũng phải để mụ mụ ôm một cái chứ!” Long An Kỳ tới, kéo Diệp Lăng đến bên cạnh mình, sau đó ôm vào trong lòng.

“...”

131. Chương 131: Vận Khí Tuyệt Đối (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 131: Vận khí tuyệt đối (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ta cũng muốn!” Thất công chúa nói, cười hì hì nhìn Diệp Lăng.

“Đi đi, ta đâu còn chỗ nào cho người ôm đâu, nếu không hun cái thay thế cũng được.” Diệp Lăng nói, bây giờ ngoài cái đầu toàn bộ đều bị hai nữ nhân ôm lấy.

“Tốt!” Thất công chúa sạch sẽ lưu loát hôn Diệp Lăng một cái, đương nhiên không phải hôn môi, chỉ là hôn nhẹ khuôn mặt Diệp Lăng mà thôi.

“..., ta chỉ nói giỡn thôi, mấy ngày rồi ta đâu có rửa mặt!” Diệp Lăng ngơ ngác nói, cũng không trách hẳn được, hai ngày nay hẳn đều ở trong này, mà trong này thực rõ ràng không có một chút công cụ tẩy rửa nào.

“...” Thất công chúa trầm mặc, sau đó phun ra: “Phi phi, tiểu bại hoại nhà người lại trêu ta!”

“Ta không có, đây chỉ là ngoài ý muốn mà thôi...” Diệp Lăng ngượng ngùng nói.

Lúc này Diệp Lăng mới bớt thời gian quét mắt toàn bộ căn phòng: “Các người đều ở đây, tốt quá, như vậy ta cũng không phải đi tìm nữa, ta còn lo lắng tìm không thấy được các người, còn có, đáng ra các người không nên xuất hiện ở đây chứ nhỉ?”

Diệp Lăng không rõ, rõ ràng mình đi chậm hơn bọn họ rất lâu, sao lại đến trước được? Kỳ thật lý do rất đơn giản, Diệp Lăng ở chung với các Dong Bình, luôn luôn chạy đi, mà đám người Diệp Thành Thiên phải thoát khỏi sự đuổi bắt, rồi lại ứng phó với lời mời của những người khác cho nên chậm hơn Diệp Lăng rất nhiều.

Trở về căn phòng, sau khi quét mắt một vòng xong, Diệp Lăng đang muốn thu hồi ánh mắt, nhưng rất nhanh sau đó hắn đã cảm thấy có chỗ là lạ...

Trong nháy mắt ánh mắt Diệp Lăng tập trung đến một người, không, phải nói là hai người, hắn giãy ra khỏi cái ôm của tỷ tỷ và mẫu thân, nhìn một người...

Chính là nữ Vũ Giả kia!

“Mạn Dịch, người bắt mụ béo làm gì?” Thanh âm Diệp Lăng có điểm lạnh, đơn giản là hắn nhìn thấy nữ Vũ Giả kia kẻ kiểm vào cổ Chân Tiểu Yên.

Nữ Vũ Giả này đúng là Mạn Dịch tỷ!

Nguyên bản Diệp Lăng vẫn gọi nàng là Mạn Dịch tỷ, bất quá lúc này nhìn thấy nàng bắt lấy Chân Tiểu Yên, hắn cũng trực tiếp xóa đi chữ tỷ kia.

“Ta...” Nhìn thấy Diệp Lăng lạnh giọng với mình, Mạn Dịch tỷ có điểm ủy khuất, mình là vì hắn mới làm thế, ai mà biết hắn là Diệp Lăng trong truyền thuyết kia.

“Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, thả nàng ra!” Diệp Lăng thực không khách khí nói.

Mạn Dịch tỷ càng ủy khuất, mà kiếm của nàng cũng buông ra, Chân Tiểu Yên rất đơn giản thoát ly khỏi trạng thái bị bắt cóc, kỳ thật vừa rồi Mạn Dịch tỷ đã nghĩ thả nàng, biết đại thiếu gia chính là Diệp Lăng, Chân Tiểu Yên là hảo bằng hữu của Diệp Lăng, nàng còn bắt Chân Tiểu Yên làm gì!

Có điều vì sự tình rất đột nhiên làm nàng quên mất!

“Mụ béo, ngẩng đầu lên...” Chân Tiểu Yên đi đến trước mặt Diệp Lăng, Diệp Lăng bảo nàng ngẩng đầu lên, nàng cũng nhu thuận nghe theo.

“Chảy máu, may mà cái này cũng không sao, sẽ không để lại sẹo.” Diệp Lăng nhẹ nhàng quơ tay qua vết máu trên cổ Chân Tiểu Yên, chỉ thấy theo động tác của tay hắn, vết máu biến mất!

Thậm chí ngay cả một chút dấu vết cũng không có, giống như nó chưa từng xuất hiện vậy, điều này làm cho mọi người cảm thấy có điểm thần kỳ, bất quá ngẫm lại về luyện kim thuật của tiểu tử này cũng cảm thấy bình thường lại.

“Diệp Lăng, ngươi không thể trách Mạn Dịch tiểu thư nha, vừa rồi là nàng muốn cứu người mới bắt ta để trao đổi, nàng lại không biết thân phận của ngươi, cũng không biết chúng ta là bằng hữu!” Chân Tiểu Yên vẫn nâng đầu, không biết mình có thể thả xuống hay không, vẫn duy trì tư thế đó nói.

Nàng không hy vọng Diệp Lăng hiểu lầm người đối xử tốt với hắn, như vậy quả thật quá tàn nhẫn với Mạn Dịch tỷ.

“Hóa ra là vậy, tốt lắm, ngươi có thể cúi đầu.” Diệp Lăng coi như hiểu được dụng ý của Mạn Dịch tỷ, có lẽ vì Chân Tiểu Yên cũng không có việc gì, cho nên hắn nhận lỗi nói: “Mạn Dịch tỷ, vừa rồi thật có lỗi, ta hiểu lầm ngươi! Còn có, cảm ơn ngươi đã chiếu cố ta mấy ngày nay, bây giờ ta đã tìm được người muốn tìm, sẽ không làm phiền ngươi nữa!”

“Không cần tạ lỗi, cũng không cần nói cảm ơn, đây là ta phải làm, cũng là chức trách của Dong Binh chúng ta.” Mạn Dịch tỷ lắc đầu, chậm rãi trả lời.

“Ta hiểu, ngươi là một người hết sức tuân thủ lời hứa, bất quá ta vẫn chưa rõ, vừa rồi ta cũng không có nguy hiểm, vì sao ngươi phải mạo hiểm bắt cóc mụ béo?” Diệp Lăng có chút khó hiểu.

“Đại thiếu gia à, ngươi không nguy hiểm là thật, nhưng sao chúng ta biết được? Lúc ấy bọn họ không nói hai lời liền ‘mời’ ngươi đi rồi, hai ngày nay lại không có một chút tin tức nào, ai biết có gặp chuyện hay không?” Mạn Dịch tỷ có điểm tức giận nói.

“Không phải ta đã nói chơi với bọn họ vài ngày, các ngươi cứ đi tiếp, không cần lo lắng cho ta sao?” Diệp Lăng nói.

“Chúng ta cứ việc đi? Nếu chúng ta mắc kẹt ngươi, liệu ngươi có đuổi theo được không? Có lẽ ngươi lại chạy về quá. Còn có, ngươi bảo sao chúng ta không lo lắng được, ngươi...” Mạn Dịch tỷ nói tiếp.

“Mạn Dịch tiểu thư, không cần thảo luận mấy vấn đề này, ngươi vĩnh viễn không chiếm được kết quả đâu!” Thất công chúa lắc đầu, ngăn cản Mạn Dịch tỷ.

“Ừ, hắn là một tiểu hồn đản mơ mơ hồ hồ, ngươi dây dưa với hắn cũng chẳng được gì.” Diệp Lam Vũ gật đầu tán thành, hỏi tiếp: “Đệ đệ, vì sao ngươi bị bọn họ mời đến đây, có phải ngươi làm chuyện xấu gì không?”

“Cũng không làm gì a, ta chỉ thấy một sông bạc, sau đó nhất thời hứng khởi, muốn thua ít tiền nên đi vào.” Diệp Lăng nói.

Thua ít tiền? Có phải ngươi nói nhầm không, hắn là thắng ít tiền mới đúng chứ.

Người không biết tính cách của Diệp Lăng sẽ cảm thấy hắn nói lộn rồi, mà người biết thì ngược lại, tiểu tử này vì thua tiền đấy!

“Có phải kết quả là ngươi thắng không?” Thất công chúa đoán, nếu không phải thắng thì hắn sẽ không bị Cao Phi quốc vương mời đến.

“Đúng vậy, ta thắng, còn thắng cả cái sông bạc của người ta...” Diệp Lăng gật đầu hồi đáp, cũng rất luyện ticc kết quả này.

“...” Mọi người không nói nên lời, cũng không biết vận khí của tiểu tử này ra sao nữa, cứ như vậy mà thắng cả một cái sông bạc của người ta.

Mà lúc này hai mắt Thất ca lại tỏa sáng, tán dương nói: “Thập Tam, tốt lắm, như vậy chúng ta lại nhiều ra một cái sản nghiệp!”

“Sông bạc... Cái sông bạc đó gọi là Chí Tôn sông bạc phải không?” Hạ nhân hỏi.

“Ta không nhớ rõ lắm, hình như là vậy, lại hình như không phải...” Làm sao Diệp Lăng nhớ cái này được, hoặc là nói, căn bản hẳn không biết, không chú ý cái này.

“Nhất định là Chí Tôn sông bạc, đó là sản nghiệp của bộ hạ, có lẽ vì thế hẳn mới mời người đến để đánh bạc, muốn thắng lại sông bạc, đồng thời cũng muốn giải cơn nghiện cờ bạc.” Hạ nhân tiếp tục nói.

“Hóa ra là như vậy, trước ta còn tưởng hẳn phát hiện thân phận của ta nên mới theo các người lại đây, kết quả hẳn không nói thêm lời nào liền cá độ với ta, đánh thì đánh, bản thiếu gia còn chưa bao giờ sợ ai!” Diệp Lăng vỗ ngực nói.

Từ những lời của Diệp Lăng, Mạn Địch tỷ mớ hồ phát hiện, kỳ thật Diệp Lăng bảo mình không cần lo lắng là vì không muốn liên lụy đến mình, muốn bọn mình thoát đi trước.

132. Chương 132: Vận Khí Tuyệt Đối (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 132: Vận khí tuyệt đối (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Diệp Lăng, người biết đánh bạc sao?” Thất công chúa thay mọi người hỏi một vấn đề trọng yếu nhất.

“Không biết a!” Diệp Lăng hồi đáp.

“Người gạt người, sao người lại không biết được, nếu không sao người thắng được Chí Tôn sông bạc, sao thắng được Cao Phi quốc vương?” Liên Bang Mười Ba Nước cùng hỏi.

“Không có gì khác, vận khí mà thôi!” Mọi người trầm miệng một lời nói, sau đó cùng cười, quả nhiên là như vậy, Cao Phi quốc vương này quả thật xui xẻo, gặp tiểu tử này.

“Vận khí?” Người của Liên Bang Mười Ba Nước bây giờ không có thời gian nghiên cứu vì sao những người này đồng thanh như vậy, chỉ nghĩ xem vì sao gọi là vận khí mà thôi?

“Đúng vậy, chính là vận khí!” Ngày tiểu tử này sinh ra còn có áng mây đủ màu trải dài ngàn dặm, được xưng là thần chi tử, tuy sau này bị người phủ định, bất quá hẳn vẫn được nữ thần may mắn chiếu cố, vận khí cường đại đến bất khả tư nghị.” Thất ca bắt đầu giải thích.

“Đánh bạc mặc dù có kỹ xảo, nhưng nếu người gặp một người có vận khí tuyệt đối, vậy thì dù đồ kỹ của người cao minh đến chừng nào cũng không làm nên chuyện bởi vì người có vận khí tuyệt đối kia nhất định sẽ thắng! Mà Thập Tam tiểu tử này là người có được vận khí tuyệt đối!”

Đánh bạc mặc dù có rất nhiều yếu tố khác ảnh hưởng, nhưng chỉ cần vận khí không tốt cũng sẽ thất bại! Cho dù có ăn gian, gặp người được nữ thần may mắn yêu thương như con mình như vậy cũng chỉ có thể thua mà thôi!

Đây là những gì mà hai ngày này Cao Phi quốc vương tự mình trải qua, đối không biết bao nhiêu cách, cũng âm thầm ăn gian nhưng Diệp Lăng đều thắng.

Đồ xúc sắc, Cao Phi quốc vương ra 3 con 6, Diệp Lăng lại ra 3 con 6 thêm con số 1 nữa, nguyên nhân là vì cái xúc sắc kia bị nứt ra, cũng không biết vì sao Diệp Lăng cầm vào nó liền rớt ra thêm 1 nút.

Quốc vương buồn bực...

Chơi Thiên Cửu bài thì lần nào Diệp Lăng đều lấy được song thiên chí tôn (chắc 2 con 6 - DG), vô luận là có xáo bài như thế nào đi nữa cũng vậy, mà không trách Diệp Lăng được, người xáo bài là hần.

Lại buồn bực...

Chơi mạt chược, lần nào Diệp Lăng cũng “thiên hồ” (thuật ngữ mạt chược - DG) làm người ta không có chút cơ hội.

Buồn bực...

Tất cả những đồ kỹ đều chơi qua, kết quả đều giống nhau làm Cao Phi quốc vương cảm thấy Diệp Lăng là một tuyệt thế cao thủ thâm tàng bất lộ, hần không chơi bạc nữa, mà so vận khí, giống như tung tiền xu, rút thăm vân vân.

Sau khi biết việc này, đám người Diệp Lam Vũ cảm thán, Cao Phi quốc vương này hoàn toàn là cụ ông thất cổ - tự tìm tử lộ, vậy mà lại đi so vận khí với tên biến thái như Diệp Lăng, trừ phi người chính là nữ thần may mắn, nếu không cũng chỉ có đường chết.

Sự thật đã chứng minh điểm này, không ai có thể so vận khí với Diệp Lăng, mỗi câu mà Diệp Lăng tùy tiện nói ra đều là truyền thuyết...

Bây giờ mọi người cũng đã hiểu vì sao ở trong kia mở cửa, Diệp Lăng lại nói là nữ, lại nói là hần thắng, hóa ra hai người bọn họ cá độ về cái này.

Cá người đầu tiên đi vào là nam hay nữ, vì Cao Phi quốc vương hiểu phủ đệ của mình, cho nên rất khẳng định người đầu tiên đi vào là hạ nhân của hần, cũng là nam nhân!

Chẳng qua, bọn họ không ngờ đám người Diệp Lam Vũ lại xuất hiện ở trong này, hơn nữa muốn biết người ở trong có phải Diệp Lăng hay không nên Diệp Lam Vũ mới trở thành người đầu tiên đi vào, hần lại thua một lần nữa.

Có lẽ, không có Mạn Dịch tỷ xuất hiện làm đám người Diệp Lam Vũ phải lưu lại, còn làm mọi người biết hành tung của Diệp Lăng thì ván bài lần này người thua là Diệp Lăng, hần sẽ thua lại toàn bộ những gì mà mình thắng được.

Nhưng mà, nữ thần may mắn chắc là không để Diệp Lăng thua, cho nên an bài Mạn Dịch tỷ lại đây, an bài Diệp Lam Vũ vào trước.

“Rốt cuộc các người làm gì ở trong này mà mất đến hai ngày?” Đám người Diệp Lam Vũ lại hỏi.

“Chỉ đánh bạc thôi a, hần lấy tất cả những gì hần có thể nghĩ ra ra đánh, bây giờ hần đã không còn gì nữa nên cũng xong rồi, ai...” Diệp Lăng thở dài: “Không phải ta không cho hần cơ hội, nhưng hần quá kém, lần nào cũng thua!”

“...”

Cái này nên nói thế nào đây? Chắc Cao Phi quốc vương có cả ý nghĩ muốn tự tử quá!

Không, không phải là ý nghĩ, mà hần đã chết...

“Không tốt, quốc vương bộ hạ đã nhảy lầu tự sát!”

“??” Âm thanh từ bên ngoài truyền đến làm mọi người cảm thấy kỳ quái, quốc vương không phải ở trong này sao? Sao lại tự sát ở ngoài kia.

Lúc này mọi người mới nhìn đến chỗ quốc vương đứng, mới phát hiện ra vì quan tâm đến Diệp Lăng mà không ai phát hiện ra quốc vương kia đã lặng lẽ ly khai.

“Không phải đâu, chỉ như vậy đã đi tự sát, đánh bạc quả nhiên là hại người, ta muốn bỏ sòng bạc đi!” Diệp Lăng tiếc hận nói, mà khi nói đánh bạc hại nhân hần cũng không nhận ra chính mình là người thắng người ta.

Tất cả mọi người chạy ra ngoài, đến bên cạnh thi thể quốc vương mới xác định đây không phải trò đùa!

Mọi người tò mò, rốt cuộc vì sao quốc vương lại tự sát, chỉ vì bại bởi một thái điều cờ bạc như Diệp Lăng sao? Hẳn là không đến mức đó a!

“Đệ đệ, rốt cuộc hẳn cá với người những thứ gì?” Diệp Lam Vũ nhũu mày hỏi, ngẫm lại cũng chỉ có nguyên nhân này, nhất định là thua cái gì đó không nên thua...

Ừ, hẳn là như vậy, nếu không sao lại tự sát a?

Mọi người tựa hồ không đồng tình tên quốc vương đã tự sát kia, chỉ quan tâm về nguyên nhân thôi, dù sao dân cờ bạc không đáng giá đồng tình, đây là bọn hắn tự tìm.

“Không phải đã nói là hẳn nghĩ đến cái gì có thể cá đều cá rồi sao! Tất cả những tài sản hẳn có, cái gì mà sông bạc, đất đai, nhà cửa, kim tệ, châu báu, gia cụ vân vân, còn có, hình như hẳn lấy Thiên Cửu Thành của hẳn cũng cá, vương quốc cũng cá...” Diệp Lăng chậm rãi hồi tưởng, bởi đồ vật này nọ nhiều lắm, nhất thời nhớ không rõ.

Mà khi hẳn nói đến câu sau, sắc mặt mọi người đã trở nên thật quái dị...

“Nói cách khác, Diệp Lăng, người đã đánh thắng cả thủ đô của vương quốc này, bây giờ người chính là quốc vương của tiểu quốc này?” Thất công chúa muốn xác nhận lại một chút.

“Ừ, đúng vậy!” Diệp Lăng gật gù đầu nói.

“...”

Mọi người trầm mặc, đây đúng là thiên cổ kỳ văn, một người có thể thắng độ được cả vương quốc, rốt cuộc là chuyện gì a!

Diệp Lăng, người còn có thể làm ra thêm chuyện gì làm chúng ta ngạc nhiên một chút được không? Ta nghĩ thần kinh của chúng ta cũng sắp tê liệt rồi!

Một cái tiểu vương quốc a, một cái tiểu vương quốc lại cứ như vậy bị tiểu tử này chỉ mất hai ngày mà dễ dàng thắng được, nữ thần may mắn, người có thể bắt công thêm được nữa không?

Đối với kỳ ngộ của Diệp Lăng, mọi người chỉ có thể ghen tị, lại vĩnh viễn không với tới được...

Có điều, bản thân Diệp Lăng lại không thêm để ý đến cái này!

“Vì sao phải tự tử a, người muốn lấy lại thì cứ trở về nói một câu là được, ta lại không cần mấy thứ này a!” Diệp Lăng nhìn quốc vương đã chết, có chút khó hiểu nói.

Người ta lại không biết người không thêm để ý, hẳn còn cho rằng lúc này mình đã hai bàn tay trắng nên mới luẩn quẩn trong lòng!

133. Chương 133: Vận Khí Tuyệt Đối (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 133: Vận khí tuyệt đối (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Vì sao không cần, người không cần cũng phải cần, cùng lắm ca sẽ giúp người quản! Một cái tiểu vương quốc dù nhỏ đến đâu cũng là một vương quốc a.” Thất ca phản đối.

“Đúng vậy, như vậy cũng không sai, sau này chúng ta có thể phát triển ở đây, vừa lúc thiếu một cái địa bàn của chính mình, không thể tưởng được Diệp Lăng thắng đến cho chúng ta.” Diệp Dục nói, kỳ thật hẳn không muốn đi Chu Tước Đế Quốc, dù sao cảm giác ăn nhờ ở đậu cũng không tốt lành gì.

Mà nay có tiểu vương quốc này, tuy không phải rất lớn nhưng ít ra có thể tự do tự tại, hơn nữa kế hoạch sau này của hần thì một cái tiểu vương quốc cũng là lựa chọn tốt nhất!

“Ta không cần, hay tặng cho các người nhé?” Diệp Lăng hỏi.

“Không được, vật của người là của người, bắt quá chúng ta sẽ giúp người quản lý tốt!” Đám người Diệp Dực nói.

“Đệ đệ, người coi như là quốc vương rồi, nói như thế nào người cũng là quốc vương, là... Át, nói như vậy không phải ta cũng trở thành công chúa sao, ha ha, tiểu Thất, bây giờ chúng ta giống nhau rồi, sau này người không thể dùng thân phận công chúa cười lên đầu ta nữa.” Diệp Lam Vũ cười nói.

“Gớm, ta mới không giống người đâu, người là công chúa, ta là Vương hậu!” Thất công chúa ngẩng đầu lên, rất cao ngạo nói.

“...” Diệp Lam Vũ nhất thời nghẹn lời.

Mọi người nhìn thấy tình huống này không khỏi phát ra nụ cười hiểu ý, gần đây bọn họ không được cười vui vẻ như vậy a, nhìn thấy tình cảm của ba người Diệp Lăng tốt như vậy bọn họ cũng thấy vui vẻ lây, hy vọng phần tình cảm từ nhỏ đến lớn này vẫn có thể kéo dài mãi mãi.

“Đúng rồi, hần cũng cá cả lão bà của hần!” Lúc này đột nhiên Diệp Lăng kích thích bọn hạ nhân thêm lần nữa.

“Cái gì?!” Đám người Diệp Lam Vũ trừng mắt thật to.

“Cái này nên xử lý thế nào đây, ta có thể không nhận được không?” Diệp Lăng nhìn mọi người, yếu yếu hỏi.

“Đương nhiên là bỏ, nhiều nhất xem nàng như nha hoàn thôi, tuyệt đối không thể làm lão bà!” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cơ hồ đồng thời nói, tuy ý tưởng hai người khác nhau, nhưng mục đích lại như nhau.

“Như vậy là tốt rồi, ta còn sợ các người cứng rắn bắt ta tiếp thụ lão bà của người khác, như vậy ta sẽ lập tức đào tẩu.”

“Yên tâm, cho dù người nguyện ý ta cũng không đồng ý!” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa vẫn cùng nói giống nhau, mà sau khi nói xong lại trừng mắt nhìn đối phương.

“Ừ...” Diệp Lăng đáp, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

“Làm sao vậy, có phải người cảm thấy đáng tiếc không, nói thế nào đi nữa người ta cũng là Vương hậu, có phải muốn thu người ta không?” Thất công chúa nhìn chằm chằm Diệp Lăng hỏi.

“Không phải!” Diệp Lăng lắc lắc đầu.

“Vậy người suy nghĩ cái gì?” Thất công chúa hỏi.

“Ta đang nghĩ nên làm thế nào để bại rúng cái vương quốc này!” Diệp Lăng rất nghiêm túc nói.

“...”

“Người nghĩ cũng đừng nghĩ, tiểu vương quốc này chỉ là vương quốc của người trên danh nghĩa mà thôi, còn lại chúng ta sẽ an bài, dù sao lấy tính cách của người cũng không quản mấy thứ này, ngay cả người có bao nhiêu tài sản người cũng không biết nữa là. Đúng rồi, giao hết tất cả sản nghiệp người đứng tên ra đây, nhìn xem có thứ nào có thể sử dụng không.” Thất cá đã sớm nhìn chằm chằm sản nghiệp trong tay Diệp Lăng, đặt ở trong tay Diệp Lăng thuần túy là lãng phí, không có giá trị gì.

“Không cần, sau này ta còn muốn bại gia, cho người ta lấy cái gì bại!” Diệp Lăng lấy một cái cớ làm người không nói nên lời mà cự tuyệt.

“Lần này người không giao cũng phải giao, người không biết à? Bây giờ chúng ta đã không phải Diệp gia của Tường Không nữa, tài sản trong tay chúng ta đã không còn nhiều, bây giờ chúng ta phải gây dựng sự nghiệp, thêm một phần tiền vốn là thêm một phần thành công.” Thất ca kiên quyết không tha, buộc Diệp Lăng phải giao ra những thứ kia, đặt trên người hần quả thật quá lãng phí.

“Ta không tin các ngươi không có hậu chiêu, gia gia đã sớm có kế hoạch rồi.” Diệp Lăng thực trực tiếp trả lời.

“... Bình thường ngươi mơ mơ màng màng, sao lúc này ngươi lại trở nên khôn khéo như vậy...” Thất ca có điểm chán nản, xem ra lần này không lừa được rồi.

Quả thật Diệp Dực có hậu chiêu, không chỉ hắn, đám người Diệp Thành Thiên cũng vậy, bọn họ cũng không phải người bình thường, là người cả ngày sống ở trung tâm quyền lợi, sao bọn họ không biết có lẽ có một ngày mình sẽ bị người khác thay thế, sẽ bị người khác hãm hại cơ chứ!

Mà cái này kỳ thật cũng là một cái truyền thống của Diệp gia, Diệp gia có không ít sản nghiệp bí ẩn, phân bố trên toàn đại lục, trừ phi toàn bộ đại lục đều liên hợp lại đối phó bọn họ, không nói bọn họ sẽ không đối chết mà ngay cả xuống dốc cũng khó nữa kia.

Mà những sản nghiệp bí ẩn này cũng chỉ có đương đại gia chủ mới biết được, không chỉ là không muốn để nhiều người biết, càng nhiều người biết, bí mật càng khó bảo toàn. Nhưng càng nhiều hẳn là mỗi một tổ tiên của Diệp gia cũng đề phòng Diệp gia mình có người muốn tranh quyền đoạt lợi, phải lưu lại một vương bài cho riêng mình!

Mà vương bài này không chỉ là một ít sản nghiệp bí mật mà còn có một đám Diệp gia tinh anh mà không ai biết cả.

Bởi vậy, nếu không phải thật sự được thế hệ trước tán thành, trở thành tân gia chủ mà dùng âm mưu đoạt được chức vị gia chủ này sẽ không thật sự có được Diệp gia!

Lúc này cũng có thể nói là một lần phân hóa của Diệp gia, ai được đến một phần lớn nhất thì không ai rõ, có lẽ là nhất hệ của Diệp Dực, có lẽ là nhất hệ Diệp gia ở Tường Không lúc này.

Mà thực lực đối lập thì đương nhiên Diệp gia ở Tường Không hơn xa nhất hệ của Diệp Dực, nhưng nhất hệ của Diệp Dực lại là tiềm lực vô hạn, đến cuối cùng ai mới là người thắng thì chưa biết được.

Dù sao, thực lực của một người cũng không chỉ vẹn vẹn là hiện tại mà còn tương lai nữa!

Mà cái làm Diệp Dực cảm thấy thực vui mừng cũng không phải là mình có hậu chiêu gì mà là thấy tài năng của lão Tam và lão Thất của Diệp gia biểu hiện ra ngoài, chỉ cần có thời gian sẽ trở thành một đợt sóng sau, thay thế đợt sóng trước của bọn hắn đổ lên bờ cát.

Đó cũng là tiềm lực, là tương lai, là tiềm lực của gia tộc, là tương lai của gia tộc!

“Ngươi quản được ta à!” Diệp Lăng rất trực tiếp trả lời.

“Thập Tam a, ca ca xin ngươi đó.” Thất ca không tiếc buông mặt mũi ra mà xuất ra đòn sát thủ.

“Ngươi xin ta à, vậy ta cho ngươi vậy!” Diệp Lăng thực rõ ràng đáp ứng, điều này làm một đám người cảm thấy không thích ứng kịp, cũng không phải cảm thấy Diệp Lăng sẽ không đáp ứng mà ngược lại rất nhiều người đều cảm thấy Diệp Lăng sẽ đáp ứng. Không thích ứng là vì trước đó Diệp Lăng còn kiên trì như vậy, sao lại đột nhiên đổi ý.

“Vì sao ngươi đáp ứng ngay vậy?” Thất ca cũng thật bất ngờ, nhìn Diệp Lăng hỏi.

“Vì ngươi xin ta a!” Diệp Lăng hồi đáp.

“Chỉ vì vậy thôi?” Điều này càng làm người ta khó hiểu.

“Đương nhiên, cần cái gì khác sao?” Diệp Lăng mơ mơ hồ hồ nói: “Ngươi là đường ca của ta, chuyện ngươi cầu ta, chỉ cần ta có thể làm được ta sẽ làm, mà chuyện này cũng không phải khó khăn gì, chỉ là một ít thứ không trọng yếu gì đó thôi.”

“...” Tất cả mọi người trầm mặc, bọn họ đã biết Diệp Lăng lại bắt đầu biến về tên Diệp Lăng mơ mơ hồ hồ kia rồi, bất quá mặt này của hắn cũng là một mặt chân thật nhất của hắn.

Người là đơn giản nhất, chân thực nhất, không cần có nhiều thứ phức tạp lắm làm gì!

Diệp Lăng đáp ứng chỉ vền vền vì Thất ca thỉnh cầu hần, cũng vì Thất ca là đường huynh của hần, mà hần cũng biết Thất ca sẽ không hại hần, sẽ không có ý đồ gì với hần thì vì sao hần lại cự tuyệt?

134. Chương 134: Thành Thị Cùng Vương Quốc (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiêu Tiêu Sinh

Chương 134: Thành thị cùng vương quốc (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Tốt lắm, đây là tất cả những tài sản ta có, ngươi tự lo liệu đi!” Diệp Lăng đưa đồng khế ước đã ngủ say ra, khế đất, khế ước bán nhà vân vân đều tùy tiện ném ra một bên, làm Thất ca sợ đến mức sử dụng thân thủ cao siêu mà ít khi ra tay của mình thu sạch những thứ kia vào.

“Kim tệ ngân tệ thì ngươi cứ tự giữ lấy mà xài đi, dù sao cũng không nhiều lắm, không đáng giá như những thứ này, cũng không có nhiều tác dụng.” Thất ca vô tình nói, hần cần chính là những tài sản này, không phải thuần túy là tiền.

“Có đáng giá bằng những thứ này hay không ta cũng biết, bất quá cũng không ít a!” Diệp Lăng hấp dẫn, muốn Thất ca lại đây cầu hần, bộ dáng như hiền vật quý vậy.

“Nhiều bao nhiêu, một vạn hay hai vạn?” Thất ca khinh thường nói.

“Góm, lần đó ta đặt mục béo thắng, chết tiệt, tự dưng thắng mấy chục vạn kim tệ, vì xả bực tức, ta bảo bọn họ đổi hết thành kim tệ, ta nói cho ngươi biết, kim tệ trong tay ta mà phóng ra có thể đè chết sạch các ngươi.” Khóe miệng Diệp Lăng nhếch lên, cũng khinh thường nói.

“Thập Tam, ca sai rồi, ngươi thả hết đồng kim tệ đó ra đi, đè chết ta đi!” Hai mắt Thất ca sáng lên nhìn Diệp Lăng.

Mấy chục vạn, cái này vền vền chỉ là một lần thôi, còn những lần khác nữa, đây không phải nói là tối thiểu có mấy trăm vạn sao?

“Đè chết ngươi Thất tẩu tìm ta đòi mạng thì sao, ta mới không ngu như vậy! Đi thôi, ta về nghỉ ngơi, bị người bám 2 ngày chưa ngủ được chút nào.” Diệp Lăng gấp dài, chuẩn bị trở về lữ điểm ngủ.

“Ngươi muốn đi đâu?” Thất công chúa hỏi.

“Về lữ điểm a, có cái gì không đúng?” Diệp Lăng mơ hồ.

“Đương nhiên không đúng, ngươi đừng quên bây giờ ngươi đã là tiểu quốc vương rồi, nơi này chính là Vương Cung của ngươi, quên đi, hay là gọi là phủ đệ đi, cái này sao giống Vương Cung...” Thất công chúa nhìn đồng phòng ốc này, thật sự không muốn gọi nơi này là Vương Cung chút nào.

“Ừ, đúng vậy, bây giờ ta đã là quốc vương ở đây, không, ta không muốn gọi là quốc vương, nơi nhà quê này còn gọi cái gì là vương quốc, chúng ta cũng không cần vương quốc, sau này cải danh thành Cái Gì Thành!” Lúc này Diệp Lăng mới nhớ đến mình thắng được chỗ này rồi, muốn ngủ thì cứ ngủ trong này là được.

“Cái Gì Thành? Tên kiểu gì thế này, vì sao không muốn gọi là vương quốc mà gọi là thành? Như vậy không phải bị người chế trụ sao?” Có người đưa ra nghi vấn.

“Cái Gì Thành là vì ta không nhớ nên gọi nó là gì, cho nên tạm thời dùng tên này thay thế một chút.” Diệp Lăng nói, mà cái này cũng rất nhiều người đoán được.

“Về phần ngươi nói là bị người khác chế trụ? Là ai nói thành thị nhất định phải bị quốc gia quản chế? Chúng ta là một thành thị không thuộc về bất cứ quốc gia nào, hết thấy đều là thành chủ định đoạt.” Lời Diệp Lăng nói làm người ta có chút mơ hồ.

“Vậy chẳng phải giống như tiểu quốc vương sao?” Rất nhiều người đều tỏ vẻ không rõ.

“Không giống, một tiểu vương quốc là quốc gia, mà thành thị chính là thành thị! Loại thành thị này có thể không có biên giới, có thể làm rất nhiều người bỏ đi cảm niệm với quốc gia của mình, tự nhiên sẽ rất nhiều người nguyện ý qua thành phố này làm một ít chuyện có tính tự do cao, tỉ như mậu dịch!” Lời Diệp Lăng làm cho nhiều người càng mơ hồ hơn, không rõ lời này có ý gì.

Nhưng mà có vài người lại hiểu được, theo ánh mắt vui sướng của họ có thể nhìn ra họ hiểu lời hắn nói!

“Đúng vậy, chúng ta là thành thị, là một cái thành thị tự do! Bỏ đi vẻ ngoài của quốc gia, bỏ đi quân sự, thành lập một cái thành thị thuần túy lấy kinh doanh làm trọng tâm!” Hai mắt Thất ca sáng lên, bộ dáng nóng lòng muốn thử, tựa hồ muốn nhanh chóng nhìn thấy bộ dạng tương lai của thành phố này.

“Thập Tam, người thực là một thiên tài, nếu người nguyện ý nhất định có thể trở thành một quốc vương xưng bá đại lục!” Thất ca và Tam ca đều đánh giá Diệp Lăng rất cao, cũng là đánh giá phát ra từ nội tâm.

“Ta không muốn! Những thứ này đều là vì các ngươi, ta không quen những thứ này, cũng không có hứng thú! Ta vẫn làm bại gia tử của ta thì tốt hơn, đi ngủ, đã lâu không gặp mặt cô gái trong mộng, không biết nàng có giận ta không.” Diệp Lăng tiếp tục ngáp, sau đó chọn đại một phòng nào đó, chui vào ngủ.

“Cô gái trong mộng, người nằm mơ à!” Đám người Diệp Lam Vũ, Thất công chúa hoàn toàn không tin.

Mà không ai biết cô gái trong mộng này là có thật, mỗi đêm đều nói chuyện phiếm với Diệp Lăng, chỉ cần Diệp Lăng có thời gian.

“Ê ê, đệ đệ, người đừng chạy loạn, còn chưa chuẩn bị gì cơ mà, trước tiên nên để người ta chuẩn bị cho người một chút đã.” Diệp Lam Vũ nhìn Diệp Lăng dần dần đi xa mới nhớ ra, dù sao đây là sản nghiệp vừa tiếp nhận, có rất nhiều thứ cần sửa sang chuẩn bị.

“Tốt lắm, mọi người đều chung tay vào đi, sau này cái thành phố này là một sự khởi đầu mới của chúng ta! Dựa theo truyền thống của Diệp gia chúng ta, nơi này sẽ được gọi là Diệp Thành! Thông tri người của Diệp gia chúng ta ở trong này.” Diệp Dực phân phó, để phòng ngừa Diệp Lăng đặt tên bậy, mà cũng không muốn dùng tên Thiên Cửu Thành nên hắn liền đổi một cái tên theo ý mình.

Diệp Thành, nó cũng như Diệp Trạch vậy, là một cái tên thực thông thường, nhưng lại nhất định sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Đương nhiên cũng không phải Diệp Dực chưa từng suy nghĩ qua rằng ở đây còn có một số người không phải là người của Diệp gia, nhưng cái thành phố này là Diệp Lăng thắng được, là tài sản của Diệp Lăng, cũng không phải là tất cả mọi người cùng nhau có được nên cũng không cần lo lắng cảm giác của bọn họ.

Hơn nữa, Diệp Dực cũng không biết những người này có còn tiếp tục ở cùng với Diệp gia không, cùng nhau đào vong cũng không có nghĩa là sau này sẽ cùng nhau cố gắng làm chung một việc. Bọn họ cũng có ý nghĩ, có con đường của riêng mình.

Giống như đã nói ở trên, nhóm người này tạm thời ở đây, sau đó phải đi con đường của chính mình, giống như thành phố này chẳng hạn, tương lai ra sao thì không ai biết, nhưng bọn họ có thể tìm được vị trí mới của mình ở những đại quốc khác, đương nhiên sẽ có lựa chọn của riêng mình.

Đương nhiên cũng có một nhóm người lựa chọn ở lại cùng phát triển chung, dốc sức chung tay với đám người Diệp Thành Thiên mở ra một vùng trời mới. Một nhóm người cuối cùng là chán ghét loại tranh đấu này rồi, lựa chọn ẩn cư, nhưng đại bộ phận cũng lựa chọn ở lại trong này, bởi đây sẽ là một cái thành thị tự do, không có tranh đấu.

Cũng vì vậy mà sau này, rất nhiều kỳ nhân dị sĩ đều lựa chọn định cư trong này, bởi hoàn cảnh trong này rất hợp khẩu vị bọn họ, không bị người khác làm phiền cũng không cảm khúm núm, nhìn mặt ai làm việc cả.

Diệp Lăng cứ như vậy, trong lúc lơ đãng sáng tạo ra một cái thành thị truyền kỳ, tuy hắn chỉ đưa ra sáng ý, thậm chí ngay cả công tác sáng tạo hình thức ban đầu của thành thị cũng không đụng vào, bất quá người đời sau vẫn cho rằng hắn là người sáng tạo thành phố này!

Đương nhiên, Thất ca cũng được lưu danh vạn thế, được người đời sau khen ngợi, nói nếu không có hắn cũng không có Diệp Thành, là một thể hệ công thần!

Mà nếu Thất ca biết cách nói của người đời sau, nhất định sẽ cười ầm lên.

“Đi con mẹ nó công thần, ca làm việc nhiều nhất, lại không có danh vọng cao như tên Thập Tam tiểu tử kia, nữ thần đại nhân à, người cũng quá bất công, sao chuyện tốt nào cũng đưa cho tên Thập Tam tiểu tử kia, cũng không chừa một chút cho Thất ca của hắn!”

135. Chương 135: Thành Thị Cùng Vương Quốc (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 135: Thành thị cùng vương quốc (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đương nhiên lúc này Thất ca không biết chuyện đó, hắn đang kiểm kê lại tài sản của Diệp Lăng.

“Kháo!”

“Ta kháo!”

“Ta kháo kháo kháo!”

Khi Thất ca kiểm kê, cách một thời gian ngắn sẽ hô một tiếng, bởi vì danh sách này thật sự làm hắn ngoài ý muốn, làm hắn không tưởng được!

“Tuy trước kia biết tên Thập Tam tiểu tử kia thực ‘thần’, nhưng không nghĩ đến hắn lại ‘thần’ như vậy, không ngờ số tài sản đứng tên hắn lại có nhiều thứ làm người ta ngoài ý muốn như vậy...”

Tam ca cũng nhàn rồi, cùng Thất ca xem tài sản Diệp Lăng, đương nhiên không chỉ hai người, còn có rất nhiều người cũng đến xem thử, bởi bọn họ cũng rất ngạc nhiên, muốn biết xem tên bại gia tử giống như thần thoại này rốt cuộc có bao nhiêu tài sản.

“Đông Minh Hồ Lô Ngoại Lô, là tửu lâu nổi danh nhất Tường Không Đế Quốc, thậm chí toàn bộ đại lục, hắn chiếm bảy phần cổ phần!”

“Tây Sơn quặng sắt, là mỏ quặng sắt lớn nhất gần đây vừa phát hiện, mình hắn độc chiếm...”

“Anna Dong Binh Đoàn, vậy mà cũng có phần của hắn, ách, trước kia có nghe nói qua, nhưng cũng thật là làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.”

“Lão Thất, cái này cũng không tính cái gì, nếu người xem cái này người sẽ cảm thấy càng thần kỳ hơn!”

“Cái gì?! Ta kháo, hóa ra tiểu tử này còn một tòa thành thị nữa! Lại còn là một tòa thành thị vừa quét khởi nữa chứ!”

Trong tay Thất ca là một phần kế ước mà năm đó không biết sao Diệp Lăng lại có thể lấy được, ý tứ của phần kế ước này là thành chủ chuyển nhượng thành thị này cho Diệp Lăng, ở trên có ấn ký tuyệt đối không thể làm giả.

Nói cách khác, tòa thành thị đầu tiên mà Diệp Lăng đoạt được cũng không phải tòa Diệp Thành này mà còn một tòa thành thị khác nữa.

Tuy rằng tài sản của Diệp Lăng có đủ loại, đủ thứ trên đời, bất quá tất cả đều có chung một điểm là nguyên bản những tài sản này đều là lỗ vốn, là những thứ người ta muốn vứt bỏ còn không kịp, Diệp Lăng lại muốn bại gia như thế nên tiếp thu lại hết.

Kết quả đầu, tuy rằng có rất nhiều tài sản vẫn lỗ vốn, hấn đạt được mục đích bại gia của mình, bất quá ở trong cũng có rất nhiều sản nghiệp chuyển cơ, trở nên lời khủng khiếp!

Cho nên, khi bọn họ kiểm kê đều là một đám há hốc mồm...

“Lão Thất, lần này ngươi phát đạt rồi, lần này ngươi thích chơi thế nào thì chơi, chỉ có ta là đáng thương, hiện tại lại trở thành người tham mưu trông trơn, ngay cả một thủ hạ cũng không có.” Tam ca có chút cảm thán, Thất ca tìm được hứng thú của mình, nhưng hấn lại không.

Hấn là một thiên tài về mặt quân sự, thành phố này lại đi lộ tuyến khác, bảo hấn nên chơi kiểu gì đây, hơn nữa, bây giờ dưới tay hấn quả thật không có nhân mã, một cái cũng không.

“Yên tâm, tuy chúng ta thành lập một cái tự do chi thành, nhưng vẫn phải đề phòng người khác, sẽ có một chi quân đội cho người dẫn dắt, tin rằng rất nhanh thôi, đến lúc đó thì mọi chuyện phải nhìn vào người đấy!” Lúc này Diệp Dục cũng chưa rời đi, cũng không phải hấn muốn nghe cái gì mà hấn đang đợi hạ nhân thu thập phòng thôi.

“Vậy là tốt rồi, có điều ở đây không có đại chiến gì a, ai...” Tam ca vừa hưng phấn một hồi liền lâm vào mất mác ngay, dù có thấu tóm toàn bộ những tiểu quốc quanh đây cũng không làm hấn hứng thú nổi, đều không có quy mô lớn bằng một trận chiến nhỏ ở Tường Không Đế Quốc, huống chi chính sách của bọn hấn chắc là không có tiến công xâm lược rồi.

“Tam ca à, sao ngươi ngốc như vậy, ở đây không có thì ngươi sẽ không đi nơi khác chơi à, chỉ cần lưu lại một nhóm người phòng ngự là đủ, ngươi có thể mang người đi, lấy hình thức Dong Binh mà tham gia chiến tranh, như vậy vừa có thể luyện binh, lại vừa có thể kiếm tiền”! Thất ca nói, đưa ra một con đường sáng cho Tam ca, đương nhiên mục đích của hấn cũng rất rõ ràng –

Đây là một con đường kiếm tiền a!

“Tuy mục đích của ngươi làm người ta khinh bỉ, bất quá cũng có thể xem như một biện pháp tốt!” Tam ca khinh bỉ Thất ca một chút, sau đó bổ sung: “Ngươi phải cung cấp quân phí, mà số tiền chúng ta kiếm được trực tiếp bổ sung vào quân phí!”

“...”

Cứ như vậy trên đại lục xuất hiện một cái dong binh đoàn rất kỳ quái, bọn họ chỉ tham gia nhiệm vụ chiến tranh, chưa bao giờ làm những nhiệm vụ khác, mà điều làm người khác cảm thấy thần kỳ là thương vong của dong binh đoàn này cơ hồ là 0.

Mọi người đều biết dong binh đoàn này có một cái đội trưởng thần kỳ, giống như có thể nhìn thấu chiến trường vậy, có thể đoán trước được nguy hiểm, có thể tránh đi tất cả những tình huống có thể nguy hại đến bọn họ.

Đương nhiên không chỉ có đội trưởng mới thần kỳ, cả Dong Binh cũng thần kỳ nốt, cơ hồ mỗi người đều là cao thủ, khác với Dong Binh, bọn họ có một loại hiểu ý ngầm, giống như quân đội vậy, phối hợp tính rất cao.

Dong binh đoàn này không cần phải nói chính là do Tam ca tổ kiến, thu phí cao hiệu suất cao là đặc điểm của nó.

Mà những Dong Binh này tựa hồ là lực lượng bí mật của Diệp gia đến Diệp Thành sau đó!

...

Sáng sớm, hết thấy đều không giống với hôm qua nữa, vật này người khác!

Lần này Diệp Lăng thắng cái thành phố này, tuy làm cho những người ở thành thị này rất khó tiếp thụ, bất quá đã có di thư của Cao Phi quốc vương làm chứng, bọn họ cũng không có lý do gì để phản kháng.

Nhưng mà, nếu bọn họ phản kháng, không thừa nhận phong di thư kia thì sao?

Tình huống đó sẽ trở thành như thế nào thì không biết, nhưng kết quả nhất định vẫn như thế, đám người Diệp Thành Thiên sẽ thu chính quyền nơi này vào tay mình, đó cũng là vì sao bọn họ chưa từng nghĩ đến

người ở Diệp Thành có phản đối hay không, có thừa nhận hay không, bởi căn bản bọn họ không sợ mình không chiếm được thành phố này!

Mà đám người Diệp Thành Thiên cũng phát ra ngoài một tin tức, thành phố này của bọn họ sẽ rời khỏi Liên Bang Mười Ba Nước, bởi bọn họ không muốn phụ thuộc vào thế lực nào, bọn họ phải bảo trì trung lập.

Vì thế cũng phát sinh một ít ma xát với 12 liên bang kia, bất quá dưới sự cường thế của Diệp gia, cuối cùng làm cho 12 liên bang buông tha cho việc này, thậm chí đến cuối cùng còn muốn hợp tác nữa.

Hết thấy đều vận hành trôi chảy...

...

Đang ở trong mộng...

“Người chịu đến gặp ta rồi sao? Ta còn tưởng rằng người không muốn gặp ta nữa chứ!” Khi cô gái trong mộng nhìn thấy Diệp Lăng xuất hiện, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, nhưng rất nhanh sau đó liền đổi sắc, thực mắt hứng nói.

“Nếu ta không muốn gặp người thì ta cũng sẽ không đến!” Diệp Lăng lại bình thản trả lời, tựa hồ không phát giác đối phương đang tức giận.

“Hừ, người không muốn gặp ta, đã qua 41 ngày người đều không xuất hiện, người có biết một mình ta ở đây chờ bao lâu không?” Cô gái trong mộng thở phì phì nói.

“41 ngày a, người vừa nói còn gì!” Diệp Lăng có chút sững sờ nói.

“...”

Cô gái trong mộng nhất thời nghẹn lời, thật lâu sau mới nói: “Nói cho ta biết vì sao 41 ngày chưa xuất hiện?”

“Cái này không thể nói ra được, nói ra thì chúng ta sẽ lập tức tỉnh lại ngay.” Diệp Lăng lắc lắc đầu nói.

“Ừa, cái đó có liên quan đến thân phận của người sao?” Cô gái trong mộng hiểu.

Hai người đều biết, lúc nào nói ra những tin tức liên quan đến thân phận của mình sẽ xuất hiện chuyện như vậy, hai người sẽ lập tức tỉnh lại ngay!

136. Chương 136: Thành Thị Cùng Vương Quốc (3).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 136: Thành thị cùng vương quốc (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ừ! Ta chỉ có thể nói là dạo gần đây ta vẫn ăn không ngon ngủ không yên, người nghĩ rằng ta không muốn thấy người sao, nhìn thấy người mới tỉnh là ngủ ngon giấc!” Diệp Lăng hồi đáp, mà trong 41 ngày này quả thật hần ngủ không ngon, không phải hần không muốn mà là không có cách nào.

Dù sao hần đang lẫn trốn, ngày trước phải sử dụng vận công thay ngủ tự nhiên cũng không mơ được rồi, sau đó thần kinh của hần luôn bị vây trong trạng thái cảnh giác, không ngủ say được nên cũng không có tiến vào trong giấc mộng.

“Hừ! Nếu để ta biết ai làm người ngủ không ngon giấc, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hần!” Cô gái trong mộng cắn răng hừ nhẹ, tựa hồ đang tự nhủ, cũng tựa như đang nói với Diệp Lăng.

Bởi nàng hận người làm mình không gặp được Diệp Lăng, một hai ngày đã thấy không vui, huống gì đến 41 ngày!

“Ta không thể nói được!” Lời Diệp Lăng cũng không ngoài ý muốn của cô gái, nàng đã đoán trước được rồi, mà nàng cũng không ngại, bắt đầu tán gẫu với Diệp Lăng.

Có lẽ vì chia tay lâu lắm nên hai người hàn huyên rất lâu, nói cách khác, Diệp Lăng cũng ngủ thật lâu, thật lâu...

Đám người Diệp Lam Vũ cũng biết Diệp Lăng 2 ngày chưa ngủ nên cũng không đánh thức hắn, khi hắn tỉnh dậy đã là 3 ngày sau rồi, hắn ngủ chừng 3 ngày!

“Diệp Lăng, hôm qua người có gặp cô gái trong mộng của người sao?” Thất công chúa cười hỏi Diệp Lăng, hắn đang ngẩn người.

“Gặp được, quả nhiên nàng đang giận ta, nói ta lâu như vậy vẫn không xuất hiện, về sau không để ý đến ta nữa. Ta thấy cũng đâu có lâu lắm đâu, mới hơn một tháng, một tháng này ta luôn luôn đào vong nên không đi vào giấc mộng được!” Diệp Lăng có chút vô tội nói.

“Hơn một tháng đối với một nữ hài tử mà nói đã là thời gian rất dài rồi, không chờ mới là lạ!” Thất công chúa sâu kín nói, cái này dường như cũng là cảm xúc của nàng.

Nàng cũng vậy, tách biệt với Diệp Lăng hơn một tháng, muốn gặp hắn biết bao nhiêu, tựa hồ từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng tách biệt với Diệp Lăng lâu đến vậy.

“Là vậy sao? Bất quá, dù nàng nói không để ý đến ta, nhưng chẳng bao lâu lại bắt ta bồi chuyện nàng.” Diệp Lăng ngơ ngác nói.

“Người nói giống y như thực vậy!” Thất công chúa tức giận dí tay vào đầu Diệp Lăng, nàng thấy Diệp Lăng càng nói càng y như thật, giống như mơ như vậy thật ấy, điều này làm nàng cảm thấy không biết nên tức giận hay buồn cười.

“Vốn là sự thật mà!” Diệp Lăng trả lời.

“Tốt lắm tốt lắm, alf thật! Diệp Lăng, nói cho ta nghe đi, làm sao người có thể làm ra cái trận pháp kia, làm sao trốn thoát được, còn có, sao người lại chạy đến Mê Duy Lạp Thành.” Thất công chúa cầm tay Diệp Lăng, tràn ngập chờ mong nhìn Diệp Lăng.

“Cái này à...” Diệp Lăng cũng không phải lần đầu tiên trả lời vấn đề này, đã có nhiều người hỏi qua rồi, mà dù không phải những người kia đã hỏi qua hắn cũng sẽ chậm rãi thuật lại cho nàng nghe.

Từ khi sáng sớm hai người cứ như vậy, chậm rãi trò chuyện, khi thì cười cười, khi thì khấn nguyện, khi thì đùa giỡn, khi thì...

Cảnh này làm rất nhiều người nhìn thấy đều cảm thấy một loại cảm giác ấm áp, đồng thời cũng cảm thấy vui vẻ, êm đềm...

Từ nhỏ đến lớn hai người đều là như vậy, tựa hồ chưa từng thay đổi.

Trong một thời gian ngắn sau đó, những người của Diệp gia cũng lục tục đuổi tới Diệp Thành. Có nhiều người đáng ra nên đến lại không đến, mà có nhiều người không nghĩ tới lại đến, điều này làm đám người Diệp Thành Thiên có cơ hội thấy rõ ràng sự trung tâm của những người này.

Bất quá, tổng thể mà nói, số người đến nhiều hơn so với tưởng tượng, đây là việc mà đám người Diệp Thành Thiên không ngờ đến.

Tuy không bài trừ ở trong đám này cũng có người có mục đích khác thường, nhưng mà lấy điều kiện hiện tại của bọn hắn thì có mục đích gì cũng thể cả. Hết thấy đều phải đặt chuyện lớn lên đầu, hơn nữa còn muốn làm một chuyện làm người ta cảm thấy bất khả tư nghị nữa.

Chuyện bất khả tư nghị như vậy cũng làm một số người mất đi tin tưởng mà ly khai, bất quá đó lại là một nhóm người nhỏ nhất thôi!

Những người ở lại đến phút chót đều là người có thể tin, cũng là cây trụ của hệ phái bên đám người Diệp Thành Thiên. Mà hệ phái của Diệp Thành Thiên vẫn gọi mình là Diệp gia, cũng vẫn thừa nhận những người của Diệp gia đang ở Tường Không cũng vẫn là người của Diệp gia, là tộc nhân của mình.

Gia tộc là của chung, sẽ không vì ra ở riêng mà không thừa nhận gia tộc, cũng sẽ không nhân dịp mình độc lập mà nói mình không phải họ Diệp!

Có lẽ đây cũng là lý do mà số người ủng hộ hệ phái của Diệp Thành Thiên ngày càng nhiều, cuối cùng đã vượt qua cả Diệp gia gia chủ, đương nhiên đây là chuyện về sau!

Khi mọi người đã đến đông đủ, Diệp Dực cũng tuyên bố một sự kiện trước mặt mọi người, đó là hắn sẽ đem ngôi vị gia chủ này truyền cho Diệp Thành Thiên, mà hắn cũng không thừa nhận Diệp gia gia chủ tại Tường Không.

Tuy hắn cũng không thêm để mắt đến sản nghiệp Diệp gia ở Tường Không, bất quá cũng không thích bị người khác cướp vị trí của mình, hắn muốn cho những người của Diệp gia ở Tường Không biết một chuyện -

Lão tử còn chưa chết đâu!

Theo nhân số ngày càng nhiều, sự tình cũng trở nên ngày càng thuận lợi, đám người Diệp Thành Thiên cũng bắt đầu toàn diện phát triển thành phố này, đồng thời cũng thông tri cho đại ca, nhị tỷ của Diệp Lăng cùng những huynh đệ tỷ muội và một ít người khác đang ở đệ nhất học viện trực tiếp đến nơi này.

Bất quá, cho dù bọn họ không thông tri thì đám người đại ca Diệp Lăng cũng đã biết chuyện, hiện giờ toàn bộ đại lục đều đang đàm luận chuyện này, ai cũng biết Triệu Nhã Nhu đột nhiên lên ngôi, trở thành tân Nữ Hoàng, mà Diệp gia chia làm hai phái.

Tình huống này làm rất nhiều người cảm thấy đây tựa hồ là sự mở đầu cho một thời đại mới!

Bọn họ cho rằng hệ phái của Diệp Thành Thiên sẽ mượn dùng một ít thế lực bên ngoài, kết hợp với lực lượng của bản thân tiến hành một ít trả thù, làm đại lục tiến vào một thời buổi rối loạn.

Ngay từ đầu, tất cả mọi người cho rằng Diệp gia sẽ đầu nhập vào Chu Tước Đế Quốc, sẽ trở thành một thế lực mới của Chu Tước Đế Quốc, mà Chu Tước Đế Quốc và Tường Không Đế Quốc luôn luôn tranh đấu với nhau sẽ trợ giúp Diệp gia công kích Tường Không Đế Quốc, nơi này vừa thay đổi Hoàng Đế, quốc nội còn chưa ổn định hoàn toàn.

Có điều ai cũng không ngờ đến Diệp gia lại cứ như vậy mà ở lại một cái tiểu vương quốc, cũng phát triển ở đó, tuy rằng tiểu vương quốc này đã thuộc quyền sở hữu của Diệp gia, nhưng vẫn cho mọi người một cái cảm giác nó quá nhỏ bé đi.

Có lẽ có một ít người sẽ hiểu cho dù Diệp gia bị tân Nữ Hoàng đuổi giết đào vong, cũng không có nghĩa là nhất định bọn họ sẽ báo thù, bởi nếu bọn họ báo thù sẽ mang đến tổ quốc ngày xưa của họ một cái tai nạn, có lẽ bọn họ không muốn chứng kiến điều này.

Đồng thời còn có một chuyện làm người ta ngạc nhiên, nguyên bản còn tưởng rằng Tường Không Đế Quốc nhất định sẽ không ổn định trong một thời gian ngắn, ai ngờ kết quả lại ra ngoài ý liệu của mọi người, Triệu Nhã Nhu lấy thủ đoạn cường ngành và huyết tính nhanh chóng ổn định quốc nội.

Mà những thứ này tựa hồ không liên quan gì nhiều đến Diệp Lăng, ít nhất hắn cho là như vậy, tuy hắn có một cái tác dụng thực quan trọng trong việc này.

Thời gian trôi qua, hết thấy đều tiếp tục vận hành...

Trừ bỏ một vài thứ có chút biến hóa ra, còn lại vẫn cứ tiếp tục vận hành như cũ, chuyện này đến đây coi như là kết thúc...

137. Chương 137: Thanh Lâu Cùng Trà Lâu (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 137: Thanh lâu cùng trà lâu (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Hán Việt:

Vị tăng khai ngôn ngã tâm nội thâm, quá vãng đích quân tử thính ngã ngôn.

Na nhất cá khứ vãng nam kinh chuyển, dữ ngã na tam lang bả tín truyện.

Ngôn thuyết tô tam bả mệnh đoạn, lai sinh biến khuyến mã ngã đương báo hoàn.

Nhân ngôn lạc dương hoa tự cảm, thiên nô hành lai bất thị xuân.

Đê đầu ly liễu hồng động huyền cảnh.

Dịch nghĩa:

Chưa từng nói ra, lòng ta thâm

Quân tử tới lui xin thương xót dùm ta

Hỡi ai xuôi ngược hướng Nam Kinh đó

Nhờ chuyển giùm ta bức thư lòng.

Rằng là Tô Tam kiếp này mệnh đoán

Kiếp sau hóa trâu ngựa báo ân dày

Người nói Lạc Dương như hoa như gấm

Thiếp lạc vào đây mất tuổi xuân.

Quay đầu lại đã thấy xa quê hương rồi....

Diệp Lăng đang thanh xướng, lời xướng của hắn có chỗ làm người ta mê muội, cũng vì vậy mọi người gần đó đều mang vẻ mặt say mê, cũng thích cái cách xướng ca mà bọn họ chưa từng nghe qua này.

Mà nơi này là một cái quán trà của Diệp Lăng, cũng là một cái quán trà duy nhất của Diệp Lăng, cũng duy nhất trên toàn đại lục, thậm chí có thể nói là duy nhất trên thế giới này.

Ở cái thế giới này, có quán bar, có vũ trường, có nơi để người ta tụm năm tụm bảy uống rượu, những chỗ này cơ hồ không cung cấp trà, bởi người ta cảm thấy uống rượu mới là nam nhân, mới có hào khí.

Không cần phải nói, quán trà này là Diệp Lăng lập nên, cũng không phải là vì hắn xem trọng thị trường mà vì hắn nhàm chán, vì muốn tìm thứ chơi cho vui vẽ đồng thời cũng vì để bại gia!

Nói đơn giản hơn, nơi này chính là một nơi hắn lập ra khi nhàm chán để bại gia!

Dựa theo hoàn cảnh của đại lục này, mở quán trà cơ hồ là lỗ chắc rồi, bởi vì người ta hay đi quán bar để uống rượu sẽ không sửa đổi thói quen đi uống trà nói chuyện phím, bọn họ vẫn thích rượu hơn.

Mà những quý tộc hay uống trà cũng sẽ không làm giảm đi thân phận của mình mà đến quán uống trà, cho nên cái sinh ý này rất khó làm, sẽ không được bất cứ ai xem trọng!

Đối với Diệp Lăng mà nói, cái này mới đúng là sở thích của hắn, có thể giúp mình tìm lạc thú, lại có thể bại gia, kinh doanh lỗ vốn là mục tiêu của hắn mà!

Ngay từ đầu Thất ca đã phủ định việc Diệp Lăng đập tiền vào đó, nhưng sao Diệp Lăng lại nghe đây? Sao có thể không đập tiền vào để bại gia đây?

“Phòng ở phải lớn một chút, ít ra cũng có phải bằng một cái sân khấu diễn kịch có thể chứa được ngàn người!”

“Phải giống như ca kịch viện, mỗi một phòng đều có thể nhìn thấy sân khấu kịch ở giữa, những căn phòng, trang trí không cần vẻ ngoài xa hoa nhưng phải tin xảo thanh lịch, phải dùng loại gỗ tốt nhất!”

“Lá trà, phải dùng loại thượng đẳng nhất!”

...

Một đồng yêu cầu này làm cho Thất ca chảy mồ hôi không thôi, vài lần ngăn cản Diệp Lăng nhưng cũng không nên cơm cháo gì. Đơn giản là Diệp Lăng dùng tiền của chính hắn, dùng mấy chục vạn kim tệ của hắn.

Ai, hồi hận a, sao mình lại đi xem nhẹ nhiều kim tệ như vậy được chứ, còn bảo không cần...

Thất ca càng nghĩ càng hối hận!

Cứ như vậy, dưới thế công của tiền tài, một tòa trà lâu có giá trị chế tạo cực cao xuất hiện, nhưng cái trà lâu này lại không làm người khác cảm giác xa hoa trụy lạc, mà lại có cảm giác thanh nhã thoát tục, tự nhiên tươi mát.

Đây hẳn là cảm giác mà trà lâu phải mang đến!

Tuy Diệp Lăng thích bại gia, nhưng không thích cái loại xa hoa xanh vàng rực rỡ, kia thuần túy là cảm giác của đám nhà giàu mới nổi, hắn thích cảm giác bình thản, thanh nhã nội liễm như vậy.

Ta - là một bại gia tử thích điệu thấp!

Nói là trà lâu tự nhiên phải vận hành theo hình thức của trà lâu, bất quá cũng phải có một vài điểm cần thay đổi để hợp với dân chúng của Diệp Thành, có điều chủ đề uống trà nghe diễn này vẫn không thay đổi.

Bởi vì không ai biết hát hí khúc nên dùng ca kịch qua thay thế. Nhưng ý tưởng này không bao lâu đã bị Diệp Lăng triệt bỏ, cái này hoàn toàn không có cảm giác của trà lâu!

Vì để có cảm giác của trà lâu, Diệp Lăng không tiếc phí tổn, không tiếc đại giới, hắn không chỉ thay toàn bộ ấm trà miệng rộng, còn trực tiếp thông báo tuyển dụng nhân viên có âm thanh tốt, có tiềm lực, luyện cho bọn họ hát hí khúc, sau đó lại chính mình biên soạn kịch bản, tất nhiên đều là sao chép...

Lần này liền gọi lên cảm giác của trà lâu ngay, cũng hấp dẫn rất nhiều người lại đây, dù sao cái trà lâu này của Diệp Lăng cũng không có mục đích lợi nhuận, trà phí cũng không phải rất quý, đương nhiên trừ ghế lô ra (*), chỗ kia vẫn như thường lệ, thực đắt tiền.

Bất quá những nơi như trà lâu chỉ có ở đại sảnh mới có cảm giác nhất, ở ghế lô thì không còn loại cảm giác đặc thù này!

Mà sinh ý của trà lâu ngoài nước trà điểm tâm ra, còn có một thủ đoạn kiếm tiền rất quan trọng, đó là chọn kịch, mà cái này thì muôn hình muôn vẻ, tiện nghi có, đắt tiền cũng có, một khi có người cướp chọn thì càng khó mà nói.

Quan trọng nhất là sinh ý trà lâu như thế nào kỳ thật cũng dựa vào nhân khí, nếu trà lâu của người vắng vẻ, nhất định sẽ lỗ vốn, mà nếu đông như trẩy hội thì dù người có muốn lỗ cũng khó!

Dường như Diệp Lăng lại thực thần kỳ gặp tình huống này một lần nữa, trong một thời gian rất ngắn, trà lâu của hắn liền trở nên nhân khí mười phần, thường xuyên chật ních.

Lý do là ngoài sự mới mẻ ra còn có Diệp Lăng nữa, ở trong Diệp Thành, bây giờ có rất nhiều người muốn kết thân với một thành chủ nho nhỏ như hắn, bây giờ cả tòa thành nơi nơi đều truyền lưu chuyện tình của Diệp Lăng thành chủ này thì hỏi sao người ta không cảm thấy tò mò.

Đương nhiên cái nhân khí này chỉ có thể nóng lên trong nhất thời mà thôi, chân chính giữ lại nhân khí vẫn phải dựa vào chính trà lâu!

Bất quá Diệp Lăng quả thật là trọng yếu, ít nhất trước mắt Diệp Lăng chính là chiêu bài của trà lâu, rất nhiều người đến là vì Diệp Lăng, dù mục đích có chút bất đồng.

Có một số người hướng về phía Diệp Lăng là vì hiếu kỳ, mà đa phần là vì hưởng thụ, là hướng về tiếng ca của Diệp Lăng!

Bởi khi chưa luyện ra một đám người hát hí khúc, Diệp Lăng lại chui lên đài hát hí khúc, hắn cũng chưa từng xướng diễn bao giờ nên muốn chơi chơi cho vui.

Nhưng mà, lần chơi này của hắn liền làm mọi người rung động!

Hí khúc, cái loại truyền xướng ngàn năm này tự nhiên sẽ có chỗ mị lực độc đáo của nó, mà khi Diệp Lăng dùng giả âm xướng một khúc, âm thanh kia chỉ có thể dùng từ quanh quẩn ba ngày để hình dung thôi.

Ngoài rung động ra cũng có khiếp sợ, bởi không ai nghĩ tới nam nhân có thể dùng một loại phương thức như thế để ca hát, mà bọn họ cũng không biết, kỳ thật cái này là một loại xướng pháp mà rơi vào đường cùng phải sáng tạo cho nam nhân hát.

Thời cổ đại của Trung Quốc, con hát là một ngành gần như dê tiện, mà nữ tử lại không thể xuất đầu lộ diện cho nên ở một gánh hát tìm ra một nữ tử còn khó nữa là, còn có, có một vài vở diễn nữ tử không được phép hát hí khúc.

Không có nữ nhân hát hí khúc mà lại có nhân vật nữ, vậy chỉ có thể là nam mặc nữ trang, dùng giả thanh để xướng!

Dần dần hình thành nên một loại xướng pháp đặc thù, hơn nữa lại có một loại hương vị khác lạ, đến cuối cùng còn có hí khúc giả thay diễn phục, dùng thân nam nhi mặc đồ nữ nhi vẫn khuynh quốc khuynh thành vậy.

Mà Diệp Lăng không mặc diễn phục, cũng không hóa trang, nếu không phỏng chừng sẽ càng oanh động, sẽ làm một đám người lâm vào điên cuồng.

Kỳ thật nếu Diệp Lăng mặc diễn phục lên đài, cũng hóa trang vào thì không có mấy ai biết hắn là ai, sẽ lưu lại một cái thần thoại rất đẹp, làm cho rất nhiều người lâm vào điên cuồng chỉ vì một cái nữ thần không tồn tại trên thế gian.

Cái này còn phải cảm tạ Diệp Lam Vũ, chỉ có nàng mới từng lừa mặc đồ nữ tử lên người Diệp Lăng mà thôi, mà cũng vì vậy Diệp Lăng bắt đầu lẩn trốn, không đi dạo phố cùng nàng nữa.

(*) ghé lô: ghé ngồi được thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian phòng chỉ có vài chỗ ngồi.

138. Chương 138: Thanh Lâu Cùng Trà Lâu (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 138: Thanh lâu cùng trà lâu (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Vì vậy mà Diệp Lam Vũ hối hận rất nhiều, mỗi lần bắt Diệp Lăng cùng đi dạo phố đều mất rất nhiều công sức.

Bất quá, tuy như vậy nàng vẫn rất hy vọng lại nhìn thấy bộ dáng Diệp Lăng mặc nữ trang, đương nhiên cũng chỉ vì vui đùa mà thôi, cũng không có mục đích gì khác.

Bây giờ đã có điều kiện, có cơ hội như vậy tự nhiên không thể bỏ qua được.

Lúc ấy, khi Diệp Lăng chính thức xuất trường, không khí tựa như bị ngưng kết lại, toàn trường đều nhìn “xinh đẹp tuyệt luân” - Diệp Lăng, tạo hình kia quả thật có thể làm cho người ta điên cuồng.

Rồi sau đó, khi Diệp Lăng mở miệng xướng, vậy càng điên cuồng hơn!

Từ sau lần đó, cơ hồ tất cả mọi người đều đợi Diệp Lăng diễn tiếp, nhưng lại không được như mong đợi. Sau đó, cơ hồ ngày nào họ cũng đến, ngày nào cũng chọn, nhưng Diệp Lăng không dùng hình thức như vậy xuất hiện nữa.

Nói nhảm, hắn chỉ muốn chơi chơi mà thôi, một lần cũng đủ rồi, hắn lại không có sở thích biến thái đi sắm vai nữ nhân này.

Nhờ đó mà sinh ý của trà lâu tăng nhanh vô cùng, tiền thưởng, tiền chọn kịch đã vượt qua tiền trà mấy chục lần, cứ theo đà này, chỉ vài năm thôi là có thể thu hồi vốn, không, có lẽ sẽ nhanh hơn vì lúc này Diệp Thành còn chưa phát triển nhiều, thương nhân lui tới cũng không phải nhiều. Sau này thì khác, người người ra vào tấp nập vô cùng, đây là điều mà mọi người vĩnh viễn không tưởng tượng ra được.

Nhiều người tự nhiên sẽ có cạnh tranh, mà trà lâu cũng vậy, có người vì tranh nhau chọn kịch, chọn người hát mà vùng tiền như rác, làm cho người sau này tiếp quản nơi này - Liễu Phi Yên ngày nào cũng cười rạo rỡ.

Đã quên nói, sau khi Liễu Phi Yên biết Diệp Lăng “phản bội”, vì Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu của nàng có một phần là tài sản của Diệp Lăng cho nên bị Triệu Nhã Nhu niêm phong!

Không tịch thủ tài sản nhưng lại niêm phong, về phần lý do là gì thì có rất rất nhiều, dù sao cũng bị niêm phong!

Vì thế, đám người Liễu Phi Yên và những thanh lâu nữ tử đều làm ra quyết định, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, trực tiếp tìm đến Diệp Lăng mà nương tựa.

Kỳ thật việc mở trà lâu cũng có một phần nguyên nhân là vì các nàng, vì dàn xếp các nàng, để các nàng có thể tiếp tục nghệ thuật nhân sinh của các nàng, dù sao cũng là công nhân của mình, cũng nên chiếu cố một chút.

Muốn hỏi vì sao Diệp Lăng không mở thanh lâu cho khỏe mà để đám người Liễu Phi Yên chui vào mảnh thiên địa mới - trà lâu này, câu trả lời của hắn rất đơn giản: “Thanh lâu và trà lâu thì khác gì nhau? Không phải chỉ khác nhau một chữ sao?”

Tửu lâu? Cũng không phải là như nhau sao!

Trước kia Liễu Phi Yên cũng học qua một ít hí khúc ở Diệp Lăng, nàng cũng rất có thiên phú, sau khi Diệp Lăng đi rồi nàng chính là vai chính ở đây, nàng vẫn đẹp đẽ như vậy, vẫn làm cho rất nhiều nam nhân lâm vào điên cuồng.

Nhưng vẻ đẹp của nàng bây giờ cũng rất băng lãnh, làm người ta rõ ràng cảm giác được một loại khoảng cách, một loại cảm giác chỉ có thể đứng ở xa xa nhìn chứ không thể tới gần được.

Bất quá càng là như vậy lại càng làm người ta cảm thấy ngứa ngáy, càng muốn đến gần hơn!

Lại nói, bây giờ số người có thể gặp được một mặt thanh tú của nàng cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay mà thôi, ngoài tỷ muội của nàng cũng chỉ có Diệp Lăng, mà có đôi khi Diệp Lăng mang nàng đi dạo phố, nàng dùng bộ dáng thanh tú kia mà không ai nhận ra nàng chính là Liễu Phi Yên cả.

Cái này cũng giống như đám người Diệp Thành Thiên lúc trước vậy, rất khó tưởng tượng ra sự biến hóa của một người lại lớn đến vậy!

Trà lâu, chỗ này trong mắt Diệp Lăng là dùng để chơi đùa, là để bại gia, mà trong mắt Thất ca là nơi kiếm tiền, còn trong mắt Tam ca lại khác, hắn cảm thấy nơi này là một điểm thu thập tình báo rất tốt.

Nhất là càng về sau, người tới đây càng nhiều, đại nhân vật cũng thường xuyên xuất hiện, như vậy giá trị càng cao.

Đến cuối cùng, đám người Thất ca không thể không bội phục Diệp Lăng, quả nhiên là bại gia như thần. Không chỉ mở ra một nơi kiếm tiền rất tốt, còn làm cho bọn họ có một nơi thu thập tình báo tốt như vậy.

Thuận tiện nói một chút, bây giờ mà chọn Diệp Lăng xướng một khúc, ít nhất phải 1000 kim tệ, hơn nữa còn không biết hắn có chịu xướng hay không.

Bây giờ Diệp Lăng rất hiếm khi mở miệng xướng một khúc, âm thanh làm mọi người hưng phấn dị thường. Có điều, hắn còn chưa xướng vài câu liền có người cứ đến đây phá.

Đây là một tổ nhỏ gồm 3 người, từ ba nữ tử thân mật nhất của Diệp Lăng tạo thành, đó là Diệp Lam Vũ, Thất công chúa và Chân Tiểu Yên!

“Tiểu hồn dẫn, còn ở đây xướng cái gì mà xướng, người có biết hôm nay là ngày mấy không?” Diệp Lam Vũ vừa đến liền chạy lên sân khấu, trực tiếp kéo Diệp Lãng xuống dưới.

Mà những người dưới đài nguyên bản còn đang tức giận, thấy rõ là Diệp Lam Vũ cũng chỉ có thể nhịn xuống, tiếp tục uống trà!

Bằng không người muốn thế nào, người muốn đấu với vị đại tiểu thư này là muốn tìm mát mẻ à, không biến người thành cột băng mới là lạ, hơn nữa thường xuyên hại đến những người chung quanh!

Cho nên, muốn nói bây giờ dân chúng Diệp Thành sợ ai nhất, vậy không phải Diệp Lam Vũ thì còn ai vào đây nữa!

Bất quá, tuy sợ thì sợ, nhưng cũng thực thích nàng, không chỉ vì yêu ai yêu cả đường đi mà quả thật Diệp Lam Vũ có nhiều chỗ khiến người ta thích nàng thật, nàng không giống như những đại tiểu thư điệu ngoa, chỉ là có chút quá tay khi đụng vào chuyện gì của Diệp Lãng mà thôi.

“Ngày mấy?” Diệp Lãng có chút mê hoặc, thật sự hắn không nghĩ ra hôm nay là ngày đặc thù gì.

“Người còn không biết xấu hổ hỏi ngày mấy, chẳng lẽ người không biết chúng ta sắp phải đi rồi à?” Diệp Lam Vũ trừng mắt nhìn Diệp Lãng, rất là khó chịu nói.

“Ta biết, các người phải đi tham gia cái gì mà Bài Vị Đại Tái chứ gì, muốn đi chịu đòn!” Diệp Lãng gật đầu trả lời.

Về cái Bài Vị Đại Tái này, theo lý thuyết thì các nàng không cần phải tham gia vì đáng ra các nàng đại biểu cho Hoàng Gia Học Viện, bây giờ khẳng định sẽ không thừa nhận thân phận của các nàng, mà cho dù có thừa nhận cũng rất khó để cho các nàng đại biểu.

Có điều, không thể đại biểu Hoàng Gia Học Viện cũng không có nghĩa là không thể đại biểu học viện khác. Học viện gì?

Tự nhiên chính là Diệp Thành, đại biểu Diệp Gia Học Viện của Diệp Thành!

Diệp Gia Học Viện là một cơ sở giáo dục tất yếu nếu muốn thành thị phát triển. Nó có vị trí rất trọng yếu trong Diệp Thành, thế nhân đều hiểu được, một cái thành thị muốn phát triển cũng không thể chỉ dựa vào một nhóm người, cần phải nhiều thế hệ sau này chung tay vào nữa.

Vì vấn đề nhân tài tương lai, xây dựng học viện là điều tất yếu!

Mà muốn học viện có thể hấp dẫn được một ít học viên, sự phụ, đầu tiên phải có một ít danh tiếng. Không cần phải vào top 3, cũng không cần top 10, chỉ cần ở một phương diện cá biệt nào đó nổi bật, hấp dẫn một ít người đến đây cũng đủ rồi.

Bất cứ chuyện gì đều phải đi từng bước một, không thể một bước lên trời được! Vì thế, đám người Diệp Lam Vũ hiển nhiên trở thành đại biểu của Diệp Gia Học Viện, cơ hồ tất cả những ai lúc trước đại biểu Hoàng Gia Học Viện đến đây đều trở thành đại biểu của Diệp Gia Học Viện.

Một cỗ lực lượng như vậy, tin rằng lấy một ít thành tích cũng không phải khó khăn gì.

Nếu không phải những người đang theo học ở đệ nhất học viện của Diệp gia không trở về mà tiếp tục học ở bên kia, phỏng chừng đội ngũ này sẽ càng mạnh hơn!

Cái này cũng không phải là những người này không ủng hộ Diệp Gia Học Viện mà bọn hắn vốn là đệ tử của đệ nhất học viện, lại không đụng phải tình cảnh như Diệp Lam Vũ, thật sự là không dễ gì đổi lại được.

Dù sao, bây giờ đệ nhất học viện vẫn là học viện tốt nhất, ở trong đó học cũng là lựa chọn tốt nhất!

139. Chương 139: Thanh Lâu Cùng Trà Lâu (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 139: Thanh lâu cùng trà lâu (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Trong Diệp Thành, trong Luyện Kim Học Viện của Diệp Gia Học Viện, có một siêu cấp luyện kim thiên tài như Diệp Lăng mà không vận dụng thì không phải là quá lãng phí sao!

Mà Diệp Lăng thì sao? Hắn chỉ bày ra một đồng sự tình như thiết kế về luyện kim phòng thí nghiệm, luyện kim giáo án, luyện kim tài liệu vân vân, sau đó quảng cho Thất ca xử lý, hắn đi chơi cái trà lâu của hắn.

Đồng thời cũng nhờ danh vọng của Diệp Lăng trong đám hoàng gia luyện kim thuật sĩ cũng có một ít người từ bỏ những đãi ngộ siêu cao bên kia mà chạy đến đây giúp Diệp Lăng xử lý cái Luyện Kim Học Viện này, còn đi theo Diệp Lăng nghiên cứu luyện kim thuật nữa.

Luyện kim thuật của Diệp Lăng làm bọn hắn cảm thấy ngày nào cũng có con đường mới mẻ xuất hiện cả, luyện kim thuật ngày một tinh tiến. Mà nếu mọi người đã biết đến luyện kim năng lực của Diệp Lăng, tự nhiên cũng không bỏ qua cho hắn, hắn cũng bị phái đi tham gia học viện bài danh đại tái, về trận luyện kim đại chiến này, mọi người đã cảm thấy chắc chắn được thắng lợi rồi.

Mà Diệp Lăng cũng đáp ứng tham gia, chẳng qua hắn đáp ứng thì đáp ứng, hắn lại không tham gia thử luyện, khi nào trận đấu bắt đầu thì hắn sẽ xuất hiện, hắn phải đi du lịch một vòng đã.

Đối với điều này không ai phản đối cả, vì không ai có thể cho Diệp Lăng luyện thêm được cái gì về luyện kim thuật, cho dù là hoàng gia luyện kim thuật sĩ cũng không thể.

Quay lại cảnh chính.

“Biết mà ngươi còn ở đây!” Diệp Lam Vũ giận dữ nói.

Nếu quả thật Diệp Lăng quên thì quả thật nên mắng, nhưng mà tình huống cũng không phải như thế.

“Không phải mai các ngươi mới đi sao? Sửa thành hôm nay?” Diệp Lăng kỳ quái nói: “Sao không ai nói cho ta biết?”

“Không phải, mai chúng ta mới đi!” Diệp Lam Vũ trả lời.

“Vậy ta tiếp tục xướng!” Diệp Lăng trực tiếp trả lời, nếu không thay đổi thì không có vấn đề gì, ngươi tiếp tục nhảy đi, ta tiếp tục xướng...

“Diệp Lăng!” Diệp Lam Vũ gọi, bộ dáng nghiêng rằng làm Diệp Lăng cảm thấy nàng thực sinh khí.

“Làm sao vậy?” Diệp Lăng không hy vọng Diệp Lam Vũ sinh khí, mà hắn cũng không rõ vì sao nàng lại sinh khí, hắn có chút mơ hồ.

“Ngày mai chúng ta đi rồi, ngươi cũng khư khư ở đây xướng tuồng sao? Ngươi không tỏ vẻ một chút gì sao?” Diệp Lam Vũ nhìn Diệp Lăng, hai mắt để lộ ra một tin tức: ta đã nói rõ rồi đấy, chính ngươi tự lo liệu.

Diệp Lăng đứng thẳng lưng lên, dưới sự chờ mong của mọi người, hắn rất nghiêm túc nói một câu: “Tỷ, tiểu Thất, mụ béo, các ngươi cứ yên tâm mà đi thôi, ta sẽ nhớ các ngươi!”

“Phanh!”

“Phanh!”

Thất công chúa và Diệp Lam Vũ đồng thời gõ đầu Diệp Lăng một cái, mà Chân Tiểu Yên thì đứng một bên nhìn, tựa hồ có điểm thương hại Diệp Lăng.

“Ngươi nghĩ chúng ta đi đâu, là đi chịu chết à?” Diệp Lam Vũ nhéo mặt Diệp Lăng: “Nói, có phải ngươi muốn chúng ta chết đi để sau này không có người đến làm phiền ngươi không?”

“Không có a, các ngươi mà chết ta sẽ rất khổ sở!” Diệp Lăng trả lời.

Tuy cái này hình như chỉ là một câu nói thực bình thường, nhưng trong lòng tam nữ lại có một cảm giác xúc động khó hiểu.

Nhìn khuôn mặt có chút ngơ ngác của Diệp Lăng, Diệp Lam Vũ cười cười, hôn mặt Diệp Lăng một cái, nói: “Tiểu đứa ngốc! Ta sẽ không chết trước người, chết rồi không thể chiếu cố người được!”

“Không có khả năng, người già hơn ta, khẳng định chết trước!” Diệp Lăng lắc đầu.

“Quên đi, không nói với người, bồi tỷ tỷ đi dạo phố!” Diệp Lam Vũ lôi kéo Diệp Lăng, chuẩn bị chạy lấy người.

“Không!” Diệp Lăng theo thói quen cự tuyệt, sau đó tránh ở một nơi rất xa.

Diệp Lam Vũ rơi vào đường cùng, chỉ có thể dỗ Diệp Lăng: “Ngoan, lần này tỷ tỷ sẽ không bắt người làm gì cả, chỉ cần đi theo tỷ tỷ là được.”

“Ta không muốn đi, ta đi tìm Liễu Phi Yên dàn kịch Tô Tam.” Diệp Lăng vẫn chối.

“Không được đi! Lúc nào người chả dàn kịch được, tiểu hồn dẫn nhà người, trước kia biểu tỷ sắp đi người còn tự mình xin nghỉ, bồi nàng đi dạo phố, bồi nàng đi chơi, bây giờ tỷ tỷ ta phải đi người lại chả quan tâm!” Diệp Lam Vũ khó chịu, ghen tị.

“Cái này sao so sánh với nhau được! Nàng là nàng, ta với nàng vài năm mới gặp một lần, ta với người ngày nào chả gặp, cho dù lần này cũng nhiều nhất nửa năm là gặp lại thôi.” Diệp Lăng có điểm không rõ, cái này sao bảo giống nhau được.

“Nửa năm? Người đến tìm chúng ta trước trận đấu sao? Không phải người bảo là muốn chơi đến phút cuối mới đến sao?” Diệp Lam Vũ truy vấn, giải đấu cách chừng 9 tháng, nói cách khác, Diệp Lăng sẽ đến trước 3 tháng.

“Không được à? Vậy thôi, ta vốn tính đến đó trước để chơi chơi, giờ chắc nên đổi kế hoạch thôi!” Diệp Lăng có chút thất vọng, hần tựa hồ cảm thấy Diệp Lam Vũ không thích hần đến sớm.

“Ai nói không thể, đương nhiên có thể, người nhớ kỹ phải đến sớm, chúng ta sẽ ở Thánh Thành chờ người!” Diệp Lam Vũ lập tức nói, ý cười nơi khóe mắt làm người ta cảm thấy mê muội.

Đây là một loại ý cười chân thực nhất, vui vẻ nhất!

“Ừ! Chỉ cần ta không lạc đường thì nửa năm sau sẽ đến.” Diệp Lăng gật đầu, rất thật sự trả lời.

Lạc đường...

Vấn đề này thực nghiêm trọng, tiểu mơ hồ này mà lạc đường thì chắc 10 năm cũng chưa đến.

Kết quả, ba nữ tử thảo luận vấn đề này ngay tại chỗ!

Khi Diệp Lăng nghe thấy các cô gái đang nói gì, hần liền thừa cơ muốn chạy, nhưng hần chưa chạy được mấy bước liền phát hiện ra mình bị Diệp Lam Vũ túm cổ áo.

Muốn trốn, cửa cũng không có!

Diệp Lam Vũ liếc mắt Diệp Lăng một cái, ý bảo hần phải thành thật đứng tại chỗ mới tiếp tục thảo luận với hai nàng.

“Tốt, cứ quyết định vậy đi! Vì phòng ngừa người lạc đường, chúng ta quyết định mang người đi cùng. Chúng ta sẽ để người thích chơi gì thì chơi!” Diệp Lam Vũ đưa ra một cái phương án nàng đã từng đề cập qua.

Nếu đã đề cập qua mà không trở thành kết quả, đương nhiên là bị phủ quyết rồi!

“Hắc hắc, không bao giờ! Ta mới không đi cùng nữ nhân các người, thực phiền toái!” Đây là lý do của Diệp Lăng, hần rất trực tiếp nói.

Vì vậy Diệp Lam Vũ và Thất công chúa càng cảm thấy căm tức. Các nàng đã dùng hết tất cả biện pháp cũng không thể thay đổi được quyết định của Diệp Lăng.

Trong nhận thức của Diệp Lăng, kỳ thật nữ nhân luôn đi cùng phiền toái!

“Chúng ta cũng sẽ không gây trở ngại đến người, cho dù nghĩ muốn cũng không được, người chỉ đi theo lộ tuyến của chúng ta, cách vài ngày gặp một lần là được.” Diệp Lam Vũ nói.

Trên thực tế biện pháp này cũng khá hay, Diệp Lăng có thể chơi bời khắp nơi, hơn nữa Diệp Lam Vũ có thể giám hộ hắn, nếu như không có nhân tố khác thì thật ra Diệp Lăng cũng không ngại, hắn cũng không muốn tách ra với Diệp Lam Vũ lâu.

Kỳ thật, hắn thực không muốn xa rời tỷ tỷ này!

Chẳng qua, vấn đề bây giờ là hắn phải đi tìm Hồ Nữ trước, lộ tuyến hoàn toàn khác nhau, cũng không thể đi chung.

“Không, ta muốn đi tìm Hồ Nữ!” Diệp Lăng trực tiếp nói.

140. Chương 140: Người Có Chia Ly Có Gặp Lại (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 140: Người có chia ly có gặp lại (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Chỉ biết đi tìm Hồ Nữ của người thôi, có phải nàng quan trọng hơn ta không!” Lam Vũ lại ghen, mỗi lần đến cái đề tài như vậy luôn có tình huống như vậy xuất hiện.

“Các người đều quan trọng cả!” Diệp Lăng trả lời, một cái là tỷ tỷ, một cái là bạn cùng chơi với mình, chiếu cố mình nhiều năm như vậy, đều rất trọng yếu, hơn nữa cũng không cách nào so sánh.

Bất cứ ai cũng không thể trả lời được vấn đề này, hướng chỉ Diệp Lăng luôn lơ mơ!

“Quên đi, ta biết Thái Nhã rất trọng yếu với người, nàng đã chiếu cố người 8 năm, có thể quan trọng hơn bất cứ người nào trong chúng ta, ta cũng không ghen cái này làm gì, cái này vốn là nàng nên được, nàng trả giá quá nhiều!” Diệp Lam Vũ cũng như thường lệ, buông xuống ngay...

“Bây giờ ta chỉ sợ là, ngay cả cái hướng đến chỗ Hồ Nữ người cũng đi nhầm nữa kìa, như vậy không được, để an toàn hơn một chút hay là người bảo Anna các nàng đưa người tới đi, chính các nàng đưa Thái Nhã về mà!” Diệp Lam Vũ nói.

“Ừ, ta sẽ đi tìm các nàng, hình như vài ngày nữa các nàng sẽ đến đây!” Diệp Lăng gật đầu, đối với hướng đi của Anna Dong Binh Đoàn hắn rất rõ ràng vì dong binh đoàn chủ động truyền tin tức đến cho hắn.

“Nói đến dong binh đoàn, Mạn Dịch lần trước xem ra cũng là người rất tốt, người có thể nhờ Anna của người thu nàng vào được không?” Diệp Lam Vũ nói, mà “Anna của người” là toàn bộ Anna Dong Binh Đoàn chứ không phải đội trưởng Anna, đừng hiểu lầm...

“Mạn Dịch tỷ à, nàng sẽ không gia nhập đâu, hy vọng của nàng là phát triển tiểu dong binh đoàn của nàng lên, tuy quá trình sẽ thực gian khổ, bất quá tin rằng cũng là đẹp nhất.” Diệp Lăng nói.

Nhân sinh không cần cứ đi con đường ngắn nhất, quá trình đi đến đích cũng là một thứ rất đáng nhớ.

Sau khi Mạn Dịch tỷ xác định được thân phận của Diệp Lăng xong liền tiếp tục nhiệm vụ của nàng, dẫn người đến Hỏa Long Thành, đương nhiên, mâu thuẫn nho nhỏ giữa hai người cũng được giải quyết.

Diệp Lăng thì không cần phải nói, hắn căn bản không quan tâm đến những vấn đề này, mà Mạn Dịch tỷ cũng hiểu là Diệp Lăng xuất phát từ sự quan tâm với Chân Tiểu Yên, lòng của nàng cũng bao la rộng lớn, tự nhiên cũng không để trong lòng.

Trước khi hai người chia tay còn uống một trận ra trò, ừ, là Mạn Dịch tỷ uống ra trò, Diệp Lăng uống một ly xong lăn ra một bên ngủ...

“Cũng đúng, giống như chúng ta bây giờ vậy, nếu là Diệp gia trước kia cũng không cần đi quan tâm đến những vấn đề này, cũng không bận rộn, không cần làm hết sức mình vì sự phát triển của nó như vậy! Bất quá, nhìn mọi người đều thấy rất vui vẻ!” Diệp Lam Vũ gật đầu, có chút cảm xúc nói.

Tuy Diệp gia còn rất nhiều tài sản ngầm, bất quá đối với bọn họ mà nói, đây là đang gây dựng sự nghiệp!

“Tốt lắm, nếu như vậy thì hôm nay người đi theo shopping với ta đi.” Diệp Lam Vũ lôi kéo Diệp Lăng, Mà Diệp Lăng chỉ có thể không tình nguyện đi theo thôi.

“Đi đâu bây giờ, nơi này vừa không có thị trường, lại không có chỗ bán đấu giá, đúng rồi, phải thành lập một phòng bán đấu giá, sao ta lại quên chuyện trọng yếu như vậy được.” Hai mắt Diệp Lăng sáng lên, hẳn thích nhất là chỗ bán đấu giá, có thể vung tiền như rác.

Mỗi khi hắn đi đến đâu đều phải chui vào phòng bán đấu giá đầu tiên, nhìn xem ở trong đó có vật phẩm quý trọng gì không, có thể giúp hắn tận tình tiêu xài.

Nhưng nơi nhỏ bé như Diệp Thành này, ngay cả nơi để bán đấu giá còn không có, chẳng sợ chỉ là một gian phòng nhỏ!Đương nhiên Diệp gia sẽ không đi xây dựng cái phòng đấu giá này làm gì, đây là chuyện của thương nhân, là khi mà kinh tế phát triển, sẽ xuất hiện một nơi tập kết hàng xa xỉ như vậy. Một nơi như thế đương nhiên không nằm trong quy hoạch của Diệp gia rồi, lại phải nhờ vào tên bại gia tử Diệp Lăng này.

“Ta sẽ đi ngay bây giờ...”

“Ách, hay là để mai vậy!”

Diệp Lăng muốn lập tức đi mở một phòng bán đấu giá, bất quá lại phát hiện ra ánh mắt bất thiện của Diệp Lam Vũ nên cũng phải tạm thời nhịn xuống, tiếp tục đi dạo phố với nàng.

Hy vọng có thể nhanh một chút, cái nơi rách nát này làm gì có bao nhiêu chỗ để đi dạo cơ chứ, ừ, ít nhất là mọi người đều nghĩ như vậy!

Đây là chỗ mà Diệp Lăng khó hiểu nhất, một nơi không có chỗ nào để đi lại đi dạo mất một cái buổi chiều, mãi đến tối mới trở về thành chủ phủ.

Nữ nhân quả thật là một sự tồn tại thần kỳ!

Đêm nay Diệp Lăng bị ba nữ tử làm khổ đến tận khuya, sau đó lê cái thân mỏi mệt đi ngủ, một nam tam nữ nằm trên một cái giường lớn, khụ khụ, không cần hiểu sai, chỉ là vì luyến tiếc Diệp Lăng nên Diệp Lam Vũ mới quây đến khuya mà không chịu ngủ, Thất công chúa cũng vậy, Chân Tiểu Yên thì còn đỡ hơn chút chút.

Thật ra bọn hắn ngủ chung một chỗ thì cũng chẳng sao, đều mặc quần áo và nội y ngủ nên cũng không có vấn đề gì lớn, dù sao mọi người đều biết quan hệ của bọn hắn, ngủ chung thực bình thường.

Một cái tỷ tỷ, một cái vị hôn thê, một cái bạn gái mơ mơ hồ hồ, ách, là nữ bằng hữu!

...

“Tỷ, tiểu Thất, mụ béo...” Diệp Lăng nhìn tam nữ, biểu tình có chút bi thống, có chút không tha.

“Không cho người nói!” Tam nữ đồng thanh hô., điều này làm người bên cạnh có chút khó hiểu, không phải lúc này các người hy vọng nghe tiểu tử này nói chuyện nhất sao.

Mà tam nữ biết những lời Diệp Lăng nhất định không giống như các nàng mong muốn, sẽ làm người ta không nói được lời nào!

“Ừ, vậy ta có thể hát được không?” Diệp Lăng thực ủy khuất nói: “Không phải là chỉ muốn nói lời từ biệt với các người thôi sao, như vậy còn không được à!”

“Tốt, người hát đi, phải hát khúc nào hay hay một chút, đừng hát loạn thất bát tao a.” Diệp Lam Vũ có chút đau lòng sờ sờ đầu Diệp Lăng, sau đó nhẹ cười nói.

Hán Việt:

Thủy diệu ca đầu
Minh nguyệt kỷ thi hữu
Bả tửu vấn thanh thiên
Bất tri thiên thượng cung khuyết,
Kim tịch thị hà niên ?
Ngã dục thừa phong quy khứ,
Hựu khùng quỳnh lâu ngọc trụ
Cao xứ bất thắng hàn,
Khởi vũ lộng thanh ảnh
Hà tự tại nhân gian
Chuyển chu các,
Đê ý hộ,
Chiếu vô miên.
Bất ưng hữu hận,
Hà sự trường hướng biệt thì viên ?
Nhân hữu bi hoan ly hợp,
Nguyệt hữu âm tình viên khuyết,
Thử sự cổ nan tuyền
Đãn nguyện nhân trường cửu
Thiên lý cộng thiên quyên
(Tô Đông Pha)
Dịch nghĩa: (sưu tầm - DG)
Nâng ly xin hỏi trời cao
Rằng trăng sáng những khi nào
Ở đâu
Giữa trời chẳng biết lối vào
Đêm nay trăng đã được bao năm tròn
Đã toan theo gió đến thăm
Những e lâu ngọc lạnh cầm lại dừng
Múa may theo bóng trăng lồng
Hóa ra trăng cũng nào khác người
Trăng xoay theo các lầu đài
Trăng xuyên qua bức màn lay trước thềm
Trăng soi thao thức triền miên
Trăng hờn chi ?
Cứ vô duyên tròn đầy

Khi người ly biệt ngâm ngùi
Thế gian tan hợp buồn vui đã thường
Thì trăng sáng tối khuyết tròn
Xưa nay đâu dễ vẹn toàn mà trông
Xa xôi ngàn dặm cầu mong
Cho người được mãi theo trăng trường tồn
(Quỳnh Chi)

Khúc “thủy điệu ca đầu” được Diệp Lăng xướng ra có một cổ cảm giác biệt ly, mà hẳn lại dùng thanh âm hào hùng, cũng làm cho lần ly biệt này có một cái hương vị khang khác.

Con người ta luôn luôn có lúc phải xa nhau, nhưng xa nhau chỉ là vì để gặp lại mà thôi!

“Không sai không sai! ‘Thử sự cổ nan toàn, dân nguyện nhân trường cửu! Thiên lý cộng thiên quyên!’”

Mà lúc này tam nữ nước mắt lưng tròng nhìn Diệp Lăng, tựa hồ thực cảm động!

“Đừng khóc, các người đi nhanh lên, ta còn muốn đổi một khúc khác.” Diệp Lăng mỉm cười, nói với Diệp Lam Vũ.

“Ai nói ta khóc, tiểu đứa ngốc, nhớ kỹ phải sớm đến tìm chúng ta đấy!” Diệp Lam Vũ cố nén nước mắt, miễn cưỡng cười, mà trong lúc lơ đãng tay lại đặt trên đầu Diệp Lăng.

“Biết rồi, người thực dài dòng, giống như một lão thái bà vậy.” Diệp Lăng khoát tay nói.

141. Chương 141: Người Có Chia Ly Có Gặp Lại (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 141: Người có chia ly có gặp lại (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Tiểu hồn dân, dám nói ta già, ta đánh ngươi!” Diệp Lam Vũ quơ quơ nắm tay uy hiếp Diệp Lăng.

Diệp Lăng lập tức im miệng, hẳn biết cái này không phải chỉ là uy hiếp không, không biết bao nhiêu lần Diệp Lam Vũ đã dùng hành động thực tế chứng minh nàng thật sự sẽ đánh hắn!

“Xuất phát thôi, nói gì nói mau đi, nếu không không còn cơ hội nữa đấy.” Diệp Thành Thiên nhìn trời cũng không còn sớm lắm, nhắc nhở.

Đương nhiên Long An Kỳ muốn nói lời tạm biệt với Diệp Lam Vũ, không biết nữ nhi của mình phải rời đi bao lâu, tự nhiên có điểm không đành, này giờ nàng nắm lấy tay Diệp Lam Vũ vẫn chưa buông ra.

“Tiểu Vũ, ngươi cũng không nên chỉ nói đệ đệ mình, ngươi cũng phải tự chiều cổ chính mình đấy!” Long An Kỳ nhìn Diệp Lam Vũ, lưu luyến không thôi.

“Biết rồi, ta sẽ!” Diệp Lam Vũ gật đầu đáp, sau đó quay lại nói với Diệp Lăng những lời Long An Kỳ vừa nói với nàng.

Thất công chúa cũng giống Diệp Lam Vũ, đang dặn dò Diệp Lăng, nhắc hắn phải nên chú ý cái gì cái gì.

Chân Tiểu Yên thì đơn giản hơn, nàng chỉ dặn Diệp Lăng một câu: “Nhớ ăn uống đàng hoàng!”

Nói lời chia tay xong, rốt cục đám người chậm rãi xuất phát.

“Đệ đệ, vừa rồi ngươi bảo sẽ hát bài khác, rốt cuộc là bài gì?”

“Ta cười đắc ý, ta cười đắc ý!”

“Người đi chết đi!”

Sau khi đám người Diệp Lam Vũ ly khai, vài ngày sau Diệp Lăng mở một nhà bán đấu giá, còn chưa hưởng lạc thú của mình lại phải chuẩn bị khởi hành.

Dựa theo kế hoạch của hắn, hắn muốn đi Thú Nhân Bộ Lạc ở phương bắc, lúc này cũng nên khởi hành rồi.

Bởi bọn hắn đang ở hướng nam, đi Thú Nhân Bộ Lạc ở phương bắc thì phải xuyên qua Tường Không Đế Quốc, có điều rõ ràng lúc này đi đường đó không được, đành phải vòng qua, đi từ phía Ngã Lạp Đế Quốc sẽ tiện hơn một chút.

Hình như Diệp gia và Ngã Lạp Đế Quốc vô oán vô cừu, hắn sẽ không làm khó Diệp Lăng!

Lần này Diệp Lăng muốn đi một mình, nhưng mọi người cảm thấy rất lo, nhất định phải để Anna Dong Binh Đoàn hộ tống. Lần này Anna cũng tự mình xuất mã, chạy tới đây hộ tống Diệp Lăng đại thiếu gia này đến Hồ tộc Bộ Lạc.

Hôm nay chuẩn bị cũng khá đủ rồi, chỉ chờ có xuất phát mà thôi.

Chờ chính là chờ nhân vật mấu chốt nhất - Diệp Lăng!

Lúc này đã đến thời gian hẹn, Anna ở nơi đóng quân đợi một hồi vẫn không nhìn thấy Diệp Lăng xuất hiện, nàng còn tưởng rằng đại thiếu gia này không tuân thủ hẹn, đến trễ cũng là điều thực bình thường.

Vì vậy nàng tiếp tục chờ một hồi, cho Diệp Lăng thêm ít thời gian nữa! Cái này là cho Diệp Lăng mặt mũi, nếu người khác thì nàng sẽ không đợi rồi, điều này cũng là hiển nhiên, nếu không cho Diệp Lăng mặt mũi thì sao nàng phải tự thân xuất mã.

Nhưng mà cho dù nể tình đến đâu cũng có mức độ thôi, là một Dong Binh, nàng không thích những người không tuân thủ lời hứa.

Cho nên một lát sau nàng đến thành chủ phủ đón người, tự mình đón đại thiếu gia này đi, vốn nàng muốn làm như vậy, nhưng Diệp Lăng bảo hai nơi chỉ cách nhau có vài bước, tự hắn đến đây là được.

Đúng vậy, chỉ vài bước, chỗ đóng quân của Anna chỉ ngay bên cạnh thành chủ phủ, cách cửa đầu chừng hai phút mà thôi, đương nhiên không phải các nàng ham thuận tiện gì, mà Diệp Lăng lúc này cũng chỉ nhỏ như vậy, không ở kế bên không được.

Anna trực tiếp xuyên qua đại môn không thị vệ, đi vào thành chủ phủ tìm Diệp Lăng, nhưng mà nàng tìm khắp nơi vẫn không thấy hắn.

Vì thế nàng đến đại sảnh, nơi này cả đám người Diệp Thành Thiên đang nghị sự, vì cái thành thị rách nát này, bọn họ cần phải ra sức hơn nữa, tập trung hơn nữa, đến nỗi xem nhẹ một chuyện...

“Các người có ai biết Thập Tam thiếu gia ở đâu không?” Anna đi vào cũng không làm bất cứ ai chú ý, mọi người tiếp tục thảo luận, mà đối với câu hỏi của Anna hình như không ai nghe thấy.

Bởi vậy, Anna cứ thế bị hất hủi sang một bên!

Kết quả, Anna lại hỏi, hơn nữa to rõ hơn nhiều: “Xin hỏi, Thập Tam thiếu gia đang ở đâu?”

Mọi thứ vẫn tiếp tục...

Đám người Diệp Thành Thiên đang tranh luận một sự kiện đến hồi gay cấn, vì vấn đề này mà mặt đỏ tai hồng, đương nhiên cũng sẽ không để ý đến âm thanh nhỏ nhẹ này của Anna.

Sau nhiều lần tương tự không có kết quả, rốt cục Anna nổi giận, thực không cần hình tượng hét một tiếng, làm cả đại sảnh đều yên tĩnh lại, cuối cùng cũng phát hiện sự tồn tại của nàng.

“Khụ khụ!” Nhìn thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình, mặt Anna hơi đỏ lên, có chút ngượng ngùng ho khan vài cái, sau đó lại hỏi: “Xin hỏi, Thập Tam thiếu gia ở đâu?”

“Không phải hắn ở cùng một chỗ với người sao?” Mọi người ngẩn ra, sau đó hỏi.

“Nếu ở cùng một chỗ với ta thì ta cũng không cần đến tìm hấn!” Anna tức giận nói.

“Có phải hấn quên mất hôm nay cần xuất phát mà đi ra ngoài chơi không?” Một người có chút không xác định nói.

“Hấn là không đâu, sáng nay hấn còn nói mình phải đi, bảo chúng ta phải tự bảo trọng mà.” Diệp Thành Thiên nói: “Hỏi An Kỳ thử xem, mẫu tử bọn họ nói chuyện cuối cùng đấy.”

“Ta cũng không tìm thấy An Kỳ a di, nếu không ta cũng không đến đây hỏi các người.” Anna lắc đầu nói.

“Cái này lạ thật, mẫu tử bọn họ đi đâu? Chẳng lẽ An Kỳ luyến tiếc con mình nên bắt hấn ở lại?” Diệp Thành Thiên có chút hoài nghi, trường hợp này không những không có, mà có thể nói là rất có khả năng.

Long An Kỳ vẫn phản đối việc Diệp Lăng đi ra ngoài, hơn nữa đi một mình, nàng cảm thấy thực lo lắng, bất cứ phương pháp gì đều thử qua, kể cả trói con mình lại.

“Hôm nay dừng ở đây, bây giờ phải chia ra tìm mẫu tử họ đã!” Diệp Thành Thiên hạ lệnh, mà những người khác cũng có ý như vậy.

Cho dù chuyện vừa rồi bọn họ thảo luận có trọng yếu đến đâu cũng không thể so với Diệp Lăng được, dừng quên, hấn là thành chủ đại nhân.

Đương nhiên đây cũng chỉ là một nguyên nhân rất rất nhỏ, có thể xem nhẹ như không, quan trọng nhất là mọi người quan tâm Diệp Lăng, sợ hấn xảy ra vấn đề gì.

Tính cách Diệp Lăng quả thật làm người ta không yên lòng, ai biết hấn sẽ làm cái gì!

Mà rất nhanh mọi người đã tìm thấy Long An Kỳ. Nàng vừa ra mua một ít đồ ăn, chuẩn bị dùng thực vật hòa tan nỗi khổ biệt ly, mà khi nàng nhìn thấy tình huống này của nhà mình, ánh mắt có chút mê hoặc.

Nàng là một người, chỉ một người mà thôi!

“Lão bà, đưa con đâu?” Diệp Thành Thiên có chút lo lắng hỏi.

“Đưa con? Không phải hấn đã đi rồi sao? Di, Anna, sao người còn ở đây, chẳng lẽ người không đi hộ tống Diệp Lăng sao?” Khi Long An Kỳ trả lời, đột nhiên phát hiện Anna cũng ở đây, có chút mất hứng nói.

Nàng còn tưởng rằng Anna ở đây là vì không muốn đích thân hộ tống Diệp Lăng, chỉ để thủ hạ đi làm việc này!

142. Chương 142: Người Có Chia Ly Có Gặp Lại (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 142: Người có chia ly có gặp lại (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“An Kỳ a di, ta rất muốn hộ tống đại thiếu gia kia, nhưng hấn không xuất hiện a, không phải người đi chung với hấn sao?” Anna có chút cười khổ nói.

“Cái gì? Người vừa nói cái gì, hấn không xuất hiện? Không có khả năng, ta vừa đưa hấn ra khỏi cửa, cũng qua một giờ rồi sao có thể không xuất hiện được!” Long An Kỳ cao giọng nói, lời nàng nói cũng làm mọi người hiểu được một chuyện, Diệp Lăng đã đi, hơn nữa đi hơn một giờ rồi, có điều không biết vì sao không xuất hiện!

Mọi người trầm mặc!

“Tình huống lúc này là Thập Tam xuất môn, đường thì chỉ hai phút là đến, nhưng hấn vẫn chưa xuất hiện, có hai tình huống, một là hấn không muốn đi chung với ai cả, muốn đi một mình, hai là tình huống khác, ví dụ như hấn lại mơ hồ, đi sai hướng!” Thất ca phân tích một chút.

“Nếu hấn muốn đi một mình, hấn sẽ không thông tri với Anna các nàng, lấy năng lực của hấn, nếu muốn đi một mình thì không ai có thể ngăn cản!” Tam ca nghĩ nghĩ, cau mày nói.

Căn cứ tính cách của Diệp Lăng, tình huống thứ nhất có thể loại trừ, nhưng mà cũng căn cứ tính cách của hấn thì không ai đoán được...

“Vậy tức là, bây giờ Thập Tam lại đang mơ mơ hồ hồ, một đoạn đường ngắn như vậy mà hấn cũng đi nhầm cho được!” Thất ca cau mày nói, có chút bất đắc dĩ.

“Vậy còn thất thần làm gì, nhanh đi tìm đi!” Anna nói, sau đó cũng là người đầu tiên lao ra, nàng phải thông tri Dong Binh của nàng, bắt đầu tìm kiếm Diệp Lăng.

Thập Tam thiếu gia này quả thật không thể làm người ta bớt lo được!

Hôm nay, cái Diệp Thành nho nhỏ này lại bắt đầu hỗn loạn, trước kia là hỗn loạn vì chính trị, mà hôm nay là vì một người.

Người của Diệp gia, Dong Binh của Anna tìm cả một ngày vẫn không thể tìm ra bóng dáng của Diệp Lăng, thậm chí ngay cả một chút dấu vết cũng không có, giống như hấn vừa bước ra khỏi cửa liền biến mất trên cái thế giới này vậy.

Cái này tựa hồ không giống như đi nhầm đường, chẳng lẽ hấn lại chơi trò mất tích, đột nhiên cải biến chủ ý, muốn một mình đi tìm Hồ Nữ?

Mọi người cảm thấy khả năng này càng ngày càng có thể, nói cách khác, làm sao có thể ngay cả dấu vết cũng không có được. Bình thường hấn đi lạc ít nhất cũng lưu lại một ít manh mối, biết hấn đã làm gì, đi qua nơi nào.

Mà sau chuyện này, mọi người đều xác định một chuyện, về sau cho dù chỉ có vài bước đường, dù là một hai bước cũng phải tự mình đưa Diệp Lăng đi, nếu không lại đảo mắt không thấy hấn nữa!

Rốt cuộc Diệp Lăng đi đâu? Là thay đổi chú ý sao? Muốn vứt bỏ Anna các nàng ở phía sau, một mình đi đến Hồ tộc Bộ Lạc?

Không phải, hấn cũng không có ý tưởng này, sự kiện này chỉ là một sự trùng hợp, là một cái ngoài ý muốn, ừ, ít ra là hấn cho là như vậy, tuyệt đối là trùng hợp, là ngoài ý muốn!

Lúc đó Diệp Lăng vừa ra khỏi cửa liền đi đến chỗ Anna các nàng, hấn cũng không đi nhầm, quả thật đi về phía các nàng.

Nhưng ở giữa đó có một cái hẻm nhỏ, trên đó có một dòng chữ - Dong Binh Đoàn, bởi vì phía trước bị vật chặn nên không thấy rõ lắm rốt cuộc là Dong Binh Đoàn gì.

Dong Binh Đoàn, vậy hấn là nơi đóng quân của Anna, sao lại gần như vậy, không phải nói là phải đi 2 phút sao?

Diệp Lăng mang theo mê hoặc nhưng cũng không tìm hiểu rõ, cứ như vậy trực tiếp đi vào hẻm nhỏ, theo chỉ thị đi đến nơi đóng quân của cái Dong Binh Đoàn kia!

Dong Binh Đoàn này vừa nhìn đã biết là một Dong Binh Đoàn nhỏ, nếu không sẽ không ở trong cái hẻm nhỏ như vậy.

Mà nói Dong Binh Đoàn phỏng chừng cũng là tự thối, tựa hồ vẫn không thể gọi là đoàn, nhiều nhất là một Dong Binh trung đội!

Theo lý thuyết, với quy mô của Anna Dong Binh Đoàn sẽ không ở nơi này, hơn nữa Dong Binh Đoàn này đa phần là nam, mà Anna tất cả đều là nữ, khác biệt như vậy thì ai cũng có thể nhận ra. Nhưng mà Diệp Lăng thì không, hấn còn tưởng rằng bây giờ Anna Dong Binh Đoàn đã có nam tính để tiện tiếp nhận nhiệm vụ, về phần vấn đề lớn nhỏ thì ở trong mắt của hấn không khác là bao.

Cứ như vậy, mơ mơ màng màng đi đến, còn cho rằng mình tiến nhập Anna Dong Binh Đoàn, mà làm cho hấn càng thêm hiểu lầm là vừa lúc có người không tới, tất cả mọi người đang đợi người kia: “Sao giờ người mới đến, không muốn đi à, nhanh lên, chúng ta không có thời gian đâu!” Một người trong đám Dong Binh nói, tựa hồ bọn họ cũng không biết đội hữu của họ là ai, cho rằng Diệp Lãng là người đó.

Trên thực tế bọn họ cũng là một cái Dong Binh Đoàn nhỏ vừa tổ hợp lại, thành viên đều là Dong Binh độc hành ở bốn phương tám hướng.

“Sao lại mặc quần áo như vậy, đổi đi, miễn cho chướng mắt.” Quần áo Diệp Lãng thật sự có điểm cảm giác hạc trong bầy gà, vậy mà đám người kia lại không cảm thấy khả nghi, cũng mơ hồ như Diệp Lãng.

Có lẽ phải nói là, thành viên của Dong Binh Đoàn này đều biết là mình chẳng có giá trị gì, sẽ không ai đánh chủ ý đến bọn họ làm gì.

“Đổi thành gì?” Diệp Lãng hỏi.

“Tương tự chúng ta là được.” Một người hồi đáp.

“Ừ” Diệp Lãng nhìn những người đó, gật gật đầu, đi vào trong thay đổi một bộ Dong Binh hành trang, hơn nữa là cái loại có điều cũ kỹ, cái này lại càng không làm ai chú ý đến.

Về phần vì sao hấn có một bộ đồ như vậy, rất đơn giản, mua! Trên lý luận là vì bại gia, hình như là bì giáp của một Dong Binh rất có danh tiếng, hấn là như vậy, giờ chính hấn cũng không nhớ rõ nữa.

“Tốt lắm, hôm nay là một nhiệm vụ quan trọng nhất từ trước đến nay của Dong Binh Đoàn chúng ta, mọi người đã khởi tinh thần đi, chúng ta xuất phát!” Đội trưởng đọc diễn văn xong, ở dưới có rất nhiều người hưng phấn đáp lời.

Đương nhiên càng nhiều người thâm nghĩ trong lòng, đương nhiên là một nhiệm vụ quan trọng nhất rồi, bởi đây là nhiệm vụ đầu tiên!

Diệp Lãng cũng hô theo, bộ dáng thực hưng phấn, hấn cảm thấy trò này chơi rất thú vị, hiện tại cho dù hấn phát hiện ra có vấn đề cũng chưa chắc sẽ rời đi, huống chi hấn còn chưa phát hiện.

Cứ như vậy Diệp Lãng đi theo tiểu Dong Binh Đoàn vừa thành lập này, rời khỏi Diệp Thành, đi về phía Nam.

Đúng vậy, là phía Nam, ngược lại hoàn toàn với cái hướng mà hấn muốn đi. Mà lúc này, với tính cách mơ mơ màng màng như hấn làm sao mà nhận ra được Đông Tây Nam Bắc đây, người khác đi sao thì hấn đi vậy!

Sau khi chuyện này bị đám người Diệp Lam Vũ biết đều nhéo mặt hấn, bảo sao lại mơ hồ đến thế, như vậy còn nhận sai người, còn đi ngược hướng nữa.

Mà các nàng lại càng thêm lo lắng việc Diệp Lãng đi một mình, các nàng sợ có một ngày Diệp Lãng mơ mơ màng màng chạy đến một cái đại lục khác thì phải làm sao đây!

Chẳng qua các nàng ngăn không được, không ai có thể ngăn được!

Sau khi đám người Diệp Lãng xuất phát không lâu, một cái Dong Binh quần áo xộc xệch chạy tới, bộ dáng vội vội vàng vàng, mà khi hấn nhìn thấy cảnh “vườn không nhà trống”, ngăn người ra một hồi.

Sau đó mới thầm nói: “Đi rồi? Xem ra ta chỉ có thể đi kiếm ăn ở nơi khác thôi!”

Nếu đã đi rồi liền đại biểu cho việc không cần mình, chính mình vốn là cái loại tiểu nhân vật có cũng được, không có cũng được!

143. Chương 143: Mơ Hồ (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 143: Mơ hồ (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Lan Khắc, hôm nay ngươi không cần làm gì cả, chỉ cần ở một bên chơi là được, hiểu chưa?” Một Dong Binh nói với Diệp Lăng, lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

Phất Lan Khắc chính là tên của cái người bị Diệp Lăng thay thế, tuy bọn họ không nhận ra Phất Lan Khắc nhưng danh sách thì vẫn có, nên gọi Diệp Lăng là Phất Lan Khắc.

Mà Diệp Lăng lại cho rằng những người này muốn giúp mình nguy trang, thật sự là chu đáo, nếu như vậy thì mình cứ nhận cái tên Phất Lan Khắc, làm Dong Binh một thời gian ngắn, nghĩ thôi cũng đã thấy thú vị rồi.

Vì vậy Diệp Lăng cũng không có nghĩ xem Dong Binh Đoàn này có phải là Anna Dong Binh Đoàn hay không, cho dù đối ngoại đối nội đều dùng cái tên khác hẳn cũng cho là che dấu, là nguy trang, mà chính hẳn càng phải làm tốt công tác nguy trang, phải giả làm một cái Dong Binh thật tốt.

Mà hẳn làm như vậy lại làm mọi người càng không hoài nghi hẳn!

Về phần vì sao Dong Binh kia phải cường điệu nhắc đi nhắc lại vài lần với Diệp Lăng là vì mặc dù Diệp Lăng nghiêm túc đi làm việc, nhưng kiểu gì cũng xuất hiện một ít tình huống khác thường, sẽ phạm vào một ít sai lầm làm người ta không nói nên lời.

Ví dụ như, bảo hẳn đi làm đầu bếp, hẳn cho đường là muối, đồ ăn hẳn làm ra đều ngọt xớt!

Lại ví dụ như, bảo hẳn đi gác đêm, nửa đêm hẳn liền lăn ra ngủ, cái này còn đỡ, nhiều nhất xem như nhàn hạ mà thôi, vấn đề là khi hẳn ngủ sẽ kéo âm thanh cảnh báo làm mọi người ngủ không yên thân, mà hẳn thì ngủ thẳng giấc...

Vân vân...

Bây giờ trong mắt mọi người, Dong Binh Phất Lan Khắc là một tên mơ hồ, bọn họ chuẩn bị sau khi kết thúc nhiệm vụ này nghĩ biện pháp vứt bỏ hẳn.

Phòng ngừa Diệp Lăng tiếp tục gây rối nên mọi người nhất trí không cho hẳn làm việc gì cả, hầu hạ hẳn như thiếu gia vậy!

Cái này làm Diệp Lăng cảm thấy thực bình thường, hẳn vốn là thiếu gia mà, vì thế hẳn lại càng không nghi ngờ những người này, còn tưởng rằng họ cảm thấy cho mình làm việc không tốt cho lắm, dù sao mình là người thuê bọn họ mà.

Cứ như vậy Diệp Lăng đi theo những Dong Binh này xuyên qua một đồng vương quốc, càng ngày càng tiếp cận với Chu Tước Đế Quốc ở phía nam, may mắn là Dong Binh Đoàn này đi phía nam, nếu mà đi phía bắc, đi Tường Không Đế Quốc thì chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp sao!

Nếu hẳn đi vào Tường Không Đế Quốc nhất định Triệu Nhã Nhu sẽ tiếp tục chiêu cố hẳn, mà lần này tuyệt đối sẽ không để Diệp Lăng đào tẩu dễ dàng như vậy, nàng sẽ không dùng đại quân truy kích mà bắt đầu dùng lực lượng Kiếm Thánh của đế quốc.

Đối với đám Kiếm Thánh của đế quốc thì Diệp Lăng sẽ không còn thoải mái như trước đây nữa, hẳn sẽ thực phiền toái, có khi là bị bắt nữa.

Ở biên cảnh cách Chu Tước Đế Quốc trăm dặm, Dong Binh Đoàn này dừng cước bộ lại, cũng không phải là nghỉ ngơi hồi phục gì mà mục đích của bọn hẳn là đây.

Lần này bọn họ đưa một kiện hàng đến đây, một cái rương không lớn, không biết ở trong có cái gì, ít nhất là trong cái Dong Binh Đoàn này không ai biết.

Dù sao cũng chỉ là một cái rương mà thôi, hơn nữa giá cả đối phương ra cũng cao nên cũng không có ai đi hỏi làm gì.

Mà làm Dong Binh, bọn họ sẽ không mở cái rương này ra, đây là quy củ. Nếu bọn họ phá hư quy củ thì bọn họ sẽ phải biến mất trong giới Dong Binh, không có khả năng tiếp tục hành nghề nữa. Đương nhiên, quy củ là không thể mở, nhưng người cũng có thể không tiếp nhiệm vụ này cơ mà. Vì vậy chuyện này đều là người tình ta nguyện, người làm được việc này còn rất nhiều, chỉ là một việc thực bình thường mà thôi.

“Sao lại dừng ở đây không đi nữa?” Sau khi nghỉ ngơi vài ngày, Diệp Lăng có chút kỳ quái hỏi, theo đạo lý, đã là đội ngũ hộ tống mình, dưới tình huống không có yêu cầu của mình sao lại vô duyên vô cớ dừng lại?

“Đã đến đích rồi còn muốn đi đâu nữa?” Một Dong Binh khác cũng kỳ quái nhìn Diệp Lăng, không rõ tên Phát Lan Khắc mơ hồ này lại làm sao vậy.

“Đến đích? Không phải đâu, nơi này đâu phải Hổ tộc Bộ Lạc?” Dù Diệp Lăng có mơ hồ hơn đi nữa thì hẳn vẫn có thể nhận ra thú nhân và người thường.

“Hổ tộc Bộ Lạc? Người đang nói cái gì vậy? Nơi này là bên cạnh một cái thành của Chu Tước Đế Quốc, mục đích của chúng ta là mang đồ đến chỗ này, có phải người chưa tỉnh ngủ hay không?” Dong Binh kia nhìn Diệp Lăng, hẳn nghĩ Diệp Lăng lại mơ hồ rồi chứ không nghĩ gì khác.

Với hắn mà nói, dù sao cũng là lần cuối cùng hợp tác với Diệp Lăng, sau này cũng không gặp lại nữa nên cũng không nghĩ những chuyện khác làm gì.

Diệp Lăng trầm mặc, lúc này hình như hắn có chút phát giác, không biết mình có đi nhầm với người khác không...

Nói nhầm, không phải đi nhầm với người khác thì sao lại chạy đến Chu Tước Đế Quốc? Anna các nàng tuyệt đối sẽ không hồ đồ như mình, chạy nhầm như thế.

Mà Anna các nàng tựa hồ đều là nữ, mà những người này...

Lúc này Diệp Lăng mới chú ý tới điểm này, có điều đã quá muộn rồi, muộn đến mức không thể muộn hơn được nữa!

“Cái kia... xem ra là ta lầm, ta có thể đi trước không?” Sau khi Diệp Lăng phát hiện chỗ không đúng, cũng thực rõ ràng muốn chạy lấy người.

Chỉ là lúc này những Dong Binh này cũng không để Diệp Lăng rời đi vì nhiệm vụ lần này vẫn chưa chấm dứt, cho dù bọn họ muốn đuổi hắn đi cũng phải chờ nhiệm vụ này chấm dứt đã, trả tiền thuê rõ ràng rồi tính.

Trong giới Dong Binh, ai cũng thể ăn quýt tiền thuê, mặc kệ là người thuê hay là Dong Binh được thuê, cũng không thể ăn luôn tiền thuê của những Dong Binh khác, nếu không hậu quả sẽ thực nghiêm trọng.

“Bây giờ người không thể đi, chờ sau khi nhiệm vụ này hoàn thành, người muốn đi đâu thì đi!” Dong Binh kia nói.

“Vì sao? Ta cũng không phải...” Diệp Lăng nghi hoặc, muốn nói mình cũng không phải là Dong Binh, chỉ nhất thời lầm lẫn mà thôi.

“Không cần vì cái gì cả, dù người biết mình làm không tốt, nhưng thứ gì nên của người sẽ là của người, chúng ta không lấy gian đồng nào của người cả, muốn đi thì chờ nhiệm vụ này hoàn thành xong đã!” Dong Binh kia nghiêm túc nói.

Diệp Lăng mơ hồ nhìn Dong Binh kia, sau đó gật gật đầu, tuy không biết chuyện gì xảy ra, bất quá nếu người ta nghiêm túc như vậy thì chờ nhiệm vụ hoàn thành vậy, dù sao cũng chỉ là vài ngày mà thôi.

Nhưng mà Diệp Lăng lại nghĩ mình chạy đến chỗ bọn họ, lúc đó cũng không phải rất khẩn trương mà lại xuất hiện chuyện như thế này, không biết vì sao các người lại nghĩ ta là Phát Lan Khắc kia cơ chứ.

Diệp Lăng trách cứ những người này, mà tựa hồ hắn chưa từng nghĩ qua mình mới là diễn viên chính, chính người còn không rõ ràng lắm bảo sao người ta biết được.

Không biết Anna các nàng mà biết có mắng ta không đây?

Quên đi, không thông tri bọn họ nữa, vừa hay tự mình đi vậy, nhiều nhất đi mượn xe ngựa thôi, xa phu bọn họ hẳn là nhận ra đường a!

Còn có, nếu đã đến Chu Tước rồi có nên vào tìm biểu tỳ hay không? Hay là thôi đi, tìm nàng thì không sao, chỉ sợ lại phải trì hoãn thời gian, sau này có rảnh lại đến sau a.

Lấy sự hiểu biết của Diệp Lăng với biểu tỳ, nếu mình bị nàng bắt được thì tối thiểu phải một hai tháng mới thoát nổi!

144. Chương 144: Mơ Hồ (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 144: Mơ hồ (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Không nghĩ lung tung nữa, trước mắt hình như Diệp Lăng phải đối mặt với một cái vấn đề rất quan trọng là cổ chủ giao nhiệm vụ cho chúng ta rất cuộc khi nào mới đến.

Mà vấn đề này tựa hồ cũng không phải nghĩ lâu lắm vì lập tức có người đến báo cổ chủ tới rồi, hơn nữa còn muốn mời mọi người cùng ăn cơm.

Kết quả, Diệp Lăng đi theo những Dong Binh này vào phủ đệ của cổ chủ, hình như là một trang viên trên núi, phía trước không thôn đàng sau không điểm. Lúc Diệp Lăng đến cũng nói một câu: “Nơi này đủ hẻo lánh a, sao lại ở đây nhỉ, chẳng lẽ làm một ít chuyện không dám để người ta biết?”

“Phất Lan Khắc! Đừng nói lung tung, sau khi bước vào cấm người nói câu nào nữa đấy!” Nghe được những lời này của Diệp Lăng làm thành viên của Dong Binh Đoàn cảm thấy xấu hổ, đồng thời phát một cái cảnh cáo cho hắn.

“Vì sao? Ta không có nói sai mà.” Diệp Lăng đấu tranh cho quyền lợi của mình, lời hắn nói không sai, nhưng mà...

“Người nói không sai, nhưng mà không nên nói, hiểu chưa?”

“Không hiểu!” Diệp Lăng thực rõ ràng lắc đầu.

“Nói tóm lại một câu là cho dù đánh chết người người cũng không được nói câu nào!”

“Vì sao đánh chết ta, không thể đánh các người sao?” Diệp Lăng hỏi.

“Được rồi được rồi, cho dù chúng ta chết hết người cũng không được nói chuyện, như vậy được rồi chứ!”

“Ừ!” Diệp Lăng gật đầu.

Sao khi tiến vào sơn trang, đúng là Diệp Lăng không nói thêm câu gì cả, cho là mọi người đã chết hết rồi.

Bởi Diệp Lăng thuộc loại nhân sĩ không trọng yếu nên sau khi tiến vào sơn trang liền ngồi ăn tiệc rượu đã được chuẩn bị sẵn ở phòng khách với những Dong Binh cũng không trọng yếu như hươu.

Đám Dong Binh vẫn là cần miếng thịt bự, uống chén rượu lớn, cần to ăn nhanh!

Đội trưởng và một vài nhân vật trọng yếu của Dong Binh Đoàn thì mang theo cái rương kia đi vào trong giao tiếp với cổ chủ!

Ngay từ đầu cổ chủ ở một nơi có chút âm u làm các Dong Binh nhìn cũng không rõ diện mạo lắm, lúc sau cổ chủ mới đi ra, tiến vào tầm mắt của các Dong Binh.

Nhưng là các dong binh lại phát hiện cổ chủ này đeo một cái mặt nạ màu đen che khuất nửa trên khuôn mặt, mặc một áo choàng màu đen, bên trên có đánh dấu số 13.

Cái dạng này làm người ta cảm thấy kỳ quái, có chút hoài nghi!

Kỳ thật chỗ hoài nghi đâu phải chỉ có một việc này, còn có một việc khác, nếu đây là địa bàn của cổ chủ thì sao phải đợi vài ngày sau mới cho bọn họ đến đây, vì sao mấy ngày trước không thể tới?

Tựa như Diệp Lăng nói vậy, có phải có chuyện gì không thể để người khác biết không? Nếu đổi thành Diệp Lăng đứng ở đây, mà nếu hắn không mơ hồ sẽ phát giác ra chỗ không thích hợp ở đây, bộ dáng của cổ chủ này tựa hồ cũng không thèm để ý cái nhìn của những Dong Binh này.

Hoặc là hắn không sợ bị người biết, hoặc là bị Dong Binh biết cũng chẳng có việc gì.

“Các người có nhìn qua thứ ở trong không?” Cổ chủ cũng không quản chuyện khác, chỉ nói một câu như vậy.

“Lão bản, đây là người không tin tưởng chúng ta, chúng ta là Dong Binh tuân theo quy củ, chắc là không biết làm ra những chuyện như vậy.” Các Dong Binh có chút khó chịu nói.

“Tốt, ta tin các người, đặt đồ vật đó lên bàn, ở trên có tiền thù lao lần này của các người!”

Các Dong Binh không chút hoài nghi, trực tiếp bỏ rương lên, sau đó mở túi tiền trên bàn ra.

“Phụt!”

Trong nháy mắt khi cái túi tiền mở ra, đột nhiên nó nổ tung lên, phụt ra không ít bụi, mà bụi nhanh chóng tiến nhập vào trong mũi miệng của các Dong Binh, cho dù họ muốn bịt mũi cũng không kịp nữa rồi.

“Người...”

Những Dong Binh này sau khi hít bụi vào thì thất khiếu lưu huyết, té trên mặt đất, có người còn không cam lòng chỉ vào cổ chủ kia.

“Đừng trách ta, chỉ trách các người rất ngu ngốc mà thôi, ngay cả bố cục đơn giản đến vậy cũng nhìn không ra, tiểu Dong Binh đúng là tiểu Dong Binh!” Cổ chủ kia lạnh lùng nói.

Theo như lời cổ chủ này, nếu đám Dong Binh này có kinh nghiệm phong phú một chút, thông minh một chút sẽ không phải chết, chuyện này có rất nhiều thứ nói cho bọn hắn biết là có vấn đề!

Đám Dong Binh này đều là đám Dong Binh ô hợp, tập trung những Dong Binh bất nhập lưu mà thôi, cổ chủ nhìn trúng điểm này của bọn hắn, biết bọn hắn dễ đối phó, hơn nữa cũng sẽ không khiến người khác hoài nghi.

Tiểu Dong Binh như thế hộ tống thứ gì đó nhất định là thứ không trọng yếu, thứ trọng yếu thì ai dám yên tâm để bọn hắn hộ tống đây?

“Biết vì sao ta không niệm phong thứ này lại không? Vì cho các người biết cũng không sao cả, các người cũng là người chết mà, hơn nữa, cho dù các người có xem cũng không biết được đây là thứ gì!” Ngoài khước miệng cổ chủ lộ ra nụ cười tự tin.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn lại yên tâm như vậy, hắn tin rằng trên cái thế giới này, ngoài mình ra thì không ai biết thứ này là gì.

“Bảo bối, rốt cục ngươi đã trở lại! Đều do tên Cao Phi kia, vậy mà thua cả vương quốc của mình cho tên Thập Tam thiếu gia của Diệp gia kia, làm hại kế hoạch của ta phải thay đổi, không thể tiếp tục ở bên kia được!” Cổ chủ kia vuốt thứ đặt trong rương, giống như vuốt một vật trân quý nhất thế giới vậy.

Theo lời hắn có thể nhìn ra, vốn hắn muốn lợi dụng sự đặc thù của Thiên Cửu Thành tiến hành kế hoạch gì đó, nhưng vì Diệp Lăng thắng được Thiên Cửu Thành, hơn nữa Diệp gia chiếm lĩnh đại quy mô làm kế hoạch của hắn bị mắc cạn, đành phải chuyển thứ này ra ngoài, tìm nơi thích hợp để tiếp tục.

Hắn vẫn chậm rãi thưởng thức, không lo lắng những Dong Binh ở bên ngoài vì hắn đã hạ độc được trí mạng trong đồ ăn rồi, hắn tin rằng chờ khi hắn đi ra thì người ở ngoài toàn bộ đã chết.

Người chết, thì cần gì phải sợ? Cũng không cần quan tâm họ chờ ở ngoài bao lâu, vì họ là người chết!

Hắn chuẩn bị thưởng thức xong thì đi ra ngoài, đốt cái sơn trang này đi, như vậy sẽ không để lại dấu vết!

Không ai lại đi chú ý đến cái tòa sơn trang nhỏ vốn trước không thôn sau không diêm này, cho dù đốt đi cũng không ai biết.

Hơn nữa, đám Dong Binh nho nhỏ này chết ở đâu thì ai đi để ý đây?

Dong Binh vốn là một chức nghiệp rất phiêu lưu, bọn họ đều phải có một cái giấc ngộ là mình có thể tùy thời chết đi, tùy thời rời khỏi thế giới này.

Ngay cả chính họ còn nghĩ như vậy thì không cần nói gì đến người khác, cũng không ai đi để ý sự sống chết của họ!

Hắn cũng không hoài nghi những Dong Binh ở ngoài có phát hiện ra vấn đề gì trong đồ ăn không bởi hắn tin tưởng độc dược mà mình luyện chế, thứ này vô sắc vô vị, ăn xong cần một thời gian ngắn mới phát tác, loại độc chất này dùng để đối phó với trường hợp như thế này quả thật không còn gì tốt hơn, sẽ không vì lập tức phát tác mà làm những người chưa ăn cảnh giác.

Kỳ thật đây cũng là nguyên nhân mà hắn ngồi chờ, hắn chờ độc dược phát tác!

“Thời gian cũng không sai biệt lắm, là lúc nên làm chuyện đứng đắn rồi. Bảo bối, tí nữa lại đến nhìn người!” Cố chủ cất vật trong rương vào một cái túi bên lưng, rất cẩn thận đặt vào trong, sau đó quay người bước ra ngoài.

145. Chương 145: Bách Độc Bất Xâm (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 145: Bách độc bất xâm (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lúc này hắn nhìn thấy đám Dong Binh kia, hoặc là lăn ra bàn, hoặc là té trên mặt đất, tất cả đều bỏ mình.

Hắn vừa lòng gật gật đầu: “Tốt lắm, quả nhiên giống như ta nghĩ, ngoài một người còn đang ăn ra tất cả đều ngã xuống.”

“Khoan khoan?! Còn một người đang ăn?” Cố chủ giật mình nhìn trên bàn, một Dong Binh trẻ đang thoải mái ăn thức ăn, giống như không phát giác tình huống gì cả.

Mà Dong Binh này đương nhiên là Diệp Lăng!

Tựa hồ hắn vẫn chưa phát hiện điều gì khác lạ, hắn cho rằng mọi người đều uống rượu mà say, hoàn toàn không nghĩ đến bọn họ trúng độc bỏ mình!

Nhất định là độc chưa phát tác, chờ một lát là được!

Cố chủ trầm nghĩ trong lòng, hắn tin rằng nhất định Diệp Lăng mới ăn không lâu nên mới như vậy, nếu không cũng đi đời như những người khác rồi!

Nếu như vậy thì chờ a! Chờ độc tính của hắn phát tác thì mình đã đại công cáo thành rồi!

Có điều hắn chờ, chờ thời gian gấp đôi so với thời gian độc tính phát tác rồi, Diệp Lăng vẫn đang ăn uống, không có một chút dấu hiệu gì là trúng độc. Rốt cuộc chuyện này là sao? Hắn ăn thực vật có độc, đây là đích thân ta hạ, tuyệt đối không có sai lầm gì!

Cố chủ không rõ vì sao đến tận bây giờ Diệp Lăng vẫn chưa bị gì cả!

“Người... Người ăn từ lúc nào?” Cố chủ hỏi hỏi.

Diệp Lăng nhìn cố chủ, muốn trả lời, đột nhiên nhớ ra hình như mình không được nói chuyện, những người đó nói mình chết cũng không được nói.

Vì thế Diệp Lăng chỉ chỉ vào những người đó, sau đó lại chỉ chỉ vào mình, lắc lắc tay, ý là những người này không cho mình nói chuyện!

“Là một kẻ câm?” Cổ chủ tự cho là đúng, sau đó tiếp tục hỏi: “Có phải người ăn cùng lúc với bọn họ không?”

Diệp Lăng gật gật đầu, tiếp tục ăn!

“Sao lại như vậy được? Sao người không bị gì cả? Chẳng lẽ người có kháng tính với độc được này nên mãi cũng chưa có chuyện gì xảy ra?” Cổ chủ cau mày, tự hỏi.

Diệp Lăng nhìn cổ chủ, lắc đầu, sau đó tiếp tục ăn.

Hắn muốn nói rằng không phải mình có kháng tính với loại độc này mà là bách độc bất xâm, vô luận độc được gì cũng không có tác dụng với mình, nguyên nhân cụ thể hắn cũng không biết nữa.

Có lẽ là vì nội công, cũng có lẽ là vì từ nhỏ đến lớn hắn đều ăn được, uống thuốc, độc được cũng ném qua không ít cho nên mới bách độc bất xâm.

Xem ra tiểu tử này ngoài là một người câm ra, đầu óc cũng mù mịt, nếu không lúc này sao vẫn vui vẻ ăn uống như vậy được, bất quá thân thể hắn lại có điểm ý tứ, vậy thì tạm thời lưu hắn một mạng vậy.

Cổ chủ nhìn Diệp Lăng, trong lòng có một ý tưởng là muốn lấy Diệp Lăng làm vật thí nghiệm, muốn mình cũng bách độc bất xâm, ít nhất cũng phải trừ được trăm loại độc.

“Người gọi là Phát Lan Khắc phải không? Sau này cứ đi theo ta, đừng ăn nữa, đi, nơi này không nên ở lâu!” Cổ chủ nhìn thấy thể thành viên của Diệp Lăng nên nói vậy, tuy đám Dong Binh này không phải là lớn, nhưng vẫn có loại thể này.

Bất cứ Dong Binh Đoàn đều tự đặt ra một cái một thân phận chứng minh cho Dong Binh của mình, đại đa số chỉ dùng thẻ, ở trên viết tên mình, tên Dong Binh Đoàn, còn có kí hiệu của Dong Binh Đoàn nữa.

Diệp Lăng đến vừa lúc mới thành lập cho nên cũng được phân cho một cái bài tử không thuộc về mình, làm cổ chủ này cho rằng hắn tên là Phát Lan Khắc.

“??” Diệp Lăng nhìn cổ chủ, tựa hồ còn chưa nghĩ thông suốt tình huống hiện tại, hắn còn cho rằng đám Dong Binh giao mình cho người này.

Tùy tiện, đi theo ai cũng như nhau, vừa lúc đỡ phải đi tìm xe ngựa.

Diệp Lăng chưa từng nghĩ qua, vì sao người khác phải lo lắng cho hắn, giao hắn cho người khác, ở đây không ai biết hắn, chỉ xem hắn như một tiểu Dong Binh mà thôi.

Cứ như vậy, Diệp Lăng rời đi cùng cổ chủ kia, đương nhiên cũng không phải hắn chủ động mà là cổ chủ kia lôi hắn từ bàn cơm ra, trong sự lưu luyến không rời bị bắt đi.

Khi cổ chủ kia phát động một cái luyện kim trận thiêu hủy sơn trang kia, lúc đầu ánh mắt của Diệp Lăng sáng lên, sau đó lại do dự.

“Cháy rồi, người không gọi cứu hỏa à?” Diệp Lăng ngơ ngác nhìn ánh lửa, sau đó hỏi cổ chủ đứng bên cạnh.

“Cần sao? Cứ để nó đốt sạch đi, khoan khoan, người không phải người câm sao?” Cổ chủ đang trả lời, rất nhanh phát hiện ra người nói chuyện là Diệp Lăng, người mà hắn cho rằng là người câm.

“Ta nói ta là người câm sao?” Diệp Lăng kỳ quái hỏi.

“Không...” Cổ chủ có điểm xấu hổ, quả thật chưa nói, chỉ là...

“Vậy sao lúc nãy người chỉ trở thôi, không nói gì cả?”

“Bọn hắn không cho ta nói, nói ta nói lung tung, kỳ thật ta toàn nói thật mà thôi, chỉ là có những người không thích nghe sự thật mà thôi. Giống như người, thoát nhìn liền biết ngay không phải người tốt!” Diệp Lăng chỉ vào mũi cổ chủ mà nói.

“...” Mặt cổ chủ co rút lại, hắn cố gắng nhịn xúc động muốn động thủ giải quyết tiểu tử này.

Hừ, nếu không phải vì cái thể chất bách độc bất xâm của người thì lão tử liền phế người ngay tại đây!

Bất quá ngẫm lại thì tiểu tử này quả thật là ngốc, cũng khó trách người khác không cho hắn nói chuyện, là người câm hay không kỳ thật cũng chẳng sao, dù sao kết quả cũng như nhau.

“Thật sự là người không nên nói thì tốt hơn, về sau nên ít nói làm nhiều đi!” Cố chủ tiếp tục đi tới trước, cũng không quay đầu lại nói với Diệp Lăng.

“Lại là, ta là một thiếu gia, từ trước đến giờ chỉ cần nói không cần làm gì mà.” Diệp Lăng thành thật nói.

“Thiếu gia?! Người đang nằm mơ à, đừng nói nhiều như vậy, cẩn thận cầm thứ này giúp ta, đừng làm hỏng đây!” Cố chủ đưa thứ mình đang công trên lưng cho Diệp Lăng, thứ này thật sự là nặng làm hắn có điểm chịu không nổi.

Bây giờ hắn đã xem Diệp Lăng như một tôi tớ, với hắn mà nói, tôi tớ như Diệp Lăng thì không còn gì tốt hơn, không cần rất thông minh, chỉ cần nghe lời là được.

Dù sao hắn cũng không giao chuyện cần trí tuệ của mình cho người khác làm, tôi tớ của hắn chỉ cần có chút thể lực, tốt nhất là loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển ấy.

Thoạt nhìn Diệp Lăng có điểm yếu ớt, nhưng dù sao cũng là một Dong Binh, hắn là khí lực cũng không sai, ừ, đây là ý tưởng của hắn.

“Ừ!” Diệp Lăng tiếp nhận thứ kia, sau đó cũng trực tiếp mở ra nhìn, một khắc kia ánh mắt hắn sáng ngời lên, sau đó chợt lóe rồi biến mất.

“Đừng nhìn, cái này người không hiểu được đâu, cả đời này người cũng không có khả năng hiểu được.” Cố chủ nói.

Gồm, không phải chỉ là một cái luyện kim trang bị sao, có gì mà khó. Bất quá bây giờ quả thật nhìn không ra, cần chút thời gian nữa!

Diệp Lăng chỉ liếc mắt qua liền biết thứ này thuộc về phương diện luyện kim thuật, đồng thời hắn cũng biết cố chủ này là một luyện kim thuật sĩ, hơn nữa trình độ lại rất cao, mà luyện kim thuật của hắn Diệp Lăng chưa từng thấy qua nên rất ngạc nhiên, muốn tiếp tục khám phá xem như thế nào.

146. Chương 146: Bách Độc Bất Xâm (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 146: Bách độc bất xâm (2).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Mọi người nghĩ Diệp Lăng vẫn đang mơ hồ, bị người dắt mũi đi đâu thì đi?

Sai rồi, hắn đã tỉnh! Từ lúc luyện kim thuật sĩ này xuất ra luyện kim trận để đốt phòng hắn cũng nhận ra tình cảnh của mình rồi, tuy rằng có điểm muộn, bất quá cũng không muộn lắm.

Hoặc là, chỉ cần gặp chuyện không có nguy hiểm với hắn thì hắn rất khó phát hiện ra, tương tự, chuyện gì mà không làm hắn chú ý thì hắn cũng rất khó nhận ra chân tướng, mà một khi đã làm hắn chú ý thì sẽ có một tỷ lệ nhất định phát hiện.

... Đúng vậy, là một tỷ lệ nhất định!

Từ cái tác dụng của luyện kim trận kia, Diệp Lăng phát hiện ra cố chủ này muốn hủy thi diệt tích, do đó cũng phát hiện ra những thứ mình vừa ăn hình như có chút độc được ở trong.

Cái này không thể không làm cho người ta cảm thấy xấu hổ, quả nhiên là “siêu”!

Vì vậy hắn dần dần tỉnh minh lại, mà chỉ cần hắn tỉnh minh lại thì hắn sẽ lập tức nghĩ thông suốt về việc này ngay. Hắn có thể đoán ra rằng người này vận chuyển một thứ gì đó mà ở trong cất giấu một ít bí mật không muốn người biết, vì phòng ngừa bí mật có thể bị tiết lộ ra ngoài nên hắn giết đám Dong Binh này.

Mà may là mình đây bách độc bất xâm, nếu không cũng trúng độc rồi, không chết được...

Nói nhảm, thuốc giải độc trên người Diệp Lăng rất nhiều, hơn nữa hắn còn biết y thuật, lại có nội công cho nên dù không phải bách độc bất xâm cũng có thể tiếp tục ăn uống.

Lúc này Diệp Lăng cũng không có hành động gì khác lạ, hắn muốn biết rõ thứ này là gì nên hắn tiếp tục giả ngu, dù sao cái này là “nghề của chàng” rồi, không cần giả vờ cũng biết ta ngốc!

A, không không, sao lại tự rửa mình là ngốc, không phải, ta là thiên tài, không phải đờm ngốc!

Đương nhiên cũng có nguyên nhân khác, cũng không phải vì nhầm chán nhiều chuyện mà giả vờ ngốc mà vì hắn phát hiện ra thứ này là luyện kim vật phẩm, tuy hắn không thấy rõ được là thứ gì, nhưng là một cái luyện kim thuật sĩ hắn vẫn có thể cảm giác được.

Không chỉ như vậy, hắn còn nhận ra thứ luyện kim vật phẩm này là một thứ mà mình chưa bao giờ thấy qua, giống như thuộc một loại kỹ thuật thực đặc thù ấy. Điều này làm Diệp Lăng cảm thấy rất ngạc nhiên, hắn đang đoán thứ này có phải là mấy thứ trong truyền thuyết không...

Diệp Lăng nhìn thứ kia, sau đó dùng tay sờ sờ, mà cổ chủ kia cũng không quản Diệp Lăng, hắn biết thứ này không phải là người thường có thể mở ra được, không cần quá đa tâm.

“Ê, thứ này là chính người làm ra sao?” Diệp Lăng thực trực tiếp hỏi, mà lời hắn sẽ làm người ta có một loại ảo giác là lạ, rốt cuộc tiểu tử này là cái gì? Là tù binh, là tôi tớ hay là thiếu gia?

“Đừng ê ê, người phải gọi ta là chủ nhân, về sau có chuyện gì cứ gọi thẳng tên ta, ta gọi là Lãnh Huyết Thập Tam.” Cổ chủ kia, cũng chính là Lãnh Huyết Thập Tam sửa lời Diệp Lăng.

“Lãnh Huyết Thập Tam?” Diệp Lăng cảm thấy tên này có điểm quen quen, đúng rồi, mình không phải là Thập Tam sao, có điều là Diệp gia Thập Tam thiếu gia a.

Nhưng mà thêm hai chữ Lãnh Huyết vào liền trở nên xa lạ, hắn hoàn toàn không biết, cũng chưa từng nghe qua.

“Chưa từng nghe qua!” Diệp Lăng lắc đầu, tiếp tục nói.

“Chưa từng nghe qua mới bình thường, ta không có bao nhiêu danh khí trên đại lục.” Lãnh Huyết Thập Tam cười nói, nụ cười của hắn thực tự tin, cũng không vì mình không có danh tiếng mà cảm thấy tự ti, ngược lại rất tự hào.

“À, hóa ra là một tên vô danh tiểu tốt!” Diệp Lăng gật gật đầu, bộ dáng “ta hiểu mà”.

“...” Lãnh Huyết Thập Tam trầm mặc, tuy hắn không quan tâm đến danh tiếng, nhưng bị gọi là vô danh tiểu tốt thì khó có thể tiếp nhận rồi.

“Tiểu tử, người nghe rõ, cho dù lão tử vô danh đi nữa thì tương lai nhất định ta sẽ làm cho cả thế giới này khiếp sợ, cho nên là một thể ngoại cao nhân vô danh chứ không phải là vô danh tiểu tốt!”

“Cao nhân, cao bao nhiêu? Người còn không cao bằng ta mà?” Diệp Lăng nói, cũng so sánh chiều cao, quả thật hắn cao hơn Lãnh Huyết Thập Tam một chút.

“Người... Tiểu tử, nếu không phải lão tử nhìn trúng thân thể của người đã sớm giết người rồi, bất quá người cũng đừng chọc ta, chọc ta giận ta cũng giết người đấy!” Tựa hồ sự nhân nại của tên Lãnh Huyết Thập Tam kia đã đến điểm cực hạn, nếu Diệp Lăng tiếp tục nữa không chừng hắn chịu không nổi thật.

“Nhìn trúng cơ thể của ta?” Hai tay Diệp Lăng ôm ngực, sau đó một bộ “tiểu sinh hơi sợ” nói: “Người giết ta đi, ta không thích loại ánh mắt này, ta tình nguyện chết!”

Loại ánh mắt này, không phải ý nói ta là hạng người thích nam nhân à?

“Ta dựa vào, lão tử không phải người như thế, ghê tởm quá! Ta nói thân thể của ngươi là nói đến thể chất, cái loại thể chất bách độc bất xâm ấy!” Lãnh Huyết Thập Tam cả giận nói.

“Hóa ra là vậy, làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng gặp sắc lang nữa chứ.” Diệp Lăng thả lỏng người nói: “Nếu ngươi muốn có được thể chất như ta cũng không phải khó, ta ăn vài thứ mới được như vậy.”

“Thứ gì?” Lãnh Huyết Thập Tam lập tức hỏi.

“Con rết, bò cạp, nhện độc...” Diệp Lăng nói ra tất cả những độc vật mà hắn biết làm người ta nghe mà thấy sợ.

“Người nghĩ ta là người sao, ta cũng không ngốc, ăn những thứ này ta chết ngay mất! Có phải ngươi muốn hại chết ta, sau đó đào tẩu không?” Lãnh Huyết Thập Tam lạnh lùng nói.

Diệp Lăng lắc đầu nói: “Không phải, ta nói thật mà! Hơn nữa ta muốn chạy trốn thì không cần phải hại chết ngươi, ta muốn đi khi nào thì đi!”

Đối với những lời này rất nhiều người tin là thật, nhưng Lãnh Huyết Thập Tam lại không tin, một chút cũng không tin.

Lãnh Huyết Thập Tam cười lạnh nói: “Nếu như vậy sao ngươi không đi đi?”

“Vì ta muốn đi theo ngươi, muốn biết thứ này là thứ gì!” Diệp Lăng chỉ vào luyện kim vật phẩm, cái này hắn nói thật, không phải nói dối, đương nhiên Lãnh Huyết Thập Tam vẫn không tin lắm.

“Hóa ra là vậy, vậy ngươi theo ta trở về đi, ta còn rất nhiều vật như vậy!” Lãnh Huyết Thập Tam cười nói, cười thật âm hiểm, giống như đại hôi lang thấy dê béo vậy.

“Thật vậy à?” Diệp Lăng hưng phấn nói, tựa hồ cũng không phát giác ra “nụ cười đều” của đối phương. Dường như sau khi thoát khỏi nguy hiểm, hoặc là tạm thời không gặp nguy hiểm thì Diệp Lăng lại mơ mơ màng màng, cứ như vậy, tiểu bạch thỏ đi theo đại hôi lang...

Đúng vậy, hiểu hết đầu đuôi câu chuyện rồi nhưng hắn cũng không quan tâm lắm, hắn cũng không cho rằng mình đi với đối phương thì có vấn đề gì xảy ra, cho dù biết rõ đối phương từng giết người diệt khẩu, trong đó có cả hắn thì hắn cũng không quan tâm lắm.

Bây giờ, thứ mà hắn quan tâm nhất là cái kỹ thuật luyện kim này cơ!

“Đương nhiên là thật, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, không gây chuyện là được!” Lãnh Huyết Thập Tam nói, hắn cảm thấy mình đang lừa một đứa bé vậy, quên đi, không so đo với đứa ngốc làm gì.

Chờ đến lúc ngươi hết công dụng rồi ta sẽ cắt ngươi ra thành 8 khối!

Lãnh Huyết Thập Tam, nếu cái tên này bị một số người nghe thấy sẽ rất giật mình, không, phải nói là hoảng sợ!

147. Chương 147: Bách Độc Bất Xâm (3).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 147: Bách độc bất xâm (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lãnh Huyết Tổ là một tổ chức rất bí ẩn của Chu Tước Đế Quốc, giống như tên của chính bọn họ, lãnh huyết là tác phong làm việc của họ, bọn họ làm việc không giảng đạo lý, không nói chuyện đúng sai.

Nhưng mà trong Lãnh Huyết Tổ, con số đại biểu cho địa vị, số càng nhỏ địa vị càng cao, mà con số này cũng tùy thời biến hóa, chỉ cần ngươi có thực lực vượt hơn người phía trước ngươi, có thể thay đổi con số này.

Bất quá, muốn thay đổi con số này không phải nhìn ở vũ kỹ hay ma pháp mà nhìn ở năng lực làm việc, chỉ khi hoàn thành đại sự mới có cơ hội thăng cấp, mà nếu nhiệm vụ thất bại thì có khi bị giáng cấp nữa.

Nói cách khác, Lãnh Huyết Thập Tam chỉ là một danh hiệu chứ không phải tên thật của hắn, bất quá, đối với những người như hắn, tên cũng đã không còn là thứ trọng yếu nữa rồi!

Mà nếu tổ chức Lãnh Huyết Tổ là tổ chức bí ẩn thì người biết đến nó tự nhiên sẽ không nhiều lắm, chỉ có những ai thuộc loại cao tầng nhất tại Chu Tước Đế Quốc mới biết được, những người khác thì nhiều nhất chỉ là nghe thấy, những người này có thật sự tồn tại hay không cũng không chắc nữa là.

Nếu đã là một tổ chức như vậy thì chuyện họ làm tự nhiên cũng bí ẩn, cũng không muốn ai biết đến. Cho nên, lần này Diệp Lăng đi vào Lãnh Huyết Tổ, cho dù Lãnh Huyết Thập Tam không muốn hại hắn thì Lãnh Huyết Tổ cũng sẽ giết người diệt khẩu.

Cứ như vậy, Lãnh Huyết Thập Tam mang theo Diệp Lăng đi vào Chu Tước Đế Quốc, dẫn hắn đi vào một cái thành thị thực phồn hoa, tên thành thị là gì thì Diệp Lăng không biết, chỉ biết là thành phố này phòng thủ thực nghiêm ngặt, nơi nơi đều là Thành Vệ Quân.

Hơn nữa bố cục của thành phố này nhìn là biết quy hoạch rất tốt, phòng ốc đường xá có thứ tự cả, phương tiện cũng rất đầy đủ, thành thị nhất lưu cũng chưa chắc được như vậy.

Tuy không thể xác định tên của thành phố này nhưng có thể xác định tông bộ của Lãnh Huyết Tổ được kiến thiết ở đây, trên một đường phố thực phồn hoa, ở một cái viện tử thực hoa lệ.

Tổ chức bí ẩn không nhất định phải ở chỗ bí ẩn, đây gọi là “đại ẩn thì ẩn tại thị” (*) đó!

((*) những ẩn sĩ gọi là tiểu ẩn tức ẩn thân ở nơi hoang vắng, rừng rú, những ẩn sĩ gọi là đại ẩn thì ẩn thân ở thành phố phồn hoa, người người qua lại!)

Thử tưởng tượng một chút, một cái tổ chức như vậy đương nhiên sẽ phải đi lại rất nhiều, nếu ở nơi hẻo lánh, có lẽ trong một thời gian ngắn sẽ không ai phát hiện ra, nhưng về lâu về dài nhất định sẽ bị người ta phát hiện ra chỗ dị thường.

Nhưng mà, ở phố xá sầm uất thì khác, mỗi ngày đều có người đi qua đi lại, chỉ cần nguy trang tốt thì không ai để ý cả. Tất nhiên, cái đại viện xa hoa này cũng mang một cái danh nghĩa khác, một cái quý tộc gia truyền nào đó.

Tất nhiên đám quý tộc gia truyền này, mỗi đời gia chủ đều mang cái họ khác nhau, chỉ khi đối ngoại mới giống mà thôi. Dù sao quý tộc là một đám người thích giả vờ giả vịt, ai lại đi để ý một cái quý tộc trong đám đó có phải giả vờ hay không!

Mà ở trong phố xá sầm uất còn một cái ưu đãi khác là rất tiện lợi khi muốn mua thứ gì đó hay vận chuyển thứ gì đó, ít nhất trong việc vận chuyển sẽ rất tiện lợi, chỉ cần hơi che dấu một chút là được.

” Thập Tam gia, hắn là?”

Khi Diệp Lăng theo Lãnh Huyết Thập Tam vào liền gây sự chú ý cho người khác, mà đợi khi hắn vào rồi mới có người mở miệng hỏi, rất cẩn thận, cũng không để Diệp Lăng nghe được.

“Hắn là một cái thí nghiệm phẩm lần này của ta, các ngươi phải giúp ta trông coi hắn một chút, đầu óc tiểu tử này có chút không bình thường, thường xuyên gây chuyện. Một đường về đây ta cũng hoài nghi ta có phải là ta không nữa!” Lãnh Huyết Thập Tam cau mày, tựa hồ nhớ lại một đoạn “kỷ niệm” rất thống khổ vậy.

Từ đó có thể biết một đường về đây, hành vi cử chỉ của Diệp Lăng làm hắn chịu đủ loại dày vò, giống như hắn nói vậy, hắn hoài nghi mình còn là Lãnh Huyết Tổ Thập Tam gia không nữa, nếu đúng thì hắn là hắn đã sớm thịt tiểu tử này rồi.

Nhưng mà sự hấp dẫn từ tiểu tử này quá lớn, nếu có được một thân thể bách độc bất xâm với người như hắn quả thật không gì tốt hơn, bọn hắn tùy thời đều có thể bị ám toán, có đôi lúc rất khó phòng bị!

Muốn hại người luôn sợ mình cũng sẽ bị người hại, đó cũng là quy luật rồi!

Có lẽ nhện hoài thành quen, đến cuối cùng Lãnh Huyết Thập Tam lại phát hiện ra mình không còn phát cái nữa, cho dù tiểu tử này làm ra chuyện mà trước kia hắn không dễ gì tha thứ thì hắn cũng cười trừ bỏ qua.

Ừ, xem ra ta không còn nóng nảy nữa rồi!

Mà rất nhanh sau đó Lãnh Huyết Thập Tam liền phát hiện ra, mình không phải tốt như vậy, chỉ nhện Diệp Lãng mà thôi, nếu người khác mạo phạm hắn thì hắn vẫn là một kẻ lãnh huyết vô tình!

“Thí nghiệm phẩm? Ừ, hiểu rồi.” Người hỏi kia lập tức dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Diệp Lãng, tựa hồ có chút đồng tình, có thể khẳng định là, hắn nhìn Diệp Lãng như nhìn một kẻ sắp chết vậy.

Bởi vì toàn bộ Lãnh Huyết Tổ ai cũng biết, Lãnh Huyết Thập Tam giống những người khác, đều là lãnh huyết vô tình, mạng người chết trong tay hắn không biết bao nhiêu mà kể, mà ở trong đó có một tỉ lệ rất lớn là những người bị hắn dùng làm thí nghiệm.

Trong luyện kim thuật, lĩnh vực luyện được là nhằm vào thân thể, được là để người ta ăn mà, tương đương với sinh hóa khoa học kỹ thuật, loại kỹ thuật này tất nhiên phải cần nhiều người làm thí nghiệm phần, là người!

Loại chuyện này tin rằng không cần nói nhiều mọi người cũng có thể hiểu. Từ xưa đến nay, số người chết vì những thí nghiệm này không ít, chỉ là chưa bị công khai mà thôi, giống như Lãnh Huyết Thập Tam vậy, không ai biết số người chết trên tay hắn là bao nhiêu.

Nhưng mà loại tình huống này tựa hồ là một hy vọng, hy sinh một bộ phận nhỏ có thể giúp đại bộ phận những người còn lại được lợi ích, cái này không thể nói rõ là đúng hay sai được.

” Lãnh Huyết Thập Tam, đây chính là tổng bộ của các người sao?” Diệp Lãng không chú ý tới ánh mắt người khác, chỉ nhìn đồng kiến trúc trong đại viện, có điểm tò mò hỏi.

Lãnh Huyết Thập Tam? Sao hắn lại gọi thẳng ngoại danh của Thập Tam gia? Nhất định Thập Tam gia sẽ sinh khí!

Cơ hồ đây là ý tưởng của tất cả mọi người bởi ai cũng biết tính tình của Lãnh Huyết Thập Tam, những người ở trước hắn thì có thể gọi thẳng, nhưng ở phía sau, cho dù là Lãnh Huyết Thập Tam cũng không được, huống chi là một “thí nghiệm phẩm.”

Kết quả là thí nghiệm phẩm này sẽ tử vong nhanh hơn mà thôi, mà những người khác rất có thể sẽ trở thành thí nghiệm phẩm tiếp theo!

Nhưng mà ra ngoài dự liệu, tình huống cũng không giống như họ nghĩ, Thập Tam gia của bọn họ cũng không xuất hiện hiện tượng tức giận gì cả, bình thản đến khó tin!

“Đúng, đúng là ở đây, sau này người sẽ ở lại đây, đừng chạy loạn khắp nơi! Các người trông chừng tiểu tử này cho ta, đừng nhìn hắn ngây ngốc như thế mà thường xuyên làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn đây, cũng không biết có phải giả ngu không nữa.” Lãnh Huyết Thập Tam gật đầu trả lời, cũng phân phó những người bên cạnh trông chừng Diệp Lãng.

“Trước tiên người cứ dẫn ta đi xem luyện kim phòng thí nghiệm của người đi, nếu làm cho ta vừa lòng thì ta sẽ không chạy loạn.” Diệp Lãng hồi đáp.

Nếu lời của Lãnh Huyết Thập Tam làm mọi người cảm thấy sững sờ thì lời Diệp Lãng lại làm bọn họ khó hiểu, nghĩ không ra rốt cuộc là chuyện gì đây?

Không phải nói là thí nghiệm phẩm sao? Sao giống như một thiếu gia vậy, còn muốn tên lãnh huyết vô tình như Thập Tam gia hầu hạ nữa chứ, điều này làm mọi người hoàn toàn không hiểu nổi.

148. Chương 148: Phòng Thí Nghiệm (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 148: Phòng thí nghiệm (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Hay là Thập Tam gia nói chơi? Hình như không phải, Thập Tam gia chưa bao giờ nói giỡn, hần mà nói giỡn thì trên cơ bản là động sát tâm.

Không phải đâu, hần muốn giết chúng ta?

Trong nhất thời một ý niệm xuất hiện trong đầu những người này, theo bản năng đều giữ một khoảng cách với Diệp Lăng và Thập Tam, đương nhiên, chủ yếu vẫn là Lãnh Huyết Thập Tam!

Bất quá cũng vì vậy mà làm bọn họ có vài phần kính nể Diệp Lăng, không còn dùng ánh mắt nhìn thí nghiệm phẩm nữa mà còn có một ít thứ khác...

“Không hiểu sao người lại thích xem phòng thí nghiệm của ta nữa, người có hiểu gì ở trong đó không?” Lãnh Huyết Thập Tam có chút hoài nghi, bất quá rất nhanh liền nói tiếp: “Quên đi, người muốn xem thì cứ xem, ta còn có rất nhiều sách ở trong đó, người cũng có thể xem, nhưng không được phá hỏng đấy!”

“Còn có sách à, vậy thì tốt! Về phần ta hiểu hay không, ta nói cho người biết một bí mật, người bình thường ta không nói cho đâu, kỳ thật ta là một luyện kim thiên tài!” Diệp Lăng nhỏ giọng nói, một bộ thần bí không cho người biết, bất quá tất cả những người gần đó đều có thể nghe được, hơn nữa rất rõ ràng...

Có điều không ai đi tin lời của Diệp Lăng, cảm thấy hần đang thổi phồng mà thôi!

“Tốt lắm tốt lắm, luyện kim thiên tài à, người cứ thành thành thật thật đi nghiên cứu luyện kim thuật đi, ta còn việc khác! Người tới, dẫn hần vào phòng thí nghiệm của ta, trông hần cho ta, đừng để hần phá đồ của ta.” Lãnh Huyết Thập Tam phát phát tay, tựa hồ có điểm không kiên nhẫn bảo người dẫn Diệp Lăng đến phòng thí nghiệm của hần, còn chính bản thân hần thì phải gặp những người khác, nói chuyện về nhiệm vụ lần này đã.

Đương nhiên, hần có thể để Diệp Lăng, để hạ nhân đi vào phòng thí nghiệm thì rõ ràng đây không phải là phòng thí nghiệm quan trọng gì, là một cái phòng thí nghiệm thực thứ yếu.

Tất cả mọi người trong Lãnh Huyết Tổ đều biết, Lãnh Huyết Thập Tam có 3 phòng thí nghiệm, một là có thể cho phép những người tạp vụ vân vân vào, ở trong còn có một ít sách vở, tài liệu không quan trọng lắm, cũng là phòng Diệp Lăng đang đi vào.

Hai là của riêng hần và trợ thủ cùng một vài luyện kim cao thủ có thể đi vào, những thứ ở trong đó hiển nhiên thuộc loại trọng yếu rồi.

Phòng thứ 3 thuộc loại tuyệt mật, chỉ có một mình hần được phép đi vào, đương nhiên thứ ở trong đó cũng là tuyệt mật. Không ai biết ở trong đó có cái gì, cũng không ai biết hần ở trong đó làm gì.

Bây giờ Diệp Lăng chỉ có thể đi vào cái thứ nhất, ừ, ít ra dưới sự cho phép của Lãnh Huyết Thập Tam là như vậy, còn việc rốt cuộc Diệp Lăng có cần sự cho phép hay không thì phải xem hần có thích không đã.

Cứ như vậy, Diệp Lăng đi theo một thành viên của Lãnh Huyết Tổ, đi vào một viện tử bên ngoài thực bình thường, sau khi đi vào cũng thấy bài trí ở trong thực bình thường, tương đối mà nói, rất bình thường.

Người bình thường nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không cảm thấy có vấn đề gì, mà Diệp Lăng lại cảm thấy có vấn đề. Nói nhảm, không phải nói ở đây là phòng thí nghiệm sao, vậy tối thiểu cũng phải có bộ dáng của một cái phòng thí nghiệm chứ.

“Xin hỏi, có phải người đi nhầm đường rồi không?” Diệp Lăng rất có lễ phép hỏi.

“Không phải, chính là nơi này.” Tổ viên kia đáp, mà hần không nói tiếp, chỉ lộ ra một nụ cười thần bí, tựa hồ muốn xem trò hay của Diệp Lăng vậy.

Muốn xem trò gì? Đương nhiên là muốn nhìn vẻ mê hoặc, tìm không thấy phòng thí nghiệm ở đâu của Diệp Lăng chứ còn gì nữa.

Nhưng mà hắn lại thất vọng rồi!

“Nếu đúng vậy có nghĩa là còn che dấu? Kỳ quái, trong nhà các ngươi còn phải đi che dấu? Chẳng lẽ sợ người ta xông vào? Cho dù có người xông vào thì có che dấu lại cũng có ích lợi gì đâu?” Diệp Lăng có điểm khó hiểu hỏi, mà đồng thời cũng tìm ra được cửa vào phòng thí nghiệm. Hắn vuốt vách tường, nhắm mắt lại, tựa như cảm thụ cái gì đấy.

Điều này làm cho tổ viên kia có điểm giật mình, chẳng lẽ tiểu tử này thật sự là luyện kim thiên tài, nếu không sao có thể tìm được cánh cửa bí ẩn như vậy, thứ này là đích thân Thập Tam gia làm, nếu hắn không nói thì không ai có thể tìm ra.

“Không sai, trận pháp phòng ngự rất tốt, cách âm an toàn, là một phòng ngự trận pháp thích hợp cho phòng thí nghiệm nhất.” Diệp Lăng cảm giác được phòng thí nghiệm bí ẩn kia dùng trận pháp gì, lấy năng lực của hắn có thể cảm giác rất rõ ràng kết cấu của loại luyện kim trận này, cũng suy tính ra được hiệu quả của nó.

Chẳng qua, người khác lại cảm thấy điều này quả thật quá thần kỳ, cảm thấy Diệp Lăng đang thổi phồng mà thôi, ít nhất, tổ viên này cho là như vậy.

Hóa ra là mèo mù vớ cá rán, vận khí tốt mà thôi, nếu không sao lại đặt tay trên tường chứ không phải là trên cửa hay cơ quan?

Phòng ngự trận? Đương nhiên là phòng ngự trận, một cái phòng thí nghiệm không dùng phòng ngự trận pháp chẳng lẽ lại đi dùng công kích trận pháp sao?

Trong phòng ở của mình Diệp Lăng cũng làm ra một ít luyện kim trận, gia cố phòng ở chắc chắn như thành lũy vậy, có điều luyện kim trận của hắn lại rất bí ẩn, không ai có thể nhìn ra được, chỉ vờn vờn xem như một phòng ở thực bình thường mà thôi.

Mãi đến sau này có người dỡ phòng mới phát hiện ra căn phòng này dỡ kiểu gì cũng không được.

“Đi từ đây vào.” Tổ viên có chút cao ngạo, tựa hồ khinh thường Diệp Lăng, mở cửa khẩu ra, dẫn Diệp Lăng đi vào.

Diệp Lăng cũng không chú ý đến biểu tình của tổ viên, từ trước đến nay hắn vẫn không đi chú ý, cứ như vậy mà theo tổ viên kia vào trong, nhìn bố cục và bài trí ở trong. Diệp Lăng nhìn thấy cái phòng thí nghiệm cơ hồ là cần cái gì cũng có, có thể so với hoàng gia phòng thí nghiệm, đương nhiên, so với phòng thí nghiệm của riêng hắn thì kém hơn rất nhiều, phòng chừng khắp đại lục này cũng không thể tìm ra một cái phòng thí nghiệm tốt hơn của Diệp Lăng. Bởi ai mà có một nguồn tài chính khổng lồ duy trì như Diệp Lăng, hơn nữa hoàn toàn không sợ lãng phí, liều mạng quảng tiền.

Nói đến chuyện này, phòng thí nghiệm tất nhiên ở ngay chỗ ở của Diệp Lăng, cũng là nơi rất nhiều người muốn đoạt được, bức thiết nhất là Triệu Nhã Nhu và đám hoàng gia luyện kim thuật sĩ kia, bọn họ luôn luôn tìm cách tìm ra phòng thí nghiệm của Diệp Lăng.

Bọn họ tin rằng phòng thí nghiệm của Diệp Lăng nhất định có tồn tại, tuy chưa ai gặp qua nó. Nhưng từ lịch sử bại gia của Diệp Lăng có thể thấy nhất định hắn đã kiến tạo ra một cái phòng thí nghiệm.

Cho dù không có cái này mà Diệp Lăng lại chưa từng nghiên cứu trước mặt người khác lại có thể lấy ra rất nhiều thứ luyện kim vật phẩm cổ quái như vậy là có thể biết, nhất định hắn có một phòng thí nghiệm bí ẩn.

Bọn họ đang tìm, nhưng lại tìm không ra, tìm toàn bộ viện tử cũng không mò ra được dấu vết gì.

Lúc này, tại Hoàng Thành của Tường Không Đế Quốc, trong Diệp gia viện tử có một đám người đang tìm kiếm kiếm, đây là chuyện mà ngày nào bọn họ cũng tiến hành.

Trong đó có một cổ gái là đầu lĩnh của đám người này, chỉ thấy nàng cau mày: “Diệp Lăng, rốt cuộc người dấu phòng thí nghiệm ở đâu? Ở chỗ khác? Không có khả năng, tuy người thường xuyên ra ngoài nhưng thời gian ở nhà phải nhiều hơn thời gian ra ngoài rất nhiều, mà thời gian người ở ngoài đều có bản ghi chép cả, chỉ có ở nhà là không có thôi.

“Nhất định là ở trong này! Các người tìm nhanh lên!”

149. Chương 149: Phòng Thí Nghiệm (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 149: Phòng thí nghiệm (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Nhất định là ở trong đó! Các người tìm nhanh lên!” Cô gái khẽ cắn môi, thực buồn bực quát.

Nàng biết nhất định phòng thí nghiệm ở trong này, nhưng không thể tìm ra được, điều này làm nàng cảm thấy rất bực tức.

“Tiểu thư, vì sao không trực tiếp hủy phòng đi, như vậy chúng ta tìm dễ hơn một chút.” Lúc đó bọn họ tìm cũng không phá hư gì cả, chỉ cần thận chậm rãi tìm mà thôi.

“Hủy phòng? Nếu có thể hủy được thì ta nhường vị trí của mình cho người ngay!” Cô gái kia hừ lạnh nói, kỳ thật bọn họ đã sớm thử dỡ phòng đi được không, nhưng vì luyện kim trận của Diệp Lăng làm bọn họ không cách nào hủy phòng được.

Hơn nữa, đối với những luyện kim trận như vậy, bọn người như cô gái này phải nghiên cứu một phen, phải bảo lưu lại chứ!

Sau khi Diệp Lăng đi vào phòng thí nghiệm, nhìn một hồi liền trực tiếp đi đến phía trước giá sách, tìm thứ mà mình muốn, đối với những luyện kim thiết bị hay luyện kim tài liệu hắn không thèm nhìn qua.

Dù sao, với hắn mà nói, thiết bị và tài liệu ở đây đều là thứ hàng thực bình thường, tự nhiên không thèm nhìn đến rồi. Mà sách thì khác, dù sao đây cũng là địa bàn của Lãnh Huyết Tổ, lấy năng lực của Lãnh Huyết Tổ, sách ở đây nhất định có rất nhiều bí mật bất truyền, nhất định có rất nhiều sách gây hứng thú với Diệp Lăng, càng cos thể sẽ có loại luyện kim thuật bí truyền hấp dẫn hắn đến đây.

Nhưng mà, loại tình huống này lại làm cho tên tổ viên kia cảm thấy quả nhiên là vậy, Diệp Lăng chỉ là thứ mặt dày mà thôi, ngay cả luyện kim thuật là gì cũng không hiểu, nếu không sao lại không có hứng thú với những thứ mà luyện kim thuật sĩ tha thiết mơ ước, lại đi đến kia đọc sách, giả vờ, nhất định là giả vờ!

Bất quá như vậy cũng tốt, vốn Thập Tam gia bắt mình trông chừng tiểu tử này, không để hắn làm hỏng đồ vật này nó, nếu hắn cứ như vậy đọc sách thì không gì tốt hơn!

Thứ như sách này thì muốn không cẩn thận phá hư cũng khó nữa, ở đây vừa không có lửa, vừa không có nước, muốn đốt hay ngâm nước đều không thể.

Tốt lắm, cứ vậy đi, để hắn ở một bên đọc sách, ta cứ ở đây trông chừng, còn có thể “đào ngũ” nữa.

Người thích đào ngũ thì cứ đào ngũ đi, Diệp Lăng cũng không quan tâm đến tên tổ viên này, hắn đang kiểm tra những bộ sách trước mắt, loại bỏ những quyển hắn đã đọc qua.

Đương nhiên, nếu rảnh rồi thì hắn cũng sẽ đọc lại, dù sao có đôi khi cùng một quyển sách cũng không hấp thu cùng một nội dung, mà cái này thường thường sẽ mang lại ích lợi rất lớn với hắn.

Cho nên, thứ như sách không nên nói mình đã đọc qua hay chưa, cứ đọc thêm một lần thì sẽ có thu hoạch khác trước!

Bất quá lúc này hiển nhiên Diệp Lăng phải lọc ra những quyển sách mà mình chưa từng nhìn qua, không có xuất bản, ở bên ngoài không có vân vân...

Quả nhiên là giả vờ, những quyển sách kia thì cho dù là Thập Tam gia cũng còn đang nghiên cứu, tên mao đầu tiểu tử này cứ như hiểu hết rồi ấy, trừ phi trình độ của hắn đã vượt qua Thập Tam gia, điều này không có khả năng! Tổ viên kia lại càng không hiểu, tất nhiên xếp Diệp Lăng vào loại thối phồng “vô đối”!

Khi Diệp Lăng đọc những quyển sách này quả thật có không ít thu hoạch, một số chuyện trước kia nghe không thông, giờ đọc những quyển sách này đột nhiên hiểu ra ngay, quả nhiên kinh nghiệm của tiền nhân rất quan trọng.

Xem ra hôm nay không đi nhầm, có thu hoạch lớn!

Có điều trong đồng sách này lại không tìm thấy cái loại luyện kim thuật mà hần quan tâm, cho nên những thu hoạch này đều là ngoài ý muốn cả.

Kỳ thật chỉ riêng những thu hoạch này cũng đã làm Diệp Lăng thỏa mãn rồi, cho nên tạm thời buông ra cái loại luyện kim thuật kia mà tiếp tục đọc một ít bất truyền bí mật khác trong lĩnh vực luyện kim thuật.

Thời gian cứ từng chút trôi đi, mà tổ viên kia cũng cảm thấy buồn ngủ rồi, nhưng Diệp Lăng vẫn tốc độ đọc từng quyển từng quyển một, trước tiên cứ tạm ghi tạc trong đầu, xem hết rồi chậm rãi nghiên cứu sau.

Đó cũng không phải là hần ý thức được nguy cơ của mình, ý thức rất có thể mình không có cơ hội đọc được nữa, có thể sẽ bị Lãnh Huyết Tổ phát hiện mục đích của mình, bị đá ra khỏi đây, không, phải nói là sẽ bị giết chết! Cái này chỉ là một thói quen của hần mà thôi, trước tiên đọc qua một lần, nhớ kỹ rồi từ từ cẩn thận nghiên cứu, cái này tựa hồ cũng là thói quen của rất nhiều người, lần đầu là đọc lướt qua, sau đó mới cẩn thận đọc kỹ.

Chẳng qua có chút khác nhau là, Diệp Lăng chỉ cần đọc lướt qua một lần là có thể nhớ kỹ tất cả nội dung trong đó!

Mà tốc độ đọc sách này cũng làm cho tổ viên kia khinh thường, làm hần càng tin tưởng phán đoán của mình hơn!

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, Lãnh Huyết Thập Tam cũng làm xong công việc của mình, quay về phòng thí nghiệm, nhìn Diệp Lăng đang đọc sách, hần liền hỏi tên tổ viên đang buồn ngủ kia. Tổ viên rất nhanh nói qua nhất cử nhất động của Diệp Lăng, còn thêm vào một ít phán đoán của mình.

“Ừ, vậy là tốt nhất, dù sao hần chỉ cần bị ta nghiên cứu, không cần hần nghiên cứu thứ gì cả.” Tựa hồ Lãnh Huyết Thập Tam cũng không để ý mấy, có lẽ là hần vẫn nghĩ là Diệp Lăng thối phòng, căn bản không có gì đáng tin. Hoặc là, Diệp Lăng là hạng người gì cũng thể cả, có biết luyện kim thuật hay không cũng không sao cả, chỉ cần hần có một thân thể bách độc bất xâm là được, chỉ cần Lãnh Huyết Thập Tam có thể nghiên cứu ra thành quả là ok.

“Vâng, hiểu ạ!” Tổ viên kia nghĩ một hồi, đã hiểu được ý của Lãnh Huyết Thập Tam liền cáo lui rời khỏi.

“Phất Lan Khắc, ở đây cũng khá chứ hả?”

Lãnh Huyết Thập Tam sửa sang lại một vài bộ sách, sau đó cầm lấy một quyển sách, mà quyển này tựa hồ liên quan đến “Y học” trong luyện kim thuật.

“Cũng tạm, những quyển sách này người lấy ở đâu vậy, có thể bán cho ta không?” Diệp Lăng gật đầu, sau đó theo thói quen hỏi, đối với mấy thứ này hần luôn mua xuống hết. Về phần giá cả, hần chưa bao giờ quan tâm.

“Bán cho người? Người mua nổi sao?” Lãnh Huyết Thập Tam nhìn Diệp Lăng một hồi, sau đó lạnh lùng nói.

“Chỉ cần người bán, vốn không có thứ gì ta không mua nổi!” Diệp Lăng vô tình nói, trên cái thế giới này, chỉ cần có người dám bán thì hần sẽ dám mua, mặc kệ là giá cả như thế nào.

Cái này tin rằng không ai nghi ngờ, chỉ cần là người nhận thức Diệp Lăng sẽ hiểu, giá cả càng cao hần càng cao hứng, càng muốn mua. Ngược lại, nếu giá thấp thì hần lại mất hứng.

Chẳng qua, Lãnh Huyết Thập Tam cũng không biết Diệp Lăng là tên bại gia tử Thập Tam thiếu gia của Diệp gia kia, hần cho rằng Diệp Lăng vốn vẹn là một tiểu Dong Bình không đáng giá nhắc đến mà thôi, tiểu Dong Bình Phất Lan Khắc!

“Tốt lắm, ta đã biết, đã biết ngươi có tiền rồi, bắt quá những thứ này không bán, nếu ngươi muốn thì sách ở đây ngươi có thể tùy tiện đọc! Còn có, nếu hôm nay ngươi muốn ngủ thì ra ngoài ngủ, phòng tự mình tìm lấy.” Lãnh Huyết Thập Tam có chút bất đắc dĩ nói, về mặt “ta không tin ngươi”.

“Ừ, đã biết!” Diệp Lăng tiếp tục đọc sách, hẳn chưa đọc xong sách nơi này, cho dù là máy quét cũng mất thời gian chứ đừng nói là hẳn đọc từng quyển một.

150. Chương 150: Phòng Thí Nghiệm (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 150: Phòng thí nghiệm (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ta đi vào trước, ngươi không được phép vào trong đó đâu đấy, vài ngày tới chắc vẫn chưa ra được, ngươi muốn cái gì thì trực tiếp gọi người nhé.” Lãnh Huyết Thập Tam nói, cuối cùng hẳn vẫn lựa chọn hoàn thành nhiệm vụ trước, ném chuyện của Diệp Lăng sang một bên, để Diệp Lăng có thể khoải hoạt thêm một thời gian đi.

Đương nhiên cái này cũng không phải hẳn tốt bụng, không đành lòng xuống tay với Diệp Lăng mà là chuyện của Diệp Lăng thì có thể từ từ xử lý, mà nhiệm vụ thì khác, không thể trễ nải được nữa, đã có người thúc giục hẳn rồi.

Mà chỉ cần hẳn đi vào thì không biết chính xác phải bắt bao lâu, vài ngày theo lời hẳn cũng không phải là dưới mười ngày, cái vài ngày này có thể lớn đến vô hạn... Căn cứ vào lịch sử của hẳn, thành tích cao nhất là ở trong đó đến... nửa năm. Điều này làm cả Lãnh Huyết Tổ đều tò mò, bắt quá thành tích của hẳn cũng làm bọn hẳn cảm thấy ngoài ý muốn, vì vậy từ đó cũng không ai quản hẳn vào trong bao lâu nữa.

“Hiểu rồi, ngươi yên tâm đi đi!” Diệp Lăng có chút vô tình nói, hẳn căn bản không đặt tâm tư lên người của Lãnh Huyết Thập Tam, hẳn mới mặc kệ sự sống chết của Lãnh Huyết Thập Tam ấy, thích đi vào thì cứ đi đi.

Trên trán Lãnh Huyết Thập Tam toát ra một tia hắc tuyến, sau đó chậm rãi biến mất: “Ngươi thành thật một chút cho ta, đây là Lãnh Huyết Tổ, ngươi tùy thời đều có thể toi mạng, gặp được hung nhân thì đến ta cũng không thể nào cứu ngươi được! Nhất là khi nhìn thấy Lãnh Huyết Ngũ thì lo chạy thật xa đi, biết không!”

“Ừ, đã biết!” Diệp Lăng vô tình trả lời, bất cứ ai cũng hiểu hẳn không để lời của Lãnh Huyết Thập Tam trong lòng.

“Quên đi, dù sao ngươi chết cũng vẫn thí nghiệm được, chỉ là khó khăn hơn một chút mà thôi, nhưng với ta mà nói cũng không phải khó khăn lắm!” Lãnh Huyết Thập Tam cũng vô tình nói, Diệp Lăng còn sống thì tốt, nhưng chết rồi thì cũng thế, cũng có thể nghiên cứu thể chất của hẳn mà. Lãnh Huyết Thập Tam có biện pháp có thể bảo trì thì thể thật lâu, thậm chí có thể làm cho thi thể hành động tự nhiên, chỉ không có tư tưởng mà thôi, trở thành một hoạt tử nhân!

“Ừ!” Diệp Lăng cũng không quan tâm, vền vền chỉ ừ một tiếng.

Lãnh Huyết Thập Tam cũng vậy, hẳn mở ra cánh cửa thứ hai trong luyện kim phòng thí nghiệm, chuẩn bị đi vào. Hẳn không cố ý giấu Diệp Lăng, trực tiếp mở ra trước mặt Diệp Lăng, bởi hẳn cảm thấy không cần phải làm như vậy, hẳn cảm thấy nhất định Diệp Lăng nhìn cũng không hiểu.

Nhưng hẳn không biết Diệp Lăng sẽ hiểu, thậm chí không cần xem cũng có thể mở cửa ra được, chỉ mất thêm một ít thời gian mà thôi.

Điểm này Diệp Lăng rất nhanh dùng hành động thực tế để chứng minh!

Cũng vì vậy Diệp Lăng cũng không thèm nhìn, bây giờ hắn không rảnh đi vào trong đó, đang phải tiêu hóa mấy quyển sách trong này.

Mà ngay khi Lãnh Huyết Thập Tam bước một chân vào đệ nhị phòng thí nghiệm, Diệp Lăng thỉnh linh hỏi một câu: “Lãnh Huyết Ngũ có bộ dạng ra sao?”

“?” Lãnh Huyết Thập Tam có chút khó hiểu đứng tại chỗ nhìn Diệp Lăng.

“Không phải ngươi muốn ta chú ý đến hắn sao? Ngươi không nói cho ta biết bộ dạng của hắn thì sao ta chú ý được?” Diệp Lăng thuận miệng hỏi, tựa hồ vấn đề này rất không trọng yếu, chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.

“Giống như ta thôi, quần áo đánh số 5, hắn chính là Lãnh Huyết Ngũ, hắn là một lãnh huyết sát thủ giết người không chớp mắt, cho dù ta mạo phạm hắn thì hắn cũng sẽ giết ta.” Lãnh Huyết Thập Tam, cũng nhắc nhở một chút.

“Ừ, đã biết, là đội mặt nạ như ngươi, mặc áo choàng, ở trên có đánh số giống như ngươi chứ gì. Nhưng mà hình như y phục của ngươi có chút khác với bọn họ.” Diệp Lăng nhìn Lãnh Huyết Thập Tam, bây giờ Lãnh Huyết Thập Tam vẫn đeo mặt nạ.

Trong Lãnh Huyết Tổ, vô luận là ở đâu, trường hợp nào, cho dù ở tổng bộ thì bọn họ cũng đeo mặt nạ mặc áo choàng. Nói cách khác, cho dù là người cùng một nhà thì cũng không biết bộ dáng của đối phương như thế nào.

Chỉ khi bọn họ chấp hành nhiệm vụ một mình, dưới tình huống cần thiết mới lộ mặt, bất quá khuôn mặt này cũng chưa chắc là thật, có lẽ là hóa trang.

Có lẽ có người sẽ hoài nghi, lấy tình huống của bọn họ, trong cái phố xá sầm uất này sẽ khiến cho người khác chú ý chứ? Sẽ hoài nghi những người này làm cái gì, vì sao đeo mặt nạ, mặc áo choàng?

Kỳ thật không phải, nơi này không ai sẽ hoài nghi vì số người ăn mặc như vậy không ít, hơn nữa còn là rất nhiều!

Ở Chu Tước Đế Quốc, không, phải nói là toàn bộ đại lục, rất nhiều Ma Pháp Sư đều thích mặc áo choàng đen, hơn nữa che mặt lại, tuy bọn họ không mang mặt nạ nhưng cũng sẽ che khuất nửa trên khuôn mặt.

Cái này là vì bảo trì một loại thần bí cảm, đồng thời cũng là một loại ma pháp bảo tượng trưng, đây chính là một loại thân phận tượng trưng!

Mà rất nhiều lũ nhân cũng thích mặc như vậy, còn có một ít luyện kim thuật sĩ, Dong Binh vân vân, đôi khi vì tiện lợi cũng thích ăn mặc như thế.

“Ta còn tưởng rằng các ngươi chỉ đeo mặt nạ ở bên ngoài thôi, không nghĩ tới các ngươi lại có sở thích đặc biệt hư vậy, ngay khi ở trong nhà cũng đeo.” Diệp Lăng nhẹ giọng nói, sau đó cũng không để ý tới Lãnh Huyết Thập Tam nữa, tiếp tục đọc sách.

Tự nhiên Lãnh Huyết Thập Tam cũng sẽ không quản Diệp Lăng, cứ thế mà đi vào căn phòng thứ hai, sau đó lại đi vào phòng thứ ba, trốn ở trong đó, lấy ra thứ đồ vật mà hắn nhờ đám tiểu Dong Binh kia mang đến...

Qua thật lâu sau, rốt cục Diệp Lăng cũng lật xem tất cả sách ở đây, cầm lấy một quyển trong đó, đứng ở trong phòng suy nghĩ một hồi lâu, sau đó đi về phía một cách cửa.

“Làm trò quý gì thế, cũng không nói cách mở ra cho ta, may mà ta xem như có chút tài năng, không nói ta cũng mở được vậy!”

Diệp Lăng quỳ một hồi trên cánh cửa kia, nếu có người ở gần đó nhất định sẽ nhìn thấy tay hắn phát ra từng đạo ánh sáng, ma pháp nguyên tố trên tay hắn tản ra sắc thái thần bí...

“Lách cách”

Sau một hồi cố gắng, cánh cửa được mở ra, tuy rằng mất không ít thời gian, nhưng cuối cùng có thể mở ra như bình thường, không phá hư hồng gì cả.

Mà khi Diệp Lăng vừa đi vào liền ngăn người ra.

“Ách, chẳng lẽ ta lại đi nhầm cửa?” Diệp Lăng phát hiện tình huống bên trong tựa hồ cũng không phải một căn phòng bình thường như mình tưởng mà là một cái phòng thí nghiệm càng thêm phức tạp.

Nhìn thấy tình huống này Diệp Lăng muốn lui về, hắn vốn không thêm để ý phòng thí nghiệm như thế, bất quá rất nhanh sau đó hắn liền phát hiện ra một ít thứ là lạ.

Hắn nhìn thấy một ít luyện kim trang bị rất kỳ quái, ở trên có khắc một vài luyện kim trận mà hắn chưa từng gặp qua, mà những thứ này tựa hồ là thứ luyện kim thuật hắn đang tìm kiếm.

Những luyện kim trang bị cũng không phải đầy đủ, chỉ là một ít linh kiện vân vân, hơn nữa là đồ bỏ đi, không dùng được. Nói vậy có lẽ những thứ này là do Lãnh Huyết Thập Tam chế tác, mà những vật phẩm thành công được lấy đi rồi, còn ở đây thì tạm thời chưa thu thập.

151. Chương 151: Lãnh Huyết Ngũ (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 151: Lãnh Huyết Ngũ (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lãnh Huyết Thập Tam cho rằng nơi này quả thực yên tĩnh, bí mật, không ai chưa được hắn cho phép mà có thể vào được nên hắn cũng bữa bãi quảng mấy thứ này.

Diệp Lăng cũng hoàn toàn không có giác ngộ mình là kẻ xâm nhập, cũng không sợ bị Lãnh Huyết Thập Tam phát hiện, trực tiếp bước đến cầm mấy thứ này lên nghiên cứu, thậm chí còn trực tiếp phân giải những trang bị này nữa. Dưới tình hình chung thì người ta sẽ cảm thấy sự khác thường, nhưng mà Lãnh Huyết Thập Tam lại không biết có người vào được đây nên cũng chỉ hoài nghi mình nhớ lầm mà thôi.

Cũng khó trách hắn, dù sao cánh cửa kia của hắn đã trải qua thiết kế tỉ mỉ, hắn cho rằng, cho dù là luyện kim cao thủ cũng bó tay chịu trói, huống chi là những người như Diệp Lăng.

Cũng vì vậy hắn cũng không hoài nghi, để Diệp Lăng tiếp tục ở lại đây!

Sau nửa ngày nghiên cứu, tựa hồ có chút thu hoạch, tuy rằng loại luyện kim thuật này rất thần kỳ, bất quá vẫn có thể sử dụng những tri thức hắn nắm giữ mà phỏng đoán.

Tin rằng trên cái thế này không ai có thể dựa vào một ít phế liệu đoán ra, cũng chỉ có mình hắn mà thôi.

Chẳng qua, chỉ như vậy thôi thì chưa đủ, Diệp Lăng cần biết nhiều hơn, tốt nhất có cái hệ thống tri thức căn bản, nếu không thì có một bộ sách viết về nó, tối thiểu cũng phải có một cái thành phẩm chứ.

Cho nên bây giờ Diệp Lăng rất muốn đi vào phòng thí nghiệm thứ ba, hắn biết ở trong đó nhất định có thứ mà hắn muốn, nhưng hắn cũng biết, nếu đi vào nữa thì nhất định Lãnh Huyết Thập Tam, như vậy hắn không thể tiếp tục ở trong này nữa.

Làm sao bây giờ?

Trải qua suy nghĩ kỹ càng, Diệp Lăng quyết định tạm thời buông tha cho thứ luyện kim thuật này, dù sao bây giờ còn có rất nhiều luyện kim thuật khác gây hứng thú với hắn, cho nên cũng không nóng nảy làm gì.

Về phần hắn suy nghĩ mất bao lâu, đại khái tầm 10 giây a!

Cứ như vậy Diệp Lăng rời khỏi phòng thí nghiệm thứ hai, đóng cửa lại, sau đó đi ra khỏi phòng thí nghiệm đầu tiên, tùy tiện chọn một cái phòng liền nằm xuống ngủ say.

Lúc này đã là nửa đêm, đương nhiên buồn ngủ rồi.

Chẳng qua dưới tình huống như thế, người khác chắc là không giống như Diệp Lăng, nằm xuống liền ngủ say ngay, ít nhiều cũng có một ít thi thố phòng ngự, đề phòng có người thương tổn đến mình.

Kể cả tổng bộ Lãnh Huyết Tổ, cơ hồ tất cả mọi người đều như thế, không ai có thể ngủ say như Diệp Lăng được, họ đều có ý thức phòng bị, cho dù là người một nhà cũng không thể tin tưởng hết được, dù sao bọn họ là Lãnh Huyết Tổ, một cái tổ chức bí ẩn luôn ngấp nghé bên cạnh sinh tử.

Đối với cái này, cho dù thật sự có người nhắc thì Diệp Lăng cũng mặc kệ ý tưởng của họ, huống chi không có, tự nhiên Diệp Lăng ngủ thẳng đến sáng, khi mặt trời đã lên cao mới tỉnh dậy.

“A” Buổi sáng rời giường, Diệp Lăng thực thoải mái duỗi thân thể một cái, phát ra âm thanh rắc rắc. Sau khi mặc vào quần áo, cũng quen thói vào phòng tắm rửa một cái, thay một thân quần áo mới, sau đó đi ăn điểm tâm, hết thấy tựa hồ thực bình thường.

Đợi đã, đây cũng không phải nhà hắn, hắn cũng không chuẩn bị mấy thứ này, sao hết thấy đều chuẩn bị tốt vậy? Cái này tựa hồ không bình thường...

Diệp Lăng còn trì độn không phát giác, hắn chỉ cảm thấy những thứ này được chuẩn bị rất tốt, tuy không có ai hầu hạ. Bất quá từ khi Hồ Nữ rời đi hắn cũng không để người khác hầu hạ nữa.

Tình huống này kỳ thật cũng rất bình thường, nơi này chỉ cần có người vào ở sẽ có người tiếp đãi, đây là việc mà những thành viên bên ngoài của Lãnh Huyết Tổ, cũng chính là chủ nhân ngoài mặt của đại viện này phải làm.

Bọn họ sẽ không hỏi đến thân phận của Diệp Lăng, nhưng nếu có thể đến được đây thì không bị hạn chế hoạt động, hơn nữa còn có thể ở lại thì nhất định phải chiêu đãi.

Trên thực tế, ngoài Diệp Lăng ra họ còn phải chuẩn bị cho Lãnh Huyết Thập Tam nữa, tuy chưa chắc Lãnh Huyết Thập Tam dùng đến, nhưng vẫn phải chuẩn bị, đây là nguyên tắc.

Cũng vì vậy nên Diệp Lăng mới thoải mái như vậy.

“Ăn no quá! Bữa sáng thực phong phú!” Diệp Lăng ôm bụng, hình như ăn rất nhiều thì phải.

“Đi tản bộ một chút, tốt cho tiêu hóa!” Nguyên bản Diệp Lăng muốn đọc sách tiếp, bất quá vì rất no nên hắn quyết định hay là tản bộ trước đã.

Cứ như vậy, hắn muốn rời chỗ này, chuẩn bị đi dạo trong đại viện, chẳng qua đại viện này cũng không phải nơi hắn có thể đi loạn.

Sau khi Diệp Lăng vừa ra khỏi tiểu viện liền có người ngăn lại, hỏi hắn muốn đi đâu.

Diệp Lăng nhìn đối phương, cũng không trả lời mà hỏi ngược lại: “Ý, quái, sao ngươi ăn mặc bình thường như vậy?”

Hóa ra đối phương ăn mặc rất bình thường, không có áo choàng, cũng không có mặt nạ, điều này làm Diệp Lăng cảm thấy có chút không bình thường.

Bởi vì hôm qua, khi hắn đến đây thì tất cả mọi người đều mặc áo choàng đeo mặt nạ, hắn chưa nhìn thấy bất cứ ai ăn mặc bình thường cả.

“Ta là gia đình ở đây, vốn phải ăn mặc như vậy, chúng ta cũng không phải thành viên của tổ nên không cần, cũng không có tư cách ăn mặc hành trang như vậy!” Đối phương cung kính nói.

“Ừ, hóa ra là vậy.” Diệp Lăng gật gật đầu: “Vậy phiền ngươi tránh cho ta qua một chút.”

“Không thể, ngươi không thể ra ngoài!” Gia đình kia lắc đầu cự tuyệt.

“Vì sao?” Diệp Lăng kỳ quái hỏi, hắn không rõ vì sao mình không được đi.

“Ở trên đã phân phó qua, muốn trông coi ngươi, nếu không có sự đồng ý của Thập Tam gia thì không thể để ngươi đi loạn được.” Gia đình kia hồi đáp.

Thực rõ ràng, về chuyện của Diệp Lăng, Lãnh Huyết Thập Tam đã phân phó hạ nhân cho người trông chừng hắn, đương nhiên không muốn để hắn rời khỏi, cũng hạn chế tự do của hắn.

Bất quá, Lãnh Huyết Thập Tam cũng phân phó thuộc hạ không được thương tổn Diệp Lăng, tiếp đãi cho tốt vào, vì thế Diệp Lăng trở thành một khách quý bị giam lỏng.

Không có tự do, nhưng nhận được chiêu đãi như khách quý!

“Ừ, ra vậy, vậy người trông chừng ta, ta đi dạo trong này một chút, cái này không tính là đi loạn chứ?” Diệp Lăng vô tình nói.

“Cái này...” Gia đình sửng sốt, quả thật hẳn chưa nghĩ đến điểm này, suy nghĩ xem có phù hợp cách nói của cấp trên không.

“Cái gì mà này với kia, đi thôi, đừng để mất dấu lại bảo ta đi loạn.” Diệp Lăng thực trực tiếp đi xuyên qua tên gia đình kia, đi về phía bên ngoài.

“Ê ê” Gia đình kia lập tức đuổi theo, nghĩ muốn ngăn lại, nhưng tựa hồ cảm thấy cũng không có lý do gì để ngăn cản nên cũng chỉ có thể mặc kệ, đi theo Diệp Lăng dạo dạo trong đại viện.

Chỉ cần Diệp Lăng không đi ra khỏi đại viện này thì thật ra cũng không có bao nhiêu vấn đề, hơn nữa dù sao đây cũng là tổng bộ của Lãnh Huyết Tổ, phát sinh bất cứ biến hóa gì cũng chỉ cần gọi một tiếng là có người đến hỗ trợ ngay.

152. Chương 152: Lãnh Huyết Ngũ (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 152: Lãnh Huyết Ngũ (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Cũng vì đây là Lãnh Huyết Tổ tổng bộ nên người của Lãnh Huyết Tổ không muốn Diệp Lăng chạy loạn, sẽ hạn chế phạm vi hoạt động của hắn, có một vài chỗ không thể đi vào, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu phải trông chừng hắn.

Trên thực tế, cho dù không ai trông chừng Diệp Lăng mà chỉ cần hắn đến gần nơi không nên đến sẽ có người ra ngăn cản.

May mà bây giờ Diệp Lăng chỉ muốn tản bộ, đi đâu cũng không sao cả, nơi nào không được vào thì hắn cũng không thèm vào, phiền phức.

Dọc theo đường đi Diệp Lăng đều nhìn thấy những người thực bình thường, nói cách khác cũng không phải phong cách của những người thuộc Lãnh Huyết Tổ nên không khỏi có chút kỳ quái.

“Xin hỏi một chút, những người thuộc Lãnh Huyết Tổ không phải là buổi tối thì đi ra hoạt động, ban ngày co đầu rút cổ trong nhà chứ?” Diệp Lăng hỏi.

“Cái này... đương nhiên không phải! Bây giờ người không nhìn thấy những người trong tổ là vì họ đều có chuyện cần làm của chính họ, người nên ra ngoài cũng đã sớm ra, người ở lại trên cơ bản đều đang nghỉ ngơi, chờ đợi nhiệm vụ tiếp theo.” Gia đình hồi đáp, đây là chuyện ai cũng biết, cũng không cần phải giấu diếm.

Hơn nữa bây giờ trong mắt mọi người, Diệp Lăng là một người chết chắc rồi, nói cho hắn biết một ít bí mật cũng không sao cả. Cũng vì thế mà bọn họ cũng không phòng bị mạnh với Diệp Lăng như những người khác.

Đương nhiên, những chuyện thuộc diện bí mật thì bọn họ sẽ không nói bởi vì những chuyện đó ngay cả người trong này cũng chưa chắc biết, chưa chắc có quyền lợi biết.

“Hóa ra là vậy, thế sao hôm qua ta không nhìn thấy các người?” Đột nhiên Diệp Lăng nhớ tới chuyện này, ngày hôm qua hắn cũng không nhìn thấy một người bình thường nào cả.

“Buổi tối đại bộ phận chúng ta đều đi nghỉ ngơi, có một số việc chúng ta không thể biết nên sẽ tận lực tránh loại việc này phát sinh.” Gia đình hồi đáp, tựa hồ có điểm chờ đợi, chờ đợi một ngày mình cũng được quyền biết những việc này, cũng có nghĩa là được tiến vào Lãnh Huyết Tổ.

“Khó trách!” Diệp Lăng nói một câu xong tiếp tục tản bộ, ven đường đưa tới không ít ánh mắt nhìn hần, tuy bọn họ làm bộ như không thấy gì cả nhưng theo ánh mắt lơ đãng nhìn qua phía Diệp Lăng của họ có thể hiểu được bọn họ rất ngạc nhiên với sự xuất hiện của Diệp Lăng.

Diệp Lăng xuất hiện ở đây quả thật là một tình huống rất kỳ quái! Về phần vì sao Diệp Lăng không cảm thấy tình huống nơi này kỳ quái, tình huống này đáng ra phải làm người ta cảm thấy hoài nghi mới đúng chứ? Nguyên nhân rất đơn giản, hần căn bản không nghĩ tới, hần mặc kệ người khác có phát hiện, có hoài nghi hay không!

Đương nhiên, nếu hần muốn biết rõ ràng thì cũng sẽ rất nhanh phát hiện ra, khi hần bước vào đại viện cũng đã phát hiện trong này có không ít luyện kim trận bí ẩn, công dụng chính của nó là mê hoặc tầm mắt của mọi người ở ngoài, khiến họ không thấy rõ tình huống ở trong nhưng cũng không cảm thấy khác lạ.

Tản bộ xong cũng không có chuyện gì đặc biệt phát sinh, mà Diệp Lăng cũng trở về đọc sách, khi hần nghiên cứu những luyện kim thuật bất truyền này cũng làm hần tạm thời quên những chuyện khác đi.

Vài ngày tiếp theo, cuộc sống cơ bản của Diệp Lăng vẫn như vậy, mỗi ngày đều là đọc sách, ăn xong đi tản bộ, ngủ nghỉ vân vân.

Dần dà mọi người cũng quen với sự tồn tại của Diệp Lăng, quen hần đi lại tản bộ trong đại viện, thậm chí có đôi khi cho hần đi một mình một người nữa, tuy chỉ là mặt ngoài mà thôi, chỉ cần hần có dị động gì sẽ lập tức có người ngăn cản.

Mà trong khoảng thời gian này, Lãnh Huyết Thập Tam vẫn ở trong phòng thí nghiệm không bước ra một bước nào, hần là cố gắng hoàn thành thực nghiệm của hần, nếu như không có điều gì ngoài ý muốn phát sinh thì hần là còn sống.

Đây là cách nói của Diệp Lăng, hần nói những thí nghiệm luyện kim đều có tính nguy hiểm, nếu xảy ra sai lầm gì, nhẹ thì thương tổn một ít da lông, nặng thì tất nhiên là thi cốt vô tồn.

Bất quá, lấy năng lực của Lãnh Huyết Thập Tam thì hần là không có điều gì phát sinh ngoài ý muốn, ừ, hần là không...

Hôm nay...

“A” Sau khi Diệp Lăng đọc xong một quyển sách, vận mình đứng dậy, đóng sách lại: “Tốt lắm, bây giờ đã đọc xong sách rồi, hần nên đi làm một chút thí nghiệm thực tiễn, vừa hay ở trong có tài liệu!”

Ở trong theo lời Diệp Lăng chính là phòng thí nghiệm thứ hai, luyện kim tài liệu trong tay hần rất nhiều nhưng những luyện kim thuật này đều là bí mật bất truyền, tài liệu sử dụng cũng thực độc đáo, có vài thứ hần không có.

Đương nhiên nếu Diệp Lăng muốn dùng những thứ khác thay thế cũng được, hần chỉ cần hiểu kỹ thuật, nguyên lý rồi dung hợp trong luyện kim thuật của mình là được.

Có điều những kỹ thuật này dù sao cũng phải thử nghiệm một chút, phải thử nghiệm qua mới có thể hoàn toàn hiểu biết, nếu không chỉ bằng tri thức sách vở, vên vên cũng chỉ là “đã đọc” thôi chứ nó chưa trở thành tri thức của chính mình.

Mà Diệp Lăng cũng không có giác ngộ mình làm như vậy sẽ bị Lãnh Huyết Thập Tam phát hiện, mình sẽ không như bây giờ có thể tùy ý đọc sách mình thích, có thể tự do hoạt động nữa, ừ, coi như là tự do đi. Diệp Lăng cứ thế mà ở trong phòng thí nghiệm lần lượt làm thí nghiệm để nghiệm chứng ý nghĩ của mình, cứ như vậy lại trôi qua một thời gian ngắn nữa, Lãnh Huyết Thập Tam vẫn chưa đi ra.

Nếu Lãnh Huyết Thập Tam biết Diệp Lăng đang làm gì ở trong này thì lập tức sẽ đi ra, nói nhảm, nếu không phòng thí nghiệm của ta phải đi tong rồi.

Người nói, tiểu tử ngươi chơi luyện kim thực nghiệm thì cứ chơi, nhưng ngươi lại thường xuyên làm ra một ít thí nghiệm kỳ quái, thanh lý sạch tài liệu của ta, còn hại người vô tội như ta gặp tai họa nữa!

Còn có, ngươi dùng bao nhiêu tài liệu thì dùng, sao còn vụng trộm cất làm của riêng, bỏ hết những tài liệu hi hữu này vào túi mình chứ? Tuy nơi này cũng không phải là phòng thí nghiệm thứ 3, tài liệu cũng không

phải quan trọng nhất, nhưng vẫn là quý vô cùng a.

Hắn không biết rằng Diệp Lăng làm như vậy cũng là thói quen rồi, luôn thí nghiệm những ý tưởng vô cùng kỳ quái, thường xuyên làm ra một ít chuyện tình nguy hiểm vô cùng, đối với việc này, đám người Chân Tiểu Yên là những người thể hội đầy đủ nhất, từ nhỏ đã bị Diệp Lăng hại rồi.

Nếu để bọn họ biết Diệp Lăng ở trong này chơi đùa luyện kim thuật thì nhất định sẽ trốn đi thật xa, bọn họ sợ cái phòng ngự trận của phòng thí nghiệm này còn chưa đủ cho Diệp Lăng tàn phá nữa.

Mà tựa hồ Diệp Lăng cũng hiểu điểm này nên khi hắn thực nghiệm sẽ ở lý trong phòng thí nghiệm thứ 2, những gì hiểm có ở trong đó tạm thời thu vào trong giới chỉ.

Đúng vậy, chỉ là tạm thời, cũng không phải “biển thủ”!

Mà có một việc rất kỳ quái, Lãnh Huyết Thập Tam không hiểu, rõ ràng mình đã phân phó người ở trong này trông coi Diệp Lăng, sao lại để hắn tùy ý làm bậy như vậy?

Nguyên nhân rất đơn giản, vì trong khoảng thời gian này Diệp Lăng vẫn không ra chuyện gì đặc biệt, cũng không ở lý trong phòng thí nghiệm nên những tổ viên này tưởng rằng hắn không có hứng thú nên cũng không có trông coi hắn nữa.

Bây giờ những tổ viên này đều quen với sự tồn tại của Diệp Lăng rồi, không để ý Diệp Lăng ở đâu, làm việc gì nên lúc này cũng không ai để ý hắn đang thí nghiệm trong này.

153. Chương 153: Lãnh Huyết Ngũ (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 153: Lãnh Huyết Ngũ (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Hiện tại ngày nào Diệp Lăng cũng chui vào phòng thí nghiệm, chơi đùa bất diệc nhạc hồ, có cảm giác như quên mất cả trời đất, đã quên đi cái kế hoạch hay những chuyện hắn muốn làm ra sau rồi!

Hôm nay Diệp Lăng làm xong một cái thực nghiệm đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, đi ra hít thở không khí, thuận tiện tìm một ít đồ ăn. Tuy thực vật mà Chân Tiểu Yên chuẩn bị còn rất nhiều nhưng bây giờ hắn cảm thấy không nổi ăn, sợ ăn quá nhanh sẽ không còn nữa.

Bây giờ hắn phát hiện ra, hóa ra những gì Chân Tiểu Yên chuẩn bị còn chưa đủ nhiều, đã bị hắn ăn hơn nửa rồi, lúc trước khi “chơi trò” Dong Binh hắn ăn rất nhiều, lý do là muốn bổ sung thể lực nên ăn rất nhiều, rất nhanh.

Mụ béo, không có người ta nên làm gì bây giờ?

Lúc này đột nhiên Diệp Lăng phát hiện hóa ra Chân Tiểu Yên quan trọng như vậy, nhưng nếu bảo Diệp Lăng lựa chọn giữa Chân Tiểu Yên và thực vật thì hắn sẽ chọn...

Trước kia, tại một thời điểm mộng lung, Chân Tiểu Yên dùng một ánh mắt mộng lung nhìn Diệp Lăng, dùng một ngữ khí mộng lung hỏi: “Diệp Lăng, ta và điểm tâm người thích bên nào hơn?”

Diệp Lăng không hề nghĩ ngợi trả lời ngay:

“Điểm tâm!”

...

“1 2 3 4, 2 2 3 4...”

Diệp Lăng ở trong sân làm vài động tác thể thao, hần tự tại như ở nhà mình vậy, cũng chỉ có hần mới có thể làm được như thế, không suy nghĩ, ý thức về nguy cơ luôn là 0.

Lúc này có một tổ viên của Lãnh Huyết Tổ đi vào, hỏi Diệp Lăng: “Phất Lan Khắc, Thập Tam gia còn chưa xuất quan sao?”

“Chưa, chắc hần chết ở trong đó rồi.” Diệp Lăng trả lời, cũng đoán.

“Đi đi, người cứ hy vọng hần chết đi, như thế thì cái mạng nhỏ của người mới được an toàn.” Tổ viên kia tức giận nói, sau đó liền rời đi.

“Hần có chết hay không thì liên quan gì đến cái mạng nhỏ của mình, hần lại không làm gì được ta.” Diệp Lăng tiếp tục làm mấy động tác thể thao nữa, vô tình nói, mà lời này của hần lại không ai nghe thấy.

Cho dù có người nghe cũng không để ý, bởi vì bọn họ cảm thấy Diệp Lăng không biết trời cao đất dày gì cả.

“Vận động xong lại thấy đói bụng, tắm rửa một cái sau đó xuống phòng bếp tìm chút đồ ăn.” Diệp Lăng vuốt bụng, cười cười xong chạy vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, thay đổi y phục, ra khỏi tiểu viện, hôm nay lại không có ai trông chừng hần, hần liền một mình đi xuống phòng bếp.

Không nên hỏi hần biết phòng bếp ở đâu không, đương nhiên là biết rồi, trong khoảng thời gian này hần đã quá quen thuộc với nơi này, mà nơi “quan trọng” như phòng bếp đương nhiên là phải quen thuộc rồi.

Khi đi vào phòng bếp, Diệp Lăng nhìn thấy ở bên ngoài có một đám người rồi, những người này hần biết, là đầu bếp và người làm, nhưng sao bọn hần lại ở ngoài đây mà không phải trong phòng bếp, quái!

“Các người ở đây làm gì?” Diệp Lăng đứng đằng sau những người này mà hỏi.

“Chúng ta cũng không có biện pháp gì, không phải chúng ta không muốn làm việc, mà là ở trong đó...” Ngay từ đầu mọi người còn tưởng rằng Diệp Lăng là cấp trên, muốn giải thích, mà rất nhanh có người phát hiện ra đó là Diệp Lăng.

“Phất Lan Khắc, hóa ra là người, người lại đói bụng à? Người tới không đúng lúc rồi, bên trong đã có người chiếm giữ.” Một tên đầu to mặt bự, vừa nhìn đã biết đầu bếp nói.

Mà lời này, vô luận là ngữ khí hay nội dung đều nói cho người ta biết một chuyện, người ở đây rất quen thuộc với Diệp Lăng, biết khi hần đói bụng sẽ chạy đến đây tìm đồ ăn.

“Ai nhàm chán đi chiếm dụng phòng bếp vậy, mau đuổi hần đi.” Diệp Lăng lập tức nói, hần chỉ biết bây giờ mình có chút đói bụng, quan trọng nhất là phải ăn thứ gì đó, ngoài ra thì mặc kệ.

“Suyt!” Người gần đó lập tức ra hiệu cho Diệp Lăng, bảo hần im lặng, tựa hồ có chút sợ làm kinh động người ở trong.

“Suyt suyt cái gì, các người không dám tới thì ta tới!” Diệp Lăng hoàn toàn không có ý thức sợ hãi, xấn xấn tay áo lên, tựa hồ muốn đại chiến một hồi với người ở trong.

“Phất Lan Khắc, tiểu tử ngốc nhà người, mau trở lại! Người đói bụng thì cùng lắm là đói một lúc nữa thôi, nhưng nếu người đi vào trong đó thì mạng nhỏ khó bảo toàn đấy!” Người gần đó lập tức giữ chặt Diệp Lăng.

“Người có biết người ở trong đó là ai không?” Có người hỏi Diệp Lăng.

“Không biết, ta chỉ biết là bây giờ ta đã đói bụng, ta muốn ăn!” Diệp Lăng lắc lắc đầu, cũng thử giãi ra.

“Đã bảo người chờ một hồi nữa rồi, người ở trong là Ngũ đại nhân, nếu người đi vào nhất định sẽ bay ra lại!” Đám đầu bếp khuyển bảo.

“Ngũ đại nhân? Lãnh Huyết Ngũ?” Diệp Lăng ngây người ra một chút, sau đó tiếp tục nói: “Ta nhớ rõ Lãnh Huyết Thập Tam nói qua hần là một ma đầu giết người không chớp mắt, bảo ta tránh xa hần một chút! Tốt nhất là tránh xa được đến đâu thì tránh!”

“Ừ, chính là hần, cho nên người tạm thời nhịn một hồi đi, chắc là sắp xong rồi đó, thời gian cũng không sai biệt lắm.” Một người gật đầu nhìn thời gian nói.

“?? Các người nói như vậy tức là hần thường xuyên đến đây?” Diệp Lăng có điểm nghi hoặc, nếu bọn họ biết thời gian thì có nghĩa là không phải lần đầu tiên, cũng không chỉ 1 2 lần, đã biết thời gian dài ngắn bao nhiêu tức là đã rất nhiều lần!

“Ừ! Đúng vậy, có đôi lúc hần sẽ mượn phòng bếp làm vài thứ, mà sau khi hần đi chúng ta đều phải cẩn thận xử lý phòng bếp, dù sao hần cũng là Ngũ đại nhân.”

“Ừ, người như vậy cần phải đề phòng, tốt nhất tiêu độc cả phòng bếp một lần, thực vật đều kiểm tra lại một lần mới vạn vô nhất thất!” Diệp Lăng gật đầu tán thành.

Ý của hần là, nhất định những người này sợ tên ma đầu Lãnh Huyết Ngũ này, thuận tiện giết cả người một nhà, hạ độc tại phòng bếp.

“Ách, không cần nghiêm trọng đến vậy chứ?”

“Tất nhiên, chuyện này các người cứ để ta lo, bắt quá các người phải mời ta ăn mới được.” Diệp Lăng gật đầu cười nói.

“Không phải tiểu tử ngươi muốn gạt người kiếm ăn chứ? Kỳ thật người có Thập Tam gia che chở, muốn ăn cái gì cũng chỉ cần nói một câu.”

“Ta muốn ăn thịt Tuyết Long, mật Ong Chúa, Vực Sâu Chu Quả!” Diệp Lăng đếm đếm trên đầu ngón tay nói.

“Dựa vào, tiểu tử ngươi đừng vọng tưởng nữa, cho dù là hoàng cung cũng không có mấy thứ này. Người bảo chúng ta đi tìm ở đâu đây.” Đám người kia biến sắc quát, sau đó lập tức an tĩnh lại, tựa hồ sợ Lãnh Huyết Ngũ ở trong nghe thấy.

“Là các người nói mà, ta muốn ăn cái gì cũng chỉ cần nói một câu mà, sao ta nói câu đó không được?” Diệp Lăng dùng một đôi mắt vô tội nhìn mọi người.

Mọi người trầm mặc, sau đó nói nhỏ: “Người cũng phải có cái mức độ chứ, ít nhất cũng là bọn ta có khả năng tìm được chứ.”

“Ừ, vậy cho ta một cái tay gấu kho tàu, vây cá hầm nôi.” Diệp Lăng lui lại một bước.

“Rồi rồi, làm cho người là được chứ gì!” Mọi người lập tức đáp, tuy mấy thứ này có chút hi hữu nhưng ít ra vẫn có thể tìm được, trong phạm vi năng lực của mình.

154. Chương 154: Sát Thủ (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 154: Sát thủ (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Vậy là tốt rồi, đợi tên Lãnh Huyết Ngũ kia đi rồi các người làm ngay đây.”

“Sao ta cảm thấy chúng ta bị tiểu tử nhà ngươi lừa?” Mọi người có một loại cảm giác như mình bị lừa vậy, bắt quá nhìn Diệp Lăng lại cảm thấy không phải.

Đầu tiên đưa ra một chuyện không có khả năng, sau đó lại đưa ra một việc khó nhưng vẫn có thể làm được, cái này tựa hồ là một sách lược! Nếu ngay từ đầu Diệp Lăng trực tiếp yêu cầu tay gấu kho tàu vân vân thì khẳng định bọn họ sẽ cự tuyệt, nhưng bây giờ bọn họ lại cảm thấy vui mừng quá đổi mà đáp ứng.

Quả nhiên là phải ra giá trên trời, như vậy khi trả giá xuống mới bán giá cao được!

Chờ, chờ Lãnh Huyết Ngũ đi ra, tất cả mọi người đều cho rằng hắn là rất nhanh, kết quả phát hiện không phải như vậy, lần này Lãnh Huyết Ngũ không giống bình thường, thời gian dần dần trôi qua nhưng vẫn chưa có dấu hiệu đi ra!

“Sao còn chưa ra, ta sắp chết đói rồi đây!” Diệp Lăng có chút không nhẫn nổi, hắn mới mặc kệ người ở trong là ai, cho dù là lão tặc thiên xuống đây cũng phải đứng qua một bên cho ta.

Dân dĩ thực vi thiên!

“Cái gì! Phát Lan Khắc, ngươi chờ một chút!”

Khi mọi người kịp phản ứng thì Diệp Lăng đã ở cửa phòng bếp rồi, mở cửa đi vào, lúc này đã không ai dám đi ngăn trở nữa.

Cho dù Diệp Lăng chưa đến cửa bếp thì chưa chắc những người này sẽ mạo hiểm đi ngăn cản bởi dù sao quan hệ của bọn họ với hắn cũng chưa tốt tới mức như vậy, chỉ là quen biết bình thường mà thôi, còn chưa quen đến trình độ kia.

Mà đối với bọn hắn, quanh phòng bếp ba thước là mảnh đất rất nguy hiểm, tùy thời có thể mất mạng.

Lúc này có người cảm thấy kỳ quái, vừa rồi sao Diệp Lăng lại đi nhanh như vậy, giống như chỉ trong nháy mắt liền đến rồi.

Chẳng lẽ là mình ngăn người lâu lắm nên không chú ý đến hắn sao?

“A? Thơm quá!” Diệp Lăng vừa mở cửa liền nghe một mùi thơm xộc vào mũi làm bụng hắn đã đói giờ càng đói hơn, nước miếng bắt đầu chảy ròng ròng.

“?!” Trong phòng bếp, một người đang trông lửa, nhìn thấy Diệp Lăng đột nhiên xuất hiện làm hắn cảm thấy rất ngoài ý muốn, hắn tuyệt đối không nghĩ tới sẽ có người đi vào đây.

Mà người này cũng là một người duy nhất trong phòng bếp, tuy phòng bếp lớn nhưng có thể nhìn là hiểu ngay, vì thế, trên lý luận, người này hẳn là Lãnh Huyết Ngũ!

“Oa oa, đây là cái gì? Ta có thể ăn không? Ngươi không nói gì có nghĩa là được.” Diệp Lăng cũng mặc kệ người này có phải là Lãnh Huyết Ngũ hay không, hắn chỉ nhìn thức ăn trên bàn mà thôi.

Một bàn thức ăn tinh xảo kia thoát nhìn rất ngon, làm cho Diệp Lăng hoàn toàn mặc kệ sự tồn tại của người này, càng mặc kệ những đồ ăn này là thứ gì!

Đừng quên, ở đây chỉ có một mình Lãnh Huyết Ngũ, dựa theo hiểu biết của mọi người với Lãnh Huyết Ngũ, đồ ăn này nhất định có vấn đề, nhất định là công cụ mà hắn dùng để giết người.

Có mấy lần hắn lợi dụng mỹ thực hấp dẫn người, mà trong đám mỹ thực này có độc dược của Lãnh Huyết Thập Tam, một loại độc dược không ai có thể giải được.

Nói đơn giản hơn, bàn mỹ thực này rất có thể là công cụ hắn dùng để giết người!

Tất cả mọi người ở đây, không ai dám ăn mấy thứ này, cho dù là Lãnh Huyết Nhất cũng vậy, hắn không dám ăn thứ mà Lãnh Huyết Nhất làm, cho dù Lãnh Huyết Nhất nói không có độc hắn cũng chưa chắc dám ăn.

Ở đây chắc cũng chỉ có mình Diệp Lăng mới dám ăn, không cần suy nghĩ hậu quả, mà nói đi cũng phải nói lại, hắn cũng không cần để ý làm gì vì hắn là bách độc bất xâm, sự hiểu biết của hắn với độc dược quả thật không kém ai cả.

Trên thực tế, Diệp Lăng căn bản không suy nghĩ gì, trực tiếp ăn trước rồi tính sau.

“Ừ, mùi vị không tệ, tuy kém hơn mụ béo một chút nhưng cũng có thể xem như mỹ vị nhân gian!” Diệp Lăng vừa ăn vừa khen.

Mà lúc này Lãnh Huyết Ngũ nhìn mặt Diệp Lăng cũng đã “ngu ra”, tựa hồ hắn chưa từng nghĩ qua có người lớn mật như vậy, dám đi vào đây, còn ăn những thứ trên bàn nữa.

“Người là ai?!” Lãnh Huyết Ngũ nhìn Diệp Lăng hỏi, ngữ khí rất băng lãnh, băng lãnh làm người ta cảm thấy lạnh thấu xương!

Đây là một loại sát khí sẽ làm người ta cảm thấy sợ hãi, tràn ngập tử vong!

Nhưng Diệp Lăng lại không có cảm giác gì cả!

“Ta gọi là... bọn họ gọi ta là Phất Lan Khắc, người cũng có thể gọi ta như vậy.” Diệp Lăng đáp.

“Phất Lan Khắc? Vì sao ta chưa từng nghe qua?” Lãnh Huyết Ngũ cố gắng nghĩ nghĩ một chút, nhưng kiểu gì cũng không nghĩ ra được: “Quên đi, hẳn là người mới tới nên không biết ta là ai mới to gan như vậy.

Nguyên bản Lãnh Huyết Ngũ muốn buông tha Diệp Lăng vì người không biết không có tội, nhưng không nghĩ tới...

“Ta biết người là ai, người là Lãnh Huyết Ngũ, bọn họ đều nói người ở trong này, vốn có người ở trong ta cũng không vào đâu, chẳng qua bụng của ta đói quá. Những món này đều là người nấu sao, thật không nghĩ tới người có tài như vậy, sau này ta có thể đi theo ăn cơm của người không?” Diệp Lăng vừa ăn vừa nói, không có chút sợ hãi nào.

“Lá gan của người rất lớn!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

“Ta không biết lá gan của ta lớn hay không nhưng người khác đều bảo ta ngốc, không biết sợ cái gì cả.” Diệp Lăng cười nói, tựa hồ lấy ngốc làm vinh quang.

Lãnh Huyết Ngũ ngây người một hồi, nhìn Diệp Lăng nói: “Người quả thật rất ngốc, sao người lại đến đây?”

Trong Lãnh Huyết Tổ lại xuất hiện một người như Diệp Lăng làm Lãnh Huyết Ngũ cảm thấy rất kỳ quái, đây không phải là làm cho mọi người nguy hiểm sao, sau khi Diệp Lăng ra ngoài còn không giữ sạch bí mật ở đây ra à?

“Lãnh Huyết Thập Tam mang ta đến, hẳn nói phải nghiên cứu thể chất của ta.” Diệp Lăng đáp, không có chút giấu diếm gì.

“À, hóa ra là như vậy, thể chất của người có gì đặc biệt?” Lãnh Huyết Ngũ vô tình hỏi, hẳn biết người như Diệp Lăng ở trong tay Lãnh Huyết Thập Tam không biết bao nhiêu nên cũng không cảm thấy kỳ quái. Mà hẳn vốn vẹn chỉ là thuận tiện hỏi mà thôi, biết hay không cũng không quan trọng.

“Không có gì đặc biệt a, chỉ là bách độc bất xâm, còn có một thể chất vô thuộc tính mà thôi.” Diệp Lăng vẫn ăn thức ăn, thuận miệng trả lời, nếu có người nhìn thấy Lãnh Huyết Ngũ nhàn thoai với hẳn chắc sẽ rất cảm xuống đất quá.

Lãnh Huyết Ngũ a, đây là một sát thủ lãnh huyết được cả Lãnh Huyết Tổ công nhận lại đi tán gẫu với một tiểu tử, có thể tưởng tượng ra tình huống này lạ đến dường nào!

“Cái gì?! Người vừa nói cái gì?” Sau khi Lãnh Huyết Ngũ nghe thấy lời Diệp Lăng nói có chút giật mình kinh hô, đây là biểu tình rất ít khi xuất hiện trên mặt hẳn, vẻ mặt của hẳn trên cơ bản chỉ là hai chữ - băng lãnh!

Mà hẳn lộ ra biểu tình như vậy có thể chứng minh lời Diệp Lăng nói làm hẳn ngoài ý muốn đến mức nào.

155. Chương 155: Sát Thủ (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 155: Sát thủ (2).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Ta vừa nói, ta là một người vô thuộc tính.” Diệp Lăng đáp.

“Không phải, người có phải là một phé tài hay không thì ta cũng mặc xác người!” Lãnh Huyết Ngũ nói, tuy người vô thuộc tính cũng ít gặp, nhưng loại hi hữu này không có giá trị gì cả.

“Ừ, vậy là bách độc bất xâm rồi.” Diệp Lăng cũng không thêm để ý, dù sao người nói mình là phé tài thì thêm một người nữa cũng chẳng sao, đối với việc này hắn cũng “bách độc bất xâm” rồi.

“Người thật sự có thể bách độc bất xâm sao?” Lãnh Huyết Ngũ hoài nghi nói.

“Người hỏi Lãnh Huyết Thập Tam đi, dù sao hắn độc không chết ta được.” Diệp Lăng tùy ý nói, cũng không ngóc đầu lên, tiếp tục ăn.

“Nếu ngay cả được của Lãnh Huyết Thập Tam cũng không độc chết người được thì quả thật là bách độc bất xâm rồi, làm sao người làm được?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi.

“Ăn, uống được!” Diệp Lăng trả lời.

“Ăn loại được nào?”

“Rất nhiều, giống như...” Diệp Lăng nói ra một đồng được làm Lãnh Huyết Ngũ trực tiếp buông tha ý tưởng của mình, chỉ có thể chờ Lãnh Huyết Thập Tam nghiên cứu thôi.

Những loại được này, đại bộ phận là siêu cấp độc được, Lãnh Huyết Ngũ hẳn lại là người có kinh nghiệm phong phú sao lại không biết được, làm sao hắn dám đi thử, trừ phi muốn chết.

Mà hắn cũng hiểu một việc là vì sao Lãnh Huyết Thập Tam lại mang Diệp Lăng về, không chỉ vì thể chất của hắn đặc biệt mà còn vì Lãnh Huyết Thập Tam căn bản không rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra nữa.

Ngay cả Lãnh Huyết Thập Tam còn không rõ thì Lãnh Huyết Ngũ cũng thực rõ ràng buông tha cho ý tưởng dùng chính mình thử một chút.

“Tốt lắm, không nói nữa, việc này cứ để lại cho Lãnh Huyết Thập Tam xử lý, mạng nhỏ của người là của hắn, ta cũng không quản người làm gì, bây giờ người có thể ra ngoài rồi.” Lãnh Huyết Ngũ hạ lệnh trực khách, bây giờ biết không được gì, cũng không động vào Diệp Lăng được rồi đương nhiên chỉ có thể đuổi hắn ra.

“Không nên, ta còn chưa ăn xong mà.” Diệp Lăng lắc đầu, tiếp tục vui đầu ăn cơm.

“Chẳng lẽ người không sợ ta giết người?” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

“Sợ, bất quá ta càng sợ đói bụng!” Diệp Lăng vẫn vừa ăn vừa thuận miệng trả lời.

Cái này nghĩa là sao? Muốn gây khó dễ ta à? Cho rằng ta không dám động vào người sao?

Mặt Lãnh Huyết Ngũ bắt đầu kết băng, lạnh lùng nói: “Người đừng tưởng rằng có Lãnh Huyết Thập Tam che chở là có thể không sợ gì nhé, ta vẫn có thể giết người như thường!”

“Giết ta, vì sao?” Lúc này Diệp Lăng ngừng lại, có điểm sững sờ hỏi, hắn cũng không hiểu đang êm đang đẹp, vì sao tên Lãnh Huyết Ngũ này lại đòi giết mình.

Hắn biết Lãnh Huyết Ngũ là một kẻ giết người không chớp mắt, nhưng cảm thấy dù người như thế thì giết người cũng cần cái lý do chứ, mình không đắc tội đến hắn, vì sao hắn muốn giết mình?

“Vì sao? Lãnh Huyết Ngũ ta muốn giết ai thì giết, thế giới này còn không có ai hỏi qua vì sao!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

“Người như thế là không được, sao lại dựa vào sở thích của mình để giết người cơ chứ, muốn giết người cũng phải nhìn xem có phải người xấu không, có phải người nên giết không chứ.” Diệp Lăng thực nghiêm túc nói.

“... Người có bị ngốc không?” Lãnh Huyết Ngũ nhìn Diệp Lăng hỏi.

“Tỷ tỷ và tiểu Thất của ta thường xuyên gọi ta là tiểu đứa ngốc, ta nghĩ hẳn là như vậy đó.” Diệp Lăng ngây ngốc đáp.

“...” Lãnh Huyết Ngũ cảm thấy không biết nói gì, tình huống này chưa bao giờ gặp qua, đối với một tiểu đứa ngốc như vậy thì mình nên làm gì đây?

Giết hần? Tựa hồ không nên, tiểu đứa ngốc này ngốc đến mức rất đáng yêu, phi phi, ta đang nghĩ cái gì vậy.

“Di, hóa ra người không phải là Lãnh Huyết Ngũ à, vậy mà giả vờ cái gì, làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng gặp tên ma đầu giết người cơ chứ!” Lúc này Diệp Lăng đã thấy rõ Lãnh Huyết Ngũ rồi liền lập tức phủ định thân phận của hần, vỗ ngực nói.

Lãnh Huyết Ngũ ngây người ra một chút, thầm nghĩ trong lòng, người mà sợ hãi, ta xem bộ dáng này giờ của người làm gì có chút bộ dáng sợ hãi cơ chứ.

Còn có, cái gì mà không phải Lãnh Huyết Ngũ?”

“Ta chính là Lãnh Huyết Ngũ!” Lãnh Huyết Ngũ nói.

“Xùy xùy, người mà là Lãnh Huyết Ngũ thì ta là Lãnh Huyết Thập Tam Ưng a!” Diệp Lăng khoát tay, một bộ người qua một bên chơi đi, sau đó tiếp tục nói: “Nói gì thì nói, đồ ăn người làm quả thật không sai, trong đám nữ nhân, người coi như là một trù nghệ cao thủ!”

Trong đám nữ nhân? Vì sao Diệp Lăng lại nói như vậy?

“Lãnh Huyết Thập Tam Ưng chính là danh hiệu của chúng ta!” Lãnh Huyết Ngũ cũng không để ý đến lời Diệp Lăng, chỉ lạnh lùng nói.

“Ách...” Diệp Lăng cũng không nghĩ tới mình chỉ thuận miệng nói một cái tên mà dính ngay danh hiệu của mười ba người của Lãnh Huyết Tổ, đó cũng là danh hiệu truyền lưu nhiều thế hệ của bọn hần.

Lãnh Huyết Thập Tam Ưng của Lãnh Huyết Tổ kỳ thật chính là những người đứng đầu Lãnh Huyết Tổ, từ Lãnh Huyết Thập Tứ trở về sau đều thuộc loại nhất cấp tổ viên, Lãnh Huyết Thập Tam là một phân lĩnh thủy của quyền lực.

Cũng vì vậy Diệp Lăng mới có thể nơi nơi đi loạn trong này vì hần là người mà Lãnh Huyết Thập Tam che chở, người bình thường không thể đắc tội được.

Chỉ là vì sao Diệp Lăng lại không tin người trước mắt là Lãnh Huyết Ngũ?

“Xem này, ta là Lãnh Huyết Ngũ!” Lãnh Huyết Ngũ chỉ vào con số trên áo choàng của mình, ở trên rõ ràng viết chữ “Ngũ”, đây là chuyện mà những người ở đây không dám làm xằng làm bậy.

“Đừng giả bộ, tốt nhất người làm thêm vài món cho ta ăn ngon một chút đi, đúng rồi, người nghỉ ngơi ở đâu? Về sau ta có thể tìm người sao?” Diệp Lăng cảm thấy điều này không có khả năng, hần cũng không nghĩ qua cái chữ số trên áo choàng này không được làm bậy, cũng không nghĩ tới nếu hần không phải Lãnh Huyết Ngũ thì sao người ở ngoài lại sợ hãi như vậy.

“Tìm ta làm gì?” Lãnh Huyết Ngũ ngây người ra một chút.

“Cọ cơm a!” Diệp Lăng rất đơn giản rõ ràng nói ra mục đích của mình.

“... Người thật là không sợ chết! Vì sao người cảm thấy ta không phải là Lãnh Huyết Ngũ?” Lãnh Huyết Ngũ tựa hồ không có cách nào với Diệp Lăng, có điểm tò mò hỏi.

“Bởi vì người là nữ, tuy người đội mặt nạ, lại mặt áo choàng, nhưng ta dám khẳng định người là một nữ hài tử chưa đến 20 tuổi!” Diệp Lăng nhìn Lãnh Huyết Ngũ, thực khẳng định nói.

Đúng vậy, đây là nguyên nhân mà Diệp Lăng không muốn tin tưởng người trước mắt là Lãnh Huyết Ngũ, “hần” là “nàng”, hơn nữa là một cô gái chưa đến 20, còn nhỏ hơn hần nữa.

Thử hỏi một cô gái như vậy làm sao hần có thể tin nổi là một ma đầu giết người không chớp mắt trong truyền thuyết, làm cho mọi người từ trên xuống dưới trong Lãnh Huyết Tổ đều cảm thấy sợ hãi, thậm chí cả Lãnh Huyết Thập Tam đều nhắc riêng cơ chứ.

Cho nên, Diệp Lăng cho rằng cô gái lạnh lùng sát khí mãnh liệt trước mặt này tuyệt đối không phải là Lãnh Huyết Ngũ!

“Người, sao người lại biết?” Cô gái Lãnh Huyết Ngủ có chút kinh ngạc nhìn Diệp Lăng, nhưng không phải kinh ngạc việc Diệp Lăng hoài nghi nàng có phải là Lãnh Huyết Ngủ hay không mà là kinh ngạc Diệp Lăng có thể nhìn ra tuổi của mình.

Thật ra nam hay nữ cũng rất dễ đoán, từ thanh âm và hình thể có thể đoán ra, toàn bộ Lãnh Huyết Tổ cũng biết nàng là nữ!

Nhưng vì là chuyện ai cũng công nhận nên mọi người không nói cho Diệp Lăng biết, cũng chưa nói với Diệp Lăng, cảm thấy không nên nói nhiều về vấn đề này...

156. Chương 156: Sát Thủ (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 156: Sát thủ (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Mặc dù người mang mặt nạ, bất quá cũng lộ ra nửa mặt, cả cổ, tay...” Diệp Lăng nhìn cô gái nói, mà khi Lãnh Huyết Ngủ bị nói đến tay, theo bản năng nhìn tay của mình một cái, liền rút tay về, bình thường nàng vẫn mang bao tay, không ai có thể thấy được.

Vừa rồi vì phải nấu ăn nên mới phải cởi bao tay, tuy mang bao tay vẫn làm được nhưng nàng cảm giác hai cái bao tay này dính máu nhiều quá.

“Từ những chỗ này ta có thể đoán được tuổi của người, cái này kỳ thật rất đơn giản, làn da của nữ nhân...” Diệp Lăng bắt đầu nói lên một ít tri thức “chuyên nghiệp” làm cô gái Lãnh Huyết Ngủ này cảm thấy sững sốt không thôi, hóa ra những nơi này cũng có thể nhìn ra tuổi của một người.

Điều này làm nàng cảm thấy thực mới mẻ, nghe đến nỗi có chút mê mẩn. Những tri thức này với nàng cũng rất có ích, có thể trợ giúp nàng nhận ra đặc thù của một người.

Mà Diệp Lăng nói chuyện ở trong, người ở ngoài lại chờ đến sốt ruột, đến giờ còn chưa ăn cơm xong à, còn có, tiểu tử Phất Lan Khắc rốt cuộc có phải bị Ngủ đại nhân hãm như rồi không?

Ai, xem ra lại phải thanh lý rất nhiều rồi! Có điều mặc bọn họ nghĩ muốn võ đầu cũng không nghĩ ra được tình huống thật sự ở trong, Lãnh Huyết Ngủ im lặng lắng nghe Diệp Lăng nói, cái này không phải là yên lặng trước bão táp mà quả thật là yên bình...

“Khụ khụ, hôm nay chỉ nói đến đây thôi, ta no rồi, phải đi về.” Sau khi nói thật lâu, rốt cục Diệp Lăng cũng dừng lại, mà khi hắn nói chuyện đồng thời cũng ăn không ngừng nghỉ...

Thiếu nữ Lãnh Huyết Ngủ lại ngây người ra một lần, nàng phát hiện những thức ăn mình làm tốt rồi cũng bị Diệp Lăng ăn sạch...

“Ăn quá no! Hôm nay có thể sẽ tiêu hóa không tốt, phải vận động thôi!” Diệp Lăng vỗ bụng, tuy đồ ăn mà Lãnh Huyết Ngủ làm không phải rất nhiều nhưng đối với Diệp Lăng mà nói là đủ rồi.

Nói xong Diệp Lăng như muốn rời đi, không để ý đến cô gái ở bên cạnh.

Tình huống này mà để người của Lãnh Huyết Tổ biết thì chắc rụng cả cảm xuống quá, có người dám đối xử với nàng như vậy.

Mà cô gái lập tức ngăn cản Diệp Lăng, không cho hắn đi, không cần hiểu lắm, không phải vì bàn đồ ăn này, tuy nàng cũng rất để ý, cũng rất muốn đánh Diệp Lăng một chút. Là vì...

“Đừng đi, người còn chưa nói hết mà, nói xong rồi đi.”

Lãnh Huyết Ngũ muốn nghe tiếp, mấy thứ này thực có ý tứ, có thể giúp nàng nhận ra mục tiêu dễ hơn, giảm bớt sai lầm, cũng giảm bớt thời gian xác nhận, có thể đề cao hiệu suất nhiệm vụ của nàng.

“Đã nói hôm nay dừng ở đây mà, nếu người muốn nghe nữa thì ngày mai lại làm đồ ăn cho ta đi, có lẽ ta sẽ lo lắng nói tiếp.” Diệp Lăng nói, đây là áp chế trắng trợn.

“Lá gan của người thật lớn, dám áp chế ta?” Cô gái lạnh lùng nói.

“Đây không phải là áp chế, là trao đổi, nếu người không muốn thì thôi, dù sao đồ ăn của người chỉ là có điều ngon một chút mà thôi, ta lại không kén ăn, ăn ở trù phòng cũng vậy, chỉ cần điền đầy bụng là được.” Diệp Lăng không sao cả nói, hắn yêu cầu với thực vật rất thấp, chỉ cần có thể ăn là được.

Cho dù là ngày nào Chân Tiểu Yên cũng nhồi thức ăn ngon cho hắn cũng không nuôi cái miệng của hắn lên cao, kén chọn. Đương nhiên, nếu có thể lựa chọn thì tự nhiên sẽ chọn ăn thực vật của Chân Tiểu Yên, không lẽ có ăn ngon lại không ăn.

“Thức ăn của ta chỉ là ngon một chút?” Cô gái nhướn mày, tựa hồ có điểm sinh khí, dường như nàng rất để ý chuyện này.

Kỳ thật nàng làm mâm thức ăn này cũng không phải vì giết người, vắn vắn là thích nấu nướng mà thôi. Ngoài giết người ra nàng không có cái gì cả, thậm chí hoài nghi mình có còn là một nữ nhân không, đương nhiên, nguyên bản nàng cũng không cho rằng mình là một tiểu nữ nhân vì nàng là Lãnh Huyết Ngũ!

Nhưng mà, cô gái chính là cô gái, nàng thích xuống bếp tự nấu cho mình ăn, nhưng lại sợ người nhìn thấy, cho rằng nàng chỉ là một nữ nhân, cảm thấy nàng yếu đuối, sẽ không còn sợ nàng nữa.

Mấy năm gần đây nàng vẫn cố gắng bảo hộ chính mình, vẫn duy trì một khoảng cách với người khác. Cũng vì vậy, càng ngày nàng càng trở nên băng lãnh hơn, mà đồng thời, nàng giết người nhiều hơn, sát khí cũng ngày càng nặng.

Nếu muốn biết vì sao nàng phải giết người, hơn nữa giết nhiều người như vậy thì cũng không khó, chỉ cần biết nàng đảm nhiệm nhân vật gì tại Lãnh Huyết Tổ là được.

Sát thủ!

Lãnh Huyết Ngũ là một sát thủ, nàng dẫn dắt một tiểu tổ chuyên giết người của Lãnh Huyết Tổ, mỗi ngày đều làm một loại chuyện, đó là giết người, dẫn người đi giết người.

Lãnh huyết sát thủ cũng không phải nói về tính cách của nàng, mà là chức nghiệp của nàng!

Cũng vì thế, một sát thủ sao có thể bày ra một mặt nữ hài tử trước mặt người khác được, cho nên nàng phải tìm lấy một cái vỏ, làm người ta cảm thấy nàng làm thực vật có độc, là làm công cụ sát nhân, không ai biết nàng ở trong chỉ vì muốn xuống bếp, muốn làm một việc mà nữ hài tử đều biết làm.

Trên thực tế nàng còn biết nữ công nữa, bất quá đều là trốn trong phòng làm, người khác không biết được.

Nhưng mà mặc kệ là nữ công hay trù nghệ, nàng đều tự làm tự ăn tự xem, không ai chia xẻ cùng nàng, kỳ thật Diệp Lăng là người đầu tiên chia xẻ với nàng, khi nàng thấy Diệp Lăng ăn những thứ do mình làm, trong lòng có chút ý quái, có lẽ đây là nguyên nhân mà hôm nay nàng biểu hiện kỳ quái như vậy.

Nhưng mà, tuy Diệp Lăng nhưng cũng nói đồ ăn của nàng chỉ so với người bình thường tốt hơn một chút mà thôi, điều này làm nàng cảm thấy thực không thoải mái, nhưng cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

“Ừ!” Diệp Lăng không phát giác ra chỗ nào không đúng, gật đầu trả lời.

“Vậy người cảm thấy thức ăn như thế nào mới là ngon?” Cô gái hỏi.

Diệp Lăng suy nghĩ một hồi, sau đó nói: “Ta không nói thành lời được, ăn ngon chính là ăn ngon, giống như mụ béo làm vậy”

“Mụ béo? Là ai?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi, nàng muốn bái phỏng một chút để tài nấu nướng của mình càng thêm tiến bộ một chút.

“Là một mụ béo a, cả ngày nàng chỉ biết ăn mà thôi.” Diệp Lăng hồi đáp, nhưng mà nói với không nói cũng không khác là bao... “Á, không nói với người nữa, nhớ ngày mai phải làm cho ta ăn đó, ta phải về!”

Diệp Lăng chạy đi, lúc này Lãnh Huyết Ngũ không ngăn hấn nữa, tùy ý Diệp Lăng rời đi. Dù sao chạy được hòa thượng chứ không chạy ra khỏi miếu được (*). Chẳng lẽ nàng còn sợ Diệp Lăng có thể bay ra khỏi tổng bộ Lãnh Huyết Tổ sao?

157. Chương 157: Ngoài Ý Muốn Nho Nhỏ (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 157: Ngoài ý muốn nho nhỏ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Kết quả là, những người này muốn vào trong xem cho biết, xem rốt cuộc Lãnh Huyết Ngũ còn ở trong hay không, bọn họ bắt đầu đi về phía phòng bếp, chuẩn bị mở cửa vào nhìn xem.

Nhưng mà, mặc dù là như vậy bọn họ cũng bồi hồi thật lâu trước cửa phòng bếp, muốn đợi có người dẫn đầu vào trước, phải để người khác thử trước đã, uy lực của ba chữ Lãnh Huyết Ngũ kia làm bọn họ không dám bước vào.

Mà khi mọi người còn đang do dự, cửa mở, cô gái kia xuất hiện trước mặt mọi người, ánh mắt lạnh lùng quét một vòng những người này.

“A, Ngũ đại nhân, người còn ở bên trong à, vừa rồi không phải Phát Lan Khắc nói...” Mọi người cả kinh, lập tức thối lui ra rất xa, trong lòng bắt đầu thầm mắng Diệp Lăng, rõ ràng ở trong sao lại bảo là không có, chẳng lẽ người là người mù sao.

Mọi người không biết Diệp Lăng thấy Lãnh Huyết Ngũ nhưng không tin người này là Lãnh Huyết Ngũ!

Mà trên thực tế, thiếu nữ này đúng là Lãnh Huyết Ngũ, không cần hoài nghi, cũng không có chi nhánh khác, chỉ có một mình nàng là Lãnh Huyết Ngũ!

Chẳng qua, nếu không phải là người của Lãnh Huyết Tổ biết chuyện này cũng rất khó có người tin tưởng, cô gái chưa đến 20 tuổi này là một Lãnh Huyết Ngũ giết người không chớp mắt, từng ám sát không biết bao nhiêu nhân vật phong vân, là một truyền thuyết trên đại lục.

Nhưng mà truyền thuyết này cũng chỉ là truyền thuyết vì không ai biết những người đó là nàng giết.

Mà sở dĩ nàng có địa vị như ngày hôm nay cũng không phải là may mắn, cũng không phải mọi người chiều cố nàng mà là nàng dùng chính thực lực của mình từng chút từng chút đạt được!

Lãnh Huyết Ngũ lớn lên từ nhỏ tại Lãnh Huyết Tổ, khi 5 tuổi cũng đã bắt đầu chấp hành nhiệm vụ sát thủ, đến bây giờ đã qua mười mấy năm kiếp sống làm sát thủ, mà những sát thủ cùng thời với nàng không còn nhiều lắm, mà nếu còn có thể sống sót hiển nhiên đều là tinh anh.

Nhưng mà sở dĩ nàng có thể trở hết tài năng, trở thành thủ lĩnh của Sát Thủ Tổ cũng không vẹn vẹn vì thời gian dài mà vì nàng còn có thiên phú hơn người, những ai dạy nàng đều nói nàng sẽ là một cái truyền kỳ của giới sát thủ, nàng giống như Tử Thần vậy, muốn một người nào đó chết, người kia tuyệt đối sẽ chết.

Trong giới sát thủ, nàng còn có một ngoại hiệu truyền kỳ - Tử Thần!

Tử Thần bảo người canh ba chết sẽ không để người sống đến canh năm!

Mà vì sao người ở đây đều gọi nàng là Ngũ đại nhân mà không phải Ngũ tiểu thư? Tựa hồ vì nàng cảm thấy cách gọi như vậy làm cho mình có vẻ trưởng thành hơn, lớn hơn. Đồng thời nàng cũng không thích cách xưng hô như vậy, nàng cảm thấy cách xưng hô cao quý như Ngũ tiểu thư không có duyên với nàng...

Nàng cảm thấy, mình là một lfa một sát thủ, cả đời này cũng chỉ là một sát thủ mà thôi, không có gì thay đổi!

“Phất Lan Khắc hẳn cảm thấy ta không phải là Lãnh Huyết Ngũ, các ngươi không cần đi nói cho hắn biết, một chữ cũng không!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, một cổ gió lạnh thổi qua những người ở đây.

Mọi người không chút hoài nghi, nếu mình nói với Diệp Lăng về chuyện của Lãnh Huyết Ngũ nhất định sẽ bị nàng giết chết!

Vì vậy, tất cả mọi người không ai dám nói về Lãnh Huyết Ngũ trước mặt Diệp Lăng, làm trong một thời gian dài sau đó, Diệp Lăng vẫn không biết thân phận thật sự của Lãnh Huyết Ngũ, còn tưởng nàng là con gái của Lãnh Huyết Ngũ.

Vị trí Lãnh Huyết Ngũ này cũng có thể kế thừa sao? Lúc đó Diệp Lăng từng hoài nghi vấn đề này, nhưng hẳn cũng không để ý tới, cũng không đi hỏi.

Mà trải qua chuyện này, trong Lãnh Huyết Tổ lại truyền lưu một sự kiện là không nên đi đắc tội với Diệp Lăng bởi bây giờ không chỉ có Lãnh Huyết Thập Tam mà còn có thiếu nữ như Tử Thần - Lãnh Huyết Ngũ nữa. Thật sự không biết nên nói sao nữa, vô luận Diệp Lăng đi đến đâu cũng sẽ có người chiếu cố hắn, tuy mục đích khác nhau, nhưng việc chiếu cố hắn cũng là chuyện thật không thể phủ nhận, chẳng lẽ hẳn thật sự là con riêng của nữ thần may mắn sao?

Một thời gian sau, Lãnh Huyết Thập Tam vẫn ở trong kia không ra, mà Diệp Lăng tựa hồ tìm được đồng bạn mới, thường xuyên ở chung nói chuyện phiếm với nhau.

Mà điều này cũng làm cả Lãnh Huyết Tổ mở rộng tầm mắt.

“Gần đây có một tên Phất Lan Khắc đến đây, các ngươi có biết hay không?” Trong phòng nghị sự cao cấp của Lãnh Huyết Tổ, nơi chỉ có Lãnh Huyết Thập Tam Ứng mới xuất hiện đang đàm luận chuyện này.

“Biết, đây là một thiếu niên kỳ lạ mà Lãnh Huyết Thập Tam mang về, mỗi ngày đều đọc sách, ai không biết rõ còn tưởng hắn là học đồ của Lãnh Huyết Thập Tam.” Một người vô tình trả lời, rất rõ ràng tin tức hẳn không được linh thông cho lắm.

“Vậy ngươi có biết không, bây giờ Lãnh Huyết Ngũ đi lại rất thân với tên Phất Lan Khắc này.” Người kia lại hỏi.

“Ngươi đang nói giỡn với ta à? Lãnh Huyết Ngũ, sao nàng có thể đi lại thân cận với người khác được chứ, chẳng lẽ nàng muốn giết hẳn phải không?” Có người nghi hoặc hỏi, sự hiểu biết của họ với Lãnh Huyết Ngũ, đại đa số đều dừng lại ở trình trạng lãnh huyết sát thủ, thành viên của Lãnh Huyết Thập Tam Ứng cũng vậy cả.

“Không có, ta không nói giỡn với ngươi, mà hình như Lãnh Huyết Ngũ cũng không muốn giết tên Phất Lan Khắc này, giống như nàng đang học gì ở hắn vậy!”

“Học cái gì?” Chúng “ưng” mê hoặc. Một thiếu niên “bình thường” thì có cái gì đáng giá cho Lãnh Huyết Ngũ đi học.

“Không biết, bọn họ thường xuyên nói chuyện phiếm với nhau, nếu Phất Lan Khắc không đuổi Lãnh Huyết Ngũ thì chắc bọn họ luôn ở chung một chỗ quá.”

“Cái gì?! Hắn đuổi Lãnh Huyết Ngũ đi? Cái này tuyệt đối là tin vịt!” Những người chưa từng nghe qua chuyện này lập tức phủ quyết, mà những người nghe qua cũng có biểu tình khó có thể lý giải, đồng thời cũng tỏ vẻ lý giải với những người kia bởi lúc đầu bọn họ cũng như thế.

Sao có thể được? Lãnh Huyết Ngũ bị một thiếu niên đuổi đi? Cho dù là bọn họ cũng không dám làm như vậy, chẳng lẽ hẳn không sợ nàng “ám sát” sao.

Không có ai cho rằng bị Lãnh Huyết Ngũ là một chuyện thoải mái gì, điều này sẽ làm cả người cảm thấy không được tự nhiên!

Bởi vậy cũng không có bất cứ ai dám đắc tội với nàng!

Đừng nói đuổi nàng đi, mà ngay cả lớn tiếng với nàng cũng không có. May là những người nói chuyện với nàng trước nay cũng chỉ cần nói chuyện nhiệm vụ, mà trước giờ nàng cũng chỉ biết nói ừ, ngoài ra sẽ không nói nhiều hơn nữa câu.

Cho nên khi nghe nàng bị Diệp Lăng đuổi đi làm mọi người không thể tin được!

“Không phải tin vệt, là thật! Mấy ngày nay Lãnh Huyết Ngũ thường xuyên đến tìm Phát Lan Khắc, hơn nữa còn phải mang theo mỹ thực đến, nếu không Phát Lan Khắc sẽ không nói gì với nàng, chỉ cần mang theo mỹ thực tới thì hẳn mới nói chuyện thêm một hồi với Lãnh Huyết Ngũ!” Nhìn những người không tin, người biết tin tức bắt đầu tự thuật.

“Chẳng qua, cái này cũng chỉ là một hồi mà thôi, rất nhanh sau đó tên Phát Lan Khắc kia sẽ nói rằng mình muốn đọc sách, bảo Lãnh Huyết Ngũ qua một bên chơi đi.” Bọn họ tiếp tục nói.

Giờ khắc này, thần kinh của những người không biết việc này đã có điểm chết lặng, đây là Lãnh Huyết Ngũ mà bọn họ nhận thức sao? Phát Lan Khắc kia thật sự còn sống sao?

158. Chương 158: Ngoài Ý Muốn Nho Nhỏ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 158: Ngoài ý muốn nho nhỏ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Đừng hoài nghi, đây là lời chính nàng nói, không thể tưởng tượng được a!”

“Quả thật không thể tưởng được, sao Lãnh Huyết Ngũ lại dễ dàng tha thứ cho hắn, xem ra những gì hắn dạy nhất định rất có giá trị, bất quá, tin rằng sau khi hắn dạy hết thì nhất định sẽ bị Lãnh Huyết Ngũ giết!”

“Ta cũng cho rằng như vậy, vốn hắn ở trong tay của Lãnh Huyết Thập Tam cũng là một người chết rồi, bây giờ càng không phải nói!”

“Vì một người chết mà chúng ta bàn luận lâu như thế làm gì, nên nói chính sự đi, một tháng nữa là thọ yến của hoàng thái hậu, chúng ta phải làm thật sạch giã điệp của địch quốc, phòng ngừa người khác phá hư.”

“Ừ, lúc này phải...”

...

Không chỉ riêng Lãnh Huyết Thập Tam Ứng biết chuyện này mà cơ hồ tất cả những ai trong Lãnh Huyết Tổ cũng nghe được tiếng gió, hoặc là tận mắt nhìn thấy.

Lãnh Huyết Ngũ và Diệp Lăng vẫn duy trì một loại quan hệ thực kỳ lạ, một cái quan hệ thực kỳ lạ, cũng làm người ta thực khó tin.

Trong viện tử của Lãnh Huyết Thập Tam, Diệp Lăng đang nói chuyện cùng Lãnh Huyết Ngũ, đương nhiên, tình hình chung đều là Diệp Lăng nói chuyện mà Lãnh Huyết Ngũ ngồi nghe. Trên cơ bản Lãnh Huyết Ngũ rất ít mở miệng nói chuyện, cái này có liên quan đến tính cách của nàng.

Lãnh Huyết Ngũ có thể ở chung một cách hòa bình với Diệp Lăng đã là một chuyện không dễ dàng rồi, muốn để nàng giống một nữ hài tử bình thường, nói nói cười cười với Diệp Lăng là chuyện tuyệt đối không thể.

Trên thực tế, nếu không phải vì lời Diệp Lăng có ích lợi rất lớn với Lãnh Huyết Ngũ mà nàng lại không tìm thấy ai khác nói được vấn đề này thì nàng căn bản sẽ không tìm đến Diệp Lăng, càng không thể dễ dàng tha thứ thái độ của Diệp Lăng với mình.

Ta đường đường là Lãnh Huyết Ngũ lại bị tiểu tử nhà người gọi tới gọi lui, chờ coi, sau này sẽ cho người biết tay!

“Tiểu Ngũ, hôm nay dừng ở đây thôi, ngày mai tiếp tục mang thức ăn ngon cho ta a!” Diệp Lãng không nghĩ đến những điều này, căn bản là hắn không cho rằng Lãnh Huyết Ngũ là Lãnh Huyết Ngũ, vờ vờ chỉ xem nàng như một tiểu cô nương, mà khi không có cái tên khác thì hắn liền giúp Lãnh Huyết Ngũ lấy một cái nữ danh, tiểu Ngũ!

Tiểu Ngũ, linh cảm này tựa hồ phát ra từ Thất công chúa - tiểu Thất, cơ hồ là rập khuôn vậy, đối với việc này, từ trước đến nay Diệp Lãng vẫn không để ý gì nhiều.

“Hy vọng ngày mai ngươi vẫn còn sống.” Lãnh Huyết Ngũ bằng lãnh nói, nhưng cũng không phải nàng tức giận mà nói mà là nàng thật sự hy vọng ngày mai Diệp Lãng còn sống, như vậy thì nàng có thể tiếp tục học được một ít thứ mới mẻ gì đó.

Vì sao nàng có ý nghĩ như vậy?

Vì Lãnh Huyết Thập Tam tùy thời có thể đi ra, lúc đó thì ngày lành của Diệp Lãng đã hết, không còn tiêu điều tự tại như bây giờ nữa.

Đương nhiên đây là ý tưởng của Lãnh Huyết Ngũ, cũng là ý tưởng của nhiều người khác, nhưng rốt cuộc có phải hay không thì chưa biết được.

“Cám ơn lời chúc phúc của ngươi, ta sẽ sống lâu trăm tuổi!” Diệp Lãng rất có lễ phép đa tạ, tựa như không nghe ra ý tứ của Lãnh Huyết Ngũ.

“Sống lâu trăm tuổi...” Lãnh Huyết Ngũ ngơ ngác nói: “Hy vọng là vậy!”

Nghĩ mà xem, một sát thủ như Lãnh Huyết Ngũ sao có thể nghĩ đến cái từ sống lâu trăm tuổi này đây, từ này thật sự xa xôi với nàng, nhìn người khác chết trước mặt mình, nàng cũng không biết khi nào sẽ đến mình nữa!

Rất xa xôi...

Thấy Lãnh Huyết Ngũ rời đi, Diệp Lãng cũng đứng lên, đi vào tiếp tục thực nghiệm của hắn, mà bây giờ hắn cũng nghĩ đến Lãnh Huyết Thập Tam, nghĩ xem bao giờ Lãnh Huyết Thập Tam sẽ đi ra.

Nhưng mà, khác với người khác, Diệp Lãng muốn biết bao giờ Lãnh Huyết Thập Tam ra không phải vì chờ Lãnh Huyết Thập Tam đối phó mình mà vì cái luyện kim thuật mà hắn “đùa nghịch” ở trong đó.

Thời gian qua lâu như vậy thật ra những luyện kim thuật khác đều bị Diệp Lãng nghiên cứu ra hết sạch rồi, đã hoàn toàn nắm giữ rồi, giờ hắn muốn nghiên cứu loại luyện kim thuật ở trong đó, một loại luyện kim thuật mà hắn chưa từng thấy qua.

Nếu như không có thứ này thì Diệp Lãng sẽ rời khỏi nơi đây, tuy rằng cuộc sống ở đây cũng thích đấy nhưng hắn không có chút nào lưu luyến nơi này.

Đừng quên, nếu ngày trước không phải hắn nhìn trúng luyện kim thuật của Lãnh Huyết Thập Tam thì sao hắn lại đến nơi này? Chỉ cần hắn muốn đi thì Lãnh Huyết Thập Tam không có cách nào giữ hắn lại.

“Đợi thêm vài ngày nữa, nếu ngươi còn chưa đi ra thì ta sẽ đi vào. Đây là vì tốt cho ngươi thôi, ta sợ ngươi chết ở trong mà không ai phát hiện!” Ở trong phòng thí nghiệm thứ 2, Diệp Lãng nhìn cánh cửa kia nói: “Nếu ngươi không nói gì có nghĩa là đồng ý rồi, tốt, cứ quyết định như vậy đi!”

Tiếp theo Diệp Lãng bắt đầu đùa nghịch những luyện kim tài liệu ở đây, một đám thực nghiệm kỳ dị phát sinh trong phòng thí nghiệm thứ 2 này, nếu Lãnh Huyết Thập Tam nhìn thấy tình huống này nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm...

Lãnh Huyết Thập Tam tự nhận là một luyện kim thiên tài nhưng vẫn không thể tưởng tượng đến phương thức luyện kim như Diệp Lãng, hắn tự hỏi trong cái mặt sức tưởng tượng và sức sáng tạo đã thua Diệp Lãng một bậc rồi.

Nhưng mà trong luyện kim thuật, nếu muốn đột phá chính là cần sức tưởng tượng và sức sáng tạo này, đó cũng là thứ cần thiết cho rất nhiều loại kỹ thuật trong luyện kim, rất quan trọng!

Cái này cũng có thể coi như một loại thiên phú!

Có đôi khi, rõ ràng hiện ra trước mắt đó nhưng có người liếc mắt qua liền có thể lợi dụng nó để trợ giúp mình, mà có người nhìn một hồi lâu vẫn không thể, đây là sự khác biệt.

Tựa như Diệp Lăng vậy, hắn chỉ vừa học được vài loại luyện kim thuật bất truyền mà thôi, vậy mà lập tức có những biến hóa mới, dựa vào những loại kỹ thuật này giúp luyện kim thuật của mình càng thêm hoàn mỹ.

Tuy rằng Lãnh Huyết Thập Tam có thể, bất quá cần tiêu tốn rất nhiều thời gian, còn những người khác thì có lẽ cả đời đều không thể!

Thình thịch...

Đột nhiên phòng thí nghiệm nổ mạnh, phòng thí nghiệm nguyên bản đã loạn thất bát tao rồi, giờ đây càng thêm rối loạn, mà lúc này người ở trong tựa hồ tiêu thất mất.

Không đúng, vừa rồi Diệp Lăng vẫn còn ở đây mà, cho dù thí nghiệm thất bại thì hắn vẫn phải còn ở đây chứ.

“Ý, đây là nơi nào?” Diệp Lăng nhìn cảnh vật bên cạnh, phát hiện ra nó hoàn toàn khác với nơi mình vừa đứng: “Chẳng lẽ nói... Ta bị truyền tống?”

Diệp Lăng nghĩ đến khả năng đó, trong lòng không khỏi có điểm hưng phấn, ngẫm nghĩ lại xem vừa rồi mình làm như thế nào, ngẫm lại xem sau này mình có thể tiếp tục sử dụng phương thức này tiếp tục chơi truyền tống không?

Nhưng mà, rất nhanh sau đó Diệp Lăng liền phát hiện ra một việc, hắn phát hiện những đồ vật gần đó có chút quen thuộc, giống như là –

“Ha ha, cái này thú vị...”

Diệp Lăng bắt đầu cười to, thực rõ ràng gặp được chuyện thú vị gì đó, chẳng lẽ địa phương hắn truyền tống rất thú vị sao?

Không, không phải, cũng không phải là truyền tống, Diệp Lăng vẫn ở trong phòng thí nghiệm!

Vậy sao hắn cảm thấy đây là nơi khác, hơn nữa lại không thấy một bóng người nào trong phòng thí nghiệm?

Rất đơn giản, lý do chỉ có 1, đó là hình thể của Diệp Lăng lúc này — còn không đến 20 cm, biến thành một “tiểu nhân”!

Điều này làm trong đầu Diệp Lăng đột nhiên nhớ tới một bộ phim —

159. Chương 159: Ngoài Ý Muốn Nho Nhỏ (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 159: Ngoài ý muốn nho nhỏ (3).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Bởi hắn nhỏ đi nên không nhìn thấy bóng người, mà cũng vì hắn nhỏ đi nên tầm mắt cũng khác, nhìn cảnh vật như mới toanh vậy, làm hắn không nhận ra ngay được.

Vì sao hấn sẽ nhỏ đi?

Vấn đề này hấn cũng đang muốn biết, hấn đang cố gắng hồi tưởng lại thực nghiệm của mình, bước nào trong đó làm sai, sao tự dừng lại biến nhỏ?

Bất quá, Diệp Lăng cũng không thấy thất kinh, vẫn bình tĩnh như vậy bởi vì cái kiểu ngoài ý muốn như vậy hấn nhìn quen rồi.

Cũng không phải lần đầu, có cái gì phải sợ?

Phải biến rằng, trước kia Diệp Lăng từng biến người ta thành con thỏ nhỏ, ừ, chính là Chân Tiểu Yên, mà lần đó kỳ thật cũng là lần đầu tiên “biến thân”, cũng là một kết quả ngoài ý muốn.

Trong luyện kim thực nghiệm, cho dù người có nắm chắc 10 phần cũng có thể sẽ phát sinh ngoài ý muốn, đây là điều ai cũng biết!

Cũng vì thế mà hiệu quả đó chỉ xuất hiện một lần, vĩnh viễn không có khả năng xuất hiện lần thứ hai, bởi vì không ai có thể nhớ kỹ điều kiện để xảy ra điều ngoài ý muốn đó, rốt cuộc cần điều kiện gì mới đạt được hiệu quả như vậy?

Giống như lúc này vậy, Diệp Lăng biến nhỏ cũng có thể vì một cái hiệu quả của luyện kim thuật, luyện kim thuật kia có công dụng biến một vật thành lớn nhỏ, nhưng chỉ nhằm vào vật chết, hơn nữa còn có thể thường xuyên phá hỏng vật đó, là một luyện kim kỹ thuật rất khó không chế thành thực.

Sau đó, Diệp Lăng nghĩ đến rất nhiều biện pháp nhưng đều không đạt được hiệu quả như vậy!

Bây giờ nên làm gì?

Nói nhảm, đương nhiên là tìm cách khôi phục thân thể rồi!

Sau khi Diệp Lăng làm mình biến nhỏ đi liền bay lên bàn thực nghiệm, may mà hấn có võ, nếu không muốn leo lên cái bàn này cũng mất một phen công phu đấy.

Cứ như vậy, trong phòng thí nghiệm thứ 2, một “đứa nhỏ” chạy tới chạy lui trên bàn, nếu bị một ít nữ hài tử nhìn thấy nhất định sẽ cảm thấy rất đáng yêu, có thể “giây sát” các nàng...

Nhưng mà, nếu bị Lãnh Huyết Thập Tam nhìn thấy nhất định sẽ ném Diệp Lăng vào lồng sắt, cũng trùng phạt hấn, ai bảo Diệp Lăng làm phòng thí nghiệm của hấn loạn lên như vậy.

Còn Lãnh Huyết Ngũ, nàng sẽ đối xử với Diệp Lăng ra sao thì rất nhanh sẽ biết...

Hai ngày sau...

“Phất Lan Khắc! Người có ở nhà không?” Lãnh Huyết Ngũ mở ra cánh cửa của phòng thí nghiệm thứ 2, gọi Diệp Lăng.

“Có!” Diệp Lăng hô.

“??” Lãnh Huyết Ngũ nghe thấy âm thanh của Diệp Lăng, lại không nhìn thấy sự tồn tại của hấn, Diệp Lăng biến thành đứa nhỏ thật sự là rất khó để ý, hơn nữa không ai cảm thấy người sẽ nhỏ như vậy nên cũng xem nhẹ.

“Người ở đâu? Chơi trò trốn tìm với ta sao?” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, có điểm không vui, nàng không thích chơi mấy trò nhảm chán này với người khác, đương nhiên cũng có Diệp Lăng ở trong đó, không có đặc quyền gì cả.

“Chơi trốn tìm cái gì, ta đâu có rảnh, ta ở ngay trước mặt người chứ đâu, người nhìn cẩn thận một chút đi.” Thanh âm Diệp Lăng lại vang lên giúp Lãnh Huyết Ngũ xác định phương hướng, sau đó cẩn thận nhìn...

“...” Lãnh Huyết Ngũ nhìn thấy một cái Diệp Lăng thật mê người ở trước mặt, ngay trên bàn, ngồi xếp bằng, bộ dáng khổ sở không thôi.

Lãnh Huyết Ngũ dụi dụi mắt, xác định mình không phải hoa mắt xong liền đi tới, nhìn chăm chăm Diệp Lăng một hồi, ánh mắt vẫn băng lãnh như vậy, không có chút cảm tình gì...

Tiếp theo, nàng vươn ngón tay, nhẹ nhàng búng...

“Ta, tiểu Ngũ, ngươi làm cái gì vậy!” Diệp Lăng bị một ngón tay búng ra rất xa, lăn vài cái mới dừng lại được, lập tức gằm lên với Lãnh Huyết Ngũ.

Lãnh Huyết Ngũ không để ý tới hắn, mắt không có biểu tình gì nhìn Diệp Lăng, sau đó dùng hai ngón tay kéo Diệp Lăng lên không trung.

“Mau buông ta xuống, ngươi làm trò gì vậy, không có việc gì đừng quấy rối ta, bây giờ ta còn đang suy nghĩ cách khôi phục mà!” Diệp Lăng giãy dụa, hô to gọi nhỏ với Lãnh Huyết Ngũ.

Lãnh Huyết Ngũ không có phản ứng gì, thật lâu sau mới vô tình nói: “Ngươi như thế này tốt hơn.”

“..., tốt cái gì mà tốt, biến ngươi nhỏ đi thì ngươi sẽ không còn nói như vậy nữa, mau buông ta xuống!” Diệp Lăng nắm lấy ngón tay ngọc của Lãnh Huyết Ngũ, đá đá mấy cái.

“Ngươi như thế này vẫn có thể nói được, ngươi mau nói tiếp đi!” Lãnh Huyết Ngũ thờ ơ với việc Diệp Lăng lớn hay nhỏ, chỉ quan tâm thứ mà Diệp Lăng dạy.

“Hừ, bản thiếu gia bây giờ không có hứng thú nói chuyện đó, ta muốn biến lớn lại.” Hai tay ôm ngực, Diệp Lăng rất khó chịu nói, muốn đáng yêu bao nhiêu cũng có...

Quả nhiên, mê người là vương đạo!!

“Ngươi cứ như vậy, ta thích!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói một câu, nàng là một lãnh huyết sát thủ cũng là một nữ hài tử, cũng sẽ bị vật đáng yêu mê hoặc, chỉ là trình độ cao hơn nữ hài tử bình thường rất nhiều mà thôi.

Tình huống ngoài ý muốn của Diệp Lăng làm Lãnh Huyết Ngũ nhìn không được muốn ôm hôn một chút, nhưng dù sao nàng cũng là Lãnh Huyết Ngũ, cuối cùng vẫn nhìn được!

“..., ngươi thích, ta không thích! Tiểu Ngũ, ngoan, nếu không đến lúc đó ta nói nhiều hơn nữa được không, bây giờ ngươi nên giúp ta nhanh khôi phục lại đi, có ngươi cũng tiện lợi hơn một chút.” Diệp Lăng bắt đầu hống (dự khí, đồ dành - DG) Lãnh Huyết Ngũ, hắn cũng mặc kệ đối phương có phải là Lãnh Huyết Ngũ hay không, nữ hài tử đều hống như vậy, Diệp Lam Vũ nói cho hắn biết như vậy...

Mà hắn muốn Lãnh Huyết Ngũ hỗ trợ cũng là muốn nàng giúp hắn lấy thứ này thứ nọ, hình hài bây giờ của hắn quả thật không phương tiện, nếu không thì tiến độ của hắn phải nhanh hơn rất nhiều.

“Ngươi muốn hống ta?” Lãnh Huyết Ngũ ngẩn ngơ, lơ đãng hỏi, bởi từ nhỏ đến lớn vốn không có ai hống nàng cả.

Người bình thường nhất định sẽ không thừa nhận, sẽ tìm cớ khác, nhưng Diệp Lăng thì không giống, hắn gật đầu ngay.

“Ừ!”

“Ta không tiếp thụ!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

“Thực phiền toái, ra tuyệt chiêu!” Diệp Lăng nói một câu, sau đó liền ôm lấy ngón tay của Lãnh Huyết Ngũ, há miệng cắn một cái...

“A!” Lãnh Huyết Ngũ bị đau, buông lỏng tay ra.

Diệp Lăng thừa dịp này tránh khỏi ma chướng của nàng, đứng ở một chỗ, rất kiêu ngạo nhìn nàng như muốn nói biết lợi hại chưa, xem ngươi có còn dám bắt ta không.

“Tiểu bắt điểm nhà ngươi dám cắn ta!” Lãnh Huyết Ngũ giận dữ nói, vươn tay tới bắt Diệp Lăng, muốn trừng phạt hắn.

Tuy người Diệp Lăng nhỏ lại nhưng thân thủ cũng không bị mất đi, lập tức lẩn qua một bên, sau đó kiêu ngạo nói —

“Lại đây lại đây, tới bắt ta này!”

Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nhìn Diệp Lãng, không nói lời nào, chỉ là tay nàng không chút do dự trực tiếp phóng về phía Diệp Lãng, động tác rất nhanh.

Chẳng qua Diệp Lãng vẫn dễ dàng tránh thoát, hơn nữa tiếp tục làm mặt quỷ với Lãnh Huyết Ngũ.

Ta không tin không bắt được ngươi!

Lãnh Huyết Ngũ ngăn người ra một chút, sau đó lập tức gia tốc hai tay để bắt Diệp Lãng, mà nàng ngăn người là vì không nghĩ tới Diệp Lãng sẽ linh hoạt như vậy.

Mà cái làm nàng càng không thể tưởng được là, cho dù mình gia tốc thì Diệp Lãng cũng có thể trốn thoát, chẳng lẽ Phất Lan Khắc này là một cao thủ? Không, không có khả năng!

Hắn là nhỏ lại nên hắn có thể linh hoạt như vậy, mà mình thì không quen bắt những thứ nhỏ như vậy mà thôi!

Nhìn bộ dáng ngơ ngẩn kia của Diệp Lãng, Lãnh Huyết Ngũ tuyệt không tin Diệp Lãng là một cao thủ!

160. Chương 160: Ta Có Bạn Rồi (1)!

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 160: Ta có bạn rồi (1)!

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Lại đây lại đây, ta có rau bina (*), ăn ăn ăn...”

161. Chương 161: Ta Có Bạn Rồi (2)!

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 161: Ta có bạn rồi (2)!

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Hắn còn ở trong phòng thí nghiệm, nếu có hắn thì ta nghĩ sẽ có tài liệu.” Diệp Lãng nói, lúc này hắn đang đứng trên một “dốc núi nhỏ”, nhìn cái phòng thí nghiệm mà cảm thấy nó thật lớn, sao trước kia lại không cảm thấy như vậy nhỉ.

Nói nhảm, trước kia ngươi là người bình thường, đương nhiên sẽ không phát hiện. Bất quá phòng thí nghiệm này quả thật cũng đủ lớn, lớn chừng một sân bóng rổ, cũng không biết Lãnh Huyết Thập Tam làm sao kiến tạo ra được nữa.

Không chỉ nơi này, phòng thí nghiệm thứ 1 cũng vậy, tin rằng phòng thí nghiệm ở trong kia sẽ càng lớn hơn!

“Đi tìm hắn!” Lãnh Huyết Ngũ nói, nàng không phải muốn tìm Lãnh Huyết Thập Tam lấy tài liệu mà là nếu có Lãnh Huyết Thập Tam thì nàng cần hỏi Diệp Lãng có thể hay không sao?

Đối với nàng mà nói, Lãnh Huyết Thập Tam mới là luyện kim cao thủ, nhất định có thể giúp nàng giải quyết vấn đề này, còn Diệp Lãng thì vừa rồi là nàng bị choáng váng mới cảm thấy có thể tin vào hắn...

Ừ, nhất định là mình bị choáng váng!

“Tìm hần? Cũng tốt, vừa hay xem hần làm gì ở trong đó!” Diệp Lăng cũng rất tán thành đề nghị này, lôi kéo Lãnh Huyết Ngũ chạy về phía phòng thí nghiệm số 3.

“Phất Lan Khắc!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

“A, xin lỗi, không cẩn thận quơ trúng tay người, lạnh thật!” Diệp Lăng còn tưởng rằng vì mình cầm lấy tay của Lãnh Huyết Ngũ nên lập tức buông, mà thật ra hai chữ cuối cùng kia mới là nguyên nhân hần buông tay nàng...

Nếu không phải rất băng lãnh thì chắc hần sẽ tiếp tục nắm lấy.

Mà băng lãnh không phải vì Lãnh Huyết Ngũ lãnh huyết mà vì nàng vốn mang bao tay, cái loại bao tay đặc thù dán sát da này như làn da vậy.

Cũng vì vậy Lãnh Huyết Ngũ cũng không thèm để ý bị Diệp Lăng lôi kéo, tuy rằng cũng có cảm giác nhưng vì cái bao tay kia dán sát da nhưng nàng cảm thấy không sao cả, dù sao cũng không phải thật sự bị đụng vào da.

Nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên nàng bị người khác cầm tay, trước kia không ai dám đụng vào tay nàng.

Nếu không phải bảo Diệp Lăng buông tay thì Lãnh Huyết Ngũ gọi hần làm gì?

Rất đơn giản, vì Diệp Lăng lại đi nhầm hướng!

“Đi bên này!”

Lúc này lại đến lượt Lãnh Huyết Ngũ cầm tay Diệp Lăng, kéo Diệp Lăng đi theo nàng, tựa hồ nàng không quan tâm gì đến việc này, đạt tới mục đích mới quan trọng.

“Không phải đi bên kia sao?”

“Bên này!”

“Người xác định?”

“Câm miệng!”

“...”

Lãnh Huyết Ngũ kéo Diệp Lăng đi đến trước cửa phòng thí nghiệm số 3, nàng ngừng lại, nhìn cánh cửa cao hơn nàng gấp 10 lần, trầm tư!

“Làm sao vậy?” Diệp Lăng nhìn thấy Lãnh Huyết Ngũ đột nhiên dừng bước nên hỏi, hần cũng không biết đã đứng trước cửa...

“Bây giờ chúng ta nhỏ như vậy làm sao mở ra cánh cửa này đây, trước kia thì dễ rồi, ta có thể mở ra.” Lãnh Huyết Ngũ cau mày nói.

“Người cũng có thể mở ra?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi.

“Chỉ cần là cửa thì ta đều có thể mở ra, đây là thứ mà một sát thủ phải học được.” Lãnh Huyết Ngũ gật đầu nói.

Lãnh Huyết Ngũ có thể đi vào phòng thí nghiệm này cũng không phải vì Lãnh Huyết Thập Tam trao quyền, cũng không biết biện pháp mở ra cửa này, bất quá nàng lại có thể tự mình mở ra, đây là một hạng kỹ năng của nàng.

Giống như lời Lãnh Huyết Ngũ nói vậy, nàng là một sát thủ, khi ám sát thường xuyên gặp phải những cánh cửa cần được mở ra, vì vậy nàng huấn luyện riêng cho mình năng lực mở cửa.

Tuy rằng nàng không tinh thông với luyện kim thuật, bất quá với việc mở cửa có luyện kim trận nàng rất lành nghề, cho dù Diệp Lăng cũng chưa chắc nhanh bằng nàng.

Nếu là bình thường thì chắc chắn nàng có thể mở ra cánh cửa này, bất quá bây giờ nàng nhỏ như vậy, căn bản không thể mở cửa ra, cho dù phá hủy luyện kim trận này cũng chưa chắc có thể mở ra.

Diệp Lăng cũng vậy!

Chẳng qua —

“Muốn đi vào phòng thí nghiệm này cũng không nhất định phải mở cửa!” Diệp Lăng nhìn về phía trước, một tay chống cằm, bộ dáng như đang tự hỏi.

“Không mở cửa ra thì làm sao đi vào?” Lãnh Huyết Ngũ có chút tò mò, ở đây nơi nơi đều có luyện kim trận phòng ngự, không mở cửa ra thì phải phá hư những luyện kim trận này, cái này khó hơn việc mở cửa ra mấy chục lần.

“Thì cứ đi vào thôi, bây giờ chúng ta nhỏ như vậy, có thể đi qua khe hở của cánh cửa.” Diệp Lăng không thêm để ý trả lời: “Còn nhỏ cũng có lợi.”

“...” Lãnh Huyết Ngũ trầm mặc, dường như mình quên mất điểm này, có một vài luyện trận chỉ để ngăn người khác tiến vào nên tồn tại những khe hở mà người bình thường không thể lọt qua.

“Ở đây, tiểu Ngũ, dùng đầu khí của người đánh thông nơi này đi!” Diệp Lăng đi tới đi lui một hồi, chỉ vào một chỗ nói.

“Vì sao người không làm!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, nàng nghĩ hẳn bắt mình làm cu li.

“Ta không có đầu khí.” Diệp Lăng chậm rãi nói

“...” Lãnh Huyết Ngũ ngậy người ra một chút, sau đó bước về phía Diệp Lăng chỉ, phi thân lên, thân mình tựa hồ tạm dừng trên không trung.

Mà ngay sau đó, ngón cái ngón trỏ của 2 tay nàng hợp thành một cái tam giác!

“Hát...”

Trước mặt Lãnh Huyết Ngũ xuất hiện một đạo sóng đầu khí mắt thường cũng nhìn thấy, xẹt qua không trung, va chạm vào vách tường, phát ra ánh sáng mãnh liệt!

Khi sóng đầu khí biến mất thì trên vách tường kia cũng xuất hiện một cái động lớn, ừ, đối với hai người Diệp Lăng mà nói quả thật là một cái động lớn, có thể đủ cho bọn họ đi vào.

Lãnh Huyết Ngũ rơi xuống đất, nắm lấy áo Diệp Lăng kéo về phía cửa động.

“Tiểu Ngũ, người cho rằng ta là con mèo con sao, mau thả ta ra!” Diệp Lăng kêu lên.

“Đi lên!” Lãnh Huyết Ngũ không để ý tới Diệp Lăng, chỉ lạnh lùng nói.

Diệp Lăng nghe thấy vậy liền chọn đi lên, khi đi ngang qua người Lãnh Huyết Ngũ thuận tiện dẫm lên chân Lãnh Huyết Ngũ mấy cái, trả thù nàng bắt mình.

“Hừ, người cẩn thận đấy!” Lãnh Huyết Ngũ không có cách nào làm gì được Diệp Lăng, chỉ có thể cắn răng uy hiếp.

“Cám ơn quan tâm, ta đã rất cẩn thận rồi!” Diệp Lăng còn tưởng rằng Lãnh Huyết Ngũ quan tâm mình, bảo mình cẩn thận tình huống phía trước.

“...” Lãnh Huyết Ngũ trầm mặc, không rõ Diệp Lăng giả ngu hay ngu thật...

Mặc kệ, cũng lười quan tâm, Lãnh Huyết Ngũ đi theo Diệp Lăng vào trong cái động kia, xuyên qua vách tường. Nhưng mà Diệp Lăng lại dừng lại làm nàng không rõ được phía trước phát sinh chuyện gì.

“Người lại làm gì vậy?” Lãnh Huyết Ngũ muốn đẩy Diệp Lăng xuống, bắt quá tạm thời nhịn được.

“Ta đang nhìn Lãnh Huyết Thập Tam...” Diệp Lăng đáp.

“Người thấy hẳn sao? Vậy là tốt rồi, người còn chắn phía trước làm gì?!” Lãnh Huyết Ngũ nói, sau đó một tay đẩy Diệp Lăng xuống, dù sao té cũng không chết.

“Oanh!”

Diệp Lăng té mạnh trên mặt đất, mà Lãnh Huyết Ngũ cũng nhảy xuống, đứng bên cạnh Diệp Lăng, đá Diệp Lăng mấy cái, tựa hồ muốn xác định Diệp Lăng đã chết chưa, cũng dường như muốn trả thù mấy dấm vừa rồi của Diệp Lăng.

“Người chết chưa?” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

“Không chết!” Diệp Lăng trả lời, sau đó nói tiếp: “Bất quá, có thể có người đã chết!”

162. Chương 162: Khôi Lỗi Thuật (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 162: Khôi lỗi thuật (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ai?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi theo bản năng, bất quá rất nhanh nàng nghĩ đến một người vì ở đây ngoài hai người bọn họ chỉ còn một người khác.

“Lãnh Huyết Thập Tam!”

Đúng vậy, chính là Lãnh Huyết Thập Tam, Sở dĩ vừa rồi Diệp Lăng đứng ngay cửa động là vì hắn thấy Lãnh Huyết Thập Tam té trên mặt đất, giống như đã chết vậy.

“Vào xem” Lãnh Huyết Ngũ bình tĩnh nói, cũng như tia chớp phóng tới chỗ Lãnh Huyết Thập Tam, tốc độ kia dù là người bình thường cũng chưa chắc đã mau bằng nàng.

Đi bên cạnh Lãnh Huyết Thập Tam, Lãnh Huyết Ngũ vươn cái tay nhỏ ra thăm dò hô hấp của Lãnh Huyết Thập Tam.

“Thế nào, còn thở sao?” Lúc này Diệp Lăng mới chậm rì rì đi tới.

“Không còn thở nữa” Lãnh Huyết Ngũ buông tay, có chút thất vọng nói, mà nàng vẫn vịn thất vọng mà thôi. cũng không có thương tâm khổ sở vân vân, thất vọng là vì nàng tìm không ra người có thể khôi phục tình huống của mình.

“À...” Lúc này Diệp Lăng đột nhiên chạy một vòng, vốn đang chạy đến đầu Lãnh Huyết Thập Tam giờ chạy qua phần eo.

“Người làm cái gì vậy?” Lãnh Huyết Ngũ có điểm kì quái hỏi.

“Ta đi lấy giới chỉ của hắn, ta nhớ rõ hắn có một cái không gian giới chỉ không được tốt lắm.” Diệp Lăng cũng không quay đầu lại hô, cũng chạy nhanh hơn vừa nãy.

“...” Lãnh Huyết Ngũ trầm mặc, trong lòng thầm mắng người thật vô sỉ, biết người ta đã chết liền lập tức cướp giới chỉ của người ta.

Bất quá, giới chỉ của Lãnh Huyết Thập Tam là cái tốt nhất trong bọn ta, sao lại bảo không được tốt lắm?

Lãnh Huyết Ngũ cũng không biết Diệp Lăng chướng mắt những cái giới chỉ như vậy, trong tay hắn có không biết bao nhiêu cái giới chỉ tốt hơn nó. Bất quá dù sao thwus này cũng chỉ là hi hữu, người bình thường có được chỉ là những thứ bình thường, dung lượng nhỏ hơn cái này rất nhiều.

Cho dù là tổ chức như Lãnh Huyết Tổ cũng chỉ có loại không gian giới chỉ bình thường mà thôi, hơn nữa chỉ có Lãnh Huyết Thập Tam Ung mới có, những người khác chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp.

Tuy Diệp Lăng chướng mắt với Lãnh Huyết Thập Tam nhưng lại nhìn trúng những gì trong đó, có lẽ ở trong đó có cất chứa luyện kim thư bí mật của hắn, có giá trị hơn nhiều so với những quyền ở ngoài kia, mà tài liệu ở trong đó lại càng không phải nói.

“Tìm được rồi!” Diệp Lăng nhấc tay Lãnh Huyết Thập Tam lên cố gắng gỡ giới chỉ xuống.

“Người lấy để làm gì, người lại không dùng được, không nhấc nổi đâu.” Lãnh Huyết Ngũ xuất hiện bên cạnh Diệp Lăng, lạnh lùng nói, đối với hai người mà nói, giới chỉ này quá lớn.

Mà không gian vật phẩm không thể chứa chongm nếu không sẽ làm cho không gian hỗn loạn, bởi vậy chiếc nhẫn kia cũng không thể đặt trong một cái giới chỉ khác.

“Người không biết à, không gian giới chỉ đều có thể to nhỏ tùy ý, sẽ tự động thích ứng với tay người sử dụng.” Diệp Lăng đưa ngón tay vào trong giới chỉ, giới chỉ lập tức rút nhỏ.

“..” Lãnh Huyết Ngũ trầm mặc, nàng biết điều này, nhưng không biết nó có thể biến nhỏ đến vậy.

“Xem thử hấn chết như thế nào, trong luyện kim nhật ký hấn có ghi lại.” Đầu tiên, Diệp Lăng lấy nhật ký của Lãnh Huyết Thập Tam, đây là việc mà bất cứ luyện kim thuật sĩ nào cũng làm, kể cả Diệp Lăng.

Bởi vậy, luyện kim nhật kí thường được để trong không gian giới chỉ của chính mình hoặc là một nơi thực bí ẩn, dù sao thuộc loại địa phương khó bị người khác phát hiện, ít nhất là khi còn sống.

Sau khi “hết sống”, vậy không quan trọng nữa, mà không gian kế ước tự nhiên sẽ biến mất, có thể bị người đoạt được.

Nhưng mà có một vài người vì phòng ngừa tình huống này xuất hiện, sợ sau khi mình bị giết, địch nhânx đoạt được tâm huyết cả đời của mình nên sẽ dùng những biện pháp khác cất chứa luyện kim nhật ký của mình.

May mà Lãnh Huyết Thập Tam cảm thấy không cần phải làm như vậy nên luyện kim nhật ký đơn giản đặt trong không gian giới chỉ của hấn, cứ như vậy mà Diệp Lăng chiếm tiện nghi.

“Thành thịnh”

Diệp Lăng lấy ra quyển nhật ký kia, bất quá quyển sách lại lớn ngang hấn rồi, tuy giới chỉ nhỏ nhưng những thứ ở trong thì không.

Diệp Lăng nhìn quyển sách lớn như vậy, trầm mặc một hồi,sau đó quay đầu gọi Lãnh Huyết Ngũ bên cạnh :“Tiểu Ngũ, giúp ta đỡ sách đi”

“Hừ” Lãnh Huyết Ngũ hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không để ý tới Diệp Lăng.

“Người có muốn chúng ta khôi phục lại bộ dáng của mình không?” Diệp Lăng dụ hoặc, hấn biết hiện tại thứ này là thứ hấp dẫn Lãnh Huyết Ngũ nhất.

“Hừ” Lãnh Huyết Ngũ lại hừ một tiếng, bất quá lại đi về phía trước, mở quyển sách kia ra.

Nhìn bộ dáng Lãnh Huyết Ngũ mở quyển sách ra, Diệp Lăng không khỏi nói một câu:“Tiểu Ngũ, không ngờ người cũng thực sự đáng yêu a!”

Thử tưởng tượng một chút, một tiểu cô nương không đến 20cm, lật một quyển sách cao hơn nàng, cho dù bộ dáng bằng lảnh như Lãnh Huyết Ngũ vậy cũng thực sự đáng yêu.

“Nhìn sách của người đi, đừng nói nhảm nữa” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

“Lật tới tờ cuối cùng đi” Diệp Lăng đã quen với phương thức nói chuyện của Lãnh Huyết Ngũ, không để ý mấy.

Lãnh Huyết Ngũ một bên lật sách, một bên hỏi:” Vì sao phải lật đến tờ cuối cùng?”

“Ngốc vậy, như thế sẽ biết hấn ”đi” lúc nào.” Diệp Lăng nói.

“..” Lãnh Huyết Ngũ muốn xúc động đánh người, mình lại bị tên tiểu tử ngốc này giáo huấn, bất quá hấn nói cũng có đạo lý, chỉ cần nhìn ngày cuối cùng trong quyển nhật ký thì biết ngay Lãnh Huyết Thập Tam chết lúc nào.

” Theo nhật ký thì đã 7 ngày rồi!” Diệp Lăng nhìn nhật ký trầm tư nói.

“À, đã chết 7 ngày rồi à!” Lãnh Huyết Ngũ nhìn Lãnh Huyết Thập Tam, bày ra một loại biểu tình phức tạp, không biết đồng tình hay bi ai.

“Không, hẳn có chuyện vào 7 ngày trước, bất quá cũng không chết vào 7 ngày trước, thời gian tử vong chính xác là 3 ngày trước.” Diệp Lăng lắc lắc đầu nói.

“?” Lãnh Huyết Ngũ nhìn Diệp Lăng, có chút không rõ.

“7 ngày trước hẳn không thể nhúc nhích, nếu có người khác đến cứu thì có lẽ hẳn còn có thể sống được, chẳng qua hẳn không có trợ thủ, không có người giám thị nên ngay cả cơ hội cuối cùng cũng không có” Diệp Lăng nhìn Lãnh Huyết Thập Tam có chút tiếc hận nói.

Luyện kim thuật sĩ thường đều có trợ thủ hoặc là đồng bạn, cái này cũng không đơn giản là vì trao đổi, quan trọng hơn là có thể phòng ngừa khi phát sinh những gì ngoài ý muốn, không ai chiếu cố...

“Ừ..” Lãnh Huyết Ngũ tựa hồ hiểu được một chút.

Sự thật giống như Diệp Lăng nói vậy, thực nghiệm của Lãnh Huyết Thập Tam xảy ra một cái ngoài ý muốn nho nhỏ, cũng không trí mạng nên hẳn cũng không quan tâm mấy, kết quả là vì một cái ngoài ý muốn nho nhỏ vậy làm hẳn không thể nhúc nhích, chỉ có thể ở trong này lẳng lặng chờ chết.

Diệp Lăng nói đúng, nếu có người phát hiện nhất định sẽ cứu được!

163. Chương 163: Khôi Lỗi Thuật (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 163: Khôi lỗi thuật (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ài, phần mộ cô đơn ngoài ngàn dặm, thê lương không kể xiết a...” Diệp Lăng cảm thán nói, tuy dùng từ có điểm không đúng, bất quá cũng có thể biểu đạt ra một loại cảm giác thê lương phù hợp với tình hình.

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?” Lãnh Huyết Ngũ nhìn Lãnh Huyết Thập Tam “thật lớn”, cau mày hỏi.

“Không có gì, chờ ta nghiên cứu xong nhật ký của hẳn thì ta nghĩ không sai biệt lắm đã khôi phục rồi.” Diệp Lăng không thèm để ý nói, đối với hẳn mà nói chỉ là một việc nhỏ mà thôi, biến hoá lớn hơn hẳn đều gặp qua.

“Người còn muốn đợi khôi phục sao, vạn nhất không khôi phục được thì sao?” Lãnh Huyết Ngũ nói, lúc này lời nàng tựa hồ hơi lớn một chút.

“Thì như thế này thôi, có sao đâu.” Diệp Lăng không thèm để ý nói, hẳn cảm thấy như thế này cũng rất thú vị.

“Người thật không để cái gì trong lòng cả” Lãnh Huyết Ngũ có chút bất đắc dĩ nói, xem ra đợi Diệp Lăng nghĩ ra biện pháp phòng chừng quá khó khăn, còn không bằng chính mình nghĩ biện pháp đi.

Mà cũng lạ, vì sao lại muốn hẳn nghĩ biện pháp, hẳn được không?

Đột nhiên Lãnh Huyết Ngũ phát hiện ra vấn đề này, lắc đầu, cảm thấy mình thật là ngu, tự đứng lại đặt hi vọng lên một tên tiểu tử ngốc.

Nghĩ đến đây, Lãnh Huyết Ngũ cũng không đi quản Diệp Lăng nữa, ngồi nghỉ ngơi ở một bên, chuẩn bị đi ra ngoài tìm người đến hỗ trợ, tin rằng Lãnh Huyết Tổ sẽ có biện pháp.

Mà Diệp Lăng lúc này đang đọc nhật ký của Lãnh Huyết Thập Tam, lật nhanh nhớ kỹ tất cả nội dung, rồi mới nghiên cứu sau.

Khi nhìn qua nhật ký của Lãnh Huyết Thập Tam, Diệp Lăng liền khẳng định một chuyện, đó là mình đoán không sai, quả thật Lãnh Huyết Thập Tam có loại luyện kim này, đồng thời cũng là loại luyện kim này làm cho hắn hồn về tây thiên.

Mà loại luyện kim này chính là một loại thần kỳ nhất trong luyện kim thuật-khôỉ lỗi thuật!

Khôỉ lỗi thuật, tên như ý nghĩa chính là chế tạo ra con rối, mà con rối được chế tạo ra, không chỉ có nhiều công dụng mà uy lực cũng rất cường đại nữa.

Theo truyền thuyết, vào thời cổ đại từng xuất hiện tứ đại luyện kim khôỉ lỗi Cự Nhân đều có được năng lực hủy thiên diệt địa, có thể dễ dàng hủy diệt một cái thành thị, độc chặn mười vạn đại quân.

Tuy rằng đây chỉ là một truyền thuyết, nhưng đã nói lên một việc, đó là những con rối luyện kim này có uy lực cường đại.

Bất quá, chế tác con rối cũng không phải chỉ ngày một hai ngày là có thể hoàn thành, không, phải nói là một hai năm cũng chưa biết chừng.

Còn có, trong khôỉ lỗi thuật có một ít linh kiện đã thất truyền, mà khuyết thiếu những linh kiện quan trọng này thì rất khó hoàn thành một con rối đầy đủ nữa.

Cho nên những luyện kim thuật sĩ nghiên cứu khôỉ lỗi thuật đều hy vọng có một ngày phát hiện những linh kiện này có trong một di tích cổ đại nào đó, cho dù không thể nghiên cứu ra thì cũng có thể dùng lại những linh kiện này.

Đương nhiên, tốt nhất là có một con rối đầy đủ để khai quật...

Mà căn cứ nhật ký của Lãnh Huyết Thập Tam, Diệp Lăng biết hắn thực may mắn, đã thu thập đầy đủ một bộ linh kiện này có trong một di tích cổ đại nào đó, cho dù không thể nghiên cứu ra thì cũng có thể dùng lại những linh kiện này.

Đương nhiên, tốt nhất là có một con rối đầy đủ để khai quật...

Mà căn cứ nhật ký của Lãnh Huyết Thập Tam, Diệp Lăng biết hắn thực may mắn, đã thu thập đầy đủ một bộ linh kiện, mà linh kiện lần trước hắn để ở Diệp Thành chính là một trong số đó.

Lúc trước hắn sợ bị người khác phát hiện nên mới ở Diệp Thành hoàn thành linh kiện này, sau đó vì Diệp gia xuất hiện nên hắn phải rời trận địa, may mà hắn đã hoàn thành rồi.

Bất quá, vì tài liệu và luyện kim trận của linh kiện này đều thuộc loại không thể bỏ vào không gian vật phẩm nên hắn đành phải mời dòng binh vận chuyển.

Mà vì sao hắn không ở đây chế tác mà phải đi Diệp thành? Căn cứ theo nhật ký, linh kiện kia cần phải hoàn thành tại Diệp Thành, ở đó có một loại tài liệu phải hoàn thành ngay tại nơi sinh sản, nếu không sẽ mất đi công năng của nó.

Tuy Diệp Thành không phải nơi duy nhất sản sinh ra thứ đó, bất quá lúc trước là nơi thích hợp nhất, nơi đó sẽ không ai chú ý đến sự tồn tại của Lãnh Huyết Thập Tam.

Bây giờ Diệp Lăng phải phân hủy sạch những luyện kim linh kiện này để nghiên cứu, hắn cũng không sợ mất đi những thứ này, nếu nói chỉ có thể có được một con rối thì không bằng không có đi.

Chỉ có nắm giữ kỹ thuật ở trong đó mới là kết quả tốt nhất.

Bất quá, trước đó Diệp Lăng cần đọc hết sách trong giới chỉ của Lãnh Huyết Thập Tam đã, như vậy càng thêm dễ dàng hoàn toàn nắm giữ hơn, nhưng mà Diệp Lăng không nghĩ tới có một việc cần xử lý trước đã.

“A..”

Đột nhiên Lãnh Huyết Ngũ hét to, chạy tới chỗ Diệp Lăng, trốn phía sau hắn, động tác như một tiểu cô nương bị kinh hãi vậy, điều này rất ít khi nhìn thấy trên người Lãnh Huyết Ngũ.

“?” Diệp Lăng không chú ý tới điều này, hắn chỉ muốn biết rốt cuộc Lãnh Huyết Ngũ sợ cái gì?

“Có sâu” Lãnh Huyết Ngũ chỉ vào bên kia nói.

“Sâu thì có gì phải sợ?” Diệp Lăng không coi Lãnh Huyết Ngũ như lãnh huyết sát thủ, nhưng cũng không coi nàng như những hài tử bình thường, hắn từng nhìn thấy Lãnh Huyết Ngũ thanh lí một đám sâu...

“Nhưng mà nó rất lớn...” Lãnh Huyết Ngũ có chút ngượng ngùng nói :” thực ghê tởm”

“Có thể lớn chừng nào? Ta kháo thật đúng là rất lớn ...” Ngay từ đầu Diệp Lăng còn không kịp phản ứng, khi nhìn thấy con sâu còn tưởng rằng gặp quái vật, nhưng rất nhanh hắn phát hiện ra điều này cũng thực bình thường.

“Cái này là vì chúng ta nhỏ đi mà thôi, người cứ xem nó là ma thú mà xử lí sạch đi, nghe nói thứ này có thể ăn được, hàm lượng protein rất cao...”

Những con sâu này kỳ thật là giòi trên thi thể, bởi Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ đã nhỏ đi nên cảm thấy bọn chúng rất lớn.

“Người đi chết đi, muốn ăn thì người đi mà ăn” Lãnh Huyết Ngũ xem như khôi phục lại bình thường một chút, những con sâu này nàng cũng nhìn quen rồi, chỉ là đột nhiên biến lớn làm nàng có chút không thích ứng kịp thôi, mà nàng khờ nghĩ tới trình độ ghê tởm của nó gia tăng gấp nhiều lần theo thể hình biến lớn.

“Ta chỉ nói là có thể ăn chứ không phải là muốn ăn, ta cũng không có hứng thú! Người nhanh diệt sạch những con sâu này đi, đừng làm phiền ta.” Diệp Lăng thuận miệng nói, hắn cho rằng chắc là Lãnh Huyết Ngũ không sợ những thứ này đâu.

“Không cần, Người nghĩ biện pháp xử lý chúng cho ta” Ngoài dự đoán mọi người, Lãnh Huyết Ngũ không dám đi, nếu bị những người khác nhìn thấy phỏng chừng sẽ rớt cảm xuống đất mất.

“Xử lý cái gì, nếu thi thể Lãnh Huyết Thập Tam còn thì nhất định sẽ còn, hơn nữa càng nhiều, cũng không biết đám ruồi bọ này bằng cách nào nữa...” Diệp Lăng nói, không có ý đi động thủ xử lý.

Lãnh Huyết Ngũ nghĩ đi nghĩ lại, đi đến trước mặt, kéo tay Diệp Lăng nói:” Vầy chúng ta đi nhanh đi”

“Dừng dừng, đi đâu? ở đây còn có thứ ta phải xử lý”

“Xử lý cái gì nữa, chúng ta ra ngoài trước đi, gọi người đến xử lý, sau này người muốn ở trong này chơi bao lâu cũng được, được không?” Lãnh Huyết Ngũ bắt đầu “du” Diệp Lăng, nàng muốn rời khỏi cái nơi ghê tởm này, bây giờ nàng mới chú ý tới hương vị ở đây quả thật không dễ ngửi.

164. Chương 164: Khôi Lỗi Thuật (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 164: Khôi lỗi thuật (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Tuy bọn hắn nhỏ đi nhưng cũng không trở ngại đến địa vị của họ, bây giờ những nhiệm vụ cần Lãnh Huyết Ngũ tự mình ra tay cũng rất ít, đa phần đều là chỉ huy an bài mà thôi. Những nhiệm vụ thực sự cần nàng xuất động đều là những nhân vật khuynh đảo thiên hạ, mà những người này một năm giết một cũng đã đủ nhiều rồi.

Có điều bình thường, Lãnh Huyết Ngũ vì không để kỹ năng của mình bị sụt giảm, không muốn sát khí của mình bị yếu đi nên mới thường xuyên đi làm một ít nhiệm vụ có độ khó rất cao.

“Muốn đi thì người cứ đi, vừa hay xử lý những thứ vướng mắt này” Diệp Lăng trốn ra khỏi tay của Lãnh Huyết Ngũ, điều này làm Lãnh Huyết Ngũ có chút ngăn người, không hiểu vì sao vừa rồi mình lại không cẩn thận để Diệp Lăng trốn thoát.

“Người không đi với ta sao ta ra khỏi đây được? đi mau, đừng nói nhảm nữa” Lãnh Huyết Ngũ lại một lần nữa nắm chặt tay Diệp Lăng, lúc này hắn là nàng không để hắn chạy nữa.

“Phiền quá đi, vậy ta xử lý Lãnh Huyết Thập Tam là được chứ gì, như vậy người không còn muốn đi nữa chứ?” Diệp Lăng lại một lần nữa tránh thoát, điều này làm Lãnh Huyết Ngũ sững sốt hồi lâu.

“ Nếu người có thể xử lý tốt thì ta sẽ ở trong này với người mấy ngày, ta cũng không muốn bị người khác nhìn thấy mình trong hình dạng này” Lãnh Huyết Ngũ ngơ ngác nói, ánh mắt nhìn Diệp Lăng càng ngày càng trở nên kì quái.

Bây giờ trong mắt nàng, Diệp Lăng ngày càng trở nên thần bí, nhìn thế nào cũng không giống như một thí nghiệm phẩm bị bắt được.

Nếu là thí nghiệm phẩm thì khi thấy Lãnh Huyết Thập Tam chết nhất định sẽ cao hứng, mà hẳn ngay từ đầu tới cuối đều không để ý tới, tựa hồ chưa từng để ý mình có bị làm thí nghiệm hay không.

Tình huống này có 2 trường hợp, một là vì tiểu tử này ngốc, một là vì hắn biết mình sẽ không chết.

Lãnh Huyết Ngũ cảm thấy, cái thứ nhất không cần phải nói, tiểu tử này vốn ngốc, mà khả năng thứ 2 cũng rất cao, cho nên nói 2 cái đều có.

Mặc kệ nói gì thì nói, Lãnh Huyết Ngũ cảm thấy Diệp Lăng không đơn giản chút nào, mục đích của hắn khi đến đây cũng không đơn giản là bị Lãnh Huyết Ngũ tóm tới. Mà từ những gì phát sinh lúc sau càng làm cho nàng khẳng định điều này hơn.

“Biến mất đi những con quái vật kia, ta là sứ giả của chính nghĩa... Ách, quên mất đoạn sau rồi...” Diệp Lăng tự tạo hình tượng cho mình, lấy ra một cái luyện kim công cụ, chuẩn bị tinh lọc những thứ kinh tởm trước mắt/

Có điều khi hắn lấy ra công cụ liền bị cái công cụ đè lên người...

“Tiểu Ngũ, mau cứu ta...” Diệp Lăng lập tức cầu cứu.

“Mặc xác người, sao không tự mình thu hồi lại đi” Lãnh Huyết Ngũ nói.

“Nói cũng đúng” Diệp Lăng thu hồi công cụ, sau đó lại lấy ra, bất quá lúc này hắn rất cẩn thận nên không bị đè nữa. Để công cụ đó lên mặt đất, nhắm về phía thi thể của Lãnh Huyết Thập Tam

“Tinh lọc”

Tay Diệp Lăng vừa tiếp xúc vào công cụ liền phát ra một trận hào quang, sau đó luyện kim công cụ bắt đầu vận hành, phóng ra một cột sáng, phân giải tất cả những gì trên đường nó đi qua, sau đó tiêu tan vào không trung.

“Lãnh Huyết Thập Tam, người ngủ yên đi, ta sẽ nhớ rõ những gì người đóng góp cho sự nghiệp luyện kim.”

“Hoá ra người thật sự biết luyện kim thuật” Tuy rằng công cụ này thực sự bình thường, Lãnh Huyết Ngũ cũng từng gặp qua rồi, bất quá nàng biết những người như Diệp Lăng, không cần thông qua chốt mở mà trực tiếp khởi động thì nhất định là luyện kim thuật sĩ.

“Ta đã sớm nói qua ta là một luyện kim thiên tài rồi, chỉ là các người không tin mà thôi” Diệp Lăng khoát tay, thu hồi luyện kim công cụ vào trong giới chỉ, sau đó tiếp tục nghiên cứu luyện kim khôi lỗi thuật.

Sau khi mất đi phiền não từ giới và mùi thối từ thi thể, Lãnh Huyết Ngũ bắt đầu yên tâm ở lại trong này. Nhìn thấy bộ dạng ngồi đọc sách của Diệp Lăng, nàng cảm thấy có điểm buồn cười, bất quá rất nhanh liền nhớ tới mình cũng như vậy.

Kỳ thật, nếu chúng ta như thế này cũng thật tốt, ít nhất có thể rời khỏi phân tranh của nhân thế....

Lãnh Huyết Ngũ nhìn Diệp Lăng, mơ mơ màng màng nghĩ.

.....

Cứ như vậy, hai người ở chung sớm tối trong tình huống đặc thù này trong nhiều ngày, rốt cuộc là bao nhiêu ngày thì cả hai đều quên rồi.

Diệp Lăng quên là vì nghiên cứu, mà Lãnh Huyết Ngũ là không muốn nghĩ đến nên cũng quên đi.

trong mấy ngày nay Lãnh Huyết Ngũ đã hiểu rõ hơn về Diệp Lăng, biết luyện kim thuật của hắn không yếu hơn Lãnh Huyết Thập Tam chút nào, bởi vì con rối mà Lãnh Huyết Thập Tam để lại, dưới sự cố gắng của hắn đã ngày càng hoàn mỹ, cơ hồ giống người thật như đúc.

Đồng thời, Lãnh Huyết Ngũ cũng biết Diệp Lăng có "thể nhất tâm đa dụng", khi mình hỏi vấn đề gì, tuy hắn đang làm việc nhưng cũng có thể trả lời được hết.

Mà dưới tình huống vậy thường là cái loại trả lời không chút dấu điểm làm nàng nhận được rất nhiều lợi ích, khiến ám sát thuật của nàng ngày càng cao minh.

Diệp Lăng không biết mình đang làm gì, hắn không biết vì mình mà trên đại lục này xuất hiện một thiếu nữ so với tử thần còn đáng sợ hơn, trở thành nữ vương sát thủ của cả một thế hệ.

Mà nhiều ngày như vậy hình thể của Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ vẫn không có chút biến hoá, vẫn là 2 cái tiểu bất điểm, điều này làm Lãnh Huyết Ngũ thực bất đắc dĩ, nhưng cũng không có kháng cự như trước nữa.

Bởi vì có không gian giới chỉ nên cuộc sống bình thường của hai người hoàn toàn không có vấn đề gì, những gì ở trong đó làm hai người họ ăn cả đời cũng không hết.

Cũng không phải vì ở trong đó có nhiều thực vật, kỳ thật nếu là người bình thường phỏng chừng chỉ có thể vài năm, nhưng bọn hắn nhỏ đi nên lượng ăn tất nhiên sẽ ít hơn rất nhiều.

Lúc đó Diệp Lăng cảm thán: "Ta từng ước rằng có thể ăn một đồng bánh bao cao như ngọn núi, bây giờ hắn đã trở thành sự thật"

Có một lần Lãnh Huyết Ngũ muốn thay quần áo, muốn cắt vá một chút quần áo của mình để làm một bộ mới, cái này nàng làm rất đơn giản, chỉ là không ai biết mà thôi.

Bất quá lúc đó Diệp Lăng lại ngăn trở, cũng nói một câu mà từ đó trở đi Lãnh Huyết Ngũ cũng không tính toán thay quần áo, nhiều nhất là giặt một chút, sau đó hong khô rồi mặc vào mà thôi.

Nói cái gì vậy?

"Tiểu Ngũ, nếu ngươi thay đổi quần áo mới, vạn nhất khi hình thể chúng ta khôi phục thì y phục của ngươi cũng sẽ bị xé rách. Muốn mặc phải mặc những y phục cùng biến hình với mình, lúc đó hắn là sẽ cùng hồi phục" Diệp Lăng không thêm để ý nói, hắn cũng không ngại nếu phát sinh chuyện này.

"..." :Lãnh Huyết Ngũ đỏ mặt lên không nói gì nữa.

.....

Từng ngày trôi qua, những chuyện trong cuộc sống hàng ngày, cười đùa vui vẻ làm khoảng cách giữa Lãnh Huyết Ngũ và Diệp Lăng dường như ngày càng ngắn lại, có lẽ cũng vì cùng chung hoạn nạn. Hình dáng bây giờ của bọn họ quả thật có cảm giác "cùng chung hoạn nạn" thật.

Mà trong khoảng thời gian này, người của Lãnh Huyết tổ cảm thấy kỳ quái, vì sao Lãnh Huyết Ngũ và Diệp Lăng đột nhiên mất tích, cũng phái người đến phòng thí nghiệm tìm, bất quá Lãnh Huyết Ngũ và Diệp Lăng chui từ một cái lỗ nhỏ vào nên không ai chú ý đến, tưởng rằng Lãnh Huyết Thập Tam vẫn còn ở trong đó

165. Chương 165: Khôi Lỗi Thuật (4)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 165: Khôi lỗi thuật (4)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ha ha, thành công rồi, thật tốt quá, ta đã có thứ đồ chơi này rồi, đồ chơi này quả thật khó làm hơn cơ quan thuật nhiều nhưng có diệu dụng của nó, ha ha”

Hôm nay Diệp Lăng hưng phấn đến nỗi không thể không cười ầm ĩ lên, làm Lãnh Huyết Ngũ đang luyện vũ kỹ ở một bên phải ngừng lại, nàng nhìn thấy Diệp Lăng như một tiểu bất điểm.

Đương nhiên Diệp Lăng cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là luyện kim con rối kia đã bắt đầu động đây.

Bộ dáng bây giờ của luyện kim con rối làm Lãnh Huyết Ngũ cảm thấy nó đi ra ngoài nhất định sẽ lam say đắm rất nhiều người/.

Luyện kim con rối này là Lãnh Huyết Thập Tam mô phỏng theo người thật mà làm, cũng dùng rất nhiều tài liệu đặc thù làm nó không khác người thật là bao.

Bất quá, Lãnh Huyết Thập Tam trước sau vẫn không thể đạt được đến hiệu quả này làm người ta chỉ liếc mắt đã nhận ra là con rối chứ không phải người thật.

Mà bây giờ, dưới sự cố gắng của Diệp Lăng, có lẽ cũng vì hấn nhỏ đi rất nhiều nên có rất nhiều chi tiết hấn có thể chậm rãi làm, cẩn thận và thấy rõ từng bộ phận một linh kiện nên làm con rối giống y như người thật vậy.

Bất quá, cũng vì vậy mà Diệp Lăng bị rất nhiều người mắng là sắc lang, trong khoảng thời gian này Lãnh Huyết Ngũ thường xuyên gọi Diệp Lăng là tiểu sắc lang.

Lý do là luyện kim con rối này là “ một cô gái”

Nếu Diệp Lăng chỉ làm qua loa, mặc quần áo vào là giống y như người thật thì không nói, cũng không ai dám mắng hấn là sắc lang. Nhưng vì Diệp Lăng muốn thể hiện một cách hoàn mỹ hơn nên làm bộ ngực và một vài nơi “bí ẩn” khác của cô gái cũng giống y như thật .

Vì thế, Diệp Lăng từng nói một câu với Lãnh Huyết Ngũ, lại bị Lãnh Huyết Ngũ hung hăng cho một bạt tai, lại còn tức giận mắng một tiếng :

“Hạ Lưu”

Nói cái gì?

“ Tiểu Ngũ, cởi hết quần áo ra cho ta cẩn thận nghiên cứu thân thể nữ hài một chút đi..”

“Ba...”

.....

“Diệp Lăng, ngươi mặc đồ vào cho nàng được không?” Nhìn luyện kim con rối, Lãnh Huyết Ngũ nhắc nhở Diệp Lăng, Hấn vẫn chưa mặc quần áo cho con rối này,

Thực là một tiểu sắc lang.

“Ừ, bây giờ có thể mặc được rồi. Tiểu Ngũ, ném ra một bộ y phục của ngươi đi” Diệp Lăng nói với Lăng Huyết Ngũ.

Diệp Lăng cũng không phải là tiểu sắc lang, chỉ là hấn đã sớm quên chuyện này rồi, trải qua sự nhắc nhở của Lãnh Huyết Ngũ hấn mới nhớ tới còn cần làm chuyện này nữa.

“Vì sao?” Lãnh Huyết Ngũ nhất thời không phản ứng kịp, ngơ ngác hỏi.

“Ngươi cảm thấy ta có quần áo của nữ hài tử sao?” Diệp Lăng hỏi ngược lại.

“Ta làm sao biết ngươi có hay không” Lãnh Huyết Ngũ hừ một câu, sau đó lấy một bộ quần áo từ trong không gian túi ra, nàng cũng không sử dụng không gian giới chỉ vì nàng cảm thấy giới chỉ không tiện cho lắm.

“Không đúng, khoan khoan...”

Quan một lúc lâu, Lãnh Huyết Ngũ lại bắt đầu ngăn cản, vì quần áo nàng vừa ném ra là chức nghiệp sáo trang của nàng, cũng là bộ quần áo duy nhất của nàng.

Mà lúc này Diệp Lăng đã không chế xong cô gái tự cầm lấy quần áo mặc rồi, một Lãnh Huyết Ngũ cứ như vậy xuất hiện.

“Ý, Tiểu Ngũ, thoát nhìn nó rất giống người a, chẳng lẽ Lãnh Huyết Thập Tam thăm mền người, lấy người làm mẫu? Bất quá, hình như hần chưa từng nhìn thấy mặt người, cái này nhất định là tự hần tưởng tượng ra.” Diệp Lăng nhìn Lãnh Huyết Ngũ, lại nhìn qua con rối.

Diệp Lăng nói quả thật đúng, Lãnh Huyết Thập Tam lấy Lãnh Huyết Ngũ làm mẫu, bất quá cũng không phải là thăm yêu trộm nhớ gì mà là hần cảm thấy tỉ lệ đáng người của nàng là hoàn mỹ nhất, có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất của con rối này.

“Bây giờ người có thể hồi phục cho hai chúng ta được chưa?” Lãnh Huyết Ngũ không thềm để ý tới lời của Diệp Lăng, trực tiếp hỏi một câu.

“Hắc hắc, kì thật chúng ta cũng chỉ có thể chờ mà thôi, theo lí thuyết thì hần là sắp mất công dụng rồi, chẳng lẽ người không cảm giác đến mình sắp lớn lên sao?” Diệp Lăng cũng không có biện pháp gì với tình huống của mình, chỉ có thể đợi mà thôi.

“Hừ, sớm biết người sẽ nói như vậy, quên đi, chúng ta đi ra ngoài trước a, ở trong này mãi cũng chán ngấy rồi. Đi ra ngoài hít thở một ít không khí mới mẻ đi.” Lãnh Huyết Ngũ nói, nàng đã sớm muốn đi ra ngoài, chẳng qua Diệp Lăng vẫn không muốn nên nàng cũng đành bó tay.

“Ừ” Diệp Lăng lên tiếng, thiếu nữ hạ mình xuống, mở bàn tay ra để hai người đi lên.

“Mở cửa”

Có thiếu nữ phụ trợ, Diệp Lăng rất dễ dàng mở cửa phòng thí nghiệm ra, hình như mở cửa từ phía trong ra cũng không mấy khó khăn, rốt cuộc sau n ngày hai người lại được nhìn thấy ánh mặt trời.

Mà hai người còn chưa kịp tận hưởng không khí mới mẻ ở ngoài đã bị người khác đánh gãy.

Có người tiếp cận, hỏi thiếu nữ:” Ngũ đại nhân, mấy ngày nay người ở đâu, tất cả mọi người đang tìm người đấy”

“Tiểu Ngũ, trả lời bọn họ đi” Tình huống của Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ lúc này có chút đặc thù, có thể lừa được thì nên tận lực lừa , lam cho con rối tạm thời thay thế Lãnh Huyết Ngũ là một biện pháp tốt nhất.

“Ta giúp Lãnh Huyết Thập Tam làm một ít thí nghiệm, sao vậy, ta cần báo cáo cho các người sao?” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, sát khí đột nhiên dâng lên, may mà cái này không có biến hoá theo cơ thể của nàng.

“Không cần không cần, chỉ là quan tâm đại nhân một chút mà thôi, vậy thì bao giờ thì Thập Tam gia đi ra?” Người nọ nơm nớp lo sợ nói, sợ đột nhiên Lãnh Huyết Ngũ làm khó dễ hần.

“Lãnh Huyết Thập Tam đã chết” Lãnh Huyết Ngũ cũng không cố tình dấu diếm chuyện này.

“Cái gì? Thập Tam gia đã chết?”

“Đúng vậy, khi hần làm thí nghiệm không cẩn thận nên chết rồi, ta đã thanh lý thi thể hần, các người không cần quản chuyện này, các người thông tri cho Lãnh Huyết Nhất biết đi, bảo hần xử lý một chút. Còn nữa, ta đang rất mệt, không nên làm phiền ta” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, nàng không sợ ai hoài nghi nàng vì không ai sẽ hoài nghi.

Nếu Lãnh Huyết Ngũ giết người thì nhất định sẽ thừa nhận, nàng chưa bao giờ nói dối.

Cứ như vậy, dưới sự chỉ thị của Lãnh Huyết Ngũ, Diệp Lăng không chế con rối đi vào từ viện của Lãnh Huyết Ngũ, bây giờ hần không cần phải ở lại trong tử viện của Lãnh Huyết Thập Tam rồi, không còn ý nghĩa gì nữa.

Sau đó, về vấn đề của Lãnh Huyết Thập Tam, có vài người trong Lãnh Huyết Thập Tam Ung đến hỏi vài câu, hiểu biết một ít tình huống, sau đó cũng không hỏi lại nữa.

Đã không có Lãnh Huyết Thập Tam, tin rằng luyện kim khôi lỗi cũng không có, hơn nữa họ biết tính cách của Lãnh Huyết Ngũ nên cũng không hỏi về vấn đề này.

.....

Lúc này Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ như dứt bỏ hết thấy, triệt để chơi đùa, lợi dụng hình thể của mình để tìm lạc thú cho mình.

“Tiểu Ngũ, đến bắt ta a” Diệp Lăng cười một con chim nhỏ, hô to nhỏ với Lãnh Huyết Ngũ ở phía sau cũng cười một con chim nhỏ.

“ Hừ, chờ coi. Bay nhanh một chút, nếu không tối nay sẽ hầm nhừ ngươi đấy.” Lãnh Huyết Ngũ cười chim nhỏ , đuổi theo Diệp Lăng.

Dưới tình huống không ai chú ý tới, hai người bay múa trên không trung....

166. Chương 166: Tuyển Cử (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 166: Tuyển cử (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Tiểu Ngũ, mau nhìn phía trước, nữ nhân phía trước không mặc quần lót...” Diệp Lăng giơ cánh tay nhỏ bé của mình lên, chỉ một tiểu thư quý tộc hơn mình không biết bao nhiêu lần, hưng phấn hô lên, giống như phát hiện ra tân đại lục vậy.

Ừ vắn vắn là cảm giác phát hiện ra đồ chơi mới mẻ mà thôi, không phải háo sắc....

“Phanh”

Cánh tay nhỏ bé của Lãnh Huyết Ngũ “ thân mật tiếp xúc với cái đầu nhỏ của Diệp Lăng, cũng không biết có phải nàng thích cái cảm giác này hay không mà thường xuyên gõ Diệp Lăng mấy cái.

Nhưng mà thường gõ xong nàng cũng không nói gì, chỉ vắn vắn dùng phương pháp này nói cho Diệp Lăng biết –ngươi làm sai

“ Tiểu sắc lang”

“Uy, tiểu thư, quần lót của ngươi bị rơi mất rồi kìa...” Diệp Lăng chạy đến trước mặt tiểu thư quý tộc, sau đó lớn tiếng hô.

“?” Tiểu thư quý tộc ngẩn ngơ, nhìn chằm chằm Diệp Lăng một hồi, tựa hồ chưa kịp phản ứng lại.

Nàng đang suy nghĩ đây có phải là ảo giác không? vì sao mình lại nhìn thấy một người nhỏ như vậy? Còn nữa, vừa rồi hấn mới hô cái gì nhỉ, rút quần lót? Không phải ta vẫn đang mặc sao, có điều nó có hơi gò cảm một chút, là màu da, giống như không mặc gì cả.

Đều do các nàng, nói cái gì mà như vậy mới hấp dẫn người khác, nói cái gì mà phải cùng nhau hành động, cùng nhau mặc...

Khoan khoan...

“A..”

Rất nhanh, tiểu thư quý tộc kịp phản ứng, che váy lại lớn tiếng hét ầm lên, hấp dẫn sự chú ý của mọi người xung quanh, tất cả đều nhìn về phía tiểu thư quý tộc.

Chuyện gì xảy ra vậy? Tư thế kia giống như bị người khác coi ấy, nhưng mà bên đó lại không có ai mà?

? không có ai? không phải có một “chú lùn” sao?

Tiểu thư quý tộc lại nhìn về chỗ Diệp Lăng, phát hiện đã biến mất, lầm bầm: “Chẳng lẽ vừa rồi là ảo giác? Là vì tối qua ngủ không ngon sao?”

Tiểu thư quý tộc đỏ mặt, giải thích với những người xung quanh, nàng cảm thấy rất xấu hổ với sự thất thố của mình, đồng thời cũng cảm thấy rất mê hoặc, vừa rồi là ảo giác thật sao?

.....

“May mà vừa rồi ta nhìn nhanh đấy, nếu không đã bị người khác bắt được rồi” Ở một góc tường gần đó, Lãnh Huyết Ngũ cầm lấy tay của Diệp Lăng, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Vừa rồi Lãnh Huyết Ngũ nhìn thấy hành vi của Diệp Lăng, thấy hắn nói một câu làm người khác không noi lên lời như vậy thì nàng lập tức bắt lấy hắn chạy lấy người, nếu không bị người khác nhìn thấy thì không bắt bọn hắn mới lạ.

“Ta chỉ là hảo tâm mà thôi, quả thật quần lót nàng rớt ra mà.” Diệp Lăng có chút vô tội nói.

“Ta nhìn xem rồi, nàng có mặc quần lót, nhưng mà màu da mà thôi, còn có cho dù không mặc nhưng người có thể hô lên như vậy sao?” Lãnh Huyết Ngũ có chút bất đắc dĩ, mỗi lần đi ra cùng Diệp Lăng nàng luôn cảm thấy mình như một bảo mẫu vậy.

Một sát thủ được xưng là Tử Thần lại trở thành bảo mẫu, cái này mà nói ra ngoài thì làm người ta không thể tin được.

“Không thể sao?” Diệp Lăng hỏi.

“Không thể “ Lãnh Huyết Ngũ trả lời.

“Vì sao?” Diệp Lăng khó hiểu.

“Không vì sao cả, tóm lại là không thể.” Lãnh Huyết Ngũ không muốn giải thích, vì nàng biết nếu giải thích thì vấn đề Diệp Lăng sẽ càng nhiều hơn, hắn căn bản không biết cái gì cả.

“Tiểu Ngũ, nhìn xem bên kia kia...” Khi đang nói chuyện, Diệp Lăng đã chạy ra ngoài, ném chuyện này qua một bên, tiếp tục đi chơi...

“..” Lãnh Huyết Ngũ bất đắc dĩ, nếu không phải vì mình nhỏ đi thì sẽ không chạy tới chạy lui với tiểu tử này rồi, bất quá cái này cũng rất vui vẻ, thú vị.

Hắn là nên để mình thư giãn một chút, từ nhỏ đến lớn đều chưa từng thoải mái qua như vậy.

“Tiểu đầu đất, đừng chạy lung tung, cẩn thận bị người khác nhìn thấy” Lãnh Huyết Ngũ hô một câu, sau đó đuổi theo Diệp Lăng.

“Nhìn thấy thì nhìn thấy, ta không sợ.” Diệp Lăng mặc kệ lời cảnh cáo, hắn nhỏ lại có thể dễ dàng chạy trốn hơn, ai có thể bắt được hắn.

.....

“Gần đây các người có cảm thấy Lãnh Huyết Ngũ có điểm khác lạ không?” thành viên của Lãnh huyết Thập Tam Ứng lại bắt đầu thảo luận.

“Người không nói ta cũng không để ý, gần đây ta cũng cảm thấy là lạ, Lãnh Huyết Ngũ như thay đổi thành một người khác vậy, không, phải nói là trở nên không giống người nữa.” có người cau mày nói.

“Nàng vốn không giống như người, nàng là lãnh huyết.” Một người nói, đưa ra một cái chuyện thực mà ai cũng biết, có lẽ cũng vì vậy mà bọn họ mới cảm thấy con rối Lãnh Huyết Ngũ là người thật.

“Không, trước kia nàng lãnh huyết thì lãnh huyết, nhưng tóm lại vẫn là một con người, bây giờ ta lại cảm thấy không giống, mà hình như các người cũng cảm thấy như vậy phải không?” Người lúc trước nói.

“Có là có, bất quá có lẽ vì nàng ngày càng trở nên băng lãnh hơn, kỳ thật mới trước đây nàng cũng rất đáng yêu, bất quá, hài, quên đi, người như chúng ta căn bản không nên hy vọng xa vời giống như người

bình thường.” có người cảm thán, người ở đây có một số người tuổi có thể làm ông của Lãnh Huyết Ngũ, nhìn thấy nàng lớn lên.

“Đúng vậy, nếu không phải người thì là cái gì? Con rối? Cho dù Lãnh Huyết Thập Tam còn sống cũng không thể làm ra con rối như vậy.”

“Ừ, nói là con rối nhưng lại không giống như con rối, một con rối giống người như vậy đến tận bây giờ cũng chưa từng nghe qua, nếu như vậy thì sau này chúng ta sẽ tiện lợi hơn rất nhiều.”

“Đúng vậy, lúc trước Lãnh Huyết Thập Tam làm một con rối có điều giống người, nhưng cũng chỉ gạt được nhất thời thôi.”

Con rối Lãnh Huyết Ngũ tiếp xúc với bọn họ trong thời gian lâu như vậy bọn họ cũng không có cách nào nhìn ra được đó là con rối nên làm họ không tin nó là con rối.

Đối với bọn hắn mà nói, cho dù con rối có thực đến đâu, lâu ngày cũng sẽ bị phát hiện, chỉ có thể lừa dối trong một thời gian ngắn.

Hơn nữa, con rối Lãnh Huyết Ngũ vẫn đều là chính Lãnh Huyết Ngũ lên tiếng. cho nên làm người ta càng thêm khó phát hiện, mà thế nhân cũng không ai nghĩ rằng bây giờ Lãnh Huyết Ngũ chỉ có”chút chun” như vậy.

Cho nên, tuy rằng quái dị nhưng cuối cùng chuyện nay cũng trôi qua, không ai đi nghiệm chứng được.

“Tốt lắm, không nói đến Lãnh Huyết Ngũ nữa, nói về Lãnh Huyết Thập Tam đi, vị trí này bây giờ cần người thay thế, các người nhìn xem có ai đủ khả năng được chọn không?” Lãnh Huyết Nhị trầm giọng nói.

Lãnh Huyết Nhị là một trong 3 nữ nhân trong Lãnh Huyết Thập Tam Ứng, cũng là người có vị trí cao nhất, một nữ nhân khác hình như là Lãnh Huyết Thất.

Bất quá Lãnh Huyết Nhị đã là bà lão 80, là nguyên lão của Lãnh Huyết Tổ đương đại, nếu không cũng sẽ không ngồi ở vị trí này. Mà tình hình chung Lãnh Huyết Nhất hẳn là không xuất hiện ở Lãnh Huyết Tổ nên trên cơ bản, Lãnh Huyết Nhị là người lãnh đạo của Lãnh Huyết Tổ.

Về phần vì sao Lãnh Huyết Nhất rất ít xuất hiện thì không ai biết, cũng không ai dám đi tìm hiểu, chỉ biết rằng các đời Lãnh Huyết Nhất đều như vậy, hơn nữa Lãnh Huyết Nhất đều là thừa kế, cũng là một vị trí duy nhất không thông qua cạnh tranh,

Có thể tưởng tượng ra tính đặc thù của Lãnh Huyết Tổ, không ai sẽ đưa quyền quản lý một tổ chức như vậy cho người khác xử lý, tự nhiên sẽ phái người mình tin đến.

Thuận tiện nói một chút, kỳ thật Lãnh Huyết Ngũ là Lãnh Huyết Nhị mang đến, nghe nói quan hệ giữa các nàng có chút đặc biệt, đương nhiên cũng không có ai có thể khẳng định.

Dù sao, Lãnh Huyết Ngũ cũng là bằng thực lực của chính mình mà đi lên, từ việc ở đây không có mấy ai đi chọc các nàng thì có thể biết nàng mạnh mẽ đến bao nhiêu.

167. Chương 167: Tuyển Cử (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 167: Tuyển cử (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Mà Lãnh Huyết Thất cũng giận mà không dám nói gì về việc này, nàng cảm thấy mình mạnh hơn Lãnh Huyết Ngũ, Lãnh Huyết Ngũ là nhờ vào sự đề bạt của Lãnh Huyết Nhị mới có khả năng lên được vị trí cao như vậy, nếu không nhất định phải xếp ở sau mình.

Nhưng Lãnh Huyết Thất cũng thừa nhận năng lực của Lãnh Huyết Ngũ nên cũng chỉ oán hận mà không có hành động gì khác, hơn nữa nàng cũng không dám nói những lời này trước mặt Lãnh Huyết Ngũ, nàng cũng không muốn có một ngày đẹp trời mình bị Lãnh Huyết Ngũ “không cẩn thận” ám sát.

Đúng rồi, tuổi của Lãnh Huyết Thất tựa hồ cũng không lớn, ít nhất từ thân hình và làn da thoát nhìn chỉ ở 27,28 tuổi, thân hình rất quyến rũ, rất nhiều người đều muốn nhìn khuôn mặt dưới mặt nạ kia của nàng, đương nhiên, những người nhìn qua đều đã mất mạng rồi.

“Nếu muốn trở thành Lãnh Huyết Thập Tam thì trên mặt luyện kim thuật phải có tạo nghệ cực cao, ngoài ra không quan trọng. Vấn đề là trong cái luyện kim tiểu tổ kia, ngoài Lãnh Huyết Thập Tam có chút nổi trội, tạo nghệ của những người khác đều sàng sàng như nhau, quả thật có điểm khó.”

Kỳ thật Lãnh Huyết Thập Tam Ứng là người có năng lực cao nhất trong tiểu tổ của mình, ở trong lĩnh vực của mình bọn họ đều là cực mạnh, là ở giữa có một vài tiểu tổ phát triển rất mạnh, người trong Lãnh Huyết Thập Tam Ứng sẽ nhiều hơn một chút. Bất quá, cho dù là tiểu tổ yếu đến chừng nào đi nữa cũng cần một người có thể phục chúng.

“Có cái gì khó đâu, dựa vào bốn sự nói chuyện, đây là quy củ trong Lãnh Huyết Tổ của chúng ta, mở một lần thi đấu luyện kim, chỉ cần là thành viên của Lãnh Huyết Tổ có thể thắng lợi trận thi đấu này thì có thể có được vị trí của Lãnh Huyết Thập Tam.”

“Ừ, cứ làm như vậy đi” Lãnh Huyết Thập luôn ít nói nói một câu như vậy, sau đó liền đứng dậy rời đi, hẳn là người phụ trách thu thập tin tức và tuyên bố, bây giờ phải đi tuyên bố tin tức này.

Rất nhiều người ở đây đều cảm thấy kì quái, vì sao Lãnh Huyết Thập trầm mặc ít lời lại đi phụ trách mảng này, mà câu trả lời của Lãnh Huyết Thập là : thu thập và tuyên bố cũng đâu cần phải tự mình đi làm.

“Tốt nhất có thể nhanh lên một chút, nguyên bản Lãnh Huyết Nhất vẫn đang chờ thành quả của Lãnh Huyết Thập Tam, nay lại xuất hiện điều ngoài ý muốn này, tuy những người khác không có bao hy vọng, nhưng ít nhất cũng là có hy vọng.” Lãnh Huyết Nhị nhìn mọi người nói: “Bây giờ chuyện trọng yếu nhất của chúng ta là tuyển ra một Lãnh Huyết Thập Tam mới toàn lực duy trì hẳn hoàn thành một con rối”

“Vì sao nhất định phải có con rối?” Lãnh Huyết Thất có chút khó hiểu hỏi.

“Cái này chúng ta không cần hỏi, cũng không cần biết.” Lãnh Huyết Nhị cau mày nói.

Lãnh Huyết Thất này luôn có nhiều câu hỏi như vậy, những người khác lại không, có lẽ là vì “tính chuyên nghiệp” của nàng a, nàng đứng đầu tiểu tổ mang tính chất gián điệp, được xưng là đầu lĩnh xinh đẹp tiểu tổ.

Xinh đẹp tiểu tổ nghĩa là dù nói dối cũng “xinh đẹp, xinh đẹp tiểu tổ này có thể xem như những kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, phụ trách gạt người, vì các loại mục đích mà đi gạt người.

Xinh đẹp tiểu tổ này cũng là một tiểu tổ tiếp xúc với bên ngoài nhiều nhất, hoá trang, trộm cướp, diễn trò ... đều là những thứ mà bọn nàng am hiểu.

Mà trong Lãnh Huyết Tổ còn có một đám người nhiều mưu trí, phụ trách sắp đặt kế hoạch và một số chuyện khác tương tự, đồng thời, những người nhiều mưu trí này cũng có số lượng nhiều nhất trong Lãnh Huyết Thập Tam Ứng.

Lãnh Huyết Nhị chính là người lãnh đạo của đám nhiều mưu mẹo này, là nhóm người này được xưng là mưu lược tiểu tổ.

Cứ như vậy, dưới sự thảo luận của Lãnh Huyết Thập Tam Ứng, Lãnh Huyết Thập Tam mới sắp sửa ra đời, cái này làm rất nhiều người nóng lòng muốn thử.

Muốn trở thành một thành viên trong Lãnh Huyết Thập Tam Ứng là giấc mộng của tất cả thành viên trong Lãnh Huyết Tổ, ma hiện tại, cánh cửa mở ra giấc mộng đang ở ngay trước mắt, tất cả những ai biết luyện kim thuật đề tham gia, mà những người không biết chỉ có thể đứng trông.

Vị trí này tin rằng là vị trí dễ dàng đạt được nhất vì luyện kim thuật cũng không phải dễ học, cho dù người may mắn đạt được vị trí này cũng không thể chắc chắn những người khác sẽ không giỏi hơn người, sẽ cướp

vị trí này.

Cũng chỉ có thiên tài vượt trội như Lãnh Huyết Thập Tam mới có thể Lã Vọng buông cần.

Cho nên, vị trí này cũng không phải dễ ngồi vào như vậy, bất quá, tương đối mà nói cũng là một vị trí tốt.

Mặc kệ nói gì thì nói, lần này coi như một sự kiện có điều náo nhiệt của Lãnh Huyết Tổ, ai xem náo nhiệt thì xem náo nhiệt, ai muốn trở thành Lãnh Huyết Thập Tam cần phải tiếp tục cố gắng.

Lãnh Huyết Tổ không hổ danh là Lãnh Huyết Tổ, hiệu suất làm việc vô cùng nhanh chóng, 3 ngày sau trận đấu tiến hành. tuy luyện kim tiểu tổ ít người, bất quá tụ lại cũng một chỗ cũng không phải là ít.

Mà cái này là không phải tất cả mọi người đều đến đây, vì thế nói người của chỉ là tương đối ít mà thôi, thậm chí không ít hơn tổ chức luyện kim hoàng gia.

Có đôi khi những nhân tài trong tổ chức thường thường nhiều hơn cả tổ chức của quốc gia, cấu tạo nghiêm mật hơn nữa.

Mà hôm nay, Diệp Lăng khổng chế con rối Lãnh Huyết Ngũ, đi làm việc hàng ngày cho có lệ, đó là đến tiểu tổ sát thủ của nàng hợp, để Lãnh Huyết Ngũ đi chỉ huy sát thủ tiểu tổ, vận hành tiểu tổ của nàng.

Những lúc thế này, Diệp Lăng đều nằm ngủ trong bộ ngực của con rối Lãnh Huyết Ngũ, dù sao trước kia, khi Lãnh Huyết Ngũ nói chuyện cũng là đoan đoan chính chính, không có động tác dư thừa gì.

Mà vì sao Diệp Lăng lại nằm ngủ chỗ đó, rất đơn giản, chỗ đó là chỗ thoải mái nhất. Đối với việc này, thật ra Lãnh Huyết Ngũ cũng không nói gì cả, bởi vì nàng cũng nằm nơi đó, nơi đó là nơi thoải mái nhất.

Cũng vì vậy, khi hai người núp trên người con rối Lãnh Huyết Ngũ chính là ở trên bộ ngực, còn lót một ít gối đệm êm ái nữa.

Điều này làm con rối Lãnh Huyết Ngũ trở nên càng gọi cảm...

“Diệp Lăng, con rối này rất tốt, rất giống thật, người rất mạnh”

Lãnh Huyết Ngũ vẫn rất bội phục Diệp Lăng, ít nhất con rối Lãnh Huyết Ngũ này được làm rất hoàn mỹ, rất giống với người thật, ngay cả nhiệt độ cơ thể và cảm xúc cũng giống y chang, cho dù “thân thiết” cũng không phát hiện ra vấn đề gì.

“Hôm nay đến đây thôi, các người lui ra đi”

Lãnh Huyết Ngũ đã hoàn thành xong nhiệm vụ của ngày hôm nay, một cước đá Diệp Lăng tỉnh lại.

“Xong rồi à? Chạy lấy người thôi”

Diệp Lăng đã quen với việc này rồi nên khổng chế con rối Lãnh Huyết Ngũ chạy lấy người ngay.

Mỗi ngày, vào giờ khắc này Diệp Lăng đều muốn đưa quyền khổng chế con rối này cho Lãnh Huyết Ngũ thì thật tốt biết bao nhiêu, khỏi phải phiền toái như vậy.

Có điều con rối luyện kim có một cái đặc điểm là khi hoàn thành chế tác, nếu muốn khổng chế con rối thì phải kí một cái huyết khế.

Mà một khi kí kết huyết khế, trừ phi chủ nhân chết đi, nếu không thì không thể kí kết lại với người khác được, cũng không thể bị người khác khổng chế. Ngoại trừ người có thể mạnh mẽ sửa khế ước với con rối, nhưng đây là chuyện rất khó xảy ra.

Cho nên, trừ Diệp Lăng ra, không ai có thể khổng chế con rối Lãnh Huyết Ngũ, làm ngày nào hấn cũng phải đi với Lãnh Huyết Ngũ, nếu không hấn sẽ thừa dịp mình đang nhỏ mà nơi nơi chạy loạn...

168. Chương 168: Tuyển Cử (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 168: Tuyển cử (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Di, hôm nay có chuyện gì xảy ra mà có vẻ náo nhiệt vậy?” Sau khi đi ra ngoài, Diệp Lăng liền phát hiện tình huống này, đại viện đều là người qua kẻ lại, bình thường rất ít khi người của Lãnh Huyết Tổ đi lại vào ban ngày, bây giờ nơi nơi đều có.

“Chuyện gì thế?” Lãnh Huyết Ngũ nhìn nhìn, trực tiếp hỏi, chẳng qua không phải hỏi Diệp Lăng mà là hỏi một thành viên Lãnh Huyết Tổ.

“Ngũ đại nhân, hôm nay là ngày diễn ra giải đấu tuyển cử ra Lãnh Huyết Thập Tam mới, rất nhiều huynh đệ tỷ muội biết luyện kim thuật đều tham gia” Thành viên gần đó nói.

“Ừ đã biết, người đi đi” Lãnh Huyết Ngũ trả lời, nàng cũng rất thờ ơ với chuyện này, có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà mọi người không thông tri đến nàng.

Thành viên của Lãnh Huyết Tổ ai cũng biết, Lãnh Huyết Ngũ không quan tâm đến những chuyện này, ngoài chuyện của sát thủ tiểu tổ, ngoài nhiệm vụ của nàng, chắc là nàng không biết đi hỏi đến những chuyện khác.

May mà khi thành viên kia muốn rời đi, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, làm hấn ngăn người một hồi lâu mới phản ứng lại kịp.

“Người dẫn ta tới.” Lãnh Huyết Ngũ đột nhiên thay đổi chủ ý.

“Vâng, mời Ngũ đại nhân đi bên này” Ngăn người đi qua, tổ viên kia lập tức hồi đáp, cũng mở đường cho Lãnh Huyết Ngũ.

Lam Lãnh Huyết Ngũ, nàng tuyệt đối có tư cách đi quan sát, thậm chí còn muốn đi mời nàng làm giám khảo. Giống như Lãnh Huyết Nhị vậy, bây giờ bọn họ đang ở trong phòng thí nghiệm của Lãnh Huyết Thập Tam để quan sát.

Đúng vậy, chính là phòng thí nghiệm của Lãnh Huyết Thập Tam, ngoài nơi đó ra còn có nơi nào thích hợp hơn để tổ chức giải đấu sao.

Mà sau khi trở thành Lãnh Huyết Thập Tam, nơi này cũng thuộc về Lãnh Huyết Thập Tam mới.

Vì sao đột nhiên Lãnh Huyết Ngũ thay đổi chủ ý?

Ở trên đường đi, tên tổ viên kia vẫn luôn nghĩ đến vấn đề này, theo lý thuyết, đáng ra Lãnh Huyết Ngũ không có hứng thú với thứ này mới đúng chứ, sao đột nhiên lại như vậy?

Kỳ thật, vấn đề này cũng rất đơn giản, không phải Lãnh Huyết Ngũ có hứng thú mà là Diệp Lăng có hứng thú, hấn muốn nhìn xem trong đám luyện kim cao thủ của Lãnh Huyết Tổ này có thu hoạch ngoài ý muốn nào cho hấn không.

Kỳ thật, cho dù không phải cao thủ quyết đấu, chỉ là người thường quyết đấu cũng sẽ có kinh hỉ ngoài ý muốn.

Đây gọi là “Ba ông thợ da hơn một ông Gia Cát.”

Mỗi người đều có chỗ đáng để học tập, chỉ là nhiều hay ít mà thôi.

Rất nhiều người đều nhận thức sai lầm như vậy, nghĩ rằng khi mình đứng ở một độ cao nào đó, hấn là phải đi tìm những người thuộc độ cao như vậy để tỷ thí.

Hoặc là cao hơn nữa.

Kỳ thật không phải, có một ít người không có “cao” như vậy, nhưng lại có quan điểm khác, có khái niệm khác, sẽ giúp người có được gợi ý, dẫn dắt.

Diệp Lăng hiểu được đạo lý này nên đối với những gì hấn cảm thấy hứng thú, vô luận là trình cao hay thấp hấn đều đi xem cả.

Có lẽ, đó cũng là nguyên nhân chính mà ngày trước hắn làm trọng tài cho trận đấu,

Mà những luyện kim thuật sĩ trong Lãnh Huyết Tổ này, đại bộ phận đều hiểu được những luyện kim thuật thực bí ẩn nên cần phải xem kỹ hơn.

Nếu Diệp Lăng muốn đi thì Lãnh Huyết Ngũ cũng sẽ không phản đối, bây giờ nàng đã không thuộc loại người không có việc gì, trừ bỏ chạy loạn theo Diệp Lăng ra thì nàng không còn việc gì nữa.

“Ý, Lãnh Huyết Ngũ, sao ngươi lại đến đây?” Khi Lãnh Huyết Ngũ xuất hiện ở phòng thí nghiệm, Lãnh Huyết Thất liền lập tức hỏi, nàng vẫn rất để ý tới Lãnh Huyết Ngũ.

“Ta đến xem” Lãnh Huyết Ngũ đơn giản trả lời.

“Hôm nay ngươi phát sốt à?” Lãnh Huyết Thất cười hỏi.

“..” Lãnh Huyết Ngũ không đếm xỉa đến Lãnh Huyết Thất, trực tiếp bảo Diệp Lăng điều khiển con rối ngồi vào vị trí của nàng.

Tuy rằng chưa chắc Lãnh Huyết Thập Tam Ứng tham gia đầy đủ, nhưng căn cứ theo lệ thường đều để lại đủ 13 vị trí của 13 người.

“Những thứ kia hình như cũng đã khôi phục...” nhìn phòng thí nghiệm có một thời gian ngắc chưa đến lại, Diệp Lăng phát hiện tài liệu, Bài trí của nơi này đều khôi phục như cũ, không nhìn ra một chút dấu vết nào là bị phá hư cả.

Nhớ ngày đó, cho dù Lãnh Huyết Ngũ không phá hư thì Diệp Lăng cũng phá hư gần hết rồi, tài liệu ở trong đó cũng bị hắn “biến thủ” không ít, bây giờ đã hoàn toàn khôi phục.

“ Tất nhiên rồi, cho dù chúng ta có phá nơi này thành phế tích thì cũng có người khôi phục nó về nguyên trạng” Lãnh Huyết Ngũ nói.

Đúng như lời Lãnh Huyết Ngũ nói, hết thấy những gì ở đây , vô luận là xuất hiện trạng huống gì đều rất nhanh khôi phục nguyên trạng.

Mà vì Lãnh Huyết Thập Tam đã chết nên không ai biết Diệp Lăng phá phách nơi này, không ai biết hắn cầm đi không ít tài liệu, vốn không có người đi truy cứu,

Sớm biết như vậy thì lúc trước nên lấy thêm một ít....

Tuy Diệp Lăng không phải cái loại người tham tiện nghi, nhưng hắn không ngại lấy đồ vật này nọ, nhất là những thứ hữu dụng với mình.

Diệp Lăng đang lo lắng không biết sau này có nên tìm cơ hội lại “chôm” những thứ kia một lần nữa không.

Đối với việc Lãnh Huyết Ngũ đến nơi này, tuy làm người ta có chút ngoài ý muốn, nhưng trừ câu hỏi của Lãnh Huyết Thất ra thì không ai nói gì nữa, chỉ nghi hoặc nhìn thoáng qua mà thôi.

một số người sợ hãi, mà một số người lại cảm thấy không cần phải đến hỏi. Lãnh Huyết Ngũ xuất hiện hẳn là có lý do chính đáng của nàng, cho dù không có thì mình cũng không cần phải hỏi đến.

Vốn là nàng được tham dự mà, cũng đã an bài tốt vị trí của nàng.

“ Tới nơi này thì ngươi im lặng một chút, không được phép nói” Lãnh Huyết Ngũ nói thầm bên tai Diệp Lăng, âm thanh rất nhỏ, tựa hồ sợ bị người phát hiện.

“Vi..??” Diệp Lăng chưa nói xong đã bị Lãnh Huyết Ngũ bịt miệng rồi.

Lãnh Huyết Ngũ tiếp tục nói nhỏ:” Đã bảo ngươi đừng nói mà, những người ngồi cạnh ngươi đều không phải là những người thường, rất có thể bọn họ sẽ nghe được âm thanh của chúng ta, sẽ phiền toái lắm.”

“Ừ..” Diệp Lăng gật đầu, phát ra tiếng ừ.

“ Nhớ kỹ, đừng nói lung tung, bị Lãnh Huyết Nhị phát hiện ra thì ta không bị gì cả, nhưng ngươi thì phiền toái lớn” Lãnh Huyết Ngũ tiếp tục kể tai nói nhỏ.

Ở chung với Diệp Lăng lâu như vậy, nàng cũng có chút quan tâm hắn, tuy nàng vẫn rất lạnh nhạt với Diệp Lăng, thường xuyên đánh đàng đá đá, nhưng so với những người khác thì hoàn toàn khác nhau.

Những người khác thì nàng mặc kệ, cũng không để ý tới.

Đối với việc này, Diệp Lăng căn bản không có cảm giác, hắn chỉ cảm thấy tiểu Ngũ lạnh quá hung dữ quá.

.....

“Lãnh Huyết 160, quá quan tiến vào vòng sau”

“Lãnh Huyết 38, quá quan tiến vào vòng sau”

“Lãnh Huyết...”

.....

Đấu loại vô cùng tàn khốc, tàn khốc đến ngoài ý muốn, loại bỏ tuyệt đại bộ phận người dự thi, bất quá, những người còn lại đều là tinh anh trong tinh anh.

Mà người chế định quy tắc đào thải là những luyện kim cao thủ của thế hệ trước trong Lãnh Huyết Tổ, bọn họ cân nhắc rất nhiều phương diện, rất ít bỏ sót nhân tài.

Đương nhiên, vì phòng ngừa cái “rất ít” này xuất hiện, trong quy củ của Lãnh Huyết Tổ, người bị đào thải vẫn có cơ hội trình bày chi tiết, chỉ cần có bản lĩnh thực sự là được.

169. Chương 169: Vị Trí (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 169: Vị Trí (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Có ý tứ, chỉ riêng đề mục đã không uổng công lần này đến đây rồi.” Diệp Lăng có chút ngoài ý muốn với đề mục này, thâm nghĩ. Hắn chỉ có thể thâm nghĩ mà thôi, vì Lãnh Huyết Ngũ đã cấm hắn nói chuyện.

Mà đúng như “tiếng lòng” của Diệp Lăng, những đề mục này quả thật rất hay, chính nó đã là một loại học vấn rồi, là tinh hoa của Lãnh Huyết Tổ trong từng ấy năm.

Nhưng mà, muốn nhìn ra “chiêu” trong đó cũng không phải người bình thường có thể làm được, chỉ có người có tài năng, có trình độ nhất định mới có thể hiểu được, nhưng cũng chỉ có thể hiểu được đại bộ phận chứ không phải hiểu rõ hết.

Đương nhiên những đề mục này cũng là cơ mật, không bị người ngoài biết được. Diệp Lăng cũng rất may mắn có thể nghe được mấy đề mục này trong tình huống đặc thù như thế.

“Lãnh Huyết 160, Lãnh Huyết...”

Lại đọc tên những người còn sót lại một lần nữa, sau đó lập tức tiến vào vòng sau.

“Các người cũng biết Lãnh Huyết Tổ chúng ta sinh ra để làm gì, có một số thứ vô dụng với chúng ta, luyện kim tiêu tốn các người tồn tại chỉ là giúp cho Lãnh Huyết Tổ chúng ta nghiên cứu ra vũ khí và công cụ phụ trợ mà thôi. Cho nên, một vòng này các người có ba cái khảo nghiệm”

“Thứ nhất, phá được khối thử luyện Hắc Diệu Thạch này, theo tình huống mà phân cao thấp.”

“Thứ hai, nghĩ biện pháp phá giải luyện kim trận này.”

“Thứ ba, lợi dụng luyện kim thuật của mình tránh thoát khỏi công kích của Lãnh Huyết Thập Nhất đại nhân, đương nhiên, nếu người có tin tưởng vào năng lực của mình cũng có thể đánh lại Lãnh Huyết Thập Nhất đại nhân.”

Vừa nói xong, bên trong phòng thí nghiệm xuất hiện một khối Hắc Diệu Thạch rộng chừng 5 thước, cao 8 thước, dấu vết ở trên nói cho mọi người biết rằng, khối Hắc Diệu Thạch không chỉ bị tàn phá một lần, bất quá, dấu vết để lại ở trên đó cũng không phải rất sâu.

Hắc Diệu Thạch là một loại đá được công nhận là cứng rắn nhất, lại có thể hấp thu đại bộ phận ma pháp. Vì đặc tính này mà nó được dùng làm đá thử luyện trên toàn đại lục, vô luận là xác định lực phá hoại của ma pháp, dấu khí hay luyện kim đều dùng nó để thử luyện.

Đối với Diệu Lăng thì hiển nhiên chẳng là gì cả, cũng không hứng thú đi phá, hắc chỉ có hứng thú với thành viên của luyện kim tiểu tổ này, hứng thú với biện pháp mà họ sử dụng.

Mà bây giờ hắn lại nghe thấy phá giải luyện kim trận làm hứng thú hắn bị dời đi ngay lập tức.

Phá giải luyện kim trận cũng là môn học vẫn rất quan trọng trong luyện kim thuật, ý nghĩa của nó là chậm rãi phá giải một cái luyện kim trận, mà trong quá trình này hiển nhiên không thể để luyện kim trận này xuất hiện những tình huống dị thường như nổ mạnh, hỏng mất....

Trừ phi những luyện kim trận này thân mình có trận pháp phòng ngự, thân mình là phòng ngừa người khác phá hư thì khác. Lúc đó có thể trực tiếp phá hư, làm cho thứ ở trong đó hỏng mất.

Nhưng nếu có người phá giải được luyện kim trận mà không làm hư hỏng vật gì, vậy có thể nói là trình độ người đó cao hơn một bậc

Phá giải luyện kim trận cần chú ý đến trình độ quen thuộc của luyện kim thuật sĩ với luyện kim thuật và năng lực vận dụng của họ, , à luyện kim trận là một chỉ tiêu quan trọng trong việc khảo nghiệm trình độ của một luyện kim thuật sĩ.

Về phần quyết đấu với Lãnh Huyết Thập Nhất thì Diệu Lăng hoàn toàn không để ý tới, ngay cả Lãnh Huyết Thập Nhất là ai hắn cũng không biết thì để ý kiểu gì.

Đầu tiên là thử luyện với Hắc Diệu Thạch, muốn tìm ra Luyện kim thuật sĩ có lực phá hoại mạnh nhất. Thứ hai là phá giải luyện kim trận , muốn tìm ra luyện kim thuật sĩ có thể phá giải hết thấy luyện kim trận phòng ngự. Mà cuối cùng, tự nhiên là muốn tìm ra luyện kim thuật sĩ chiến đấu, có thể quyết đấu với cao thủ.

Thực tế thì mục đích của Lãnh Huyết Tổ cũng hướng đến luyện kim công cụ trên 3 mặt này.

Muốn hỏi vì sao không trực tiếp dùng 3 phương pháp này thử luyện ngay từ đầu ? Đây là cũng là vì muốn có được một luyện kim thuật sĩ toàn diện nhất. Trên thực tế, đề mục đấu loại phía trước mới là trọng điểm, thông qua cũng đã có tư cách làm Lãnh Huyết Thập Tam rồi.

Có lẽ rất nhiều người đều không thể tưởng được điều này, người bình thường đều cho rằng, đấu loại là một cánh cửa chặn lại những kẻ bất tài, mà Lãnh Huyết Tổ lại đưa ra tuyển hạng quan trọng nhất trước,

Cái này cũng khó trách, Lãnh Huyết Tổ không phải tổ chức bình thường, bọn họ không cần thứ tự tỷ thí, chỉ cần biết ai thắng, ai đạt được thắng lợi cuối cùng mà thôi.

Cái gì mà 16 cường, bát cường.... chắc là không xuất hiện trong Lãnh Huyết Tổ rồi.

Cũng vì vậy mà sau khi đào thải chỉ còn lại ba bốn người, mà những người này đều có tư cách trở thành Lãnh Huyết Thập Tam, phải phân thắng bại từ 3 hạng tỷ thí cuối cùng.

Diệu Lăng cũng hiểu được như vậy, chẳng trách đề mục phía trước có ý tứ hơn 3 mục này nhiều, trong 3 hạng này hắn là cái luyện kim trận kia mới tình là quan trọng nhất.

Tin rằng cái luyện kim trận này nhất định sẽ rất phức tạp, đồng thời cũng là một cái luyện kim trận mà mọi người chưa thấy qua hay gặp qua, vẫn không bị người khác phá giải, rất có thể là thượng cổ luyện kim trận.

Đối với Diệp Lăng mà nói, tốt nhất là thượng cổ luyện kim trận, nếu là luyện kim trận nổi danh vẫn chưa bị người khác phá giải thì hẳn cũng đã xem qua rồi, cũng không có hứng thú.

Nếu là thượng cổ luyện kim trận, vậy rất có khả năng hẳn chưa từng thấy qua, bởi thượng cổ luyện kim trận đều là tài sản trân quý, chắc là không để người khác nhìn thấy.

“Oa thật là...” Diệp Lăng thực hưng phấn kêu lên, luyện kim trận này quả nhiên là một cái hẳn chưa từng thấy qua, xem từ phong cách kết cấu, hẳn là một thượng cổ luyện kim trận.

Mà không chờ Diệp Lăng vui vẻ hô to, Lãnh Huyết Ngũ cũng đã bịt miệng hẳn lại ghé vào lỗ tai hung hăng nói:” câm miệng, ngươi muốn chết à?”

Lúc này, một ít người có lỗ tai linh mẫn gần đó, tỷ như đám người Lãnh Huyết Nhị, có chút nghi hoặc nhìn về phía con rối Lãnh Huyết Ngũ, bọn họ đều hoài nghi có phải mình nghe nhầm hay không, sao có thanh âm nam nhân truyền ra từ trên người Lãnh Huyết Ngũ.

Diệp Lăng rất không thích kéo tay Lãnh Huyết Ngũ ra nói:” Làm gì vậy, ta muốn ra ngoài..”

“Im, đừng nói nữa.Mấy người Lãnh Huyết Nhị đã có điều phát hiện, ta không nên cho người tới đây.” Lãnh Huyết Ngũ nhẹ giọng nói, nàng cũng nhận ra ánh mắt hoài nghi của mấy người Lãnh Huyết Nhị, đó cũng là chuyện nàng lo lắng, nhưng không sợ hãi.

Ừ, chỉ là lo lắng mà thôi, sợ hãi à? Nàng chưa biết sợ bao giờ.

“..” Diệp Lăng trầm mặc, mượn ánh mắt con rối mà vụng trộm quan sát, phát hiện ánh mắt có điểm nghi hoặc của đám người Lãnh Huyết Nhị.

“Lãnh Huyết Ngũ, ngươi cất giấu cái gì trên người vậy? Sao lại có thanh âm nam nhân?” Lãnh Huyết Thất nhìn Lãnh Huyết Ngũ, rất nghi hoặc, cũng trực tiếp hỏi.

Tuy bọn họ nghe thấy âm thanh của Diệp Lăng, bắt quá cũng không nghĩ tới hai người bọn họ giấu trên người con rối Lãnh Huyết Ngũ, chuyện như vậy có điểm khó tưởng tượng ra nổi.

170. Chương 170: Vị Trí (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 170: Vị Trí (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Đây là một đồ chơi luyện kim nho nhỏ, có thể trò chuyện trong cự ly ngắn, ta đang thí nghiệm hiệu quả” Diệp Lăng cấp cho Lãnh Huyết Ngũ một lý do, để Lãnh Huyết Ngũ đáp lời bọn họ.

Mà căn cứ sự hiểu biết của Lãnh Huyết Ngũ, đám người Lãnh Huyết Nhị chắc là không biết truy vấn tiếp, sẽ không hỏi cái này là cái gì, cũng không hỏi thí nghiệm với ai, bọn họ cũng không có hứng thú đi quản việc này.

Sự tình quả nhiên giống như Lãnh Huyết Ngũ đoán.

“Ừ, hoá ra là vậy” Đám người Lãnh Huyết Nhị bình thường trở lại, không cảm thấy kỳ quái vì sao trên người Lãnh Huyết Ngũ lại phát ra âm thanh nữa, chỉ cần không xuất hiện tình huống gì khác nữa thì bọn họ sẽ không hoài nghi gì cả.

“Xem như qua cửa, tiểu đầu đất nhà ngươi, không được nói lung tung nữa” Lãnh Huyết Ngũ gõ Diệp Lăng một cái.

Diệp Lăng gật đầu, làm một động tác xẹt qua miệng, giống như kéo khoá vậy, ý bảo mình sẽ không phát ra âm thanh nữa.

“..” Lãnh Huyết Ngũ trăm mặc, sau đó lắc đầu, nàng hi vọng Diệp Lăng có thể nhớ rõ động tác của hắn, đừng để hưng phấn lên rồi gọi bậy nữa.

“Oanh”

“Ba”

“Dùng”

Bốn người còn lại dùng phương thức mạnh nhất của mình công kích Hắc Diệu Thạch, có người dùng luyện kim công cụ, có người dùng luyện kim trận, mà có người lại dùng luyện kim tế thuốc.

Bốn người đều là mỗi người một vẻ, nhưng trong đó, tựa hồ Lãnh Huyết 520 mạnh nhất, có thể lưu lại dấu vết sâu nhất, lớn nhất, mà nàng lại sử dụng tế thuốc.

Đây là một loại tế thuốc có tính ăn mòn, giống như axit Sunphuric tinh khiết, nhưng mà có thể để lại dấu vết như vậy trên Hắc Diệu Thạch, tin rằng những thứ khác sẽ trực tiếp bị ăn mòn, mà người thì chắc ngay cả tro cũng không còn.

Đây là một kết quả ngoài ý muốn, không ai có thể nghĩ đến Lãnh Huyết 520 lại làm tốt nhất, tuy rằng nàng sử dụng tế thuốc.

Tiếp theo, đến phá giải luyện kim trận, trong bốn người có 3 người ta nhìn người, người nhìn ta, bọn họ đều chờ người khác đi phá giải trước, như vậy ít nhất có thể cho mình nhiều kinh nghiệm hơn một chút, có thể cho mình hi vọng thăng cấp cao hơn.

Mà lúc này đã có người đứng trước luyện kim trận, ngồi xổm xuống, nghiên cứu, mà người này hình như lại là cô gái Lãnh Huyết 520 kia.

Người này trong Lãnh Huyết Tổ được sắp xếp đến số 520, có thể tưởng tượng nàng không làm ai chú ý đến đường nào, cũng có thể tuần tượng được, trong đợt tỷ thí này, kỳ thật cũng không bị bất cứ ai xem trọng.

Có lẽ cũng vì vậy nên nàng cũng không ngại lên trước, dù sao cũng không có bao nhiêu hy vọng, tất nhiên, đây là ý tưởng của đại đa số những người ở đây,

Có điều, có thể lưu lại sao lại không có hy vọng được? Rất nhiều người xem nhẹ điểm này.

Cái này không phải chỉ may mắn là được nha.

Mà tựa hồ, trong luyện kim tiểu tổ, số thứ tự của mọi người đều rất thấp, đại đa số bọn họ đều lấy luyện kim thuật làm việc chính, mà công tác thống kê chú trọng vào thực lực, trong lĩnh vực này, dường như bên phía luyện kim cũng không mạnh là bao, điều này cũng làm số thứ tự của bọn họ rất thấp.

Bất quá, 520 cũng chỉ là kém một chút mà thôi, trong đám cùng giai tầng đã là cao rồi, phía sau còn một đồng thành viên khác.

Mà sau khi Lãnh Huyết 520 bắt đầu, có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

“Tốt lắm, tin rằng tỷ thí này đã có kết quả, ta có thể nghỉ ngơi rồi” Lăng huyết Thập Nhất đột nhiên nói, sau đó thu hồi bình khí, chuẩn bị rời đi.

“??” Lúc này, toàn trường, ngoài Diệp Lăng và Lãnh Huyết 520 kia, tất cả mọi người đều bị Lãnh Huyết Thập Nhất làm cho mơ hồ, sao gọi là có kết quả? 3 đề mục, mới tiến hành 2, hơn nữa còn chưa chấm dứt thì sao lại có kết quả được?

Chẳng lẽ Lãnh Huyết Thập Nhất biết Lãnh Huyết 520 có thể phá giải luyện kim trận này?

Không thể, chưa từng nghe nói Lãnh Huyết Thập Nhất hay qua lại với người của luyện kim tiểu tổ, cũng không nghe nói hắn có quan hệ gì với nàng.

Vậy thì chuyện gì xảy ra?

“Ừ, đã có kết quả, Lãnh Huyết 520 trở thành Lãnh Huyết Thập Tam mới.” Lãnh Huyết Nhị mở miệng, điều này làm cho người ta càng thêm khó hiểu, vì sao bây giờ đã có kết quả rồi?

Cho dù các người biết Lãnh Huyết 520 có thể phá giải, nhưng tối thiểu cũng phải chờ nàng phá giải đã chứ, nếu không sao làm cho người ta tâm phục khẩu phục được?

“Lãnh Huyết Nhị đại nhân, chúng ta còn chưa so đấu xong, tựa hồ không công bình nha.” Lãnh Huyết 160 đưa ra dị nghị, mãnh liệt kháng nghị.

“Các người có biết vì sao chúng ta chọn Lãnh Huyết Thập Tam, hơn nữa chọn từ trong tổ viên của luyện kim thuật không?” Lãnh Huyết Nhị hỏi ngược lại.

“Đó là vì Lãnh Huyết Thập Tam sẽ dẫn dắt luyện kim tiểu tổ, sáng tạo ra luyện kim thuật cực mạnh.” Lãnh Huyết 160 nói.

“Người nói đúng, nhưng Lãnh Huyết Thập Tam không chỉ dẫn dắt các người mà chính hắn cũng phải trở thành luyện kim thuật sĩ giỏi nhất, như vậy mới có thể khích lệ cấp dưới, thúc đẩy tâm huyết thắng của những thành viên khác.” Lãnh Huyết Nhị nhìn đám người Lãnh Huyết 160 nói, mà lời này cũng dành cho những thành viên khác.

“3 cái khảo nghiệm vừa rồi, kì thật còn có một cái khảo nghiệm ẩn, đó chính là nhìn xem tâm của các người với luyện kim thuật, từ việc lúc này các người chờ đợi người khác mà không phải là người đầu tiên đi lên nghiên cứu cái thượng cổ luyện kim trận này là có thể hiểu ra tâm của các người cũng không phải hoàn toàn hướng về luyện kim thuật.”

“Lãnh Huyết 520 lại không nghĩ đến cái gì khác, nàng chỉ chuyên tâm nghiên cứu cái thượng cổ luyện kim trận kia, điểm này nàng mạnh hơn các người, thành tựu sau này chắc chắn sẽ ở phía trên các người, mà tuổi của nàng, cũng càng làm ta khẳng định điểm này hơn.”

Lãnh Huyết 160 ba người đều xanh mặt lại, bọn họ không ngờ thái độ với khảo nghiệm luyện kim thứ hai này làm mình mất đi tư cách.

Bọn họ không phục, bọn họ cho rằng luyện kim tiểu tổ của Lãnh Huyết Tổ không đơn giản là như vậy.

“Giỏi về quan sát tình hình cũng là thứ cần thiết của Lãnh Huyết Tổ chúng ta, chúng ta chỉ quan sát tình hình, chiếm cứ những gì có lợi nhất mà thôi.” Lãnh Huyết 160 biện hộ cho mình.

“Muốn quan sát tình hình là đúng, nhưng không phải các người, Lãnh Huyết Tổ chúng ta luôn phân công rõ ràng, mỗi người chỉ cần chuyên tâm phụ trách công tác của mình, về mặt tình hình là chuyện của mưu lược tiểu tổ chúng ta, mà mưu lược tiểu tổ chúng ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào quản lý luyện kim tiểu tổ, những tiểu tổ khác cũng không.” Lãnh Huyết Nhị nhìn mọi người, nàng cũng muốn mượn điều này nói cho mọi người là không nên phân tâm, cứ làm tốt chuyện của mình là được,

Người mà Lãnh Huyết Tổ chọn ra, không cần biết đối nhân xử thế, không cần nhìn rõ tình hình, giống như trong Lãnh Huyết Thập Tam Ung, đại đa số đều như thế, tình báo tiểu tổ trầm mặc ít lời, sát thủ tiểu tổ băng lãnh, nếu bàn về xem xét tình huống thì bọn họ không biết, nhưng bọn họ lại là một trong những thành viên trung tâm của Lãnh Huyết Tổ.

171. Chương 171: Vị Trí (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 171: Vị Trí (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Một cái thượng cổ luyện kim trận chưa từng xuất hiện, chỉ cần là người chuyên tâm với luyện kim thuật đều ném hết những chuyện khác, sẽ giống như Lãnh Huyết 520 vậy, ngồi xuống nghiên cứu” Lãnh Huyết Nhị cảm thán noi. Nhớ ngày đó Lãnh Huyết Thập Tam nhìn thấy cái này liền hoàn toàn quên hết thảy, ngay cả sự nguy hiểm về tánh mạng của mình cũng không hoàn toàn để ý tới.

“Ừ, đúng vậy”

Đám người Lãnh Huyết Ngũ đều đồng ý bởi bọn họ đều nhìn thấy bộ dáng của Lãnh Huyết Thập Tam, tuy rằng ở những phương diện khác hẳn rất tinh táo, nhưng ở trước mặt luyện kim thuật, hẳn liền trở thành một luyện kim thuật sĩ si ngốc.

Từ từ...

Lãnh Huyết Ngũ đột nhiên nghĩ đến, hình như bên cạnh mình cũng có một người cùng loại như thế, mà vừa rồi hẳn nhìn thấy cái luyện kim trận kia liền hưng phấn hô lên, cái này có tính là quên hết thấy không?”

Người này ngoài Diệp Lăng ra thì còn ai vào đây nữa?

Lãnh Huyết Ngũ nhìn về phía Diệp Lăng, phải nói vị trí vừa rồi của Diệp Lăng vì nàng phát hiện ra đã tiêu thất từ đời nào rồi.

Tiêu rồi, tiểu đầu đất này không biết lại chạy đi đâu nữa.

Lãnh Huyết Ngũ bắt đầu tìm Diệp Lăng ở chung quanh, nhưng vẫn không thấy.

Được rồi, cho dù người muốn đến gần để nhìn thì cũng phải ở gần luyện kim trận chứ, nhưng mà cạnh đó ngoài Lãnh Huyết 520 ra thì làm gì có ai, rốt cuộc người đi đâu rồi?

Lúc này Lãnh Huyết 520 cũng không vì có được vị trí Lãnh Huyết Thập Tam mà kinh hỉ, nàng vẫn nhìn chằm chằm luyện kim trận dưới đất, vẽ vẽ mấy cái luyện kim trận trên mặt đất, hiển nhiên là đang tìm cách phá giải cái thượng cổ luyện kim trận này,

Nhìn thấy tình huống này, tin rằng ba người Lãnh Huyết 160 đã hoàn toàn hiểu được chênh lệch giữa mình và nàng, ít ra trên phương diện luyện kim thuật, mình xa xa không bằng được nàng.

“Lãnh Huyết 520, không, Lãnh Huyết Thập Tam, người phải tiếp tục phá giải sao?”

“Ừ” Lãnh Huyết 520 thuận miệng trả lời, tâm tư của nàng đều ở trong cái thượng cổ luyện kim trận kia, nếu lát nữa có người hỏi thì chắc nàng không biết mình đã trở thành Lãnh Huyết Thập Tam mới đâu.

“Vậy chúng ta đi trước đi, có lẽ nàng sẽ ở đây rất lâu” Lãnh Huyết Nhị tựa hồ cũng không cảm thấy kỳ quái, cũng giống như quen rồi, trực tiếp gọi mọi người đi, để cho Lãnh Huyết 520 yên tĩnh phá giải.

Trên thực tế, ngoài cái này ra ai cũng biết, một khi luyện kim thuật sĩ phá giải mấy thứ như thế này thì không biết sẽ mất đến bao lâu thời gian nữa, đương nhiên sẽ không ai ngồi ở đây chờ đợi bọn họ.

Bây giờ đã có kết quả rồi, càng không đợi nữa.

“Đi là tốt, như vậy sẽ khỏi bị phát hiện.” Lãnh Huyết Ngũ vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi, như vậy thì không cần phải lo lắng Diệp Lăng bị người ta phát hiện, có thể chậm rãi tìm.

Hy vọng lần này tiểu đầu đất sẽ không bị người ta phát hiện nữa.

“Lãnh Huyết Ngũ, sao người chưa đi?” thanh âm của Lãnh Huyết Thất làm mọi người tạm thời dừng bước, nguyên bản Lãnh Huyết Nhị cũng đã bước ra khỏi cửa cũng dừng lại, quay đầu nhìn về phía Lãnh Huyết Ngũ.

Tất cả mọi người phát hiện, Lãnh Huyết Ngũ ngồi ở trên ghế không chút thay đổi, không chút dấu hiệu nào chứng tỏ nàng phải đi cả.

“Thật đúng là không đi, mấy ngày nay Lãnh Huyết Ngũ thật sự rất quái lạ, bình thường những chuyện như vậy nàng sẽ không đến chứ đừng nói là sẽ ở thêm một lát...” Đám người Lãnh Huyết Tam thầm nghĩ trong lòng.

Dưới tình hình chung, tuy chưa chắc Lãnh Huyết Ngũ là người đầu tiên nhưng tuyệt đối sẽ đi ở phía trước.

Bây giờ Lãnh Huyết Ngũ lại ở lại đi ở cuối cùng, không, phải nói là căn bản không tính toán đi, điều này làm người ra cảm thấy quái dị.

Bây giờ Lãnh Huyết Ngũ rất muốn bắt lấy Diệp Lăng, hung hăng đánh cho một trận, ai bảo người nơi nơi chạy, bây giờ tốt rồi, con rối này không nhúc nhích, cũng không thể nói chuyện.

Nàng có thể phát ra âm thanh, nhưng lúc này nếu phát ra âm thanh thì nhất định sẽ bị lộ.

Đơn giản là, nàng nói chuyện mà con rối lại không há mồm phối hợp thì nhất định sẽ bị phát hiện, nhưng mà không có nguyên nhân này thì có lẽ cũng bị đám người phát hiện nơi phát ra âm thanh không phải từ miệng con rối,

Cho nên lúc này Lãnh Huyết Ngũ phải ra vẻ lạnh lùng, để người khác tự mình rút đi.

“Lãnh Huyết Ngũ? vì sao không nói gì?” Lãnh Huyết Thất nhăn mặt, nhũn mày, nàng cảm thấy Lãnh Huyết Ngũ hoàn toàn không để ý đến mình, đây là coi khinh sự tồn tại của mình.

Không phải ra không nhìn thấy người mà là con rối này, không chỉ mình người mà những người khác cũng bị nàng coi thường.

“..” Nhìn Lãnh Huyết Ngũ vẫn không nói lời nào, Lãnh Huyết Thất tựa hồ có điểm khó chịu, bắt quá cũng không dám bùng nổ, nàng không đánh lại Lãnh Huyết Ngũ.

“Lãnh Huyết Ngũ, người làm sao vậy, có phải có vấn đề gì hay không?” Lúc này Lãnh Huyết Nhị cũng mở miệng, làm cho chuyện này ngày càng khẩn trương, Lãnh Huyết Ngũ đang cân nhắc có nên khai thật ra để mọi người biết bộ dáng hiện tại của nàng hay không.

Cứ như vậy Lãnh Huyết Ngũ tiến hành một trận đấu tranh ý nghĩ, mà thời gian lại từng chút trôi qua, sẽ không dừng lại vì nàng.

Mà ngay khi Lãnh Huyết Ngũ tiến hành “đấu tranh”, Lãnh Huyết Nhị cũng rất nhanh tiếp lời: “quên đi, người đã thích ở đây thì cứ ở a”

Cái này cũng đâu có gì lớn lao, Lãnh Huyết Ngũ muốn ở lại đây thì có vấn đề gì sao? Tuy rằng có chút khác thường, nhưng người không cho phép người khác có lúc khác thường sao?

Lãnh Huyết Ngũ nghe vậy liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mà Lãnh Huyết Nhị không quản mấy thứ này, chỉ cần người có thể hoàn thành nhiệm vụ, chỉ cần người không phá hủy quy củ của Lãnh Huyết Tổ, còn lại người thích làm gì thì làm.

Mà sau khi Lãnh Huyết Ngũ thở nhẹ xong, ngay khi Lãnh Huyết Nhị rời đi, Lãnh Huyết Thất đang nghiêng rằng, một chuyện làm người ta trợn tròn mắt đã xảy ra.

Lúc này, Lãnh Huyết 520 đang bị mọi người xem nhẹ đang từng bước phá giải luyện kim trận, mà ngay khi nàng chuẩn bị tiến hành bước tiếp theo, chuẩn bị phá bỏ một cái luyện kim trận, một thanh âm ngăn trở nàng.

“Dừng, đây là phản ứng phòng ngự trận, người làm như vậy sẽ bị phản phệ. Hai cái luyện kim trận Phong Hoả đều cho thấy đây là phòng ngự trận, kỳ thật đều là công kích, đây là cái gọi là phòng thủ tốt nhất là công kích, đạo lý này hẳn là người phải biết chứ? Đây là một loại phòng ngự trận có tính công kích rất hiếm thấy, cũng là phản phòng ngự trận như chúng ta thường nói.”

“Muốn phá giải cái này, trước tiên người phải dùng Thủy Thổ che luyện kim trận này lại, sau đó phá giải hai cái khác...”

Thanh âm này là ai?

Tin rằng rất nhiều người đều đang nghi hoặc, sao đột nhiên lại có người chỉ điểm Lãnh Huyết 520, hơn nữa nghe như một cao thủ luyện kim thuật.

Nhưng mà, chuyện làm mọi người cảm thấy nghi hoặc nhất là, vì sao chỉ nghe thấy âm thanh mà không thấy người đâu cả?

Thanh âm này rõ ràng xuất hiện ở phía Lãnh Huyết 520, nhưng ở đó ngoài Lãnh Huyết 520 ra vốn không còn ai cả, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này?

Là mình thấy ảo giác sao?

Không, đây cũng không phải là chuyện trong chốc lát, là một âm thanh liên tục rất lâu, rõ ràng là đến từ bên cạnh Lãnh Huyết 520.

“Thanh âm này, hình như là...Lãnh Huyết Ngũ, thanh âm này...không phải là trên người của Lãnh Huyết 520 cũng có một thiết bị như vậy chứ?”

172. Chương 172: Đừng Coi Thường Người Lùn

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 172: Đừng coi thường người lùn

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lãnh Huyết Thất đã nghe qua âm thanh này rồi,đó là thanh âm vừa phát ra trên người Lãnh Huyết Ngũ khi này,nàng chỉ cần nghe qua lần thì sẽ không quên được

Cho nên bây giờ nàng đang hoài nghi trên người Lãnh Huyết 520 cũng có 1 thiết bị như Lãnh Huyết Ngũ,rất có thể thiết bị này của Lãnh Huyết 520

Nói vậy, Lãnh Huyết 520 có hiềm nghi làm vừa

Mà Lãnh Huyết Ngũ đương nhiên không nói gì,vì nàng căn bản không thể trả lời được

“cám ơn! Thụ giáo!”

Lúc này Lãnh Huyết 520 có điểm sững sờ trả lời 1 câu

“không cần khách khí,mọi người cùng nhau nghiên cứu mà thôi!Ta có 1 cái thỉnh cầu,ngươi có thể nhắc vấy người lên 1 chút đc không,như thế ta có nhìn được nhiều hơn.”Thanh âm kia còn nói thêm

“ừ,có thể” Lãnh Huyết 520 mở vấy của nàng ra,động tác này làm người ta nhìn mà phun máu nhưng rất nhanh mọi người liền nhìn lại được,ánh mắt nhìn về 1 tồn tại kì ở 1 nơi”không nên nhìn”

Giữa hai chân của Lãnh Huyết 520 cũng có 1 tiểu nhân đang ngồi chồm hổm ,cũng đang vẽ luyện kim trận!

“này...này..Rốt cuộc là cái gì”Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn,nhìn người lùn chỉ có 20cm kia,bọn họ không hiểu rốt cuộc đây là cái gì

Đám người Lãnh Huyết Nhị cũng vậy,ngơ ngác nhìn.Bọn họ gặp qua không ít chuyện kỳ quái,nhưng chuyện thế này là lần đầu tiên

Chẳng nhẽ đây là 1 chủng tộc người lùn mới xuất hiện?Mà mình là người được chứng kiến 1 cái chủng tộc mới xuất hiện?

Đương nhiên đây không phải là chủng tộc gì mới,mà là 1 nhân tộc,tiểu nhân mê người này chính là Diệp Lăng,sau khi nhìn thấy thượng cổ luyện kim trận xuất hiện hần liền chạy tới đây,chỉ là không ai nhìn thấy mà thôi,ngay cả Lãnh Huyết Ngũ cũng chưa chú ý tới

“hóa ra người trốn ở đây...”Bây giờ Lãnh Huyết Ngũ xem ra đã hiểu vì sao mình tìm không thấy Diệp Lăng,hóa ra hần núp dưới vấy Lãnh Huyết 520,cũng khó cho người nghĩ ra được như vậy

Mà sau khi mọi người ngậy người ra,rất nhanh có người kịp phản ứng,đi vây bắt lấy tiểu bắt điểm Diệp Lăng này-đó là Lãnh Huyết Thaart,nàng trực tiếp chạy về phía Diệp Lăng

Cũng không phải nàng muốn xem Diệp Lăng,mà là nàng chỉ liên tưởng nhất định Diệp Lăng có quan hệ với Lãnh Huyết Ngũ vì thanh âm lúc này của Diệp Lăng từ trên người Lãnh Huyết Ngũ tới

Trên người Lãnh Huyết Ngũ giấu 1 nam nhân,tuy nam nhân này rất nhỏ nhưng cũng là nam nhân a!

Hắc,hắc...lần này ta xem Lãnh Huyết Ngũ ngươi làm đc gì đây!

Lãnh Huyết Thất tự cho rằng lấy than thủ của mình muốn bắt được tiểu nhân này là chuyện dễ như long bàn tay

Nhưng Lãnh Huyết Ngũ lại không cho rằng như vậy,nàng sẽ nói người bắt được mới là lạ,tiểu đầu đất này đến ta còn không bắt được,trơn như cá chạch vậy

“Đừng quấy rối ta,ta còn muốn nghiên cứu cái luyện kim trận...”

Người lùn lắc mình 1 cái liền thoả mái tránh khỏi tay Lãnh Huyết Thất,sau khi rơi xuống đất vẫn bảo trì tư thế vừa rồi,giống như chưa từng cử động

Lãnh Huyết Thất ngẩn người,nàng không rõ vì sao mà mình lại thất thủ,nàng cũng hoài nghi mình đã từng rat ay chưa hay nữa

Vì vậy Lãnh Huyết Thất lại tiếp tục hành động”dễ như trở bàn tay”mà Diệp Lãng lại tiếp tục nhẹ nhàng tránh né...

“Người có dễ ta yên không,không ta sẽ không khách khí đấy!”Diệp Lãng rất không thích nói

“Không khách khí với ta?Hâh,tiểu bắt điểm nhà người đúng là khẩu khí không nhỏ a!Ta nhìn xem người làm sao không khách khí với ta đây?!” Lãnh Huyết Thất cười nhạo nói,bộ dáng rất là khinh thường,nàng cảm thấy vừa rồi là mình sai lầm mà thôi

Cho dù không làm thì 1 tiểu bắt điểm như người làm gì được ta

Vẫn như thế,tay Lãnh Huyết Thất lại đánh về phía Diệp Lãng,hơn nữa lần này là hai tay,thề phải bắt được Diệp Lãng

“Thật phiền toái”Diệp Lãng chui qua khe hở giữa 2 tay,xoay người vọt lên trên tay của Lãnh Huyết Thất,lấy ra 1 cây ngân châm đâm xuống,không.là đâm lên tay Lãnh Huyết Thất

Nhỏ thì sao,vẫn có thể làm người đau!

Tuy Diệp Lãng nhỏ đi nhưng vẫn có thể cầm được ngân châm,giống như cầm 1 cây thương vậy,sử dụng rất có uy lực

Bây giờ Lãnh Huyết Ngũ xem như đã hiểu đc 1 chuyên,kỳ thật Diệp Lãng vẫn rất khách khí với mình rồi,lúc trước mình bắt hấn cũng không sử dụng chiêu này,chỉ chạy qua chạy lại với mình mà thôi

“A!” Lãnh Huyết Thất bị đau kêu lên,cánh tay còn lại như muốn chop Diệp Lãng,bắt hấn xuống dưới,nhưng Diệp Lãng lại đâm 1 châm nữa về phía tay nàng

“A...”

Lãnh Huyết Thất đành phải bắt đắc dĩ thu tay lại,dùng sức vẩy cánh tay Diệp Lãng đang đứng,muốn quăng Diệp Lãng ra ngoài

Mà chò khi nàng cảm thấy hấn đã quăng Diệp Lãng đi,ngừng lại thì nhìn thấy Diệp Lãng lại giơ châm lên,dùng sức đâm lên cánh tay ngọc của nàng

“A!” Lãnh Huyết Thất lại kêu lên,tiếp tục liều mạng vẩy

“Chóng mặt quá.....!”Diệp Lãng kêu lên,hấn vẫn chưa đụng đến mà đã bắt đầu thấy choáng váng rồi:”Người dùng quăng ta được không,chóng mặt quá”

“Vậy người phải leo xuống!” Lãnh Huyết Thất lập tức nói,bây giờ việc kéo Diệp Lãng xuống mới là việc quan trọng nhất,lúc này Diệp Lãng như 1 con đĩa gỗ ko ra vậy

“Tốt!”Diệp Lãng trả lời:”Nhưng người không đc làm phiền ra nữa!”

“Tốt tốt,chỉ cần người đi xuống thì cái gì cũng được cả”! Lãnh Huyết Thất vội vã nói

“Vậy dừng”

“Tốt!”

Diệp Lăng rút ngân châm ra,nhảy từ trên tay Lãnh Huyết Thất xuống,chuẩn bị tiếp tục nghiên cứu cái thương cổ luyện kim trận kia.Chanwrgr qua hnaws không có nghĩ tới có người lập tức trở mặt ngay

Sau khi Diệp Lăng nhảy xuống, Lãnh Huyết Thất lập tức tiếp tục bắt Diệp Lăng,lần này nàng thông minh hơn,chộp cả hai tay lại,làm ngân châm của Diệp Lăng không thể thương tổn đến tay nàng được

“người nói dối,người không phải là người tốt”Diệp Lăng tránh thoát tập kích,chỉ vào Lãnh Huyết Thất mãnh liệt khiển trách

Lãnh Huyết Thất lắc lắc đầu,rất tự hào nói:”Ta là người của xinh đẹp tiểu tổ,nói dối là mặt mạnh của ta,gạt người là chuyên ngành của ta,tiểu bắt điểm nhà người xem ta có chộp chết người không “

“Qua...qua...ta mới không sợ người đâu!”Diệp Lăng thực kiêu ngạo dùng ngân châm chỉ vào Lãnh Huyết Thất,một hồi quyết đấu quái dị mà thoát nhìn thấy mạnh yếu rõ rệt sắp xảy ra trước mặt mọi người

“Người chờ” Lãnh Huyết Thất vẫn khởi đầu khí,1 chưởng đánh về phía Diệp Lăng

Đấu khí như phong bạo đè lên Diệp Lăng,trong nháy mắt kia mọi người tựa hồ cảm thấy đường lui của Diệp Lăng bị phong kín,chỉ có thể bị đánh mà thôi

Mà lấy hình thể của Diệp Lăng nếu bị đánh trúng không chết mới là lạ!

“không được”Thanh âm Lãnh Huyết Ngũ vang lên,nàng không muốn nhìn Diệp Lăng cứ như vậy mà chết

Ý, Lãnh Huyết Ngũ lại quan tâm đến sự sống chết của 1 người?

Tiểu tử này có quan hệ gì với nàng?ai cũng toát ra 1 ý nghĩ như vậy,đều cảm thấy rất kì quái

173. Chương 173: Đừng Coi Thường Người Lùn 2

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 173: Đừng coi thường người lùn 2

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lãnh Huyết Thất đã nghe qua âm thanh này rồi,đó là thanh âm vừa phát ra trên người Lãnh Huyết Ngũ khi này,nàng chỉ cần nghe qua lần thì sẽ không quên được

Nhưng mà điều làm cho mọi người cảm thấy kì quái nhất là Lãnh Huyết Ngũ chỉ hô không cần mà vẫn ngồi yên bất động,chẳng lẽ vển vển chỉ là kêu thôi à?

Mặc kệ gì thì gì Lãnh Huyết Thất cũng sẽ không dừng tay,bây giờ nàng đang tức giận,mình lại bị 1 tiểu bắt điểm làm cho chật vật,xấu mặt trước mặt mọi người như vậy,điều này làm nàng nổi lên tâm muốn giết Diệp Lăng

Nhưng mà nếu Lãnh Huyết Ngũ thật sự quan tâm đến sự sống chết của Diệp Lăng thì chỉ làm Lãnh Huyết Thất càng thêm muốn giết chết Diệp Lăng,lấy điều này làm kích thích Lãnh Huyết Ngũ mà thôi

Ai mà biết không phải là Lãnh Huyết Ngũ không nhúc nhích,nàng có động,hơn nữa đang chạy như điên về phía này, Lãnh Huyết Ngũ đang ngồi đằng kia chẳng qua chỉ là 1 con rối mà thôi

“Oanh”

Bụi đất nhẹ bay lên, trên mặt đất xuất hiện 1 dấu tay,mà bên trong dấu tay lại khuyết thiếu 1 nhân tố mà mọi người nghĩ là sẽ tồn tại-Diệp Lăng

“?!”Đám người Lãnh Huyết Thất ngẩn người ra,bọn họ đều không nhìn thấy Diệp Lăng rời đi như thế nào,tựa hồ ngay cả từ dấu hấn đã bay lên không trung rồi,nhưng vì hấn quá nhỏ nên không ai có thể nhìn thấy

“Ồ đâu rồi!”

“A!”

Ngay khi mọi người đang tìm Diệp Lăng ở chung quanh, Lãnh Huyết Thất lại hô lên!

“Hóa ra lại lên rồi à!”

Lúc này ai cũng có thể đoán ra vì sao Lãnh Huyết Thất lại kêu lên, nàng bị Diệp Lăng leo lên người, lấy ngân châm đâm nàng dù mọi người còn chưa biết được làm sao Diệp Lăng lên được, không ai nhìn thấy

Có lẽ vì hắn quá nhỏ nên mình mới không thấy a!

Đây là 1 cái lý do mọi người tự cấp cho mình, bởi vì đều cảm thấy Diệp Lăng quá nhỏ nên mọi người nhất thời không thể phát giác ra hành động của hắn

Cái này chỉ là 1 lý do mà thôi, lý do quan trọng nhất vì tốc độ của bản thân Diệp Lăng không chậm, còn dùng vài luyện trận nhiều lần, tầm mắt mọi người nữa

“Tiểu bát điểm đáng ghét nhà ngươi, mau xuống dưới cho ta!” Lãnh Huyết Thất giận giữ nói, nàng càng ngày càng giận giữ

“Lần này ta không tin ngươi nữa, ta muốn ở trên người ngươi, tốt nhất là ngươi để ta tìm 1 cái tư thế thoải mái, nếu không đừng trách ta” Thanh âm Diệp Lăng truyền đến

“Muốn ở trên người ta, nằm mơ!” Lãnh Huyết Thất lại phách 1 chưởng về phía Diệp Lăng, người khác không biết Diệp Lăng ở đâu nhưng nàng biết

“Ta không phải là muỗi, sẽ không bị ngươi đập trúng” Diệp Lăng bay tới bay lui khắp người Lãnh Huyết Thất, tránh né bàn tay của nàng, của cua quẹo quẹo chạy đến nơi mình muốn đến

Lúc này mọi người nhìn thấy Lãnh Huyết Thất điên cuồng chụp lên người mình, tuy biết vì Diệp Lăng nhưng vẫn cảm thấy tình huống này thật quái dị, nhìn Lãnh Huyết Thất cứ nhảy rồi chụp, cứ như bị điên vậy

Hơn nữa sao càng chụp lại càng hướng về phía mặt thể này, càng ngày càng hướng về chỗ không nên

Không phải là tiểu tử kia muốn....

Muốn cái gì?

Ta chỉ muốn không cho nàng động đậy mà thôi, muốn dùng ngân châm đâm vào huyết đạo làm nàng đứng yên mà thôi!

muốn bàn xem Diệp Lăng nhỏ đi thì tính uy hiếp có nhỏ theo hay không thì nhìn xem là biết, lần này hắn chỉ vờn vờn là điểm huyết, nếu hắn công kích tử huyết thì dù người lớn hơn hắn mấy chục lần đều bị hắn xử lý dễ dàng

May mà bình thường hắn không mở sát giới!

.....

Đột nhiên Lãnh Huyết Thất bắt động!

Chẳng lẽ Diệp Lăng đã điểm huyết nàng?

Hiển nhiên là không phải!

Vì Diệp Lăng vẫn chưa động thủ, ngân châm vẫn ở trên tay hắn, chưa có đâm ra càng không nằm trong cơ thể của Lãnh Huyết Thất, làm áo có thể điểm huyết được

Lãnh Huyết Thất dừng lại vì vị trí của Diệp Lăng hiện tại!

BÂY GIỜ CẢ NGƯỜI DIỆP Lăng đang treo ở 1 chỗ, cầm lấy 1 nơi nhô ra, cố gắng đi về phía trước

Mà chỗ này chính là 1 nơi rất trọng yếu của nữ nhân, là thuộc loại phạm vi cần bảo hộ trọng điểm, đó là bộ ngực của nữ nhân

Mặc dù Lãnh Huyết Thất là 1 người trải qua sóng gió,cũng trải qua nhiều trường hợp quan trọng,nguy hiểm nhưng chung quy nàng cũng là nữ nhân,bộ vị quan trọng như vậy đột nhiên bị 1 người khác tập kích,nàng cũng không thể phản ứng được,toàn thân đông cứng!

Về phần chỗ mà Diệp Lăng nắm lấy là 1 nơi.....ừ...rất khó nói!(Đồ các huynh đệ biết :D)

Vốn nếu Lãnh Huyết Thất mặc chế phục bình thường của Lãnh Huyết Tổ thì nhất định sẽ không bị Diệp Lăng bắt lấy nơi đó,nhưng là,trước này nàng đều mặc trang phục gợi cảm như vậy,không giống người khác a

Chế phục của nàng,thoạt nhìn giống như chế phục của Lãnh Huyết Tổ nhưng lại được chueyen môn thiết kế lại,rất gợi cảm,bày ra dáng người gợi cảm của nàng không sót chỗ nào!

“A” những ai nhìn thấy hình ảnh này đều há to miệng,nhìn Lãnh Huyết Thất khiêu gợi,còn có Diệp Lăng đang cầm cái gì đó nhô ra kia,bọn họ cảm thấy công năng về ngôn ngữ của mình xuất hiện chướng ngại,đã không thể nói thành lời

Rất nhiều người lúc này hâm mộ Diệp Lăng,đố kị,hận,bọn họ đều hận không thể trao đổi với Diệp Lăng,làm mình bắt được cái điểm nhô ra này,cũng leo lên trên ngọn núi mềm mại kia

Mặt Lãnh Huyết Thất lúc này đỏ bừng,bất quá không phải mọi người chưa thấy qua,tựa hồ lúc nào cũng như thế,túy không nhìn ra được nàng đang giả vờ nhưng trong lòng từ thành viên Lãnh Huyết Tổ đều hiểu rõ điều đó

Mà lúc này vẻ đỏ bừng đến tận cổ của nàng nhìn là biết không phải giả vờ rồi,mặc dù trên lý luận,tỷ lệ giả vờ cũng có vẻ cao hơn 1 chút!

Mà điểm đỏ bừng này làm cả Lãnh Huyết Tổ cảm thấy hình ảnh này càng thêm xinh đẹp,càng thêm hâm mộ 1 cái nắm này của Diệp Lăng

Sau khi ngẩn người 1 hồi,trên mặt Lãnh Huyết Thất xuất hiện hắc tuyến,1 tay lấy tốc độ tia chớp chụp vào bộ ngực của mình,không ,là chụp vào Diệp Lăng trên bộ ngực mình!

“A” Lãnh Huyết Thất phát ra 1 tiếng kêu mê người,làm cho tâm của toàn bộ nam tính gần đó lâm vào cảnh nhộn nhạo,mà lúc này Lãnh Huyết Thất đang nắm lấy bộ ngực của mình,tựa hồ đang nhào nặn ở đó,làm người khác phải động xuân tâm

Mà lúc này dĩ nhiên Diệp Lăng đã thoát khỏi nơi đó,bất quá hẳn lại nhảy lên 1 đỉnh núi khác,đó cũng là lý do mà Lãnh Huyết Thất lại kêu lên

Vì thế cánh tay còn lại của Lãnh Huyết Thất cũng chụp tới,Diệp Lăng lại đào tẩu,cuối cùng biến thành 2 tay chụp lấy bộ ngực của mình,hình ảnh đó muốn bao nhiêu hấp dẫn....

“Phun”

Một số người đã bắt đầu phun huyết,máu mũi chảy ròng ròng,số ít hơn càng) rõ,ngã xuống đất trực tiếp(HTT:các huynh đang đọc bảo trọng nhé

Lực sát thương của Lãnh Huyết Thất với nam nhân không phải đơn giản!

“...Ta muốn giết ngươi!”

Lãnh Huyết Thất rất nhanh phát hiện ra bộ dáng của mình,hai má đã hồng đến nỗi biến thành tím,nàng rống giận vs Diệp Lăng,ách,xme như là đối với Diệp Lăng a

“Ta....”

Lúc này Diệp Lăng vừa lúc ở ngay giữa 2 gò bông đào,không nghĩ tới bị nàng lắc lư nên rơi vào

“A,ngươi đừng lộn xộn!” Lãnh Huyết Thất hô lên,muốn đuổi tay vào trong đó bắt,nhưng dưới trường hợp này nàng làm sao có thể đuổi tay ra được,bây giờ nàng đã có điểm hối hận,sao mình phải ăn mặc gợi cảm như vậy,nếu không sao tiểu hồn đản này có thể rơi vào trong đó được

174. Chương 174: Đừng Coi Thường Người Lùn (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 174: Đừng coi thường người lùn (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lãnh Huyết Thất mặt đỏ đến không thể đỏ hơn được nữa, bây giờ nàng vừa thẹn lại vừa giận, tin rằng nếu Diệp Lăng bị nàng chụp được thì nhất định sẽ bị nàng bóp nát, sau đó đặt dưới chân dẫm thành tương.

Trường hợp này làm mọi người không biết theo ai, không biết nên nói thế nào nữa.

Mà bây giờ tựa hồ chỉ có thể chờ, chờ Diệp Lăng từ trong ra, Lãnh Huyết Thất không thể động thì những người khác càng không thể động.

Bất quá chuyện làm người ta không tưởng được là, lúc này lại có người hỗ trợ, hơn nữa sự tồn tại của người này cũng làm người ta rất giận mình.

Chỉ thấy một đạo nhân ảnh phóng lên người Lãnh Huyết Thất, chui vào giữa hai vú Lãnh Huyết Thất. Bởi tốc độ quá nhanh nên mọi người cũng không nhìn thấy rõ là ai, chỉ xác định cũng là một thứ nhỏ nhỏ gì đó.

Mà rất nhanh mọi người đã nghe thấy một thanh âm khác...

“Ai, tiểu đầu đất nhà ngươi, đừng chui vào đây nữa, theo ta đi ra! Bảo ngươi không nên chạy loạn, bây giờ gặp chuyện phiền toái như vậy, ta xem ngươi làm sao trốn thoát kiếp nạn này!”

“Lãnh Huyết Ngũ?”

Lãnh Huyết Thất ngây người ra một chút, nàng nghe thấy thanh âm của Lãnh Huyết Ngũ phát ra từ trên người nàng, nhưng lại thấy Lãnh Huyết Ngũ vẫn hảo hảo ngồi đằng kia.

Sao nàng vẫn ngồi ở kia, còn không nhúc nhích gì?

Không chỉ Lãnh Huyết Thất, cơ hồ tất cả mọi người đều sững sốt nhìn về phía con rối Lãnh Huyết Ngũ, thần tình nghi hoặc.

Là Lãnh Huyết Ngũ đang trò chuyện với tiểu bất điểm kia sao? Dùng cái loại luyện kim thiết bị này?

Rất nhanh, mọi người biết đáp án, cũng giải khai hết thấy nghi hoặc trước kia và...nhập vào một đồng nghi hoặc mới.

Ở trên bộ ngực của Lãnh Huyết Thất xuất hiện hai “người lùn”, ngoài Diệp Lăng ra, đương nhiên là Lãnh Huyết Ngũ. Nàng nhìn thấy sự tình ngày càng trở nên quỷ dị, vượt qua sự tưởng tượng của tất cả mọi người.

Tiểu đầu đất này quả thật là một quỷ gây sự, có hẳn ở nhất định không có chuyện tốt lành gì!

Lãnh Huyết Ngũ lôi kéo tay Diệp Lăng nói: “Đi thôi, nhảy xuống đi, chúng ta nên nói chuyện với bọn họ!”

“Không được, ta còn chưa làm cho nữ nhân này dừng lại, nàng quá phiền phức!” Diệp Lăng lập tức cự tuyệt.

“..., có ta ở đây, nàng sẽ không làm phiền ngươi nữa!” Lãnh Huyết Ngũ nói.

“Thật vậy chăng?” Diệp Lăng hỏi.

“Thật sự!” Lãnh Huyết Ngũ đáp.

“Vậy được rồi, chúng ta đi xuống!”

Lãnh Huyết Ngũ không nói gì, chuẩn bị lôi kéo Diệp Ngũ nhảy xuống, nhưng Diệp Lăng lại dừng bước.

“Ngươi lại làm sao vậy?”

“Cao quá, ta không dám!”

“...” Trên trán Lãnh Huyết Ngũ xuất hiện một tia hắc tuyến, hóa ra người còn không dám, ta thấy làm gì có cái gì người không dám.

“Hay là ta từ từ đi xuống đi!” Diệp Lăng nhìn nhìn, làm ra một cái quyết định.

“...” Quyết định này của Diệp Lăng làm rất nhiều người lâm vào hưng phấn, bất quá cũng làm rất nhiều người cảm thấy không thể nói gì được, nếu hắn đi từ từ xuống chẳng phải đi qua bộ ngực Lãnh Huyết Thất sao?

“Đi xuống cho ta!” Lãnh Huyết Ngũ trực tiếp ném Diệp Lăng xuống, mà chính nàng cũng lập tức nhảy xuống, chuẩn bị tiếp lấy Diệp Lăng.

Nàng ném Diệp Lăng xuống cũng không phải muốn dọa hắn, cũng không phải muốn hắn bị té bị thương vân vân, từ chỗ cao như vậy té xuống rất dễ xảy ra chuyện không may.

Nhưng mà, nàng không nghĩ tới Diệp Lăng căn bản không gọi nàng mà chính nàng cũng không cần phải đón hắn.

Chỉ thấy Diệp Lăng lấy ra một cái dù, bung ra, cầm lấy cái dù chậm rãi xoay tròn hạ xuống...

Cái dù này là thứ hắn làm gần đây, khổng chế con rối làm, hơn nữa còn thuận tiện làm cho Lãnh Huyết Ngũ một cái, mục đích đương nhiên là che gió che mưa rồi.

Khi Diệp Lăng rơi xuống đất thì đám người Lãnh Huyết Nhị đã bao vây hai người vào giữa, may mà hai người họ đã quen với chuyện như vậy rồi, bọn họ thường xuyên chạy giữa đám người, nếu không bọn họ sẽ cảm thấy đè nén.

Bất quá, Diệp Lăng cũng không thích bị người nhìn như thế, vì vậy gọi con rối Lãnh Huyết Ngũ tới, đặt mình và Lãnh Huyết Ngũ lên đầu, hắn muốn dùng độ cao này để nhìn cái thượng cổ luyện kim trận kia.

Về phần những chuyện khác thì hắn hoàn toàn không để ý đến, giống như Lãnh Huyết 520 vậy, bây giờ nàng cũng giống hắn, không bị hoàn cảnh chung quanh ảnh hưởng.

Bằng không lấy tình huống của Lãnh Huyết 520 hắn sẽ tiến hành công kích với Diệp Lăng, đừng quên vừa rồi Diệp Lăng núp trong váy nàng, mặc dù ở bên chân, cách hạ thể còn một khoảng cách rất xa, ách, đương nhiên là với Diệp Lăng mà nói.

“Các người không cần hoài nghi, ta là Lãnh Huyết Ngũ, nàng là con rối, không phải là người!” Nhìn biểu tình nghi hoặc của mọi người, Lãnh Huyết Ngũ thực rõ ràng trực tiếp nói.

“Hắn là Phát Lan Khắc, Lãnh Huyết Thập Tam mang đến, ta với hắn bị cái dạng này đều là do luyện kim thuật của hắn tạo thành!”

Trên cơ bản, Lãnh Huyết Ngũ đã nói hết sự tình một cách đơn giản rõ ràng, mà mọi người biết nếu nàng đã nói vậy, phỏng chừng hỏi lại vấn đề này cũng nhận được câu trả lời không khác biệt lắm.

Đồng thời, nguyên bản mọi người cũng đoán ra một ít giờ này cũng được chứng thực.

Nhưng tình huống này thật sự có điểm kỳ lạ, làm người ta không thể không tiếp tục hỏi thử, biết rõ không nhất định sẽ có đáp án cho mình vừa lòng cũng muốn hỏi.

“Các người có biết vì sao mình lại biến thành như vậy không? Còn có, khi nào thì các người có thể khôi phục lại bộ dáng của mình?” Vấn đề mà Lãnh Huyết Nhị hỏi tựa hồ thực phù hợp với ích lợi của Lãnh Huyết Tổ, nếu nắm giữ kỹ thuật luyện kim có thể biến lớn biến nhỏ như vậy thì nhiệm vụ sau này còn không phải thuận lợi hơn nhiều sau.

“Không biết!” Lãnh Huyết Ngũ lắc đầu, có chút cung kính trả lời, nàng vẫn rất kính trọng Lãnh Huyết Nhị.

Lãnh Huyết Nhị nhíu mày nói: “Không biết là người không biết hay hắn không biết, hay là không biết vì sao lại trở thành như vậy, không biết làm sao để khôi phục?”

Một câu không biết có thể có rất nhiều loại trả lời, không phải đơn giản chỉ nói không biết là có thể giải quyết hết thảy.

Đúng vậy, hắn không biết, ta không biết, không biết làm sao để khôi phục, không biết vì sao lại biến thành như vậy!” Lãnh Huyết Ngũ hồi đáp, nói tất cả những đáp án “không biết”.

“Vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ các người vĩnh viễn sẽ như vậy sao?” Lãnh Huyết Nhị cau mày nói, nếu như vậy thì phải cân nhắc xem có tiếp tục tuyển ra một cái Lãnh Huyết Ngũ hay không.

“Chưa biết nữa, hắn nói chúng ta có thể vài ngày liền khôi phục, cũng có thể là một hai tháng, một năm, thậm chí cả đời.” Lãnh Huyết Ngũ hồi đáp, đem lời Diệp Lăng nói cho mọi người nghe.

“Vậy các người như thế này đã bao lâu rồi?” Lãnh Huyết Nhị tiếp tục hỏi.

“Hơn một tháng.” Lãnh Huyết Ngũ hồi đáp.

“Hơn một tháng? Nghĩa là từ lúc phát hiện Lãnh Huyết Thập Tam chết thì các người đã biến thành như vậy rồi? Lãnh Huyết Ngũ mà chúng ta nhìn thấy đều là con rối?” Lãnh Huyết Nhị hỏi.

“Ừ!” Lãnh Huyết Ngũ gật đầu.

“Các người đã vậy hơn một tháng, vì sao không nói cho ta biết?” Lãnh Huyết Nhị có chút mất hứng nói, vì sao chuyện lớn như thế lại không nói.

Không đơn giản chỉ là chuyện nhỏ đi mà còn là con rối Lãnh Huyết Ngũ so với người thật còn thật hơn này.

175. Chương 175: Phá Trận (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 175: Phá trận (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ta không muốn nói, nếu không ta như thế này sẽ bị mọi người nhìn như quái vật vậy!” Lãnh Huyết Ngũ thực rõ ràng nói ra suy nghĩ của mình, bây giờ không phải mọi người dùng ánh mắt như vậy à?

Cho nên, khi Lãnh Huyết Ngũ nói ra những lời này thì rất nhiều người liền dời đi tầm mắt của mình!

Lãnh Huyết Nhị trầm mặc một hồi, thử nghĩ lại một chút, nếu mình đứng trên góc độ của Lãnh Huyết Ngũ, với tình huống này, có lẽ cũng sẽ làm như vậy, đợi mình khôi phục lại rồi tính!

Nếu không phải vì tiểu bát điểm kia thì phỏng chừng Lãnh Huyết Ngũ cũng sẽ không đi ra, tiểu bát điểm kia thoát nhìn có tạo nghệ với luyện kim thuật rất cao, có thể làm ra chuyện như vậy, cho dù ngoài ý muốn cũng không dễ dàng.

Hơn nữa vừa rồi hắn còn chỉ điểm Lãnh Huyết 520 phá giải cái thượng cổ luyện kim trận kia, chỗ đó ngay cả Lãnh Huyết Thập Tam cũng từng chịu thiệt qua, hắn lại liếc mắt một cái liền nhìn ra.

Lúc này Lãnh Huyết Nhị nhìn về phía Diệp Lăng, phát hiện Diệp Lăng nguyên bản ở trên đầu con rối lại mất tích.

“Tiểu ngu ngốc, người lại chạy đi đâu rồi?” Lãnh Huyết Ngũ cũng phát hiện Diệp Lăng mất tích, lập tức hô một câu.

“Ta ở đây!” Thanh âm Diệp Lăng truyền đến, mọi người phát hiện lúc này hắn đang an vị trên vai Lãnh Huyết 520, ở đó càng có thể đến gần luyện kim trận hơn, còn có thể nhìn dự đoán của Lãnh Huyết 520 nữa.

“Vậy người cứ đứng ở đó đừng nhúc nhích, đừng chạy loạn!” Lãnh Huyết Ngũ phân phó.

“Ừ, đã biết!” Diệp Lăng trả lời lại một câu, lúc này mà bắt hấn chạy loạn cũng khó, trừ phi có thể phá giải toàn bộ thương cổ luyện kim trận.

Mà nghe thấy Lãnh Huyết Ngũ phân phó, bọn người Lãnh Huyết Nhị lộ ra ánh mắt kỳ quái.

“Lãnh Huyết Ngũ, người làm sao vậy?” Lãnh Huyết Thất hung hăng nhìn Diệp Lăng một cái, nàng cảm thấy thái độ Lãnh Huyết Ngũ với Diệp Lăng rất không tầm thường.

“Cái gì?” Lãnh Huyết Ngũ khó hiểu.

“Sao người lại đối xử tốt với tiểu tử kia như vậy, hơn nữa ngữ khí cũng không giống người, nhìn sao cũng giống như là mụ mụ hay tỷ tỷ người ta vậy!” Lãnh Huyết Thất nói ra cảm thụ của bản thân.

“Ta không phải, ta chỉ là theo dõi hấn, không phải đối tốt với hấn. Hấn là một tiểu quỷ gây sự, không trông chừng sẽ gặp chuyện không may, vừa rồi các người cũng thấy đấy!” Lãnh Huyết Ngũ lắc đầu nói.

Lãnh Huyết Thất trầm mặc, nàng không chỉ chứng kiến mà còn là đương sự, nàng tựa hồ hiểu được một chút.

“Bất quá, chuyện vừa rồi cũng không thể trách hấn, hấn thích luyện kim thuật, Lãnh Huyết Thất người lại đi quấy rầy hấn nên hấn sẽ không vui vẻ.” Lãnh Huyết Ngũ nói, tựa hồ đang bảo toàn Diệp Lăng.

Mặt Lãnh Huyết Thất trầm xuống, đây không phải là ý nói mình bỏ qua sự thiệt thòi của mình, bảo mình không nên đi trả thù Diệp Lăng sao.

“Người đừng nghĩ muốn trả thù hấn, ta sẽ nhớ kỹ!” Lãnh Huyết Ngũ thực rõ ràng nói, cổ sát khí kia lại xuất hiện, thậm chí càng thêm mãnh liệt hơn trước kia, không có vì nàng nhỏ đi mà yếu theo.

“Hừ!” Lãnh Huyết Thất hừ lạnh một tiếng, lấy cái này để tỏ vẻ bất mãn với Lãnh Huyết Ngũ, nhưng nàng cũng chỉ vờn vờn dám bất mãn như vậy mà thôi, ngoài ra nàng không dám đi làm, cho dù vụng trộm cũng không dám.

Lãnh Huyết Ngũ là không giảng đạo lý, điều này toàn bộ Lãnh Huyết Tổ đều biết, cũng từng có chuyện như vậy phát sinh chứng minh việc này.

Từng có người nghĩ muốn chọc vào nàng nhưng không để nàng nắm được chứng cứ gì, muốn nàng ngậm bồ hòn, nhưng Lãnh Huyết Ngũ mặc kệ thứ này, trực tiếp giết người kia, mà những người khác lại không dám nói cái gì, vốn là người nọ muốn chết, có thể trách ai được.

Lãnh Huyết Ngũ biết Lãnh Huyết Thất chỉ nói làm bầm mà thôi nên cũng không để ý đến nàng mà vẫn nhìn Diệp Lăng, cũng trả lời một ít vấn đề khác.

“Người nói con rối này là Lãnh Huyết Thập Tam và Phất Lan Khắc kia làm?”

“Ừ, Lãnh Huyết Thập Tam làm một cái chính thể, sau đó chết đi, Phất Lan Khắc lại hoàn thành một ít chi tiết còn lại!” Lãnh Huyết Ngũ hồi đáp, câu trả lời của nàng cũng làm người khác cảm thấy đại bộ phận con rối là Lãnh Huyết Thập Tam hoàn thành, Diệp Lăng chỉ làm một ít bộ phận nhỏ, chiếm một cái tiện nghi mà thôi.

Bất quá, người hiểu biết cũng có thể nghĩ đến Diệp Lăng có thể hoàn thành đoạn công tác cuối cùng này cũng không phải là một chuyện dễ dàng, cũng không phải là người bình thường có thể làm được.

“Con rối này có thể động đây cũng là vì hấn khống chế, là hấn ký kết huyết khế với con rối này?” Lãnh Huyết Nhị hỏi.

“Ừ!” Lãnh Huyết Ngũ gật đầu.

Lãnh Huyết Nhị trầm mặc, nhìn Diệp Lăng, nàng tựa hồ đang cân nhắc vấn đề gì.

“Lãnh Huyết Nhị, ta sẽ chiếu cố hấn, các người không cần quan tâm!” Lãnh Huyết Ngũ nói, những lời này nhìn như mạc danh kỳ diệu, nhưng những người ở đây đều biết, mà vì biết nên họ càng thêm kinh ngạc.

Lãnh Huyết Nhị đang cân nhắc cái gì, đó là giết Diệp Lăng hay thu dùng cho mình.

Bởi quyền không chế con rối nằm trong tay Diệp Lăng nên bây giờ tự nhiên nàng phải lo lắng đến việc này, một là giết Diệp Lăng, cho người khác ký kết huyết khế lại, hai là thu phục Diệp Lăng, như vậy cũng có được con rối.

Điểm này, người của Lãnh Huyết Tổ có thể nhìn ra được, Lãnh Huyết Ngũ cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà dưới tình huống này, Lãnh Huyết Ngũ lại trực tiếp chống lại mọi người, bảo người khác đừng động vào Diệp Lăng, điểm này có thể nói rõ dần dần Diệp Lăng đã có địa vị không bình thường trong lòng nàng.

Có lẽ vì lâu nay nàng vẫn băng lãnh, cự người ngoài ngàn dặm nên đột nhiên có người như Diệp Lăng ở chung sớm chiều làm nàng không muốn mất đi.

Có lẽ là vì tình huống đặc biệt của hai người, làm một tháng này bọn họ chỉ có thể làm bạn với đối phương, thậm chí cảm giác đối phương là “đồng loại”, có lẽ cuộc sống sau này cũng vậy nên cảm tình giữa bọn họ cũng tăng trưởng rất mau.

Cách này có lẽ là cách nói hoạn nạn gặp chân tình a!

“Nếu người đã nói vậy thì cho hấn tiến vào Lãnh Huyết Tổ của chúng ta, luyện kim thuật của hấn cũng coi như không tệ nên cho hấn ở luyện kim. Bất quá, ta không dám cam đoan có thể lâu dài như vậy, hết thấy đều phải nhìn vào chính các người!” Lãnh Huyết Nhị nói.

Những lời này có nghĩa là Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ tạm thời bình an vô sự, ít nhất không có ai đi tìm bọn họ gây phiền toái.

Mà Diệp Lăng tựa hồ cũng không sợ phiền toái, nếu bây giờ không có việc gì thì sau này càng thêm không có, một cái Lãnh Huyết Tổ vẫn chưa thể cấu thành nguy hiểm với hấn.

Nếu Diệp gia mất hứng một cái thì Lãnh Huyết Tổ sẽ lao đao, bộ đội bí ẩn của Diệp gia cũng không kém gì Lãnh Huyết Tổ!

“Ta sẽ!” Lãnh Huyết Ngũ trả lời, không biết là sẽ gì, sẽ bảo hộ Diệp Lăng hay sẽ coi trọng hấn.

“Hôm nay đừng ở đây đi, các người cũng nên chú ý một chút, bộ dáng của tiểu bất điểm này thực dễ dàng bị người khác ngộ thương.” Lãnh Huyết Nhị nói, từ ngộ thương của nàng hấn không phải chỉ mang nghĩa đen, còn có một chút ý khác.

Điểm này Lãnh Huyết Ngũ cũng hiểu được, quan hệ của mình với những người khác ở Lãnh Huyết Tổ cũng không tốt, tất cả mọi người chỉ sợ hãi nàng mà thôi. Nếu có một ngày nàng không có năng lực làm người ta sợ hãi thì sẽ có rất nhiều người nghĩ cách diệt trừ nàng.

Mà hiện tại tựa hồ là lúc như vậy!

176. Chương 176: Phá Trận (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 176: Phá trận (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Cám ơn, ta không có việc gì, hơn nữa tiểu ngu ngốc kia cũng sẽ bảo hộ ta, mặc dù nhìn hấn không đáng tin lắm, bất quá ta tin rằng hấn có thể.” Lãnh Huyết Ngũ nhìn Diệp Lăng trên mặt lộ ra một nụ cười chưa bao giờ thấy trên mặt nàng.

“A...”

Có phải ta nhìn nhầm không, ta thấy Lãnh Huyết Ngũ đang cười, là ảo giác sao? Nhất định là ảo giác!

“Ngốc, nơi này phải như vậy, người như thế thì không được đâu, tuy trụ cột của người rất vững chắc nhưng người lại khuyết thiếu một chút linh hoạt!” Ở bên kia, Diệp Lăng lại bắt đầu dạy bảo Lãnh Huyết 520, đơn giản là vừa rồi nàng lại phát sinh thêm một sai lầm nữa.

“Ừ, ta biết rồi, vậy người tới đi, ta đã đến cực hạn rồi.” Lãnh Huyết 520 nói, đây cũng không phải là nàng dối mà thật sự là đã tới cực hạn của nàng rồi.

Tính cách của Lãnh Huyết 520 là tự hiểu được năng lực của mình, cái gì nàng không biết sẽ dừng lại, chậm rãi tìm tư liệu hay im lặng quan sát người khác, bổ khuyết những gì mình bị thiếu.

Đúng vậy, nàng chỉ yên lặng quan sát hay tự tra cứu, nàng sẽ không đi hỏi người khác, thực ra là có điểm không dám đi hỏi, nàng sợ mình tạo phiền toái cho người ta.

Tính cách của Lãnh Huyết 520 tựa hồ thực sợ sệt, thực tự ti, thực cô độc!

Cũng vì vậy mà nàng luôn ở vị trí thực không chớp mắt trong Lãnh Huyết Tổ, lần này nàng đoạt được vị trí Lãnh Huyết Thập Tam cũng là một kết quả thực bất ngờ, là chuyện mà không ai có thể nghĩ tới được.

Có lẽ, cũng vì tính cách này mới giúp nàng đạt được vị trí này, là vàng thì trước sau gì cũng sáng!

Tuy rằng bắt nàng lãnh đạo một tiểu tổ có thể có chút khó khăn, bắt quá cái này có thể chậm rãi bồi dưỡng!

Chỉ cần về sau nàng có thể sáng tạo ra luyện kim thuật cường đại thì cái tự tin kia tự nhiên sẽ chậm rãi dâng lên!

Tin rằng với tiềm lực của mình, nhất định chỉ trong vài năm nàng sẽ sáng tạo ra một thành tích bất phàm, sẽ không yếu hơn Lãnh Huyết Thập Tam đời trước!

Chẳng qua nàng tuyệt đối sẽ không kiêu ngạo tự mãn, đơn giản là vì có Diệp Lăng tồn tại, ảnh hưởng đến tâm cảnh của nàng, làm nàng cảm giác thủy chung vẫn có đỉnh núi để nàng chinh phục, cũng sẽ tiếp tục nỗ lực.

Cho dù có một ngày nào đó nàng đã siêu việt mọi người thì nàng cũng không cho rằng mình là người mạnh nhất!

Ở phương diện này, Diệp Lăng không phải chỉ có thể sử dụng hai từ thiên tài để hình dung, ngoài thiên phú ra, hẳn còn có kinh nghiệm và ý tưởng của cả một thế giới.

Tri thức của võ lâm bảo khổ, lý niệm của khoa học kỹ thuật hiện đại đều làm hắn có được tư bản mà người khác vĩnh viễn không thể có được!

“Ừ, ta giảng bài, người tới phá trận.” Diệp Lăng đứng trên vai Lãnh Huyết 520, nhìn xuống phía dưới nói, cũng không để ý đến việc Lãnh Huyết 520 chọn rút lui.

“Người tự tới đi, ta sợ ta làm sai, ta nhìn!” Lãnh Huyết 520 có chút yếu yếu nói, bên trong ngữ khí có chút không tự tin.

“Ta tới cái gì, người nhìn xem ta đang là cái dạng này thì có thể phá giải một cái luyện kim trận lớn như vậy sao?” Diệp Lăng nhấn mạnh chữ “lớn”.

“?? Lớn?” Lãnh Huyết 520 tựa hồ còn không chú ý tới tình huống của Diệp Lăng, nàng quay đầu nhìn lại mới phát hiện trên vai mình còn có một “chú lùn”...

“Thật đáng yêu!” Lãnh Huyết 520 nhìn một lúc sau mới thốt ra một câu.

“Ta không đáng yêu!” Diệp Lăng sửa lại, hẳn cũng không muốn bị người khác xem như một thứ đáng yêu gì đó, chẳng qua hắn trả lời như vậy làm người khác cảm thấy có chút kỳ quái.

“Thực đáng yêu, người như vậy không thể phá giải, vậy ta đến đi!” Lãnh Huyết 520 nói, mà một lúc sau.

“A a a a...” Lãnh Huyết 520 nhảy dựng lên, kêu to.

“Làm gì vậy, nhức óc quá!” Diệp Lăng bịt lỗ tai lại, tiếng thét chói tai gần như thể làm hắn hiểu được cảm giác đình tai nhức óc là như thế nào.

“Người, sao người lại nhỏ như vậy?” Tựa hồ lúc này Lãnh Huyết 520 mới phát hiện Diệp Lăng chỉ có chút chun.

Phản ứng trì hoãn này làm rất nhiều người cảm thấy có điểm vô lực, đây là lực phản xạ như thế nào?

“Nhỏ đi!”

Diệp Lăng trả lời, cũng làm người khác chán nản, cái này tính là trả lời sao? Mà càng làm họ cảm thấy vô lực là Lãnh Huyết 520 lại tiếp nhận câu trả lời này.

“Ừ, như vậy à.” Lãnh Huyết 520 gật đầu, tựa hồ đã hiểu.

Rốt cuộc người hiểu được cái gì, liệu có hiểu thật không?

“Tốt lắm, trước tiên sử dụng phòng ngự trận Thổ Chi Thập Tam, sau đó là công kích trận Hỏa Chi Tam, tinh lọc trận Thủy Chi Lục, phân biệt dùng 3 phần, 2 phần, 5 phần ma pháp lực...” Diệp Lăng nhìn một hồi, sau đó chỉ đạo Lãnh Huyết 520 tiến hành phá giải.

Dưới sự chỉ đạo của Diệp Lăng, Lãnh Huyết 520 phá giải rất thuận lợi, nàng cũng càng ngày càng bội phục Diệp Lăng hơn, tuy rằng chỉ là một ít luyện kim trận bình thường nhưng hẳn có thể xảo diệu kết hợp với nhau.

Nàng tự hỏi mình làm không được, thậm chí còn không nghĩ tới!

Lúc này Lãnh Huyết 520 cảm thấy mình có thu hoạch rất lớn, nguyên bản cảm thấy con đường luyện kim thuật chật hẹp quanh co, bây giờ lại phát hiện nó rộng ra, cũng thẳng tắp.

Nàng tin rằng, nếu đi theo tiểu bắt điểm này thì có lẽ con đường này sẽ càng ngày càng rộng rãi, càng ngày càng thẳng!

Ánh mắt nhìn Diệp Lăng của nàng bắt đầu có điểm sùng bái, giống như Diệp Lăng không phải là một tiểu bắt điểm mà là một Cự Nhân vậy, là một Cự Nhân ngày càng cao lớn!

“Ê ê, người ngầy ra cái gì vậy, hành động nhanh lên!” Diệp Lăng nhìn Lãnh Huyết 520, thấy nàng ngẩn người liền nhắc nhở một chút.

“A, đã biết!” Lãnh Huyết 520 cả kinh, bắt đầu tập trung tinh thần vào công tác phá giải.

“Đừng phân tâm, luyện kim thuật kiêng kỵ nhất là phân tâm, lần sau nhớ chú ý!” Diệp Lăng nhún mày lại nói.

“Ừ!”

Tình huống này trong mắt mọi người có điểm quái dị, một cái tiểu bắt điểm dạy một “Cự Nhân” lớn hơn hẳn 10 lần, cho dù biết năng lực tiểu bắt điểm này rất mạnh, nhưng cũng cảm thấy thật quái dị.

“Xem ra trong một chốc thì chắc là hẳn không biết để ý đến chúng ta đâu, các người đều đi trước đi, những chuyện khác ta sẽ làm.” Lãnh Huyết Ngũ nhìn Diệp Lăng, nói với đám người Lãnh Huyết Nhị.

“Tốt, ta đi trước, nếu người còn có chuyện gì thì cứ trực tiếp nói với ta!” Lãnh Huyết Nhị nói một câu xong cũng liền rời đi, đối với tình trạng của Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ thì nàng cũng chỉ ngạc nhiên một hồi mà thôi, xong rồi hết chuyện.

Những người khác cũng không khác biệt lắm, tuy rất ngạc nhiên chuyện này, bất quá sự tình đã sáng tỏ thì không cần phải tiếp tục ở lại đây làm gì.

Bất quá, cũng có một số người cảm thấy điều này thực kỳ lạ, ở lại nhìn Diệp Lăng hoặc Lãnh Huyết Ngũ!

Trong đám người này, đại bộ phận là luyện kim tiểu tổ, bọn họ rất muốn biết luyện kim thuật nào có thể tạo thành kết quả này, có thể làm một người thu nhỏ lại hơn mười lần.

Cái này đối với bất cứ một cái luyện kim thuật sĩ nào đều thực hấp dẫn!

Cho dù không có thì việc Diệp Lăng đang phá giải một thượng cổ luyện kim trận, hơn nữa còn giảng giải chi tiết như vậy cũng là một cơ hội chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Nếu như đám hoàng gia luyện kim thuật sĩ ở Tường Không Đế Quốc biết Diệp Lăng đang ở đây giảng giải làm thế nào để phá giải một cái thượng cổ luyện kim trận, bọn hồ sẽ buông hết chuyện trong này, chỉ muốn mọc cánh bay đến nơi này.

177. Chương 177: Phá Trận (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 177: Phá trận (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng cũng sẽ không dễ dàng giảng giải, nhiều nhất là quảng tác phẩm cho người khác nghiên cứu bởi hắn cảm thấy giảng giải là một chuyện rất phiền phức, hắn không muốn dính phiền toái!

Lần giảng giải này quả thật là bất khả kháng, hắn cũng không muốn hao hết lực lượng của chính mình để đi phá giải cái luyện kim trận mà đối với hắn quả thật là lớn này!

Mà những người khác thuần túy nhìn Lãnh Huyết Ngũ mà thôi, “người lùn” Lãnh Huyết Ngũ làm bọn họ có nhiều hứng thú hơn, mà một đại biểu trong đó là Lãnh Huyết Thất.

“Lãnh Huyết Ngũ, người biến thành như vậy có thú vị không?” Lãnh Huyết Thất cười nói, tựa hồ thực hâm mộ, bất quá nghe thế nào cũng thấy càng nhiều là vui sướng khi người gặp họa!

“Rất thú vị!” Lãnh Huyết Ngũ không nghĩ nhiều như vậy, chỉ trả lời theo ý nghĩ của mình.

“Thú vị? Thú vị như thế nào?” Lãnh Huyết Thất tựa hồ không ngờ Lãnh Huyết Ngũ sẽ trả lời như vậy, nàng vốn nghĩ đến Lãnh Huyết Ngũ sẽ không để ý tới nàng, sẽ lạnh lùng với mình.

“Không nói rõ được, dù sao rất thú vị, khoảng thời gian này là khoảng thời gian nhẹ nhàng vui vẻ nhất trong cuộc đời ta!” Lãnh Huyết Ngũ bình tĩnh hồi đáp, ngữ khí có chút lạnh, làm người ta không cảm giác ra sự khoái hoạt thoải mái trong đó.

Nghe như vậy, trong lòng Lãnh Huyết Thất không khỏi âm thầm nói—

Là vui sướng nhất, nhẹ nhàng nhất vì những ngày trước kia của người chưa từng thoải mái, khoái hoạt bao giờ, nên một chút thoải mái, một chút khoái hoạt với người đã là nhất rồi...

Có lẽ a, có lẽ vì Lãnh Huyết Ngũ chưa từng tiếp xúc qua những thứ này nên mới dùng lời như vậy để hình dung, nhưng cũng là một sự thật, trong một tháng này quả thật nàng rất thả lỏng, rất khoái lạc...

Tuy Diệp Lăng thường xuyên làm ra một ít chuyện tình làm nàng muốn khóc cũng không được, bất quá cũng vì thế mà nàng cảm thấy nhẹ nhàng khoái hoạt như vậy.

“Ngốc ngốc ngốc...Ta thực ngốc, khoan khoan, ở đó không nên làm như vậy!” Lúc này Diệp Lăng đang vò đầu bứt tóc làm Lãnh Huyết Ngũ cảm thấy thực buồn cười, càng có một loại xúc động muốn hỗ trợ, vì thế nên phi thân tới.

“Tiểu bất điểm này quả thực đáng yêu!” Vì Lãnh Huyết Ngũ nên Lãnh Huyết Thất cũng chú ý tới Diệp Lăng, nhìn thấy bộ dáng của hắn lúc này, nàng đột nhiên phát hiện hắn cũng không đáng giận như thế, cũng không tức giận hắn nhiều nữa.

Điều này làm Lãnh Huyết Thất cảm thấy rất kỳ quái, đáng ra mình không nên để người giận như vậy mới đúng chứ, hơn nữa nàng còn bị tiểu bất điểm này “tập kích” nơi “trọng yếu” như vậy, còn chui vào trông nữa, hắn là hắn không thể xé hắn thành mảnh nhỏ mới đúng chứ.

Nhưng bây giờ nhiều nhất chỉ là muốn dạy hắn một trận, cho hắn chịu ít đau đớn xác thịt để giải mối hận trong lòng mà thôi!

Cái này cũng coi như nguôi giận? Tất nhiên rồi, bây giờ nàng không muốn giết Diệp Lăng, chỉ muốn giáo huấn hắn một trận, tương đối mà nói là nhỏ hơn nhiều rồi!

Lãnh Huyết Thất đang ngăn người thì Lãnh Huyết Ngũ đã đến bên cạnh Diệp Lăng rồi, gõ đầu Diệp Lăng một cái.

“Tiểu ngu ngốc, đang làm gì đấy?”

“Ta vừa mới phạm vào sai lầm, người không cần xen vào ta, ta đã nghĩ thông suốt rồi, còn có, người đừng làm phiền ta, ở một bên im lặng chút đi.” Diệp Lăng trả lời, thuận tiện bảo Lãnh Huyết Ngũ im lặng, đừng làm ồn.

Mà đồng thời Diệp Lăng cũng vuốt đầu mình, không biết là vuốt lại tóc vừa rồi bị mình vò hay là xoa cái chỗ bị Lãnh Huyết Ngũ gõ nữa.

Cái dạng này làm cho tất cả nữ hài tử bên cạnh đều có xúc động muốn ôm Diệp Lăng vào trong ngực, kể cả Lãnh Huyết Thất.

Bất quá, lại nói, lúc trước Lãnh Huyết Thất coi như đã ôm Diệp Lăng vào trong ngực, chỉ là tình huống lúc đó có chút bất đồng!

“Người tiếp tục đi!” Lãnh Huyết Ngũ ngồi trên vai Lãnh Huyết 520, nhìn về phía trước, ngăn người yên lặng.

Diệp Lăng đã quen với Lãnh Huyết Ngũ như vậy rồi, trên cơ bản, chỉ cần khi hắn thật sự làm việc thì Lãnh Huyết Ngũ đều im lặng đứng một bên, sẽ không làm phiền hắn.

Lúc trước là vì nàng thật sự tìm không ra chuyện để làm nên đành phải im lặng ngăn người như vậy, bất quá, dần dần nàng quen rồi, hơn nữa cũng thích loại cảm giác này.

“Người tên gì?” Diệp Lăng đột nhiên hỏi Lãnh Huyết 520.

“? Ta?” Lãnh Huyết 520 nhìn nhìn bên cạnh, nghi hoặc hỏi.

“Ừ, chính là người!” Diệp Lăng gật đầu nói.

“Ta gọi là Lãnh Huyết 520...” Lãnh Huyết 520 còn chưa biết mình đã trở thành Lãnh Huyết Thập Tam nên trả lời như vậy.

“Lãnh Huyết Ngũ Nhị Linh (520)? 5 chữ? Tên quá dài, cứ gọi là tiểu Linh đi.” Diệp Lăng nói.

Tên ta cũng không dài, vì sao người lại gọi ta là tiểu Ngũ? Lãnh Huyết Ngũ thầm nghĩ trong lòng, bất quá cũng không hỏi lại, vì nàng biết nhất định Diệp Lăng sẽ nói là 3 chữ cũng là rất dài rồi!

“Tiểu Linh?” Lãnh Huyết 520, cũng chính là tiểu Linh mà sau này Diệp Lăng hay kêu ngăn người ra một chút: “Tên này cũng không tệ, dù sao nhưng người như chúng ta cũng không cần tên, tên chẳng qua chỉ là một cái danh hiệu mà thôi! Nếu người thích thì cứ như vậy đi!”

Những lời khác Diệp Lăng căn bản không nghe lọt, hắn cũng không quan tâm tiểu Linh có đồng ý hay không, giống như Lãnh Huyết Ngũ, dù nàng phản đối thì hắn cũng gọi nàng là tiểu Ngũ.

Tâm tư Diệp Lăng bây giờ hơn phân nửa đang đặt trên cái luyện kim trận kia, hắn đang suy nghĩ làm sao để phá giải một cách tốt nhất...

“tiểu Linh, bây giờ dung...” Diệp Lăng lại bắt đầu chỉ thị, cũng giảng giải cho nàng nghe.

“Ừ! Đã hiểu!” tiểu Linh gật gật đầu, hành động theo lời Diệp Lăng, phá giải cái thượng cổ luyện kim trận mà ngay cả Lãnh Huyết Thập Tam cũng không phá giải được này.

Tính huống phát triển đến lúc này thì ai cũng biết luyện kim thuật của Diệp Lăng phải ở trên tiểu Linh, trên cả Lãnh Huyết Thập Tam, lại siêu việt tất cả những thành viên của luyện kim tiểu tổ, luận bốn sự hấn hoàn toàn có tư cách này.

Theo ánh mắt của những thành viên trong luyện kim tiểu tổ, không khó nhìn ra bọn họ đã tâm phục khẩu phục rồi, nếu muốn đi dẫn dắt bọn họ cũng chỉ cần một câu thôi.

Chẳng qua bây giờ lại có một vấn đề khác, đó là thân phận của Diệp Lăng, hẳn cũng không phải thành viên của Lãnh Huyết Tổ, hơn nữa thân phận cũng không rõ ràng lắm.

Sau này Lãnh Huyết Nhị cũng tra qua thân phận của Diệp Lăng, bắt quá vì lúc ấy Lãnh Huyết Thập Tam đã giết sạch những người khác nên manh mối cũng bị chặt đứt, chỉ có thể theo miệng Diệp Lăng biết một chút mà thôi.

Nhưng Diệp Lăng vẫn mơ mơ hồ hồ, không nói rõ ràng chút nào, hỏi hẩn đông hẩn lại trả lời tây, làm người ta lâm vào chán nản!

Cũng vì vậy, Diệp Lăng không trở thành Lãnh Huyết Thập Tam, bắt quá vì hẳn không chế con rối nên cũng cho hẩn vào Lãnh Huyết Tổ, trở thành Lãnh Huyết 1001.

Mà Diệp Lăng cũng không đáp ứng cái này, vển vển là người ta tự cấp mà thôi!

“Tốt lắm, hoàn thành!”

Sau khi luyện kim trận đã hoàn thành sụp đổ, Diệp Lăng chạy tới chạy lui trên vai tiểu Linh, vẻ mặt vui sướng không thôi.

178. Chương 178: Tiểu Linh (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 178: Tiểu Linh (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Rốt cục cũng hoàn thành!”

Đây là tiếng lòng của tất cả những người ở đây, lần phá giải luyện kim trận này đã tiến hành cả một ngày, bây giờ trời cũng đã tối rồi.

Tuy rằng cùng một tiếng lòng nhưng chia làm hai loại tâm tình, một loại là những người như Lãnh Huyết Thất, ngóng trông sự tình chấm dứt nhanh lên để mình đi làm chuyện của mình.

Một loại khác là những người như tiểu Linh, có điểm cảm giác chưa “phê”, bọn họ còn muốn xem Diệp Lăng phá giải luyện kim trận nữa.

Bởi cả quá trình phá giải luyện kim trận này chẳng những giúp bọn họ nắm giữ cấu tạo, công dụng của các thứ của luyện kim trận mà còn giúp bọn họ chiếm được rất nhiều tri thức về luyện kim trận, có loại cảm giác “Nghe quân nói một buổi hơn đọc sách mười năm!”

“tiểu Ngũ, đi thôi, ta đói bụng rồi, về nấu cơm thôi!” Diệp Lăng kéo Lãnh Huyết Ngũ đang chìm trong giấc ngủ, nhảy lên tay con rối, chui vào ngực, sau đó chuẩn bị chạy lấy người.

“Khoan khoan!” Lãnh Huyết Thất lắc mình một cái, che trước mặt con rối.

Diệp Lăng ở trước ngực con rối nhìn Lãnh Huyết Thất, ngơ ngác nói: “Người muốn ăn cơm với chúng ta?”

“Nàng mới không cùng ăn cơm với chúng ta, Lãnh Huyết Thất, có chuyện gì thì mai nói, bây giờ chúng ta đã đói bụng rồi!” Lãnh Huyết Ngũ nhìn Lãnh Huyết Thất, lạnh lùng nói.

“Hi hi, ai nói ta không ăn cơm chiều với các người, ta vừa có quyết định này, bây giờ các người rất bất tiện, để ta chiêu cố các người cho!” Lãnh Huyết Thất cười nói.

“À, hóa ra người muốn nấu cơm cho chúng ta ăn!” Diệp Lăng nhìn Lãnh Huyết Thất nói.

Lãnh Huyết Thất ngẩn ngơ, mình cũng đâu muốn nấu ăn đâu, tiểu bát điểm này thật đúng là biết nhân cơ hội nha, mà rất nhanh nàng liền đánh mất ý nghĩ này trong đầu vì Diệp Lăng chưa nói hết lời.

“Ta xem hay là quên đi, đồ ăn người làm chưa chắc ngon, hay là ăn tiểu Ngũ tốt hơn.” Diệp Lăng thực không khách khí nói ra ý nghĩ trong lòng.

Hắn nghĩ như thế cũng rất bình thường, trù nghệ của Lãnh Huyết Thất đã rất khó thấy, nữ hài tử bình thường kém hơn rất xa, Lãnh Huyết Thất này cũng nhất định là như thế.

Lãnh Huyết Thất cười nhạo nói: “Người dám xem thường ta à, ta muốn cho người biết Lãnh Huyết Thất ta cũng không phải chỉ có hư danh. Đúng rồi, tiểu Ngũ là ai? Chẳng lẽ là nàng?”

Lãnh Huyết Thất chỉ vào Lãnh Huyết Ngũ, muốn xác định đáp án này.

“Ừ!” Diệp Lăng gật gật đầu.

“Ha ha...tiểu Ngũ...Ha ha...Không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được...” Lãnh Huyết Thất ôm lấy bụng, tựa hồ nghe được một câu chuyện cười thú vị nhất thế gian vậy.

“Tiểu Ngũ thì sao?” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

“Không, không có gì! Chỉ là không nghĩ tới Tử thần mà người gặp người sợ lại để một tiểu bất điểm gọi là tiểu Ngũ.” Lãnh Huyết Thất nín cười nói, mà ý cười nơi khóe mắt của nàng làm người ta nhìn rất vất vả.

“Tiểu Ngũ là Tử thần? Tiểu Ngũ, đây là ý gì?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi.

“Người không biết sao?” Lãnh Huyết Thất có chút ngạc nhiên hỏi.

“Không biết!” Diệp Lăng lắc lắc đầu trả lời.

“Nàng là Lãnh Huyết Ngũ, là đệ nhất sát thủ nổi tiếng trên đại lục, làm người ta coi nàng như Tử Thần vậy, nàng muốn giết ai thì đến bây giờ vốn không còn sống sót.” Lãnh Huyết Thất giải thích.

“Lãnh Huyết Ngũ? Tên này rất quen thuộc, ta nhớ có ai nói cho ta nghe rồi.” Diệp Lăng ôm đầu, tựa hồ như đang cố gắng hồi tưởng.

“..., không phải chứ, ngay cả chuyện nàng là Lãnh Huyết Ngũ người cũng không biết?” Đám người Lãnh Huyết Thất kinh ngạc, không thể tưởng được qh của Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ như thế mà vẫn không biết đối phương là ai.

Theo lý thuyết, một người bình thường ở chung với Lãnh Huyết Ngũ lâu như vậy, cả ngày lại ở một chỗ, hơn nữa cùng xử lý chuyện của sát thủ tiểu tổ, những thứ này đủ để người ta nhận ra thân phận của Lãnh Huyết Ngũ.

Diệp Lăng cũng là người bình thường, chỉ là phản ứng của hắn với những thứ này đặc biệt trì độn, hắn còn tưởng rằng Lãnh Huyết Ngũ là Lãnh Huyết Tiểu Ngũ, là nữ nhi của Lãnh Huyết Ngũ.

“Đúng rồi, nhớ ra rồi, Lãnh Huyết Thập Tam đã từng nói qua phải cách Lãnh Huyết Ngũ xa một chút...tiểu Ngũ, người thật sự là Lãnh Huyết Ngũ sao?” Diệp Lăng hỏi.

“Đúng vậy...Người làm gì vậy...” Lãnh Huyết Ngũ gật đầu đáp, lại phát hiện sau khi Diệp Lăng nhận được xác nhận liền lập tức cách nàng rất xa, duy trì một khoảng cách.

Chẳng lẽ...

“Phải cách xa người ra một chút, Lãnh Huyết Thập Tam nói vậy!” Diệp Lăng hỏi đáp.

“..., hắn cũng đã chết rồi, người nghe hắn hay là nghe ta!” Lãnh Huyết Ngũ có điểm vô lực, quả nhiên là vậy, tiểu ngu ngốc này quả thực không biết nói thế nào mới tốt.

Diệp Lăng nghĩ nghĩ, sau đó nói: “Nghe lời người!”

“Biết là tốt rồi, vậy mau tới đây!” Lãnh Huyết Ngũ cảm thấy thực vừa lòng, ít nhất Diệp Lăng cũng nghe lời, có điều rất nhanh nàng muốn đánh người!

“Nghe lời người, có cơm ăn!” Diệp Lăng bổ sung.

Cái gì? Hóa ra vì vậy mới nghe lời!

“Vậy nếu không có cơm ăn thì sao?” Mặt Lãnh Huyết Ngũ có điểm tối lại, lạnh lùng hỏi.

Lãnh Huyết Thất cảm thấy có một cổ sát khí, trong lòng lo lắng thay Diệp Lãng, ngàn vạn lần đừng nói không, nếu nói người khó mà giữ được cái mạng nhỏ của mình!

“Không nghe!” Diệp Lãng rất rõ ràng trực tiếp.

“Đêm nay người không có cơm ăn!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói. Tựa hồ nàng muốn dùng điều này áp chế Diệp Lãng, để hắn thu hồi lại lời vừa nói.

Diệp Lãng nhìn nhìn Lãnh Huyết Thất, cười nói: “Không sợ, còn có nàng mà!”

“...” Lãnh Huyết Thất cảm thấy một cổ sát khí, mà cổ sát khí này lại hướng về phía mình, ai, sao mình lại nhiều chuyện như vậy, dính vào hai tiểu bất điểm này.

“Vậy về sau người tìm nàng mà ăn!” Lãnh Huyết Ngũ rất không thích.

“Không được!” Diệp Lãng lắc đầu.

Biết sai rồi à, vậy mau giải thích cho bốn tiểu thư! Lãnh Huyết Ngũ nhìn Diệp Lãng, đợi Diệp Lãng giải thích, đợi hắn khuất phục với nàng!

Nhưng mà nàng lại nghĩ rồi, Diệp Lãng nói không được cũng không phải là lấy lòng nàng mà là...

“Ta còn một ”nấu cơm bà” chuyên làm cơm cho ta, đồ ăn của nàng ngon hơn người!” Diệp Lãng nói ra lý do của mình, hắn còn Chân Tiểu Yên, sao ăn của Lãnh Huyết Thất mãi được!

Không chỉ Lãnh Huyết Thất, Lãnh Huyết Ngũ cũng vậy, hắn cũng chỉ ăn một chút, cuối cùng sẽ ăn của Chân Tiểu Yên, đây là thực vật hắn thích nhất.

“Hừ!” Lãnh Huyết Ngũ quay đầu qua chỗ khác, không để ý tới Diệp Lãng nữa.

“Hi hi, tiểu bất điểm, ta phát hiện có chút thích người rồi, người có thể chọc Lãnh Huyết Ngũ giận thành như vậy!” Cơn tức của Lãnh Huyết Thất với Diệp Lãng lại bị đánh tan hơn nữa, chỉ cần là người có thể làm Lãnh Huyết Ngũ nan kham thì là bằng hữu của nàng.

Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu!

“Ta không phải là tiểu bất điểm, ta là...Đúng rồi, không thể nói cho các người biết được, các người sẽ đánh chủ ý lên người ta. Tỷ tỷ ta bảo không được tiết lộ thân phận với người ngoài!” Đột nhiên Diệp Lãng nghĩ đến lời dặn dò của Diệp Lam Vũ, đây là chuyện sau khi ra khỏi Tường Không Đế Quốc mà Diệp Lam Vũ phân phó.

Mà chỉ cần là chuyện Diệp Lam Vũ nói thì Diệp Lãng đều nhớ kỹ, từ nhỏ đến lớn vẫn vậy, làm Long An Kỳ cảm thấy thực đồ kị.

179. Chương 179: Tiểu Linh (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 179: Tiểu Linh (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Các người cứ gọi ta là Phát Lan Khắc đi, tên này cũng rất êm tai!”

“...” Lời này mà cũng nói được, ai chẳng biết người gọi là Phát Lan Khắc, đám người Lãnh Huyết Ngũ bó tay.

“Người không phải là Phát Lan Khắc?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi, lần đầu tiên nàng biết việc này.

“Làm sao người biết?” Diệp Lăng nghi hoặc hỏi.

“...”

Bây giờ ai không biết! Người có thể ngốc hơn được nữa không?

“Vậy nguyên lai người gọi là gì?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi.

“Người thực ngốc, ta đã nói là tỷ tỷ của ta không cho ta nói rồi.” Diệp Lăng trả lời.

“Vậy tỷ tỷ người là ai?” Lãnh Huyết Thất hỏi, câu hỏi vòng quanh như vậy cũng có thể được đáp án, tin tưởng rằng với bộ dạng trì độn của Diệp Lăng này thực dễ bị lừa.

Đương nhiên đây cũng chỉ là ý nghĩ của nàng mà thôi!

Trên thực tế...

“Người ngu ngốc à, ta nói cho người biết tỷ tỷ của ta là ai thì khác gì nói cho người biết ta là ai! Thật sự ngốc! Tiểu Ngũ, người nói nàng ngốc hay không?” Diệp Lăng vẻ mặt đáng thương nhìn Lãnh Huyết Thất, trong mắt rõ ràng toát ra một loại ý nghĩ “người là đứa ngốc, người ngốc như...”

Mặt Lãnh Huyết Thất xanh xanh trắng trắng, muốn khó coi đến đâu cũng có, mình lại bị một đứa ngốc nói mình ngốc!

“Xi...”

Tiểu Linh ở bên cạnh không nhịn được phì cười, từ đầu nàng vẫn đi theo đám người Diệp Lăng.

“Ừ!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng đáp, cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý với Diệp Lăng.

“Người...” Lãnh Huyết Thất có điểm muốn bùng nổ, thích ý của nàng với Diệp Lăng đã tiêu thất, mà hận ý đã ngày càng nhiều hơn.

Nàng quyết định, phải xử lý Diệp Lăng...

Không phải bắt mình làm cơm sao, tốt lắm, vậy cho người thêm ít gia vị!

Lãnh Huyết Thất rất nhanh liền thay đổi bằng một khuôn mặt tươi cười, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra vậy, không hổ là “trùm lừa đảo”, công phu biến sắc mặt còn nhanh hơn giở sách.

“Sao người lại đột nhiên nở nụ cười, à, ta biết rồi, người nhất định muốn làm chuyện xấu!” Diệp Lăng chỉ vào Lãnh Huyết Thất nói: “Tiểu Thất nói qua, nếu nữ nhân đột nhiên từ sinh khí mà chuyển sang cười, vậy nhất định có vấn đề, phải giữ một khoảng cách với nàng.”

“...” Lãnh Huyết Thất trầm mặc.

“Tiểu Thất?” Lãnh Huyết Ngũ cùng tiểu Linh có điểm mê hoặc, tiểu Thất này là ai, thực rõ ràng không phải là Lãnh Huyết Thất.

“Sao ta lại làm chuyện xấu được, người không nên nghe người khác nói lung tung, ta chỉ là nghĩ đến làm bữa tối cho người thì cảm thấy vui vẻ ngay!” Lãnh Huyết Thất ôn nhu cười, giống như một cái tỷ tỷ ôn nhu nhất trên đời.

“Thật vậy chăng?” Diệp Lăng nghi hoặc hỏi.

Cái này cần phải nói à, đương nhiên là giả rồi!

Lãnh Huyết Ngũ và tiểu Linh đồng thời tự nhủ trong lòng, có điểm bó tay Diệp Lăng còn đi hỏi vấn đề này, mà càng thêm bó tay là –

“Đương nhiên là thật!” Lãnh Huyết Thất nói.

“Ừ, vậy người đi làm thức ăn nhanh đi, ta đã đói bụng rồi!” Diệp Lăng lại đi tin Lãnh Huyết Thất.

“Tốt, ta sẽ đi làm ngay đây!” Lãnh Huyết Thất nhìn tiểu Linh, dùng một loại ánh mắt cảnh cáo, ý bảo nàng câm miệng không được nói nhiều.

Nhưng mà cái này thì có hiệu quả gì, ở đây còn có một Lãnh Huyết Ngũ, nếu Lãnh Huyết Ngũ nói thì chẳng phải như nhau à!

Có lẽ là Lãnh Huyết Thất suy nghĩ, Lãnh Huyết Ngũ hẳn là sẽ không nhiều chuyện như vậy, hơn nữa mục đích mình là gì thì nàng cũng không rõ mà.

“Tiểu ngu ngốc, tốt nhất ngươi nên cẩn thận với nữ nhân này!” Lãnh Huyết Ngũ nói thẳng.

“Cẩn thận nàng? Ta mới không rảnh để nàng trong lòng như vậy!” Diệp Lãng không thèm nhìn nói.

“...” Lãnh Huyết Ngũ trầm mặc một hồi: “Cũng đúng!”

Đúng vậy, muốn cẩn thận một người thì phải để người ấy ở trong lòng, Diệp Lãng cũng không rảnh như vậy, với hắn mà nói, Lãnh Huyết Thất vẫn chỉ là một khách qua đường, một cái khách qua đường ngay cả tư cách ở lâu trong lòng hắn một chút cũng không có.

“Hừ!” Lãnh Huyết Thất hừ một tiếng, nàng cũng không thèm Diệp Lãng có để nàng trong lòng hay không, nàng chỉ cần giáo huấn Diệp Lãng một chút là được.

Kết quả, khi Diệp Lãng trở lại trước viện tử của Lãnh Huyết Ngũ đợi một lúc, Lãnh Huyết Thất đã mang theo một bàn mỹ thực tới, đặt trước mặt Diệp Lãng.

“Ăn đi, đây là bốn tiểu thư đích thân xuống bếp, cho dù người ăn xong chết đi cũng có thể sáng mắt!” Lãnh Huyết Thất thực không khách khí nói.

Dựa theo tình huống vậy, người bình thường đều bị dọa lui, không dám đi ăn rồi. Nhưng mà Diệp Lãng trực tiếp leo lên bàn, cầm nĩa đâm lên một khối sườn, bỏ vào trong miệng.

Tuy Lãnh Huyết Thất đã thái nhỏ lắm rồi, nhưng với Diệp Lãng mà nói vẫn lớn một chút, chẳng qua, làm người ta kinh ngạc là hắn cắn một phát hết luôn.

“...”

Lãnh Huyết Ngũ, Lãnh Huyết Thất, tiểu Linh đều trừng lớn mắt, ngạc nhiên nhìn Diệp Lãng, không biết sao hắn ăn vào được.

“Ừ...hương vị coi như được, không kém!” Diệp Lãng nói. Đối với đánh giá này, Lãnh Huyết Thất cảm thấy rất không phục, mình làm rất tốt mà.

Kẻ lừa đảo, vì muốn lừa một số người phải nguy trang thành một số người. Vì vậy cũng cần học tập một ít kỹ năng. Vì thế các loại kỹ năng Lãnh Huyết Thất đều tinh thông, trù nghệ tự nhiên không nói chơi.

Lúc trước gạt người, người ta còn khen tài nấu nướng của nàng rất tốt, không thể tưởng tượng được tại miệng của tiểu bắt điểm này cũng vẫn vẹn vẹn một cái “coi như được” “không kém” mà thôi!

Quên đi, cho người biết sự lợi hại của ta!

“Lãnh Huyết Ngũ, sao ngươi không ăn?” Lãnh Huyết Thất nhìn Diệp Lãng đang ăn, đồng thời phát hiện hai người bên cạnh vẫn không hề động đũa, luôn đứng một bên nhìn.

Mà theo ánh mắt tiểu Linh có thể thấy nàng đang lo lắng cho Diệp Lãng, bắt quá không dám nói ra!

“Ăn mấy thứ của người ta sợ sẽ trúng độc?” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

“Người biết loại độc trong đó của ta à?” Lãnh Huyết Thất hoài nghi nhìn Lãnh Huyết Ngũ, đương nhiên, nàng cũng không phải nghi ngờ việc Lãnh Huyết Ngũ nhìn ra hay không, cho dù nàng không nhìn ra thì nàng cũng sẽ đi thử, sẽ không giống Diệp Lãng, trực tiếp cầm đũa ăn như vậy.

“Bây giờ đã có thể khẳng định!” Lãnh Huyết Ngũ nói, vừa rồi quả thật nàng chỉ hoài nghi mà thôi, đối với Lãnh Huyết Thất, ai cũng không biết nàng muốn làm gì, biết nàng sẽ hại người nhưng không biết nàng sẽ hại người như thế nào.

“Nếu như vậy, vì sao ngươi còn để tiểu bắt điểm ăn mấy thứ này, ngươi không đi ngăn cản hắn à?” Lãnh Huyết Thất cảm thấy kỳ quái về điểm này, rõ ràng Lãnh Huyết Ngũ biết đồ ăn có vấn đề, cũng không đi ngăn cản Diệp Lãng.

Cho dù vừa rồi hoài nghi nàng cũng không nói gì, bây giờ đã xác định rồi, sao lại còn để cho Diệp Lăng ăn tiếp như vậy.

“Vì sao phải ngăn cản hần?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi ngược lại.

“Chẳng lẽ ngươi không quan tâm hần, không sợ hần gặp chuyện không may sao?” Lãnh Huyết Thất nghi hoặc hỏi, chẳng lẽ Lãnh Huyết Ngũ vẫn là Lãnh Huyết Ngũ kia, vẫn lãnh huyết như vậy, sẽ không đi quan tâm sự sống chết của người khác?

“Ta sợ hần gặp chuyện không may!” Lãnh Huyết Ngũ nói.

“Vậy sao không ngăn hần lại?” Lãnh Huyết Thất có chút không hiểu, quan tâm hần, lại ngồi nhìn hần ăn thức ăn có vấn đề, đây rốt cuộc là cái gì?

“Vì sao phải ngăn cản? Đồ ăn của ngươi đối với hần mà nói, căn bản không có vấn đề gì.” Lãnh Huyết Ngũ nói.

180. Chương 180: Long Cát Công Chúa (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 180: Long Cát công chúa (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ngươi còn không rõ à, ta hạ 137 vào trong đồ ăn, rất nhanh sẽ làm toàn thân hần đau đớn không chịu nổi, có cảm giác muốn chết đi thôi. Giải được chỉ có ở trong tay ta!” Lãnh Huyết Thất nhìn Lãnh Huyết Ngũ nói.

Cái gọi là 137 là đánh số được vật của Lãnh Huyết Tổ, bọn họ không rảnh đi đặt tên, đều dùng số để thay thế.

“Phải không? Vậy sao hần còn vui vẻ như vậy?” Lãnh Huyết Ngũ khinh miệt nói, trong thời gian này Diệp Lăng vẫn bốn ba trong đám thức ăn, ăn rất vui vẻ.

Rốt cục Lãnh Huyết Thất cũng phát hiện ra vấn đề này, nếu Diệp Lăng ăn đồ ăn, theo lý thuyết thì hần là đã sớm thừa nhận thống khổ tốt cùng rồi chứ?

Loại dược này Lãnh Huyết Thất đã từng tự mình thử qua, loại thống khổ này tuyệt đối không phải người bình thường có thể thừa nhận, người nào tâm trí không kiên định nhất định sẽ lập tức tự sát.

Cũng vì vậy mà Lãnh Huyết Thất mới cho Diệp Lăng ăn thứ này, muốn Diệp Lăng ném thử một chút loại tư vị thống khổ này.

Nhưng bây giờ Diệp Lăng vẫn ăn rất khí thế, nhưng không bị một chút gì cả, giống như Lãnh Huyết Ngũ nói vậy, vẫn rất vui vẻ!

Chẳng lẽ ta quên hạ dược? Không thể a, cho dù quên một món cũng không thể quên hết được, mà tiểu bất điểm này cơ hồ đã ăn hết những thứ thức ăn có trên bàn.

Nếu là vậy, nhất định là độc này đã mất đi hiệu lực!

Mang theo loại ý tưởng này Lãnh Huyết Thất ăn thử một miếng, nghĩ muốn thử xem có phải thật sự dược này đã mất đi hiệu lực hay không, kết quả chỉ mang lại thống khổ tốt cùng!

Lãnh Huyết Thất vừa ăn xong liền cảm thấy toàn thân thống khổ, cái loại dược hiệu này lập tức phát hiện ra, vì vậy nàng liền xuất ra giải dược ngay, lúc này mới thoát khỏi thống khổ.

Cũng may là nàng chỉ muốn chinh Diệp Lăng mà thôi nên cũng mang theo giải dược cho hần. Nếu không, nàng mà không mang thì phải tự mình chịu thống khổ rồi!

Ý, không đúng, nếu được hiệu không mất đi thì sao tiểu bát điểm kia không bị gì cả?

“Có phải người biết cái gì không?” Lãnh Huyết Thất nhìn về phía Lãnh Huyết Ngũ, theo những lời vừa ỏi, hơn nữa tình huống bây giờ, nàng hiểu được Lãnh Huyết Ngũ biết một ít chuyện mà nàng không biết.

“Ta biết!” Lãnh Huyết Ngũ gật đầu nói.

“Vì sao hần ăn vào lại không có việc gì?” Lãnh Huyết Thất hỏi.

“Thì vì hần ăn vào không có việc gì nên không có việc gì cả!” Lãnh Huyết Ngũ trả lời, mà câu trả lời này lại làm Lãnh Huyết Thất suýt phát điên, cái này mà gọi là trả lời à.

“Vì cái gì?” Lãnh Huyết Thất lại hỏi.

“Không vì gì cả, dù sao hần không có việc gì!” Lãnh Huyết Ngũ không muốn nói, tựa hồ muốn bảo vệ Diệp Lăng, loại sự tình này càng ít người biết càng tốt.

Hừ, không nói thì ta không biết đi hỏi tiểu bát điểm sao? Hần gốc như vậy, nhất định sẽ nói ra.

“Tiểu bát điểm, sao người ăn thức ăn có độc lại không bị gì cả?” Lãnh Huyết Thất hỏi.

“Đương nhiên không bị gì, nếu không sao ta lại đi ăn đồ ăn của người.” Diệp Lăng rất khinh thường trả lời, người nghĩ rằng ta ăn không được thức ăn của người à.

“Người cũng biết?” Lãnh Huyết Thất kỳ quái hỏi, nàng không nghĩ tới Diệp Lăng cũng biết.

“Đương nhiên biết!” Diệp Lăng rất kiêu ngạo trả lời: “Cái gì có thể thoát khỏi cái mũi của ta được? Loại độc được này của người là từ Thất Thái Xà Độc, Lãnh Tâm Thảo...”

Diệp Lăng vậy mà nói ra hết thành phần của 137, tình huống này làm Lãnh Huyết Thất và tiểu Linh đều sửng sốt, còn Lãnh Huyết Ngũ đã quen rồi.

“Người có thể nghĩ ra...” Lãnh Huyết Thất và tiểu Linh trợn mắt há hốc mồm nói.

“Hắc hắc, ta lợi hại a!” Diệp Lăng cười nói: “Ta sẽ không nói cho các người biết kỳ thật là ta ăn vào mới biết đâu!”

“...”

“Tốt lắm, ta hỏi người, sao người ăn vào loại được này lại không bị gì cả?” Lãnh Huyết Thất hỏi.

“Bởi vì...Ta không sao nên ta không sao!” Diệp Lăng hồi đáp.

Lãnh Huyết Thất muốn phát điên, nàng không nghĩ tới Lãnh Huyết Ngũ như vậy mà Diệp Lăng cũng y thế!

“Hừ, muốn gạt ta nói ra à? Không có cửa đâu, ta không phải đũa ngược! Tiểu Ngũ nói, chuyện này không được nói cho người khác biết!” Diệp Lăng vừa ăn vừa lẩm bầm.

“...”

Hóa ra là Lãnh Huyết Ngũ đã dự phòng rồi nên Diệp Lăng mới không nói, nếu không phải vậy hần đã sớm trả lời rồi. Hần cảm thấy thể chất của mình cũng đâu có vấn đề gì đâu, nhưng hần không biết thể chất của mình sẽ làm người ta hâm mộ, đổ kỵ, hận!

“Ăn no rồi, ta muốn đi ngủ, người đi về đi! Đồ ăn này chính người ăn đi!” Diệp Lăng vỗ vỗ bụng mình, thở ra một hơi, bộ dáng thập phần đáng yêu. Ai, quả nhiên người lùn mới là vương đạo a!

“..., người chờ đó cho ta!” Lãnh Huyết Thất bỏ chạy lấy người, nàng mới không mang theo những thứ này.

Lúc này tiểu Linh mới phát huy ra tác dụng, nàng yên lặng thu thập đồ ăn này, tin rằng thứ này không ai dám ăn nữa, cho nên trừ bỏ vứt đi cũng không còn cách nào khác.

Tiểu Linh thu thập đồ ăn xong liền chuẩn bị nước ấm cho Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ tắm rửa. Tuy hai người nhỏ như vậy, rất dễ dàng giải quyết nhưng nàng làm cũng thực dụng tâm, cẩn thận.

Dùng hai cái chậu làm bể tắm cho hai người, cắt ra hai khối khăn mặt, lúc hai người tắm rửa cũng chuẩn bị hai cái giường nhỏ.

Hai người Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ hơn một tháng nay đều dùng những thứ siêu bự, ngủ cũng trực tiếp ngủ trên giường lớn, nào có hưởng thụ đến đâu ngủ như vậy.

Vô sự xun xoe, phi gian tức đạo!

Ách, dù sao cũng là ý tương tự như vậy, tiểu Linh nhất định là muốn cái gì mới đối tốt với Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ như vậy, mà cái này tựa hồ tất cả mọi người đều có thể đoán được!

Bất quá Diệp Lăng lại không có giấc ngủ này, hẳn chỉ cảm thấy có người hầu hạ thì thật là thoải mái!

Ngủ thẳng đến trời lên cao mới nhảy xuống giường...

“Trái ba vòng, phải ba vòng, cổ xoay xoay, hông xoay xoay, ngủ dậy sớm chúng ta đi vận động...” Diệp Lăng một bên xướng, một bên mặc quần áo.

“Người còn nói sớm, bây giờ mặt trời đều nắng đến tận hông rồi!” Lãnh Huyết Ngũ quần áo chỉnh tề, người cũng rất có tinh thần, nhìn là biết nàng đã dậy lâu rồi.

Mỗi ngày Lãnh Huyết Ngũ đều dậy sớm hơn Diệp Lăng, cho dù Diệp Lăng không có ngủ trễ đi nữa thì nàng cũng dậy sớm hơn hẳn, mà nàng dậy sớm thì cũng không đánh thức Diệp Lăng.

Đánh thức hẳn làm gì? Không phải là nhiều thêm phiền toái à, hay là cứ để hẳn ngủ là tốt nhất!

Mà sở dĩ hôm nay Diệp Lăng dậy trễ là vì hôm qua dùng não quá độ, ừ, dùng lời của hẳn mà nói là vậy, phá giải một cái thượng cổ luyện kim trận là một chuyện thực hao tâm tốn sức, cần nghỉ ngơi!

Đương nhiên cũng không bài trừ hẳn thừa cơ ngủ nướng!

Diệp Lăng quay đầu lại, nhìn nhìn hông mình, nói: “Không có!”

“...” Lãnh Huyết Ngũ trầm mặc, muốn đá lên hông Diệp Lăng một cái, bất quá nàng không làm thế. Cũng không phải không muốn mà là Diệp Lăng đã nhảy đi rồi.

Diệp Lăng nhảy lên một tay tiểu Linh, trải qua sự “vận chuyển” của tiểu Linh, hẳn đi vào một chỗ khác với ngày thường hẳn rời giường đi tới.

181. Chương 181: Long Cát Công Chúa (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 181: Long Cát công chúa (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Trước mặt Diệp Lăng xuất hiện một tiểu biệt thự hoa mỹ mê người, bên trong bố trí đủ thứ trên đời, mà biệt thự này “lớn” theo tỷ lệ của hai người Diệp Lăng, thực rõ ràng là chuẩn bị cho hai người bọn họ.

Trước kia Diệp Lăng cũng từng nghĩ muốn làm ra một cái phòng ở nhỏ như thế, bất quá vì sợ người biết, hơn nữa Diệp Lăng cũng cảm thấy phiền toái nên mới thôi.

Đừng quên, nếu muốn làm thì Diệp Lăng phải khống chế con rối đi làm, không lẽ bắt tiểu bắt điểm như Lãnh Huyết Ngũ đi động thủ sao?

Diệp Lăng? Hẳn là đại thiếu gia, hẳn đi động thủ mới là kỳ quái, hẳn luôn lấy bại gia làm mục tiêu, bại gia tử đương nhiên phải bỏ tiền để người khác làm phòng cho hẳn rồi.

Cho nên đề nghị này ngày trước bị Diệp Lăng phủ định!

“Có phải có điểm ngoài ý muốn là tiểu Linh chỉ dùng một buổi tối có thể làm tốt được thứ này không? Cảm giác thế nào?” Lãnh Huyết Ngũ đi đến bên Diệp Lăng nhẹ nhàng nói.

“Cái này làm ta có cảm giác đi vào phòng con gái vậy!” Diệp Lăng nhìn biệt thự kia tràn ngập những vật nhỏ đáng yêu, mình mà ở trong đó chẳng biết sẽ ra sao nữa.

“Nếu ta khôi phục nhất định ta sẽ bắt người làm búp bê, khi dễ chết người!” Lãnh Huyết Ngũ nghe được lời Diệp Lăng, nhẹ nhàng hăm dọa một câu.

Thậm chí trong đầu Lãnh Huyết Ngũ đã ảo tưởng ra bức tranh mình là người bình thường, mà Diệp Lăng vẫn nhỏ như vậy, đang bị nắm trong tay mình...

Xoa mặt béo má túm tóc...

Tiếp tục ảo tưởng...

Mà Diệp Lăng nói một câu đánh vỡ ảo tưởng của nàng, hơn nữa đâm ra sợ sệt!

“Nếu người khôi phục thì ta đây đã sớm khôi phục, đừng quên ta bị sớm hơn người rất nhiều!” Diệp Lăng không thèm để ý đến nàng, nói tiếp: “Hắc hắc, đến lúc đó, lúc trước người làm gì ta thì giờ ta sẽ làm lại y như vậy!”

Đúng vậy, Diệp Lăng nhỏ đi trước Lãnh Huyết Ngũ, tức là, nếu khôi phục lại thì hẳn sẽ khôi phục trước.

Lãnh Huyết Ngũ lại ảo tưởng, mình vẫn là tiểu bắt điểm còn Diệp Lăng đã khôi phục lại như cũ, lột y phục mình ra, lăn qua lăn lại, tung lên tung xuống...

Không giống nữa, không giống nữa, nếu không thì tiện nghi tiểu ngu ngốc này, không muốn bị hấn khi dễ đâu!

“Tiểu Linh, không phải người muốn tiếp tục hầu hạ chúng ta đấy chứ?” Diệp Lăng ăn bữa sáng, hỏi tiểu Linh đang đứng một bên, nàng chuẩn bị tốt thứ này, lại chuẩn bị bữa sáng, ý tứ này còn không rõ sao?

“Muốn!” Tiểu Linh gật đầu nói.

“Nhưng ta không cần thị nữ, tuy ta là một thiếu gia nhưng ta không cần người khác hầu hạ.” Diệp Lăng nhìn tiểu Linh nói, trực tiếp cự tuyệt.

Lúc đó ánh mắt tiểu Linh đột nhiên có một loại mất mát, giống như mất đi một thứ quan trọng gì đó!

Nàng nhìn nhìn Diệp Lăng, một hồi lâu mới cố lấy dũng khí nói: “Ta không phải thị nữ, ta muốn làm đệ tử!”

“Đệ tử?” Diệp Lăng ngoài ý muốn nhìn tiểu Linh: “Đệ tử gì?”

Tiểu ngu ngốc, đương nhiên là đệ tử luyện kim rồi, giờ mà người còn không hiểu sao? Người ta sao lại vô duyên vô cớ đối xử tốt với người như vậy?

Lãnh Huyết Ngũ muốn nói ra, bất quá nàng cũng lười mở miệng, nàng cũng không thích có nhiều người đi theo, một Diệp Lăng là đã quá đủ rồi.

“Ta muốn học luyện kim thuật từ người.” Tiểu Linh hít một hơi, cố gắng lấy dũng khí nói ra.

“À, hóa ra là như vậy à?” Diệp Lăng ăn đồ vật này nọ, không thèm để ý đến nàng nói: “Còn tưởng rằng chuyện gì đâu.”

“Nói vậy là đáp ứng rồi sao?” Tiểu Linh ngẩn ngơ, sau đó lập tức hưng phấn, khẩu khí như vậy thường thường đều là đáp ứng, đương nhiên Diệp Lăng không phải người thường...

“Đương nhiên không phải!” Diệp Lăng hồi đáp: “Ta không dạy người, người tốt nhất đi tìm người khác đi!”

Tiểu Linh giống như ở trên mây rơi xuống đáy cốc vậy, làm cả người nàng ngây dại.

“Tiểu ngu ngốc, nếu người không đáp ứng thì cũng không nên đùa giỡn người ta, vì sao lại dùng ngữ khí như vậy nói chuyện?” Lãnh Huyết Ngũ nói với Diệp Lăng, đây cũng không phải là giúp tiểu Linh mà là thuận túy nhằm vào Diệp Lăng.

“Ta không giỡn, cũng không đáp ứng nàng!” Diệp Lăng hồi đáp: “Về phần ngữ khí thì có thể vì những người ta trả lời nhiều lần nên mới thành ra như vậy, trước giờ không biết có bao nhiêu người hỏi ta vấn đề này rồi, ta đều cự tuyệt.”

“Hóa ra là vậy, chả trách.” Lãnh Huyết Ngũ nói, nếu là thói quen thì sẽ có ngữ khí như vậy, điều này thực bình thường, cũng không thể trách Diệp Lăng được.

Có điều tiểu Linh thực đáng thương, hầu hạ lâu như vậy, hơn nữa cả đêm ngủ không ngon đối lấy một câu cự tuyệt!

Kỳ thật cũng tại nàng, nếu nàng hỏi thẳng Diệp Lăng thì đã sớm có được đáp án này rồi, bất quá, tuy rằng có đáp án nhưng không có nghĩa là nàng bỏ qua việc này.

Đơn giản, con người chắc là không biết từ bỏ hy vọng.

“Ta có thể đi theo người học tập sao? Ta sẽ hầu hạ người, chỉ cần người có thể để ta đứng bên cạnh nhìn là được!” Tiểu linh nhìn Diệp Lăng, một bộ cầu xin.

“Tùy người, ta không ngại, bất quá ta rất ít khi luyện kim, cái này không phải là thứ mà ta theo đuổi!” Diệp Lăng phát phát tay, đối với việc này thì hẳn không sao cả, cũng không có gì phiền đến hẳn.

“Không phải theo đuổi?” Tiểu Linh mất đi hưng phấn mới tò mò hỏi, là luyện kim thuật sĩ mà không theo đuổi luyện kim thuật được sao? Hay là người chỉ mượn dùng luyện kim thuật để giúp mình thăng chức?

Nếu là như vậy, người không đủ tư cách làm lão sư của ta.

Bất quá, nếu là như vậy thì luyện kim thuật của người sẽ không có tạo nghệ cao đến vậy!

“ừ, đây không phải là thứ mà ta theo đuổi!” Diệp Lăng gật gật đầu, đáp lời.

“Vậy người theo đuổi cái gì?” Vấn đề này Lãnh Huyết Ngũ cũng muốn biết, bất quá nàng không đi hỏi vì nàng biết tiểu Linh sẽ thay nàng hỏi.

Diệp Lăng nhìn về phương xa, hít một hơi thật sâu, sau đó phun ra hai chữ: “Bại gia!!”

“A?” Lãnh Huyết Ngũ và tiểu Linh đều có điểm hoài nghi mình có nghe nhầm hay không, đây là theo đuổi sao?

“Cái gì?” Tiểu Linh lại hỏi, sợ mình nghe nhầm.

“Ta đã nói rồi, ta muốn làm một bại gia tử có quyền có thế, có thêm một ít khuyển mã nữa thì càng tốt! Đây là mục tiêu theo đuổi lớn nhất trong cuộc đời ta!” Diệp Lăng nắm chặt tay, rất nghiêm túc nói.

Lãnh Huyết Ngũ và tiểu Linh trừng to đôi mắt nhìn Diệp Lăng, đối với mục tiêu theo đuổi này, trong chớp lát các nàng không thể tiếp thụ được, cũng không thể lý giải nổi.

Sao lại có người lấy thứ này làm mục tiêu theo đuổi?

182. Chương 182: Long Cát Công Chúa (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 182: Long Cát công chúa (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Vậy mà cũng gọi là theo đuổi?” Lãnh Huyết Ngũ nhin không được nói.

Nhưng mà Diệp Lăng lại cảm thấy Lãnh Huyết Ngũ nghĩ rằng hẳn còn theo đuổi chưa đủ, cần phải thêm một chút nữa.

Vì vậy hẳn nghĩ nghĩ nói: “Vậy lại thêm vào một chút có thể hoành hành ngang ngược thì tốt, nếu có thể ở trường hợp rõ như ban ngày đùa giỡn con gái nhà lành thì càng tốt.”

“Phanh!” Lãnh Huyết Ngũ hung hăng gõ đầu Diệp Lăng, đây cũng là một loại phản xạ có điều kiện.

“Sao lại đánh ta!” Diệp Lăng gãi đầu, một bộ ta rất đau, mà bộ dáng này làm tiểu Linh ở một bên đau lòng, thối thối cho Diệp Lăng.

“Vù vù...”

“A!” Diệp Lăng bị thổi té, nằm úp sấp trên mặt đất.

“Sao lại thổi ta!”

“A, thực xin lỗi!” Tiểu Linh lập tức bồi tội nói.

“Thổi chế người là tốt nhất, còn nhỏ không lo học thứ gì tốt, lại đi đùa giỡn con gái nhà lành, nên đánh!” Lãnh Huyết Ngũ lại gõ Diệp Lăng một chút, nhưng tựa hồ nàng quên mất nàng cũng không lớn hơn hẳn là bao, có lẽ còn nhỏ hơn một chút...

“Đùa giỡn con gái nhà lành sao lại bảo không tốt, ta thường xuyên đùa giỡn mẹ béo các nàng, các nàng đều không tức giận, chỉ biết cười nói ta rất ngốc thôi.” Diệp Lăng gãi đầu nói.

“Người đùa giỡn như thế nào?” Lãnh Huyết Ngũ kỳ quái nói, thậm chí có người bị đùa giỡn, đây là tình huống gì?

“Ta kể chuyện cười cho các nàng nghe, các nàng liền cười, liền bị ta đùa giỡn.” Diệp Lăng nói.

“Cái này gọi là đùa giỡn?” Lãnh Huyết Ngũ có điểm hết chỗ nói, cái này rõ ràng gọi là hài hước mà...

“Không phải sao? Trước kia ta đến thanh lâu, có cái nữ hài tử nói cho ta biết như thế mà.” Diệp Lăng trả lời.

“Cái gì? Thanh lâu, người còn đi thanh lâu nữa?” Mặt Lãnh Huyết Ngũ có điểm đen lại.

“Đúng vậy, khi ta 5 tuổi ta đã đi qua đó một lần!” Diệp Lăng bắt đầu nói lịch sử uy phong của mình.

“5 tuổi?”

Trải qua một phen vấn đáp, Lãnh Huyết Ngũ và tiểu Linh xem như đã rõ, tiểu ngu ngốc này thật sự là một tên ngu ngốc.

Qua vài ngày sau, Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ vẫn không có dấu hiệu khôi phục, hai người vẫn tiếp tục cuộc sống bình thường, chẳng qua bây giờ ai cũng biết tình huống của hai người, cũng không cần phải trốn tránh nữa, ít nhất là tại cái Lãnh Huyết Thổ này là không cần.

Về phần đi ra bên ngoài thì vẫn phải đề phòng bị chứng kiến, bất quá bây giờ lại thêm một tiểu Linh che giấu, hỗ trợ trông Diệp Lăng nên cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Mà trong mấy ngày này, Lãnh Huyết Thổ thường xuyên đến nhìn Diệp Lăng. Đương nhiên là mang theo tâm bất chính rồi, nàng tới chinh Diệp Lăng, chẳng qua chưa có một lần thành công mà thôi.

Điều này làm nàng cảm thấy rất kỳ quái, không chỉ nàng, ngay cả Lãnh Huyết Ngũ và tiểu Linh đều cảm thấy kỳ quái, có đôi khi các nàng cũng không kịp chiều cổ, để Lãnh Huyết Thổ thừa cơ vào.

Theo lý thuyết, lúc đó Diệp Lăng thuộc loại tình huống không ai bảo hộ, hẳn sẽ trì độn chậm chạp, nói cách khác, Lãnh Huyết Thổ muốn chinh thể nào thì chinh chứ.

Nhưng kỳ quái là, Lãnh Huyết Thổ chinh không được Diệp Lăng, cũng thường xuyên bị chinh ngược.

Tỷ như có một lần, nàng thả một cái bẫy trên mặt đất, rõ ràng Diệp Lăng đi qua nhưng lại không bị gì, cô ta thử lại thì dính cháu...

Cái này cũng chưa có gì, nhưng mỗi lần Diệp Lăng phát hiện nàng, ít nhiều đều nói vài câu...

“Lãnh Huyết Thổ, người đang đùa cái gì vậy, sao lại tự trói mình lên?”

“Lãnh Huyết Thổ, sao người lại chui vào trong đất vậy, ở dưới có bảo bối à?”

“Lãnh Huyết Thổ,...”

Những hiện tượng này làm người ta cho rằng Diệp Lăng cố ý giả ngây giả dại, muốn chinh hấn sẽ bị hấn chinh ngược lại!

Nhưng mà các nàng không biết, từ nhỏ đến lớn Diệp Lăng đều có nữ thần may mắn che chở, hấn sẽ thực thần kỳ vượt qua khó khăn, mà những người muốn chinh hấn thường thường sẽ rất không hay ho...

Mà mấy ngày nay, tiểu Linh vẫn chờ mong sử dụng luyện kim thuật hoặc đi nghiên cứu, kết quả làm nàng thất vọng rồi, Diệp Lăng ngoài chơi ra là chơi...

Đây cũng không phải Diệp Lăng đề phòng tiểu Linh mà luyện kim thực nghiệm của hấn cũng sớm xong rồi, lại không gặp được luyện kim thuật làm hấn cảm thấy hứng thú, tự nhiên không có động tác.

Mà làm cho tiểu Linh càng thất vọng là chuyện sau đó...

“Cái gì, người muốn tiểu ngu ngốc này đi chấp hành nhiệm vụ?” Lãnh Huyết Ngũ và tiểu Linh mang theo Diệp Lăng, tham gia một lần hội nghị thường kỳ của Lãnh Huyết Thập Tam Ứng.

Trước hai người còn đang kỳ quái vì sao phải dẫn Diệp Lăng đi tham gia hội nghị thường kỳ như vậy.

Hấn không phải vì Lãnh Huyết Ngũ, cho dù cả ngày nàng ở cùng một chỗ với Diệp Lăng cũng không phải là bọn họ không tách nhau ra, có thể để Diệp Lăng ở một bên chơi, tìm người trông là được.

Lãnh Huyết Ngũ và tiểu Linh đều nghĩ tới nên ít nhiều các nàng có thể nghĩ tới điều này. Kết quả lại làm cho các nàng có điểm ngoài ý muốn.

“Đúng vậy, nếu hấn ở Lãnh Huyết Tổ của chúng ta thì cần phải đi chấp hành nhiệm vụ!” Lãnh Huyết Nhị nói.

“Nhưng hấn đang trong cái dạng này, người bảo hấn đi chấp hành nhiệm vụ kiểu gì?” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, đây có thể là lần hội nghị thường kỳ nàng nói nhiều nhất, nhưng cũng không phải là vì nàng.

Có lẽ, nếu là nàng thì ngay cả nói cũng không phải nói, trực tiếp đi chấp hành nhiệm vụ!

“Cái dạng này của hấn ngược lại càng dễ làm. Đừng quên, lúc trước hấn làm cho Lãnh Huyết Thất không có chút biện pháp gì!” Lãnh Huyết Nhị không cho là đúng, chậm rãi nói.

“Vậy ta đi!” Lãnh Huyết Ngũ nói: “Ta cũng như vậy, cũng nhỏ như hấn!”

“Lần này nếu người muốn đi cũng được, vừa lúc có thể hỗ trợ, nhưng Lãnh Huyết 1001 nhất định phải đi!” Lãnh Huyết Nhị nói.

“Vì sao?” Lãnh Huyết Ngũ bật thốt lên hỏi, bất quá tựa hồ nàng cũng liền đoán được một ít, hấn là vì cái kia...

“Bởi vì nhiệm vụ lần này cần con rối, mà chỉ có hấn mới không chế con rối được!” Lãnh Huyết Nhị nói.

Quả nhiên là thế, bây giờ thứ duy nhất cần đến Diệp Lăng cũng chỉ có con rối này, nếu không Lãnh Huyết Tổ sao lại để một tiểu bất điểm như hấn đi chấp hành nhiệm vụ làm gì.

“Là nhiệm vụ gì?” Lãnh Huyết Ngũ thực rõ ràng nói. Không dây dưa ở vấn đề Diệp Lăng có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không, bây giờ nàng chỉ muốn biết trình độ nguy hiểm của nhiệm vụ này có thể cấu thành nguy hiểm với hấn hay không.

“Ám sát Long Cát công chúa!” Lãnh Huyết Nhị nhíu mày nói.

Đổi làm trước kia, Lãnh Huyết Ngũ sẽ không hỏi vì sao, chỉ biết thu dọn đồ đạc, sau đó đi ám sát Long Cát công chúa.

Mà bây giờ thì cần phải hỏi rõ ràng: “Vì sao phải giết Long Cát công chúa, nàng là công chúa của đế quốc chúng ta, cũng không phải đế quốc địch!”

“Đúng vậy, mặc dù Long Cát công chúa cường thế một chút, cũng không hợp với hoàng tử Đẳng lăm, nhưng Lãnh Huyết Tổ chúng ta từ trước đến nay sẽ không nhúng tay vào tranh đấu của hoàng tộc, vì sao lại đi ám sát Long Cát công chúa?” Lãnh Huyết Thất cũng cảm thấy nghi hoặc, đây là bình thường nàng cũng hỏi chứ không phải giúp Diệp Lăng.

Lúc này nàng đang hận Diệp Lăng không thể chết nhanh đi, hy vọng Long Cát công chúa phát hiện ra tiểu bất điểm này, giết chết hắn!

183. Chương 183: Long Cát Công Chúa (4)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 183: Long Cát công chúa (4)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Long Cát công chúa là nhị công chúa tại Chu Tước đế quốc, cũng là một thể lực cực mạnh, mạnh nhất trong các công chúa, nàng nắm trong tay một cỗ thể lực đáng sợ, chỉ động một chút thì phỏng chừng cả đế quốc đều phải chấn động.

Rất nhiều người cho rằng Long Cát công chúa hẳn là người xứng với ngôi vị hoàng đế, nếu như không có điều gì ngoài ý muốn phát sinh thì tối thiểu tám phần là như vậy.

Hơn nữa ở phương diện chiến tích cũng rất xuất sắc, quản lý lãnh địa của nàng rất tốt, thuế thu nhập hàng năm cũng cao nhất đế quốc.

Mà cái này cũng không có nghĩa là lãnh địa nàng thu thuế rất cao, ngược lại là thấp nhất! Cũng vì vậy mà danh vọng của nàng ngày càng cao, dân chúng duy trì nàng ngày càng nhiều, cũng làm một ít hoàng tử đổ kỵ, liên hợp một chỗ đối phó nàng.

Hiện tại trong triều của Chu Tước Đế Quốc cũng chia làm hai phe, một bên duy trì Long Cát công chúa, một bên là Hoàng tử Đẳng. Bất quá triều đình luôn phân tranh như thế, phe phái cũng nhiều nên cũng chẳng phải là chuyện mới mẻ gì, cũng không phải vì Long Cát công chúa xuất hiện mới có tình huống như vậy.

Nếu như không có Long Cát công chúa thì bọn họ cũng sẽ vì lý do khác mà chia bè kết phái, đây là mâu thuẫn, mâu thuẫn của quốc gia vĩnh viễn không biến mất!

Tại cái Chu Tước đế quốc này có rất nhiều người muốn Long Cát công chúa chết, đầu tiên nhất định là đám hoàng tử công chúa bởi ngôi vị hoàng đế này là cạnh tranh mà có, là cạnh tranh đến đổ máu!

Chẳng qua những người này nhất định không có Lãnh Huyết Tổ vì vô luận tình huống nào thì Lãnh Huyết Tổ cũng sẽ không tham dự vào cục diện tranh giành ngôi vị hoàng đế.

Nếu nói, trong đế quốc có gian tặc hay có ai mưu đồ gây rối, chỉ cần bọn họ biết thì dù là hoàng tử công chúa họ cũng giết, chỉ cần có lệnh của Lãnh Huyết Nhất.

Nhưng Long Cát công chúa căn bản không có dấu hiệu cấu kết với người ngoài, cũng không mưu đồ gây rối, sao lại phải đi giết nàng?

“Vì sao các ngươi lại hỏi nhiều như vậy, các ngươi chỉ cần chấp hành nhiệm vụ của mình thôi, chẳng lẽ cần ta nhắc lại quy củ của Lãnh Huyết Tổ sao?” Lãnh Huyết Nhị cau mày nói, hai người này hôm nay bị gì vậy, Lãnh Huyết Thất coi như xong, sao Lãnh Huyết Ngũ cũng thế?

Ai, hẳn là vì Lãnh Huyết 1001, Lãnh Huyết Ngũ a Lãnh Huyết Ngũ, sao ngươi để tiểu tử này đi và lòng người, người như vậy không phải có sơ hở rồi sao.

Một sát thủ sao lại có sơ hở!

“Ta muốn biết!” Lãnh Huyết Ngũ nhìn Lãnh Huyết Nhị, lạnh lùng nói.

Lãnh Huyết Nhị trầm mặc một hồi, nói: “Được rồi, kỳ thật chúng ta nắm giữ một ít chứng cứ, cách một thời gian ngắn Long Cát công chúa sẽ biến mất, ngay cả người bên cạnh của nàng cũng không biết nàng

đi đâu, mỗi lần đều như vậy, một mình biến mất không có tung tích. Bất quá, gần nhất Lãnh Huyết Nhất điều tra ra nơi mà nàng đi là địch quốc lớn nhất của chúng ta!”

Lãnh Huyết Ngũ trầm mặc, tin tức này cũng đã đủ làm nàng không nói gì nữa.

“Chuyện gần nhất các ngươi cũng biết chứ, có thể liên quan với nàng. Còn nữa, Lãnh Huyết Nhất đã điều tra ra Long Cát công chúa tính toán trong ngày sinh hoàng thái hậu tiến hành một lần hành động đáng sợ.” Lãnh Huyết Nhị tiếp tục nói.

“Không cần nói nữa, ta đã biết! Ngươi nói một chút xem hành động lần này chúng ta có bao nhiêu người, có thể gặp nguy hiểm hay không?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi, không cần phải nói, nếu là bình thường nàng sẽ không hỏi những vấn đề này.

Chấp hành nhiệm vụ như vậy đương nhiên rất nguy hiểm, tùy thời cũng có thể trả giá bằng sinh mạng.

“Đương nhiên có nguy hiểm, hơn nữa cũng rất dễ mất mạng. Long Cát công chúa cũng không phải người thường, thân mình là một cao thủ, hơn nữa bên cạnh nàng cũng là cao thủ như mây, nếu muốn giết nàng, rất khó!” Lãnh Huyết Nhị có chút đau đầu nói. Tin rằng vì chuyện này mà nàng an bài không ít thứ khác.

“Cho dù ngươi có khôi phục bình thường cũng rất khó tiếp cận nàng, cho dù hạ thủ được cũng rất khó toàn thân trở ra! Bất quá ngươi yên tâm, lần này thì khác, không cần ngươi động thủ, ngươi cũng không cần lo lắng Lãnh Huyết 1001, hắn chỉ cần khống chế con rối, có cái gì không thích hợp liền chạy, hắn như thế thì không ai đi phòng bị hắn!” Lãnh Huyết Nhị tiếp tục nói.

Những lời này của Lãnh Huyết Nhị là thật, hắn cũng chỉ cần khống chế con rối mà thôi, cũng không phải đích thân động thủ, đến lúc đó nếu có nguy hiểm thì hắn cũng thực dễ dàng chạy trốn.

“Cũng đúng, muốn bắt tiểu ngu ngốc này quả thật không phải chuyện dễ dàng. Ách, tiểu ngu ngốc này, chúng ta đang nói về hắn, hắn thì tốt, thư thư phục phục ngủ một giấc!” Khi Lãnh Huyết Ngũ nhìn về phía Diệp Lăng lại phát hiện hắn đang nằm trên người con rối ngủ, hơn nữa ngủ thật ngon.

Tin rằng những lời vừa rồi hắn không nghe lọt một câu.

Lãnh Huyết Ngũ nhện không được đá hắn một cái, phát tiết tâm tình.

Mình lo lắng cho hắn còn hắn thì mặc kệ, đúng là có điểm hoàng đế không vội thái giám vội!

“A, nói xong rồi sao?” Diệp Lăng bị đá tỉnh, mơ mơ màng màng hỏi.

“Còn chưa, chờ ngươi tỉnh lại nói lại cho nghe!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

“A, không phải đâu, ta không muốn nghe lại các ngươi nói nên làm như thế nào thế nào đâu, bất quá, các ngươi xác định Long Cát công chúa kia là một người nên giết sao?” Diệp Lăng nói, hắn vậy mà lại đáp ứng nhiệm vụ lần này.

Về phần lý do đáp ứng, theo lời của hắn là, mình ở Lãnh Huyết Tổ cảm nhiều thứ tốt như vậy, con rối người ta mình cũng chiếm thì thuận tiện giúp bọn hắn hoàn thành một nhiệm vụ vậy.

Hơn nữa, dù mình không muốn rời khỏi đây cũng phải đi, lần này là một cơ hội tốt, vừa lúc có thể đào tẩu, à không, là rời đi!

Ra về lý do phía sau mới là trọng yếu nhất.

“Đúng vậy!” Lãnh Huyết Nhị gật đầu nói, ít nhất, bọn họ cho rằng Long Cát công chúa là một người nên giết, mà những người khác tự nhiên sẽ đồng ý.

“Vậy đi, an bài như thế nào tin rằng các ngươi sẽ tự thu phục, đến lúc đó chỉ cần nói cho biết nên làm như thế nào là được, ta đi trước!” Diệp Lăng nói xong bước đi, hơn nữa còn để lại một câu:

“Ta ghét nhất là bị hớp!”

“Ta cũng vậy!”

Lãnh Huyết Ngũ vốn đang nghĩ muốn ở lại nghe kỹ hơn một chút, bất quá ngẫm lại, việc này Lãnh Huyết Nhị đều an bài cả, nàng lành nghề hơn mình rất nhiều, trước kia nhiệm vụ của mình cũng là nàng hỗ trợ bày ra.

Đối với Lãnh Huyết Nhị, Lãnh Huyết Ngũ có sự tín nhiệm tuyệt đối nên nàng cũng không đi hoài nghi lời Lãnh Huyết Nhị là thật hay không, đối với nàng mà nói, hoàn toàn là dư thừa.

“Ta cũng không cần, ta không hiểu mấy cái này!” Tiểu Linh nhắc tay, sau đó cũng cáo lui.

Lãnh Huyết Nhị trầm mặc.

Quên đi, bọn họ ở lại cũng chẳng làm gì được, cứ để bọn họ đi thôi!

184. Chương 184: Xuất Phát (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 184: Xuất phát (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Bây giờ chúng ta phải nghiên cứu một chút về chi tiết nhiệm vụ lần này, nhiệm vụ lần này có thể là nhiệm vụ gian khổ nhất của chúng ta, mọi người nhất định phải toàn lực ứng phó, không thể để xảy ra sai lầm!”

“Vâng!”

Lãnh Huyết Thập Tam Ưng bắt đầu triển khai hành động, vì nhiệm vụ lần này bọn họ bắt đầu bày ra bố cục chặt chẽ, nương theo ưu thế Lãnh Huyết Tổ, rất tiện lợi làm việc trên nhiều mặt

Nếu không phải vì bọn họ là Lãnh Huyết Tổ thì hành động lần này rất khó thành công, biến thành một nhiệm vụ khó vô cùng!

Ai có thể nghĩ đến, Lãnh Huyết Tổ của Chu Tước Đế Quốc sẽ đi ám sát Long Cát công chúa chính đế quốc của mình!

“Tiểu đầu đất, sao ngươi không có chút nào khẩn trương vậy, chẳng lẽ ngươi đã từng giết người sao?” Lãnh Huyết Ngũ nhìn Diệp Lăng, hắn vẫn tiêu điều tự tại như vậy, tựa hồ như chưa từng phát sinh chuyện gì ấy.

“Giết người? Hình như ta từng giết qua rất nhiều rồi, không giết người sẽ bị người giết, ta không thể nhân từ nương tay.” Diệp Lăng lãnh đạm trả lời, khi hắn lẩn trốn ra khỏi Tường Không Đế Quốc, nhất là trận chiến trước hoàng cung, hắn giết không ít người, hơn nửa không chút nào nương tay

Lúc đó có người nói tại thời khắc mấu chốt, tiểu tử này hoàn toàn biến thành một người khác.

“Ừ, vậy là tốt rồi nhớ kỹ, đến lúc đó đừng nương tay, nhất định phải sạch sẽ lưu loát. Nhân từ với địch nhân là tàn nhẫn với chính mình!” Lãnh Huyết Ngũ gật đầu nói, nàng rất thích Diệp Lăng ở điểm này, đồng thời cũng nhắc nhở Diệp Lăng đừng nương tay.

“Ta biết rồi, đến lúc đó ta nhất định sẽ giết Long Cát công chúa, thỉnh tổ chức cứ yên tâm!” Diệp Lăng nghiêm túc nói.

“Kỳ thật ta không rõ, dựa theo tính cách của ngươi sao lại đi tiếp nhận nhiệm vụ lần này, hắn là ngươi phải cự tuyệt mới đúng!” Tuy Lãnh Huyết Ngũ không phải ở chung với Diệp Lăng rất lâu nhưng cũng đã rất hiểu biết Diệp Lăng.

Diệp Lăng nhìn chung quanh, đến gần tai Lãnh Huyết Ngũ nhẹ nói: “Ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng nói cho người khác đấy, lần này là lần cuối cùng ta giúp các người hoàn thành nhiệm vụ, cũng là một lần duy nhất. Qua lần này ta phải đi rồi ta còn những chuyện khác phải làm nữa.”

Nghe thanh âm của Diệp Lăng, cảm thụ được nhiệt khí phả ra từ hô hấp của hắn. Lãnh Huyết Ngũ cảm thấy lỗ tai ngứa ngứa, một loại cảm giác chưa từng có dâng lên trong lòng nàng, lúc này mặt nàng đã đỏ bừng rồi!

Bất quá nàng vẫn nghe lọt lời Diệp Lăng nói, cũng vì thế mà trong nhất thời cũng quên đi cảm giác của mình.

“Cái gì?! Người phải đi? Chẳng lẽ ngươi muốn chạy trốn từ nhiệm vụ lần này?” Căn cứ tính cách Diệp Lăng, Lãnh Huyết Ngũ thực dễ dàng đoán ra việc này

Nếu Diệp Lăng muốn đi thì tuyệt đối sẽ không trở về, hẳn nhất định sẽ nhân cơ hội này mà đào tẩu.

“Ừ!” Diệp Lăng gật gật đầu, thực trực tiếp trả lời, không giấu diếm.

Đối với Lãnh Huyết Ngũ, hắn cảm thấy không cần phải giấu diếm, hẳn biết nàng sẽ không đi nói cho người khác, kỳ thật, cho dù nói cũng không sao cả, hắn muốn đi thì không ai có thể ngăn được.

“Người muốn đi đâu?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi.

“Ta muốn... Ta muốn đi Thánh Thành, ta vốn phải đến Hồ tộc Bộ Lạc trước, bị người ta mang đến đây! Lần này ta nhất định phải để người ta mang ta đi theo, nếu không lại lạc đường mất.” Diệp Lăng còn nghiêm túc nói chính hắn cũng cảm thấy được nếu lạc đường thêm một lần nữa thì không thể tới đó được.

Diệp Lăng tính toán thời gian một chút, cảm thấy nếu mình đi tìm Hồ Nữ trước thì tựa hồ có chút chậm, hay là đi đến Thánh Thành trước đi, vừa lúc tiện đường.

Bây giờ hắn ở Chu Tước Đế Quốc, khác với lộ tuyến trước kia. Thánh Thành ở giữa Chu Tước Đế Quốc và Hồ tộc Bộ Lạc nên hắn phải đến Thánh Thành trước!

Chẳng qua, hắn đến Thánh Thành vөн vẹn là đến đưa tin một chút, cũng không phải ở đó chờ sắp xếp đại chiến gì.

Tuy rằng Lãnh Huyết Ngũ cũng biết có đôi khi Diệp Lăng sẽ mơ hồ, sẽ đi nhầm đường, nhưng thật không ngờ hắn sai đến mức đó, một cái ở phương bắc, một cái ở phương nam mà hắn cũng đi sai được.

“Người đi Thánh Thành làm gì?” Lãnh Huyết Ngũ làm bộ như không thèm để ý hỏi, bất quá, theo ánh mắt nàng có thể nhìn ra nàng rất quan tâm việc này.

“Hội họp với tỷ tỷ và các nàng, sau đó lại đến Bộ Lạc đón người về, lại quay về Thánh Thành tiến hành một lần Học Viện Bài Vị Đại Chiến nhằm chán.” Diệp Lăng hồi đáp, hắn không chút nào giấu diếm, cũng nói cả sự tình ra.

Bây giờ Lãnh Huyết Ngũ muốn tìm Diệp Lăng sẽ rất đơn giản, cho dù không biết thân phận Diệp Lăng cũng có thể tìm được.

Hiểu được điều này, Lãnh Huyết Ngũ liền thật sự không thèm để ý, không phải giả bộ nữa!

“Cái kia... Lão sư, ta có thể đến quan khán hay không?” Tiểu Linh yếu ớt hỏi.

Lão sư, đây là tôn xưng với Diệp Lăng, mà Diệp Lăng tựa hồ cũng không thèm để ý, hắn vốn không để ý đến việc người khác gọi mình là lão sư, cũng không để ý đến việc mình nhiều ra một đệ tử, cái mà hắn để ý là, hắn không muốn gặp chuyện phiền toái như dạy người khác!

Nói cách khác, nếu muốn trở thành đệ tử của hắn, có thể! Nhưng, sẽ không dạy người!

“Có thể, chỉ cần ngươi có thể đi vào là được!” Diệp Lăng không thèm để ý trả lời. “Bất quá, ngươi cứ như vậy mà đi sẽ bị người ta bắt lấy, tốt nhất là đổi trang phục và đạo cụ!”

Trong Thánh Thành sẽ không cho phép nhưng người mặc hành trang như Lãnh Huyết Tổ xuất hiện, cũng không được che mặt, phải thần nhiên đối mặt với thần linh!

Mà đồng thời – tổ chức như Lãnh Huyết Tổ cũng không được phép tiến vào, Thánh Thành là một nơi hòa bình, không cần nhưng kẻ không thể thấy ánh sáng.

“Ta sẽ đổi thành người thường, lấy thân phận người thường đến.” Tiểu Linh gật đầu nói nàng tựa hồ quên một chuyện là nàng có phải nên nói rõ lúc đó mình tên là gì, bộ đáng gì không ? Nếu không, sao Diệp Lăng lại biết nàng là ai được ?

Đối với việc này, Diệp Lăng càng thêm không để ý!

Kỳ thật cho dù bọn họ không biết cũng thế cả, đến lúc đó tiểu Linh chỉ cần đứng một bên xem tỷ thí là được, cũng không cần tới gần Diệp Lăng, quen biết hay không, nhận thức hay không cũng không sao cả!

“Có lẽ ta cũng sẽ đi!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói có lẽ này thật sự là có lẽ, nếu khôi phục bình thường thì nàng có rất nhiều chuyện phải lo lắng.

Lúc đó, rốt cuộc có cần tiếp tục duy trì loại quan hệ này với Diệp Lăng hay không, nàng cũng không biết!

Có lẽ, nàng sợ biết...

Một sát thủ, không nên thân cận với người khác quá, hẳn là bảo trì trạng thái lãnh huyết, không dao động vì bất cứ chuyện gì!

“Ừ, các ngươi đến thì cứ tìm ta, ta bao các ngươi sống phóng túng!” Diệp Lăng nói hẳn vẫn luôn hào phóng, có thể nói càng nhiều người thì tiêu tiền càng nhiều, hẳn càng vui vẻ

“Ngươi yên tâm, nếu ta đi thì nhất định sẽ tìm ngươi, nếu không ta đi làm gì!” Lãnh Huyết Ngũ nói mà nàng cũng quên hỏi tình huống của Diệp Lăng, nàng cũng không quen với việc này.

Người của Lãnh Huyết Tồ tựa hồ cũng không phải rất quen thuộc với giao tế, ngay cả phương thức liên lạc cơ bản nhất cũng không hỏi đến.

Trước kia, các nàng đi ra ngoài thực tự nhiên sẽ có người an bài tốt, căn bản là không cần các nàng quan tâm đến những thứ này.

Cứ như vậy, ba người xem như đã ước định tốt, có điều ước định này làm người ta không nói được lời nào, cũng vì vậy mà gây ra không ít phiền toái và chuyện cười!

185. Chương 185: Xuất Phát 2

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 185: Xuất phát 2

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Một ngày sau...

“Tiểu đất đất, xuất phát!” Lãnh Huyết Ngũ nhảy từ trên người tiểu Linh xuống, nói với Diệp Lăng vẫn còn đang lẩn lộn trong chốn.

“Xuất phát? Đi đâu?” Diệp Lăng đình chỉ động tác lẩn lộn, có chút nghi hoặc nhìn Lãnh Huyết Ngũ.

“Đương nhiên là đi ám sát Long Cát công chúa rồi!” Lãnh Huyết Ngũ nói.

“Nhanh như vậy?” Diệp Lăng ngây người một chút, có điểm ngoài ý muốn, hẳn không nghĩ tới chuyện mới nói hôm qua mà hôm nay đã bắt đầu rồi

Kỳ thật Lãnh Huyết Ngũ cũng có điểm ngoài ý muốn, nàng nghĩ mình và Diệp Lăng sẽ rất nhanh phải xuất phát, nhưng không nghĩ tới là ngày hôm sau!

“Không vội sao được, bảy ngày sau là ngày tiệc thọ của hoàng thái hậu, bây giờ chúng ta phải đi Long Thành, lộ trình cũng phải mất 3-4 ngày, đã thực khẩn trương!” Lãnh Huyết Ngũ nói nghĩ đến đây nàng mới thấy gấp cũng là chuyện bình thường.

Long Thành, chính là đế đô của Chu Tước Đế Quốc!

Chu Tước Đế Quốc tuy tên là Chu Tước, nhưng dòng họ hoàng tộc lại là Long, mà Long cũng là thế gia vọng tộc đệ nhất tại Chu Tước Đế Quốc nên cũng không phải cứ họ Long mới là hoàng tộc của Chu Tước Đế Quốc (ý chỉ thông hôn, khác họ. - DG)

Có người cảm thấy kỳ quái nếu nói như vậy sao không gọi là Thanh Long Đế Quốc, như vậy thì dòng họ của hoàng tộc, tên đế đô đều trở nên thuận lý thành chương hơn nhiều, không có ai cảm thấy kỳ quái nữa.

Đối với vấn đề này thì phải hỏi Hoàng Đế khai quốc, có hẳn mới biết được nguyên nhân!

Bất quá, tục truyền, văn ven là truyền thuyết, khai quốc Hoàng Đế Chu Tước Đế Quốc đã từng thấy qua Chu Tước, uống qua máu Chu Tước nên hoàn toàn đều chứa huyết thống của Chu Tước.

Vì vậy, tuyển đại thần tại Chu Tước cũng không nhất định phải thử người có đúng họ Chu, họ Phụng hay Long gì cả.

“Long Thành, nơi này rất quen thuộc...” Diệp Lăng cảm thấy tên này rất quen.

“Đương nhiên rồi, đây là đế đô Chu Tước Đế Quốc của chúng ta!” Lãnh Huyết Ngũ nói nàng biết rất có thể Diệp Lăng cũng không biết Long Thành là đế đô.

Bất quá sao Diệp Lăng lại không biết được, hẳn đã lên kế hoạch du lịch nên về địa lý của đại lục này hẳn rất quen thuộc, tuy hẳn thường xuyên đi lạc đường...

“Ta biết là đế đô Chu Tước, bất quá dường như ta từng nghe ở chỗ khác thì phải...” Diệp Lăng lắc lắc đầu: “Quên đi, hẳn là vì tên này rất đại chúng hóa a” Đại chúng hóa...

Nếu lời này bị người khác của Chu Tước Đế Quốc biết, phỏng chừng đại bộ phận đều sẽ chất vấn trên đại lục này còn có một tòa Long Thành khác sao? Sao lại bảo là đại chúng hóa? Bất quá, người nghe là Lãnh Huyết Ngũ và tiểu Linh, không để ý đến thứ này.

“Tốt lắm, nhanh đi thu xếp một chút, chúng ta đi!” Lãnh Huyết Ngũ thúc giục.

“Ba!” Diệp Lăng đánh ra một thanh âm, con rối liền tự động lại đây, Diệp Lăng nhảy lên người con rối đến vị trí thoải mái nhất, sau đó nắm Lãnh Huyết Ngũ lên, chạy lấy người.

“Buông, tiểu đầu đất, ta đã nói người bao nhiêu lần rồi, không được bắt ta như vậy!” Lãnh Huyết Ngũ kêu lên, nàng không có đi giãy dụa vì đã quen rồi

Mà nàng cũng biết, rất nhanh sau đó Diệp Lăng sẽ thả nàng vào chỗ hẳn đang ở, lúc đó sẽ có một màn thường xuyên xảy ra...

“Phanh!” Lãnh Huyết Ngũ gõ đầu Diệp Lăng một cái.

“Sao lại đánh ta?” Diệp Lăng tức giận nói: “Như vậy ta sẽ biến thành ngốc!” “Người vốn ngốc rồi, dạy kiểu gì cũng không vào được, nên đánh!” Lãnh Huyết Ngũ lại gõ Diệp Lăng một cái.

“A a a... Ta không để ý tới người nữa!” Diệp Lăng kêu to vài tiếng, sau đó tách xa Lãnh Huyết Ngũ ra, khổng chế con rối xuất môn.

Không thể trêu vào, ta còn không trốn được sao?

Lãnh Huyết Ngũ quen với việc Diệp Lăng sẽ như vậy rồi, dù sao tiểu đầu đất này cũng không thù dai rất nhanh sẽ quên, để hẳn sinh khí một lúc cũng chẳng sao.

“Lãnh Huyết Ngũ, người nhớ trông coi hẳn một chút, nhiệm vụ lần này phải dựa vào hai người các người.” Khi xuất phát Lãnh Huyết Ngũ nhìn Lãnh Huyết Ngũ trước ngực con rối, còn có Diệp Lăng ở một bên ôm ngực ngủ.

Mà Lãnh Huyết Thất cũng hừ lạnh, thầm nghĩ trong lòng: Tiểu sắc lang này thích bộ ngực nữ nhân, lần trước nhất định là cố ý, dám công nhiên tập kích ngực ta, thù này nhất định ta sẽ báo!

“Lãnh Huyết Thất! Nhiệm vụ lần này của người cũng rất trọng yếu, đừng để ý tư thù, lấy đại cục làm trọng!” Lãnh Huyết Ngũ nhìn thấy biểu tình bất thiện của Lãnh Huyết Thất là biết nàng còn đang mang thù.

Nhưng mà lệnh bài này cũng không phải thứ chuyên dụng của Lãnh Huyết Tổ, nếu không Lãnh Huyết Tổ đã không được xưng là tổ chức bí ẩn rồi, đã bí ẩn thì đương nhiên không có lệnh bài chuyên môn, ít nhất là không công khai.

Loại lệnh bài này là một loại lệnh bài thông dụng, còn có quyền lợi điều động một phần quân đội, bất quá cũng chỉ là một phần mà thôi, chỉ có thể điều động một đội ngũ không quá 200 người.

Loại lệnh bài này không dùng tên ký danh lên nhưng cũng chỉ có chính người có được lệnh bài mới có thể sử dụng mà thôi - nếu không sẽ không thể thông qua nghiệm chứng.

Nghiệm chứng kiểu gì? Kỳ thật rất đơn giản, ở trên lệnh bài có một đường vân có thể phát sáng, chỉ có đúng người mới có thể làm nó sáng lên mà thôi.

Ngay từ đầu, người cầm lệnh bài này phải thông qua một cái huyết khe để khởi động lệnh bài này, đây là một cách dùng khác tương tự như con rối luyện kim thuật lại mang đến hiệu quả rất tốt

Tuy Lãnh Huyết Tổ không bị mấy người biết đến, nhưng ở đế đô này số người biết đến Lãnh Huyết Tổ cũng không ít nên bọn họ xuất hiện cũng sẽ khiến người khác chú ý.

Chẳng qua, thời điểm như lúc này, người của Lãnh Huyết Tổ xuất hiện là một chuyện thuận lý thành chương. Lãnh Huyết Tổ luôn luôn hoạt động trong Long Thành để ngăn chặn tai họa ngầm từ gián điệp của địch quốc hay những kẻ mưu đồ gây rối

Bởi thế nên chuyện Lãnh Huyết Tổ đang tiến hành cũng không ai nghi ngờ, rất tiện làm việc.

Đây là ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng! (nhà mình, ý chỉ người thân - DG)

Việc Lãnh Huyết Tổ ám sát Long Cát công chúa, kỳ thật từ đầu đã thành công hơn phân nửa, chỉ còn lại một bước mấu chốt nữa thôi!

Mà mấy cỗ xe ngựa này chính là đoàn xe của Diệp Lăng, Diệp Lăng đang ngồi chơi cờ với Lãnh Huyết Ngũ.”

“Chiếu tướng, người thua!” Diệp Lăng thực vui mừng reo lên.

Lãnh Huyết Ngũ trầm mặc. Mấy hôm nay đánh cờ nàng chưa từng thắng qua một lần.

Lãnh Huyết Ngũ nhìn Diệp Lăng, nhìn chằm chằm đến nỗi Diệp Lăng cảm giác thấy sợ sợ, bất quá rất nhanh sau đó Diệp Lăng đánh mất cảm giác này, hấn nổi giận, ừ, nổi giận rất nhỏ thôi...

”Rầm rầm...”

Lãnh Huyết Ngũ thực vô lại phá hư ván cờ, quân cờ rầm rầm rơi xuống đất, cục diện vừa rồi lập tức biến mất.

“Ý, ta trượt tay, vừa rồi người nói chiếu cái gì tướng?” Lãnh Huyết Ngũ làm bộ như không biết hỏi Diệp Lăng.

“Người...” Diệp Lăng cả giận nói.

“Sao vậy, ta chỉ không cẩn thận trượt tay thôi cũng nói cho người biết rồi, cái này không thể trách ta được!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, một bộ ta không cổ ý, không liên quan gì đến ta.

“Người nghĩ rằng ta sẽ tin người sao? Lần này là lần thứ 137 rồi!” Diệp Lăng giận dữ nói. Cái này dùng để lừa quỷ đi, muốn lừa ta à, cửa cũng không có.

Nêu đã hơn trăm lần thì khẳng định không phải trùng hợp, nhưng vì cái gì đã hơn trăm lần mà người vẫn không chút phòng bị chứ?

Lần nào cũng để Lãnh Huyết Ngũ dễ dàng thực hiện được!

“A, phải không, chắc gần đây ăn ngủ không ngon nên mới vậy đó!” Lãnh Huyết Ngũ lắc lắc tay nói, nàng sẽ không thừa nhận mình cổ ý, muốn đùa với tiểu ngu ngốc này.

“Ngủ không ngon mới lạ, ngày nào người cũng ngủ sớm cả!” Diệp Lăng dọn dẹp bàn cờ, sau đó nói tiếp: “Lần sau không chơi cờ với người nữa, không ván cũng không!”

“Những lời này người cũng nói hơn trăm lần rồi!” Lãnh Huyết Ngũ lắc lắc đầu, nàng mới không sợ Diệp Lăng “uy hiếp”.

“Hừ, nếu không phải tìm không ra người khác thì ta mới không đi chơi cờ với người.” Diệp Lăng cũng trực tiếp nói bây giờ mà có nhưng người khác thì nhất định hắn sẽ không chơi cờ với Lãnh Huyết Ngũ.

Không còn ai khác nên đành phải chơi với Lãnh Huyết Ngũ.

Đối với điềm này tự nhiên Lãnh Huyết Ngũ cũng biết, hơn nữa trong lòng ÍT nhiều cũng có chút khó chịu. như vậy thì mình là cái gì? Không có ai mới tìm mình chơi, mới nhớ đến mình.

Nếu có người khác thì hắn sẽ quên mình sao?

Ai, tuy rằng như vậy Lãnh Huyết Ngũ vẫn bắt đầu chơi với Diệp Lăng, nếu không quá thật Diệp Lăng sẽ không tìm nàng. Điềm này nàng đã xác nhận qua rồi, từng hỏi Diệp Lăng như vậy:

“Này, tiểu ngu ngốc, nếu có một ngày nào đó ta không ở bên cạnh người thì người có nghĩ đến ta không?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi.

Diệp Lăng thành thật, rõ ràng trả lời: “Sẽ không!”

Không ở bên cạnh sẽ không nghĩ tới, như vậy có thể hiểu nếu có người khác bởi hắn chơi thì hắn nhất định sẽ chạy trốn mất tăm mất tích, sẽ ở bên cạnh mình mới là lạ.

Lãnh Huyết Ngũ bắt đầu lắc đầu, bắt quá nàng nghĩ thầm, như vậy có lẽ cũng là một chuyện tốt, không nhớ đến ta thì ta cũng ít đi một chút phiền não, chuyên tâm làm Lãnh Huyết Ngũ của ta.

Không chơi cờ thì Diệp Lăng lại bắt đầu ngủ, khi ngủ thực yên lặng làm lần nào Lãnh Huyết Ngũ cũng có một loại ảo giác là người đang ngủ này là một Diệp Lăng khác.

Ngủ như chết, rất thoải mái...

“Kỳ thật, nếu chúng ta có thể bảo trì như bây giờ cơ lẽ sẽ tốt hơn.” Lãnh Huyết Ngũ nằm ở bên cạnh Diệp Lăng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Diệp Lăng.

Nàng không sợ làm vậy sẽ đánh thức Diệp Lăng, nàng biết khi Diệp Lăng ngủ rất khó bị đánh thức!

“Muối, ta ghét muối!” Trong ngủ mơ Diệp Lăng đẩy tay Lãnh Huyết Ngũ ra, sau đó vuốt vuốt mặt mình, tiếp tục ngủ.

“Ai là muối, tiểu ngu ngốc nhà người!” Lãnh Huyết Ngũ hơi hơi đánh lên đầu hắn, đánh thật sự rất ôn nhu, sau đó nhẹ nhàng vỗ về Diệp Lăng một chút.

Lúc này mà có người thấy nụ cười của nàng phỏng chừng sẽ rớt cả cằm xuống. Lãnh Huyết Ngũ vậy mà nở nụ cười, còn ôn nhu như vậy, nhất định là một người nào đó giống với Lãnh Huyết Ngũ, tuyệt đối không phải là nàng!

Đánh chết ta cũng không tin cô gái lãnh huyết mang danh Tử Thần kia lại có một mặt ôn nhu như thế!

Sau khi vào Long Thành liền nhìn thấy một bầu không khí náo nhiệt, vui vẻ, nơi nơi giăng đèn kết hoa chuẩn bị chúc mừng tiệc thọ của hoàng thái hậu.

Cũng không biết nhưng người này là tự nguyện hay bị ép buộc. Tin rằng cả hai. mà trong đó đều có lý do riêng của mình. Mặc kệ nói gì thì nói, ít nhất ở mặt ngoài thì mọi người đều nhất trí, đều tập chuẩn bị chúc mừng một chút, cố gắng náo nhiệt một chút!

Cho nên giữa hai loại người này sẽ xuất hiện một loại người thứ ba là thuần túy vì chơi đùa, tìm cơ hội vào giúp vui mà thôi. Mà tin rằng những người như vậy cũng là đông nhất.

Dưới cái không khí vui mừng này cũng có một mặt không hài hòa, triển khai một chút ám đấu. Ví dụ như nhiệm vụ lần này của Lãnh Huyết Tổ chẳng hạn, các tổ chức khác cũng vậy, cùng chiến đấu, cùng đấu trí với nhau...

187. Chương 187: Biểu Tỷ Của Ta Tên Là Gì? (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 187: Biểu tỷ của ta tên là gì? (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Mà Diệp Lăng cũng bất hạnh bị cuốn vào trong đó nhưng hắn lại không có một chút giác ngộ, thậm chí đến cuối cùng cũng không rõ là chuyện gì nữa.

Giữa những người này, Diệp Lăng tuyệt đối là một ngoại nhân nhưng hắn lại là trung tâm của việc này, phỏng chừng không ai cần thận suy nghĩ xem vì sao hắn có thể làm được như vậy...

Hoặc là, trên đại lục này cũng chỉ có một mình Diệp Lăng làm được, mà cái loại tính cách này của hắn là một cái nguyên nhân mấu chốt!

Có lẽ là còn có nữ thần may mắn chiếu cố hắn nữa, giúp hắn được người ta bảo hộ tốt lắm, không để hắn tiếp xúc đến nguy hiểm. Tuy rằng hắn không cần bảo hộ, cho dù đối mặt với loại nguy hiểm nào hắn cũng có thể vượt qua, thậm chí làm còn tốt hơn bất cứ kẻ nào. Bởi lẽ khi bình thường hắn là một đứa ngốc mê mang, đến thời điểm mấu chốt sẽ hoàn toàn biến thành người khác. Điểm này từ chuyện của Tường Không Đế Quốc cũng có thể nhìn ra.

Mà cũng vì vậy người của Diệp gia mới có thể yên tâm để hắn khoe khoang cái tài mât tích này của mình, cũng không tuyên bố tin tức, không sai người đi tìm vì bọn họ biết rõ Diệp Lăng sẽ không có việc gì!

“Người sai rồi, không phải ta không muốn tìm mà ta không thể tuyên bố như vậy, làm cho người ta biết hắn mất tích thì người ta sẽ không đánh chủ ý lên hắn sao?” Diệp Thành Thiên nói với An Kỳ, nói ra cái lý do quan trọng nhất vì sao không đi tìm Diệp Lăng...

Nêu nói tin tức Diệp Lăng một mình bỏ nhà ra đi bị truyền ra ngoài thì Triệu Nhã Nhu nhất định sẽ phái người đi tìm hắn, nhưng người khác có lẽ cũng vì các loại lý do khác nhau mà đi tìm hắn, muốn được đến ưu đãi từ trên người hắn.

Mà đám người Diệp Thành Thiên biết - tuy năng lực công kích của Diệp Lăng không phải là rất mạnh - chưa chắc đánh thắng được cao thủ nhưng năng lực tự bảo vệ mình của hắn tuyệt đối là cường hãn. Cho dù đối mặt với 10 vạn đại quân hắn vẫn có thể an toàn thoát đi. So với việc làm người khác chú ý thì không bằng để hắn nơi nơi chơi bời, đến lúc cần hắn sẽ tự xuất hiện.

Đồng thời hắn cũng tin tưởng dù tiểu tử này không có năng lực bảo vệ mình cũng có nữ thần may mắn chiếu cố, hắn cũng rất khó xảy ra chuyện!

Không phải sao? Bây giờ đang có một Lãnh Huyết Ngũ hổ trợ trông coi, không đề hắn gặp chuyện không may này.

“Tiểu ngu ngốc, tỉnh tỉnh, đã đến rồi!” Đã đến một tài sản khác của Lãnh Huyết Tổ, lần này không phải là một cái đại viện mà là một lữ điếm.

Lữ điếm người đến người đi, thân mình đã là một chỗ che dấu thật tốt, không ai đi để ý trong lữ điếm có bao nhiêu người đến, bao nhiêu người đi cả. Hơn nữa nó cũng là một nơi thu thập tình báo rất tốt

“Cuối cùng cũng tới rồi ta muốn cho mình hảo hảo hít thở không khí trong lành.” Diệp Lăng đuổi người, sau đó khổng chế con rối xuống ngựa, trực tiếp đi vào sau.

“Tiểu thư, người chậm một chút!” Có người hô.

Tiểu thư, ai là tiểu thư? Quên đi, dù sao cũng không phải ta.

Diệp Lăng nhìn trái phải không ai, có điểm kỳ quái hắn đang thầm nghĩ muốn vào lữ điếm ăn uống một chút sau đó ngủ, ngày mai rồi tính.

Chỉ là, tựa hồ Diệp Lăng quên mất một việc!

“Tiểu thư! Người ở đây chờ một chút, để chúng ta đi làm thủ tục đã.” Người nọ che ở trước mặt Diệp Lăng, khúm núm nói tựa hồ tiểu thư này là gọi Diệp Lăng vậy.

“Người đang gọi ta phải không?” Diệp Lăng nhìn người trước mặt thấy có điểm quen mắt - giống như trong đoàn người lần này có tên này thì phải.

“Tiểu thư, người quá mệt mỏi, nghỉ ngơi không đủ rồi ta lập tức thuê phòng cho người ngay.” Người nọ lập tức nói, cũng nháy nháy mắt với Diệp Lăng như muốn nhắc nhở hẩn cái gì

Diệp Lăng đang muốn hỏi đây là chuyện gì, sao tự dưng gọi ta là tiểu thư...

Bất quá khi hẩn muốn mở miệng, Lãnh Huyết Ngũ ở bên cạnh nhắc nhở: “Tiểu hẩn dẫn, đừng quên người khác nhìn chỉ thấy con rối của ngươi, không phải ngươi! Mà con rối của ngươi lại là một cô gái rất xinh đẹp.”

Khi Lãnh Huyết Ngũ nói đến câu cuối cùng- ngữ khí có điểm cổ quái, tựa hồ lại nghĩ đến thiếu nữ này là bút tích của Diệp Lăng làm người ta có điểm thật khó tin.

À, đúng rồi, bây giờ trong mắt người khác chỉ có thể nhìn đến con rối thiếu nữ của hẩn mà thôi nên trước mặt người khác phải kêu hẩn là tiểu thư rồi.

“Đúng vậy, ta có điểm mệt mỏi, các người xử lý sự tình nhanh một chút để ta có thể nghỉ ngơi sớm hơn một chút!” Diệp Lăng không chế thiếu nữ làm ra một cái bộ dáng thực mềm mại, ngữ khí cũng trở nên mảnh mai rất nhiều, hoàn toàn giống như một tiểu thư quý tộc.

“Đi? Nhìn không ra ngươi có thể giả vờ như thật đấy!” Lãnh Huyết Ngũ nói, đồng dạng, lúc này Lãnh Huyết Thất cũng có điểm ngoài ý muốn, nàng cũng không thể tưởng được Diệp Lăng có thể không chế con rối thiếu nữ một cách xuất sắc như vậy.

Vốn Lãnh Huyết Thất còn chuẩn bị dạy cho Diệp Lăng một chút, cho hẩn biết làm sao để làm một thiếu nữ quý tộc, ách, là không chế con rối thiếu nữ.

“Cái này là đương nhiên, đâu có khó, ngươi muốn tính cách gì thì ta có thể làm ra tính cách đó!” Diệp Lăng rất kiêu ngạo nói chưa nếm qua thịt heo cũng đã thấy qua heo chạy chứ.

Bên cạnh Diệp Lăng Thì cái dạng thiếu nữ quý tộc gì mà không có, người muốn hẩn sắm vai một người bình thường thì có lẽ còn có chút khó khăn, nhưng là một tiểu thư quý tộc thì còn không phải dễ như trở bàn tay?

Trên thực tế, nếu để chính Diệp Lăng “giả gái” có lẽ còn có một chút khó khăn, dù sao cái này cũng là hẩn không chế, không chế một người làm động tác có đôi khi sẽ dễ hơn tự mình làm.

“Tiểu bắt điểm, có phải ngươi xem trộm qua tiểu thư quý tộc nào rồi không?” Lãnh Huyết Thất tựa vào bên cạnh con rối, hỏi Diệp Lăng.

“Ta chưa bao giờ nhìn lên, ta đều quang minh chính đại nhìn!” Diệp Lăng lập tức nói, nhưng lời này là thật, hẩn chưa bao giờ phải nhìn lên, nhưng nhưng lời này lọt vào tai người khác thì chẳng khác nào hẩn nhìn lên, chỉ là da mặt dày, nói kiểu khác mà thôi.

“Được rồi được rồi, ngươi quang minh chính đại nhìn lên, được rồi!” Lãnh Huyết Thất không thềm để ý nói, nàng đã liệt Diệp Lăng vào đám nhìn lên, nếu không sao lại giả vờ như thật được.

“Lãnh Huyết Thất, đây là bộ mặt thật của ngươi à? Nhìn rất được!” Diệp Lăng nhìn Lãnh Huyết Thất, phát hiện nàng không có mang mặt nạ, khuôn mặt rất xinh đẹp động lòng người, mang theo một loại khí chất thành thực quyền rũ khiến người ta mê muội.

Diệp Lăng nhìn thấy cái gì sẽ trực tiếp nói cái đó, không bao giờ nói láo.

“Đây không phải là bộ mặt thật của ta, là một loại mặt nạ da người. Còn có, bản nhân của ta đẹp hơn cả cái này!” Lãnh Huyết Thất cười cười nói

Tuy nàng không thích Diệp Lăng nhưng nào có nữ nhân nào không thích nghe người ta khen mình đẹp, cho dù là mang mặt nạ cũng vậy, sẽ thích, sẽ cao hứng.

“Gớm, ta không tin, người xấu xa như vậy bộ dáng nhất định sẽ rất khó xem nên ngày nào ngươi cũng phải đội mặt nạ!” Diệp Lăng khinh thường nói, hoàn toàn không tin câu cuối cùng của Lãnh Huyết Thất...

188. Chương 188: Biểu Tỷ Của Ta Tên Là Gì? (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 188: Biểu tỷ của ta tên là gì? (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ngươi . . Ta nói cho ngươi biết, ta đội mặt nạ là vì nhiệm vụ, cũng không phải ta muốn mang! Ta còn muốn ngày nào cũng bày ra khuôn mặt phong hoa tuyết đại của ta cơ!” Lãnh Huyết Thất rất không thích nói.

“Còn có, ai nói ngươi biết người xấu thì khó coi, rất nhiều người xấu lớn lên đều rất đẹp, nếu không sao đi gạt người, sao đi làm chuyện xấu được!” Lãnh Huyết Thất bổ sung, nàng cũng không phủ nhận việc mình là người xấu, nàng luôn không cho rằng mình là người tốt

“Cũng đúng, Triệu Nhã Nhu cũng rất được nhưng cũng rất biến thái, rất xấu!” Diệp Lăng gật đầu đồng ý, cũng nói ra một người xấu mà hần tương đối khắc sâu - Triệu Nhã Nhu!

“Triệu Nhã Nhu?” Lãnh Huyết Thất cảm thấy tên này rất quen thuộc, rất nhanh nàng đã nhớ ra rồi: “À, hóa ra là tần nữ hoàng của Tường Không Đế Quốc, người nói nàng như vậy sẽ gặp phiền phức đấy, bây giờ người ta là nữ hoàng, người hô thẳng tên nàng còn chưa tính. lại còn dám nói bậy về nàng nữa!”

“Đây cũng không phải là nói bậy, nàng là như vậy mà, còn có, nói hay không cũng là giống nhau, có liên quan gì đâu.” Diệp Lăng khoát tay nói. Giống như hần nói vậy, Triệu Nhã Nhu hận hần, sẽ không vì hần không nói mà bỏ qua cho hần.

Có điều Lãnh Huyết Thất cũng không biết quan hệ này, còn tưởng rằng ý Diệp Lăng là hần nói cũng không có việc gì vì Triệu Nhã Nhu không nghe thấy!

“Biểu tiểu thư, tiểu thư, chúng ta đã thuê tiểu viện rồi, tiểu nhị sẽ dẫn chúng ta đi.” “Hạ nhân” này đã làm xong phận sự, mời Diệp Lăng và Lãnh Huyết Thất vào.

“Biểu tiểu thư?” Diệp Lăng nhíu mày: “Nói như vậy tức là ngươi muốn làm biểu tỷ của ta?”

“Thế nào, không được sao? Chẳng lẽ ta không đủ tư cách làm biểu tỷ của ngươi à?” Lãnh Huyết Thất cười nói thanh âm rất nhẹ, nhưng người phía sau sẽ không nghe được.

Bất quá - cho dù nói to hơn một chút cũng không sao cả, trên cơ bản ở đây toàn là người của Lãnh Huyết Tổ, kể cả tiểu nhị kia.

“Làm biểu tỷ của ta, đương nhiên không đủ tư cách, biểu tỷ của ta rất tốt, không giống như ngươi...” Diệp Lăng thực không khách khí nói, mà lúc này đột nhiên hần nhớ tới một việc: “Đúng rồi, ta quên, biểu tỷ nói khi ta đến Chu Tước thì phải đi tìm nàng!”

Chuyện này tựa hồ hần đã quên mất - vốn tính toán hoàn thành nhiệm vụ này xong trực tiếp chạy lấy người, may mà giờ nhớ ra, phải đi tìm nàng một chút, nếu không nhất định sẽ bị biểu tỷ mắng chết.

“Biểu tỷ ngươi là ai?” Lãnh Huyết Thất hỏi.

“Biểu tỷ của ta chính là biểu tỷ a!” Diệp Lăng trả lời.

“...Biểu tỷ ngươi là ai, tên gọi là gì?” Lãnh Huyết Thất tức giận hỏi lại.

“ . . . ”

Đúng như lời Diệp Lăng vậy, hẳn chỉ cần biết nàng là biểu tỷ của hắn là được, quan tâm cái khác làm gì? Có đôi khi, quan hệ giữa người với người đơn giản như vậy, chỉ là có một vài người nghĩ rất phức tạp mà thôi.

“Có lẽ là vì nhiệm vụ!”

Thực hiển nhiên, nhưng người này đều cho rằng con rối thiếu nữ này là Lãnh Huyết Ngũ, tuy bọn họ biết Lãnh Huyết Ngũ tới lại không biết tình huống hiện tại của nàng, về phần con rối thiếu nữ lại là một chuyện cơ mật, chỉ có một vài người biết mà thôi.

Nhưng mà mọi người tựa hồ đều có chung một ý tưởng là khuôn mặt của con rối thiếu nữ sẽ không phải là khuôn mặt thật của Lãnh Huyết Ngũ!

Những người biết đến tự nhiên biết không phải, mà không biết thì cũng vì quy củ của Lãnh Huyết Tổ, cảm thấy Lãnh Huyết Ngũ sẽ không đi lộ ra bộ mặt thật của mình, giống như Lãnh Huyết Thất vậy, có thể là mang một cái mặt nạ thực tình xảo, làm người ta không thể phát giác ra là giả được.

“Tiểu đầu đất, ngươi. .” Lãnh Huyết Ngũ còn muốn nói cái gì đó với Diệp Lăng, lại phát hiện trên bàn đột nhiên xuất hiện một đồng kim tệ, con rối thiếu nữ đang dùng tay cất tiền vào một cái túi

“Tiền tiền, tiền tiền..” Diệp Lăng hưng phấn nhảy tới nhảy lui.

“ . .” Lãnh Huyết Ngũ cùng Lãnh Huyết Thất ngẩn ngơ, tuy kim tệ không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, người bình thường không thể lấy ra được!

Xem ra, lần trước tiểu đầu đất này nói muốn bại gia là thật a!

189. Chương 189: Đấu Giá Hội (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 189: Đấu giá hội (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Tiểu ngu ngốc, ngươi lấy nhiều tiền như vậy ở đâu ra?” Lãnh Huyết Ngũ nhin không được hỏi

“Cái này mà nhiều à, mới một chút mà thôi, ta còn rất nhiều, ta chuẩn bị ngày mai đến chỗ bán đấu giá mua ít đồ vật này nọ!” Diệp Lăng không để ý nói.

Nếu đã tới Long Thành, tới đế đô của Chu Tước Đế Quốc này thì sao có thể bỏ qua cơ hội đi chỗ bán đấu giá cơ chứ, cái này với Diệp Lăng là một sai lầm không thể tha thứ.

“Cái này mà gọi là một chút? Tiểu bất điểm, trên người ngươi có bao nhiêu tiền?” Lãnh Huyết Thất có điểm Tổ mỗ hỏi, nhiều kim tệ như vậy mới là một chút thì chừng nào mới là nhiều? Hắn chỉ mới bỏ ra “một chút” để bỏ vào không gian giới chỉ đáng ra của Lãnh Huyết Thập Tam lên người khô lổ, để khô lổ tự mình chuyển số tiền này vào trong đó, cho khô lổ mang cái giới chỉ này, như vậy tiện phá sản hơn một chút.

Bây giờ khô lổ trên cơ bản là hẵn rồi, để trên người hắn với để người nàng thì không khác là bao!

“Ngươi không phải nói muốn trở thành một bại gia tử, muốn bại gia mà sao lại giữ tiền khư khư không nói cho người khác biết?” Lãnh Huyết Thất “hướng dẫn”.

“Gớm, bại gia tử nghĩa là tiêu tiền phung phí mà thôi, không có nghĩa là đi báo cho người khác ta có tiền ta có tiền, đây chỉ là hành vi của bạo phát hộ mà thôi!” Diệp Lăng rất khinh thường nói:

“Vậy ngươi nói xem, ngươi có nhiều hơn chừng này khoảng bao nhiêu?” Tựa hồ Lãnh Huyết Thất cảm thấy rất hứng thú với việc này, quyết tâm biết cho bằng được.

Chẳng lẽ nữ nhân đều hy vọng biết rõ vấn đề như thế này phải không...

“Ta không biết, ta chỉ biết là kim tệ của ta đại khái gấp trăm lần chừng này!” Diệp Lăng trầm tư một hồi mới nói

Quả thật hắn không rõ lắm mình có bao nhiêu tiền, hắn chỉ biết kim tệ trong không gian giới chỉ của mình đại khái có mấy chục vạn.

“100 lần? Vậy có nghĩa là người có mấy chục vạn? Không thể a, người đảo đâu ra nhiều như vậy được.” Hai mắt Lãnh Huyết Thất phát sáng, giống như biến thành kim tệ vậy. Nhưng nếu tinh tế nhìn kỹ sẽ biết nàng chỉ nói giỡn mà thôi, nàng không tiếp thu lời Diệp Lăng là thật.

Nếu nói, Diệp Lăng nói là hơn 10 lần thì nàng còn có thể tin tưởng, nhưng nói 100 lần thì thật khó tin, phóng mắt ra toàn thiên hạ, nhưng người có tài sản như vậy khẳng định không nhiều lắm, mà ở trong đám đó nàng tin rằng không có phần của Diệp Lăng.

“Ta cảnh cáo người, đừng đặt chủ ý vào kim tệ của ta, ta sẽ liều mạng với người đấy” Diệp Lăng lập tức nói, giống như một vị thần giữ của vậy, kiên quyết không để người khác lấy của mình các bạc nào.

Nhưng mà, rất nhanh hắn nói thêm một câu làm người ta không nói được lời nào...

“Số tiền này ta phải dùng để bại gia, không thể đưa cho người khác được.”

“Người có thể bại gia trên người ta, bao dưỡng ta.” Lãnh Huyết Thất làm ra một tư thế rất mê người nói.

Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nhìn Lãnh Huyết Thất sát khí cũng dần dần dâng lên. Không biết là vì bảo hộ Diệp Lăng hay thuần túy là không muốn người khác câu dẫn Diệp Lăng.

Sát khí này làm thân thể Lãnh Huyết Thất nhẹ nề run lên, khi nàng đang muốn nói cái gì đó thì làn sát khí này đột nhiên biết mất. Mà cái này cũng không phải Lãnh Huyết Ngũ đột nhiên nhân từ, đơn giản là vì một câu của Diệp Lăng mà thôi.

“Bao dưỡng? Đó là cái gì?”

“Bao dưỡng chính là người nuôi ta cho ta tiền tiêu!”

“Vì sao ta phải nuôi người, cho tiền người. Người cũng đâu phải là người gì của ta đâu?” “Bởi vì ta xinh đẹp, người có thể kim ốc tàng kiều...”

“Người xinh đẹp hay không thì liên quan gì đến ta sao? Còn có, nếu nói xinh đẹp thì người cũng không xinh bằng mẹ béo nữa, vì sao phải bao dưỡng người?”

Nói những thứ này với tiểu ngu ngốc thì không phải là đang tự rước lấy nhục sao! Lãnh Huyết Ngũ cảm thấy sung sướng trong lòng, cảm thấy thực thoải mái!

Mẹ béo? Ta không bằng cả một mẹ béo? Người muốn nói dối cũng phải tìm cái lý do tốt tốt một chút chứ, quên đi, không đùa với tiểu bất điểm này nữa, quả thực là tự tìm phiền toái.

Lãnh Huyết Thất nghĩ rằng Diệp Lăng nói xạo, nàng không biết Diệp Lăng nói đến là Chân Tiểu Yên, nàng đúng là mẹ béo vậy, nhưng Chân Tiểu Yên ngày nay quả thực xinh đẹp hơn bộ dáng hiện tại của nàng một chút.

Có lẽ, khi nàng lộ ra khuôn mặt thật của mình thì có khi xinh đẹp hơn Chân Tiểu Yên, nhưng cũng có thể không bằng nha!

Ngày hôm sau, Diệp Lăng rời giường rất sớm, muốn bỏ lại Lãnh Huyết Ngũ để chuồn một mình tới đấu giá hội, bất quá hắn không thực hiện được. Lãnh Huyết Ngũ vẫn đi theo hắn.

Không chỉ Lãnh Huyết Ngũ, ngay cả Lãnh Huyết Thất cũng đi theo, lý do là đi trông Diệp Lăng, biểu muội trên danh nghĩa của mình.

“Tên à? Ta gọi là...” ở ngay chỗ đăng kí đấu giá, Diệp Lăng bắt đầu điền bậy trên tờ tư liệu, nhưng đến thứ cơ bản nhất là tên thì lại không biết nên điền như thế nào.

“Tiểu Ngũ, ta gọi là gì?” Diệp Lăng nhỏ giọng hỏi

“Bây giờ tên người là Lô Đế Mã Khúc, là tiểu thư thứ mười ba của Mã Khúc gia tộc năm nay 18 tuổi, không biết vũ kỹ, không biết ma pháp, có chút am hiểu với luyện kim thuật, Lãnh Huyết Thất là biểu tỷ của người, tên là Tiết Kỳ.”

Lãnh Huyết Ngũ bắt đầu kể lại tư liệu, mà Diệp Lăng làm gì có tâm tình đi nghe vì hắn vừa nghe được cái tên liền điền vào, sau đó vọt vào đấu giá hội.

Mã Khúc gia tộc trong lời của Lãnh Huyết Ngũ cũng xem như Tồn tại, cũng có thể nói là không...

Bởi vì, Mã Khúc gia tộc này là một phân nhánh bí ẩn của Lãnh Huyết Tổ có lịch sử lâu đời như Lãnh Huyết Tổ vậy, cũng vì thế mà càng không có ai đi hoài nghi điều này.

Mà cùng vì là một phân nhánh khác của Lãnh Huyết Tổ nên Mã Khúc gia tộc luôn luôn thần thần bí bí, đồng thời cũng có thể lực mạnh mẽ, dù sao cũng là thế lực che dấu của Lãnh Huyết Tổ, không thể nhỏ nhoi được nha

Chẳng qua sau đợt này thì tin rằng Mã Khúc gia tộc không còn thần bí như vậy nữa vì Diệp Lăng phải đóng vai Thập Tam tiểu thư của gia tộc, vậy thì không thể bí ẩn được nữa.

Mà lúc này, Diệp Lăng muốn đi phòng đấu giá tự nhiên sẽ là một lần bại gia cao điệu không biết đâu cho vừa.

Nếu là ngày xưa, Lãnh Huyết Tổ khẳng định sẽ không cho hắn dính vào chuyện như vậy, sẽ ngăn cản hành vi của hắn, sẽ quản lý hắn trong mấy ngày này cho hắn Thành thật ở trong một cái xó nào đó.

Lúc này có chút bất đồng, bọn họ muốn xuất ra con bài Mã Khúc gia tộc này, sau đó Mã Khúc gia tộc sẽ bị khai ra ngoài ánh sáng, không còn tác dụng che giấu gì nữa.

Lần này Lãnh Huyết Tổ muốn dùng một Mã Khúc gia tộc khổ tâm gây dựng bấy lâu để đổi lấy sự thành công của nhiệm vụ thì có thể nghĩ cái giá này lớn đến chừng nào.

Nuôi binh ngàn ngày, Mã Khúc gia tộc là một kiện vũ khí, một kiện vũ khí không dễ dàng xuất hiện.

Nhưng ở thời điểm mấu chốt, vũ khí vẫn là vũ khí nên phát huy ra tác dụng của nó mà không phải để nó mục rỉ trong tay mình, thẳng đến lúc cuối cùng không xài được nữa thì thật đáng thương nha.

Bất quá, mất đi Mã Khúc gia tộc thì cùng chỉ là cắt giảm một ít thực lực của Lãnh Huyết Tổ mà thôi, thứ này có thể từ từ bồi dưỡng, Lãnh Huyết Tổ căn bản vẫn còn đứng vững mà!

190. Chương 190: Đấu Giá Hội (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 190: Đấu giá hội (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Vốn kế hoạch của Lãnh Huyết Tổ là để Diệp Lăng cao điệu xuất hiện, sau đó mượn cơ hội này để tiếp cận Long Cát công chúa, mà biện pháp tiếp cận Long Cát công chúa tốt nhất lúc này là tham gia thọ lễ của hoàng thái hậu, hơn nữa phải đi vào trong hoàng cung.

Điều này Lãnh Huyết Tổ làm không được, bên trong hoàng cung có hoàng gia thị vệ, có hoàng gia gián điệp, không ai có thể nắm giữ cổ lực lượng này, trừ hoàng đế!

Cái này cũng là vương bài hoàng đế lưu lại cho mình, sự an toàn của hoàng cung tự nhiên phải tự mình nắm chứ không thể giao cho người khác được.

Cho nên, hoàng cung là nơi mà không thể lực nào có thể tiến vào!

Nói cách khác, trừ bỏ Lãnh Huyết Tổ không được vào, ngay cả thế lực của Long Cát công chúa cũng vậy, cho nên lúc này là lúc nhân thủ bên cạnh nàng bạc nhược nhất, cũng là lúc dễ dàng đối phó nhất.

Bởi vậy, nhiệm vụ quan trọng nhất hiện nay là lẫn vào hoàng cung, điểm này Lãnh Huyết Tổ sẽ cố gắng an bài bọn họ sẽ tận lực làm Diệp Lăng có thể tiếp xúc với Long Cát công chúa.

Dựa theo kế hoạch, Diệp Lăng sẽ làm một sự tình gì đó trong Long Thành làm người khác chú ý, sau đó Lãnh Huyết Tổ sẽ nghĩ biện pháp làm các hoàng tử chú ý đến khôi lỗi thiếu nữ, sau đó lợi dụng sắc đẹp của nàng và một ít thế lực trong gia tộc là có thể đi vào theo hoàng tử.

Đương nhiên Lãnh Huyết Tổ sẽ không đặt tất cả lên người Diệp Lăng, bọn họ vẫn có nhưng kế hoạch dự bị, bất quá cái giá phải trả sẽ lớn hơn nhiều.

Lãnh Huyết Tổ hy vọng Diệp Lăng có thể thành công, mà lấy khuôn mặt, dáng người bên ngoài hoàn mỹ đến tận cùng của khôi lỗi thì tin rằng xác xuất thành công ngoài 9 thành.

“Lại là số 13, quái thật, sao ta hữu duyên với con số này vậy nhỉ!” Diệp Lăng lấy được một dãy số khá gần, đơn giản là bây giờ trời còn sớm chán, cách đấu giá hội còn có một khoảng thời gian nữa, người tới không nhiều lắm.

“Bởi vì ngươi là Thập Tam tiểu thư, biểu muội của ta!” Lãnh Huyết Thất nhẹ nhàng nói.

“Các người không cảm thấy chán sao?” Diệp Lăng trực tiếp không quan tâm những lời của Lãnh Huyết Thất mà hỏi một câu.

“Không!” Lãnh Huyết Ngũ lắc đầu, dù sao với nàng mà nói, nhàm chán hay không cũng là vậy cả.

Lãnh Huyết Thất thì khác, gật đầu nói: “Ta cảm thấy chán, không hiểu sao ngươi lại thích tới chỗ này!”

“Ngươi cảm thấy chán à? Vậy đi ra ngoài chơi đi, ta muốn ở trong này cả một ngày, ngươi không cần đến tìm ta nữa!” Diệp Lăng cười nói, cũng làm ra một tư thế “mời”.

Lãnh Huyết Thất không nói nên lời, hóa ra ngươi muốn đuổi ta đi.

“Kỳ thật, nơi này cũng rất thú vị, có thể nhìn thấy rất nhiều quý tộc, thậm chí là hoàng tộc...” Lãnh Huyết Thất đột nhiên phát hiện ra nơi này là một nơi rất tốt, có thể trực tiếp gặp được hoàng tử công chúa vân vân

Chẳng lẽ tiểu bất điểm này nghĩ tới điểm này mới đến đây? Ta thấy không thể nào!

Đợi một lúc sau, người bắt đầu lục tục tăng lên, hơn nữa tựa hồ không ít, rất nhanh liền kín chỗ, hơn nữa còn có rất nhiều người muốn vào.

“Đế độ đúng là đế độ, không giống mấy thành thị nhỏ nhỏ.” Nhìn thấy hình ảnh náo nhiệt này Diệp Lăng có điểm hưng phấn nói.

Nếu người nhiều như vậy thì vật đấu giá nhất định sẽ không đơn giản, ít nhất sẽ có 1-2 thứ tốt

Kỳ thật Diệp Lăng không biết rằng lần này hẳn thực may mắn, gặp một lần bán đấu giá đại hội 1 tháng tổ chức một lần, đây là đặc điểm của phòng bán đấu giá của Long Thành, mỗi một tháng sẽ lấy ra những vật phẩm tốt nhất được thu trong tháng mà đấu giá.

Vào ngày thường thì chỉ đấu giá nhưng thứ tương đối phổ thông, người cũng ít hơn một chút!

Nhưng mà càng may mắn hơn là lần này tựa hồ có thứ cực phẩm gì đó nên số người xuất hiện cũng theo đó tăng lên rất nhiều, thậm chí giống như Lãnh Huyết Thất nghĩ, có xuất hiện một vài hoàng tử công chúa, còn về đại biểu của hoàng tộc thì vô số kể.

“Tiểu bất điểm, vận khí của chúng ta không sai!” Lãnh Huyết Thất nói, nàng nhìn thấy nhưng người kia đã cảm giác sẽ thành công hơn phân nửa rồi

“Ừ, rất không sai!” Diệp Lăng cũng gật đầu.

Có điều hai cái này hình như không phải giống nhau a! Lãnh Huyết Thất nói là khả năng có thể nhận thức được hoàng tử công chúa, còn Diệp Lăng lại nói về vật được đấu giá.

“Chút nữa ngươi nhớ nghe theo ta, ta dạy ngươi cách bắt các hoàng tử này.” Lãnh Huyết Thất nói.

“Ừ, ta sẽ bắt hoàng tử- ý, hoàng tử là thứ gì vậy? Vì sao ta chưa từng nghe qua? Quên đi, dù sao ngươi muốn thì ta sẽ giúp ngươi mua!” Diệp Lăng xem hoàng tử như vật bán đấu giá, mà việc hẳn một món như vậy thì là chuyện như cơm thường.

“Rốt cuộc ngươi có nghe ta nói hay không...” Lãnh Huyết Thất nhìn Diệp Lăng, có điểm vô lực nói

“Có a, không phải ta đã nói là sẽ mua hoàng tử giùm ngươi sao?” Diệp Lăng hỏi đáp.

“..” Lãnh Huyết Thất khẳng định tiểu bắt điểm này căn bản không nghe mình nói gì, hơn nữa chuyện mình và hắn nói tới là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

“Lãnh Huyết Thất, kỳ thật không nhất định phải để khỏi lỗi đi hấp dẫn hoàng tử, ngươi cũng có thể, đến lúc đó lại làm khỏi lỗi tiếp cận ngươi thì cũng được vậy!” Lãnh Huyết Ngũ nói

“Cái này thì ta biết, bắt quá ta là một nữ hài tử tốt, đương nhiên sẽ không đi làm loại chuyện như vậy!” Lãnh Huyết Thất cau mày, có chút khó xử nói.

“Ừ - ngươi là nữ hài tử tốt, khắp thiên hạ đều là nữ hài tử tốt!” Diệp Lăng gật đầu, nhưng lời này của hắn rất thành thực vì hắn cảm thấy con người trên đời này rất ít người xấu, ít đến nỗi có thể xem nhẹ

Ở trong mắt người tốt thì ai cũng là người tốt, đây là vấn đề về góc nhìn.

Có điều nhưng lời này lọt vào lỗ tai Lãnh Huyết Thất sao lại cảm thấy chói tai đến vậy?

Quên đi, không nên nói chuyện với tiểu bắt điểm này, nói thêm thì chắc mình sẽ điên mất! Còn có, trông cậy vào hắn chủ động đi tiếp cận người khác thì... thôi, quên đi, vẫn là mình đi trước mở đường vậy.

Lãnh Huyết Thất thực tự giác tự mình chủ động tìm cơ hội, đương nhiên nàng sẽ không làm như trong quá khứ, trong quá khứ nàng quá chủ động, lần này mà như vậy thì người ta sẽ phản cảm hơn.

Nàng muốn tìm cơ hội, tìm một cơ hội lơ đãng lấy lòng mà người ta không biết, nhưng sẽ chú ý đến mình

Đối với việc này, có lẽ người khác sẽ không làm được, nhưng Lãnh Huyết Thất lại rất “Lành nghề”, nàng vốn làm công tác này mà, gạt người sa bẫy, chú ý, quan sát không phải là sở trường của nàng sao?

Đây là tác dụng chủ yếu của nàng trong lần nhiệm vụ này, nàng trợ giúp Diệp Lăng có thể trong thời gian ngắn tiến vào trong vòng xã giao của hoàng tộc!

Mà ở trong bán đấu giá loại cơ hội này rất nhiều, bán đấu giá tựa hồ như một hồi chiến đấu không khói súng vậy, chỉ cần chiến đấu thì sẽ có cơ hội!

Một kiện vật phẩm xuất hiện, Lãnh Huyết Thất rất nhanh đã tìm ra cơ hội, nàng phát hiện có một vài hoàng tử công chúa cũng không phải rất hợp mắt, nàng sẽ cố ý nâng giá lên.

Đây chính là cơ hội, chỉ cần chọc giận một cái, trong đó là có thể được đến hảo cảm của người khác, cái này khẳng định sẽ được, chẳng qua dưới tình hình chung sẽ không ai đi làm mà thôi.

191. Chương 191: Đấu Giá Hội (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 191: Đấu giá hội (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Người bình thường đều không muốn đắc tội với người khác lại có thể lấy lòng thì quả thật là hai bên đều đẹp. Cho dù không lấy lòng thì cũng không muốn đắc tội, dù sao, nhiều hơn một cái địch nhân thì tệ hơn có một cái bằng hữu nhiều.

Nhưng tình huống bây giờ thì Lãnh Huyết Tổ đã không cần phải lo lắng sau này ra sao nữa, chỉ cần có thể trong thời gian ngắn nhất đạt được mục đích là xong, còn chuyện sau này thì Mã Khúc gia tộc đã không còn tồn tại, sao phải ngại?

Bây giờ tốt nhất nên chọn một người làm ai cũng ghét, có thể lấy lòng nhiều người một chút thì cơ hội sẽ nhiều hơn!

Dù sao, vô luận thế nào cũng không nên đắc tội cái loại người mà ai cũng thích, giống như trong đó có một công chúa thực đáng yêu, làm ai cũng thích chẳng hạn.

“Tiểu bất điểm, mua thứ này đi!” Lãnh Huyết Thất tìm được cơ hội rồi, hoàng tử bị người người chán ghét kia hiện đang nhìn trúng một cái vật nhỏ. một cái mà nàng cảm thấy không tốt lắm.

“Ừ, không tệ, thứ này người cùng có thể nhìn ra, thật tinh mắt!” Diệp Lăng nói một câu, sau đó mượn miệng của khôi lỗi thiếu nữ nhẹ nhàng hô: “Mười vạn!”

Mười vạn? !

Vừa rồi mới là 2000 kim tệ thôi, sao đột nhiên nhảy lên 10 vạn? Đồ vật này trị giá chừng mấy ngàn kim tệ đã là không sai rồi, có phải vị tiểu thư ở ghế 13 này nói là 10 vạn ngàn tệ không?

Bất quá cũng phải nói vị tiểu thư này thực sự là quá đẹp, đẹp đến nỗi làm người ta có xúc động muốn theo đuổi!

“Vị Tiểu thư ở ghế số 13, người xuất ra 10 vạn kim tệ sao?” Bán đấu giá sư ngơ ngác hỏi.

“Đương nhiên, chẳng lẽ ta dùng tiền đồng sao?” Khôi lỗi thiếu nữ chu miệng nói, biểu tình trấn định của nàng làm người ta hiểu được nàng đã nhìn quen trường hợp như vậy rồi, cũng sẽ không nhú mày vì 10 vạn kim tệ.

“Tiểu ngu ngốc, bảo người ra giá thì người cũng không cần phải ra giá cao như vậy chứ, chúng ta cũng không có nhiều tiền.” Lãnh Huyết Ngũ có điểm hết chỗ nói rồi, 10 vạn kim tệ, một người không hiểu khái niệm tiền như nàng cũng biết đây là một cái giá trên trời.

“Yên tâm, ta có tiền!” Diệp Lăng không sao cả nói.

“Cho dù người có tiền cũng không cần phải tiêu loạn như vậy, người ta chỉ vừa ra 2000 mà thôi, sao người lại ra 10 vạn cơ chứ?” Lãnh Huyết Thất hiểu rất sâu về khái niệm tiền tài, nàng sẽ không cho phép loại hành vi của Diệp Lăng, cũng không dễ dàng tha thứ cho hắn.

“Ta thích 10 vạn đấy, thứ này vốn có giá trị đó, trước nay ta mua đồ vật đều không chiếm tiện nghi của người khác! Nếu đối phương biết hàng thì nhất định còn có thể tăng giá!” Diệp Lăng vô tình nói.

Mua đồ vật này nọ không chiếm tiện nghi của người khác, tin rằng trên thế giới này chỉ có Diệp Lăng làm được. Hắn chỉ cần biết đến giá trị của vật phẩm thì sẽ không chiếm tiện nghi của người khác. Đây là nguyên tắc của hắn, nếu không sao hắn bại giá được?

“Thứ quý này chỉ có đứa ngốc như người mới ra 10 vạn, làm gì còn ai ngốc hơn người.” Lãnh Huyết Thất và Lãnh Huyết Ngũ cùng nói các nàng không tin.

Rất nhanh sau đó, sự tình đã xảy ra biến hóa không thể tưởng được, biến hóa làm mọi người có điểm khó tin!

“11 vạn!” Hoàng tử kia nghiêm mặt, tiếp tục ra giá.

“Không phải đâu, thật sự có người ngốc hơn?” Hai người Lãnh Huyết Ngũ ngơ ngác nói

Hoàng tử vừa ra tiếp một cái giá làm người ta lập tức chú ý đến giá trị của đồ vật này, tuyệt đối không phải đơn giản như mình nhìn thấy.

“Các người có biết ở trong này có cái gì không?” Trong đám hoàng tử có người hỏi mà trong đám đại biểu của hoàng gia cũng có vài người cảm thấy kỳ quái.

“Đây là đồ chơi của hải tặc Vương Kiệt Khắc - La Phi một thể hệ kiêu hùng trên biển, một cái ma phương (Rubik - DG) dùng các loại bảo thạch nhiều màu tạo ra, giá trị chừng 1000-2000 kim tệ, nhưng dù thêm vào thanh danh của Vương Kiệt Khắc thì cao nhất cũng chỉ 1 vạn kim tệ, 10 vạn, thật sự rất cao!”

“Trừ phi Bát vương tử sùng bái Vua Hải Tặc, nhưng trước kia chưa từng nghe nói hắn có sở thích này!”

“Trong này nhất định có vấn đề!”

“12 vạn!” Thanh âm của khôi lỗi thiếu nữ xinh đẹp lại vang lên, làm tất cả những người trong đấu giá hội đưa ánh mắt về phía nàng.

Tiểu thư ghế số 13 này là ai? Người có thể lấy ra 12 vạn kim tệ tuyệt đối không phải là một người bình thường!

Xinh đẹp như vậy, lại không phải người thường, người như vậy hẳn là mình phải nghe nói qua, vì sao chưa từng nghe tiếng? Tất cả mọi người đều cảm thấy nghi hoặc.

Mặc kệ người khác nghĩ gì. bây giờ Diệp Lăng đã thực thành công xuất trưng một cách cao điệu, kết quả này làm Lãnh Huyết Thất có điểm ngoài ý muốn, bây giờ không biết là tốt hay là xấu đây.

Còn có, Lãnh Huyết Thất không rõ vì sao Diệp Lăng muốn mua món đồ chơi nhỏ này!

“Vị tiểu thư này xưng hô như thế nào?” Bát vương tử nhìn khôi lỗi thiếu nữ, lúc này hẳn rất có hứng thú muốn biết rốt cục vị thiếu nữ này là ai, sao có thể nhận ra giá trị thực tế của thứ này.

Mình may mắn có được một cái manh mối, được đến quyển nhật ký của thuyền trưởng Kiệt Khắc mới biết được giá trị đích thực của nó.

“Mời đếm ngược nhanh lên một chút!” Khôi lỗi thiếu nữ hoàn toàn không để ý tới Bát vương tử, trực tiếp nói với bán đấu giá sư.

“12 vạn lần thứ nhất...”

Mà cái giá này cũng làm cả đấu giá hội ồn ào cả lên, ai cũng không ngờ tới một cái vật nhỏ vậy lại có giá trị cao như thế, đã hoàn toàn vượt qua giá trị của món cực phẩm mà mọi người vẫn chú ý:

“15 vạn!” Bát vương tử ra giá. Cái này rốt cuộc là cái gì?

Tất cả mọi người rất ngạc nhiên, tuy bọn hắn biết giá trị thực tế của món đồ này nhất định sẽ cao hơn 15 vạn, nhưng bọn hắn lại không dám ra giá vì bọn hắn không biết rốt cuộc giá trị thứ này cao đến bao nhiêu.

Nhưng mà, điều làm người ta không tưởng được là cái giá này cũng không phải là cao nhất!”

“20 vạn!” Diệp Lăng cũng không có buông tha, trực tiếp tăng giá.

“20 vạn? Người điên rồi sao tiểu bất điểm?” Lãnh Huyết Thất cả kinh kêu lên, ngay cả thân phận biểu muội cũng quên, may mà cái tên tiểu bất điểm này còn có thể xem như nhũ danh của nữ hài tử.

“Muốn biết ta có điên hay không thì tin rằng vị bằng hữu đối diện kia sẽ biết.” Diệp Lăng nhẹ nhàng nói, không chế khôi lỗi thiếu nữ nhìn về phía Bát vương tử.

Sắc mặt Bát vương tử đại biến, hai tay nắm chặt lại, thoát nhìn như muốn ăn thịt người vậy, trên mặt cơ hồ dán 4 chữ “chờ đến gần”.

Bây giờ hắn đang lo lắng rốt cuộc có nên ra giá tiếp hay không, nếu ra giá thì có thể mất nhiều hơn được, dù sao hắn cũng không thực sự nhìn thấy, mà 20 vạn kim tệ này đã là giới hạn của hắn rồi.

Tiền trong tay mình cũng không nhiều như vậy, 20 vạn còn phải hỏi mượn người khác! Làm sao bây giờ? Nên làm sao mới tốt?

Đều vì tiểu yêu tinh này, rốt cuộc ở đâu ra, sao lại có nhiều tiền như vậy?

“Người mau đếm ngược đi, sao lại không chuyên nghiệp như vậy, không thấy người ta đang do dự à, phải giúp người ta quyết định nhanh một chút chứ!” Diệp Lăng nói với bán đấu giá sư kia, hắn không ngại chờ, nhưng không muốn kéo dài thời gian, như vậy mình không thể đấu giá tiếp mấy thứ sau được.

192. Chương 192 193: Xe Đến Ất Có Đường (1, 2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 192 193: Xe đến ắt có đường (1, 2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ừ, được được, 20 vạn lần đầu...”

“20 vạn lần thứ hai...”

“21 vạn!” Bát vương tử khê cần môi, rất gian nan phun ra mấy chữ này, tựa hồ đã đến cực hạn của hắn.

“Thực chán, mới bỏ thêm có 1 vạn! 30 vạn!” Diệp Lăng rõ ràng tăng lên đến 30 vạn. Mặt Bát vương tử trắng bệch, nhưng người khác đều hít một hơi lạnh.

“3... 30 vạn... lần đầu...” Bán đấu giá sư có điểm kích động, giả cả này thật sự rất ngoài dự đoán của mọi người.

“30 vạn lần thứ hai!”

“30 vạn lần thứ ba, thành giao!”

Bát vương tử cuối cùng vẫn không có ra giá tiếp, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha, mà khối Rubik này lấy giá trên trời 30 vạn rơi vào tay Diệp Lăng!

“Vị tiểu thư này, người tên là gì, ta có thể nhận thức người sao?” Lúc này một cái vương tử lấy tư thái thực tao nhã đến đây, nói với khôi lỗi thiếu nữ.

“Lôi Đế - Mã Khúc, thực cao hứng được biết người!” Khôi lỗi thiếu nữ mỉm cười, rất cao quý tao nhã nói.

“Lôi Đế - Mã Khúc?” Người ở đây nghe thấy cái tên này đều cảm thấy thực xa lạ, hoàn toàn không nhớ nổi có nhân vật số một như vậy!

“Mã Khúc? Chẳng lẽ là gia tộc Mã Khúc kia?” Có người nhớ tới gia tộc Mã Khúc, bất quá chỉ có một số nhỏ mà thôi, nhưng người khác thì chưa từng nghe qua nữa là.

“Gia tộc Mã Khúc?”

“Đó là một gia tộc truyền lưu hơn ngàn năm - bọn họ làm việc vẫn rất bí ẩn nên rất ít người biết, bất quá thực lực của họ hẳn sẽ không yếu, dù sao đã truyền lưu hơn ngàn năm rồi cơ mà! Có thể vì họ cảm thấy bí ẩn như vậy rất nhằm chán nên xuất hiện...”

“Hóa ra là vậy, xem ra bọn họ cảm thấy tĩnh mịch...”

“ ”

Tin tưởng qua chuyện lần này, Lôi Đế - Mã Khúc và gia tộc Mã Khúc sẽ nổi danh nhanh chóng trong Long Thành, trở thành một cái đề tài nóng hổi nhất.

Mà đám nhân sĩ thượng lưu đều chạy đến đây, muốn làm quen Lôi Đế tiểu thư một chút.

Tiểu bát điểm này quả thực nhìn không ra nha, lần này tin rằng tám phần có thể tiến vào hoàng cung. Lãnh Huyết Thất nhìn Diệp Lăng, trên mặt lộ ra biểu tình kỳ quái

Nàng cảm thấy Diệp Lăng mơ mơ hồ hồ, luôn dựa vào vận khí!

Đúng, chính là vận khí! Diệp Lăng đến đâu thì vận khí theo đến đâu, điều này thật khó giải thích!

Giống như thứ vừa rồi, cho dù Diệp Lăng không biết giá trị của thứ này hẳn cũng sẽ đấu giá vì Lãnh Huyết Thất nói muốn lấy được, mà chỉ cần hắn đã ra tay thì nhất định sẽ huyết chiến đến cùng, có thể tiêu sạch của cải càng tốt

Chẳng qua không phải kỳ diệu như vậy, vẫn cần một ít thực lực chống đỡ để phát huy vận khí này một cách tốt nhất.

Vì vậy nàng lại hỏi: “Biểu muội, vì sao ngươi muốn mua thứ này, nó có giá trị sao?”

“Đúng vậy, Mã Khúc tiểu thư, cho dù là thứ của Vua Hải Tặc Kiệt Khắc nhưng cũng không thể có cái giá này nha, chẳng lẽ ngươi cho rằng Vua Hải Tặc Kiệt Khắc có bảo tàng à? Nhưng mà bảo tàng của hắn chẳng phải đã sớm bị người ta phát hiện sao?” Lúc này lại một vương tử khác đến đây, chào hỏi với khôi lỗi thiếu nữ.

Hơn nữa cũng không phải một cái, còn có một vài quý tộc khác muốn đến đây làm quen tân quý tộc tiểu thư sắp quật khởi này nữa.

Mà lời của vương tử kia cũng là ý tưởng của mọi người, bọn họ cho rằng bảo tàng của Vua Hải Tặc Kiệt Khắc đã bị phát hiện thì không thể lại có một cái bảo tàng nữa cho dù cái này có là manh mối của bảo tàng cũng đã mất đi ý nghĩa rồi!

Trên thực tế sẽ là như vậy sao?

“Bảo tàng của Vua Hải Tặc Kiệt Khắc quả thật là bị phát hiện, bất quá đó chỉ là thứ sau này hắn gom góp mà thôi, cũng không phải là toàn bộ!” Khôi lỗi thiếu nữ mỉm cười, nhẹ nhàng nói

“Cái gì?” Mọi người kinh ngạc, cùng nhìn về phía Bát vương tử, từ biểu tình của Bát vương tử mọi người có thể nhìn ra hắn cũng biết chuyện này.

“Đúng vậy! Khi Vua Hải Tặc Kiệt Khắc bước vào tuổi 60, hắn tập trung tất cả chiến lợi phẩm của mình ở một nơi, lộ ra một nơi khác để người khác không thể phát hiện toàn bộ bảo tàng của mình.” Khôi lỗi thiếu nữ chậm rãi nói

“Mọi người đều biết truyền kỳ của Vua Hải Tặc Kiệt Khắc. Thời kỳ đỉnh phong của hắn là 40 đến 50 tuổi, đơn giản mà nói, bảo tàng giai đoạn này mới chân chính là bảo tàng, còn bảo tàng thời sau đó thì chỉ có thể gọi là tiểu bảo tàng mà thôi!”

Khôi lỗi thiếu nữ tiếp tục nói: “Mà bản đồ của cái bảo tàng này được đặt trong cái Rubik này, từ khi khôi lỗi Rubik này xuất hiện ta đã đoán ra rồi!”

“ ”

Lúc này tất cả mọi người trầm mặc, tất cả mọi người không nghĩ tới còn có một cái tin tức như vậy, chẳng trách Bát vương tử lại đi cướp đoạt thứ này, hóa ra hắn biết việc này.

“Vậy ngươi có biết cách đến đó không? Có đủ nhân thủ không?” Có người hỏi.

Kỷ thật đây cũng là lý do mà Bát vương tử buông tha cho, hắn lo lắng đến việc này, tầm bảo thì phải tiêu phí rất nhiều nhân lực vật lực, hơn nữa rất dễ xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, so với xuất ra 30 vạn mua một cái cơ hội mơ hồ thì còn không bằng nắm 30 vạn trong tay làm việc khác.

“Không biết...” Diệp Lăng không thêm để ý trả lời, hắn căn bản không có suy nghĩ đến vấn đề này, hắn chỉ thuần túy là tiêu tiền mà thôi

Trong đồng vật phạm cất chứa của hắn có rất nhiều thứ có giá trị nhưng vẫn chưa sử dụng tới.

Mọi người trầm mặc, bọn họ phát hiện ra Lô Đế tiểu thư này tựa hồ có chút mơ hồ, thế nhưng lại không nghĩ đến cái này, mơ hồ đến nỗi có chút đáng yêu, có điểm thích Lô Đế tiểu thư này.

“Được rồi được rồi, chuyện này đến đây thôi, nhanh chóng tiếp tục tràng đấu giá tiếp theo đi!” Diệp Lăng nói, trước mắt với hắn mà nói thì chuyện này đã qua, tốt nhất là bắt đầu tràng tiếp theo.

“Tốt, đợi hết đợt đấu giá này rồi tính!”

Lời Diệp Lăng nhắc nhở mọi người biết bây giờ nên tham dự đấu giá chứ không phải là lúc nói đến chuyện khác.

Cứ như vậy mà đợt bán đấu giá này tiếp tục được tiến hành, từng cái một được đưa ra, Diệp Lăng cũng đấu được mấy cái, nổi bật vô cùng, vốn nghĩ đến hắn là không có chuyện tình gì phát sinh nữa nhưng không nghĩ tới lại vì một kiện đồ chơi nhỏ mà khôi lỗi thiếu nữ lại dừng ở đấu giá.

Chẳng qua lần này lại làm Lãnh Huyết Thất cảm thấy thực sốt một vì nó hoàn toàn phá hư cục diện vừa được thành lập, bởi vì người hấn cạnh tranh chính là tiểu công chúa siêu cấp đáng yêu kia.

Đây là một cái vòng cổ rất nhỏ, có được một viên Lam Bảo Thạch thể gian hiếm có, tạo hình rất tinh xảo, xuất ra từ một Châu Báo Sư truyền kỳ, không chỉ có giá trị riêng của nó rất cao mà giá trị cất chứa cùng không kém.

Loại đồ vật này tự nhiên nữ hài tử sẽ rất thích, bắt quá vì tiểu công chúa kia ra giá nên người cạnh tranh không phải rất nhiều, nếu như không có việc gì ngoài ý muốn thì vật này coi như đã có chủ.

Mà lúc này, việc ngoài ý muốn đã xảy ra, Diệp Lăng đột nhiên lại ra giá, làm cho toàn trường sửng sốt, bất quá ngẫm lại cũng thấy không có gì lạ, có thể tiểu thư mỹ lệ này cũng thích a, Lam Bảo Thạch vòng cổ này đeo trên người nàng nhất định sẽ rất đẹp.

Nhưng Diệp Lăng có loại hứng thú này sao? Hiển nhiên là không- hấn nhìn thấy hai mắt Lãnh Huyết Ngũ hơi sáng lên, cũng nhỏ giọng nói hai chữ - rất đẹp! Cũng vì hai chữ này mà Diệp Lăng lập tức ra giá!

Mà Diệp Lăng ra tay thì không giống người thường, lập tức đưa lên 10 vạn...

Tiểu công chúa kia nhìn khôi lồi thiếu nữ, ánh mắt u oán, có một ít hận ý, giống như bị cướp đi thứ yêu mến nhất vậy. Biểu tình này làm mọi người rất đau lòng, nhất là những huynh đệ tỷ muội yêu thương nàng.

Vì vậy mà họ bắt đầu hận lên Diệp Lăng!

“11 vạn!” Tiểu công chúa cắn răng nổi

“12 vạn!” “13 vạn!”

“14!”

“Tiểu bất điểm, ngươi làm cái gì vậy, ngươi đắc tội mọi người như vậy không phải là chuyện tốt, bây giờ tất cả mọi người đang hận ngươi đấy!” Lãnh Huyết Thất có điểm sốt ruột nói.

“Hận thì hận, từ trước đến giờ, thứ ta muốn mua chưa ai có thể cướp đi!” Diệp Lăng khoát tay, hấn đấu giá thì cho dù là thiên hoàng lão tử cũng không nể mặt, trừ phi hấn không có tiền.

Nhưng mà ai có thể huyết chiến với hấn đây? Hấn căn bản không để ý đến tiền, không thèm để ý mình có táng gia bại sản hay không.

“18 vạn!”

“Ta ghét ngươi!” Tiểu công chúa chảy nước mắt nhìn khôi lồi thiếu nữ, bộ dáng thương tâm vô cùng làm hận ý của toàn trường lại dâng lên.

“Ta không quen ngươi!” Diệp Lăng thực rõ ràng trả lời.

May mà không phải chính Diệp Lăng mà là khôi lồi thiếu nữ, nên mọi người chỉ không thích khôi lồi thiếu nữ mà không hận thù gì đây là chỗ tốt của mỹ nữ nha.

Chẳng qua vì việc này mà tin rằng trong thời gian ngắn, chắc là không có hoàng tộc đến tìm hấn làm gì, ít nhất, cũng không có nguyên nhân đặc thù.

Đối với việc này, Lãnh Huyết Thất càng nghĩ càng giận, cục diện tốt như vậy lại bị một cái vòng cổ phá hủy, hơn nữa không phải là vì Diệp Lăng thích, vền vẹn là muốn mua cho Lãnh Huyết Ngũ mà thôi.

Bán đấu giá là nơi dùng tiền nói chuyện, cho dù thân phận cao cũng vô dụng nên tiếp tục vật đấu giá tiếp theo...

“Bây giờ là đồ vật được chú ý nhất tại đấu giá hội lần này...” Khi bán đấu giá sư nói lời này, ngữ khí có chút cổ quái, đơn giản là thứ được chú ý nhất hôm nay đã không phải là vật này nữa mà là 2 thứ trong tay Lôi Đế tiểu thư kia, cả chính bản thân Lôi Đế tiểu thư nữa

“Thượng Cổ Lôi Thần chi kiếm!”

Trên đài, một thanh cự kiếm tạo hình phong cách cổ xưa ảm đạm không ánh sáng xuất hiện, đây là thứ khiến mọi người cảm thấy hứng thú, đại đa số là hướng về phía nó mà đến đây.

Đây là một thanh vũ khí rất hiếm thấy, nó được chế tạo từ thời thượng cổ, dùng thiên ngoại vãn thạch tạo ra, thân mình có chứa Lôi hệ năng lượng thật đặc thù, hơn nữa muốn khống chế Lôi hệ năng lượng này thì không cần Lôi hệ thiên phú, chỉ cần ma pháp hoặc đấu khí là được.

“Giá quy định, 10 vạn, bắt đầu !”

“10 vạn!”

“15 vạn!”

“20 vạn!”

“Tiểu bất điểm, đồ tốt như vậy sao người không ra giá? Chẳng lẽ người không muốn sao?” Lãnh Huyết Thất hỏi

“Muốn thì thật ra có muốn, bất quá là không đem nhiều tiền như vậy, sớm biết thế sẽ không đưa tiền cho Thất ca.” Diệp Lăng thuận miệng nói, hắn biết thanh kiếm này có giá rất cao, chỉ dựa vào tiền của mình thì trên lý luận là không đủ, để nhìn tình huống thực tế xem sao đã.

Mà trên thực tế, Diệp Lăng muốn Thanh kiếm này kỳ thật cũng chỉ muốn tài liệu của nó, nếu hắn đấu giá được thứ này thì hắn nhất định sẽ nấu chảy nó ra...

193. Chương 194: Xe Đến Ất Có Đường (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 194: Xe đến ất có đường (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Bởi vậy, hắn cũng không phải thực cần thứ này.

“Người còn tiền à?” Lãnh Huyết Thất không biết nói gì, số tiền này đã nhiều đến mức khủng bố rồi

“Có chứ, đợi sau này ta sẽ tìm người mua được nó, dùng giá gấp đôi mua lại!” Diệp Lăng nói, hóa ra hắn còn có ý này.

“45 vạn!”

Tới cái giá này rồi thì không còn thanh âm nào tranh đoạt nữa, mà người hô lên cái giá này là một thiếu gia của một cái gia tộc, tựa hồ là thanh niên cao thủ trong đế quốc, gia tộc thuộc loại đứng đầu của đế quốc. Thiếu gia này hình như là một cái được xem trọng rất nhiều trong đồng lứa thanh niên của Chu Tước, được cho là lương đồng tương lai của đế quốc! Nhưng mà, tuy rằng cái giá này là cao nhất lần đầu giá nhưng cũng không phải là thứ bị chú ý nhất, dù sao Thanh kiếm này giá trị cũng cỡ chừng đó mà thôi

Mà 2 món của Diệp Lăng lại khác, cái giá cao hơn rất nhiều so với bình thường.

“Lôi Đế tiểu thư, xin hỏi, người dùng cái gì để trả tiền!” Sau đó tất cả mọi người dùng tạp để chuyển khoản, nếu không thì là kim phiếu, cuối cùng chỉ còn lại Diệp Lăng.

Lúc này có rất nhiều người đều nán lại, bọn họ muốn nhìn xem vị tiểu thư mới nổi này có thể lấy tiền ra không.

“Còn có thể dùng cái gì chứ, đương nhiên là kim tệ!” Diệp Lăng không thèm để ý nói.

“Kim tệ?” Mọi người nghi hoặc, không biết nói vậy là có ý gì. Nhưng rất nhanh mọi người đã hiểu ra, hóa ra kim tệ này thật sự là kim tệ!

Khôi lồi thiếu nữ đổ ra một đồng kim tệ từ trong giới chỉ, một tòa núi nhỏ bằng kim tệ cứ như vậy xuất hiện trong đấu giá hội làm mọi người trợn mắt há mồm.

“Các người tự kiểm đi!” Diệp Lăng cười nói.

“Này... Thật sự đều là kim tệ... Sao người lại mang theo nhiều kim tệ như vậy?” Lúc này Lãnh Huyết Thất đã hiểu ra Diệp Lăng không phải nói giỡn, hẳn thật sự mang theo mấy chục vạn kim tệ.

“58 vạn, cái này... Tìm ngân hàng qua cho ta, bảo bọn tới đếm, không biết phải đếm mấy ngày đây, năm hay mười ngày...” Người phụ trách bán đấu giá nói.

Lúc này có người phải đếm tiền đến rút gân...

“2 thứ kia trước tiên cứ đưa cho Lô Đế tiểu thư, nó vốn không có giá trị như vậy, ta tin rằng người như nàng sẽ không dùng thủ đoạn với chúng ta.”

Người phụ trách bán đấu giá hội coi như có quyết đoán, để Diệp Lăng cầm hai thứ kia trước.

Ra khỏi bán đấu giá hội Lãnh Huyết Thất nhìn chăm chăm vào Diệp Lăng, ánh mắt rất là u oán. Nhưng Diệp Lăng lại không để ý sự tồn tại của nàng, đưa Lam Bảo Thạch vòng cổ vừa lấy được tới trước mặt Lãnh Huyết Ngũ.

“Cầm lấy, ta tặng!”

“??”

Lãnh Huyết Ngũ ngơ ngác nhìn Diệp Lăng, có chút mê hoặc.

“Thích thì cầm đi, không cần khách khí với ta, mau bỏ vào không gian túi của người đi, ta cầm mỗi tay quá.” Diệp Lăng nói - hẳn đang ôm cái vòng cổ kia, đối với hẳn quả thật to nặng nha...

“Người mua để tặng cho ta sao?” Lãnh Huyết Ngũ ngơ ngác hỏi, nàng vốn không rõ vì sao Diệp Lăng mua thứ này, giờ thì hiểu rồi.

Hóa ra hết thấy đều là vì mình, không nghĩ tới ý nghĩ trong lòng mình lại bị tiểu ngu ngốc này nhìn ra!

Tâm Lãnh Huyết Ngũ có chút cảm động, nhìn Diệp Lăng trong lồng người lùn đang ôm vòng cổ kia, bộ dáng thật sự rất đáng yêu, nàng lại nở nụ cười.

“Người cầm lấy nhanh đi - cười cười cái gì!” Diệp Lăng nói một câu làm nụ cười của Lãnh Huyết Ngũ bị đánh gãy, lạnh lùng tiếp nhận vòng cổ để vào không gian túi, cũng đi qua hung hăng đá Diệp Lăng một cái.

“A...” Diệp Lăng bị đau đón kêu lên, sau đó trách Lãnh Huyết Ngũ một đoạn, ngồi chồm hổm trên mặt đất vẽ vẽ cái gì đó: “Ta nguyện rửa người, nguyện rửa người, người ta còn tự mình mua vòng cổ cho người, lần sau không mua đồ cho người nữa...”

“Hai người các người cứ quậy đi, ta xem lần này nên làm gì bây giờ - chắc ta phải tự thân xuất mã quá!” Lãnh Huyết Thất nhìn hai người, cảm thấy thực vô lực, nhưng lại không có biện pháp làm gì bọn hắn.

Với tính cách của hai người, liệu có thể tiếp thụ giáo huấn sao?

“Người tự thân xuất mã đi!” Cứ như vậy ba người phân ra hai đường. Lãnh Huyết Thất đi làm thân với hoàng tộc. Diệp Lăng hai người đi du ngoạn nơi nơi, đến đâu cũng gây ra từng đợt oanh động.

Tư sắc của khôi lồi thiếu nữ thì đến đâu cũng sẽ gây oanh động cả, mà dưới sự khống chế của Diệp Lăng lại càng có hiệu quả oanh động hơn, làm cho số người biết đến khôi lồi thiếu nữ ngày càng nhiều.

Ai cũng biết ở Long Thành xuất hiện một cô gái tuyệt sắc, mà nàng là một tiểu thư quý tộc, một tiểu thư rất thích bại gia, rất thích loạn tiêu tiền.

Tiểu thư này rất có đặc sắc, mỗi lần mua đồ đều dùng kim tệ, không giống như các quý tộc khác toàn dùng kim phiếu hoặc chi phiếu! Bởi vậy cũng làm tiểu thư có thêm một cái ngoại hiệu - kim tệ tiểu thư!

“Các người thực thoải mái nha, ta lại mệt chết đi được, bắt quá coi như thành công, ta đã hẹn được 2 vương tử và một công chúa, đến lúc đó chúng ta có thể chấp hành kế hoạch...” Đến đêm Lãnh Huyết Thất mới trả lời, mệt đờ cả người, nói với hai người một câu, sau đó bỏ chạy đi tắm rửa rồi đi ngủ.

“Cũng không biết người làm vậy để làm gì nữa, nói không chừng ngày mai sẽ có người tự động tìm chúng ta, xe đến ắt có đường thôi!” Diệp Lăng không thêm để ý nói.

Nhưng lời này làm Lãnh Huyết Thất và Lãnh Huyết Ngũ lắc đầu không thôi, trên cơ bản, dựa vào tiểu tử này là không có khả năng, việc xã giao nào có đơn giản như vậy!

Có điều, ngày hôm sau Lãnh Huyết Thất và Lãnh Huyết Ngũ đều há to miệng, ngơ ngác nói: “Thật sự là có người tìm đến, hơn nữa còn là...”

“Người là Lôi Đế - Mã Khúc tiểu thư sao? Hoàng Thượng mời người đến hoàng cung một chuyến!”

“Hoàng Thượng? Hoàng Thượng nào?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi: “là quân vương hiện nay của Chu Tước Đế Quốc chúng ta...”

“Ừ...”

Lúc này không chỉ có người đến tìm mà còn là Hoàng Đế của Chu Tước đế quốc tự mình tìm đến, cái này phải hữu hiệu hơn bất cứ một vương tử nào, càng thêm trực tiếp hơn

Cái này rốt cuộc là chuyện gì?

Lãnh Huyết Thất không hiểu vì sao Chu Tước Hoàng Đế lại tìm đến Diệp Lăng, cũng không hiểu vì sao Diệp Lăng lại may mắn như vậy!

Hôm qua mình dùng hết tất cả biện pháp, hy sinh sắc đẹp, mệt chết đi được mới miễn cưỡng được đến ước hội của vài cái hoàng tử. Còn tiểu bắt điểm này cứ phóng túng như vậy, cơ hội lại tự động đưa đến miệng...

Cái này rốt cuộc là sao?

Lãnh Huyết Thất không rõ, nàng vĩnh viễn cũng không hiểu được! “Đã biết, mời các người chờ ta ở ngoài một lát!” Diệp Lăng hiểu rõ sự tình liền không chế khỏi lỗi thiếu nữ dùng ngữ khí thực tao nhã nhẹ nhàng nói

“Được, Lôi Đế tiểu thư, chúng ta sẽ chờ ngài ở ngoài ngài cứ từ từ thôi, không vội!” Người của hoàng cung rất có lễ phép nói mặc dù là Hoàng Đế mời nhưng vẫn bảo trì thái độ bình thường, không có thúc giục.

Từ chiều này có thể thấy quan viên của Chu Tước Đế Quốc có lễ tiết rất tốt, rất chú ý đến đạo tiếp khách!

Khi quan viên rời đi, Lãnh Huyết Thất từ trong buồn bực trở lại thực tại hỏi Diệp Lăng: “Người phải thay quần áo, trang điểm à?”

“?!” Diệp Lăng khó hiểu nhìn Lãnh Huyết Thất: “Người nói cái gì vậy, sao phải thay quần áo, trang điểm?”

“Người bảo bọn họ chờ ở ngoài chẳng lẽ không phải để thay quần áo, trang điểm sao?” Lãnh Huyết Thất kỳ quái hỏi, nàng còn tưởng Diệp Lăng muốn đi gặp Hoàng Đế nên phải đổi một thân trang phục, sau đó trang điểm một chút, đây cũng là việc thường tình.

Nếu không sao lại bảo người ta ra ngoài chờ chứ?

“Không phải!” Diệp Lăng lắc đầu trả lời: “Ta bảo bọn họ chờ là vì ta chưa ăn sáng!”

Lãnh Huyết Thất ngăn người ra: “Chỉ để ăn thôi?”

“Ừ! Chứ người tưởng sao?” Diệp Lăng gật đầu. chuẩn bị ăn bữa sáng trên bàn.

“Tiểu thiếu gia của ta à, bây giờ đã là lúc nào rồi được Hoàng Đế triệu kiến còn muốn ăn chút gì rồi mới đi?” Lãnh Huyết Thất lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Có thể sớm trở về một chút không? Chúng ta tiếp tục đi gặp vương tử công chúa”

Tuy rằng bây giờ đã có Hoàng Đế rồi, nhưng để an toàn thì cũng nên tiếp tục gặp mặt với các hoàng tử công chúa một chút, như vậy cũng không uổng phí cố gắng của mình ngày hôm qua, ít nhất, như vậy sẽ làm nàng cảm thấy mình có giá trị một chút.

194. Chương 195: Tiên Cung (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 195: Tiên Cung (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

” Hoàng Đế triệu kiến và việc ta ăn cơm có quan hệ gì với nhau? Còn có, ta không thích xã giao, ta sẽ không đi gặp đám công chúa vương tử này, ta không rảnh!” Diệp Lăng ăn một cái bánh quẩy to bằng hân, uống một cốc sữa đậu nành to bự, bộ dáng hưởng thụ vô cùng. Mà Lãnh Huyết Ngũ cũng hưởng thụ bữa sáng đơn giản cùng Diệp Lăng, bữa sáng thôi, vốn chỉ cần như vậy, không cần quá phong phú cầu kỳ.

” Lãnh Huyết Ngũ... Gần đây người đi theo tiểu bắt điểm này càng ngày càng không bình thường,..” Lãnh Huyết Thất nhìn thấy cái dạng này của Lãnh Huyết Ngũ, trong lòng thực hâm mộ, cũng có đồ kỵ.

“Ta thực bình thường, chỉ ăn điểm tâm mà thôi không phải ăn như vậy sao?” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói

“Ăn thì đúng là ăn như vậy rồi, bất quá bây giờ đã là lúc nào rồi trước kia người tuyệt đối sẽ không như vậy...” Lãnh Huyết Thất nói.

“Bây giờ là lúc nào?” Lãnh Huyết Ngũ uống một ngụm sữa đậu nành, hỏi:

“ ”

“Đúng, không phải là gặp Hoàng Đế sao, cũng chẳng có gì ghê gớm, cũng không phải chưa từng gặp qua” Diệp Lăng thực không thêm để ý nói

Đúng vậy, Diệp Lăng gặp Hoàng Đế là việc bình thường như cơm bữa, trước kia hoàng cung của Tường Không không khác gì nhà hân lắm, chạy tới chạy lui, có đôi khi đi nhầm, chui vào cấm địa của hoàng cung nữa. Đám người Diệp Thành Thiên thường xuyên vì Diệp Lăng mà đang đàm luận chuyện quốc gia đại sự cũng chỉ phải tạm dừng một chút, cười mắng Diệp Lăng vài câu, sau đó cho người dẫn Diệp Lăng đi, trả lại cho Thất công chúa.

Bởi vậy, Hoàng Đế Chu Tước đế quốc muốn gặp Diệp Lăng với hân là một chuyện thực bình Thường!

“Mặc kệ người có từng thấy qua Hoàng Đế hay chưa cũng phải đi gặp cho ta đừng quên chúng ta phải tìm cơ hội tiếp cận Long Cát công chúa!” Lúc này Lãnh Huyết Thất đã không có tâm tình đi quan tâm chuyện của Diệp Lăng nữa, không đi hỏi hân vì sao gọi là không phải chưa thấy qua.

“Ta biết, ta cũng không phải nói là không đi, chỉ là ném qua bữa sáng rồi đi thôi! Bữa sáng rất trọng yếu, đúng không, Tiểu Ngũ?” Diệp Lăng tiếp tục ăn không thêm để ý nói.

“Ừ!” Lãnh Huyết Ngũ gật đầu đáp lại.

“Ta biết là trọng yếu, nhưng mà... Quên đi, người thích thể nào thì thể đó.” Lãnh Huyết Thất đã không có biện pháp với Diệp Lăng, ngồi ở một bên nhìn hân chậm rãi hưởng thụ bữa sáng,

Ở bên ngoài, quan viên Chu Tước kia còn tưởng rằng Lôi Đế tiểu thư trau chuốt lại cách ăn mặc, thiên kim tiểu thư cũng không tránh khỏi như vậy nên hân có thể thông cảm, cũng có thể chờ. Nhưng mà nếu cho hân biết Diệp Lăng ở lại chỉ vên vện là vì ăn điểm tâm, thậm chí là mang theo bánh quẩy sữa đậu nành trên đường để ăn thì hân sẽ rút cả cảm xuống mất.

Hoàng Thượng triệu kiến một người cũng không phải rất nhiều, người hân là phải có giác ngộ hoàng ân cuồn cuộn chứ, sao lại còn dám chậm trễ như vậy, thật sự là đại bất kính a...

Mặc kệ những chuyện khác, Diệp Lăng từ từ ăn xong mới cùng Lãnh Huyết Ngũ leo lên thân thể khô lồi, sau đó không chế khô lồi chuẩn bị xuất phát.

“Khoan khoan, người cứ như vậy mà đi sao?” Lúc này Lãnh Huyết Thất lại gọi.

“Không như vậy đi thì còn muốn thế nào?” Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ đều có chút không rõ, không biết mình đã quên cái gì, không phải đang tốt lành sao?

“Người cũng không chỉnh sửa lại ăn mặc một chút, mặc một bộ quần áo hoa lệ hơn một chút sao?” Lãnh Huyết Thất mặt toát mồ hôi nói, hai người kia cùng thật sự không coi Hoàng Đế là Hoàng Đế, cứ như vậy tùy ý sao có thể để lại ấn tượng tốt, sao có thể đạt được cơ hội tham gia thọ yến cấp bậc hoàng tộc của hoàng thái hậu.

“Không cần! Khô lồi của ta thiên sinh lệ chất, hồn nhiên thiên thành, hoàn mỹ không sót mẻ, không cần tân trang gì cả.” Diệp Lăng rất có lòng tin với con rối của mình nên trực tiếp phủ định chuyện trau chuốt ăn mặc.

“Dù là như vậy thì ít ra người cũng phải mặc một kiện lễ phục chứ, cứ mặc thường phục tới không phải là thất lễ sao?” Lãnh Huyết Thất nói, nàng không phản đối lời Diệp Lăng, khô lồi thiếu nữ này quá thật không cần tân trang gì cả, nhiều ra một phần cũng cảm thấy dư thừa.

“Không có quan hệ, ta thường xuyên mặc thường phục, lại không phải đi tham dự đại trường hợp gì.” Diệp Lăng nói, ý hẩn là bản thân hẩn thường xuyên mặc thường phục đi gặp Hoàng Đế mà Lãnh Huyết Thất lại không biết điều này.

“Cái này còn không phải đại trường hợp thì cái gì mới là đại trường hợp? Bình thường người mặc thường phục thì không tính, hôm nay nhất định người phải mặc lễ phục!” Lãnh Huyết Thất ngăn Diệp Lăng lại, gầm nhẹ với hẩn.

“Được rồi được rồi, vậy người mau cho ta đi, thật sự là phiền toái!” Diệp Lăng bịt lỗ tai lại, hẩn cũng không muốn dây dưa với Lãnh Huyết Thất, dù sao cùng chỉ là thay quần áo mà thôi, cũng không phải chuyện gì lớn lao. Hơn nữa, cũng không phải là hẩn thay mà là khô lồi thiếu nữ của hẩn thay mà thôi.

“Ta cho người cái gì?” Lãnh Huyết Thất ngần ngừ, đầu óc nhất thời mê muội.

Diệp Lăng nói tiếp: “Nói nhảm, đương nhiên là lễ phục, người cho rằng một đại nam nhân như ta sẽ mang theo lễ phục của nữ hài tử sao? Tiểu Ngũ thì không cần hỏi khẳng định cùng không có!”

“Người không có à, của ta người lại không hợp, cái này...” Lãnh Huyết Thất đầu đầu nói. Nàng quên mất điểm này, không có chuẩn bị lễ phục cho khô lồi thiếu nữ, nàng vốn tưởng rằng hẩn sẽ chuẩn bị.

“Ít nói nhảm đi, đưa quần áo đến đây!” Diệp Lăng nói.

”Không được, người dáng vóc không giống nhau mặc vào cảm giác sẽ khác ngay, khô lồi của người nhỏ hơn ta, dáng người cũng không tốt như ta, mặc vào nhất định sẽ rất khó xem, Lãnh Huyết Thất nói cũng thuận tiện đề cao mình một chút.

“Không sao cả, cái này có thể sửa!” Diệp Lăng nói, lớn thì còn có thể sửa nhỏ, nếu nhỏ mới phiền toái!

“Ta không...” Lãnh Huyết Thất nói.

“Cái này cùng không biết, người có phải là nữ nhân không?” Diệp Lăng thực trực tiếp nói.

“Nữ nhân chưa chắc phải biết thứ này, Lãnh Huyết Ngũ cũng không vậy.” Lãnh Huyết Thất tùy tiện kéo Lãnh Huyết Ngũ xuống nước, chẳng qua nàng không thể tưởng được là –

“Tiểu Ngũ biết, vốn muốn để cho nàng sửa mà!” Diệp Lăng nói ra một sự thực, có điều sự thực này chỉ có hai người bọn họ biết.

“Không có khả năng, Lãnh Huyết Ngũ...” Lãnh Huyết Thất giật mình, không thể tin được nhìn Lãnh Huyết Ngũ, mà nàng còn muốn nói cái gì đó lại bị Diệp Lăng đánh gãy.

“Người có đưa hay không, không thì chúng ta đi vậy!” Diệp Lăng nhìn Lãnh Huyết Thất hỏi, cùng không có không kiên nhẫn, cùng không có sinh khí chỉ bình thản nói

“Ha ha, khôi lỗi thiếu nữ của người mặc đồ màu trắng nhất định sẽ rất đẹp.” Lãnh Huyết Thất lấy ra một kiện lễ phục màu trắng, bộ dáng có điều đơn giản nhưng cũng không mất đi khí chất cao quý. Hơn nữa lễ phục này cũng không tính là gợi cảm.

Không tính là gợi cảm với Lãnh Huyết Thất mà nói quá thực rất ít, bắt quá, làm một kẻ lừa đảo thi đôi khi nàng cũng phải giả trang thực nữ nên cũng sẽ có một vài lễ phục của thực nữ...

Mà sở dĩ Lãnh Huyết Thất chọn cái này cũng vì lễ phục này đủ thực nữ, để cho Hoàng Đế Chu Tước để quốc một cái ấn tượng tốt, chính nàng cũng thay một bộ quần áo thực nữ.

195. Chương 196: Tiên Cung (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 196: Tiên Cung (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Khôi lỗi của ta thì mặc gì chẳng đẹp!” Diệp Lăng một bên tiếp nhận lễ phục một bên nói cùng bắt đầu cởi đồ thay quần áo, tất nhiên là khôi lỗi thiếu nữ...

“Tiểu sắc lang!” Lãnh Huyết Ngũ còn nói vào một câu, mỗi lần Diệp Lăng ra lệnh khôi lỗi thiếu nữ cởi quần áo nàng cũng khinh bỉ Diệp Lăng một chút.

“Không có cởi sạch thì sao lại là sắc lang, bao giờ cởi sạch thì người lại hô!” Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

“Hừ! Việc cởi sạch đâu phải người chưa từng làm qua!” Lãnh Huyết Ngũ hừ nói “Đúng vậy, ta đã làm, ta đâu có bảo người không được sờ đâu, chỉ là khi nào không cởi sạch thì đừng kêu thôi” Diệp Lăng không thèm để ý trả lời.

“...” Lãnh Huyết Ngũ không còn lời nào để nói.

Lãnh Huyết Thất có điểm há hốc mồm.

“Tốt lắm, xuất phát! Ách- giờ chúng ta trốn ở đây, lễ phục này không có cả yếm...” Diệp Lăng đột nhiên phát hiện vấn đề nghiêm trọng này, mặc vào lễ phục rồi thì hai người không thể núp ở bộ ngực được nữa, không chỉ thế mà chỗ khác cũng không được.

“...” Lãnh Huyết Ngũ và Lãnh Huyết Thất trầm mặc.

“Nếu không chúng ta trốn dưới váy đi, cam đoan không ai phát hiện!” Diệp Lăng nhìn váy khôi lỗi thiếu nữ, chỉ cần không “lộ hàng” thì núp trong đó sẽ không ai phát hiện ra được.

“Cũng nhọc lòng người nghĩ ra được chỗ như vậy, chỗ đó sao có thể giấu người được?” Lãnh Huyết Ngũ tức giận nói

“Có gì đâu, giấu được là tốt rồi!” Diệp Lăng trả lời.

“Đây là chỗ tư mật của nữ hài tử!”

“Nàng cũng không phải người thật chỉ là khôi lỗi thôi có gì đâu.” Diệp Lăng không thèm để ý trả lời.

“Cũng không được, cảm giác không tốt!” Lãnh Huyết Ngũ lắc đầu nói.

“Thế này không được, thế kia cũng không được, nữ nhân thật phiền toái... Nữ nhân? Đúng rồi, ta có biện pháp!” Khi Diệp Lăng nhắc tới nữ nhân đột nhiên nhớ đến thứ nữ nhân thích nhất, ách, là nữ nhân trên địa cầu ấy.

“Biện pháp gì?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi, trong lòng thầm nghĩ người đừng nghĩ ra biện pháp ngu ngốc gì – nếu không ta một cước đá bay ngay.

“Lấy một cái bao nhỏ kín một chút hoặc là túi sách cầm tay cùng được!” Diệp Lăng nói, cũng rất nhanh tìm ra một cái tiểu tay nải bằng vải dệt màu trắng tinh xảo, cái bao này dư sức mang theo Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ, đeo trên người chẳng những không có cảm giác phá hư mà còn tăng thêm vài phần đáng yêu.

“Cái này rất tốt, cứ như vậy đi!” Lãnh Huyết Ngũ nói lời kéo Diệp Lăng nhảy vào trong cái bao kia, về phần sửa chữa lễ phục thì nàng tính lên xe ngựa rồi làm!

Mà khi Diệp Lăng lên xe ngựa đã xảy ra một chuyện nhỏ, coi như trong tình lý, đó là quan viên của Chu Tước uyển chuyển cự tuyệt Lãnh Huyết Thất đi theo.

Lần này Hoàng Đế Chu Tước Đế quốc mời Lôi Đế tiểu thư, cũng không mời cả Lãnh Huyết Thất nên không thể để Lãnh Huyết Thất đi cùng, tuy như vậy sẽ làm Lãnh Huyết Thất mất mặt, nhưng điều này Lãnh Huyết Thất cũng hiểu.

Người mà Hoàng Đế mời thì khác nếu muốn gặp người nhất định sẽ kêu tên người - mà không có thì có nghĩa là hẳn không muốn gặp, người thường còn có thể đi theo cho vui nhưng Hoàng Đế thì không thể.

“Ta thuận đường đi hoàng cung thôi, hôm qua ta hẹn Long Hình công chúa, Long Dương vương tử rồi, bây giờ thuận tiện qua chào bọn họ, cái này người sẽ không để ý tới chứ?” Lãnh Huyết Thất biết điều đó, bất quá nàng cùng muốn thử một phen không được thì đi gặp công chúa vương tử vậy.

“Cái này đương nhiên không sao...” Chu Tước quan viên toát mồ hôi nói, biết những người này cùng không dễ dắc tội, may mà vừa rồi uyển chuyển cự tuyệt, nếu không thì phiền toái

“Long Dương vương tử? Có phải là có long dương chi phích (đồng tính luyến ái - DG) không?” Diệp Lăng nghe thấy tên này liền nở nụ cười.

“Cái này quả thật có...” Quan viên Chu Tước mặt toát mồ hôi nói, Long Dương vương tử này chẳng lẽ đã làm chuyện kỳ quái gì với vị Lôi Đế tiểu thư này sao?

“Thật sự có à, thật là có ý tứ nha.” Diệp Lăng kinh ngạc nổi, hẳn chỉ nói giỡn thôi, không nghĩ tới thật sự trùng,

Chẳng qua long dương chi phích như lời Diệp Lăng và quan viên không phải giống nhau, Long Dương vương tử này quả thật có mê cái loại này, cũng có bệnh thích nam, nhưng là kiểu khác...

Nhưng vì sự hiểu lầm này mà về sau, mỗi lần Diệp Lăng gặp Long Dương vương tử đều theo bản năng tránh đi, tránh đi càng xa càng tốt!

“Lôi Đế tiểu thư còn có vị...” Chu Tước quan viên muốn gọi người lên xe, bất quá lại quên mất mình không biết tên của Lãnh Huyết Thất nên nhất thời dừng lại một chút.

“Ta gọi là Tiết Kỳ, là biểu tỷ của Lôi Đế.” Lãnh Huyết Thất thực thức thời tự giới thiệu.

“Ừ, Tiết tiểu thư, mời hai người lên xe ngựa!” Chu Tước quan viên cung kính nói cùng làm một cái tư thế mời.

Vừa lên xe ngựa, Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ liền nhảy ra cái bọc, Lãnh Huyết Ngũ trực tiếp giúp khôi lỗi thiếu nữ sửa lễ phục, mà Diệp Lăng đứng một bên, thực không khách khí chỉ huy Lãnh Huyết Ngũ, tuy Lãnh Huyết Ngũ chưa chắc đã nghe theo.

“Tiểu bất điểm!” Lãnh Huyết Thất nhìn Diệp Lăng đang chỉ huy, nghiêm túc gọi.

“Chuyện gì? Ta bề bộn nhiều việc lắm.” Diệp Lăng chỉ huy Lãnh Huyết Ngũ sửa chữa từng chỗ một, nhìn kim khâu trong tay Lãnh Huyết Ngũ múa may, đúng vậy, là múa may, giờ đây kim khâu trong tay Lãnh Huyết Ngũ giống như một thanh đoản kiếm lướt lờ qua lại...

Phải nói nữ công gia chánh của Lãnh Huyết Ngũ quả thật rất tốt, rất nhanh đã biến lễ phục không hợp thân này trở nên thích hợp, hơn nữa nàng còn sửa chữa thêm một chút, làm lễ phục giống như chuyên môn tạo ra cho khôi lỗi thiếu nữ vậy, về phần chỉ huy của Diệp Lăng? Cái kia trên cơ bản là mặc kệ, ngẫu nhiên mới có 1, 2 chủ ý tốt

Đối với cách ăn mặc của nữ hài tử, Diệp Lăng hoàn toàn là một người bình thường, nếu không lúc trước hẳn cũng không kêu Liễu Phi Yên qua dạy Chân Tiểu Yên ăn mặc.

Lãnh Huyết Thất nhìn Lãnh Huyết Ngũ, có điểm ngoài ý muốn, không ngờ Lãnh Huyết Ngũ lại biết thứ này, bất quá cũng không để ý nhiều vì nữ hài tử biết thứ này cũng không kỳ quái, cho dù là một sát thủ lãnh huyết.

“Tiểu bất điểm, người nhớ kỹ, khi vào hoàng cung nhìn thấy Hoàng Thượng thì không được xằng bậy, tận khả năng lấy lòng Hoàng Thượng, làm Hoàng Thượng an bài người vào yến hội của hoàng gia! Nhất định phải nhớ kỹ mục đích của chúng ta!” Lãnh Huyết Thất nhìn Diệp Lăng nói, nàng có chút lo lắng tính cách của Diệp Lăng, không thềm để ý đến chuyện gì, hơn nữa còn mơ mơ màng màng, không biết chừng lại mơ hồ một cái đi đắc tội Chu Tước Hoàng Đế không chừng,

Đến lúc đó đừng nói là tiến vào hoàng gia yến hội mà ngay cả mạng nhỏ cũng khó giữ.

“Ừ, đã biết, ta sẽ nhớ kỹ... nếu ta nhớ đến...” Diệp Lăng nói, rất thành thật.

“ ”

“Lãnh Huyết Ngũ, người hỗ trợ trông coi một chút, đừng quá dung túng tiểu bất điểm này!” Lãnh Huyết Thất chỉ có thể đặt hy vọng vào người Lãnh Huyết Ngũ, mà đây cũng là chuyện không có cách nào, nếu có thể thì nàng sẽ không ký thác hy vọng trên người Lãnh Huyết Ngũ bởi nàng chỉ biết giết người, đối với những chuyện khác có thể nói là dốt đặc cán mai!

196. Chương 197: Tiễn Cung (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 197: Tiễn Cung (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nếu có thể thì nàng hy vọng mình có thể đi theo là tốt nhất, chẳng qua bây giờ Hoàng Đế chỉ muốn gặp Diệp Lăng mà thôi, mà đây cũng là chuyện nàng khó hiểu, vì sao muốn gặp riêng hẳn?

Chuyện này Lãnh Huyết Thất chỉ có thể chờ Diệp Lăng trở về mới biết, mà trước đó nàng chỉ có thể đoán trong lòng mà thôi.

Tới hoàng cung, Lãnh Huyết Thất lại phân phó Diệp Lăng hai người một lần, sau đó chia tay, đi tìm công chúa vương tử, mà Diệp Lăng tự nhiên lấy danh nghĩa của khôi lỗi thiếu nữ lần đầu tiên đi vào trái tim của Chu Tước Đế Quốc - Chu Tước hoàng cung,

Chu Tước hoàng cung, tên là Chu Tước tự nhiên sẽ có rất nhiều Chu Tước dấu hiệu, tỷ như đồ án trên đại môn, còn có nóc nhà, cửa sổ vân vân, nơi nơi có thể nhìn thấy. Bất quá tuy rằng tùy ý có thể nhìn thấy nhưng đều khác nhau, có đặc sắc của riêng mình, sẽ không để cho người khác có cảm giác tùy tiện

So với hoàng cung của Tường Không Đế Quốc thì ở đây nhỏ hơn một chút nhưng nhiều hơn một phần linh khí bởi vì người thiết kế bố cục cho của Chu Tước hoàng cung là một kiến trúc truyền kỳ, là nhất đại tông sư của Chu Tước Đế Quốc, kiến trúc của hắn đã bị rất nhiều người truy đuổi, bất quả hắn lại chỉ hoạt động tại Chu Tước Đế Quốc, chưa bao giờ thiết kế cho quốc gia khác.

Lúc trước, Tường Không Đế Quốc và Ngã Lạp Đế Quốc cũng từng mời qua kiến trúc sư này, bất quá đều bị hắn cự tuyệt cả.

Mà Chu Tước hoàng cung này lại là công trình mà kiến trúc này dốc hết tâm huyết, tự nhiên càng không giống bình thường, linh khí bức người!

Khó trách mỗi đời Hoàng Đế của Chu Tước Đế Quốc đều thực xuất sắc, dưới cái hoàn cảnh như vậy thì dù là người thường cũng trở nên khôn khéo mười phần, vì thế có thể nói hoàn cảnh nơi ở ảnh hưởng đến một người rất nhiều!

Có lẽ đây chính là phong thủy thuật mà người Trung Quốc thường nói mà Diệp Lăng cũng hiểu sơ sơ về cái này vì trong kỳ môn độn giáp cũng có một ít tri thức phương diện này.

“Lôi Đế tiểu thư, mời đi bên này, Hoàng Thượng còn đang thượng triều, trước mời ngài chờ ở Mạnh Thường Điện một lát!” Quan viên Chu Tước kia dẫn theo khôi lỗi thiếu nữ đi về phía Mạnh Thường Điện, đây là cung điện Chu Tước Hoàng Đế dùng để nghênh đón khách quý, Lôi Đế tiểu thư bây giờ là một thượng khách, cao nhất chỉ khách!

Cái này từ cấp bậc lễ nghĩa mà Chu Tước đối đãi với nàng là có thể thấy.

“Trước tiên mời ngài dùng trà!” ở trong Mạnh Thường Điện, trước mặt Lôi Đế tiểu thư có không ít điểm tâm trà quả, còn có hương trà nữa, những thứ này là hàng thượng thừa mà người bình thường không thể hưởng thụ tới được.

“Cám ơn, ta sẽ tự mình tới.” Lôi Đế tiểu thư chậm rãi nói, ngồi một bên không hề động tay.

Nói nhảm, nàng có thể ăn gì sao? Nàng chỉ là một con rối mà thôi! Lúc sau thị nữ và quan viên bên cạnh vẫn thấy Lôi Đế tiểu thư không nhúc nhích, vẫn ngồi một cách rất đoan chính, vẫn duy trì tư thế này.

Trong mắt bọn họ cảm giác Lôi Đế tiểu thư rất có lễ giáo, cho dù là công chúa cũng mình cũng ít nhiều sẽ động đậy một chút, không thể giống như Lôi Đế tiểu thư này, vẫn bất động duy trì tư thế cao quý tao nhã.

Chỉ là bọn họ không biết Lôi Đế tiểu thư trước mắt này là một khôi lỗi thiếu nữ, chỉ cần Diệp Lăng không cho nàng cử động thì nàng vĩnh viễn sẽ không động, muốn bảo trì một tư thế là chuyện vô cùng đơn giản.

Mà lúc này, Diệp Lăng ở trong cái bọc đang thương lượng với Lãnh Huyết Ngũ: “Tiểu Ngũ, thừa dịp người ta chưa tới chúng ta ra ngoài đi bộ một chút.” Diệp Lăng dùng hai tay cầm lấy cạnh của cái bọc, mở ra một cái lỗ trên đỉnh bọc, vụng trộm nhìn bên ngoài.

Hắn thấy quan viên và thị nữ ở gần đó mặc dù là hầu hạ một bên nhưng không có nhìn chăm chăm, nếu hắn và Lãnh Huyết Ngũ muốn chuồn ra cũng là chuyện rất đơn giản, không để người khác chú ý tới.

“Người ở yên một hồi đi, dù sao ở đây cũng là Chu Tước hoàng cung- cao thủ ở trong không có ít hơn Lãnh Huyết Tổ, rất có thể sẽ phát hiện ra chúng ta! Có khi ở đây cũng có cao thủ nữa!” Lãnh Huyết Ngũ nằm ở trong, có chút lười nhác nói.

Bây giờ nàng sẽ không điên cùng Diệp Lăng, lúc này là lúc làm chính sự!

“Đâu? Không bằng chúng ta lén lút thử xem.” Diệp Lăng lấy ra một cái cung: “Tiểu Ngũ, lại đây giúp ta với!”

Kích thước cái cung này là để cho người thường sử dụng, bây giờ một mình Diệp Lăng rất khó kéo được nó, mà cung này mặc dù là một món đồ chơi trước đây của Diệp Lăng nhưng uy lực cũng không hề nhỏ.

Cung này là một vật phẩm luyện kim thuật, hơn nữa Diệp Lăng còn kết hợp với một đồng luyện kim viên đạn, nhưng viên đạn này có thể so với lục đạn nên cho rằng nó là vũ khí cũng không oan chút nào.

“... Người đừng làm loạn, nếu tặc nơi này thì nhất định bọn họ sẽ điều tra, người muốn thử cũng phải tìm chỗ yên tĩnh một chút, uy lực nhỏ một chút chút...” Thực rõ ràng Lãnh Huyết Ngũ từng nhìn thấy uy lực của cái cung này mới có thể hiểu biết như vậy.

Lần đó Lãnh Huyết Ngũ trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Lăng, hơn nữa còn đưa ra yêu cầu là nàng muốn cái cung này!

Chẳng qua với Diệp Lăng mà nói, cây cung là trước kia hắn làm, có giá trị kỷ niệm cao, bất quá cũng có thể làm một cây cung cùng loại cho nàng

Vậy thứ đó ở đâu?

Lãnh Huyết Ngũ còn chưa thu được, hỏi Diệp Lãng, Diệp Lãng nói đang trong giai đoạn nghiên cứu phát triển, khi nào hoàn thành xong sẽ nói cho nàng hay

Hắn còn nói một câu, sẽ đưa cho ngươi, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi

Đúng vậy, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, 20 năm sau ngươi có thể đưa cho ta được mà, dù sao ngươi cũng không nói rõ là khi nào. Lãnh Huyết Ngũ thực bất bất đắc dĩ với Diệp Lãng, nhưng cũng không có biện pháp gì

“Ừ, vậy thì không dùng cái đó, dùng cái này vậy!” Diệp Lãng lấy ra một cái cung nhỏ hơn

“Ngươi dung cái này với cái trước thì có gì khác nhau, ngươi ngồi I, không nhúc nhích cho ta, tin rằng Hoàng Thượng rất nhanh sẽ tới, ngươi chuẩn bị một chút, đến lúc đó đừng thất lễ” Lãnh Huyết Ngũ gõ đầu Diệp Lãng một cái

“Hoàng THượng ta thấy hoài rồi, không có gì cả.” Diệp Lãng không thèm để ý nói, sau đó vụng trộm đi ra ngoài, mà lúc này Lãnh Huyết Ngũ muốn bắt hắn lại cũng không kịp rồi

“Tiểu ngu ngốc, ngươi muốn đi đâu?” Lãnh Huyết Ngũ cũng chỉ có thể đi cùng ra ngoài

“Ta đi lấy chút thức ăn, thoát nhìn hương vị rất tốt” Diệp Lãng nói, sau đó leo qua người khôi lỗi thiếu nữ, hướng về phía bàn, chuẩn bị lấy mấy thứ trên đó

Nói thế nào cũng là hoàng gia mỹ thực, hắn sẽ không kém, mà bây giờ Diệp Lãng lại nhàn rồi không có việc gì, vậy sẽ rất dễ dàng bị mỹ thực mê hoặc mà quên những chuyện khác.

“Tiểu ngu ngốc nhà ngươi, ngươi như vậy sẽ bị người khác phát hiện” Lãnh Huyết Ngũ bắt được Diệp Lãng, không cho hắn chạy trên người khôi lỗi thiếu nữ, như vậy ít ra sẽ bí mật hơn một chút

“Sẽ không, ta sẽ rất cẩn thận” Diệp Lãng tránh thoát khỏi Lãnh Huyết Ngũ, sau đó chạy tới, quang minh chính đại chạy tới

“ ... Như vậy cũng gọi là cẩn thận? Ngươi cẩn thận để người khác bắt lấy sao?”

197. Chương 198: A Di? A Bà?

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 198: A di? A bà?

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lãnh Huyết Ngũ bất đắc dĩ, đành phải lợi dụng một ít bí thuật của mình bảo vệ Diệp Lãng lại, đây là một cái kỹ năng trọng yếu mà sát thủ cần học được, có thể lợi dụng một ít luyện kim công cụ, che đậy hoàn toàn một phần hình ảnh, ở ngoài nhìn vào sẽ không thấy biến hóa gì cả.

“Làm gì vậy, không cần khẩn trương như vậy, bị phát hiện thì ta cũng có biện pháp giải quyết.” Khi Lãnh Huyết Ngũ sử dụng đồ vật này nợ Diệp Lãng liền phát hiện, đối với thứ này hắn thực miễn cảm.

“Ngươi có biện pháp... Nhưng ta không có biện pháp, vậy được rồi chứ.” Lãnh Huyết Ngũ không muốn nhiều lời với Diệp Lãng, sợ đến lúc đó Diệp Lãng lại nói ra đáp án làm người khác không nói được lời nào.

“Ừ, vậy đi! Ngươi chơi của ngươi, ta ăn của ta!” Diệp Lãng bắt đầu ăn điểm tâm trà quả, uống hương trà, bộ dáng hưởng thụ vô cùng,

Thứ của Hoàng gia quả nhiên không giống người thường, chẳng qua Diệp Lãng lại hưởng thụ không được bao lâu...

“Hoàng thái hậu đến?!” Quan viên kia nghe thị vệ thông báo biết hoàng thái hậu sẽ lập tức đến đây, điều này làm hắn cảm thấy thực kỳ quái

Chẳng lẽ hoàng thái hậu cũng phải tự thân xuất mã, tiếp đón Lôi Đế tiểu thư này? Hay là, vền vền chỉ trùng hợp thôi, lão nhân gia chỉ đi ngang qua mà thôi.

“Chúng ta đi cung nghênh lão nhân gia!” Mặc kệ nói gì thì nói, nếu hoàng thái hậu tới thì nhất định phải đi ra ngoài tiếp đón-

Quan viên và thị nữ đều lập tức ra ngoài xếp hàng chờ- đối với việc này, Diệp Lăng chỉ cảm thấy như vậy rất tốt, vẫn tiếp tục ăn ăn, uống uống, một chút cũng không có giác ngộ phải lui về giấu diếm.

Đừng quên, nếu hoàng thái hậu đến đây thì nhất định sẽ đối thoại với Lôi Đế tiểu thư, mà lúc đó thì Diệp Lăng ở trên bàn nhất định sẽ bị phát hiện.

“Người trở về cho ta!” Lãnh Huyết Ngũ trực tiếp kéo Diệp Lăng về, nhảy vào ẩn thân trong tay nải nhỏ.

“Điểm tâm của ta...” Diệp Lăng mơ hồ không rõ nói, vì trong miệng hắn đang nhét đầy điểm tâm trà quả.

“Điểm tâm cái đầu của người, người không trực tiếp chỉ đạo khôi lỗi bỏ vào sao? Ngốc!” Lãnh Huyết Ngũ tức giận gõ đầu Diệp Lăng một cái, cầm lấy tay hắn, sợ hắn lại chạy ra.

“Đúng đúng, giờ không có ai nhìn thấy, ta nhét vào trong bao thì cũng không có ai nói khôi lỗi của ta thất lễ.” Lúc này Diệp Lăng mới nghĩ tới điểm đó, lập tức không chế khôi lỗi đi “lụm” đồng điểm tâm trên bàn, nhét vào trong tay nải.

Hắn căn bản không có suy nghĩ đến vì sao hoàng thái hậu sẽ đến đây, mình sẽ ứng phó như thế nào!

Lãnh Huyết Ngũ cũng cảm thấy kỳ quái, bất quá nàng biết chuyện này chỉ chờ hoàng thái hậu tự thân đến đây mới có thể biết được thôi.

Rất nhanh hoàng thái hậu đã đến, đi vào trước mặt khôi lỗi thiếu nữ, ngồi xuống, nhìn khôi lỗi thiếu nữ một hồi...

Lúc này, Lãnh Huyết Ngũ và quan viên, thị nữ đều chờ động tĩnh từ khôi lỗi thiếu nữ, hoàng thái hậu người ta cũng đã đến đây, sao người còn ngồi im vậy, ít ra cũng phải đứng lên hành cái lễ chứ.

Mà bọn họ thật không ngờ Diệp Lăng chẳng những không làm vậy, ngược lại còn nói một câu làm toàn trường ngẩn ra —

“A di, người cũng ăn cái này đi, hương vị rất tốt” Khôi lỗi thiếu nữ nhìn thấy hoàng thái hậu ngồi ngay trước mặt mình, cũng rất có lễ phép chiêu đãi. Đối với lễ tiết, dưới tình huống bình thường hắn cũng không thất lễ nữa là.

Nhưng người quen thuộc cùng Diệp Lăng cũng sẽ không lo lắng, hắn chỉ đôi lúc phạm mơ hồ mà thôi!

Giống như bây giờ - hắn có chút mơ hồ, gọi hoàng thái hậu là a di. Hiển nhiên là hắn không biết người trước mặt là hoàng thái hậu, nếu biết thì hắn đã gọi là thái hậu rồi

Vừa rồi Diệp Lăng căn bản không chú ý đến lời của Chu Tước quan viên, cũng không biết hoàng thái hậu sẽ tới, cho dù hắn biết thì nếu không có ai nhắc nhở, hắn nhất định cảm thấy người trước mặt không phải là hoàng thái hậu.

Cái này cũng không thể trách Diệp Lăng, chỉ vì hoàng thái hậu này quá trẻ, thoát nhìn chỉ có hơn 40, giống một phu nhân cao quý xinh đẹp hơn, tuyệt đối không giống với hoàng thái hậu trong truyền thuyết

Phải biết rằng, Hoàng Đế Chu Tước đế quốc năm nay cũng đã hơn 40, mà hoàng thái hậu, mẫu hậu của hắn thì ít nhất cũng đã 60 - 70 tuổi rồi

Như vậy sao có thể tưởng tượng được người trước mặt là hoàng thái hậu đây?

“Lớn mật!”

“Vô lễ!”

“Người có biết nàng là ai không..”

Lập tức Chu Tước quan viên và đám thị nữ bắt đầu lên tiếng trách cứ Diệp Lãnh, bắt quá rất nhanh họ đã bình ổn lại, đơn giản là hoàng thái hậu nhẹ nhàng vung tay lên, ý bảo mọi người im lặng,

“Các người đừng vội, gọi a di cũng tốt mà, đã lâu không được nghe gọi như vậy làm ta cảm thấy như trẻ lại mấy chục tuổi vậy.” Hoàng thái hậu nhẹ cười, nói.

“Người trẻ mấy chục tuổi thì chẳng phải thành tiểu cô nương sao?” Khôi lỗi thiếu nữ ngơ ngác nói 40 mà giảm đi mấy chục tuổi không phải là biến thành chừng 10 tuổi sao.

“Ha ha, tiểu cô nương người thực có ý tứ, lời này làm ta thực thoải mái.” Hoàng thái hậu cười, cười rất vui vẻ. Nữ nhân thôi mặc kệ bao nhiêu tuổi đều hy vọng nghe thấy người khác khen mình trẻ đẹp.

Lôi Đế tiểu thư này có phải giả bộ hồ đồ để chọc cho hoàng thái hậu vui vẻ như vậy không? Xem ra không phải là nhân vật đơn giản nha! Đây là ý tưởng của quan viên và thị nữ.

“Người...” Khôi lỗi thiếu nữ nhìn chằm chằm hoàng thái hậu, đang tự hỏi cái gì đó, biểu tình giống y như Diệp Lãnh, bây giờ tư tưởng của Diệp Lãnh và khôi lỗi thiếu nữ đồng bộ với nhau.

Người cái gì người? Người muốn ngồi cùng hoàng thái hậu đến bao giờ, thực là một quy tộc tiểu thư không có lễ tiết

“A di, mặt của người hình như ta gặp ở đâu rồi...” Khôi lỗi thiếu nữ nhìn hoàng thái hậu, nỗ lực hồi tưởng, hần cảm thấy rất kỳ quái, a di trước mắt này tựa hồ có điểm quen thuộc, nhưng cũng không nhớ ra được mình quen một a di như vậy.

“Có thể chúng ta từng gặp qua a!” Hoàng thái hậu sững sốt một chút, sau đó cười nói.

“Có lẽ vậy, ta không nhớ rõ...” Khôi lỗi thiếu nữ lắc đầu, thật sự là nghĩ không ra, cũng chỉ có thể bỏ lại thôi

“Tiểu cô nương, người gọi là Lôi Đế à?” Hoàng thái hậu cười nói. “Vâng, a di, người thì sao?” Khôi lỗi thiếu nữ hỏi lại.

Còn a di nữa...

“Ta gọi là... Hay là người vẫn gọi ta là a di đi, nói cho người biết tên của ta thì người sẽ thực phiền toái.” Hoàng thái hậu há miệng muốn nói, bắt quá người bên cạnh lập tức muốn ngăn cản, nàng cũng lập tức sửa miệng,

Tục danh của hoàng thái hậu há có thể tùy tiện nói? Cũng không phải ai cũng có thể nghe. Nếu lúc này nàng nói ra thì người ở đây đều phải không hay ho.

“Ừ, tốt lắm.. a di!”

“Ừ, ngoan!” Hoàng thái hậu vỗ nhẹ nhẹ đầu khôi lỗi thiếu nữ, sau đó tiếp tục nói: “Lôi Đế, nghe nói hôm qua ở đấu giá hội người mua đi một cái vòng cổ, có thể tặng cho ta không? Cô cháu gái nhỏ của ta rất thích thứ đó nhưng lại bị người đoạt đi rồi, hôm qua nha đầu kia khóc sắp chết!”

198. Chương 199: A Di? A Bà? (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 199: A di? A bà? (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Hóa ra là vì vòng cổ mà tới, có vẻ hoàng thái hậu rất cưng chiều tiểu công chúa kia hôm qua tiểu công chúa kia bị cướp đoạt xong liền lập tức tìm hoàng thái hậu khóc lóc kể lể, bắt nàng đáp ứng tìm lại vòng cổ.

Mà hoàng thái hậu tự nhiên đáp ứng rồi! Nàng chuẩn bị hôm nay cho người đến nói chuyện với Lôi Đế tiểu thư bắt quá lại nghe Lôi Đế tiểu thư bị mời đến hoàng cung rồi vì vậy đích thân đến xem.

Trước khi gặp Lôi Đế tiểu thư nàng còn có chút sinh khí mà sau khi nhìn thấy thì “khí” này của nàng nhỏ đi rất nhiều, một cô gái hoàn mỹ động lòng người như vậy cũng rất xứng với vòng cổ cao quý, mặc dù tiểu công chúa thích nhưng không có nghĩa là người khác không có quyền có được nó.

Đồng thời khi nàng nhìn thấy biểu tình trên mặt Lôi Đế Tiểu thư lại cảm thấy rất thân thiết, cũng bất giác làm ra một động tác vô cùng thân thiết!

Mà động tác như vậy cũng không phải nàng sẽ tùy ý làm, cho dù là tôn tử tôn nữ của nàng cũng chưa chắc có đãi ngộ này, mình và Lôi Đế tiểu thư này hữu duyên sao?

Thấy nàng làm động tác này thì quan viên hộ tống kia và đám thị nữ đều ngày dại, có điểm đồ kỵ hâm mộ với Lôi Đế tiểu thư nàng vậy mà có thể hưởng thụ được đãi ngộ này.

Chẳng lẽ hoàng thái hậu cũng thích người khác nịnh nọt không phải Lôi Đế tiểu thư này vừa nói nàng trẻ sao?

Mặc kệ nói gì thì nói, cục diện như vậy thực làm người khác vui mừng, ít nhất Lãnh Huyết Ngũ và Lãnh Huyết Thất đều cảm thấy như vậy tốt lắm, như thế nhất định có thể để Lôi Đế tiểu thư tiến vào trong hoàng gia yến hội, ở cùng một chỗ với Long Cát công chúa.

Mà tiếp theo chỉ cần lấy ra vòng cổ trả lại, nói vài câu hay ho thì trên cơ bản đã xong chuyện, vận khí thật sự quá tốt!

Nhưng mà Diệp Lăng lại không làm cho chuyện này phát triển theo hướng tốt đó, ngược lại có hành vi phá hư cục diện này.

“Vòng cổ kia à? Ta đã tặng người khác rồi, người nói với cô cháu gái nhỏ của người chết cái tâm này đi ạ, không có khả năng cho nàng đâu.” Khôi lỗi thiếu nữ thành thật nói thực trực tiếp, trực tiếp đến nỗi làm người ta sững sờ.

Lúc này Lãnh Huyết Ngũ mới nhớ tới, vòng cổ đã tặng mình mà nàng cũng không nỡ bỏ ra, nếu Diệp Lăng đã nói vậy thì rất tốt

Đổi thành trước kia thì Lãnh Huyết Ngũ nhất định sẽ không vì một cái vòng cổ mà làm tổn hại tiến độ nhiệm vụ của mình, nhưng bây giờ thì có điểm không rõ lắm.

Nếu Lãnh Huyết Thất ở đây, nhất định sẽ bóp chết Diệp Lăng, cơ hội tốt như vậy sao người lại phá hủy chứ!

Có tâm tình tương tự với Lãnh Huyết Thất, đám người quan viên Chu Tước, thị nữ lúc này đều muốn lên tấu Lôi Đế tiểu thư một chút hoàng thái hậu cũng đã nói như vậy người lại còn cự tuyệt, thật sự là đáng chết.

“Cái này...” Hoàng thái hậu nhất thời nghẹn lời, nàng không nghĩ tới Diệp Lăng sẽ từ chối nàng, vốn nàng cảm thấy đáng ra mình phải tức giận mới đúng, nhưng không biết vì sao nàng không thể tức giận được, cảm thấy chuyện này Để cho chính các nàng xử lý với nhau đi.

Loại chuyện này, để cho tiểu bối tự giải quyết vậy!

Tiểu bối? Vì sao lại cảm thấy nàng là tiểu bối? Chẳng lẽ ta coi trọng nàng, muốn nàng làm cháu dâu của ta? Ý, chủ ý này cũng không sai.

Hoàng thái hậu nhìn chăm chăm khôi lỗi thiếu nữ, cái này càng nguy, nàng càng nhìn càng thích, sự hoàn mỹ của khôi lỗi thiếu nữ làm cho bất cứ ai cũng phải động tâm.

Nếu hoàng thái hậu lấy góc độ của nữ nhân để xem, lại trẻ thêm mấy chục tuổi thì nàng sẽ ghen tị, sẽ hâm mộ, sẽ hận, nàng sẽ nghĩ vì sao lại có nữ nhân hoàn mỹ như vậy, vì sao?

Mà bây giờ thì khác, nàng chỉ dùng góc độ của một lão thái thái, chọn lựa thê tử cho cháu của mình, cái này thì khác, cháu dâu tự nhiên là càng hoàn mỹ càng tốt

” A di, người nhìn ta như vậy làm gì? Người không cần cầu ta thứ đó đã không phải là đồ của ta rồi- ta không có quyền lợi đáp ứng người!” Khôi lỗi thiếu nữ nói, mà nhưng lời này lại đưa đến sự khinh thường của một đám người, vậy còn dám nói hoàng thái hậu cầu nàng,

“Cái này không sao, người với tiểu nha đầu kia tự giải quyết đi, Tiểu cô nương, người đã có trượng phu chưa?” Hoàng thái hậu cười hỏi

Ý?! Sao hoàng thái hậu lại đi hỏi vấn đề này? Mọi người cảm thấy rất kỳ quái.

“Ta?! ừ, còn chưa có!” Khôi lỗi thiếu nữ ngây người một chút, sau đó lắc đầu nói “Người trong lòng thì sao?” Hoàng thái hậu tiếp tục hỏi.

“Cũng không!” Khôi lỗi thiếu nữ lắc đầu.

“Vậy a di giới thiệu cho người mấy đứa nhỏ” Hoàng thái hậu cười cười.

“À...” Cơ hồ tất cả mọi người ngây dại hoàng thái hậu bị gì vậy, sao lại mạo danh kỳ diệu giới thiệu đối tượng cho Lôi Đế tiểu thư này. Việc này càng ngày càng khó hiểu!

“Không cần, ta cũng chưa đến lúc cần lấy chồng, a di, có phải người có đứa con còn chưa có tin tức không?” Khôi lỗi thiếu nữ thuận miệng hỏi

“Con thì đều có rồi, bất quá tôn tử còn có mày đứa chưa có tin tức, ta xem người rất hợp với lão Cửu!” Hoàng thái hậu cười nói.

“A?!” Hôm nay hoàng thái hậu làm sao vậy, nói giới thiệu đối tượng thì còn được đi, sao lại giới thiệu đám vương tử chứ? Muốn Lôi Đế tiểu thư này trở thành Vương phi sao? Cái này quả thật bất khả tư nghị...

“Người còn có tôn tử à? Tôn tử người mấy tuổi, cai sữa chưa?” Khôi lỗi thiếu nữ hỏi, hẳn cho rằng hoàng thái hậu còn rất trẻ tự nhiên sẽ nghĩ như vậy.

“Lớn mật! Ị”

“Làm càn!”

Nghe vậy khôi lỗi thiếu nữ cũng hỗ trợ thêm một câu:

“Vô lễ!”

“Nói đùa, tôn tử của ta...” Khi hoàng thái hậu muốn nói gì đó thì Hoàng Thượng đã đến rồi một câu Hoàng Thượng giá lâm đã đánh gãy lời nàng,

Vì vậy Diệp Lăng còn tưởng rằng hoàng thái hậu nói đùa tôn tử còn chưa mất thế, hay là nàng muốn tìm lão bà cho con mình?

Mà càng làm Diệp Lăng hiểu lầm là câu Hoàng Thượng giá lâm kia...

Khi Chu Tước Hoàng Đế vào, ngoài Diệp Lăng và hoàng thái hậu ra những người khác đều hành lễ về phía hắc đương nhiên không phải là quỳ lạy lễ, trên đại lục này quỳ lạy lễ rất ít xuất hiện, trừ phi là cúng Thần hay là tình huống đặc thù.”

Mà khi Chu Tước Hoàng Đế nhìn thấy hoàng thái hậu cũng sửng sốt một chút, có điều ngoài ý muốn sao mẫu thân của mình lại ở đây, bất quá rất nhanh liền khôi phục bình thường,

Chu Tước Hoàng Đế mỉm cười hỏi: “Mẫu thân, sao người cũng ở đây?”

“Ta đến muốn mượn một thứ của tiểu cô nương này thôi nếu người đã đến thì giao lại chỗ này cho người vậy.” Hoàng thái hậu cười nói: “Tiểu cô nương này rất đáng yêu, đừng khi dễ nàng đấy!”

“...” Chu Tước Hoàng Đế trầm mặc, ta đường đường là vua của một nước, sao lại khi dễ một tiểu cô nương như vậy, mẫu thân quả thật là vẫn xem ta như tiểu hài tử.

“Đại thúc sao người già như vậy...” Khôi lỗi thiếu nữ nhìn về phía Chu Tước Hoàng Đế, buột miệng.

“...”

Toán trường trầm mặc, Chu Tước Hoàng Đế cũng không rõ, mình thoát nhìn trẻ hơn tuổi thực tế rất nhiều, còn có người nói mình trẻ nữa cơ mà sao tiểu cô nương này lại bảo mình già chứ?

199. Chương 200: A Di? A Bà? (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 200: A di? A bà? (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Thoạt nhìn người còn lớn tuổi hơn cả a di, sao các người là mẫu tử được, là huynh muội còn không sai biệt lắm.”

“ ”

Hoàng Đế Chu Tước buồn bực mà hoàng thái hậu lại là thần tình mỉm cười, tựa hồ rất hưởng thụ, về phần những người khác tự nhiên là trợn mắt há hốc mồm.

“Khoan khoan, người là nhi tử của a di, vậy có phải cùng ta thân cận không... Ta không thích đại thúc, người chết cái tâm này a!” Khôi lỗi thiếu nữ làm một cái bộ dáng thật sự sợ hãi

“A?!” Lúc này toàn trường đều sửng sốt, kể cả hoàng thái hậu.

“Tiểu nha đầu người nói cái gì vậy?” Hoàng Đế Chu Tước nhăn mày lại, hẳn hoàn toàn mờ mịt.

“Ha ha... Ha ha..” Lúc này hoàng thái hậu có điềm thất thố cười lớn, bình thường chắc là nàng sẽ không như vậy đâu, ít nhất là trước mặt ngoại nhân như Lôi Đế tiểu thụ nàng nhất định sẽ mang phong phạm của mẫu nghi thiên hạ.

Chẳng qua giờ nàng đã xem Lôi Đế tiểu thụ là tiểu cháu dâu của mình rồi không coi là người ngoài. Hơn nữa lời vừa rồi của Diệp Lăng quả thực làm người ta buồn cười.

Thử nghĩ một chút, đường đường là Hoàng Đế Chu Tước lại bị một tiểu cô nương nói như vậy, cái này đối thành ai cũng không nhịn cười được, nếu truyền ra ngoài thì nó sẽ trở thành truyện cười lưu hành nhất trên đại lục trong năm.

“Mẫu thân!” Hoàng Đế Chu Tước nhắc nhở hoàng thái hậu, cũng có ý tứ không muốn bị giễu cợt, đây cũng không phải vì tôn nghiêm hoàng đế, cho dù là mẫu thân nhi tử cũng sẽ ngượng ngùng nha.

Hoàng thái hậu dừng cười lại, chỉnh lại thân thể - nhẹ nhàng nói: “Tiểu cô nương, người thật sự rất có ý tứ! Đây là nhi tử của ta, bất quá không phải là bất người thân cận với hẳn nữ nhi của hẳn còn lớn hơn người nhiều, ý của ta nói là tôn tử cơ!”

“Người nói thật sao? Người thật sự có tôn tử lớn đến vậy?” Khôi lỗi thiếu nữ nghiêng đầu hỏi

“Thật sự, vì thế người hẳn nên gọi ta là bà nội!” Hoàng thái hậu cười nói, nàng quả thật muốn khôi lỗi thiếu nữ gọi nàng là bà nội, dù sao cũng là cháu dâu mà.

Chẳng qua cách nói này lọt vào tai người khác thì trái lại, hoàng thái hậu sao lại có thể tùy tiện để người khác gọi là bà nội?

Diệp Lăng cũng không ý kiến gì về cái này, chỉ nghĩ hoặc nhìn hoàng thái hậu nói: “ừ, a bà, có phải người có Tinh Linh huyết thống không?”

Ở trong nhận thức của Diệp Lăng, Tinh Linh đều sống tương đối lâu, hơn nữa vĩnh viễn không già đi, mà người có Tinh Linh huyết thống, tuy rằng sống cũng không lâu hơn mấy, nhưng có một số người lại vĩnh trú thanh xuân, rất khó già đi so với người bình thường

Chẳng qua Tinh Linh huyết thống này cũng có một chỗ hỏng đó là khó có thể thụ thai đây cùng là đặc tính của Tinh Linh tộc, Tinh Linh nữ tính có thể trên trăm năm mới có mang một lần.

“A bà...”

Đối với cách xưng hô này, hoàng thái hậu có điểm vô lực, cười cười nói: "Có thể a, cũng không biết vì sao trong đám huynh đệ tỷ muội cùng chỉ có ta là vậy, mà nữ nhi của ta cùng không giống người bình thường, "Có thể là một loại lai giống, là trường hợp đặc biệt! Cũng có thể là người đột biến gen!" Khôi lỗi thiếu nữ trả lời.

"Sự lai giống? Đột biến ghen? Đây là ý gì? Quên đi, mặc kệ là cái gì, giờ các người cứ chậm rãi tán gẫu, ta đi trước." Hoàng thái hậu không thêm để ý nói dù sao đã nhiều năm đều như vậy rồi, còn để ý làm gì?

Uy uy, a bà, người để chúng ta tán gẫu chẳng lẽ người vẫn muốn để đại thúc này thân cận với ta? Ta không có hứng thú, cho dù là đại thúc này ta không có hứng thú, đã từng kết hôn còn nữ nhi lớn như vậy nữa ta càng không có hứng thú !

Khôi lỗi thiếu nữ lập tức nói, tựa hồ hần hiểu lắm.

Chính mình chạy trốn để lại hai người nói chuyện phiếm, đây là "chiêu" của rất nhiều bà mối!

"Phốc..."

Hoàng thái hậu thiếu chút nữa ngã xuống đất, nhưng người khác cũng không sai biệt lắm, mà mặt Hoàng Đế Chu Tước đã bắt đầu có điểm đen lại!

"Tiểu cô nương, người quên vì sao hôm nay người đến đây rồi sao?" Hoàng thái hậu lau mồ hôi hỏi.

"Ta nhớ chứ, ta đến đây là vì Hoàng Thượng bảo ta tới, sao hần còn chưa đến, thật sự là không có lễ phép, bắt chúng ta chờ lâu như vậy." Khôi lỗi thiếu nữ thực trực tiếp trả lời, cũng chỉ tên nói họ là Hoàng Thượng không lễ phép bắt hần chờ.

Mọi người lại trầm mặc, Lôi Đế tiểu thư này thật sự quá mạnh mẽ, Hoàng Thượng bào nàng ở đây chờ, nàng còn bảo Hoàng Thượng không lễ phép.

Bao nhiêu người muốn chờ cũng không có cơ hội, mà nàng lại còn nói như vậy, thật sự là rất kỳ cục!

"Người còn không biết à? Đứa con trai này của ta chính là Hoàng Thượng!" Hoàng thái hậu cười cười, nói với khôi lỗi thiếu nữ.

"Hần là Hoàng Thượng? Vậy sao hần gọi người là mẫu thân?" Khôi lỗi thiếu nữ ngơ ngác hỏi.

"Ách!" Hoàng thái hậu và Lãnh Huyết Ngũ đồng thời nói, chẳng qua thanh âm của Lãnh Huyết Ngũ chỉ có Diệp Lăng nghe được.

"Nàng (ta) là hoàng thái hậu ở đây, đương nhiên là mẫu thân của Hoàng Thượng rồi!" Lãnh Huyết Ngũ và hoàng thái hậu cơ hồ đồng thời nói

Đại lục này có một số vương quốc, đế quốc, hoàng tộc, vương tộc trong xưng hô sẽ không có mang theo từ "hoàng" hay "vương" ở phía trước, nhiều nhất chỉ dùng tên xưng như mẫu thân phụ thân mà thôi.

"À..., hóa ra là vậy, hóa ra người chính là Hoàng Thượng của Chu Tước Đế Quốc, thất lễ!" Diệp Lăng không chế khôi lỗi thiếu nữ nói cùng hành lễ.

"A bà không, hoàng thái hậu, kính lễ!"

"Miễn lễ! Không biết không có tội, chúng ta cùng không tự giới thiệu, cùng không thể trách người được!" Hoàng thái hậu cười nói sau đó ly khai

Đối với chuyện của Hoàng Đế Chu Tước nàng sẽ không hỏi đến, nàng đến đây vẹn vẹn là vì tiêu công chúa đòi vòng cổ của Diệp Lăng mà thôi, giờ nàng không còn ý này nữa thì tự nhiên sẽ rời đi!"

"Này, Lôi Đế - Mã Khúc tiểu thư, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi! Hôm qua người ở đấu giá hội có phải mua được một kiện đồ vật không?" Hoàng Đế Chu Tước nghiêm mặt nói

"Lại hỏi cái này... Nói cho người biết, vật kia ta đã tặng người, bảo nữ nhi của người chết cái tâm đó đi." Khôi lỗi thiếu nữ mở miệng nói

“Ai hỏi? Liên quan gì nữ nhi của ta?” Hoàng Đế Chu Tước ngẩn nga lại một lần nữa không hiểu gì cả, không rõ Diệp Lăng đang nói cái gì.

“Vừa rồi hoàng thái hậu không phải đã hỏi sao, ta đã nói là cái vòng cổ ta cướp đoạt với tiểu công chúa của các người ta đã mang tặng người khác rồi, thật không hiểu các người có cần phải mời ta đến đây không?” Khôi lỗi thiếu nữ ra vẻ có điểm khó chịu nói

Diệp Lăng quả thật có điểm khó chịu, bán đấu giá thua thi thua, còn không chịu thua tìm người đến đòi loại hành vi này quá thật làm người ta khinh thường!

Mà vì vậy, trong một thời ngắn sau này, Diệp Lăng gặp tiểu công chúa sẽ không hòa nhã gì, làm tiểu công chúa rất ủy khuất.

“Ai nói vòng cổ đâu? Hóa ra tiểu nha đầu kia vì một cái vòng cổ mà không thoải mái, tiểu có nương người thật tốt nha, đoạt của lão Bát nhà ta còn đoạt của Tiểu nha đầu nhà ta nữa!” Hoàng Đế Chu Tước xem như đã hiểu, hóa ra vừa rồi hoàng thái hậu đến là vì chuyện này, nhất định là tiểu công chúa đến chỗ lão nhân gia khóc lóc kể lể.

Chẳng qua, với tính tình của lão nhân gia, theo lý thuyết sẽ bão nổi với Lôi Đế tiểu thư này, sẽ dùng thủ đoạn cường bức lợi dụ, bắt Lôi Đế tiểu thư giao vòng cổ ra chứ? Giờ thì không có, đã không có sinh khí bão nổi mà thái độ còn hòa ái dễ gần nữa.

Rốt cuộc là chuyện gì đây?

200. Chương 201: Cự Tuyệt (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 201: Cự tuyệt (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Thế nào, đừng tưởng rằng người là hoàng đế Chu Tước đế quốc thì ta sẽ sợ người, không có là không có!” Khôi lỗi thiếu nữ rất cao ngạo nói.

“...” Lãnh Huyết Ngũ đang muốn ngăn cản Diệp Lăng, bảo hắn không cần lại đắc tội với hoàng đế, kết quả là vẫn không kịp, nếu cứ như vậy nữa thì nhiệm vụ này càng ngày càng khó khăn.

Tiểu đầu đất này thật đúng là không sợ gì cả, mơ mơ màng màng, ai...

“Ta không phải nói cái vòng cổ đó, cái đó tự các người giải quyết, ta hỏi là khối Rubrik trong tay người ấy, cái Rubrik của vua hải tặc Kiệt Khắc!” Hoàng đế nói.

“Cái đó à, người cũng có hứng thú sao?” Khôi lỗi thiếu nữ ngơ ngác hỏi.

“Có!” Hoàng đế đáp, nói nhảm, nếu không có hứng thú thì sao lại ở đây nói chuyện với người, còn mời riêng người đến đây nữa.

Làm cho hoàng đế Chu Tước phải mời người đến đây nói chuyện tức là thứ này rất trọng yếu, ít nhất đối với hoàng đế Chu Tước mà nói là rất trọng yếu.

“Có hứng thú gì? người là hoàng đế một đế quốc, nắm giữ kinh tế toàn bộ đế quốc, tùy tiện khẩu trừ ra một chút đã lớn hơn cả cái bảo tàng đó rồi! Người sẽ không chỉ vì một chút điểm đó cũng muốn cướp a?” Khôi lỗi thiếu nữ nhìn hoàng đế Chu Tước, có điểm phòng bị nói.

Đúng vậy, hoàng đế Chu Tước đương đương là vua một nước, hơn nữa còn là một đế quốc, hắn hẳn là chường mắt bảo tàng của vua hải tặc Kiệt Khắc, tuy rằng cái này đủ để rất nhiều người sống chết tranh giành.

Nếu là như vậy nhất định sẽ có nguyên nhân khác!

“Nói cái gì vậy, cái gì gọi là tùy tiện khấu trừ một chút, ta phải phụ trách với con dân của ta!” Hoàng đế Chu Tước có chút vô lực nói, mà giờ hắn càng không rõ vì sao hoàng thái hậu lại tốt với Lôi Đế tiểu thư này như vậy, sắp làm người ta không chịu nổi rồi.

Thử hỏi, thân làm hoàng đế Chu Tước, đã bao lâu rồi có người dám không lễ phép với hắn như vậy? Trừ vài nữ nhi của mình ra...

“Không nói với người cái này nữa, người giao thứ đó cho ta, ta liền cho người 50 vạn kim tệ”. Hoàng đế Chu Tước đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp làm Diệp Lăng buôn bán lời 20 vạn kim tệ.

Lập tức liền buôn bán lời 20 vạn kim tệ, bất quá chỉ là qua tay một chút mà thôi, chuyện tốt như vậy tin rằng rất nhiều người đều muốn, cũng nghĩ cách tìm cơ hội như vậy, thậm chí không sợ phải trả giá như thế nào.

Mà Diệp Lăng lại dễ dàng được đến cơ hội này, hơn nữa hoàn toàn không cần tốn nhiều sức lực, đây là chuyện làm người ta hâm mộ đến cỡ nào?

Nhưng mà, làm một cái bại gia tử, làm một cái chưa bao giờ muốn kiếm tiền, thậm chí phải phá tiền như Diệp Lăng, hắn sẽ đáp ứng sao?

Thực hiển nhiên, đáp án là không!

“Không được!” Khôi lỗi thiếu nữ lắc đầu, cự tuyệt điều kiện này.

Đúng rồi, phải như vậy chứ, ai mà không đáp ứng việc kiếm không 20 vạn chứ... khoan khoan, nàng vừa nói cái gì? Không được?!

Người ở đây đều hoài nghi lỗi tai mình, đều ngây ngốc nhìn Diệp Lăng, cho dù là chính bản thân hoàng đế Chu Tước, hắn cũng không thể tưởng tượng sẽ có đáp án như vậy.

“Người vừa nói cái gì? Không được?” Hoàng đế Chu Tước ngẩn người hỏi.

“Ừ, người hay là tiết kiệm ít tiền để cho con dân của người đi. Thứ này bản thiếu... tiểu thư không bán!” Khôi lỗi thiếu nữ nói, thiếu chút nữa lỡ miệng tự xưng bản thiếu gia rồi.

“Người chê ít sao?” Hoàng đế Chu Tước cau mày nói, hắn chỉ có thể nghĩ như vậy, nếu không phải chê ít thì ai lại đi cự tuyệt điều kiện như vậy.

Mà đây cũng là ý tưởng của mọi người ở đây, đương nhiên ngoại trừ Lãnh Huyết Ngũ, nàng đã biết là tiểu đầu đất này là một đứa ngốc mà, thực tế có chút như vậy...

“Không, cho dù người thêm nhiều tiền hơn nữa ta cũng không cho người!” Khôi lỗi thiếu nữ lắc đầu, phủ định suy đoán của mọi người.

“Vì sao? Cho dù người tìm được bảo tàng, đoạt được rất nhiều chỗ tốt cũng chưa chắc sẽ nhiều hơn 50 vạn”. Hoàng đế Chu Tước hỏi, hắn không rõ vì sao Lôi Đế tiểu thư này lại cự tuyệt.

Tin tưởng ngoài những người quen thuộc Diệp Lăng ra, bất luận ai cũng không nghĩ đến Diệp Lăng cự tuyệt vẹn vẹn là vì hắn không muốn kiếm tiền mà thôi, cũng không có lý do gì khác.

“Bởi vì ta không thích!” Đây là lý do của Diệp Lăng, mà hắn nói thật, vẹn vẹn là vì hắn không thích mà thôi, không có lý do gì khác.

Có điều cái này lọt vào lỗi tai người khác thì sẽ khác, cảm thấy Lôi Đế tiểu thư chỉ qua loa có lệ mà thôi, cảm thấy Lôi Đế tiểu thư này như đang trêu đùa hoàng đế Chu Tước.

Vì thế mà sắc mặt hoàng đế Chu Tước trở nên không hòa nhã chút nào, lạnh lùng nhìn khôi lỗi thiếu nữ nói: “Vậy rốt cuộc người muốn thế nào mới chịu giao cho ta!”

“Không muốn gì cả...”. Khôi lỗi thiếu nữ trả lời.

“Được rồi, nếu không như vậy đi, chỉ cần người giao một thứ trong bảo tàng cho ta thôi, ta đáp ứng với người một việc gì mà... ta có thể làm được!” Hoàng đế Chu Tước chỉ có thể lui để tiến: “Hơn nữa, ta sẽ phái người tìm cùng người, cũng giúp người tiết kiệm được một số!”

Điều kiện như vậy tựa hồ rất tốt, giống như hoàng đế Chu Tước thực chịu thiệt, mà Diệp Lăng thực chiếm tiện nghi vậy.

Kỳ thật cũng chưa chắc, thứ mà hoàng đế Chu Tước muốn, với hắn mà nói thì trọng yếu hơn cái này nhiều, đây là vấn đề về giá trị, chỉ cần hắn cảm thấy thứ kia đáng giá hắn làm như vậy là đủ rồi.

Còn có, hắn phái người hỗ trợ tầm bảo kỳ thật ở một phương diện nào đó mà nói, chính là khống chế toàn bộ cục diện, đến lúc đó hắn muốn cái gì được cái đó, muốn làm gì chả được nếu hắn muốn...

Trên thực tế, hoàng đế Chu Tước chỉ vì phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn mà thôi, đồng thời cũng không muốn để người khác biết thứ này là gì.

Đồ vật này là cái gì? Bây giờ còn không ai biết cả, bất quá nhất định là thứ gì đó rất trọng yếu với Chu Tước đế quốc, làm hoàng đế Chu Tước không tiếc bất cứ giá nào đổi lấy nó.

Mà chuyện này làm Diệp Lăng cảm thấy mình rất chiếm tiện nghi, hắn cũng chỉ có thể nói với hoàng đế Chu Tước: “Không, ta cự tuyệt!”

“...”

Điều kiện như vậy mà người còn cự tuyệt? Rốt cuộc người muốn thế nào? Tất cả mọi người đều muốn chất vấn Lôi Đế tiểu thư, chẳng qua bọn họ đều không có đi làm vì bây giờ Lôi Đế tiểu thư đang nắm giữ chủ động.

Lúc này hoàng đế Chu Tước đang mắng đứa con của mình vì sao lại vô dụng như vậy, sao lại để tiểu cô nương này đoạt thứ đó, nếu đã tranh đoạt thì phải chiến đấu đến cùng chứ.

Mà hắn còn tự trách mình nữa, vì sao chuyện ngay dưới mí mắt mình mà mình cũng không biết, nếu không có người báo lại thì chắc mình vẫn mù tịt, còn không biết thứ đó đã rơi vào tay một tiểu cô nương nữa.

Vì vậy mà bát vương tử bị hoàng đế Chu Tước mắng một thôi một hồi, mà bát vương tử mới là người hối hận nhất, nếu hắn biết trong bảo tàng này có thứ đó thì hắn nhất định sẽ không buông tha, đây là một công lao thật lớn nha.

Có cái công lớn này thì chướng ngại trên con đường đi đến ngôi vị hoàng đế của mình sẽ ít đi rất nhiều, đến lúc đó, Long Cát nữ nhân này phải đứng một bên đi.

201. Chương 202: Cự Tuyệt (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 202: Cự tuyệt (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Lôi Đế tiểu thư, người cũng không cần trả lời nhanh như vậy, người có thể về nhà từ từ suy nghĩ cũng được mà, cái này còn có thể thương lượng thương lượng nha!” Hoàng đế Chu Tước cau mày nói, chuyện này có thể từ từ sẽ đến, dù sao cũng đã lâu như vậy rồi.

Hắn sẽ để khôi lỗi thiếu nữ về, nhưng sẽ phái người giám thị, sẽ không để nàng rời khỏi đế đô này, trừ phi nàng đưa cái Rubrik kia ra!”

“Suy nghĩ? Không cần... Ý, thiếu chút nữa quên, quả thật có thể nghĩ lại, chỉ cần người đáp ứng để ta tham dự thọ yến của hoàng thái hậu a bà thì ta sẽ suy nghĩ! nếu có thể nhìn thấy a bà, hơn nữa có thể ở cùng

một chỗ với đám vương tử công chúa thì có lẽ ta sẽ đưa thứ này cho hoàng thái hậu, a bà như phần lễ vật không chừng!” Diệp Lăng đột nhiên nhớ tới cái gọi là chính sự của mình.

“...” Hoàng đế Chu Tước thần sắc ngưng trọng, tự ngẫm một hồi mới gật đầu đáp ứng.

Vốn chuyện này nói khó kỳ thật cũng không khó, chẳng qua là mời một người đến tham dự thọ yến mà thôi, cho dù là ngồi cùng bàn với mình cũng không có vấn đề gì.

Nhưng là, Diệp Lăng nói như thế rất rõ ràng nói cho mọi người biết, hẳn có mục đích!

Ai, tiểu đầu đất! Sao ngươi lại ngốc như vậy! Lãnh Huyết Ngũ lắc đầu...

“Tốt, ta đáp ứng ngươi, hai ngày sau ở đây sẽ có vị trí của ngươi, bất quá ngươi chỉ có thể đến một mình!” Hoàng đế Chu Tước đáp ứng, cho dù có vấn đề cũng phải đáp ứng, đơn giản là hẳn cần thứ kia.

Mà đối với vấn đề, hẳn tin rằng mình có thể giải quyết.

Không phải là một cô nương sao? Cho dù nàng có ba đầu sáu tay mà chỉ có một mình, còn ở trong hoàng cung của chính mình, còn có thể làm nên trò gì đây?

Hơn nữa, bây giờ đã biết nàng có mục đích, vậy càng thêm dễ dàng phòng bị.

“Chỉ có một người? Ta còn có một biểu tỷ, nàng có thể tới sao?” Khôi lỗi thiếu nữ nhìn hoàng đế Chu Tước, trong hai mắt xuất hiện nhan sắc khẩn cầu.

“...” Tiểu đầu đất này còn không xấu a, biết đòi vị trí cho Lãnh Huyết Thất.

Tuy rằng Lãnh Huyết Thất chưa chắc sẽ đến, nhưng ít ra phải có một cái tư cách, có tư cách thì có thể đến hay không tùy ý!

“..., được rồi, cả tỷ tỷ ngươi cũng có thể qua!” Hoàng đế Chu Tước nhăn mày lại, hơn một người, nhưng hẳn là vẫn còn không chế được.

“Cám ơn hoàng thượng, giờ ta đi được chưa?” Khôi lỗi thiếu nữ nói lời cảm tạ, rất có lễ phép hỏi.

“Có thể, ngươi đi đi!” Hoàng đế Chu Tước phát tay, có điểm đau đầu nói.

“Tái kiến!” Diệp Lăng không chế khôi lỗi thiếu nữ, nói một tiếng xong liền chạy mất, mà khi nàng chạy còn không quên đem theo chút trà bánh này.

Các ngươi sẽ không để ý a...

“...” Mọi người trầm mặc, ngăn người ra, tựa hồ đã để Diệp Lăng đi một mình, hẳn là phải có quan viên làm bạn bên cạnh chứ.

Khi Diệp Lăng ra ngoài, tìm được chạy! Thị vệ ở ngoài thấy hoàng đế không nói gì nên cũng không ngăn trở, mà hoàng đế kịp phản ứng lại thì cũng mặc cho Diệp Lăng đi, cũng không đi quản.

Dựa theo tình huống bình thường thì chắc là không có chuyện gì xảy ra, ít nhất mọi người sẽ cảm thấy đường đi thật rõ ràng, sẽ không ai đi nhầm, trừ phi là cố ý.

Có điều, người như Diệp Lăng thuộc loại ngoại lệ!

“Tiểu đầu đất, ngươi muốn đi đâu?” Lãnh Huyết Ngũ đợi thật lâu sau mới phát hiện có điểm là lạ, vì sao đi lâu như vậy cũng không có dấu hiệu ra khỏi cung.

Khi đến cũng đâu có lâu vậy đâu, chẳng lẽ...

Lãnh Huyết Ngũ chui đầu ra xem, phát hiện đang đứng ở một chỗ không biết tên, phụ cận không có ai cả, ngay cả thị vệ cũng không, không biết sao hẳn có thể đến được đây nữa, càng không biết sao những người kia lại để hẳn đến đây.

”Ta đang đi về, có điều, ta không tìm thấy đường... Diệp Lăng trả lời, hẳn lại một lần nữa bị lạc hoàn toàn.

“Tiểu đầu đất nhà ngươi...” Hiện tại Lãnh Huyết Ngũ có điểm hối hận, đáng lẽ mình phải trông chừng hẳn chứ, hẳn vốn mơ mơ màng màng, lại đến đây lần đầu, 99% sẽ đi nhầm.

Nếu hắn đã đến một hai lần rồi thì chắc sẽ không xuất hiện tình huống như vậy!

Hắn là vì không biết, ít nhất ở Tường Không hoàng thành này, những nơi hắn quen thuộc hắn chưa từng bị lạc...

“Tiểu Ngũ, chúng ta giờ nên đi đâu?” Diệp Lăng không ngại học hỏi kẻ dưới, hắn biết mình không biết đường, sẽ không đi sĩ diện ra vẻ như biết.

“Ta đâu có biết, tùy tiện đi đi, nhìn thấy người liền hỏi đường một chút”. Lãnh Huyết Ngũ tức giận trả lời, vừa rồi nàng luôn ở trong tiểu tay nải, sao mà biết phương hướng đây.

“Ừ, được rồi!” Diệp Lăng không chế khỏi lỗi thiếu nữ tìm một cái đường, mà lúc này Lãnh Huyết ngũ không vào trong nữa, nàng cũng cùng với Diệp Lăng nhô đầu ra ngoài tay nải nhìn.

“Bên này bên này...” Khi đi đến một nơi, Lãnh Huyết Ngũ đột nhiên kêu lên.

“Bên kia? Tìm được đường sao?” Diệp Lăng đi theo hướng Lãnh Huyết Ngũ chỉ thị, khi hắn rất hưng phấn nghĩ đến có thể ra ngoài, lại phát hiện căn bản không phải như vậy.

Lãnh Huyết Ngũ căn bản không có tìm được đường, cũng không nhìn thấy bất cứ ai, vèn vèn là chú trọng đến cảnh vật nơi này.

“Tiểu Ngũ, ở đây đâu có đường đâu, một cái sân, ba mặt đều là tường...” Diệp Lăng ngờ ngác hỏi, hắn hỏi như vậy là vì hắn nghĩ nơi này chắc là có phải có đường, có một cái thông đạo bí mật mà Lãnh Huyết Ngũ biết.

“Vậy người bảo ta đến đây làm gì?” Diệp Lăng kỳ quái hỏi.

“Xem hoa!” Lãnh Huyết Ngũ nhảy ra, chạy đến một bên nhìn hoa cảnh xinh đẹp, hoa cảnh này vốn đã xa hoa, bây giờ còn xem dưới góc độ của nàng nữa thì tựa hồ trở nên đẹp hơn.

Mà nơi này kỳ thật cũng không phải là chỗ nào lạ lẫm, đúng là ngự hoa viên trong hoàng cung, ở đây có rất nhiều hoa cỏ quý hiếm, có hơn bảy phần hoa cảnh xinh đẹp nhất đế quốc ở đây.

Địa phương xinh đẹp như vậy tự nhiên sẽ hấp dẫn ánh mắt của nữ hài tử, mà Lãnh Huyết Ngũ cũng không ngoại lệ, lúc này nàng giống như một nữ hài tử bình thường vậy.

Nếu là trước kia, nếu bây giờ còn có người khác thì chắc là nàng sẽ không đến hoa viên đâu, ít nhất cũng sẽ không chủ động, bất quá giờ chỉ có nàng và Diệp Lăng, nàng sẽ tùy ý mình như vậy, nghĩ ra sao thì làm thế ấy.

Có lẽ, không có Diệp Lăng, chỉ có một mình nàng thì nàng cũng sẽ không như vậy, chỉ có khi ở bên cạnh Diệp Lăng nàng mới cảm thấy mình giống một nữ hài tử bình thường.

“Ý, đám hoa hoa cỏ cỏ thật ra thực hi hữu nha, có một ít ta chưa thấy qua bao giờ, a, cái kia, cái kia là thứ ta đã tìm rất lâu rồi, hữu dụng cho luyện kim thuật!” Diệp Lăng vốn đang muốn xem hoa thưởng lá, lại nhìn thấy đồ vật này nọ lập tức chạy tới.

Lãnh Huyết Ngũ không để ý đến Diệp Lăng, nàng đã quen rồi, hơn nữa lúc này tiểu cô nương chi tâm của nàng đã tràn ra, đang ở trong sự say mê với hoa cỏ.

Mà chờ khi Lãnh Huyết Ngũ khôi phục lại từ trong say mê, thời gian đã qua rất lâu rồi, lúc này nàng mới nhớ tới Diệp Lăng, tìm một chút, nàng ngáy ngẩn cả người.

Đơn giản là, nàng thấy Diệp Lăng đang ở dưới một chậu kỳ hoa, làm cho chậu kỳ hoa này nguyên bản phi thường xinh đẹp đã hoàn toàn thay đổi, hơn nữa còn muốn đào nó đi! Còn chính mình thì sao? Toàn thân đều là bùn đất!

202. Chương 203: Rối Loạn (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 203: Rối loạn (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Tiểu đầu đất, ngươi đang làm gì đấy?” Lãnh Huyết Ngũ vọt đến bên cạnh Diệp Lăng, nhìn hẩn tiếp tục làm cho nơi đã hỗn độn rồi còn hỗn độn hơn.

“Ta đang thu thập, tiểu NGũ, ta phát hiện thân thể hai ta lúc này thật đúng là hữu dụng a, vốn thu thập thứ này thực phiền toái, phải thật cẩn thận, bây giờ thì tiện hơn rất nhiều!” Diệp Lăng cũng không quay đầu lại nói, tiếp tục vọc đóa kỳ hoa kia.

“Đây là cái gì? Có ích gì?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi.

“Đây là một loại thảo dược hiếm thấy, có thể làm thuốc... chính là chế luyện thành luyện kim tể thuốc ấy, bất quá người bình thường sẽ không biết, là độc môn phối phương của ta, lúc trước ta có được một cây, bất quá bị ta làm chết rồi, may mắn thu thập được một ít”. Diệp Lăng vừa nói, vừa tiếp tục vọc đóa kỳ hoa kia.

“..., ta thấy đóa này cũng sắp đi theo đóa trước rồi đó, sắp chết luôn rồi!” Lãnh Huyết Ngũ nhìn đóa hoa đáng thương kia, trong lòng bi ai giùm.

“Chết thì sẽ chết, bất quá ta chỉ thu thập mầm mống mà, trước sau gì chả loại ra”. Diệp Lăng không thèm để ý nói, hẩn cũng không tính toán để đóa hoa này sống.

“..., vậy ngươi nhanh lên, nếu không để người khác phát hiện thì không xong!” Lãnh Huyết Ngũ có chút bất đắc dĩ nói, cũng nhắc nhở Diệp Lăng.

“Không có gì, cùng lắm thì đền tiền cho bọn hẩn, ta có tiền mà!” Diệp Lăng không thèm để ý nói.

“...”

“Tốt lắm, xong! Ngươi không coi hoa nữa à?”

Không lâu sau Diệp Lăng cũng kết thúc công việc, tò mò hỏi Lãnh Huyết Ngũ.

“Không cần, đã xem xong rồi! Tiểu đầu đất nhà ngươi, đi thôi!” Lãnh Huyết Ngũ nhẹ nhàng nói, cũng vỗ vỗ bần đất trên người Diệp Lăng xuống, bộ dáng trở nên thập phần ôn nhu.

“Cái này không cần phiền ngươi, xem ta!” Diệp Lăng không có cảm nhận được sự ôn nhu của Lãnh Huyết Ngũ, vận khởi vài cái tinh lọc luyện kim trận đã hoàn toàn tinh lọc sạch sẽ tro bụi trên người.

“Đi thôi, tiểu đầu đất, đi tìm đường ra!” Lãnh Huyết Ngũ lôi kéo Diệp Lăng, nhảy lên người khôi lỗi.

Mà khi Diệp Lăng chuẩn bị khổng chế khôi lỗi đi thì có một người đi vào ngự hoa viên này, một cái tiểu cô nương thực đáng yêu, hình như chính là tiểu công chúa kia.

Khi công chúa vào, nhìn thấy khôi lỗi thiếu nữ ở đó, ngây người một chút...

“Sao ngươi lại ở đây, nữ nhân phá hư, đáng giận nhà ngươi, cướp đoạt vòng cổ của ta!”

Tiểu công chúa phản ứng lại lập tức hô lên.

“Ta lạc đường, ngươi biết làm sao đi ra ngoài không?” Khôi lỗi thiếu nữ mặc kệ lời của tiểu công chúa, trực tiếp hỏi.

“Hừ, ta không nói cho ngươi, ta đi xem bảo bối của ta...”. Tiểu công chúa quyết cái miệng nhỏ nhắn, hoạt bát chạy đi.

“Xong rồi, nguy rồi!” Lãnh Huyết Ngũ nhìn theo phương hướng của tiểu công chúa, trong lòng âm thầm nói.

Nơi tiểu công chúa chạy không phải nơi khác, chính là nơi Diệp Lăng vừa mới quấy rối, cũng chính là chỗ đóa kỳ hoa kia.

hy vọng bảo bối trong lời của tiểu công chúa này không phải đóa kỳ hoa kia...

“Vì sao lại như vậy, sao bảo bối của ta lại biến thành như vậy, ai phá hư bảo bối của ta...”

Tiểu công chúa ngơ ngác nhìn đóa kỳ hoa đã tứ phân ngũ liệt, nước mắt lưng tròng, nói chuyện đã có chút nức nở.

Quả nhiên là như vậy, lần này đau đầu rồi, còn bị bắt tại trận nữa!

lãnh Huyết Ngưu lắc đầu, bắt quá nàng phát hiện đương sự lúc này thực bình tĩnh, thực bình tĩnh, sắc mặt không có chút biến hóa nào, dù chỉ một chút!

Lúc này Diệp Lăng làm một chuyện mà đại đa số người cũng có thể làm, hắn không nói lời nào trực tiếp bỏ chạy!

“Là người, nhất định là người... A, người đừng chạy, nữ nhân hư hỏng nhà người, đền bảo bối cho ta!” Tiểu công chúa cũng không tính ngốc, lập tức hoài nghi khôi lỗi thiếu nữ, người duy nhất ở đây. Nhưng khi nàng quay đầu lại chất vấn thì phát hiện khôi lỗi thiếu nữ đã chạy tới cửa.

“Đền người, bao nhiêu tiền?” Khôi lỗi thiếu nữ tạm dừng một chút, sau đó hỏi.

“Ta mới không cần tiền dơ bẩn của người, ta muốn người đền bảo bối của ta, giống như lúc này vậy”. Tiểu công chúa hô.

“Ừ, vậy sang năm a...” Khôi lỗi thiếu nữ trả lời, sang năm hắn là có thể trông ra rồi.

“Ta không cần, ta muốn người đền ta ngay bây giờ”. Tiểu công chúa tự nhiên không hài lòng, sang năm, lúc đó cũng không biết là như thế nào nữa, loại ngân phiếu khổng này ai mà tin được.

“Ta mặc kệ người vậy, ta đi đây!” Khôi lỗi thiếu nữ thực rõ ràng lựa chọn tiếp tục đào tẩu, cũng đã nói đền rồi, nàng không chịu làm sao đây.

“Người đừng chạy!” Tiểu công chúa đuổi theo khôi lỗi thiếu nữ.

“Ta muốn xuất cung, người không cần tiền ta!” Khôi lỗi thiếu nữ trả lời, chắc nghĩ rằng tiền công chúa tiền nàng a! Lấy cái loại thần kinh như Diệp Lăng này rất có thể hắn sẽ cho là như vậy.

“Hôm nay người không thể ra khỏi hoàng cung này được!” Tiểu công chúa hung hăng nói.

“Vì sao?” Khôi lỗi thiếu nữ ngơ ngác hỏi.

“..., dù sao chính là không được!” Cái này còn hỏi vì sao? người là đầu đất sao?

công chúa không nói chuyện với Diệp Lăng nữa, chỉ toàn tâm toàn lực đuổi theo, mà Diệp Lăng lại là vô mục đích chạy.

Kết quả, trong hoàng cung trình diễn một lần truy đuổi đại chiến quy mô nhỏ, hơn nữa truy đuổi đại chiến quy mô nhỏ này cuối cùng lại gây nên oanh động không lớn không nhỏ.

“Tiểu công chúa đuổi theo ai?” Thị vệ giáp nhìn thấy tình huống này, hỏi.

“Không biết, chưa từng thấy qua!” Thị vệ ắt có điểm thất thần, hồi đáp.

“Sao trong hoàng cung lại xuất hiện người không rõ danh tánh? Có phải thực khả nghi không?” thị vệ giáp nói.

“Đúng vậy, thực khả nghi...” Thị vệ gật đầu nói.

“...” Sau đó hai người cùng nhìn đối phương, đồng thời nói: “Vậy còn không mau đuổi theo!”

...

“Tiểu thư phía trước đứng lại!”

Hiện tại người truy đuổi khôi lỗi thiếu nữ không chỉ riêng tiểu công chúa mà còn có hoàng cung thị vệ hoặc nghe thấy cũng tiến hành vây quanh, đuổi bắt với khôi lỗi thiếu nữ.

“Ngượng ngùng, có thể nói cho ta biết làm sao ra khỏi cung không?” Diệp Lăng tựa hồ còn không có giác ngộ, nhìn thấy nhiều người đuổi theo mình như vậy liền hỏi bọn hắn.

“Bên kia...”. Có vài thị vệ trong nhất thời không kịp phản ứng , chỉ phương hướng ra khỏi hoàng cung. Có điều phương hướng bọn hắc chỉ tựa hồ hơi nhiều, cũng không phải là đùa giỡn Diệp Lăng, mà là cửa ra khỏi cung vốn có rất nhiều.

“Cám ơn!” Diệp Lăng cũng hiểu được hoàng cung luôn luôn rất nhiều cửa nên cũng không hoài nghi, tùy tiện chọn một hướng chạy.

“...” Lúc này, những thị vệ kia phản ứng và đám thị vệ còn lại đều trầm mặc, cái này là chuyện gì, sao lại đi trả lời người bị đuổi bắt đường ra ngoài...

Có lẽ cũng vì loại tình huống này thật quá khó tưởng tượng, nếu là người mưu đồ gây rối, nhất định sẽ hiểu biết tình huống nơi này, sẽ biết làm cách nào để ra khỏi cung, thậm chí biết lộ tuyến tốt nhất nữa chứ làm gì có chuyện đi hỏi như Diệp Lăng.

203. Chương 204: Rối Loạn (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 204: Rối loạn (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Mặc kệ nói gì thì nói, hiện tại Diệp Lăng đã có một phương hướng, có điều số người ngăn cản hướng này của hắc cũng không ít, hoàng gia thị vệ cũng không phải chỉ có phía sau, còn phân bố khắp nơi trong hoàng cung nữa, bốn phương tám hướng đều có.

Chẳng qua, nhiều người như vậy mà một hồi lâu cũng không bắt được một tiểu cô nương họ cho rằng nhu nhược, cái này bọn họ cảm thấy trên mặt không ánh sáng!

Nếu nói tiểu cô nương có điểm đấu khí ma pháp thì họ còn có thể tiếp thụ , có thể liệt nàng vào hàng cao thủ, cao thủ cũng không phải dễ dàng bắt được, cần phải tiêu tốn một chút thời gian.

Có điều tiểu cô nương này lại không có cái gì cả, giống như người thường vậy, không có đấu khí ma pháp xuất hiện trên người nàng, chỗ bất đồng duy nhất là nàng biết chạy, chạy rất nhanh!

Tiểu cô nương này mạng thổ sao? Bọn thị vệ bắt đầu hoài nghi!

Có đôi khi, rõ ràng vây quanh nàng rồi, lại bị nàng trốn ra từ khe hở, đổi phương hướng tiếp tục chạy...

Cứ như vậy, trận truy đuổi chiến trong hoàng cung này càng ngày càng nghiêm trọng, đến cuối cùng đến cả hoàng đế cũng bị kinh động, không hiểu hoàng cung mình đã xảy ra chuyện gì, mà khi hắc biết rồi thì ngay ngăn cả người.

Hóa ra là tiểu cô nương làm người ta không thích kia, sao nàng còn chưa đi, còn làm ầm ĩ trong hoàng cung của ta.

Còn có, đám thị vệ các ngươi làm ăn kiểu gì vậy, ngay cả tiểu cô nương không có đấu khí ma pháp cũng không bắt được, người ta chỉ chạy thôi đã làm các ngươi như vậy rồi, nếu người ta biết một chiêu nửa thức thì không phải càng bó tay sao?

Khôi lỗi thiếu nữ có thể chạy lâu như vậy, trừ bỏ khôi lỗi có thể lực vô cùng vô tận ra còn có năng lực phán đoán cao cường của Diệp Lăng nữa, còn có một nguyên nhân rất trọng yếu, vận khí của hắc rất không sai.

...

“Uy uy, tiểu đầu đất, người đi nhầm rồi, bên kia mới đúng!” Lãnh Huyết Ngũ kêu lên.

“Ừ, đã biết!” Diệp Lăng quay đầu trở về.

Ma lúc đó, phía trước đã có người bày ra thiên la địa võng, chỉ chờ khôi lỗi thiếu nữ mắc câu, kết quả, nàng cứ như vậy quay về!

...

“đi, ở đây có đường nhỏ, thoát nhìn không sai” Diệp Lăng nhìn thấy một con đường nhỏ không thu hút chút nào liền chạy vào, mà đường cũ đã có một đồng người vây quanh.

Vận khí làm cho Diệp Lăng có thể chui vào các lỗ hổng trong sự phòng ngự của hoàng cung, rất nhẹ nhàng...

Liên tục thoát khỏi khổ cảnh làm người ta bất thể nào cũng không được, làm người ta tức giận mà chẳng làm được gì.

Mà vận khí tốt này làm Lãnh Huyết Ngũ hoài nghi Diệp Lăng biết rõ mới chui vào lỗ hổng của người ta.

Kỳ thật lần này Diệp Lăng căn bản không có để ý, hẳn cảm thấy tình huống này cũng không phải là tình huống đặc biệt gì, mà nếu hẳn để ý cũng có thể dễ dàng tìm ra, lúc trước hẳn biến mất không biết bao nhiêu lần trong sự vây quanh thật mạnh của Diệp gia cơ mà.

“Đứng lại, đừng chạy, bên kia là...”

Phương hướng Diệp Lăng chạy trốn tựa hồ cách một nơi nào đó ngày càng gần, điều này làm đám hoàng cung thị vệ rất khẩn trương, nếu đã chạy tới đó thì lần này phiền lớn, hành sự bất lực, phế vật vô năng, đám tội danh này chắc bị chụp lên đầu quá.

Đơn giản là , ở đó có một người thân phận cực cao, cho dù là hoàng đế cũng không dám trêu vào...

“Ý, a bà, chúng ta lại gặp mặt!” Khôi lỗi thiếu nữ chạy đến một cái sân, nhìn thấy hoàng thái hậu đang được người bảo vệ liên tục nhẹ nhàng bắt chuyện.

“...” Trầm mặc.

Hoàng thái hậu không nghĩ tới nhanh như vậy liền gặp được tiểu cô nương này, mà những người khác còn đang nghi hoặc khó hiểu, vị tiểu thư này sao gọi hoàng thái hậu là a bà, các nàng nhận thức sao?

“Các người đang làm gì vậy, đề phòng ai đó?” Khôi lỗi thiếu nữ nghi hoặc hỏi.

Phòng ai? Còn không phải đề phòng người sao? Vừa rồi gây chuyện huyên náo lớn như vậy, người khác còn tưởng rằng người có ý đồ gây rối gì đó.

“Không biết, hình như có người gây sự ở ngoài kia, cũng không biết ra sao nữa. Qua, tiểu cô nương, đến chỗ ta này!” Hoàng thái hậu phát tay với khôi lỗi thiếu nữ, ý bảo nàng đến đây có thể an toàn hơn một chút.

Lúc này hoàng thái hậu còn không biết đầu số gây nên rối loạn trong hoàng cung chính là tiểu cô nương trong miệng nàng.

“Ừ, ta qua bảo hộ người!” Diệp Lăng cảm giác hoàng thái hậu này tốt lắm, chủ động xin đi bảo hộ, hẳn không biết chính mình là người mà người khác phải phòng ngự!

Có điều, khi hẳn không chế khôi lỗi thiếu nữ đến thì thị vệ bên người của hoàng thái hậu lại không để khôi lỗi thiếu nữ tới bởi bọn họ không thể xác định khôi lỗi thiếu nữ này có nguy hiểm hay không.

“Để nàng tới!” Hoàng thái hậu khẽ quát một tiếng, làm cho thị vệ vốn đang do dự lập tức nhường đường, ra về uy vọng của hoàng thái hậu vẫn còn rất cao.

Khôi lỗi thiếu nữ chạy đến bên người hoàng thái hậu, sau đó làm ra một cái tư thế phòng ngự, rất có khí thế...

“...”

“Tiểu cô nương người... Hiện tại không cần người bảo hộ ta, chỉ cần thị vệ của ta là đủ rồi. Người nói ta nghe xem sao người lại một mình chạy đến đây?” Hoàng thái hậu có điểm tò mò hỏi, theo lý thuyết, cho dù tiểu cô nương này chạy đến đây cũng sẽ có người dẫn theo, càng không nói đến hẳn là sẽ không có ai dẫn nàng đến đây.

“Ta ở một cái hoa viên làm hỏng một gốc cây, tiểu cháu gái kia của ngươi muốn ta đền, nhưng mà ta đền thì nàng lại không chịu, vì vậy ta chạy đi! Nhưng mà hình như nàng không muốn buông tha ta mới đuổi theo không thôi, hơn nữa còn gọi một đồng người đến đuổi, ta chạy qua chạy lại một hồi thì đến đây!” Diệp Lăng nói ra sự tình.

“...” Hoàng thái hậu trầm mặc, đơn giản là nàng nghĩ đến một khả năng, vì vậy muốn xác nhận một chút: “Cái đồng người mà ngươi nói là ai?”

“Ta cũng không biết là ai nữa, ta không có thời gian nhìn bọn hắn, bắt quá bọn hắn mặc trang phục thị vệ của ngươi!” Khôi lỗi thiếu nữ chỉ vào thị vệ bên cạnh.

“...”

Hoàng thái hậu và thị vệ trầm mặc, hiện tại bọn họ đã khẳng định, náo loạn lâu như vậy hóa ra là vì nàng, mà bây giờ nàng muốn cùng chúng ta phòng ngự chính nàng.

Sự thật này làm người ta không biết nói gì nữa...

Mà vừa lúc đó, đám thị vệ kia cũng đã đến đây, vây quanh lấy nơi này, tựa hồ nghĩ muốn bảo vệ, cũng muốn xác nhận xem có an toàn hay không.

“Tham kiến hoàng thái hậu, vừa rồi có phải có một...” Một thị vệ tiến lên hỏi.

“Ta đã biết rồi, các người đều lui ra đi, giờ không có việc gì nữa!” Hoàng thái hậu khoát tay.

“Lại là...” Lúc này thị vệ tựa hồ còn không phát hiện khôi lỗi thiếu nữ bên cạnh hoàng thái hậu.

“Bà nội, bà nội, người không sao chứ, có cái nữ nhân hư hỏng... A, bà nội cẩn thận, nàng ở bên cạnh người...” Tiểu công chúa thở hồng hộc chạy tới, hướng về phía hoàng thái hậu đứt quãng nói, mà rất nhanh nàng đã phát hiện ra sự tồn tại của khôi lỗi thiếu nữ.

Lúc này, đám thị vệ đuổi đến đây mới phát hiện khôi lỗi thiếu nữ đang ở bên cạnh hoàng thái hậu, tâm bọn họ bắt đầu căng thẳng lên, bọn họ sợ khôi lỗi thiếu nữ lai lịch không rõ ràng này sẽ làm ra chuyện bất lợi với hoàng thái hậu.

204. Chương 205: Rối Loạn (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 205: Rối loạn (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Không được vô lễ, sao có thể nói người khác là nữ nhân hư hỏng được!” Hoàng thái hậu trsach mắng.

“...” Tiểu công chúa ngẩn ngơ, nàng không nghĩ tới hoàng thái hậu sẽ răn dạy chính mình, hơn nữa còn vì nữ nhân hư hỏng này, nàng cảm thấy có chút ủy khuất.

“Các người đều lui xuống đi, đây là một hồi hiểu lầm, tiểu cô nương này ta biết, không có vấn đề”. Hoàng thái hậu nói với đám thị vệ.

Đám thị vệ lúc này có điểm nghĩ không ra, bọn họ chỉ xác định được một cái là - mình đuổi theo lâu như vậy đều là uống công.

Mà bọn họ tựa hồ cũng phát hiện một vấn đề, mình đuổi theo lâu như vậy mà không biết nguyên nhân...

Bất quá, hiện tại có thể đoán được là vì tiểu công chúa và tiểu thư không biết tên này gây nhau, kết quả sự tình ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng biến thành thế này.

Bây giờ nếu hoàng thái hậu đã nói không có vấn đề thì không có vấn đề rồi!

Rất nhanh bọn thị vệ đã rút lui, trở lại cương vị của chính mình, mà cái này quả thật làm rất nhanh, không hổ là hoàng gia thị vệ.

Hiện tại bên cạnh hoàng thái hậu chỉ có khôi lỗi thiếu nữ và tiểu công chúa, mà thị vệ của nàng cũng đã lui qua một bên, nguy cơ đã giải trừ tự nhiên cũng không cần phải bảo vệ bên cạnh nữa.

“Tốt lắm, các người rút cuộc là sao thế này?” Hoàng thái hậu hỏi.

Công chúa lập tức cướp đoạt nói: “Bà nội, vừa rồi nàng ở ngự hoa viên làm hồng đoá hoa ta thích nhất, còn muốn chạy trốn nên ta đuổi theo nàng. Nàng lại chạy thoát, rất nhiều người đều không bắt được nàng, còn chạy đến chỗ bà nội nữa. Đúng rồi, bà nội, sao người biết nàng?”

Công chúa nói chuyện như súng máy vậy, không để người ta có cơ hội xem mồm...

Diệp Lăng thành thật chờ nàng nói xong mới nói: “Đến phiên ta chứ? Vừa rồi ta đã nói sẽ đền người, là người không cần!”

“Ta mới không cần tiền dơ bẩn của người, đồ kim tệ nữ!” Tiểu công chúa lắc đầu nói.

“Kim tệ nữ?” Diệp Lăng có chút khó hiểu, mà hoàng thái hậu cũng có chút tò mò.

“Người chính là kim tệ nữ! Mang theo nhiều kim tệ như vậy, bà nội, người không biết chứ hôm qua nàng mua hết 58 vạn kim tệ, toàn bộ dùng kim tệ trả, cũng không biết sao nàng có nhiều kim tệ như vậy”. Tiểu công chúa nói.

“..., tiểu cô nương nhà người quả thật làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn, lại mang theo đến 58 vạn kim tệ. Bất quá không phải là người dùng 18 vạn mua vòng cổ, 30 vạn mua một cái Rubrik sao? sao giờ thành 58 vạn rồi?” Hoàng thái hậu có điểm nghi hoặc hỏi.

“Nàng cũng không phải chỉ mua hai cái đó, còn dùng 10 vạn mua thứ khác nữa, thực là một bại gia nữ!” Tiểu công chúa le lưỡi nhún mắt với khôi lỗi thiếu nữ, tựa hồ khinh bỉ nàng.

“Ta thích bại gia đấy, đó là mục tiêu cả đời này của ta!” Diệp Lăng lại một lần nữa phát ra tuyên ngôn của hần, chẳng qua lần này từ miệng khôi lỗi thiếu nữ, hương vị tựa hồ có điểm bất đồng.

“...”, tiểu cô nương, Mã Khúc gia tộc các người chẳng lẽ sẽ không quản người sao? Để người loạn tiêu tiền như vậy?” hoàng thái hậu hỏi, cho dù là đại gia tộc, lập tức tiêu mất 58 vạn kim tệ cũng không chịu nổi a.

Trên đời này còn không có một cái gia tộc nào có thể thừa nhận được!

“Không quản, tiền này đều là của ta!” Khôi lỗi thiếu nữ nói.

“Tiền của người?”

“Ừ, chính là của ta!”

“Cho dù là của người, người cũng không thể phung phí như vậy”. Hoàng thái hậu bộ dáng hiền lành, dùng ngữ khí trưởng bối nói với khôi lỗi thiếu nữ.

“Không cần, ta muốn tiêu tiền, ta muốn tiêu sạch mới thôi!” Khôi lỗi thiếu nữ lắc lắc đầu, thực rõ ràng cự tuyệt.

“...”

“Tốt lắm, chuyện tiểu bối các người thì các người tự mình lo liệu. Tiểu cô nương, muốn a bà cho người một cái lệnh bài để người tự do ra vào nơi này không?” Hoàng thái hậu cười hỏi.

“Không cần, ta không thích hoàng cung, lại càng không muốn gặp người như nàng”. Khôi lỗi thiếu nữ chỉ vào tiểu công chúa bên cạnh, thực trực tiếp nói.

“...” Tiểu công chúa nhìn khôi lỗi thiếu nữ, vẻ mặt khó chịu: “Hừ! Ta lại càng không muốn nhìn thấy người, nữ nhân hư hỏng!”

“Ta phải đi đây! A bà, người gọi người dẫn ta ra cùng đi, ta không biết đường”. Lúc này Diệp Lăng đã có kinh nghiệm, tìm người dẫn đường.

“Tốt, ta gọi người cho, ta cũng không muốn tiểu cô nương nhà người bên ba lao lực trong hoàng cung này!” Hoàng thái hậu cười nói, cũng phái ra một thị vệ đưa khôi lỗi thiếu nữ ra cung.

Cứ như vậy, rốt cục Diệp Lăng cũng ra khỏi cung...

Mà sau khi Diệp Lăng đi rồi, tiểu công chúa đột nhiên quát to một tiếng: “A!”

“Lại sao vậy?” Hoàng thái hậu hỏi.

“Ta quên tính sổ với nàng, nàng chưa nói đền hoa cho ta!” Lúc này tiểu công chúa mới nhớ tới vừa rồi nàng quên mất vụ này.

“Chỉ là một chậu hoa thôi, có gì đâu”. Hoàng thái hậu nói.

“Bà nội, người bắt công, người không thương ta! Ô ô..” Tiểu công chúa nhìn hoàng thái hậu nức nở nói, nàng cảm giác địa vị của mình bị người khác đoạt đi rồi, bà nội mình bây giờ thích nữ nhân hư hỏng kia nhiều hơn mình.

“Tiểu nha đầu, sao bà nội không thương người được, bắt quá bà nội cũng thực thích tiểu cô nương này, muốn nàng làm tẩu tử người thôi, được không?” Hoàng thái hậu ôm tiểu công chúa an ủi.

Công chúa là cháu gái mà nàng thương yêu nhất, đây là chuyện không thể lập tức thay đổi, Diệp Lăng còn không có năng lực lớn như vậy.

“Nàng làm tẩu tử của ta? Không cần, ta không thích, nàng hư hỏng vậy, lại bại gia”. Tiểu công chúa lắc lắc đầu.

“Cái này...” Hoàng thái hậu đột nhiên ngớ người, tựa hồ bây giờ nàng mới phát hiện ra vấn đề này, nếu để tiểu cô nương kia trở thành cháu dâu của mình thì hậu quả sẽ ra sao?

Bại gia? Bại tất cả tài sản của hoàng thất?

Không dám tưởng tượng!

Cẩn thận nghĩ lại, quả thật tiểu cô nương này không thích hợp làm cháu dâu, như vậy sao làm quản gia được đây?

Còn nữa, tại sao mình lại có hảo cảm với tiểu cô nương này? Thật sự là có điểm mạo danh kỳ diệu...

...

Sau khi Diệp Lăng ra khỏi cung liền nơi nơi du ngoạn trong Long thành, mà chỗ nào hần đến đây cũng gây oanh động cả, không chỉ dung mạo của khôi lỗi thiếu nữ mà còn thói quen bại gia của Diệp Lăng.

Đồng thời, tiền hần dùng đều là kim tệ, điều này cũng làm người ta chú ý!

Kim tệ bại gia nữ hiện tại ở long thành coi như là một nhân vật nổi tiếng, ai cũng biết Thập Tam tiểu thư của Mã Khúc gia tộc là một bại gia tiểu thư rất thích tiêu tiền, hơn nữa nàng chỉ sử dụng kim tệ.

“Tiểu đầu đất, có phải chúng ta đã quên việc gì đó không?” Lãnh Huyết Ngũ nhìn Diệp Lăng nói, lúc đó bọn họ chơi cũng coi như đã xong rồi.

“Có sao? Quên rồi!” Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

Quả thật hần quên rồi!

“Ừ, ta cũng quên!” Lãnh Huyết Ngũ gật đầu nói, nàng cũng quên...

Nếu đều quên thì mặc kệ vậy, tiếp tục để hần quên a!

205. Chương 206: Người Bị Bỏ Quên (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 206: Người bị bỏ quên (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Chu Tước hoàng cung, ở bên ngoài cửa chính có một mỹ nữ dáng người nóng bỏng đứng ở đó, nàng đang lo lắng mãi không thôi, mỹ nữ chính là Lãnh Huyết Thất.

“Tiểu bất điểm kia với Lãnh Huyết Ngũ sao còn chưa ra? Rốt cuộc làm cái gì ở trong đó? Hoàng thượng tìm hắn để làm gì?” Lãnh Huyết thất nhìn bên trong.

Nàng đang đợi Diệp Lăng đi ra, dựa theo ý nghĩ của nàng, nếu Diệp Lăng đi vào từ cửa này thì cũng sẽ đi ra từ đây, mà đồng thời, nàng không dám khẳng định hoàng đế tìm Diệp Lăng để làm gì, cũng không biết rốt cuộc sẽ mất bao lâu.

Nàng chỉ biết một chuyện, đó là sau khi Diệp Lăng đi vào còn chưa đi ra từ cánh cửa này!

Có điều nàng không biết, vì Diệp Lăng nơi nơi chạy loạn trong hoàng cung, đã lệch khỏi quỹ đạo rồi, đã từ một cánh cửa của một khu vực khác đi ra ngoài.

Nàng chờ ở đây bao lâu đi nữa cũng sẽ không gặp được Diệp Lăng, chuyện này, sau khi nàng biết sự thật liền bão nổi với Diệp Lăng một chút, đồng thời cũng cảm thấy vô lực, Diệp Lăng quên thì coi như bình thường, sao Lãnh Huyết Ngũ quên mình...

Lúc trước đã rõ ràng nói trước là sẽ ở đây chờ mà!

“Tiểu thư à, trời đã tối sao người còn ở đây?” Rốt cục, một thị vệ thay ca đến hỏi Lãnh Huyết Thất một câu.

“Ta đang đợi tiểu bất điểm... chính là biểu muội của ta, nàng bị hoàng thượng triệu kiến”. Lãnh Huyết Thất cau mày nói, “Không biết có chuyện gì không mà nàng ở trong đó lâu vậy, có phải đắc tội hoàng thượng không?”

“À, người nói Lôi Đế tiểu thư à? Nàng à, không chỉ đắc tội hoàng thượng còn phải tội tiểu công chúa, bị một đám huynh đệ chúng ta đuổi theo...”. Thị vệ lập tức nghĩ tới Lôi đế tiểu thư, nàng là người duy nhất bị hoàng đế triệu kiến trong hôm nay.

“..., ta đã biết là không nên để một mình hắn đi vào mà, bây giờ phải làm sao đây?” Lãnh Huyết Thất có điểm sốt ruột nói.

“Tiểu thư cũng không cần lo lắng, tuy nàng đắc tội hoàng thượng và tiểu công chúa, bất quá đã có hoàng tahsi hậu che chở, nàng đã không có việc gì rồi, đã sớm ra từ cửa nam rồi”. Thị vệ cười nói.

“A...”. Lãnh Huyết Thất cả kinh, cái nàng cả kinh là khi nào thì Diệp Lăng nhận thức hoàng thái hậu, sao lại được hoàng thái hậu che chở?

Chẳng lẽ, hôm qua bọn họ đi chơi gặp được? Nói vậy hôm nay hoàng thượng tìm hắn là vì cái này à?

Thị vệ tiếp tục nói: “Cho nên người ở đây chờ đã không còn ý nghĩa rồi, người hay là đi về tìm biểu muội đi!”

“A...”. Lãnh Huyết Thất lại ngăn người, sau đó khẽ cắn môi: “Tiểu bất điểm, người đợi đó cho ta, đi cũng không nói ta một tiếng, hại ta ở đây chờ không một ngày!”

Lãnh Huyết Thất lúc này thật sự rất tức giận, nàng phát hiện hóa ra mình chờ ở đây là vô ích, hơn nữa còn không công lo lắng cho Diệp Lăng lâu như vậy, thật sự càng nghĩ càng giận mà!

Nàng phải đi về xé Diệp Lăng ra thành tám mảnh, mà nàng đang nổi giận đùng đùng nên cũng quên nói lời cảm ơn và từ biệt với thị vệ kia.

Thị vệ cười cười, hắn cũng không để ý cái này, hắn để ý là một người đang đứng ngay trước hoàng cung, như vậy sẽ mang đến một ít tai họa ngầm cho việc phòng vệ của bọn hắn nên hắn mới đến trao đổi với Lãnh Huyết Thất.

...

“Tiểu bất điểm, người đã chịu quay về sao?” Lãnh Huyết Thất nổi giận đùng đùng hướng về phía Diệp Lăng nói.

“Làm gì vậy?” Diệp Lăng có chút không rõ hỏi, “Bây giờ cũng không phải đã khuya, vừa lúc ăn cơm, đâu có muộn!”

“Người...” Lãnh Huyết Thất muốn tóm được Diệp Lăng, bắt quá lại bị Diệp Lăng né.

“Tiểu đầu đất, ta đã nghĩ ra chúng ta quên cái gì rồi!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, không để ý đến việc trốn và bắt của Diệp Lăng cùng Lãnh Huyết Thất.

“Quên cái gì?” Diệp Lăng một bên trốn, một bên hỏi.

“Lãnh Huyết Thất!” Lãnh Huyết Ngũ nói.

“À, là Lãnh Huyết Thất à, đúng rồi, nghĩ ra rồi, nàng đang chờ ở hoàng cung, chúng ta còn chưa thông tri nàng, ta sẽ đi ngay đây...” Diệp Lăng nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

“...” Lãnh Huyết Ngũ và Lãnh Huyết Thất trầm mặc.

“Người còn đi cái gì nữa, lão nương đang đứng trước mặt người rồi này!” Cuối cùng Lãnh Huyết Thất cũng bắt được Diệp Lăng, nắm hắc trong tay, sau đó dùng ngón cái và ngón trỏ nhéo mặt Diệp Lăng.

“A... đau quá...” Diệp Lăng giãy dụa hô, mà Lãnh Huyết Thất cũng hơi thả lỏng tay ra một chút.

“Người trở về thì tốt rồi, còn nhéo ta làm gì, mau thả ta ra!” Diệp Lăng vỗ vỗ chỗ mặt bị nhéo, một bộ dáng đáng thương...

“Người còn dám nói nữa, ai bảo người không thông báo cho ta, làm ta không công chờ người nửa ngày, còn lo lắng nửa ngày nữa!” Lãnh Huyết Thất lấy ngón tay nhẹ nhàng gõ mạnh lên đầu Diệp Lăng một cái, về mặt tức giận nói.

“Ta quên...” Diệp Lăng thực thành thực, sai lầm chính là sai lầm, nếu hắn biết thì hắn sẽ thừa nhận sai lầm, sẽ chịu đánh chịu mắng, đương nhiên, điều kiện đầu tiên là hắn phải biết.

Còn có, nếu không có đám người Diệp Lam Vũ ở đó nữa, nếu không các nàng sẽ trực tiếp đánh bay người.

“Quên đi, tha người, nghe nói quan hệ của người và hoàng thái hậu rất tốt, rốt cuộc là chuyện gì?” Lãnh Huyết Thất buông Diệp Lăng, cũng nhẹ nhàng búng hắc một cái.

Bây giờ nàng muốn biết chuyện có lợi nhất, chính là chuyện hoàng thái hậu che chở Diệp Lăng, về phần Diệp Lăng đắc tội hoàng đế Chu Tước và tiểu công chúa thì nàng không muốn nói đến, miễn cho mình lại tức giận.

Dù sao, đối với nàng mà nói, quan hệ giữa Diệp Lăng và hoàng đế Chu Tước có ra sao đi nữa cũng không có vấn đề gì, chỉ cần có một người che chở cho hắn là được, mà thọ yển của hoàng thái hậu, chỉ cần hoàng thái hậu nói đi thì cho dù hoàng đế Chu Tước phản đối cũng không làm được gì.

Mà hắn là nàng phải cảm thấy may mắn về quyết định của mình, nếu để nàng biết Diệp Lăng vì một khối Rubrik mà cương với hoàng đế Chu Tước thì chắc nàng sẽ bị tức xui mất.

“A bà kia à...” Diệp Lăng trả lời.

“A bà cái gì?” Lãnh Huyết Thất kỳ quái hỏi, không phải đang nói đến hoàng thái hậu sao?

“A bà chính là hoàng thái hậu!” Lãnh Huyết Ngũ nói.

“...” Lãnh Huyết Thất trầm mặc, sao hoàng thái hậu lại trở thành a bà, tiểu bất điểm này quả thực thần kỳ.

“Ta nhận thức nàng ở trong cung vì nàng đòi vòng cổ cho cháu gái của nàng, bắt quá ta cự tuyệt, cứ vậy là quen thôi”. Diệp Lăng tiếp tục nói.

“Cứ như vậy? người đã cự tuyệt nàng mà nàng còn đối tốt với người?” Lãnh Huyết Thất kỳ quái hỏi.

“Cũng chẳng có gì hay, không phải là bộ dáng như vậy sao, rất nhiều người đối với ta như vậy”. Diệp Lăng không cảm thấy kỳ quái, trong cuộc sống của hắn, người tốt với hắn nhiều lắm, mà trường hợp như thế này chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Có lẽ có thể nói hắn là một người may mắn, có lẽ cũng vì tính cách của hắn, tính cách mơ mơ màng màng của hắn sẽ làm cho người ta tràn ra sự nhân ái, bất giác sẽ đi chiều cổ hắn.

Mượn Lãnh Huyết Ngũ ngay trước mặt này, nàng chính là cái dạng đó, mà Lãnh Huyết Thất cũng chậm chậm trở thành như vậy.

Đương nhiên, vền vền chỉ là chiếu cố, vền vền chỉ là hảo cảm, cũng không phải là thích giữa nam nữ gì cả, cho dù là Chân Tiểu Yên và Thất công chúa cũng không phải!

Trước mắt còn không ai có cảm tình như vậy với Diệp Lăng, ít nhất bọn họ cho là như vậy!

206. Chương 207: Người Bị Bỏ Quên (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 207: Người bị bỏ quên (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Đúng vậy, tiểu bắt điểm nhà ngươi có đôi khi sẽ làm người ta thực thích. Có điều, đôi khi ngươi cũng làm người ta thực chán ghét!” Lãnh Huyết Thất lại khi dễ Diệp Lăng một chút, nhìn Diệp Lăng lăn trên bàn, tựa hồ trở nên thư sướng hơn nhiều.

“Đúng vậy, rất nhiều người cũng rất hận, ước gì ta chết thôi! Còn có, cảnh cáo ngươi, đừng khi dễ ta, ta cũng không phải là dễ chọc!” Diệp Lăng lớn tiếng nói với Lãnh Huyết Thất.

“Khi dễ ngươi thì sao, ta còn sợ ngươi cắn ta à... A, tiểu bắt điểm nhà ngươi thật sự cắn à!” Lời Lãnh Huyết Thất còn chưa kết Diệp Lăng đã cắn ngón tay nàng rồi.

“Ngươi nói không sợ mà, ta cắn!” Diệp Lăng nói xong tiếp tục dùng sức cắn một cái.

“A...” Lãnh Huyết Thất bị đau kêu lên, tay đứt ruột xót, tuy Diệp Lăng nhỏ đi nhưng cắn cũng không dễ chịu.

“Ta bóp chết tiểu bắt điểm nhà ngươi...”

“ô ô ô...”

“...”

“Các ngươi đừng quậy nữa!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, cũng đi lên kéo Diệp Lăng xuống, đặt hắn ngồi một bên.

“Lãnh Huyết Thất, tiểu đầu đã nói điều kiện xong với hoàng thượng rồi, hôm sau ngươi có thể cùng với khôi lỗi đi vào hoàng gia yến hội, đến lúc đó có thể tiếp cận Long Cát công chúa. Chẳng qua lúc này có chút phiền toái, các ngươi sẽ bị người ta đề phòng, muốn tìm cơ hội xuống tay sẽ khó khăn hơn một chút!” Lãnh Huyết Ngũ nói.

” Là sao? Ta cũng có thể đi à?” Lãnh huyết Thất nhất thời tiêu hóa không kịp mấy tin tức này, nàng cũng không biết Diệp Lăng đã nói điều kiện xong, càng không biết mình cũng có thể đi.

Đồng thời, nàng cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao mình sẽ bị đề phòng?

“Ừ, ngươi cũng có thể đi, tiểu đầu dốt này nói lung tung, lại đắc tội hoàng thượng nên các ngươi sẽ trở thành đối tượng bị trọng điểm giám thị, có động tĩnh gì nhất định sẽ bị người phát hiện ngay!” Lãnh Huyết Ngũ giải thích.

“vậy thì làm được gì, tiểu bất điểm nhà ngươi sao lại vậy cơ chứ!” lãnh Huyết Thất lại gõ Diệp Lăng một cái, làm Diệp Lăng tức giận đến nỗi lấy ra kim châm chuẩn bị đâm người.

“Ách, ta sai rồi, tiểu bất điểm ngoan, đừng dùng cái châm kia...” Lãnh Huyết Thất lập tức cầu xin tha thứ, nàng có điểm sợ hãi kim châm của Diệp Lăng.

Cái này cũng làm nàng không dám xem thường Diệp Lăng, mặc dù nhỏ nhưng lại rất có uy lực, thậm chí có thể giết người... khoan khoan...

“Tiểu bất điểm, chúng ta bị chú ý chằm chằm nhưng các ngươi lại có thể động, các ngươi nhỏ như vậy, không có ai chú ý tới, có thể dễ dàng giết Long Cát công chúa!” Lúc này lãnh huyết Thất mới nhớ tới hiện trường sẽ không ai chú ý đến hai cái tiểu bất điểm, chỉ cần dùng thêm một chút thủ đoạn là có thể giết người trong vô hình.

“Cái này ta biết, ta sẽ!” Lãnh Huyết Ngũ nói, “Tiểu đầu đất, ngươi cứ chuyên tâm làm người ta chú ý là được, ta sẽ giết Long Cát công chúa!”

Đối với việc này Lãnh Huyết Ngũ tự nhiên là lành nghề nhất, nhỏ như vậy càng giúp nàng có thể hoàn mỹ phát huy ra năng lực ám sát hơn, cho dù bên cạnh Long Cát công chúa có bao nhiêu cao thủ đi nữa cũng như đi vào chỗ không người thôi.

Vốn, Lãnh Huyết Ngũ chính là vương bài cuối cùng, là bảo đảm cuối cùng của Lãnh Huyết Nhị, nàng tự nhiên sẽ không để một mình Diệp Lăng chấp hành nhiệm vụ này, cũng sẽ không cảm thấy nhiệm vụ này chỉ cần một con bài là đủ.

Trên thực tế Lãnh Huyết Nhị còn cảm thấy rất kỳ quái, vì sao phải xuất động khôi lỗi? Đây cũng không phải an bài của nàng, nàng không biết khôi lỗi có thể trở giúp cái gì nữa. Nhưng mà Lãnh Huyết Nhất đã nói như vậy thì nàng cũng chỉ có thể an bài mà thôi.

Hơn nữa, nàng nghĩ nếu khôi lỗi thành công thì không cần ai phải hy sinh cả!

Dựa theo tình huống mà nói, bất cứ ai đi ám sát Long Cát công chúa nhất định sẽ phải chết, đây là chuyện có thể khẳng định.

Muốn giết Long Cát công chúa vốn chính là một chuyện thực khó khăn, mà muốn giết nàng xong còn toàn thân trở ra thì quả thật giống như thiên phượng dạ đàm vậy.

Ngoài trọng điểm là tổ Diệp Lăng ba người ra, Lãnh Huyết Nhị còn an bài rất nhiều phương án dự bị, có lẽ vì cam đoan nhiệm vụ có thể hoàn thành, nàng sẽ để những người này hy sinh, đây cũng là điều nàng đã nghĩ tới.

Nhiệm vụ lần này rất gian nan, phải trả giá rất lớn!

”Ngày mai chúng ta cứ chơi bởi thoải mái đi, hôm sau thành bại thì xem ở thiên lý thôi! Lãnh Huyết Thất cười nói, nàng cũng có giác ngộ sẽ hy sinh, điểm này tất cả những người tham gia nhiệm vụ này đều có giác ngộ như vậy.

“Tốt tốt...” Diệp Lăng lập tức nhảy dựng lên, hưng phấn không thôi.

Lãnh Huyết Ngũ nhìn Diệp Lăng, được rồi, cứ đi thoải mái một chút a!

ngày hôm sau, tiểu tổ ba người nơi nơi chạy loạn trong Long thành, tựa hồ đã quên nhiệm vụ rồi, phóng túng trong Long thành, mà hết thấy đều do Diệp Lăng đài thọ, tiêu tiền làm hân rất vui vẻ.

Hôm nay cũng không có chuyện đặc thù gì xảy ra, tựa hồ ông trời cũng đồng ý cho bọn họ khoác lạc một ngày.

Trong hôm nay, Lãnh Huyết Thất tựa hồ phát hiện vì sao Lãnh Huyết Ngũ sẽ thay đổi như vậy, vì sao trước đó Lãnh Huyết Ngũ nói khoảng thời gian này là vui sướng nhất trong đời.

Đơn giản là, nàng cũng có cùng loại cảm thụ với Lãnh Huyết Ngũ, buông ra hết thảy, buông ra Lãnh Huyết Tổ tựa hồ làm cho các nàng trở nên thoải mái tự tại...

Ngày thứ 3, sáng sớm ba người đã chuẩn bị tốt rồi, Diệp Lăng vẫn bị mắng tiểu sắc lang một lần, sau đó giúp khôi lỗi thiếu nữ mặc vào màu trắng lễ phục kia, chuẩn bị tham dự thọ yến.

Khi xuất môn, ba người đã thấy đường phố hôm nay càng thêm náo nhiệt, trên đường đầy người, mà trên phố lại phủ thêm một sắc màu hoa lệ mới.

Không khí vui mừng phát ra từ từng ngõ ngách làm người và vật đều trở nên vui sướng.

Hôm nay là ngày sinh hoàng thái hậu, đối với vị hoàng thái hậu này, từng người trong Chu Tước đế quốc đều thích, đều yêu mến, đều chúc mừng như thân nhân của mình vậy.

Có điều, trong cái ngày mừng này lại cất dấu sát khí, không biết có thể làm cho đợt thọ yến này trở nên không hài hòa hay không? Làm cho Thọ Tinh thương tâm hay không?

Long Cát công chúa cũng là một trong những đứa cháu gái hoàng thái hậu thích nhất, cũng vì vậy mà hàng năm Long Cát công chúa đều bị hoàng thái hậu kêu đến. Mặc dù nàng còn đang bận rộ trong lãnh địa cũng nhất định phải chạy tới.

Trước khi Lãnh Huyết Thần xuất môn còn chuẩn bị xe ngựa xuất hành, kết quả lại phát hiện căn bản không cần chuẩn bị vì hoàng cung đã phái xe ngựa đến đây.

Đó cũng không phải là đãi ngộ của mỗi người, mặc dù là được hoàng đế mời cũng sẽ không có chuyện xe ngựa chuyên môn đến tận nơi đưa đón, vì vậy, cũng làm mọi người cảm thấy kỳ quái, kỳ quái không biết tại sao Lôi Đế tiểu thư sẽ có đãi ngộ như vậy.

Mà nguyên nhân chính thì tin rằng không ai biết, không ai sẽ nghĩ tới hoàng đế Chu Tước phái người lại đây đón Lôi Đế tiểu thư là vì phòng ngừa một ít khả năng mưu đồ gây rối của nàng.

Nếu để Diệp Lăng biết nguyên nhân này, hẳn sẽ hối hận sao?

207. Chương 208: Người Bị Bỏ Quên (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 208: Người bị bỏ quên (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Sẽ không, nhất định sẽ không, hẳn sẽ càng cảm thấy mình làm đúng hơn thôi, để người ta chủ động lại đây đón mình, đây là chuyện tốt cỡ nào a?

Nguyên nhân, ta mới không rảnh đi quản nguyên nhân làm gì!

Cứ như vậy, Diệp Lăng 3 người và một khôi lỗi ở trong xe ngựa rất thuận lợi tiến nhập hoàng cung, cũng được người hộ tống đến tận cung điện diễn ra quốc yến.

Khi Diệp Lăng tiến vào cung điện diễn ra quốc yến, thời gian không tính sớm nhưng cũng không phải là muộn gì, còn một thời gian ngắn nữa mới diễn ra yến hội.

Mà ngoài hoàng gia yến hội ra, bên ngoài còn có quan viên, bình dân yến hội tổ chức ở các nơi khác nhau. Mà quảng trường trước hoàng cung cũng là nơi tụ tập rất nhiều người, cũng tiệc rượu đầy đủ, nơi này là nơi tương đối tập trung.

Mà nơi đây cũng là nơi đại bộ phận quan lớn và đám đại quý tộc có quyền thế tập trung, ngoài hoàng gia yến hội ra thì ở đây là nơi cấp bậc cao nhất!

Khi yến hội vừa bắt đầu, hoàng thái hậu và hoàng đế thông qua một cái luyện kim thiết bị đặc thù, có thể nói cho cả Long thành nghe, đó cũng là thời khắc khắp chốn vui mừng.

Bây giờ cách thời gian khai tiệc còn một lúc nữa, mà Long Cát công chúa tựa hồ còn Chưa tới nên Diệp Lăng bắt đầu tìm chỗ ngồi, thuận tiện ăn một ít điểm tâm...

“Nữ nhân hư hỏng!”

“Ba...”

Theo thanh âm kia xuất hiện, thứ trong tay khôi lỗi thiếu nữ rơi xuống đất, Diệp Lăng không muốn nghe tới thanh âm này, cảm thấy có điểm thật chán ghét.

Mà người gọi khôi lỗi thiếu nữ là nữ nhân hư hỏng thì hình như chỉ có một, đó là tiểu công chúa, không nên hỏi vì sao tiểu công chúa lại ở đây, đây là địa bàn của nàng.

“Người thật đáng ghét!” Diệp Lăng thực trực tiếp nói ra cảm thụ của mình.

“Người mới đáng ghét, nữ nhân hư hỏng nhà ngươi, mau đền bảo bồi lại cho ta!” Tiểu công chúa hô lên với khôi lỗi thiếu nữ.

“Người không chán à? Ta đã nói là sẽ đền cho người rồi, tự người bảo không cần! Ta cho người biết, sang năm ta sẽ tìm cho người một cái, đừng phiền ta nữa!” Diệp Lăng cau mày nói, có điểm phản cảm.

Phản cảm, người còn phản cảm ta, nữ nhân hư hỏng nhà ngươi...

Trong lòng công chúa rất khó chịu, đây là lần đầu tiên nàng bị người ta phản cảm, từ nhỏ đến lớn mọi người chỉ có thích, chỉ có yêu thương nàng mà thôi!

“Sang năm? người thật sự sẽ trả cho ta sao?” Tiểu công chúa nhìn khôi lỗi thiếu nữ, có điểm hoài nghi.

“Yên tâm, đến lúc đó dù ta không đến cũng sẽ phái người đưa đến!” Diệp Lăng khoát tay nói, sau đó tiếp tục ăn. Chẳng qua khôi lỗi thiếu nữ chỉ lấy chứ không ăn mà lại bỏ vào trong tay nải.

Cái này không cần phải hỏi, khôi lỗi không thể ăn được, mà Diệp Lăng lại muốn ăn.

Công chúa nhìn khôi lỗi thiếu nữ, có điểm kỳ quái, vì sao nữ nhân hư hỏng nhà ngươi lại không ăn, nếu muốn lấy đi thì ít nhiều cũng phải ở trong này ăn vài cái chứ?

Công chúa nhìn một lúc sau liền rời đi, nàng cũng không rảnh tốn thời gian với khôi lỗi thiếu nữ, trong cái thọ yến này, nơi nơi đều là huynh đệ tỷ muội của nàng, tìm một người khác chơi không phải đơn giản sao?

“Tiểu cô nương, đến đây, ta giới thiệu tôn nhi của ta cho người”. Hoàng thái hậu xuất hiện, chào hỏi mọi người xong đã phát hiện khôi lỗi thiếu nữ đứng một bên.

“Ừ...” khôi lỗi thiếu nữ lên tiếng, sau đó đi tới.

Lúc này, vì hoàng thái hậu nên lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung trên người khôi lỗi thiếu nữ, trong nhất thời mọi người đều bị nàng hấp dẫn, hai mắt có điểm thất thần.

Với dáng người, khuôn mặt hoàn mỹ không chút sứt mẻ, vô luận là ở đâu thì khôi lỗi thiếu nữ cũng có thể phát tán ra quang hoàn mê người, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Thiếu nữ này là ai?

Lúc này rất nhiều người đã đoán ra, tuy bọn họ đã nghe qua, nhưng chỉ có một phần nhỏ trong họ gặp qua mà thôi.

Mà những người đã gặp qua cũng hoài nghi, thật sự là nàng sao?

Trước kia khôi lỗi thiếu nữ mặc thường phục, tuy có thể làm người ta mê muội, bất quá bây giờ nàng mặc lễ phục vẫn có điểm khác nhau, cái này gọi là người dựa vào ăn mặc.

“Tiểu cô nương, đây là đám tôn tử tôn nữ của ta, các người tự mình nhận thức nhau một chút, trao đổi nhiều nhiều vào!” Tựa hồ hoàng thái hậu gặp lại khôi lỗi thiếu nữ lại có dự vọng giữ nàng làm cháu dâu.

Loại chuyện này, để xem duyên phận a!

“Các người hảo, ta là Lôi Đế - Mã Khúc, các người có thể gọi ta là Lôi Đế là được”. Khôi lỗi thiếu nữ hành lễ nói, đây cũng là chỗ mà hoàng thái hậu ưa thích, tuy Diệp Lăng mơ hồ nhưng lễ tiết lại làm rất tốt.

“Người hảo, Lô Đế tiểu thư, ta gọi là Long...” đám vương tử và công chúa bắt đầu tự giới thiệu, bất quá thái độ lại khác nhau, có thể nói là tương phản.

Đám vương tử nhiệt tình, đám công chúa lãnh đạm!

Điều này cũng đúng thôi, nam nhân nhìn thấy mỹ nữ tự nhiên sẽ nhiệt tình, mà nữ nhân nhìn thấy mỹ nữ chỉ có so đo mà thôi, nếu xinh đẹp hơn mình thì tất nhiên sẽ ghen tị.

mà sự xinh đẹp của khôi lỗi thiếu nữ cơ hồ có thể làm cho tất cả nữ nhân trên thiên hạ đổ kỵ.

“Xin hỏi, Long Cát công chúa ở đâu?” Khôi lỗi thiếu nữ tuyệt không cảm thấy hứng thú với đám vương tử công chúa này, hứng thú duy nhất chỉ có Long Cát công chúa, hẳn vốn tưởng rằng trong những người này sẽ có Long Cát công chúa.

“Long Cát? Người nghe nói qua nàng sao? Nàng còn chưa tới, nàng là một người bận rộn, lúc nào cũng đến sau cùng, có lẽ sẽ muộn hơn một chút!” Hoàng thái hậu có điểm kỳ quái vì sao tiểu cô nương này lại biết Long Cát công chúa, bất quá rất nhanh nàng lại cảm thấy bình thường.

Long Cát công chúa lại là danh nhân của Chu Tước đế quốc, uy vọng cao nhất trong đám đồng lứa.

Rất nhiều người đều muốn tiếp cận Long Cát công chúa bởi nàng không chỉ là một công chúa xinh đẹp, nàng còn là đầu lĩnh của một phái thế lực nữa, một công chúa xinh đẹp lại có quyền có thế, tự nhiên là mẫu người lý tưởng nhất của nam nhân rồi.

“Long Cát tỷ tỷ, nàng nhất định sẽ đến muộn, chỉ là không biết muộn bao lâu thôi”. Tiểu công chúa nói.

“Ừ!” Một đám người đồng ý.

Xem ra Long Cát công chúa này thuộc loại hình đi muộn, Diệp Lăng nghe vậy cũng rất rõ ràng cáo lui, chạy đến một bên nghiên cứu điểm tâm.

Nếu đã biết Long Cát công chúa sẽ muộn mà bây giờ còn chưa tới thời gian yến tiệc bắt đầu thì cũng không cần chờ nữa.

Điều này làm cho người giám thị bên cạnh liền đoán ra mục đích của Lôi Đế tiểu thư này có thể là hướng về phía Long Cát công chúa mà đến, nhưng mà vì sao?

Điều này làm người ta rất khó hiểu, chỉ có thể tiếp tục trôgn chừng khôi lỗi thiếu nữ!

“Ai, tiểu đầu đất nhà ngươi! Lại làm lộ mục đích của mình rồi!” Lãnh Huyết ngũ và Lãnh Huyết Thất có điểm bất lực, bất quá cũng không còn cách nào khác.

Đám vương tử nhìn thấy khôi lỗi thiếu nữ đi qua một bên, bọn họ chần chờ một chút, cuối cùng vẫn không có đi theo vì nói sao thì nói bọn họ cũng là vương tử, sao có thể buông thân phận mình xuống được!

“Tiểu cô nương này, ai, quên đi, hết thấy coi duyên phận vậy!” Hoàng thái hậu nhìn thấy tình huống này cũng không có cách nào, nàng còn phải cùng hoàng đế Chu Tước đi “cùng dân cùng vui”, mà loại chuyện như vậy cũng phải nhìn ở duyên phận nữa.

208. Chương 209: Hành Động Âm Sát (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 209: Hành động âm sát (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Lãnh Huyết Thất và Lãnh Huyết Ngũ lúc này đang quan sát hoàn cảnh, chuẩn bị tốt chuyện ám sát Long Cát công chúa.

Các nàng đã buông tha cho Diệp Lăng, biết hẳn hoàn toàn không còn trợ giúp gì với chuyện ám sát này nữa rồi, bất quá, vận khí của hẳn cũng không phải sai, trực tiếp đưa các nàng đến được đây, đây cũng là chuyện mà Lãnh Huyết Tổ cũng không ngờ đến.

Dựa theo suy nghĩ của Lãnh Huyết Tổ, đây là một nan đề thật lớn, không ngờ lại đơn giản như vậy.

Nhưng cho dù buông tha cho Diệp Lăng, các nàng không ngờ sau đó trên người Diệp Lăng đã xảy ra một chuyện làm không ai có thể tưởng tượng được.

Lúc đó, Lãnh Huyết Ngũ quan sát hoàn cảnh xong liền chuẩn bị tranh bị chính mình, kết quả lại nhìn thấy Diệp Lăng ở trong tay nải không nhúc nhích, trong tay còn cầm một miếng điểm tâm nho nhỏ.

Lúc đầu nàng còn tưởng rằng Diệp Lăng đã ngủ cho nên bay tới muốn đá tỉnh hẳn, nghĩ muốn nhắc nhở hẳn lúc này đừng có ngủ, đừng thả lỏng như vậy.

Kết quả nàng đá như thế nào cũng không tỉnh, Diệp Lăng vẫn nằm im không nhúc nhích.

“Tiểu đầu đất, ngươi làm sao vậy?” Lãnh Huyết Ngũ có điểm kỳ quái, dựa theo trạng thái trước kia, tuy Diệp Lăng ngủ thật sâu, ít nhất cũng sẽ có điểm phản ứng, mà bây giờ lại không hề phản ứng.

“Tiểu đầu đất, sao mặt ngươi đỏ như vậy, ngươi uống rượu?” Lãnh Huyết Ngũ đột nhiên phát hiện Diệp Lăng có trạng thái say rượu, nhưng vấn đề là nàng không có thấy Diệp Lăng lấy rượu, hơn nữa Diệp Lăng lại chưa bao giờ đụng vào rượu.

“Điểm tâm? Đây là túy tâm cao... Tiểu đầu đất nhà ngươi, có mỗi vậy cũng có thể say?” Lãnh Huyết Ngũ phát hiện miếng điểm tâm trong tay Diệp Lăng chính là một loại điểm tâm có pha vào ít rượu, bất quá lượng rượu cũng rất rất ít.

Tựa hồ Diệp Lăng uống rượu liền say, đây là chuyện rất nhiều người biết!

Lãnh Huyết Ngũ nghe Diệp Lăng nói qua mình không thể uống rượu, vừa đụng vào miệng sẽ say, có điều nàng không nghĩ tới sẽ đến mức như vậy, ngay cả thứ này cũng say.

Bây giờ làm sao đây?

“Lãnh Huyết Thất, chúng ta gặp phiền toái rồi...” Lãnh Huyết Ngũ nhô đầu ra, nhẹ giọng hô với Lãnh Huyết Thất, “ngươi có thuốc giải rượu không?”

“Lâm sao vậy? phiền toái gì? Ngươi cần thuốc giải rượu làm gì?” Lãnh Huyết Thất có chút nghi hoặc hỏi.

“Tiểu đầu đất say rồi, gọi thế nào cũng không tỉnh!” Lãnh Huyết Ngũ có điểm bất lực trả lời.

“Say? Ngươi đang đùa à? Ở đây làm gì có rượu?” Lãnh Huyết Thất nghi hoặc nói, kể bên này không có rượu, mà nàng cũng không thấy khôi lỗi thiếu nữ đụng vào rượu.

“Cái này... hẳn ăn túy tâm cao, chỉ một miếng nhỏ như vậy...” Lãnh Huyết Ngũ nói.

“Túy tâm cao? Còn một miếng nhỏ? Như vậy mà cũng say? Có phải ngươi đang gạt ta không?” Lãnh Huyết Thất hoài nghi, chuyện này quả thật làm người ta khó có thể tưởng tượng được.

“Ngươi cảm thấy ta sẽ lừa ngươi sao!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

“Sẽ không... có điều cái này quả thật bất khả tư nghị!” Lãnh Huyết Thất nói, nàng tin lấy tính cách của Lãnh Huyết Thất, bình thường sẽ không gạt người chứ đừng nói là lúc này!

“Ta nghe hẳn nói qua, mà không ngờ chỉ ăn có một chút như vậy đã say rồi! Ngươi có thuốc giải rượu không?” Lãnh Huyết Ngũ tiếp tục hỏi.

“Không có, ai mà có thứ này, nếu có thì chắc chắn tiểu bất điểm sẽ có!” Lãnh Huyết Thất nói.

“Vậy bây giờ làm sao đây? Tuy chúng ta không cần dựa vào khôi lỗi này nữa, nhưng nhiều ít cũng cần che dấu một chút, còn có, như vậy sẽ làm người khác chú ý, nói không chừng sẽ bị người ta nhìn thấu. Tiểu đầu

đất này sao lúc nào cũng xuất hiện trạng huống mặc danh kỳ diệu như vậy!” Cảm giác bất lực trong lòng Lãnh Huyết Ngũ lại bay lên một đỉnh cao mới, vừa bực mình vừa buồn cười với Diệp Lăng.

“Quên đi, tạm thời để hẩn ở trong này, chúng ta che dấu một chút, đến lúc đó Long Cát công chúa phải dựa vào chúng ta đối phó, chỉ cần ta không bại lộ, kỳ thật hẩn cũng sẽ không có việc gì, không ai sẽ chú ý tới nàng!” Lãnh Huyết Thất nói.

Nếu Lãnh Huyết Ngũ ám sát thành công thì dù nàng có bị phát hiện cũng không ai hoài nghi người ở trong này có vấn đề gì, vì người lùn như thế này tự nhiên sẽ rất dễ dàng trà trộn vào.

Nếu như không có phát hiện, khôi lỗi thiếu nữ luôn luôn ngồi im không nhúc nhích đằng kia, hơn nữa trường hợp hỗn loạn không ai chú ý tới nàng, hơn nữa càng không hoài nghi đến nàng!

“Cũng chỉ có thể như vậy! Tiểu đầu đất này...” Lãnh Huyết Ngũ nói, tức giận đánh Diệp Lăng một cái, mà Diệp Lăng vẫn không hề phản ứng.

Diệp Lăng cứ như vậy mà say, ngủ thật sâu, giống như chuyện ở bên ngoài không có quan hệ gì với hẩn vậy.

Đương nhiên, thế giới bên ngoài vẫn tiếp tục phát triển, khách tham dự hoàng gia yến hội cơ hồ đã đến đông đủ, ở đây tập trung tất cả nhân vật trung tâm của Chu Tước đế quốc ngoại trừ một ít người ở cương vị không thể rời đi và một ít người có nguyên nhân đặc thù ra.

Mà trong thời gian này Long Cát công chúa tựa hồ vẫn chưa tới, cho dù hoàng đế Chu Tước và hoàng thái hậu đã nói chuyện với dân xong, cho dù toàn thành đã bắt đầu thọ yến rồi, nàng vẫn chưa tới.

Tình huống này, đối với hoàng tộc, với quan viên đều rất bình thường, bởi vì đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Mà cũng có một phần nhỏ biết nguyên nhân đến trễ của Long Cát công chúa, kỳ thật không phải vẩn vẩn là vì chuyện của nàng nhiều, cho dù nhiều hơn nữa thì cũng chỉ cần an bài một chút cũng được.

Có điều Long Cát công chúa phải đến muộn một chút đơn giản là vì nàng không muốn nói chuyện với đám hoàng tử, càng không muốn để người khác nhìn thấy sự bất hòa của huynh đệ tỷ muội.

Trước kia, mỗi một năm đến đây tham gia thọ yến hay tham dự một ít sự kiện lớn, chỉ cần có cơ hội, những người khác sẽ lại đây làm phiền nàng, các hoàng tử cũng sẽ gây chuyện với nàng, nàng chán ghét loại chuyện này nên rõ ràng chọn đi muộn.

Long Cát công chúa cũng là một người tùy tiện, có đôi khi nàng sẽ không để ý cái nhìn của người khác, chỉ cần mình thích là được, đương nhiên điều này không ảnh hưởng đến toàn cục.

Mà nàng có thực lực tùy tiện, người bình thường không dám nói nàng không có thực lực, mà người có thể nói cũng sẽ không vì điểm việc nhỏ này mà nói.

Bất quá, muộn cũng không phải là không đến, nên sớm muộn gì nàng cũng đến!

“Long Cát công chúa đến..”

Không bao lâu sau, Long Cát công chúa đi ra, so với những gì mọi người biết, nàng đến có chút sớm.

Mà Long Cát công chúa xuất hiện cũng làm tất cả ánh mắt của mọi người tập trung lên người nàng. giống như bình thường vậy, ánh mắt bị nàng hấp dẫn một chút, sau đó mới lưu luyến rời đi.

“Long Cát công chúa thật sự giống như lời đồn, đẹp đến mức làm người ta đổ kỵ!” Lãnh Huyết Thất một bên nhẹ nhàng nói, một bên đánh giá khôi lỗi thiếu nữ, không tự giác so sánh với nhau.

Khôi lỗi thiếu nữ hoàn mỹ, trình độ hoàn mỹ thậm chí đã siêu việt Long Cát công chúa, nhưng trên người Long Cát công chúa lại mang một loại khí chất độc đáo, điểm này lại thắng khôi lỗi thiếu nữ.

Mà điểm này cũng làm mọi người cảm thấy kỳ quái, Lãnh Huyết Thất lại cảm thấy rất bình thường vì khôi lỗi thiếu nữ là một con rối, trên người nàng sẽ không có cái loại khí chất mà người bình thường ít nhiều cũng có.

209. Chương 210: Hành Động Âm Sát (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 210: Hành động âm sát (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Khôi lỗi thiếu nữ thực hoàn mỹ, hoàn mỹ đến không thể chê vào đâu được, nhưng vẫn như cũ không thể so được với Long Cát công chúa và một vài người khác, nguyên nhân chủ yếu là nàng thiếu một phần khí chất mà mỗi người hẳn đều có cả, nếu nàng có thêm một phần nhân khí thì sẽ vượt hơn tất cả.

Đương nhiên, tuy khôi lỗi thiếu nữ thấp hơn một chút, nhưng dù vậy, cái hoàn mỹ của nàng vẫn đánh bại tuyệt đại đa số, chỉ có một phần rất nhỏ mới có thể đánh bại nàng mà thôi, có thể nói là đếm được trên đầu ngón tay.

“Hiện tại không rảnh xem nàng có đẹp hay không, cần phải xuất phát!” Lãnh Huyết ngũ nói, sau đó nhảy xuống mặt đất, rất nhanh liền tiêu thất.

Mà lúc này lực chú ý của mọi người đều đặt trên người Long Cát công chúa, căn bản không để ý dưới chân có một người lùn lướt qua, hơn nữa bí mật thuật của Lãnh Huyết Ngũ rất mạnh, có thể lợi dụng các loại hoàn cảnh khác nhau che giấu, làm không ai có thể tưởng tượng được ở dưới mí mắt mình, cho dù nhìn chăm chăm cũng không thể nhìn thấy!

Đối với điểm này, Lãnh Huyết Thất cũng có thể hiểu được nên luôn chú ý tình huống chung quanh.

Đột nhiên nàng phát hiện ở trong này không chỉ có một mình tiểu tổ nàng hành động, còn có rất nhiều tiểu tổ khác cũng bắt đầu hành động.

Tuy rằng người trong Lãnh Huyết Tổ sẽ không biết những người khác là ai, nhưng nếu cùng là người của Lãnh Huyết tổ thì nhất định sẽ nhận ra.

Mà nhân vật cấp “sếp” như Lãnh Huyết Thất sao có thể không nhận ra tổ viên của mình được?

Nàng không biết những tổ viên này vào bằng cách nào, tựa hồ cũng có người dùng thân phận mình mà quang minh chính đại đi vào, nàng chỉ biết là những tổ viên này, dưới tình huống không ai nhận ra đã hình thành một vòng vây với Long Cát công chúa, tùy thời có thể động thủ.

Nàng không rõ, nếu tổ chức phái ba người mình đến đây tiến hành nhiệm vụ thì hẳn là trước khi mình tiến hành nhiệm vụ hẳn là không có ai cướp đoạt trước chứ?

Lãnh Huyết Tổ chuẩn bị hậu chiêu là điều thực bình thường, nhưng những hậu chiêu này thường thường đều tiến hành sau khi nhiệm vụ thất bại chứ không phải trong khi nhiệm vụ đang tiến hành.

Quên đi, có lẽ đây là hậu chiêu chờ khi tiểu tổ mình thất bại đây!

Lãnh Huyết Thất chỉ có thể nghĩ như vậy, chỉ có thể nghĩ rằng những hậu chiêu này liên miên không ngừng, thế không giết được Long Cát công chúa sẽ không thôi, trả giá tất cả những gì có thể.

Trên thực tế, đó cũng là quyết tâm hiện tại của Lãnh Huyết Tổ!

“Lãnh Huyết Thất...” Không lâu sau Lãnh Huyết Ngũ đã trở lại.

“Làm sao vậy? Người thành công sao?” Lãnh huyết Thất nghi hoặc hỏi.

“Không, ta thất bại!” Lãnh Huyết Ngũ có điểm bất đắc dĩ nói.

“Vì sao vậy?” Lãnh huyết thất khó hiểu hỏi.

“Giờ ta đã biết vì sao nhất định phải sử dụng khôi lỗi, trên người Long Cát công chúa có một loại khí tràng thực đặc thù, sử dụng đầu khí và ma pháp sẽ bị bắn ngược lại!” Lãnh Huyết Ngũ nói, “Nếu ta có thân thể như trước có lẽ còn có thể thử một lần!”

Người càng nhỏ thì tác dụng của khí tràng kia sẽ càng lớn, Lãnh Huyết Ngũ vừa rồi bị đẩy lùi rất xa, nếu không phải nàng rất nhỏ thì đã sớm bị người phát hiện.

“Khôi lỗi có thể phá vỡ khí tràng này sao?” Lãnh Huyết Thất vẫn không hiểu nguyên nhân trong này là gì.

“Tiểu đầu đất có nói qua, khôi lỗi là một tồn tại rất đặc thù, năng lực của nó không liên quan gì đến đầu khí và ma pháp cả, nên khí tràng này với nó cũng vô dụng!” Lãnh Huyết Ngũ trả lời.

“Hóa ra là như vậy, nhưng rốt cuộc Long Cát công chúa mang thứ gì trên người vậy?” Lãnh Huyết Thất có điểm tò mò.

“Ta nghĩ hẳn là thượng cổ thần khí có tính chất phòng ngự!” Lãnh Huyết Ngũ chỉ có thể dùng cái này để giải thích.

“Vậy người không thể không dùng đầu khí đến gần nàng một chút sao!” Lãnh huyết Thất thử hỏi, tuy nàng biết đáp áp rồi, nếu không Lãnh Huyết Ngũ cũng sẽ không trở về.

“Không được, Long Cát công chúa là một cao thủ, ta đến gần sẽ bị nàng phát hiện!” Lãnh Huyết Ngũ lắc đầu nói, “Hiện tại chỉ có thể nghĩ biện pháp khác, có lẽ là hạ độc, ta đi tìm cơ hội khác, nếu không được thì đành phải nghĩ cách gọi tiểu đầu đất dậy!”

“Nếu là hạ độc thì ta cũng có thể ra ngựa! Ta sẽ lừa nàng ngoan ngoãn uống độc được!” Lãnh Huyết Thất sửa sang quần áo lại một chút, có điểm kiêu ngạo nói, nhưng lúc này Lãnh Huyết Ngũ cũng đã sớm chạy rồi.

“...”

“Long Cát tỷ tỷ, người đã trở về, ta rất nhớ người!” Tiểu công chúa chạy đến bên cạnh Long Cát, làm nũng nói.

“Tiểu nha đầu, tỷ tỷ cũng nhớ người, gần đây người có ngoan không đấy?” Long Cát công chúa cười cười, nhẹ nhàng nói với tiểu công chúa.

“Ta rất biết điều nên mới bị một cái nữ nhân hư hỏng khi dễ!” Tiểu công chúa mượn cơ hội nói, thực rõ ràng nàng muốn cho Long Cát công chúa tới giáo huấn khôi lỗi thiếu nữ.

“Nữ nhân hư hỏng? là ai, ai lại dám đi khi dễ người?” Long Cát công chúa ngẩn ngơ, sau đó lập tức hỏi.

“Là nàng...” Tiểu công chúa lập tức lôi kéo Long Cát công chúa tới, mà Long Cát công chúa vốn không hứng thú với xã giao nên liền theo nàng đi.

“Ách...” Lãnh Huyết Thất và Lãnh Huyết Ngũ phát hiện, tựa hồ lão thiên gia cũng trợ giúp mình vậy, Long Cát công chúa tự mình tới đây thì chẳng phải làm cho mình dễ dàng đắc thủ sao?

Các nàng nghĩ nếu lúc này Diệp Lăng tỉnh dậy thì muốn giết Long Cát công chúa tựa hồ dễ như trở bàn tay!

Mà các nàng cũng hoài nghi, thực cổ quái, nhiệm vụ ám sát này như tự động đưa lên miệng vậy.

Nhiệm vụ nguyên bản vô cùng gian nan này tựa hồ vô cùng gian nan lại trở nên vô cùng đơn giản, chỉ cần Diệp Lăng nắm chắc một chút thì giết Long Cát công chúa thật dễ dàng như thái rau vậy.

Cảm giác này thật sự làm người ta cảm thấy kỳ quái, giống như có người hỗ trợ vậy!

Chuyện này nếu có người quen thuộc Diệp Lăng biết thì chỉ có thể cười nói, điều này thực bình thường, tuyệt không kỳ quái, đây là mụ mụ hắc an bài.

Cái gì? Mụ mụ hắc là ai? Còn không phải là nữ thần may mắn sao!

“Nữ nhân hư hỏng!” Tiểu công chúa hô về phía khôi lỗi thiếu nữ đang gói đầu trên bàn, có điều khôi lỗi thiếu nữ không hề phản ứng, điều này cũng là đương nhiên.

Long Cát công chúa nhìn khô lồi thiếu nữ, thấy nàng vẫn không nhúc nhích, trong lòng có điểm kỳ quái.

Dưới tình huống này vẫn có người có thể nằm yên ở đây? Cho dù là chính mình cũng không thể tiêu sái như vậy.

“Xin lỗi, Long Cát công chúa, đây là một căn bệnh của biểu muội ta, có khi nàng sẽ đột nhiên ngủ. Chờ một chút nàng sẽ tỉnh lại, không lâu lắm đâu, chúng ta trước tiên uống một chút để chờ nàng đi!” Lãnh Huyết Thất được thể nói, nàng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Sao lại kỳ quái như vậy? Có thể đánh thức nàng không?” Long Cát công chúa lại rõ ràng nói, trực tiếp có thể đánh thức hay không, cũng không muốn ở lại đây chờ.

Người khi dễ tiểu công chúa, nàng sẽ gặp, nhưng sẽ không lãng phí thời gian và tinh lực.

“Cái này... gọi không tỉnh được!” Lãnh Huyết Thất có điểm xấu hổ, nếu tỉnh thì người cũng đã thế giới cực lạc rồi, còn ở đây nói chuyện sao?

210. Chương 211: Nhiệm Vụ Âm Sát (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 211: Nhiệm vụ âm sát (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - Lương Sơn Bạc

“Vậy...” Long Cát công chúa đang muốn chạy lấy người, gọi không dậy mà vẫn ở đây chờ thì không phải là tính cách của nàng.

“Long Cát công chúa, ta vẫn rất ngưỡng mộ người, một nữ nhân có thể có thành tựu như người là kiêu ngạo của nữ nhân chúng ta. Có thể cùng ta uống một chén không?” Lãnh Huyết Thất tùy tay lấy hai cái chén, rót ra chút rượu, muốn uống cùng Long Cát công chúa một ly.

“Ta cũng không tính là cái gì, lợi hại là Triệu Nhã Nhu kia kia, nhìn không ra nàng là một người tâm ngoan thủ lạt như vậy!” Long Cát công chúa thực khiêm nhượng nói, cũng tùy tay cầm một ly đối ẩm với Lãnh Huyết Thất.

Long Cát công chúa không hoài nghi trong rượu có vấn đề, cũng không phải là ý thức của nàng kém mà vì nàng nhìn thấy Lãnh Huyết Thất rót rượu, từ trong một bình rượu, lại tùy ý lấy chén rượu, hơn nữa mình lại chọn trước, như vậy tỷ lệ hạ độc là rất thấp.

Nếu hạ độc thì ngay cả Lãnh Huyết Thất cũng sẽ có thể trúng độc.

Nhưng mà Long Cát công chúa lại không ngờ Lãnh Huyết Thất sẽ hạ độc, nàng không đi quan tâm đến vận khí, không đi hy vọng Long Cát công chúa sẽ chọn ly rượu có độc, nàng chỉ khẳng định là nếu Long Cát công chúa uống rượu thì nhất định sẽ bị hạ độc!

Đơn giản là, nàng hạ độc trong cả hai chén rượu!

Nói cách khác, Long Cát công chúa chọn ly nào cũng sẽ bị trúng độc, mà Lãnh Huyết Thất cũng sẽ trúng độc.

Vì hoàn thành nhiệm vụ, nàng đã chuẩn bị hy sinh rồi, đây là giác ngộ của từng thành viên trong Lãnh Huyết Tổ, cho nên cho dù là đồng quy vu tận nàng cũng sẽ làm như vậy, càng không nói nàng đã ăn giải được trước đó.

Mà loại độc này nếu không ăn giải được trước đó.

Mà loại độc này nếu không ăn giải được trước đó thì phải chết không nghi ngờ, hơn nữa qua 10 phút sẽ chết đi mà không có dấu hiệu báo trước nào, sẽ không bị bắt luận kẻ nào nhìn ra.

Loại độc được này rất thích hợp với nàng lúc này, 10 phút sau, trên cái yến hội này không biết Long Cát công chúa sẽ nói chuyện với ai, làm chuyện gì, sẽ không ai hoài nghi đến nàng, ít nhất sẽ không lập tức hoài nghi!

Nhưng mà, chuyện làm nàng không ngờ là Long Cát công chúa uống rượu xong, hai mắt sáng ngời, một chưởng đánh thẳng vào ngực nàng...

“Phốc...” Lãnh Huyết Thất phun ra một búng máu, hoa lệ bay ra ngoài.

Biến cố này làm tiểu công chúa ở bên cạnh ngây dại, nàng không rõ chuyện gì xảy ra, mà ánh mắt của toàn trường cũng tập trung về phía này, cũng không rõ chuyện gì xảy ra.

Lãnh Huyết Thất càng không rõ, không rõ vì sao Long Cát công chúa có thể phát hiện, độc được này không ai có thể phát giác được, là thứ mà Lãnh Huyết Tổ chuyên môn dùng để ám sát, cho dù là người có thực lực cao hơn Long Cát công chúa cũng không thể phát hiện.

Long Cát công chúa phun rượu ra, hóa ra nàng cũng không uống, điều này càng làm Lãnh Huyết Thất khó hiểu, vì sao vậy?

“Nói, rốt cuộc các ngươi là ai? Vì sao muốn giết ta?” Long Cát công chúa nhìn Lãnh Huyết Thất lạnh lùng nói, cũng một quyền đánh lên gáy của khôi lỗi thiếu nữ, cho dù là người giả bộ ngủ, bị đánh trúng chỗ đó cũng sẽ ngủ thật, hoặc có thể nói là hôn mê.

Nếu biểu tỳ muốn động vào mình thì nhất định biểu muội cũng có vấn đề.

“Vì sao ngươi biết có độc?” Lãnh Huyết thất lau máu nơi khoe miệng, có chút khó hiểu hỏi.

“Ngươi không cần biết!” Long Cát công chúa cự tuyệt trả lời, loại bí mật này sao nàng lại đi nói ra được? Chẳng lẽ còn muốn cho người khác đề phòng nàng sao?

Nếu người khác biết thì lần này Long Cát công chúa sẽ không phát hiện có độc, sẽ không phát hiện Lãnh Huyết Thất có vấn đề!

“Biểu muội, mau giết nàng!” Lãnh Huyết Thất hô.

“Đừng nghĩ gạt ta, vừa rồi ta đã đánh xỉu nàng rồi, cho dù trước đó nàng giả bộ ngủ thì lần này nhất định là xỉu thật”. Long Cát công chúa khinh thường nói, đồng thời nàng cũng chú ý tới khôi lỗi thiếu nữ, không cảm giác ra khôi lỗi thiếu nữ có động tĩnh gì, thậm chí không cảm giác được khí tức của nàng nữa.

Chẳng lẽ vừa rồi mình xuống tay quá nặng, nàng đã chết?

Quên đi, chết thì chết!

Lúc này tất cả mọi người đã hiểu được tình huống này, biết vì sao Long Cát công chúa lại đột nhiên ra tay, hóa ra là có người muốn giết nàng nên vây lại phía này.

Mà lúc này thị vệ vẫn giám sát khôi lỗi thiếu nữ đã xuất hiện chung quanh rồi, bọn họ đã khẳng định khôi lỗi thiếu nữ muốn gì.

Vô nghĩa, bây giờ ai chẳng biết.

Hoàng đế Chu Tước cau mày, đây là người chính mình mời tới, bây giờ lại muốn giết nữ nhi của mình, điều này làm hắn cảm thấy bức tức.

Hoàng thái hậu lại nhìn khôi lỗi thiếu nữ, nàng có điểm không tin được, nàng không thể nào tin rằng tiểu cô nương này đến đây để giết cháu gái của mình!

“Kỳ thật, ta biết không lừa được ngươi, ngươi là Long Cát công chúa!” Lãnh Huyết Thất nhìn như thực gian nan đứng lên, dựa vào tường, nói với Long Cát công chúa.

“Nếu biết thì sao phải nhiều, bây giờ ngươi chỉ cần nói cho ta biết ai phái các ngươi đến giết ta!” Long Cát công chúa nhìn Lãnh Huyết Thất nói.

“Ta sẽ không nói cho người biết, mà rất nhanh người sẽ minh bạch vì sao ta lại nhiều lời với người như vậy!” Lãnh Huyết Thất cười cười, sau đó phát ra công kích với Long Cát công chúa, vung tay lên, trước mặt nàng xuất hiện hơn 10 đạo hàn quang đánh về phía Long Cát công chúa.

Hàn quang này là tuyệt kỹ ám khí mà Lãnh Huyết Thất am hiểu nhất, nàng luôn dùng ám khí đả thương người, có thể trong nháy mắt phát ra trên trăm loại ám khí, lực đạo trí mạng, hơn nữa trên ám khí còn có kịch động “kiếm huyết phong hầu”.

Nếu muốn giết người, vậy vì sao không bồi độc được? Lãnh Huyết Thất cũng không nghĩ muốn quang minh chính đại gì, nàng chỉ muốn đạt được mục đích mà thôi!

Nhưng mà cái này không thể cấu thành nguy hiểm với Long Cát, nàng rất dễ dàng né tránh, không cần người khác hỗ trợ!

Bởi vì vậy hoàng thái hậu và hoàng đế Chu Tước cũng không lo lắng, chỉ có tiểu công chúa khẩn trương kêu lên...

“Công chúa cẩn thận!”

Thị vệ bên cạnh Long Cát công chúa phóng về phía trước, đi làm bốn phận bọn họ phải làm, đánh rơi những ám khí này! Đối với điểm này người ở đây không ai cảm thấy kỳ quái, đây là chuyện thuận lý thành chương!

Nhưng mà, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra!

Khi thị vệ phóng qua bên người Long Cát công chúa đột nhiên thay đổi đầu thương, rút đao kiếm vân vân đánh úp về phía Long Cát công chúa.

Sao lại thế này?

Long Cát công chúa không ngờ đến tình huống này, bất quá nàng không có đi nghĩ nhiều, trong nháy mắt đó nàng làm ra phản ứng, cố gắng tìm phương vị yếu nhất mà đột phá, rời khỏi vòng vây này.

Chỉ cần mình tranh thủ được một chút thời gian thì cho dù thích khách có cường thịnh hơn đi nữa cũng sẽ không còn cơ hội, bởi đây là hoàng cung, là địa bàn của phụ thân mình.

Trừ khi phụ thân mình muốn giết mình, nhưng tỷ lệ cực thấp, nhất là bây giờ hoàng đế Chu Tước đang hét to lại xóa đi cái khả năng này.

211. Chương 212: Vương Bận Không Thể Buông... (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 212: Vương bận không thể buông... (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - Lương Sơn Bạc

Hoàng đế Chu Tước bây giờ đang cuồng bạo, không chỉ khách nhân mình mới có vấn đề mà ngay cả thị vệ của mình cũng có vấn đề, điều này làm hắn cuồng bạo.

Nếu mà lúc này Long Cát công chúa xảy ra chuyện gì thì hắn nhất định sẽ bầm thây vạn đoạn những người này.

Đối với Long Cát công chúa, hoàng đế Chu Tước rất thích, thậm chí cũng đặt nàng trong số những người thừa kế ngôi vị hoàng đế, nếu nàng không phải nữ hài tử thì khẳng định 100% quyền thừa kế là của nàng.

Nữ hài tử làm hoàng đế ít nhiều cũng làm người ta lo lắng, có đôi khi nữ nhân sẽ xử trí theo cảm tính. Đương nhiên, cũng không phải nói là nam nhân sẽ không, có điều tỷ lệ ít hơn mà thôi. Cho đến tận bây giờ, vị trí hoàng đế ưu tiên hoàng tử trước, mà hoàng nữ sẽ tự động yếu thế hơn một chút.

Cũng vì vậy mà Long Cát công chúa mới có xung đột như vậy với đám hoàng tử, song phương sẽ thường xuyên đối chọi gay gắt, nhất là ở phương diện quyền lợi.

Mặc kệ nói gì thì nói, chiến đấu giữa Long Cát công chúa và đám huynh đệ tỷ muội cũng không ảnh hưởng đến cảm tình của hoàng đế Chu Tước với bọn hần, bọn hần vẫn là nữ nhi, là nữ nhân của hần, hần sẽ quan tâm trân trọng bọn họ!

Lúc này hoàng đế Chu Tước đã tự lao tới, bây giờ hần không thể tin tưởng những người khác, bây giờ người đang công kích nữ nhân của mình hoàn toàn là hoàng cung thị vệ của mình nên hần chỉ có thể dựa vào chính mình để cứu nữ nhi.

Mà lúc này, những người khác cũng có phản ứng, từ đó có thể thấy được ai là thật tâm với Long Cát công chúa, ai là hư tình giả ý.

“Phá!”

Long Cát công chúa khẽ quát một tiếng, vận khởi đấu kỹ đánh bay một người vây công mình, sau đó phá vỡ từ cái khe hở này!

Chẳng qua sự tình cũng không phải đơn giản như tưởng tượng, sau khi Long Cát công chúa đánh bay người nọ ra ngoài, người bên cạnh lập tức bổ sung vào, mà người lui ra ngoài lại rất nhanh chóng bổ sung vào vị trí của người kia.

Xem tình hình này, những người này phối hợp rất tốt, độ ăn ý rất cao!

Long Cát công chúa bị buộc lui về, mà lúc này đao kiếm của những người khác đã tiếp cận thân thể nàng, những người này cũng không vì người khác xảy ra biến cố mà thay đổi trình tự công kích của mình.

Nhóm người này tựa hồ đã luyện tập qua rất nhiều lần, có thể ứng phó bất cứ biến hóa nào!

Lúc này Long Cát công chúa, dưới tình huống bốn bề thọ địch, thân thể uốn éo một đường thật kỳ diệu, lọt qua khe hở công kích!

Sau đó hai tay hai chân nàng bắt đầu phản kích.

“Thình thịch thình thịch...”

Lập tức quyền cước của Long Cát công chúa đánh lui tất cả những người vây quanh nàng. Chẳng qua những người này rất dai, sau khi trúng chiêu lại như không có việc gì, vận khởi đấu khí kỳ kỳ của họ tiếp tục đánh về phía Long Cát công chúa.

Phong Hỏa Thủy Thổ, bốn loại đấu khí kỹ thuật khác nhau lại hình thành một tấm lưới thực vi diệu, vây Long Cát công chúa vào bên trong.

Đấu khí kỳ của những người này tựa hồ hỗ trợ lẫn nhau, sau khi bày ra uy lực bay lên theo bội số, làm Long Cát công chúa không thể lập tức phá giải, ít nhất là không thể hoàn toàn phá giải.

Không phải hoàn toàn thì tự nhiên là có thể phá giải một phần, chỉ là không biết nhiều ít mà thôi.

Lúc này Long Cát công chúa lựa chọn một phương thức phá giải có lợi nhất, có thể làm tổn hại đến nàng hạ xuống mức thấp nhất có thể, chẳng qua thời gian tìm kiếm cái này cũng không phải rất nhiều, tương phản là rất rất ngắn.

Đơn giản là nếu nàng nghĩ càng lâu thì càng có thể bị công kích đến.

Bởi vậy, trong thời gian rất ngắn, Long Cát công chúa làm ra một hành động mà trực giác của nàng cho rằng phải làm, vận khởi đấu khí cực mạnh của nàng, đến bây giờ nàng cũng không cần phải lưu lại, chỉ cần có thể kiên trì một hồi sẽ có người đến tiếp ứng.

Hỏa nguyên tố dao động mãnh liệt, bạo mở trong cái cung điện diễn ra quốc yến này.

Có vẻ như Long Cát công chúa là hỏa thuộc tính, hơn nữa lại là loại thiên tài võ học trăm năm khó gặp, có thể làm cho hỏa hệ đấu khí kỳ của nàng phát huy đến một loại cảnh giới khó có thể tưởng tượng, làm cho thực lực của nàng cao hơn người cùng thế hệ rất nhiều.

Nếu mà lúc này Long Cát công chúa cầm lấy vũ khí của nàng - Hỏa long tiên thì những thích khách này chưa chắc có thể vây khốn được nàng, nàng cũng sẽ không chết vật như vậy.

Nhưng mà hiện tại nàng không có thời gian lấy ra, may mà nàng cũng biết chút công phu quyền cước, còn có thể ứng phó được. Đối với điều này, nàng cảm thấy hẳn là phải cảm tạ một người, nếu không có hẳn thì nàng cũng không phải thực để ý về công phu quyền cước của mình.

“Thần long bá vĩ!”

Long Cát công chúa xoay tròn một cái, chân sau thi triển một gió xoay cước, mà hỏa hệ đấu khí đã tập trung trên đùi, khuếch tán về bốn phía, quả thực giống như thần long bá vĩ!

Mà nơi nào chân nàng quét đến đều sẽ xuất hiện hỏa hệ đấu khí hình rồng, lao như điên ra bên người.

Những kẻ tinh mắt sẽ phát hiện, Long Cát công chúa không phải chỉ đơn giản là xoay tròn, mà trong cái xoay tròn này còn liên tục đá ra đấu khí về bốn phía!

Có điều động tác này quá nhanh, nhanh đến độ làm cho không ai có thể thấy rõ!

“Thình thịch!”

“Thình thịch!”

...

Thanh âm bạo phá liên tục vang lên, còn có đấu khí va chạm, bạo nổ trên không trung có thể nhìn thấy được bằng mắt thường kia làm cho đội thích khách này bay ra ngoài hơn nửa, cũng phá giải chiêu số liên hợp của bọn họ hơn phân nửa.

Mà còn lại thì nàng cũng chỉ có thể đón đỡ!

“Thình thịch...”

Cái còn lại này cũng giống như trước, bị đẩy lùi ra ngoài. Không cần quên trên người Long Cát công chúa còn có một cái trang bị có thể bắn ngược về hết thủy đấu khí ma pháp.

Điều này làm cho những thích khách này vô công mà phản, bất quá cái này không có nghĩa là Long Cát công chúa có thể nghỉ ngơi!

Lãnh Huyết Thất lại phát ra một đợt ám khí nữa làm Long Cát công chúa tạm thời không thể tránh thoát, chẳng qua Lãnh Huyết Thất cũng không cảm thấy mình sẽ thành công, đơn giản là trang bị kia vẫn có thể tiếp tục cản lại công kích của mình.

Quả nhiên ám khí của Lãnh Huyết Thất khi vừa tiếp cận bên cạnh Long Cát công chúa đã bị cái lồng khí vô hình cản lại, bắn ngược về!

“May mắn!” Lúc này hoàng đế Chu Tước cảm thấy có điểm may mắn, may mà Long Cát công chúa có được thứ này, bất hấn hấn sẽ lo lắng, hẳn biết thứ này cũng không phải vô địch, trong một điều kiện nhất định sẽ mất đi tác dụng.

Vì sao hoàng đế Chu Tước sẽ biết? Nói nhảm, thứ này vốn thuộc về hoàng tộc của Chu Tước đế quốc giao cho Long Cát công chúa để phòng ngừa nàng bị thương tổn từ bên ngoài.

Thứ này thật sự là một thần khí, là vật phòng thân trước nay của hoàng đế Chu Tước, dựa vào thứ này mà nhiều đời hoàng đế Chu Tước trước kia tránh thoát rất nhiều lần ám sát, mà bây giờ hoàng đế Chu Tước lại giao thứ này cho Long Cát công chúa, có thể thấy đối với hẳn, Long Cát công chúa trọng yếu đến dường nào.

Thứ này tên là Chu Tước vũ y, danh như ý nghĩa, nó là một kiện quần áo, là một kiện quần áo rất nhẹ, thậm chí làm người ta không có cảm giác! Trên cơ bản bọn họ đều mặc ở trong như nội y vậy.

Đây là một kiện bảo vật hiếm có, toàn bộ đại lục cũng chỉ có một cái, từng vì bảo hộ hoàng tộc Chu Tước đế quốc mà lập được không ít “công lao hiển hách”.

Mà bây giờ nó lại nằm trong tay Long Cát công chúa!

212. Chương 213: Vương Bận Không Thể Buông... (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 213: Vương bận không thể buông... (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - Lương Sơn Bạc

Kỳ thật, Chu Tước vũ y này là một kiện luyện kim vật phẩm thực tình xảo, dùng tài liệu cực kỳ đặc thù luyện thành, ở trên có khắc phòng ngự trận pháp cực kỳ phức tạp, khi gặp phải đấu khí hoặc ma pháp sẽ tự động phòng ngự.

Nhưng phòng ngự trận pháp cũng không phải là không thể phá giải, cũng không phải vĩnh viễn có thể khởi động.

khi công kích vượt qua một mức nhất định nào đó là có thể phá giải trận pháp này, tuy nhiên nó vẫn có thể suy yếu công kích này, tuy không thể bảo hộ người mặc không bị thương tổn, nhưng cũng có thể tiêu trừ bớt đại bộ phận công kích.

Đồng thời, nếu như hao tổn quá lớn, trong thời gian ngắn luyện kim trận không thể bổ sung năng lượng thì phòng ngự trận cũng sẽ biến mất.

Cũng vì vậy nên Long Cát công chúa mới sử dụng vũ kỹ của chính mình để tránh né, bởi nàng biết Chu Tước vũ y này chỉ có thể dùng làm bảo hiểm chứ không thể dùng như tuyệt đối phòng ngự.

Lãnh Huyết NHất rất rõ ràng về thứ này nên hắn mới để khôi lỗi đi ám sát, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể làm được một kích phải giết mà không phải giống như hiện tại.

Ám sát nhân vật như Long Cát công chúa, nếu không thể làm được một kích phải giết thì phải là một chuyện không dễ hơn so với lên trời bao nhiêu, hơn nữa cái giá phải trả cũng là rất lớn.

Hiện tại, Lãnh Huyết Tổ, Lãnh Huyết Thất và khôi lỗi thiếu nữ, còn có những người này.

Đúng vậy, những người này là thành viên của Lãnh Huyết Tổ, bọn họ vốn trà trộn trong đám thị vệ, bình thường sẽ không có liên hệ với Lãnh Huyết Tổ, giống như thị vệ bình thường vậy, không đến lúc vạn bất đắc dĩ sẽ không khởi động!

Bây giờ Lãnh Huyết Tổ hy sinh Mã Khúc gia tộc, lại hy sinh đàn thị vệ này, cái giá này đã đạt đến tình trạng chưa từng có, nhưng mà vẫn chưa xong.

Khi Lãnh Huyết Thất tiếp tục công kích tới, mà Long Cát công chúa thối lui về sau, tựa hồ sắp đi vào một cái khu vực an toàn thì một biến cố đã xảy ra.

Trong những người chạy tới này, có một người mà mọi người không thể tưởng tượng được, đột nhiên ra tay với Long Cát công chúa, ai cũng không thể tưởng tượng được hắn lại xuống tay với Long Cát công chúa.

Chẳng lẽ, hành động ám sát lần này là hắn an bài?

Hắn đâm một kiếm về phía Long Cát công chúa, kiếm như tia chớp, công về phía yếu hại của Long Cát công chúa.

“Long Quang! Người...” Hoàng đế Chu Tước hét to, mà sau đó hắn không nói được gì nữa, đơn giản là không biết nên nói như thế nào.

Long Quang chính là con bài cuối cùng, hắn là người trong hoàng tộc, hơn nữa còn là thân huynh đệ của Long Cát công chúa, cũng chính là nhi tử của hoàng đế Chu Tước.

Nhưng mà Long Quang không thuộc hoàng tử đẳng, cũng không thuộc Long Cát công chúa, hắn vẫn một mình, thuộc loại trung lập, không nhúng tay vào tranh đấu trong hoàng tộc!

Một người như vậy mới làm mọi người cảm thấy không thể tin được, bất quá lại tựa hồ cảm thấy thực bình thường, dù sao đây là tranh đấu trong hoàng tộc, khả năng gì cũng có thể xảy ra.

Lúc này Long Cát công chúa không thể né tránh một kiếm ngoài ý muốn này, nàng chỉ có thể cố gắng tránh đi yếu hại, cũng cầu nguyện Chu Tước vũ y của mình còn có thể sử dụng.

Tựa hồ ông trời đã giúp Long Cát công chúa, nàng tránh thoát khỏi yếu hại, Chu Tước vũ y cũng đã phát huy uy lực cuối cùng, hóa giải hơn phân nửa một kiếm của Long Quang vương tử.

Nhưng cái này cũng chỉ có thể giúp Long Cát công chúa tránh khỏi nguy hiểm về tánh mạng mà thôi, cũng không thể ngăn nàng không bị thương được, một kiếm này lập tức làm nàng mất đi khí lực, bị thương không nhẹ.

Kiếm của Long Quang vương tử dừng lại trong cơ thể Long Cát công chúa, mà Long Quang vương tử cũng không dừng lại, hắn không rút kiếm về mà dùng thời gian này công kích, một chiêu đánh Long Cát công chúa bay về phía Lãnh Huyết Thất, ở đó còn có ám sát tiểu đội của Lãnh Huyết Tổ.

“Phốc...” Long Cát công chúa phun ra một búng máu, thương thế trở nên nặng nề, lúc này tình huống nàng giống Lãnh Huyết Thất khi nãy, nhưng càng khó được hơn là nàng lại còn rơi vào phạm vi công kích của thích khách nữa.

“Mau giết nàng!” Long Quang vương tử lạnh lùng nói, tựa hồ là ra lệnh cho đám người Lãnh Huyết Thất.

Đối với hiện tượng này, đám người Lãnh Huyết Thất không để ý đến, cái bọn họ phải làm lúc này là giết chết Long Cát công chúa, hoàn thành nhiệm vụ của mình!

“Long Cát!”

Hoàng đế Chu Tước, hoàng thái hậu và những người quan tâm đến Long Cát đều kinh hô, lúc này ai cũng biết Long Cát công chúa sẽ chết, cái này cơ hồ là một kết cục đã định.

Hiện tại những người ở đây tựa hồ cũng đang tự hỏi, vì sao lại là Long Quang vương tử ám sát Long Cát công chúa?

Về phần nguyên nhân Long Cát công chúa bị ám sát thì trên cơ bản không ai nghĩ đến, đơn giản là ai cũng biết địch nhân của Long Cát công chúa không ít, người muốn nàng chết rất nhiều, có điều không ai tìm được cơ hội này mà thôi.

Lúc này nếu không phải Long Cát công chúa một mình đến đây, nếu không phải nàng cách mọi người quá xa, nếu không phải là có người biết trước trên người nàng có Chu Tước vũ y, nếu không phải...

Nếu không phải một đồng cái này trùng hợp chồng vào một chỗ thì Long Cát công chúa không có khả năng sẽ bị ám sát bỏ mình!

Lúc này, mỗi một việc tựa hồ đều muốn đưa Long Cát công chúa vào tử địa, ngay cả hoàng đế Chu Tước và hoàng thái hậu cũng có góp mặt vào đó, mà những thứ khác thì không cần phải nói.

“Là vận mệnh sao? Có lẽ, ta sớm nên buông ra hết thảy...”

Long Cát công chúa ở trên không trung nhìn mọi người, toàn bộ thế giới như chậm lại, từ từ tiến hành, đây có lẽ là lần cuối cùng nàng nhìn thế giới này.

Nàng biết, với tình huống của chính mình lúc này đã không thể trốn thoát khỏi sự vây công của những người kia, còn có công kích của Lãnh huyết Thất, vô luận là người nào cũng có thể đưa nàng vào chỗ chết!

Giờ khắc này, chuyện trong quá khứ dần dần chạy qua đầu nàng, từ nhỏ đến lớn, thân nhân bằng hữu, tất cả đều hiện lên...

“Kỳ thật, tử vong cũng không đáng sợ!” Vào thời điểm cuối cùng, Long Cát công chúa tựa hồ đã nghĩ thông suốt, hình như thế giới này còn không có chuyện gì nàng không thể buông xuống.

Tuy rằng nàng có quyền lực làm người ta hâm mộ, nhưng nàng chưa từng lưu luyến đến, ngay cả một chút cũng không!

thân nhân? Phụ mẫu? Tuy làm nàng lưu luyến một chút, nhưng cũng biết rằng phụ mẫu mình sẽ có người chiều cố, kỳ thật có mình hay không cũng không có bao nhiêu khác biệt, nếu không có mình thì còn có các huynh đệ tỷ muội của mình.

Các huynh đệ tỷ muội? này lại càng không, đừng quên, trong người giết nàng còn có huynh đệ của nàng!

Vào giờ khắc này, Long Cát công chúa tựa hồ đã buông tha cho hết thấy, cứ như vậy an tường tiếp thụ công kích của những người khác, mà đao kiếm của thích khách đã tiếp cận thân thể nàng, còn có ám khí của Lãnh Huyết Thất...

“Long Cát...”

“Không...”

Người quan tâm Long Cát công chúa phát ra tiếng kêu tê tâm phế liệt, mà người muốn Long Cát công chúa chết lại đang hưng phấn chờ mong, bọn họ ước gì thời gian qua nhanh một chút, làm Long Cát công chúa chết sớm một chút!

“Đừng...”

Long Cát công chúa nhắm hai mắt lại, mà khi nàng nhắm mắt lại, một khuôn mặt ngây ngốc hiện lên trong đầu nàng, đột nhiên nàng phát hiện, hóa ra nàng còn có người nàng không thể buông xuống được.

213. Chương 214: Khôi Lỗi Chiến Đấu Thuật (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 214: Khôi lỗi chiến đấu thuật (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - Lương Sơn Bạc

“Tiểu hồn dẫn! Ta thật sự muốn lại gõ người một cái!”

Long Cát công chúa hô lên một câu cuối cùng, tựa hồ muốn để thanh âm mình rơi vào lỗ tai của chủ nhân khuôn mặt kia, nhưng mà nàng lại dùng thanh âm chỉ có riêng mình nghe được, nhẹ nhàng nói.

“Ta sẽ trở thành thiên sứ của người, vĩnh viễn thủ hộ người...”

Hồn dẫn, là ai?

Lúc này trong đầu mọi người đều hiện lên vấn đề này, không rõ tiểu hồn dẫn trong miệng Long Cát công chúa là ai, chưa từng nghe qua một người như vậy.

Loại xưng hô này, lại là người ở thời khắc cuối cùng vẫn còn nghĩ đến, tuyệt đối không phải là người bình thường, nhất định là người thân cận nhất của nàng!

Mà vấn đề này cũng chỉ là lóe qua mà thôi, bởi tình huống hiện tại không chấp nhận cho bọn họ suy nghĩ vấn đề này, bọn họ còn phải nhìn sự tình phát triển!

Mà lúc này, tựa hồ lại xảy ra một cái ngoài ý muốn không thể tưởng được, làm cho mọi người tạm thời đại ra, ít nhất là trước khi cái ngoài ý muốn này xảy ra thì không ai đi nghĩ tới cả!

Ngay khi một tên thích khách sắp tiếp xúc đến Long Cát công chúa, nếu không có gì bất ngờ thì Long Cát công chúa sẽ hưởng tiêu ngọc vẫn, biến cố xuất hiện.

“Phanh!”

Thích khách kia bị một bóng người đánh bay, mà đồng thời, bóng người kia cũng tiếp được Long Cát công chúa, cũng đưa lưng về phía những người đó, tùy ý cho đao kiếm bổ lên người mình!

Mà bóng người kia chính là.

“Tiểu bất điểm?”

“Tiểu đầu đất?”

“Tiểu cô nương?”

“Nữ nhân hư hỏng?”

“Lôi Đế tiểu thư?”

...

Một chuỗi xưng hô này tuy không giống nhau nhưng đều chỉ một người, đó là khôi lỗi thiếu nữ, cũng là Diệp Lăng!

Bóng người kia không phải là khôi lỗi thiếu nữ vừa rồi còn nằm im bất động đằng kia sao? Mà nàng đã động tức là Diệp Lăng cũng đã tỉnh lại.

Nhưng mà, vì sao hắn lại làm như vậy?

Còn say sao?

Mà khôi lỗi thiếu nữ lấy phương thức như thế này đỡ lấy công kích làm tất cả mọi người rất giật mình, ai cũng không tin rằng có người đi dùng thân thể ngăn cản những công kích, trừ phi là xả thân thủ hộ.

Nhưng mà, vì sao khôi lỗi thiếu nữ này lại phải xả thân bảo hộ? Theo lý thuyết, nàng hắn là phải giết Long Cát công chúa mới đúng chứ? Đừng quên, nàng là “biểu muội” của Lãnh Huyết Thất!

Mà thực rõ ràng, Lãnh Huyết Thất là người có điều trọng yếu trong đám thích khách này, cái này có thể dễ dàng nhìn ra!

Tình huống này làm người ta không thể hiểu được, không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy!

“Vì sao phải cứu ta?” Long Cát công chúa cũng không rõ, không rõ vì sao khôi lỗi thiếu nữ lại cứu mình, không phải là nàng đến giết mình sao?

Còn có, vừa rồi không phải mình đã đánh xỉu nàng sao? Vì sao nàng còn có thể động?

“Người chết, ta sẽ rất khó chịu, sẽ khóc!” Khôi lỗi thiếu nữ nhẹ nhàng nói, đánh ra một quyền tới một tên thích khách gần đó, mà một quyền lại trực tiếp đánh bay người này ra ngoài.

Vì sao người sẽ khó chịu, vì sao sẽ khóc? Ta nhận thức người sao? Long Cát công chúa có điểm kỳ quái, nhưng cái làm nàng càng kỳ quái hơn là, nàng phát hiện một quyền của khôi lỗi thiếu nữ đánh ra lại không có dao động gì, giống như thuần túy là dùng lực lượng thân thể vậy.

Nhưng uy lực của một quyền này, nếu là thuần túy dùng thân thể thôi thì cũng quá khủng bố.

Còn có, khi khôi lỗi thiếu nữ xoay người, nàng và tất cả mọi người phát hiện trên lưng khôi lỗi thiếu nữ lại không bị thương, nhưng quần áo tổn hại lại nói cho mọi người biết là nàng đã bị công kích qua.

Vì sao nàng không xảy ra chuyện gì cả?

Đáp án này chỉ có một ít người biết, vì đây là một khôi lỗi, những công kích như thế này căn bản không làm gì được nàng, mà cũng vì nàng là một khôi lỗi mới có thể trực tiếp dùng lưng chặn.

“Giết các người!”

Khôi lỗi thiếu nữ lạnh lùng nói về phía đám thích khách, sau đó vọt tới, mà những thích khách này cũng không biết thân phận của khôi lỗi thiếu nữ, đối với sự xuất hiện của nàng chỉ có thể xem như là địch nhân, phải giết.

Lúc này một hình ảnh hoàn toàn mới xuất hiện, khôi lỗi thiếu nữ chỉ thuần túy dùng lực lượng thân thể mà di động, tránh thoát khỏi công kích của một tên thích khách, sau đó dùng một quyền đánh bại thích khách này.

Cách chiến đấu của khôỉ lổ thiếu nữ làm mọi người cảm thấy rất kỳ quái, không sử dụng đấu khí lại có thể coi thường đấu khí, trực tiếp đánh tan đấu khí kỳ này, xuyên qua sự cản trở của đấu khí, trực tiếp công kích đến chủ nhân của nó.

Cái này, chẳng lẽ là...

“Khôỉ lổ chiến đấu thuật?”

Đúng vậy, đây là khôỉ lổ chiến đấu thuật, khôỉ lổ thuật cũng không phải chỉ làm ra một cái khôỉ lổ để bài trí, từ rất lâu rồi khôỉ lổ đều được sử dụng để chiến đấu, bảo hộ luyện kim thuật sĩ.

Khôỉ lổ thiếu nữ này của Diệp Lăng không chỉ có vẻ ngoài hoàn mỹ mà còn có lực lượng kết cấu hoàn mỹ nữa, đương nhiên, kết cấu hoàn mỹ này là đối với Diệp Lăng, hẳn cần năng lực chiến đấu của khôỉ lổ như thế này đây.

Sự theo đuổi lực lượng của mỗi người đều khác nhau, cũng có những kiểu hoàn mỹ khác nhau, bất quá, trên tổng thể mà nói, kết cấu của khôỉ lổ thiếu nữ này tương đối hoàn mỹ.

Diệp Lăng tiến hành điều chỉnh kết cấu của khôỉ lổ thiếu nữ này, làm cho nàng càng thêm thích hợp với phương thức chiến đấu của hắn hơn.

Mà đối với khôỉ lổ thuật, người biết đến ở đây cũng không phải rất nhiều, càng không nói đến khôỉ lổ chiến đấu thuật, mà những người biết được điều này bây giờ có thể khẳng định Lôi Đế tiểu thư trước mắt này là một luyện kim khôỉ lổ!

“Tiểu cô nương này lại là khôỉ lổ? Vậy người khống chế nàng ở đâu?” Hoàng thái hậu nhìn khôỉ lổ thiếu nữ, cũng có điểm kỳ quái, không chỉ bây giờ mà khi trước nàng ở cùng một chỗ với khôỉ lổ thiếu nữ cũng không có những người khác bên cạnh.

Mà phạm vi khống chế khôỉ lổ là có hạn, nhiều nhất không thể vượt qua trăm mét!

Điều này làm người ta cảm thấy thật mâu thuẫn, không dám khẳng định khôỉ lổ thiếu nữ này là khôỉ lổ, là một nhân loại có vũ kỹ đặc thù.

Có lẽ, có một ít vũ kỹ thuộc loại thuần túy sử dụng thân thể chăng? Thế giới lớn như vậy cũng không phải không thể!

“Tiểu bất điểm, ngươi làm cái gì vậy? Có phải ngươi còn chưa tỉnh không? Vì sao lại cứu nàng?” Lãnh Huyết thần tức giận chất vấn, ở thời khắc mấu chốt lại thất bại, hơn nữa bị Diệp Lăng - người cũng đồng dạng chấp hành nhiệm vụ phá hư, điều này làm nàng không thể tin được.

Không chỉ riêng nàng, ngay cả Lãnh Huyết Thất và Lãnh Huyết tổ, còn có những người khác cũng không thể tưởng tượng nổi, không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Mà lúc này hoàng đế Chu Tước đã đến bên cạnh Long Cát công chúa, cũng chỉ huy người bắt Long quang vương tử lại. Kỳ quái là Long Quang vương tử không có phản kháng gì cả.

Người bảo hộ Long Cát công chúa không chỉ có hoàng đế Chu Tước, còn có hoàng thái hậu tự thân xuất mã, nàng cũng thuộc loại cao thủ ẩn giấu, không mấy người biết điều này.

Giờ khắc này, Long Cát công chúa đã an toàn, mà nàng còn đang nghi hoặc, không hiểu nhìn khôỉ lổ thiếu nữ trước mắt.

“Ta cứu nàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cần gì lý do?” Khôỉ lổ thiếu nữ xử lý thành viên cuối cùng của Lãnh Huyết tổ xong mới nói với Lãnh Huyết Thất.

Hắn không biết Lãnh Huyết Thất cũng tham gia đợt ám sát vừa rồi, nếu không nhất định hắn cũng sẽ không khách khí với Lãnh Huyết Thất!

214. Chương 215: Khôỉ Lổ Chiến Đấu Thuật (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 215: Khôi lỗi chiến đấu thuật (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - Lương Sơn Bạc

“Vì sao?”

“Sao cái gì? nàng là biểu tỹ của ta, ta không cứu nàng thì cứu ai?” Khôi lỗi thiếu nữ nói, cũng nhìn bốn phía một chút, xác nhận không có nguy hiểm xong mới đáp.

“Biểu tỹ?!” Mọi người ngẩn ngơ, Long Cát công chúa là biểu tỹ của nàng, vậy nàng là ai? Vì sao mình chưa từng nghe qua?

Mã Khúc gia tộc có hoàng thân quốc thích sao? Có biểu muội của Long Cát công chúa sao? Hình như không có a!

Người khác có lẽ không biết còn được, nhưng đám người Long Cát công chúa sao lại không biết? Mà bọn họ thật sự không biết có người như vậy.

“Có phải người uống rượu hay không? Ta mới là biểu tỹ của người!” Lãnh Huyết Thất nói, nàng hoài nghi có phải Diệp Lăng say đến hồ đồ không.

Hóa ra là uống rượu, nhận sai người...

“Người là giả, nàng là thật! Bất quá, kỳ quái thật, sao biểu tỹ người lại ở đây?” Diệp Lăng có chút mơ hồ, mà lúc này hắn cũng quên mất mình đang trong bộ dáng khôi lỗi thiếu nữ, vẫn dùng khôi lỗi thiếu nữ nói chuyện.

Biểu tỹ? Chẳng lẽ biểu tỹ theo lời tiểu bát điểm này lúc trước chính là long Cát công chúa? Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Long Cát công chúa có điểm mơ hồ, ngữ khí này không giống như nói láo, nhưng vì sao mình không biết có một biểu muội như vậy, hơn nữa nàng còn nhận thức mình.

”Đứa con, chúng ta có thân thích này à? Hoàng đế Chu Tước cùng hoàng thái hậu đồng thời hỏi.

“Nữ nhân hư hỏng này là biểu tỹ của ta? Ta không cần!” Tiểu công chúa lắc đầu hô.

“Ai là thân thích của các người, ai là biểu tỹ của người, không cần nhận bậy như vậy...”

Nếu những lời này xuất ra từ miệng Long Cát công chúa, có lẽ mọi người không cảm thấy kỳ quái, nhưng nó lại xuất ra từ khôi lỗi thiếu nữ.

Điều này làm mọi người ngày càng hồ đồ, nếu Long Cát công chúa là biểu tỹ, vậy những người khác cũng là thân thích linh tinh chứ?

Bất quá, tiểu cô nương này thực “ngư”, ngay cả thân thích như hoàng đế Chu Tước cũng không cần!

Ngay tại thời điểm mơ hồ này, một chuyện làm người ta ngoài ý muốn trình diễn...

“Di, biểu tỹ, bộ ngực của người bị thương, ta giúp người chữa thương một chút...” Diệp Lăng đi ra ngoài, dùng thanh âm của chính hắn nói.

Thanh âm này ở đâu ra?

Đám người hoàng đế Chu Tước và hoàng thái hậu có điểm khó hiểu, thanh âm của Diệp Lăng đến rất đột nhiên, làm bọn họ không thể phản ứng kịp.

“Cút! Tiểu hỗn đản, dám chiếm tiện nghi của lão nương...” Long Cát công chúa nghe được thanh âm của Diệp Lăng, phản xạ có điều kiện thốt ra.

Lời này, làm rất nhiều người sợ ngây ra, sao Long Cát công chúa lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy, tự xưng lão nương nữa, loại trạng thái này tất cả mọi người đều chưa từng thấy qua.

Mà lúc này Long Cát công chúa đột nhiên ngây dại, nàng giờ mới nhớ tới thanh âm này không nên xuất hiện ở đây!

“Tiểu hồn dân, người ở đâu?” Long Cát công chúa tìm xung quanh, muốn tìm ra Diệp Lăng.

“Ở đây ở đây! Ta ở trước mặt người!” Lúc này Diệp Lăng đã đi lên bả vai khô lồi thiếu nữ, hô lên với Long Cát công chúa.

“Đâu? Tiểu hồn dân, người dám chơi trốn tìm với ta, ta tấu người bây giờ... Ý, người... người... sao người biết thành nhỏ như vậy!” Rốt cục Long Cát công chúa cũng nhìn thấy Diệp Lăng, chỉ vào “người lùn” Diệp Lăng ngờ ngác hỏi.

Mà lúc này những người khác cũng phát hiện ra “người lùn” Diệp Lăng, trợn mắt há hốc mồm nhìn “người lùn”, trong lòng tự hỏi, đây là cái gì?

“Ta...” Diệp Lăng còn chưa nói được gì đã bị Long Cát công chúa nắm lấy y phục hấn nhắc lên, cẩn thận nhìn.

“Có phải người lại chơi cái gì luyện kim thuật làm mình nhỏ đi không?” Long Cát công chúa nhìn Diệp Lăng nói, tựa hồ nàng thực hiểu biết Diệp Lăng.

“Hắc hắc, cái này... đúng vậy...” Diệp Lăng cười trả lời, “Người đừng lôi kéo ta như vậy, thả ta xuống vết thương trên bộ ngực người đi, ta giúp người trị liệu!”

“Đi đi! Kỳ cục, chỗ này là chỗ người có thể đụng vào sao? Nói, sao người lại chạy đến đây, vì sao lại có một cái khô lồi như vậy?” Long Cát công chúa đã mặc kệ những người khác, cũng mặc kệ vết thương của mình, cẩn thận dùng hai tay cầm lấy Diệp Lăng.

Mà lúc này nàng cũng quên luôn cả chuyện có người ám sát mình nữa, đơn giản là Diệp Lăng đã làm cho nàng hoàn toàn quên những chuyện khác rồi!

“Cái này có thể không nói không...” Diệp Lăng nhúc nhích đầu, có chút ngượng ngùng nói.

“Không thể!”

“Biểu tỳ, ngực người đều là máu, người không cho ta đụng vào thì cho người cái này, ăn vào, sau đó thoa cái này lên da một chút!” Diệp Lăng tựa hồ cố ý tìm lý do, cũng tựa hồ chỉ quan tâm đến vết thương trên người Long Cát công chúa, bộ dáng thực lo lắng.

“Ừ...” Long Cát công chúa tiếp nhận 2 bình thuốc của Diệp Lăng, sau đó dựa theo Diệp Lăng phân phó mà uống thuốc, bất quá bôi thuốc thì tựa hồ ở đây cũng không thích hợp.

“Long Cát, cẩn thận!” Hoàng đế Chu Tước thấy Long Cát công chúa trực tiếp uống thuốc, muốn cướp đoạt cũng không kịp, hấn sợ thuốc của Diệp Lăng có vấn đề vì hấn còn không biết Diệp Lăng là ai.

Người ở đây cơ hồ không ai hiểu được thân phận của Diệp Lăng, ngoại trừ Long Cát công chúa!

“Cẩn thận cái gì, phụ thân, ta phải đi, ta bị thương!” Long Cát công chúa mượn cơ hội muốn chạy lấy người, tất nhiên là mang theo Diệp Lăng nữa.

nhưng mà bây giờ mọi người có nhiều nghi hoặc như vậy, sao lại để Long Cát công chúa dễ dàng chạy mất!

“Long Cát, người trở về, bà nội giúp người trị liệu vết thương này!” Hoàng thái hậu ôm lấy Long Cát công chúa, bất quá nàng cũng không tính nói chuyện ở đây mà lôi Long Cát công chúa đi.

“Tốt lắm, yến hội hôm nay đến đây thôi, chúng ta phải xử lý một chuyện!” Hoàng đế Chu Tước nói, sự tình đến nước này, yến hội tự nhiên không thể tiếp tục được nữa, mà hấn phải lập tức xử lý vấn đề vừa rồi.

Giữ lại những người tương quan, hoàng đế muốn hoàn toàn kiểm tra lại một lần, phải biết rõ tiền căn hậu quả của chuyện này, phải biết ai muốn giết Long Cát, mà đồng thời hấn cũng rất ngạc nhiên rốt cuộc Diệp Lăng là thân thích nào?

...

Chu Tước hoàng cung, trong cung điện của hoàng thái hậu, Lãnh Huyết Thất và vài thành viên của Lãnh Huyết Tổ, còn có Long Quang vương tử lúc này đều bị trói chặt, quỳ gối trong cung điện.

Hoàng đế Chu Tước lạnh lùng nhìn bọn họ, hỏi vấn đề mà hắn muốn biết, chẳng qua không ai trả lời hắn.

Chuyện này xem ra phải hỏi một người, đó là thành viên mới của Lãnh Huyết Tổ là Diệp Lăng, hắn là một đột phá khẩu rất tốt. Mà trước đó, hoàng đế Chu Tước tựa hồ càng muốn biết về thân phận của Diệp Lăng hơn.

Kỳ thật, không chỉ có hoàng đế Chu Tước, đám người Lãnh Huyết Thất cũng muốn biết, bọn họ không rõ vì sao đột nhiên Diệp Lăng lại phản bội bọn họ.

Bất quá, lúc này Diệp Lăng bị Long Cát công chúa mang vào bên trong, mà nàng lại nói mình phải bôi thuốc thay quần áo, những người khác miễn vào.

Người rịt thuốc thay quần áo, vì sao lại mang theo Diệp Lăng, không phải hắn cũng không tiện đó sao?

“Hừ, thả ta ra ngoài!” Lúc này Diệp Lăng rất không thích bởi hắn bị Long Cát công chúa nhốt trong một cái hộp, lý do là sợ hắn nhìn lên.

nếu sợ nhìn lên thì sao người còn dẫn hắn vào?

Lý do của Long Cát công chúa rất đơn giản, vì ta muốn hắn ở bên cạnh ta!

215. Chương 216: Khôi Lỗi Chiến Đấu Thuật (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 216: Khôi lỗi chiến đấu thuật (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - Lương Sơn Bạc

Đám người hoàng thái hậu ở ngoài chờ thật lâu sau mới thấy Long Cát công chúa đi ra, mang theo Diệp Lăng đến một cái bàn, ngồi xuống, đặt Diệp Lăng lên bàn, còn mình thì ghé mặt vào bàn nhìn bộ dáng tức giận của Diệp Lăng.

“Được rồi được rồi, lần sau tỷ tỷ sẽ không giam người lại, cùng lắm cho người xem thân thể mê người của tỷ tỷ!” Long Cát công chúa cười nói.

“Mê người như thế nào? Sao ta không biết?” Diệp Lăng nghi hoặc trả lời.

“Người còn nhỏ, không biết thưởng thức!” Long Cát công chúa nhẹ nhàng đùa Diệp Lăng một chút, trạng thái của Diệp Lăng bây giờ rất mới mẻ, cảm giác đùa giỡn rất thú vị.

“Các người... Long Cát, chẳng lẽ người với hắn...” Hoàng thái hậu nhíu mày, cho dù là biểu tỷ cũng phải có điểm giới hạn, huống chi có phải là quan hệ này hay không còn chưa chắc.

“Các người nghĩ đi đâu vậy, lúc đó là khi hắn còn nhỏ ta giúp hắn tắm rửa mà thôi!” Long Cát công chúa đỏ mặt lên, nàng hiểu ý tứ của mọi người, vì vậy lập tức giải thích.

“Long Cát, rốt cuộc hắn là ai?” Hoàng đế Chu Tước hỏi, tin rằng tất cả những người ở đây đều muốn biết vấn đề này.

“Hắn à? Là biểu đệ của ta!” Long Cát công chúa nói.

“Biểu đệ của người? Vì sao chúng ta không biết”.

“Tất nhiên các người không biết rồi, vốn ta cũng không biết cơ, ta chỉ có thể nói hắn là thập tam thiếu gia của Diệp gia, các người hắn là đã hiểu a?” Long Cát công chúa nhú mày lại, tựa hồ không nguyện ý nói rõ ràng chuyện này.

“...”

Khi nghe được lời của Long Cát công chúa, hoàng đế Chu Tước và hoàng thái hậu đều trầm mặc, nhìn Diệp Lăng thật lâu không nói nên lời, thần sắc cũng trở nên thực phức tạp.

“Là ai? Là ai? Thập tam thiếu gia của Diệp gia có quan hệ với chúng ta sao?” Tiểu công chúa tò mò nhìn Diệp Lăng, muốn duỗi tay ra sờ Diệp Lăng, lại bị Diệp Lăng vô tình dả kích!

Diệp Lăng trực tiếp không chế khô lời thiếu nữ đẩy tiểu công chúa ra, sau đó nói: “Đừng làm phiền ta, đứng xa ta ra một chút!”

“Tiểu hôn dẫn, người...” Long Cát công chúa còn muốn nói cái gì, đột nhiên nghĩ đến việc tiểu công chúa nói khô lời thiếu nữ khi dễ nàng liền hiểu được giữa hai người có ma xát không nhỏ.

Mà lúc này Long Cát công chúa cũng không đi giảng hòa, nàng chỉ cười hỏi Diệp Lăng: “Tiểu hôn dẫn, sao người đột nhiên đến đây, mà đã đến đây sao không nói cho ta biết? Không phải ta đã nói người là đến đây phải tới tìm ta sao? Có phải ngứa da không mà dám quên lời của ta!”

“Không có mà!” Diệp Lăng lắc đầu, lời này tựa hồ làm Long Cát công chúa thực vừa long, nhưng lời kế tiếp lại làm cho Long Cát công chúa trở nên buồn bực:

“Ngay cả người ta cũng quên!”

“...”

Long Cát công chúa trầm mặc một hồi, sau đó duỗi tay ra nhẹ nhàng nhéo lấy mặt Diệp Lăng, nàng đau lòng hắn mới nhẹ nhàng như vậy, nhưng với tình trạng của Diệp Lăng thì dù là nhẹ nhàng cũng rất đau!

“A a, đau...” Diệp Lăng đau, liều mạng giãy dụa.

“Xem người còn dám quên ta hay không!” Long Cát công chúa hừ nhẹ nói.

“Cho dù ta nhớ cũng thể thôi, người lại không nói cho ta biết người ở đâu!” Diệp Lăng rất là vô tội nói.

“Ta không nói cho người biết, nhưng không phải ta đã cho người một cái lệnh bài rồi sao? Chỉ cần người đưa ra thì sẽ có người mang người đến chỗ ta!” Long Cát công chúa tức giận nói.

“Cái đó thật sự được sao? Không phải chỉ là một khối ngọc bài lờ mờ à?” Diệp Lăng nói, cũng lấy ra cái “ngọc bài lờ mờ” kia nhìn, nhìn sao cũng không thấy được cái lệnh bài này có cái gì tốt nha.

ngọc bài này, chẳng lẽ là... ngay cả khối ngọc bài này cũng đưa cho hắn nữa.

“Ngọc bài lờ mờ cái gì! Đây là ngọc bài tượng trưng cho thân phận của ta, có nó thì người chính là ta, có thể điều động tất cả thế lực của ta”. Long Cát công chúa nói.

Khối ngọc bài này thì dù là người thân cận nhất của Long Cát công chúa cũng không có được, điều này làm rất nhiều người ở đây giật mình, đám hoàng tử lại đưa lực chú ý lên người Diệp Lăng.

Mà Diệp Lăng vẫn không thay đổi cái nhìn, thực không thèm để ý nói: “Quả nhiên là một khối ngọc bài vô dụng, ta cầm cái này làm gì, đã có người thì còn phải điều động thế lực của người làm chi?”

Đúng vậy, Diệp Lăng cho rằng biểu tỷ mình còn đây, thứ gì của nàng không phải mình muốn là mượn sao?

“Tiểu đứa ngốc nhà người thật là...” Long Cát công chúa gõ Diệp Lăng một cái, có điểm bất lực, bất quá trong lòng lại mỉm cười, không phải mình thích tiểu đứa ngốc ở điểm này sao?

Đến tận đây thì hắn là ai cũng nhận ra Long Cát công chúa là biểu tỷ của Diệp Lăng rồi chứ nhỉ?

Chính là biểu tỷ cách vài năm đến tìm Diệp Lăng, là biểu tỷ mà Diệp Lăng không biết gọi là gì kia, không ngờ nàng lại là Long Cát công chúa của Chu Tước đế quốc.

Chẳng trách mỗi lần nàng đến Tường Không để quốc đều là che mặt, bộ dáng thần thần bí bí, nếu thân phận nàng bị người nhận ra nhất định sẽ gây ra phiền toái lớn, mà quan trọng hơn là có thể làm cho Long An kỳ trở nên phiền toái.

Vốn với thân phận của nàng, một mình một người đến Tường Không để quốc tuyệt đối là một chuyện ngu xuẩn, nhưng nàng vẫn tiếp tục ngu xuẩn như vậy, cũng không phải chỉ một lần.

Cái này chỉ vì nàng muốn nhìn thấy người nàng thích nhất trong lòng, không buông xuống được - Diệp Lăng.

Trước kia có lẽ nàng còn không biết người mình không nỡ buông xuống nhất là Diệp Lăng, nhưng vừa rồi, trước khoảnh khắc sống chết kia nàng đã buông xuống hết thảy, buông phụ mẫu, bằng hữu, huynh đệ, buông xuống cả quyền lực, thậm chí có thể nói là buông bỏ toàn bộ thế giới, nhưng mà chỉ có Diệp Lăng là không thể bỏ xuống được.

Ở thời khắc cuối cùng biết nàng không bỏ xuống được nên làm cho Diệp Lăng mặc danh kỳ diệu bị cuốn vào trong việc này, cũng làm cho nàng hô lên câu cuối kia, khi nàng hô lên danh hiệu của Diệp Lăng làm hấn bừng tỉnh trong men say mà cứu nàng.

Lúc đó Diệp Lăng còn đang say, đang ở trong mộng trò chuyện với cô gái kia, dựa theo tình huống trước kia hẳn là rất khó tỉnh lại, cho dù có người hô to gọi nhỏ cũng vậy.

Mà tuy Long Cát công chúa la hơi lớn nhưng vẫn còn chưa đủ để làm hấn tỉnh.

Có lẽ Diệp Lăng cảm giác được Long Cát công chúa gặp nguy hiểm mới đột nhiên tỉnh lại!

Mà vào những thời điểm như vậy hấn sẽ trở nên rất bình tĩnh, thần kinh phản xạ bay lên vô hạn, trong nháy mắt không chế khô lồi thiếu nữ, khu động tốc độ lớn nhất của khô lồi thiếu nữ mà giải cứu Long Cát công chúa.

Long Cát công chúa bị thương làm Diệp Lăng trở nên phần nộ, đây là cảm xúc rất ít khi xuất hiện, trong một khắc kia hấn không nghĩ đến gì cả, chỉ muốn giết sạch những thích khách làm biểu tỵ hấn bị thương.

Lúc đó cho dù là nhân vật cấp vũ thánh cũng sẽ bị hấn oanh sát thành bã!

Cũng vì vậy mà những người vây sát Long Cát công chúa lúc ấy đều đã chết, mà Lãnh Huyết Thất cũng cảm thấy may mắn khi nhận thức Diệp Lăng từ trước, Diệp Lăng cũng không nhìn thấy nàng động thủ với Long Cát công chúa, may là nàng sử dụng ám khí, công kích ở cự ly xa.

Nói cách khác, Diệp Lăng cũng sẽ không chút do dự giết nàng!

“Tiểu hồn đản, không nói những cái này, rốt cuộc ngươi đến đây làm gì?” Long Cát công chúa nói.

“Ta à? Đúng rồi, ta tới để giết Long Cát công chúa!”

216. Chương 217: Biểu Tỵ Và Bà Ngoại (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 217: Biểu tỵ và bà ngoại (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - Lương Sơn Bạc

Đột nhiên Diệp Lăng nhớ đến chuyện phải làm, bây giờ hấn vẫn chưa biết Long Cát công chúa mà hấn muốn giết chính là biểu tỵ của hấn.

“...”

Lúc này cơ hồ tất cả mọi người đều trầm mặc, bọn họ không biết lời này của Diệp Lăng có ý gì, lúc này hắn còn muốn giết Long Cát công chúa, chẳng lẽ hắn không biết Long Cát công chúa là ai à?

Bất quá, có thể khẳng định một chuyện, hóa ra Diệp Lăng thật sự là người của đám Lãnh Huyết Thất!

“Tiểu ngũ, chúng ta đi giết Long Cát công chúa!” Diệp Lăng không chế được khô lổ, chuẩn bị đi tìm giết Long Cát công chúa...

“Người trở lại cho ta!” Long Cát công chúa bắt lấy Diệp Lăng, có điểm bất lực gõ đầu Diệp Lăng một cái.

“Làm gì vậy, ta muốn đi chấp hành nhiệm vụ, à, đúng rồi, biểu tỷ à, người vẫn chưa nói cho ta biết vì sao người lại ở đây?” Đột nhiên Diệp Lăng nhớ tới vấn đề này. Với hắn mà nói, nhiệm vụ ám sát kỳ thực chỉ là thứ yếu, không có trọng yếu bằng biểu tỷ của hắn.

“Ngốc! Ta chính là Long Cát công chúa. Bây giờ người còn muốn giết ta sao?” Long Cát công chúa gõ Diệp Lăng một cái nữa.

“A...” Diệp Lăng ngơ ngác nhìn Long Cát công chúa.

“Long Cát tỷ tỷ, chẳng lẽ hắn không biết người là ai sao?” Tiểu công chúa hỏi, vấn đề này cũng là vấn đề mà rất nhiều người muốn biết.

Nhìn thấy tình cảm giữa hai người tốt như vậy lại không biết biểu tỷ của hắn là ai, điều này quả thật có chút bất khả tư nghị.

Đương nhiên ngoài hoàng thái hậu và hoàng đế Chu Tước ra bởi bọn họ biết nguyên nhân.

“Hắn không biết, nếu biết sẽ có chuyện hôm nay thì ta đã sớm nói cho hắn biết rồi, miễn cho tiểu đứa ngốc lại tới giết ta!” Long Cát công chúa cười nói, nghe ý tứ của nàng thì cho dù Diệp Lăng giết nàng thì nàng cũng sẽ không trách Diệp Lăng.

“Biểu tỷ, người thật sự là Long Cát công chúa?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi.

“Đúng vậy, sao thế, có phải người còn muốn giết ta không?” Long Cát công chúa nói.

“Không, sao ta lại giết người chứ, dù sao đây là chuyện của Lãnh Huyết Tổ, ta cũng không phải là người của Lãnh Huyết Tổ, bất quá, ta muốn diệt Lãnh Huyết Tổ!” Diệp Lăng lạnh lùng nói, lúc này tất cả mọi người đều có một cảm giác rất kỳ quái, tựa hồ không ai hoài nghi hắn có năng lực diệt Lãnh Huyết Tổ hay không, chỉ cảm thấy hắn có thể làm được.

“Lãnh Huyết Tổ?” Long Cát công chúa cau mày, nàng cũng từng nghe qua tổ chức này, nhưng nàng không thể nghĩ ra được vì sao Lãnh Huyết Tổ lại muốn gây bất lợi với mình.

“Tiểu ngũ, có phải người muốn làm địch nhân với ta không? Ta muốn diệt Lãnh Huyết Tổ của các người!” Diệp Lăng không để ý những chuyện khác, hắn chỉ nói về phía khô lổ.

Không cần hoài nghi việc Lãnh Huyết Ngũ có ở đó hay không, nàng nhất định sẽ đi theo Diệp Lăng, cũng đã sớm ở trên người khô lổ rồi.

“Người đang nói chuyện với ai vậy, đây không phải là khô lổ của người sao?” Long Cát công chúa kỳ quái hỏi.

“Ta không muốn làm địch nhân với người, nhưng ta cũng không muốn người trở thành địch nhân với Lãnh Huyết Tổ!” Thanh âm của Lãnh Huyết Ngũ truyền đến, mà lúc này Lãnh Huyết Ngũ cũng xuất hiện trước mặt Diệp Lăng.

Lúc này Lãnh Huyết Ngũ không biết nói gì nhưng nàng lại có thể nói ra ý tưởng trong nội tâm của mình, nàng biết dưới bất cứ tình huống nào, nàng cũng sẽ không trở thành địch nhân với Diệp Lăng bởi vì nàng biết mình không thể hạ thủ được.

Đồng thời, nàng cũng không muốn Lãnh Huyết Tổ có vấn đề, dù sao nàng cũng là người của Lãnh Huyết Tổ.

“Không phải đâu, còn có một tiểu bất điểm như ngươi, thật đáng yêu a, các người giống như một đôi vậy...” Long Cát công chúa ngơ ngác nhìn hai người, đã quên bống chuyện của Lãnh Huyết Tổ.

“Long Quang! Lãnh Huyết Tổ của ngươi vì sao muốn giết Long Cát?” Hoàng đế Chu Tước nghe đến chuyện Lãnh Huyết Tổ liền nghĩ thông suốt hết tất cả, chẳng trách những thị vệ này đột nhiên muốn giết Long Cát, hẳn cũng biết chuyện bên trong đám thị vệ có người của Lãnh Huyết Tổ.

Đừng quên, Lãnh Huyết Tổ là ai, dù không phải là của hoàng đế Chu Tước, nhưng người chân chính không chế được Lãnh Huyết Tổ chính là hoàng đế Chu Tước, tổ chức như vậy chỉ có thuộc loại hoàng đế mới được phép tồn tại.

Cho nên hoàng đế Chu Tước cũng biết Lãnh Huyết Nhất là ai, chính là Long Quang vương tử đang quỳ dưới kia.

“Bởi vì chúng ta tra được Long Cát sẽ gây bất lợi với chúng ta, muốn lợi dụng thọ yển của bà nội mà tiến hành chính biến, cướp lấy ngôi vị hoàng đế!” Long Quang vương tử bình tĩnh nói.

“Ngươi có chứng cứ gì?” Hoàng đế Chu Tước chất vấn.

“Bởi vì ta tra ra cách một thời gian ngắn nàng sẽ đi Tường Không đế quốc một lần, đi một mình, không mang theo bất cứ ai. Mà lần cuối cùng nàng đi qua thì Triệu Nhã Nhu lập tức phát động chính biến, giết chết phụ thân của nàng. Cho nên ta hoài nghi nàng cũng sẽ tiến hành một lần như vậy!” Long Quang vương tử nói.

“Có lẽ trước kia ta sẽ hỏi vì sao Long Cát đi nhưng bây giờ tin rằng không cần hỏi nữa, Long Cát, nhất định là người đến tìm tiểu Diệp Lăng, còn có An kỳ cô cô nữa phải không?” Hoàng thái hậu đột nhiên nói.

“Vâng!” Long Cát công chúa gật gật đầu.

“Sao ngươi biết An kỳ cô cô? Sao biết nàng ở Tường Không đế quốc?” Hoàng thái hậu kỳ quái hỏi.

“Người còn nhớ lần trước ta đến Tường Không đế quốc đã xảy ra chuyện hay không? Là An kỳ cô cô đã cứu ta nên ta mới biết nàng ở Tường Không đế quốc, ở Diệp gia mới biết đến tiểu đứa ngọc này. Bà nội, người không biết tiểu đứa ngọc này đâu, trước kia hẳn thực đáng yêu, càng ngọc càng đáng yêu hơn bây giờ. Bất quá, hiện tại cũng xem như được...” Long Cát công chúa lấy ngón tay chọc chọc Diệp Lăng.

“A a, người động vào ta nữa thì ta sẽ cắn người!” Diệp Lăng quát.

“Ngươi cứ thử xem...” Long Cát công chúa cười nói.

“Cắn người!” Diệp Lăng thật sự cắn tới.

“Cắn đi, cắn đi...” Long Cát công chúa biết hẳn sẽ cắn, nàng rất hiểu tính cách của hắn, cho nên dùng ngón tay trốn trốn.

Lúc này mọi người mới phát hiện Diệp Lăng bị trêu chọc tới chạy lui trên bàn, rất đáng yêu.

“Vẫn ngọc như vậy...” Long Cát công chúa nằm chống tay lên bàn, cùng chơi đùa với Diệp Lăng, quảng hết mọi chuyện về phía sau, đây là tình huống rất hiếm khi nhìn thấy.

Ở trong mắt bọn họ, Long Cát công chúa hẳn sẽ không có một mặt như vậy, nàng hẳn là một nữ nhân cường thế, sẽ không lãng phí thời gian trên mấy chuyện vô vị như vậy, đương nhiên, chuyện vô vị này là do bọn hắn tự định nghĩa!

Hoàng thái hậu mỉm cười nhìn hai người, trong lòng cảm thấy ấm áp...

Bây giờ hoàng thái hậu cũng đã hiểu vì sao mình có một loại cảm giác thân thiết với khôi lỗi thiếu nữ, hóa ra là vì nàng do Diệp Lăng không chế, mà Diệp Lăng là...

“Long Quang, ta biết nếu ngươi không có chứng cứ thì hẳn sẽ không động thủ, là ai đưa chứng cứ đó cho ngươi?” Hoàng đế Chu Tước hỏi, chỉ riêng dựa vào đoán thôi thì không đến mức làm cho Lãnh Huyết Tổ có hành động như vậy.

Trừ phi Long Quang vương tử xuất hiện vấn đề.

Vấn đề này tựa hồ không có khả năng, nhưng lại tựa hồ rất có thể, làm người ta cảm thấy thực mâu thuẫn.

Long Quang vương tử là chính hoàng đế Chu Tước chọn ra, đảm nhiệm chức vụ Lãnh Huyết Nhất để quản lý Lãnh Huyết Tổ, có thể ngồi vào vị trí Lãnh Huyết Nhất này thì có nghĩa là hắn sẽ không để ý tới quyền lực, Lãnh Huyết Nhất chỉ trung tâm với đế quốc, sẽ không đếm xỉa đến quyền lực và đấu tranh.

217. Chương 218: Biểu Tỷ Và Bà Ngoại (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 218: Biểu tỷ và bà ngoại (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - Lương Sơn Bạc

Vương tử làm Lãnh Huyết Nhất là tình huống rất ít khi gặp, nhất là khi hoàng đế đòi trước đảm nhiệm chức vụ Lãnh Huyết Nhất này thì cũng sẽ trao lại vị trí này cho hoàng đế mới.

Bất quá, nếu một khi vương tử đi vào Lãnh huyết Tổ cũng có nghĩa là hắn đã mất đi quyền kế thừa hoàng đế, đây cũng là lý do vì sao rất ít vương tử đảm nhiệm vị trí này.

Cũng vì vậy, nếu hoàng tử đã làm Lãnh Huyết Nhất thì nhất định sẽ thuộc loại người không thích tranh đấu quyền lợi.

Đây là vì sao mà đám người hoàng đế Chu Tước cho rằng không có khả năng.

Nhưng dù sao vương tử cũng là vương tử, có đôi khi sẽ phải chịu một ít ảnh hưởng của chính mình hay từ huynh đệ mình, vì ích lợi mà lợi dụng chức quyền Lãnh Huyết tổ tiến hành một ít chuyện gì đó.

Đây cũng là lý do vì sao người ta cảm thấy rất có thể.

“Ta không có chứng cứ!” Long Quang vương tử nhìn thẳng Long Cát công chúa nói.

nguyên bản chuyện giết Long Cát công chúa kỳ thật cũng không cần chứng cứ bởi vì không ai biết Long Cát công chúa đi Tường Không đế quốc làm gì, cũng vốn không ai phản đối lời giải thích này.

Mà hiện tại Long Cát công chúa lại còn sống, hơn nữa lại nói ra một cái lý do đằng hoàng, một cái lý do không thể hoài nghi gì được.

kỳ thật Long Quang vương tử cũng đã từng nghi kỹ rồi, nếu Long Cát công chúa không chết mà lại bị phát hiện chuyện này là do Lãnh Huyết Tổ làm thì hắn sẽ chất vấn Long Cát công chúa về vấn đề này. Hắn cảm thấy trong chuyện này tám chín phần mười sẽ có vấn đề, ai mà biết Long Cát công chúa đi chỉ vén vện là vì thăm một nhà Diệp Lăng mà thôi.

Đây là chuyện mà bất luận ai cũng không thể tưởng được. Người có thân phận mẫn cảm như Long Cát công chúa sao có thể mạo hiểm một mình vụng trộm lên vào Tường Không đế quốc mà mục đích chỉ là để nhìn xem vài người mà thôi, đây là một chuyện không hề có ý nghĩa gì.

Trên thực tế vốn Long Cát công chúa cũng không vì Long An Kỳ mà mạo hiểm đâu, nhưng có Diệp Lăng tồn tại làm nàng không nhìn được mà mạo hiểm đến!

kỳ thật không có Diệp Lăng mà Long Cát công chúa còn tiếp tục mạo hiểm tới thì rất có thể đây là âm mưu.

Đó cũng là vì sao Long Quang vương tử cảm thấy mặc dù hắn không có chứng cứ cũng không khác là mấy, cũng có thể khẳng định Long Cát công chúa đang mưu đồ gây rối. Hơn nữa bây giờ hắn phải sớm giết Long Cát công chúa nên tâm có điểm nóng nảy, suy nghĩ hơi không cẩn thận một chút.

Nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, nếu không có nhân tố Diệp Lăng này thì chắc sẽ không thất bại rồi.

Nếu không phải cái khôi lỗi của Diệp Lăng thuộc về Lãnh Huyết Tổ, tuy Lãnh Huyết thập tam đã chết nhưng cũng đã hoàn thành đại bộ phận rồi, chỉ cần có người tiếp tục vẫn hoàn thành được.

Có điều như vậy thì khôi lỗi sẽ không hoàn mỹ như vậy nhưng cũng có thể giết chết Long Cát công chúa, lúc đó thì thậm chí không cần liên lụy đến Lãnh Huyết Tổ.

Mà trên thực tế, cho dù không có khôi lỗi thì Lãnh Huyết Tổ cũng có thể tìm cơ hội giết Long Cát công chúa, có điều cái giá phải trả quá lớn, hơn nữa còn rất dễ thất bại.

Chẳng qua là chuyện vừa rồi cũng đã chứng minh một điều là khả năng này rất lớn, ít nhất vừa rồi nếu không có Diệp Lăng thì Long Cát công chúa đã chết rồi!

“Vậy vì sao ngươi lại muốn giết Long Cát? Vì ai?” Hoàng đế Chu Tước cau mày nói, đây là kết quả mà hắn không muốn nghe, tuy hắn cũng không muốn nghe nói có chứng cứ chứng minh Long Cát công chúa có vấn đề.

Đây là một loại tâm tình thật mâu thuẫn, ai cũng hy vọng tại thời điểm như thế này sẽ có một giải thích trọn vẹn đôi bên, nhưng sự thật lại thường tàn khốc như vậy!

“Là ta muốn ngồi lên vị trí của ngươi, chỉ cần Long Cát chết thì những huynh đệ tỷ muội của ta sẽ bắt đầu nội đấu, ta sẽ thừa cơ chậm rãi mà diệt trừ bọn họ!” Long Quang vương tử bình tĩnh nói, tựa hồ thật sự không có người khác, vèn vèn là vì mình.

“Thật sự là ngươi nghĩ như vậy sao? Thế sao ngươi còn tiếp thụ vị trí này? Ngươi cũng biết rõ nhận lấy vị trí này tương đương với rời khỏi cạnh tranh mà?” Hoàng đế Chu Tước nhìn Long Quang vương tử nói, tựa hồ như hắn đang cố gắng từ biểu tình trên mặt của Long Quang vương tử tìm ra một ít tin tức.

“Ta tiếp thu chỉ vì mình có nhiều lợi thế hơn một chút mà thôi, lực lượng của Lãnh Huyết Tổ tin rằng ai cũng biết!” Long Quang vương tử nói: “Lãnh Huyết Tổ vẫn có một vấn đề đó là không tiếp xúc với Lãnh Huyết Nhất nhưng vẫn phục tùng mệnh lệnh của Lãnh Huyết Nhất, vậy nếu Lãnh Huyết Nhất là ta đây xuất hiện vấn đề thì sao? VẬY thì Lãnh Huyết Tổ sẽ trở thành như thế nào?”

Hoàng đế Chu Tước trầm mặc, vấn đề này không phải hắn không nghĩ tới, chỉ là hắn nghĩ rằng vấn đề này nằm trong việc mình tuyển người vào vị trí này mà thôi.

Mỗi một đời hoàng đế Chu Tước đều có thể nghĩ đến vấn đề này nhưng không ai sẽ nghĩ vấn đề này rơi vào thế hệ của mình. Đây cũng là thiên tính của con người, không ai cảm thấy vấn đề sẽ xảy ra trên người mình.

“Như vậy thì Lãnh Huyết Tổ sẽ biến thành công cụ của Lãnh Huyết Nhất!” Đột nhiên lúc này Diệp Lăng nói chen vào.

Hành vi này của Diệp Lăng làm Long Cát công chúa cảm thấy được có điểm mạo danh kỳ diệu, nàng hiểu Diệp Lăng, hắn không ham hố gì mấy chuyện như vậy.

Chuyện không liên quan đến hắn thì hắn cũng lười hỏi, hơn nữa hắn luôn mơ mơ màng màng, sẽ không có ý nghĩ rõ ràng như vậy.

“Đúng vậy, nhưng dù thế nào cũng cần có người lãnh đạo Lãnh Huyết Tổ, đây cũng là chuyện không thể tránh!” Hoàng đế Chu Tước cau mày nói.

Lãnh Huyết Tổ cần một Lãnh Huyết Nhất là chuyện không thể cãi, bất quá không thể giống như ngày trước được, từ một người thống lĩnh mà không có ai giám sát.

“Đây là chuyện của các ngươi, ta chỉ muốn nói là người muốn giết biểu tỷ là Lãnh Huyết Nhất, không liên quan gì đến tiểu Ngũ và Lãnh Huyết Thất!” Diệp Lăng thực trực tiếp nói, hắn cũng mặc kệ cái này, hắn chỉ muốn nói rõ đám người Lãnh Huyết Ngũ là vô tội mà thôi.

Đúng vậy, nhiệm vụ lần này là Lãnh Huyết Nhất có vấn đề, là cơ chế của Lãnh Huyết Tổ có vấn đề, mà những người khác của Lãnh Huyết Tổ không có lỗi gì cả.

“Đệ đệ, hóa ra ngươi nhằm vào cái này nha, xem ra tiểu cô nương này có quan hệ khác thường với ngươi a”. Long Cát công chúa cười nói, nhìn hai người Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ, ánh mắt có chút cổ quái.

“Đương nhiên khác thường rồi, bây giờ nàng là người duy nhất giống như ta, ta muốn chiều cổ nàng!” Diệp Lăng gật đầu nói.

“...”

Ai chiều cổ ai? Đều là Lãnh Huyết Ngũ chiều cổ người a!

“Người biết chiều cổ người khác sao?” Lãnh Huyết ngũ còn chưa dị nghị, Long Cát công chúa đã chất vấn rồi, bởi vì chuyện Diệp Lăng sẽ chiều cổ người khác tuyệt đối là không thể xảy ra, ít nhất thì trong mắt mọi người là không thể.

“Đương nhiên rồi!” Diệp Lăng vỗ vỗ ngực nói.

“Mới là lạ!” Long Cát công chúa tức giận búng Diệp Lăng một cái.

“Hừ! Tiểu Ngũ, chúng ta đi!” Diệp Lăng lôi kéo Lãnh Huyết Ngũ chuẩn bị chạy lấy người, hắn không muốn ở lại trong này nữa, cho dù có Long Cát công chúa thì hắn cũng không thích đợi ở đây.

Mà kỳ thật Long Cát công chúa cũng là nguyên nhân mà hán chạy lấy người, đừng quên bình thường hán cũng không thích ở cùng một chỗ với Long Cát công chúa bởi vì Long Cát công chúa luôn luôn khi dễ hán.

Cảm tình tốt là một chuyện, có ở chung với nhau được hay không là chuyện khác!

218. Chương 219: Biểu Tỷ Và Bà Ngoại (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 219: Biểu tỷ và bà ngoại (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - Lương Sơn Bạc

“Đúng vậy, chúng ta đi!” Long Cát công chúa bắt Diệp Lăng lại, cười nói. Nàng sẽ không để Diệp Lăng rời khỏi mình nhưng cũng không muốn ở lại đây.

Nếu là bình thường thì có lẽ nàng sẽ ở lại xem tình huống rõ ràng, nhưng giờ đây có Diệp Lăng rồi, nàng quẳng hết mọi chuyện ra sau đầu, vừa rồi nàng còn không thèm để ý đến Long Quang vương tử cơ mà.

“Long Cát! Các người lưu lại một chút! Chuyện này cứ đến đây đi, chúng ta còn có những chuyện khác cần bàn! người tới, dẫn Long Quang vương tử đi, người của Lãnh Huyết Tổ tạm thời trở về vị trí của mình, những người khác đều tránh đi một lát!” Hoàng đế Chu Tước hạ từng đạo mệnh lệnh, xử lý tình hình một chút, có một số việc hán phải suy nghĩ thật kỹ đã, hơn nữa có một số việc cũng không tiện khi xử lý ở đây.

“Cúi chào biểu tỷ...” Diệp Lăng thấy Long Cát công chúa bị gọi lại, thật cao hứng hô, hán chuẩn bị rời đi cùng những người khác.

“Người cũng ở lại!” Làm sao Long Cát công chúa để Diệp Lăng chạy thoát được.

“lão ba người gọi người, cũng đâu phải gọi ta, cha con người cứ tâm sự cho thỏa thích, còn có, nhớ rõ uống thuốc!” Diệp Lăng chạy ra ngoài, cũng không biết sao hán chạy thoát được, điều này làm Long Cát công chúa cảm thấy rất kỳ quái.

“Người cũng ở lại!” Lúc này hoàng thái hậu đột nhiên xuất hiện, bắt lấy Diệp Lăng, cũng thả Diệp Lăng vào lòng bàn tay cẩn thận nhìn.

“A bà buông ra!” Diệp Lăng nói.

“A ba?” Long Cát công chúa có điểm kỳ quái, bất quá rất nhanh liền nghĩ thông suốt, nàng biết Diệp Lăng thường xuyên mơ mơ màng màng, có lẽ không biết thân phận của hoàng thái hậu cũng không chừng, nếu như vậy thì sẽ gọi vậy.

Thật không hổ là Long Cát công chúa, đoán rất gần với sự thật.

“Cái gì mà a bà, gọi bà ngoại!” Hoàng thái hậu nói với Diệp Lăng, trên mặt tựa hồ thực nghiêm túc, bất quá lại mang theo ý cười.

“Bà ngoại?”! Diệp Lăng nhìn hoàng thái hậu, sau đó mới nói một câu làm người ta không nói nên lời, “A bà, người muốn chiếm tiện nghi của ta à? Không có cửa đâu!”

Đường đường là hoàng thái hậu của Chu Tước đế quốc lại đi chiếm tiện nghi của người sao.

Có điều chuyện bà ngoại này thật sự có điểm rất đột nhiên.

“Tiểu quỷ gây sự, bà ngoại làm gì phải đi chiếm tiện nghi của người!” Hoàng thái hậu tiếp tục nói.

“Ta không có bà ngoại, mẹ của ta không nói cho ta biết có bà ngoại!” Diệp Lăng lắc đầu nói.

Hoàng thái hậu nghe vậy lập tức ngây người ra một chút, ở trong này có rất nhiều chuyện xưa.

“Người gọi là Diệp Lăng phải không? Chúng ta đã sớm nghe thấy siêu cấp bại gia tử - Diệp gia thập tam thiếu gia rồi, tuy rằng chúng ta chưa từng thấy qua chúng ta vẫn chú ý các người!” Hoàng đế Chu Tước nhìn Diệp Lăng, có chút cảm xúc nói.

“Ta biết bây giờ các người đã thoát ly khỏi Tường Không đế quốc rồi, nghe nói người còn thắng được một cái vương quốc...” Khi hoàng đế nói đến chuyện này, thần sắc có điểm cổ quái.

Diệp Lăng thắng được một cái tiểu vương quốc, chuyện này đã lan truyền ra khắp đại lục rồi. Bất quá trên cơ bản mọi người cũng biết tiểu vương quốc mà Diệp Lăng thắng bây giờ được gọi là Diệp thành, là lãnh địa mới của phe Diệp Thành Thiên.

Mà vì sự tình sau đó nên làm mọi người xem nhẹ Diệp Lăng đi, dù sao tất cả mọi người đều chú ý đến hướng đi của Diệp gia!

Hướng đi của Diệp gia có thể làm cho vận mệnh của đại lục thay đổi!

Nhưng mà mọi người không nghĩ tới cuối cùng Diệp gia lại treo biển làm kinh thương, xây dựng một cái kinh doanh thành thị...

“Đúng rồi, đệ đệ, rốt cuộc các người đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao Triệu Nhã Nhu lại chính biến, vì sao Diệp gia lại phân biệt, còn có, làm sao các người trốn ra được? Sao người có thể thắng cả một quốc gia?” Long Cát công chúa hỏi ra một đống vấn đề, gần đây, mấy vấn đề này là thứ mà nàng lo lắng nhiều nhất, nhưng vẫn không biết rõ nàng.

Tuy nói ai cũng biết chuyện xảy ra tại Tường Không đế quốc nhưng không ai biết diễn biến cụ thể cả, việc này vẫn bị Tường Không đế quốc phong tỏa.

Nếu bị người biết đến thì bây giờ Diệp Lăng sẽ trở thành mục tiêu chú ý của tất cả mọi người rồi, mà vấn đề Long Cát công chúa hỏi hẳn sẽ nhiều hơn nữa.

“Nữ nhân Triệu Nhã Nhu này, ta đã sớm biết nàng là một kẻ biến thái rồi, việc nàng gây chính biến là chuyện thực bình thường. Về phần Diệp gia phân liệt thì người đi hỏi lão bà của ta ấy, ta không biết! Còn trốn à? Rất đơn giản, cứ như vậy mà trốn thôi...”

Diệp Lăng trả lời từng vấn đề, cũng chỉ có hắc-n mới trả lời cả một đám như vậy, những người khác thì ít nhiều sẽ sửa sang lại một chút, còn hẳn thì giống như đang thi vấn đáp vậy.

Mà lúc này Lãnh Huyết Ngũ mới hiểu ra việc Diệp Lăng gọi thắng tên Triệu Nhã Nhu là chuyện thực bình thường, hẳn biết Triệu Nhã Nhu, hơn nữa còn đối nghịch với nàng nữa.

Đồng thời Lãnh Huyết Ngũ mới hiểu ra việc Diệp Lăng gọi thắng tên Triệu Nhã Nhu là chuyện thực bình thường, hẳn biết Triệu Nhã Nhu, hơn nữa còn đối nghịch với nàng nữa.

Đồng thời Lãnh Huyết Ngũ cũng biết thân phận của Diệp Lăng, Diệp gia thập tam thiếu gia, điều này làm Lãnh Huyết Ngũ và Lãnh Huyết Thất thực kinh ngạc, không ngờ tiểu ngu ngốc này lại có thân phận, bối cảnh cường đại như vậy!

“Về phần ta thắng được một cái vương quốc à? Cái này ta cũng không biết, quốc vương kia đòi cá độ với ta, vận khí của hắn cũng thực kém nha, đánh gì thua sạch, sau đó hắn chịu không nổi đả kích nên chạy đi tự sát!”

“Không phải là vận khí của người ta kém mà là vận khí của người tốt. Người đánh cuộc cái gì mà chẳng thắng. Quốc vương kia thật sự là tự làm bậy không thể sống nha! Dám đi đổ với người...” Long Cát công chúa có chút vô lực nói.

“Là như vậy sao?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi.

“Đúng vậy! Trên thế giới này còn chưa có ai có vận khí tốt như tiểu ngốc nhà người, ngốc người có ngốc phúc!” Long Cát công chúa nhẹ cười nói.

“Được rồi, biết cảm tình tỷ đệ các người tốt, nhưng các người cũng phải để ta bồi dưỡng cảm tình với tiểu ngoại tôn một chút chứ!” lúc này hoàng thái hậu lên tiếng: “Đúng không, tiiieru ngoại tôn?”

“Ta không phải ngoại tôn của người, đừng nhận bậy!” Diệp Lăng cự tuyệt loại xưng hô này.

“Nếu người gọi Long Cát là biểu tỷ thì không phải ta là bà ngoại người sao?”

“Nàng là nàng, người là người, có quan hệ sao?” Diệp Lăng kỳ quái hỏi.

Sao lại không có quan hệ, quan hệ biểu tỷ với bà nội, có tỷ lệ rất lớn là bà ngoại...

“Long Cát, mau nói với hắn đi, sao hắn lại ngốc như vậy, nói như thế nào cũng không hiểu”. Hoàng thái hậu có điểm vô lực.

“Ta biết!” Long Cát công chúa lắc đầu nói: “Đệ đệ, bà nội chính là bà ngoại của người, là mẫu thân của An Kỳ cô cô, đây là sự thật.

Thân phận của Long An Kỳ quả nhiên không đơn giản, là công chúa của Chu Tước đế quốc, điểm này tin rằng không có bao người biết, không chỉ nói Diệp gia mà ngay cả người của Chu Tước đế quốc cũng rất ít người biết.

Đơn giản là, Long An kỳ là một công chúa thực đặc thù, rất có nhiều chuyện xưa.

Diệp Lăng cũng không biết mình còn có một cái thân phận thật “đắt tiền” như vậy ở Chu Tước đế quốc.

Mà chuyện xưa này cũng làm cho Long An kỳ và hoàng thái hậu có chút không hiểu được nhau, cái này Long Cát công chúa rất rõ ràng cảm giác được, thậm chí ngay cả Diệp Lăng cũng cảm giác ra.

“Ta mới mặc kệ các người nói gì! Mụ mụ của ta chưa nói là không có, chờ mụ mụ ta nói cho ta biết mới tính!” Diệp Lăng trực tiếp nói, cũng không tiếp thụ cách nói của Long Cát công chúa.

Tiểu ngu ngốc này sao lại không uyển chuyển chút nào vậy! Đám người hoàng thái hậu có điểm bó tay.

219. Chương 220: Chu Tước Huyết Ngọc (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 220: Chu Tước huyết ngọc (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

“Đệ đệ, người có tin ta không?” Long Cát công chúa hỏi.

“Đương nhiên ta tin người rồi!” Diệp Lăng nói.

“Vậy ta nói cho người biết, nàng là bà ngoại của người!” Long Cát công chúa nói.

“Không phải!” Diệp Lăng lập tức lắc đầu.

“Rốt cuộc người có tin ta hay không?”

“Tin!”

“Nàng là bà ngoại của người!”

“Không phải!”

...

Vô luận long Cát công chúa nói gì đi nữa Diệp Lăng đều trả lời như thế, tin tưởng nàng nhưng lại không thừa nhận hoàng thái hậu là bà ngoại của hần.

“Tiểu hõn dẫn, có phải ngứa da hay không, nói sao cũng không chịu nghe, vậy còn bảo tin tưởng ta!” long Cát công chúa trừng mắt căm tức nhìn Diệp Lăng.

“Ta tin tưởng người a, nhưng quả thực nàng không phải mà!” Diệp Lăng nói.

“Nếu tin tưởng ta thì phải!”

“Vì sao? Ta tin tưởng người thì liên quan gì với việc nàng có phải hay không?”

“Người...”

“Mặc kệ người, nói gì cũng thế cả, mụ mụ chưa nói là không phải, chờ ta về hỏi lão mẹ rồi tính sau!”

Long Cát công chúa không còn biện pháp gì nữa, nàng cũng biết bây giờ nói gì đi nữa Diệp Lăng cũng sẽ không thừa nhận, nàng cũng hiểu Diệp Lăng, tuy hần mơ hồ nhưng trong một số chuyện lại rất giữ nguyên tắc.

Mà tựa hồ nàng cũng cảm giác được sở dĩ Diệp Lăng không thừa nhận hoàn toàn là vì Long An kỳ. Nếu Long An Kỳ vẫn không nói đến chuyện này, vẫn không nói cho huynh đệ tỷ muội Diệp Lăng về bà ngoại, cũng không nói về chuyện nhà nàng tức là nàng không muốn liên quan gì đến nhà ngoại cả.

Đám Diệp Lăng muốn tôn trọng quyết định của Long An Kỳ.

Từ nhỏ đến lớn Long An Kỳ vẫn không về nhà mẹ đẻ một lần, nhà mẹ đẻ thì sao? Ngoài Long Cát công chúa ra thì đâu có ai đến nữa, ngay cả thư tín lui tới cũng không có, kỳ thật vấn đề này rất rõ ràng rồi.

Mấy người Diệp Lam Vũ thông minh như vậy đã sớm hiểu ra ở chỗ này!

Có điều không nghĩ tới tuy Diệp Lăng mơ hồ nhưng trong chuyện này lại phân rất rõ ràng, thậm chí rõ hơn mấy người Diệp Lam Vũ!

nếu lúc này mấy người Diệp Lam Vũ ở đây, nghe long Cát công chúa nói như vậy cũng sẽ thừa nhận hoàng thái hậu là bà ngoại của bọn hần, sẽ gọi một tiếng bà ngoại chứ không giống như Diệp Lăng.

Cái này có lẽ nói ra một điều là nguyên tắc của Diệp Lăng kiên định hơn bất cứ kẻ nào.

“Quên đi, không để ý tới người nữa, chuyện này để cho cô cô giải quyết vậy!” Long Cát công chúa nói, chuyện này thực rõ ràng cần Long An Kỳ tự mình giải quyết.

Mà vấn đề giữa mẹ con các nàng cũng phải từ chính các nàng giải quyết.

“Ai, xem ra cũng đã đến lúc ta đi tìm An Kỳ rồi, nhiều năm như vậy vẫn chưa từng gặp mặt! Bây giờ nàng đã ly khai nhiều năm như vậy, vấn đề cũng có thể tiêu thất rồi!” Hoàng thái hậu thở dài một hơi, nàng cũng biết vấn đề ở chỗ mình.

Kỳ thật vấn đề này, cũng làm nàng khốn đốn lâu rồi, nàng muốn giải quyết việc này không phải chỉ một hai lần, nhưng vẫn không có cơ hội!

“Đệ đệ, chừng nào người quay về gặp cô cô?” Long Cát công chúa hỏi.

“Ta không biết!” Diệp Lăng lắc đầu nói.

“Sao lại không biết?” Long Cát công chúa có điểm tò mò, mà đám người hoàng thái hậu cũng có chút kỳ quái.

“Lần này ta đi ra ngoài du lịch khắp đại lục, không biết khi nào trở về nữa”. Diệp Lăng trả lời.

Long Cát công chúa nghe nói như vậy xong tựa hồ trở nên vui vẻ hơn một chút, không biết vì sao nàng lại vui vẻ nữa, bất quá rất nhanh sẽ biết.

“hóa ra là vừa đi ra du lịch đã muốn đến Chu Tước gặp ta, xem ra không uống công ta thương người!”

“Không phải, ta vốn muốn đi gặp Hồ Nữ!” Diệp Lăng lắc lắc đầu, thành thật trả lời, đánh tan tâm tình cao hứng kia của Long Cát công chúa.

“Hừ, ta chỉ biết người không tốt lành như vậy... khoan khoan, người nói đi gặp Thái Nhã nhưng ta nhớ rõ Thái Nhã ở Hồ tộc mà, là ở phương Bắc, sao người lại chạy đến chỗ ta? Chẳng lẽ tiểu hồn dẫn nhà người lại lạc đường sao?” Long Cát công chúa nhìn Diệp Lăng nói, nàng thầm nghĩ muốn xác nhận một chút chứ trên cơ bản nàng đã khẳng định Diệp Lăng bị lạc đường.

Nói nhảm, nếu không phải lạc đường thì sao lại trống đánh xuôi kèn thổi ngược mà đến đây chứ!

“Không phải a, ta không lạc đường, bất quá ta nhận nhầm dong binh đoàn, ta còn tưởng rằng những người đó là người của Anna”. Diệp Lăng lắc đầu, trả lời.

Cái này khác gì với lạc đường, thậm chí càng nghiêm trọng hơn nữa, sao ngay cả người cũng nhận sai được chứ!

“Người a, thật sự làm người ta không an tâm, tốt nhất người nên đi tìm Thái Nhã đi, có nàng chiếu cố thì người sẽ không xuất hiện vấn đề như vậy!” Long Cát công chúa có chút vô lực.

Mà lúc này đám người hoàng thái hậu lại hiểu biết Diệp Lăng hơn một chút, biết ngoài mơ mơ màng màng ra hẳn còn có tật xấu là lạc đường...

“Ừ, ta chuẩn bị tìm người mang ta đi Thánh thành, sau đó đến bộ lạc!” Diệp Lăng gật đầu.

“Cái gì? Người phải đi? Không thể! ít ra người phải ở đây với ta mấy ngày, 7... không, tối thiểu là 10 ngày!” Long Cát công chúa nói, cũng đoạt lại Diệp Lăng từ trong tay hoàng thái hậu.

“Không được a, thời giờ của ta gần hết rồi, nếu không đến kịp Bài Vị Tái kia thì tỷ tỷ sẽ mắng ta!” Diệp Lăng lắc lắc đầu nói.

“Bài Vị Tái? Ý người là trận đấu giữa các học viện trên đại lục à? Người cũng tham gia?” Long Cát công chúa có chút ngoài ý muốn vì Diệp Lăng lại đi tham gia cái này, theo lý thuyết thì nhiều nhất hẳn chỉ đến xem mà thôi.

Diệp Lăng gật gật đầu, hồi đáp: “Ừ, ta đại biểu Diệp gia học viện đi. Vì khai tửa chiêu bài Diệp gia học viện này mà tỷ tỷ của ta, tiểu Thất, còn có Chân Tiểu Yên nữa, các nàng đều đi cả!”

“Ừ, nói vậy người phải chú ý đến an toàn đấy, có lẽ ta cũng đến xem!” Long Cát công chúa nói, nàng không thể khẳng định mình sẽ có thời gian rảnh.

“Đã biết, các người có gì nói mau đi, đừng nói chuyện với ta hoài vậy, ta còn muốn sớm rời khỏi đây!” Diệp Lăng nói với Long Cát công chúa, hẳn đang thúc giục, thúc giục những người này đi làm chính sự nhanh lên, đừng có lời kéo hẳn nói chuyện nữa.

Diệp Lăng cho rằng hoàng đế Chu Tước gọi người lại nhất định là có chuyện chứ không phải vì nhận mình làm thân thích, ừ, hẳn vẫn nghĩ rằng đây là cố ý nhận thân thích!

“Cũng không phải ta muốn tìm Long Cát nói chuyện, ta tìm người đấy! Chính sự là muốn nói chuyện với người!” Hoàng đế Chu Tước nhìn Diệp Lăng, thông thả nói, tựa hồ có chút ngượng ngùng nhưng lại không thể không nói.

“Chuyện gì?” Diệp Lăng kỳ quái hỏi, không tìm Long Cát công chúa mà lại tìm hấn, sao quái vậy?

“Chẳng lẽ ngươi quên vì sao ngươi đến đây à?” Hoàng đế Chu Tước nói.

“Ta biết, tới giết... Biểu tỷ, ngươi làm gì vậy?” Diệp Lăng nhìn thấy cánh tay Long Cát chớp lên trước mặt mình, “Ta là tới giết biểu tỷ, bắt quá bây giờ thì hết rồi!”

“Bình!” Long Cát công chúa búng Diệp Lăng một cái, lại một lần nữa làm Diệp Lăng té lăn vài lần.

220. Chương 221: Chu Tước Huyết Ngọc (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 221: Chu Tước huyết ngọc (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

“Làm gì vậy! Ta đâu có nói sai đâu!” Diệp Lăng hoàn toàn không có giác ngộ sai lầm gì cả, vừa rồi kỳ thật Long Cát công chúa cảnh cáo hấn, tiếc là hấn không nhận ra mà thôi.

“Không thể nói, cho dù chỉ là nói cũng không được!” Long Cát công chúa rất là bá đạo nói, “Ta không thích nghe ngươi làm địch nhân của ta, cho dù là vì ngươi không biết, ngươi ngốc cũng không được!”

“Ta lại không làm địch nhân với ngươi, chỉ là không biết ngươi là Long Cát công chúa...” Diệp Lăng tựa hồ còn không rõ, may mà Lãnh Huyết Ngũ giữ hấn lại.

“Tiểu đầu đất, đừng nói nữa, Long Cát công chúa chỉ là không thích đối địch với ngươi, cho dù là nghĩ cũng không thích”. Lúc này Lãnh Huyết Ngũ lại biến thành thông minh, tựa hồ giống hoàn cảnh của nàng vậy.

Vừa rồi không phải nàng và Diệp Lăng cũng như vậy sao? Thiếu chút nữa đã trở thành thù địch rồi, đây là điều nàng không muốn chút nào.

“Ừ...” Diệp Lăng đáp.

“Uy uy, các ngươi có thể để cho ta nói tiếp không”. hoàng đế Chu Tước phát hiện tựa hồ mình nói chuyện với Diệp Lăng thường xuyên bị đánh gãy, không phải vì Diệp Lăng mà là bị Long Cát công chúa cướp lời.

“Thực xin lỗi, ngươi nói đi!” Diệp Lăng rất có lễ phép nói.

“Diệp Lăng, nếu chúng ta xem như người một nhà rồi thì cái khối Rubrik kia có thể cho ta được không, ta có thể cho ngươi gấp gấp hai lần!” Hoàng đế Chu Tước hỏi, hấn muốn khối Rubrik kia, mục đích giữ Diệp Lăng lại cũng chỉ vì vậy.

“Hóa ra ngươi nói cái này à? Không thể! Còn có, chúng ta cũng không phải là người một nhà!” Diệp Lăng cự tuyệt, cũng bổ sung.

Hoàng đế Chu Tước nhíu mày, sao tiểu tử này khó chơi như vậy.

“Cái ngươi đang nói cái gì? Rubik nào?” Long Cát công chúa kỳ quái hỏi.

“Là một khối Rubik của vua hải tặc Kiệt Khắc, lần trước ở bán đấu giá tiểu tử này dùng 30 vạn cướp từ tay lão Bát”. Hoàng đế Chu Tước có chút vô lực nói.

“Một cái Rubik liền dùng 30 vạn, tiểu bại gia tử nhà ngươi vẫn thích bại gia như vậy! Bất quá, nếu phụ thân bỏ ra giá gấp đôi, thì nhất định là thứ tốt, ngươi tựa hồ lại buôn bán lời rồi!” Long Cát công chúa cười nói.

“Hừ!” Diệp Lăng rất không thích hừ một tiếng.

“Được rồi được rồi, phụ thân, người muốn cái Rubik này làm gì? Sẽ không vấn đề vì bảo tàng của vua hải tặc Kiệt Khắc chứ? Cái này người đâu có thiếu, cũng sẽ không vì vậy mà bỏ xuống thân phận thương lượng với đệ đệ!” Long Cát công chúa trực tiếp hỏi, lúc này ở đây đã là người một nhà cả rồi.

Lúc này cần gì có thể nói thẳng, không cần bận tâm.

Bởi vậy hoàng đế Chu Tước cũng nói ra đáp án: “Các người hẳn biết đến Long gia chúng ta có vài món truyền gia chi bảo, Chu Tước vũ y, Chu Tước kiếm thì các người biết rồi đấy, cũng hiểu được uy lực của nó đấy. Mà các người không biết với thứ kia thì hai thứ này cần bản không phải là cái gì cả! Thứ đó là vật thất truyền đã lâu - Chu Tước huyết ngọc!”

“Chu Tước huyết ngọc?” Long Cát công chúa nhú mày lại, nàng tựa hồ nghe qua thứ này rồi nhưng không phải rất hiểu biết. Những người khác cũng vậy, mà có người thậm chí còn chưa từng nghe qua.

“Chu Tước huyết ngọc, căn cứ theo tư liệu lịch sử lưu lại, nó được ngưng kết từ máu Chu Tước mà thành, cũng trong suốt sáng bóng như những loại ngọc khác, chỗ khác duy nhất là màu sắc đỏ như máu. Nghe nói vì Chu Tước huyết ngọc là máu của Chu Tước ngưng kết mà thành nên có hiệu quả chữa khỏi những bệnh liên quan đến cốt thiết, là một thần khí mà rất nhiều mơ ước!”

“Đồng thời cũng có một loại truyền thuyết, trên Chu Tước huyết ngọc có khắc một loại đồ văn thực thần bí, có thể làm cho người nắm giữ khối huyết ngọc này có thể phát huy ra hỏa hệ ma pháp siêu cường, hơn nữa bất luận kẻ nào cũng có thể phát huy, cũng không có tác dụng phụ gì. Có điều cho tới bây giờ vẫn không ai biết phương pháp sử dụng mà thôi!”

“Nhưng là một vật phẩm tăng phúc hỏa hệ, Chu Tước huyết ngọc cũng đã rất mạnh rồi, dù sao nó được ngưng kết từ máu của Chu Tước!”

Những lời này trên cơ bản đã thuyết minh được tầm quan trọng của Chu Tước huyết ngọc, không chỉ đơn giản là truyền gia chi bảo của Chu Tước đế quốc mà còn có công năng quý thần khó lường. Tuy chỉ là đồn, vẫn không thể xác định thật giả.

Lúc này mọi người ngáy ngẩn cả người nhìn người nói ra những lời này, ánh mắt tràn ngập quái dị, tất nhiên là ngoài Long Cát công chúa và Lãnh Huyết Ngũ ra.

Nếu những lời này xuất ra từ miệng của hoàng đế Chu Tước thì là chuyện thuận lý thành chương rồi, cũng không ai kinh ngạc cả. Nhưng những lời này không phải từ hoàng đế Chu Tước mà là xuất ra từ miệng Diệp Lăng.

Diệp Lăng như thuộc lòng vậy, nói hết những gì liên quan đến Chu Tước huyết ngọc, điều này làm tất cả mọi người cảm thấy ý muốn nhất là hoàng đế Chu Tước. mà vì sao Long Cát công chúa và lãnh Huyết Ngũ lại không cảm thấy ngoài ý muốn? Một cái là vì Diệp Lăng luôn biết những chuyện ngạc nhiên cổ quái này, một cái là cảm thấy cái này vốn rất bình thường, chẳng có gì đáng để kinh ngạc.

Tuy Diệp Lăng mơ hồ một chút nhưng thành tựu trên mặt luyện kim thuật lại làm Lãnh Huyết Ngũ cảm thấy hẳn là một người rất phi phàm.

“Căn cứ theo tư liệu lịch sử, từ hơn 1000 năm trước, khối Chu Tước huyết ngọc không còn xuất hiện trên nhân thế nữa, mà tính toán một chút thì đây đúng là khoảng thời gian vua hải tặc Kiệt Khắc phát triển nhất, không phải các người bị hắn đoạt đi chứ?” Diệp Lăng tiếp tục nói.

Rốt cuộc tiểu tử này khôn khéo hay hồ đồ, chỉ căn cứ tư liệu lịch sử mà đoán ra nhiều như vậy, lúc trước hình như hắn cũng chỉ đọc một vài quyển sách, chỉ biết vua hải tặc Kiệt Khắc có bảo tàng khác, mà khối Rubik này chính là cái chìa khóa vào bảo tàng thôi nha.

Xem ra đứa con trai này của An Kỳ có chỗ khác người a!

“Quả thật là vậy, lúc trước quả thật Chu Tước huyết ngọc bị vua hải tặc Kiệt Khắc mang đi, nhưng không phải là cướp đoạt!” Hoàng đế Chu Tước nói.

“Ý, chẳng lẽ lời đồn là thật?” Diệp Lăng đột nhiên nói, rất có hứng thú nhìn hoàng đế Chu Tước.

”Cái này người cũng biết? Hoàng đế Chu Tước có chút vô lực.

“Đồn gì?” Long Cát công chúa hỏi.

“Trong một quyển nhật ký của thủ hạ vua hải tặc Kiệt Khắc, ta nhìn thấy có lời đồn vua hải tặc Kiệt Khắc cũng không phải là một hải tặc bình thường mà là một quý tộc công tử xuống dốc vì hắn có lẽ tiết khí chất của quý tộc thượng tầng, hơn nữa có trình độ giáo dục rất cao!” Diệp Lăng nói, “Lưu mang không đáng sợ, đáng sợ nhất là lưu manh có văn hóa, xem ra những lời này cũng áp dụng được với hải tặc!”

“Quý tộc công tử? Có năng lực mang đi Chu Tước huyết ngọc thì hắn không đơn giản là một quý tộc công tử. Mà nguyên nhân hắn trở thành hải tặc cũng không phải đơn giản!” Long Cát công chúa nhíu mày, nhìn hoàng đế Chu Tước.

“Khụ khụ, chỉ là chuyện cũ mà thôi, chúng ta không cần nghiên cứu làm gì, bây giờ Diệp Lăng người cũng đã biết chuyện rồi, vậy người có thể tặng khối Rubik kia cho ta không? Ta có thể bồi thường cho người!” Hoàng đế Chu Tước hỏi.

“Không!” Diệp Lăng vẫn không nhả ra, đồ gia truyền của các người thì liên quan gì đến ta.

221. Chương 222: Chu Tước Huyết Ngọc (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 222: Chu Tước huyết ngọc (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

“Để ta thử xem!” Long Cát công chúa nói.

“Vậy người qua!” Hoàng đế Chu Tước, hắn đã sớm hy vọng có người thay thế hắn rồi, đàm phán với Diệp Lăng làm đầu hắn to...

“Tiểu hồn đản, giao Rubik cho ta đi, ta không bồi thường cho người chút nào cả!” Long Cát công chúa trực tiếp bảo Diệp Lăng giao ra thứ kia.

Uy uy, Long Cát người đừng như vậy được không? Vừa rồi đền cho hắn gấp hai lần cũng không đưa, người lại không bồi thường chút nào, hắn cho mới là lạ!

Ngay khi mọi người cho rằng nhất định Diệp Lăng sẽ không đưa ra, cho rằng cần nghĩ biện pháp khác thì Diệp Lăng lại ngoan ngoãn giao vật đó ra.

“Cho người!” Diệp Lăng ném Rubik cho Long Cát công chúa.

“A...”

Cơ hồ tất cả mọi người rớt cằm xuống đất, một hồi lâu vẫn không thể bình phục.

“Ngoan, để tỷ tỷ mang người đi tiêu xài một chút, tiền người trả!” Long Cát công chúa cười nói, đưa khối Rubik cho hoàng đế Chu Tước, hắn vẫn còn đang suy nghĩ rốt cuộc là chuyện gì thế này.

“Thật vậy à? Chúng ta đi nhanh đi!” Diệp Lăng nhảy lên nói.

“Long Cát, chẳng lẽ hắn nghe lời người như vậy sao? 30 vạn đấy, cứ như vậy quăng cho người?” Hoàng thái hậu có điểm tò mò hỏi.

“Hi hi, đương nhiên rồi, hắn thật biết điều, trước tới giờ rất nghe lời ta!” Long Cát công chúa cười cười, sau đó mới bổ sung: “Kỳ thật các người cũng nghe chuyện của hắn rồi đó, đến bây giờ hắn vẫn không thích kiếm tiền, chỉ thích bại gia! Vừa rồi phụ thân còn muốn bồi thường hắn gấp hai lần, cho dù là Diệp Lam Vũ đến đây hắn cũng sẽ không nghe lời, nhất định sẽ không đưa”.

“Mà nếu người không bồi thường hần, làm cho hần tổn thất 30 vạn này thì rất có thể hần sẽ đưa cho người. Nhưng hần cũng không tùy tiện để người ta chiếm tiện nghi của mình, hần thà rằng để cho thối rửa trong giới chỉ cũng sẽ không mang ra, trong giới chỉ của hần có không ít thứ tốt nha, nếu không phải mấy người chúng ta thì chắc cũng sẽ không cho”.

Cái này gọi là người gì đây, sao lại kỳ quái như vậy, chuyện buôn bán lời thì đánh chết hần cũng không làm, mà lỗ vốn thì ngược lại rất thích.

“Tốt lắm, ở đây không còn chuyện của chúng ta, đi thôi!” Diệp Lăng nhảy lên vai khôi lỗi thiếu nữ, lúc này hần không cần phải trốn trốn tránh tránh nữa.

“Khoan khoan, ta thấy tốt nhất người nên ở lại đây một lát, nếu không người lại gặp phiền toái đấy”. Lúc này Long Cát công chúa đột nhiên nói, mà những lời này làm người ta cảm thấy có điểm mạo danh kỳ diệu Diệp Lăng không hiểu, đám người hoàng đế Chu Tước cũng không hiểu, còn có việc gì?

“Phụ thân, người có biết biện pháp mở khối Rubik này không?” Long Cát công chúa cười hỏi.

“Cái này ta không biết, hỏi lão Bát xem, hần đọc qua nhật ký rồi thì hần biết cách mở khối Rubik này”. Hoàng đế Chu Tước lắc đầu hồi đáp.

Bát vương tử tiến lên nói: “Thực ra trên nhật ký có nói đến một chút, nói cái này phải dùng biện pháp chính xác mới có thể mở ra, nếu không thì thứ ở trong sẽ tự động tiêu hủy. Mà trên nhật ký cũng có mấy câu khẩu quyết, hình như là cần người ta tiến hành theo một loại tiết tấu nào đó thì phải, khẩu quyết này...”

Bát vương tử bắt đầu ngâm nga khẩu quyết, rất rất dài, làm người ta cảm thấy không rõ ràng lắm.

Sau khi hần niệm xong liền tiếp tục nói: “Kỳ thật trước kia cũng có người phát hiện ra thứ này, tìm thời gian cả đời để mở nhưng vẫn không được, xem ra chúng ta còn phải tiêu tốn thời gian rất dài!”

Long Cát công chúa cười cười, thần bí nói: “Vậy các người có muốn mở ra sớm hơn không?”

“Đương nhiên rồi, chẳng lẽ người có biện pháp?” Hoàng đế Chu Tước hỏi.

“Hắc hắc, tiểu hồn đản, người nghe hiểu khẩu quyết không?” Long Cát công chúa xoay người hỏi Diệp Lăng.

“Nghe không hiểu!” Diệp Lăng lắc đầu, thành thật trả lời.

“Biết ngay mà, vậy người đi lên mở khối Rubik này ra đi!” Long Cát công chúa nói với Diệp Lăng.

“Ừ, biết rồi!” Diệp Lăng không chế khôi lỗi thiếu nữ đi tới, cầm lại khối Rubik từ trên tay hoàng đế Chu Tước, đứng ở đó đùa nghịch.

“Long Cát, người làm gì vậy, hần đã nói hần nghe không hiểu rồi sao còn để cho hần đến mở?” Đám người hoàng đế Chu Tước không hiểu.

“Kỳ thật có nghe hiểu hay không cũng thế cả, chỉ cần mở ra là được!” Long Cát công chúa cười nói.

Bát vương tử có chút khinh thường nói: “Vậy vì sao người còn muốn hỏi hần nghe hiểu hay không? Dù sao người cũng nói là không quan hệ mà”.

Long Cát công chúa nhìn khối Rubik trong tay khôi lỗi thiếu nữ, sau đó nói: “Ta thích, ta thích bộ dáng lắc đầu của hần, ta biết hần nghe không hiểu”.

“...”

Nếu đã nghe không hiểu, vậy thật sự có thể mở ra sao?

Rất nhanh Diệp Lăng đã cho một cái đáp án.

“Được rồi, cầm!” Diệp Lăng không chế khôi lỗi thiếu nữ, đưa khối Rubik đã bị mở ra cho hoàng đế Chu Tước.

“a...”

Nhìn khối Rubik đã bị mở ra, đám người hoàng đế Chu Tước lại một lần nữa trợn mắt há hốc mồm, không biết là lần thứ mấy trong ngày rồi, có lẽ nhiều hơn cả số lần ngẩn người của họ trong vài năm tới nữa.

Vậy mà thật sự mở ra được, rốt cuộc chuyện này là chuyện gì?

“Long Cát, sao Diệp Lăng hấn mở ra được?” Hoàng thái hậu hỏi, nàng không đi hỏi Diệp Lăng vì biết có thể Diệp Lăng sẽ không trả lời, mà dù có trả lời cũng không rõ...

“Cái này à? Rất đơn giản, không có thứ gì hấn không mở ra được, đừng hỏi vì sao, chính hấn cũng không biết, có đôi khi thứ đó có mặt danh kỳ diệu bị mở ra như vậy!” Long Cát công chúa cười nói, giải thích này hình như không cho mọi người biết được đáp án, bất quá nó lại là sự thật.

Mọi người trầm mặc.

Mặc kệ nói gì thì nói, chuyện này có kết quả như vậy, cũng làm cho người ta thực lừa lòng, tuy mọi người không biết nguyên nhân, hoặc là hoài nghi.

“Được chưa vậy, nếu không đi thì ta sẽ mặc kệ người!” Lúc này Diệp Lăng không để ý tới Long Cát công chúa, không chế khô lỏi đi về phía cửa.

“Người dám mặc kệ ta thì ta sẽ chết cho người xem!” Long Cát công chúa cười mắng một tiếng, sau đó liền đuổi theo.

Hai người cứ như vậy mà ly khai, để lại một đám người trầm mặc!

Khi Diệp Lăng ở bên ngoài thấy đám người Lãnh Huyết Thất ở bên ngoài không nhúc nhích, bọn họ còn không biết hoàng đế Chu Tước sẽ xử lý bọn họ như thế nào, mà Diệp Lăng lại cảm thấy chuyện này không cần phải xử lý gì nữa, trực tiếp gọi Lãnh Huyết Thất cùng nhau trở về.

Nhưng mà sao Lãnh Huyết Thất dám đi đây?

“Không có gì, người đi cùng chúng ta!” Long Cát công chúa cười cười, hoàn toàn không để ý việc Lãnh Huyết Thất từng muốn ám sát mình bởi nàng biết vấn đề chỉ ở Lãnh Huyết Nhất.

Long Cát công chúa đứng đầu một phương thế lực, đối với loại chuyện quân lệnh như núi này nàng rất hiểu, hiểu được binh lính chỉ là binh lính mà thôi, vô luận làm chuyện xấu gì đi nữa cũng chỉ là hoàn thành mệnh lệnh của mặt trên, không thể trách binh lính được.

“Ta...” Lãnh Huyết Thất do dự một hồi.

“Không đi coi như xong, dù sao người cũng không có tác dụng, miễn cho người lại ở bên cạnh ồn ào”. Diệp Lăng ném lại Lãnh Huyết Thất, không thèm để ý tới, mà Long Cát công chúa tự nhiên là đi theo hấn.

Lãnh Huyết Thất nghĩ nghĩ, nhìn Lãnh Huyết Ngũ cùng ngồi trên khô lỏi thiếu nữ với Diệp Lăng, nàng tựa hồ ngộ ra, chạy nhanh đuổi theo Diệp Lăng và Long Cát công chúa.

Thử nghĩ một chút, bây giờ có Diệp Lăng và Long Cát công chúa chiếu cố, sao nàng lại xảy ra chuyện gì được đây? Nếu ở lại còn phải tiếp thụ trừng phạt nữa, còn không bằng theo Diệp Lăng đi chơi.

222. Chương 223: Lời Đồn Nhảm (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 223: Lời đồn nhảm (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

“An Kiệt , ta muốn đến Diệp thành một lần!” Hoàng thái hậu nói với hoàng đế Chu Tước Long An Kiệt, sự xuất hiện của Diệp Lăng cũng làm nàng không thể trốn lại chuyện này nữa.

“Ta đã biết, ta sẽ an bài!” Long AN Kiệt phản đối, gạt đầu đi an bài chuyện này, với hấn mà nói, chuyện này cũng là một tâm bệnh rất lớn.

Nếu có thể thì Long An Kiệt cũng muốn tự mình đi một chuyến, hóa giải chuyện tình giữa mình và muội muội.

“Tiểu hồn dẫn, lúc trước ngươi nói nếu ta chết ngươi sẽ khổ sở, ngươi sẽ khóc, thật vậy không?” Long Cát công chúa cười hì hì nhìn Diệp Lăng , hy vọng có thể nghe lời nói làm nàng thực thoải mái.

“Thật sự! Ngươi chết, ta nhất định sẽ làm một cái đám ma thật lớn cho ngươi, túc trực bên linh cữu của ngươi!” Diệp Lăng gạt đầu nói.

“ ... ”

“Còn có, ta sẽ giết những người muốn giết ngươi, mang đầu họ đến bái tế ngươi! Sau đó đốt rất nhiều tiền giấy , nha hoàn tỳ nữ, phòng lớn, gia cụ cho ngươi , nếu ngươi thích thì ta sẽ đốt thêm một tỳ phu anh tuấn cho ngươi...”

“Cút!”

“Biểu tỳ...”

“Cái gì!”

“Ngươi không nên chết, chết đi ta sẽ không được nhìn thấy ngươi, như vậy ta sẽ thực không thoải mái”. Diệp Lăng nhìn Long Cát công chúa, trong mắt tựa hồ có khẩn cầu, hấn thật sự không muốn nàng rời đi.

Long Cát công chúa ầm áp trong lòng, ôm Diệp Lăng vào ngực, nhẹ nhàng nói: “Tiểu ngọc, ta sẽ không chết, ta còn muốn nhìn ngươi cả đời...”

Diệp Lăng không nói gì, không phải hấn không muốn nói mà vì hấn bị ôm không nói được gì, bất quá hấn cũng không ngại, hấn cảm thấy như vậy thực thoải mái...

Cứ như vậy đi xuống, thời gian như dừng lại n khắc...

Gần đây trong Long thành truyền lưu một chuyện, đó là Long Cát công chúa có một đứa con riêng, hơn nữa càng truyền càng có ý tứ.

“Các ngươi có biết không? Nghe nói Long Cát công chúa có một đứa con riêng!” Ở một góc nào đó trong Long thành, người qua đường giáp thần bí và thấp phần cẩn thận nói.

“Vậy ngươi có biết đứa con riêng này là của Long Cát công chúa với ai không?” Người qua đường ắt hỏi, tựa hồ hỏi thăm, cũng tựa hồ biết rõ.

“Cái này không biết...”Người qua đường giáp lắc đầu trả lời.

“Chỉ có chút vậy mà còn dám khoe trước mặt ta! Ta cho ngươi biết , đứa con riêng này là ở mấy năm trước, không phải nàng rất thân với tam vương tử của Ngã Lạp đế quốc sao? Chính là của hấn!” Người qua đường ắt trả lời.

“Đi đi đi, đừng nói bừa, bọn họ thân nhau là thật, nhưng luôn ám đấu với nhau, hai người đều hận không thể giết được đối phương, sao có thể ở cùng một chỗ như vậy được!” Lúc này người qua đường bính lại nhảy ra, “Ta nói cho các ngươi biết, đứa con riêng này theo nguồn tin đáng tin cậy là của nàng và một công tử ở Tường KHông đế quốc. Bởi vì quan hệ của hai nước nên không công bố ra mà thôi!”

“Gớm, không biết gì mà cũng nói, đó căn bản không phải là con riêng của Long Cát công chúa, nghe nói là hoàng thái hậu... Cho nên Long Cát công chúa chỉ là kẻ chịu tội thay thôi. Các ngươi không biết à, mỗi ngày hoàng thái hậu đều ôm đứa con riêng này đi qua đi lại...”

“Thiệt hay giả...”

“Thiên chân vạn xác!”

Những nghị luận này có thể tùy ý gặp được trong Long thành, nhưng đều là vụng trộm nghị luận, một khi bị người phát hiện sẽ không hay ho. Long Cát công chúa thì chưa nói, ngay cả hoàng thái hậu cũng dám đụng vào.

Mà càng về sau lại hoài nghi đến trên đầu hoàng đế Chu Tước Long An Kiệt, quả nhiên người đời đáng sợ a!

Đương nhiên cũng có một phần nhỏ người nói ra vài câu gần giống với sự thật.

“Các người đều sai lầm cả rồi, ta nghe nói tiểu hài tử này là biểu đệ Long Cát công chúa, là ngoại tôn của hoàng thái hậu!”

“Ừ, ta cũng nghe nói vậy! Tiểu hài tử này vẫn luôn gọi Long Cát công chúa là biểu tỷ, mà hoàng thái hậu vẫn luôn tự xưng là bà ngoại, hẳn là ngoại tôn!”

“Nhưng ta cũng nghe nói tiểu hài tử này chưa bao giờ gọi hoàng thái hậu là bà ngoại, có đôi khi thậm chí còn phản đối hoàng thái hậu gọi hẳn là ngoại tôn nữa!”

“Có vấn đề! Phương diện này nhất định có vấn đề! Thọ lễ hằng năm của hoàng thái hậu, cho dù tất cả công chúa không đến đông đủ nhưng tất cả những đứa nhỏ của các nàng cũng đều xuất hiện qua, sao chưa bao giờ nghe thấy có một tiểu vương tử như vậy?”

“Hơn nữa ta nghe nói, tiểu hài tử này đột nhiên xuất hiện, không phải đi cùng người khác, cũng không một công chúa nào biết hẳn cả...”

“Nghe nói thân phận của tiểu hài tử này không ai được phép nhắc tới!”

“Xem ra nhất định có chuyện không thể để người biết...”

“Ta đã nói không bàn luận chuyện này mà, các người...”

“A, chạy mau, Hắc Dực kỵ sĩ đoàn đến kìa...”

Lập tức đám người nghị luận chạy tán loạn, rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt của Hắc Dực kỵ sĩ đoàn, mà Hắc Dực kỵ sĩ đoàn cũng không đuổi theo, lắc đầu đi đến điểm đàm luận kế tiếp.

Chuyện quan trọng nhất lúc này của Hắc Dực kỵ sĩ đoàn là dim đợt phong ba này xuống, đừng để người ta đàm luận tiếp!

Long Cát công chúa có thể nói được, bị nghị luận một chút cũng chẳng sao, nhưng nếu nghị luận về hoàng thái hậu thì tính chất khác nhau rồi!

Kỳ thật muốn bình ổn chuyện này thì trên lý luận, chỉ cần công khai thân phận của tiểu hài tử kia là được, nhưng hiển nhiên không có khả năng, nếu không cũng không phải xuất động Hắc Dực kỵ sĩ đoàn.

Mà xuất động Hắc Dực kỵ sĩ đoàn kỳ thật cũng chỉ làm chuyện xấu hơn thôi, mặc dù thể tạm thời ngăn lời đồn đại nhưng sẽ chỉ làm người ta thêm phỏng đoán mà thôi, người hoài nghi càng nhiều, nghĩ đến càng nhiều.

Tin rằng đám người Long AN Kiệt và hoàng thái hậu cũng biết như vậy, bắt quá bọn hán vẫn làm như thế cũng vì hai lý do, một là thân phận của tiểu hài tử này không thể nói ra được, mà hai là thân phận của tiểu hài tử này sẽ sớm được công bố thôi, để cho người ta đoán một chút cũng chẳng sao.

Mà vô luận như thế nào đi nữa, tất cả mọi người đều tò mò, rốt cuộc tiểu hài tử này là ai?

Nhưng vào lúc này, ngay tại một ngã tư đường trong Long thành, tiểu hài tử kia đang đi trên đường cái, bất quá chỉ có một mình tiểu hài tử thôi, đều không thấy Long Cát công chúa hay hoàng gia thị vệ hoặc là kỵ sĩ đoàn đi theo.

Tình huống này rất rõ ràng là tiểu hài tử đã vụng trộm chạy ra, đào thoát khỏi đám người Long Cát công chúa, một mình “chạy loạn” khắp nơi.

Mà cho dù tiểu hài tử này là đề tài đàm luận hiện nay của tất cả mọi người, người người đều nghị luận nhưng lại không có bao nhiêu người gặp qua hẳn. Bởi vậy cho dù có người nhìn thấy hẳn cũng chỉ xem hẳn như một tiểu hài tử bình thường, một tiểu hài tử chỉ có 7, 8 tuổi bình thường mà thôi.

Mặc kệ nói gì thì nói, nếu tính đúng lên thì Long Cát công chúa phải sinh hạ đứa bé này vào lúc mười mấy tuổi, nếu không sẽ không có đứa con riêng lớn như vậy.

Đối với tuổi của tiểu hài tử này còn có rất nhiều phỏng đoán, có người nói là 4-5 tuổi, có người nói 6-7 tuổi, vẫn không thể xác định chắc chắn được.

223. Chương 224: Lời Đồn Nhảm (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 224: Lời đồn nhảm (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lãng Độ Vũ - LSB

“Cái gì? Lại bị hẳn trốn? Quên đi, đi tìm vậy!” Long Cát công chúa cau mày nói với cấp dưới, những cấp dưới này chính là kỵ sĩ đoàn của chính nàng.

“Vâng”.

Xem ra đám người Long Cát công chúa đã phát hiện tiểu hài tử trốn mất, mà theo ngữ khí của bọn hẳn thì tiểu hài tử này không phải lần đầu tiên trốn.

Nhưng mà, vì sao một đứa bé có thể vô thanh vô tức trốn thoát sự giám hộ thật chặt của bọn họ? Chẳng lẽ tiểu hài tử này giống một ai đó sao? Hay chính là người đó?

Không đúng, Diệp Lăng chỉ là nhỏ đi thôi, cũng không phải cái lão hoàn đồng, sao lại biến thành tiểu hài tử chứ?

Đáp án này rất nhanh được công bố.

Khi tiểu hài tử này còn đang ăn một chén ngư hoàn thô diện, mặt quán đột nhiên bị kỵ sĩ đoàn của Long Cát công chúa vây quanh, bất quá không ai làm gì tiểu hài tử cả, chỉ bảo hộ, hoặc có thể nói là giám hộ.

Kỵ sĩ đoàn đang đợi, đợi Long Cát công chúa đến đây.

Tiểu hài tử nhìn tình huống bên cạnh, một chút cũng không quan tâm, tiếp tục ăn, đồng thời trên bàn hẳn còn có một người lùn ăn chung với hẳn nữa.

Người lùn này hình như là Lãnh Huyết Ngũ...

Sao Lãnh Huyết Ngũ lại ở cùng một chỗ với tiểu hài tử này? Diệp Lăng đâu?

“Tiểu hồn dân, ta cảnh cáo ngươi, lần sau còn chuồn ra ngoài nữa thì ta sẽ đánh mông ngươi”.

Rất nhanh Long Cát công chúa đến nơi, quát đứa bé kia một câu, sau đó ngồi bên cạnh hẳn nói một câu:

“Lão bản, cũng cho ta một chén mì!”

“...”

Lúc này lão bản quán mì đã có điểm chấn kinh quá độ, phản ứng có chút chậm chạp, ngơ ngác đứng đàng kia.

Ngay từ đầu bị kỵ sĩ đoàn vây quanh thì lão bản đã có điểm không biết làm sao rồi, còn cho rằng mình đắc tội người nào đó. Sau lại phát hiện những kỵ sĩ này chỉ vây quanh chứ không làm gì cả.

Điều này làm lão bản rất kỳ quái, không rõ những kỳ sĩ này đến đây làm gì, nếu nói là vì tìm phiến toái thì cũng phải động thủ mới đúng chứ?

Lúc đó khách nhân rất nhanh rời đi... ngoài một đứa bé. Mà lão bản cảm thấy chắc là tiểu hài tử không hiểu chuyện nên không đi, hắn thì chịu rồi, rời khỏi cái quán này thì làm ăn gì được nữa?

Trong lúc đó lão bản cũng thử hỏi bọn kỳ sĩ một chút, hỏi bọn hắn muốn làm gì nhưng đáp án chỉ là trầm mặc, không ai để ý đến hắn.

Khi lão bản nhìn thấy thì tự nhiên đứng sang một bên, không hỏi gì nữa, hắn cũng không muốn tự tìm phiền toái.

Đến lúc lão bản nhìn thấy Long Cát công chúa xuất hiện, một khắc đó hắn cảm thấy mùa xuân của mình đến đây, Long Cát công chúa a, có bao nhiêu người là ngưỡng mộ giả của nàng, mà lão bản này cũng là một trong số đó.

Tuy rằng biết rõ có chênh lệch thật lớn nhưng có đôi khi mọi người quên đi điểm này, sẽ ảo tưởng, sẽ nghĩ rằng mình là một bạch mã hoàng tử may mắn.

Đương nhiên ảo tưởng này chỉ duy trì một hồi thôi, biểu hiện của Long Cát công chúa cho hắn biết hóa ra tiểu hài tử mà mình xem nhẹ mới là diễn viên của sự kiện này.

Hơn nữa có một ít lời đồn làm lão bản nghĩ đến một chuyện, chẳng lẽ lời đồn là thật sao? Long Cát công chúa thật sự có một đứa con riêng?

Chuyện này là một đả kích với lão bản.

Mà sau đó, Long Cát công chúa ngồi xuống lại làm đầu óc hắn thấy dấu hỏi. Lấy sự hiểu biết của một ngưỡng mộ giả như hắn với Long Cát công chúa thì chắc là nàng sẽ không tùy ý ăn ở ngoài đầu, hơn nữa còn là mì phổ bình dân như mình làm nữa.

Lúc này Long Cát công chúa tựa hồ cho hắn một loại cảm giác thân thiết, cũng làm cho hắn cả đời không thể quên, cũng vì vậy mà sau khi hiểu rõ sự tình lại kiên định sự ủng hộ của mình, cũng tuyên truyền loại cảm giác thân thiết này giúp Long Cát công chúa.

Điều này làm nhân khí của Long Cát công chúa lại thẳng tắp bay lên, làm cho tất cả mọi người lại càng thích cô công chúa bình dị này hơn.

Tuy rằng sự tình cũng không phải như lão bản nghĩ, nhưng lời đồn vẫn tiếp tục, có đôi khi lời đồn cũng tô đẹp cho người ta...

“Ừ... ừ, tốt tốt!” Lão bản kịp phản ứng lại xong liền đi cố gắng làm ra một phần mì mình sở trường nhất, thề phải phát huy trạng thái tốt nhất của mình ở kiếp này.

Đương nhiên khi làm mì lão bản cũng dựng thẳng lỗ tai nghe Long Cát công chúa nói chuyện với tiểu hài tử.

“Tiểu hồn dẫn, cho ta một cái cá viên coi, đừng ăn một mình như vậy!” Long Cát công chúa nhìn Diệp Lăng, thuận miệng nói.

“Ừ!” Tiểu hài tử lên tiếng, sau đó nhét viên cá viên vào miệng Long Cát công chúa, quả thật là nhét, chỉ có thể dùng chữ nhét để hình dung.

“Ngô...” Long Cát công chúa cắn, đồng thời tức giận gõ đầu tiểu hài tử một cái, thể hiện sự bất mãn của mình.

Tiểu hài tử không để ý đến sự bất mãn của Long Cát công chúa, chỉ tiếp tục ăn, ăn...

“Tiểu hồn dẫn, không phải ngươi sợ ta cướp đoạt của ngươi nên ăn nhanh như vậy chứ?” Long Cát công chúa tựa hồ phát hiện vấn đề, sao tiểu hài tử này đột nhiên ăn nhanh không ngừng nghỉ vậy.

“...”

Tiểu hài tử không nói mà chỉ tiếp tục ăn, ăn, cho đến ăn xong.

“Cáp... thật là thoải mái, ta sợ người lại cướp đoạt của ta, người còn một chén mỳ nữa, sao cướp đoạt với ta làm gì!” Tiểu hài tử phát ra âm thanh thoải mái, vỗ bụng nói.

“Ta mà đi cướp đoạt với người à, vậy mà cũng nói được, tỷ tỷ ta đoạt của người bao giờ?” Long Cát công chúa tức giận nói.

“Khi ta 6 tuổi, người cướp kẹo qua cửa ta, nói chỉ cần một cái thôi, sau đó hết sạch...”

“Khi ta 8 tuổi, người cướp chân gà của ta, còn có quả bắp nữa...”

“Khi ta 11 tuổi...”

“Được rồi được rồi, trí nhớ của người như thế nào quái vậy, bình thường cứ mơ mơ màng màng, sao việc này lại nhớ rõ như vậy!” Long Cát công chúa đỏ mặt, tức giận vỗ đầu tiểu hài tử kia một cái.

“A...” Lão bản ở một bên lại bị kinh hách rồi, hẳn cũng không giống như bọn kỵ sĩ kia, bọn họ cũng đã biết hai người Long Cát công chúa như thế nào rồi, quen rồi.

Lão bản thì không giống, hẳn không biết hóa ra Long Cát công chúa còn có một mặt nghịch ngợm như vậy, sẽ đi cướp đoạt của tiểu hài tử.

Mà nói như vậy thì tiểu hài tử này tựa hồ không phải là con riêng của Long Cát công chúa, nếu là con riêng thì nàng sẽ không cướp đoạt đồ vật này nọ, không có mấy mẫu thân làm vậy.

Hơn nữa cảm giác hai người nói chuyện không giống như mẫu tử mà càng giống tỷ đệ hơn.

“Đương nhiên, ta thù dai lắm, ngàn vạn lần đừng đắc tội ta!” Tiểu hài tử một bên nói, một bên chuẩn bị chạy lấy người, cũng tóm lấy người lùn ở một bên, giống như nắm búp bê vậy.

Đối với cái này, “bé” có điểm sinh khí, khẽ cắn môi, vẻ mặt bất dĩ...

Mà cái dạng này cũng rất đáng yêu, nếu bị người ta nhìn thấy nhất định sẽ động tâm, muốn ôm vào ngực.

Đồng thời biểu tình của “bé” có thể thấy tựa hồ nàng đã quen với việc này rồi.

224. Chương 225: Lời Đồn Nhảm (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 225: Lời đồn nhảm (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

“Người muốn đi đâu, ta còn chưa ăn mà, ngồi xuống với ta!” Long Cát công chúa tóm lấy cổ áo tiểu hài tử kia, sau đó ôm hẳn, đặt trên đùi mình.

“Buông ra, người ăn mỳ của người đi, ta muốn đi chơi, ta không còn ở đây mấy ngày nữa!” Tiểu hài tử giãy dụa, muốn đào thoát khỏi “ma chướng” của Long Cát công chúa.

Hắn cũng không biết có biết bao nhiêu người hâm mộ vị trí của hắn, được Long Cát công chúa ôm, ngồi trên đùi Long Cát công chúa...

“Người cũng biết là còn mấy ngày à? Vậy còn không theo ta, sau này không biết đến khi nào mới gặp lại!” Long Cát công chúa sâu kín nói.

Tiểu hài tử nhìn Long Cát công chúa, suy nghĩ một hồi, nói: “Vậy được rồi, ta ở với người mấy ngày cuối cùng...”

“Phi phi, cái gì gọi là mấy ngày cuối cùng! Nói như sau này chúng ta không còn cơ hội gặp lại vậy, đúng là một đứa ngốc, không được nói!” Long Cát công chúa tức giận nói, càng thêm gắt gao ôm tiểu hài tử.

“Long Cát công chúa, đây là mì của người...” Lúc này lão bản bưng một chén mì lên, cũng hâm mộ nhìn đứa bé kia một cái.

mà khi tiểu hài tử nhìn thấy bát mì kia, sắc mặt thay đổi, rất không thích kêu lên: “Không công bình a, vì sao mì của nàng nhiều tài liệu như vậy, của ta lại ít như vậy, có phải người nhìn thấy biểu tỷ của ta là mỹ nữ nên nổi sắc tâm không!”

Lão bản xấu hổ đứng ở kia, không biết nên nói gì, tựa hồ bị nói trúng tâm sự.

Tiểu hồn dân, ai bảo tỷ tỷ người xinh đẹp hào phóng cơ chứ, tất nhiên người khác sẽ cho nhiều hơn rồi, người hâm mộ cũng vậy thôi, cùng lắm ta phân cho người một chút... A, tiểu hồn dân, ta còn chưa nói xong mà người đã ăn rồi!” Long Cát công chúa phát hiện đứa bé kia đã tiến hành tác chiến theo lời mình.

“Cho dù người không nói ta cũng ăn!” Đứa bé kia trả lời, tiếp tục ăn.

Long Cát công chúa cũng không nói cái gì nữa, bắt đầu cướp đoạt với đứa bé kia.

Tình huống này làm cho lão bản đứng bên cạnh xấu hổ, hẳn thật muốn nói mì còn nhiều mà, nếu các người muốn ăn thì hẳn sẽ làm tiếp thôi.

Trên thực tế hẳn cũng không biết cho dù có nhiều hơn nữa cũng thế, hai người này vẫn sẽ cướp đoạt với nhau, đây không phải là vấn đề nhiều hay ít.

Tuy lão bản không biết nhưng nhìn thấy hai người như vậy tựa hồ cũng hiểu được một ít, mà hẳn cũng ném lời đồn ra phía sau đầu.

Cái gì mà con riêng, quả thực là chó má, vũ nhục nữ thần trong lòng ta!

“Đệ đệ, dựa theo người đoán thì bao lâu người sẽ khôi phục bộ dáng của mình?” Long Cát công chúa ăn mì xong, ôm tiểu hài tử, nhẹ nhàng hỏi.

“Không quá ba ngày, càng lớn khôi phục càng nhanh!” Tiểu hài tử nói.

Cái gì mà khôi phục bộ dáng? Lão bản dựng thẳng lỗ tai lên, có điểm nghi hoặc, không hiểu Long Cát công chúa đang nói cái gì, chẳng lẽ tiểu hài tử này nguyên lai không phải như vậy sao?

Đúng vậy, hẳn không phải nhỏ như vậy mà là một thiếu niên!

Nói tới đây thì thân phận của tiểu hài tử đã rất rõ ràng rồi, hẳn chính là Diệp Lăng!

Bây giờ Diệp Lăng thân cao như tiểu hài tử, hơn nữa bộ mặt non nớt nên lập tức bị người ta hiểu lầm thành đứa bé, cũng trở thành con riêng trong lời đồn đãi.

Mà tình huống này cũng ra ngoài dự đoán của Diệp Lăng, hẳn vốn cho rằng nếu mình khôi phục nhất định sẽ lập tức khôi phục đến bộ dáng của mình, không nghĩ rằng kết quả lại như thế này, khôi phục từng bước một.

Căn cứ theo tính toán của Diệp Lăng, khi thân thể mình càng lớn, dược liệu sẽ càng nhỏ hơn làm cho tốc độ khôi phục sẽ ngày càng nhanh.

Mà hẳn cũng có thể tính toán thân thể mình sẽ hoàn toàn khôi phục trong vòng ba ngày, đối với cái này hẳn cảm thấy rất vui vẻ, đơn giản là như vậy có thể thoát khỏi ma chướng của Long Cát công chúa.

Mấy ngày nay Long Cát công chúa cả ngày mang theo Diệp Lăng, nhất là khi hẳn nhỏ tí, nàng cơ hồ là giắt hẳn vào đai lưng của mình.

Dùng cách nói của nàng, nàng thích Diệp Lăng nhỏ như vậy, mang theo rất tiện...

Mà vì Diệp Lăng nhỏ nên cũng bị Long Cát công chúa khi dễ liên tục, ai bảo người nhỏ như vậy, không khi dễ người thì khi dễ ai!

Cho nên Diệp Lăng đành phải sinh hoạt trong tình trạng “nước sôi lửa bỏng” này, rất muốn mình sớm khôi phục lại để thoát khỏi ma chướng của long Cát công chúa.

Đương nhiên hắn cũng không để Long Cát công chúa dễ chịu, khi nghiên cứu làm sao để khôi phục, “không cẩn thận” bỏ một ít luyện kim tế thuốc vào trong thực vật của Long Cát công chúa hay “không cẩn thận” vấy vào người nàng.

Điều này làm Long Cát công chúa mỗi ngày ít nhất phải bị hôn mê một lần, sau đó bị Diệp Lăng khám và chữa bệnh...

“Tiểu hồn đản này nhất định cố ý!” Long Cát công chúa khế cắn môi nói, nói Diệp Lăng cố ý nhưng Diệp Lăng lại nói mình không cẩn thận mà thôi, nàng lại không có chứng cứ nói rõ Diệp Lăng cố ý nên cũng chỉ có thể...

Đương nhiên không phải từ bỏ mà là tiếp tục khi dễ Diệp Lăng, ai bảo người làm ta không hay ho, ta liền khi dễ chết người!

Cứ như vậy tuần hoàn...

Còn có một việc, sau khi Diệp Lăng khôi phục lại, Lãnh Huyết Ngũ liền muốn trốn đi, bất quá lại bị Diệp Lăng bắt được, hung hăng... bị khi dễ!

Chuyện nàng nghĩ đến lúc trước cơ hồ đã trở thành hiện thực, bị Diệp Lăng cầm trong tay giống như một đứa bé cầm một món đồ chơi vậy.

Điểm chết người là tiểu hài tử này lại không yêu quý món đồ chơi này, thường xuyên dùng sức kéo nơi này, kéo kéo nơi khác, còn ném qua ném lại...

Đây là trả thù, lỏa lồ trả thù.

Bất quá coi như may mắn, Diệp Lăng rất nhanh quên chuyện này, chỉ mang theo Lãnh Huyết Ngũ đi khắp nơi chơi đùa!

Mà sau khi Diệp Lăng khôi phục, tin rằng cũng là lúc hắn và Lãnh Huyết Ngũ tách ra, hắn chắc là không biết mang theo Lãnh Huyết Ngũ đi cùng, mà Lãnh Huyết Ngũ cũng sẽ không đi theo hắn, nàng còn có chuyện của chính mình.

mấy ngày nay hoàng thái hậu cũng thường xuyên đến nói chuyện với Diệp Lăng, cũng ôm Diệp Lăng.

Dùng lời của hoàng thái hậu là vì mình bỏ lỡ không được thấy ngoại tôn mình lớn lên nên đây là cơ hội trời cao ban cho mình, làm bồi thường cho mình, mấy ngày nay được nhìn ngoại tôn từng chút lớn lên.

Sáng sớm hai ngày sau Diệp Lăng đã khôi phục không sai biệt lắm, chỉ còn kém một hai cm, bất quá tin rằng không quá một giờ đã có thể khôi phục hoàn toàn.

“Được rồi, ta phải đi, các người không cần nhớ ta, có chuyện gì muốn tìm ta thì đi thánh thành ấy!” Diệp Lăng vịn vịn gân cốt, nói với Long Cát công chúa, Lãnh Huyết Ngũ, Lãnh Huyết Thất.

“Ai sẽ nhớ người, ta ước gì người sớm đi thôi!” Lúc này Lãnh Huyết Ngũ nói, nàng đã ở trên vai Diệp Lăng, cái đầu hướng về phía trước, tựa hồ về mặt rất khinh thường.

“Tiểu Ngũ, ta đang lo lắng xem có nên mang người đi cùng không, vạn nhất người khôi phục không được thì ta còn có thể nhìn xem giùm người!” Diệp Lăng còn thật sự lo lắng nói.

225. Chương 226: Gặp Tai Kiếp (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 226: Gặp tai kiếp (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

“Đi tìm chết đi, ta nhất định sẽ rất nhanh khôi phục”. Lãnh Huyết Ngũ đá một cước vào cổ Diệp Lăng, loại nói gở như hần phải nghiêm trị.

“Không có, ta nói thật mà, người nhỏ đi vào ngày thứ ba của ta, nhưng ta bắt đầu lớn lâu như vậy, người lại không có chút động tĩnh gì, thoát nhìn, tình huống người rất là khó nói”. Diệp Lăng còn nghiêm túc nói.

Lãnh Huyết Ngũ trầm mặc, kỳ thật nàng cũng nghĩ đến điều này, cũng có chút lo lắng nên vẫn không dám hỏi chuyện này, mà khi Diệp Lăng nhắc tới làm nàng càng thêm lo lắng hơn.

“Ha ha, nha đầu ngốc, ai bảo lại đá ta”. Diệp Lăng cười ha ha, “Ta cho người biết, ta đã sớm bị chuyện này không biết bao nhiêu lần rồi nên mới khôi phục nhanh hơn một chút, người thì khác, người là lần đầu tiên”.

Lãnh Huyết Ngũ ngẩn ngơ, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu bốc hỏa.

“Bắn bay người...” Lãnh Huyết Ngũ còn chưa bão nổi, Diệp Lăng đã dùng một đầu ngón út bắn bay nàng.

Long Cát công chúa và Lãnh Huyết Thất cũng không biết nên nói Diệp Lăng như thế nào nữa, đi khi dễ một nữ hài tử như vậy, hơn nữa còn là nữ hài tử nhỏ, là đáng yêu như vậy.

“Hừ!” Lãnh Huyết Ngũ rất nhẹ nhàng xoay người rơi xuống đất, sau đó vọt lên tay Diệp Lăng, hung hăng cắn một cái.

Động tác này lưu loát hành văn liền mạch, không có chút nào dừng lại, tựa hồ như nàng đã luyện qua rất nhiều lần vậy.

Đúng vậy, đúng là luyện qua rất nhiều lần, nàng bị Diệp Lăng hất, bắn ra rất nhiều lần, Diệp Lăng cũng không thương hoa tiếc ngọc gì với nàng cả.

“A, phun phun, Diệp Lăng, người bôi cái gì ở trên đây!” Lãnh Huyết Ngũ vừa cắn xuống lập tức nhả ra vì trên tay Diệp Lăng không biết có cái vị gì đó làm nàng rất khó chịu.

“KHông có bôi mà, à, đúng rồi, khi sáng ta làm một cái thí nghiệm nho nhỏ, chắc là bắn lên người đó”. Diệp Lăng về mặt ta không biết.

“Người, người nhất định là cố ý!” Lãnh Huyết Ngũ cắn răng nói.

“Không phải a, ta không cố ý, là ngoài ý muốn mà thôi”. Diệp Lăng thực thành khẩn nói.

“...”

“Được rồi, hai người các người không cần quấy nữa”. Long Cát công chúa biết hai người cứ như vậy mãi thì không có kết quả gì nên phải mở miệng ngăn cản.

“Đệ đệ, ta hỏi người, người mới vừa nói phải đi là khi nào đi?” Long Cát công chúa nhìn Diệp Lăng.

“Bây giờ a!” Diệp Lăng trả lời, cầm lấy Lãnh Huyết Ngũ, rất cẩn thận chà xát miệng giúp nàng, rồi lại thực tùy ý ném nàng lên bàn.

“Cái gì? Bây giờ? người không nói giờ đây chứ?” Long Cát công chúa lập tức nói, tuy biết rằng hần sẽ phải đi, nhưng đi nhanh như vậy làm nàng thật sự không có một chút tâm lý chuẩn bị nào.

“Đùa cái gì, ta đã nói rồi, ta khôi phục xong sẽ đi, bây giờ mà còn không đi thì ta sợ sẽ không kịp nữa, vạn nhất lại lạc đường thì sao?” Diệp Lăng nói, hần tựa hồ cũng lo lắng đến việc mình sẽ lạc đường.

“Được rồi, cũng biết sẽ lúc lúc như vậy, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Lãnh địa của ta cũng cần ta về quản lý, lần này đi cũng hơi lâu rồi”. Long Cát công chúa tuy không nỡ, nhưng cũng chỉ có thể như vậy, hơn nữa lần này tính thời gian ra thì cũng không ít gì.

“Ừ, trước sau gì cũng phải rời đi thôi, ở lâu sẽ không có ý nghĩa gì!” Diệp Lăng nhẹ nhàng nói, lúc này thần sắc của hần trở nên rất cao thâm.

Đám người Long Cát công chúa ngậy ra một chút, ba nữ tử đều chưa từng thấy biểu tình này của hần, cơ hồ không ai có thể nhìn thấy biểu tình như vậy của Diệp Lăng nên trong thời gian ngắn đều cho rằng là một loại ảo giác.

Trước mặt ta là hần sao?

“Hi hi, đi rồi!” Khi Long Cát công chúa đang ngăn người, Diệp Lăng liền mang theo khôi lỗi thiếu nữ chạy, hần chạy trốn rất nhanh, cho dù Long Cát công chúa kêu to cũng không dừng lại.

Điều này làm cho mọi người tựa hồ hiểu ra, hóa ra tiểu hồn dẫn này vì có cơ hội chạy mới giả bộ cao thâm...

“Tiểu hồn dẫn... người đứng lại đó cho ta, dừng lại cho ta...”

...

“Công chúa, có muốn đuổi theo hần không?”

“Quên đi, không cần đuổi theo”. Long Cát công chúa lắc đầu nói.

Nàng biết vừa rồi vì sao Diệp Lăng lại vội vã như vậy, kỳ thật Diệp Lăng biết những thời khắc như vậy, càng lâu sẽ càng làm tăng thêm sự bi thương của ly biệt mà thôi.

Nàng biết, Diệp Lăng không muốn mình bị khổ sở.

Kỳ thật mỗi một lần hai người chia ly Diệp Lăng đều đã nghĩ tất cả biện pháp làm Long Cát công chúa quên bi thương mặc dù có lẽ là hần vô tình nhưng đều làm cho nàng cảm thấy ấm áp.

Mà lúc này Lãnh Huyết Ngũ lại muốn đánh đoạn sự ấm áp của Long Cát công chúa, đơn giản là nàng nhớ đến một chuyện:

“Công chúa đại nhân, ta biết người đang nghĩ cái gì, nhưng tựa hồ người đã quên hần sẽ lạc đường à, người yên tâm để cho hần đi một mình sao?”

“A... đúng rồi, sao ta lại quên mất, đuổi theo bắt tiểu hồn dẫn kia về cho ta, đừng để hần lại lạc mất”. Long Cát công chúa nhảy dựng lên, trước kia đều là nàng rời đi, mà bây giờ là Diệp Lăng rời đi.

“...”

Có điều Diệp Lăng lại cố ý không để Long Cát công chúa tìm được, kỵ sĩ đoàn của Long Cát công chúa lật tung Long Thành lên cũng không tìm thấy.

Lúc đó, Diệp Lăng thực rõ ràng thuê một chiếc xe ngựa, đương nhiên có là có xa phu, có thể đưa hần đến mục đích của mình. Ngoài việc không ai hộ tống ra, kỳ thật cũng không có vấn đề gì lớn.

Nếu nói, không có gì ngoài ý muốn thì Diệp Lăng sẽ tới được đích.

Ừ, không có gì ngoài ý muốn...

“Cái gì? hần đi rồi?” Tiểu hồn dẫn này sao nói đi là đi, ta còn chưa kịp nhìn xem bộ dáng bây giờ của hần là sao nữa“. Hoàng thái hậu nghe được tin tức này xong, thật sự có điểm lâm vào chán nản, “Hần đi cũng tốt, ta cũng nên xuất phát”.

Sau đó hoàng thái hậu cũng bắt đầu xuất phát, nàng vốn muốn đi lâu rồi, chỉ là muốn nhìn Diệp Lăng nhiều hơn một chút nên mới ở lại chỗ này thôi.

...

Nửa tháng sau, ở trong cảnh nội của Ngã Lạp đế quốc, tại một vùng núi rất có danh tiếng.

Vùng núi này nổi danh cũng không phải là vì phong cảnh tú lệ, cũng không phải tài nguyên phong phú, đương nhiên càng không phải ở trong này có thần tiên.

Nơi này nổi danh là vì trong này có rất nhiều sơn tặc cường đạo.

Tuy rằng ở đây là cảnh nội Ngã Lạp đế quốc, nhưng nơi này cũng thuộc mảnh đất không ai quản lý tới, sơn tặc đạo tặc hoành hành. Mà nơi này lại là con đường phải đi qua nếu muốn vào Ngã Lạp đế quốc nên thương lữ phải thông qua nơi này mới được.

Mà những thương lữ này lại càng tăng thêm sự hoành hành của sơn tặc cường đạo, thương lữ càng nhiều, sơn tặc cường đạo sẽ càng giàu, tự nhiên sẽ càng thêm cường đại.

Dưới hoàn cảnh như vậy, đủ loại kiểu dáng cường đạo đoàn cứ như vậy mà sinh ra, có cướp của người giàu chia cho người nghèo, có vì mưu sinh, có thuần túy chỉ vì tiền tài...

Muốn nói, địa phương như vậy thì Ngã Lạp đế quốc hẳn không nên để cho vấn đề này tồn tại, phải tiêu diệt. Nhưng vì nơi này thật sự là rất xa, núi cao hoang đế xa nên vẫn không tiêu diệt thành công.

226. Chương 227: Gặp Tai Kiếp (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 227: Gặp tai kiếp (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

Đúng vậy, là không tiêu diệt thành công, nói cách khác, đế quốc cũng từng phái binh tiêu diệt qua, nhưng vẫn không thể thanh lý sạch sẽ.

Dù sao vùng núi này có địa hình rất phức tạp, muốn tiêu diệt những sơn tặc cường đạo quen thuộc hoàn cảnh ở đây là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Có lẽ, tồn tại hữu lý, sự tồn tại của sơn tặc cường đạo cũng có tác dụng của mình, ít nhất với một số người mà nói, nó là một tồn tại phi thường hợp lý.

Có rất nhiều người quyền lực cực cao không chế một hoặc hai, hoặc càng nhiều thế lực cường đạo nơi này, lợi dụng thế lực cường đạo để đạt được mục đích của mình.

không đơn thuần chỉ vì tiền, có khi còn vì mục đích khác không muốn ai biết.

Mà địa phương phức tạp như vậy, người bình thường đến đây đều có người hộ tống, trừ phi là cái loại người qua đường không có chút “béo bở” nào thôi.

Nếu là quý tộc thì nhất định sẽ có người hộ tống.

Nhưng mà lúc này, trên một chiếc xe ngựa tựa hồ có hai thiếu gia và tiểu thư quý tộc. Mà gần lượng xe này lại không có ai, cũng chỉ có hai quý tộc trên xe và một xa phu, chỉ có 3 người như vậy thôi.

Lượng xe ngựa này bề ngoài thực cũ nát, nhưng hai quý tộc thiếu nam thiếu nữ ở trong lại ăn mặc rất hoa lệ.

Nếu là ngụy trang thành người thường thì ít ra cũng phải đổi quần áo đi chứ, nếu như vậy thì thật ra cũng có cơ hội giấu diếm được những cường đạo này.

Nói cách khác, hai cái quý tộc này căn bản không tính toán giấu diếm thân phận của mình. Chẳng qua vì sao bọn họ lại đến đây một mình, không có ai hộ tống, mà vì sao lại ngồi trên một chiếc xe ngựa cũ nát như vậy?

Kỳ thật lý do rất đơn giản, chỉ cần biết hai cái quý tộc trên xe là ai là hiểu ngay.

Hai cái thiếu gia tiểu thư này không phải ai khác, chính là Diệp Lăng và khôi lỗi thiếu nữ của hắn, không ai biết khôi lỗi thiếu nữ là con rối, mà trên người của nàng lại mặc phục sức của quý tộc tiểu thư nữa chứ.

Điều này làm cho dọc đường đi, ánh mắt chú ý đến Diệp Lăng cũng không ít, đương nhiên nguyên nhân là vì khôi lỗi thiếu nữ mới làm nhiều người quay đầu lại như vậy.

Bất quá dưới tình huống bình thường, Diệp Lăng đều gọi nàng là tiểu Nhị.

Tựa hồ gần đây hẳn rất thích gọi người ta là tiểu gì gì đó...

“Công tử, tiểu thu, sao các người không kêu thêm một ít dong binh hay hộ vệ cho an toàn”. Xa phu nơm nớp lo sợ điều khiển xe ngựa, có điểm sợ hãi hỏi người ở trong.

Đối với trường hợp như vậy, xa phu chưa từng thấy qua, hơn nữa còn không có dong binh hay hộ vệ gì nữa.

“Chúng ta không cần, người cứ yên tâm, nếu có chuyện gì thì chúng ta sẽ bảo vệ người!” Diệp Lăng thực không thêm để ý nói, mà tiểu thư ở một bên lại không nhúc nhích, thực trấn định.

Ừ, trong suy nghĩ của xa phu thì hai cái công tử tiểu thư này cũng quá trấn định.

Nhất là vị tiểu thư kia, hoàn toàn vẫn không nhúc nhích.

Mà xa phu không biết tiểu thư này không nhận được mệnh lệnh của Diệp Lăng thì dù là núi băng trước mặt đi nữa, nàng vẫn sẽ không động dậy.

“Công tử, đừng nói lão hán không có nghĩa khí, nếu bị phát hiện thì ta nhất định là người chạy đầu tiên”. Xa phu thành thật nói.

“Ta sẽ không trách người đâu, bất quá, ta đề nghị người ở lại, nếu chạy thì nhất định sẽ kích thích người ta, nếu vậy thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng nha”. Diệp Lăng tốt bụng khuyên.

Mà lời Diệp Lăng cũng là một sự thật, nếu bọn họ bị vây quanh mà xa phu lại làm ra động tác như vậy, nhất định sẽ bị đạo tặc loạn đao chém chết.

Chẳng qua người ta đã đến thời điểm đó thì chắc là không trông nom nhiều như vậy, cho dù là bây giờ thì xa phu cũng hiểu được ở lại nguy cơ còn cao hơn...

“Ở lại là tìm chết, chạy thì có lẽ còn cơ hội! Hy vọng ông trời phù hộ, làm cho những cường đạo này cách xa chúng ta một chút, đừng để mất đến lượng xe cũ nát này của ta!” Xa phu cầu trời khẩn phật.

Nếu bây giờ có đám người Diệp Lam Vũ ở đây thì nhất định sẽ cảm thấy xa phu này hẳn nên cầu Diệp Lăng bảo hộ thì tốt hơn. Ít nhất nếu hẳn nói mình sẽ bình yên vô sự thì hiệu quả sẽ tốt hơn cầu trời rất nhiều.

Đây cũng không phải nói Diệp Lăng sẽ bảo hộ hẳn, mà là nói lấy vận khí của Diệp Lăng, nói cái gì sẽ thành cái đó, tựa hồ so với tiên đoán gia còn chuẩn xác hơn một chút.

Mà lúc này, đám người Diệp Lam Vũ nhất định sẽ ngăn cản một ít lời nói linh tinh của Diệp Lăng, ví dụ như muốn nhìn xem bộ dáng cường đạo ra sao vân vân...

“Có lẽ người khác sẽ không chú ý, bất quá có lẽ chúng ta sẽ gặp phải người khác đang bị cướp bóc cũng không chừng, có đôi khi chuyện của người sẽ là của người, không thể trốn được!”

Ừ, nói kiểu như vậy đó, không thể để hẳn nói được.

Khoan khoan...

Vừa rồi hình như lời này là: Diệp Lăng nói...

Cái này có chuyện thú vị để xem rồi đây.

“Công tử người thật biết nói đùa, cho dù gặp phải người khác bị đánh cướp thì có quan hệ gì đến chúng ta, đến lúc đó chúng ta chỉ cần ở xa xa nhìn lại, hoặc là trực tiếp quay đầu chạy lấy người!” Xa phu cũng không biết uy lực lời nói của Diệp Lăng, còn tán gẫu đề tài này với hẳn.

“Đến lúc đó sợ nhất người ta không cho chúng ta đi, bất quá lúc đó người có thể trốn xa một chút, ta có thể ứng phó!” Diệp Lăng không thêm để ý nói: “Kỳ thật ta cũng muốn nhìn xem bộ dáng của cường đạo ra sao nữa kìa, nếu có thể, ta cũng muốn thử làm cường đạo xem! Một chúc nghiệp thật có ý tứ!”

Dù xa phu không biết “uy lực” của Diệp Lăng nhưng khi nghe thấy những lời này của Diệp Lăng xong thì hẳn cũng không dám nói thêm cái gì nữa, bởi hẳn sợ nếu nói thêm cái gì nữa thì vị công tử trước mắt này rất có thể sẽ thực hành ý tưởng này, cướp đoạt mình đầu tiên.

Mà không lâu sau, lời tiên đoán của lời tiên đoán gia Diệp Lăng tựa hồ ứng nghiệm.

“Này, công tử, tiểu thư, chúng ta chạy đi!” Xa phu đột nhiên dừng xe ngựa lại nói với hai người, đơn giản là hẳn nhìn thấy phía trước có một đám đạo phỉ vây công một đoàn xe.

Nhìn kỹ thì thấy đoàn xe này đã không còn ai, à, phải nói là người sống, trên cơ bản đều đã chết ngoại trừ một thiếu niên có tuổi xấp xỉ với Diệp Lăng, thiếu niên đang bị nhốt ở giữa đám đạo phỉ mà vật lộn.

Chiều thức của thiếu niên này nhìn qua rất có dáng, công thủ đầy đủ, bất quá xa phu xem không hiểu nhưng cũng biết được thiếu niên này là một cao thủ.

Cũng không phải vì thiếu niên này có thể một chọi nhiều như vậy mà là dưới chân thiếu niên có không ít thi thể, rất rõ ràng là bị hắn giết.

Nếu nói những đạo phỉ này đều có thân thủ bình thường thôi thì cái gọi là thiếu niên cao thủ cũng không “cao” đến bao nhiêu a, bất quá từ thân thủ những người vây công có thể nhìn ra họ cũng không tầm thường.

Tình huống này chỉ có hai khả năng, một là cường đạo đoàn đả kiếp ở đây, đúng dịp gặp phải thiếu niên cao thủ này, nên giằng co ở đây, cái này là ngoài ý muốn. Mà thứ hai là, cường đạo đoàn biết thiếu niên này là một cao thủ, mục đích của họ chính là thiếu niên này, hoặc là một kiện đồ vật nào đó ở đây.

227. Chương 228: Gặp Tai Kiếp (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 228: Gặp tai kiếp (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

Bất quá, theo tình huống hiện tại thì khả năng trước cao hơn một chút.

Đơn giản là, nếu đám cường đạo đã biết trước thì sẽ không ở đây đả kiếp mai phục, cũng sẽ không tổn thất nhiều người như vậy.

Bởi vậy, thiếu niên này hẳn là một nhân tố ngoài ý muốn, giống như ba người Diệp Lăng vậy, cũng là nhân tố ngoài ý muốn, là trùng hợp!

“Chạy cái gì, đã bị phát hiện rồi thì đứng yên ở đây đi, hỏi bọn hắn cần bao nhiêu tiền thì cho bọn hắn bấy nhiêu thôi”. Diệp Lăng chỉ về phía trước nói.

Lúc này, trong đám đạo phỉ kia đã phân ra một đám người đến đây, nếu bây giờ mà chạy thì nhất định sẽ bị đuổi giết, có thể tạo nên ngoài ý muốn không cần thiết.

Dù sao Diệp Lăng là một công tử bị cướp rất hợp tác, bọn cường đạo đòi tiền thì hẳn sẽ cho tiền, tiền hẳn rất nhiều, hơn nữa đang lo không có chỗ tiêu, những người này đến hỗ trợ thì quả thật là cầu mà không được.

Nếu cần tính mạng thì tất nhiên sẽ không đưa rồi.

Chỉ là hy vọng tốt đẹp của Diệp Lăng tựa hồ không được như mong muốn, khi đám cường đạo này đi đến nhìn xe ngựa, lại nhìn nhìn người chặn ngựa.

Sau đó, đám cường đạo này rất là khinh thường đi ra, chỉ để lại mấy người, mà mấy người kia cũng đồng dạng khinh thường nói một câu:

“Gớm, cái xe ngựa nát này không có gì để ăn uống được, để lại một ít tiền mua đường muối rồi cút đi cho lão tử!”

Thực rõ ràng đám đạo phỉ này xem Diệp Lăng như một người bình thường, thậm chí xem như là người nghèo keo kiệt, bọn họ không nghĩ đến sẽ có người ngựa trang như vậy.

Cho dù phải ngựa trang thì cũng phải tìm một ít người đi chung chứ, sẽ không một mình một xe như vậy.

Làm cường đạo nhiều năm, chút kinh nghiệm này vẫn phải có, trong cái xe ngựa này hoặc là có người không kiểm soát được gì, không có gì cần bảo hộ hoặc là người mình đắc tội không nổi, nên không cần bảo hộ.

Mà vô luận là loại nào đi nữa thì thu một chút qua đường phí vẫn được, không có chút béo bở nào thì ít nhất cũng được ít tiền, mà gặp người không đắc tội nổi thì nhiều ít cũng sẽ cấp cho bọn hắn một ít, sẽ không vì chút chuyện nhỏ như vậy mà đi trì hoãn thời gian.

Lúc này bọn họ gặp phải một người không đắc tội nổi, nhưng người này hơi khác người một chút, không có giao ra một chút lệ phí cho qua chuyện.

“Đây là của ta...” Lúc này xa phu khê cắn môi, lấy một ít tiền của mình ra để mua cái an toàn, mà lúc này hắn cũng chẳng quan tâm là số tiền này đáng ra phải là Diệp Lăng trả. Hắn chỉ hy vọng sự tình chấm dứt sớm ra chút, những chuyện khác sau này tính.

Chỉ là, Diệp Lăng lại không thích, hô ra ngoài:

“Cái gì? Dám khinh thường bản thiếu gia đường đường là một thế hệ bại gia tử à? Chỉ một chút tiền mua đường muối mà xứng với bản thiếu gia sao?”

Lời Diệp Lăng làm cho những người gần đó có điểm khó hiểu, những lời này nghe sao cũng thấy rất quái lạ, rất rất quái.

“Quên đi, nếu đã là mấy người nghèo kiệt xác như các ngươi thì để các ngươi đi đi. Đừng trở ngại chúng ta đang chiêu đãi đại hộ khách!” Mấy tên đạo phỉ ngậy ra một hồi, sau đó lắc lắc tay nói.

Theo bọn họ lý giải, người trong xe hắn là nói nhầm rồi, hắn là đầu óc không bình thường. Ừ, chắc là vậy rồi, người điên như vậy thì hắn để cho hắn đi sớm cho khỏe.

Nếu là người bình thường thì có lẽ bọn họ sẽ suy nghĩ xem có nên giáo huấn hắn một chút không, nhưng bây giờ bọn hắn không có hứng thú này.

Đối với tình huống này, xa phu đương nhiên là vui sướng vạn phần, hắn chỉ ước có mỗi vậy, lập tức giờ roi chuẩn bị đánh xe chạy đi, rời khỏi chốn thị phi này!

Chẳng qua...

“Cái gì? Đi?! Ngươi cứ như vậy mà để cho chúng ta đi? ngươi làm cường đạo kiểu gì vậy, sao lại không chuyên nghiệp như vậy!” Diệp Lăng đưa đầu ra, lớn tiếng chất vấn tên đạo phỉ kia.

Mọi người trầm mặc, đều hai mắt nhìn nhau, xác định mình không có nghe sai, rốt cuộc thiếu niên này có ý gì? Chẳng lẽ hắn còn muốn chúng ta cho hắn tiền à?

Cái gì gọi là cường đạo không chuyên nghiệp? nhìn bên kia thì thấy chúng ta chuyên nghiệp cỡ nào chứ? Vì sự nghiệp cường đạo mà không sợ đổ máu, không sợ hy sinh, thề phải hoàn thành công tác cướp bóc quang vinh này.

Nhìn tên thiếu niên cao thủ kia mà xem, dưới sự vây sát của cường đạo anh dũng đã đến tình trạng nỗ lực hết đà, thoát nhìn sắp toi rồi kia.

Cho nên, chúng ta là chuyên nghiệp, điều này không thể phủ nhận được.

“Xin lỗi các vị, đầu óc công tử nhà ta thường xuyên phát bệnh, chúng ta sẽ lập tức đi, lập tức đi...” Xa phu thực tình táo nói, cũng vội vàng thúc ngựa rời đi.

“Đi cái gì, ở lại, muốn nói cho rõ ràng đã! Có phải các người khinh thường ta không, ta sẽ cho các người nhìn xem cái gì gọi là kẻ có tiền!” Diệp Lăng ngăn trở xa phu, nhảy ra xe ngựa, mà tiểu nhị cũng nửa bước không rời, đi theo Diệp Lăng.

Xa phu nhìn nhìn, hạ một quyết định.

“Công tử, người tự mình từ từ chơi đùa đi, lão hán không chơi nổi, đi trước đây!” Xa phu bỏ Diệp Lăng lại, tự mình chạy trước, đây là bọn hán từng giao ước qua rồi, nếu gặp tình huống thì hán sẽ trốn trước, mà Diệp Lăng cũng không phản đối.

Lúc này, đám cường đạo nhìn thấy vậy tự nhiên sẽ theo bản năng đuổi theo tên xa phu kia, tuy không biết có tác dụng gì, cũng không hiểu tình huống hiện tại.

“Các người đều dừng nhúc nhích! Cứ để cho hán đi đi, còn có, cũng đừng giết hán!” Diệp Lăng chỉ vào tên thiếu nường trên người mang nhiều thương tích kia nói: “Hôm nay bản thiếu gia tâm tình tốt, mạng của hán ta mua, các người cần bao nhiêu tiền thì cứ nói!”

Tất cả những người nghe thấy như vậy đều ngẩn ngơ, không rõ ý Diệp Lăng là sao, cái gì gọi là mua mạng?

“Vị công tử này, nhìn cách ăn mặc của người hán không giống người thường, lời người vừa nói làm ta có điểm khó hiểu, có ý tứ gì?” Tuy rằng người bên kia vẫn không dừng lại, vẫn tiếp tục chiến đấu nhưng cũng có người phụ trách tình trạng bên này của Diệp Lăng, cũng nói chuyện cùng Diệp Lăng.

“Ta nói, các người trước khoan động thủ đã, ta mua sự an toàn của người kia, các người ra cái giá đi!” Diệp Lăng trả lời.

“Mua? Rốt cuộc người muốn nói gì?” Bọn cường đạo vẫn không thể lý giải.

“Sao các người ngu như vậy, nói thẳng ra là, các người buông tha cho người kia thì cần bao nhiêu tiền!” Diệp Lăng lắc lắc đầu, tựa hồ như chưa từng gặp qua người nào ngu ngốc như vậy.

Tình huống này nếu như bị người nhận thức Diệp Lăng biết, nhất định sẽ ôm bụng cười to, những cường đạo này vậy mà lại bị Diệp Lăng chửi là ngu ngốc, cái này thật sự rất khôi hài.

Cho tới bây giờ chỉ có Diệp Lăng bị người khác nói là ngốc mà thôi...

“Không thể! Huynh đệ chúng ta bị giết nhiều như vậy, chúng ta nhất định sẽ bắt hán đền mạng!” Bọn cường đạo lắc đầu cự tuyệt.

“Có người nói qua, trên thế giới này không có gì là không thể, cũng không phải tiền không giải quyết được, chỉ giá chưa đủ cao mà thôi! Ta ra 10 vạn kim tệ, các người thả hán!” Diệp Lăng không thèm để ý nói.

228. Chương 229: Tiểu Nhị (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 229: Tiểu Nhị (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

Thiếu niên cao thủ kia vốn vẫn đang tiếp tục chém giết nhưng rất nhanh phát hiện những cường đạo kia đều dừng lại, mà hán rốt cuộc có thể thở một hơi.

Hán vốn đã sắp hỏng rồi, còn đánh tiếp thì tin rằng không quá mấy phút đồng hồ nữa thì hán sẽ đi gặp tử thần mất.

“Vù vù...” Thiếu niên thở gấp, cố gắng khôi phục lại.

“Người nói là, 10 vạn kim tệ?” Lúc này trong cường đạo đoàn, một ít người cao cấp xuất hiện, chuẩn xác mà nói là xuất hiện trước mặt Diệp Lăng.

“Đúng vậy, 10 vạn kim tệ, nếu các người ngại ít thì ta có thể thêm một chút nữa!” Diệp Lăng thực nhẹ nhàng nói.

“Lại còn thêm một chút?”

Lúc này trường hợp trở nên hỗn loạn, bắt đầu vang lên tiếng nghị luận, 10 vạn kim tệ a, đối với bọn họ mà nói, đây là bao nhiêu tài phú? Có lẽ bọn họ vẫn chưa hình dung ra được.

Nhưng bọn họ lại biết, mỗi một lần mình tận tâm khổ khổ cướp đoạt cũng chưa chắc có được hơn 1000 kim tệ, mà cơ hội cướp bóc không phải ngày nào cũng có.

Tuy rằng ngày nào cũng có người qua đường, nhưng nhiều khi đều bị người khác cướp lấy trước, đến pheien họ đã không còn chút canh cặn gì, hoặc là đội ngũ có thực lực siêu cường, mình lại đánh lại họ.

Cho nên, 10 vạn kim tệ tương đương với công tác cướp bóc vài năm của họ, hơn nữa vài năm phải có vận khí thật tốt.

Cái này tự nhiên sẽ làm bọn họ động tâm.

“Qua, uống thuốc, đừng chết, nếu không phí phạm tiền của ta”. Lúc này Diệp Lăng đi đến bên cạnh thiếu niên cao thủ kia, ném cho hắn một viên thuốc, thuận tiện đánh giá hắn một chút.

Thiếu niên này thân cao, quần áo rách rưới, người đầy máu, nhất định là một kẻ nghèo hàn.

Diệp Lăng phán đoán như vậy, có điều tựa hồ hắn quên mất, thiếu niên này nhìn thảm như vậy là vì vừa chém giết một hồi chứ không phải vốn đã như vậy.

Bất quá, đối với Diệp Lăng mà nói, tựa hồ cũng không cần biết điểm này làm gì, kẻ nghèo hèn cũng được, quý công tử cũng thế, hắn cũng cứu cả. Vì hôm nay tâm tình hắn tốt, muốn tiêu xài một chút, mua sự an toàn của thiếu niên này.

Thiếu niên cao thủ nhìn nhìn thuốc của Diệp Lăng, do dự mãi, cũng không có ý ăn.

Cái gọi là không thể không có phòng người chi tâm, thiếu niên cao thủ này cũng không biết Diệp Lăng muốn làm gì, nếu hại hắn thì sao? Cho nên, không thể ăn.

“Giờ đây, luyện tức sao? Không sao, loại thuốc này tuy thực trân quý với người khác, nhưng với bản thiếu gia mà nói thì hoàn toàn không đáng giá nhắc tới, người ăn nhanh đi”. Diệp Lăng không thèm để ý nói, tựa hồ hắn cho rằng thiếu niên này cảm thấy được quý quý nên vẫn chưa ăn.

Thiếu niên cao thủ lại do dự một chút, sau đó ăn xuống.

Nếu nói Diệp Lăng muốn hại hắn thì cần gì phải làm điều thừa, vừa rồi không hô dừng thì hắn cũng sẽ chết thôi, nghĩ đến đây thì hắn không còn sợ gì nữa, trực tiếp uống thuốc xuống.

Rất nhanh hắn đã cảm thấy quyết định của mình là sai!

“Thuốc này... có độc...”

Thiếu niên cao thủ cảm giác thân thể bắt đầu dâng lên một cảm giác đau rát, sau đó toàn thân bắt đầu đau đớn, điều này làm hắn cảm thấy mình trúng độc nên chỉ vào Diệp Lăng mắng.

“Có độc? Sao lại như vậy được, ta đưa cho người là thập toàn đại bổ hoàn, là dược phẩm trị liệu cực mạnh, chỉ cần không chết thì dù có chịu thương tích mạnh hơn nữa cũng chẳng sao, có thể là phản ứng của dược vật chăng?” Diệp Lăng lắc lắc đầu, phủ nhận.

“Phải không? Chẳng lẽ là phản ứng khôi phục?” Thiếu niên cao thủ có chút nghi hoặc, hắn cũng từng nghe nói có một ít thuốc tiên cũng có phản ứng như vậy.

Chẳng qua, lại qua một lúc sau hắn đã khẳng định vấn đề này rồi, tuyệt đối không phải là phản ứng của dược vật gì cả.

“Dựa vào, người chơi ta đến nỗi tay ta cũng biến thành đen, người còn bảo là phản ứng được vật à, rõ ràng là hạ độc”. Thiếu niên cao thủ cả giận nói, lúc này tất cả mọi người đều nhìn thấy toàn thân thiếu niên cao thủ này bắt đầu biến thành màu đen, tuyệt đối là trúng độc.

“Ý, tại sao lại như vậy...” Diệp Lăng có điểm kỳ quái, lấy ra bình thuốc của mình, lật qua lật lại xem: “Rõ ràng là ta dùng thập toàn đại bổ hoàn mà, chẳng lẽ là thân thể của người đặc biệt, kỳ quái à, hay là... Ý, khoan đã, được này...”

Diệp Lăng cầm cái bình kia, ngơ ngác nhìn. Cái bình thuốc này thiếu niên cao thủ kia còn nhớ rõ, chính là cái chai chứa viên thuốc lúc này Diệp Lăng đổ ra.

“Hắc ừ ừ...”

“Đen cái đầu nguwoi, bây giờ còn nói nhảm cái gì, mau đưa giải dược cho ta, ta mà chết thì nhất định sẽ không tha cho người”. Thiếu niên cao thủ kia cả giận nói, mà bây giờ hắn đã nằm một bên rồi.

“Đâu có nói nhảm gì đâu, hắc ừ ừ là tên của độc dược này, người nào ăn phải thì toàn thân sẽ hóa thành màu đen, càng đen tức là trúng độc càng sâu, đen như than đá vậy thì có nghĩa là người này sắp chết, đen như người thì không quá một phút nữa sẽ biến thành than đá...” Diệp Lăng nhìn thiếu niên cao thủ kia, giải thích.

Mọi người trầm mặc, bọn họ không rõ chuyện này là gì nữa. Vừa rồi Diệp Lăng lấy ra 10 vạn kim tệ, nói muốn cứu người, bây giờ lại độc chết người ta, tuy rằng không cần thận...

“Đưa giải dược cho ta!” Thiếu niên cao thủ kia trực tiếp vào đề, hỏi giải dược chứ không như một số người khác, hỏi có giải dược hay không, đợi đáp án rồi mới bảo người ta đưa giải dược.

Hỏi như vậy thì nếu có giải dược sẽ được cấp, nếu không có thì cũng không cần phải hỏi lại nữa.

“Cho người”. Diệp Lăng cho hắn một viên thuốc.

“Lần này người không sai nữa chứ”. Thiếu niên cao thủ kia nuốt viên thuốc vào trước, sau đó lại hỏi, đơn giản là hắn biết nếu mình hỏi trước thì có khi không còn cơ hội nuốt vào nữa.

“Đúng vậy, tuy rằng không có thuốc giải riêng cho hắc ừ ừ nhưng viên thuốc giải độc của ta có thể thải ra đại bộ phận độc tố”. Diệp Lăng gật gù đầu.

“Ta an tâm rồi”. Thiếu niên kia thở dài nhẹ nhõm một hơi, chẳng qua hắn rất nhanh hiểu ra mình thả lỏng sớm qua.

Một lát sau hắn phát hiện ra mình vẫn đen như vậy, hơn nữa bụng mình hình như đang quay cuồng vậy...

“Thuốc này của người hữu hiệu sao? Vì sao ta vẫn đen như vậy, hơn nữa bụng còn không thoải mái!” Thiếu niên kia chịu đựng nói.

“Cái này thực bình thường, độc tố của người còn chưa bài xuất ra, trước tiên người đi bài xuất độc đi đã, đi xa một chút...” Diệp Lăng nói với thiếu niên kia.

“Cái gì? Bài xuất độc? Làm sao bài xuất?” Thiếu niên kia khó hiểu hỏi.

“Nói là bài xuất độc thì đương nhiên bài xuất ra khỏi cơ thể rồi, người không cần nhịn, nhanh qua bên kia đi... đi xa một chút...” Diệp Lăng bịt mũi, nói với thiếu niên kia.

“Phốc...” Lúc này thiếu niên kia bài xuất ra một loại độc khí: rắm!

“Xem như người lợi hại, ta nhớ kỹ người!” Thiếu niên chỉ vào Diệp Lăng nói một câu, sau đó bỏ chạy đi rất xa, bắt đầu công tác bài xuất độc của hắn.

“Người không cần nhớ rõ ta, hôm nay là ta cao hứng mà thôi, không cần báo ân ta làm gì!” Diệp Lăng hô lên với thiếu niên kia.

Báo ân, ta xem hình như báo thù nhiều hơn một chút a.

229. Chương 230: Tiểu Nhị (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 230: Tiểu Nhị (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

Đám cường đạo kia thăm nghĩ trong lòng, thiếu niên này cũng thật xui xẻo, gặp một cái quý công tử như vậy, hơn nữa còn tin tưởng hắn, ăn được của hắn.

Bây giờ không những không chữa khỏi thương, còn trúng độc lần nữa, phải đi bài tiết độc, cái này làm cho hắn hự thoát là cái chắc, nói không chừng sẽ bài trừ đến chết...

Cái này rất thú vị, đến lúc đó tự trở thành nhất kiện kỳ văn.

Mà đột nhiên, bọn cường đạo phát hiện ra, cái người vừa làm cho mình thê thảm chẳng phải là bị quý công tử này biến thành thê thảm sao?

Nãy giờ hy sinh nhiều người như vậy, còn không thể làm gì được hắn, bây giờ quý công tử này ra tay một cái liền dễ dàng giải quyết, có còn thiên lý không a!

Mặc kệ nói gì thì nói, bây giờ thứ mà bọn cường đạo quan tâm nhất vẫn là thứ kia - tiền!

“Khụ khụ, vị công tử này, vừa rồi người nói 10 vạn kim tệ có còn hiệu lực sao?” Nhìn vị thiếu niên cao thủ kia bây giờ bị Diệp Lăng làm cho nửa chết nửa sống, thoát nhìn rất nhanh xong đời, mọi người cảm thấy chuyện này bắt đầu lệch hướng rồi.

“Có chứ, chỉ cần các ngươi buông tha hắn thì kim tệ ở đây là của các ngươi. Mặc kệ về sau hắn sống hay chết cũng vậy”. Diệp Lăng nói xong đồ 10 vạn kim tệ từ trong giới chỉ ra, toàn bộ là kim tệ.

Lúc này hắn phát hiện ra sử dụng kim tệ thật thoải mái, người nhìn xem bọn hắn đều tròn mắt kia, nếu là kim phiếu thì sao có hiệu quả như vậy được.

Ừ, về sau nhất định phải mang theo kim tệ, thật nhiều kim tệ!

Mà nhiều kim tệ như vậy cũng làm người ở đây có ý tưởng khác, bọn họ đang nghĩ trên người quý công tử này có còn kim tệ nữa không? Có nhiều hơn nữa không?

Vì vậy bọn cường đạo lại bắt đầu thảo luận.

“Làm sao bây giờ hả lão đại, tiểu tử này thoát nhìn rất có tiền, chúng ta có nên trói hắn lại không? Mặc kệ trên người hắn có còn thứ khác không, cứ để cho người nhà hắn mang theo càng nhiều tiền đến chuộc người”.

“Đúng vậy, người này tuyệt đối là một núi vàng, trong nhà nhất định sẽ có rất nhiều tiền”.

“Ừ, trói hắn lại, còn có tiểu thư kia...”

“Tiểu thư kia quả thật đẹp quá, đến tận bây giờ vẫn chưa thấy qua nữ nhân đẹp như vậy...”

“Ừ...”

...

Bọn cường đạo rất nhanh đánh chủ ý lên người Diệp Lăng, hơn nữa còn có sắc tâm biến tiểu nhị thành áp trại phu nhân.

Đầu lĩnh cường đạo tựa hồ đang làm một cuộc “thiên nhân đại chiến”, lác lác không chừng trong việc bắt hay không bắt...

Cái gọi là “đạo cũng hữu đạo”, khi được đến ích lợi nào đó cũng nên buông tay, không cần ép người vào đường cùng. Hành vi như vậy sẽ chịu sự khinh bỉ và phỉ nhổ của giới cường đạo.

10 vạn kim tệ của Diệp Lăng đã làm cho bất cứ cường đạo đoàn nào cũng có thể xem như thắng lợi trở về, ít nhất là trong hành động cướp bóc như thế này sẽ không có ai tiếp tục làm tới.

Trừ phi là cái loại cường đạo không nói đạo nghĩa, là bại hoại trong cường đạo.

Cái cân trong đầu linh cường đạo bắt đầu hướng về phía thiện lương, hắn cảm thấy mình hắn là nên bảo trụ đạo nghĩa của mình.

“Lão đại, chỉ cần mang tên tiểu tử này và cô bé kia về trên sơn trại, tên tiểu tử còn lại cứ tùy tiện một đao giết hắn thì chuyện này sẽ không ai biết đến, sau khi lấy được tiền chuộc lại xử lý tên tiểu tử kia, còn cô bé kia thì ... hắc hắc...” Một cái tiểu cường đạo ở bên cạnh nói nhỏ, cuối cùng cười thực tâm dâng.

Cái cân tà ác bắt đầu trầm xuống, ngày càng nặng...

Mà khi đầu linh cường đạo nhìn về phía tiểu Nhị, phân tà ác kia bắt đầu thẳng tắp tăng cao, cái gì thiện lương, cái gì đạo nghĩa? Bây giờ đã bị hắn hoàn toàn từ bỏ.

“Vây quanh bọn họ”. Đầu linh cường đạo quát, mà ánh mắt vẫn không rời khỏi tiểu Nhị.

“Phải gặp nạn rồi”:

Lời này khẳng định sẽ không xuất từ miệng Diệp Lăng mà là trong miệng thiếu niên cao thủ đang bài trừ độc ở một bên, hắn vẫn luôn chú ý tình huống nơi này.

Đại thiếu gia này vậy mà không rõ đạo lý tiền tài không được tùy ý hiển lộ, còn lấy ra 10 vạn kim tệ kích thích người khác, cái kích thích này ai mà chịu cho nổi.

Bất quá, lại nói tiếp, đại thiếu gia này cũng thật là khí phách, ta với hắn không quen không biết mà hắn có thể lấy 10 vạn ra cứu ta, người này có ý tứ, đáng giá thâm giao.

Thiếu niên cao thủ còn tưởng Diệp Lăng để ý mình, biết giá trị của mình nên mới lấy ra 10 vạn kim tệ để mua sự bình an của mình.

Mà hắn như thế nào cũng không nghĩ đến, trước giờ Diệp Lăng tiêu tiền chưa bao giờ phân rõ phải trái, chỉ nói đến hứng thú mà thôi. Hắn lại càng không nghĩ đến, 10 vạn với Diệp Lăng quả thật không đáng kể chút nào, hắn mua 1 cái vòng cổ phải hơn 10 vạn rồi.

Tin tưởng sau khi hắn biết đáp án này, biểu tình trên mặt nhất định sẽ thực phần khích.

Lúc này Diệp Lăng lại không cảm thấy gì cả, chỉ cười nói: “Không phải các ngươi muốn nhiều hơn một chút à, tùy các ngươi thôi, thiếu cứ nói với ta một tiếng là được, nếu dư thì coi như tặng cho các ngươi”.

“...”

Thiếu gia này quả thật hào phóng, không xem tiền như tiền, mà càng như vậy lại càng cho thấy hắn có tiền.

Điều này làm cho cường đạo chung quanh càng thêm tiếp cận Diệp Lăng, càng vây quanh cấp bách hơn.

Diệp Lăng rất kỳ quái nhìn cường đạo bên cạnh, kỳ quái sao bọn họ không đi lấy kim tệ mà lại nhìn mình, mình có cái gì đẹp đâu, thật sự là kỳ quái.

“Bắt hai người lại, không cần làm cô bé kia bị thương”. Trong cường đạo có người hô lên một câu, sau đó đã có người đánh về phía Diệp Lăng hai người.

“...”

Thiếu niên cao thủ nghĩ muốn cứu người, bất quá lúc này hắn cũng đã bất lực, hắn bài trừ độc đến mức hư thoát rồi, cho dù không có nhân tố bị thương và hư thoát thì từ vị trí hắn mà muốn cứu Diệp Lăng cũng thuộc loại ngoài tầm với.

Chẳng qua Diệp Lăng cần hắn tới cứu sao?

Vấn đề này thực khó trả lời, đơn giản là không ai có thể biết rõ thực lực của Diệp Lăng, chẳng qua có thể khẳng định một điều, muốn bắt được Diệp Lăng cơ hồ là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

“Thình thịch... thình thịch...”

“A... A...”

Trong nháy mắt, sau khi cường đạo vẩy lên, tất cả mọi người chỉ nghe thấy hai loại thanh âm đó, thanh âm phía trước là có cái gì đó “tiếp xúc” với nhau, sau đó là tiếng kêu thảm thiết.

Tất cả mọi người nhìn thấy vị trí chính giữa, chính là vị trí của Diệp Lăng đột nhiên có vài người bay ngược ra ngoài, mà người gần đó cũng bị đánh lui ra ngoài.

Xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, Diệp Lăng vẫn đứng đúng vị trí của hắn, tựa hồ vài người bay ngược ra ngoài, mà người gần đó cũng bị đánh lui ra ngoài.

Xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, Diệp Lăng vẫn đứng đúng vị trí của hắn, tựa hồ không nhúc nhích, mà ngay cả tiểu Nhị cũng vậy, vị trí, tư thế đứng y như lúc này.

Người ở phía ngoài không nhìn thấy tình huống bên trong vì bị người bên trong chặn tầm mắt lại, mà bên trong lại vì hỗn loạn nên cũng không thấy.

Cho đến cuối cùng, tất cả mọi người vẫn không rõ xảy ra chuyện gì.

Bất quá, có thể khẳng định là trong hai người kia nhất định có một người luyện qua võ công.

Kết quả là, bọn cường đạo bắt đầu vây quanh hai người Diệp Lăng, cũng không có lao lên tiến công mà trình diễn một màn khi gặp loại tình huống tương tự luôn diễn màn này: tìm sơ hở.

“Các người muốn bắt ta sao?” Diệp Lăng nhìn bọn cường đạo hỏi, tựa hồ hắn vẫn còn chưa xác định được chuyện này.

Nói nhảm, bọn họ vốn là tới bắt người, thiếu niên cao thủ ở phía xa xa thăm nghĩ trong lòng, cũng haòì nghi Diệp Lăng có phải quá trấn định không? Còn có, những người trước đó rốt cuộc bị ai đánh bay?

230. Chương 231: Tiểu Nhị (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 231: Tiểu Nhị (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

“Vị công tử này, ta nghĩ chúng ta phải giữ ngươi lại, giá trị của ngươi rất cao, chờ chúng ta lấy đến tiền chuộc xong sẽ thả ngươi đi”. Đầu lĩnh cường đạo rất bình thản nói.

“Tiền chuộc ta có thể cho ngươi là được, ngươi cần nhiều ít?” Diệp Lăng thuận miệng nói, hắn không ngại bị cướp bóc, tiền tài là vật ngoại thân mà thôi, không có thì thôi, không dám liều mạng với một đám cường đạo.

Đương nhiên, nếu liều mạng thì Diệp Lăng cũng chưa chắc thất bại, bất quá sẽ thực phiền toái, cũng sẽ phải trả giá một ít đại giới, hắn thà rằng tiêu phí một ít tiền, giảm đi cái phiền toái này.

Đầu lĩnh cường đạo vươn tay, mở ra năm ngón tay, xoay xoay một chút, sau đó nắm lại nói: “Toàn bộ các ngươi, còn muốn để người nhà ngươi đến đây chuộc người nữa”.

“Cái điều kiện trước thì ta còn có thể suy nghĩ một chút, cái sau coi như xong, bây giờ ta chỉ có thể bại của mình, tiền trong nhà bọn họ đều có chỗ dùng, sẽ không cho ta bại”. Diệp Lăng cau mày nói, tuy rằng hắn

bại gia, nhưng mấy năm gần đây cũng đã quen bại của chính mình, hơn nữa hẳn cũng không phải là bại gia tử không nhìn tình huống.

Diệp gia bây giờ còn trong tình huống đặc thù nữa, hẳn sẽ không liên lụy đến Diệp gia.

Nếu là Diệp gia ở Trường Không thì có lẽ hẳn sẽ suy nghĩ...

“Cái này không phải do ngươi, bây giờ ngươi đã là chim trong lồng, cá trong chậu”. Đầu lĩnh cường đạo cười lạnh nói, sau đó phát tay, ý bảo đồng bọn lên.

“Ta cũng không phải là chim là cá gì, ta rất lợi hại, ta khuyên ngươi nên biết cái gì là đủ, nếu không đến lúc đó chính mình mang thương thì khổ...” Diệp Lăng hét lớn một tiếng, bày ra một cái tư thế, sau đó dùng ngón trỏ chỉ vào những người kia, lắc lắc...

“...”

Bọn cường đạo trầm mặc, mà thiếu niên cao thủ kia cũng trầm mặc, bất quá lúc này phỏng chừng thiếu niên cao thủ nói cũng không nói được, không muốn trầm mặc cũng khó.

“Lên!” Đầu lĩnh cường đạo hô to một tiếng, đám cường đạo lâu la đã chuẩn bị lâu rồi vọt lên, từ bốn phương nhắm về phía Diệp Lăng.

Lúc này lực chú ý của toàn trường đều đặt trên người Diệp Lăng, tất cả mọi người muốn nhìn xem hẳn phản kích như thế nào, muốn biết độ nông sâu thực sự của hắn.

Có điều lúc đó Diệp Lăng không động, không nhúc nhích, chỉ tiếp tục bày ra tư thế ở đằng kia...

Chẳng lẽ, đây là trấn định của cao thủ sao?

khi cường đạo tiếp cận Diệp Lăng, vô hạn tiếp cận Diệp Lăng, vũ khí nắm tay cơ hồ chuẩn bị tiếp xúc với Diệp Lăng, mọi người lại phát hiện Diệp Lăng vẫn không hề động.

Mà vừa lúc đó, chuyện làm người ta ngoài ý muốn đã xảy ra.

“phanh... Phanh...”

“A...”

“A...”

“?”

Vẫn như vậy, mấy cường đạo tiền công đều bị đánh bay, lúc này mọi người vẫn không thấy rõ, không nhìn thấy Diệp Lăng ra tay.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào Diệp Lăng, nhất là một sát na sắp tiếp xúc kia thì càng nhìn gắt gao hơn, không buông tha bất cứ động tác nào của Diệp Lăng.

Bất quá lúc đó coi như Diệp Lăng bị người vây quanh nếu có động tác gì cũng làm người ta không nhìn thấy, ít nhất, lúc này cơ hồ tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Tiểu Nhi? Nàng cũng giống như vẫn đứng yên ở đó, tựa hồ cũng không nhúc nhích qua.

Cô nàng này thật sự là lợi hại, động tĩnh lớn như vậy mà nàng cũng không thềm động, thậm chí cũng không kêu tiếng nào, rất trấn định, chẳng lẽ nàng biết tiểu tử này sẽ không có việc gì sao?

Mọi người có chút khó hiểu, lúc này cũng không khỏi chú ý tiểu Nhi nhiều hơn một chút.

Bất quá, có một ít người cũng hiểu được tiểu Nhi có điểm quái lạ, không phải quái ở mặt này mà là ở một mặt khác, bọn họ tựa hồ cảm thấy tiểu Nhi từng động, nhưng lại không nhìn thấy được.

“Hắc hắc, ta đã nói rồi, ta rất lợi hại”. Diệp Lăng cười cười, sau đó hai tay vẫy vẫy về phía trước, có điểm khiêu khích.

“Có ý tứ, lên”: Đầu lĩnh cường đạo quát, lúc này hẳn thay một ít thủ hạ có điều mạnh hơn, mà tiểu lâu la? Đứng một bên lước trợn đi.

kết quả vẫn như vậy, khi những người đó sắp tiếp xúc Diệp Lăng lại bị đánh bay.

Chẳng qua lúc này đã có người phát hiện nguyên nhân, đều nhìn về một người: tiểu Nhị. Là tiểu Nhị đánh bay những người đó, dùng tốc độ cực nhanh, nhanh đến nỗi làm người ta khó có thể nắm giữ.

Mọi người trầm mặc, tuy bọn họ biết là tiểu Nhị, cũng thấy nàng ra tay nhưng lại không ai rõ ràng quá trình cả, không biết nàng dùng thủ pháp gì đánh bay người ta.

Mà đồng thời bọn họ cũng hiểu được một chuyện, hóa ra Diệp Lăng bày tư thế ở đằng kia hoàn toàn là hấp dẫn ánh mắt của mọi người, làm cho tiểu Nhị ra tay, đánh úp dưới tình huống không ai chú ý đến.

“Tốt lắm, không nghĩ tới tiểu thư người, còn có công tử người lại âm hiểm như vậy”. Đầu lĩnh cường đạo nhìn chằm chằm Diệp Lăng, cắn răng nghiêm mặt, vừa rồi hắn tổn thất hơn mười tên thủ hạ, không hận Diệp Lăng mới là lạ.

“Từ âm hiểm này có nghĩa xấu, nếu muốn khen ta thì mời dùng mấy từ như thông minh, cao minh linh tinh, cảm ơn”. Diệp Lăng cười cười nói.

“Khen người? Người là đứa ngốc sao? Chẳng qua ta muốn hạ thấp người thôi”. Đầu lĩnh cường đạo có chút giận nói.

“Chúng ta ngày xưa vô oán, gần đây vô cừu, vì sao người phải hạ thấp ta, người mới là đứa ngốc, rảnh rồi đi tìm việc”. Diệp Lăng trả lời.

“Bắt hai người bọn họ lại cho ta, chỉ cần không chết là được”. Đầu lĩnh cường đạo cũng lười nói nhảm với Diệp Lăng, trực tiếp bảo thuộc hạ tiếp tục lên, mà lần này phương hướng của họ cũng rõ ràng hơn một chút.

Lúc này mục tiêu của bọn cường đạo đã chuyển dời lên người tiểu Nhị, lộ ra ánh mắt hung hãn, lại bày ra khí thế mạnh, cứ như vậy tiến lên.

Bất quá, đây là một loại hành vi của tráng sĩ: “phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề” (*)
Ngay sau đó...

“PHỐC... A...” Tên cường đạo kia phun ra một búng máu, kêu thảm, bay ngược trở về.

Tiểu Nhị lên chân đá, một cước trúng bụng một cường đạo khác, cường đạo kia cũng như vậy, bay ngược trở về...

Một quyền, một chưởng, một cước, một đá...

“A...”

“A...”

Cường đạo từng cái một bay ngược trở về...

“Thực thích!” Diệp Lăng không chế tiểu Nhị âm thầm nói, cảnh tượng này làm hắn nghĩ đến công phu trong phim, mà cảm giác này mãnh liệt hơn trong phim ảnh nhiều.

Lúc này tất cả mọi người đều ngây dại, không nghĩ tới nữ hài tử xinh đẹp như vậy lại có thực lực cường hãn đến thế, mà điều ngoài ý muốn là, nàng dùng tất cả đều là quyền cước công phu cả, không hề dùng binh khí, làm người ta cảm thấy cô bé này thực bạo lực, thực bạo lực...

Đồng thời, cũng có người chú ý tới vũ kỹ mà tiểu Nhị sử dụng tựa hồ khác phong cách trên đại lục, không chỉ phong cách bất đồng mà nàng còn chưa sử dụng qua đấu khí kỹ, một lần cũng không.

Trên đại lục này, vũ giả không sử dụng đấu khí tựa hồ rất ít, rất ít, cơ hồ là không có.

Tiểu Nhị không sử dụng đấu khí kỹ, nhưng uy lực xuống tay lại không nhỏ, cái này làm mọi người nghi hoặc khó hiểu, chẳng lẽ là thiên sinh thần lực?

231. Chương 232: Tiểu Hắc (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 232: Tiểu Hắc (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

“Bắt lấy tên tiểu tử kia!” Đầu lĩnh cường đạo đột nhiên phát hiện Diệp Lăng ở một bên, thấy bên cạnh hắn không có ai, nghĩ đến có thể bắt lấy hắn để uy hiếp tiểu Nhị.

Hắn cho rằng, Diệp Lăng hẳn là thuộc loại thiếu gia không học vấn không nghề nghiệp, dễ thu phục hơn một chút, mà tiểu Nhị này hẳn là cận vệ bên cạnh hắn, là một cao thủ tuyệt đỉnh.

“Muốn bắt ta à?” Diệp Lăng ngẩn ngơ, sau đó không thêm để ý nói: “Trước tiên các người nên thu phục tiểu Nhị của ta đi đã, nàng cũng không phải dễ dàng ứng phó như vậy”.

“Chờ thu phục người xong thì ta còn sợ cô bé kia không nghe lời sao?” Đầu lĩnh cường đạo kia rất khinh thường nói.

“Ý ta là, cho dù tất cả nhân thủ như thế này còn không đủ cho nàng đánh, người còn chia ra đây thì không phải là tự tìm tử lộ sao?” Diệp Lăng trả lời, bộ dáng vẫn như đang xem phim.

“Không đủ thì tính sau, dù sao bây giờ bắt người trước cái đã”. Đầu lĩnh cường đạo nói, cũng chỉ huy người đi bắt Diệp Lăng, chính hắn cũng tự nhích người, gia nhập hành động bắt Diệp Lăng.

“Người thật thú vị a, ta đã nói là người cứ trông chừng tiểu Nhị tốt đi lại không nghe”.

Diệp Lăng tuyệt không để ý nói, hoàn toàn không để tình huống cường đạo vây quanh hắn vào mắt.

Đây cũng không phải là hắn không hiểu tình thế, mà lúc này tiểu Nhị đã xuất hiện bên cạnh hắn, giúp hắn giải quyết đám người đến vây công.

“Sao người lại...” Đầu lĩnh cường đạo nhìn thấy tiểu Nhị xuất hiện, cảm thấy rất ngoài ý muốn, hắn quay đầu lại nhìn cường đạo vây quanh tiểu Nhị khi nãy, hắn đang muốn mở miệng mắng to, kết quả lại ngậm đại ra.

Hắn không có cách nào mắng cả, đơn giản là lúc này, đám cường đạo bên kia cũng đã quỳ rạp trên mặt đất, không một tên có thể đứng.

Nói đơn giản hơn là toàn bộ bị tiểu Nhị đánh ngã.

“Ta đã nói rồi, người không nên đến đây, bắt quá dù sao cũng giống nhau, các người cũng sẽ bị giải quyết”. Diệp Lăng nhẹ nhàng nói, không chế tiểu Nhị giải quyết đám cường đạo.

Rất nhanh sau đó, toàn bộ cường đạo nằm trên mặt đất, không một tên nào có thể đứng vững, kể cả tên đầu lĩnh cường đạo kia.

Diệp Lăng cũng không có thói quen lưu trữ nhân vật phản diện số 1 để cho hắn nói chuyện. Diệp Lăng cảm thấy nhân vật phản diện số 1 này nằm trên đất cũng nói được thôi.

“Tiểu Nhị, người quả nhiên hoàn mỹ nhất, ta yêu người chết mất!” Diệp Lăng nói với tiểu Nhị, đương nhiên kỳ thật những lời này là khen chính mình bởi tiểu Nhị hoàn mỹ chính là công lao của hắn còn gì.

Đương nhiên, người khác lại cho rằng Diệp Lăng khen ngợi tiểu Nhị, thuần túy là khen ngợi.

“Ta phải đi, các người nên tỉnh lại đi, làm một cường đạo, không, phải nói là làm một người không nên tham quá, sớm cầm 10 vạn kim tệ này đi thì sẽ không phải nằm ở đây”. Diệp Lăng lắc lắc đầu nói.

Những lời này của Diệp Lăng lúc này lại kích thích đám cường đạo, bây giờ bọn hắn đang hối hận vì sao phải nẩy lòng tham, cầm 10 vạn đi không phải tốt lắm sao, vì sao lại tham, lại muốn lấy càng nhiều hơn?

Con người mà, thường sau khi có được giáo huấn mới biết hối hận, mới biết cái gì là nên làm.

Lúc này tựa hồ mọi người cho rằng Diệp Lăng sẽ thu hồi 10 vạn kim tệ kia, nhưng ra ngoài ý liệu mọi người là, Diệp Lăng cũng không thèm để ý đến, lập tức đến chỗ thiếu niên cao thủ còn đang bài độc kia.

“Ê, ngươi còn chưa chết chứ?” Diệp Lăng đứng ở phía xa xa nói với thiếu niên cao thủ kia, hắn không đi đến gần bởi hắn biết chung quanh người thiếu niên kia nhất định sẽ rất thối.

“Không chết, bất quá cũng sắp chết rồi, rốt cuộc độc tố của ngươi cần bài trừ đến bao giờ?” Thiếu niên có điểm suy yếu trả lời.

“Không sai biệt lắm!” Diệp Lăng nhắm nhắm thời gian, trả lời.

“Không sai biệt lắm?” Thiếu niên nhìn nhìn thân thể của chính mình hỏi: “Vì sao người ta vẫn đen đen như vậy, vẫn không khôi phục?”

Thiếu niên cảm giác thấy công tác bài độc của mình dường như đã kết thúc, nhưng hắn vẫn ở đây bài độc, đơn giản là hắn thấy thân thể mình vẫn đen thui, hoàn toàn tương phản với làn da trắng nõn của mình trước kia.

Bởi vậy hắn cảm thấy mình không nên dừng lại, còn phải tiếp tục bài độc, khôi phục làn da.

“Cái này à, cho dù ngươi có bài tiết ra hết độc đi nữa thì ngươi sẽ vẫn đen đen như vậy, bởi vì ngươi ăn hắc ừ ừ!” Diệp Lăng hồi đáp: “Hiệu quả của hắc ừ ừ là như vậy đó, ngươi không chết thì da ngươi sẽ đen thui trong vòng mấy tháng”.

“Cái gì? Mấy tháng?” Thiếu niên cao thủ đã nhảy lại đây, hô to gọi nhỏ với Diệp Lăng.

“Ừ, cần mấy tháng, ngươi không cần kinh hoảng, chỉ qua mấy tháng là có thể chậm rãi khôi phục rồi, ai bảo ngươi ăn bậy được làm gì, đây là cái giá phải trả”. Diệp Lăng thực nghiêm túc nói, tựa hồ giáo đạo cho thiếu niên kia sau này không được ăn bậy được nữa.

“Ta ăn bậy được? Là ngươi đưa bậy mới đúng”. Thiếu niên cao thủ chỉ vào Diệp Lăng, tức giận hô to.

“Đừng kích động như vậy... kỳ quái...” Diệp Lăng vẫn bộ dáng bình tĩnh như vậy.

“Kỳ quái cái gì, ta không kích động mới là kỳ quái”. Thiếu niên cao thủ cả giận nói.

“Không phải ta kỳ quái là ngươi kích động hay không, tuy rằng cảm thấy điều này có chút dư thừa. Ta kỳ quái là vừa rồi ngươi bị thương nặng như vậy, lại trúng độc nữa, còn ở đây kia bài độc ra lâu như vậy, sao lại trung khí mười phần thể này, theo lý thuyết thì hẳn là ngươi phải ngã xuống ngất đi mới đúng chứ”. Diệp Lăng thiếu niên cao thủ kia.

Thiếu niên cao thủ ngây người ra một chút, sau đó rất nhanh ngã xuống đất ngất đi, hình như lúc này thân thể hắn mới phản ứng kịp.

“Cái này mới đúng, ngươi hẳn là phải xỉu chứ, bây giờ để ta tới cứu ngươi”. Diệp Lăng nhìn thấy thiếu niên té xỉu, từ từ lấy ra một viên dược, để vào miệng người thiếu niên kia.

Nếu nói, bây giờ người thiếu niên kia còn tỉnh thì nhất định sẽ không ăn viên thuốc này, hắn không tin Diệp Lăng, sợ Diệp Lăng lại cho ăn nhầm thuốc thì khổ.

Bất quá, may mà lúc này Diệp Lăng không lấy sai.

“Tỉnh lại!” Diệp Lăng néo thiếu niên kia một cái, cộng thêm tác dụng của dược vật, thiếu niên kia rất nhanh liền tỉnh lại.

Thiếu niên kia mở mắt ra nhìn thấy Diệp Lăng đứng trước mặt mình, theo bản năng lập tức thối lui, duy trì một khoảng cách an toàn với Diệp Lăng, ý thức phòng bị của hắn với Diệp Lăng cũng không nhỏ a.

“Khỏe rồi chứ, vậy tự mình tìm con ngựa đi, mang ta đến thành trấn gần nhất” . Diệp Lăng bị mất một cái xa phu , chỉ có thể lại tóm một tên hướng dẫn viên du lịch đến, mà hắn không thèm hỏi người kia là đi bên nào nữa, có khi đi ngược lại thì sao?

May mà lúc này vận khí của Diệp Lăng không sai, nơi thiếu niên này muốn đi cơ bản giống với lộ tuyến của hắn.

Đúng vậy, vận khí của Diệp Lăng từ trước đến nay vẫn không sai...

“Được rồi, ta sẽ mang người đi, báo đáp ân cứu mạng của người”. Thiếu niên nhú mày lại, tuy hắn có điều chán ghét Diệp Lăng, nhưng vẫn nhớ kỹ phần ân tình này.

232. Chương 233: Tiểu Hắc (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 233: Tiểu Hắc (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

Thiếu niên chậm rãi đi qua một bên, tùy tiện tìm một con ngựa cường tráng, phi thân lên ngựa, chậm rãi đi về phía Diệp Lăng.

Cùng lúc đó, tiểu Nhị cũng đi tóm một con ngựa đến bên cạnh Diệp Lăng.

“Đi thôi!”

Diệp Lăng lên ngựa, cùng cưỡi một con với tiểu Nhị, bất quá không phải Diệp Lăng điều khiển ngựa mà là tiểu Nhị.

Điều này làm thiếu niên cảm thấy có điểm kỳ quái, chưa nói hai người cùng cưỡi một con mà dù có thì cũng từ Diệp Lăng điều khiển ngựa mới đúng chứ, sao lại để nữ hài tử làm?

Thiếu niên không biết Diệp Lăng căn bản không biết cưỡi ngựa!

Muốn hỏi vì sao tiểu Nhị lại có thể? Kỳ thật cái này giống hư game thời hiện đại vậy, người có thể là một cao thủ đua xe trong game, nhưng không nhất định phải biết lái xe.

Tình huống bây giờ giống như Diệp Lăng đang khống chế nhân vật trong game, nàng có thể cưỡi ngựa nhưng Diệp Lăng thì không.

Tựa như tiểu Nhị có thể làm ra một vài động tác và biểu tình của nữ hài tử, giống như đúc đến cỡ nào, làm người ta mê muội đến cỡ nào, nhưng Diệp Lăng thì lại không tự làm ra được.

Thiếu niên cao thủ nhìn nhìn Diệp Lăng, sau đó nói: “Người cứ như vậy mà đi? Người không biết là quên một vài việc gì đó à?” Tuy rằng hai người Diệp Lăng cùng cưỡi một con ngựa có điểm kỳ quái, nhưng lúc này còn có chuyện khác kỳ quái hơn.

Đó là 10 vạn kim tệ đang lờ lờ sáng sáng dưới đất.

“Chuyện gì?” Diệp Lăng hỏi lại, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, hắn không nghĩ ra mình đã quên chuyện gì.

“Kim tệ...” thiếu niên cau mày nhắc nhở, giọng điệu có chút vô lực. Cũng đúng thôi, đổi thành bất cứ ai cũng vô lực vậy.

“Kim tệ?” Diệp Lăng quay đầu lại nhìn về phía cái núi kim tệ kia, lộ ra một biểu tình như ngộ ra vậy: “À, người nói cái này à, thiếu chút nữa quên rồi!”

Sau khi nói, tiểu Nhị liền quay đầu ngựa lại, đi đến phía đống kim tệ kia...

Lẹt xẹt, lẹt xẹt...

Thanh âm vó ngựa quanh quẩn trong ngọn núi, đập vào trong lòng bọn cường đạo, bọn họ có một cái giác ngộ là đồng kim tệ ánh vàng rực rỡ này sắp bị tiêu thất.

Đây vốn là kim tệ thuộc về mình mà, chuẩn bị mất đi rồi, tại sao mình lại tham như vậy.

Khi tất cả mọi người cho rằng Diệp Lăng sẽ làm điều này thì Diệp Lăng lại làm ra một hành vi còn tuyệt hơn, hẳn chẳng những không thu hồi, còn đổ ra một ít kim tệ....

“Quên mất, tiền mua đường còn chưa đưa, bởi tiểu Nhị đánh thwansg các người nên ta không cần trả cho phần nàg, cho các người 100 kim tệ!”

Cái này... có phải chúng ta nhìn lầm, nghe lầm không? Sao cảm thấy không giống sự thật chút nào vậy?

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Diệp Lăng, đầu óc có chút đại ra.

Mà Diệp Lăng lại quay về, để lại 10 vạn và một trăm kim tệ ở đằng kia...

“Người, người làm cái gì vậy? Không phải người đi lấy lại 10 vạn kim tệ sao?” Thiếu niên cao thủ ngơ ngác nhìn Diệp Lăng hỏi.

Diệp Lăng lắc lắc đầu nói: “Ta lấy lại làm gì, cho là cho, ta chưa bao giờ lấy lại tiền mình đã đưa ra ngoài!”

Đúng vậy, tiền Diệp Lăng tiêu xài ra ngoài thì cho tới bây giờ vốn không thu lại, cho dù bị người lừa thì hẳn cũng sẽ không thu hồi!

Chẳng qua hẳn sẽ dùng một loại phương thức khác để trừng phạt những người lừa hẳn, chỉ cần hẳn biết những người này lừa hẳn! Ủ, nếu hẳn biết thì nhất định sẽ không bỏ qua...

“Người quay lại là vì dùng thêm 100 kim tệ để trả cho cái lộ phí mà căn bản không cần này sao?” Thiếu niên cao thủ tiếp tục hỏi.

“Ừ! Ta vốn không muốn đưa, bắt quá, người muốn ta đưa thì ta sẽ đưa một ít vậy”. Diệp Lăng trả lời.

“Ta muốn người đưa? Ta bảo người đưa bao giờ?” Thiếu niên cao thủ có điểm mơ hồ.

“Vừa rồi còn gì, chẳng phải người nói ta đã quên đưa tiền mua lộ phí sao?”

Trên mặt thiếu niên cao thủ xuất hiện mồ hôi lạnh: “Vừa rồi ý của ta là bảo người lấy lại 10 vạn kim tệ kia, rõ ràng người đã đánh bại những cường đạo này rồi, vì sao còn phải cho không bọn hắn?”

“Ta nói, tiền ta đưa ra ngoài thì sẽ không lấy lại!” Diệp Lăng lắc lắc tay, “Người mang ta rời khỏi đây nhanh đi, ta không rảnh ở đây chơi, ta bề bọn nhiều việc!”

Không lấy lại?! Đây chính là 10 vạn a? Rốt cuộc người là ai vậy? ngay cả 10 vạn kim tệ cũng không để vào mắt, cho dù người bại gia thì cũng không nên bại đến mức này chứ!

Tuy thiếu niên cao thủ rất muốn khuyên Diệp Lăng, nhưng dù sao đây cũng là chuyện của Diệp Lăng, hẳn cũng không có cách nào nói, đành phải dẫn Diệp Lăng ly khai.

Từ điểm này có thể thấy thiếu niên này cũng không phải người thường, nếu người thường thì nhìn thấy như vậy sẽ không cứ thế mà đi, ít ra sẽ quay lại lấy 10 vạn kim tệ kia trước.

Kim tệ kỳ thật cũng là một công cụ khảo nghiệm nhân phẩm một người.

Mà khi rời đi, Diệp Lăng đột nhiên quay đầu lại hỏi một câu: “Các người là cái gì đạo tặc đoàn?”

“Diên phong đạo tặc đoàn!”

Có vài người đang suy nghĩ xem có nên trả lời hay không, có vài người lại tuôn đáp án ra ngay, đơn giản là lúc này thần kinh của họ đã chìm trong si mê, trả lời theo bản năng.

Vì sao lại si mê? Còn không phải vì hành vi của Diệp Lăng sao, đến 10 vạn kim tệ cũng không cần, làm bọn họ được đến một số tài phú lớn mà tưởng chừng như sẽ mất đi.

“Diên Phong? Rất có cá tính! Ta nhớ kỹ!” Diệp Lăng cười cười, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Nhớ kỹ thì sao? Cho dù ngươi là hoàng đế Ngã Lạp đế quốc đi nữa thì ngươi cũng không có cách nào trả thù, qua hôm nay thì không biết những cường đạo này sẽ biến đi đâu nữa.

Trong nhất thời mọi người cho rằng Diệp Lăng sẽ phái người đến trả thù, nhưng rất nhanh bọn hắn loại bỏ ý tưởng này, nếu muốn trả thù thì bây giờ ra tay là được, cần gì phải làm điều thừa như vậy.

Vậy rốt cuộc là vì sao?

Sau khi đi rất xa, thiếu niên kia bắt đầu hỏi những vấn đề này, bất quá hắn cũng phải làm một cái khúc dạo đầu đã.

“Tại hạ là Ái Đức Hoa Giản, đa tạ ơn cứu mạng của công tử, xin hỏi tôn tính đại danh của công tử”.

“Khách khí khách khí! Tại hạ tôn tính Diệp, đại danh Lăng!” Diệp Lăng cũng chấp tay, có chút khoát lác vô sỉ trả lời.

“Hóa ra là Diệp Lăng công tử, kính đã lâu kính đã lâu!” Ái Đức Hoa có điểm xấu hổ, Diệp Lăng công tử này thật đúng là cường hãn, nói chuyện rất đặc biệt.

“Ngươi nghe qua tên của ta?” Diệp Lăng kỳ quái hỏi, “Ta rất nổi danh sao?”

“Cái này... chưa từng nghe qua...” Ái Đức Hoa chảy mồ hôi nói.

“Chưa từng nghe qua mà ngươi còn kính đã lâu kính đã lâu, ngươi không thành thực một chút được sao?” Diệp Lăng tựa hồ lại giáo đạo Ái Đức Hoa này.

“Ta... đây là lời khách sáo, tất cả mọi người đều nói như vậy...” Ái Đức Hoa cuồn cuộn chảy mồ hôi nói, chẳng lẽ Diệp Lăng công tử này không biết những thứ này sao?

“Phải không?” Vậy thì kính đã lâu kính đã lâu!” Diệp Lăng cũng trả lời.

“...”

233. Chương 234: Tiểu Hắc (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 234: Tiểu Hắc (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

“Khụ khụ, không nói cái này nữa, Diệp Lăng này, vì sao ngươi lại hỏi tên của bọn hắn, chẳng lẽ ngươi muốn trả thù bọn hắn sao?” Ái Đức Hoa nói sang chuyện khác, hắn sợ nếu tiếp tục đề tài này thì mình sẽ điên mất.

“Không phải, ta trả thù bọn họ làm gì, bọn họ còn không có tư cách này! Ta cũng không thích như vậy!” Diệp Lăng khoát tay trả lời, những tiểu nhân vật như vậy còn chưa nhập pháp nhãn của hắn.

“Vậy sao ngươi hỏi tên bọn hắn?” Ái Đức Hoa lại hỏi.

Diệp Lăng cười cười, bình thản nói: “Để khi nào chúng ta gặp một đám cường đạo khác, ta sẽ nói cho bọn hắn biết ta dùng 10 vạn kim tệ mua đường từ Điền Phong Đạo Tặc Đoàn, để bọn hắn thả chúng ta đi, tìm đám Điền Phong kia ấy!”

“...” Ái Đức Hoa nhìn Diệp Lăng, mặt hắn tựa hồ hiểu được một chuyện.

10 vạn kim tệ, quả siêu bom này sẽ làm cho đám cường đạo hoành hành trong vùng này bạo phát, hình thành một hồi phong bạo đoạt kim!

Trận phong bạo này có thể cuốn rất nhiều người vào, sẽ làm cho vùng này xuất hiện biến hóa mà không ai lường trước được, còn kết quả như thế nào thì chỉ có bốn chữ - Mọi mắt chờ mong!

“Như vậy thì chúng ta có thể nhanh chóng thông qua chỗ này, có thể đến Thánh Thành nhanh một chút!” Diệp Lăng tiếp tục nói.

“Thánh Thành? Người đi Thánh Thành làm gì?”

“Ta muốn tham gia sang năm, à không, hình như là cái gì mà Bài Vị Tái năm nay thì phải!” Diệp Lăng đột nhiên phát hiện đã bước qua năm mới rồi, không thể nói sang năm nữa.

“Người cũng muốn tham gia? Người ở học viện nào?” Ái Đức Hoa ngạc nhiên hỏi.

“Ta ở ... vì sao ta phải nói cho người? Người muốn moi gì ở ta?” Diệp Lăng đột nhiên trở nên đề phòng, đây là có người cảnh cáo hẩn rồi, không thể nói nhiều về tin tức của mình.

Diệp Lăng? Cái tên bình thường này trên toàn bộ đại lục không có 1 vạn thì cũng 8000, ai biết Diệp Lăng này là đứa nào.

Chẳng qua. Cho dù hẩn có che dấu đi nữa người ta cũng biết thân phận của hẩn, bởi Diệp Lăng có thể tùy tay quăng đi 10 vạn kim tệ thì chỉ có một!”

“Cái này ... ta cũng là người tham gia Bài Vị Tái nên mới hỏi một chút thôi” Ái Đức Hoa mặt toát mồ hôi nói.

Diệp Lăng nhìn nhìn Ái Đức Hoa, sau đó dùng một loại ngữ khí khinh thường nói “Hóa ra là người thử dò xét địch, thật sự là dễ tiện!”

“ ... ”

Dọc đường đi, 3 người Diệp Lăng tạo ngộ không ít cường đạo và Cường Đạo Đoàn, bắt quá rất nhanh đã đuổi bọn hẩn đi rồi, đồng thời tin tức Điện Phong Đạo Tặc Đoàn chiếm được 10 vạn kim tệ cũng được truyền ra ngoài. Vốn, 10 vạn kim tệ này thì các Cường Đạo Đoàn khác không có lý do gì đi lấy, nhưng Diệp Lăng lại nói, đây là lộ phí hẩn cấp cho toàn bộ cường đạo vùng này, ai cũng có phần!

Hơn nữa, Diệp Lăng còn nói mình đánh bại Điện Phong Cường Đạo Đoàn nên kim tệ này tuyệt đối là tự nguyện đưa.

Đối với vấn đề này có rất nhiều người đã từng “nghiệm chứng” qua, nghiệm chứng 3 người Diệp Lăng quả có thực lực này, Ái Đức Hoa là một cao thủ, mà tiểu Nhị lại là một cao thủ kì lạ!

Cái này xong rồi, bọn cường đạo liền nóng lên!

10 vạn kim tệ, ai cũng có phần! Cái này tuyệt đối là siêu bom, tạc cho người ta quên đi hết thấy, chỉ nhìn thấy được uy lực của bom mà thôi!

Mà Diệp Lăng, kể tao thành hết thấy những điều này thủy chung không quan tâm đến, thậm chí cuối cùng cũng phát sinh ra cái gì hẩn cũng không biết nữa là!

Giờ ngộ của một ngày đẹp trời nửa tháng sau, ở thành thị lớn nhất Ngã Lạp Đế Quốc – Alexander thành, một chiếc xe ngựa chậm rãi dừng trước một lữ điểm náo nhiệt nhất. Xe ngựa không phải thực xa hoa, cũng không bắt mắt gì mấy nhưng không ai hoài nghi ở trong đó là người thường, bởi dám dừng lại ở đây thì không phải là người thường rồi!

Tựa hồ cỗ xe ngựa không bắt mắt này cũng làm cho người ta cảm thấy kì lạ một chút, dù sao nhìn thấy xe ngựa xa hoa nhiều rồi, nhìn nó sẽ cảm thấy mới mẻ.

Mà giờ khắc này, những người gần đó the thời gian nhìn về phía xe ngựa, chờ đợi người xuất hiện xem ra sao.

“Dựa vào, đây là ai mà đen vậy!”

“Oa, đen ... khỏe mạnh”

“ ... ”

Từ trong xe ngựa, người đầu tiên xuất hiện là một thiếu niên có làn da ngăm đen, không , không nên gọi là ngăm đen, phải gọi là đen như than!

Nếu nói thiếu niên này xuất trong đêm đen thì phỏng chừng người khác sẽ không nhìn thấy sự hiện hữu của hắn!

Thiếu niên đen đen này tất nhiên là Ái Đức Hoa rồi, mà trong xe ngựa còn có Diệp Lăng và tiểu Nhị nữa, sau khi rời núi Diệp Lăng rất nhanh tìm được một chiếc xe ngựa thay thế đi bộ, hắn không thích cưỡi ngựa, quá mệt mỏi.

“Tiểu Hắc, đây là Bảo Nguyệt Lâu lớn nhất xa hoa nhất trong thành sao?” Diệp Lăng xuống xe ngựa, nhìn từ lâu xa hoa kia, hỏi Ái Đức Hoa.

Lấy tính cách của Diệp Lăng, đến thành thị nào cũng sẽ ghé nơi xa hoa nhất, Ái Đức Hoa cũng biết điểm này, hắn cũng thực rõ ràng nên dẫn đến đây luôn.

Đối với Alexander thành, Ái Đức Hoa tự hồ rất quen thuộc, thành trấn lúc trước hắn còn cần hỏi đường, mà ở đây hắn lại không cần hỏi một tiếng, trực tiếp dẫn đến đây.

“Đừng gọi ta là Tiểu Hắc, ta gọi là Ái Đức Hoa!” Ái Đức Hoa vô lực nói, gần đây Diệp Lăng lên chút cơn ngiên, nhìn thấy bộ dáng đen đen của Ái Đức Hoa liền gọi là Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc? Người đang gọi con cún con à?

Lúc đó Ái Đức Hoa hỏi như vậy, mà Diệp Lăng trả lời là, ta gọi người, không phải con cún nhỏ.

Vì vậy Ái Đức Hoa phải nhẫn nhịn, dù sao ngăn cản cũng không được. Chẳng qua, có một lần Diệp Lăng gặp một con chó đen nho nhỏ, lúc ấy hắn liền thốt lên hai tiếng “tiểu Hắc!”

...

Diệp Lăng gật gật đầu, đáp lời: “Ừ, đã biết! Tiểu Hắc! Chúng ta vào đi thôi! Tiểu Hắc!”

“...” Ái Đức Hoa muốn đi lên đánh Diệp Lăng một chút, hung hăng đánh! Bất quá nhìn thấy tiểu Nhị hắn đành buông tha.

Cũng không phải hắn thấy mình đánh không lại tiểu Nhị mà hắn biết, nếu chiến đấu với tiểu Nhị kết quả nhất định sẽ rất khó coi, tối thiểu là nửa ngày cũng khó phân thắng bại.

Bảo Nguyệt Lâu không hổ là lữ điểm tửu lâu quý nhất, xa hoa nhất của Alexander thành, đồ vật không gian bên trong chỗ nào cũng biểu lộ hai chữ cao quý, đại sảnh xanh vàng rực rỡ, tuy có điểm tục khí nhưng cũng làm rất nhiều người ưa thích.

Rất nhiều người đều nói kim tệ là tục vật, nhưng tục không có nghĩa là không ai thích, ngược lại vì nó tục nên mới lắm người thích.

Đừng quên, sở dĩ bảo nó tục vì người ta dùng đến nó nhiều lắm, nhiều người thích nó lắm nên mới gọi là tục! Mà có một số người tỏ vẻ mình không tầm thường nên cứ luôn miệng bảo mình không thích tục khí như vậy, hơn nữa còn có ý làm cho cái tục khí này thấp đi, như vậy có thể làm cho mình “không tầm thường”.

Nếu có người hỏi Diệp Lăng là tục hay không tầm thường, câu trả lời của Diệp Lăng tuyệt đối là:

“Tục, ta rất tục, ta vốn là một tục nhân”

Kỳ thật, mỗi người đều có một tục khí cả, đương nhiên, cũng có một mặt không tầm thường, cũng vì mỗi người đều mang một thân thể, thân thể bất đồng nên đều không giống “người thường”, nhưng lại vẫn là một tục nhân.

234. Chương 235: Chữa Bệnh (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 235: Chữa Bệnh (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

Trở lại chuyện chính, nói về trình độ xa hoa của Bảo Nguyệt Lâu này tuyệt đối được cho là nhất lưu trên đại lục, cho dù là người khó tính đến đâu đi nữa cũng sẽ cảm thấy nơi này rất tốt.

Nhưng mà, làm một tục nhân, Diệp Lăng lại cảm thấy vẫn chưa đủ, hẳn cảm thấy nơi này vẫn còn chưa đủ tục khí.

“Tiểu Hắc, đây là lữ điểm tửu lâu mà ngươi nói là người thấy tốt nhất từ trước đến nay? Nói cái gì mà xanh vàng rực rỡ, nói cái gì mà khí phái tuyệt đỉnh, thật sự làm người ta thất vọng a”. Diệp Lăng có chút thất vọng nhìn Bảo Nguyệt Lâu, có lẽ hy vọng càng lớn thất vọng càng lớn. Nếu không phải Ái Đức Hoa nói làm hẳn hy vọng thì có lẽ hẳn sẽ không cảm thấy thất vọng như vậy.

Dọc theo đường đi, chẳng phải hẳn cũng ở qua những tửu điểm kém cỏi sao? Nhưng vì hẳn hiểu điều kiện hạn chế, dưới hoàn cảnh bất đồng sẽ có những điều kiện bất đồng.

Mà hẳn cũng không phải loại người nhất định phải sống xa hoa, cho dù ở đâu hẳn cũng có thể tiếp thụ, tất nhiên là phải ở chỗ đắt nhất, quý nhất nơi đó..

“... ngươi cảm thấy như vậy còn không đủ?” Ái Đức Hoa có chút ngoài ý muốn hỏi, hẳn cảm thấy Bảo Nguyệt Lâu này đã đủ xa hoa tới mức không thể xa hoa thêm được nữa.

“Đương nhiên không đủ, ngươi nhìn xem, pho tượng này nhìn qua là biết mạ vàng rồi, không phải toàn bộ là hoàng kim, còn cái bàn này nữa không phải dùng loại gỗ lim tơ vàng tốt nhất mà là loại kém hơn một bậc, mấy chiếc đĩa này lại không phải dùng ngà voi mà là bạc trắng ...” Diệp Lăng nhất nhất nói hết ra những chỗ hẳn cho rằng không đủ, mà những lời này làm cho những người phụ cận lâm vào xấu hổ, nhất là Ái Đức Hoa.

Uy uy, đại thiếu gia à, nếu làm như lời ngươi nói thì đây là hoàng gia lữ điểm rồi, chỉ có hoàng đế mới có thể phối trí như vậy.

Không, phải nói là chỉ có hoàng cung mới phối trí như vậy, hơn nữa còn không phải là hoàng cung bình thường.

“Thiếu gia của ta à, ngươi nói là hoàng cung chứ đâu phải lữ điểm, ta đi đâu tìm lữ điểm như vậy cho ngươi...” Ái Đức Hoa có chút vô lực nói.

Ừ, đúng đúng.

Những người gần đó gật đầu tỏ vẻ đồng ý quan điểm này.

“Có mà, ta nhớ rõ Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu như vậy đó!” Diệp Lăng nói.

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu? Cái này hình như có nghe nói qua, nhưng có lẽ không phải tửu lâu à...” Có người nói, người ở đây đều là thương nhân quý tộc kiến thức rộng lớn, tự nhiên cũng có người từng đi qua Hoàng Thành Tường Không rồi.

“Đó là cái gì?” Ái Đức Hoa tò mò hỏi, hẳn tự hồ chưa từng biết những nơi như vậy.

“Là thanh lâu, chẳng phải đều giống nhau sao?” Diệp Lăng tùy ý nói.

“... cái này sao giống được? Loại địa phương như thanh lâu, vì hấp dẫn khách nhân thì cái gì chẳng làm được, hơn nữa cũng chưa chắc phòng nào cũng có, có thể chỉ có một hai phòng thôi, đại khái là người đi cái loại phòng này a.” Ái Đức Hoa nói, đồng thời cũng bắt đầu khinh bỉ Diệp Lăng, vậy mà đi cái loại địa phương như vậy.

“Phải không? Quên đi, chấp nhận một chút à.” Diệp Lăng lắc đầu, sau đó bước vào, “Tiểu nhị, cho ta hai phòng tốt nhất, lại làm một bàn thức ăn chiêu đãi các người. Cái gì? Phòng tốt nhất đã đầy? Vậy bảo người trong đó dọn ra ngoài thôi...”

“Ai, lại tới nữa...” Ái Đức Hoa có điểm đau đầu nói, chuyện như vậy không phải lần đầu hắn thấy.

Mỗi lần gặp được phòng tốt nhất của lữ điểm đã có người chiếm. Diệp Lăng sẽ bắt người ta dọn ra ngoài, đương nhiên, hắn sẽ bồi thường rất nhiều tiền, không ai có thể kháng cự nổi.

Tất nhiên nếu gặp được tình huống có điều đặc thù, có nguyên nhân thì Diệp Lăng cũng không ép buộc.

Chẳng qua, quen thì quen đấy, nhưng bây giờ Ái Đức Hoa có chút lo lắng, những chỗ khác thì còn đỡ, dù sao cũng không phải địa phương lớn gì, không có đại nhân nào cả, nhưng ở đây thì khác nơi này dù sao cũng là một trong mười tòa thành thị lớn nhất của Ngã Lạp Đế Quốc, đại nhân vật tuyệt đối không ít.

“Vị công tử này, chỗ chúng ta không có quy củ như vậy...” Nhân viên tửu lâu rất bình tĩnh nói, bọn họ gặp chuyện này không phải một hai lần, có rất nhiều người muốn khoe ra quyền lực và tài phú sẽ đến đây làm chuyện như vậy.

Đương nhiên, trong những người này, có người thành công đạt được mục đích, nhưng có người thì khác, chỉ nhục nhã một phen.

Lúc này mọi người ở đây đều muốn xem kết cục của Diệp Lăng là gì.

“Ta mặc kệ quy củ của các người, bảo bọn họ đi ra, cái ta có là tiền, ai nguyện ý nhường lại thì ta cho bọn hắn 1000 kim tệ.” Diệp Lăng thuận miệng nói.

“Cái gì?”

“1000 kim tệ?”

“Cái này cũng biến thái quá à...”

“...”

Đột nhiên toàn trường ồ lên, tuy rằng nói ở đây đều là đại phú ông, thương nhân, quý tộc, những người tùy tiện lấy ra 1000 kim tệ thì rất hiếm.

Mà 1000 kim tệ này vền vẹn là vì để người ta nhường phòng cho mình, cái này cũng quá bại gia a!

Đừng quên, phòng tốt nhất ở đây thì một ngày bắt quá chỉ có 2 kim tệ mà thôi, mỗi lần Diệp Lăng đi đâu cũng tiêu tiền như nước, nếu cứ đi bên cạnh hắn một hồi thì sẽ làm người ta quên đi giá trị của kim tệ, sẽ coi nó như ngân tệ vậy, không, hắn là tiền đồng.

2 kim tệ có thể làm cho một gia đình bình thường sống qua được một năm.

“Ta... ta lập tức đi thông báo.” Nhân viên tửu lâu kia lập tức nói, sau đó chạy đi.

Thiếu gia như vậy tùy tiện cho ít tiền bo cũng có thể làm mình phát đạt, đây cũng là kinh nghiệm của hắn, cũng là vì sao hắn lại “nhiệt tình yêu thương” công tác này.

Rất nhanh đã có người chạy đến, còn không phải một nữa kia, những người này đều đang ở trong loại phòng tốt nhất, mặc dù bọn họ là người có thân phận có tiền bạc, nhưng cái hấp dẫn này thật sự quá lớn, làm cho bọn họ không để ý đến cả mặt mũi.

“Đúng là người mà, nói cái gì mà tôn nghiêm mặt mũi quan trọng nhất, sẽ không bị tiền tài khuất phục, đó chẳng qua là giả chưa đủ cao mà thôi.” Ái Đức Hoa lại một lần nữa cảm thán nói, từ Diệp Lăng làm hắn chứng kiến nhân tính đáng ghê tởm này không chỉ một lần.

Đương nhiên, ngẫu nhiên cũng có người không bị tiền tài khuất phục, bởi cảm tình không phải đáng ghê tởm mà là đáng trân trọng...

Mà vấn đề bây giờ của Diệp Lăng là, lúc này nên đưa 1000 kim tệ cho ai đây? Nhiều người như vậy thì nên chọn ai?

Kỳ thật vấn đề này rất đơn giản, ít nhất đối với Diệp Lăng mà nói nó là một vấn đề không đáng suy nghĩ. “Đến trước được trước, người với người.” Trước đến giờ đối mặt với những vấn đề này Diệp Lăng đều thực tùy ý, tùy tiện chọn một cái điều kiện là được, có lẽ là trước nhất, có lẽ là thuận mắt nhất, có lẽ là cao nhất, có lẽ là xinh đẹp nhất, có lẽ...

Dù sao chính là hấn thích gì thì thế đó thôi.

Cùng lúc đó, Diệp Lăng tùy tay thả ra 2000 kim tệ cho người ta, may không nhận lại tý nào. Điều này làm mọi người hiểu được bại gia tử này là một tên rất có tiền.

235. Chương 236: Chữa Bệnh (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 236: Chữa Bệnh (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

“Vị công tử này, các người có ba người, không biết có cần ba phòng luôn không?” Có người xoa xoa tay, cười a a hỏi.

Kỳ thật ba người chỉ cần một phòng là được, loại phòng tốt nhất này kỳ thật ở 5-6 người cũng không cảm thấy chật chội gì.

Chẳng qua những người này lại thích 1000 kim tệ của Diệp Lăng, cái này có lực hấp dẫn rất lớn với những người ở đây.

“Không cần!” Diệp Lăng trả lời, sau đó không để ý đến những người này nữa, trực tiếp bảo tiểu nhị mạng mình đến phòng, cho dù là phòng đơn đi nữa thì Diệp Lăng cũng chỉ cần 2 phòng.

Đương nhiên, hấn không phải ở chung một phòng với Ái Đức Hoa mà là tiểu Nhị.

Theo lời Ái Đức Hoa thì Diệp Lăng và tiểu Nhị hoàn toàn có thể xem như hình với bóng, cho dù là thị nữ nữ nô thì cũng không đạt đến trình độ như vậy.

Đi cùng một chỗ, ngủ cùng một chỗ, tắm rửa cùng một chỗ, ngay cả nhà xí cũng vậy. (lũ biến thái)

Điểm này mà Ái Đức Hoa cẩn thận một chút có lẽ sẽ phát hiện tiểu Nhị khác người bình thường nàng chưa bao giờ ăn cái gì, cũng không làm một ít sự trao đổi chất như người bình thường.

Đương nhiên, đây vốn là tư mật của nữ hài tử, vốn cũng khó mà phát hiện nên cũng khó trách Ái Đức Hoa không chú ý tới.

Mà Ái Đức Hoa cũng chú ý tới một điều kì quái, đó là tiểu Nhị chưa bao giờ nói chuyện giống như người câm vậy. Về điểm này hấn cũng hỏi qua Diệp Lăng rồi, mà Diệp Lăng trả lời như có như không, cũng không giải thích nhiều.

Diệp Lăng và Ái Đức Hoa tùy tiện chia phòng, sau đó đều tự trở về phòng, mà lúc này tên “tiểu nhị” kia đang liều mạng đi theo Diệp Lăng, để những người khác đi theo Ái Đức Hoa.

Đơn giản là hấn cho rằng Diệp Lăng sẽ “bo” rất rất nhiều, khẳng định sẽ nhiều hơn Ái Đức Hoa.

Đối với điểm này hấn đã xác định sớm trong lòng rồi, nhất định như vậy! Vì sao? Vì khi Ái Đức Hoa vào phòng cũng “bo” cho phục vụ một ít, không nhiều lắm, cũng chỉ 1 ngân tệ.

Mới 1 ngân tệ, may mà ta không đi, xa hoa thiếu gia này nhất định sẽ cho ta 1 kim tệ hoặc là càng nhiều.

“Tiểu nhị” kia đang rất đắc ý nhìn những người khác, hân mang theo thiếu gia phóng khoáng này tới phòng, sau đó mở cửa, cười hì hì để Diệp Lăng đi vào.

Diệp Lăng cũng không để ý việc này, đi vào, xoay người nói với tiểu nhị kia: “Người bảo phòng bếp nhanh chóng mang thức ăn lên đi, ta đi tắm rửa một cái.” Nói xong Diệp Lăng liền đóng cửa lại, làm cho tiểu nhị kia ngây người ra một lúc, hân không nghĩ tới Diệp Lăng không đưa cái gì cả liền trực tiếp đóng cửa.

“Hân là đợi ta đưa đồ ăn lên đây...” Tiểu nhị kia lập tức chạy đến phòng bếp, hân nghĩ rằng Diệp Lăng đợi đưa một lần luôn nên vừa rồi không “bo”, chỉ cần hân đem đồ ăn lên thì nhất định sẽ có thu hoạch rất nhiều.

Vì vậy tiểu nhị kia chạy ngay xuống nhà bếp, hơn nữa đốc thúc làm tốt một chút, tận lực kính dâng cho Diệp Lăng như vậy có thể thưởng cho đến mức nhiều nhất.

Mà ở trong phòng, Diệp Lăng đang tắm rửa cùng với tiểu Nhị, quần áo thì đương nhiên phải cởi sạch rồi. Gần đây Diệp Lăng quen với việc để tiểu Nhị giúp mình tắm rửa, mát xa, rất thoải mái.

Về phần thân thể tiểu Nhị có làm cho hân có cảm giác khác thường nào không thì không có. Bởi tiểu Nhị là con rối do chính tay hân tạo ra nên không có chút cảm giác khác thường nào, chỉ sử dụng như một con rối thôi.

Diệp Lăng cũng không có ham mê “đồ chơi”, con rối chính là con rối, sẽ không có ảo tưởng nàng là một người thật.

Hơn nữa Diệp Lăng tự mình còn trì hoãn nữa, tuyệt đối không nghĩ tới việc xem tiểu Nhị như búp bê...

“Lữ điểm này coi như không sao, có thiết bị chuyên dùng làm ấm nước, rất có đầu tư!” Diệp Lăng tắm rửa xong liền tán dương Bảo Nguyệt Lâu một câu.

Hân gặp qua một ít lữ điểm cũng cung cấp nước ấm, nhưng chỉ là cung ứng cho nhà tắm mà thôi, có lẽ là dùng một cái bể bọt nào đó, lại dùng thiết bị làm ấm cực đại làm ấm nước, sau đó dẫn về một vài phòng vip mà thôi.

Mà Bảo Nguyệt Lâu này lại phối trí riêng một thiết bị làm ấm trong phòng tắm, loại thiết bị này là lợi dụng một ít nguyên luyện kim mà tạo thành, cần tiêu hao một ít năng lượng nhất định.

Về phương diện cuộc sống, một ít ứng dụng của luyện kim thuật mang đến rất nhiều tiện lợi cho người trên đại lục này, nhất là quý tộc, an nhàn tới mức có thể sánh ngang với người hiện đại.

Diệp Lăng tràn đầy thể hội đối với điểm này, bây giờ hân còn đang nghiên cứu luyện kim thuật về mặt vũ khí phòng khí, đối với cuộc sống đời thường thì ít hơn, dù sao luyện kim thuật có rất nhiều, hân không thể tinh thông tất cả.

Tính đến việc dùng luyện kim thuật trong cuộc sống đời thường, thì Chân Tiểu Yên lại có vẻ lành nghề hơn, cái này cũng khó trách, sở thích lớn nhất của nàng là ăn, vì ăn mà nàng có thể sáng tạo ra không ít thiết bị luyện kim kì lạ...

“Đỉnh linh linh...”

Chuông cửa phong Diệp Lăng vang lên, đây cũng không phải là luyện kim thiết bị gì mà chỉ đơn giản là treo một cái chuông ở trong phòng, người ngoài có sợi dây kéo, đây cũng là thiết bị chuông cửa thông dụng của đại lục.

“Ai vậy...” Diệp Lăng cầm khăn mặt đang lau tóc giúp tiểu Nhị, thuận miệng hỏi.

Mỗi lần tiểu Nhị bị ướt hay bẩn đều do đích thân Diệp Lăng động thủ, cái này là do hân lười không chết tiểu Nhị làm, vừa phiền toái, hiệu quả lại kém, không bằng tự mình động thủ cho khỏe.

Vời hân mà nói, việc giữ gìn khô lồi là việc cần làm, hơn nữa hân luôn luôn giữ gìn đồ đạc của mình rất tốt huống chi như tiểu Nhị lại được hân xem như bảo bối trong bảo bối.

Có điều hân làm như vậy lại àm người khác hiểu lầm, hiểu lầm hân ôn nhu chăm sóc tiểu Nhị, điều này làm rất nhiều người hâm mộ.

“Công tử, ta đưa thức ăn đến cho ngày.” Thanh âm của tiểu nhị vang lên, tử trong đó có thể nghe ra được một loại cảm tình, đó là a dua!.

“Ừ, chờ một chút, tới ngay đây.” Diệp Lăng đáp, sau đó mở cửa.

“Công tử, đồ ăn của người...” Tiểu nhị thấy hắn mở cửa liền cười nói.

“Cảm ơn, phiền người giúp ta để trên bàn là được.” Diệp Lăng rất có lễ phép nói, lúc này khí tức cao quý nho nhã lễ độ của hắn trở nên thực rõ ràng.

Có đôi khi lễ phép của Diệp Lăng đã bị tính cách bại gia của hắn che khuất, làm cho nhiều người không nhìn thấy mặt này của hắn mà những người quen thuộc hắn lại biết hắn rất có lễ phép, có điều hắn lại hay mơ mơ hồ hồ, đúng là làm người ta không nói được lời nào.

“Tốt” Tiểu nhị kia lên tiếng, đặt mâm đồ ăn lên bàn, chỉnh sửa đèn đài hoàng, sau đó còn xếp chén bát ra ngoài nữa.

Đây cũng là chuyện một tiểu nhị hắn phải làm, thái độ phục vụ như vậy mới có thể ở Bảo Nguyệt Lâu làm việc, đương nhiên ít nhiều cũng vì chờ đợi Diệp Lăng thưởng cho hắn.

“Cảm ơn, người có thể ra ngoài rồi, sau khi ra làm phiền người đóng cửa lại giùm.” Lúc này Diệp Lăng đang giúp tiểu Nhị chải tóc, không để ý đến tiểu nhị bên này.

236. Chương 237: Chữa Bệnh (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 237: Chữa Bệnh (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

“...” Tiểu nhị kia nhìn Diệp Lăng, bộ dáng muốn nói lại thôi. Nếu để cho những tên tiểu nhị khác thấy nhất định sẽ rất sung sướng trong lòng, cảm thấy thư thái.

Xem ra thiếu gia phóng khoáng quên mất chuyện này rồi, mà chuyện này lại không thể nói thẳng ra, dù sao, cũng phải nhìn ý tứ đôi phương.

Nhưng mà, nếu bây giờ không có thì không bao giờ có nữa, đây cũng không phải một chút, có lẽ bằng thu vào cả năm của mình, cái này tuyệt đối không thể bỏ được!

Tiểu nhị kia nhìn Diệp Lăng thật lâu, cuối cùng làm ra một cái quyết định, hắn phải nói bóng gió...

“Kìa... công tử, người còn có chuyện cần không?” Tiểu nhị kia lúng ta lúng túng nói, cũng nháy mắt ra hiệu với Diệp Lăng. Bất quá Diệp Lăng lại không quay đầu lại nhìn hắn, vẫn nhìn tiểu Nhị.

“Không có gì cả, cảm ơn, nếu có chuyện gì ta sẽ gọi người ngay!” Diệp Lăng quay đầu lại, rất lễ phép trả lời, sau đó lại quay về phía tiểu Nhị.

“Công tử, có phải người quên mất một việc không?” Tiểu nhị kia cau mày, sau đó cắn răng nhắc nhở.

“Quên?” Diệp Lăng có chút nghi hoặc nhìn tiểu nhị kia, sau đó lắc đầu. “Không có!”

“... người nghĩ kỹ lại xem” Tiểu nhị kia xoa xoa tay, nhìn nhìn bàn thức ăn, sau đó lại nhìn Diệp Lăng.

“À, ta nhớ ra rồi, bữa sáng ngày mai của ta không cần bưng lên tận đây, ta sẽ tự mình đi xuống ăn!” Diệp Lăng nhìn cái bàn kia, tựa hồ đã hiểu ra.

Người hiểu cái gì, người chẳng hiểu cái gì cả!

Tiểu nhị kia nhìn Diệp Lăng, bây giờ hắn rất muốn khóc, hắn cảm thấy mình công dã tràng, cầm giỏ trúc mức nước, hắn lại cảm thấy, vừa rồi có lẽ mình đi hầu hạ Ái Đức Hoa thì kết quả sẽ tốt hơn nhiều.

Mà hắn không cam lòng cứ như vậy mà quên đi, không thể để cho cố gắng của mình lãng phí được, hắn phải cố gắng, cho dù không biết xấu hổ, cho dù đánh vỡ quy định thì hắn cũng phải lấy được phần thưởng này.

Bởi hắn tin rằng món tiền này sẽ làm cả đời hắn khó mà quên được, bỏ lỡ một dịp như thế chắc hắn sẽ hối hận một đời.

Nếu mà hắn biết chuyện xưa của Diệp Lăng nhất định sẽ càng khẳng định điểm này hơn!

Vì vậy tiểu nhị liền mở miệng, nói: “Công tử, người đã quên chuyện này này!” Khi hắn nói chuyện đồng thời cũng dùng ngón tay đặt lên túi tiền bên hông mình.

Cái dạng này còn thiếu mỗi nước trực tiếp đòi tiền ra, cơ hồ là hết sức minh bạch rồi, chắc hẳn ai cũng có thể hiểu ý hắn.

Đương nhiên đó là chỉ những người bình thường, có một số người chưa chắc sẽ hiểu bởi bọn họ căn bản không quan tâm điểm này...

“...” Diệp Lăng nhìn một hồi. “À...”

Ngón trỏ hắn lắc lắc về phía trước, một bộ ta đã biết, rút cuộc ta đã biết!

Người biết rồi à? Thật sự quá tốt!

Tiểu nhị kia thiếu chút nữa cảm động đến rơi lệ, chẳng qua rất nhanh sau đó hắn muốn đi tự sát...

“Thắt lưng của người có vấn đề à? Để ta xem dùm người...”

“...”

Ca ca à, người đang giả ngu hay thật sự là ngu vậy, sao người lại nghĩ như thế vậy...

Lúc này tiểu nhị chuẩn bị nói thẳng với Diệp Lăng, nhưng hắn rất nhanh bỏ qua ý định này, hoặc có thể nói là hắn lập tức quên ngay.

Đơn giản là Diệp Lăng ngưng trọng nói:

“Thân người có điểm suy nhược, ảnh hưởng đến thắt lưng, nếu không điều trị mà cứ để như vậy thì thậm chí người rất nhanh bị hỏng hoàn toàn, lúc đó người sẽ chết!”

“Còn có, cho dù không chết thì cũng ảnh hưởng tới năng lực sinh dục của người, người có thể không có con được...”

Có nghiêm trọng như vậy không? Nếu bây giờ có người hỏi Diệp Lăng vấn đề này thì nhất định Diệp Lăng sẽ trả lời — Không phải? Hắn chỉ bị một ít bệnh vặt vãnh mà thôi chỉ cần điều trị một chút là được.

Mà hắn cũng bắt qua là nói theo sách thôi, bệnh nhỏ này mà không điều trị sẽ tạo ra hậu quả như vậy, đây cũng là đạo lý bệnh nhẹ không chữa thì dễ biến thành bệnh nan y.

“Công tử, ta còn cứu được không? Tên tiểu nhị kia lập tức sốt ruột hỏi, gần nhất hắn cũng cảm thấy cơ thể mình có vấn đề, lần này Diệp Lăng nói làm hắn sợ chết khiếp.

“Người gặp được ta thì nhất định có thể cứu chữa, ta kê cho người ít thuốc, mỗi ngày người cứ uống như vậy, duy trì một tháng là được. mà về sau nếu người tiếp tục ăn nhiều rau dưa, ít ăn thịt lại, sáng nào cũng chạy chậm 30 phút, sau đó đi bộ 10 phút, đồng thời bảo trì hít thở thật sâu...” Diệp Lăng nói, đồng thời lấy ra một cây bút máy ghi phương thuốc lại.

Đối với những bài thể dục như vậy, tin rằng bất cứ ai làm cũng sẽ có ưu đãi, có sự trợ giúp nhất định với thân thể.

“Chỉ cần làm như vậy thì có thể khỏi bệnh không?” Tiểu nhị kia tiếp lấy phương thuốc, cầm tay Diệp Lăng, hai mắt lưng tròng hỏi, hắn muốn nghe được đáp án khẳng định.

“Ừ, ta cam đoan người nhất định sẽ tốt hơn!” Diệp Lăng gật đầu nói, chỗ đó chỉ uống thuốc thì không còn vấn đề gì cả, sau đó là rèn luyện thân thể, tự nhiên sẽ ngày càng tốt hơn thôi.

Đây là có bệnh chữa bệnh, không bệnh cường thân!

“Đa tạ công tử, đây là một chút tâm ý của ta, người không nên chê ít nha!” Tiểu nhị kia lấy hết tiền trên người cố đưa cho Diệp Lăng, bộ dáng kích động vô cùng. (Chết cười mất!!!)

Y sư xem chút bệnh cũng tiêu phí không phải ít tiền của, số tiền trên người hắn tuyệt đối ít hơn!

“Không cần, ta không thu tiền, đây chỉ là tùy tiện nhìn một chút, nhắc tay một cái mà thôi!” Diệp Lăng trả lời, cũng cự tuyệt.

“Công tử, người nhất định phải nhận lấy, người là phụ mẫu thứ hai của ta, không có người vốn không có ta!” Tiểu nhị kia nhất định không chịu, sống chết bắt Diệp Lăng phải nhận tiền.

Có cần như vậy không? Diệp Lăng có niềm khó hiểu, hắn không biết lời vừa rồi của mình dọa cho tiểu nhị sợ tè ra cả quần, giống như sắp chết đến nơi vậy, bây giờ được hắn cứu tự nhiên sẽ muốn cảm tạ ngàn lần.

“Nếu như vậy thì ta nhận.” Diệp Lăng nhận lấy phần kim tệ này, tuy rằng hắn là một bại gia tử nhưng không có nghĩa là hắn không nhận tiền.

Nếu hắn không thu thì tài sản hắn sẽ không ngày càng nhiều!

Hắn chỉ là không đi chiếm tiện nghi người khác mà thôi, bao giờ hắn cho rằng đây là mình nên được thì hắn mới nhận lấy, mà đối với thứ nên được này thì hắn chưa bao giờ khách khí, có bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.

Tuy rằng bệnh của tiểu nhị này không phải là nan y, nhưng cũng là một phiền toái không nhỏ, nên để y sư xem thì nhất định sẽ mất số tiền gấp vài lần, hơn nữa hiệu quả không nhất định sẽ hơn hắn vì thế tiền này hắn nhận.

Có điều chuyện này liền trở nên thú vị...

“Đi? Sao ta lại... “ Chờ sự tình qua rồi, tiểu nhị kia hồi tưởng lại mới phát hiện không những không được tiền “bo” mà còn phải bồi thêm tiền thuốc mem.

Tuy rằng cái này cũng không thiệt thòi gì hắn cả, hắn coi như là có lời, hắn cảm giác vẫn rất là buồn bực, vô cùng buồn bực!

Nhưng chuyện này cũng làm tiểu nhị xác định một sự kiện, thiếu gia vung tiền như rác này là một y sư, tuy hắn không biết trình độ đến mức nào nhưng có thể khẳng định là một y sư tốt, ít nhất hắn có thể chữa khỏi bệnh của mình!

237. Chương 238: Khoảng Cách (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 238: Khoảng Cách (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Lăng Độ Vũ - LSB

Sáng sớm hôm sau, Diệp Lăng mang theo tiểu Nhị xuống nhà ăn điểm tâm, mà một lát sau, tiểu Hắc, à không, là Ái Đức Hoa cũng xuất hiện trong nhà ăn, ngồi cùng một chỗ với Diệp Lăng.

“Tiểu Nhị, người vẫn không ăn gì sao? Còn đang giảm béo à?” Ái Đức Hoa chào hỏi, tùy tiện hỏi một câu, cái này chỉ là thuận miệng mà thôi, cũng không cần đáp án, mà hắn cũng biết tiểu Nhị sẽ không trả lời.

“Phục vụ, cho ta một phần salad, trứng rán... Khoan khoan, hay là giống hán đi, bánh quẩy, sữa đậu nành...” Ái Đức Hoa nhìn bữa sáng của Diệp Lăng, đột nhiên muốn ném thử một chút.

“Diệp Lăng, ta hỏi một chút.” Ái Đức Hoa nói với Diệp Lăng, biểu tình đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Cái gì?” Diệp Lăng cầm bánh quẩy, hàm hàm hồ hồ đáp.

“Đến bao giờ thì màu da của ta có thể khôi phục?” Ái Đức Hoa chỉ vào mặt mình rồi hỏi.

Diệp Lăng đánh giá Ái Đức Hoa từ trên xuống dưới, trả lời: “Tình huống của ngươi à? Hẳn là hai tháng thôi, ngươi đã trắng ra rất nhiều.”

“Trắng cái đầu nhà ngươi, bây giờ ta vẫn giống y như than đá còn gì?” Ái Đức Hoa giận dữ nói.

“Không phải đâu, trước kia ngươi mới trông giống than đá” Diệp Lăng lắc đầu nói.

Ái Đức Hoa hỏi tiếp: “Vậy bây giờ giống cái gì?”

“Bây giờ thì ngươi giống than đá trắng ra một chút.”

“...” Ái Đức Hoa trầm mặc, vô lực nói: “Chẳng phải cũng vậy à, đều là than đá!”

“Ừ, cũng đúng, than đá trắng ra một chút thì cũng là than đá, ngươi vẫn là than đá, ngươi phải tiếp tục làm than đá chừng 10 ngày, sau đó sẽ thành...” Diệp Lăng dừng lại, hẳn đang tìm kiếm một ví dụ thích hợp để tả.

“...” Ngươi cứ nói than đá mãi là có ý gì...

“Đúng rồi, sau đó thì sẽ biến thành cái gì? Thiên nga? Gấu trắng?” Ái Đức Hoa hỏi dồn.

“Từ từ nào,... đúng rồi, socola đúng là socola!” Diệp Lăng nhìn một đang ăn socola rồi thốt ra.

“...”

“Ta muốn giết ngươi!” Một lát sau, Ái Đức Hoa nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Vì sao? Ta không đắc tội ngươi à!” Diệp Lăng bình đạm nói, tự hồ muốn bảo rằng — ta không không nghe, ta không thấy, ta không biết, ta vô tội.

“Ngươi còn nói không, tên hỗn đản nhà ngươi, ta biến thành như vậy còn không phải do độc dược của ngươi sao?” Ái Đức Hoa cả giận nói, thuận tiện hung hăng, cắn cái bánh quẩy một cái rồi xé rách.

“Đúng vậy, bất quá là vì ta nhầm thuốc mà thôi.” Diệp Lăng không có giác ngộ làm sai, không sao cả nói.

“Nhầm à, lúc đó ta chỉ còn có nửa cái mạng, ngươi lại cho ta ăn độc dược, ta hoài nghi vì sao mà ta còn có thể sống tiếp được đây này.” Mỗi lần nói đến chuyện này, Ái Đức Hoa đều cảm thấy may mắn, đồng thời cũng cảm thấy phần nộ.

“Ta cũng cảm thấy kì quái, có lẽ ngươi sống dai.” Diệp trả lời vô tâm

“... ta mặc kệ, nói gì thì nói, bây giờ ngươi phải giúp ta xử lý chuyện này, ta muốn trắng!” Ái Đức Hoa nói.

“Ngươi biến trắng làm gì, ngươi lại không phải nữ nhân, kì thật hơi đen đen một chút cũng không sai, hơn nữa cũng không phải lâu lắm, có gì đâu chứ.” Diệp Lăng thuận miệng nói.

Đã trôi qua một thời gian nhiều ngày như vậy, Ái Đức Hoa cũng không nói gì đến chuyện này thực rõ ràng hẳn cũng thuộc loại không để ý lắm đến mấy. Nhưng hôm nay, đột nhiên nói đến chuyện này thì thực có vấn đề.

Chẳng qua trước đến giờ Diệp Lăng không quan tâm mấy đến chuyện này, hẳn vẫn tiếp tục bữa sáng của hắn.

“Trước kia thì không có việc gì, bây giờ thì đã có, ta muốn biến trắng.” Ái Đức Hoa nhìn bên ngoài, có chút cảm thán nói, rõ ràng là có tâm sự.

“Có chuyện gì?” Diệp Lăng ngừng lại, nhìn khuôn mặt đen đen kia của Ái Đức Hoa, cặp mắt u sầu của hắn càng thêm rõ ràng.

“Người có biết lần này đến đây, mục đích của ta là gì không?” Ái Đức Hoa nhìn Diệp Lăng nói, tựa hồ đang đợi đáp án của Diệp Lăng.

“Người không nói sao ta biết!” Diệp Lăng thực trực tiếp trả lời.

“...” Ái Đức Hoa bị khựng lại một chút. “Khụ khụ, vậy giờ ta nói cho người biết, ta tới đây không phải vì dẫn đường cho người...”

“Ta biết chứ, ra khỏi vùng núi có xe ngựa xong thì ta đâu cần có người nữa.” Diệp Lăng chen vào nói.

“...”

Dựa vào, cho dù không cần thì cũng không nên trực tiếp như vậy chứ.

“Được rồi, ta nói thẳng a, ta đến đây là vì người con gái trong lòng.” Lần này Ái Đức Hoa lựa chọn nói rõ ràng ra một chút, bởi hắn sợ nếu nói thêm vào cái gì nữa sẽ bị Diệp Lăng chọc cho tức chết.

“Ừ...” Diệp Lăng gật đầu, sau đó không nói thêm gì nữa.

Ái Đức Hoa có diễm xấu hổ, sao tiểu tử này không biết đón lời gì cả vậy, không hỏi xem chút tình huống tỷ như...

“Người không muốn biết xem người trong lòng ta là ai, đến đây vì cái gì sao?”

“Đâu liên quan gì đến ta? Chúng ta chia tay ở đây, ta đi Thánh Thành, không rảnh đi gặp người trong mộng của người.” Diệp Lăng ăn xong cái bánh quẩy cuối cùng, uống xong ly sữa liền đứng dậy, chuẩn bị tính tiền.

Giống như Diệp Lăng nói vậy hắn phải gấp rút đến Thánh Thành, dù là tình huống bình thường thì hắn cũng mặc kệ người trong lòng của Ái Đức Hoa xảy ra chuyện gì chứ đừng nói bây giờ

“Đợi đã, chuyện này là do người gây ra, người phải phụ trách với ta, nếu không người đừng hòng trốn!” Ái Đức Hoa bắt đầu chơi xấu, hắn đoán được Diệp Lăng sẽ mặc kệ sự sống chết của mình, cầm lấy tay Diệp Lăng không chịu buông.

Lúc này cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn Diệp Lăng và Ái Đức Hoa, toàn bộ đều đình chỉ động tác, mà miệng mọi người đều há ra thật lớn.

Tựa hồ họ đều hiểu lắm quan hệ giữa hai người, nghĩ rằng hai người là “ấy ấy”, hơn nữa Diệp Lăng bội tình bạc nghĩa.

Không phải tựa hồ, chính là không có!

“Đừng hiểu lầm, chúng tôi không phải loại quan hệ ấy.” Ái Đức Hoa rất nhanh đã hiểu ý của mọi người, nhanh nhẹn giải thích.

“Quan hệ gì?” Diệp Lăng khó hiểu nói.

“... người nhanh giúp ta trắng lại đi, ta đen như vậy làm sao đi gặp Tập Toa được.” Ái Đức Hoa không muốn giải thích gì với Diệp Lăng, mà nói những lời này mọi người cũng rõ được sự thật.

Hóa ra là vì biến thành đen, mà hắn muốn tìm Tập Toa tiểu thư thì đúng là một nam nhân bình thường, chẳng qua, Tập Toa tiểu thư chắc là không coi trọng hắn tử đen này.

Tất cả những người ở đây đều lắc đầu, sau đó tiếp tục ăn bữa sáng của họ. Đối với việc Ái Đức Hoa có thể thành công theo đuổi Tập Toa tiểu thư hay không thì bọn họ đều nhất trí một đáp án, đó là không thể.

Tập Toa tiểu thư là thiên kim tiểu thư của Alexander thành chủ, là một thiên chi kiều nữ, được tất cả mọi người sủng ái, nàng xinh đẹp cao quý, là đối tượng mà toàn bộ nam tử Alexander thành theo đuổi, thậm chí toàn bộ Ngã Lạp Đế Quốc!

Mà một thiên chi kiều nữ như vậy sao lại đi coi trọng một cục than đá kia chứ? Trừ khi là nàng mù.

“Gặp không được thì không cần gặp, không thấy một hồi sẽ chết à?” Diệp Lăng thuận miệng nói, dù sao không phải hắn sốt ruột nên hắn nói thực nhẹ nhàng.

238. Chương 239: Khoảng Cách (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 239: Khoảng Cách (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Người không biết à. Tập Toa sắp cử hành một hoạt động kén rể!” Ái Đức Hoa nói.

“Cái gì?” Luận vô kén rể sao? Cái này vui đây, mang ta đi xem!” Diệp Lăng rất hưng phấn nói, việc như luận vô kén rể này chỉ nhìn thấy qua sách mà thôi, trong sự thật thì chưa có, cơ hội như vậy tất nhiên hẳn không thể bỏ qua rồi, cho dù trì hoãn một chút cũng không sao.

“Có luận vô đây, bắt qua không chỉ vậy, còn có đấu văn, hơn nữa tướng mạo phải xuất chúng nữa!” Ái Đức Hoa cau mày nói.

“Ừ, vậy người không có cửa rồi” Diệp Lăng trực tiếp nói.

“... còn không phải tại người à? Nếu không phải người thì ta sẽ không đen như vậy, ta tuyệt đối có thể!” Ái Đức Hoa nói.

“Cút! Trước khi người đen thì cũng chẳng khá hơn là bao!” Diệp Lăng khích thường nói, hẳn thấy qua Ái Đức Hoa lúc không đen rồi, chẳng qua lúc đó là...

“?? Ta kháo! Lúc đó ta bị người vây sát, y phục chật vật, toàn thân đều là tuyết, đương nhiên không thể đẹp được! Nói cho người biết, bình thường thì ca là một công tử văn nhã, ngọc thụ lâm phong đấy!” Ái Đức Hoa dương dương tự đắc, bộ dáng kiêu ngạo.

Thật ra cũng đúng, Diệp Lăng cũng chưa gặp qua bộ mặt thật của hắn, cũng không biết rốt cuộc có đúng hay không...

“Phải không? Thời điểm người bình thường dài bao lâu?” Diệp Lăng ngắm Ái Đức Hoa một cái, hỏi, ánh mắt không có hoài nghi, chỉ có trắng trợn coi rẻ.

Không như người vậy, mà còn nói công tử văn nhã, ngọc thụ lâm phong, thật sự không biết chữ xấu viết như thế nào à!

Khán giả ở một bên cũng đồng dạng đưa ánh mắt khinh thường coi rẻ!

“Thời điểm bình thường của ta có rất nhiều... Ta kháo, nói bậy bạ cái gì đấy, có bao giờ ta không bình thường đâu!” Ái Đức Hoa đột nhiên phát hiện ra vấn đề này.

“Từ lúc ta gặp người đến giờ, chưa thấy người bình thường!” Diệp Lăng chậm rãi nói.

“Cái này... Không nói cái này nữa, rốt cuộc người có biện pháp hay không?” Ái Đức Hoa có điểm vô lực nói.

“Vì sao người cảm thấy ta có biện pháp? Ta có nói với người ta có biện pháp, nhưng không thích giúp người thì sao?” Diệp Lăng nói.

“...”

Dựa vào, quả nhiên tiểu tử này có biện pháp!

“Trước kia ta không biết, nhưng bây giờ thì khẳng định rồi, người có thể nói không rõ ràng hơn một chút nữa được không?” Ái Đức Hoa tức giận nói.

“À, người biết à? Bất quá ta không muốn giúp người, bởi vì rất phiền phức, sẽ trì hoãn thời gian ta đi Thánh Thành.” Diệp Lăng không chút nào giấu diếm, nói ra lý do của mình.

“Ca ca à, người đi đến Thánh Thành muộn một chút thì không sao, Bài Vị Tái kia còn lâu mới tổ chức a! Còn ở đây là cứu mạng ta đó, nếu như không có Tạt Toa, ta sẽ sống không bằng chết!” Ái Đức Hoa nhìn Diệp Lăng, nước mắt lưng tròng.

“Vậy người có thể đi chết được rồi!” Diệp Lăng không thèm để ý nói.

“Ta không thể chết được, ta muốn ở cùng một chỗ với Tạt Toa!” Ái Đức Hoa lại “đổi ý”.

“Người thực phiền phức, vì một nửa nhân không quen không biết mà thể sống chết, không bằng người chết đi cho khỏe!” Diệp Lăng rất khinh thường nói, hẳn nghĩ chắc Ái Đức Hoa này cũng là người theo đuổi Tạt Toa tiểu thư.

Lúc này biểu tình của Ái Đức Hoa đột nhiên thay đổi, giống như thực u sầu, buồn rầu nói: “Nếu không biết thì sao ta lại mạo hiểm một mình đến đây, nếu không có người thì ta đã sớm chết trong tay cường đạo rồi.”

Nói đến cái này, việc Ái Đức Hoa lẻ loi một mình xuất hiện ở chỗ kia quả thật có điểm quái dị, thoạt nhìn hẳn cũng có thể là một quý tộc, hơn nữa còn là nhân vật cao thủ nữa, hẳn phải có tùy tùng linh tinh chứ không phải một mình trà trộn vào một đoàn xe.

Đoàn xe ngày trước bị cướp bóc là một thương đội, Ái Đức Hoa chỉ là kết bạn mà đi thôi, cũng không quen biết ai trong đó nên cũng bị đám đạo tặc làm tưởng dẫn đến tổn thất thảm trọng.

Mà một quý tộc, một thiếu niên cao thủ như vậy nếu không có tình huống đặc thù gì thì sao lại trà trộn vào trong đó, cùng lắm là xem lẫn trong Dong Binh Đoàn chơi chơi, lịch lãm mình một chút mà thôi.

Đối với vấn đề này, Diệp Lăng vẫn không hỏi qua, đơn giản là hẳn đâu có liên quan gì đâu, cũng không phải chuyện gì hẳn cũng cảm thấy hứng thú.

Mà hiện tại thoạt nhìn lý do của Ái Đức Hoa hẳn là Tạt Toa tiểu thư.

“Nói như vậy là các người có quen nhau?” Diệp Lăng tò mò hỏi.

“Ừ! ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta về rồi nói!” Ái Đức Hoa nhìn những người nghe xung quanh đang dựng thẳng tai lên, lôi kéo Diệp Lăng về phòng.

“Nói đi! Rốt cuộc các người có mờ ám gì không thể nói để người khác nghe?” Diệp Lăng vừa vào phòng lập tức gạt tay Ái Đức Hoa ra sau đó trực tiếp hỏi.

“... cái gì mà chuyện mờ ám, ta với Tạt Toa là thuần khiết!” Ái Đức Hoa có chút tức giận.

“Ừ, đã biết! Vậy nói xem chuyện thuần khiết giữa các người có gì mờ ám?” Diệp Lăng nói.

Lời này sao mà có điều... Ái Đức Hoa trầm nghĩ trong lòng, bất qua lúc này hẳn cũng không có tâm tình đi tính toán vấn đề này với Diệp Lăng.

“Ta và nàng đều là đệ tử của Tử La Lan Học Viện, ngay từ nhỏ đã học chung một lớp. Còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã bị nàng hấp dẫn thật sâu, đến tận bây giờ, nụ cười ngây thơ của nàng vẫn còn in đậm trong đầu, mà ta...” Ái Đức Hoa kể rõ đoạn tình duyên của hắn.

Lúc đó, Ái Đức Hoa và Tạt Toa xem như là hai đứa nhỏ vô tư, thanh mai túc mã. Hai người thường xuyên chơi cùng nhau, cùng luyện tập đấu khí vũ kỹ!

Theo ánh mắt Ái Đức Hoa có thể nhìn thấy một loại cảm tình hoài niệm, ấm áp, cái cảm tình làm cho hắn cả đời cũng không thể quên được.

Hắn vĩnh viễn nhớ rõ từng chuyện của mình và Tạt Toa...

Mà lúc này, làm người nghe, Diệp Lăng đang suy nghĩ đến một chuyện khác.

Tử La Lan Học Viện? tên này rất là quen thuộc...

Diệp Lăng tự hồ đã quên đã quên đó là học viện tốt nhất Ngã Lạp Đế Quốc, là đối thủ của Tường Không Hoàng Gia Học Viện.

Đồng thời, Diệp Lăng cũng quên việc ngày trước có một đợt trao đổi giữa Tử La Lan Học Viện và Tường Không Hoàng Gia Học Viện, hẳn từng có “trao đổi thân mật” với một nữ đồng học của Tử La Lan Học Viện.

Đương nhiên, “trao đổi thân mật” này cũng không phải là người ta nguyện ý, hơn nữa cũng làm cho người ta tức giận đến chết!

Việc này tựa hồ Diệp Lăng đã quên sạch sẽ, tin rằng sau này hẳn cũng không nhớ lại, trừ phi...

“Tuy rằng thân phận giữa ta và nàng có không ít chênh lệch, nhưng không sao, ta sẽ thông qua cố gắng mà chậm rãi kéo gần lại, mà ta chỉ cần đứng từ xa nhìn nàng là được!” Ái Đức Hoa tiếp tục nói: “Nàng vui vẻ, ta sẽ vui vẻ, nàng khổ sở ta sẽ giúp nàng vượt qua...”

“???” Diệp Lăng có chút không rõ, không phải trẻ nhỏ vô tư sao, tự dưng biến thành thâm yêu? Hẳn biết mình đã xem nhẹ một vài câu trọng yếu.

239. Chương 240: Khoảng Cách (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 240: Khoảng Cách (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Khụ khụ, tiểu Hắc này, vừa rồi ta mới thất thần xong, không phải trước kia các người rất tốt sao? Sao đột nhiên biến thành như vậy?” Diệp Lăng đưa ra nghi vấn.

“... người không thể tôn trọng ta một chút được a, ta kể tình cảm như vậy, sao người có thể thất thần được chứ?” Ái Đức Hoa cả giận nói, cái này quả thực là vũ nhục tình cảm thuần khiết giữa hắn và Tạp Toa.

“Xin lỗi, ta vừa nghĩ đến Tử La Lan Học Viện, hình như ta có nghe qua tên này rồi.”

“Nói nhảm, đó là học viện đứng thứ hai trên đại lục, sao người lại chưa từng nghe qua kia chứ?” Ái Đức Hoa tức giận nói: “Rốt cuộc người thuộc lãnh đời gia tộc ở trong khe suối nào chui ra vậy?”

Hắn có điểm hoài nghi, hoài nghi Diệp Lăng không nên ở trong cái trần thế hỗn độn này, trên người Diệp Lăng có một loại khí tức tinh thuần mà bất luận kẻ nào cũng không thể giả mạo được.

Người như vậy hẳn là quy ẩn ở núi rừng chứ? Nhưng Diệp Lăng lại xa hoa như vậy, hiển nhiên đến từ những đại gia tộc.

“Đứng thứ hai không phải là Hoàng Gia Học Viện sao?” Diệp Lăng có điểm tò mò hỏi, chuyện này hẳn từng nghe người ta nói qua.

“Thúi lắm, đây là người nghe vương bát đản nào nói vậy. Hoàng Gia Học Viện đứng thứ ba, học viện của chúng ta mới đứng thứ hai.” Ái Đức Hoa kích động nói, đây là một loại bảo vệ của hắn với học viện cũ của mình.

“Ta nghĩ vương bát đản của Tử La Lan Học Viện của các người nói, bọn họ nói mình thứ ba...” Diệp Lăng nhớ lại, lúc đó có một người ở học viện này đã thực khiêm tốn nói như vậy.

Ra vẻ Hoàng Gia Học Viện quả thật là đệ nhị, mà Tử La Lan là đệ tam, chẳng qua người của Tử La Lan sẽ không thừa nhận mà thôi.

“... nói cho ta biết là thằng vương bát đản nào nói, ta muốn phế hắn!” Ái Đức Hoa bị Diệp Lăng làm cho nghẹn họng, đây không phải là chỉ vào hòa thượng chửi con lừa ngốc, mà con lừa ngốc này lại không thể nói lại được, bởi vì vừa rồi chính hắn là vương bát đản nào nói còn gì.

Mà có lẽ Ái Đức Hoa còn không biết, mình rất nhanh muốn tự vả vào mồm...

“Hắn nói hắn tên là Táp La Đặc.” Diệp Lăng nghiêm nghị nói.

“...” Ái Đức Hoa không dám nói gì nữa, hắn không dám đi mắng người này vì Táp La Đặc là võ kỹ đạo sư đứng cao vọng trọng trong Tử La Lan Học Viện, cũng được xưng là võ kỹ đệ nhất cao thủ tại học viện.

Đồng thời, Táp La Đặc này cũng là thần tượng của Ái Đức Hoa, tất nhiên hắn sẽ không đi mắng người mà hắn còn ủng hộ chưa hết nữa là.

“Sao ngươi lại quen hắn?” Ái Đức Hoa có điểm tò mò.

“Hắn đang diễn thuyết, ta đi ngang qua thấy thôi.” Diệp Lăng trả lời, trong trí nhớ của hắn thì là như vậy.

“Diễn thuyết? Hắn từ từ lúc nào cũng biết diễn thuyết? Quên đi, không nói cái này nữa, quay lại chủ đề chính đi, vừa rồi ngươi hỏi cái gì nhỉ?” Ái Đức Hoa phát hiện đi quá xa vấn đề chính rồi.

“Ta hỏi ngươi là, vì sao các ngươi đột nhiên lại trở nên xa lạ, không phải là trẻ nhỏ vô tư sao?” Diệp Lăng hỏi lại.

“Ai...” Ái Đức Hoa thở dài một hơi, nói: “Trẻ nhỏ vô tư là trước kia, không ai trong chúng ta cảm thấy có khoảng cách bởi chúng ta còn không biết sau khi lớn lên, người giữa người có khoảng cách xa như vậy.”

“Nàng là thành chủ chi nữ, là thiên kiều chi nữ, những người ở cùng một chỗ với nàng đều là những người có thân phận không sai biệt lắm với nàng, mà ta, vốn vẹn chỉ là một tiểu quý tộc bình thường.” Ái Đức Hoa chậm rãi nói, “Chênh lệch giữa ta và nàng thật rõ ràng, càng lớn lên thì khoảng cách này càng xa hơn.” (ôi tiếng lòng của một chàng trai si tình, haizzz)

“Đây bất quá chỉ là gông xiềng mà thế nhân tự vác vào mình mà thôi, cái gì chênh lệch thân phận, cái gì khoảng cách, đều là tự mình định ra mà thôi.” Diệp Lăng nhún mày lại, có chút cảm thán nói: “Chỉ cần ngươi đột phá được, ngươi sẽ phát hiện nó chỉ là một tầng giấy mỏng.”

“Ngươi nghĩ thật đơn giản, khoảng cách giữa người với người, có đôi khi dù ngươi trả giá hết thảy cố gắng cũng không thể kéo gần lại được.” Ái Đức Hoa lắc đầu, phủ nhận lời Diệp Lăng, mà tựa hồ cảm khái từ chuyện của chính hắn.

Có lẽ đây quả thật là vấn đề giữa hắn và Táp Toa, hắn đã tràn đầy thể hội mấy năm nay rồi.

“Có lẽ a, có lẽ ngươi nói đúng, cảm tình giữa người với người thực vi diệu, bất quá ta không thấy có vấn đề gì cả, cho dù ta là một tên ăn mày, mà ta lại thích một công chúa thì ta cũng sẽ đoạt cô công chúa quá.” Diệp Lăng cười nói, tựa hồ nói giỡn, nhưng cũng tựa như nói thật.

“... ta mà có tâm tình của ngươi thì cũng không cần lãng phí thời gian bao nhiêu năm qua, cái gì mà chỉ cần đứng xa xa nhìn nàng là được, đó chỉ là lời an ủi mà thôi, ta muốn ở cùng một chỗ với nàng đơn giản vậy thôi.” Ái Đức Hoa nói, tự phủ định lời mình khi nãy.

“Ừ, nó vốn chỉ đơn giản vậy thôi, hoặc là cùng một chỗ, hoặc là buông tay.” Diệp Lăng gật đầu tán thành.

“Trước kia ta lại không nhìn ra được điều này, cảm thấy thân phận mình có khoảng cách với nàng, hơn nữa vài bằng hữu của nàng xa lánh ta, dần dần ta cũng không thân với nàng nữa. Kỳ thật cái này đều do ta, nếu ta vẫn ở cùng một chỗ với nàng thì sẽ không bị như vậy.” Ái Đức Hoa có điểm loạn nói, đều thành người khác thì có lẽ sẽ mơ hồ khó hiểu, nhưng Diệp Lăng lại hiểu được.

Cái này, kỳ thật rất đơn giản, cái gọi là khoảng cách giữa hai người, kỳ thật đều là tự mình suy diễn ra, do đó không ở cùng nhau, sau đó chậm rãi ngày càng xa.

Nếu mà hai người đột phá được khoảng cách này sẽ khác, chỉ sợ hai người đều cảm thấy khoảng cách ngày càng xa, như vậy vấn đề sẽ rất nghiêm trọng.

Ái Đức Hoa tiếp tục nói: “Mãi đến hai năm trước, một lần ngoài ý muốn làm chúng ta ở cùng một chỗ, lúc đó ta mới biết được, hóa ra nàng vẫn không rõ vì sao ta phải rời xa nàng, có phải không thích nàng hay không. Lúc đó ta mới biết hóa ra nàng vì việc này mà nàng khổ sở biết bao, mới biết nàng vẫn thích ta...”

Duyên phận là cái thứ mà làm người ta cảm thấy mặc danh kỳ diệu nhất, vốn nếu hai người không có một lần ngoài ý muốn đó thì trên con đường nhân sinh này nhất định sẽ chậm rãi tách ra, cuối cùng sẽ không gặp lại nhau nữa.

Nhưng mà, trời cao lại cố tình an bài một lần ngoài ý muốn kia, làm hai người lại ở cùng một chỗ, hơn nữa có thể vứt bỏ hết thấy cố kỵ về thân phận địa vị, làm hai người có thể thổ lộ hết nội tâm của mình.

“Ngoài ý muốn gì?” Diệp Lăng thực quái đản hỏi.

“Là một lần nhiệm vụ thám hiểm do học viện tổ chức, chia làm mấy tổ tiến hành liên lạc sát ma thú trong Ngã Nhĩ Sâm Lâm, cũng phải sinh tồn trong đó nửa tháng. Nàng không cẩn thận bị tách ra với tổ viên của mình, ta tìm thấy nàng sau đó tìm được đường đi.”

“Lúc đó, người khác đều cho rằng chúng ta đã chết, nhưng sao ta có thể để nàng chết được...”

Khi Ái Đức Hoa nói tới đây, trên mặt xuất hiện nhu tình vô hạn, tựa hồ Tập Toa đang ở trước mặt hắn như vậy.

240. Chương 241: Báo Danh (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 241: Báo danh (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Diệp Lăng nhìn Ái Đức Hoa, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì. Có lẽ hắn nhìn thấu được trong vài câu đơn giản trong ngôn ngữ nhu tình của Ái Đức Hoa cất dấu một loại cảm tình không nói rõ được, cái loại cảm tình sinh tử không rời!

Kỳ thật khi Ái Đức Hoa biết Tập Toa đã mất tích, những người khác đều đã buông tha, đều cho rằng Tập Toa đã không còn hy vọng sống sót, mà đồng thời bọn họ cũng sẽ không vì Tập Toa mà mạo hiểm đi vào sâu trong rừng rậm.

Ở sâu trong Ngã Nhĩ Sâm Lâm có rất nhiều ma thú nguy hiểm, cho dù là tất cả bọn họ cùng vào cũng sẽ gặp nguy hiểm không nhỏ, huống chi chỉ có vài người.

Đồng thời, cho dù không có nguy hiểm từ ma thú, trong cánh rừng mờ mịt này làm sao có thể tìm được thân ảnh cô đơn của Tập Toa đây? Tỷ lệ rất nhỏ.

Mà lúc đó, Ái Đức Hoa cũng mặc kệ sự phản đối của mọi người, cũng mặc kệ việc mình có gặp nguy hiểm hay không, dứt khoát đi vào sâu trong rừng rậm.

Kết quả, trải qua thiên tân vạn khổ, rốt cục hắn cũng tìm được Tập Toa, cũng an toàn dẫn theo nàng ly khai khu rừng nguy hiểm này. Kết quả này cũng làm rất nhiều người cảm thấy ngoài ý muốn, đồng thời cũng phát hiện ra cảm tình giữa hai người sinh ra biến hóa rất vi diệu.

Trong trí nhớ của Ái Đức Hoa và Tập Toa...

Đó là một đêm có ánh trăng nhưng vẫn rất đáng sợ, một cô gái cuộn mình trong một cái động cây, xiêm y của cô gái có chút rách nát, tựa hồ bị nhánh cây xé rách.

Dường như cô gái đang đợi ai đó bởi trong miệng nàng luôn nhẹ nhàng tự nhủ: “Hắn sẽ trở về, hắn nhất định sẽ trở về, chúng ta đã từng thề vĩnh viễn sẽ không bỏ mặc đối phương rồi cơ mà, hắn sẽ không bỏ mặc ta...”

Thời gian dần trôi, đồng lửa không xa dưới tàng cây dần dần tắt...

Đêm ngày càng lạnh, cô gái đã cuộn mình thành một khối, căn bản không thể nhìn rõ bộ dáng.

“Tập Toa, Tập Toa...” Một thiếu niên xuất hiện ở động cây, nhẹ nhàng lay lay bả vai cô gái, thử đánh thức nàng.

“Ái Đức Hoa... Ta biết người sẽ đến mà.” Cô gái còn chưa tỉnh táo lại đã trực tiếp bỏ nhào vào trong lòng thiếu niên. Thân thể run rẩy nhẹ nhẹ, bất quá không phải là sợ hãi mà là kích động.

Ở trong lòng thiếu niên, cô gái không còn sợ nữa, có một loại cảm giác an toàn thực khó hiểu.

“Làm sao người biết ta sẽ quay lại? Đã nhiều năm rồi chúng ta không nói gì với nhau mà.” Thiếu niên ngây người ra một chút, sau đó nhẹ nhàng nói.

“Ta biết, ta biết người sẽ không bỏ mặc ta, vì sao nhiều năm rồi người không nói chuyện với ta, có phải ta làm sai điều gì khiến người không thích ta à? Ái Đức Hoa, mấy năm nay ta rất sợ, sợ người thật sự không theo ta nữa, ta thích ở cùng một chỗ với người...” Cô gái cuộn mình trong lòng thiếu niên, nức nở nói.

Mà lời cô gái cũng chưa dứt, nàng từ từ thuật lại cảm tình vài năm qua, giọng như muốn nói hết một lần, muốn giải tỏa uất ức của mấy năm qua...

Thiếu niên lắng lắng nghe, bây giờ hẳn mới phát hiện mình ngu xuẩn cỡ nào...

May mà lần này hẳn còn nhớ rõ ước định giữa mình và cô gái, nếu bị thất lạc sẽ làm một cái ký hiệu để đối phương có thể dễ dàng tìm được mình.

Đây là ước định lạc đường khi bọn hắn còn rất nhỏ, chỉ khi thật sự để ý đến đối phương mới có thể nhớ kỹ ước định như trò đùa này.

“Vậy tại sao Tập Toa của người còn muốn cử hành một lần kén rể? Chẳng lẽ các người lại cãi nhau?” Sau khi Diệp Lăng hiểu được tình huống, liền hỏi.

Nếu hai người đã tro tàn bén lửa, không, là lửa cũ tái sinh thì hoạt động kén rể này là sao?

“Cái này là vì...” Ái Đức Hoa chần chờ một chút, sau đó chậm rãi nói: “Nàng muốn dùng phương thức này để phụ thân nàng đáp ứng.”

“Ừ, ta hiểu rồi, nàng là giám khảo, sẽ tuyển những gì người am hiểu nhất, đồng thời cũng giúp người làm bù.” Diệp Lăng vỗ nắm tay trái vào lòng bàn tay phải như hiểu ra vấn đề vậy.

“Sao đột nhiên người trở nên thông minh như vậy, sao không mơ hồ nữa?” Ái Đức Hoa có chút vô lực, hẳn phát hiện lúc này Diệp Lăng rất khôn khéo, ngay cả cái này cũng hiểu.

“Ta mơ hồ bao giờ?” Diệp Lăng rất khinh thường nói: “Xem ra chẳng những người của người đen, ngay cả ánh mắt cũng biến đen...”

“Người có thể không nói chuyện này không?” Ái Đức Hoa cầu mày nói, bây giờ hẳn đang rất phiền não vì vấn đề này.

“Được rồi, không nói người đen nữa, vậy ta hỏi người, nếu người đã có quan chủ khảo Tập Toa này hỗ trợ thì còn gì phiền não nữa, người chỉ cần làm người đi ngang qua sân khấu là được mà.” Diệp Lăng có điểm kỳ quái hỏi.

Đối với việc này hẳn hiểu rất rõ, lúc trước khi hắn làm quan chủ khảo, muốn làm cho Chân Tiểu Yên thông qua liền thông qua, cho dù Chân Tiểu Yên có ngốc hơn đi nữa thì hắn cũng có biện pháp làm nàng thông qua.

“Còn không phải vì người, người làm ta đen như vậy, bây giờ ngay cả cửa thứ nhất cũng không qua được.” Ái Đức Hoa tức giận nói.

“?? Là sao?” Diệp Lăng có điểm kỳ quái hỏi, đen thì cũng ảnh hưởng gì đâu?

“Kén rể thì đầu tiên phải nhìn người đã chứ, nếu ngay cả bề ngoài còn không thông qua thì nói gì nữa.” Ái Đức Hoa nói.

“Như vậy à? Có sao đâu, trước kia người định dùng biện pháp nào để thông qua thì bây giờ dùng biện pháp đó thôi.” Diệp Lăng thực không thêm để ý nói.

“Biện pháp gì? Trước ta dùng cái gì... Dựa vào, người thật sự cho rằng ta không dám gặp người sao?” Ái Đức Hoa trong nhất thời còn không kịp phản ứng, rất nhanh hần đã hiểu hóa ra ý của Diệp Lăng là dù hần không có biến đen cũng phải nghĩ biện pháp để thông qua.

“Không phải sao?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi.

“Có người mới thế, ta đã nói ta rất tuần tú mà, ít nhất đẹp trai hơn người.” Ái Đức Hoa nhìn nhìn Diệp Lăng, tuy Diệp Lăng không tính là tuần tú nhưng lại có một loại khí chất làm người ta muốn thân cận, có điều không phải ai cũng phát hiện được.

“Gớm, ta vốn không đẹp trai mà, quả nhiên người không được tốt lắm.” Diệp Lăng thực trực tiếp nói.

Ái Đức Hoa không nghĩ tới Diệp Lăng sẽ nói như vậy, làm hần nhất thời im lặng.

“Người mặc kệ ta đi, bây giờ người có biện pháp nào giúp ta khôi phục không? Ta biết người có một ít được quái, cũng biết một ít y thuật quái quái người mau giúp ta khôi phục đi, cho dù chỉ nhất thời cũng được.” Một lát sau, Ái Đức Hoa nói, trên đường Diệp Lăng từng bày ra y thuật, cũng tặng được cho một người thân mang bệnh nặng.

Dùng lời của hần là, nếu đã thấy thì thuận tiện cứu một chút, hần cũng không phải loại người thấy chết mà không cứu, mà điều này lại không ảnh hưởng gì đến hần nữa. Trên thực tế, cho dù là có thì hần cũng sẽ cứu.

Đương nhiên đó cũng là hần thấy, nếu không thấy thì hần sẽ không cố ý đi tìm, trên đời này có nhiều người như vậy, mình hần thì đến bao giờ cho xong.

Mà người bị hần cứu là một cô nhi thực đáng thương, bị bệnh trên đường cái, lúc ấy Diệp Lăng còn tưởng cô nhi này bị đói nên đưa cho cô nhi kia một ít thực vật, thuận tiện tặng một ít kim tệ.

241. Chương 242: Báo Danh (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 242: Báo danh (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Sau khi hần tiếp cận liền phát hiện ra cô nhi này có bệnh nặng, lại không có tiền đi trị liệu nên chỉ có thể chờ chết, bởi thế nên hần cứu người.

Mà y thuật hần dùng là trung y cộng với luyện kim thuật ở đây, hơn nữa lấy châm cứu làm việc chính. Điều này làm Ái Đức Hoa cảm thấy đây là một loại y thuật kỳ quái bất quá y thuật kỳ quái cũng không làm Ái Đức Hoa cảm thấy kỳ quái vì y thuật trên đại lục có rất nhiều dạng, các luyện kim thuật sĩ đều có cách riêng của mình.

Lấy y thuật của Diệp Lăng, rất nhanh liền giải quyết căn bệnh của cô nhi kia, ách, là hơn phân nửa, còn lại thì chỉ có thể để cô nhi tự mình điều dưỡng mà thôi.

Cuối cùng, Diệp Lăng để lại cho cô nhi này một ít kim tệ để hần có thể mua thuốc, thuận tiện tặng một cái sổ tay đầu khí, mặc dù có điều bình thường nhưng cũng có thể làm cô nhi này cường thân kiện thể.

Diệp Lăng lại không biết sau lần này cô nhi lại có thêm một kỳ ngộ, trở thành một kẻ có tên tuổi lớn, nhưng cô nhi này vẫn không quên ơn, vẫn kính hần vì sư...

Mà cái này là chuyện của người ta, không liên quan gì đến Diệp Lăng...

“Biện pháp cũng không phải không có, bất quá, ta cảm thấy người cứ thế này thì tốt hơn.” Diệp Lăng nhìn Ái Đức Hoa nói.

“Cái này mà tốt à?” Ái Đức Hoa có điểm khó hiểu hỏi. “Đến lúc đó có thể ta sẽ bị Tập Toa oán trách, nói ta làm vậy, tuyệt không quý trọng nàng.”

“Sợ cái gì? Nam nhân đâu phải dựa vào khuôn mặt mà ăn cơm, người phải xuất ra bốn sự nam nhân của người để chinh phục Tập Toa của người, làm cho nàng biết người là đàn ông nhất, nhất định nàng sẽ càng yêu người hơn.” Diệp Lăng thực không thêm để ý trả lời.

“Dựa vào, người không cần ra vẻ, người không có việc gì, đến lúc đó người chịu thương là ta mà.” Ái Đức Hoa giận dữ nói.

“Yên tâm, ta cũng tham gia mà.” Diệp Lăng vẫn không thêm để ý nói.

“Người tham gia? Người tham gia làm cái gì? Ta... người không phải muốn cướp đoạt Tập Toa với ta chứ? Diệp Lăng, người không thể làm như vậy, nói thế nào thì chúng ta cũng quen biết một hồi mà.” Ái Đức Hoa có chút sốt ruột nói hắn cũng không muốn Diệp Lăng trở thành đối thủ của mình, hơn nữa còn là lúc này nữa.

Hắn tựa hồ quên Diệp Lăng làm sao có hứng thú đi cướp đoạt Tập Toa với hắn, có điều chuyện này liên quan đến Tập Toa nên làm hắn có điểm rối loạn.

“Ta cướp đoạt Tập Toa của người làm gì, đầu người bị gì vậy, ta muốn giúp người xử lý một đám đối thủ mà thôi mở đường giúp người, quên đi, nếu người không muốn thì ta không đi vậy.” Diệp Lăng lắc lắc đầu nói tựa hồ có điểm bất đắc dĩ.

“Đừng dừng, ta sai rồi, người tới đi.” Ái Đức Hoa lập tức bắt lấy tay Diệp Lăng, bộ dáng cầu xin.

“Cút, đừng làm ta ghê tởm.” Diệp Lăng lập tức đẩy tay Ái Đức Hoa ra, hắn cảm thấy Ái Đức Hoa này thực ghê tởm, không, phải nói là rất rất ghê tởm.

“Vậy người giúp ta đi.” Ái Đức Hoa yếu sùi hỏi.

“Ừ, ta giúp người.” Diệp Lăng gật đầu nói, ngoài tò mò ra hắn cũng bị cảm động, hy vọng có thể tác hợp đôi uyên ương đáng thương này.

“Vậy trước tiên người giúp ta khôi phục dung mạo đi.” Ái Đức Hoa nhân cơ hội nói.

Diệp Lăng lắc đầu nói: “Không, vừa rồi ta đã nói rồi, người như vậy thì tốt hơn, dù sao trong mắt người khác thì người chẳng là gì cả, sẽ không xem người như đối thủ cạnh tranh, như vậy thì còn gì bằng.”

Ái Đức Hoa trầm mặc một hồi suy nghĩ lời Diệp Lăng, rất nhanh hắn liền hiểu ra.

Lúc này Ái Đức Hoa nhìn Diệp Lăng, bại gia tử mơ mơ màng màng này xem ra không phải lúc nào cũng mơ hồ, có đôi khi, hắn thông minh hơn bất cứ người nào.

Lời Diệp Lăng rất rõ ràng, đó là làm cho Ái Đức Hoa trở thành một tuyến thủ tiềm phục, mà hắn lại cao điệu hành động, hấp dẫn ánh mắt mọi người để người khác đối phó hắn.

Mà Ái Đức Hoa có thể tại tình huống này, xuất kỳ bất ý đạt được thắng lợi.

Ai, xem ra không nên đắc tội hắn, nếu không sẽ chết thật thảm.

“Ta hiểu, vậy người có biện pháp cho ta thông qua sao?” Ái Đức Hoa hỏi.

“Không sao cả, cho dù Tập Toa không biết người thì ta cũng giúp người thu phục được nữa là, tốn ít tiền thì cái gì cũng thông qua.” Diệp Lăng ngẩng đầu lên, bộ dáng bại gia tử lại xuất hiện.

“Đúng, Tập Toa nhất định sẽ nhận ra ta, sẽ để ta thông qua.” Ái Đức Hoa đột nhiên nhớ tới Tập Toa là giám khảo, mình cần gì phải phiền não vì việc nhỏ này.

“Sợ nhất là đến lúc đó, nàng nhìn thấy người như vậy, trực tiếp đá người đi thì lần kén rể giả này sẽ thành thật đó.” Diệp Lăng khoát tay nói.

“Dựa vào, đi chết đi!” Ái Đức Hoa lên chân đá vào Diệp Lăng, đương nhiên, Diệp Lăng rất nhẹ nhàng tránh được.

“Đi, đi báo danh.” Diệp Lăng trực tiếp mở cửa, chuẩn bị rời đi, mà lúc đó Ái Đức Hoa lại gọi hắn lại.

“Diệp Lăng, người cứ như vậy mà đi báo danh sao?”

“Làm sao vậy? Có vấn đề gì không?” Diệp Lăng nhìn nhìn cách ăn mặc của mình, hình như đâu có vấn đề gì đâu.

Lúc này Ái Đức Hoa nhìn về phía bên cạnh Diệp Lăng, nói: “Người muốn dẫn theo tiểu Nhị đi luôn à?”

“Đương nhiên, nàng là bảo bối của ta, ta đến đâu cũng sẽ mang nàng theo.” Diệp Lăng trả lời, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ lại tiểu Nhị, như lời hắn nói vậy, nàng là bảo bối của hắn.

Đương nhiên từ bảo bối này hoàn toàn là một khái niệm khác với sự lý giải của Ái Đức Hoa.

“Nhưng người đang đi kén rể, người mang theo một nữ hài tử đi cùng thì không hợp lắm!” Ái Đức Hoa nhắc nhở nói.

Có ai đi ra mắt lại mang theo một cô gái xinh đẹp không? Đây là thị uy!

Nếu nói người thiếu nữ này là tỷ muội thì còn đỡ, nhưng tuy tiểu Nhị cũng họ Diệp nhưng Ái Đức Hoa lại biết nàng không phải tỷ muội của Diệp Lăng, cũng không giống như thị nữ, cũng không giống người yêu.

Ai, Ái Đức Hoa cũng không biết quan hệ hai người này ra sao nữa, quan hệ làm cho không ai có thể hiểu nổi.

Bất quá, nói gì thì nói nếu Diệp Lăng mang theo tiểu Nhị đi, nhất định sẽ làm người ta cảm thấy không bình thường, hoặc là nói hắn không coi trọng lần kén rể này, không coi trọng Tạp Toa tiểu thư.

“Gây chú ý không phải càng tốt sao? Ta vốn là hấp dẫn ánh mắt người khác mà. Còn có, ta cũng không phải thực sự đi tìm dâu, mặc kệ bọn họ nghĩ gì, đến lúc đó ta chỉ cần thanh lý những người đó là xong.” Diệp Lăng thực không thèm để ý nói.

“Nói cũng đúng, có điều người như vậy sẽ làm người ta hận...” Ái Đức Hoa gật gật đầu, quả thật Diệp Lăng không ngại gì cả.

“Vì huynh đệ không tiếc cả mạng sống.” Diệp Lăng vỗ vỗ ngực nói.

“Hảo huynh đệ...” Ái Đức Hoa rất là cảm động, chẳng qua —

“Vì nữ nhân chém huynh đệ hai đao!” Diệp Lăng tiếp tục nói đây là một câu danh ngôn.

Có lẽ Diệp Lăng không biết đây quả thật là một câu danh ngôn, có một số người đúng là như vậy, gặp chuyện thì mất cả nhân tính.

242. Chương 243: Thanh Tràng (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 243: Thanh tràng (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Chúng ta muốn báo danh!”

Xen lẫn trong đám người nhộn nhịp, Diệp Lăng và Ái Đức Hoa đi đến điểm báo danh, tham gia lần kén rể này!

Trước đó, tuy Ái Đức Hoa nghĩ rằng nơi này sẽ tấp nập nhưng không ngờ lại náo nhiệt đến mức này, giống như một sự kiện rất trọng đại vậy, có điểm giống như giải đấu Tài Nữ Vô Song lần trước.

Cũng đúng thôi, một tuyệt sắc mỹ nữ lại có quyền có thể kén rể thì trường hợp như vậy là bình thường. Mà trước đó còn thông báo là không luận xuất thân, không luận tướng mạo, chỉ cần có tài năng, có tiềm lực là có tư cách!

Điều kiện như vậy mà không hấp dẫn một đám nam nhân đến đây mới là lạ, từ 10 tuổi đến 60 tuổi!

Tiểu bằng hữu 10 tuổi tựa hồ muốn tìm một tỷ tỷ làm lão bà, bất quá ít nhất phải chờ hán lớn thêm 5-6 năm đã... (haizzz...)

Về phần 60 tuổi, cái này miễn bình luận! (chí lý...)

Sau khi tình huống như vậy phát sinh, Alexander thành chủ buộc phải hạn chế điều kiện một chút, ít nhất cũng phải hơn 13 tuổi, thấp hơn 40 tuổi! Cũng may Diệp Lăng còn hợp quy...

Mà muốn hỏi làm sao Diệp Lăng và Ái Đức Hoa đi vào được nơi báo danh? Cái này mà còn hỏi à, đương nhiên là chen vào rồi!

Tất nhiên Ái Đức Hoa cảm thấy không tốt lắm, dù sao mình cũng là một quý tộc, sao có thể chen tới chen lui với người khác được? Nhưng Diệp Lăng lại không thèm để ý, nói rằng chen chen mới tốt, càng chen càng khỏe mạnh!

Bất quá có đôi khi chen không vào nổi, Diệp Lăng sẽ dùng một ít tuyệt kỹ, tỷ như—

“Nước sôi đây!”

“Những người này không sợ cả nước sôi!” “Đĩa bay kìa!” “Đĩa bay là cái gì?”

Được rồi, xuất tuyệt chiêu —

“Mọi người nhìn kìa, Tạp Toa tiểu thư lửa thể ở bên kia!”

“...”

Chiêu này quả nhiên hữu hiệu, đại bộ phận đều đảo mắt tìm Tạp Toa tiểu thư lửa thể, đương nhiên cuối cùng phát hiện ra có người bịa chuyện, lúc đó tất cả đều nói —

“Ta đã sớm biết có người nói lung tung mà, Tạp Toa tiểu thư của ta sao có thể làm ra chuyện không có nhân phẩm như vậy được! ”

“Ừ, vậy mà những người này còn nhìn quanh, quả thực là vũ nhục Tạp Toa của ta!”

Tựa hồ vừa rồi ngoài Diệp Lăng ra, kể cả Ái Đức Hoa cũng tìm xem, tuy không tin nhưng chuyện này quả thật rất rung động.

Cùng lúc đó, Diệp Lăng thuận lợi đẩy ra một số người, mang theo Ái Đức Hoa đến điểm báo danh, mục đích của hắn đã thành, mặc kệ người ta nói hắn vô sỉ!

Đương nhiên, người này đang ám chỉ người nói lung tung, nhưng không biết người nói lung tung này là Diệp Lăng!

“Tính danh, chức nghiệp, bối cảnh gia đình, tình thông...” Nhân viên công tác phụ trách báo danh kia cũng không ngần ngại lên nói.

“Ta à, gọi là Diệp Lăng, chức nghiệp bại gia tử, tình thông bại gia, bối cảnh phú thương.” Diệp Lăng nói ra một phần giới thiệu làm người ta không nói được lời nào, có người giới thiệu như vậy sao?

Còn có, vì sao hắn nói bối cảnh của mình là phú thương? Không phải là quý tộc sao? Rất đơn giản, Diệp gia bây giờ đã lấy kinh thương làm chính, cho nên sẽ tuyên bố với bên ngoài rằng mình là thương nhân, còn chuyện những người khác thì Diệp gia sẽ không để ý.

Như vậy cũng giúp cho Diệp gia tránh đi không ít phiền toái.

“A?!” Nhân viên công tác rất cục cựa cũng ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Lăng một chút, sau đó lại cúi đầu tiếp tục làm việc.

Tuy lý lịch Diệp Lăng có điểm quái bất quá ở đây hẳn cũng gặp không ít người kỳ quái nên cũng chỉ cảm thấy hơi quái mà thôi, hơn nữa hẳn còn phải công tác, phía sau còn có rất nhiều người đang chờ!

Rất nhanh Diệp Lăng đã có được giấy báo, để hẳn đi “trường thi”!

Sau khi báo danh sẽ lập tức đi tham gia khảo nghiệm, ngày hôm nay sẽ trực tiếp loại bỏ đại đa số thí sinh...

“Kế tiếp...”

“Ái Đức Hoa, chúc nghiệp đệ tử, tinh thông vũ kỹ, bồi cảnh quý tộc...” Ái Đức Hoa cũng báo tên, làm một cái lý lịch đơn giản.

“Tốt lắm, chúng ta đi vào thôi!” Ái Đức Hoa nhìn Diệp Lăng đang đứng đợi, còn tưởng rằng hẳn đang chờ mình cùng vào nên nói một câu.

“Người vào trước đi, ta phải xử lý chỗ này một chút!” Diệp Lăng khoát tay nói với Ái Đức Hoa, hẳn đang đợi Ái Đức Hoa thì đúng, bất quá không phải muốn cùng vào mà là...

“?? Người muốn làm cái gì?” Ái Đức Hoa ngây người ra một chút, không rõ Diệp Lăng đứng ở đây để làm gì.

“Đương nhiên là giải quyết những người ở phía sau rồi!” Diệp Lăng khoát tay cười nói mà nụ cười này làm Ái Đức Hoa có điểm sợ hãi hẳn tựa hồ cảm giác được có chuyện gì sắp phát sinh, hơn nữa thật đáng sợ!

Chỉ thấy trong tay Diệp Lăng xuất hiện một vật, một thứ mà rất nhiều người muốn đạt được nó, một thứ có uy lực rất cường đại — luyện kim đại pháo, hẳn trực tiếp bắn một pháo về phía điểm báo danh..

“Người...”

Ái Đức Hoa muốn cản Diệp Lăng lại thì đã chậm rồi, chỉ thấy khẩu luyện kim đại pháo kia sáng lên, một đạo ma pháp năng lượng đánh về phía điểm báo danh!

“Oanh...”

Ma pháp năng lượng tạc mở ra, đánh điểm báo danh kia nát bét, đồng thời cũng làm mọi người ngẩn ra!

Mà nhân viên công tác ở điểm báo danh với cả những người vừa đứng ở đó cũng nằm lăn loe trên mặt đất, không biết là sống hay chết!

Rất nhanh mọi người liền chạy tứ tán, trường hợp trở nên cực kỳ hỗn loạn.

“Người... Sao người lại làm như vậy.” Ái Đức Hoa có điểm không hiểu được, tuy rằng có đôi khi Diệp Lăng sẽ xằng bậy, nhưng như vậy thì hơi quá đáng a!

“Ta thì sao?” Lúc này Diệp Lăng đã thu hồi luyện kim đại pháo, làm cho người ta không thể phát hiện người gây rối là hẳn.

Nhìn bộ dáng Diệp Lăng như chưa từng phát sinh chuyện gì, Ái Đức Hoa có điểm tức giận chất vấn: “Vì sao người phải làm như vậy?”

“Rất đơn giản, như vậy thì bớt đi rất nhiều đối thủ, chỉ cần xử lý những người còn lại ở trong là được! ” Diệp Lăng rất là thoải mái nói.

“Dù cho người phải xử lý đối thủ giúp ta thì cũng không cần phải giết người a!” Ái Đức Hoa tức giận việc Diệp Lăng không để ý đến mạng người, oanh sát nhân viên công tác.

“Ai giết người? Bọn họ bất quá là bị hôn mê thôi sẽ không chết!” Diệp Lăng không thèm để ý nói.

“Người đi vào trước đi, ta muốn ở đây xử lý một chút, đoạn tuyệt đường đi của những người này!”

Diệp Lăng cũng không phải loại người xem mạng người như cỏ rác, sẽ không vì loại bỏ đối thủ mà đi giết người vô tội.

Chẳng qua hắn sử dụng một loại phương thức công kích trong luyện kim đại pháo, đó là một loại công kích có thể đánh xỉu người khác, cũng không làm người ta bị thương, sẽ hôn mê trong thời gian ngắn.

Đương nhiên, công kích lần này có một ít khác biệt nho nhỏ, có đôi khi sẽ tạo thành thương tổn, bất quá chắc chắn sẽ không làm hại đến tính mạng, nhiều nhất chỉ choáng váng buồn nôn một thời gian ngắn rồi sẽ hồi phục thôi.

Nếu hỏi cụ thể là bao lâu thì theo lời Diệp Lăng là, không biết trước được, có lẽ là một hai ngày, có lẽ mười ngày nửa tháng, tóm lại sẽ không vượt qua một tháng!

Tuy rằng công kích này của Diệp Lăng không thương hại đến người khác, nhưng mục đích của hắn là tiêu trừ những đối thủ, vì không để cho đối thủ tiếp tục xuất hiện!

Chắc hành vi này chỉ có mỗi hắn nghĩ ra, hơn nữa đi làm mà thôi...

243. Chương 244: Thanh Tràng (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 244: Thanh tràng (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Ái Đức Hoa không nói gì nữa, hắn cũng hiểu rồi, mà hắn cũng cảm thấy xấu hổ giùm hành vi của Diệp Lăng, hy vọng không ai biết là Diệp Lăng làm.

Nếu bị người biết đến thì nhất định hắn sẽ không thừa nhận mình quen Diệp Lăng, như vậy sẽ rất bẽ mặt, sẽ bị người khinh bỉ, cừu thị!

“Người quả thật quá vô sỉ!”

Đây là đánh giá của Ái Đức Hoa, cũng là đánh giá của rất nhiều người khác, chưa từng thấy ai như vậy, vì giảm bớt đối thủ mà sử dụng thủ đoạn như thế!

Trên đại lục này, đối với những giải đấu như vậy, đều có điều dàng hoàng, người người đều nghĩ cách quang minh chính đại chiến thắng.

Cho dù là loại người dê tiện, muốn xài một ít thủ đoạn thì cũng chỉ làm ra một ít trên sàn đấu hay ở ngoài mà thôi tuyệt đối sẽ không nghĩ đến việc trực tiếp làm cho người ta không thể báo danh được, ngay cả cơ hội tham gia cũng không có.

“Vô sỉ?! Cái này có gì mà vô sỉ, như vậy mới là rõ ràng trực tiếp nhất, nếu người nói cho ta biết sớm hơn một chút thì ta cam đoan sẽ làm cho tất cả mọi người không thể báo danh, đến lúc đó người là duy nhất!” Diệp Lăng thực không thèm để ý nói hắn thích dùng cách đơn giản nhất để giải quyết vấn đề, mấy thứ hư vô như thanh danh linh tinh thì chắc là hắn không biết để ý tới.

Ái Đức Hoa không nói thêm gì nữa, hắn tin rằng Diệp Lăng nhất định sẽ làm như vậy, đến lúc đó thì sự tình sẽ được giải quyết, bất quá nhất định sẽ bị người đời mắng mỏ.

Những chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với Tập Toa, bị người ta mắng một chút thì sao?

Nghĩ vậy, Ái Đức Hoa tựa hồ lý giải được ý tưởng của Diệp Lăng, cũng có điểm đồng ý nên không để ý đến nữa, một mình vào trước! Hắn vẫn không muốn đứng cùng Diệp Lăng, làm người ta phát hiện ra quan hệ

của mình với Diệp Lăng, nếu là như vậy thì mình cũng sẽ bị mắc lầy, loại chuyện này nên để Diệp Lăng gánh vác một mình a!

Huynh đệ, người vất vả!

Bởi vậy nên sau đó Ái Đức Hoa vẫn phân rõ giới hạn với Diệp Lăng, làm bộ như không biết Diệp Lăng!

Đúng là vì nữ nhân có thể chém huynh đệ hai đao...

Diệp Lăng chỉ có thể đánh giá như vậy, tuy rằng có điểm nói quá, nhưng mà cũng không sai biệt là mấy!

Mà lúc này, Diệp Lăng cũng kể Ái Đức Hoa, hẳn chỉ muốn giải quyết toàn bộ những người đang muốn vào mà thôi để bọn họ sớm rời đi, không có cơ hội tham dự lần kén rể này.

Dù sao có Diệp Lăng giúp Ái Đức Hoa thì những người khác nhất định sẽ thất bại, kết quả đều như nhau, còn không bằng sớm rời đi cho khỏe! Đương nhiên, đây là ý nghĩ của một mình Diệp Lăng...

“Các vị, thật có lỗi, vì vừa rồi xảy ra một sự cố nho nhỏ nên hoạt động hôm nay tạm dừng, mong mọi người lại đến vào ngày mai!”

Lúc này một cô gái đi ra giải thích với mọi người, thiếu nữ này ăn mặc rất cao quý, hẳn là một thiên kim tiểu thư quý tộc, có dung mạo không kém gì Táp Toa tiểu thư.

Chẳng lẽ, nàng là bằng hữu của Táp Toa tiểu thư? Ừ, nhất định là như vậy!

Bởi vậy nên những người ở đây bắt đầu đi về, một người, mười người, trăm người...

Theo số người đi về càng ngày càng nhiều, tự nhiên sẽ không ai hoài nghi chuyện này nữa, đều cho rằng hoạt động kén rể dời lại đến ngày mai nên cũng dần dần tán đi, đồng thời cũng loan truyền tin tức này.

Trong một thời gian ngắn, tin tức này đã lan rộng khắp thành, biết hoạt động kén rể của Táp Toa tiểu thư vì một phát sinh ngoài ý muốn mà dời lại vào ngày mai!

Có điều không ai biết ở trong thành chủ phủ vẫn đang tiến hành hoạt động kén rể như bình thường, mà người ở trong cũng không biết chuyện hoạt động này bị dời lại! Vì sao như vậy?

Nguyên nhân rất đơn giản, vì cô gái vừa rồi không phải ai khác mà là tiểu Nhị!

Nếu là tiểu Nhị nói thì chẳng khác nào là Diệp Lăng nói, là Diệp Lăng thả ra tin tức giả, hẳn muốn những người bên ngoài quay về, chỉ còn lại những người ở trong thôi thì giảm được rất nhiều phiền toái.

“Ý, người đâu? Chuyện gì xảy ra vậy?” Lúc này có người đi ra, nhìn thấy chỗ này không còn một bóng người, chỉ có vài người nằm lả ra đất, không biết còn sống hay đã chết, còn có Diệp Lăng và tiểu Nhị nữa, vì vậy người nọ liền mở miệng hỏi Diệp Lăng, cũng chỉ có thể hỏi Diệp Lăng.

“Không biết nữa, ta chỉ thấy bọn họ bảo hôm nay sẽ không quay lại, đều đi về cả, hình như là vì những người đang nằm dưới đất ấy,” Diệp Lăng chỉ xuống đất nói.

“Ừ, không đến thì thôi dù sao nên đến cũng đã đến cả rồi!” Người nọ không sao cả nói lần này tuy là cơ hội của toàn dân, những cũng có “tuyển thủ hạt giống”.

Trên thực tế, toàn dân đều có cơ hội này là ý của Táp Toa tiểu thư chứ không phải thành chủ, thành chủ lại không phản đối thì nữ bảo bối của mình nên đáp ứng.

Mà đồng thời thành chủ cũng đã cho người thông tri những “con rể” mà chính mình nhìn trúng từ sớm rồi, những người này tất nhiên không cần xếp hàng, đã sớm ở bên trong rồi.

Nói thật ra, với thành chủ thì những người ở ngoài có đến hay không, cũng không quan trọng lắm, kể cả Diệp Lăng, kể cả chính bản thân Táp Toa tiểu thư cũng thế, nàng chỉ cần Ái Đức Hoa xuất hiện là được.

Nếu Ái Đức Hoa không xuất hiện thì nàng sẽ tìm cái cớ từ chối, dù sao nói là kén rể chứ cũng không nói nhất định phải kết hôn, phải lập tức lập gia đình đâu!

“Vậy sao người còn ở đây? Không vào à?” Người nọ nhìn Diệp Lăng, cảm thấy có chút kỳ quái nếu nói Diệp Lăng không phải là người tham gia thì dễ hiểu rồi, chắc là hẳn đến xem náo nhiệt mà thôi.

Nhưng hắn lại nhìn thấy Diệp Lăng cầm theo giấy báo danh, rõ ràng là người tham gia, sao còn nhàn nhả đứng đây, hơn nữa còn mang theo cô gái kia bên người là sao?

“Chút nữa rồi vào, dù sao ở trong đó còn chưa chắc đến lượt ta, hơn nữa, ta nghĩ bây giờ mọi người còn đang rất nhàn nhả, cũng không cần vội!” Diệp Lăng khoát tay nói

Hắn ở đây là vì phòng ngừa người khác lại quay về, đương nhiên cũng vì hắn không muốn xếp hàng ở trong kia, đợi người ta xong hết rồi hẵng vào.

Dùng lời của hắn là, dù sao hắn cũng là người cuối cùng, từ từ rồi cũng đến!

“Cũng không sai biệt lắm, bên trong cũng gần hết rồi ta thấy ở ngoài mãi không có ai đi vào mới đi ra đây, thuận tiện gọi người vào thôi!” Người nọ nói với Diệp Lăng, chân mày hơi nhíu lại.

Công tử này có điểm kỳ quái nhìn sao cũng không giống tới vì tiểu thư, chẳng lẽ có mục đích gì?

“Ừ, vậy đi vào!” Diệp Lăng đáp trả, sau đó chậm rãi bước vào, bước không nhanh không chậm, thực tự nhiên, tự nhiên đến mức làm người ta không chút nào cảm thấy sự khẩn trương của hắn.

Đương nhiên, trong những người ở trong, có rất nhiều người cũng thực trấn định vì họ đều là quý tộc, hơn nữa còn đều là những quý tộc rất bất phàm!

“Diệp Lăng, người ở ngoài kia làm gì mà lâu vậy?” Lúc này Ái Đức Hoa đã qua được từng cửa từng cửa, đến cuối cùng, khi hắn rảnh ra một chút mới nhớ đến Diệp Lăng.

Ai, vì nữ nhân...

244. Chương 245: Thanh Tràng (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 245: Thanh tràng (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Bất quá đây cũng là chuyện thường tình, hơn nữa, hắn mới quen biết với Diệp Lăng bao lâu? Người ta thương nhau bao lâu rồi? Nếu đổi lại Diệp Lăng là Ái Đức Hoa thì Diệp Lăng đã sớm quên Ái Đức Hoa rồi ngay cả lúc rảnh cũng không nhớ đến làm gì.

Muốn nói vì sao Ái Đức Hoa có thể qua được từng cửa từng cửa một, không có Diệp Lăng hỗ trợ, theo lý thuyết đã sớm bị người ta loại đi rồi, một kẻ đen thui như vậy sao có thể xứng với Tập Toa tiểu thư?

Kỳ thật cũng vì hắn đen mới có thể thuận lợi thông qua.

Alexander thành chủ cũng thấy Ái Đức Hoa, bất quá hắn cũng không cho người đuổi Ái Đức Hoa ra mà lại nói để người này thông qua, ý là để người này làm nền một chút, như vậy có thể làm cho thị dân của ta biết ta đây đối xử rất bình đẳng.

Mà thành chủ đại nhân tin rằng, lấy ánh mắt của nữ nhân mình sẽ không đi coi trọng cái cục than này nên cũng không cần phải lo lắng.

Có điều kết quả lại ngoài ý muốn của mọi người, ngay cả chính thành chủ đại nhân cũng không biết, kỳ thật chính tay mình đã thúc đẩy đoạn duyên phận này.

Cái này có lẽ là vận khí của Ái Đức Hoa, cũng không biết có phải lấy từ Diệp Lăng qua không nữa...

“Diệp Lăng, bại gia tử? Người xác định người muốn dùng lý lịch này, không cần sửa chữa sao?” Khi người ở cửa đầu tiên nhìn thấy tư liệu của Diệp Lăng, cau mày hỏi.

“Ừ, không cần sửa chữa,” Diệp Lăng trả lời.

“Vậy được rồi chúng ta bắt đầu đi, chỗ của ta là khảo nghiệm học vấn của người.”

Những trạm kiểm soát này là kiểm tra một ít trụ cột, không nhất định phải thông qua toàn bộ, muốn xem tổng điểm của người như thế nào, sẽ có người yếu nhược ở một phương diện nào đó, đầu phải chọn một kẻ toàn tài đầu, chỉ cần có vài lĩnh vực nổi bật là được.

Nếu phải chọn giữa một kẻ toàn tài và một chuyên gia về một phương diện nào đó, những tài năng của chuyên gia ở phương diện này cao hơn rất nhiều thì người ta nhất định sẽ chọn chuyên gia kia.

Toàn tài kỳ thật chẳng khác nào là tài trí bình thường, trừ phi người có thể đứng đầu ở tất cả lĩnh vực, nhưng tinh lực mỗi người có hạn, tham nhiều thì thối chỉ cần nhất nghệ tinh là đủ rồi.

Trở lại chuyện chính, đối với những câu hỏi dự thi này, Diệp Lăng thực nhẹ nhàng liền qua cửa bởi một chút câu hỏi này quả thật rất đơn giản với hắn. Những cuộc thi như thế này tin rằng trên toàn đại lục không có ai mạnh bằng Diệp Lăng.

Diệp Lăng có một trí nhớ siêu cường làm người ta hâm mộ, hơn nữa khi hắn rảnh thì hắn lại cầm sách đọc chơi.

Tựa hồ đám người Diệp Lam Vũ cũng thích Diệp Lăng đọc sách bởi khi đó Diệp Lăng sẽ thực yên tĩnh, sẽ không chạy loạn khắp nơi, cũng sẽ không ra ngoài gây chuyện.

“Còn nữa không? Hết rồi à?” Diệp Lăng có chút thất vọng nói.

Lúc này Diệp Lăng đã hoàn thành tất cả câu hỏi hắn còn có cảm giác chưa đã, còn muốn tiếp tục trả lời...

Đây là, ai a... thi đến nghiệm...

“Hay là người đi vào đi thôi, cho dù còn câu hỏi thì người cũng không cần phải trả lời, người rất xuất sắc,” Đám giám khảo có điểm ý tứ muốn đuổi Diệp Lăng đi.

Vừa rồi Diệp Lăng trả lời câu nào đều được đủ điểm câu đấy, dù cho giám khảo có ra câu hỏi khó hơn đi nữa thì hắn cũng có thể đáp được, thậm chí có những câu hỏi mà đến họ cũng không biết đáp án cũng bị hắn trả lời.

Căn cứ theo quy tắc lần thi này thì cho dù Diệp Lăng trả lời ít hơn vài câu nữa cũng có thể qua cửa, huống chi hắn trả lời toàn bộ.

Rất nhanh Diệp Lăng đã đi vào đám người cùng qua cửa với mình, đây là một phòng tiếp khách trong thành chủ phủ, bọn họ đều ngồi chờ người cuối cùng đến, cũng chính là Diệp Lăng.

Đương nhiên bọn họ sẽ không cảm thấy Diệp Lăng chậm chạp gì, bởi vì dựa theo ý tưởng của bọn họ, Diệp Lăng không phải là người cuối cùng, ở phía sau có thể còn rất nhiều người nữa.

Bọn họ cũng tin rằng, có lẽ cả hôm nay phải chờ ở đây, uống trà tâm sự, ở chung cùng với những đối thủ cạnh tranh của mình.

Mà có lẽ, đó cũng là một loại khảo nghiệm nên những người này vẫn duy trì phong độ của mình, không cười nhạo những người thường ở đây, tỷ như... tiểu Hắc, ách, là Ái Đức Hoa.

Khi Diệp Lăng đi vào làm mọi người chú ý, cũng không phải vì biết hắn là người cuối cùng, cũng không phải Diệp Lăng làm chuyện khác người gì, cũng không phải Diệp Lăng có lời nói đặc biệt gì.

Từ lúc đi vào, Diệp Lăng vốn không nói gì, chỉ tiêu sái đi vào mà thôi.

Cái làm mọi người chú ý là tiểu Nhị bên cạnh Diệp Lăng, ngoài việc bị vẽ ngoài hoàn mỹ của tiểu Nhị hấp dẫn ra, còn một nguyên nhân rất trọng yếu khác, đó là tiểu Nhị là nữ.

Tại trường hợp này, tất cả mọi người ở đây đều không mang theo nữ quyến, cho dù là người thân cận nhất của họ, trước kia như hình với bóng cũng thế, cũng tạm thời không đưa đi theo.

Dù sao, đây là đi kiểm cô đầu.

Mà bây giờ Diệp Lăng lại mang theo một tiểu Nhị hoàn mỹ đến đây, tự nhiên sẽ làm người khác cảm thấy quái lạ, rất hấp dẫn sự chú ý của họ.

Hắc hắc, ta muốn như vậy mà, ta muốn các người toàn bộ đều chú ý đến ta, ta muốn giải quyết hết một đám các người để tiểu tử tiểu Hắc kia thuận lợi qua cửa.

Chú ý ta đi, cứ việc nhìn a!

Diệp Lăng rất thản nhiên tiếp thụ ánh mắt của mọi người, mang theo tiểu Nhị chậm rãi đi vào đại sảnh, tìm một vị trí ngồi xuống, ăn điểm tâm tinh xảo, hưởng thụ hương trà thơm ngát dị thường.

Mà lúc này Diệp Lăng cũng không đi tìm Ái Đức Hoa nói chuyện cũng không phải vì hắn biết được tiếng lòng của Ái Đức Hoa mà vì hắn muốn để Ái Đức Hoa không bị chú ý.

“Vị công tử này, xin thỉnh giáo.” Một công tử quý tộc ở gần đó đến gần chào hỏi với Diệp Lăng, dù sao ở trong này cũng phải chờ, kết giao thêm một bằng hữu cũng không sai.

“Tại hạ Diệp Lăng, xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ.” Diệp Lăng cũng chấp tay, đồng dạng lễ phép trả lời.

“Tại hạ Ước Hàn Ni, nghe khẩu âm của Diệp công tử tựa hồ cũng không phải người Ngã Lạp Đế Quốc?” Ước Hàn Ni thử hỏi.

“Ta không phải, ta chỉ đi ngang qua đây, thấy nữ nhi thành chủ muốn lập gia đình nên đến xem chơi.” Diệp Lăng thực tùy ý nói.

Lời này làm người ta có thể xác định hắn không phải mộ danh mà đến, hắn không có cảm tình gì với Tập Toa tiểu thư, vền vẹn là vào giúp vui thôi.

Lúc này tất cả mọi người không khỏi “thở” cho Diệp Lăng một ánh mắt khinh bỉ, khinh bỉ hành vi của Diệp Lăng, đây là một chuyện thiêu liêng như thần thánh, tại sao có thể tùy tiện như vậy, thật giống như đi ngang qua mua sắm ấy.

Bất quá, nếu tình tế nghiên cứu lên thì những người này cũng không khác là mấy, bọn họ cũng như Diệp Lăng, cũng không có tình cảm gì với Tập Toa tiểu thư.

” Vậy người hiểu biết gì về Tập Toa tiểu thư?” Ước Hàn Ni hỏi cũng uống một ngụm trà với Diệp Lăng, tỏ vẻ hảo ý.

Diệp Lăng nghĩ nghĩ, nói: “Ta biết nàng là nữ...” Nói nhảm, ai chẳng biết, cái này cần nói sao?

“Còn nữa, ta biết nàng gọi là Tập Toa, về phần họ gì thì chịu.”

Nghe đến đó, những người gần đó còn đang chú ý Diệp Lăng lại một lần nữa tiến hành khinh bỉ hắn, khinh bỉ thật sâu...

245. Chương 246: Đê Tiện (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 246: Đê tiện (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“...ngay cả họ gì mà người cũng không biết, chẳng lẽ người không biết lai lịch của Alexander thành?” Ước Hàn Ni lắc lắc đầu, tựa hồ có điểm vô lực.

Diệp Lăng trả lời: “Hình như xem qua, Alexander thành này là từ một vĩ nhân tên Alexander * Ni cổ Lạp kiến tạo, tương truyền thời đại đó phát sinh một lần bạo loạn, hấn cùng một số người đào vong đến đây, thành lập nên một cái thôn nhỏ. Bởi vì vị trí địa lý nơi này mà thuận lợi phát triển thành một cái trấn nhỏ, sau đó thành trấn, tiểu thành thị đến đại thành thị như bây giờ!”

“Mà lúc trước, cái thôn này tên là Alexander nên bây giờ được gọi là Alexander thành, mà từ trước đến nay đều là gia tộc Ni cổ Lạp làm thành chủ, mà Ni cổ Lạp cũng là gia tộc duy nhất có thể trong Alexander thành truyền lưu đến tận bây giờ. À, ta biết rồi, nàng họ Ni Cổ Lạp, gọi là Tạt Toa * Ni cổ Lạp phải không?”

“...đúng vậy, xem ra ngươi rất hiểu biết về lịch sử nơi này.” Ước Hàn Ni nói.

“Ta rất hiểu biết lịch sử, chỉ cần lịch sử có ghi lại trên sách thì ta đều biết!” Diệp Lăng bình thản trả lời, câu trả lời này hình như có điểm kiêu ngạo, nhưng trong miệng hấn lại thật bình thản, làm người ta không cảm giác ra sự kiêu ngạo.

“Ngươi là học giả nghiên cứu lịch sử sao?” Ước Hàn Ni hỏi.

“Không phải- chỉ là có điều hiểu biết mà thôi!” Diệp Lăng trả lời.

“Vậy chức nghiệp chính của ngươi là gì?”

“Bại gia tử!”

“?? Cái gì?” Ước Hàn Ni hoài nghi có phải mình nghe nhầm không, hoặc là, Diệp Lăng nói nhầm không.

“Chức nghiệp chính của ta là bại gia tử!” Diệp Lăng lại một lần nữa xác định.

“Có phải ngươi đang đùa không?”

“Không phải- ta nói thật đấy.”

Lúc này, dưới sự cầm đầu của thành chủ đại nhân, một đoàn người nối đuôi nhau đi vào, đồng thời Tạt Toa tiểu thư cũng xuất hiện, quả nhiên là quốc sắc thiên hương, chẳng trách có nhiều người điên đảo thần hồn vì nàng như vậy.

Đương nhiên, Diệp Lăng chỉ cảm thấy được thôi, kém hơn tiểu Nhị một chút, mà so với Diệp Lam Vũ thì không cần phải nói.

Đứng cùng Tạt Toa tiểu thư là một cô gái, dung mạo thiếu nữ này cân sức ngang tài với Tạt Toa, cấp bậc không khác nhau lắm.

“Ai, thật sự là đóa hoa nhài cấm bãi phân trâu mà!” Khi Diệp Lăng nhìn thấy Tạt Toa tiểu thư, có điểm tiếc hận nói mà những lời này cũng vừa hay lọt vào tai Ái Đức Hoa, làm hấn nghiêng răng nghiêng lợi ken kết.

“Cái gì?” Ước Hàn Ni không rõ hỏi.

“Không có gì, ta vừa nghĩ đến một sự tích, có một con cóc muốn ăn thịt thiên nga, nếu con cóc này thành công thì không phải là đóa hoa nhài cấm bãi phân trâu sao? Đáng tiếc a, thật sự là đáng tiếc!” Diệp Lăng lắc lắc đầu nói.

“Nói cũng đúng, có một số người cũng không tự giấu lại thân phận của mình là gì, cũng dám can đảm đến đây tham gia đợt kén rể này của Tạt Toa tiểu thư, cũng không soi gương xem mình là ai a!” Chỉ cần có người mở đầu thì sẽ có người phụ họa.

Lời Diệp Lăng chiếm được sự đồng ý của một ít quý tộc, mà trong đó có người trực tiếp lên tiếng, bộ dáng rất khinh thường những bình dân này.

Diệp Lăng lắc đầu, lãnh đạm nói: “Ta nói cũng không phải chỉ có bọn hấn, còn có các ngươi nữa!”

“Cái gì?” Có người nổi trận lôi đình chất vấn Diệp Lăng, “Ngươi nói chúng ta là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga?”

“Đúng vậy! Các ngươi đã biết mình là cóc thì nên tự động rời đi đi, miễn ở trong này mất mặt xấu hổ!” Diệp Lăng khoát tay, rất khinh miệt nói.

“Người... muốn chết phải không?” Người nọ cắn răng hung hăng nói.

“Khụ khụ, mọi người có thể bình tĩnh một chút lại được không, trước tiên nghe ta nói đã, sau đó lại giải quyết vấn đề của các người.” Thành chủ đại nhân nhắc nhở, đám người Diệp Lăng vậy mà không thêm để ý sự tồn tại của mình, khai chiến trước ở đuôi kia.

Đây là không tôn kính với thành chủ đại nhân hân, đồng dạng cũng là bất kính với người có một tỷ lệ trở thành nhạc phụ đại nhân!

“Thật có lỗi, thất lễ rồi! Mời người nói!” Diệp Lăng cười cười, tạ lỗi nói.

Thái độ như vậy làm cho thành chủ đại nhân cảm thấy thực thoải mái, hân nhin về phía người còn lại, lúc này người nọ cũng xem như thức thời, lập tức tiến hành giải thích.

“Hôm nay mục đích mà các vị đến đây thì cũng không cần nhắc lại nữa, đều là vì nữ nhân của lão phu, các người có thể ngồi ở đây đã nói lên các người đều là nhân tài vĩ đại ta hận không thể để tất cả các người trở thành con rể đây, bắt đắc dĩ là, lão phu chỉ có một đứa con gái nên các người nhất định phải tiến hành thêm một lần khảo nghiệm nữa!”

Thành chủ đại nhân tiếp tục nói: “Nếu là nữ nhi của ta chọn rể thì muốn khảo nghiệm cái gì là do nàng, cũng từ nàng đảm đương trọng tài còn lão phu chỉ phụ trách nhìn xem, làm một phó thủ thôi!”

Là phó thủ nhưng tin rằng không nhỏ hơn “chính thủ”!

“Nữ nhi à, bây giờ giao cho người đấy!” Thành chủ đại nhân nói cũng dùng một tay chỉ về phía Tật Toa, muốn Tật Toa đi đón lời của mình.

Lúc này Tật Toa lại đang tìm kiếm bóng dáng của Ái Đức Hoa, nàng quan tâm nhất vẫn là hân, nàng vốn vì hân mới làm ra hoạt động lần này.

Nhưng mà nàng không thể tìm thấy sự tồn tại của Ái Đức Hoa, tuy ánh mắt của nàng đã từng dừng lại trên người Ái Đức Hoa, cũng từng hoài nghi rồi nhưng Ái Đức Hoa thật sự quá đen làm nàng đánh mất sự hoài nghi này.

“Ái Đức Hoa, rốt cuộc người đang ở đâu?” Tật Toa lẩm bẩm nói mà những lời này chỉ có cô gái bên cạnh mới có thể nghe được, nàng cũng không có ý gạt cô gái này.

Tựa hồ thiếu nữ này là bạn cực thân của nàng, hai người không có bí mật gì giấu nhau cả.

“Nữ nhi à, bây giờ đến phiên người rồi...” Thành chủ đại nhân lại gọi nhỏ, hơn nữa cô gái kia nhắc nhở mới làm Tật Toa hồi tỉnh từ trong mê mang.

“A, xin lỗi, ta xuất thần một chút!” Tật Toa tạ lỗi với mọi người, sau đó nói: “Đề mục hôm nay của ta rất đơn giản, ta muốn nhìn xem thực lực của người như thế nào, ta là một vũ giả, trưởng phu của ta phải thông minh hơn ta hoặc mạnh mẽ hơn, nếu không sao có thể quản được ta?”

Ý, sao lời này nghe quen tai vậy? Đúng rồi, đây không phải là lời của lão tỷ ta sao? Diệp Lăng nhớ tới lúc Diệp Lam Vũ nói là khi Long An Kỳ hỏi nàng muốn gả cho hạng người gì thì nàng đã nói như vậy.

Điều này làm cho Long An Kỳ có chút lo lắng, lấy tiêu chuẩn của Diệp Lam Vũ, trên đại lục này chỉ có một bộ phận cực nhỏ mới đủ tư cách, mà những người này lại chưa chắc sẽ gặp nàng, đến lúc đó không xuất giá được thì sao đây?

Lúc đó Long An Kỳ cũng hỏi vấn đề này, mà câu trả lời của Diệp Lam Vũ là, không xuất giá được thì thôi ta còn có đệ đệ nuôi ta, ta không sợ!

Đối với việc này, lúc đó Diệp Lăng có bảo một câu, tỷ à, hay là người giảm yêu cầu đi một chút, ta không muốn nuôi người.

Sau đó lại là một hồi tỷ đệ đại chiến...

Bởi những lời này làm hân cảm của Diệp Lăng với Tật Toa bay lên không ít, càng thêm muốn tác hợp nàng với Ái Đức Hoa, đồng thời cũng làm một động tác nhỏ với Ái Đức Hoa - nhếch ngón tay cái lên!

246. Chương 247: Đê Tiện (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 247: Đê tiện (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Không phải như vậy, nàng vốn không nên nói như vậy,

Lúc này Ái Đức Hoa đang có điểm nghi hoặc, cũng chưa xốt cười với sự tán dương của Diệp Lăng, đơn giản là, với hắn, câu mà Tập Toa nói quả thật có điểm ngoài ý muốn.

Trong ấn tượng của hắn, Tập Toa là một cô gái thuộc loại thực văn tĩnh, thực ôn nhu, thực nội hướng, mà câu nói vừa rồi của cô là của một cô gái rất mạnh mẽ.

Bất quá, Ái Đức Hoa rất nhanh liền hiểu được, khi hắn nhìn thấy cô gái bên cạnh Tập Toa đã nghĩ ra được đáp án.

Nhất định là nàng bày cho Tập Toa, cái này cũng thực phù hợp tính cách của nàng!

“Đề mục có hai cái, một là thông qua những nan đề của tất cả những người đa mưu túc trí trong chúng ta, một là đánh bại tất cả mọi người. Đây là tự chọn, có thể chọn cả hai cũng có thể chọn một cái trong đó!” Tập Toa vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng nói.

“Nhắc nhở mọi người một chút, cũng không nhất định là người thắng sẽ thành công, thất bại cũng chưa chắc đã mất đi cơ hội! Hết thảy đều nhìn vào biểu hiện của các người!” Tập Toa lại bổ sung.

Cao, thật sự là cao!

Nói như vậy, đến lúc đó dù Ái Đức Hoa có thất bại cũng có thể trở thành vị hôn phu của nàng, mà quan trọng nhất là, cái này có thể nói lên trạng thái của nàng chọn là người nàng yêu, không quá coi trọng tài năng, chủ yếu là phẩm hạnh!

May mà nàng có mục đích trước, nếu không lấy điều kiện này, nếu Diệp Lăng xử lý người khác xong cũng không có hiệu quả, cuối cùng vẫn rất có thể chọn người bị hắn xử lý.

Bất quá, người Tập Toa muốn chọn là Ái Đức Hoa, Diệp Lăng thuận theo tâm ý của nàng, nàng muốn tìm lý do xóa sạch tất cả mọi người, chính là Diệp Lăng ở trong!

“Ta muốn đánh bại mọi người!” Diệp Lăng là người đầu tiên tỏ thái độ, nếu là trước kia, hắn nhất định sẽ lựa chọn trả lời nan đề, sẽ không đi làm chuyện đánh giết giết này, như vậy rất không văn minh!

Dùng lời Diệp Lăng mà nói ta là một bại gia tử cao quý, việc này giao cho người khác là được.

Người ở đây trên cơ bản đều chọn chiến đấu bởi họ muốn Tập Toa nhìn thấy một mặt uy vũ của mình.

Tuy rằng nói trí tuệ trọng yếu hơn võ lực, nhưng muốn gạt nữ nhân, không, là theo đuổi nữ nhân thì bày ra võ lực sẽ hữu dụng hơn với trí tuệ.

Chẳng qua, khi mọi người bắt đầu đi ra ngoài chiến đấu, lại phát hiện Diệp Lăng vẫn ngồi đằng kia uống trà, cũng không có ý đi ra ngoài ít nhất không muốn nhanh như vậy đã ra ngoài.

“Người đừng vội từ từ đi!”

Lúc này Ái Đức Hoa đang muốn ra ngoài nhưng âm thanh của Diệp Lăng lại vang lên bên tai hắn, làm hắn lập tức đại ra.

Lúc đó khoảng cách của hắn và Diệp Lăng còn rất xa, nếu Diệp Lăng lớn tiếng nói thì thực bình thường, nhưng thực tế thanh âm này của Diệp Lăng lại rất nhỏ.

Là mình nghe nhầm sao?

“Không cần hoài nghi, ta đang nói với người đây, chỉ có người nghe được thôi, người cũng không cần trả lời bởi vì nếu người nói thì người khác sẽ nghe được! Bây giờ còn không phải lúc người biểu hiện, chờ ta giải quyết một số người xong rồi hẵng lên!”

“Đừng nên hỏi ta vì sao bây giờ không lên, người thật sự là ngu, để người khác chém giết trước một chút không phải là tốt hơn sao? Ít được một vài đối thủ cũng là khảo nghiệm trí tuệ của người!”

Diệp Lăng tiếp tục uống trà, những thanh âm vẫn tiếp tục vang lên bên tai Á Đức Hoa, điều này làm Á Đức Hoa như lọt vào sương mù, không rõ vì sao Diệp Lăng có thể làm được như vậy,

Kỳ thật, cái này cũng rất đơn giản, bất quá chỉ là một hạng kỹ năng cơ bản nhất trong võ lâm bảo khổ mà Diệp Lăng học được thôi, là một loại kỹ năng mà giới giang hồ thường xuyên dùng đến - truyền âm nhập mật!

Có điều, tuy Diệp Lăng nói đúng, như vậy có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái cũng có thể tiêu hao một chút thực lực của người khác, nhưng Á Đức Hoa vẫn cảm thấy như vậy là mình chiếm tiện nghi của người khác vậy.

“Yên tâm, ta sẽ để người xuất trường thực phần khích, cũng để lại vài tên có thực lực kha khá cho người, tin rằng chiến đấu giữa các người sẽ thực phần khích!”

“Người đừng nói không, tình lực một người là có hạn, người đứng xem người khác đấu cũng không phải là nhất gan, không phải giả dối mà là mưu lược, người đừng đi làm mấy chuyện hù dọa vô mưu như vậy!”

Lời Diệp Lăng làm Á Đức Hoa tỉnh lại, làm hắn hiểu được mình hẳn là nên dùng khí lực vào những nơi, những lúc hữu dụng nhất, trước đó phải nhẫn nại!

Mà cùng lúc đó, Á Đức Hoa rất kỳ quái sao Diệp Lăng đột nhiên khôn khéo như vậy, lời nói ý nghĩ rõ ràng như thế?

Vẫn là câu kia, ở thời khắc mấu chốt thì chắc là Diệp Lăng sẽ không mơ hồ đâu, ít nhất là cái loại mơ hồ có ảnh hưởng đến sự tình...

“Mọi người ở đây cũng có chung ý tưởng như nhau, vậy thì chúng ta rõ ràng một chút, tự chúng ta sẽ phân tổ chiến đấu, cũng giảm đi thời gian của mọi người.” Ước Hàn Ni còn đang ở trong đại sảnh cười nói.

“Được rồi tất cả mọi người đều là người thông minh, đều hiểu rằng nếu không hợp tác cũng chỉ có thể làm cho người khác vây công mình mà thôi.” Lại một người đứng ra nói.

“Vậy thì tùy cơ đi, cũng không cần phải rút thăm cho phức tạp!” Lại có người nói.

Vài người này coi như là khôn khéo nhất, cũng có thực lực cực mạnh ở đây, là những người mà Diệp Lăng cần loại bỏ nhất. Mà trong những người này, đại đa số đều là quý tộc, kể cả Diệp Lăng và Á Đức Hoa, chỉ có hai người thuộc loại bình dân mà thôi.

Mặc kệ bình dân hay quý tộc, có thể có tiếng nói ở đây đều không phải nhân vật đơn giản.

“Uy, các người làm vậy là không được!” Diệp Lăng đột nhiên nói chuyện, tỏ vẻ phản đối.

“Diệp công tử, vì sao lại không được?” Ước Hàn Ni khiêm tốn hỏi.

“Người đừng quên lần này chúng ta đến đây để làm gì? Để ra mắt, để thân cận, các người cứ phân tổ ra đấu thì lúc đó Tập Toa tiểu thư sẽ nhìn ai? Người, người, hay là người?” Diệp Lăng chỉ một đám người kia nói.

“Cái này...” Ước Hàn Ni còn muốn nói cái gì, bất quá Diệp Lăng lại đánh gãy lời của hắn.

“Vừa rồi không phải Tập Toa tiểu thư đã nói sao, nàng chưa chắc sẽ thích người xuất sắc nhất, đây không phải là luận võ thuần túy, còn phải xuất ra vũ đức của người tập võ như chúng ta, xuất ra phẩm đức làm người. Bởi vậy, làm như thế là không thích hợp!”

“Đương nhiên ta cũng không để ý lắm, ta vốn vĩ đại như vậy, nổi bật như vậy, cho dù trong đêm tối cũng sẽ sáng lên như ánh đom đóm, là sáng tỏ, là xuất chúng như vậy nên nhất định ta sẽ được Tập Toa tiểu thư chú ý, tin rằng nàng nhất định sẽ yêu ta!” Diệp Lăng giương mặt lên nói.

Tiểu tử này cũng quá kiêu ngạo a, có cơ hội nhất định phải đánh hắn một chút.

Lần này Diệp Lăng đã chọc tức tất cả mọi người, mà đây cũng là mục đích của hắn, tốt nhất là tất cả mọi người đều đến gây chuyện với hắn, như vậy hắn có thể xử lý những người có nguy hiểm với Ái Đức Hoa.

Mà sở dĩ hắn không đồng ý việc phân tổ cũng là vì Ái Đức Hoa, nếu phân tổ thì chưa biết Ái Đức Hoa sẽ bị phân đến với ai, như vậy Diệp Lăng sẽ không thể khống chế được nữa.

247. Chương 248: Đê Tiệp (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 248: Đê tiệp (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Ai, thực mệt nha, ta hắn là trực tiếp động thủ cho khỏe, dù sao cũng không có vấn đề gì, Tập Toa kia cũng lựa chọn hắn thôi.” Diệp Lăng đột nhiên phát hiện mình còn có thể giải quyết vấn đề càng đơn giản hơn, hắn đang mắng mình sao lại ngu như vậy.

Trên thực tế, Diệp Lăng làm như vậy thì chưa chắc xong chuyện, sẽ không có hiệu quả tốt như bây giờ. Cũng vì vậy mà sau này Ái Đức Hoa cùng Tập Toa đều cảm thấy may mắn khi Diệp Lăng không xằng bậy như thế, nếu không thì không biết hậu quả ra sao nữa.

“Họ Diệp, người đừng kiêu ngạo, để ta tới cho người biết người chả là cái thá gì cả.” Một người nhảy ra, lạnh lùng nói.

Không có nộ khí, không có thất lễ, làm người ta cảm thấy thực thích hợp, càng cảm thấy một cỗ hiệp nghĩa chính khí, người này xem ra không phải gốc, đi làm tiên phong, có lẽ hắn nhìn ra được lúc này nhảy ra sẽ làm cho Tập Toa có ấn tượng tốt với hắn.

“Ừ, tốt, chúng ta ra ngoài đi.” Diệp Lăng gật gật đầu, sau đó hướng ra ngoài.

Vừa đi ra đại sảnh là một cái sân lớn chùng sân bóng rổ, ở đó đang tiến hành đại hỗn chiến, những người ra trước đang đấu bất diệp nhạc hồ ngoài đó.

Những người này tựa hồ không phát giác đã lâu như vậy mà Tập Toa tiểu thư vẫn không đi ra, nói đơn giản hơn là đánh lâu như vậy cũng như không.

Bất quá, cũng có người thật sự quan sát, người của thành chủ phủ phải duy trì trật tự, hơn nữa còn phòng ngừa người ta phạm quy, đồng thời cũng có thể khai quật một ít nhân tài.

Cái cuối cùng mới là... Thứ yếu nhất, trên cơ bản không ai cảm thấy ở đây sẽ có nhân tài gì khai quật, cho dù là có, trên cơ bản cũng đã trở thành người của người khác.

Nhưng mà, ngoài ý muốn là thật sự có một nhân tài như vậy.

Điều này đồng dạng làm cho đám người Diệp Lăng cảm thấy ngoài ý muốn. Trong trận hỗn chiến này, có một người vô cùng nổi bật, từng bước từng bước đánh bại đối thủ, nếu cứ như vậy đi xuống thì hắn nhất định có thể đánh bại hết những người ở đây.

Vũ kỹ mà người này sử dụng có điều bình thường, là loại vũ kỹ mà bất cứ ai cũng có thể tiếp xúc được, nhưng hắn lại có thể phát huy vũ kỹ này đến mức tận cùng, trụ cột vô cùng vững chắc.

Mặc kệ người nọ tự tin với vũ kỹ của mình hay không thích suy nghĩ nhiều mới trực tiếp hỗn chiến trong này đi chẳng nữa, người như vậy tuyệt đối là một nhân tài hiếm có, đáng giá mượn sức.

Có lẽ thành chủ đại nhân lúc này cho rằng đây là thu hoạch lớn nhất, vốn lần kén rể này không hạn chế thân phận là hẳn muốn khai quật một số người mới, chẳng qua bị Diệp Lăng phá hủy, làm cho đại bộ phận không thể đến báo danh.

May mà lần này hẳn cũng chỉ thuận tiện mà thôi, cũng không so đo chấp nhất, nếu không nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

“Ba ba...”

Lúc này Diệp Lăng tựa hồ quên đi mình muốn chiến đấu mà võ tay, dưới sự ảnh hưởng của hẳn, những người khác cũng võ tay theo.

Một người có thể lấy vũ kỹ trụ cột làm được điều này quả thật không dễ dàng, giang sơn rộng lớn đa tài tử, những lời này quả thật không phải xạo.

Mà vốn là đối thủ, đám người Ái Đức Hoa, Ước Hàn Ni cũng võ tay, đương nhiên, trong này cũng có một số người không muốn người ta khinh thường, không muốn người ta cảm thấy mình hẹp hòi.

“Ha hã, đa tạ!” Người nọ đánh xong, cười ha hã nói biểu tình rất hàm hậu.

Nếu mà người này chưa có bối cảnh đằng sau thì quả thật là mục tiêu mà rất nhiều người muốn mời chào, thành chủ đại nhân đã sớm phân phó thủ hạ rồi, sau khi vụ này chấm dứt, vô luận kết quả thế nào cũng phải lưu người này lại.

“Vị đại thúc này, người thật lợi hại người tên là gì?” Diệp Lăng hỏi người kia, lúc này tựa hồ Diệp Lăng đã quên mục đích của mình, chỉ muốn làm quen người này một chút.

“Đại thúc? Năm nay ta mới 23, không phải đại thúc,” Người nọ có chút buồn bực nói.

“Gì? Người mới 23? có phải nói lộn không, hẳn là 32 à!” Diệp Lăng thực trực tiếp trả lời, trừng to hai mắt.

“Không đâu, thật sự ta chỉ có 23 tuổi, bất quá bề ngoài hơi già một chút, ha ha...” Người nọ gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói.

“Ừ, quả thật là già, vậy người tên gì, ta gọi là Diệp Lăng, rất vui khi được quen biết người!” Diệp Lăng rất nhanh ném chuyện già trẻ này ra phía sau, rất có lễ phép hỏi cũng vươn tay ra muốn bắt tay với người nọ.

“Ta gọi là Lý Thập Bất, rất vui khi được quen biết người.” Lý Thập Bất nhìn Diệp Lăng, sau đó mới trả lời, cũng có chút do dự không biết có nên duỗi tay ra hay không, bất quá cuối cùng vẫn nắm tay.

Đây cũng vì Lý Thập Bất rất ít tiếp xúc với quý tộc, cảm thấy quý tộc đều là cái loại người khó có thể thân cận, mà hẳn cũng rất không thích quý tộc, nhưng đối với Diệp Lăng hẳn lại cảm thấy rất thân cận, ít nhất sẽ không bài xích.

Đã vậy thì vì sao Lý Thập Bất còn đến đây? Kỳ thật cũng vì hẳn muốn cưới thành chủ tiểu thư, như vậy thì cơm áo không lo, lại có thể trở thành một quý tộc.

Mà trước khi đến đây, chức nghiệp của Lý Thập Bất là một công nhân xây dựng, đúng vậy, rất bình thường.

Lý Thập Bất khác những người khác, hẳn rất cần cù!

Vũ kỹ? Cái này cũng không phải chỉ riêng Lý Thập Bất có, nhưng người khác cũng có.

Đúng vậy, loại vũ kỹ thông thường này thì ai chẳng biết, lúc trước Lý Thập Bất muốn khí lực của mình lớn hơn một chút để có thể ra ngoài làm việc tốt hơn nên từ nhỏ bắt đầu luyện tập đấu khí làm cường thân kiện thể.

Mà lúc đó hẳn chỉ có 8 tuổi mà thôi, hẳn cũng đã bắt đầu kiếm tiền nuôi gia đình, còn mấy đệ muội của hẳn nữa. Làm lão đại, hẳn phải đảm đương việc này!

Đứa nhỏ nhà nghèo sớm thành trụ cột trong nhà...

Đây có lẽ cũng là nguyên nhân vì sao trông hần già trước tuổi như vậy.

Mà vì sao Lý Thập Bất có thiên phú võ học cao như vậy nhưng lại không ai phát hiện ra? Cái này cũng vì chính hần căn bản không biết đây là một loại thiên phú, hần còn tưởng rằng điều này thực bình thường.

Mà lúc này hần bất quá cũng chỉ tới thử vận, cũng không có ôm hi vọng gì, nếu lúc này thành chủ đại nhân mời chào hần, cho hần đãi ngộ thật tốt thì nhất định hần sẽ vui vẻ hơn lấy được Tạp Toa rất nhiều.

“Lý Thập Bất, trụ cột võ học của ngươi rất tốt, ngươi không phải khuyết thiếu vũ kỹ cao minh mà là vận dụng những trụ cột này. Lấy tình huống của ngươi mà nói ta nghĩ vũ kỹ trên chiến trường sẽ thích hợp ngươi nhất, ta mua bản Thanh Long Chiến Kỹ này cũng đã rất lâu rồi, tặng ngươi!” Diệp Lăng cảm thấy được Lý Thập Bất thực hợp khẩu vị mình liền đưa một cuốn bí kíp đắt tiền của hần ra.

“Cám ơn, hay là không cần đi, cái này thực đáng giá, ta mua không nổi. Trước kia cũng muốn mua rồi bất quá tiện nghi nhất cũng phải một ngàn tệ, ta không nỡ mua.” Lý Thập Bất ha hả cười nói.

248. Chương 249: Ngân Sắc Song Thương (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 249: Ngân sắc song thương (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Không cần tiền, ta là một bại gia tử, thích nhất là tặng đồ cho người khác! Còn có, loại đồ vật này nọ chỉ khi đặt trên tay người thích hợp mới có giá trị tương ứng của nó, ta không dùng được!” Diệp Lăng đặt quyển bí kíp kia lên tay Lý Thập Bất.

“Vẫn không được, ta không thể lấy không của người được.” Lý Thập Bất lắc đầu nói.

“Thôi thế này đi! Ngươi rời khỏi lần kén rể này, ta không chỉ đưa ngươi một quyển bí kíp còn đưa ngươi một thanh vũ khí nữa! Chuôi Thanh Long Dao này hần là thích hợp với ngươi, vừa lúc phối hợp với quyển Thanh Long Chiến Kỹ kia.” Diệp Lăng lại từ trong giới chỉ lấy ra một cây đao, cả vật thể màu xanh, thoát nhìn tựa hồ không được tốt lắm nhưng thực tế lại khác.

Thứ có thể được bại gia tử này cất chứa, làm sao có thể là vật phàm! “Ừ, tốt, cứ như vậy nhé!” Đối với Lý Thập Bất mà nói rõ ràng bí kíp và bảo đao có mị lực hơn Tạp Toa rất nhiều, trong hai thứ đó hần rất nhanh liền chọn thứ trước.

Mọi người câm lặng, cũng không chỉ vì riêng Lý Thập Bất, còn có vì Diệp Lăng nữa!

“Diệp công tử, ngươi cũng quá dễ tiện a, dùng phương thức như vậy để người ta rời khỏi!” Người thực thức thời lúc này, cũng là người muốn quyết đấu với Diệp Lăng lại nhảy ra mắng.

“Dùng phương thức gì chẳng giống nhau, chỉ cần có thể đạt được mục đích là được, các ngươi hần là phải cảm tạ ta, ta đã giúp các ngươi đánh rụng một đối thủ mạnh mẽ!” Diệp Lăng không thèm để ý nói.

“Ta mới không cảm tạ ngươi, cũng không thèm dùng phương thức như vậy qua thanh lí đối thủ! Ta muốn quanh mình chính đại!” Người nọ rất là chính khí nói,

“Quang minh chính đại? Chẳng phải ta cũng vậy sao, vừa rồi ta cũng quang minh chính đại trao đổi điều kiện với hần còn gì.” Diệp Lăng ngơ ngác nói.

“...”

Theo phương diện nào đó, vừa rồi quả thật Diệp Lăng quang minh chính đại!

“Hừ, nói nhảm! Đến đây đi, để ta giúp ngươi đả thông tư tưởng!” Người nọ hừ nhẹ nói.

“Tư tưởng của ta vẫn đều thực chính xác, không cần đả thông!” Diệp Lăng ngơ ngác nói “Đúng rồi, ngươi cần điều kiện gì mới rời khỏi cứ nói cái giá đi.”

“Điều kiện của ta chính là ngươi đi tìm chết đi!” Người nọ lạnh lùng nói, bộ dạng thực khốc.

Diệp Lăng lắc đầu nói: “Cái này không được, đổi cái khác đi.”

“...”

Chẳng lẽ hẳn không phát giác người ta đang cự tuyệt hẳn sao?

“Đổi cái khác, bây giờ ngươi rút khỏi đây cho ta, không cần tiếp tục vũ nhục Tập Toa tiểu thư của chúng ta!” Người nọ cũng ngần ra một lúc, sau đó nói.

“Rút? Cái này ta không biết, ngươi có thể làm mẫu không? Còn có, ta không vũ nhục Tập Toa tiểu thư, chỉ vũ nhục các ngươi mà thôi,” Diệp Lăng nhìn mọi người, mặt mang nụ cười nói.

“Ngươi... ta muốn cho ngươi biết, vì sao hoa lại hồng như vậy!” “Vì sao?” Diệp Lăng lại hỏi vấn đề này biểu tỷ vẫn chưa trả lời ta a.

“...”

Người kia đã không còn kiên nhẫn, cũng bắt chập chuyện khác, vọt lên, trực tiếp tiến hành đâm chém với Diệp Lăng.

“Bính!”

Sau khi xuất hiện một tiếng “vang nhỏ”, người nọ còn chưa tiếp cận Diệp Lăng cũng đã bị đánh bay ra ngoài sau đó thực rõ ràng ngã xuống đất, không dậy nổi nữa.

Mà lúc này, tất cả mọi người nhìn thấy trước mặt Diệp Lăng, tiểu Nhị đứng thẳng tắp ở đó, vừa rồi rất nhiều người nhìn thấy nàng dùng một quyền đánh bay người kia.

Vừa rồi không ai chú ý đến nàng, không ai nghĩ đến nàng sẽ đột nhiên tập kích bởi vì cái này không hợp với lễ thường. Mà cũng vì vậy, người vừa muốn công kích Diệp Lăng cũng thế nên bị đánh lén một cách rất thoải mái.

“Tiểu thư này, sao ngươi lại đi đánh lén người khác vậy?”

Bình thường hẳn là nên chất vấn tiểu Nhị trước như thế, mà bây giờ mọi người thực trực tiếp dời vấn đề lên người Diệp Lăng, bởi vì ai cũng có thể khẳng định là Diệp Lăng sai tiểu Nhị đánh lén!

Vừa rồi hẳn đã biểu hiện ra một mặt dê tiện của hẳn, bây giờ chẳng qua là tiếp tục triển lãm trước mặt mọi người mà thôi!

“Diệp công tử, ngươi làm như vậy thật sự làm cho người ta khinh thường!” Ước Hàn Ni nhìn Diệp Lăng nói trong ngữ khí lễ phép còn mang theo một chút oán giận.

Ước Hàn Ni này khổng chế tình cảm tương đương tốt, không mất lễ nghĩa, đồng thời cũng bày tỏ sự phẫn nộ của mình.

Diệp Lăng nhìn Lý Thập Bát bị người gọi đi, cười cười, sau đó chậm chậm trả lời: “Ta làm sao vậy? Hẳn công kích ta, tiểu Nhị của ta là phòng vệ mà thôi!”

Cái này cũng tính như vậy được sao? Hình như không a!

“Vị Diệp công tử này, đây là đang tỷ thí với người khác, cũng không phải tình huống bình thường, chỉ có thể một người thôi!” Tập Toa tiểu thư cau mày nói.

“À... một người à? Vậy ta đi nghỉ ngơi trước, tiểu Nhị, một mình ngươi thu phục hết bọn hắn cho ta!” Diệp Lăng nghe vậy lui ra ngoài muốn để tiểu Nhị đi chiến đấu.

Toàn trường trầm mặc.

“Diệp công tử, là một mình ngươi chứ không phải tiểu Nhị của ngươi!” Ước Hàn Ni có chút đau đầu nói.

“Không phải đều giống nhau sao, có khác gì đâu.” Diệp Lăng trả lời.

“Khác chứ, ngươi kết hôn với Tật Toa tiểu thư chứ không phải tiểu Nhị của ngươi!” “Cũng giống nhau cả, nếu Tật Toa tiểu thư nguyện ý thì tiểu Nhị của ta cũng có thể lấy nàng vậy.” Diệp Lăng ngơ ngác trả lời.

Bách hợp? Cái này ta thích!

Trong đầu óc mọi người đột nhiên hiện ra hình ảnh Tật Toa tiểu thư và tiểu Nhị ở cùng một chỗ, cái này quả thật làm người ta miên man bất định, quả thực rất mê người!

Dựa vào, ta đang suy nghĩ bậy bạ gì vậy!

“Khụ khụ, vị công tử này, mời ngươi không nên quá rối nữa, tuân thủ quy củ đi, nếu không ngươi sẽ bị hủy bỏ tư cách!” Lúc này thành chủ đại nhân ho khan nói.

“Được rồi vậy để một mình ta đối phó với bọn hắn vậy, các ngươi cùng lên hay từng cái?” Diệp Lăng làm ra bộ dáng khinh thường, làm những người đó tức giận không thôi, ngoài những tên có tu dưỡng tốt.

“Dựa vào, tiểu Hắc, ngươi trừng mắt với ta làm gì, đừng quên, ta đang giúp ngươi đấy!” Diệp Lăng nhìn tên vong ân phụ nghĩa Ái Đức Hoa kia, vậy mà cũng tham gia vào trận doanh địch quân, dựa vào, thật sự vì nữ nhân mà chém mình hai đao...

Tựa hồ lúc này Ái Đức Hoa mới phát hiện mình cũng giống những người này, Không thể trách ta, chỉ có thể trách người quả thật rất đáng giận!

Bất quá, có thể khẳng định một điều là, Diệp Lăng đã tự cô lập chính mình, trở thành một tên vô sỉ mà ai cũng muốn tru diệt!

“Chúng ta sẽ không vô sỉ như ngươi, chúng ta sẽ không lấy nhiều khi ít, sẽ từng người quyết đấu với ngươi!” Có người nhìn Diệp Lăng hung hăng nói lúc này bọn hắn đã cùng chung kẻ thù.

“Còn không phải dễ tiện như nhau? Một đám quyết đấu với ta, đấy không phải xa luân chiến à?” Diệp Lăng rất khinh bỉ nói.

Cái này... chúng ta sẽ tuyển ra vài đại biểu, nếu ngươi còn hơn bọn hắn thì chẳng khác nào hơn chúng ta!” Mọi người nghĩ nghĩ, sau đó nói.

“Phi Phi, Diệp công tử này thật sự rất vô sỉ, ta có chết cũng không gả cho hắn!” Tật Toa nói với cô gái Phi Phi ở bên cạnh.

“Ừ, hắn thực vô sỉ, giống như người kia vậy, đáng giận như nhau, di, hắn giống như...” Cô gái nhìn Diệp Lăng, cau mày lại, tựa hồ đang hồi tưởng chuyện gì...

249. Chương 250: Ngân Sắc Song Thương (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 250: Ngân sắc song thương (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Giống như cái gì?” Tật Toa hỏi,

“Không có gì, đúng rồi, Ái Đức Hoa của ngươi đâu? Nếu hắn còn không hiện thân thì làm sao đây?” Cô gái kia tựa hồ không muốn nhiều lời ở đề tài này, thực nhanh chóng quay về chính đề.

“Ta cũng không biết, hắn nói hắn sẽ đến, có khi nào hắn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không? Nếu không nhất định hắn sẽ không thất ước.” Tạp Toa có chút lo lắng nói.

“Yên tâm, nhìn Ái Đức Hoa không giống như là đoản mệnh quỷ, hắn sẽ không xui xẻo như vậy đâu.” Cô gái tùy tiện vỗ đầu Tạp Toa một chút, tỏ vẻ an ủi, đây cũng là phương thức an ủi của nàng.

“Hy vọng như thế!” Tạp Toa cười cười nói.

“Chúng ta xem tiếp đi, xem đám nam nhân này đấu chết đi sống lại vì người cũng có chút ý tứ đấy, bất quá, bọn họ không biết người lại không tuyển bất cứ ai trong bọn họ, cho dù bọn họ sống chết theo đuổi cũng vậy.” Ánh mắt cô gái lại chuyển về giữa sân, đặt trên người Diệp Lăng.

Không chỉ vì bộ dạng Diệp Lăng rất giống người nào đó trong lòng nàng, còn có vì lúc này Diệp Lăng đã là trung tâm của sự kiện, không nhìn hắn thì nhìn ai?

“Văn Tư Khắc, nhân cấp bát giai Vũ Giả, thuộc tính Phong, thính chỉ giáo nhiều hơn.” Một thiếu niên công tử rất có phong độ đi về phía Diệp Lăng, thi lễ với Diệp Lăng, sau đó rút kiếm tự báo thực lực.

“Bát giai Vũ Giả? Thật sự không thể tưởng được, trong đồng lứa thậm chí có cao thủ như vậy, xem ra Văn Tư Khắc này tiền đồ vô lượng a.”

Đối với việc bát giai Vũ Giả xuất hiện làm tất cả người ở đây đều kinh ngạc đôi chút, mặc dù trong đám thiếu niên quý tộc này, lục giai thất giai đâu đâu cũng có, nhưng bát giai lại thuộc hàng hiếm.

Tuy rằng chỉ kém một bậc, nhưng thực lực lại không phải có thể dùng con số để nói.

“Đánh nhau còn nói thực lực của mình cho người khác biết, thực đúng là ngu ngốc.” Khi mọi người chờ Diệp Lăng đáp lời, lại không nghĩ tới lại chờ được một câu nói khinh thường như vậy.

“...”

“Vì mặt mũi sự ngu ngốc của người, ta cho người ra chiêu trước đấy!” Diệp Lăng cười cười nói với bát giai Vũ Giả Văn Tư Khắc kia, giống như không chút để ý.

Chẳng lẽ, hắn có thực lực ngoài bát giai rồi nên mới không sợ hãi gì?

” Vậy thì ta sẽ không khách khí.” Văn Tư Khắc cũng không khách khí với Diệp Lăng, đạo lý chiếm tiên cơ này hắn vẫn hiểu rất rõ, biết khi chiến đấu nhất định phải tiên phát chế nhân.

Văn Tư Khắc huy kiếm, kiếm mang theo quang mang nhàn nhạt, một đạo phong nhận có thể nhìn thấy bằng mắt thường xuất hiện giữa không trung, bay về phía Diệp Lăng.

Trước tiên dùng đấu khí kỹ thử hư thật của địch nhân đôi khi rất quan trọng, bởi vì như vậy không cần phải tiếp cận địch nhân, có thể hạ thấp sự ngoài ý muốn đến cực điểm.

Khi đấu khí bay về phía Diệp Lăng, hắn xoay người một cái, rất hoa lệ tránh khỏi đạo phong nhận kia.

Mà sau khi nó lướt qua bên người Diệp Lăng, rất nhanh đánh lên ngọn đèn ở phía sau, kết quả chỉ ngọn đèn làm hai.

Điều này làm mọi người hít một hơi lạnh, xem ra dù là Phong Hệ đấu khí kỹ trụ cột nhất này cũng không thể dễ trúng vào người được, nếu không cũng khó mà giữ được cái mạng nhỏ, mà không chỉ Phong Hệ, những hệ khác cũng vậy.

Nhưng người thi triển được kỹ năng cao cấp cũng không tính là cao thủ chân chính, cao thủ chân chính hắn là sẽ phát huy kỹ năng bình thường ra hiệu quả không bình thường.

“May mà thân thủ của ta coi như được.” Diệp Lăng vỗ vỗ lồng ngực của mình, tựa hồ có điểm nghi mà sợ, có điều trong mắt mọi người lại giống như hắn đang đùa giỡn đối thủ.

Văn Tư Khắc nhíu mày, sau đó tiếp tục sử dụng chiêu đó, đơn giản là vì động tác vừa rồi của Diệp Lăng không có một tia đấu khí, làm hắn không nhìn ra được hư thật.

“Còn à, ta nhảy...”

Diệp Lăng như đang chơi đùa, nhảy tới nhảy lui tránh né Phong Nhận, lại không một cái có thể đánh trúng, mà hắn tựa hồ chơi đùa rất vui vẻ.

Thậm chí hắn còn sơ hở để lộ hậu tâm ra cho Văn Tư Khắc.

“Xem chiêu.” Dưới tình huống như vậy, Văn Tư Khắc tự nhiên sẽ bắt được cái sơ hở này, lấy tốc độ nhanh nhất đến gần Diệp Lăng, mắt thấy sắp tiếp cận Diệp Lăng, sắp chế phục được hắn rồi...

Ý, đây là cái gì?

Văn Tư Khắc đột nhiên phát hiện dưới chân của mình có một vật gì đó, tròn tròn, đẹp đẹp, giống như một cái đĩa sắt vậy, tựa hồ Diệp Lăng vừa thừa dịp thả xuống.

Mà bây giờ hắn lại vừa hay dẫm phải.

Đĩa sắt phát ra quang mang thần bí, hiện ra một cái luyện kim trận cực kỳ phức tạp...

Không tốt, cái này nhất định là luyện kim bom.

“Oanh!”

Khi Văn Tư Khắc phát hiện vấn đề đã không kịp rồi hắn vẫn bị nổ trúng, bất quá may mà hắn là một cao thủ, có thể tránh đi yếu hại có điều vẫn bị một ít thương tích ngoài da.

Nhưng mà hiệu quả bom của Diệp Lăng lại không đơn giản như vậy, khi Văn Tư Khắc bị tạc bay ra ngoài trong nhất thời thân thể không thể tự chủ.

“Hắc hắc...” Diệp Lăng nở nụ cười, lấy ra luyện kim đại pháo của hắn, phóng một phát vào Văn Tư Khắc.

“Dựa vào, lần này thực mất mặt...” Văn Tư Khắc nhìn luyện kim đại pháo đã sáng sáng lên, nói một câu như vậy, sau đó bị một phát pháo oanh bay, bất tỉnh nhân sự.

“Thu phục một tên.” Diệp Lăng cầm luyện kim đại pháo kia, thực không thèm để ý nói. Mà lúc này, người chung quanh cũng đã trốn mất há hốc mồm, nhìn Diệp Lăng thật lâu không nói nên lời.

Khi nhìn thấy Diệp Lăng lấy ra luyện kim đại pháo, mọi người cũng đã bắt đầu ngăn người rồi thẩm nghĩ trong lòng không biết đây là thứ gì, là dạng vũ khí như thế nào.

Kết quả, khi nhìn thấy uy lực của luyện kim đại pháo này, bọn họ càng thêm ngây người.

Một cái bát giai cao thủ lại bị xử lý dễ dàng như vậy, cái này quả thật làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn, trước đó không ai sẽ nghĩ đến kết quả như vậy.

Bất quá, cũng không ai cảm thấy Diệp Lăng rất mạnh, chỉ cảm thấy hắn càng thêm đề tiện.

Luyện kim bom vừa rồi, còn có luyện kim đại pháo đều là công kích xuất kỳ bất ý, làm người ta khó lòng phòng bị, nếu trước đó Văn Tư Khắc biết thì chiến quả chắc đã hoàn toàn khác rồi.

“Đề tiện, người lại sử dụng luyện kim vũ khí.”

Sau khi kịp phản ứng, tất cả mọi người tiến hành công khai lên án Diệp Lăng, trong đó có cả cô gái Phi Phi, nàng nhìn thấy khuôn mặt Diệp Lăng đã cảm thấy khó chịu rồi có xúc động muốn đánh người.

Đối với những lời lên án này, Diệp Lăng thực bình tĩnh, nói một câu làm mọi người cảm hòng, không còn dị nghị gì với luyện kim vũ khí nữa —

“Nói nhảm, ta là một luyện kim thuật sĩ, ta không dùng luyện kim vũ khí thì dùng cái gì?”

“...”

Tất cả mọi người im lặng, nếu lời Diệp Lăng là thật thì quả thật không có vấn đề, luyện kim thuật sĩ đương nhiên dùng luyện kim vũ khí rồi, bọn họ không am hiểu vũ kỹ ma pháp, bọn họ chỉ am hiểu luyện kim thuật của chính bọn họ.

Có điều, người trước mặt này thật sự là một luyện kim thuật sĩ sao? Đối với điều này, mọi người đều tỏ vẻ hoài nghi.

250. Chương 251: Ngân Sắc Song Thương (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 251: Ngân sắc song thương (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Người thật sự là một luyện kim thuật sĩ?” Có người đưa ra hoài nghi, “Ừ!” Diệp Lăng gật đầu nói có điều không bao nhiêu người tin tưởng.

“Có thể cho ta nhìn xem bảng báo danh của ngươi không?” Ước Hàn Ni vươn tay, hỏi mượn bảng báo danh của Diệp Lăng, tuy rằng chính Diệp Lăng điền vào, nhưng dù sao cũng là viết từ trước, lúc đó có lẽ hẳn không thể tưởng được mình phải sử dụng luyện kim vũ khí.

“Cho ngươi!” Diệp Lăng hào phóng đưa cho Ước Hàn Ni.

“Bại gia tử?” Tuy rằng Ước Hàn Ni đã biết trước có thể không có kết quả gì, dù sao thái độ của Diệp Lăng vẫn như vậy mà, nhưng hẳn lại không thể tưởng tượng được có một cái chức nghiệp như vậy.

“Ừ, chức nghiệp chính là bại gia tử, phó chức luyện kim thuật sĩ.” Diệp Lăng gật đầu, luyện kim thuật sĩ vền vền chỉ là phó chức mà thôi.

“...”

“Đừng nói nhiều như vậy, nhanh gọi người tới, ta muốn sớm giải quyết chuyện này.” Diệp Lăng có điểm không kiên nhẫn nói hẳn không thích chờ đợi.

“Ta qua, lúc này ngươi sẽ không có cơ hội thực hiện được nữa.” Lại một người nhảy ra.

“Chỉ bằng ngươi? Hay là đổi người a, ngươi không đủ xem, ngươi, chính là ngươi, tới đây.” Diệp Lăng không thèm nhìn người này, đơn giản là hẳn cảm thấy thực lực của người này hẳn là dưới Ái Đức Hoa, để lại cho Ái Đức Hoa xử lý, hẳn phải chọn những người cao hơn Ái Đức Hoa rất nhiều.

Mà ở tràng, ngoài hai tên vừa rồi, tựa hồ cũng chỉ còn lại hai cái, một là Ước Hàn Ni, tên còn lại thì không biết tên.

Nói như thế nào Ước Hàn Ni cũng đã nói chuyện qua mấy câu, để cho hẳn đứng thêm một chút, cơ hội cuối cùng sẽ dành cho hẳn.

Mà lúc này, Ước Hàn Ni nhíu chặt mày lại, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì...

“Họ Diệp, ngươi đang khinh thường ta sao?” Người kia cả giận nói. “Ừ!” Diệp Lăng gật gật đầu, hẳn rất thành thực, trước đến giờ loại chuyện như vậy hẳn vẫn không bao giờ nói dối, cho dù sẽ thực kích thích đối phương.

“Nếu Diệp công tử coi trọng tại hạ, vậy thì tại hạ cũng chỉ có thể phụng bồi.” Người bị Diệp Lăng điểm danh xuất hiện giữa sân, lúc này hẳn cũng không muốn lui bước, hẳn phải biểu hiện cho Tập Toa tiểu thư thấy.

“Khoan khoan, trước mắt ngươi là người cao nhất ở đây phải không, ta có chuyện muốn hỏi một chút.” Diệp Lăng đột nhiên hỏi thành chủ đại nhân đang đứng một bên.

“Chuyện gì?” Thành chủ đại nhân theo bản năng đáp.

“Ta có thể bảo Lý Thập Bát giúp ta đánh không? Ta cho hẳn 1 vạn kim tệ.” Diệp Lăng hỏi.

“... không được.” Mặt thành chủ đại nhân trầm xuống.

Lúc này cơ hồ trên mặt mọi người đều xuất hiện hắc tuyến, đều muốn xử lý tên Diệp Lăng đáng giận này...
“Ai, nếu có thể, Lý Thập Bát nhất định có thể giải quyết các người, ta là một cái luyện kim thuật sĩ nhỏ yếu, thật sự không muốn đánh nhau với đám Vũ Giả các người...” Diệp Lăng lắc lắc đầu tiếc hận nói.

Nhỏ yếu? Ta thấy đề tiện mới đúng a.

Cơ hồ trong lòng mọi người đều toát ra một ý nghĩ như vậy...

“Được rồi, đến đây đi, ta phải sử dụng vũ khí bí mật rồi.” Diệp Lăng nói với cao thủ kia.

Cao thủ kia rút kiếm ra, hình như quý tộc đều thích sử dụng kiếm, tựa hồ có chút tao nhã.

Nhưng mà, ngay khi cao thủ kia chuẩn bị công kích, Diệp Lăng đột nhiên nhắc tay, hô: “Khoan khoan.”

“Người còn chuyện gì?” Cao thủ kia đình trệ lại.

“Ta muốn hỏi một chút, người không nói ra thực lực của người sao?” “Không nói,” cao thủ kia vừa dứt lời, sau đó liền vọt lên, hắn rất cẩn thận nhìn chằm chằm vào Diệp Lăng, sợ Diệp Lăng làm trò gì đấy.

Chiến đấu với luyện kim thuật sĩ là chuyện mà Vũ Giả, nhất là Ma Pháp Sư đau đầu nhất, bọn họ không biết luyện kim thuật sĩ sẽ ra chiêu thức gì, bất quá may mà luyện kim thuật sĩ có thể chiến đấu cũng không phải nhiều.

” Phong Hỏa Thủy Thổ, tứ hệ toàn bộ khai hỏa...” Sau khi Diệp Lăng ném ra vài cái luyện kim địa lôi, liền khai hỏa luyện kim đại pháo mức độ cao nhất, oanh kích cao thủ kia.

Chẳng qua, lúc này cao thủ kia đã biết trước chiêu số của Diệp Lăng nên đã sớm phòng bị rồi.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất tránh đạo ánh sáng kia.

“Oanh!” Luyện kim đại pháo bắn trúng một góc tòa thành, sau đó góc thành kia bắt đầu sụp đổ...

“Ta xxx tiểu tử nhà ngươi, ngươi đang dỡ nhà lão tử à!” Thành chủ đại nhân sau khi ngậy người ra một lúc liền bật người giận dữ hét lên.

“Đừng làm ồn, ta sẽ đền cho ngươi, còn ồn nữa ta liền dỡ sạch cho ngươi xem.” Diệp Lăng thu hồi luyện kim đại pháo lại, sau đó lại ném ra vài cái lựu đạn, đồng thời không thèm để ý nói.

Cái hắn có là tiền, cho dù hủy sạch cũng đền được, sẽ không ai hoài nghi điều này. Tất nhiên vốn vụn là những người biết hắn mà thôi không phải người ở đây, “Người đền nổi sao? Đây lại là... Ý, cái gì đây...”

“Ti ti...” Khi thành chủ đại nhân còn đang kêu gào, trên bầu trời bay đến một vật thể màu đen, hình như là luyện kim bom của Diệp Lăng thì phải.

“Ta ***, bom kìa, mọi người mau tránh ra.”

Những người gần thành chủ đại nhân bắt đầu tránh né, trong đó còn có đám người Tập Toa tiểu thư nữa.

Tiểu tử này vậy cũng dám làm, ném bom về phía Tập Toa tiểu thư, người mà hắn phải theo đuổi còn có phụ thân của nàng nữa, hắn thật sự đến kết thân sao? “Xin lỗi, trượt tay một chút, ném sai rồi.” Diệp Lăng rất thành khẩn nói.

“Người tuyệt đối là cố ý.” Thành chủ đại nhân còn chưa kêu, cô gái Phi Phi đã hô lên, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Diệp Lăng, hận không thể nhai hắn.

“Thực sự không phải cố ý mà, không nói với các người nữa, ta muốn xử lý người này, ề, người mệt thì nằm xuống cho rồi!” Diệp Lăng hô với cao thủ kia.

Lúc này, cao thủ kia đang buồn rầu, hắn bị bom của Diệp Lăng ném đến mệt cả người, mà trên mặt đất đầu đầu cũng là luyện kim địa lôi, dẫm lên cũng chết, phải thật cẩn thận trốn.

Tiểu tử này không phải sử dụng luyện kim thuật chiến đấu mà hoàn toàn là dùng tiền chiến đấu, mấy thứ này phải mất bao nhiêu tiền a! Người thường có thể làm vậy sao?

Đối với điểm này, tất cả mọi người đều hiểu, hiểu được phương thức chiến đấu như Diệp Lăng không phải ai cũng học được, đồng thời phỏng chừng Diệp Lăng cũng không thể duy trì được bao lâu, vì như vậy thực sự rất tiêu hao kim tệ,

Cái này ném không phải luyện kim bom mà là kim tệ!

Hắn nói đúng vậy, chức nghiệp chính của hắn là bại gia tử, cũng chỉ có bại gia tử mới có thể sử dụng phương thức chiến đấu như vậy.

Lúc này mọi người mới phát hiện, hóa ra tiền cũng là một loại vũ khí rất lợi hại.

Mà công kích như vậy tựa hồ vẫn không thể tạo thành vết thương trí mạng với cao thủ kia, thậm chí còn có thể làm cho cao thủ kia từng chút tiếp cận Diệp Lăng, cuối cùng, sau khi tránh thoát một cái lựu đạn, cao thủ kia bỏ một kiếm về phía Diệp Lăng.

Một kiếm này bị đầu khí mãnh liệt bám vào, giống như muốn bầm thây vụn đoạn Diệp Lăng vậy.

251. Chương 252: Ngân Sắc Song Thương (4)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 252: Ngân sắc song thương (4)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Tất cả mọi người cảm thấy, lần này Diệp Lăng xong phim rồi, bọn họ cho rằng Diệp Lăng không nên để người ta đến gần, luyện kim thuật sĩ như hắn, tốt nhất phải công kích cự ly xa.

Khi bị gần người, Diệp Lăng cho mọi người một cảm giác hắn rất yếu, thậm chí không có một chút phòng ngự nào, luyện kim đại pháo kia, còn có những quả bom này đều không thể cận chiến!

Lúc này, Diệp Lăng cười cười, chỉ thấy ở hai tay hắn đột nhiên xuất hiện hai vũ khí ngân quang lóng lánh, có điều tạo hình của nó không giống như đao kiếm gì.

Tạo hình của nó tuyệt đẹp, giống như là... hình dung sao đây nhỉ... đúng, thật giống như khẩu đại pháo kia thu nhỏ lại ấy...

“Phanh!” “Phanh!”

Ngón tay Diệp Lăng làm một động tác nhỏ, phía trước hai thanh vũ khí xuất hiện hào quang, sau đó phát ra tiếng nổ mạnh nho nhỏ, hai đạo bạch quang liền bắn về phía cao thủ kia.

Cái này... không phải là súng lục sao?

Đúng vậy, trong tay Diệp Lăng chính là hai thanh súng lục, hắn dùng luyện kim thuật chế tạo hai thanh súng lục, dùng cho chiến đấu cự ly gần và tiến công thần tốc.

Luyện kim đại pháo không dễ thi triển trong cự ly gần, hơn nữa còn có thời gian khôi phục, không thích hợp với chiến đấu như vậy.

Mà hai khẩu luyện kim súng lục này thì khác, không có thời gian khôi phục, có thể bắn liên tục, chỗ hỏng duy nhất là uy lực nhỏ đi rất nhiều, tất nhiên là so với luyện kim đại pháo...

Nổ súng cự ly gần như vậy, cho dù là Kiếm Thánh cũng không trốn được.

“A...” Không có bất ngờ gì, cao thủ kia trúng đạn rồi bất quá Diệp Lăng không công kích chỗ yếu hại của hắn, chẳng qua chỉ làm cho hắn tạm thời mất đi năng lực động thủ mà thôi.

“Phù...”

Tuy không có khói súng, bất quá Diệp Lăng vẫn thối hai khẩu súng của hắn một cái, sau đó gác nòng lên vai, bộ dáng ra vẻ thực khốc.

Lúc này mọi người mới chính thức thấy rõ hai khẩu súng này, nòng súng hình vuông, màu bạc, thân súng dài chừng 50 cm.

Ở trên có không ít luyện kim trận làm cho hai khẩu súng này càng trở nên thần bí hơn, mà cũng vì phải khắc luyện kim trận nên Diệp Lăng mới chế tác nòng súng hình vuông, như thế thì diện tích sẽ lớn hơn một chút, dễ dàng khắc hơn.

Rốt cuộc tiểu tử này là ai? Sao trên người có nhiều luyện kim vũ khí như vậy, hơn nữa uy lực lại mạnh như thế? Trong lòng mọi người đều toát ra câu hỏi.

“Người bại!” Diệp Lăng cao giọng nói với tên kia, tóc hơi hơi giương lên...

“Hừ, ra vẻ khốc!” Phi Phi nhìn Diệp Lăng, rất khinh thường nói bất quá trong nội tâm nàng lại có một âm thanh khác, đó là nàng cảm thấy Diệp Lăng cũng có điểm đẹp trai đấy...

Tạp Toa trầm mặc.

“Kế tiếp đến ngươi, Ước Hàn Ni công tử.”

Diệp Lăng lấy một khẩu súng chỉ vào Ước Hàn Ni, đây là người duy nhất còn lại có khả năng làm Ái Đức Hoa bị thua. Đương nhiên, cái này chỉ có một tỷ lệ lớn hơn thôi chứ bất cứ kẻ nào cũng có khả năng thắng hoặc thua cả.

Thế sự không có gì là tuyệt đối.

“Diệp công tử, ngươi gọi là Diệp Lăng?” Ước Hàn Ni nhìn Diệp Lăng, đột nhiên hỏi.

“?? Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao?” Diệp Lăng có điểm kỳ quái vừa rồi chẳng phải mình đã nói với hắn rồi sao, hơn nữa cũng từng báo danh trước mặt mọi người rồi. “Chẳng lẽ ngươi có chứng thiếu niên si ngốc sao?”

Chứng thiếu niên si ngốc? Đó là cái gì vậy? Quên đi, mặc kệ...

“Không có, ta chỉ muốn xác định một chút ý nghĩ của mình mà thôi, ta bỏ quyền, coi như giao cái bằng hữu.” Ước Hàn Ni mỉm cười, ra ngoài ý liệu của mọi người, hắn lại bỏ quyền!

Theo ánh mắt của hắn, mọi người tựa hồ đã hiểu được nguyên nhân, nhất định là hắn biết thân phận của Diệp Lăng, vì không đắc tội Diệp Lăng, vì muốn đưa Diệp Lăng một cái nhân tình mà rời khỏi.

Có lẽ nguyên bản hắn cũng không phải thực bức thiết với lần chọn rể này, có lẽ vì hắn cảm thấy cấp cho Diệp Lăng một cái nhân tình phải cao hơn cưới thiên kim thành chủ, có lẽ vì hắn không có tin tưởng thắng lợi nên thuận nước đẩy thuyền.

Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, bây giờ Ước Hàn Ni đã bỏ quyền, mà Diệp Lăng cũng không cần phải nghĩ biện pháp giải quyết nữa, với hắn mà nói đúng là không còn gì tốt hơn.

Hắn cũng không muốn động thủ, với hắn mà nói đánh nhau là một chuyện thực phiền phức.

Đương nhiên, chuyện này cũng không phải cứ vậy là xong, cho dù Ước Hàn Ni đã rời khỏi, cho dù mọi người còn đang kỳ quái ý của Ước Hàn Ni là gì, nhưng lúc này vẫn cần người đi ra phản kháng Diệp Lăng.

Đúng vậy, bây giờ Diệp Lăng là công địch của nhân dân, cho dù có người khuất phục thì những người khác cũng phải đứng ra nhận đấu.

Sưu...

Một thanh cự kiếm bay từ trên trời xuống... “Oanh!”

Cự kiếm rơi xuống đất, làm nổ tung một cái hố nhỏ, mà cự kiếm vẫn vững chắc cắm vào trong đất, thực rõ ràng, khi cự kiếm này bị quăng ra có mang theo một chút đất mới có hiệu quả như vậy.

Uy thế như vậy có thể làm cho người xuất trường thoát nhìn thật “ngư”.

“Hắn không dám đánh với người, vậy để ta à,” Một cái thanh niên chừng 30 tuổi thông thả đi ra, quần áo hoa lệ, hẳn là một quý tộc có bối cảnh.

“Ừ, vậy được rồi!” Diệp Lăng cười cười, sau đó trực tiếp bóp cò.

Có thể ít đi một cái thì ít một cái, dù sao với Diệp Lăng thì không khác gì cả, nhưng với Ái Đức Hoa là bớt đi một đối thủ.

Ý tưởng Diệp Lăng là vậy, mọi người cũng hiểu được hắn phải đánh tiếp một trận nữa, nhưng vấn đề là, khi người ta còn chưa đi vào lấy lại thanh cự kiếm kia thì hắn đã bắt đầu bắn rồi. (thật vô sỉ... bắt quá ta thích!!!)

Hành vi như vậy lại một lần nữa bị người người khinh bỉ, trong lòng mắng to đề tiện.

“Cái gì? Ta đề tiện? Cái này liên quan gì đến ta, chính hắn quăng kiếm ra, trách ai đây? Nhớ kỹ, vũ khí của mình, vô luận dưới tình huống nào cũng không thể rời khỏi tay, vũ khí, không phải dùng để tạo kiểu.”

Sau khi nghe thấy một ít thanh âm khinh bỉ, Diệp Lăng rất bình tĩnh nói mà khi hắn nói chuyện, đồng thời hai khẩu súng vẫn chưa từng dừng lại.

“Bang bang,”

Cũng không biết có phải vì Diệp Lăng thích hay vốn có hiệu quả này, mỗi khi hai khẩu súng lục màu bạc bị bóp cò đều phát ra thanh âm nổ súng.

Mà hiệu quả của khẩu súng này thì không khác với viên đạn là mấy, có điều, một bên là ma pháp nguyên tố tạo thành, một bên là kim loại.

Ngay từ đầu, người quăng kiếm kia còn miễn cưỡng né qua né lại được, cho dù nhất thời không né kịp cũng có thể dùng đầu khí hóa giải.

Có điều, theo thời gian trôi qua, “súng kỹ” của Diệp Lăng ngày càng xảo quyết hơn, hơn nữa, hình thức súng trong tay đã thay đổi từ bắn tĩa lúc đầu chuyển sang bắn liên hoàn.

Hắn có thể chờ, có thể chậm rãi bắn, mà người kia lại phải nỗ lực né tránh công kích, hắn không có cự kiếm nên cũng không có cách nào phản công, lúc này Diệp Lăng cũng không cho hắn cơ hội triển khai phòng ngự, trực tiếp buộc hắn lộ sơ hở.

“À...”

Người nọ không nghĩ đến xuất hiện một chút sơ hở liền bị Diệp Lăng bắn trúng, vì vậy làm động tác có hơi khựng lại, người hơi lùi lại.

Lúc này Diệp Lăng nắm lấy cơ hội, hai súng cùng bắn, dùng năng lượng lớn nhất hợp lại bắn về phía người kia...

252. Chương 253: Cưới Làm Tiểu Thiếp (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 253: Cưới làm tiểu thiếp (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Bababa...”

Đạn năng lượng liên tục bắn trúng người nọ, âm thanh bạo mở kia làm người ta hiểu được nhất định không thoải mái gì.

Mà người nọ hóa giải được một phần, lại không hóa giải được công kích liên tục như vậy, thừa nhận hơn mười khóa đạn năng lượng xong, hắc mới xong đời! Ta không nên ném thanh kiếm để tạo dáng...

Đây là ý tưởng cuối cùng của người nọ, hắc nghĩ nếu mình không quăng kiếm đi thì nhất định có thể đánh cho đạn năng lượng bay ngược về hoặc có thể đập nát nó.

Nói vậy, kết quả nhất định không như thế này!

Cuối cùng, người nọ còn muốn nói một câu và làm một động tác với Diệp Lăng... Giơ ngón tay giữa lên, khinh bỉ nói: “Người rất đê tiện!”

“Diệp Lăng, người quá vô sỉ rồi sao người có thể thừa dịp người khác không có vũ khí mà công kích!” Lúc này có người thay thế tên té trên mặt đất, không cam lòng kia nói chuyện.

Mà người này không phải ai khác, đúng là Ái Đức Hoa! Lúc này hắc lại một lần nữa quên đi địa vị của Diệp Lăng, quên đi hết thấy là do hắc!

Chờ khi hắc kịp phản ứng thì đã nói ra khỏi miệng rồi, có chút ngượng ngùng nhìn Diệp Lăng.

Diệp Lăng lại không thèm để ý, vốn chuyện này chẳng có gì, hơn nữa, lúc này cũng là lúc Ái Đức Hoa lên tiếng, nên giao chuyện này cho hắc thôi!

“Cái này không gọi là vô sỉ a, là chính hắc ném xuống, hơn nữa, lại không có quy định phải chờ người khác cầm lấy vũ khí.” Diệp Lăng trả lời, phát biểu ý kiến của mình.

“Tuy nói như vậy nhưng người lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn là hành vi vô sỉ! Đê tiện, hạ lưu, hỗn đản!” Cô gái Phi Phi nói chen vào làm người ta cảm giác được rõ ràng sự khinh bỉ và tức giận của nàng với Diệp Lăng.

“?! Mặc dù ta là một bại gia tử nhưng ta vẫn tốt lắm, làm sao lại đê tiện, làm sao lại hạ lưu, làm sao lại hỗn đản?” Diệp Lăng hỏi ngược lại.

“Người chính là đê tiện, chính là hạ lưu, chính là hỗn đản!” Cô gái Phi Phi sống chết nói lại, cái này cũng chỉ là quán tính mà thôi sau khi nói xong, chính cô ta cũng cảm thấy sao mình lại kỳ quái như vậy.

“Ta làm sao lại đê tiện, làm sao lại hạ lưu, làm sao lại hỗn đản?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi lời này sao cảm thấy có điểm quen thuộc...

“Hóa ra thật đúng là người! Tên hỗn đản nhà người, ta muốn giết người!” Cô gái Phi Phi đột nhiên tức giận quát Diệp Lăng.

Biểu tình ngơ ngác này nàng không quên được, vĩnh viễn nhớ! Bây giờ nàng đã có thể khẳng định Diệp Lăng chính là hắc...

“?? Cái gì?” Diệp Lăng có chút không rõ nhìn cô gái Phi Phi kia, cái gì gọi là thật đúng là ta? Chẳng lẽ trước kia chúng ta nhận thức sao?

“Người là ai? Ta gặp người rồi sao?” Diệp Lăng nghi hoặc nhìn cô gái kia, không có chút ấn tượng nào với nàng, sao có thể nhận thức được?

“Hừ, ai gặp qua người, tên đê tiện hạ lưu hỗn đản nhà người!” Cô gái hừ nói mà những lời này của nàng kỳ thật chỉ là nói mát mà thôi bây giờ ai cũng có thể nghe ra nàng nhận thức Diệp Lăng!

Chẳng qua, Diệp Lăng lại nghe không ra, còn tưởng rằng nàng sẽ nói thật.

“Ách, ta nói chưa gặp qua rồi mà, nếu không sao ta lại không có chút ấn tượng nào. Được rồi còn ai muốn tiếp tục tới không? Ta sẽ từ từ giải quyết các người!” Diệp Lăng nói với những người còn lại, hoàn toàn không nhìn cô gái kia.

Đã không biết thì còn cần để ý làm gì?

Cô gái còn muốn làm gì đó, lại bị Tạp Toa ở bên cạnh giữ chặt, mà trong ánh mắt nghi hoặc của Tạp Toa, nàng giác ngộ ra mình không nên làm như vậy, như vậy sẽ đánh mất thân phận quý tộc của mình.

Vậy không cần chính mình động thủ, dù sao những người kia cũng không thích tên hỗn đản nọ!

“Họ Diệp, người đừng kiêu ngạo!” Một người hô, bắt quá lại không đứng ra, lúc này tất cả mọi người đều muốn để người khác đi thử Diệp Lăng, ai biết trên người Diệp Lăng còn thứ quý gì không.

“Ta kiêu ngạo như vậy đấy, các người làm gì nhau?” Diệp Lăng thực không thèm để ý nói cũng khinh miệt nhìn về phía những người đó, hai súng trên tay quay tới quay lui, bộ dáng rất phong cách.

“Ta hoài nghi mục đích người đến đây làm gì, tới quấy rối sao? Ta thấy trong lòng người làm gì để ý đến Tạp Toa tiểu thư?” Có người đưa ra nghi ngờ này, rất thông minh khi không dây dưa ở vấn đề kiêu ngạo bởi hẳn biết không có kết quả gì cả.

Đương nhiên, trong đám người này cũng có người muốn dây dưa, nhưng nếu đã có người bước trước một bước thì bọn họ cũng lựa chọn xem diễn một hồi đã, chờ đợi đáp án này.

“Ta để ý a, nếu không ta đến đây làm gì, người cho rằng ta đến đây để đùa sao?” Diệp Lăng lập tức nghiêm túc nói đồng thời cũng tỏ vẻ “oán giận”.

Sao có thể nghi ngờ ta không để ý được chứ, ta rất để ý, nếu không sao có thể giúp Ái Đức Hoa đây? Bất quá, ít nhiều cũng có một chút ý đùa thật...

“Rõ ràng người đang đùa, đúng là không biết nói dối quả nhiên vẫn ngu như vậy!” Cô gái kia trực tiếp tạc phá lời Diệp Lăng.

“A, làm sao người biết?” Diệp Lăng có chút giật mình hỏi.

“Ở đây ai cũng có thể nhìn ra!” Lúc này cơ hồ tất cả mọi người thăm hỏi trong lòng, rốt cục tiểu tử này là ai, không, là hạng người gì?

Một lúc lại dễ tiện vô sỉ như vậy, đứng đằng kia tính kế người khác, một lúc lại mang bộ dáng mơ mơ màng màng, giống như không lừa được ai vậy, tính cách này làm người ta cảm giác có điểm mâu thuẫn.

“Nếu đã nhìn ra thì ta cũng nói rõ vậy, hôm nay, không ai trong các người có thể nói chuyện với Tạp Toa tiểu thư được, thức thời thì đi về đi!” Diệp Lăng dừng chơi súng lại, ra vẻ thực khốc nói.

“Người cho mình là ai, dựa vào cái gì ta phải nghe người!”

“Hừ, còn không phải dựa vào mấy thủ đoạn hèn hạ mới thắng được, nếu không người nằm ở đây là người!”

“...”

Lập tức toàn trường trở nên nóng nảy, tất cả mọi người đều chỉ trích Diệp Lăng, hơn nữa, dưới tâm tình oán giận bọn họ lại bắt đầu nóng lòng muốn thử, muốn xử lý Diệp Lăng.

Mà vừa lúc đó, không biết ai đưa ra một vấn đề làm toàn trường yên tĩnh lại, một lần nữa im lặng nhìn Diệp Lăng, cũng đợi câu trả lời của hắn.

Vấn đề này là —

“Cô gái bên cạnh người là sao? Người yêu của người à?”

Vấn đề này thực sắc bén, nếu Diệp Lăng nói đúng thì chẳng khác nào mất đi tư cách, nhưng nói không phải thì người này cũng sẽ chứng minh là phải- cũng muốn xóa đi tư cách của hắn.

Khi biết hắn là người như vậy, tin rằng Tạp Toa tiểu thư sẽ buông ra, sẽ không để hắn trở thành trượng phu của nàng!

“Không phải...” Diệp Lăng lắc đầu trả lời.

Không phải cũng vô dụng!

“Nàng và Tạp Toa tiểu thư, người cảm thấy ai trọng yếu hơn?” Có người thực xảo quyết hỏi đối với vấn đề này, tất cả mọi người tin rằng nhất định Diệp Lăng sẽ nói Tạp Toa tiểu thư bởi bọn họ cảm thấy Diệp Lăng đến đây để “thân cận”, đương nhiên phải lấy Tạp Toa tiểu thư làm trọng.

Mà nếu tiểu Nhị đã theo đến đây, vậy tỏ vẻ nhất định Diệp Lăng sẽ không cố kỵ cái nhìn của tiểu Nhị!

253. Chương 254: Cưới Làm Tiểu Thiếp (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 254: Cưới làm tiểu thiếp (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Rốt cuộc câu hỏi này “đều” ở chỗ nào? Nếu Diệp Lăng không thêm để ý cách nhìn của Tiểu Nhị, nói thẳng là Tập Toa trọng yếu, vậy nhất định trong lòng tiểu Nhị sẽ có một gai đâm, tình cảm giữa họ sẽ xuất hiện vết rách.

Dĩ nhiên đây cũng chỉ là bọn hắn tự nghĩ mà thôi, bọn hắn cũng không biết tiểu Nhị không phải là người, là một con rối không có cảm tình, nàng sẽ không có cái nhìn gì với những việc như vậy.

Đối với những việc này, Diệp Lăng không biết, cho dù biết thì hắn cũng không để ý vì... “Đương nhiên là tiểu Nhị của ta trọng yếu hơn!” Diệp Lăng không chút do dự đáp.

“A...”

Lúc này toàn trường ngậy đại ra, không ai nghĩ tới Diệp Lăng lại trả lời như vậy, hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của bọn hắn.

Cái này là sao?

“Người nói tiểu Nhị của ngươi trọng yếu, vậy ngươi còn đến đây làm gì?” Thành chủ đại nhân cau mày, mất hứng hỏi.

Diệp Lăng cười cười, chậm rãi nói: “Ta đến đây chỉ thuận tiện cưới con gái của ngươi làm tiểu thiếp thôi!”

Cái gì? ! Tiểu thiếp?

Đương nhiên là tiểu thiếp rồi, đã có tiểu Thất ở phía trước rồi, nếu muốn chen vào thì cũng chỉ là tiểu thiếp...

Ngươi muốn Tập Toa tiểu thư đi làm tiểu thiếp của ngươi?

Tất cả mọi người cảm tức nhìn Diệp Lăng, hận không thể nuốt sống hắn, bao gồm cả Ái Đức Hoa trong đó...

Tuy nhiên trong đám người này cũng có người tức giận, đồng thời cũng thầm nói trong lòng: Cái này thật ra ta cũng nghĩ tới, chỉ là không dám đi làm thôi!

Diệp Lăng, ngươi quả thật là nam nhân!

Dĩ nhiên bọn họ sẽ không đi giúp Diệp Lăng, còn tiếp tục chinh phạt hắn!

Có một số việc, tất cả mọi người đều nghĩ những không dám nói ra, mà mặc dù bọn họ muốn, nhưng cũng sẽ đại diện cho đạo đức chí cao mà đứng ra khiển trách người nói như vậy!

“Này, ngươi còn chờ cái gì nữa, bây giờ là lúc ngươi ra sân rồi, ta hết chuyện!” Trong tai Ái Đức Hoa đột nhiên vang lên lời của Diệp Lăng, điều này cũng làm Ái Đức Hoa nhớ lại mục đích của mình, nhớ lại Diệp Lăng đang giúp mình mà thôi.

Nếu như lúc này mình ra ngoài lại có thể đánh bại Diệp Lăng... vậy thì sẽ trở thành anh hùng mà mọi người mong đợi, mặc dù cái anh hùng này chỉ ngắn ngủi thôi nhưng cũng là vinh quang rồi.

Chỉ cần bây giờ Ái Đức Hoa đi ra, nhất định sẽ được cả đám ủng hộ, nhận được hảo cảm của toàn trường.

Mà đây cũng là hiệu quả Diệp Lăng muốn.

Có lẽ lúc này Diệp Lăng muốn để Ái Đức Hoa ra sân cũng không phải vì hắn cảm thấy thời cơ đã chín mùi, chỉ vì hắn không nghĩ tiếp tục nữa, hắn cảm thấy hơi mệt mỏi, mà chuyện này cũng không sai biệt lắm sắp kết thúc rồi còn thừa để tự Ái Đức Hoa ra tay là được.

Dù sao đây cũng là chuyện của Ái Đức Hoa, Diệp Lăng chẳng qua chỉ phụ trợ mà thôi, nếu không để Ái Đức Hoa ra tay thì sao làm Tạp Toa cao hứng được, cho dù Ái Đức Hoa chịu chút đau khổ cũng tốt, cũng sẽ làm cho cuộc đời của bọn hắn có kỷ niệm đẹp!

Nếu như nói Diệp Lăng làm hết mọi chuyện, vậy thì bọn họ chỉ nhớ lại về Diệp Lăng mà thôi, giống như không liên quan gì đến bọn hắn, cái này tựa hồ cũng không phải chuyện tốt!

Dĩ nhiên bản thân Diệp Lăng cũng không nghĩ đến mấy vấn đề này, hắn chỉ muốn đi ra, không muốn tiếp tục nữa mà thôi,

“Ngăn người cái gì đấy, nhanh lên một chút nếu không bị người khác đoạt đi Tạp Toa của ngươi thì đừng trách ta!”

Khi đó Ái Đức Hoa vẫn đang tự hỏi bất quá may mà Diệp Lăng nhắc nhở, hắn lập tức nhảy ra, không để những người khác giành trước.

“Diệp Lăng, hay là ngươi trở về đi thôi! Nơi này không hoan nghênh ngươi!” Lúc này Ái Đức Hoa cũng chỉ có thể lạnh lùng nói như vậy, hắn không thể mắng, không thể chỉ trích Diệp Lăng, chỉ có thể dùng thái độ thoát nhìn như oán giận không nói nên lời mà thôi.

“Ừ, vậy ta đi...” Diệp Lăng gật đầu, tựa hồ muốn rời khỏi không muốn tỷ thí tiếp với Ái Đức Hoa.

Ái Đức Hoa trầm mặc, đại ca à, tối thiểu ngươi cũng phải đi ngang qua sân khấu chứ, nếu không sẽ làm người khác thấy quái dị, sẽ bị người ta hoài nghi ta có quan hệ gì với ngươi.

Lúc đó dù ta nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch được!

Đại ca à, van cầu ngươi, mau trở lại đi, một mình ta không thừa nhận nổi...

Lúc này Ái Đức Hoa cơ hồ muốn chạy ra kéo Diệp Lăng về, có điều hắn không thể làm như vậy, hắn chỉ có thể im lặng cầu nguyện.

“À, đúng rồi, ta không nên đi! Ngươi nói ta đi thì ta đi chẳng phải rất mất mặt sao?” Diệp Lăng tựa hồ nghe thấy lời cầu nguyện của hắn, ngừng lại, quay đầu rất nghiêm túc nói.

Lúc này Ái Đức Hoa cơ hồ muốn ôm Diệp Lăng mà khóc để cảm tạ việc hắn quay về.

Cùng lúc đó, Tạp Toa ở đằng kia đều tập trung sự chú ý lên người Ái Đức Hoa, từ một khắc Ái Đức Hoa nói chuyện thì nàng đã khẳng định thiếu niên đen thui này chính là người trong lòng nàng - Ái Đức Hoa.

Nhưng mà trong mắt Tạp Toa tràn ngập nghi hoặc, vì sao Ái Đức Hoa lại trở thành đen như vậy? Hắn cố ý hóa trang hay xảy ra chuyện gì?

Tạp Toa không biết, nhưng rất nhanh nàng không đi suy nghĩ về vấn đề này nữa, nàng chỉ lo lắng một vấn đề là Ái Đức Hoa nên ứng phó tên “đê tiện bại hoại” này ra sao.

Lúc này, trong cảm nhận của mọi người, Diệp Lăng là đại diện cho danh từ đê tiện, vô sỉ...

Chỉ có trong lòng Ái Đức Hoa mới hiểu Diệp Lăng không phải như thế, cũng chỉ có mình hắn nghĩ vậy vì hắn biết nguyên do!

Hắn cho rằng Diệp Lăng sẽ đối chiến với mình, nhất định sẽ sử dụng phương thức chính quy, sẽ không sử dụng thủ đoạn, hắn là cái loại đối chiến rất quy củ, sẽ làm cho mình bày ra đầy đủ thực lực, trở thành một hồi quyết đấu thực phần khích.

Những mà đây vốn vẹn là ý nghĩ của Ái Đức Hoa mà thôi Diệp Lăng có phối hợp hay không là chuyện khác!

Ái Đức Hoa lập tức di động thân thể, nhìn viên đạn năng lượng đầy màu sắc xẹt qua bên cạnh mình. Trên mặt hắn xuất hiện mồ hôi lạnh, đơn giản là vì viên đạn này cơ hồ sát người mà lướt qua!

Rốt cuộc tiểu tử này có ý tứ gì? Nếu ta mà không tránh được thì sao?

Ái Đức Hoa muốn triển khai một lần khiến trách mãnh liệt với Diệp Lăng, chẳng qua lúc này tựa hồ không thích hợp lắm, mà quan trọng nhất là Diệp Lăng cũng không để hấn cơ hội làm việc này.

Diệp Lăng cũng không vì Ái Đức Hoa mà ngừng lại, vẫn tiếp tục nổ súng! Ta khát, tên vương bát đản nhà người, lúc này ta hoài nghi có phải người đang dụng tâm kín đáo gì với Tập Toa không nữa, rốt cuộc người đang giúp ta à?

254. Chương 255: Hiểu lầm (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 255: Hiểu lầm (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Ái Đức Hoa một bên cố gắng tránh thoát công kích, một bên nhìn chăm chăm Diệp Lăng, muốn tìm cơ hội hung hăng đả kích Diệp Lăng, Mà trong nội tâm của hắn đã xác định Diệp Lăng có âm mưu, hoặc là thuần túy quấy rối!

Lấy cảm giác của Diệp Lăng tạo cho hắn trong suốt quãng hành trình, hắn cảm thấy rất có khả năng là trường hợp hai!

Mà lúc này Diệp Lăng tựa hồ vẫn chưa phát giác ra có gì không đúng, từng phát một bắn về phía Ái Đức Hoa làm Ái Đức Hoa mệt mỏi, thậm chí thoát nhìn như không cần thận liên bị đánh trúng ngay.

Cái này giống như không phải “thả” nha, chẳng lẽ Diệp Lăng thật sự đã quên mất mục đích của mình?

Cùng lúc đó, Tập Toa ở bên cạnh rất khẩn trương cầm lấy tay Phi Phi, lo lắng cho Ái Đức Hoa, điểm này Phi Phi hoàn toàn có thể nhận ra!

Nói nhảm, sao có thể không nhận ra được, tay của ta cũng sắp bị bóp nát rồi này!

“Tập Toa, người có thể nhẹ tay một chút không, đừng quên người là một Vũ Giả!” Phi Phi hô đau, liều mạng giấy dựa.

“A, ta quên! Xin lỗi, Phi Phi, người không sao chứ.” Tập Toa giải thích, mặt đỏ lên, rất là xinh đẹp!

“May mà chưa nát!” Phi Phi tức giận nói.

“Ừ, vậy là tốt rồi...” Tập Toa nói xong, lại đặt lực chú ý lên người Ái Đức Hoa.

Phi Phi không biết nói gì nữa, nàng đã hiểu tiểu tử đen đen trước mặt này là Ái Đức Hoa, tuy rằng nàng không để Ái Đức Hoa vào mắt, cũng chỉ gặp qua vài lần nhưng nàng có thể khẳng định chuyện này.

Ngoại trừ nàng biết ngoài Ái Đức Hoa ra không còn ai làm Tập Toa quan tâm như vậy. Thì sức tưởng tượng của nàng cũng rất mạnh, có thể tưởng tượng Ái Đức Hoa ngày xưa bơi đen lên thì ra “tiều Hắc” hiện tại, hoàn toàn ăn khớp!

Mà lúc này Phi Phi cũng cảm thấy kỳ quái vì sao Ái Đức Hoa phải bơi đen mình làm gì, như vậy dường như không có trợ giúp gì với chuyện lần này, ngược lại sẽ có thêm chỗ hỏng.

Các nàng không biết đây không phải là Ái Đức Hoa cố ý mà bất đắc dĩ bị bức! “Người trốn trái trốn phải cái rắm, không biết lao tới à, bị ngu à?”

Thanh âm Diệp Lăng lại một lần nữa vang lên, điều này làm Ái Đức Hoa xác định một sự kiện, hóa ra Diệp Lăng còn nhớ rõ chuyện này, cũng không có quên.

Lúc này Ái Đức Hoa tựa hồ phát hiện một chuyện, đó là tốc độ “súng pháp” của Diệp Lăng vẫn trong một trạng thái nhất định, đó là trạng thái hần vừa hay trốn thoát.

Ở bên ngoài nhìn vào, đây là điều phi thường mạo hiểm nhưng trên thực tế lại hữu kinh vô hiểm, như vậy cũng làm người ngoài không nhìn ra được hai người họ đang làm bộ.

Có điều Ái Đức Hoa lại nghĩ đến một chuyện, nếu đây là tiết tấu mà Diệp Lăng có ý không chế, vậy hần làm sao có thể làm được như vậy? Cái này thoát nhìn quá khó khăn đi!

Đúng vậy, nếu muốn làm được như vậy quả thật rất khó khăn, nếu không phải Diệp Lăng hiểu biết thực lực của Ái Đức Hoa thì hần sẽ không làm được như vậy!

Đương nhiên cái này cũng không chỉ có đơn giản là hiểu rõ thực lực như vậy, nếu đổi thành người khác thì cho dù có hiểu biết cũng không thể làm được như vậy, trừ phi là tuyệt đỉnh cao thủ có thể đạt đến cảnh giới thu phát tự nhiên.

Có điều cái này là chỉ vũ kỹ, còn giống như Diệp Lăng sử dụng luyện kim súng ống sẽ rất khó không chế.

Nếu đổi thành bất cứ một luyện kim thuật sĩ nào cũng không thể làm được điều này, cho dù là một luyện kim thiên tài thật cao minh cũng vậy.

Đơn giản là, cái này cần tính toán rất nhiều, tính toán năng lực hành động của Ái Đức Hoa, tính toán năng lực công kích của súng, còn có hoàn cảnh ảnh hưởng vân vân...

Mà Diệp Lăng lại có thể làm được, cái này nếu bị người của luyện kim giới biết thì nhất định sẽ gây nên sóng to gió lớn, nhưng lúc này lại không có luyện kim thuật sĩ ở đây nên cũng không để ý đến.

Trên thực tế, cho dù có cũng sẽ không để ý bởi bọn họ đều cho rằng Diệp Lăng thật sự công kích Ái Đức Hoa!

Người ở đây chỉ có một mình Ái Đức Hoa biết, mà hần cũng không phải luyện kim thuật sĩ, thậm chí rất thiếu hiểu biết về luyện kim thuật, bởi vậy dù hần có biết cũng chỉ cảm thấy kỳ quái mà thôi không để chuyện này trong lòng.

Mà lúc này Ái Đức Hoa cũng không kịp nghĩ gì khác, chỉ căn cứ chỉ thị của Diệp Lăng mà đi gần về phía trước!

Giờ khắc này Ái Đức Hoa cảm thấy mình thật sự là ngu ngốc, không nghĩ đi tới phía trước mà cứ đứng đàng kia né tránh, nếu không phải đối thủ là Diệp Lăng, nếu đây là một hồi sinh tử quyết đấu chân chính thì hậu quả sẽ không chịu nổi!

Đồng thời Ái Đức Hoa cũng phát hiện trong công kích của Diệp Lăng có một cái đường có thể làm mình bình yên đi qua, mà con đường này chỉ có hần mới có thể nhìn thấy, người khác không thể nhìn ra được.

Người bên cạnh chỉ cảm thấy Diệp Lăng đang không ngừng công kích, động tác chỉ có một, không hoa lệ gì cả, bất quá cũng không chút nào rơi lại cường độ công kích của hần, đó cũng là một đặc điểm của luyện kim thuật.

Nếu đổi thành Vũ Giả hay Ma Pháp Sư, tối thiểu cũng phải điều động ma pháp nguyên tố chứ không phải chỉ cần bóp cò là được.

Đương nhiên cái này vắn vắn là nói đến luyện kim vũ khí mà thôi, không phải nói đến việc sử dụng luyện kim trận, nếu là luyện kim trận thì sẽ rất rườm rà, phiền phức hơn Vũ Giả và Ma Pháp Sư rất nhiều.

Đó cũng là một đặc điểm của luyện kim thuật, cũng làm cho trong giới luyện kim có rất ít người có thể chiến đấu bởi nó thật sự rất rườm rà, nếu có thời gian làm mấy cái này còn không bằng đi học vũ kỹ hay ma pháp cho khỏe, tuyệt đối hữu hiệu hơn rất nhiều.

Cũng vì vậy, người muốn đề cao sức chiến đấu, muốn trở thành một tuyệt đỉnh cao thủ thì tuyệt đối sẽ không dụng vào luyện kim thuật!

Nhiều nhất chỉ sử dụng một ít luyện kim vật phẩm phụ trợ mà thôi tựa như Chu Tước Vũ Y trên người Long Cát công chúa vậy.

Bất quá, làm cao thủ bọn họ cũng rất khinh thường sử dụng những vật như vậy bởi bọn họ cảm thấy như vậy sẽ có bất công với đối thủ, hơn nữa cũng tạo nên ảnh hưởng với thực lực của mình, sẽ tạo thành một loại ỷ lại!

Đây là việc không được phép xảy ra!

Khi Ái Đức Hoa từng chút từng chút đi tới, tâm của Tập Toa cũng từng chút từng chút khấn trương, đây là khấn trương trước thành công! Trước thời khắc thành công thì ai cũng có một chút khấn trương, mà nếu là người mình quan tâm thành công thì sẽ càng thêm khấn trương!

Lúc này tất cả mọi người biết, chỉ cần Ái Đức Hoa tiếp cận Diệp Lăng chẳng khác nào thành công hơn một nửa, có thể đánh bại Diệp Lăng!

Ai cũng biết chút nghiệp như luyện kim thuật sĩ, chỉ cần bị gần người, nhất là bị Vũ Giả gần người thì sẽ mất đi ưu thế của luyện kim thuật sĩ.

Mà Ái Đức Hoa là một Vũ Giả, có thể phát huy ra thực lực cực mạnh của hắn thì nhất định sẽ đánh bại được Diệp Lăng! Ừ, đó cũng là ý tưởng của mọi người, nhất là Tập Toa!

255. Chương 256: Hiểu Lắm (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 256: Hiểu lắm (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Lúc này mọi người tựa hồ đã xem nhẹ một chuyện, khoảng cách giữa hai người ngày càng gần thì hành trình của đạn sẽ càng ngắn, sẽ không còn dễ né tránh nữa.

Nhưng tình huống lúc này lại khác, tựa hồ không có bao nhiêu biến hóa, cái này là vì Diệp Lăng bắn chậm lại một chút, cũng điều chỉnh tốc độ của viên đạn, luyện kim súng lục của hắn có thể căn cứ tình huống mà điều chỉnh uy lực và tốc độ.

Mà dưới tình huống như vậy Diệp Lăng vẫn đứng im mà bắn, cũng làm người ta xem nhẹ phần của hắn, chỉ chú ý đến Ái Đức Hoa, càng thêm không chú ý về sự điều chỉnh của đạn năng lượng, bọn họ chỉ biết là, Diệp Lăng sắp toi rồi!

Nhưng mà ngay khi Ái Đức Hoa cách Diệp Lăng chỉ có 3 thước thì đột nhiên xảy ra một chuyện làm mọi người sững sờ, trong đó có cả Diệp Lăng.

Bởi vậy chuyện này không phải là Diệp Lăng an bài mà vẹn vẹn chỉ là một việc ngoài ý muốn.

Lúc này hai súng của Diệp Lăng đột nhiên tắc nghẽn, không phát ra đạn được nữa, Diệp Lăng lắc lắc hai súng nhưng kiểu gì cũng không thả đạn ra được.

“Ách, hình như hết điện, ta nhớ rõ đã nạp đầy mà...” Diệp Lăng có điểm ngẩn người nói.

Mà cái này tựa hồ cũng là một khuyết điểm của luyện kim vũ khí, nếu như không có ma pháp năng lượng đưa vào sẽ “hết đạn”, sẽ không thể dùng tiếp!

Đương nhiên nếu bây giờ Diệp Lăng muốn bổ sung “điện” thì cũng được thôi, chỉ cần đổi một chút đồ vật hoặc làm một ít việc là xong, giống như đổi băng đạn vậy.

Bất quá mặc kệ dùng phương thức gì thì Diệp Lăng cũng phải có một ít thời gian để xử lý, nhưng tại thời khắc này, mọi người cho rằng Diệp Lăng đã không còn cơ hội, đơn giản là trước đó Ái Đức Hoa có thể giải quyết hắn rồi.

Mặc kệ nói gì thì nói tất cả mọi người cho rằng Diệp Lăng hấn là sẽ làm một vài điều gì đó, nhưng không ngờ Diệp Lăng lại —

“Ta... nhận thua!” Diệp Lăng thực rõ ràng nói mà trong hai súng của hấn đột nhiên xuất hiện ra hai ngọn cờ trắng nho nhỏ...

Cờ trắng này ở đâu ra vậy?

Ái Đức Hoa ngây người một chút, sau đó mới bình thường lại, không ngờ Diệp Lăng cứ vậy mà nhận thua!

Giống Ái Đức Hoa, tất cả mọi người đều ngây người ra nhìn hai ngọn cờ trắng nho nhỏ kia, sau đó mới nghĩ đến việc Diệp Lăng nhận thua, đây cũng là kết quả mọi người không thể lường trước được.

Bất quá, thử nghĩ một chút mà xem, làm một cái luyện kim thuật sĩ, tại thời khắc này cũng nên buông tha nhận thua rồi bởi vì nếu vẫn tiếp tục thì bọn họ cũng thua mà thôi.

Mà nếu tiếp tục thì kết quả cũng chỉ nhận lấy thương tích mà thôi nếu là như vậy thì nhận thua cũng là kết quả tốt nhất rồi cũng là lựa chọn mà tất cả mọi người đều hiểu.

Đương nhiên Diệp Lăng cũng không nghĩ vậy, hấn chỉ nghĩ là nếu súng mình hết “điện” thì vừa hay dùng lý do này để tạo đường lui cho mình.

“Người nhận thua?” Ái Đức Hoa nhìn Diệp Lăng, có chút sững sờ hỏi.

“Ừ, người thắng! Bất quá chỉ là vận khí mà thôi, nhưng ta dám chơi dám nhận, cho dù chỉ là vận khí của người.” Diệp Lăng gật gật đầu, tùy tiện nói mấy câu, như vậy cũng dễ xuống đài để Ái Đức Hoa thể diện hơn.

Những lời này cũng làm Ái Đức Hoa cảm thấy được rất có mặt mũi, lần đầu tiên hấn phát hiện hóa ra Diệp Lăng cũng có lúc nói tốt. Nhưng mà, câu tiếp theo của Diệp Lăng làm hấn dừng cảm giác này lại, sau đó đập nát nó...

“Có điều ta muốn hỏi người đen thui như vậy sao cũng dám đến đây? Sao Tập Toa tiểu thư lại có thể coi trọng một cục đen thui như vậy được?” Ái Đức Hoa cùng Tập Toa trầm mặc.

Những người khác, kể cả thành chủ đại nhân cũng tỏ vẻ sâu sắc đồng cảm, bọn họ cảm thấy Ái Đức Hoa không nên xuất hiện ở đây, mặc dù là vừa rồi hấn thay mọi người đuổi đi tên võ sĩ đáng giận kia.

Vì vậy lúc này mọi người lại chia đầu mũi về phía Ái Đức Hoa, làm Ái Đức Hoa đau đầu không thôi, trong lòng cũng muốn hỏi Diệp Lăng xem sao người một hồi lại giúp ta, một hồi lại hại ta như vậy?

Tựa hồ Diệp Lăng nghe thấy tiếng lòng của Ái Đức Hoa, truyền âm nói: “Bây giờ ta giao lại cho người, ít nhiều người cũng phải biểu hiện ra một chút, nếu không sao người khác chịu phục được? Mà nhạc phụ đại nhân của người cũng sẽ không đáp ứng! Những người này chính là công cụ phụ trợ của người, hảo hảo biểu hiện à!”

Ái Đức Hoa hiểu được còn lại phải chờ biểu hiện của mình, dù sao mình cũng đã sớm tính toán tốt rồi, cũng sớm chuẩn bị tâm lý rồi, cho dù đối kháng lại tất cả mọi người cũng không nhú mày.

Vì Tập Toa ta có thể trả bất cứ giá nào!

Người cứ chờ mà xem! Ta nhất định sẽ thành công!

Ái Đức Hoa nhìn Diệp Lăng, trong lòng âm thầm thề, nhưng hấn không ngờ đến lúc này Diệp Lăng thực rõ ràng ly khai không có ở lại để giúp đỡ mình- ngay cả ý tưởng đứng một bên lược trận cũng không.

Lược trận cho người làm gì? Dù sao tiếp theo người cũng thắng cả, mà dù thua thì cũng thế, Tập Toa của người nhất định sẽ chọn người.

Trước đó nàng cũng đã nói qua, vô luận thắng thua cũng không sao cả, nàng vẫn có thể chọn người thua, nàng đã sớm chừa một đường lui cho mình, vô luận kết quả ra sao thì quyền lựa chọn vẫn ở trong tay nàng.

“Các người cứ tiếp tục, ta đi trước, ta còn muốn lên đường!” Diệp Lăng chào một tiếng, sau đó liền ly khai, câu này tựa hồ hần nói với Ái Đức Hoa, ý là ta sẽ trực tiếp rời khỏi đây để đến Thánh Thành, đây cũng là lời từ biệt của hần.

Ái Đức Hoa muốn gọi Diệp Lăng lại, nhưng tựa hồ không biết nói gì, hơn nữa hần còn phải ứng phó chuyện tiếp theo, cũng không có thời gian đi quản Diệp Lăng.

Tất cả mọi người ở đây đều muốn Diệp Lăng sớm rời đi, cũng càng không ai muốn giữ hần lại, bắt quá có một ngoại lệ, nàng mở miệng gọi Diệp Lăng.

Mà người này chính là cô gái tên Phi Phi kia...

“Sắc lang, người vẫn không thể đi!” Cô gái Phi Phi hô về phía Diệp Lăng.

Di? Sao gọi sắc lang? Chuyện gì đây? Chẳng lẽ gọi nhầm sao? Hần là họ Diệp cơ mà, không phải họ Sắc, Diệp Lăng giống như không nghe thấy vậy, vẫn tiếp tục đi, mà trong đầu của hần vẫn còn đang suy nghĩ, sắc lang? ở đây có sắc lang sao?

Cứ như vậy Diệp Lăng đã rời đi rồi, mà cô gái Phi Phi kia cũng vẽn vẹo quát to một câu mà thôi cũng không gọi thêm nữa, có lẽ là không có dũng khí, có lẽ là nàng hiểu rõ cho dù mình giữ Diệp Lăng lại thì nên nói cái gì đây?

Sau khi Diệp Lăng rời đi, ở đây xảy ra mấy tràng đối chiến vô cùng phấn khích, phấn khích đến mức làm người ta có cái nhìn mới với “tân điền viên”, mà Ái Đức Hoa cũng vì vậy mà trả giá rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng ôm được mỹ nhân về, với hần mà nói đây đã là chuyện rất tốt rồi.

Sau khi Ái Đức Hoa và Tạp Toa được toại nguyện, tựa hồ tạm thời quên đi công thần Diệp Lăng này, hai người chỉ như keo như sợi chỉ như hình với bóng mà thôi...

256. Chương 257: Hiểu Lầm (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 257: Hiểu lầm (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Bởi vì như vậy nên tạo thành hiểu lầm sâu sắc giữa cô gái Phi Phi kia về Diệp Lăng, trong cảm nhận của nàng, Diệp Lăng hoàn toàn là một tên sắc lang vô sỉ dễ tiện!

“Hắt xì...” Diệp Lăng nhéo nhéo mũi, nhìn phía trước ngơ ngẩn nói: “Chẳng lẽ ta bị cảm? Không đúng, không phải cảm, vậy nhất định là có người nhớ đến ta...”

Lúc này Diệp Lăng đang ngồi trên một chiếc xe ngựa, trên đường đi về Thánh Thành.

Sau khi hoàn thành xong vụ Ái Đức Hoa kia, rời khỏi thành chủ phủ, Diệp Lăng lập tức thuê xe ngựa rời đi, hần cũng không có ý muốn ở lại Alexander thành.

Mà khi thuê xe ngựa, Diệp Lăng lại một lần nữa cảm thấy lời nói vì nữ nhân chém huynh đệ hai đao thật chí lý bởi hần phát hiện mình bị Ái Đức Hoa mang đi xa hơn nữa, đường đến Alexander thành và Thánh Thành hoàn toàn là hai hướng khác nhau, không phải tiện đường.

Xa phu kia nhận của mình nhiều tiền như vậy mà cũng gạt mình, nhất định đã bị tên đen thui kia mua chuộc!

Ta nguyện rửa các người, một cái xe rớt vào hầm cầu, một cái tiếp tục đen thui tối thiểu cũng không thể khôi phục lại bình thường, ít ra cũng phải đen hơn người khác một chút.

“A a a, ai thiếu đạo đức như vậy, sao lại đào hầm cầu ở đây, còn không đập lại nữa...” Một cái xa phu lao cả xe và người vào trong một hầm cầu đang tu sửa.

Mà xa phu này tựa hồ là tên mà Diệp Lăng nguyên rửa...

“Tên khốn Diệp Lăng kia đùa giỡn với ta sao, đã quá ba tháng rồi sao còn chưa khôi phục đến bình thường?” Ba tháng sau, Ái Đức Hoa nói, bất quá lúc này hắn chỉ hơi đen đen mà thôi.

Nhưng Ái Đức Hoa vẫn cảm thấy không thoải mái, có lẽ hắn bị làn da đen này làm sợ.

Ra vẻ nhưng ai bị Diệp Lăng nguyên rửa, đại đa số sẽ thực bị kích, sẽ ứng nghiệm, cái này cũng làm người ta không dám nói gì Diệp Lăng, vạn nhất bị hắn nguyên rửa thì khổ.

“Công tử, phía trước hình như có chuyện, ta đi xem sao, người ở đây chờ một chút,” Khi xe ngựa đi đến một chỗ, phía trước tụ tập rất nhiều người nên xa phu đi ra tìm hiểu.

“Ừ, vậy người đi đi!” Diệp Lăng thuận miệng đáp.

Mà rất nhanh sau đó, xa phu kia lại bỏ chạy về, bộ dáng vội vội vàng vàng như chạy trốn chết vậy.

“?? Chuyện gì xảy ra?” Diệp Lăng có chút khó hiểu hỏi.

“Công tử, phía trước là một đám dân chạy nạn đang cướp đoạt lương thực, tốt nhất là chúng ta nên đi đường vòng.” Xa phu kia vọt lên xe, chuẩn bị đi đường vòng.

“Dân chạy nạn?” Diệp Lăng ngây người ra một chút, danh từ này với hắn mà nói tựa hồ thực xa xôi, vô luận là ở thế giới trước kia hay bây giờ cũng chưa từng thấy qua.

Nhất là ở thế giới này, hắn vẫn hoạt động ở tầng lớp thượng lưu cao nhất, không tiếp xúc đến phương diện này nên vẫn không có cơ hội.

Kỳ thật, vô luận ở thế giới nào đi nữa đều có nạn dân, thiên tai là một vấn đề không đâu không có, mà dường như có người từng nói có thiên tai nhất định sẽ có nhân họa.

So với thiên tai tựa hồ nhân họa càng đáng sợ hơn!

“Không cần đi vòng, chúng ta đến xem!” Diệp Lăng lãnh đạm nói ngữ khí lãnh đạm này làm người ta không rõ ràng lắm, rốt cuộc là vì sao? Vì chưa từng thấy qua dân chạy nạn, là vì nhất thời ham chơi hay vì hắn có ý tưởng của đáng cứu thế, muốn cứu vớt dân chạy nạn.

Nhưng mà mặc kệ vì nguyên nhân gì, xa phu vẫn khuyên: “Công tử, đừng qua đó làm gì, ở đó không có gì đẹp đâu, ta biết những công tử như ngươi chưa từng nhìn thấy nên tò mò muốn xem! Nhưng chuyện này hay là không nhìn thì tốt nhất, một khi bị đám dân chạy nạn này phát hiện thì nhất định ngươi sẽ không thoát thân được.”

Xa phu này xem như vào nam ra bắc rất nhiều năm, tình huống tương tự đã gặp qua rồi, hắn biết những dân chạy nạn này có điểm đáng thương, nhưng cũng có chỗ thật đáng giận!

Trong đám dân chạy nạn này sẽ có một vài người không để ý sự khuyên can người khác, sẽ tạo thành thương tổn với một ít người giàu chỉ vì cướp đoạt một ít tài vật hoặc lương thực.

Chuyện trước mắt là một minh chứng thật rõ ràng, bọn họ đang ở đẳng kia cướp đoạt lương thực kia, nếu không thể thỏa mãn bọn họ thì thậm chí sẽ có chuyện càng đáng sợ phát sinh, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu mà xa phu phải tránh né.

“Ta biết, nhưng ta vẫn muốn đi, người có thể đi trước, không sao cả.” Diệp Lăng lắc lắc tay, sau đó nhảy ra xe ngựa, cũng bảo xa phu có thể rời đi.

Xa phu nhú mày lại, nhìn Diệp Lăng một cách khó hiểu, không rõ thiếu gia quý tộc này muốn làm gì? Chơi trò anh hùng sao? Nếu đúng vậy thì mình không cần theo hắn làm gì, sớm rời đi cho khỏe.

Nhưng mà xa phu này tiếp xúc Diệp Lăng cả một đường, hắn tựa hồ cảm thấy Diệp Lăng không phải loại người khoe mẽ anh hùng gì, hắn khác với những công tử quý tộc ăn chơi trác táng khác, hắn vẫn rất điệu thấp, cho đến bây giờ vẫn chưa từng lấy thân phận đi ức hiếp bất cứ ai.

Chẳng qua có đôi khi hấn sẽ lấy tiền nện người, nhưng dưới tình hình chung, người bị “nện” luôn lòng tràn ngập niềm vui mà rời đi bởi Diệp Lăng ra tay rất phóng khoáng.

Cũng vì thế mà xa phu do dự, hấn nghĩ nếu mình lưu lại có thể sẽ có một chuyện thực thú vị, có thể sẽ làm mình trở thành một danh nhân, tuy rằng đó chỉ là một cái cảm giác.

Có điều bên cạnh đó còn có một sự uy hiếp từ tử thần, bởi vậy trong đầu xa phu đang diễn ra một hồi “thiên nhân đại chiến”...

Diệp Lăng không để ý đến biểu tình của xa phu, hấn chỉ lẳng lặng đứng trên đường, mà dưới ánh dương chiều tà, hấn nhìn đám dân chạy nạn điên cuồng không tự khống chế được mình này, mà bọn họ vên vện là cướp thực vật mà họ cần thôi.

Hình ảnh này làm người ta không khỏi liên tưởng đến tử vong buông xuống, giống như hình ảnh trong địa ngục...

“Rống... Bên kia còn có một...” Lúc này, trong đám dân chạy nạn có người hô làm đám dân chạy nạn ở rìa ngoài có tỷ lệ rất thấp cướp được thực vật tập trung lực chú ý về phía Diệp Lăng.

Sau đó rất nhiều dân chạy nạn chạy tới, người sau nối tiếp người trước, bọn họ không muốn lại mất đi ưu thế đến trước!

“A, công tử, chạy mau đi!” Xa phu lập tức chạy ra ngoài, do dự vừa rồi cũng đã biến mất bởi hấn đã lựa chọn!

Đương nhiên, làm một cái xa phu đứng chức trách, hấn cũng gọi Diệp Lăng thêm lần nữa, về phần Diệp Lăng có trốn hay không thì là chuyện khác.

“Người đi trước đi!” Khi Diệp Lăng nói những lời này thì xa phu đã lái xe ngựa chạy trốn rất xa, những lời này của hấn có lọt vào tai xa phu được không thì phải chờ khảo cứu...

“Mau, đừng làm cho chiếc xe ngựa kia chạy, trước tiên mặc kệ hai người đó!” Đám dân chạy nạn kia phát hiện xe ngựa chạy liền cuống quýt cả lên, với bọn hấn mà nói Diệp Lăng và tiểu Nhị không có bao nhiêu tác dụng, bọn họ cần thứ trong xe ngựa cơ.

Bọn họ cho rằng, trong xe ngựa hấn là sẽ có cái gì đó, mà trên người Diệp Lăng và tiểu Nhị cho dù có đồ ăn cũng là hữu hạn, chỉ có một chút thôi!

257. Chương 258: Dân Chạy Nạn (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiếu Tiếu Sinh

Chương 258: Dân chạy nạn (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Ê, các người chạy đi đâu vậy, ta ở đây này, không phải các người muốn ăn sao? Ta có rất nhiều này.” Diệp Lăng thấy đám dân chạy nạn không nhìn ra giá trị của mình liền lập tức triển lãm ngay...

Diệp Lăng lấy từ trong không gian giới chỉ ra một đồng thực vật, tuy rằng những thực vật này rất đa dạng, cũng đều là mỹ vị, đây đều là Diệp Lăng mất rất nhiều thời gian thu thập, tất cả đều là tinh phẩm! Nhưng bây giờ tất cả chúng nó chỉ được gán với một danh từ - thực vật dưới con mắt của tất cả dân chạy nạn, những gì có thể ăn được đều giống nhau, chỉ cần no bụng là tốt rồi!

Người và những sinh vật khác cũng giống nhau, dưới tình huống không được ăn no thì mục đích của họ cũng chỉ có - ăn no!

Sau khi ăn no mới là mặc ấm, sau đó mới là...

“Ăn ăn.”

Dân chạy nạn gầm rú chạy lên cướp đoạt thực vật của Diệp Lăng, lúc sau, nhưng người chạy trước tựa hồ cũng không có ý cướp đủ thực vật đủ ăn no là thôi mà vẫn tiếp tục cướp, cất vào túi của mình.

Đây có thể nói là một loại ích kỷ, là một thói hư tật xấu của con người nhưng cũng là thiên tính! Là một thiên tính của bất cứ sinh vật nào, bất cứ sinh vật nào cũng chứa lại thực vật cho mình mà không quản đồng loại có vì vậy mà đói chết hay không.

Trừ phi là vì con cháu của mình.

Mà nếu cứ như vậy nữa thì nhất định sẽ tạo thành tranh giành, làm cho hao tâm cho thực vật của Diệp Lăng lại biến thành chuyện xấu.

Nếu là người khác thì nhất định sẽ bảo người ta từ từ không cần vội, không cần cướp đoạt, ai cũng có phần. Nhưng Diệp Lăng thì không, có lẽ hẳn biết làm vậy cũng không có hiệu quả gì.

Hắn chỉ dẫn theo tiểu Nhị lui về một bên, nhìn đám dân chạy nạn cướp đoạt.

Lúc này có một dân chạy nạn đen gầy tong teo ở ngoài muốn chen vào nhưng không thể thành công, sau khi hấn thử qua rất nhiều lần cũng chỉ có thể bất đắc dĩ dừng lại.

Đột nhiên hắn như nhớ ra cái gì đó, đảo mắt nhìn chung quanh. Sau khi phát hiện Diệp Lăng, ánh mắt hắn liền dừng lại, lập tức bước nhanh về phía Diệp Lăng.

Diệp Lăng nhìn ánh mắt kia cảm thấy nghi hoặc một chút tuy rằng có thể nhìn thấy dự vọng muốn sống ở trong đó, nhưng vẫn làm người ta cảm thấy sự trong suốt của đôi mắt, vốn không nên xuất hiện trên người một dân chạy nạn, càng không nên xuất hiện trên một người đen đen gầy tong teo.

Rất nhanh chủ nhân đôi mắt trong suốt này đến bên cạnh Diệp Lăng, vươn đôi tay đen gầy ra, sau đó dùng thanh âm khàn khàn nói: “Có thể cho ta một ít đồ ăn không, đã năm ngày ta chưa được ăn gì rồi...”

Lúc này những người khác tựa hồ cũng đã quên mất Diệp Lăng là người cho thực vật không chỉ có thể cướp đoạt đồng thực vật kia mà còn có thể đến hỏi Diệp Lăng.

Có điều, dưới sự hấp dẫn của “một giọt mật đường”, dường như mọi người đã quên mất Diệp Lăng, chỉ nhìn thấy “một giọt mật đường” kia.

Người đen đen gầy gầy này, ngoài một đôi mắt trong suốt ra tựa hồ còn một cái tâm trong suốt nữa, tuy rằng lúc ấy hắn cũng bị hấp dẫn nhưng ít ra cũng có thể rất nhanh phát hiện ra vấn đề mấu chốt.

“Có thể, ta còn một chút để dành.” Diệp Lăng lấy thực vật ra đưa cho người nọ.

Đương nhiên, nếu lúc này có người phát hiện ra thực vật, lại muốn đến cướp đoạt thì hẳn sẽ lập tức ăn hết.

May mà lúc này không ai chú ý về phía Diệp Lăng, bọn họ đang chia làm hai nơi để cướp đoạt thực vật, ăn thực vật cướp được.

“Lại đây, uống miếng nước, nói cho ta nghe các ngươi bị gì vậy?” Diệp Lăng lấy ra một cái bình, đưa cho người nọ, dường như hắn rất có hứng thú về việc tai nạn này là sao.

“Chúng ta là binh dân của Mai Lạp Quận, bởi mấy năm gần đây, Mai Lạp Quận vẫn khô hạn, nương rẫy của chúng ta không thu hoạch được bao nhiêu, năm nay còn gặp một lần đại hạn nữa, chúng ta chưa kịp thu hoạch gì cả.” Người nọ một bên dùng thanh âm khàn khàn nói một bên chậm rãi ăn.

“Các quan lại ở chỗ các ngươi không cứu tế sao?” Diệp Lăng tò mò hỏi.

“Cứu tế? Hừ, bọn họ đâu rảnh đi quản sự sống chết của chúng ta, bọn họ chỉ biết tự mình phóng túng, cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng quan tâm gì đến chúng ta.” Người nọ cắn răng, tàn nhẫn nói giống như muốn ăn thịt người vậy.

Từ trong những lời này có thể phát giác ra ở trong còn có một vài tình tiết khác.

Ở Mai Lạp Quận, dân chạy nạn cũng từng phát sinh xung đột với lĩnh chủ, muốn cướp đoạt lương thực lại bị lĩnh chủ trấn áp, làm cho dân chạy nạn phải bỏ chạy, bắt quá cũng cướp đi không ít sinh mệnh.

“Cái này... Hoàng Đế Ngã Lạp cũng không quản sao?” Diệp Lăng cau mày hỏi, một cái quận phát sinh tai nạn lớn như vậy, chẳng lẽ Hoàng Đế không quản sao? Nếu là như vậy thì đế quốc rất nhanh sẽ bị diệt vong rồi.

“Quản, đương nhiên quản, nhưng mà có ích gì đâu? Hàng năm Hoàng Thượng đều đưa kim tệ trợ giúp thiên tai xuống, nhưng lại không đến được tay chúng ta, bị đám cầu quan này ăn sạch.” Người nọ vẫn cắn răng, hung hăng nói.

Ai, vô luận là thời đại nào, địa phương nào, thế giới nào cũng sẽ không thiếu những người như vậy.

Nếu một kẻ tội ác tày trời giết người hơn trăm, mà những người này có thể hại chết đến ngàn vạn người thì nếu nói kẻ mang tội ác tày trời phải chết một lần thì những người này nên chết không dưới trăm lần!

“Như vậy còn vương pháp sao?” Diệp Lăng mắng.

“Vương pháp? Hữu dụng sao? Cho dù Hoàng Thượng biết thì bắt quá cũng chỉ tiến hành trừng phạt một chút, nghiêm trọng nhất là thu hồi lãnh địa mà thôi bọn họ vẫn là quý tộc, vẫn có thể sống sung sướng.” Người kia nói thanh âm vẫn rất phần hân.

Quý tộc luôn là một vấn đề thực đau đầu, không chỉ có bình dân đau đầu mà ngay cả người cầm quyền cũng vậy, bọn họ rất muốn diệt trừ quý tộc nhưng lại không thể lý khai nó.

Người cầm quyền cũng chỉ có thể hy vọng những quý tộc này đành hoàng một chút, hiểu được làm một quý tộc là thế nào.

Đương nhiên những quý tộc này đều minh bạch mình nên làm cái gì, không nên làm cái gì, đó cũng vì tiền đồ của mình, vì tiền đồ của cả gia tộc. Nhưng trong đó vẫn có một số không biết tốt xấu, hơn nữa còn không ít.

Mà chuyện xảy ra trong lãnh địa của quý tộc thì dưới tình hình chung, cho dù là người cầm quyền cũng không thể can thiệp được. Nói đơn giản hơn, lãnh địa của quý tộc chính là của riêng họ, mà lĩnh chủ cũng giống như quốc vương vậy.

Dùng Mai Lạp Quận lúc này làm minh chứng, Hoàng Đế Ngã Lạp Đế Quốc chỉ gặp rồi hỏi qua một chút, cung cấp một ít trợ giúp nhưng sẽ không can thiệp đến hành chính của quận, chỉ cần ở trong không có sai lầm gì là được.

Đương nhiên, nếu tình hình tai nạn lần này nghiêm trọng, mà Mai Lạp Quận xử lý không tốt, tạo thành ảnh hưởng đến những vùng phụ cận thì nhất định sẽ có phương án xử lý.

Có điều, chờ xử lý xong thì những dân chạy nạn này còn bao nhiêu người sống sót đây? Chết mất bao nhiêu người rồi?

258. Chương 259: Dân Chạy Nạn (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 259: Dân chạy nạn (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Đi, ta giúp các người xử lý tên lĩnh chủ kia, mở kho cứu nạn thiên tai!” Khi Diệp Lăng nhìn thấy những dân chạy nạn này, nhiệt huyết bốc lên, muốn hỗ trợ cứu khổ cứu nạn.

Mặc dù Diệp Lăng là một bại gia tử, bất quá không thể phủ nhận hắn là một người thiện lương, là một hảo tâm nhân, đương nhiên định nghĩa thiện lương này chỉ là tương đối mà thôi đối với một ít người thì hắn rất tàn nhẫn.

Còng tử, chưa nói trước chỉ dựa vào hai người có thể làm gì, từ đây quay về Mai Lạp Quận thì phỏng chừng chúng ta đều chết đói hết, chúng ta ở đây còn có hi vọng sinh tồn.” Người kia dùng cặp mắt trong suốt nhìn Diệp Lăng, dùng thanh âm khàn khàn mà vô lực nói.

“Người hẳn là phải tin tưởng ta... Đúng rồi, người vừa nói quay lại Mai Lạp Quận là sao? Đây không phải Mai Lạp Quận à?” Diệp Lăng có chút kỳ quái hỏi.

“Đương nhiên không phải- đây là Ôn Triệt Tư Đặc Quận, cách Mai Lạp Quận vài trăm dặm, nếu chúng ta trở về thì chắc là chết nhanh hơn thôi.” Người nọ lắc lắc đầu, cũng có điểm hoài nghi nhìn Diệp Lăng, hẳn hoài nghi chẳng lẽ Diệp Lăng không biết đây là đâu sao?

Khẳng định là như vậy, đối với việc mình đang ở đâu thì trước giờ Diệp Lăng vẫn luôn không minh bạch cho lắm, nếu có người dẫn đường thì nhất định hắn sẽ không hỏi hắn chỉ cần biết mục đích của mình là được.

“Ôn Triệt Tư Đặc Quận? Hóa ra ta vẫn ở đây, khoan khoan, các người là dân chạy nạn của Mai Lạp Quận, vậy sao phải bỏ gần cầu xa mà đến đây? Gần đó có Alexander thành không phải tốt hơn sao? Còn có, nếu đã đến đây còn không bằng trực tiếp đi để đô thì gần hơn rồi.” Diệp Lăng nhìn bản đồ một chút, hoàn toàn hiểu rõ, cũng hỏi.

Đúng như lời hắn nói, dân chạy nạn của Mai Lạp Quận không nên đến đây, còn có rất nhiều lựa chọn khác dễ dàng hơn, đến đây chỉ tổ gia tăng thêm khó khăn mà thôi hơn nữa hắn không nghĩ ra được ở đây có cái gì tốt.

“Những nơi người nói có lẽ sẽ tiếp thu một nhóm người trong chúng ta, nhưng sẽ không phải toàn bộ, mà nơi chúng ta muốn đi nhất định sẽ cứu chúng ta, nhất định sẽ thu dụng chúng ta.” Trong hai mắt trong suốt kia tựa hồ có thêm một ít hương vị thần thánh, hơn một ít sùng bái.

“??” Diệp Lăng khó hiểu, hắn không rõ còn chỗ nào tốt hơn để đô, một cái dân chạy nạn thì hi vọng cuối cùng hắn là để đô của bọn hắn, nơi đầu tiên nghĩ đến hắn cũng là để đô chứ? Cho dù không có cơ hội tiếp xúc Hoàng Đế thì tối thiểu cũng làm cho hắn biết.

Mà làm một Hoàng Đế tốt thì nhất định sẽ thu dụng bọn họ, cũng sẽ an bài chỗ tránh nạn.

Đương kim Hoàng Đế của Ngả Lạp Đế Quốc là một Hoàng Đế khá được, cần chính yêu dân, nhất định sẽ xử lý chuyện này nên hắn là phải đi để đô mới đúng chứ.

“Chẳng lẽ người không biết sao? Đằng kia có một nơi rất thần thánh, ở đó có một tòa Thánh Sơn, mà trên Thánh Sơn có một tòa Thánh Thành.” Ngón tay gầy tong gầy teo kia chỉ về một hướng, mà trên khuôn mặt đen đen của chủ nhân nó lại lộ ra biểu tình hướng về, khi mỉm cười lại lộ ra hai hàm răng trắng nõn không hợp với bộ dáng của hắn!

“Thánh Thành? Nơi đó không phải cấm người ta đi vào sao? Bọn họ sẽ cho các người vào à?” Diệp Lăng nghi hoặc nói.

“Rốt cuộc người có phải người thế giới này không? Ai cũng biết tuy Thánh Thành trên Thánh Sơn không cho người ngoài ra vào, nhưng gần đó có mấy thành nhỏ, từng có một lần phát sinh một đại thủy tai ngàn năm khó gặp, mấy chục vạn người chạy đến nơi đó, Thánh Thành vẫn thu dụng tất cả bọn họ.” Ánh mắt thành kính, ngữ khí thành kính làm người ta cảm thấy hi vọng cuối cùng trong nội tâm của mọi người cũng không phải là để đô của họ mà là Thánh Thành này.

“Hóa ra là như vậy, thế thì Thánh Thành rất cường đại có thể nuôi sống nhiều người như vậy, sau này ta bại gia hết thì nhất định sẽ đến đó cạo ăn cạo uống...” Diệp Lăng cũng thành kính, có điều sự thành kính của hắn có hơi...

“Ý tưởng vô sỉ như vậy nhất định sẽ bị người phỉ nhổ, tuy rằng người của Thánh Thành sẽ không quản người, nhưng những người sinh hoạt cùng người nhất định sẽ xa lánh người làm người cảm thấy vô cùng xấu hổ.”

Người nọ rất là khinh thường nói mà những lời này cũng nói ra một ít tình huống, thói quen của cư dân nơi này.

Thánh Thành có rất nhiều giáo đồ ngoan đạo của Thánh Giáo, những giáo đồ này là nhân tố mấu chốt quyết định sự phồn vinh của Thánh Thành, bọn họ sẽ kính dâng tất cả những gì của mình cho Thánh Giáo, cũng trả giá tất cả những gì tích tụ của mình.

Ngoài hàng năm được các nơi cống hiến cho vật tư tài vật, đại bộ phận thu nhập của Thánh Thành đều là giáo đồ gần đó cống hiến, trong những người này có rất nhiều nhân tài trong các lĩnh vực khác nhau, kể cả trên lĩnh vực kinh doanh.

Kỳ thật, nói một cách đơn giản thì Thánh Thành giống một cái đại gia tộc, có điều người trong đó không cùng một họ mà thôi mà gia tộc này luôn lấy việc hành thiện tích đức mà nổi tiếng đại lục, hấp dẫn rất nhiều người tìm đến nương tựa nó, phát dương việc hành thiện tích đức này.

Mà nhân viên thần chức của Thánh Thành, trên cơ bản không cần làm gì mấy, chỉ phụ trách truyền giáo, cũng xóa ưu giải nạn cho giáo đồ, cho người trong thiên hạ, ít nhất mặt ngoài là vậy.

Mặc kệ Thánh Thành là tổ chức mang tính chất gì, trong mấy ngàn năm này quả thật bọn họ vì dân chúng thiên hạ mà làm rất nhiều việc tốt, thu dụng vô số người đáng thương không nhà để về.

Cho dù là một ác nhân giả nhân giả nghĩa thì việc thiện hấn làm ra cũng là việc thiện, điều này không thể cãi được.

Huống chi Thánh Thành không tính là ác nhân, thậm chí có người nói bậy về hấn thì nhất định sẽ bị mọi người thảo phạt. Có lẽ, trong Thánh Thành cũng tồn tại những ác nhân này, nhưng nó cũng không thể đại biểu cho toàn bộ được.

Dưới Thánh Thành, những giáo đồ đều thuộc loại thành kính, bọn họ đều cố gắng làm việc nên một khi xuất hiện người như lời Diệp Lăng, cọ ăn cọ uống thì giáo đồ đều tự phát đi “khinh bỉ” người nọ, cũng không cứu tế và trợ giúp hấn.

Người bình thường ở hoàn cảnh như vậy đều sẽ cố gắng làm việc, đương nhiên cũng không bài trừ một ít vô lại da mặt dày như tường thành, bọn họ cũng mặc kệ, không làm việc, hỗn ăn chờ chết.

Những người này cũng thuộc một kiểu “nhân tài”.

Đối với những người này, mọi người cũng đành bó tay, cũng chỉ có thể để mặc bọn họ làm ký sinh trùng mà thôi những ký sinh trùng này đến đâu mà chẳng có, cũng không thể xóa sạch được.

Mà Diệp Lăng tựa hồ cũng có thể đảm nhiệm vị trí này, bởi vì người khác khinh bỉ hấn, xa lánh hấn thì có thể hấn cũng không biết...

“Ta mới không sợ, ta muốn hỗn ăn chờ chết!” Diệp Lăng mặc kệ, như muốn phản kích lời người nọ.

“Kỳ thật quý tộc như ngươi sao cần phải cọ ăn cọ uống, các ngươi sẽ có người nuôi.” Người nọ nhìn Diệp Lăng, sâu kín nói.

Diệp Lăng lắc đầu nói: “Người muốn nuôi ta rất nhiều, bất quá ta không thích, ta muốn bại gia cũng sẽ tự mình kiếm tiền để bại, ta cọ ăn cọ uống cũng sẽ hồi báo lại người ta, ta không thích chiếm tiện nghi người khác, cho đến bây giờ ta đều rất phóng khoáng, chỉ có người khác chiếm tiện nghi của ta mà thôi.”

259. Chương 260: Dân Chạy Nạn (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 260: Dân chạy nạn (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đả tự: bozece - LSB

“??” Người nọ nhìn Diệp Lăng, tựa hồ nghĩ đến điều gì đó, hiểu được một ít ý tưởng của hắn, đồng thời cũng biết thân phận của Diệp Lăng tựa hồ thật không đơn giản.

Có lẽ như vậy mới bình thường...

Mà lúc này, dường như hai người đã quên một việc, đó là chỗ bọn hắn đang đứng không phải là một chỗ nói chuyện lý tưởng mà là nơi có rất nhiều dân chạy nạn đang cướp bóc thực vật, bọn họ tùy thời đều có thể lao đến đây.

Không, không phải tùy thời phải nói là hiện tại!

“Hít” Một người phát ra tiếng hít thở, cũng không có gì...

“Trên người hắn còn kia...” Tên còn lại nhỏ giọng nhắc nhở.

“...”

Lúc này, khi phát hiện tình huống bên này của Diệp Lăng, đám dân chạy nạn cũng không hô to gọi nhỏ như khi nãy nữa mà học theo người nọ, dưới tình huống không làm người khác chú ý, đi đến trước mặt Diệp Lăng, xin thực vật!

Diệp Lăng cũng không cự tuyệt, hắn chia cho từng người một, kể cả thực vật vốn để dành cho chính mình cũng đưa ra, đương nhiên là chia cho những người cần thiết nhất.

Tuy rằng những thực vật này rất trân quý với Diệp Lăng, nhưng dù nó trân quý đến đâu cũng kém mạng người, nếu những dân chạy nạn đói khát này thật sự không có gì để ăn thì rất có thể sẽ mất đi sinh mệnh.

Còn chính Diệp Lăng? Cái này kiểu gì chả có cách!

Cứ như vậy số người tụ tập bên cạnh Diệp Lăng ngày càng nhiều, mà vì chỗ Diệp Lăng có trước có sau nên bên cạnh hắn cũng không phát sinh việc tranh giành vân vân, vì vậy mà cũng hình thành trật tự.

Nếu có người không tuân thủ quy củ thì tự nhiên sẽ không có mấy ai tuân thủ, nhưng chỉ cần có người mở đầu, cũng có người tuân thủ theo thì tự nhiên sẽ sinh ra quy củ, mỗi người đều tự hạn chế mình.

Tình huống Diệp Lăng bây giờ là như vậy, nếu có người muốn không tuân thủ quy củ trước mặt Diệp Lăng thì nhất định sẽ chịu công kích của những người tuân thủ, đương nhiên Diệp Lăng cũng có thể làm tiểu Nhị hoạt động thân thể một chút, nếu không linh kiện của nàng sẽ rỉ sét mất.

Mặc kệ nói gì thì nói tạm thời duy trì được trật tự, nhưng mà không biết có thể vẫn giữ được nó hay không thôi bởi thực vật của Diệp Lăng tuy rất nhiều nhưng cũng không chịu nổi số đông.

Ở đây có hơn một ngàn người, tuy có một phần vừa đoạt được thực vật ở đây nhưng người vẫn rất nhiều, mà Diệp Lăng cũng không có quy hoạch phân chia gì cả nên có thể sẽ tạo thành một nhóm người không có được thực vật.

“Các người từng người qua, không cần lấy nhiều, yên tâm, gần đây có cái thành thị, đến lúc đó ta sẽ mua một ít lương thực cho các người, đủ cho các người đến Thánh Thành!” Diệp Lăng phóng xuất tất cả thực vật mình có, để người ta tự an bài phân phối.

Hắn không quản đến cái này, lúc này tên đen gầy hồi nãy và một số người tự tổ chức với nhau, khống chế trường hợp tốt lắm.

Nếu tình huống này bị người khác nhìn thấy nhất định sẽ ngạc nhiên, sao lại như vậy được? Rốt cuộc tiểu tử này là ai mà có thể chế phục được đám dân chạy nạn bạo loạn này?

Ở bên kia, cái đoàn xe bị đám dân chạy nạn đói khát vây quanh, những người ở đó mang theo thương tích đầy mình đang ngăn người nhìn về phía Diệp Lăng, bọn họ suy nghĩ không hiểu vì sao mình lại không được như vậy? ít nhất không bị thương mới đúng chứ.

Nhưng mà bọn họ tựa hồ chưa từng nghĩ qua bọn họ không phải tự nguyện cống hiến mà bị cướp bóc, Diệp Lăng thì khác, hắn tự nguyện lấy thực vật ra, bất đồng về tính chất.

Còn có, khí tức của Diệp Lăng làm không ai có thể động thủ với hắn được!

Sau khi chia đều, phát hiện quả nhiên vẫn không đủ, nhưng cái này cũng chỉ là một phần nhỏ mà thôi những người đó muốn gây sự cũng không nổi hưởng chi bọn họ cũng không muốn gây sự.

Đơn giản là, lúc này có người nguyện ý chia phần của mình ra một chút, mỗi người một chút là đủ rồi!

Mà sở dĩ bọn họ đồng lòng như vậy cũng vì Diệp Lăng cho bọn họ hy vọng, hắn sẽ dẫn bọn họ đi thành thị kế tiếp để mua lương thực.

Trước kia bọn họ cũng đi qua một vài thành thị nhưng những thành thị này cũng sẽ không cho bọn họ lương thực, thậm chí không để bọn họ vào, dù sao bọn họ nhiều người như vậy sẽ làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Nhưng mà, nếu nói trong đó có người nguyện ý ra tiền mua thực vật cho họ thì khác, nhất định sẽ bán!

Đó cũng là vì sao khi giúp dân gặp thiên tai không chỉ cấp lương thực mà còn có tiền tài nữa, đó là vì có một số người cũng sẽ không tự nguyện xuất lương thực ra cứu nạn, tối thiểu sẽ không để cuộc sống của mình trở nên khó khăn, chỉ có thể làm chuyện gì đủ khả năng mà thôi.

Đương nhiên, cái vốn phải trả này cũng không phải trong khả năng của họ... Bởi vậy lúc này cần tiền tài qua trao đổi một ít vật tư... “Công tử, người đang chờ cái gì?”

Lúc này tất cả mọi người đã chờ xuất phát để đi đến thành trấn kế tiếp, mà bọn họ cũng chờ thật lâu vẫn không thấy Diệp Lăng có động tác gì, những bọn họ cũng chỉ có thể chờ, kiên nhẫn chờ.

Bây giờ Diệp Lăng là thần của họ, không muốn đợi cũng phải đợi, hơn nữa bọn họ cũng không muốn mạo phạm Diệp Lăng, chỉ có thể lặng lẽ chờ.

Điều này làm trường hợp trở nên có điểm quỷ dị, mà đoàn xe ở phía bên kia cũng lặng lẽ trốn, mang theo thương thế nhanh chóng rời đi, giống như chạy trốn chết vậy.

Tin rằng bất cứ ai trải qua loại tình huống này đều sẽ trốn, cũng chỉ có Diệp Lăng mới có thể ngơ ngác đứng nhìn.

Mà cuối cùng, rốt cục có người hỏi ra câu kia, không rõ Diệp Lăng đứng đây chờ cái gì,

“Xe ngựa của ta đâu, sao vẫn chưa trở lại?” Diệp Lăng nhìn về phía sau, nói ra nguyên do, đó là vì hắn cảm thấy xe ngựa sẽ trở về.

Tất cả mọi người trầm mặc, bọn họ hiểu nhất định xe ngựa kia sẽ không trở về, tuy rằng nguyên nhân là vì bọn họ, bọn họ có điểm xấu hổ nhưng nó cũng là sự thật.

“Công tử, chiếc xe kia sẽ không quay lại...” Người đen gầy vẫn dùng thanh âm khàn khàn, trong ngữ khí mơ hồ có cảm giác vô lực.

“Vì sao không quay về, lúc này ta chỉ bảo hắn đi trước chứ cũng đâu bảo hắn không quay lại đâu, hắn không quay lại thì làm sao ta đến được Thánh Thành?” Diệp Lăng ngơ ngác nói.

Hóa ra vừa rồi cũng không phải hắn muốn ở lại một mình, vèn vèn chỉ là ở lại một hồi phát ít thực vật cứu tế, rồi phát ít tiền linh tinh xong vẫn lên xe đến Thánh Thành.

Hắn cho rằng, tuy chiếc xe kia đi trước nhưng lúc sau hắn sẽ quay về đón mình chứ không phải đi luôn!

Đương nhiên, cái này chỉ có mình người mơ hồ như hắn mới nghĩ vậy thôi trên thực tế, dưới loại tình huống này, chiếc xe ngựa kia sẽ một đi không trở lại...

“Công tử, vừa rồi hắn bị chúng ta dọa chạy, người bình thường gặp tình huống như vậy đều chạy cả, hơn nữa sẽ không quay đầu lại, chỉ có người...” Người đen gầy nhìn Diệp Lăng, không nói hết câu, bất quá ai cũng hiểu được ý hắn muốn nói gì.

260. Chương 261: Chiếc Đũa Hiện Lên (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 261: Chiếc đũa hiện lên (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Lúc này đám người kia lại có một nhận thức mới về Diệp Lãng, đó là một người có chút mơ hồ, đương nhiên, sau đó bọn họ sẽ biết không phải là chút mơ hồ mà rõ ràng là một quỷ mơ hồ.

Bất quá tính cách này sẽ làm bọn hắn càng ủng hộ Diệp Lãng hơn, không để người khác đi lừa Diệp Lãng bởi bọn họ cảm thấy Diệp Lãng rất dễ bị lừa.

Tuy rằng sau đó cũng chứng minh những người đánh chủ ý lên người Diệp Lãng thường xuyên sẽ tự tìm khổ, bị Diệp Lãng đẩy vào cảnh quần bách, nhưng Diệp Lãng lại không giống loại người phần tư cật lão hồ, giống như trùng hợp ngoài ý muốn mà thôi điều này làm bọn hắn càng thêm buồn bực.

“Xa phu này sao lại như vậy cơ chứ, thu tiền lại chạy, lần sau ta chỉ đưa trước một ít, không đưa hết, đến nơi rồi trả hết sau!” Diệp Lãng đã bị xa phu ném hai lần nên hắn cảm thấy mình nên sửa lại phương thức trả tiền một chút.

Mọi người trầm mặc, cái này dường như không có quan hệ gì với việc người có ứng tiền trước hay không, cho dù người không đưa một phần tiền thì dưới tình huống như vậy, kết quả cũng thế mà thôi!

“Vậy công tử, người có thể đi đường sao?” Người đen gầy hỏi hắn sợ Diệp Lãng và tiểu Nhị tay chân yếu ớt, không thể đi đường dài được, mà bây giờ bảo bọn hắn đi đâu tìm xe ngựa đây.

“Ừ, đi thôi! Dẫn đường a! ~” Diệp Lãng gật đầu nói hắn cũng không phải loại người thân kiêu nhục quý, hắn từng đi bộ qua vài trăm dặm, thậm chí xa hơn, mà tiểu Nhị thì càng không cần phải nói.

Sau khi Diệp Lãng trả lời, mọi người liền mang Diệp Lãng đi về phía thành trấn gần nhất, mà Diệp Lãng bị bọn họ vây vào giữa, bắt chuyện.

Trong khi nói chuyện phiếm, Diệp Lãng càng thêm hiểu biết tình huống chuyện này, hiểu được hơn ngàn người này bất quá chỉ là một phần nhỏ mà thôi, người chạy nạn tối thiểu phải mười vạn.

Những người này di cư xem ra sẽ mang đến gánh nặng rất lớn với Thánh Thành, đồng thời cũng sẽ mang đến ảnh hưởng rất lớn cho Ngã Lạp Đế Quốc.

Cùng lúc đó, Diệp Lãng cũng nghe đến rất nhiều chuyện của Mai Lạp Quận, là văn hóa dân tộc hay sự tình đáng giận của lĩnh chủ gì gì đi nữa cũng có cả.

Đối với chuyện của lĩnh chủ, Diệp Lãng nói một câu: “Các người cũng không cần hận hắn, sau khi hắn mất đi các người thì cũng sẽ không có ngày lành gì đâu.”

Người đen gầy kia vẫn ở bên cạnh Diệp Lãng, đáp lời: “Bọn họ vẫn có thể tiếp tục hoạt động, không có chúng ta thì bọn họ sẽ càng vui vẻ, bọn họ cho rằng chúng ta chỉ là dân đen thôi”

“Sao người ngốc như vậy, không có đám dân chúng bình dân như các người thì sao hắn có thể duy trì chính quyền? Đến lúc đó cho dù Hoàng Đế của các người thật sự không chém bọn hắn thì bọn hắn cũng vẫn chết thật thảm.” Diệp Lãng nói “Nếu ta là Hoàng Thượng của các người, nhất định sẽ bắt bọn hắn tiếp tục ở đó, tuyệt không để bọn hắn rời đi, cũng sẽ không tiếp viện gì cả.”

“Vì sao?”

“Người thử nghĩ mà xem, không có các người thì ai làm sinh sản ở Mai Lạp Quận? Thiếu một hai vạn đã có vấn đề rồi bây giờ thiếu hơn mười vạn, không có lương thực sinh ra thì cho dù bọn hắc có tồn lương cũng ăn mãi sẽ hết mà thôi! Ý, ta muốn thông tri Thất ca, hắc hắc...”

Diệp Lăng đột nhiên nghĩ ra một chiêu, có thể kiếm tiền cho Diệp gia, lại có thể trừng phạt linh chủ kia. Bây giờ ở Mai Lạp Quận đại bộ phận đều là quý tộc phú hào, còn có những dân chạy nạn không thoát khỏi đó được!

Bây giờ chỉ cần cho người thu mua hết lương thực bên kia, sau đó dùng giá cao hơn bán lại cho bọn hắc thì nhất định sẽ thoải mái hơn cả giết tiền, đồng thời cũng có thể phái người thu mua đất đai bốn phía, hiện tại nhất định sẽ rất tiện nghi, sau đó lại nâng độ phì của đất vài năm, dưỡng béo vài loại lương thực thì lúc đó lại có thể giết tiền rồi, không, là kiếm tiền...

Đương nhiên Diệp Lăng cũng sẽ phái người an bài những bình dân ở đó, để bọn hắc trông coi đất đai của chính mình.

Vốn kế hoạch này chỉ cướp đi được một phần nhỏ, nhưng không ngờ sau này lại có thể thành công một cách viên mãn, Diệp gia cơ hồ quét sạch tài phú của Mai Lạp Quận, cũng có được hơn ngàn mẫu ruộng tốt!

Cái này ngoài sự phối hợp hoàn mỹ của đám người Thất ca Tam ca, còn có Hoàng Đế Ngã Lạp Đế Quốc vô tình giúp đỡ nữa, giống như Diệp Lăng nói Hoàng Đế quả thật vẫn để bọn người kia sống ở Mai Lạp Quận, có điều chặt đứt đường cung cấp cho quận mà thôi.

Bởi vậy mà làm cho người của Diệp gia thắng cả đôi đường.

Có lẽ đây là trừng phạt của trời cao!

Dọc theo đường đi, bởi Diệp Lăng và tiểu Nhị bị vây vào giữa nên người ở ngoài nhìn thấy chỉ vờn vờn cho rằng dân chạy nạn bình thường mà thôi gần đây lúc nào họ cũng nhìn thấy nên cũng không lấy làm lạ.

Nhưng mà một ít dân chạy nạn đơn độc nhìn thấy đều chui vào đám người này, như vậy ít nhất có thể chiếu ứng lẫn nhau. Đương nhiên, cũng có một số người cảm thấy một mình thì càng dễ sống sót hơn nên cũng không đi theo đại bộ đội.

Những người này tự nhiên sẽ không ai để ý tới, dọc theo đường đi, những dân chạy nạn sắp chết đói mới là đối tượng bọn hắc quan tâm cho bọn họ thực vật, dẫn bọn họ đi cùng, đây là lực lượng của đại bộ đội.

Tuy rằng ở đây chỉ có một ngàn người, là một phần nhỏ trong số người đang trốn chạy, họ không thể cứu được đại bộ phận, nhưng vẫn cứu được rất nhiều!

Mà công lao này tựa hồ phải quy về Diệp Lăng, nếu không có Diệp Lăng thì chắc là những người này sẽ không đi cứu người đâu, bởi bọn họ ốc còn không mang nổi mình ốc cơ mà.

Cái này cũng làm một số người suy ngẫm, kỳ thật có Diệp Lăng hay không cũng thế, chỉ hơn một ít thực vật mà thôi. Trước đó bọn họ có nhiều hơn nữa cơ, nhưng lại không tổ chức thành đoàn thể đi cứu người thế này.

Điều kiện như nhau, vì sao khi trước không đi cứu người khác mà bây giờ lại có thể? Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, đó là vì họ chưa từng nghĩ qua, không nghĩ đến mình có thể được cứu, có thể cứu được người khác, chỉ lo tự mình có thể sinh tồn tiếp là được.

Đa phần mọi người đều như vậy, rõ ràng có thể làm được nhưng lại không đi làm để sự tình ngày càng trầm trọng hơn!

Diệp Lăng xuất hiện làm chuyện này thay đổi, hơn nữa trở nên ngày càng tốt, tin rằng đến lúc đó không cần Thánh Thành cứu tế thì bọn họ cũng có thể tự mình sống sót, còn có năng lực đi giúp người khác nữa.

Cái này quả thật là một biến hóa rất thần kỳ!

“Đi đi, đám dân chạy nạn các người không nên vào thành, uống hết chĩnh này cháo rồi tiếp tục đi đường của các người đi, chúng ta đã hết lòng giúp đỡ các người rồi!”

Ở cái thành nhỏ gần nhất kia, tuy cửa thành mở ra nhưng lại không để những dân chạy nạn đi vào. Cũng may là thành nhỏ này có chuẩn bị một ít cháo cho dân chạy nạn, để bọn họ có thể tiếp tục sống sót, có thể tiếp tục đi đường.

Đối với một thành nhỏ như vậy dường như đã là rất tốt rồi có một vài thành trấn không thèm nhìn đến, chỉ chặn người ngoài cửa, không có chút giúp đỡ gì.

“Kỳ thật chúng ta cũng rất đồng cảm với các người, nhưng chỗ chúng ta thật sự không nuôi nổi nhiều người như vậy!” Đây là lời người phân cháo, cũng là tình hình thực tế của thành nhỏ này.

261. Chương 262: Chiếc Đũa Hiện Lên (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 262: Chiếc đũa hiện lên (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Rất nhiều người đều như vậy, bọn họ có cái tâm này nhưng lại không có năng lực, nhiều dân chạy nạn như vậy làm sao có thể an trí nổi? Lúc này bọn họ bỏ thí một chút lương thực đã xem như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi rồi.

Những dân chạy nạn này sợ dĩ có thể chống đỡ được đến đây, kỳ thật cũng vì một vài thành thị nổi thiện tâm, cho bọn hắn một chút cứu tế mới có thể tiếp tục đi đến đây. Dù sao trên thế giới này, có người xấu, cũng có người tốt!

“Uống cháo, uống cháo, ta thật đói...” Diệp Lăng đột nhiên phát hiện dường như mình cũng đã lâu không ăn gì, bây giờ lại đặt cháo trước mặt hắn thì tự nhiên hắn phải đến ăn rồi.

Đối với ăn, Diệp Lăng chưa bao giờ ra vẻ, bởi mụ mụ hắn nói lãng phí lương thực sẽ bị trời phạt, là lỗi nặng, đương nhiên mụ mụ này là ở thế giới kia của hắn.

Long An Kỳ cũng không biết những cái này, nàng là một công chúa, tuy rằng có khác với những công chúa bình thường một chút nhưng cũng sẽ không vì ăn mà phát sầu nên cũng không có giác ngộ như vậy.

Diệp Lăng chạy đến chỗ phát cháo, đón lấy một bát, sau đó liền uống vào. Lúc này trên người hắn tuy mặc quần áo tốt nhất nhưng một đường gió cát, hơn nữa tiếp xúc với mọi người nên trở nên không khác với dân chạy nạn là bao. Có chăng chỉ là quần áo hắn vẫn đầy đủ còn dân chạy nạn có chút tổn hại mà thôi.

Ở trên đường, Diệp Lăng từng cứu vài dân chạy nạn sắp chết, lấy y thuật của hắn tất nhiên là không nói chơi rồi cái này cũng làm mọi người biết vị công tử mà mình đi theo này còn là một y sư, bất quá cũng không biết y thuật của hắn đến trình độ nào mà thôi.

Mà lúc này, nhìn Diệp Lăng uống cháo, rất nhiều người trong lòng đều có cảm giác có lỗi.

Nếu bị đám người Diệp Lam Vũ, nhất là Chân Tiểu Yên nhìn thấy không biết có khóc hay không nữa. Bọn họ vẫn xem Diệp Lăng như bảo bối, mà Chân Tiểu Yên lại ngày ngày chuẩn bị thức ăn tốt nhất cho hắn, bây giờ hắn lại phải chịu khổ như vậy.

Đối với các nàng mà nói Diệp Lăng ăn loại cháo này là một loại khổ, các nàng không thể tiếp thụ được.

Lại là, cái này là cháo cứu người, bao nhiêu người muốn uống một ngụm cũng không có cơ hội, có điều Diệp Lăng có chút bất đồng mà thôi nguyên bản hắn không phải chịu khổ như vậy.

“Còn tử, sao người có thể uống thứ này...” Có người đau lòng nói, đau lòng Diệp Lăng lại giống mình, uống cháo dành cho dân chạy nạn.

Mà cái này cũng vì chính bọn hần chia hết thực vật.

“Ta không thể uống sao? Nhưng mà ta đói bụng...” Diệp Lăng cầm bát cháo kia, hần có điểm nghi hoặc, không rõ vì sao mình không thể uống, đây không phải là ai cũng có thể uống sao?

Thực rõ ràng hần hiểu lắm ý tứ của mọi người, nghĩ đến người khác không cho hần uống.

“Không phải - không phải là không thể, chỉ là...” Lúc này đám dân chạy nạn đã không thể biểu đạt ý nghĩ của mình nữa, không tìm được lời nào để nói.

Bọn họ nghe thấy Diệp Lăng nói đói mới phát hiện ra từ lúc Diệp Lăng gặp bọn hần thì chưa từng ăn qua gì cả, mà những người này lại không để ý đến chuyện này.

“Còng tử, không phải không cho người uống, có điều người hần là phải ăn thứ tốt hơn nhiều, không nên ăn như chúng ta.” Người đen gầy kia nói.

“Không có gì cả, có thể điền đầy bụng là thứ tốt rồi, cháo này làm ta nhớ đến một câu...” Diệp Lăng uống xong bát cháo, lắc đầu nói.

“Câu gì?” Mọi người khó hiểu,

“Chiếc đĩa hiện lên, đầu người rơi xuống đất.” Diệp Lăng nói.

“?? Là sao?” Thanh âm khàn khàn của người đen gầy vang lên, thay mọi người hỏi.

“Đây là một câu chuyện xưa, cũng vào một nạn đói nọ, triều đình thiết lập những nơi phát cháo cứu nạn thiên tai nhưng có những nồi cháo như nước canh suông nên quan viên giám sát tức giận, hạ lệnh nếu chiếc đĩa thả vào trong cháo lại bị nổi lên thì quan viên phụ trách sẽ rơi đầu xuống đất.” Diệp Lăng nhìn nồi cháo nói.

“Hiểu được,” Mọi người gật đầu, cũng hiểu vì sao Diệp Lăng lại nhớ đến những lời này bởi cháo trước mặt này xem như cháo nhưng cũng phát huy chữ “hiếm” đến tận cùng.

Lúc này người phát cháo không nói gì, từ trong ánh mắt của hần có thể nhìn thấy một loại phần nộ nhưng giận mà không dám nói gì.

“Có thì kiểu gì cũng tốt hơn không, một đám dân chạy nạn còn đòi cái gì?” Người trước đó nói chuyện thật ngang ngược tiếp tục nói đồng thời còn khinh thường nhìn một chút, “Còng tử? Hừ, còng tử trong đám dân đen...”

Những người này cũng chú ý đến xưng hô của mọi người với Diệp Lăng, không rõ sao trong đám người này còn có người được gọi là còng tử, chuyện cứ như đùa ấy.

Xem cách ăn mặc của Diệp Lăng, bọn họ càng thêm khẳng định điểm này.

Lúc này Tiểu Nhị còn ở trong đám người vì Diệp Lăng không có khổng chế năng đến đây, nếu không bọn người này nhất định sẽ tin Diệp Lăng là một còng tử, hơn nữa thân phận bất phàm.

Tiểu Nhị lại được Diệp Lăng bảo hộ thật tốt, thân không nhiễm hạt bụi, ai nhìn cũng cảm thấy năng là một tiểu thư khuê các.

“Người dám vũ nhục còng tử?” Cả đám người phần nộ rồi bọn họ không cho phép bất cứ ai bắt kỉnh với Diệp Lăng, nhất là tại thời điểm bọn họ đang cảm động đến rối tinh rối mù này.

“? Không phải hần đang vũ nhục các ngươi à?” Diệp Lăng mơ màng nói “Vừa rồi hần gọi các ngươi là dân đen kia?”

“...”

Uy uy, thiếu gia à, chẳng lẽ ngươi không hiểu thật sao?

“Quên đi, trước tiên các ngươi húp hết cháo ở đây đi đã, đừng lãng phí lương thực!” Diệp Lăng nói với mọi người, tuy hần không ngại tốn chút tiền mua thực vật những ở đây có nhiều cháo như vậy, không nên lãng phí.

Vẫn câu nói cũ, lãng phí lương thực là không tốt.

Mà những dân chạy nạn gần đó cũng đồng ý điểm này nên bọn họ chuẩn bị ăn cháo trước rồi mới có khí lực để tính sổ với những người này.

Lập tức, hơn một ngàn người uống sạch số cháo kia...

Lúc này cái tên thực ngang ngược kia vỗ vỗ tay, chuẩn bị về thành bởi xem như nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành rồi hẳn cũng không cần cả ngày phơi nắng ở đây nữa, mà dường như hẳn lại rất coi rẻ đám người Diệp Lăng.

Mà sau đó Diệp Lăng nói một câu làm hẳn dừng lại...

“Vào thành!”

Cái gì? Vào thành? Có phải ta nghe nhầm không? Những dân đen này vẫn còn muốn vào thành? Người nọ dừng lại, có chút ngoài ý muốn nhìn Diệp Lăng, hẳn nhìn thấy khuôn mặt Diệp Lăng không có chút dao động nào, rất bình thản, giống như nói một chuyện thực bình thường vậy.

Đúng vậy, chính là một chuyện thực bình thường, với Diệp Lăng mà nói quả thật rất bình thường.

“Đứng lại, các người không thể vào thành, các người không nghe ta nói gì à?” Quan viên của thành nhỏ kia hô, trên lý luận hẳn hẳn là một quan viên, tuy rằng là một tên quan cực nhỏ những cũng là quan vậy.

Mà theo thái độ của hẳn, thực rõ ràng tiểu quan viên này thuộc loại khinh người, chuẩn xác mà nói là khinh thường bình dân, càng không phải nói đến dân chạy nạn như Diệp Lăng.

Đương nhiên, nếu Diệp Lăng một mình đến đây thì thái độ sẽ hoàn toàn khác hẳn.

262. Chương 263: Chiếc Đũa Hiện Lên (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 263: Chiếc đũa hiện lên (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Nghe rồi,” Diệp Lăng trả lời, biểu tình không có gì biến hóa, ngữ khí vẫn vậy.

“Vậy sao còn muốn vào thành?” Tiểu quan viên kia hừ lạnh nói.

“Chúng ta vào thành và lời người nói có liên quan gì nhau không?” Diệp Lăng kỳ quái hỏi.

Đúng vậy, có liên quan sao?

Tất cả mọi người đều suy nghĩ vấn đề này, mà cũng đúng, tựa hồ không có quan hệ gì, người này là ai vậy, có quyền nói như vậy sao?

Hắn cho rằng mình là ai? Thành chủ? Hay Hoàng Đế?

“Đương nhiên là có quan hệ, ta là...” Tiểu quan viên kia phản bác.

“Là cái gì? Đầu bếp trưởng à?” Diệp Lăng hỏi- lãnh đạo phát cháo, phòng chừng cũng là đầu bếp trưởng linh tinh gì đó.

“Ai là đầu bếp trưởng, ta là lương quan ở đây...” Tiểu quan viên kia rốt cục cũng nói ra được chức vị của mình, bất quá cũng làm hẳn cảm thấy xấu hổ, nhìn Diệp Lăng có chút hương vị thẹn quá hóa giận.

“Hóa ra là lương quan đại nhân, thất kính thất kính,” Diệp Lăng thực nể tình nói, chẳng qua cái mặt mũi này chỉ duy trì được một lúc, rất nhanh liền bị phá vỡ.

“Có điều ta vẫn không rõ, một cái lương quan thì quản chúng ta vào thành làm gì là sao? Người có tư cách này à?” Diệp Lăng vẫn tiếp tục hỏi, mà câu chất vấn này cũng không có ý khinh người, vền vền chỉ là chất vấn mà thôi.

Chẳng qua trong lỗ tai người khác thì không giống, cho rằng Diệp Lăng đang khinh người, muốn làm cho tên kia muốn xuống đài cũng khó.

Mà lúc này, người gần đó cũng nhin không được vụng trộm cười, kể cả người phía thành nhỏ, dường như bọn họ cũng không thích tên lương quan này lắm.

“Ta không có tư cách, sao ta lại không có tư cách được, người có biết tỷ phu của ta là ai không?” Dưới tình huống như vậy, ai cũng sẽ nâng hậu trường mình ra, tuy rằng làm vậy sẽ bị người âm thầm khinh bỉ.

Quả nhiên là vậy, chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.

Người phía thành nhỏ rất khinh thường thâm mắng, bọn họ chịu đựng tiểu lương quan này kỳ thật không phải bọn họ sợ không có lương thực, lương quan này còn không có quyền cắt xén của họ, bọn họ chịu đựng sở dĩ là vì hậu trường của hắn, cũng chính là tỷ phu của hắn.

“Không biết,” Diệp Lăng lắc đầu, “Nhưng cái này có liên quan gì không? Người có thể đại biểu cho tỷ phu của người sao?”

“Cái này... Đương nhiên có thể!” Tiểu lương quan không phải khẳng định lắm nói làm người ta rõ ràng hiểu được hắn không thể.

Mà lúc này Diệp Lăng nói tiếp: “Ừ, hóa ra là vậy, vậy người nói cho ta biết tỷ phu của người là ai đi.”

Ê ề, không phải người tin lời hắn chứ.

Tất cả mọi người ở đây đều lau mồ hôi giùm Diệp Lăng, ngay cả cái này mà người cũng tin?

“Tỷ phu của ta là đội trưởng kỵ sĩ đoàn ở đây.” Tiểu lương quan kia rất là kiêu ngạo nói.

“À, đội trưởng kỵ sĩ đoàn, không phải thành chủ sao?” Diệp Lăng hỏi tiếp.

“Không phải.”

“Vậy người kiêu ngạo cái rắm?” Diệp Lăng cười hỏi. Mọi người ngẩn ngơ...

“Ta đương nhiên... A... Người vừa nói cái gì?” Nhìn Diệp Lăng vẫn cười cười nói nói thật bình thản, tiểu lương quan kia nhất thời chưa kịp phản ứng, còn tưởng rằng Diệp Lăng đang khinh người.

Mà lúc này, những người gần đó khôi phục lại, trăm miệng một lời nói: “Vậy người kiêu ngạo cái rắm!”

Lúc này sắc mặt tiểu lương quan đã biến thành màu đỏ, giống như thuốc nổ tùy thời phát nổ mạnh vậy, trình độ then quá hóa giận dường như cũng đến cực hạn.

“Cũng không phải thành chủ thì có quyền gì hạn chế chúng ta đi vào? Cho dù là thành chủ thì cũng phải mở cửa thành ra cho ta, huống chi người cũng không phải, thức thời thì rút ra xa cho ta.” Diệp Lăng nhẹ nhàng nói.

Tiểu lương quan kia nhảy dựng lên, hỏn hển hô: “Một cái dân đen như người cũng dám bảo ta rút, ta nói cho các người biết, các người đừng nghĩ đến việc đi vào cổng nào, các người không có tư cách này.”

“Dân đen? Chỉ bằng những lời này của người là có thể đưa người vào đại lao rồi nhưng ta không đi so đo với tiểu lương quan nhà người. Cái thành trấn nho nhỏ này của các người cần tư cách như thế nào mới có thể đi vào?” Diệp Lăng nhìn tiểu lương quan kia, có chút khinh thường nói.

Trong lời nói của Diệp Lăng kỳ thật có một việc mà tên tiểu lương quan kia cần chú ý, đó là nếu hắn dám bất kính với Diệp Lăng thì rất có thể phải xong đời.

Tại đại lục này có một pháp luật thông dụng, đó là nếu quý tộc bị vũ nhục thì người kia sẽ bị trừng phạt bởi bọn họ là quý tộc, quý tộc hắn là rất cao quý, mà quý tộc vũ nhục người khác cũng bị trừng phạt tương ứng, cũng bởi bọn họ là quý tộc, quý tộc hắn là phải bảo trì sự cao quý của mình.

Đương nhiên quy củ này sẽ bị một ít quý tộc cường thế giẫm đạp, có rất ít người sẽ chú ý đến. Nhưng nếu một bình dân đi vũ nhục quý tộc thì nhất định sẽ chịu thiệt, mà quý tộc cấp bậc thấp đi vũ nhục bậc cao thì càng không phải nói sẽ chết còn thảm hơn bình dân nữa.

Đơn giản là, bình dân thì có lẽ quý tộc sẽ giáo huấn một chút thôi dù sao không muốn chấp nhận với bình dân, như vậy sẽ làm họ mất đi thân phận, mà giữa quý tộc với nhau lại là một sân đấu, sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Xem ra tiểu lương quan này hẳn là một tiểu quý tộc, nhưng tuyệt đối sẽ không cao hơn Diệp Lăng. Đường như trên người Diệp Lăng còn đeo vài cái tước vị nào đó, cái này hẳn cũng không rõ ràng lắm, dù sao trước đến giờ đã có sẵn rồi.

Tuy rằng Diệp gia đã ly khai Tường Không Đế Quốc, nhưng thân phận quý tộc của họ vẫn được các quốc gia thừa nhận, hơn nữa vì giao hảo với Diệp gia, không nói đắc tội Diệp Lăng, cho dù Diệp Lăng, Thập Tam công tử này nhìn không vừa mắt thì cũng sẽ bị hủy diệt.

Lúc này, tiểu lương quan và những người khác đều không để ý đến điều này, bọn họ chỉ để ý đến khẩu khí của Diệp Lăng, nói thành ngữ này là một tiểu thành trấn, nếu không phải khẩu khí lớn lối thì có nghĩa là hẳn có một thân phận không đơn giản.

Mà giờ khắc này, tiểu lương quan đương nhiên tin tưởng trường hợp một nhiều hơn, cho rằng Diệp Lăng là loại người lớn lối.

“Hừ, khẩu khí không nhỏ, còn không biết người có tư cách này hay không?” Tiểu lương quan kia hừ nói mà hẳn tựa hồ không dấy dựa trên mặt thân phận của Diệp Lăng, tựa hồ sợ chạm đến chỗ mình không nên chạm.

“Vậy người nói cần gì mới đủ tư cách?” Diệp Lăng lãnh đạm hỏi.

“Cái này... Tối thiểu phải đưa được phí vào thành, đây là cơ bản nhất, có thân phận đế quốc thì 10 tiền đồng, không có thì 1 ngàn tệ.” Tiểu lương quan kia miễn cưỡng nói bây giờ hẳn đã cảm giác ra thân phận Diệp Lăng dường như thật không đơn giản, cái loại khí chất này không phải dân chạy nạn có thể có.

“Còn tưởng rằng cái gì, không phải là vào thành phí sao, các người đều có thân phận của đế quốc sao?” Diệp Lăng hỏi những dân chạy nạn bên cạnh.

Lúc này, nếu là trước kia thì Diệp Lăng đã sớm đập một túi kim tệ tới rồi, nhưng bây giờ hẳn không làm vậy, thêm một xu cũng không.

Đây không phải là đột nhiên hắn giác ngộ, không nghĩ bại gia mà vì lúc này hắn đã biết rõ tiền của mình phải dùng vào một việc, bại gia cũng có trước sau, ừ, phải nói là cần phân rõ trước sau!

Khi biết lần này có hơn 10 vạn dân chạy nạn đào vong, Diệp Lăng biết mình có thể hung hăng bại gia một lần, thậm chí có thể bại sạch gia sản của mình...

263. Chương 264: Phần Nộ (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 264: Phần nộ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Hơn 10 vạn dân gặp khó khăn a, còn đào vong nữa, rồi còn dân gặp nạn khắp mọi nơi nữa, có thể tưởng tượng cần phải mất bao nhiêu tiền, bao nhiêu vật tư, nếu chỉ bằng một mình bại gia tử như Diệp Lăng đi cứu thế thì vẫn còn chưa đủ.

Vì vậy Diệp Lăng cảm thấy tiền của mình không nên phung phí vào những việc khác.

“Ừ, chúng ta đều có.” Những dân chạy nạn này đều đến từ cùng một đế quốc, tự nhiên sẽ có thân phận của đế quốc.

“Vậy đi, các người điểm danh nhân số xem, ngoài ta ra là 1 ngàn tệ, còn lại đều 10 tiền đồng, tính xem phí vào thành là bao nhiêu.” Diệp Lăng nói, những lời này không chỉ nói cho bên dân chạy nạn nghe, còn nói cho bên những người của thành nhỏ nữa.

Hiện tại bên phía thành nhỏ đều đau đầu, nếu đám người kia có thể giao ra phí vào thành thì chẳng lẽ phải thả họ vào sao? Nếu họ đi vào mà không chịu ra thì sẽ mang đến cho thành mình một gánh nặng rất lớn, thậm chí không thể chịu nổi.

Lương quan chết tiệt này, chuyện này liên quan gì đến người, người nói vào làm gì? Đám vệ binh kia nhìn tiểu lương quan, ánh mắt rất bất mãn, bình thường bọn họ đã nhìn lương quan này không vừa mắt, bây giờ thì càng không phải nói.

“Lương quan, người có tư cách gì nói như vậy, đừng cho rằng mình là em vợ đội trưởng là có thể ra mặt làm chủ.” Vệ binh hừ lạnh nói, lần này liên quan đến chức trách của bọn hắn, bọn hắn không thể lại dễ dàng tha thứ được.

“Hừ, các người không muốn lẫn lộn tiếp ở đây sao mà dám nói chuyện với ta như vậy, nói cho người biết, nơi này từ ta định đoạt.” Tiểu lương quan đương nhiên sẽ không cúi đầu, vẫn thực ngang ngược nói.

“Người định đoạt? Người phải ôm được cái trách nhiệm này trước đã, trước người cắt xén lương thực của dân chạy nạn, ở giữa kiếm tiền riêng thì có lẽ còn có thể lừa dối, nhưng chuyện này ta xem làm sao người có thể lừa dối nổi.” Vệ binh khinh thường nói.

Những lời này làm người ta đột nhiên hiểu được vì sao những người phát cháo lại phần nộ với người này, hóa ra lương quan này lại làm ra chuyện như vậy, mà không cần phải nói thêm, việc cháo loãng như vậy nhất định là vì hắn.

Ngay cả lương thực giúp dân gặp nạn thiên tai cũng tham ô được thì có thể nghĩ tên lương quan này đáng giận biết bao, cũng không biết vì việc hắn cắt xén mà đã có bao nhiêu dân chạy nạn chết đi nữa.

“Người hắn là nên chết đi.” Diệp Lăng nghe vậy, cũng rất trực tiếp nói với lương quan kia.

Tuy rằng đây là câu mà bất cứ ai cũng muốn nói, nhưng không ai nghĩ đến Diệp Lăng sẽ trực tiếp nói ra như vậy, điều này làm tâm mọi người cảm thấy vui sướng.

“Thì sao, bọn họ bắt quá chỉ là một đám dân đen, chết thì chết, sao lại lãng phí lương thực của chúng ta được.” Lương quan kia vẫn thực ngang ngược, không biết rằng mình đã sai, biểu tình này làm người ta nhìn mà cảm thấy ghê tởm.

Tất cả mọi người ở đây, kể cả phía thành nhỏ cũng muốn đi lên đánh lương quan này một chút, người như vậy chính là căn bã của xã hội, căn bản không nên tồn tại trên thế giới này.

Lúc này tất cả mọi người đang ghen một hơi, mà nếu cái hơi này bị bộc phát ra thì không biết sẽ khủng bố đến đường nào, mà lương quan căn bã này cũng sẽ thực thảm.

“Đi lên, đánh chết hắn, ta phụ trách!” Diệp Lăng nhẹ nói, tuy rằng chỉ nhẹ nhàng thôi nhưng lại đập thật mạnh vào lòng mọi người, giống như đâm ra một lỗ hổng làm cái hơi này bị bộc phát ra.

Mọi người vây tiểu lương quan, nắm chặt tay, bước từng bước về phía trước....

“Các người muốn làm gì? Ta cho các người biết, tỷ phu của ta là... A...” Tiểu lương quan kia nhìn thấy vậy, trong lòng rất sợ hãi nhưng ngoài mặt vẫn chống đỡ, lấy danh nghĩa tỷ phu ra để tự cứu.

Có điều, lúc này cho dù lão tử hắn là Hoàng Đế cũng vậy thôi.

“Đánh chết tên trời đánh này!”

“Đánh, đánh mạnh vào.”

“ ... ”

Ngay từ đầu chỉ có dân chạy nạn quyền đâm cước đá với tiểu lương quan, càng về sau thì ngay cả phía thành nhỏ cũng tham gia, vụng trộm đá một cước, đánh một đâm...

“A a...”

“A...”

“ ... ”

Tiếng kêu thảm thiết của lương quan này càng nhỏ, mãi đến cuối cùng đã hoàn toàn biến mất nhưng mọi người vẫn không đình chỉ, vẫn tiếp tục quyền đâm cước đá.

Có một vài người vĩnh viễn không biết, kỳ thật mình cũng chẳng là cái gì cả, trước mặt mọi người hẳn rất nhỏ bé, căn bản không thể ngăn cản lửa giận của mọi người nhưng bọn họ lại không biết, vẫn khơi mào lửa giận, cuối cùng bị lửa giận bao phủ.

“Thống kê xong chưa?” Lúc này Diệp Lăng đang can thiệp với vệ binh, tuyệt không để ý đến tình huống bên kia.

“Cái này... công tử, nếu các người muốn vào thành thì sẽ làm khó ta đấy.” Vệ binh cau mày nói.

“Các người có gì khó? Chúng ta vào mua đồ của các người, kích thích kinh tế của các người thì có chỗ hỏng gì?” Diệp Lăng có điểm không rõ, chuyện tốt như vậy sao còn đi cự tuyệt?

Đương nhiên lúc này Diệp Lăng cũng không lo lắng đến việc mình đang mang theo một đám dân chạy nạn, người khác sợ chính là sợ đám dân chạy nạn này sẽ không muốn rời đi.

“Ưu đãi thì đương nhiên muốn, nhưng mà nếu các người không ly khai... Khoan khoan, người vừa nói cái gì?” Thủ vệ kia đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, đó là Diệp Lăng nói mua đồ.

Phải biết rằng, sở dĩ bọn họ muốn chặn dân chạy nạn này ở ngoài cửa là vì dân chạy nạn này không có tiền mua đồ, chỉ có đợi cứu tế, nếu mà dân chạy nạn lại có tiền mua thì hoàn toàn khác, hoan nghênh còn không kịp nữa là.

Có điều, đã có thể mua đồ thì còn gọi là dân chạy nạn sao? Đó là du khách.

“Người cứ yên tâm, chúng ta sẽ lập tức rời đi, vốn đang muốn ở lại điểm nhưng giờ xem ra cấm trại dã ngoại thoải mái hơn chút.” Diệp Lăng nói, nhiều người như vậy cấm trại cùng một chỗ kỳ thật cũng khá thú vị.

“Không không, không phải ta đuổi các người đi, người xác định các người có tiền mua đồ không?” Đám vệ binh hoài nghi, cái này thật sự làm người ta có điểm khó tin.

“Đương nhiên là có, tính nhanh lên, chúng ta muốn vào thành, nếu các người hoài nghi thì có thể đi theo ta.” Diệp Lăng nói, mà lúc này tiểu Nhị lại bị hắn triệu hồi đến bên cạnh, điều này càng làm người ta tin phục.

“Tốt, tốt, ta lập tức kiểm kê đây, không, các người có thể đi vào, chỉ cần các người có thể mua đồ thì chút phí vào thành kia có là gì đây, cứ xem như chúng ta tặng các người.” Đám vệ binh có thể là phát hiện ra Diệp Lăng không giống người thường, bọn họ hiểu được có lẽ những người khác không có tiền, Diệp Lăng nhất định sẽ có, điều này không cần phải nghi ngờ.

“Ừ, cảm ơn nhiều, vậy cũng là các người trợ giúp những người đáng thương này.” Diệp Lăng gật gù đầu, rất có lễ phép nói.

“Công tử, người kia không còn thờ...” Lúc này, bên kia cũng chấm dứt rồi, đám người vượt qua phần nộ, bắt đầu cảm thấy có chút sợ hãi.

Mọi người luôn sau khi trải qua xúc động mới nhớ tới hậu quả, mới bắt đầu sợ hãi.

Xúc động là ma quỷ, những lời này đã hoàn mỹ bày ra tâm tình lúc này của một số người.

264. Chương 265: Phần Nộ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 265: Phần nộ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Không còn thở thì chôn đi,” Diệp Lăng thực bình thản nói “Chúng ta vào thành, từ từ, các người đi tìm thương nhân trong thành, bảo bọn họ mang theo thương phẩm lại đây, chúng ta muốn mua.”

Sự bình thản của Diệp Lăng cũng làm lòng một số người bình tĩnh lại rất nhiều, mà đồng thời câu nói của Diệp Lăng lại làm người ta có một vấn đề nho nhỏ.

“Công tử, người muốn tìm loại thương nhân gì? Mua thương phẩm gì?” Người đen gầy lại một lần nữa đại biểu mọi người hỏi một đường đi hắc thực sinh động, trở thành nhân vật đứng đầu trong đám người.

“Tất cả.” Diệp Lăng nói

“?? Tất cả?” Tất cả mọi người ngây ra một chút, lặp lại trong miệng.

“Ừ, đúng vậy, tất cả.” Diệp Lăng gật đầu nói thăm nghĩ cho dù mua hết sạch những gì trong thành nhỏ này thì chắc cũng chưa đủ, còn phải đến thành kế.

“Công tử, ý của người là chúng ta gọi tất cả thương nhân đến, mua hết tất cả thương phẩm trong tay họ sao?” Người đen gầy xác nhận.

“Đúng vậy, có vấn đề gì không?” Diệp Lăng nhìn mọi người, hỏi.

“Cái này... có thể không?” Mọi người cảm thấy đương nhiên là có vấn đề, mua tất cả những gì họ có, người muốn làm gì vậy? Còn có, người có tiền mua sao?

Đối với người thường mà nói chỉ sợ vĩnh viễn cũng không thể tưởng được, một người có thể mua toàn bộ thương phẩm có trong thành, đối với họ thật như thiên phương dạ đàm vậy, là chuyện không thể xảy ra.

“Đương nhiên có thể, không phải là tiền sao, cho các người nhìn xem,” Diệp Lăng đổ ra một đồng kim tệ và ngân tệ, tuy rằng quy mô nhỏ hơn trước kia rất nhiều nhưng hiệu quả lại không nhỏ hơn chút nào, ngược lại càng thêm rung động lòng người.

Thử nghĩ một chút mà xem, hai lần trước, một là cường đạo, một là phú hào, đương nhiên năng lực thừa nhận mạnh hơn bình dân rất nhiều, những bình dân này cả đời đều chưa từng thấy qua nhiều kim tệ ngân tệ như vậy.

“Công tử...”

Lúc này cơ hồ tất cả mọi người có thể khẳng định, Diệp Lăng tuyệt đối không phải là một công tử quý tộc, mà lúc này người phía thành nhỏ cũng càng thêm may mắn khi này mình không đắc tội Diệp Lăng, mà bọn họ cũng tin tưởng tên tiểu lương quan này chết chẳng được gì cả.

Không, hẳn đã chết rồi nhưng mà sẽ không ai bị truy cứu, hoặc là công tử trong đám dân chạy nạn này có biện pháp giải quyết.

Có điều hiện tại bọn họ lại kỳ quái một vấn đề, vì sao một công tử như vậy lại ở cùng một chỗ với đám dân chạy nạn, hơn nữa bên cạnh lại không có tùy tùng, tiểu thư kia hẳn không phải là tùy tùng, thoạt nhìn cũng có thể là một tiểu thư quý tộc, có điều năng không nói lời nào mà thôi.

“Các người mang kim tệ tới nói với những thương hộ này là tất cả những gì họ có ta đều lấy, kim tệ đang ở đây chờ bọn hắc.” Diệp Lăng nói lúc này hắc đột nhiên phát hiện ra, hóa ra mình cũng không cần vào thành, bảo những thương nhân này ra đây là được.

Nếu nói hắn đi đến từng nhà một để thu mua còn không bằng bảo thương nhân trong thành mang tất cả những gì bọn hắn có đến đây.

“Còn có, nếu dân gian có thứ gì cần bán cũng có thể trực tiếp lại đây.” Cuối cùng Diệp Lăng cũng bổ sung một câu.

Sau đó, ngoài một phần nhỏ ra, tất cả mọi người đều vào thành.

Một lát sau cả thành nhỏ oanh động, cảm giác dư luận xôn xao làm tất cả mọi người biết sắp có chuyện phát sinh.

Khi biết Diệp Lăng chất kim tệ thành đống ở ngoài kia mua đồ, mặc kệ là người có đồ vật bán hay không đều vây đến gần đó xem náo nhiệt.

Mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, giờ khắc này toàn bộ thành nhỏ sôi trào, mà ngay cửa thành chỗ Diệp Lăng chờ lại là người đến đi tấp nập...

Lúc này, số binh lính và dân chạy nạn lúc này lưu lại đều vây quanh đống kim tệ kia, bảo hộ để khỏi bị người ta cướp đi.

Trường hợp này làm người ta cảm thấy có điểm kỳ quái thành viên hai bên sao lại hợp tác cùng một chỗ?

Giờ khắc này, làm nhân vật trung tâm của sự kiện, gây nên trường phong ba này, Diệp Lăng cũng rất nhàn nhã thanh lí quần áo mình, dùng tinh lọc trận xóa đi bụi bặm trên người, cái này cũng làm cho hắn lộ ra bộ dáng thật của mình, một công tử mà so với thành chủ còn cao quý hơn.

Nếu nói tiểu lương quan kia nhìn thấy bộ dạng này của Diệp Lăng thì hắn sẽ không chết, cũng sẽ không kiêu ngạo trước mặt Diệp Lăng.

Trong thành, thành chủ còn đang đau đầu không biết phải giải quyết vấn đề này như thế nào, chỉ trong một thời gian ngắn mà có không biết bao nhiêu dân chạy nạn chạy đến chỗ hắn, tuy rằng bọn hắn vẫn chặn ngoài cửa nhưng vẫn thu lưu một bộ phận dân chạy nạn sắp chết.

Đương nhiên, cái này còn chưa phải vấn đề, vấn đề ở chỗ kế tiếp có thể còn có nhiều hơn.

Thành chủ đang mắng người, mắng lính chủ Mai Lạp Quận kia, cho dù là gặp trận hạn hán trăm năm khó gặp cũng không nên làm vậy chứ, có nhiều nơi cũng gặp hạn hán cơ mà, nhưng lại không có một cái dân chạy nạn nào, ít nhất cũng có thể xử lý nội bộ được.

Ai, trận tai nạn này chuẩn xác mà nói thì không phải thiên tai mà là mầm tai họa.

“Bên ngoài sao lại ồn ào như vậy?” Thành chủ nghe thấy thanh âm ầm ầm ở bên ngoài, cảm thấy kỳ quái đang định gọi người đi ra xem tình hình thì đã có người chạy đến thông báo.

“Thành chủ, thành chủ đại nhân, những dân chạy nạn, dân chạy nạn...” Người nọ giống như chạy quá mau, hít thở chưa thông thuận.

“Nói đi, chuyện gì? Chẳng lẽ dân chạy nạn vào thành?” Thành chủ thành nhỏ cau mày nói nếu là như vậy thì những vệ binh kia hẳn là bị cách chức điều tra được rồi.

“Vâng, vào thành rồi,” Người thông báo kia ôm ngực nói.

“Cái gì? Các người làm ăn kiểu gì vậy, sao lại để cho dân chạy nạn vào thành? Chẳng phải đã bảo bọn người phát cháo cho bọn hắn, để bọn hắn đi tiếp rồi sao?” Thành chủ cũng không phải nghĩ như vậy, chỉ thuận miệng nói mà thôi ai dè...

“Chúng ta đã phát cháo rồi, nhưng dân chạy nạn này thì khác, bọn họ, bọn họ đến đây rồi thu mua bốn phía, vô luận là thứ gì cũng mua.” Người thông báo kia nói mà ngữ khí tựa hồ có chút quái dị.

Dân chạy nạn thu mua bốn phía? Vô luận là cái gì cũng mua?

Thành chủ nhìn người trước mặt, lộ ra vẻ nghi hoặc, hắn đang hoài nghi —

“Là miệng người nói sai hay là lỗ tai ta nghe nhầm?”

“Đúng vậy, đều là sự thật cả, nghe nói có một thiếu gia quý tộc mang theo đám dân chạy nạn này tới, hiện tại hắn đã đổ ra một đồng kim tệ trước cửa thành, hắn muốn mua tất cả những gì chúng ta có trong thành.” Người thông báo kia nói.

“Người tới, chuẩn bị ngựa, ta muốn đi cửa thành xem thiếu gia quý tộc này là ai, thậm chí có tư bản mua toàn bộ thành thị của chúng ta?” Thành chủ hô, hắn biết lúc này mình vẫn còn đứng ở đây thì không có nghĩa lý gì, phải đến cửa thành, đối thoại với Diệp Lăng mới đúng.

Nếu nói hắn vẫn ở đây thì tin rằng Diệp Lăng cũng sẽ không đi vào gặp hắn, bởi vì với Diệp Lăng mà nói, một cái thành chủ nhỏ nhỏ chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi.

Hơn nữa, cho dù là một đại nhân vật thì chưa chắc Diệp Lăng đã gặp, trừ phi là có chuyện phải gặp.

265. Chương 266: Phần Nộ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 266: Phần nộ (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Ở một nơi nào đó trong thành, đội trưởng kỵ sĩ đoàn thành nhỏ đang tuần tra, làm hoạt động mỗi ngày, ví dụ như đùa giỡn con gái nhà lành, ví dụ như thu một ít phí bảo hộ, ví dụ như ăn phách vương cơm (không trả tiền - DG)...

“Lão đại, không tốt...”

“Chuyện gì, không thấy ta đang trao đổi tình cảm với vị nữ tính bình dân này sao?”

Lúc này đội trưởng đang ôm một cô gái đang đau khổ giãy dụa, bây giờ ngay cả tâm muốn chết cũng có, khi nàng tưởng rằng hôm nay phải mất đi trinh tiết thì đột nhiên sự tình biến hóa.

Một thành viên của kỵ sĩ đoàn chạy tới, hô to gọi nhỏ, làm đội trưởng rất khó chịu.

“Cái này lão đại từ từ làm cũng được, nhưng cậu em vợ của người bị người đánh chết!” Thành viên kia nói.

“Cái gì? Ai làm? Còn có vương pháp không?” Đội trưởng cả giận nói, sau đó lên ngựa, “Dẫn đường.”

Thành viên kia do dự một chút, sau đó nói: “Lão đại, lần này thì khác, tốt nhất người nên chuẩn bị một chút, người đánh chết cậu em vợ người chính là một đám dân chạy nạn.”

“Cái gì? Dân chạy nạn? Bọn hắn cũng dám?” Đội trưởng kia sửng sốt, tựa hồ có điểm không thể tin được.

“Chỉ riêng dân chạy nạn thì tự nhiên không dám, nhưng trong đám dân chạy nạn có một thiếu niên thân phận bất phàm, hắn là chỗ dựa của đám dân chạy nạn này.” Thành viên kia nói.

“Trong dân chạy nạn thì có thân phận bất phàm cái rắm, chờ cho ta, ta nhất định sẽ giết tiểu tử kia.” Đội trưởng thực kiêu ngạo nói, sau đó tiêu sái đi.

“Lão đại...” Lúc này thành viên kia chỉ có thể liều mạng đuổi theo, nghĩ muốn nói cho đội trưởng chuyện này không đơn giản như vậy.

Trong cái thành nhỏ này, đội trưởng xưng vương xưng bá quen rồi, ngày càng kiêu ngạo ương ngạnh, phổng chừng cả thành chủ hắn cũng không để vào mắt, cũng làm hắn ngày càng không coi ai ra gì.

Có lẽ vì quá ít đại nhân vật đến thành nhỏ cũng làm hắn quên mất mình chẳng qua chỉ là ếch ngồi đáy giếng, bên ngoài có rất nhiều người hắn không thể trêu vào.

Bất quá, đội trưởng này cũng là một cao thủ, nếu không sao có thể lăn lộn đến vị trí này được.

Cứ như vậy, thành chủ, đội trưởng kỵ sĩ đoàn, thương nhân, còn có binh dân đều chạy về phía cửa thành, một hồi phong vân tể hội sắp xảy ra.

Mà Diệp Lăng - tâm bão lại đang ngăn người ra, hắn đang nói thầm: “Vừa rồi thực ngốc, hắn là gọi người trước đưa qua một con gà vằn vằn chứ nhỉ, ta thật đói!”

Chờ đợi làm Diệp Lăng nguyên bản ăn không no liền cảm thấy đói khát, bởi vậy có thể thấy cháo khi này hắn uống loãng đến chừng nào.

“Binh đại ca, gần đây có chỗ nào ăn không?” Diệp Lăng hỏi mấy binh lính gần đó.

“Gần đây có một nhà bán mì bò cũng khá, nhưng là cho binh dân chúng ta ăn...” Binh lính thủ thành nói, bọn họ nghĩ đến thân phận bất phàm của Diệp Lăng, có điểm do dự, nhưng lại nghĩ đến ngay cả cháo Diệp Lăng cũng uống cơ mà, thoát nhìn không phải một người khó tính lắm.

“Ở ngay phía trước đó, có cái bảng ghi bán mì kia.”

“Ta đi ăn mì đây, nếu những người đó đến đây thì các người cứ thu hết cho ta, tùy tiện xài tiền.” Diệp Lăng đứng dậy, sau đó mang theo tiểu Nhị chạy đi, điều này làm mọi người nhất thời không biết nói gì.

Uy uy, thiếu gia, người cứ như vậy mà yên tâm để nhiều tiền như thế ở đây sao, cảm thấy chúng ta sẽ không nổi lòng tham, lấy hết tiền ở đây sao? Cho dù không lấy hết cũng sẽ ăn cấp một chút.

Diệp Lăng sẽ lo lắng sao? Đương nhiên sẽ không để ý, bất quá, lúc này quả thật hắn không quan tâm tới cái này, hắn chỉ muốn mau chóng lấp đầy cái bụng mà thôi.

May mà lúc này những người này thực tự giác, có lẽ là vì người nhiều, có thể dò xét, canh chừng lẫn nhau.

Người đen gầy có ánh mắt thực trong suốt kia cũng ở lại chỗ để tiền tài, hắn vốn muốn ở cùng Diệp Lăng, đợi lúc Diệp Lăng mua đồ thì hỗ trợ trả giá một chút, lấy tính cách mơ hồ của Diệp Lăng thì tin rằng chắc chắn phải làm như vậy.

Có điều không nghĩ tới, bây giờ Diệp Lăng lại ném ở đó mặc kệ, để hắn trở thành người thu mua, dựa theo phân phó của Diệp Lăng, có bao nhiêu thu mua bấy nhiêu, đương nhiên cũng hỗ trợ loại bỏ một vài thứ hoàn toàn vô tác dụng.

Người này có điểm đặc biệt bất đồng với người khác, cả ngày đều dùng khăn bao trùm đầu, tuy lộ tóc ra nhưng lỗ tai vẫn núp ở trong.

Bất quá, lúc này không ai đi chú ý đến cách ăn mặc đặc biệt của hắn, mỗi người đều bận hê hê, quần áo rách rưới, nếu quái dị thì tất cả đều quái dị.

Rất nhanh, nhóm thương nhân đầu tiên tới, mang theo tất cả thương phẩm họ có, bọn họ hiện đang điên cuồng, liều mạng chạy tới để bán sạch đồ của mình đi.

Làm thương nhân thì trọng yếu nhất là gì? Là bán hết đồ đạc của mình trong thời gian ngắn nhất.

Lỡ kiếm thiếu thì sao?

Chỉ cần có thể bán trong thời gian ngắn nhất thì kiếm thiếu một chút có là gì? Có thể tiếp tục đi mua thêm một đám hàng, tính đúng ra thì kiếm được không phải ít.

Vả lại để thương phẩm trong tay thì ít nhiều cũng sẽ tồn tại một số phiêu lưu nhất định, có thể càng sớm bán ra càng tốt, trừ phi là đầu cơ tích trữ hàng cơ, nhưng lần này người ta mua đều là mặt hàng bình thường nhất, toàn bộ đại lục đều có thì cần lo lắng điều này sao?

Người đen gầy, tạm thời gọi hắn là vậy đi, khi hắn thu mua rất khôn khéo, mua cái giá thấp hơn thị trường một chút, hắn biết những thương nhân này nhất định sẽ bán đi, có thể thấp hơn một chút cũng không sao cả.

Hắn hẳn là may mắn Diệp Lăng đi ăn mì, nếu không thì chẳng biết cái giá này cao đến bao nhiêu nữa, đến lúc đó những gì họ mua được nhất định sẽ ít đi một chút.

Đương nhiên cái này là bọn hần nghĩ thôi, bọn họ cho rằng giá ít đi một chút thì đồ vật sẽ nhiều hơn một chút, trên thực tế là Diệp Lăng xài nhiều tiền hơn một chút mà thôi, đồ vật này họ chắc là không biết ít đi, chừng này vẫn chưa đủ bại sạch của hần.

Cho nên nói, nếu Diệp Lăng ở đây nhất định sẽ nói, vì sao các người lại muốn tiết kiệm tiền cho ta, các người phải xài tiền, xài bó lớn, xài nhiều hơn cho ta.

Người đen gầy thu mua đồ vật này họ xong bảo đảm thương nhân dựa theo phân loại mà chất ở những khu vực khác nhau, như vậy dễ dàng quản lý hơn một chút.

Tựa hồ có hần ở thì hiệu quả tốt hơn Diệp Lăng một chút, cũng vì vậy mà sau này Diệp Lăng đều giao cho hần xử lý, mọi người cũng hiểu được hần thích hợp làm việc này, đều nghe theo hần an bài.

Số lượng, chủng loại thương phẩm ngày càng nhiều, có lương thực, có dược phẩm, có quần áo, còn có những đồ dùng cuộc sống hằng ngày khác vân vân, mà có một vài thứ là tài liệu kiến trúc, kim loại bị người đen gầy cự tuyệt bởi hần cảm thấy mấy thứ này thực vô dụng.

Có điều trước đó Diệp Lăng nói toàn bộ đều mua nên những thương nhân này không rời đi, đang kháng nghị vì sao không mua của mình.

Sau đó người đen gầy đành phải nói chờ một chút tính sau, bọn họ phải mua những vật tư hữu dụng với họ, với dân chạy nạn đã, còn lại chờ sau hăng tính, nhìn tình huống thế nào đã.

266. Chương 267: Bảo Hộ (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 267: Bảo hộ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Ngay khi hoạt động thu mua toàn thành khí thế hùng hực, thành chủ đã đến, nhìn thấy tình huống này làm hần kinh ngạc thật lâu, những dân chạy nạn này thật đúng là thu mua toàn thành, số tiền còn nhiều hơn mình tưởng tượng nữa.

Thành chủ nhìn người đen gầy ngay ở giữa, còn tưởng rằng người này là Diệp Lăng, hần có điểm nghi hoặc khó hiểu, hần cảm thấy mặc dù người đen gầy có khí chất bất phàm, nhưng thoát nhìn không giống quý tộc, có lẽ đây là quý tộc khác loại a, nếu không sao lại lẫn lộn với dân chạy nạn cơ chứ.

Thành chủ muốn tiến đến, chào hỏi, nhưng việc đầu tiên là phải chui ra được đám người chật chội này, quanh đây đầy người xem náo nhiệt.

Vì vậy thành chủ muốn dùng thân phận của mình để tạo ra một cái đường, nhưng ngay khi hần muốn hô lên thì đã có người làm việc này trước, bất quá không phải vì thành chủ.

“Tránh hết ra cho ta, để bản đội trưởng tới.”

Nhất thời trường hợp náo nhiệt chợt trở nên im lặng, mà ngay giữa cũng tách ra một cái đường, xuất hiện một người một ngựa, mà người chung quanh tựa hồ có điểm sợ hãi.

Tại cái thành nhỏ này, có thể tự xưng là bản đội trưởng chỉ có một, đó là đội trưởng đội trưởng kỵ sĩ đoàn, mà hần cũng là người mà mọi người sợ hãi, biểu hiện sợ hãi ra ngoài, còn trong tâm thì khinh bỉ!

Nhưng mặc kệ nói gì thì nói, quần chúng đều nhường ra một con đường cho đội trưởng đại nhân đi qua.

“Hừ!” Đội trưởng hừ lạnh một tiếng, ngựa đạp về phía trước, chậm rãi đi tới, tư thế uy phong mười phần làm cho thành chủ thành nhỏ ở một bên cũng cảm thấy đổ kỵ, hình như mình cũng không uy phong như vậy a!

Xem ra đội trưởng kỵ sĩ đoàn uy phong hơn cả thành chủ.

“Người chính là người chỉ thị một đám dân đen đánh chết em vợ ta sao?” Đội trưởng chỉ vào người đen gầy lãnh khốc nói, ngữ khí của hắn làm người ta cảm thấy, chỉ cần người đen gầy kia nói đúng thì hắn nhất định sẽ đương trường giết người đen gầy.

Đương nhiên, mọi người không quan tâm đến vấn đề này lắm, bọn họ chỉ cảm thấy câu này của đội trưởng thật sự rất hấp dẫn, em vợ đội trưởng bị đánh chết rồi sao?

Thật như vậy à?

Vậy thì quá tốt rồi, mặc kệ nói gì thì nói cũng phải về nhà chúc mừng một chút, tên lương quan chó má kia đã sớm nhìn hắn không vừa mắt rồi, ý vào mình là em vợ của tên ác bá kia mà nơi nơi lừa bịp tống tiền, hoành hành ngang ngược.

Một ít thương nhân đã tính trước, nếu còn tiếp tục giao dịch nhất định sẽ giảm thêm một ít giá cho bọn hắn, dùng để khen ngợi việc những dân chạy nạn này làm.

Nếu cũng giết cả đội trưởng này thì không lấy tiền cũng được!

Những năm gần đây, số tiền thương nhân kiếm còn không bằng những người này đi lừa gạt, tin tưởng trong nhà những người này nhất định sẽ có rất nhiều tài sản, đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ đoạt được một phần.

Không nói đến nó, chỉ nói đến mất đi rất nhiều phí dụng bảo hộ sau này thì cũng đáng rồi.

Nếu hỏi vì sao đội trưởng này kém như vậy mà thành chủ vẫn dùng hắn? Kỳ thật cũng không phải lỗi ở thành chủ, thành chủ luôn vui đầu cực khổ phát triển thành nhỏ này, không có thời gian quản cái khác, mà đội trưởng luôn biểu hiện rất tốt trước mặt thành chủ nên hắn cũng không biết tình huống này.

Người ở dưới muốn nói cho thành chủ thì cũng phải thông qua đội trưởng, nếu muốn đi vòng thì chỉ có đường chết mà thôi.

Kỵ sĩ đoàn là cơ quan vũ lực lớn nhất thành nhỏ, nếu muốn xử lý đội trưởng của họ thì cơ hồ là chuyện không thể, căn bản không cần đi hỏi vấn đề này.

Cho nên, cho dù hôm nay đội trưởng bị thành chủ nhìn rõ mặt, trong thời gian ngắn cũng không thể thay rụng được, cần bàn bạc kỹ hơn.

“Hắn đáng chết! Ngay cả lương thực của dân chạy nạn chúng ta cũng nuốt riêng, không biết có bao nhiêu người bị hắn hại chết, hắn còn dám vũ nhục công tử nữa, chết là đáng, ta cũng không chen vào nổi, chỉ đá được hắn mấy đá, phun mấy phát lên thi thể hắn mà thôi, nhưng cũng thư thái rất nhiều.” Người đen gầy nhìn chằm chằm đội trưởng kia, không cam lòng yếu thế trả lời.

Cái gì? Lương quan kia thật quá đáng, chết là đúng, thi thể ở đâu, ta muốn phi nhỏ một cái.

Người ở đây đều có ý nghĩ như vậy, muốn học theo người đen gầy, nếu bỏ lỡ đánh người thì phun nước miếng, không, tốt nhất là lấy ra đánh đập thêm lần nữa, ách, cái này tàn nhẫn quá, hay là phun nước miếng đi.

Mà sau khi ảo tưởng và ám thích trong lòng, mọi người lại đặt sự chú ý lên chuyện trước mắt, người đen gầy này dám đối kháng với đội trưởng như thế thì nhất định sẽ bị ác bá này giết chết.

“Người muốn chết sao?” Đội trưởng xuống ngựa, muốn đi lên túm lấy người đen gầy, sau đó lại hung hăng giáo huấn, có điều đột nhiên hắn ngừng lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào trường hợp đồ sộ trước mặt - kim ngân chất thành núi.

Tựa hồ vừa rồi đội trưởng nóng lòng muốn khởi binh vấn tội, cũng không chú ý tới nó, mà hắn vừa tiến lên đã bị kim ngân lờ lờ hấp dẫn lực chú ý của hắn.

Tuy rằng nói, tài sản của hắn cũng không ít, nhưng cái núi kim ngân này vẫn có lực hấp dẫn rất lớn với hắn, hắn muốn chiếm thành của mình.

“Người không cần nghĩ muốn chiếm những thứ này, nó là của công tử.” Đám người người đen gầy che chở kim tệ, bọn họ có thể nhìn thấy ánh mắt tham lam của đội trưởng, ở đây tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Lúc này, không chỉ đám người người đen gầy, ngay cả binh lính thủ thành vốn đang nhìn nhau cũng dựa gần vào, giống như muốn bảo vệ đồng kim ngân tệ này.

“Em vợ ta bị giết, những thứ này coi như bồi thường cho hần, cậu em vợ ta lại là một người có nhà có vợ đang hoàng, cứ như vậy bị chết thì cần có tiền bồi dưỡng.” Đội trưởng rất nhanh tìm được một cái lý do, một cái lý do để chiếm lấy số tiền này.

Xem lời nói thành thực của đội trưởng hần là trước kia hần cũng làm việc này không ít lần.

Có lẽ, lúc này nếu tiểu lương quan kia sống lại thì hần là tỷ phu, có thể sẽ bắt tên cậu em vợ này chết thêm lần nữa, vì quá nhiều tiền!

“Là người hay là người nhà của hần cần?” Người đen gầy hừ lạnh nói, rất khinh thường tên đội trưởng này, loại lấy cớ này ai cũng có thể nhìn ra được, không bằng người cứ nói thẳng ra là muốn cướp đoạt cho khỏe, như vậy ít ra người ta cũng tôn trọng người một ít.

“Ta chính là người nhà của hần.” Đội trưởng nhìn nhìn người đen gầy, sau đó rất khinh miệt nói, thì sao, ta sợ người không đưa ra sao? Đi vào đây thì mọi chuyện từ ta định đoạt.

“Nếu ta nói, nếu chúng ta không đưa cho người thì có phải người muốn giết sạch chúng ta không?” Người đen gầy lạnh lùng nhìn đội trưởng, tựa hồ hần thực bình thản với sinh tử, có lẽ vì hần đã trải qua đợt tai nạn này, đã có chút không thêm để ý.

Có lẽ, bởi vì chính hần vốn không sợ!

267. Chương 268: Bảo Hộ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 268: Bảo hộ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Đám dân đen các người vốn đáng chết, các người phải chôn cùng với em vợ ta,” Đội trưởng kia lãnh khốc nói hần vốn không tính buông tha cho đám dân chạy nạn này, cho dù cầm tiền cũng phải giết những dân chạy nạn này và Diệp Lăng để báo thù cho cậu em vợ.

Có lẽ, đây cũng không xem như báo thù mà chỉ để chứng minh sự uy nghiêm của hần, chứng minh không ai có thể làm trái ý hần.

Nếu nói lần này cậu em vợ hần bị đánh chết mà hần không truy cứu thì hần cảm thấy rất nhanh những người này sẽ muốn giết ai thì giết, cuối cùng đến lượt mình.

Bởi vậy, hần nhất định phải giết gà dọa khỉ!

“Hóa ra chỉ là lấy cớ mà thôi người chỉ muốn cướp lấy tiền của chúng ta! Các vị, số tiền này là công tử cho mọi người, các người sẽ nguyện ý để một người như vậy cướp đi tiền của chúng ta sao?” Người đen gầy cổ động nói, mà lời này tựa hồ không phải chỉ cổ động riêng đám dân chạy nạn mà còn có dân chúng thành nhỏ này, hần muốn làm cho tất cả mọi người ở đây chung một kẻ thù!

Có điều hần không biết được một chuyện, đó là người ở đây bị ức hiếp lâu thành quen rồi bọn họ sẽ không vì mấy câu nói mà có dũng khí phản kháng!

“Sẽ không!” Thanh âm hô lên tuy không nhỏ, nhưng chỉ có dân chạy nạn và một vài dân chúng thành nhỏ đầy nhiệt huyết mà thôi.

“Muốn làm bọn họ phản ta sao? Bọn họ còn không có cái lá gan này!” Đội trưởng cười lạnh nói hần rất vừa lòng với phản ứng này.

“Cho dù không có bọn họ thì chúng ta cũng sẽ không khuất phục, sẽ chiến đấu tới cùng với người!” Người đen gầy bình tĩnh nói không có chút sợ hãi nào, tựa hồ không phát giác ra mình đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, nếu đội trưởng này bão nổi thì người đầu tiên bị giết chính là hần!

“Ha ha ha,-”

Đội trưởng đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài tựa hồ nghe được một câu chuyện tiểu lâm thú vị nhất vậy!

Một lát sau, đội trưởng cúi đầu, nhìn người đen gầy, khoe miệng hơi nhếch lên, khinh miệt nói: “Chỉ bằng đám dân đen các người? Cho dù chỉ một mình ta cũng có thể giết sạch, bây giờ ta không rảnh quản các người, gọi công tử các người ra đây!”

Tuy rằng đội trưởng vẫn hoài nghi người đen gầy này là Diệp Lăng, nhưng sau những câu nói này thì hần cũng hiểu người đen gầy trước mặt này cũng không phải là tên công tử của đám dân chạy nạn này, hần muốn tính sổ sách thì cũng phải tìm đến Diệp Lăng tính trước.

“Công tử đã đi rồi người muốn giết thì cứ giết ta,” Người đen gầy cũng không nói ra chỗ Diệp Lăng mà tự mình đứng ra gánh trách nhiệm, hần sợ đội trưởng này tìm bất lợi với Diệp Lăng.

Hần cũng không biết thực lực của Diệp Lăng, xem Diệp Lăng như một công tử quý tộc bình thường, hơn nữa còn có chút mơ hồ, hần giống mọi người, đều muốn bảo vệ công tử có điểm mơ hồ này, không cho ai tổn thương công tử, cho dù hần chết cũng thế!

Mà dân chạy nạn ở tròng tự nhiên không phải ai cũng nghĩ vậy, bọn họ vẫn quý trọng tính mạng của mình, nhưng trong đó cũng có không ít người có ý tưởng giống nhau, muốn dùng tính mạng mình bảo vệ Diệp Lăng.

Trong lòng họ, Diệp Lăng là ân nhân cứu mạng, nếu không có Diệp Lăng thì đã không còn bọn hần rồi, nhận của người một giọt nước tắt dòng cả dòng sông để báo đáp!

Bởi vậy bên cạnh người đen gầy, phía trước đội trưởng tụ tập những người không sợ chết này, giằng co với hần.

Nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng rất nhiều người có một loại cảm xúc khó tả, bọn họ thật không ngờ một đám dân chạy nạn lại có khí tiết như vậy, vì một người mà không để ý đến tính mạng của mình.

Lúc này cơ hồ những ai chưa nhìn thấy Diệp Lăng đều muốn gặp hần để xem thử hần có mị lực gì mà làm mọi người một lòng bảo hộ hần như vậy.

Chẳng qua, khi bọn hần nhìn Thấy Diệp Lăng, hình tượng của Diệp Lăng lại là...

“Ta ngày càng tò mò, ngày càng muốn nhìn thấy công tử của đám dân chạy nạn các người, vậy mà có thể dạy đám dân đen các người trung thành và tận tâm như vậy!” Trong âm thanh khinh thường của đội trưởng mang theo một chút tò mò, mà lúc này hần cũng không động thủ.

Trước mặt nhiều người như vậy, hơn nữa trước mặt dân chúng toàn thành, nếu mình động thủ với một đám tiểu nhân, khi mà lão đại bọn hần còn chưa tới thì không phải rất tổn hại thân phận của mình sao?

“Tên hần là gì?” Đội trưởng hỏi tiếp.

“Không biết.”

Trầm mặc một hồi người đen gầy trả lời, dùng hai chữ mà mọi người rất thích dùng, mà đó cũng không phải hần không muốn đáp mà quả thật hần không biết.

Tất cả mọi người chưa từng hỏi qua tên Diệp Lăng, cũng chỉ xưng hô là công tử mà thôi, có lẽ cảm thấy không cần thiết phải vậy, cũng có lẽ là cảm thấy thân phận của mình thua kém xa Diệp Lăng, Diệp Lăng không nói thì bọn họ cũng không dám hỏi.

Mà tình huống này tự nhiên sẽ làm đội trưởng tưởng rằng người đen gầy này đang đùa giỡn mình.

“Người đang đùa với lão tử sao? Nói cho người biết, đừng tưởng rằng lão tử sẽ không giết người, chộc tới ta thì ai cũng vậy thôi!” Đội trưởng phẫn nộ quát, phát ra khí thế mãnh liệt, thổi bay cát đá gần đó, cũng làm người đứng gần hắn bị buộc lùi ra một bước nhỏ.

Người đen gầy nhíu mày, hắn lại khẳng định một chuyện, đó là không nên để Diệp Lăng xuất hiện, nếu không hậu quả sẽ thật nghiêm trọng, đội trưởng này có thực lực quá mạnh mẽ.

Trong cái thành nhỏ này, có thực lực như vậy quả thật có thể xưng vương xưng bá, hoành hành vô kỵ.

Có điều một cao thủ như vậy sao lại ở một nơi nhỏ bé như vậy? Có thể là vì đội trưởng cảm thấy áp lực bên ngoài quá lớn, cỡ như hắn vẫn không thể tiêu điều tự tại ở bên ngoài được, ở trong này lại có thể làm một thổ phách vương, lợi hại nhìn là hiểu ngay.

“Người giết ta đi, cho dù người giết ta thì ta cũng không biết!” Người đen gầy không cam lòng yếu thế trả lời.

“Ta...” Đội trưởng tức giận, đầu khí bắt đầu ngoại phóng, làm người gần đó ngã trái ngã phải- hắn nắm nắm tay lại, bước từng bước về phía trước.

Người đen gầy nhắm lại cặp mắt trong suốt của hắn, chuẩn bị tiếp nhận một quyền của thổ phách vương này, mà ý nghĩ cuối cùng trong lòng hắn là muốn Diệp Lăng nhanh chóng rời xa nơi này, không nên đến đây.

Tuy rằng nếu hắn bị đội trưởng này đánh chết thì cũng là vô ích vì Diệp Lăng căn bản không sợ đội trưởng này, nhưng khí tiết như vậy vẫn đáng giá người ta kính nể.

Vào lúc này, đám dân chạy nạn cũng bị cuốn hút theo, đều hy vọng Diệp Lăng đừng xuất hiện, cứ để bọn hắn nhận lấy cái chết là được rồi! Nếu không hại cả Diệp Lăng thì bọn họ thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng không như mong muốn, Diệp Lăng lại xuất hiện...

“Ê ê, tên to con kia, đừng dùng đầu khí loạn lên như vậy, làm nơi nơi đều là bụi cát thì sao ta còn ăn mì được!” Thanh âm Diệp Lăng truyền tới làm cho đám người nguyên bản không tiếng động đều quay lại nhìn.

Thấy gì? Mọi người thấy một thiếu niên và một cô gái đứng trên đường cái, mà trong tay thiếu niên còn bưng một cái bát, ở trong là mì thịt bò còn nóng hôi hổi...

268. Chương 269: Ăn Mì (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 269: Ăn mì (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Nhất định là mì thịt bò vì lúc này thiếu niên đang gấp mì bỏ vào miệng, hắn đang ăn mì! Cái gì? Hắn còn đang ăn mì?

Cơ hồ tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Diệp Lăng, hắn đang rất không có hình tượng cầm một bát mì, đứng đằng kia ăn...

Cũng vì động tác đó mà làm người ta không thể liên hệ Diệp Lăng với một thiếu gia quý tộc được, xem hắn như một thiếu niên nhà bên thoi mà cái này cũng làm người ta ít nhiều có cảm giác thân thiết, làm người khác dễ dàng thân cận hơn.

“Dừng dừng đầu khỉ, ta còn muốn ăn mì.” Diệp Lăng ăn xong bát mì, nhìn mọi người một chút, sau đó xoa người, bưng bát mì thịt bò về lại quán mì.

“Lão bản, lại cho ta thêm một tô mì thịt bò nữa.”

“...”

Người nhận thức Diệp Lăng đều cảm thấy một trận bất lực, mà người không biết thì lại cảm thấy rất mặc danh kỳ diệu, không biết thiếu niên này đang làm trò gì nữa, bắt quá cô gái bên cạnh hắn thật đẹp quá!

Đối với điểm này, đội trưởng kia đã sớm chú ý tới rồi, hắn đang nhìn chăm chăm tiểu Nhị, có ý đồ xấu với nàng, mà đồng thời cũng đang nghĩ xem mình nên dùng biện pháp gì đối phó Diệp Lăng.

Giờ khắc này người muốn biết thân phận Diệp Lăng chiếm tuyệt đại đa số, chờ bọn hắn kịp phản ứng cũng nhao nhao lên hỏi Diệp Lăng là ai.

Nhưng mà lúc này đã có người kịp công bố đáp án, một cái đáp án làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn!

“Lão đại hắn, hắn chính là công tử của đám dân chạy nạn.” Thành viên kỵ sĩ đoàn gấp qua Diệp Lăng hô.

“Cái gì?”

Toàn thành kinh hô, tựa hồ không ai nghĩ đến Diệp Lăng lấy phương thức đó xuất hiện. Dựa theo ý tưởng bọn họ, Diệp Lăng hẳn là một người rất có thân phận, cũng là một công tử cao quý, sao lại bưng một chén mì chạy loạn chứ? Hơn nữa còn đứng trước mặt mọi người ăn nữa, không có chút hình tượng gì cả!

Nếu Diệp Lăng biết ý tưởng của những người này, nhất định sẽ nói —

Cái gì? Hình tượng? Ta vốn không có hình tượng mà, hơn nữa, đã đói gần chết rồi còn hình tượng cái gì.

“Tiểu tử ăn mì kia, đứng lại cho ta,” Đội trưởng sững sốt nửa ngày xong mới lập tức quát, mà cùng lúc đó, quần chúng giữa đội trưởng và Diệp Lăng cũng đã tản ra.

Bọn họ cũng không muốn bị vạ lây!

“? ?” Diệp Lăng cắn mì, nhìn đội trưởng kia, trong ánh mắt lộ ra nghi vấn, “Gọi ta hả?”

Đương nhiên là gọi người rồi đội trưởng thầm nghĩ, bắt quá hắn cũng không nói gì, hắn đang đợi Diệp Lăng tự mình bước tới, lấy tính cách của hắn thì người khác phải đến chỗ hắn nói chuyện, hơn nữa hắn cũng cảm thấy người khác hẳn là phải làm như vậy!

“Xích...”

Diệp Lăng hút mì vào miệng, cắn mấy cái, nuốt xuống, sau đó tiếp tục ăn, cũng quay đầu tiếp tục đi về phía quán.

Hắn đâu có gọi ta đâu, nếu gọi ta sao không nói lời nào chứ? Đây là ý tưởng của Diệp Lăng.

“Đứng lại, đang nói ngươi mà,” Đội trưởng lại sững sốt nửa ngày, lần này hắn cảm thấy trên mặt mình thật không sáng rọi gì, hắn dám không đếm xỉa mình đến hai lần, đây là khinh thường, khinh thường một cách lố lồ!

“Ngươi gọi ta à?” Diệp Lăng nuốt xong mì trong miệng, thuận thể hỏi một câu, sau đó tiếp tục ăn. Điều này làm người ta cảm thấy hắn nói nhưng lời này là bất thời giờ trong trăm công nghìn việc rồi- hắn đang rất vội... ăn, Điều này làm đội trưởng cảm thấy càng mất mặt hơn.

“Đương nhiên là gọi ngươi, có phải ngươi sai sử đám dân đen này đánh chết cậu em vợ ta không?” Đội trưởng lạnh giọng nói,

“Không có à, ta không sai sử dân đen, ta sai sử một đám bình dân thôi nên ngươi nhận nhầm người rồi,” Diệp Lăng ngơ ngác trả lời, tiếp tục ăn mì.

“Ngươi giả bộ hồ đồ à?” Đội trưởng lạnh lùng nói,

“Không, ta thật sự hồ đồ mà, tỷ của ta cũng gọi ta là tiểu hồ đồ đấy,” Diệp Lăng ngơ ngác trả lời, sau đó hô với chủ quán, “Lão bản, ta ăn xong rồi thêm một tô nữa, thêm cái đũa,” (đũa = trứng, chơi chữ câu

trước nên câu sau phải giữ nguyên. Còn chữ dẫn ở câu trước chỉ một danh từ không tốt lành gì, chẳng hạn hỗn đản - DG)

“ ... ”

Có phải ngươi thêm chính mình vào không, quả thực là tiểu hồ đồ đản!

“Ngươi ăn nhiều vậy, đây là tô thứ ba rồi đấy,” Lão bản xoay người đưa cho hắn một tô mì khác, sau đó nói.

“ ... ”

Ba tô.

Bình thường Diệp Lăng cũng không ăn nhiều như vậy, hắn cũng không phải Chân Tiểu Yên, bởi thế có thể nhìn ra hắn đói đến mức nào, nếu để Chân Tiểu Yên nhìn thấy Diệp Lăng như vậy không biết nàng có đau lòng không.

Mà lão bản quán mì này cũng lạ, bên cạnh náo nhiệt như vậy cũng không ra ngoài xem, chỉ lo làm mì của mình.

“Mì của ngươi rất ngon, ngon hơn cả mụ béo làm! Bất quá, những thứ khác thì không sánh bằng nàng,” Diệp Lăng nói sau đó tiếp tục ăn mì.

Cái gọi là làm nhiều quen tay, người chuyên môn làm mì có thể sẽ không yếu hơn đầu bếp cấp cao!

“Thích thì ăn nhiều một chút, ta còn có rất nhiều,” Lão bản quán mì kia nói hắn không ngại câu sau của Diệp Lăng, đồng thời cũng không cảm thấy phiền vì câu tán dương đang trước.

“Ăn không nổi, nhiều nhất ăn hết bát này thôi- Bất quá, ngươi nấu thêm nhiều một chút, ta mời bọn họ ăn một chén, ta còn muốn đóng gói mang theo vài tô... Hô, sục sục...” Diệp Lăng lại bắt đầu ăn mì.

“Dựa vào, ngươi có để yên hay không, đừng ăn nữa,” Đội trưởng kia nổi gân xanh, giận không kiềm chế nổi, hắn cảm thấy mình hoàn toàn bị coi rẻ.

“Ta không để yên a, ăn xong bát này thì ta sẽ không ăn nữa,” Diệp Lăng vừa ăn mì vừa đáp.

“ ... ”

Hiện tại cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn Diệp Lăng ăn mì, nhìn hắn ăn ngon lành như vậy làm họ cũng cảm giác thấy bụng có điểm đói bọn họ đều nghĩ sau khi chuyện này chấm dứt nhất định sẽ đến đây ăn mì.

Trong lúc lơ đãng, Diệp Lăng lại mang đến vận khí vô cùng cho người ta, sau này sinh ý của quán mì vẫn rất tốt, làm lão bản kiếm bọn tiền!

“Chờ sau khi ngươi chết rồi lại ăn,” Đội trưởng hừ lạnh nói hắn đã đến bờ vực của sự bùng nổ.

“Ngươi đúng là ngu ngốc, ta chết rồi thì sao mà ăn được?” Diệp Lăng vẫn vui đầu vào ăn mì, cũng vạch lỗi ngôn ngữ của đội trưởng.

Người còn có tâm tình đi vạch lỗi ngôn ngữ của hắn à, ý hắn là muốn giết ngươi mà ngươi còn đi kích thích hắn.

“Ta muốn giết ngươi!” Đội trưởng bạo phát, hắn cũng đã bắt chấp thứ khác, mang theo đầu khí mãnh liệt phóng về phía Diệp Lăng, mà chỗ nào hắn đi qua đều sinh ra luồng khí lưu mãnh liệt làm con đường của hắn càng thêm trống trải.

Đồng thời mọi người cũng thấy mỗi một bước chạy của đội trưởng đều để lại một dấu chân thật sâu.

Tư thế này, đầu khí như thế này...

Hết thấy dường như là biểu hiện của Địa Cấp Vũ Giả, thuộc loại cao thủ hiếm thấy, dù ở ngoài thiên hạ rộng lớn cũng có thể nở mày nở mặt một chút, bởi thế trong cái thành nhỏ này đương nhiên có thể hoành hành ngang ngược rồi.

Đương nhiên đây là tầng thấp nhất trong Địa cấp cao thủ, tựa hồ vừa bước chân vào mà thôi. Nếu để Thất ca đến đây thì tin rằng cũng có thể thủ thắng, tuy Thất ca còn đang bồi hồi ở cửa Địa Cấp cao thủ, nhưng tin rằng Thất ca có thể thủ thắng.

269. Chương 270: Ăn Mì (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 270: Ăn mì (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Một người có thể chiến thắng đối thủ hay không thì không phải chỉ nhìn thực lực, còn phải xem ở trí tuệ, ý chí chiến đấu nữa.

Trí tuệ thì không cần phải nói ở phương diện ý chí chiến đấu thôi thì đội trưởng xưng vương xưng bá đã lâu nơi này chắc chắn thua một bậc.

Chẳng qua lúc này bên cạnh Diệp Lăng không có Thất ca, cũng không có Diệp Lam Vũ, không có ai cả, chỉ có một đám dân chạy nạn không có chỉ số vũ lực thì hẳn nên ứng phó ra sao đây?

Diệp Lăng không hề động, phải nói là không di động thân thể chứ, chỗ khác vẫn đang động, chẳng hạn như tay hắn, miệng hắn...

Hắn vẫn đang ăn mì...

Dưới tình huống đội trưởng phát ra đấu khí mãnh liệt như vậy, công kích về phía hắn mà hắn vẫn còn đang ăn mì, cái này không chỉ làm người ta chảy mồ hôi lạnh giùm hắn mà còn hô to trong lòng “Xong rồi xong rồi...”

“Công tử...” Đám dân chạy nạn lo lắng hô to, mà bọn họ hoàn toàn không thể tới gần, đấu khí của đội trưởng đã bức lui hết bọn hắn.

Vào giờ khắc này, có một số người tựa hồ không đành lòng nhìn thấy Diệp Lăng bị đánh thành mảnh nhỏ, quay đầu ra sau hoặc nhắm hai mắt lại.

“Sụt sụt...” Thanh âm ăn mì của Diệp Lăng vẫn tiếp tục vang lên.

“Uống...”

Đội trưởng hét lớn một tiếng, cả người bị đấu khí bọc lại như một quả cầu hoa lệ, một quyền oanh về phía Diệp Lăng, gần trong gang tấc...

“Sụt sụt...” Âm thanh ăn mì...

“Phanh!” Một tiếng va chạm nặng nề vang lên.

“A...” Một âm thanh hét thảm.

Giờ khắc này, những người nhắm mắt quay đầu đều tưởng Diệp Lăng bị đánh bay, trong lòng đều có chút không đành lòng, cũng hô lo đáng tiếc, thiếu niên này thoát nhìn rất tốt nha, cứ như vậy đi đời thì thật sự là đáng tiếc.

Có điều rất nhanh sau đó, không đành lòng của mọi người đã biến thành nghi hoặc vì loại thanh âm kia lại vang lên.

“Sụt sụt...”

Đây không phải là thanh âm ăn mì của thiếu niên kia sao? Sao vẫn còn tiếp tục, chẳng lẽ ác bá kia đoạt mì ăn? Cái này hình như không thể a!

Kết quả là, những người này quay đầu, mở mắt, nhìn về phía Diệp Lăng. Giờ khắc này bọn họ đều ngây dại ra, giống như những người đang nhìn chăm chăm vậy, đều tròn mắt há hốc mồm.

“Cái này rốt cuộc là chuyện gì? Đội trưởng đâu?”

Những người bỏ qua đoạn hình ảnh này phải đi hỏi người khác, mà những người nhìn thấy ngơ ngác nói ra một sự thật mà bất luận ai cũng không thể tin được.

“Đội trưởng bị đánh bay, ngay thời khắc cuối cùng, nữ hài tử cực kỳ xinh đẹp kia đột nhiên đánh ra một quyền, oanh đội trưởng bay ra ngoài.”

Đây là đáp án của đại bộ phận, tuy rằng lời lẽ biểu đạt có khác nhau đôi chút, nhưng ý tứ đều giống nhau, đó là tiểu Nhị đang đứng trước mặt Diệp Lăng dùng một quyền oanh bay đội trưởng.

“Hóa ra nàng lợi hại như vậy, chẳng trách công tử dám đi một mình.” Đám dân chạy nạn lúc này đã hiểu ra.

Mà đội trưởng kia cũng quá xui- hắn không thèm nhìn đến Tiểu Nhị bên cạnh Diệp Lăng, đồng thời cũng mắc rất nhiều sai lầm! Có lẽ vì hắn ở dưới đáy giếng lâu lắm, quen tự cao tự đại rồi nên hoàn toàn khinh thị đối thủ.

Kỳ thật cho dù không có tiểu Nhị, Diệp Lăng bắn một phát cũng như thế, nhưng mà hắn đang ăn mỳ không rảnh tay, hơn nữa hắn dùng súng với dùng tiểu Nhị cũng như nhau cả, Tiểu Nhị còn tiện hơn rất nhiều nữa cơ.

Lần này làm Diệp Lăng đánh giá lại thực lực của đội trưởng này, có thực lực của Địa Cấp cao thủ nhưng có khi đánh không lại một thất cấp Vũ Giả, sơ hở quá nhiều!

Chuyện lần này nói cho Diệp Lăng biết, một cao thủ không có nhuệ khí thì căn bản không thể xem như cao thủ.

Người hắn là đi về phía cao hơn, muốn so đấu với cao thủ chứ không phải nhìn xuống chỗ thấp, đứng lên đầu lên cổ những kẻ thấp kém hơn mình. Như vậy chỉ làm cho thực lực của người rút lui, người cũng biến thành phế vật mà thôi!

Mà quan trọng nhất là, phải siêu việt chính mình, không ngừng siêu việt!

Sau khi đội trưởng bị tiểu Nhị đánh bay, ngã thật mạnh lên đất, phốc phốc, liên tục phun ra vài ngụm máu, mà chỗ hắn rơi xuống vừa hay lại ngay trước mặt người đen gầy.

Lúc này người đen gầy rất biết nắm lấy cơ hội tìm một cái tảng đá đập lên. Đương nhiên hắn chỉ có thể cầm được một tảng đá lớn bằng nắm tay thôi nếu không chỉ sợ không nâng nổi!

“Phanh!” Tảng đá nện lên ngực đội trưởng, sau đó văng ra ngoài cái này làm cho thương thế đội trưởng tăng lên một chút, không phải rất nhiều nhưng rất đau!

“A...” Đội trưởng kêu thảm thiết một tiếng, nhưng trong nhất thời không thể đứng dậy nổi.

Nếu nói hắn là một Vũ Giả kiên cường thì dù trọng thương hơn thế này cũng có thể đứng lên. Nhưng hắn hưởng thụ phú quý nhiều năm làm hắn cảm thấy mình đau gần chết, đứng dậy không nổi!

Vật chất làm cho thân thể và tinh thần hắn bị ăn mòn! “Đập chết hắn!”

Tuy rằng uy lực tảng đá của người đen gầy rất nhỏ, nhưng làm người ta nhớ đến một chuyện là mình có thể đánh như tiểu lương quan kia, có thể loạn quyền đánh chết, ách, hắn là dùng đồ vật này nọ đập chết chứ!

Đám dân chạy nạn vừa rồi thủ vững, bảo vệ Diệp Lăng dùng hành động để chứng minh mình phải bảo vệ công tử, diệt trừ những nhân tố có khả năng gây bất lợi với công tử. Bọn họ nhặt đá dưới đất lên, còn có những vật nặng quanh đó nữa, thậm chí có người cầm lấy đồ vật vừa thu mua được đập tới.

Ba ba ba ba, lập tức trên bầu trời tràn ngập vật thể lạ...

“A... A...”

Đội trưởng hô đầu, hấn muốn dùng đầu khí ngăn cản nhưng không thể bởi đồ vật nhiều lắm, thường xuyên đập trúng chỗ bị thương của hấn làm hấn đau đớn không thể tụ khí.

“Đập chết hấn!”

“Ta kháo, ai ác như vậy, ngay cả sắt cũng ném!” “Oa, dao phay...”

Lúc này, ngay gần đó bất kể những gì thương nhân có, vũ khí đồ vật linh tinh đều lao về phía đội trưởng. Mà giờ khắc này không chỉ dân chạy nạn mà ngay cả người của thành nhỏ cũng tham gia, một cảnh thật đồ sộ.

“Ê ê, ta cũng muốn quăng,” ở trong đám người, thành chủ cũng quăng ra một thứ gì đó.

“Sao các người lại tàn nhẫn như vậy, người ta cũng đã bị thương rồi còn đập chết họ nữa.” Lúc này Diệp Lăng lên tiếng, hấn kêu oan giùm đội trưởng, có điều lúc này đội trưởng đã bị quăng cho huyết nhục mơ hồ, đã sớm chết rồi.

Nếu hấn còn có thể nghe được lời Diệp Lăng chắc hấn sẽ cảm kích một chút, đồng thời sẽ hỏi Diệp Lăng vì sao người không sớm nói như thế chứ? Ta còn đang ăn mì, không có thời gian nha...

“Công tử, hấn là người xấu, hấn chính là tỷ phu của tên lương quan kia, hấn đáng chết!” Đám dân chạy nạn kia giải thích cho Diệp Lăng nghe, bọn họ có điểm đau đầu với công tử của mình, lần này người ta muốn giết người đó...

May mà người không bị gì cả, may mà bên cạnh người còn có một tiểu thư bảo tiêu mạnh như vậy.

Có điều tiểu thư này là sao đây, bình thường không thấy nàng có chút vũ kỹ gì, còn tưởng rằng là một đại tiểu thư quý tộc bình thường, ai ngờ nàng có thể một quyền đâm bay một cao thủ.

Cái này — thật sự là thâm tàng bất lộ nha...

270. Chương 271: Ăn Mì (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 271: Ăn mì (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Lão đại các người dám giết lão đại của chúng ta...” Một thành viên kỵ sĩ đoàn không biết tốt xấu quát lên, rất nhanh đã bị kéo vào đám người, hung hăng đánh một chút.

Lúc này một ít thành viên kỵ sĩ đoàn hơi có chút thông minh đều chạy mất dạng, bởi lúc này đám quần chúng đang nường theo chuyện này, nường theo lửa này mà thấy một người đánh một người, đánh chết không kêu ai được.

Lực lượng quần chúng quả nhiên rất cường đại trong thời gian ngắn đã làm cho đoàn đội bạo lực tung hoành ngang ngược này rã đám.

Sau hôm nay, toàn bộ thành nhỏ đều ăn mừng, giăng đèn kết hoa vài ngày làm khách qua đường có điểm không rõ, đều nhớ xem hôm nay ngày mấy...

Mà sau đó chính sách của thành nhỏ với dân chạy nạn cũng thay đổi đều hoan nghênh vào thành, cũng trợ giúp bọn họ rất nhiều, thậm chí còn bắt dân chạy nạn ở lại định cư làm cho đám dân chạy nạn đến sau có điểm thụ sủng nhược kinh.

Diệp Lăng cũng trở thành danh nhân của thành nhỏ, được truyền lưu sử sách.

Có điều Diệp Lăng lại không biết chuyện tốt mình làm, hắn còn mơ mơ màng màng, hắn nghĩ mình bắt quá chỉ ăn mấy bát mì mà thôi.

Mà chính sự của hắn vẫn cần tiến hành, nhưng dưới tình huống quần chúng kích động làm hắn chỉ có thể chờ, chờ một lúc sau mới tiếp tục làm chính sự - thu mua vật tư được.

Rất nhanh sự tình bình tĩnh lại, mà người làm cho trường hợp quần chúng kích động này bình tĩnh lại không phải ai khác mà chính là người lần trong đám người, còn thuận tay tham gia đánh người - thành chủ!

“Các vị, xin dừng tay lại đi, đủ rồi à!” Thành chủ sửa sang lại một chút, sau đó hô to.

“Dừng tay cái rắm, ta vẫn còn chưa thích đủ... A, thành chủ đại nhân...” Lúc đầu còn không ai quản hắn, mãi đến khi có người phát hiện hắn là thành chủ đại nhân mới dừng tay, mà hành vi dừng tay này rất nhanh lan ra bốn phía,

Sau đó người gần thành chủ đều tản ra bốn phía.

“Hôm nay thành nhỏ của chúng ta đã diệt trừ được một cái tai họa, kỳ thật đây là lỗi tại ta, ta không biết đội trưởng là người như vậy, đồng thời chúng ta cũng phải cảm tạ vị công tử này... Xin hỏi, không biết nên xưng hô công tử như thế nào?” Thành chủ thành nhỏ đại mọi người bình tĩnh xong liền nói.

Những lời này làm người ta hiểu được vài chuyện, đầu tiên là chuyện đánh chết đội trưởng kỵ sĩ đoàn sẽ không bị truy cứu, đây là một chuyện tốt.

Đồng thời thành chủ cũng giải thích cho sai lầm của mình, làm mọi người hiểu được thành chủ của mình là người tốt, đáng giá mình kính yêu.

Cuối cùng là Diệp Lăng, công tử kỳ lạ trong đám dân chạy nạn này hắn sẽ được mọi người cảm kích.

“Ta gọi là Diệp Lăng,” Diệp Lăng báo ra tên của mình, làm cho tất cả những người ở đây, kể cả đám dân chạy nạn cũng biết tên của hắn.

“Hóa ra là Diệp công tử, chuyện hôm nay phải đa tạ ngươi, không biết ngươi có thời gian đến trong thành ngồi chơi một chút để ta hết phận làm chủ không?” Thành chủ rất có lễ nói.

“Xin lỗi, không rảnh!” Diệp Lăng trả lời, cũng không phải hắn không có lễ phép mà là sự thật, hắn muốn nhanh mang đám dân chạy nạn đến Thánh Thành để cứu tế càng nhiều dân chạy nạn hơn.

Hắn mua vật tư này không đơn giản chỉ vì hơn một ngàn người ở đây, còn vì những người khác nữa.

Có điều lời của hắn rất trực tiếp, làm thành chủ có điểm xấu hổ...

“Thành chủ đại nhân, xin lỗi, công tử của chúng ta luôn như vậy, có điểm mơ mơ màng màng, người cũng đừng để bụng. Hắn nói cũng là sự thật, chúng ta còn muốn đi cứu nhiều huynh đệ tỷ muội chịu khổ như chúng ta nữa,” Thanh âm khàn khàn của người đen gầy vọng tới, giải thích cho Diệp Lăng, đồng thời cũng đưa ra một cái thang để thành chủ đại nhân leo xuống.

“Ừ, hóa ra là vậy, thế thì khổ cho các ngươi rồi,” Thành chủ thành nhỏ nói, đồng thời trong lòng có cảm giác là lạ.

Những người này cũng là dân chạy nạn, để dân chạy nạn đi cứu giúp dân chạy nạn, tình huống này làm cho bất cứ ai đều cảm thấy rất quái lạ.

“Tốt lắm, các ngươi đều mang nhưng thứ các ngươi bán lại đây, sau đó tự mình lấy tiền, qua một đám một lần đi, tất cả những gì có đều mua hết!” Diệp Lăng nói với đám thương nhân.

“Không cần tiền, mấy thứ này đều tặng cho ngươi, chúng ta sẽ tìm người khác tính số!” Đám thương nhân nói.

“Tại sao có thể không trả tiền chứ, các ngươi nên lấy bao nhiêu thì cứ lấy, có thể lấy nhiều hơn một chút nữa, không sao cả, thiếu gia là một bại gia tử, không cần tiết kiệm giùm ta.” Diệp Lăng nói hắn tỏ vẻ kháng nghị rất mãnh liệt với việc người khác không lấy tiền của hắn.

“...”

Cái này là sao? Mọi người ngẩn ra, cẩn thận nghĩ lại lời Diệp Lăng, không ai có thể lập tức tiêu hóa nổi.

Rất nhanh mọi người đều hiểu được một chuyện, vị Diệp Lăng công tử này tuyệt đối là một vị siêu cấp bại gia tử, hẳn khác biệt với người khác, hẳn không muốn ít lãng phí một phân tiền, ít lãng phí một phân tiền đều làm hắn cảm thấy không vui.

Vì vậy tất cả mọi người thực tự giác buông hàng lấy tiền, đương nhiên, sẽ lấy theo đúng giá gốc, nhiều hơn một chút chẳng những sẽ bị người khác khinh bỉ, thậm chí ngay cả mình cũng khinh bỉ bản thân mình.

Lần này mọi người rất tự giác, cũng rất có trật tự, nhờ vậy mà thời gian cũng giảm đi rất nhiều.

“Sao các người lại đi? Để hàng hóa các người lại, đi lấy tiền!”

Khi một ít người bị cự tuyệt, một ít người cảm thấy hàng hóa mình không có trợ giúp gì với dân chạy nạn đều tự giác rời đi lại bị Diệp Lăng gọi lại.

“Nhưng mà Diệp công tử à, hàng của ta là quặng sắt, các người không cần tới...” Người nọ ngượng ngùng nói.

“Ai nói không? Ta nói cần, người cứ để lại đi.” Diệp Lăng nói.

“Của ta là tài liệu kiến trúc...”

“Để lại, không cần nhiều lời.”

“Của ta là...”

“Để lại, đều để lại hết cho ta, ta không muốn lặp lại!”

“...”

Cứ như vậy Diệp Lăng giữ lại tất cả thương phẩm, mặc kệ có dùng được hay không đều thu mua sạch!

Đều cuối cùng, trước cửa thành nhỏ đã bị đồ vật này nọ chất đầy, tuy nói là thành nhỏ nhưng những gì nó có cũng rất đồ sộ!

“Diệp công tử, có cần một số người vận chuyển không?” Những thương nhân chuyên trách về vận chuyển rất nhiệt tình hỏi.

“Không cần, có không gian giới chỉ mà,” Diệp Lăng cất toàn bộ vào không gian giới chỉ của hắn.

Ta kháo, sao lại quên mất thứ này. Bất quá, có thể cất được nhiều thứ như vậy, không hổ là Diệp Lăng công tử nha. Ý, vì sao lại cảm thấy Diệp Lăng công tử nên thực “trâu” nhỉ?

Không gian vật phẩm tuy rằng rất tiện lợi, bất quá cũng có giới hạn của nó, không gian sẽ không quá lớn, trừ phi thuộc loại cực phẩm mà thôi.

Đương nhiên cái không lớn này chỉ là tương đối mà thôi.

“Đi thôi, xuất phát, đến Thánh Thành nào.”

Cứ như vậy, hơn một ngàn người chậm rãi xuất phát...

“Công tử, sao người lại thu mua hết vậy, rất nhiều thứ rất vô...” Người đen gầy nhịn không được hỏi.

“Bây giờ vô dụng, đến lúc nào đó sẽ có tác dụng,” Diệp Lăng nhẹ nhàng trả lời.

“Bao giờ?”

“Đến lúc đó rồi biết...” Diệp Lăng ngoáy ngoáy lỗ tai phát phát tay.

“...” Người đen gầy trầm mặc.

Thực rõ ràng, cái gọi là đến lúc đó của Diệp Lăng thì chính hắn cũng không biết, đúng vậy, đến lúc đó sẽ dùng đến, bất cứ thứ gì đều có giá trị sử dụng của nó.

271. Chương 272: A Nhĩ Văn (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 272: A Nhĩ Văn (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Sau đó không chỉ ở thành nhỏ mà mỗi thành trấn hần đi qua đều thu mua bốn phía, gặp những thành nhỏ đối xử không tốt với dân chạy nạn, hần thậm chí thu mua tất cả những gì họ có, nhiễu loạn trật tự cuộc sống của họ.

Dùng kim tệ làm những kẻ tham tài mắc câu, không để lại trữ hàng nữa, chỉ nhìn thấy ích lợi trước mắt, do đó mất đi dự trữ; khuyết thiếu vật tư, làm bọn họ cũng hiểu được hương vị gặp họa, đồng thời giá hàng tăng vọt, tiền tài cũng mất giá...

Cứ vậy vài lần, rốt cục tiền Diệp Lăng cũng hết, mà số vật tư hần để trong không gian giới chỉ cũng đủ cho một mình hần sống mấy ngàn năm.

Đương nhiên những thứ này phải đưa cho dân chạy nạn...

Lúc này rốt cục Diệp Lăng có thể tuyên cáo mình đã phá sản, bại gia thành công! Hóa ra cách bại gia hữu hiệu nhất là đi làm việc thiện, đã thế còn có thể trợ giúp nhiều người đến vậy...

“Gió thổi vỏ trứng gà, tài đi người yên vui a...” Khi Diệp Lăng xài hết đồng ngân tệ cuối cùng, trong lòng vui sướng biết đường nào.

Nhưng mà hành vi của hần lại làm người đi theo hần cảm thấy xấu hổ, đồng thời cũng không thể lý giải được.

“Công tử, vì sao người tiêu hết tiền lại cảm thấy thư thái như vậy? Ý tưởng này thật kỳ quái!”

“Kỳ quái sao? Cái này thực bình thường, lý tưởng từ nhỏ đến lớn của ta là bại gia, ta sinh ra vì bại gia, ta thiên sinh đã là bại gia tử rồi!” Diệp Lăng rất quang vinh, đồng thời cũng thực tự hào nói.

Cái này có gì đáng để hần tự hào quang vinh như vậy? Lại đi lấy bại gia tử làm quang vinh, thật sự là thua hần, cũng không biết người nhà của hần nuôi hần kiêu gì lại làm hần bại gia như vậy.

Đối với việc này, Diệp Thành Thiên và Long An Kỳ sẽ nói: Kệ hần đi thôi dù sao nhà của chúng ta cũng đủ cho hần bại chỉ cần hần thích là được, chỉ cần hần không xảy ra chuyện gì là được.

Mà Diệp Lam Vũ sẽ nói: Ta duy trì đệ đệ, bại gia thì bại gia, có gì đâu,

Thất công chúa: Hần bại sạch cũng không sao cả, ta sẽ chiều cố hần,

Hồ Nữ: Đây là sở thích của thiếu gia, ai mà chẳng có sở thích.

Long Cát công chúa: Bại nhanh lên coi, càng nhanh càng tốt, như vậy tỷ tỷ ta có thể lấy cơ để tiểu hôn dẫn này ở bên cạnh ta...

Đám người Thất ca: Bại gia? Tiểu tử này có thể bại nổi hay không cũng là một vấn đề, đừng để ngày càng nhiều ra...

Chân Tiễn Yên: “...”

Một đường đến đây, đám người Diệp Lăng cũng không phải toàn bộ ở cùng một chỗ mà ngày nào cũng phân tán ra, tìm tòi những dân chạy nạn cần được giúp đỡ, tìm người cứu người là chuyện họ cần làm trong suốt quãng đường.

Làm một phần tử của dân chạy nạn, đầu tiên phải học tự cứu lấy mình, lấy những người như mình chứ không phải chờ người khác cấp trợ giúp, đây là bài học lớn nhất Diệp Lăng dạy cho bọn hắn.

Dân chạy nạn thì sao? Chẳng lẽ có thể không làm gì cả chỉ chờ cứu viện thôi sao? Đương nhiên không phải, cần đoàn kết lại để chiến đấu, chiến thắng, vượt qua hết thảy khó khăn.

Bởi hành vi tự cứu của đám người Diệp Lăng làm đội ngũ ngày càng lớn, khi đến bên cạnh Thánh Thành đã đạt đến hơn hai ngàn người.

Mà hơn hai ngàn người này tựa hồ không cần tiếp thụ cứu tế của người khác nữa, bây giờ họ chỉ cần một nơi có thể cư trú mà thôi.

Đương nhiên, vì có thể trợ giúp những dân chạy nạn khác, bọn họ vẫn phải đến Thánh Thành trước, nếu mình đến đó, bọn họ tin rằng mình có thể trợ giúp được người khác.

“Đó là Thánh Sơn, chúng ta sắp đến rồi.” Người đen gầy chỉ vào ngọn núi ngay giữa bình nguyên trước mặt nói mà ngọn núi kỳ lạ này chính là Thánh Sơn.

Ngọn núi này rất kỳ lạ, chỗ kỳ lạ của hắc kỳ thật cũng không phải bề ngoài ngọn núi như vậy tùy tiện đặt trong vùng núi nào cũng không làm người ta chú ý, có điều đó là vùng núi, còn đây là bình nguyên.

Trên cái bình nguyên mênh mông vô bờ này lại có một ngọn núi, đây là chỗ kỳ lạ.

Nếu ngọn núi chỉ cao chút chút thôi thì cũng không tính là gì cả, nhưng hắc kỳ lại cao ngất tầng mây, thật sự không nên tồn tại ở nơi này. Mà cũng vì vậy nên được xưng là kỳ tích, thần tích linh tinh.

“Thánh Sơn này quả nhiên có ý tứ, đứng lẻ loi một mình ở kia, A Nhĩ Văn, người đừng thấy ngọn núi này có vẻ không xa mà sắp tới nhé,” Diệp Lăng nhìn ngọn núi kia, cũng cảm giác rất gần nhưng đây chỉ là ảo giác mà thôi, Bất cứ ai tự mình trải qua đều hiểu được điều này.

A Nhĩ Văn chính là người đen gầy, hắc kỳ gật đầu nói: “Đúng vậy, muốn đi đến đó còn rất xa, bất quá, ít nhất đã có thể nhìn thấy Thánh Sơn.”

“Điều này cũng đúng. Mà ta nói A Nhĩ Văn, người xác định không cần ta hỗ trợ cho lỗ tai người trở về bình thường sao?” Diệp Lăng nhìn A Nhĩ Văn thuận miệng hỏi.

“Công tử, ta nói với người rất nhiều lần rồi, lỗ tai ta rất bình thường,” A Nhĩ Văn có điểm vô lực nói bây giờ hắc kỳ có điểm hối hận khi để Diệp Lăng nhìn thấy lỗ tai của mình.

Nhớ đến lúc đó, khi Diệp Lăng rời đi thành nhỏ kia, buổi tối tìm một con sông, đóng quân dã ngoại ở đó, thuận tiện để mọi người tắm rửa thay quần áo một cái.

Lúc ấy trong đám thương phẩm thu mua có không ít thợ may, mọi người có thể tìm quần áo thích hợp để mặc. Bất quá, vì người hơi nhiều nên không phải ai cũng có quần áo, có điều thứ Diệp Lăng có là vải vóc nên để cho một số người biết may vá tự làm lấy.

Cái gì? Không công cụ? Mê sảng gì đấy, công cụ chỗ thiếu gia ta thì thiếu gì, thương nhân thành nhỏ của người ta tự nhiên sẽ bán cả công cụ, cũng bị thu mua không còn một mảnh.

Thấy chưa, đây là lúc đó, cái lúc hữu dụng đó!

Trở lại chính đề, lúc đó A Nhĩ Văn cũng đi tắm rửa, thay đổi quần áo, tuy rằng không biết hắc kỳ tắm rửa thay quần áo lúc nào.

Có điều A Nhĩ Văn vẫn đội cái mũ rách kia, đối với điểm này, một số người cũng cảm thấy thật kỳ quái bất quá cũng không quan trọng lắm, chỉ có thể xem như sở thích của người ta thôi không ai quản.

Nhưng vấn đề là Diệp Lăng cảm thấy cái mũ này rất khó nhìn, vì vậy lấy một cái mũ ra cho A Nhĩ Văn, cũng đợi lúc A Nhĩ Văn không chú ý mà lột cái mũ kia xuống, nói là mũ chứ kỳ thực chỉ là một tấm vải trùm đầu.

Tóc A Nhĩ Văn rất đẹp, màu bạc, hơn nữa trơn mượt như tơ, hấp dẫn như ánh mắt của hắc kỳ vậy. Bất quá Diệp Lăng lại không cảm thấy gì, không để ý tới. Lúc đó Diệp Lăng chỉ để ý đến lỗ tai A Nhĩ Văn, rất dài.

Cái này thực rõ ràng là lỗi tai của Tinh Linh.

“Người là Tinh Linh? Chẳng trách ánh mắt của người trong suốt như vậy, làn da cũng non mịn như vậy, bắt quá, hơi đen một chút!” Ngay lúc đó Diệp Lăng thực trực tiếp nói ra những lời này.

Đúng như lời Diệp Lăng nói làn da A Nhĩ Văn cũng không phải vì bẩn mà đen, đó là vì chính hắc đen sẵn rồi. Đương nhiên, sau khi tắm rửa cũng trắng ra một chút, nhưng vẫn đen hơn so với người thường, bắt quá cũng may là không phải đen thui như Ái Đức Hoa, chỉ có thể nói là đen rất khỏe mạnh!

272. Chương 273: A Nhĩ Văn (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 273: A Nhĩ Văn (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Mà làn da A Nhĩ Văn lại rất nhẵn mịn nên tuy rằng đen nhưng lại rất hài hòa, rất có mỹ cảm.

Có lẽ có người sẽ nói hắc giống nữ nhân, ở trong nhân tộc thì nhìn thế nào cũng giống nữ nhân, nhưng nếu là Tinh Linh thì hoàn toàn bình thường.

“Không phải- ta không thể coi như Tinh Linh, ta chỉ là Bán Tinh Linh!” A Nhĩ Văn lắc đầu nói.

“Bây giờ dù người không nói ta cũng biết người là Bán Tinh Linh, lỗi tai người thật kỳ quái...” Khi A Nhĩ Văn lắc đầu, Diệp Lăng phát hiện ra sự khác thường của một lỗi tai khác.

Đó cũng là nguyên nhân mà Diệp Lăng nói muốn giúp hắc khôi phục, nếu vền vẹn chỉ là lỗi tai dài của Tinh Linh thì Diệp Lăng sẽ mặc kệ nó, điều này hoàn toàn bình thường.

Vấn đề là...

Ngay khi A Nhĩ Văn nói lỗi tai của mình là bình thường, Diệp Lăng lập tức nói một câu: “Cái này cũng gọi là bình thường? Một lỗi tai là nhân tộc, một lỗi tai dài như Tinh Linh Tộc, nhìn sao cũng thấy không bình thường nha.”

A Nhĩ Văn trầm mặc.

“Cho dù là Bán Tinh Linh thì đại đa số hoặc là kế thừa hết, hoặc là trung hòa, dù sao thế nào đi nữa hai lỗi tai cũng sẽ giống nhau chứ không như người, A Nhĩ Văn à, ta thấy người thuộc loại Bán Tinh Linh biến chủng,” Diệp Lăng tiếp tục nói.

A Nhĩ Văn tiếp tục bảo trì trầm mặc.

“Ta cảm thấy vẫn nên biến hai lỗi tai người thành như nhau, như vậy sẽ tốt hơn nhiều,” Diệp Lăng lại đề nghị.

“Không được,” A Nhĩ Văn lại cự tuyệt, lắc lắc đầu.

“Quên đi, mặc kệ người, có lẽ như vậy cũng là một loại xinh đẹp, xinh đẹp thật khác biệt,” Diệp Lăng nói sau đó không hề để ý tới A Nhĩ Văn nữa.

“...” A Nhĩ Văn.

Kỳ thật, về cái tên A Nhĩ Văn này tựa hồ cũng có chút tranh luận, lúc trước khi A Nhĩ Văn lại nói về tên mình, tựa hồ là A Nhĩ Ôn thì phải- bắt quá Diệp Lăng không để ý tới.

Mà A Nhĩ Văn cũng không phản bác, cứ tạm thời sử dụng tên này vậy.

Bảy ngày sau, rốt cục chuyến đi này cũng kết thúc, mọi người đã tiếp cận được Thánh Sơn này, nhìn thì thấy gần đấy, nhưng không biết đi qua bao nhiêu cái thôn rồi, có vài người thậm chí cảm thấy như vĩnh viễn không thể đến được vậy.

Lúc này có người còn cảm thấy đáng lẽ phải mấy ngày nữa mới đến được Thánh Sơn, không nghĩ tới hôm nay đã đến đuôi Thánh Sơn rồi.

Rất nhanh hai ngàn người của Diệp Lăng này thành công hội sư với những dân chạy nạn khác, bọn họ rất dễ dàng phát hiện chỗ của những dân chạy nạn khác vì nó thật sự rất rõ ràng.

Hơn 10 vạn dân chạy nạn, có thể không rõ ràng sao?

Lần này Diệp Lăng bị hình ảnh này lung động, khi đứng chỗ đám dân chạy nạn đông nghìn nghịt, hẳn cảm thấy mình trở nên thật nhỏ bé, không, không phải là cảm thấy, mà thật sự rất nhỏ bé.

“Trước ta có nghĩ đến sẽ rất nhiều, nhưng vẫn không nghĩ đến nhiều như vậy,” Diệp Lăng phát ra một tiếng cảm khái.

Nguyên bản nghĩ rằng có thể dựa vào một hai ngàn người là có thể tưởng tượng ra cảnh tượng hơn mười vạn người, nhưng chân chính đứng ở hiện trường, nhìn thấy hơn mười vạn người đứng trước mặt mình thì cảm giác hoàn toàn khác.

“Đúng vậy, công tử, chúng ta nên làm gì đây?” Nhìn thấy nhiều dân chạy nạn như vậy, đám người A Nhĩ Văn có điểm hoang mang lo sợ, bọn họ đã quên mất ý tưởng lúc trước của mình, cái ý tưởng muốn trợ giúp người, muốn trở thành anh hùng!

Đơn giản là, trường hợp như vậy làm họ cảm thấy hoàn toàn khác với tưởng tượng của mình.

“Nên làm gì thì làm vậy, bây giờ cứ trợ giúp hết mức, không ngại ít mà cũng không sợ nhiều, cứ làm hết khả năng là được,” Diệp Lăng bình thản nói.

Những lời này có thể nói là thực đơn thuần, không cần nghĩ đến những chuyện khác thì sẽ làm rất tốt chuyện của mình, mà đồng thời cũng có thể nói là thực đơn thuần, lấy tình huống hiện tại thì làm vậy mới là biện pháp tốt nhất.

Mà chính những lời này làm cho hai ngàn người Diệp Lăng mang đến ổn định lại, bọn họ đều bắt đầu nghĩ xem mình hẳn là nên đi làm cái gì chứ không phải suy nghĩ xem nhiều người như vậy thì làm sao bây giờ!

Mọi người bắt đầu hành động, trợ giúp những ai cần sự trợ giúp của mình.

Hai ngàn người của Diệp Lăng đến đây cũng khiến cho mọi người chú ý, mặc kệ là hơn mười vạn dân chạy nạn hay là tín đồ có sẵn tại Thánh Sơn hay nhân viên thần chức của Thánh Sơn cũng vậy!

Bọn họ đều kỳ quái sự xuất hiện của hai ngàn người này, thoát nhìn cũng không giống như dân chạy nạn, hình như đến để trợ giúp dân chạy nạn, là ai có thể tập hợp hơn hai ngàn người đến đây hỗ trợ?

Mà trọng yếu nhất là ai cảm thấy Thánh Sơn cần người hỗ trợ? Cảm thấy Thánh Sơn không làm nổi chuyện này à?

Rất nhanh sau đó, nghi vấn này của mọi người đã bị một nghi vấn khác thay thế, bởi Diệp Lăng làm một việc, hẳn ra lệnh tiểu Nhị phóng xuất tất cả những gì trong giới chỉ!

Kết quả là, trên bãi đất trống kia hiện ra vô số vật tư, cần cái gì cũng có cả,

Mà số vật tư này chiếm diện tích vô cùng khủng bố, làm người ta không thể tin nổi...

Lúc này không ai để ý sao tiểu Nhị có thể nhanh như vậy, trong nhất thời đã có thể lấy ra nhiều thứ như vậy, bọn họ chỉ chú ý đến một sự kiện.

Ta khát, không phải bọn họ dọn sạch thành thị đến đây chứ? Chẳng lẽ bọn họ muốn thành lập một cái thành thị mới ở đây à? Nếu muốn mua hết những thứ này thì cần bao nhiêu tiền đây...

Nếu Diệp Lăng không có số tiền mà Hoàng Đế Chu Tước đền bù cho hắn thì tuyệt đối không đủ mua rồi lúc đó hắn vốn không cần số tiền này, chính là số tiền mua khối Rubik kia, nhưng không biết sao lại bị Long Cát công chúa gạt gẫm nhận lấy.

Vì để người ta nhận lấy tiền mà phải gạt gẫm, phỏng chừng chỉ có mình Diệp Lăng mới có khả năng này...

Mà Hoàng Đế Chu Tước tự nhiên sẽ không bồi thường gấp đôi cho Diệp Lăng, hắn chỉ cho nhiều hơn một chút mà thôi chỉ nhiều hơn một chút, tuyệt đối sẽ không gấp hai...

Lúc ấy Diệp Lăng cũng không để ý tới, hắn chỉ cầm kim tệ mà thôi hắn nói dùng kim tệ sẽ thoải mái hơn một chút, có cảm giác rất thú vị.

Không nghĩ đến vì lần làm việc thiện này mà Diệp Lăng chẳng những tiêu hết số tiền này, còn tiêu hết tiền của mình nữa, đến cuối cùng hắn cũng không biết rốt cục Long An Dương cho mình bao nhiêu tiền nữa.

Với việc này, Long An Dương lệ rơi đầy mặt...

“Kỳ quái, vì sao ta cảm thấy hình như bọn họ bị cách ly?” Diệp Lăng đột nhiên phát hiện trong 10 vạn dân chạy nạn này có một kết giới luyện kim trận rất lớn, ngăn cách người ở trong và người ở ngoài.

Tính sơ qua thì sẽ thấy ở trong tối thiểu có năm sáu vạn người.

Mà nếu cẩn thận nhìn thì sẽ phát hiện không chỉ đơn giản như vậy, ngay cả giữa đám hơn 10 vạn người dân khốn khổ và Thánh Thành cũng có màng cách ly.

Hơn 10 vạn người này bị chặn ngoài cửa, không để cho dân chạy nạn đi vào thành...

273. Chương 274: A Nhĩ Văn (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 274: A Nhĩ Văn (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Công tử, có điểm kỳ quái hình như Thánh Thành không để bọn họ đi vào, tình huống này khác ngày trước, trước kia Thánh Thành đều để dân chạy nạn đi vào, cho dù là mấy chục vạn người cũng vậy,” Chuyện như lời A Nhĩ Văn không phải là truyền thuyết mà là sự thật. Trước kia quả thật Thánh Thành là như vậy, dù nhiều người hơn nữa cũng sẽ để người ta đi vào, chỉ riêng lần này lại khác.

Bởi vậy chắc chắn có nguyên nhân.

Mà cái “Thánh Thành” trong lời mọi người này kỳ thật chỉ là vài cái thành nhỏ ở phía dưới thôi bất quá mọi người đều quy nó về Thánh Thành cả, xem như Thánh Thành ngoại vi, về phần trong Thánh Thành thì ngay cả giáo đồ cũng không được vào chứ đừng nói dân chạy nạn.

“Không chỉ như vậy, ở trong này còn có một số người của Thánh Thành,” Một người quan sát tốt phát hiện trong luyện kim trận còn có giáo đồ của Thánh Thành, thậm chí có một số nhân viên thần chức cũng bị cách ly.

“Nếu ta đoán không sai thì ở đây có một đợt ôn dịch,” Diệp Lăng nhíu mày lại, lãnh đạm nói.

“Ôn dịch?!” Mọi người kinh hô, cái này là một từ ngữ thật đáng sợ, là thứ mà mọi người không muốn nghe đến.

“Đúng vậy, lần này trong đám dân chạy nạn mang theo một loại bệnh truyền nhiễm không biết tên, ngay cả Thánh Liệu Thuật của Thánh Giáo chúng ta cũng bó tay, mà Y Sư của chúng ta vẫn chưa nghĩ ra được

biện pháp,” Lúc này một đội nhân mã xuất hiện trước mặt đám người Diệp Lăng, bọn họ mặc đồ phòng hộ màu trắng, mang khẩu trang.

Luyện kim thuật sĩ trên đại lục này có tri thức rất cao, bọn họ biết phải phòng hộ, sẽ dạy người làm sao để phòng hộ tật bệnh, mà sự phòng hộ của họ càng tốt hơn thế giới kia, trong đồ phòng hộ và khẩu trang đều có tinh lọc luyện kim trận.

“Còn chưa điều tra ra? Ta đi xem thử,” Diệp Lăng nhíu mày lại, nhìn thấy cái này thì sao hắn có thể mặc kệ đây?

“Người đi vào?! Hay là không nên, nếu các người không bị ôn dịch thì tốt nhất nên rời đi nơi này, nếu không đến lúc đó bị lây bệnh đến thì phiền toái đấy,” Đám nhân viên phòng hộ tật bệnh kia ngẩng người ra một chút, sau đó nói.

Bọn họ nhìn thấy bộ dáng Diệp Lăng thật giống như một quý công tử, quý công tử như vậy nhất định sẽ cảm thấy ôn dịch rất thú vị, không biết sự đáng sợ của nó, nếu đi vào thì chắc chắn sẽ bị cuốn vào. Đối với những công tử quần áo lụa là không biết nặng nhẹ này, vốn cũng nên cho bọn hắn tiếp thụ một ít giáo huấn, nhưng cái giáo huấn này lớn quá nên họ mở lời nhắc nhở.

Bọn họ lại không biết nếu Diệp Lăng mà quản chuyện này thì đợt ôn dịch này có rất lớn tỷ lệ được giải quyết, người bị nhiễm bệnh sẽ được cứu.

“Đúng vậy, công tử, ôn dịch không phải nói giỡn, người không nên đi vào làm gì, Thánh Thành có những Y Sư tốt nhất đại lục, nếu bọn họ không có cách gì thì người khác cũng không có à,” A Nhĩ Văn có chút khẩn trương nói.

Đúng như lời A Nhĩ Văn, nếu trên đại lục này có bệnh mà ngay cả Thánh Thành cũng không làm được gì thì những người khác cũng vậy! Trong Thánh Thành chẳng những tụ tập Y Sư tốt nhất mà còn những Ma Pháp Sư Quang Minh Hệ nữa.

Người có thuộc tính Quang Minh Hệ, trên cơ bản sau khi bị phát hiện liền lập tức bị đưa đến Thánh Thành, mà người có thuộc tính này thì quả thật rất ít nên tất cả những ai có thuộc tính này đều trở thành nhân viên thần chức.

Trên đại lục này, có thể trở thành nhân viên thần chức của Thánh Thành là một loại quang vinh, dù là quý tộc cũng không ngoại lệ. Trên thực tế, cho dù là hoàng tộc cũng sẽ lo lắng việc này, bọn họ vẫn sẽ để công chúa vương tử đi, bởi vì như thế sẽ làm bọn họ nở mày nở mặt hơn rất nhiều. Hơn nữa Thánh Giáo là một thế lực không thuộc về bất cứ quốc gia nào.

Trước tiên cứ mặc kệ mấy cái này, năng lực trị liệu của Quang Minh Hệ vẫn luôn là cực mạnh, mà người có thuộc tính Quang Minh Hệ tự nhiên cũng trở thành Ma Pháp Sư chữa thương cực mạnh, Thánh Giáo cũng trở thành một cơ cấu chữa bệnh cực mạnh trên đại lục.

Cũng vì vậy mà tất cả những người có kỳ nan tạp chứng đều đến đây cầu y bởi nơi này là hi vọng cuối cùng của họ.

“Yên tâm, ta sẽ không bị lây bệnh,” Diệp Lăng khoát tay, hắn cũng không để ý việc y thuật Thánh Thành có phải cao nhất hay không, không để ý xem y thuật của mình có phải cao hơn bọn hắn hay không, hắn vền vẹn chỉ dùng thân phận thầy thuốc đi xem mà thôi.

Cho dù là một thầy thuốc có y thuật thực bình thường, vì người bệnh hết sức mình cũng là chuyện bình thường, cũng là bổn phận của một thầy thuốc, nhất là dưới tình huống như vậy, cố gắng một chút cũng tốt.

Đương nhiên, đã là thầy thuốc thì ngàn vạn lần không nên đánh giá cao năng lực của mình, không được đánh giá sai bệnh tình của người bệnh, rõ ràng không thể chữa được thì không nên miễn cưỡng, rõ ràng sai thì không nên nói mình đúng.

“Công tử, cái này chưa chắc đâu, vạn nhất có chuyện gì thì khổ, người cũng không giúp được gì thì cần gì phải tới,” A Nhĩ Văn nói.

Tuy đám người A Nhĩ Văn biết Diệp Lăng biết y thuật, nhưng bọn hắn cho rằng y thuật Diệp Lăng thuộc loại bình thường, so với chuyên nghiệp như Thánh Thành thì kém hơn rất nhiều.

Bởi vậy Diệp Lăng có đi cũng không hỗ trợ được gì!

Trên thực tế, cho dù đám người A Nhĩ Văn biết Diệp Lăng có năng lực đi nữa cũng sẽ ngăn cản lại, để Diệp Lăng suy nghĩ kỹ càng đã. Vì cứu người mà lấy bệnh nguy hiểm thì rốt cục có đáng hay không?

Vấn đề này cũng là vấn đề rất nhiều người đang suy nghĩ.

Đám Y Sư và Quang Minh Ma Pháp Sư của Thánh Thành không phải toàn bộ đều đến đây, tuy nói rằng không cần phải toàn bộ xuất động, nhưng ít nhiều cũng vì họ nghĩ không muốn mạo hiểm.

Mặc dù Y Sư chữa bệnh, nhưng không ai muốn trở thành người bệnh. Vì cứu người mà làm mình bị nhiễm bệnh, thậm chí tử vong, tin rằng không có mấy Y Sư nguyện ý, đó cũng là thường tình thôi không ai lại cảm thấy có vấn đề gì trong đó.

Đây cũng là vì sao mà đám Y Sư đang ở trong luyện kim trận lại nhận được sự tôn trọng của mọi người bởi bọn họ không để ý đến tánh mạng của mình.

“Dù không giúp được gì nhưng có thể làm hết sức mình mà! Không sao cả, đừng cản ta, ta sẽ giải quyết rất nhanh thôi,” Diệp Lăng nhìn phía trước nói.

Lúc này A Nhĩ Văn còn muốn nói gì đó, nhưng hắn chưa kịp nói thì đã có người thay hắn ngăn cản Diệp Lăng, đó là nhân viên Thánh Thành.

“Cám ơn ý tốt của người, nhưng ta nghĩ người nên nghe lời hắn, nên suy nghĩ cho an toàn của người, nên ở tại đây đừng cử động, quan trọng nhất là, người có đi cũng vô dụng thôi!”

Nhân viên Thánh Thành có chút khinh thị Diệp Lăng, không tiếp thụ việc Diệp Lăng có điều trợ giúp với việc này.

“Ta hữu dụng, ta biết y thuật!” Diệp Lăng nói ra một sự thật, có điều lời nói thật này lại không được những người đó tin tưởng.

“Nếu người vẫn kiên trì muốn đi thì chúng ta cũng không ngăn cản nữa, thêm một người cũng không tính là nhiều!” Nhân viên Thánh Thành kia nhún mày lại nói.

Loại công tử này thật sự phiền thật, nói thế nào cũng không nghe. Nếu hắn kiên trì như vậy thì để cho hắn đi thôi mạng là của hắn, người khác không có quyền lợi ngăn cản!

274. Chương 275: Ôn Dịch (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 275: Ôn dịch (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Ừ!” Diệp Lăng gật gật đầu, sau đó liền đi vào bên trong, hắn không quản những cái khác, cũng không để ý lời người khác nói hắn chỉ muốn cứu người.

Diệp Lăng có thể nói là một người tốt, rất có thiện tâm, dọc theo đường đi có thể nhìn ra được điều này, Tuy rằng nói cũng có thể là vì tiện đường, nhưng vẫn không thể phủ định được thiện tâm của hắn.

Ừ, ít nhất Diệp Lăng tự cho là vậy, hắn cảm thấy mình là một người rất tốt

“Công tử, người thật sự muốn đi?” A Nhĩ Văn đuổi theo Diệp Lăng.

“Đúng vậy, cái này có gì mà thật với giả, người ở trong cần ta,” Diệp Lăng đi về phía trước, vừa đi vừa nói, dân chạy nạn ven đường nhìn ba người, trong mắt có điểm mê hoặc.

“Nếu người đi thì ta cũng đi!” A Nhĩ Văn vẻ mặt ngưng trọng, tựa hồ hạ một quyết định rất lớn.

“Trước tiên người cứ chờ ở ngoài một chút, ta vào xem tình huống trước,” Diệp Lăng lắc đầu, đối với A Nhĩ Văn, Diệp Lăng cảm thấy hắn không biết y thuật, cái gì hắn có thể làm thì những người khác cũng có thể nên cũng không cần riêng hắn đi vào làm gì.

Hơn nữa nói gì thì nói cái này cũng là ôn dịch, nhiều thêm một người bị lây cũng là một chuyện đau đầu rồi miễn được thì nên miễn.

“Không, ta muốn theo công tử, ta tin tưởng có công tử thì ta sẽ không xảy ra chuyện gì cả,” A Nhĩ Văn kiên định nói.

Tin tưởng? Tin mới là lạ, có điều không nói như vậy thì nhất định Diệp Lăng sẽ không để hắn vào, kỳ thật hắn đã tính toán đồng sinh đồng tử với Diệp Lăng để đền đáp ơn cứu mạng của Diệp Lăng.

Ơn cứu mạng này hình như cũng quá lem nhem, chỉ kém có lấy thân báo đáp! May mà hắn không phải nữ nhân, nếu không nhất định sẽ gả cho Diệp Lăng, hầu hạ Diệp Lăng cả đời.

“Ta còn không biết mình có thể chống chế được hay không, sao người lại tin tưởng?” Diệp Lăng có điểm tò mò hỏi hắn không hiểu sao A Nhĩ Văn có thể tin tưởng được.

“Đây là một loại trực giác,” A Nhĩ Văn thuận miệng trả lời, vấn đề nào không trả lời được thì dùng cái này để đáp, đây cũng là một đáp án rất thông dụng.

“Người là nữ nhân à? Trực giác, cái này không phải chỉ có nữ nhân mới nói sao?” Diệp Lăng nhìn A Nhĩ Văn hoài nghi nói.

“...”

“Bộ dạng người đúng là giống nữ nhân nha, mái tóc làn da đáng người, chỗ nào cũng giống, những ngực của người lại giống sân bay, cũng có điểm xóc nảy nên hắn không phải rồi,” Diệp Lăng ngắm nghía thân thể A Nhĩ Văn, sau đó thực khẳng định nói.

“...”

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Diệp Lăng mang theo tiểu Nhị và A Nhĩ Văn đến bên cạnh kết giới, ở đây cũng không có người thủ hộ, lý do rất đơn giản, ở đây không phải cửa vào.

“Công tử, ta đã nói rồi, ở bên này không có cửa vào, sao người còn đến đây mà không chịu đi vào,” A Nhĩ Văn gõ vào kết giới một cái, trên kết giới xuất hiện một ít gợn sóng, sau đó rất nhanh liền tiêu thất.

“Đi vào đây đơn giản mà, không nhất định phải từ cửa vào,” Ngón tay Diệp Lăng nhẹ vung lên. Trên ngón tay phát ra quang mang nhàn nhạt, tay hắn lại làm những động tác mà A Nhĩ Văn nhìn nhưng không hiểu.

Còn chưa đợi A Nhĩ Văn hỏi gì, dưới ngón tay Diệp Lăng, kết giới hiện ra một cái lỗ nho nhỏ, một cái lỗ đủ để một người đi vào.

Nhìn không khí như gợn sóng, A Nhĩ Văn ngây dại bây giờ hắn càng thêm khẳng định Diệp Lăng không đơn giản, ngay cả đại hình kết giới như vậy cũng phá được, có thể tưởng tượng được luyện kim thuật của hắn cao minh đến đâu.

Mà một màn này của Diệp Lăng bị những người chú ý hắn phát hiện, những người này nguyên chỉ cảm thấy tò mò với Diệp Lăng mà thôi bây giờ trở nên - càng tò mò hơn...

Nhất là những thành viên gần cận Diệp Lăng khi này, bọn họ nhìn thấy Diệp Lăng cứ vậy mà mở ra kết giới làm bọn họ hoài nghi có phải mình nhìn nhầm không.

“Đứng lặng ra đó làm gì, mau vào à,” Khi A Nhĩ Văn đang ngăn người, Diệp Lăng đã đi vào trong kết giới, gọi A Nhĩ Văn.

“A, đến đây, ngay lập tức,” A Nhĩ Văn bị bùng tỉnh, lập tức đi vào, mà sau khi hắn đi vào thì kết giới kia liền khôi phục nguyên trạng, Diệp Lăng cũng đi về một phía.

Bên cạnh luyện kim trận cũng có những người bệnh dịnh ôn dịch, người người rên rỉ thống khổ, khuôn mặt vằn vẹo, nằm lẫn lóc ra không biết sống hay chết làm nơi này biến thành địa ngục trần gian.

Trong ngoài luyện kim trận như hai thế giới khác nhau vậy, so với tình huống ở trong thì bên ngoài quả thật là thiên đường.

Lúc này Diệp Lăng đã mang khẩu trang đặc chế của mình, đeo bao tay, cũng trang bị cho A Nhĩ Văn như thế.

Phòng hộ là tất yếu, cho dù Diệp Lăng không ngại sinh tử nhưng cũng không cần sinh bệnh cùng người ta làm gì, cái này không cần thiết...

Mà khẩu trang, bao tay đặc chế của Diệp Lăng có hiệu quả phòng hộ tốt hơn người khác rất nhiều, tinh lọc càng hoàn toàn hơn, hơn nữa còn tự mang theo một tầng khí kinh phòng hộ, có thể cách trở tất cả vi khuẩn ở ngoài.

Đồng thời khẩu trang của Diệp Lăng sẽ không gây trở ngại đến thanh âm nói chuyện, cơ hồ giống như không mang vậy. Chẳng qua điểm duy nhất làm người ta không nói được lời nào là, tạo hình khẩu trang của hắn có điểm kỳ lạ.

“Công tử, sao cái này nhìn thế nào cũng giống như khăn che mặt của đạo tặc vậy...” Đây là đánh giá thích hợp nhất về khẩu trang này của A Nhĩ Văn.

“Phải không? Có thể là tương tự à,” Diệp Lăng không thêm để ý trả lời.

“Không phải là vì người làm ra tương tự sao?” A Nhĩ Văn lẩm bẩm nói lời Diệp Lăng quả thật có điểm kỳ quái quên đi, mặc kệ, kỳ quái thì kỳ quái.

Nếu A Nhĩ Văn biết tác dụng thật sự của bộ bảo hộ này thì hắn sẽ không cảm thấy kỳ quái nữa, nếu có thì chỉ có kỳ quái không hiểu vì sao Diệp Lăng lại làm vật như thế.

Kỳ thật bộ đồ này dùng để đi trộm đồ vật này nọ, trang bị này có thể ngăn chặn hết thủy khí mê khói độc, thứ này luôn xuất hiện trong một số cơ quan bấy rập.

Đương nhiên đó chỉ là công năng khuyến mãi thêm thôi, chủ yếu là dùng để lặn xuống nước, khí kinh có thể ngăn cách nước, đồng thời khẩu trang kia có thể trực tiếp thở bình thường, chỉ cần dùng luyện kim trận chuyển hóa nước thành dưỡng khí là được.

Mặc kệ nói gì thì nói dù sao công năng này cũng có thể ứng phó tình hình hiện tại Diệp Lăng liền lấy tạo hình kỳ lạ như vậy đi xem bệnh cho người ta, hiểu biết tình huống đạt ôn dịch này.

Mà chưa chờ Diệp Lăng xem tình huống cũng đã có người xông tới, đều mang khẩu trang, mặc đồ phòng hộ, mười phần tương tự những người trước đó nên Diệp Lăng cũng coi bọn hắn như những người trước.

“Vừa rồi sao người có thể đi xuyên qua kết giới của chúng ta,” Những người đó chỉ vào Diệp Lăng chất vấn.

“Đi tới!” Diệp Lăng thành thật hồi đáp, nếu không tính chuyện hắn phá vỡ kết giới thì quả thật là đi tới.

A Nhĩ Văn không nói gì.

Cùng lúc đó, Diệp Lăng đã ngồi chồm hổm xuống trước mặt một bệnh nhân có vẻ sắp xong đời, lấy ra mấy cái ngân châm, đâm vào thân thể người bệnh, tạm thời ổn định tình huống của người bệnh, sau đó bắt mạch.

Đương nhiên cái gọi là ổn định này thì ngoại nhân không nhìn ra được, bọn họ chỉ thấy Diệp Lăng cầm châm đi đâm người...

275. Chương 276: Ôn Dịch (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 276: Ôn dịch (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Sao người lại làm như vậy, người ta đã sắp không được rồi còn muốn dùng châm đi đâm người, người thật nhẫn tâm.” Một tiếng nữ nhân vang lên, tựa hồ là một người trong đám nhân viên mặc đồ phòng hộ.

Diệp Lăng không nói gì, chân mày hơi nhíu lại, đang hao tổn tinh thần vì tình huống bệnh nhân những người khác không rõ hẳn đang làm gì, chỉ nhìn thấy hẳn nắm tay người bệnh mà bất động thôi.

“Vị huynh đệ kia, mặc kệ các người đến đây vì mục đích gì, nhưng nếu đến đây thì người cũng biết chúng ta không thể lại đi ra ngoài được vì không để ôn dịch khuếch tán ra ngoài chúng ta đã tính đến việc hy sinh rồi.” Một người lấy hình thức đạo đầu nói.

“Đừng nói nhảm, nói trọng điểm,” Diệp Lăng thuận miệng nói những lời này hoàn toàn không có tác dụng gì, hơn nữa lấy quỷ mị hồ như Diệp Lăng cũng có thể biết được tình huống nơi này...

“Tất cả mọi người đều đang ở trên cùng thuyền rồi coi như có duyên phận...”

Diệp Lăng không nói gì, hẳn đã hoàn toàn mặc kệ người này, lúc này còn nói nhảm nữa.

“Bố Tu, người đừng lải nhải nữa, để ta tới hỏi bằng hữu vừa rồi sao người vào được đây?” Có người nhin không được hỏi.

“Đi tới a, vừa rồi nói với các người rồi sao, các người thực phiền phức,” Diệp Lăng nói.

“Đi như thế nào?” Ai muốn hỏi người cái này, hỏi là hỏi sao người có thể phá được kết giới ấy.

“Đi từng bước một, cái này mà còn phải giải thích à?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi.

Mọi người hết chỗ nói rồi đều nghĩ chẳng lẽ thiếu niên này là một tiểu tử ngốc sao?

“Công tử, bọn họ muốn hỏi sao người có thể đánh vỡ kết giới mà vào đây ấy,” A Nhĩ Văn lắc đầu, nói với Diệp Lăng.

“Cái này hả? Đơn giản thôi mà, kết giới này cấu thành từ thủy chỉ phòng ngự trận số 27, phong chỉ...” Diệp Lăng bắt đầu nói cấu thành của kết giới này, sau đó nói lên tề đoạn của nó, lại nói mình dùng thủ pháp gì để vào được.

Hết thấy làm những người ở tại đây sửng sốt, đang suy nghĩ trong lòng không biết rốt cục tiểu tử này là ai?

Trong thời gian nói chuyện này, Diệp Lăng đã tiếp tục xem bệnh, cũng bắt đầu bày châm trị liệu, tình huống này làm nữ nhân lúc trước cảm thấy người này thật sự quá tàn nhẫn, dùng nhiều châm đâm người như vậy.

“Tốt lắm, đừng nói nữa, ta hiểu rồi,” Có người nhin không được đánh gãy lời Diệp Lăng bởi hẳn hoàn toàn nghe mà không hiểu, cái này phỏng chừng chỉ có luyện kim thuật sĩ mới có hứng thú nghe tiếp, những người khác nghe sẽ buồn ngủ mất.

“Người thật sự hiểu rồi? Xem ra luyện kim thuật của người cũng có thành tựu đấy,” Diệp Lăng tán dương người nọ.

“Ta không phải hiểu người đã làm như thế nào, ta chỉ biết là người là một người tinh thông luyện kim thuật, người biết phá giải kết giới này, biết như vậy là đủ rồi,” Người nọ đầu đầu nói.

“Ừ, như vậy à, vậy các người có thể đi được rồi, không cần đến đây làm phiền ta nữa, trước thì không cho ta vào, giờ lại đến hỏi cái này cái nọ,” Diệp Lăng khoát tay, sau đó tiếp tục đến người bệnh tiếp theo, những ai tình huống nguy hiểm trầm trọng thì chữa trước.

Người bệnh vừa rồi chỉ cần nghỉ ngơi sẽ dần dần tốt đẹp lại.

Mà chuyển biến tốt đẹp không có nghĩa là Diệp Lăng đã nắm giữ biện pháp trị liệu bệnh này, ít nhất là chưa nắm giữ được nên dùng thuốc gì, loại trị liệu gì.

Sở dĩ người bệnh này có chuyển biến tốt đẹp là vì châm cứu thuật của Diệp Lăng, hẳn biết một loại châm cứu - kim châm độ huyết, loại bí kỹ này có thể trị bách bệnh, những thời gian chữa trị rất lâu, hao tổn nội lực cũng lớn, chỉ có thể dùng vào thời khắc nguy cấp thôi, không có tác dụng mấy với cả trận ôn dịch này.

Nếu muốn giải quyết trận ôn dịch này thì phải tìm ra nguyên nhân gây bệnh, tìm ra biện pháp và thuốc trị liệu.

Đương nhiên, nếu thật sự không được thì Diệp Lăng cũng chỉ có thể cứu được người nào hay người đó thôi...

Mà người bị thi triển kim châm độ huyết đều trong thời gian ngắn không thể nhúc nhích, giống như nghiêm trọng hơn cả lúc trước bởi loại biện pháp này là kích phát tiềm lực bản thân, kích phát nhiều lắm làm có vẻ giống như bệnh nặng vậy.

Cũng vì vậy mà không ai biết Diệp Lăng đã trị xong một cái, chỉ cảm thấy người này bị Diệp Lăng “chỉnh” xong lại cận kề cái chết hơn.

Đương nhiên lúc này cũng không ai chú ý đến tình huống này làm gì, bọn họ đang kỳ quái vì sao Diệp Lăng nói bọn mình không cho hắn đi vào?

“Chúng ta từng gặp qua sao?” Những người đó tỏ vẻ nghi vấn.

Lúc này A Nhĩ Văn biết nhất định là Diệp Lăng không rõ bọn hắn hỏi gì nên đáp hộ: “Chưa gặp qua, xin lỗi, có lẽ công tử chúng ta nghĩ rằng các người và người ở ngoài là cùng một đám vì các người mặc đồ như nhau.”

Những người đó trầm mặc, tiểu tử này có thể dễ dàng thu phục kết giới khó khăn như thế, nhưng ngay cả mình và người khác cũng không phân biệt nổi, tuy mặc đồ giống nhau nhưng cũng có điểm khác nhau rất lớn a!

Thật không biết hắn là đứa ngốc hay là thiên tài nữa, có khi cả hai!

“Người trông coi công tử của người cho cẩn thận, đừng để hắn lại đi ra ngoài càng không thể thả người khác ra ngoài. Chúng ta thật vất vả mới ngăn cách được ôn dịch này, nếu không sẽ có càng nhiều người chết,” Kỳ thật những người đó sợ nhất là điểm này, đối với việc Diệp Lăng đi vào cũng không phải quan tâm lắm, quan tâm nhất là hắn không nên lại đi ra ngoài lại càng không nên thả người ra.

Trận ôn dịch này làm bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Khi trận ôn dịch bắt đầu lan ra, những dân chạy nạn này còn đang ở trong thành thị cho nên trong những người này có không ít người là tín đồ của Thánh Thành.

Cũng may Thánh Thành là nơi tụ tập của các Y Sư, rất nhanh liền phát hiện ra vấn đề, làm cho người ta lập tức bắt tay vào tìm kiếm, cách ly những người đã nhiễm bệnh.

Chẳng qua, cho dù bọn họ phát hiện rất sớm nhưng tốc độ truyền bá của ôn dịch cũng quá mau, số lượng thực sự rất nhiều, cách ly được mấy người rồi lại bị lan tràn ra.

Sau khi cố gắng rất nhiều lần mới khống chế được, nếu không thì hậu quả thật khôn lường.

Nhưng mà dù vậy số người bị nhiễm bệnh cũng lên đến con số khủng bố - 7, 8 vạn, đương nhiên trong đó cũng có những trường hợp bị hoài nghi, thực tế cũng không bị lây bệnh.

Nhưng lúc này thà rằng giết nhầm không bỏ sót nên Thánh Thành liền xuất ra kết giới này, phong bế cả bảy tám vạn người lại, làm tốt hết thi thổ phòng ngự mới để cho Y Sư, Quang Minh Ma Pháp Sư đi vào, đồng thời cũng để cho tín đồ đi duy trì trật tự.

Về phần dân chạy nạn tự nhiên đều bị đuổi ra Thánh Thành, cũng ngăn cách Thánh Thành và bọn họ ra, những dân chạy nạn đến sau cũng không được vào thành.

Đương nhiên Thánh Thành cũng chuẩn bị đồ cứu tế, duy trì cuộc sống của dân chạy nạn, đồng thời phái người qua duy trì trật tự, chính là những người Diệp Lăng nhìn thấy - đội tuần tra mặc đồ phòng hộ.

Mà một khi có người bị hoài nghi, đội tuần tra này sẽ bắt bọn họ vào kết giới, đám người Y Sư lại đi vào trong nghiên cứu làm sao để cứu trị.

276. Chương 277: Ôn Dịch (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 277: Ôn dịch (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Đồng thời Thánh Thành cũng phát ra cảnh báo ôn dịch với Ngã Lạp Đế Quốc, để Ngã Lạp Đế Quốc chú ý tình huống dân chạy nạn, đồng thời cũng để Ngã Lạp Đế Quốc đưa vật tư đến đây, đây chính là con dân của Ngã Lạp.

Sau khi Ngã Lạp Đế Quốc thu được cảnh báo, trước tiên để ý nhưng nơi khác, phát hiện tình huống ôn dịch cũng không phát sinh ở nơi khác, điểm bùng nổ chỉ có ở Thánh Thành đương nhiên bọn họ cũng không thả lỏng cảnh giác.

Mà sau đó, bọn họ liền phái người đưa vật tư đến, chẳng qua có thêm Diệp Lăng đến nên cũng không phải vội.

Bởi vì sự tình diễn biến đáng sợ như vậy nên nhưng người này tuyệt đối sẽ không để người ta tùy tiện ra ngoài Diệp Lăng xuất hiện tự nhiên sẽ biến thành tiêu điểm.

“Cái này...” A Nhĩ Văn không trả lời bởi hắn cảm thấy nếu Diệp Lăng muốn đi thì hắn cao hứng còn không kịp, vì sao phải ngăn cản.

Lúc này Diệp Lăng không thêm để ý nói: “Yên tâm, chúng ta sẽ không ra ngoài đâu, ta sẽ tra ra đây là bệnh gì!”

Lúc này mọi người nhìn thấy Diệp Lăng vẫn nắm tay người bệnh, hắn còn đang bắt mạch, điều tra.

“Chỉ bằng người thì có thể tra ra cái gì, lão sư ta tra xét nhiều ngày như vậy cũng không ra, người mới đến có một hồi người nghĩ mình là ai?” Cách đó không xa, một Y Sư khinh thường nói.

“Ta à? Ta gọi là Diệp Lăng,” Diệp Lăng hồi đáp, tựa hồ hắn nghĩ rằng đối phương hỏi tên mình.

Mọi người trầm mặc.

Vốn bọn họ sẽ tiếp tục nói chuyện, nhưng vừa lúc đó đã xảy ra một việc, một cái tín hiệu khẩn cấp làm nhưng người này đều chạy về phía cửa.

Không chỉ là nhưng người này, tất cả nhưng thành viên Thánh Giáo trong kết giới đều ném chuyện trên tay xuống, bắt đầu tụ tập về phía cửa khẩu.

Tình huống này làm mọi người chú ý đến, đều không rõ chuyện gì xảy ra, Diệp Lăng cũng không khỏi đi chú ý một chút bởi hắn thấy người bệnh cũng tò mò đi theo.

Rất nhanh, đáp án này đã xuất hiện trước mắt mọi người, những người này bắt đầu lui lại.

“Bọn họ đã bỏ chúng ta!”

Trong nháy mắt, trong kết giới tràn ngập tiếng kêu gào tương tự, toàn bộ trường hợp sôi trào lên.

Tuy rằng bọn họ đã sớm dự đoán sẽ phát sinh chuyện như vậy, nhưng không nghĩ đến thật sự đã xảy ra, lúc này bọn họ phát hiện mình không thể tiếp thụ sự thực này. Chẳng lẽ mình phải ở đây chờ chết sao? “Không, đừng ném chúng ta lại đây,” Những người bệnh còn có thể di động cũng đi về phía cửa...

“Mọi người yên lặng một chút,” Lúc này, một nhân viên thần chức hô, thanh âm mang theo một cỗ uy nghiêm thần thánh.

“Tên này hắn là một thần côn,” Diệp Lăng nói với A Nhĩ Văn.

“Ừ.” A Nhĩ Văn tỏ vẻ đồng ý.

Lý do rất đơn giản, vì hần vừa nói chuyện làm toàn trường yên tĩnh lại, thực rõ ràng đây là chuyện hần tình thông.

Mà tiếp đó, thần côn bắt đầu lừa người, nói Thánh Giáo vô cùng vĩ đại sau đó nói những người nhiễm bệnh bị cách ly này đều là anh hùng làm người ta sôi trào nhiệt huyết.

Sau đó hần nói những người này sẽ rút khỏi nhưng sẽ không bỏ mặc những người bệnh bị cách ly, sẽ tiếp tục nghĩ biện pháp, mong mọi người kiên nhẫn chờ.

Không nói ở đây có một ít vốn là giáo đồ, cho dù không phải cũng bị thần côn này lừa cho đầu óc quay cuồng, bây giờ có bảo bọn họ đi chết bọn họ cũng nguyện ý.

Thần côn này nói chừng nửa tiếng mới xong, thành viên Thánh Giáo bắt đầu rút khỏi, mà những người bị nhiễm bệnh thậm chí còn vui vẻ đưa tiễn.

Giờ khắc này, A Nhĩ Văn xem như hiểu được, hóa ra ngôn ngữ có uy lực mạnh như vậy, quả thực có tính sát thương hơn bất kỳ loại vũ khí nào, mà nhân tộc lại có thể phát huy loại vũ khí này đến tận cùng.

“Thần côn, người khoan đi đã, những người bị nhiễm bệnh của các người ở đâu rồi?” Diệp Lăng hô.

“Cái gì mà người bị nhiễm bệnh, người đang nói cái gì?” Thần côn ngừng lại, lúc này hần cũng đã quên trách cứ việc Diệp Lăng gọi hần là thần côn.

“Nếu không phải các người bị nhiễm bệnh thì sao đột nhiên lại rời đi? Mau nói cho ta biết ở đâu, ta muốn nhìn tình huống của hần, người vừa nhiễm bệnh sẽ dễ điều tra ra nguyên nhân hơn,” Diệp Lăng trực tiếp nói ra mong muốn bản thân.

Mà lời Diệp Lăng cũng làm thần côn biến sắc, vừa rồi hần không nói đến nguyên nhân này vì sợ những người này hiểu rằng mình bị vứt bỏ, vì trong đám Y Sư bắt đầu có người bị nhiễm bệnh cho nên tất cả đều buông tha cho, ít nhất trước khi có biện pháp phòng bị tốt thì họ sẽ không quay lại.

“Không có chuyện này, chúng ta chỉ là...” Thần côn đang muốn nói gì đó nhưng bị Diệp Lăng đánh gãy.

“Đừng nói láo với ta, nếu người lấy tánh mạng mấy vạn người ra giỡn, ta sẽ cho toàn bộ Thánh Thành tràn ngập ôn dịch, đừng nghi ngờ ta có làm được hay không,” Thanh âm Diệp Lăng đột nhiên trở nên lạnh lẽo, như một cây đao đặt trên cổ thần côn kia.

Sắc mặt thần côn hơi tái lại, sau đó làm một việc – trốn tránh.

Lúc này người của Thánh Thành cũng đã ly khai mà thần côn này đang ở ngay cửa, hần lui ra ngoài sau đó hô lên với đám luyện kim thuật sĩ, “Đóng cửa!” “Không!”

Lúc này người ở trong đã hiểu được, loại ôn dịch này quá lợi hại làm cho những Y Sư kia cũng bị lây nhiễm, đám Y Sư đã buông tha, Thánh Thành cũng buông tay rồi.

Bây giờ bọn họ chỉ có thể ở trong này chờ chết.

Bọn họ tụ tập ở cửa, quát to về phía bên ngoài tuy kết giới này ngăn cách không gian nhưng không ngăn cách được thanh âm, thanh âm ở trong vẫn rất rõ ràng truyền ra ngoài.

Đám Y Sư bên ngoài đều có điểm không đành lòng quay đầu đi, không khỏi rơi lệ vì những người ở trong.

Có lẽ chính những giọt lệ này đã cứu bọn họ, làm Diệp Lăng cảm thấy họ vẫn còn lương tâm, bây giờ mọi người đều sợ chết, càng sợ chết không có chút giá trị nào.

Đến tận bây giờ những người này vẫn còn không tìm ra được biện pháp, đã mất đi tin tưởng.

Diệp Lăng đi đến trước cửa, la lớn lên: “Đều lui ra sau đi, bản thiếu gia còn ở đây, các người còn không dễ dàng chết như vậy được.”

Mọi người ngẩn ngơ, đều nhìn về phía Diệp Lăng, không rõ thiếu niên mang mặt nạ đạo phỉ này rốt cục là thần thánh phương nào mà cũng dám nói như vậy, ngay cả người của Thánh Thành cũng không có cách gì, hần được không đấy?

“Người... Người có thể trị cho chúng ta sao?” Có người nhìn Diệp Lăng, yếu ớt hỏi, đây là hi vọng cuối cùng của họ.

“Có thể, chỉ là vấn đề thời gian thôi đều ra phía sau đi, ta còn có chuyện muốn nói với thần côn này,” Diệp Lăng gật đầu, cấp cho mọi người một cây rơm rạ cứu mạng, lúc này cho dù Diệp Lăng không làm được cũng làm bọn họ an tâm lại.

Vì vậy những người này thực nghe lời đi về phía sau, để Diệp Lăng đi vào cửa, đối thoại với thần côn ở ngoài.

277. Chương 278: Mơ Hồ Thần Y (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 278: Mơ hồ thần y (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Thần côn, ta hỏi lại ngươi lần nữa, người các ngươi ở đâu, giao ra đây cho ta!” Diệp Lăng nói với thần côn kia.

“Đầu tiên mời ngươi dừng từ cho đúng, ta không phải thần côn, mời gọi ta là Dịch Đẳng giáo chủ.” Sau khi ở ngoài cửa, thần côn, không, hẳn nên gọi là Dịch Đẳng giáo chủ như thả lỏng rất nhiều, có thể chậm rãi nói chuyện với Diệp Lăng.

“Dịch Đẳng giáo chủ, mời trả lời vấn đề của ta, bây giờ ta không rảnh đi chơi trò bắt chữ với ngươi,” Diệp Lăng cải biến xưng hô, hẳn vẫn luôn là một người rất có lễ phép, cho dù đối với người thật đáng giận cũng vậy.

“Thiếu niên, ngươi rất không có lễ phép, ít nhất ngươi phải...” Lúc này Dịch Đẳng giáo chủ lại nói nhảm, có lẽ hẳn không thích bị Diệp Lăng nắm mũi cho nên tại thời khắc mấu chốt này còn tiếp tục khách sáo, đồng thời cũng là nói nhảm.

“Nói nhảm quá! Ép lão tử bảo nổi phải không?” Lúc này Diệp Lăng nhắm về phía Dịch Đẳng giáo chủ, đánh một quyền về phía miệng của hắn, cái miệng đáng giận kia.

Lúc này, tuy Dịch Đẳng giáo chủ và Diệp Lăng gần nhau trong gang tấc, Diệp Lăng đột nhiên bảo nổi như vậy, hẳn là Dịch Đẳng giáo chủ phải né tránh mới đúng, nhưng hắn lại không bởi hắn cũng như người khác, đều cảm thấy một quyền này của Diệp Lăng không đánh trúng hắn được.

Đơn giản là giữa hai người còn có một đạo kết giới!

Cho nên giờ khắc này, Dịch Đẳng giáo chủ mỉm cười, hẳn chờ chuẩn bị cười nhạo hành vi ngu ngốc của Diệp Lăng, có điều...

“!?” Nụ cười của Dịch Đẳng giáo chủ đột nhiên tắt hẳn, hắn nhìn thấy kết giới xuất hiện một tia dao động, nắm tay Diệp Lăng đột nhiên phóng đến, hắn muốn trốn cũng trốn không thoát được.

“Phanh!”

Chuyện làm mọi người ngoài ý muốn lại xảy ra, nắm tay Diệp Lăng đột phá kết giới, hung hăng đập vào miệng Dịch Đẳng giáo chủ.

“...”

”A!!! Dịch Đẳng giáo chủ kêu thảm một tiếng, răng trong miệng cũng tung bay lên không, quả thật là răng rơi đầy đất, mà hắn cũng bị ngã về phía sau.

“Đây là chuyện gì? Vì sao nắm tay của hấn có thể xuyên qua?”

Lúc này tất cả mọi người đều kỳ quái điểm này, nhưng kể tiếp họ lại cảm thấy đó chỉ là chuyện nhỏ thôi bởi Diệp Lăng bước cả người qua, từ trong kết giới đi ra.

Sau khi Diệp Lăng trực tiếp xuyên qua, bắt lấy áo Dịch Đẳng giáo chủ kia, sau đó tay hấn lại làm vài động tác nhỏ, kết giới lại xuất hiện dao động, hấn túm Dịch Đẳng giáo chủ kia đi vào trong kết giới.

Kết giới này, với Diệp Lăng mà nói hoàn toàn là muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, không có chút hiệu quả nào.

“Người muốn làm gì? Mau thả giáo chủ đại nhân ra!” Người ở ngoài nhìn thấy tình huống như vậy liền lập tức la lên, bọn họ muốn mở cửa, bắt quá lại không dám.

Bây giờ nếu mở cửa thì nhất định người ở trong sẽ lao ra, như vậy ôn dịch có thể lại khuếch tán ra.

“Nếu hấn không muốn giao người ra thì ta phải chế tạo một cái người bệnh vừa bị lây vậy!” Diệp Lăng bình tĩnh nói.

Cái gì gọi là chế tạo một cái? Lời của hấn là sao?

Mọi người còn chưa lập tức hiểu ý của Diệp Lăng, nhưng rất nhanh họ đã hiểu bởi Diệp Lăng đã cởi bỏ toàn bộ đồ phòng hộ của Dịch Đẳng giáo chủ ra.

Hấn muốn làm cho Dịch Đẳng giáo chủ bị lây nhiễm! “Người...”

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Diệp Lăng, bọn họ thật không ngờ Diệp Lăng lại có một chiêu này, hơn nữa lại dám đi làm, lấy giáo chủ đại nhân của Thánh Giáo làm vật thí nghiệm.

Nếu lần ôn dịch này được bình ổn lại, hấn không sợ lúc đó sẽ bị Thánh Giáo trả thù sao? Chẳng lẽ hấn chỉ muốn kéo theo một người chết chung?

Hấn là không phải- nếu là chết chung thì hấn có thể có nhiều hơn bởi hấn vốn có thể ra vào kết giới này.

“Người, người, rốt cuộc người muốn làm cái quỷ gì...” Lúc này Dịch Đẳng giáo chủ mặt tím như cà!

Hấn hiểu mình đã bị lây bệnh, chuyện này không cần đi chứng minh, ở đây nhiều người bị lây như vậy đã nói cho hấn biết sự thực này.

“Cứu người! Các người không cứu, vậy ta tới cứu, các người cứ ở ngoài làm tốt việc của mình cho ta,” Diệp Lăng lãnh đạm nói.

“Đây không phải chúng ta không muốn, thật sự là hết cách rồi, nói thật với người, hôm nay không phải là Y Sư đầu tiên của chúng ta bị lây nhiễm, trước đó đã có năm sáu người, chỉ là chúng ta vẫn không nói ra sợ làm các người khủng hoảng mà thôi!” Lúc này Dịch Đẳng giáo chủ có gì nói nấy.

Hấn cho rằng mình đã chết chắc rồi, việc Diệp Lăng nói có thể cứu người à? Hấn không chút hy vọng vào điều này.

“Sao người cứ lải nhải như vậy?” Lúc này đột nhiên Diệp Lăng hỏi

Mọi người trầm mặc.

Còn không phải vì người, vừa rồi người đánh rớt không biết bao nhiêu cái răng của người ta...

Lúc này Dịch Đẳng giáo chủ buồn bực vô cùng, bị đánh rớt răng còn phải nuốt hận xuống, ai mà biết thiếu niên trước mặt này có lại đột nhiên bạo nổi hay không.

Thiếu niên này từ đâu ra vậy? Đúng rồi, ta vẫn chưa hỏi vấn đề này!

“Vị công tử này, người là ai?” Dịch Đẳng giáo chủ tiếp tục hỏi đồng thời hấn che miệng lại, như sợ Diệp Lăng lại đánh hấn.

“Ta à? Ta gọi là Diệp Lăng, là một người thật tốt luôn trợ giúp mọi người,” Lúc này Diệp Lăng hết nóng nảy, tự nhiên không cần bạo nổi nữa, bây giờ hấn đang xem mạch cho Dịch Đẳng giáo chủ, quan sát tình huống ôn dịch này.

Người mà là người tốt à? Ta thấy người là ác nhân mới đúng! Trong lòng Dịch Đẳng giáo chủ âm thầm nói.

“Diệp Lăng công tử, vì sao người phải đến đây, người căn bản không cần ở đây chết chung với những người này,” Dịch Đẳng giáo chủ rất tò mò với điều này, mà những người ở đây cũng thế.

“Không phải ta đã nói rồi sao, ta là người tốt, ta chỉ muốn cứu người thôi, cái này cần lý do à?” Diệp Lăng có chút kỳ quái hỏi chẳng lẽ cứu người cũng cần lý do sao? Đúng vậy, cần lý do sao?

Tất cả mọi người đều âm thầm tự hỏi, ai cũng nhận được câu trả lời là không cần, nhưng lại tự hỏi thêm lần nữa, đều nhận thấy mình không thể làm được, ít nhất không thể giống như Diệp Lăng, vì cứu người mà không để ý đến tình huống của mình.

Đám Y Sư ở ngoài là minh chứng điều này!

Mà người của Thánh Thành lại cảm thấy xấu hổ không thôi chính mình là tín đồ của Quang Minh thần, là giáo đồ của Thánh Giáo phải cứu giúp thiên hạ nhưng cũng không thể bằng tiểu tử trước mắt này được!

Sau khi tiếp xúc, bọn họ lại phát hiện Diệp Lăng có thứ bọn họ không có, cái loại ý nghĩ đơn giản nhưng không ai làm được!

Tiếp đó mọi người đều thực thích Diệp Lăng, thích cái tên bình thường vẫn là tiểu mơ hồ này, thích khí tức đơn giản tự nhiên trên người hắn.

“Người là một người thực kỳ lạ!” Dịch Đẳng giáo chủ cảm thán nói, “Rõ ràng có thể rời đi, lại lưu lại, biết rất rõ ôn dịch này không thể cứu trị, người vẫn...”

“Ai nói không có cách cứu trị? Chỉ là tạm thời không có cách gì thôi ta sẽ tìm ra biện pháp!” Diệp Lăng cau mày nói.

278. Chương 279: Mơ Hồ Thần Y (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 279: Mơ hồ thần y (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Người có thể sao? Người là Y Sư à?”

“Ta là luyện kim thuật sĩ, ta biết y thuật,” Diệp Lăng hồi đáp, lời này giống như không có chút tính thuyết phục nào, nhưng lúc này lại làm người ta giống như được ăn thuốc an thần vậy.

Lúc này bọn họ cũng không biết vì sao lại tin tưởng, tin lời nói của người xa lạ như Diệp Lăng đây, có người nói có thể là vì Diệp Lăng là hy vọng cuối cùng, mọi người không muốn đánh vỡ hy vọng đó.

“Nếu các người rảnh thì tụ tập người có bệnh tình thật nặng đến đây, bây giờ không ai giúp chúng ta, chỉ có thể dựa vào chính mình!” Diệp Lăng nói với những người bị nhiễm bệnh ở bên cạnh.

“Vâng!” “Tốt!”

Lập tức những người bệnh gần đó bắt đầu làm việc, chuyển những người bệnh nặng qua phía này, thật sự không ít, nếu Diệp Lăng dùng kim châm độ huyết thì cho dù hắc hư thoát cũng không cứu nổi một phần mười.

Bởi vậy, tìm ra thuốc chữa mới là biện pháp tốt nhất!

Diệp Lăng quan sát, cảm thấy loại ôn dịch chưa bao giờ xuất hiện này làm hắn thật đau đầu, hắn đang suy nghĩ vì sao ta vừa đến đã đưa cho ta một cái nan đề như vậy, ta lại mới xuất thế làm y nha!

Bây giờ toàn bộ Thánh Thành đều truyền lưu một sự kiện, một thiếu niên đang tiến hành những cố gắng cuối cùng với ôn dịch, tuy hẳn có thể thất bại nhưng cũng không thể hủy diệt tính truyền kỳ của hắn được.

Ai cũng biết, vốn thiếu niên này có thể không cần đếm xỉa đến!

Đương nhiên, cả Thánh Thành cũng biết thiếu niên này đánh Dịch Đẳng giáo chủ một quyền cũng kéo vào khu cách ly làm Dịch Đẳng giáo chủ bị lây bệnh.

Tuy rằng tình huống này làm rất nhiều nhân viên thần chức tức giận, nhưng bọn hắn lại không làm gì thiếu niên này được vì thiếu niên này đang làm việc tất cả mọi người không dám nhưng vẫn cần người làm.

Mà nếu chuyện này được giải quyết thì càng không có ai đi truy cứu chuyện này, bởi lúc đó thiếu niên này đã trở thành một anh hùng, một anh hùng có thể lưu truyền thiên cổ!

Người có thể cứu bảy tám vạn người, chẳng lẽ còn không đủ tư cách sao?

Thời gian thấm thoát thoi đưa, rất nhanh đã qua ba ngày, mà trong ba ngày đêm này, Diệp Lăng vẫn chưa từng nghỉ ngơi, mà lúc này rốt cục hắn cũng đã hiểu rõ tính công kích của bệnh độc, tất cả các giai đoạn của nó!

May mà thời kỳ ủ bệnh và thời kỳ phát bệnh của ôn dịch này tương đối dài làm cho hắn có đủ thời gian đi dò xét, thực nghiệm, nếu không lúc này sẽ có càng nhiều người chết.

“Bắt đầu chế thuốc!”

Diệp Lăng vẽ một luyện kim trận trên mặt đất, bắt đầu xử lý một ít tài liệu, tinh lọc, áp súc vân vân, tất cả đều dùng luyện kim trận xử lý, cái này rất tiện.

Nếu dùng phương thức Trung y, thuốc này cần phải đi nấu, lúc đó sẽ rất mất thời gian, hơn nữa được hiệu sẽ mất đi rất nhiều, người khác cũng không dễ dàng hấp thu được.

Ở đây lại thể hiện sự tiện lợi của luyện kim thuật, luyện kim thuật có thể trực tiếp tinh luyện tinh hoa được vật, làm ra một ít luyện kim tế thuốc hay viên thuốc, có điều phương pháp hơi phiền toái không phải luyện kim thuật sĩ thì không thể làm được.

Diệp Lăng đã sớm kết hợp luyện kim thuật vào Trung y, thêm cả y thuật của đại lục này, bây giờ y thuật của hắn đã tự thành một hệ thống mới, kết hợp ưu điểm của các bên.

Cũng vì vậy mà y thuật của hắn đã vượt xa những người ở thời đại này, mà y thuật thời đại này, đại lục này, theo một góc độ nào đó đã vượt qua Địa cầu rồi.

“Công tử, nếu lần này không thành công thì người nên nghỉ trước một lúc đi, người cứ như vậy sẽ không chống đỡ nổi,” A Nhĩ Văn có chút đau lòng nói.

Mà không chỉ có A Nhĩ Văn đau lòng, còn có những người nhiễm bệnh, trong ba ngày ở chung này, bọn họ có thể cảm nhận được sự thành tâm của Diệp Lăng, cảm nhận được Diệp Lăng thật sự muốn cứu họ.

“Đúng vậy, công tử, người nên nghỉ ngơi trước một chút, chúng ta còn chưa chết sớm được,” Những người nhiễm bệnh này có chút tự giễu nói.

“Ta biết các ngươi nhất thời không chết được, bất quá cũng nhanh thôi nên ta không có thời gian, thuốc lần trước chỉ có thể kéo dài kiểm chế bệnh tình các ngươi thôi thuốc lần này ta tin rằng sẽ giải quyết được bệnh của các ngươi!” Diệp Lăng trả lời, khi hắn nói chuyện vẫn luyện thuốc.

Trước đó, Diệp Lăng vì tranh thủ thời gian, dùng một loại thuốc tạm thời ngăn bệnh tình mọi người không chuyển biến xấu đi, mà loại thuốc này là Diệp Lăng để cho đám Y Sư ở ngoài làm.

Lượng thuốc cho bảy tám vạn người, dựa vào một mình Diệp Lăng căn bản không thể làm nổi.

Khi Diệp Lăng báo ra tài liệu, dùng luyện kim trận gì để chế thuốc vân vân, một đồng thủ tục này làm cho Y Sư ở đây đều lâm vào cảm thán, cũng bị y thuật Diệp Lăng thuyết phục! Thiếu niên này, tuyệt đối là một thiên tài y thuật, loại thuốc này mà hắn cũng có thể nghĩ ra!

Mà đến khi được liệu phát huy, mọi người đều sùng bái y thuật của Diệp Lăng, khi nhìn Diệp Lăng, hai mắt đã hiển lộ ra một loại cuồng nhiệt.

Hiện tại tin rằng không ai hoài nghi việc Diệp Lăng có thể giải quyết trận ôn dịch này hay không nữa!

Sẽ, nhất định sẽ, chỉ còn là vấn đề thời gian thôi!

Có lẽ vì Diệp Lăng cho mọi người sự tin tưởng nên đám Y Sư Thánh Thành lại một lần nữa chui vào kết giới, cùng Diệp Lăng tham khảo xem làm sao để giải quyết trận ôn dịch này, cũng nói ra ý kiến của mình, những quan sát của bản thân.

Đối với việc này, tự nhiên Diệp Lăng sẽ hoan nghênh thôi lực lượng một người dù sao cũng có hạn, mà sức quan sát của một người cũng vậy, sẽ tồn tại nhiều chỗ thiếu hụt, như vậy có thể sẽ có những sai lầm nhỏ, tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Diệp Lăng có thể tìm ra đặc tính bệnh độc nhanh như vậy, kỳ thật có không ít công hiến từ đám Y Sư này, đương nhiên, lúc này mọi người chỉ nhớ rõ Diệp Lăng, chỉ nhớ rõ Thần Y hắc mà thôi Thần Y có điểm mơ hồ...

Cũng không biết ai đặt ra cái ngoại hiệu Mơ Hồ Thần Y này, rất nhanh được mọi người tiếp thụ, cũng lan truyền, mơ hồ cũng không phải ý làm thấp đi giá trị, mà là một loại yêu quý của họ với Diệp Lăng.

Mà quả thật Diệp Lăng cũng có thể đảm đương xưng hô này, thần y là tuyệt đối mơ hồ cũng vậy!

Mơ hồ của Diệp Lăng cũng không đơn giản chỉ ở cá tính của hắn, đôi khi hắn chữa bệnh cho người ta cũng sẽ mơ hồ, đôi lúc lại đưa sai thuốc, tin rằng điểm này Ái Đức Hoa đã tràn đầy thể hội.

Tuy rằng thuốc này đều không làm chết người được, nhưng có thể làm cho người ta không hay ho, điều này làm rất nhiều người cảm thấy bất đắc dĩ, lại xác định thêm tính cách Diệp Lăng...

Lúc này Diệp Lăng đang chế thuốc, mà Y Sư lại ở một bên nhìn chăm chăm, bọn họ phải nhớ kỹ từng bước, cũng ghi chép lại, không chỉ vì sau này có thể cần dùng mà sau khi Diệp Lăng thành công, công tác chế thuốc này cần bọn họ đi làm.

Bọn họ nhớ kỹ từng bước trong đó vì bọn họ được lợi rất nhiều từ nó, có thể làm y thuật họ được đề cao. Bây giờ họ cũng bắt đầu vụng trộm thỉnh giáo Diệp Lăng những nan đề mình gặp phải.

Mỗi lần Diệp Lăng đều có thể cấp cho họ một cái đáp án bọn họ không thể tưởng tượng được, điều này làm họ kinh hỉ vạn phần.

279. Chương 280: Mơ Hồ Thần Y (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 280: Mơ hồ thần y (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Mà mấy vấn đề này đều là khi họ thảo luận về ôn dịch, thuận tiện thảo luận thêm thôi, cũng có quan hệ đến trận ôn dịch này.

Dù sao chuyện trọng yếu nhất hiện nay là làm sao để trị liệu trận ôn dịch này, những chuyện khác tạm thời đứng qua một bên đi, nếu vì những chuyện khác mà trì hoãn chữa bệnh thì bọn họ sẽ là tội nhân thiên cổ mất.

Bởi vậy bọn họ đều chịu đựng hết sức không hỏi những vấn đề khác bởi họ sợ quấy rầy suy nghĩ của Diệp Lăng.

Mà tin rằng sau khi sự tình lần này chấm dứt, bọn họ nhất định sẽ nhìn chăm chăm Diệp Lăng, tóm lấy hần mà nói chuyện dài dài.

Trải qua luyện chế của luyện kim thuật, được phẩm thành hình rất nhanh, không cần cái gì mà cũng bảy tuần bốn mươi chín ngày, cũng không cần năm sáu giờ gì cả, vèn vèn chỉ một giờ là xong.

Mà đây cũng chính là chỗ lợi hại của luyện kim thuật, ưu thế so với luyện đan thuật rất rõ ràng.

Đương nhiên những công đoạn trung gian không hề đơn giản, các bước đi rất phức tạp, rườm rà, nếu không phải Diệp Lăng có kỹ thuật cường hãn, đổi thành những Y Sư này, ít nhất cũng phải ba giờ mới hoàn thành được.

Mà đồng được liệu vài mét vuông lại bị luyện thành chừng một cái hộp, ở trong có gần trăm viên thuốc.

“Tốt lắm, hoàn thành!” Diệp Lăng cầm thuốc, đi đến bên cạnh một người bệnh nặng, cho hần ăn một viên thuốc, sau đó thì châm bắt mạch.

Thi châm chính là để được hiệu tiêu thụ nhanh hơn một chút chứ không phải muốn uống thuốc này vào phải thi châm mới có hiệu quả.

Đối với việc thi châm, những người khác vẫn rất ngạc nhiên, không hiểu Diệp Lăng đang làm gì, vì sao lại dùng châm đi đâm người.

Về điểm này, Diệp Lăng chỉ trả lời đây là một loại kích thích, có thể kích thích tiềm năng của con người, các người cũng có thể thử một lần.

Kết quả là, có người thật sự đi thử, cắm châm lên người mình, cắm trên chính mình mới có thể tường tận hiểu rõ được sự tình, mà những người từng cắm qua đều khẳng định lời Diệp Lăng, đây thật sự là một loại kích thích, kích thích tiềm năng của con người.

Rất đau đớn, con mẹ nó cái này còn không phải kích thích sao, kích thích tiềm năng của ta bộc phát, rất muốn đi đánh người.

Diệp Lăng không muốn đi dạy châm cứu cho những người này, không phải hần tàng tư mà hần cảm thấy thực phiền toái châm cứu thuật liên lụy đến rất nhiều thứ, chờ bọn hần hiểu được thì chắc cũng đã già rồi sao lại phiền phức như vậy.

Hơn nữa, những thứ không thuộc về thế giới này thì cứ để nó biến mất theo mình a, thế giới này có quy luật phát triển của riêng nó, có hệ thống riêng của nó, đột nhiên xuất hiện nhiều thứ khác cũng không phải chuyện tốt.

Được rồi, nói thật ra ta có điểm ích kỷ, ta không muốn dạy người khác...

Diệp Lăng tiếp tục bắt mạch, xem xét tình huống người bệnh, quan sát xem được hiệu có thành công hay không.

Mọi người thấy Diệp Lăng bắt mạch, tuy không biết vì sao Diệp Lăng muốn cầm tay người khác, bọn họ cũng không hiểu bắt mạch, mà Diệp Lăng cũng không giải thích rõ.

Tuy không biết nhưng bọn họ có thể khẳng định Diệp Lăng có thể dùng phương thức này để hiểu rõ mọi thứ, mà giờ bọn họ đều khẩn trương chờ đợi, cầu nguyện trời cao cho lần này thành công.

Không chỉ là những Y Sư này, người bệnh gần đó, tất cả những người trong Thánh Thành, kể cả nhân viên thần chức trong đó đều cầu nguyện, cầu nguyện Diệp Lăng có thể hoàn thành chuyện khó có thể hoàn thành này.

Giờ khắc này mọi người đều lâm vào khẩn trương chờ đợi, chờ đợi đáp án kia...

Đồng thời nguyên nhân những người bệnh gần Diệp Lăng hy vọng thành công, đầu tiên không phải vì tánh mạng mình mà là vì thân thể Diệp Lăng, bọn họ không muốn Diệp Lăng tiếp tục mệt nhọc vì mình.

Đơn giản là, trong mấy ngày này Diệp Lăng vẫn chưa từng nghỉ ngơi, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ thân thể của hần sẽ không chịu nổi.

Sau khi chờ đợi thật lâu, thật lâu, rốt cục Diệp Lăng cũng nói ra hai chữ -

“Thành công!”

“Hô...” Đầu tiên là mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi... Tiếp theo mới là — “A, à...”

Hoan hô thật lớn —

“Thành công!” “Chúng ta thành công!” “Công tử thành công!”

Tiếng hoan hô phát tán ra bốn phía, rất nhanh đã lan tràn đến dân chạy nạn doanh, cũng lan tràn về phía Thánh Thành, lúc này mọi người đều hoan hô, hoan hô vì tánh mạng bảy tám vạn người, hoan hô vì Diệp Lăng đã sáng tạo nên kỳ tích.

Vào giờ khắc này, toàn bộ thiên địa như vui hoan lên.

Vào giờ khắc này, mọi người đều bỏ lại chuyện đang làm, đi đến chỗ luyện kim trận Diệp Lăng, yên lặng ủng hộ thiếu niên sáng tạo nên kỳ tích này.

“Diệp Lăng, chẳng lẽ là bại gia tử của Diệp gia kia à, đã sớm nghe nói hắc là một luyện kim luyện kim thiên tài, không thể tưởng được hắc còn là một luyện kim thuật sĩ có y thuật cao minh như vậy, quả thật là một chức nghiệp đáng sợ, có điều không có bao nhiêu người có thể phát dương quang đại chức nghiệp này,” Trên Thánh Sơn, một lão nhân râu bạc vuốt râu của mình, nhìn dưới chân núi nói.

“Có lẽ, chúng ta có thể để hắc đến xem Thánh Nữ của chúng ta, có lẽ hắc có biện pháp cứu nàng...” Bên cạnh lão nhân này có một lão nhân râu bạc khác cũng lớn tuổi ngang ngang như vậy, ngay cả quần áo của hai người cũng không khác biệt lắm.

Mà quần áo của hai lão nhân này đều làm cho toàn bộ thành viên Thánh Giáo lâm vào sùng kính...

“Các người luyện được ra, chia cho mọi người, cũng cho những người ở ngoài một viên dự phòng, bản thân mình cũng ăn một viên cho chắc, ta đi tìm một chỗ ngủ trước đây, quá mệt mỏi,” Diệp Lăng đưa thuốc cho A Nhĩ Văn, để hắc đi hỗ trợ chia thuốc.

Tin tưởng chuyện sau đó không cần Diệp Lăng lo nữa, tất cả những người ở đây đều có thể hỗ trợ, những dân chạy nạn này bây giờ cũng đã có một loại tự giác, đó là chính mình cũng phải tự cố gắng.

“Công tử, người cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, chúng ta sẽ thu phục chuyện ở đây, bên ngoài đã chuẩn bị xe ngựa tốt nhất, sẽ đưa người đến khách điểm tốt nhất...” “Không cần, ta ngủ ngay đây...”

Trong lúc nói Diệp Lăng cũng đã đi vào một cái lều trại ngủ, lều trại này là A Nhĩ Văn chuẩn bị cho Diệp Lăng, hắc chuẩn bị để Diệp Lăng có thể tùy thời nghỉ ngơi, nhưng đến tận lúc này Diệp Lăng mới sử dụng nó.

Lúc này mọi người phát hiện một việc, tiểu Nhị cũng tiến vào lều trại theo hắc...

Tiểu Nhị cũng là một đối tượng làm mọi người cảm thấy mê hoặc, một cô gái hoàn mỹ đến tận cùng, cả người không tìm ra được chút tỳ vết nào, nhưng bữa giờ lại không nói gì, không ăn gì, chỉ làm bạn bên cạnh Diệp Lăng.

Điều này làm mọi người cảm thấy hạnh phúc giùm Diệp Lăng, trong lòng hâm mộ rất nhiều.

Nếu bọn họ biết tiểu Nhị là một con rối thì không biết sẽ nghĩ sao? Có lẽ bọn họ cảm thấy là con rối cũng vậy, thậm chí sẽ tốt hơn một chút, bởi nếu là con rối thì sẽ vẫn làm bạn người, cả đời sẽ không rời đi.

Có một khôi lỗi thiếu nữ như vậy cũng làm rất nhiều người hâm mộ,

Sẽ không làm phiền người, sẽ vẫn lẳng lặng theo người, vĩnh viễn, vĩnh viễn...

280. Chương 281: Cầu Y (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 281: Cầu Y (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Sau giờ ngộ, ánh dương chiếu rọi trên Thánh Thành, từng cơn gió nhẹ thổi qua phố xá yên ả mà bận rộn, mọi người lui tới như nước chảy, lưu động khắp mọi ngõ đường. Hết thấy thật bình tĩnh, hoàn toàn khác với tràng ôn dịch mấy tháng kia.

Tất cả mọi người đã trải qua tràng ôn dịch kia tựa hồ hết sức quý trọng tình huống bây giờ, cho dù đã trôi qua mấy tháng nhưng trên khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười sống sót sau tai nạn.

Có lẽ, tràng ôn dịch kia cũng không tính là đáng sợ nhất, nhưng những ai tự mình trải qua đều vẫn cảm thấy có điểm sợ hãi!

Tận mắt nhìn thấy bảy tám vạn người ở cùng một chỗ, cùng chờ đợi tử vong đến, điều này làm bất cứ ai cũng không thể quên, vĩnh viễn sẽ không!

Đương nhiên, may mà tất cả đều đã qua, sự tình cũng kết thúc một cách viên mãn, bây giờ mọi người chỉ còn phải làm một việc, đó là đi xem!

Giờ khắc này, vốn Thánh Thành là nơi không có bao nhiêu người, giờ đây lại vô cùng náo nhiệt, tình huống này cũng không phải vì hồi ôn dịch trước kia, tuy rằng trận ôn dịch này cũng làm cho không ít nhân viên chính phủ của Ngã Lạp Đế Quốc đến đây, nhưng cũng không phải nguyên nhân chính, thậm chí không có tí tẹo quan hệ gì!

Nguyên nhân chủ yếu làm Thánh Thành trở nên náo nhiệt là nó sắp cử hành một việc vô cùng trọng đại đại lục học viện Bài Vị Tái!

Vốn, lấy cái danh Bài Vị Tái này không đủ hấp dẫn ánh mắt toàn bộ đại lục rồi sẽ làm rất nhiều người mang theo mục đích khác nhau đến xem, lượng người sẽ bạo tăng.

Mà lần này lại cử hành tại Thánh Thành, vậy người tới sẽ càng nhiều!

Thánh Thành là nơi thần bí và thần thánh nhất đại lục, là nơi rất nhiều người muốn đến hành hương, mà nơi này lại không mở ra với người ngoài trừ bỏ giáo đồ, chỉ có nhân viên thần chức cao cấp của Thánh Giáo hoặc khách nhân đặc thù mới có thể tiến vào, giáo đồ bình thường trên cơ bản không có cơ hội đi vào trong.

Lần này, vì Bài Vị Tái mà Thánh Thành tạm thời mở ra với bên ngoài điều này làm cho những giáo đồ này, còn có nhiều người khác cũng tò mò, từ bốn phương tám hướng khắp đại lục đến nơi này, đều muốn lên Thánh Sơn, đi vào Thánh Thành.

Mà lúc này Thánh Thành cũng chưa mở ra, những người đến đây đều chỉ có thể chờ đợi ở những thành thị bên dưới nên mang lại cảm giác như kín hết chỗ, chật hết người vậy!

Mà vừa lúc đó, lại có một đoàn người gia nhập vào đây, tuy đám người này tựa hồ rất bất phàm, nhưng lúc này cũng bị bao phủ, ở đây tuy không có nhiều người bất phàm như vậy, nhưng vào thời điểm nhạy cảm này, kỳ nhân dị sĩ, thiên tài cao thủ sẽ ngày càng nhiều, sẽ không ai đi chú ý những người này.

Nhân số của họ cũng không nhiều, chỉ mười mấy thôi nam có, nữ có, đại bộ phận đều ở tầm trên dưới hai mươi, người dẫn dắt là một trang niên hán tử, lưng hùm vai gấu, hơn nữa cơ thể hiển lộ ra bên ngoài tất cả đều thuyết minh trang niên hán tử này là một...

Đại lục sĩ!

Khụ khụ, chỉ riêng cơ thể chưa chắc đã là cao thủ, bất quá có thể khẳng định là khí lực rất mạnh!

Trong những người này, nam tuần tú, nữ xinh tươi, mà có ba cô gái trong đó, nhất là một trong ba người đó lại xinh đẹp đến nỗi quá phàm. Dường lời của những người ở Thánh Thành mà nói thật đẹp, cho dù là đứng cùng Thánh Nữ cũng không kém bao nhiêu.

Ở trong Thánh Thành, Thánh Nữ có thể nói là đại biểu của sắc đẹp, tuy rằng bọn họ chỉ nghe qua hoặc chỉ xem qua tranh ảnh, chưa từng thật sự thấy nàng, nhưng càng như vậy càng làm bọn họ tưởng tượng Thánh Nữ xinh đẹp tốt cùng hơn thôi.

Đương nhiên, có lẽ sẽ khác với suy nghĩ của họ, dù sao Thánh Nữ vẫn chưa từng xuất hiện qua, chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Bởi vậy đám người kia thoát nhìn rất bình thường, nhưng ít nhiều cũng làm một số người chú ý, bất quá cũng không phải rất nhiều, ai cũng bận rộn, không có mấy ai nhân rồi đi nhìn mỹ nữ.

Đối với điều này, ba cô gái đều không để ý tới, các nàng lặn lội đường xa đã đủ mệt mỏi rồi bây giờ chỉ muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi cho khỏe mà thôi nếu không có chuyện khác gấp gáp thì nhất định các nàng sẽ làm vậy...

“Trần Bì...” Đại lực sĩ dẫn đầu hô, cũng nhíu mày lại, hắn vẫn cảm thấy có điểm quái dị với cái tên này.

Nếu tên này là một ngoại hiệu thì mọi người còn dễ dàng tiếp thụ một chút, nhưng nó thuộc loại tên người, là chính danh chứ không phải ngoại hiệu, cái này làm người ta cảm thấy thật quái dị.

Thiếu niên có tên Trần Bì mặc áo vải thô, làn da đen đen, đồng thời cũng thực thô ráp, hẳn trái ngược với những thiếu nam thiếu nữ bên cạnh, làm người ta cảm thấy hắn không phải là một thành viên trong đám người kia.

Trong đám thiếu nam thiếu nữ này, không ai là bình dân cả, ít nhất là trên cách ăn mặc, thoát nhìn đều là quý tộc, tuy nhìn qua cũng không phải đều là đại quý tộc, những ít ra sẽ không giống như Trần Bì.

Muốn nói Trần Bì thích ăn mặc như vậy, cũng có thể là muốn mặc chơi tựa hồ cũng không có khả năng, đơn giản là khí tức trên người của hắn thuần khiết như một nông dân, kém xa quý tộc.

Bất quá, khí tức như vậy cũng không làm người ta xem nhẹ hắn, ít nhất lúc này, trong đám người kia không ai khinh thường Trần Bì, ngược lại có một loại tôn trọng nhẹ nhẹ.

“Ừ, tôi ở đây! tôi không có ngủ, chỉ là híp mắt nhìn giống ngủ mà thôi...” Trần Bì gãi đầu nói.

“Đã nói người ngủ đầu, cho dù là ngủ cũng không ai trách người,” Đại lực sĩ có chút vô lực nói.

“Vậy người gọi ta làm gì? có chuyện gì cần ta hỗ trợ sao?” Trần Bì hàm hậu nói đối với hắn mà nói nhìn chung, người khác gọi hắn nếu không phải chửi hắn tức là có chuyện nhờ hắn làm.

“Trần Bì nhà ngươi, người nhìn xem đã đến đâu rồi? Bây giờ đã đến Thánh Thành rồi!” Đại lực sĩ dẫn đầu cau mày nói cùng lúc đó, hắn cũng chỉ Thánh Sơn ở phía trước để Trần Bì thấy rõ ràng.

“A, đến rồi?! Vậy yêm lập tức đi tìm thần y, bệnh của mẫu thân yêm phải dựa vào thần y lão nhân gia!” Trần Bì lập tức trả lời, cũng chạy đến xe ngựa, ôm lấy một lão phụ nhân, công lên trên người.

Lão phụ nhân này không cần phải nói chính là “mẫu thân vàm” theo lời hắn!

Mẫu thân Trần Bì thoát nhìn thực già, làm người ta có cảm giác như nàng là bà nội Trần Bì chứ không phải mẫu thân hắn, có lẽ là vì thân mang bệnh nặng a!

“Tiểu Bì, làm sao vậy, chúng ta đi đâu đây?” Lão nhân gia cũng không biết đã đến, hỏi, có điều ngữ khí rất mỏng manh.

Dưới ánh mặt trời, thân thể lão nhân gia có vẻ thực đơn bạc, bệnh trạng có vẻ vô cùng nặng nề...

281. Chương 282: Cầu Y (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 282: Cầu Y (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Nương, chúng ta đã tới Thánh Thành rồi, bây giờ yêm (chẳng hiểu “yêm” là sao, nhưng thôi, giữ nguyên tác) mang người đi tìm thần y, bệnh của người sẽ khỏi ngay.” Trần Bì ngây ngô cười, trong ngữ khí cũng lộ vẻ tràn đầy hy vọng.

“Đúng vậy, lập tức sẽ khỏi ngay, như vậy người cũng không cần phải khổ nữa,” Lão nhân gia giận dữ nói tựa hồ nàng cũng không lo lắng gì cho mình mà là vì con trai nàng –Trần Bì.

Có đôi khi người bệnh cũng không lo lắng bệnh tình của mình ra sao mà chủ yếu là để ý người nhà của mình, bọn họ không muốn nhìn thấy vì mình ốm đau mà làm thân nhân mình chịu khổ.

Mà cũng vì vậy họ muốn bệnh mình nhanh khỏi không phải vì mình, cũng là vì người nhà cả.

Tình huống hiện tại của lão nhân gia là thế, Trần Bì đã khổ sở năm sáu năm, chẳng những tiêu pha hết những gì tích tụ được, bốn ba qua lại nhiều năm như thế cũng trì hoãn nhân sinh và sự nghiệp của Trần Bì.

Bây giờ Trần Bì đang ở độ tuổi huy hoàng nhất nhân sinh, nhưng vẫn vì nàng mà bốn ba năm sáu năm, có thể còn thêm vài cái năm sáu năm nữa.

Đây là chỗ mà lão nhân gia lo lắng, nàng không muốn con mình vì mình mà chậm trễ cả đời mình, nhiều khi nàng có ý tưởng muốn tự tuyệt, có điều nàng không yên lòng Trần Bì, hẳn rất chân chất.

Khi nàng còn sống, ít nhất còn có thể an bài một chút nàng sợ sau khi nàng đi rồi, Trần Bì không biết tự chiếu cố bản thân.

Đồng thời Trần Bì cũng mang đến cho nàng rất nhiều hy vọng, mang theo nàng nơi nơi cầu y, tuy rằng lần nào cũng thất vọng trở về, nhưng vẫn là có hy vọng.

Mượn Thánh Thành mà nói, Trần Bì đã đến một lần rồi, lần này là lần thứ hai. Lần đầu tiên, kỳ thật cũng rất đơn giản, tại địa lục này, tất cả những người có kỳ nạn tạp chứng mà không thể trị khỏi đều đến Thánh Thành giải quyết.

Cho nên ngay từ đầu Trần Bì lên Thánh Thành cầu y, có điều không được như ý mà thôi.

Cũng không phải vì Y Sư Thánh Thành không để ý đến họ, từ trước đến nay họ không bao giờ cự tuyệt bất cứ ai, đều phải Y Sư tốt nhất đến xem bệnh, cũng không thu phí dụng gì bởi giáo lí của Thánh Thành là trợ giúp người trong thiên hạ.

Trừ bỏ ác ma và dị giáo đồ ra, toàn bộ người trong thiên hạ đều có thể nhận được sự trợ giúp của Thánh Thành.

Có điều kể cả Thánh Thành cũng không phải có thể giải quyết được tất cả những bệnh có trên đời, có một ít bệnh mà ngay cả bọn họ cũng thúc thủ vô sách, bó tay chịu trời, chỉ có thể nói một câu - thực xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.

Đương nhiên, tuy rằng Thánh Thành đại biểu cho y thuật cao cấp nhất trên toàn đại lục, nhưng cũng không có nghĩa là bệnh mà Thánh Thành không trị được thì không còn nơi nào có thể trị, dân gian luôn có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, có đôi khi bọn họ sẽ có biện pháp với một vài căn bệnh nhất định nào đó, loại tình huống này có thể gọi là phương thuốc cổ truyền,

Bất quá, rốt cục loại phương thuốc cổ truyền này có thể thành công hay không thì cũng phải xem vận khí của người nữa,

Những mặc kệ nói gì thì nói đó cũng là một loại hy vọng, một loại hy vọng có thể làm người ta tiếp tục sống sót.

Mà lần này, Trần Bì nghe nói về một truyền thuyết của Mơ Hồ Thần Y, hẳn cảm thấy nên thử, hẳn nghe người khác nói Mơ Hồ Thần Y này có y thuật mà ngay cả Y Sư cao nhất Thánh Thành cũng chỉ có thể nói là theo không kịp mà thôi.

Hắn còn nghe nói thần y này là người giải quyết trận ôn dịch này, dưới tình huống Y Sư Thánh Thành đã buông tha rồi, là thần y triển lãm tài năng, bình ổn ôn dịch, giải cứu mấy vạn người.

Tuy rằng Trần Bì không rõ công đức thần y này nhiều đến bao nhiêu, dù sao cũng là rất lớn, mà hắn hiểu rõ một chuyện là, y thuật của thần y này cao hơn y thuật của những Y Sư Thánh Thành từng chữa bệnh cho hắn một bậc,

Kết quả là, sau khi hắn nghe được tin tức liền giống như rất nhiều người muốn cầu y khác, đều xuất phát về phía Thánh Thành, hy vọng có thể nhận được sự cứu trị của thần y.

Về chuyện này, đám người Diệp Lam Vũ cũng nghe nói cũng vì vậy mà họ mới mang theo hai mẫu tử Trần Bì đi cùng, bọn họ ít nhiều cũng bị hiếu tâm của Trần Bì cảm động, chẳng những muốn dẫn mẫu Trần Bì đi, còn hỗ trợ cầu y nữa.

Tất cả mọi người nghĩ, nếu là thần y thì cánh cửa cầu y sẽ rất cao, đó cũng là ẩn theo lẽ thường, trước kia nếu xuất hiện thần y, không, cho dù chỉ là danh y thôi cũng đã có điều kiện cao như vậy, làm những ai đến cầu y đều cảm thấy thực khó khăn.

Bởi vậy nếu Trần Bì muốn cầu y, tin rằng cần người hỗ trợ.

Mà Diệp Lam Vũ lại có mục đích khác, bởi cảm giác của nàng khi nghe cái tên Mơ Hồ Thần Y, nghe đồn đãi của Mơ Hồ Thần Y, nàng cảm thấy rất giống bảo bối đệ đệ kia của nàng.

Đối với việc này, Thất công chúa và Chân Tiểu Yên cũng có một ít cảm giác, các nàng cũng cảm thấy rất giống Diệp Lăng, nhất là Chân Tiểu Yên, lúc trước Diệp Lăng cũng từng sử dụng y thuật với nàng, cảm giác của nàng nhiều hơn một chút.

Có điều các nàng vẫn hoài nghi một chút, đó là y thuật của Diệp Lăng, y thuật của hắn mạnh như vậy sao? Cả những Y Sư của Thánh Thành cũng phải cam bái hạ phong? Điều này làm các nàng thực hoài nghi.

Mặc dù Diệp Lăng biểu hiện một ít y thuật trên người Chân Tiểu Yên, những khái niệm về y thuật lại rất mơ hồ, làm người ta không rõ sự nông sâu của hắn, mà ở những nơi khác, hắn căn bản chưa từng biểu hiện tài năng ở phương diện y thuật này.

Lúc đó, Diệp Lăng đang ở Hoàng Thành Tường Không Đế Quốc, cũng có rất nhiều Y Sư cao minh, căn bản là không cần hắn ra tay, nếu đã không cần hắn ra tay thì sao hắn phải đi làm đây?

Hơn nữa, lúc đó Diệp Lăng đều tiêu tiền để mời Y Sư đến cứu người, như vậy có thể bại gia mà, từ đó cũng tạo thành hiểu lầm của người khác với y thuật hắn, cho dù hắn biết, những cũng không cao minh lắm.

Mặc kệ nói gì thì nói không ai tin y thuật Diệp Lăng sẽ có trình độ cao như vậy.

Nếu đổi thành người khác nhất định sẽ không cảm thấy Mơ Hồ Thần Y và Diệp Lăng có liên quan gì với nhau, cho dù nghe nói về vết chân của hắn cũng không cảm giác được gì, chỉ có những người thân mật nhất với Diệp Lăng mới có thể được đến cái cảm giác mong manh từ trong mấy tin tức này thôi.

Đây là một loại cảm giác không thể diễn tả bằng lời, có lẽ cũng có thể nói là trực giác của nữ nhân.

“Lão sư, ta và tiểu Thất, Tiểu Yên sẽ theo Trần Bì đi, các người cứ đi liên hệ người của Thánh Thành xem bọn họ an bài chúng ta ra sao,” Diệp Lam Vũ nói với đại lực sĩ dẫn đầu, trong ngữ khí biểu lộ ra một loại khí tức cao quý.

Khi Diệp Lam Vũ không làm xằng làm bậy thì nàng rất có khí chất riêng, cho dù công chúa cũng chưa chắc có loại khí chất như nàng, cũng rất có phong phạm tiểu thư khuê các, cấp bậc lễ nghĩa đều thực chu đáo.

Đương nhiên, trên cơ bản nàng cũng có thể bảo trì cấp bậc lễ nghĩa và khí chất, không khác Diệp Lăng lắm, có điều nàng cũng giống Diệp Lăng, có đôi khi nói và làm những việc làm người ta không nói được lời nào.

Cũng may Diệp Lam Vũ không nhiều bằng Diệp Lăng, cho nên ở trong mắt mọi người, Diệp Lam Vũ vẫn là một tiểu thư khuê các rất tốt, chỉ cần không đụng vào đệ đệ bảo bối của nàng thì không có vấn đề gì cả.

“Tốt, có Lam Vũ đồng học các người đi thì trên cơ bản cũng có thể giải quyết hết nếu giải quyết không được thì có cả chúng ta cũng thể thôi,” Đại lực sĩ dẫn đầu nói.

282. Chương 283: Cầu Y (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 283: Cầu Y (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Những lời của đại lực sĩ cũng là tiếng lòng của những người khác, bọn họ đều có ý tưởng tương tự, ở trong này, chuyện mà Diệp Lam Vũ và Thất công chúa không giải quyết được thì bọn họ càng không thể.

Cũng không phải vì thân phận cao quý của hai người, có Diệp gia hậu thuẫn, quan trọng nhất là, trong những người này, những thiếu nam thiếu nữ này đại bộ phận là người của Diệp gia và những gia tộc rời khỏi Tường Không cùng Diệp gia, bọn họ ở cùng một thế lực.

Đừng quên, Diệp Gia Học Viện vừa thành lập, đến với Bài Vị Tái Tắt nhiên là những thanh niên tài giỏi đến từ Tường Không, trong thành thị vừa thành lập nên không thể tìm ra được vài người vĩ đại hơn bọn hắn, cho dù có thì bọn họ cũng không thể phát hiện được, cần thời gian.

“Mong mọi người yên tâm, ta nhất định sẽ bãi bình thần y này,” Diệp Lam Vũ nói sau đó nhìn tay mình, mà trên tay lại xuất hiện một tia băng sương khí, tựa hồ nàng đang thưởng thức tia băng sương khí này.

Mọi người không nói gì.

Đại tiểu thư này... có nên thu hồi đánh giá vừa rồi với nàng không, rất rõ ràng nếu nàng thương lượng thất bại sẽ dùng thủ đoạn cứng rắn.

Cho nên tất cả mọi người đều cầu nguyện không nên thất bại, hy vọng Mơ Hồ Thần Y kia thông minh lên một chút, không cần đi chọc đại tiểu thư Diệp gia này.

Bất quá, mọi người đều đồng ý với Diệp Lam Vũ, có đôi khi thương lượng thất bại cũng chỉ có thể dùng vũ lực giải quyết, đây là chuyện hiển nhiên.

Cứ như vậy, ba người Diệp Lam Vũ đi theo mẫu tử Trần Bì đến chỗ Mơ Hồ Thần Y, cũng chính là chỗ Diệp Lăng ở, trong Thánh Thành này, tất cả mọi người đều biết chỗ đó, Kỳ Tích Khu vừa thành lập!

Kỳ Tích Khu chính là chỗ mà Diệp Lăng chữa khỏi ôn dịch, cũng là chỗ luyện kim trận kia, vốn thuộc loại ngoài thành.

Mà nguyên nhân thành lập Kỳ Tích Khu này cũng không phải vì Thánh Thành kỷ niệm Diệp Lăng mà là dân chạy nạn tự phát thành lập nên, một chỗ có thể cho họ ở.

Sau khi ôn dịch trôi qua, lấy trình độ cất chứa của Thánh Thành là không thể tiêu hóa được hơn 10 vạn người này, thời gian dài thì khỏi phải nói, trong thời gian ngắn sẽ rất khó khăn.

Tuy nói khó khăn này Thánh Thành cũng có thể giải quyết được, nhưng dưới sự ảnh hưởng của Diệp Lăng, đám dân chạy nạn này cảm thấy có thể tự lập, không cần dựa vào Thánh Thành.

Kết quả là, bọn họ cầm lấy tài liệu Diệp Lăng ném tới khi trước bắt đầu thành lập lên một cái thành nội.

Ở trong này không thể không nói một chút, tài liệu lúc trước Diệp Lăng thu mua quá nhiều, tu kiến một cái thành nội vẫn rất dư dả, hơn nữa thực đầy đủ, không khuyết thiếu bất cứ thứ gì.

Lúc này A Nhĩ Văn không thể không thừa nhận, tất cả những gì Diệp Lăng mua quả thật đều có tác dụng, những thứ nguyên bản hắn cho rằng không có tác dụng, tỷ như tài liệu kiến trúc, công cụ, quặng sắt vụn vụn, bây giờ đều có công dụng cả.

Có những thứ càng ít dùng đến hơn mà cũng bị tận dụng.

Hơn 10 vạn dân chạy nạn, tuy gọi là dân chạy nạn nhưng cũng không thể che giấu tài năng của họ, trong hơn 10 vạn người này, cái gì mà thợ may, thợ rèn, kiến trúc vân vân, cái gì cũng có, thậm chí ngay cả luyện kim thuật sĩ cũng có, bọn họ có thể đảm nhiệm bất cứ loại công tác gì, có thể sử dụng tất cả công cụ của Diệp Lăng mang đến.

Không chuyên nghiệp sao? Có thể làm thợ thủ, làm cu li, điều này cũng rất quan trọng, không, phải nói là một cái nghề không thể thiếu.

Cứ như vậy, dưới sự cố gắng của hơn 10 vạn người, một cái thành nội được xây dựng trong vòng mấy tháng.

Mà Kỳ Tích Khu này tuy rằng được gọi là thành nội, nhưng diện tích lớn hơn bất cứ thành nhỏ phụ thuộc Thánh Thành nào, sau này cũng là một thành nội quan trọng nhất của Thánh Thành.

Sau khi hình thành quy mô, Thánh Thành sẽ nhập những thành thị ở dưới vào Thánh Thành, gọi là thành nội, mà Thánh Thành ở trên Thánh Sơn được xưng là nội thành.

Khi bắt đầu kiến thiết thành nội này, kỳ thật cũng có một cái sự tích khá thú vị —

Lúc đó, Diệp Lăng mệt quá, lăn ra ngủ trong lều trại, cứ vậy mà ngủ bảy ngày bảy đêm... Đúng vậy, chính là bảy ngày bảy đêm.

Mà giải quyết ôn dịch thì trên cơ bản vào ngày thứ ba đã chuẩn bị kết thúc rồi, đến ngày thứ tư, có người cảm thấy lều trại Diệp Lăng ngủ có chút đơn bạc liền dựng một phòng ở cho Diệp Lăng ngay lều trại hán ngủ.

Đương nhiên, những người này cũng là cao thủ trong nghề kiến trúc, đồng thời cũng là luyện kim thuật sĩ, tuy rằng những luyện kim thuật sĩ này thực bình dân, chênh lệch rất lớn với những thuật sĩ của quốc gia, bất quá vẫn thừa sức làm một gian phòng, hơn nữa không đánh thức Diệp Lăng.

Mà sau đó, hai ngàn người đi theo Diệp Lăng cũng bắt đầu dựng phòng ở gần đó, dù sao tài liệu của Diệp Lăng rất nhiều, hơn nữa bọn họ cũng cần một chỗ cư trú.

Lúc sau, một số người cũng bắt đầu noi theo, toàn trường từng trở nên hỗn loạn, bất quá cuối cùng cũng được đám người A Nhĩ Văn bình ổn lại. Nhưng đám người A Nhĩ Văn cũng không ngăn lại, chỉ là bảo người ta đừng quấy nhiễu Thánh Thành, nên an phận thủ thường thôi.

Bảy ngày sau, khi Diệp Lăng tỉnh lại, nhìn thấy mình ngủ ở trong phòng đã cảm thấy có điểm kỳ quái chẳng lẽ mình mộng du? Không đúng, trong bảy ngày đó, mình bị cô gái trong mộng quán quít lấy nói chuyện, hẳn là không thể mộng du.

Cô gái trong mộng này càng ngày càng dính Diệp Lăng, lúc trước Diệp Lăng làm việc không ngớt, không có thời gian ngủ làm nàng cảm thấy thực sốt ruột, cũng muốn hỏi tình huống nhưng lại không dám hỏi sợ đột nhiên Diệp Lăng lại hồi tỉnh, sẽ mất đi liên hệ.

Đối với điểm này, Diệp Lăng cũng không chú ý lắm, chỗ làm hán kỳ quái là, sao cô gái này giống như mỗi giờ mỗi khắc đều ở trong mộng, thật giống như nàng sống ở trong đây luôn vậy.

Mỗi lần Diệp Lăng vào trong mộng, hẳn chưa từng phải chờ đợi, cho đến bây giờ cũng chỉ có cô gái chờ hẳn, hẳn nào cũng vậy.

Đối với vấn đề này, Diệp Lăng cũng từng hỏi qua, đáp án chính là —

Cắt đứt quan hệ...

Cắt đứt quan hệ là giữa giấc mơ này với giấc mơ kia ấy, Diệp Lăng có thể khẳng định đáp án này nhất định có liên quan đến thân phận của cô gái, cho nên sau đó hẳn không hỏi đến nữa.

Sau đó Diệp Lăng cũng dần phai nhạt với vấn đề này, giấc mơ này tồn tại đã thực đặc thù rồi, cô gái này đặc thù hơn chút nữa cũng chẳng kỳ quái gì.

Mà Diệp Lăng cũng từng nghĩ, có lẽ đây vên vên chỉ là một giấc mơ đều là mình tưởng tượng ra mà thôi.

Nếu không phải là mơ thì sao có thể giải thích được những chuyện quái dị này? Cái này căn bản không giải thích được, cho dù là khoa học kỹ thuật ở thế giới trước hay ma pháp văn minh của thế giới này đều không thể...

283. Chương 284: Kỳ Tích Khu (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 284: Kỳ Tích Khu (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Diệp Lăng còn một ý tưởng khác, nhưng ý tưởng này không liên quan gì đến nền văn minh nào cả...

Ý tưởng này là, hắn cảm thấy kỳ thật nữ tử này là một linh hồn trong thân thể của mình, chính mình vốn không nên xuất hiện ở thế giới này, không nên có được thân thể này, thân thể này hẳn là của người thiếu nữ này.

Cái này rất có khả năng, linh hồn Diệp Lăng lúc ở trong bụng mẹ đã cướp đi thân thể của thiếu nữ này, cùng cộng sinh, mà thân thể cũng vì linh hồn Diệp Lăng mà từ nữ anh biến thành nam anh...

Cái này có vẻ rất huyền huyền...

Cũng có thể là cô gái trong mộng này giống như Diệp Lăng, đều thuộc loại không nên tồn tại, linh hồn bọn họ đồng thời đi vào thân thể này, mà Diệp Lăng là chủ đạo thân thể này nên nàng cũng chỉ có thể xuất hiện trong mộng,

Đương nhiên những cái này là lúc Diệp Lăng rảnh rỗi đoán chơi, cũng không có nghĩa là thật những cũng không bài trừ khả năng này, cũng không cần phải quá để ý, ít nhất Diệp Lăng nghĩ như vậy, Hắn không thêm để ý tới, có cô gái kia nói chuyện với hắn ở trong mộng cũng là một chuyện thực thoải mái.

Mà sau khi tỉnh mộng, cô gái trong mộng này cũng tiêu thất, không gây trở ngại gì đến Diệp Lăng cả.

Tựa như lúc đó, sau khi Diệp Lăng tỉnh lại đã ném cô gái kia ra phía sau đầu, tự mình ngồi ngẩn người ra, mà bên cạnh rất nhanh vang lên âm thanh của người khác.

“Công tử!” Mọi người chào hỏi.

Ở gần Diệp Lăng có không ít người thủ hộ, không chỉ là đám dân chạy nạn ban đầu, còn có người của Thánh Thành nữa, Y Sư Thánh Giáo, đứng rồi, còn có cái gì giáo chủ, bị Diệp Lăng đánh một quyền sau đó trở thành thí nghiệm phẩm tôn quý nhất - Dịch Đẳng giáo chủ.

Đương nhiên, Dịch Đẳng giáo chủ cũng không phải đến để tính sổ, bây giờ cho dù hắn muốn tính thì Thánh Giáo cũng sẽ không cho phép, mà hơn mười vạn người gần đó cũng vậy.

Lấy sự thông minh của Dịch Đẳng giáo chủ, sao hắn có thể đi tính sổ với Diệp Lăng được, làm như vậy chỉ càng làm hắn mất đi địa vị, để lại tiếng xấu muôn đời trong quần chúng mà thôi.

Đây là việc gốc mà Dịch Đẳng giáo chủ tuyệt đối sẽ không làm, việc bây giờ hắn phải làm là phải cảm tạ Diệp Lăng, cảm tạ hết thảy những gì Diệp Lăng làm cho mọi người.

“Cảm tạ ta? Ta đánh ngươi một đấm, bắt ngươi lấy nhiệm ôn dịch mà ngươi còn cảm tạ ta? Ngươi là biến thái à?” Khi Diệp Lăng nghe thấy Dịch Đẳng giáo chủ cảm tạ mình, hắn có điểm nghi hoặc hỏi lại, lúc đầu hắn còn tưởng Dịch Đẳng giáo chủ đến tính sổ, không nghĩ tới lại như vậy, bởi thế hắn trực tiếp hỏi lại.

Nhìn thấy phản ứng của Diệp Lăng, người ở đây đa phần cảm thấy muốn cười, bất quá vì thân phận của Dịch Đẳng giáo chủ nên đều nhịn lại!

Đó chỉ là hiểu lầm mà thôi bây giờ ta cũng đã hiểu ra rồi, một quyền đó là nên đánh, mà ta bị lây nhiễm ôn dịch mà có thể cứu mọi người thì cũng chẳng sao cả, chỉ cần có thể giúp mọi người, cho dù chết cũng đáng!” Dịch Đăng giáo chủ nhiệt huyết nói.

“Ừ, dù người chết cũng đáng giá!” Lúc này Diệp Lăng gật gật đầu, đồng ý quan niệm này của Dịch Đăng giáo chủ.

Tất cả mọi người trầm mặc một hồi, trong lòng đều nghĩ, chẳng lẽ lúc ấy người không nắm chắc giữ lại mạng sống của Dịch Đăng giáo chủ sao?

“Ta tin rằng người có thể cứu được mọi người, cũng có thể cứu được ta!” Dịch Đăng giáo chủ mỉm cười, giống như thực sự tin tưởng vậy, chẳng qua hần hơi nắm tay lại bán đứng hần, làm người ta hiểu được kỳ thực hần rất muốn đánh người.

Diệp Lăng nhìn Dịch Đăng giáo chủ, ánh mắt có chút kỳ quái nói: “Tuy rằng ta tin tưởng chính mình nhưng cũng không thể cam đoan nhất định sẽ thành công, người dựa vào cái gì mà tin tưởng ta?”

Dịch Đăng giáo chủ lặng ra một hồi- sau đó nhìn lên trời, ách, hình như là trần nhà, nhưng vẫn không thể ngăn cản sự sùng bái của hần -

“Là Quang Minh Nữ Thần chỉ dẫn!”

“Hóa ra là Quang Minh Nữ Thần tin tưởng ta, xem ra ta rất được các nữ thần ưa thích,” Diệp Lăng cũng học theo, nhìn lên trời, hần đang cảm tạ những nữ thần vẫn thường xuyên chiếu cố mình, mặc kệ các nàng có tồn tại hay không, cảm tạ một chút tổng cũng không phải là chuyện xấu gì.

Dịch Đăng giáo chủ lại trầm mặc, trong lòng thầm nghĩ, ta cũng không nói Quang Minh Nữ Thần tin tưởng người!

Có điều hần không thể đi phản bác, theo lời của mình quả thật cũng có thể nói như vậy.

Giờ khắc này, Diệp Lăng ném lại mọi người hiện còn đang trầm mặc, kể cả Dịch Đăng giáo chủ, đi ra khỏi phòng, hần muốn xem thử mình đang ở đâu.

Mà ngay khi Diệp Lăng ra ngoài nhìn tình huống chung quanh, hần liền nhíu mày lại nói: “Ý, các người đang chơi trò gì vậy, sao lại xây đồng phòng ở thế này?”

“Những phòng ở này là để chiếu cố công tử nên mới dựng lên thôi công tử không thích thì chúng ta sẽ lập tức hủy nó rồi rời đi!” Đám người A Nhĩ Văn nói.

“Phòng ở này là nên hủy, nhưng rời đi... cũng không cần đâu!” Diệp Lăng nhìn luyện kim trận chung quanh, trong đầu hần đột nhiên toát ra một cái ý tưởng.

“Không đi? Vì sao?” Tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu, đồng thời cũng cảm thấy lời Diệp Lăng tựa hồ có chút mâu thuẫn, nếu nói không cần ly khai thì sao còn phải tháo phòng ở!

“Bây giờ mặc dù các người đã tốt rồi, nhưng cũng không thể lại đi về, ít nhất cũng phải mấy năm mới có thể khôi phục, không, hần là càng lâu!” Diệp Lăng cười cười, trong này không chỉ vì tình hình tai nạn còn kéo dài, còn có vì Thất ca nữa.

Sau khi tin tức của Diệp Lăng bắn đến chỗ Thất ca, Thất ca nhất định sẽ đến Mai Lạp Quận làm việc, để tiện hơn thì bình dân càng ít càng tốt.

Diệp Lăng tiếp tục nói: “Cho nên, các người cần thành lập một cái gia viên mới, đây là một nơi thực thích hợp, dọc đường đến đây ta đều chú ý, bình nguyên ở đây không sử dụng được bao nhiêu, quá lãng phí!” Nói đến chuyện này, cơ hồ tất cả mọi người đều biết, gần Thánh Thành rất ít người đi gieo trồng, vì tôn kính Thánh Thành nên gần đó rất thưa thớt.

Đủ loại nguyên nhân làm cho gần Thánh Thành, mảnh bình nguyên vô cùng vô tận kia ruộng vườn lại rất thưa thớt, rất lãng phí tài nguyên thổ địa nơi đây.

Bất quá, trên đại lục này, mật độ dân cư tương đối ít hơn, tuy rằng lãng phí nhưng cũng là một loại hiện tượng thực bình thường bởi không có nhiều người đến đây.

Vì vậy mà Diệp Lăng cảm thấy hơn mười vạn người này hoàn toàn có thể dàn xếp ở đây, tin rằng Thánh Thành cũng không để ý đến!

“Đó là một ý tưởng không sai!” Dịch Đẳng giáo chủ gật đầu nói tuy không biết lời của hắn là thiệt tình hay chỉ có lệ, những ít nhất cũng nói lên Thánh Thành thông qua đề nghị này.

“Ta cũng thấy không sai những mà công tử à, nếu đã như vậy thì sao người lại muốn chúng ta hủy đi những căn phòng này?” A Nhĩ Văn nhìn Diệp Lăng, hỏi vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn biết.

Tất cả đều không rõ, nếu đã kiến thiết thì những căn phòng này cũng không cần phải hủy đi, mặc dù là lâm thời dựng lên, nhưng cũng không kém!

So với phòng ở của một số người, những cái này đã có thể xem như rất tốt rồi...

284. Chương 285: Kỳ Tích Khu (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 285: Kỳ Tích Khu (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Những phòng ở này đều xây loạn cả lên, bất luận là vị trí, kết cấu hay mỹ quan đều không đủ tư cách, phải trùng kiến lại!” Diệp Lăng nói ra đáp án, cái đáp án không làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Lấy tính cách bại gia tử của Diệp Lăng, đương nhiên muốn phòng ở tốt nhất, hoàn mỹ nhất, sao có thể cho phép chế tạo thứ phẩm như vậy, đây là chuyện mà một bại gia tử tuyệt đối sẽ không cho phép xuất hiện.

“Cái này không có vấn đề gì, chúng ta xây lại là được! Cái này vốn là lâm thời, không bỏ nhiều tâm huyết vào!” Trong đám người, nhóm kiến trúc sư nói.

“Không chỉ trùng kiến, ta muốn thành lập một thành thị lớn hơn cái thành nhỏ bên cạnh, hoàn thiện hơn, làm cho bọn họ ở một bên mà cảm thấy xấu hổ đi, ta muốn để bọn họ khó chịu, ai bảo không cho chúng ta đi vào!” Diệp Lăng chỉ vào thành thị trước mặt, rất khó chịu nói tựa hồ vẫn còn tức giận chuyện trước đó.

Mọi người nhất thời trầm mặc, không ai phát ra âm thanh gì, hiện trường lặng ngắt như tờ.

Bọn họ bị kế hoạch của Diệp Lăng chấn trụ, bọn họ muốn thành lập một cái thành nội mới, nhưng không ai nghĩ đến Diệp Lăng lại muốn thành lập một cái thành thị mới, hơn nữa to hơn cả những ngoại thành của Thánh Thành.

Bất quá, lúc này còn một cái vấn đề trọng yếu chưa giải quyết, A Nhĩ Văn lại một lần nữa đi trước hỏi Diệp Lăng: “Công tử, tuy rằng người của chúng ta nhiều, tài liệu cũng dư thành lập một cái thành thị nhưng trong số chúng ta không ai biết thiết kế thành thị chúng ta cần tìm người đến thiết kế.”

“Đúng vậy, công tử, người bảo chúng ta thành lập cái gì cũng được, nhưng cần một bản vẽ quy hoạch tổng thể- không phải nói lập là lập được!” Mọi người tán thành.

“Thiết kế thành thị... Cái này để ta, đơn giản mà, chỉ cần nghe theo ta là được,” Diệp Lăng tin tưởng mười phần nói, cũng xoa tay, bộ dạng như muốn triển khai quyền cước vậy.

“...”

Nhìn thấy Diệp Lăng như vậy, mọi người lại trầm mặc, trong lòng đều rất hoài nghi — Người có được không đấy?

Đúng vậy, Diệp Lăng biết thiết kế thành thị sao? Hình như hắn chưa từng học qua, cũng không thấy hắn chơi đùa thứ này, thậm chí hắn chưa từng thiết kế qua một cái phòng nhỏ nào cả, sao có thể thiết kế được cả một thành thị?

Cái này thật sự làm người ta khó mà tin được!

Mà làm đương sự, Diệp Lăng lại không để ý nhiều như vậy, chỉ nhìn tình huống phụ cận, miệng thì thào nói: “Luyện kim trận này cũng vừa vặn có thể lợi dụng một chút, ở đây, ở đây nữa...”

Không lâu sau, Diệp Lăng đã ngồi chồm hổm trên mặt đất, giống như vẽ vẽ cái gì đấy...” ” A Nhĩ Văn, rốt cuộc công tử có được không đấy?” Có người nhỏ giọng hỏi A Nhĩ Văn, rất nhỏ, sợ Diệp Lăng nghe thấy, sợ đả kích lòng tự tin của Diệp Lăng.

“Không biết, bất quá, ngay cả ôn dịch công tử cũng có thể giải quyết, có lẽ được đó,” A Nhĩ Văn lắc lắc đầu, cũng chỉ có thể tin tưởng Diệp Lăng thôi.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn Diệp Lăng, không quấy rầy hắn, đều ngơ ngác nhìn...

Thời gian trôi qua, mọi người đang đứng đợi chỗ này tựa hồ muốn đi ngủ, không, phải nói là có một số người đã ngủ rồi, mà có một tiếng kêu làm những người đang ngủ, buồn ngủ tỉnh dậy.

“A... công tử, người...”

Vào lúc đó, A Nhĩ Văn đi đến bên cạnh Diệp Lăng, nhìn tiểu Nhị ngây ngốc một hồi trong mắt cũng phóng ra cảm xúc có chút phức tạp, mà rất nhanh hắn đã đặt sự chú ý lên người Diệp Lăng, cũng vì vậy mà hắn phát hiện vài thứ trước mặt Diệp Lăng.

A Nhĩ Văn kêu lên sợ hãi, hai con mắt xinh đẹp trong suốt mở to ra, làm người ta cảm thấy càng thêm mê muội mà đồng thời trong ánh mắt trong suốt này cũng tràn ngập bốn chữ “không thể tin được”.

Rốt cuộc là cái gì làm A Nhĩ Văn kinh hô, làm hắn có vẻ mặt như vậy? Mọi người cảm thấy rất ngạc nhiên, đều đi đến đặt ánh mắt về phía trước mặt Diệp Lăng, nhìn thấy tình cảnh đó xong thì ai cũng giống A Nhĩ Văn - Trợn mắt há hốc mồm, có điểm không tin được.

Trước mặt Diệp Lăng là một tòa thành nhỏ thật xinh đẹp, không biết hắn dùng biện pháp gì làm ra, mà lúc này thành nhỏ vẫn đang phát triển rất nhanh ngày càng hoàn thiện.

Người cẩn thận liên nghĩ thông suốt, đây là Diệp Lăng sử dụng luyện kim thuật làm ra, là một Thần cấp Y Sư, tự nhiên cũng sẽ là một cao thủ luyện kim thuật, mọi người đều bình thường lại.

Bất quá mọi người vẫn rất bất ngờ về thành nhỏ này của Diệp Lăng, tuy rằng hắn là có thể dùng luyện kim thuật hoàn thành, nhưng ý tưởng này lại là xưa nay chưa từng có, đây có thể là lần đầu tiên trên đại lục xuất hiện mô hình thành nhỏ làm người ta càng thêm hiểu rõ nên thành lập thành nhỏ này ra sao.

Cái này tựa hồ cũng giải quyết được một vấn đề, đó là trong hơn 10 vạn dân này, có người có lẽ không biết xem cả bản vẽ, họ chỉ biết làm sao làm được thôi, dù sao những người này đều không phải giỏi giang gì.

Mà mô hình thành thị lập thể của Diệp Lăng đã giải quyết được vấn đề này!

Sau này, rất nhiều người bắt đầu học tập loại mô hình lập thể này của Diệp Lăng ở phương diện kiến trúc, sau đó rất nhanh bị vận dụng trên mặt quân sự, cái này còn chuẩn xác hơn cả bản cát, làm rất nhiều quân nhân tán dương Diệp Lăng.

Đương nhiên, Diệp Lăng không biết những cái này, hắn chỉ cảm thấy như vậy càng tiện lợi hơn rất nhiều so với vẽ bằng giấy, hơn nữa càng thêm trực quan, sẽ không xuất hiện tình trạng bản vẽ thiết kế thì đẹp, nhưng vào thực tế thì xảy ra rất nhiều vấn đề.

“Tốt rồi, không sai biệt lắm, cứ vậy đi! Các người cứ chiếu theo cái này, tỷ lệ là 1 với 100, trước tiên sửa sang lại địa hình, cống thoát nước, đường sông- Nhớ rõ, đừng sửa chữa bất cứ thứ gì của ta, giữ lại toàn bộ, vị trí cũng không được khác biệt chút nào! Ta sẽ kiểm tra, nếu thiếu hay thừa chút gì sẽ hủy đi làm lại!” Diệp Lăng vỗ vỗ tay, nói với mọi người, đồng thời hắn cũng bắt đầu sửa sang lại địa hình gần đó, hắn muốn có chỗ cư trú đã.

Lúc này tất cả mọi người đều không rõ, vì sao phải không được khác chút nào, dù có chút ít lệch lạc cũng sao đâu chứ? Không gây trở ngại đến chính thể.

Đương nhiên, nếu Diệp Lăng đã nói thì họ sẽ nghiêm khắc chấp hành, trong lòng hơn 10 vạn người này, Diệp Lăng cơ hồ tương đương với thần, là người mà cả đời bọn hắn tôn kính.

Trên thực tế, Diệp Lăng muốn vậy cũng có lý do của hắn, không phải hắn cố chấp theo đuổi hoàn mỹ, trong đó có nguyên nhân cả, một cái nguyên nhân cơ hồ không ai biết.

Diệp Lăng thiết kế thành phố này cũng không coi như là quy hoạch thành thị hoàn mỹ, chỉ có thể xem như có điều hoàn thiện thôi, thiết kế này là dựa vào trận pháp làm trụ cột dựng thành thành lũy!

Khoan khoan, trận pháp?

285. Chương 286: Kỳ Tích Khu (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 286: Kỳ Tích Khu (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Đúng vậy, chính là trận pháp, cả thành thị này đều là trận pháp của hắn.

Về phần tác dụng, dùng công năng đơn giản và thực dụng nhất là hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, tụ hội linh khí bốn phương.

Tất cả những ai ở trong thành trên cơ bản sẽ không sinh bệnh, hơn nữa cảm thấy tinh thần khí sắc, là một nơi tuyệt hảo, cái này cũng bù lại việc thiết kế không được hoàn mỹ.

Mà ở dải đất trung tâm thì càng thêm hưởng thụ.

Diệp Lăng hiện đang ở dải đất trung tâm này, trong mấy tháng đó, cơ bản hắn không có đi xem việc kiến thiết thành, chỉ đi sửa những chỗ lệch lạc, những chuyện khác đều mặc kệ, những người này không ai là người làm việc qua loa cho xong, đều thật sự làm việc nên cũng không lệch lạc là bao.

Mà hơn 10 vạn người, không phải ai cũng bận rộn thành lập thành nội, có một số người còn quy hoạch cho tương lai, đi khai hoang bình nguyên gần đó.

Việc kiến thiết thành thị không cần tất cả mọi người cùng làm, họ đều thực tự giác đi tìm việc mình có thể làm được, không ai nghĩ ngơi nhân hạ vì họ đều muốn xây dựng một cái “gia” thật tốt đẹp cho chính mình.

Trong mấy tháng này, ngoài việc đã kể trên, Diệp Lăng còn một công tác phi thường quan trọng, đó là hành y tế thể. Hắn xem bệnh cho mọi người, bây giờ chỗ hắn ở còn có một cái tên khác - Mơ Hồ Đường.

Những người bệnh này đại đa số đều không phải vì Diệp Lăng giải quyết ôn dịch xong, mộ danh mà đến, đa phần đều là người đang ở Thánh Thành cầu y, nơi này vốn là một nơi cầu y mà nên tụ tập không ít người có kỳ nan tạp chứng.

Nguyên Diệp Lăng không tính toán ở lại xem bệnh cho người khác, những người nối tiếp người, có một số là nan y không thể không trị liệu, nếu đã thấy thì lấy cái tâm thầy thuốc là cha mẹ, phải tiêu diệt bệnh.

Mà những căn bệnh này vốn không phải một lúc liền giải quyết còn chưa chữa xong một người đã có một người khác đến, Diệp Lăng cũng vẫn xem bệnh.

Sau khi một đám người bệnh khỏi hẳn, danh hào Mơ Hồ Thần Y càng vang dội hơn, cầu y tất khỏi những ai từng cầu y qua đều dùng ngữ khí sùng bái gọi ngoại hiệu của Diệp Lăng, không dám gọi thẳng tục danh của hắn.

Mà hơn 10 vạn cư dân thành mới này cũng gọi Diệp Lăng là công tử, cũng không gọi thẳng tực danh nên đến tận bây giờ, người người đều biết danh Mơ Hồ Thần Y nhưng lại không biết rõ tên Diệp Lăng.

Điều này cũng tạo thành tình trạng hiện tại của đám người Diệp Lam Vũ, các nàng hoài nghi là Diệp Lăng những lại không dám khẳng định...

“Diệp Lam Vũ người nói Mơ Hồ Thần Y này có phải Diệp Lăng không?” Thất công chúa đi trên Mơ Hồ Đường, nhìn không được hỏi Diệp Lam Vũ ở bên cạnh.

Tuy rằng nàng biết mình chắc chắn sẽ gặp lại Diệp Lăng, nhưng sớm nhìn thấy Diệp Lăng một chút cũng có thể làm nàng cảm thấy vui vẻ hơn một chút.

“Cái này ta cũng không biết nữa, ta cũng như người, đều muốn sớm nhìn thấy tiểu đầu đất kia, ngay cả khoảng cách hơn hai trăm thước cũng đi lạc nữa, bó tay,” Diệp Lam Vũ lắc lắc, có điểm đau đầu nói.

Thất công chúa và Chân Tiểu Yên tạm thời trầm mặc không nói gì, bởi các nàng cũng rất đau đầu với việc này, cũng rất bất đắc dĩ.

Về việc Diệp Lăng bị lạc với khoảng cách chỉ hơn hai trăm thước đã sớm rơi vào tai Diệp Lam Vũ, vốn Diệp Lam Vũ còn muốn đi tìm Diệp Lăng, nhưng ngẫm lại nếu Diệp Lăng đã mất tích thì căn bản không ai tìm được hắn, trừ phi tự hắn nhảy ra.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần Diệp Lăng mất tích đều là chính hắn tự đi về, tuy rằng mỗi lần đều làm nàng lo lắng nhưng cũng không thể nê hà.

Lần này thì tốt hơn, ít nhất cũng biết Diệp Lăng sẽ ở đây với các nàng. Trước kia thì ngay cả lúc nào hắn xuất hiện cũng không biết nữa.

“Kỳ thật chỉ bằng hai chữ mơ hồ thì tám phần là tiểu đầu đất kia rồi,” Diệp Lam Vũ nhìn phía trước, trên mặt mang một nụ cười tràn đầy cứng chiều.

Nàng không cầu Diệp Lăng khôn khéo vô cùng làm gì, ngốc một chút, mơ hồ một chút cũng chẳng sao, nàng vẫn sẽ chiều cổ hắn bởi Diệp Lăng là bảo bối đệ đệ của nàng, đây là việc vĩnh viễn cũng không thể thay đổi.

“Đúng vậy, chỉ có hắn, làm Y Sư cũng có thể mơ hồ thôi...” Thất công chúa cũng cười cười, nàng cũng vậy, rất thương yêu Diệp Lăng.

Tuy nói rằng trên thực tế Thất công chúa sinh ra muộn hơn Diệp Lăng mấy tiếng, nhưng nàng vẫn luôn cảm giác như nàng lớn hơn một chút, vẫn chiều cổ Diệp Lăng như một tỷ tỷ vậy, từ nhỏ đã như thế rồi.

Có lẽ, nữ nhân đều có điều trưởng thành sớm...

”Thần y này nếu mơ hồ thì không phải là mẫu thân của yem sẽ gặp nguy hiểm sao, chúng

ta có nên đi hay không...” Trần Bì công lão nhân gia, có chút lo lắng nói.

Chân Tiểu Yên cười nói: “Yên tâm, nếu thật sự là Diệp Lăng thì hắn mơ hồ một chút mới là bình thường, mà cái mơ hồ này của hắn chắc chắn sẽ không làm mẫu thân ngươi gặp nguy hiểm,”

Đối với sự mơ hồ của Diệp Lăng, Chân Tiểu Yên rất hiểu, nàng và cả lớp nàng đều hiểu rõ, trước kia Diệp Lăng thường xuyên thả sai một vài luyện kim linh kiện làm cả lớp mặt xám mày tro.

Bất quá, mặc dù có chút nguy hiểm nhưng chưa từng xảy ra việc mất mạng người, ít nhất là đến giờ vẫn chưa.

“Vậy nếu không phải là Diệp Lăng thì sao?” Trần Bì lại hỏi những lời này trực tiếp làm ba cô gái trở nên trầm mặc, đều muốn đánh cái miệng quạ của Trần Bì một chút.

Lúc này các nàng thậm chí mong sớm nhìn thấy Diệp Lăng, cái mà các nàng không muốn nghe nhất là thần y này không phải Diệp Lăng!

Nếu không phải coi trọng hiếu tâm và thuần phác của Trần Bì, ba nàng đã sớm tiến hành “cải cách giáo dục” với Trần Bì rồi.

Rất nhanh, năm người đã đi vào trong thành mới, thành này không có hạn chế gì cả, mặc kệ thân phận cao thấp gì cũng vậy, sau khi đi vào thành này đều có thân phận như nhau, không khác gì cả.

Sau khi đi vào thành, trong năm người, ngoài Trần Bì không cảm giác gì ra, bốn người khác đều cảm giác thấy một loại khí tức làm tinh thần sáng khoái.

Đương nhiên, đó cũng không phải là chỉ có nữ mới cảm giác được, loại khí tức này là ba người Diệp Lam Vũ đều tiếp xúc với ma pháp nguyên tố, cảm giác linh mãnh hơn người thường rất nhiều. Mà lão nhân gia là vì thân thể quá kém, lúc này nàng cảm thấy thư thái hơn một chút.

Bất quá, tuy rằng các nàng có thể cảm giác được, nhưng cũng giống những người khác, đều có loại cảm giác không nói nên lời, đều nghĩ rằng chắc là bố cục của thành này làm người ta cảm thấy thoải mái mà thôi tuyệt đối sẽ không nghĩ đến một người nào đó lấy thành thị làm trận pháp mới có tình huống này.

Rõ ràng là cùng một Y Sư, cùng một loại bệnh, thậm chí cũng là người bệnh đó, hiệu quả trị liệu ở trong này tốt hơn nơi khác rất nhiều. Cái này cũng làm người ta càng cảm thấy nơi này hẳn là được Quang Minh Nữ Thần phù hộ.

Như vậy cũng làm cho Y Sư Thánh Thành càng thích ở lại thành mới hơn, vốn trong đó có một số người vì Diệp Lăng mà ở lại thành sẵn rồi...

286. Chương 287: Chân Kim (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 287: Chân kim (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Trong mấy tháng này, Diệp Lăng xem bệnh cho người khác làm đám Y Sư này có một cơ hội học tập rất tốt, sao bọn họ có thể bỏ qua được, tuy rằng đôi khi Trung Y của Diệp Lăng làm họ cảm thấy mơ hồ, nhưng ít nhiều cũng có thể nhìn thấy Diệp Lăng sử dụng luyện kim thuật chữa trị nên vẫn có thu hoạch.

Mà trong quá trình học tập tự nhiên cũng phải làm trách nhiệm của một Y Sư, giúp Diệp Lăng chiếu khám người bệnh, cũng làm nơi này biến thành một cái bệnh viện quy mô không nhỏ, sau này cũng được giữ lại.

Điều này cũng làm Mơ Hồ Thần Y Diệp Lăng này có thể tiếp nhận từng đám từng đám người, làm cho những ai cầu y từ bốn phương tám hướng đến đây đều nhận được kết quả như mong muốn - khỏi hẳn!

Càng ngày càng tiếp cận Mơ Hồ Đường, ba thiếu nữ cũng ngày càng khấn trương lên, các nàng tựa hồ đã cảm giác được khí tức quen thuộc của Diệp Lăng, nhưng vào lúc này đã xảy ra một chuyện làm các nàng bắt đầu phủ định Mơ Hồ Thần Y là Diệp Lăng.

“Cái gì chó má thần y, người đi giết tiền à? Xem bệnh cũng đòi 1 vạn kim tệ, muốn kim tệ đến điên rồi sao, ta cũng không tin không có người thì không trị hết bệnh này được,”

Ở bên ngoài Mơ Hồ Đường, một trung niên nhân mặc thất lưng bạc, áo cẩm y đang chỉ vào Mơ Hồ Đường chửi ầm lên, dưới ánh mặt trời, cái đầu có điểm trọc của hắn phản xạ ra quang mang chói mắt.

Từ bên ngoài thì người trung niên kia hẳn là phi phú tức quý, mà từ ngôn hành cử chỉ của hắn tựa hồ không phải là quý tộc, ít nhất là không phải quý tộc có đầy đủ lễ nghĩa.

Mà 1 vạn kim tệ trong miệng hắn là căn cứ để tam nữ phủ định Mơ Hồ Thần Y là Diệp Lăng, bởi nếu là bại gia tử này thì sao lại thu tiền của người khác? Từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng thu một phân tiền nào.

Ừ, đúng vậy, là chủ động thu ấy, tuyệt đối không có!

Vậy rốt cuộc là có hiểu lầm gì sao? Diệp Lăng căn bản là không lấy tiền mà những người khác lại lợi dụng chuyện này thu tiền sao?

Cái này phỏng chừng chỉ có sau khi nhìn thấy Diệp Lăng mới biết được.

Bất quá, có thể khẳng định một chuyện, lúc người trung niên kia hô to gọi nhỏ, những người bên cạnh tựa hồ cũng không thèm để ý tới, giống như chuyện này đã phát sinh rất nhiều lần, bọn họ chỉ dùng ánh mắt khinh thường nhìn về phía người trung niên kia.

Trong đội ngũ xếp hàng cầu y, có người rất khinh thường nói: “Người phải đi thì mau lăn đi, đừng đứng ở đây chít chít méo mó, một vạn kim tệ mua cái mạng chó của ngươi còn ngại đắt, đừng cản trở lão tử xem bệnh,”

“Đi thôi càng ít người càng tốt, chúng ta cũng nhanh đến lượt hơn!” Có người rất cao hứng với việc này, bọn họ đang xếp hàng cầu y, ít đi một người tự nhiên cũng làm họ sớm được xem bệnh hơn một chút.

“Người tốt nhất là lăn đi xa một chút, người vũ nhục thần y, ở đây sẽ không có ai hoan nghênh ngươi cả, mang theo đồng tiền dơ bẩn của ngươi đi đi,” Có người hạo tâm nhắc nhở.

“...”

“Đám dân đen các ngươi, không phải là một xú tiểu tử sao, còn thần y cái gì, ta đến đây xem bệnh là đã cho hấn mặt mũi rồi bản Công Tước có tiền, có tiền còn sợ không ai hoan nghênh sao?” Người trung niên nhân kia rất khinh thường nói theo lời của hấn có thể nhìn ra hấn là một Công Tước, cũng không biết quốc gia nào bất hạnh như vậy, sinh ra một Công Tước như thế.

“Ngươi xong rồi...”

“Nguyện nữ thần phù hộ ngươi...”

“Tên gốc đáng thương...”

Trong nhất thời, tất cả mọi người cùng làm một chuyện với Công Tước hói đầu kia -đồng tình và bi ai...

Đơn giản là ai cũng biết cảnh tượng sắp tới là gì, sẽ có rất nhiều người xuất trưởng, sẽ có chuyện phát sinh...

Chỉ trong nháy mắt, một cái đội ngũ nho nhỏ xuất hiện trước mặt Công Tước kia, đội ngũ cũng không nhiều người, cũng chỉ ba bốn người thôi những phân lượng lại không thấp chút nào, toàn bộ đều là thành viên cao cấp của Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn.

Đây là Thánh Giáo phái người bảo hộ Y Sư của Thánh Giáo, những Y Sư này đều là bảo bối của Thánh Giáo, không cho phép phát sinh chuyện ngoài ý muốn nên tất nhiên sẽ cho một ít cao cấp Quang Minh Kỵ Sĩ đến bảo hộ.

Lúc này cũng thuận tiện bảo hộ Diệp Lăng một chút, duy trì trật tự, đối với một ít người dám mạo phạm, bọn họ đều tiến hành cảnh cáo, đả kích, đuổi đi.

Tuy rằng bây giờ bọn họ cũng không phải bảo tiêu của Diệp Lăng, nhưng những ai bọn hấn phải bảo hộ hiện đều đang muốn thỉnh giáo Diệp Lăng, tôn kính Diệp Lăng, hơn nữa bọn họ cũng vốn rất bội phục Diệp Lăng nên cũng sẽ giải quyết những ai vũ nhục Diệp Lăng.

“Vị Công Tước Tiên sinh này, mời người rời đi, Thánh Thành không chào đón ngươi, về sau ngươi cũng không thể đi vào phạm vi Thánh Thành nữa bước,” Quang Minh Kỵ Sĩ văn duy trì phong độ kỵ sĩ, nhìn Công Tước kia nói. Đương nhiên đó cũng không phải họ tôn trọng Công Tước này, chỉ là bọn họ quen bảo trì phong độ như vậy.

“Dựa vào cái gì không cho ta đến đây, ta là giáo đồ Thánh Giáo, cống hiến rất nhiều cho Thánh Giáo,” Công Tước kia ngây người ra một chút, từ một khác Quang Minh Kỵ Sĩ đi ra thì hấn đã ngây dại rồi.

Hấn thật không ngờ Mơ Hồ Đường này của Diệp Lăng lại có Quang Minh Kỵ Sĩ đóng quân, hơn nữa thoát nhìn đều rất tôn trọng Diệp Lăng, nói như vậy mình vũ nhục Diệp Lăng chẳng phải có hậu quả nghiêm trọng lắm sao?

Quang Minh Thánh Giáo, thế lực này dù là tam đại đế quốc cũng phải kiêng kị ba phần, không muốn có xung đột, đồng thời không có bất cứ ai muốn trở thành thù địch với Thánh Giáo, tất cả đều lo nịnh bợ còn chưa xong.

Công Tước này cũng là một giáo đồ, đồng thời cũng có được một cái thân phận nhất định, nhân viên thần chức bình thường thấy hắn cũng phải tôn trọng ba phần bởi hắn có trợ giúp rất lớn với Thánh Giáo nên hắn mới kiêu ngạo như thế, hắn cảm thấy ở đây không ai dám đụng vào hắn, hắn không để vào mắt vùng ngoại thành của Thánh Thành.

“Thánh Giáo sẽ nhớ kỹ công hiến của ngươi, nhưng vẫn sẽ không chào đón ngươi bởi ngươi vừa vũ nhục một khách nhân tôn quý của Thánh Giáo, chính hắn giải quyết ôn dịch, giải cứu rất nhiều Y Sư và giáo đồ của Thánh Giáo,” Quang Minh Kỵ Sĩ nói hắn cũng không biết Công Tước này là ai, nhưng làm giáo đồ, Công Tước vẫn có quyền lợi biết vì sao.

“Cái này... ta biết, nhưng sao hắn đòi đến 1 vạn kim tệ của ta, đây là giựt Tiền!” Công Tước mềm lại một chút, tựa hồ lúc này hắn mới nhớ tới Diệp Lăng là thần y trong truyền thuyết giải cứu mấy vạn người, trong đó còn có rất nhiều giáo đồ Thánh Giáo.

Không cần phải nói mấy vạn người này, còn có giáo đồ trong đó đều tôn trọng Diệp Lăng, đều làm Diệp Lăng trở thành thánh nhân không được khinh nhờn ở Kỳ Tích Khu này.

Cho nên bây giờ hắn muốn đánh phá ấn tượng thánh nhân này để mình được lợi thế một chút, đồng thời cũng dôi dề tài đi.

Hắn cũng không muốn có xung đột gì với Quang Minh Kỵ Sĩ, đây tuyệt đối là một hành vi ngu xuẩn.

“Công tử nói hắn giựt tiền đấy, nếu ngươi mất hứng, xin mời trở về, không cần ở đây gây trở ngại đến người khác,” Vào lúc này, ngay cửa xuất hiện một thiếu niên đen gầy, nói với Công Tước kia.

287. Chương 288: Chân Kim (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 288: Chân kim (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Các người nghe thấy rồi chứ, chính hắn còn thừa nhận là hắn đang giựt tiền mà, sao có thể dung túng hành vi như thế được, đây là Thánh Thành, giáo lý Thánh Giáo chúng ta là vô điều kiện trợ giúp bất cứ ai cần!” Công Tước rất hưng phấn nói còn đưa ra cả giáo lý.

Hắn cảm thấy hiện tại hắn là tất cả đều hướng về mình, hắn là sẽ đi khinh bỉ, đi đả kích hành vi giựt tiền vô sỉ của Diệp Lăng!

“Xin lỗi, Công Tước tiên sinh, công tử không phải người của Thánh Giáo, không cần tuân thủ giáo lý! Tiền này chính là chần kim rất bình thường, người có thể không giao cơ mà, đây là tự do của ngươi!” Thiếu niên đen gầy nói xong những lời này liền nói với những người đang xếp hàng: “Vị kế tiếp, kính già yêu trẻ, ai có trọng bệnh nguy kịch mời thông cáo một tiếng, chúng ta sẽ xử lý trước!”

“Công Tước Tiên sinh, mời người rời khỏi chỗ này, chúng ta sẽ có người hộ tống người trở về!” Quang Minh Kỵ Sĩ lại nói.

Công Tước trầm mặc, hắn không nghĩ tới nói đến như vậy rồi nhưng vẫn không thay đổi được tình huống, vẫn bị đuổi đi, mà Diệp Lăng vẫn tiếp tục ở lại làm “Thần y giựt tiền”.

“Các người không công bằng, ta muốn gặp Dịch Đằng giáo chủ!” Công Tước hô, hóa ra hắn là người quen của Dịch Đằng giáo chủ.

Mọi người trầm mặc, ai cũng biết chuyện xảy ra giữa Dịch Đằng giáo chủ và Diệp Lăng, không nghĩ tới Công Tước này lại nói danh hào của hắn ra.

Cái này không phải là tự rước lấy nhục sao?

“Cho dù Dịch Đằng giáo chủ đến đây cũng thế, hắn cũng sẽ để người ra về thôi, quan hệ của hắn với thần y công tử cũng không đơn giản!” Quang Minh Kỵ Sĩ muốn cười, bất quá vẫn nhịn được.

“Sao lại như vậy? Rốt cuộc thần y này là ai, vì sao lại có lực ảnh hưởng đến vậy?” Công Tước bắt đầu hoài nghi thân phận Diệp Lăng, hắn cho rằng Diệp Lăng có thân phận khác thường mới có lực ảnh hưởng như vậy làm cho tất cả mọi người đều vì hắn mà nói đỡ.

“Thân phận hắn thì chúng ta không biết, chúng ta chỉ biết là, hắn là một Y Sư đáng cho chúng ta tôn kính!”

Tất cả mọi người ở đây chỉ có thể nói một cái đáp án như vậy bởi không ai quá để ý thân phận của Diệp Lăng, bọn họ chỉ biết Diệp Lăng là một Y Sư mà vô luận y thuật hay y đức đều đáng để người ta tôn trọng.

“Tôn kính? Y Sư chỉ nhìn tiền như hắn thì chắc chắn không phải là thứ tốt gì!” Công Tước kia tức giận nói.

“Ba!”

Mặt Công Tước đã trúng một cái tát, bất quá, người đánh hắn lại là Diệp Lam Vũ điều này làm ngay cả hai người Thất công chúa cũng cảm thấy ngoài ý muốn, vì sao Diệp Lam Vũ lại động thủ đánh người?

Vấn đề này ngay cả Diệp Lam Vũ cũng không biết, nàng đang ngơ ngác nhìn tay mình, nàng cảm thấy kỳ quái không hiểu vì sao mình lại ra tay, chuyện này đầu liên quan gì mình?

Bất quá, lúc này không ai để ý là ai, chỉ cần có người ra tay đánh Công Tước này thì tất cả mọi người đều ủng hộ!

“Hay!”

“Đáng đánh!”

“Người kia muốn bị đánh mà!”

“Người dám đánh ta, người có biết...” Công Tước chỉ vào Diệp Lam Vũ, lời mọi người làm hắn rất tức giận, phi thường tức giận, hắn chỉ hận không thể lập tức xử lý Diệp Lam Vũ...

Ý, người thiếu nữ này đẹp quá!

Lúc này mọi người mới nhìn rõ dung mạo Diệp Lam Vũ, bị sắc đẹp của nàng hấp dẫn, rung động!

Lúc này Công Tước đang chỉnh trang quần áo, rất có phong độ nói: “Vị tiểu thư này, nếu người chịu nhận lỗi với ta thì ta sẽ không truy cứu sự vô lễ của người!”

Diệp Lam Vũ nhú mày lại, nàng biết làm như vậy thực vô lễ, hắn là giải thích với Công Tước này, nhưng không biết vì sao trong lòng nàng lại bài xích ý nghĩ này, cảm thấy làm vậy mới đúng.

“Xin lỗi, ta đánh người là đúng, tuy rằng ta không biết vì sao lại nghĩ như vậy!” Diệp Lam Vũ rất rõ ràng nói, không giấu diếm sự khó hiểu trong lòng.

“...”

Hai người Thất công chúa trầm mặc.

Mà người ở đây lại vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Đúng vậy, đánh là đúng, ai bảo hắn đứng đây vũ nhục công tử của chúng ta, nói cho người biết, công tử lấy tiền cũng có quy tắc!”

“Quy củ kiểu gì mà thu một vạn kim tệ!” Công Tước giận dữ hét, nói đến cái này làm hắn rất tức giận.

“Sao người lại lặn lội đến cái chức Công Tước này được nhỉ, người nhìn xem chúng ta có ai trả được một vạn kim tệ không? Thu một vạn kim tệ chỉ là với người mà thôi những người khác đều không phải mức này, có người còn miễn phí.” Một người đang xếp hàng khinh thường nói.

“Vì sao? Vì sao ta phải trả một vạn kim tệ?” Công Tước không rõ, hắn cũng bắt đầu chú ý đến vấn đề này.

“Tiền xem bệnh của công tử trước giờ đều xem ở tâm tình, có thể vì bộ dạng của người thật đáng ghét nên công tử mới đòi nhiều như vậy! Bất quá, người nhất định thừa sức trả vì công tử chưa bao giờ bắt người khác làm chuyện quá khả năng mình, người không có tiền thì hắn sẽ không thu tiền, người có tiền thì lấy nhiều hơn một chút cũng đúng thôi bỏ khuyết một ít chi tiêu, nếu không người bảo công tử làm sao có tiền mua được về chữa bệnh?” Lại một người nói xem bệnh trả thù lao là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ít nhất cũng phải trả đủ tiền thuốc men.

“Ta, ta không có nhiều tiền như vậy!” Công Tước không phản đối chỉ có thể nói mình không có tiền thời đương nhiên, rốt cuộc có tiền hay không, vấn đề này rất nhanh có người trả lời.

“Công Tước đại nhân, người không nên nói đùa như vậy chứ, thân gia của người ít nhất cũng phải mười vạn, bắt người bỏ ra một phần mười để đổi lấy sức khỏe chẳng lẽ không đáng giá sao?” Lại một thanh âm khác vạch trần sự dối trá của Công Tước.

Mà thanh âm này cũng làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn, không chỉ vì người này biết thân gia của Công Tước, đồng thời cũng vì thanh âm này là của một người mà họ vừa nhắc đến.

“Dịch Đẳng giáo chủ, sao người có thể...” Công Tước cũng cảm thấy rất ngoài ý muốn, hắn không nghĩ tới, ngay cả Dịch Đẳng giáo chủ cũng đối địch với mình.

“Ta thì sao? Quen biết đã lâu nên ta phải nhắc người một chút, tốt nhất là nên dùng một vạn kim tệ của người để đổi lấy sức khỏe, bỏ lỡ cơ hội thì chắc chắn sẽ không phải chỉ là một chút kim tệ thôi đâu, thân y người ta cũng không phải người của Thánh Giáo, tùy thời sẽ rời đi!” Dịch Đẳng giáo chủ nhắc nhở.

Công Tước trầm mặc một lúc lâu sau mới khẽ cắn môi, nói: “Vừa rồi ta đã đắc tội thần y, hắn có thể đồng ý sao?”

Hắn đã nghĩ thông suốt, ngay cả Dịch Đẳng giáo chủ đều đứng về phía Diệp Lăng, vậy thì mình nên ngoan ngoãn nghe lời mới có kết quả tốt, theo thái độ của Dịch Đẳng giáo chủ có thể thấy hắn đang giúp đỡ mình.

Đúng vậy, Dịch Đẳng giáo chủ đang giúp hắn, dù sao cũng quen biết đã lâu, mà Công Tước này cũng cấp cho Thánh Giáo không ít chỗ tốt, nên đền đáp một chút!

Dịch Đẳng giáo chủ lắc lắc đầu nói: “Yên tâm! Đến lúc đó ngay cả người là ai có khi hắn còn không nhớ rõ, với hắn mà nói người căn bản không trọng yếu! Chỉ cần người thành thành thật thật đưa tiền xem bệnh trước, đừng giở trò, nếu không kết cục của người nhất định sẽ thực đáng thương!”

288. Chương 289: Chân Kim (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 289: Chân kim (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Thủ đoạn gì?” Công Tước có điểm nghi hoặc hỏi.

“Tức là không nên giả nghèo để miễn đi tiền khám này, cho dù người có thể lừa gạt tất cả mọi người thì người cũng sẽ thực thâm, từng có một phú hào giả nghèo, không ai biết hắn có tiền cả nhưng cuối cùng vẫn

nhận lấy trừng phạt!” Dịch Đẳng giáo chủ nhớ lại nói nhớ tới tình huống đó, cơ hồ tất cả mọi người đều cảm thấy có điểm bất khả tư nghị.

“Hắn bị sao vậy?” Công Tước hỏi mà người gần đó lại không thèm để ý, tựa hồ không có hứng thú với việc này, cũng có thể là họ đều biết cả rồi.

“Cũng không sao cả, có điều bị Mơ Hồ Thần Y của chúng ta cho nhầm thuốc làm hắn ngứa chịu không nổi, suốt một ngày a! Da cũng bị hằn gãi đến bong ra, chỉ có thể đau khổ cầu xin thần y cứu. Mà thần y của chúng ta còn ngơ ngác nói một câu, sao ngươi lại ăn bậy thuốc như vậy!” Dịch Đẳng giáo chủ có chút cảm thán.

Công Tước không nói gì nữa, từ lời nói ít ỏi của Dịch Đẳng giáo chủ, tựa hồ hắn đã tưởng tượng ra được kẻ bị thảm kia, càng thể hội tính cách làm người ta tức chết mà không cần đền mạng của Diệp Lăng.

Cho nên hắn quyết định hay là không nên đùa giỡn thủ đoạn với Diệp Lăng, như vậy cũng không có lợi với mình, có khi còn chịu phạt nữa, biện pháp tốt nhất là ngoan ngoãn giao ra một vạn kim tệ.

Cái quyết định này cũng làm hắn tránh khỏi một hồi tai nạn, nếu không nhất định sẽ rất thảm!

Cũng không biết vì sao, phàm là người lừa gạt Diệp Lăng đều ăn nhầm thuốc, nếu nói chỉ riêng Diệp Lăng đưa nhầm thuốc thì còn có người hoài nghi Diệp Lăng cố ý như vậy, kỳ thật hắn không phải thật sự mơ hồ mà cố ý đưa nhầm thuốc cho người ta.

Trên thực tế, không chỉ có Diệp Lăng đưa sai thuốc, đôi khi còn xui xẻo tự mình lấy nhầm thuốc nữa!

Đây là chuyện làm người ta cảm thấy thần kỳ nhất, đều cho rằng Diệp Lăng có thần phù hộ, nếu không sao lại trùng hợp như vậy?

“Cũng may người không nhiều lắm, mẫu thân, người có mệt không, yểm công ngươi đến đầu kia nghỉ ngơi, ta đi xếp hàng!” Trần Bì nhìn quen trường hợp như vậy rồi, không phải lần đầu cầu y nên hắn rất hiểu phải làm thế nào.

“Tốt bây giờ ta cảm thấy rất tốt rồi!” Lão nhân gia nói.

“Ừ, yểm cũng cảm thấy thực thoải mái,” Trần Bì nói xong liền tới xếp hàng.

Lúc này, Diệp Lam Vũ còn bị Công Tước kia dây dưa vì vừa nãy đánh hắn một cái, hắn nhân cơ hội muốn chiếm tiện nghi!

“Ngươi rút ra xa một chút cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Diệp Lam Vũ lạnh lùng nói.

“Bộ dáng tức giận của ngươi thực xinh đẹp, chúng ta có thể giao cái bằng hữu không?” Công Tước không biết sống chết tiếp tục nói hơn nữa còn hất đám tóc ít ỏi của hắn.

“Ta biết ta xinh đẹp, cái này không cần ngươi phải nói!” Diệp Lam Vũ trực tiếp phát tay, lấy băng sương khí đóng chân Công Tước lên mặt đất để hắn không thể tiếp tục đi theo mình.

“??” Công Tước muốn đi theo lại phát hiện hai chân mình như mọc rễ, bởi vậy cúi đầu nhìn xuống.

“Trời ạ! Đây, đây là chuyện gì, vì sao chân của ta lại bị đóng băng?” Công Tước kêu thảm thiết, cảm thấy rất kinh hoảng với băng của Diệp Lam Vũ.

“?! ” Dịch Đẳng giáo chủ nhìn về phía hai chân Công Tước, tựa hồ có điểm khó tin, tuy hắn cũng biết là Diệp Lam Vũ gây ra, nhưng hắn không biết Diệp Lam Vũ thi triển ma pháp khi nào.

Không chỉ có Dịch Đẳng giáo chủ, Quang Minh Kỵ Sĩ gần đó cũng vậy, cũng không biết Diệp Lam Vũ sử dụng ma pháp lúc nào, đều có điểm khó tin.

Bọn họ không thể tin được lại có người có thể lặng yên không tiếng động thi triển ma pháp dưới mí mắt mình, cho dù vừa rồi mình không chú ý những cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Cô gái xinh đẹp cực kỳ này xem ra là một cao thủ thâm tàng bất lộ, tựa hồ không quá tương xứng với tuổi của nàng.

“Công Tước đại nhân, xem ra ngươi lại chọc đến một người không nên dây vào, đây cũng là một nho nhỏ giáo huấn cho ngươi! Nếu Dịch Đẳng giáo chủ đã nói giúp ngươi thì chúng ta cũng cáo lui vậy!” Mấy Quang Minh Kỳ Sĩ cáo từ, trở lại trong Mơ Hồ Đường, trở lại cương vị của chính mình.

“Nha đầu, ngươi chờ đấy!” Công Tước kia thực tức giận, hấn vốn đang rất tức giận rồi nguyên còn muốn đùa giỡn Diệp Lam Vũ một chút để nguôi ngoai kết quả lại bị Diệp Lam Vũ đùa giỡn, làm hấn lại mất mặt thêm một lần nữa trước mọi người.

“Sợ ngươi à?” Diệp Lam Vũ rất khinh miệt nói.

“Hừ!”

Công Tước hừ một tiếng, sau đó lấy ra một ống trúc có một cái đuôi nho nhỏ, sau đó một tay giơ ống trúc lên trời, tay còn lại dùng sức kéo cái đuôi nhỏ kia.

“Thu!”

Một đạo hào quang từ trong ống trúc phóng ra cùng với thanh âm bén nhọn, gào thét về phía bầu trời!

Đây không phải là đạn tín hiệu sao? Muốn triệu tập nhân mã sao? “Trời sáng lại đi phóng pháo hoa, ai ngu ngốc như vậy?” Mặc dù Diệp Lam Vũ và Diệp Lăng đang ở hai nơi khác nhau nhưng lại cùng nói một câu, “Diệp Lam Vũ, đây không phải pháo hoa a” “Công tử, đây không phải pháo hoa!”

Thất công chúa và A Nhĩ Văn đồng thời nói, bất quá cũng không giải thích gì thêm vì hai tỷ đệ này đều giống nhau, rất không thèm để ý nói -

“Đây là pháo hoa!”

Được rồi, được rồi, coi như là pháo hoa đi! Lại nói tiếp, đạn tín hiệu cũng là một loại pháo hoa, có điều mục đích sử dụng có chút khác mà thôi.

“Công Tước, ngươi làm vậy là có ý gì?” Dịch Đẳng giáo chủ cau mày nói nhưng lời này thực rõ ràng rất không thích việc Công Tước triệu hoán nhân mã.

Công Tước cũng không phát giác ra điều này, chỉ hưng phấn hồi đáp: “Ta muốn dạy bảo nha đầu không biết trời cao đất rộng này một chút!”

“Ngươi muốn giáo huấn nàng tại đây sao?” Dịch Đẳng giáo chủ trầm giọng hỏi.

Công Tước vẫn không phát hiện ra dị thường, gật đầu nói: “Đúng vậy, ở đây, ta muốn cho nàng một cái giáo huấn để nàng biết một cái Công Tước như ta cũng không phải dễ chọc!”

“Đừng trách ta không cảnh cáo ngươi, ở đây cũng không phải địa bàn của ngươi mà ngươi muốn thế nào được thế ấy, nếu ngươi chọc phải thần y ở trong kia thì cả đời ngươi sẽ phải chịu cái bệnh kia!” Dịch Đẳng giáo chủ làm rõ sự tình xong liền phẩy tay áo bỏ đi, vào trong Mơ Hồ Đường.

“Thần y ở trong kia, có gì phải sợ, không biết sao ngươi có thể làm nổi cái chức giáo chủ kia nữa!” Nhìn Dịch Đẳng giáo chủ đi vào, Công Tước cũng rất khinh thường nói một câu.

“Nha đầu chết tiệt kia, ngươi chờ đó cho ta, người của ta lập tức đến đây, lúc đó ngươi sẽ ngoan ngoãn trở thành của ta! Ha ha!” Công Tước dâm tà cười nói với Diệp Lam Vũ.

“Diệp Lam Vũ, hấn đang đùa giỡn ngươi kia, cho hấn chút mưa đá đi!” Thất công chúa chậm rãi nói.

“Cái này còn cần ngươi dạy sao!” Diệp Lam Vũ nhẹ vung tay lên, chỉ thấy giữa không trung đột nhiên xuất hiện một khối băng bằng cục gạch, di động trên phong trung, ừ, tất nhiên là trên không trung rồi, bám theo tiếng rít phóng về phía Công Tước.

289. Chương 290: Băng Cùng Hỏa (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 290: Băng cùng hỏa (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Một khối băng nện thật mạnh lên người Công Tước, hiện tại hai chân hắn đã bị đóng băng, chỉ có thể đứng im làm bia ngắm, bị Diệp Lam Vũ dùng băng hành hạ.

“Diệp Lam Vũ, đánh ngực của hắn ấy, đừng đánh tứ chi làm gì, cho hắn chút thương tích chơi!” Thất công chúa rất yên tĩnh nói, đương nhiên, lời của nàng không có quan hệ gì đến hai chữ yên tĩnh này.

“Ngực, bụng, còn có chỗ kia, đúng vậy, ba chỗ này đi...” Diệp Lam Vũ gật gật đầu, không chế khối băng gõ vào “thượng trung hạ” của Công Tước...

“Nữ hài tử phải ôn nhu một chút, chuyên đánh ngực là được rồi!” Thất công chúa nói.

“Người quân được ta à! Ta thích thế thì sao!” Diệp Lam Vũ vẫn tiếp tục vui vẻ dùng khối băng đùa giỡn Công Tước.

“A... a...” Hiện tại Công Tước thật sự vô cùng thảm, thể xác và tinh thần đều đang rơi lệ. Lúc này hắn đang hối hận, mình không nên chọc nữ sát tinh này sớm, hắn là chờ người của mình đến rồi nói.

Mẹ nó, sao còn chưa tới, chẳng lẽ đợi ta bị người khác đánh chết rồi mới xuất hiện sao?

Công Tước rất cảm tức viện binh của mình, đã lâu vậy còn chưa đến, mà tựa hồ hắn cũng quên mình đã để lại viện binh ở ngoài thành bởi hắn không muốn để người khác biết mình có bệnh.

“Oanh!”

Khối băng đang bay về phía Công Tước lại bị một cổ kinh khí bạo vỡ, mà người phát ra nó đang che chở trước người Công Tước, là một Kiếm Sĩ thoát nhìn không lớn tuổi lắm.

Không lớn tuổi lắm, kỳ thật cũng không nhỏ, mà chức nghiệp Kiếm Sĩ này trên cơ bản cũng giống những chức nghiệp khác, tuổi càng lớn, thực lực càng mạnh.

Mà sau Kiếm Sĩ này còn có vài Ma Pháp Sư và Vũ Giả lục tục kéo đến, tuy rằng thoát nhìn kém hơn Kiếm Sĩ này một chút nhưng thực lực cũng rất phi phàm, cho dù là nhất đẳng cao thủ cũng phải né qua một bên.

Công Tước này dù sao cũng là Công Tước, đương nhiên có không ít thủ hạ là cao thủ! “Công Tước đại nhân, người còn sống không?” Một Vũ Giả lắc lắc Công Tước đang hấp hối, rất khẩn trương hô, có điều lời này của hắn lại làm người ta cảm thấy có điểm quái dị.

“Ta còn sống! Tí nữa ta lại tính sổ với ngươi sau, bắt nha đầu phía trước lại cho ta, ta muốn nó sống!” Công Tước đại nhân vừa “hấp hối” vừa chỉ vào Diệp Lam Vũ nói.

“Hiểu được!” Kiếm Sĩ kia gật đầu, khi chuẩn bị động thủ lại phát hiện Diệp Lam Vũ

cũng đã chuẩn bị xong, một Băng Hệ ma pháp siêu xa hoa đã hình thành, cũng bắt đầu công kích.

Ta kháo, sao nữ hài tử này không chút khách khí vậy! “Băng Tiền Phong Bạo!”

Trên bầu trời, trong một đám sương trắng mịn mù bộc phát ra từng đợt vũ tiên, những thứ này tuy đều tạo thành từ băng nhưng trình độ sắc bén lại tuyệt đối không thua với cung tên bằng sắt thép.

“Hát, hát...”

Kiếm Sĩ hét lớn vài tiếng, quơ trường kiếm, mỗi lần múa kiếm đều bộc phát ra một cổ đầu khí, sau khi tiếp xúc với băng tiên sẽ làm nó tiêu tán đi, còn đầu khí vẫn mạnh mẽ như bão táp.

Tốc độ múa kiếm của Kiếm Sĩ càng lúc càng nhanh, mà đầu khí thường thường bộc phát từ trên người hắn ra ngoài hình thành một đạo phong nhận phóng về phía Diệp Lam Vũ.

Sau đó, thân thể Kiếm Sĩ chỉ có thể nhìn thấy được mờ mờ, không gian gần đó tràn ngập đầu khí cuồng liệt của hắn!

“Hỏa Hệ đầu khí kỹ Hỏa Vũ Cuồng Sa!”

Khí kinh Hỏa Hệ đầu khí thật như bão cát điên cuồng đáp úp về phía Diệp Lam Vũ, đây là một loại đầu khí kỹ có điều thông thường một chút, nhưng uy lực cũng không nhỏ.

“Băng Thuần!”

Tay Diệp Lam Vũ xẹt qua, một đạo tường băng thật dày xuất hiện trước mặt nàng, vì nàng mà ngăn cản hết thủy công kích, kể cả đầu khí kỹ như bão cát trước mắt.

“Xèo xèo...”

Hỏa Hệ đầu khí đánh lên tường băng, lập tức phát ra một âm thanh như băng gãy lửa, bất quá tường băng này không yếu ớt như vậy, vẫn dày như thế, lớn như thế.

Lực phòng ngự của Băng Thuần Thuật này trong tất cả những ma pháp phòng ngự cũng xem như cầm cờ đi trước, hơn nữa Diệp Lam Vũ có thuộc tính Băng đặc thù, càng thêm tăng mạnh lực phòng ngự của Băng Thuần Thuật này.

Mà lúc này Diệp Lam Vũ cũng không dừng lại, tay nàng còn đang ngưng kết một ma pháp khác, đương nhiên, một loại ma pháp công kích.

“Toàn Chuyển Băng Tập!”

Diệp Lam Vũ phóng ra một loại băng nhận (nhận là dao, phong nhận là lưỡi dao bằng gió, tương tự, - DG), sau khi băng nhận bay ra ngoài liền xoay tròn, lấy lộ tuyến hình cung phóng về phía Kiếm Sĩ, đây cũng là đặc tính lớn nhất, đồng thời cũng là khó khổng chế nhất của băng nhận.

Lộ tuyến hình cung không chỉ cần ma pháp mà còn cần kỹ xảo cực cao khổng chế mới có thể đánh trúng mục tiêu.

Mà tình hình chung, số lượng băng nhận xoay tròn tuyệt đối sẽ không ít, như vậy lực sát thương mới cao, đương nhiên, số lượng càng nhiều càng khó khổng chế!

Rất nhanh, số băng nhận xoay tròn trên bầu trời ngày càng nhiều, đã gần mười cái, hơn nữa vẫn còn đang tụ tập thêm. Trường hợp này làm người ta cảm thấy thực mỹ lệ, có điều bên trong ẩn dấu nguy hiểm khó lường.

“...”

Kiếm Sĩ cũng phát hiện chuyện này, đầu khí của hắn lập tức bắn về phía không trung, hắn cũng không muốn để số lượng băng nhận ngày càng nhiều, như thế rất nguy hiểm.

“Thành thạch thành thạch...”

Đầu khí và băng nhận xoay tròn va chạm làm cho một đám băng nhận bị tiêu tan, nhưng lại có thêm nhiều băng nhận khác được sinh ra, xoay tròn trước mắt mọi người, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn bị diệt.

Điều này làm Kiếm Sĩ có điểm mệt mỏi, mà lúc này hắn không thể phân tâm công kích Diệp Lam Vũ, không chỉ vì Băng Thuần chống đỡ, quan trọng nhất là nếu hắn không chuyên tâm tiêu diệt băng nhận, lúc đó sẽ rất phiền toái rất có thể bị băng nhận này giải quyết.

Hiện tại hai bên đang so xem ai phát ra ma pháp hoặc giải quyết ma pháp nhanh hơn!

Vốn chuyện này chỉ xảy ra khi hai bên có thực lực ngang nhau, đều không chiếm được tiện nghi gì, tình huống này làm cho rất nhiều người cảm thấy giật mình với thực lực của Diệp Lam Vũ.

Bọn họ đều thầm nghĩ trong lòng: Không ngờ rằng tiểu cô nương này trẻ tuổi, người lại xinh như thế mà có thực lực đáng sợ thật.

Càng làm người khác giật mình là, đây vẫn không phải cực hạn của Diệp Lam Vũ, bởi vì rất nhanh sau đó, tốc độ băng nhận đột nhiên gia tăng, hơn nữa không phải gia tăng một chút mà là hoàn toàn nhanh vượt bậc.

“?!”Kiếm Sĩ tựa hồ có chút hoang mang, chẳng lẽ này giờ nàng chỉ thử thôi sao?

Không, đương nhiên không phải- vừa rồi là thực lực bình thường của Diệp Lam Vũ, có điều đừng quên vừa rồi nàng dùng một tay phòng ngự, một tay công kích!

Bây giờ Kiếm Sĩ đã không công kích nữa, tập trung ngăn lại băng nhận thì Diệp Lam Vũ không cần phải phòng ngự nữa, có thể công kích bằng cả hai tay, tốc độ tự nhiên sẽ gia tăng vượt bậc!

290. Chương 291: Băng Cùng Hỏa (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 291: Băng cùng hỏa (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Lão đại sắp không ngăn được, lên hỗ trợ!”

Nhìn thấy Kiếm Sĩ bị Diệp Lam Vũ áp chế, hơn nữa bộ dáng sắp chịu không nổi, những người đằng sau bắt đầu xông lên, chuẩn bị dùng hình thức quần công!

Thoạt nhìn đám người kia không phải lần đầu chơi hình thức quần công này, theo động tác điều luyện của họ và vẻ mặt không chút xấu hổ có thể nhìn ra được điều này.

“... Ai nói ta ngăn không được! Ta còn chưa ra tuyệt chiêu mà!” Kiếm Sĩ quát lớn, tựa hồ rất khinh thường việc quần công này những thực tế hấn lại không phản đối gì.

Đơn giản là đấu khí của hấn ngày càng ít, mà loại công kích này làm hấn không thể nào phản kích, chỉ có thể đau khổ phòng thủ, nếu không có gì biến hóa thì sẽ vẫn tiêu hao đến khi hấn không còn đấu khí mới thôi.

Trái lại, Diệp Lam Vũ tựa hồ thực nhẹ nhàng, hai tay không ngừng phóng ra ma pháp, xem tình huống này thì tựa hồ nàng còn dư lực sử dụng phương thức công kích khác, đó cũng là chuyện mà làm người ở đây cảm thấy kinh ngạc.

Thiếu nữ này là ai? Thực lực này đã tiếp cận Địa Cấp rồi, không nên dừng ở tuổi như nàng!

Nhưng mà rất nhanh bọn họ càng thêm giật mình, bởi cô gái mà họ cảm thấy bất khả tư nghị không chỉ có một, còn một nữa.

“Lưu Tinh Hỏa Vũ!”

Thất công chúa nhẹ nhàng vung tay, một ma pháp quần công đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người, một đám Hỏa Lưu Tinh đánh sâu vào đám người vô sỉ đang muốn quần chiến.

...A...

“Ta kháo, ai đánh lên chúng ta!” “Quá vô sỉ!”

Oanh oanh...

Tuy đám người kia vô sỉ nhưng lại có thực lực không tầm thường, đều rất nhẹ nhàng tránh được ma pháp của Thất công chúa. Có điều kế hoạch quần công của họ lại bị mắc cạn.

“... Vô sỉ, các ngươi mới vô sỉ! Nhiều đại nam nhân như vậy lại đi khi dễ vài cái nữ tử chúng ta!” Thất công chúa yêu ớt nói có điều ngọn lửa bốc trên tay nàng lại nhắc nhở mọi người rằng nàng không dễ trêu chọc vào.

“Tiểu Thất, ngươi xen tay vào làm gì, ngươi cảm thấy ta không đánh lại đám người kia sao?” Diệp Lam Vũ quay đầu, có chút mất hứng nói với Thất công chúa, nàng không cảm kích, ngược lại khó chịu Thất công chúa đa sự.

Thất công chúa lại vung tay lên, một mảnh Hỏa Lưu Tinh đại diện tích lại xuất hiện, mà nàng cũng không thèm nhìn đến Hỏa Lưu Tinh của mình, nhìn lại Diệp Lam Vũ, mỉm cười nói: “Đúng vậy, ta cảm thấy người đánh không lại, không giúp người thì người xong đời mất.”

“Ngươi rút sang một bên cho ta! Sao ta có thể thua được! Đám bỏ đi này chỉ cần một bàn tay là đủ rồi!” Diệp Lam Vũ phẫn nộ quát.

“... Coi như xong, ngươi không cần thể diện, nếu bị thương thì Diệp Lăng lại khổ sở, ta cũng không muốn thấy hấn khổ sở!” Thất công chúa hừ một tiếng, có điểm khinh thường Diệp Lam Vũ, điều này làm Diệp Lam Vũ càng thêm khó chịu.

“Lăn đi!” Diệp Lam Vũ quát một tiếng, sau đó một tay vung lên, một đạo băng trụ trực tiếp lao về phía Thất công chúa.

Hai thiếu nữ này sao vậy, tự dưng đi đánh nhau? Tất cả mọi người rất khó hiểu, chỉ có Chân Tiểu Yên lắc đầu thở dài!

“... Lam Vũ tiểu thư và công chúa điện hạ lại đánh nhau rồi!” Đối với người hiểu biết Diệp Lam Vũ và Thất công chúa, nhìn thấy trường hợp này tuyệt đối sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn bởi hai người thường xuyên trình diễn tiết mục như vậy, thường xuyên đấu cùng một chỗ. Mà cũng vì thường xuyên như vậy nên Thất công chúa lại không chút hoang mang với công kích của Diệp Lam Vũ, khi mọi người đang lo lắng giùm nàng, khi băng trụ sắp nuốt lấy nàng thì nàng mới nhẹ nhàng phát tay, đánh ra một đạo Hỏa Long cắn nuốt băng trụ! Nhưng mà Hỏa Long cũng chưa dừng lại, nó vẫn gào thét, giương nanh múa vuốt phóng về phía Diệp Lam Vũ, khí thế vô cùng hung mãnh.

“Hừ!” Diệp Lam Vũ hừ nhẹ một tiếng, cánh tay như ngọc vẽ một vòng tròn trên không, sau đó một vòng sương mù băng lãnh xuất hiện, mà vòng sương mù này chắc chắn không phải thủ đoạn công kích, điểm này sau đó mọi người có thể khẳng định.

Diệp Lam Vũ lại vung tay lên, trong vòng sương mù đột nhiên xuất hiện một con Băng Long không kém gì Hỏa Long của Thất công chúa, thật giống như song sinh vậy...

Băng Long cũng không phải lao thẳng về phía Hỏa Long mà lấy hình thái xoắn ốc vây quanh Hỏa Long, cũng làm Hỏa Long...

Đóng băng!

Dưới nhiệt độ âm lạnh tuyệt đối ngọn lửa cũng có thể bị đóng băng!

Trường hợp lúc này cực kỳ hoa lệ, trên không trung xuất hiện hai con rồng băng quấn vào nhau, tuy mọi người biết rõ rất nguy hiểm nhưng vẫn cảm thán trong lòng... Thật đẹp! “Hừ!”

Giống Diệp Lam Vũ, Thất công chúa cũng hừ nhẹ một tiếng, không chút hoang mang dùng một tay đánh về Băng Long, tựa hồ như muốn dùng tay tiếp lấy nó vậy.

Điều này làm trái tim mọi người vọt lên cổ họng, bọn họ không thể tin được, không thể tưởng tượng nhan sắc xinh đẹp của Thất công chúa mà gặp phải Băng Long sẽ biến thành thể nào nữa.

Có điều, tựa hồ bọn họ lo lắng hơi dư, lấy sự hiểu biết của Thất công chúa với Diệp Lam Vũ, sao nàng có thể đi làm chuyện bất lợi cho mình được, nếu nàng đã làm vậy tức là đã nắm chắc bình ổn được Băng Long.

“Két ”

Khi Băng Long va chạm vào lòng bàn tay Thất công chúa, không, chuẩn xác hơn là không khí phía trước tay nàng, ngay khi tiếp xúc với luồng không khí kia, Băng Long bắt đầu biến thành sương mù.

Đây là hiện tượng bị thứ gì cực nóng hòa tan!

Hóa ra Thất công chúa không chỉ vền vẹn giờ tay lên, nàng còn tụ tập rất nhiều ngọn lửa nguyên tố, có điều vì mật độ rất cao làm người ta không nhìn rõ được nhan sắc ngọn lửa!

Có điều tựa hồ không ai chọn phương thức như vậy, Hỏa thiếu nữ và Băng thiếu nữ này đều đáng sợ như nhau, rốt cuộc các nàng là ai, vì sao lại có thực lực không tương xứng với tuổi như vậy?

Lúc này càng ngày càng nhiều người bắt đầu nghi hoặc thân phận của hai nàng, đều muốn hiểu rõ hơn bối cảnh của các nàng!

Mà cùng lúc, người gần đó đã chạy đi rất xa, đứng gần có khi sẽ bị hại đến thân nữa, đây là chuyện mà bất cứ ai cũng không muốn gặp phải!

Cái gọi là quân tử không đứng dưới bức tường lung lay là vậy!

“Mẫu thân à, hai nàng lại đánh nhau rồi, chúng ta đi đứng xa ra một chút!” Lúc này Trần Bì công lão nhân gia, đi còn xa hơn người khác bởi trên đường hắn đã lĩnh giáo qua, cũng ném qua thiết thòi rồi!

Sương khí tràn ngập vây quanh Thất công chúa làm không ai có thể nhìn thấy được nàng, cũng làm nàng có được cơ hội tốt nhất, tựa hồ nàng cũng đã tính đến tình huống này nên khi sương mù bắt đầu tràn ngập nàng đã ngưng kết ma pháp rồi...

“Bách Điều Triều Phụng!”

291. Chương 292: Băng Cùng Hỏa (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 292: Băng cùng hỏa (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Hỏa phượng hoàng mang theo ngọn lửa cực nóng, giương cánh bay lượn, nơi nó đi qua còn để lại một đạo tàn ảnh, có thể tưởng tượng tốc độ nó nhanh đến chừng nào!

Nhưng nếu vền vẹn chỉ là một con Hỏa phượng hoàng thì cái tên của ma pháp này tựa hồ có điểm không hợp, đáng lẽ gọi là Hỏa Phượng Loạn Vũ vân vân chứ.

Tình huống tiếp theo làm người ta hiểu được, hóa ra đây là Bách Điều Triều Phụng! Phía sau Hỏa phượng hoàng, trong màn sương mù lại bay ra từng con từng con hỏa điều nhỏ!

Đúng vậy, sở dĩ gọi là Bách Điều Triều Phụng cũng không phải là vì Hỏa phượng hoàng mà là những con hỏa điều nhỏ phía sau, tuy rằng uy lực nhỏ hơn một chút nhưng lộ tuyến công kích lại rất xảo diệu.

Mà chiêu Bách Điều Triều Phụng cũng không phải những ma pháp có sẵn mà là Thất công chúa tự nghĩ ra, linh cảm đến từ băng nhận xoay tròn của Diệp Lam Vũ.

Đương nhiên, khi Thất công chúa sáng chế chiêu này, Diệp Lam Vũ cũng rất khinh thường nói người quá vô sỉ, sao lại đi sao chép chiêu thức của ta!

“Băng Liên Hoa!”

Ngay khi Bách Điều Triều Phụng còn chưa đến, Diệp Lam Vũ đã phóng ra một ma pháp có tên Băng Liên Hoa. Mà vì sao gọi là Băng Liên Hoa thì rất nhanh sẽ được giải đáp, nhìn xem hình dạng ma pháp nàng thi triển trên mặt đất ấy.

Một đám băng dầm từ dưới đất vọt lên, lấy Diệp Lam Vũ làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía, bao phủ nòng lại xong phóng dài về phía Thất công chúa.

Mà gần Diệp Lam Vũ, băng nhọn tạo thành hình dáng như một đóa hoa tuyệt sắc!

Loại ma pháp này không chỉ có thể công kích, còn có thể phòng ngự tốt nữa, làm không ai có thể tiếp cận, mà mình lại có thể khống chế băng nhọn công kích! Trừ phi có người có thể đánh vỡ hàng phòng ngự này.

Sau đó, Thất công chúa lại phóng ra một cái ma pháp ngăn cản, công kích...

Cứ như vậy, hai người bắt đầu đầu một tràng ma pháp đại chiến hoa lệ đẹp mắt, người tới ta đi làm hiện trường trở nên băng hỏa bay loạn...

Có cần phải như vậy sao?

Chân Tiểu Yên vô lực nói rốt cuộc là các người đang cộng đồng chống lại kẻ thù bên ngoài hay đang nội chiến? Biết chắc các người cũng sẽ đánh nhau vào những thời điểm như vậy, nhưng trình độ này thì lớn quá a!

Đối với việc hai người Diệp Lam Vũ sẽ nội chiến trước mặt địch nhân không phải chỉ mới phát sinh một hai lần nên Chân Tiểu Yên cũng không cảm thấy kỳ quái cũng không thấy có vấn đề gì. Vấn đề chủ yếu là hạn độ của hai người hình như có điểm không khống chế được.

Bất quá lúc này Diệp Lam Vũ và Thất công chúa đều dùng một tay giao thủ- mà tay còn lại vẫn đang đả kích địch nhân nên những người đó cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Nếu không phải hai người còn tiếp tục đả kích thì tin rằng bọn hắn sẽ không yên lặng như vậy, sẽ nhân cơ hội đánh lên một chút, nếu đã có thể làm ra chuyện vậy công nữ hài tử như thế thì chắc cũng không ngại đi đánh lên đầu!

Rơi vào đường cùng, Chân Tiểu Yên hô to về phía hai người: “Lam Vũ tiểu thư, công chúa điện hạ, tốt nhất các người nên giải quyết mấy người kia trước đã, như vậy các người đánh nhau cũng sẽ tiện hơn một chút, càng dễ dàng buông tay ra đánh hơn!”

Biện pháp hiện tại là để hai người giải quyết địch nhân trước đã, như vậy cũng sẽ nhanh chóng quyết ra thắng bại hơn.

Mà nếu muốn ngăn cản việc đánh nhau của hai người phòng chừng là hết cách, trừ phi Diệp Lãng xuất hiện, nếu là vậy thì hai người có thể quên đi tất cả những chuyện khác! Có điều bây giờ Chân Tiểu Yên lại cảm thấy Mơ Hồ Thần Y không phải Diệp Lãng, lấy tính cách bại gia của Diệp Lãng sẽ không thu tiền khám bệnh, cho dù là người giàu cũng thế!

Nếu các nàng biết Mơ Hồ Thần Y là Diệp Lãng thì hiện tại cũng không xuất hiện trận chiến này, các nàng đã sớm vọt vào tìm Diệp Lãng!

Kỳ thật, cho dù là hoài nghi thì các nàng cũng sẽ làm như vậy, sẽ trực tiếp đi xác nhận chứ không phải đứng ở đây, vấn đề là vừa rồi chính mắt các nàng nhìn thấy việc thu tiền khám bệnh, việc này làm các nàng phủ định giả thuyết Mơ Hồ Thần Y là Diệp Lãng.

Nếu các nàng biết Mơ Hồ Thần Y chính là Diệp Lãng, nhất định sẽ hỏi vì sao người phải thu tiền khám bệnh? Người không tiêu tiền ra ngoài đã là không sai rồi, sao còn muốn lấy Tiền?

“Tiểu Yên nói đúng, tiểu Thất, trước tiên chúng ta giải quyết đám bỏ đi này đã, sau đó tìm một chỗ đánh một lần cho sướng!” Diệp Lam Vũ gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với đề nghị của Chân Tiểu Yên, dùng một bàn tay quả thật không thoải mái.

“Ừ!” Thất công chúa gật đầu đồng ý.

Mà trong nháy mắt, hai người cùng thu hồi công kích, cảm giác vô cùng ăn ý, cho dù vừa rồi không ai trong hai người hô ngừng cũng đồng thời dừng tay.

Hai người ở cùng một chỗ lâu như vậy, loại ăn ý này đã sớm ăn sâu vào người rồi, chuyện kể tiếp càng chứng minh sự ăn ý của hai người.

“Băng Long Quần Vũ!” “Hỏa Long Quần Vũ!”

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa liên thủ phóng ra tuyệt chiêu của các nàng, Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên! Mà Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên này cũng không phải một chiêu cố định, các nàng sẽ căn cứ tình huống mà phóng ra chiêu số khác nhau.

Chỗ duy nhất giống nhau là ma pháp của hai người sẽ đan vào một chỗ, hình thành băng hỏa cùng hỗ trợ nhau, xuất hiện tình huống mâu thuẫn đến cùng cực như vậy!

Mọi người nhìn thấy Băng Long và Hỏa Long múa may cùng một chỗ, nhưng lại không triệt tiêu lẫn nhau, tình huống này làm người ta cảm thấy thực kỳ quái, đồng thời cũng cảm thấy thực mỹ lệ!

Băng hỏa dung hợp, một bộ hình ảnh làm người nào nhìn thấy đều khó có thể quên xuất hiện, tin rằng những người ở đây đều sẽ không quên, từng có hai thiếu nữ phát ra một ma pháp kỳ lạ như vậy.

Mà phạm vi gần đó, rất nhiều người đều dừng chuyện đang làm, nhìn Băng Long và Hỏa Long đang bay múa giữa không trung, rất nhiều Băng Long và Hỏa Long!

“Aa...To...”

Băng Hỏa Long rất hoa lệ va chạm lên mặt đất, chuẩn xác hơn là xuyên qua thủ hạ của Công Tước, cả bản thân Công Tước nữa mới va chạm lên mặt đất!

Người bị Băng Hỏa Long công kích tới đều kêu thảm thiết, không ai có thể ngăn cản uy lực ma pháp này, nằm lăn lóc trên mặt đất...

Lúc này hẳn là phải có người trầm trồ khen ngợi, ăn mừng vì những người này bị đánh ngã, bất quá lại không ai làm điều đó bởi họ đều bị ma pháp này chấn trụ!

Không chỉ là tính mâu thuẫn của ma pháp mà còn uy lực của nó nữa!

Nhìn xem khắp nơi đều là gồ ghề loang lổ, đây chính là khu vực phụ cận Mơ Hồ Đường, dùng tài liệu phi thường chắc chắn, cho dù là cao thủ cũng rất khó phá hư. Mà ma pháp liên hợp của hai thiếu nữ này lại dễ dàng đánh ra một cái hố to!

“Tốt lắm, giải quyết xong, chúng ta tiếp tục...” Diệp Lam Vũ vỗ vỗ tay, cũng không thèm nhìn đám người Công Tước một cái mà nói với Thất công chúa, trên hai tay lại xuất hiện luồng khí lưu băng sương lạnh lẽo.

“Tiếp tục thì tiếp tục, ai sợ ai!” Thất công chúa lãnh đạm nói, trên tay cũng xuất hiện ngọn lửa đỏ rực.

“Ai!” Chân Tiểu Yên thở dài một hơi, lúc này nàng cảm thấy sự tình không thể cải biến được nữa, chỉ có thể đứng một bên chờ, chờ các nàng đánh xong là được.

Bất quá, lấy tình hình hai người có thực lực ngang nhau, lại hiểu biết đối phương rõ ràng như vậy thì phỏng chừng phải đánh đến tối!

“Ta đi chuẩn bị bữa tối trước vậy!” Chân Tiểu Yên hạ một quyết định, rời đi trước, để hai nàng tiếp tục đấu, đánh xong vừa lúc ăn cơm!

292. Chương 293: Gặp Lại (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 293: Gặp lại (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Dừng Tay!”

Vào lúc này, một thanh âm vang lên, nhìn lại theo thanh âm đó, mọi người thấy Quang Minh Kỵ Sĩ lại xuất hiện, xem ra muốn duy trì trật tự, đây không phải là một nơi bình thường, sao có thể để người khác đánh nhau ở phía trước được! Không cần phải nói vừa rồi chính bọn hắn hô dừng tay!

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa không có chút động tĩnh gì, vẫn nhìn chằm chằm đối phương!

Thực hiển nhiên các nàng không để ý đến lời của Quang Minh Kỵ Sĩ, coi như bọn họ không tồn tại! Điều này làm đám Quang Minh Kỵ Sĩ cảm thấy thực căm tức, nhưng với tinh thần kỵ sĩ, bọn họ cũng không động thủ với một cô gái như vậy.

Tuy rằng lực sát thương của hai người Diệp Lam Vũ rất lớn, nhưng các nàng cũng không làm sai điều gì, vấn đề duy nhất là tiến hành chiến đấu ngay trước Mơ Hồ Đường mà thôi.

Duyên cớ này còn chưa đến mức làm cho Quang Minh Kỵ Sĩ phải động thủ.

“Hai vị tiểu thư không nên chiến đấu ở nơi này, các người có thể đến chiến đấu tràng hoặc ra ngoài thành, nơi này là Mơ Hồ Đường, không phải chỗ các người chiến đấu!” Quang Minh Kỵ Sĩ rất có phong độ thương lượng.

Thái độ của Quang Minh Kỵ Sĩ như vậy, hai người Diệp Lam Vũ tự nhiên cũng sẽ không làm khó người khác, các nàng cũng muốn đổi một chỗ khác để đấu, có điều lúc này khóe mắt Diệp Lam Vũ đảo tới Trần Bì ở xa xa, rốt cuộc cũng nhớ đến mục đích đến nơi này, cho dù tìm không thấy Diệp Lăng cũng tốt, cũng nên giúp Trần Bì cầu y đã.

“Không có gì, các người để chúng ta vào trước là được!” Diệp Lam Vũ quay người lại

Nói.

Ý của nàng là muốn Quang Minh Kỵ Sĩ nể mặt, để các nàng và hai mẫu tử Trần Bì vào xem bệnh.

Chẳng qua lúc này Quang Minh Kỵ Sĩ lại hiểu lầm, nghĩ là các nàng không muốn rời đi, hơn nữa còn muốn đi vào trong chiến đấu, đây là chuyện mà bọn hắn tuyệt đối không cho phép.

Vì thế Quang Minh Kỵ Sĩ nói: “Vị tiểu thư này, chúng ta đã nhẹ giọng khuyên bảo, không nên không uống rượu mời mà thích uống rượu phạt!”

“Thì sao, ta không uống rượu gì cả, các người làm gì được ta!” Diệp Lam Vũ rất khó chịu nói mình nói chuyện đằng hoàng, các người lại dám vô lễ với bốn tiểu thư.

“Nếu các người cứ khăng khăng như vậy, chúng ta đành phải tống xuất ra ngoài thành!” Quang Minh Kỵ Sĩ cau mày nói. Trong lòng thầm than, một thiếu nữ xinh đẹp như vậy, hóa ra là một nha đầu bạo lực.

“Ánh mắt của người là sao, có phải thầm mắng bốn tiểu thư không!” Diệp Lam Vũ rất khó chịu nói.

Quang Minh Kỵ Sĩ ngẩn ra một chút, trong lòng thầm nghĩ, bà cô trẻ này biết đọc tâm thuật sao?

“Nói cho các người biết, chúng ta phải gặp thần y của các người, thức thời thì tránh ra cho ta!” Diệp Lam Vũ lớn tiếng nói. Lúc này nàng đang rất khó chịu, bị người quấy rầy chiến đấu giữa nàng và Thất công chúa thì nàng đều không nể mặt, trừ phi là Diệp Lăng, ngay cả lão ba lão mẹ của nàng cũng không được!

“Thần y là người muốn là được gặp sao? Muốn gặp hắn, qua một bên đứng xếp hàng đi,” Quang Minh Kỵ Sĩ nói.

“Hừ, bốn tiểu thư muốn gặp ai thì gặp, các người xen vào làm gì!” Diệp Lam Vũ rất khó chịu, phi thường khó chịu, phóng một cái Hàn Băng Tiễn tới!

Quang Minh Kỵ Sĩ không nghĩ tới Diệp Lam Vũ lại động thủ với mình, phản ứng có chút trì hoãn cũng may bọn hắn đều là cao thủ nhất đẳng, rất nhanh liền kịp phản ứng, một tay vung kiếm lên, cũng nhẹ quát một tiếng.

Một đoàn đầu khí phóng ra, từ việc không chế đầu khí một cách hoàn mỹ và uy lực của nó, có thể khẳng định hẳn là một cao thủ, ít nhất là Địa cấp!

Nếu nói chỉ một Địa cấp cao thủ thì Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cũng có thể miễn cưỡng ứng phó, đương nhiên Địa cấp cao thủ này cũng không phải cái loại đứng đầu mà thuộc loại có chút bình thường, Quang Minh Kỵ Sĩ trước mặt cũng thuộc loại bình thường mà thôi.

Nhưng bình thường thì rất khó nhìn thấy Địa Cấp cao thủ, rất hiếm, bởi vậy trên cơ bản rất ít người có thể động vào hai người Diệp Lam Vũ, đương nhiên, đó cũng là tình huống đơn đả độc đấu chứ không phải một đám quần công.

Giống như hiện tại, Quang Minh Kỵ Sĩ ở đây cũng không phải chỉ một, hơn nữa đều thuộc loại Địa cấp, tối thiểu cũng là sơ cấp, những người này có thể đều là nhân viên cao cấp của Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn, cũng rất hi hữu.

“Tiểu Thất, qua!” Diệp Lam Vũ nhú mày lại, trực tiếp gọi Thất công chúa đến hỗ trợ, tình huống này một mình nàng rất khó ứng phó.

“Tốt!” Thất công chúa không từ chối, tuy rằng tình huống lúc này có chút mạo danh kỳ diệu, nhưng nàng sẽ không để một mình Diệp Lam Vũ đối phó nhiều cao thủ như vậy, bất kể tình huống gì nàng đều hỗ trợ.

“Lam Vũ tiểu thư, công chúa điện hạ, các người không nên xung đột với bọn hắn, bọn hắn là Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn,” Chân Tiểu Yên vội vàng nhắc.

Đây là địa bàn của Thánh Giáo, ở đây xung đột với Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn nhất định sẽ rất chịu thiệt.

Nhất định sẽ khó thắng!

“Cũng vì bọn hắn là Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn nên càng không phải sợ, bọn hắn sẽ không thương tổn tính mạng!” Diệp Lam Vũ thực không thêm đề ý nói.

“Đúng vậy!” Thất công chúa gật gật đầu.

“...”

Hóa ra các người biết chuyện này nên mới “láo” như vậy. Chẳng lẽ các người không sợ đắc tội Thánh Giáo sao? Cơ hồ tất cả những người ở đây đều muốn hỏi hai người về vấn đề này.

Nếu mà hai người Diệp Lam Vũ nghe được câu hỏi này, nhất định sẽ nói sợ cái gì! Chúng ta bị Tường Không Đế Quốc đuổi giết còn không sợ, đắc tội Thánh Giáo thì đã sao!

Quang Minh Kỵ Sĩ nhìn hai cô gái tuyệt sắc, có diễm bất đắc dĩ, trong mắt bọn họ, hai nữ nhân này thật đáng sợ, không chỉ là ma pháp mà ngay cả người cũng xảo quyết như vậy.

“Các người đừng cho là bọn ta không giết người, nếu các người làm ra chuyện quá phạm thì chúng ta vẫn sẽ giết các người!” Quang Minh Kỵ Sĩ đành phải thốt ra một câu đe dọa không có mấy lực thuyết phục lắm.

Ai cũng biết hai thiếu nữ này không có sát khí, nhiều nhất chỉ hơi điêu ngoa tí thôi, mà như vậy vẫn trong phạm vi Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn có thể chịu được.

“Hi hi, vậy các người cứ thử xem, ta đang muốn thử một chút thực lực của ta, các người là đá thử vàng tốt nhất!” Diệp Lam Vũ cười hi hi nói.

“Tiểu Thất, dùng chiêu mạnh nhất!” Diệp Lam Vũ cũng không quản nhiều như vậy, phóng xuất ra ma pháp mình am hiểu nhất. Nhất thời thân thể của nàng bị vây bởi một tầng sương lạnh, làm thân thể nàng như ẩn như hiện.

“Ừ, hiểu!” Thất công chúa gật gật đầu, cũng giống như Diệp Lam Vũ, bên người xuất hiện một tầng lửa đỏ, thiêu đốt không khí chung quanh.

Hai người rất nhanh cùng phóng ra ma pháp, vẫn là Băng Long và Hỏa Long, có điều không giống lúc này, mỗi người một con thôi, có điều thể tích lớn hơn rất nhiều! Nếu nói mấy con Hỏa Long Băng Long khi này là một dòng suối nhỏ thì hiện tại là một con sông lớn!

Hỏa Long và Băng Long xoay tròn, phóng về phía Quang Minh Kỵ Sĩ, cũng chính là phía cửa Mơ Hồ Đường!

293. Chương 294: Gặp Lại (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 294: Gặp lại (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Đám Quang Minh Kỵ Sĩ cũng chỉ có thể đón đỡ hai con Băng Hỏa Long này vì họ không muốn thấy cánh cửa này bị phá hư, như vậy sẽ kinh động Y Sư ở trong.

Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn thi triển ra kỹ năng phòng ngự bảo vệ đại môn!

“Phanh!”

Hai con rồng rất nhanh va chạm phía trên tầng phòng hộ, khối băng ngọn lửa bắt đầu tóe ra bốn phía, chạm vào đất liền biến mất...

Lúc này đám Quang Minh Kỵ Sĩ bị vây vào tình huống bị động, bị hai con rồng này áp chế. Nếu trước đó bọn họ mở ra trận hình ngay thì cũng sẽ không bị động như vậy, ít ra còn có vài người có thể đến công kích các nàng.

Bảo vệ cửa cũng không cần tất cả mọi người, hai nàng còn chưa đến trình độ đấy, thực lực của các nàng cũng chỉ cần ba bốn người chống đỡ là đủ rồi.

Bất quá nếu là tình huống khác hoặc gặp lúc khẩn cấp, đám kỵ sĩ sẽ tách một ít người ra tấn công, nhưng bây giờ họ đang đối phó với hai thiếu nữ, cũng không phải thù hận sống chết gì, bọn họ sẽ không làm chuyện mất phong độ kỵ sĩ như vậy.

Trên thực tế, dù lúc này có người ở ngoài cũng sẽ không nhúng tay, đối với họ mà nói đây là một loại không công bình, là một loại vũ nhục.

Mà sau một lúc, Diệp Lam Vũ và Thất công chúa đột nhiên đồng thời buông tay, dùng Tay khác để tiếp tục ma pháp cũ, đồng thời cũng dùng tay rảnh ngưng kết ra băng hỏa chi long có chút nhỏ hơn, cũng là xoay tròn cùng một chỗ, bất quá cũng không liên kết với nhau, là mỗi người một con.

Băng hỏa tiểu song long từ trên trời, xuyên qua mái hiên, mang theo gạch ngói tấn công về phía Quang Minh Kỵ Sĩ.

“...”

Đối với tình huống này, Quang Minh Kỵ Sĩ có điểm ngoài ý muốn, bọn họ thật sự không ngờ Diệp Lam Vũ và Thất công chúa còn dư lực phát ra ma pháp như thế!

“Lão đại nóc nhà hỏng rồi chúng ta đi ra ngoài giải quyết hai nha đầu này a, nếu không cửa lớn này sẽ bị hủy mất!” Lúc này một kỵ sĩ nói.

Mà hắn vừa nói xong, lời hắn liền ứng nghiệm, cửa lớn chịu đựng vài “con rắn” xong liền lủng thành trăm lỗ, sau đó rất đáng thương sụp xuống!

Hai cô gái này thật cuộc là ai, như vậy còn phát ra thêm ma pháp được à, hai con rồng đã là rất tốt rồi, sao các nàng ném ma pháp như ném trứng vậy, ách, không khác là mấy, dù sao cũng có cảm giác thực rõ ràng.

Giống như thực nhẹ nhàng thi triển Băng Hỏa Long, hơn nữa còn cuộn cuộn không

ngừng!

May mà người chúng ta coi như không ít, nếu chỉ có một người thì nhất định sẽ bị hai nha đầu biến thái này giải quyết, bây giờ còn có thể miễn cưỡng ứng phó được.

“Đi, bắt các nàng lại, cứ như vậy mãi không được!” Quang Minh Kỵ Sĩ phải chấp nhận sự thật, để người của mình xông lên phía trước...

“Hừ!”

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa đồng thời “hừ” một tiếng, đồng thời dậm chân một cái, trên mặt đất liền hiện ra băng nhon, hỏa thương đánh về phía mấy kỵ sĩ đang đi tới! Ta kháo, cái này cũng làm được? Dùng chân thi triển ma pháp? Ai có thể nói cho ta biết, hai thiếu nữ này là ai dạy dỗ vậy, cái này cũng quá biến thái đi!

Đám Quang Minh Kỵ Sĩ hô to biến thái trong nội tâm, càng muốn biết lão sư của hai người này, bọn họ muốn đi bái phỏng một chút, có thể làm cho hai cô gái mới chừng hai mươi tuổi có thực lực biến thái như vậy, hơn nữa công kích, phòng ngự kỹ xảo đều biến hóa khôn lường như thế, người đó tuyệt đối là một người đáng tôn kính! Một vài kẻ tinh mắt gần đó cũng có ý tưởng tương tự!

Là ai?

Có lẽ bọn họ vĩnh viễn sẽ không biết, kỳ thật người này đang ở tại đây, hơn nữa sẽ lập tức xuất hiện trước mặt mọi người,

“Các người chơi trò gì vậy, hủy đi cả chiêu bài của ta, muốn chặt đứt đường phát tài của ta sao?” Một thiếu niên xuất hiện trước mặt mọi người, nhìn khối chiêu bài Mạo Hồ Đường đã vỡ vụn dưới đất cảm thán nói.

Lúc thiếu niên này vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều dừng lại, đều nhìn về phía thiếu niên này, mà đám Quang Minh Kỵ Sĩ lại vây thiếu niên này vào giữa, sợ hấn bị Băng Hỏa Long thương tổn.

Khoan khoan, Băng Hỏa Long đâu?

Mọi người đột nhiên phát hiện, Băng Hỏa Long vừa mới rít gào, bay nhảy đầy trời lại biến mất tăm, tựa hồ hai người Diệp Lam Vũ dừng tay lại.

Khi nhìn về phía hai người liền thấy hai nàng đã đi đến trước mặt Quang Minh Kỵ Sĩ, cũng muốn tiếp tục đi tới, muốn tiếp xúc với thiếu niên ở trong.

Đối với việc này, đám Quang Minh Kỵ Sĩ đương nhiên sẽ không nguyện ý, ngăn cản lại. Những người khác cũng hiểu được điều này, hai thiếu nữ này quá nguy hiểm, vạn nhất thương tổn thiếu niên ở phía trong thì phiền.

“Tránh ra cho ta!” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa đồng thời nói.

“Các người...” Quang Minh Kỵ Sĩ đang muốn nói các người không thể vào, các người quá nguy hiểm thì thiếu niên lên tiếng.

“Các người chặn cái gì vậy, để các nàng đi vào!”

“Nhưng mà công tử, các nàng quá nguy hiểm!” Quang Minh Kỵ Sĩ ngậy người một chút, sau đó tiếp tục ngăn cản hai nàng, giữ một khoảng cách với thiếu niên ở trong.

“Đúng vậy thần y, đừng thấy các nàng xinh đẹp mà lầm, các nàng thực đáng sợ!” Người gần đó đều sốt ruột thay thiếu niên.

Lúc này, Diệp Lam Vũ, Thất công chúa, còn có Chân Tiểu Yên đều nhìn về phía thiếu niên kia, sau đó lại nhìn nhau, trong mắt các nàng đều hiện ra biểu tình không thể tin được.

“Ta biết! Các nàng rất nguy hiểm, cũng rất đáng sợ, các nàng vẫn luôn là vậy mà,” Thiếu niên kia nói.

Vẫn? Chẳng lẽ các người quen nhau?

Tất cả mọi người ngậm người ra một chút, mà ngay trong nháy mắt này, Diệp Lam Vũ đã đến gần thiếu niên kia...

“Ai đáng sợ, ai nguy hiểm, tiểu vương bát đản nhà người nói rõ ra cho lão nương!” Diệp Lam Vũ nắm khuôn mặt thiếu niên, tất nhiên là nhéo...

Thiếu niên này không phải Diệp Lăng thì là ai? có thể hưởng thụ một chiêu này của Diệp Lam Vũ, khắp thiên hạ chỉ có một người, mà người này cũng được xưng là thần y ở đây, chính là Diệp Lăng!

Hiện tại Diệp Lam Vũ tựa hồ đã hiểu vì sao vừa rồi mình lại đánh Công Tước kia, hóa ra thần y mà hắn mắng chính là đệ đệ của mình, kết quả là... nàng lại phóng thêm vài cái băng tiễn, đánh lên người Công Tước kia.

“A, đau đau, tỷ, mau buông tay ra!” Diệp Lăng đau nói, Tỷ!? Băng thiếu nữ này là tỷ tỷ của hắn?

Đối với xưng hô này, tựa hồ Trần Bì là người vui vẻ nhất bởi hắn cảm thấy nếu Diệp Lam Vũ nhận thức Diệp Lăng thì bệnh của mẫu thân hắn sẽ càng có thêm hi vọng.

“Biết đau hả, xem ngươi có còn dám chạy loạn không!” Diệp Lam Vũ buông lỏng tay ra, thuận tiện gõ đầu Diệp Lăng một cái.

“Ta không có chạy loạn mà, chẳng qua...” Diệp Lăng sờ sờ đầu mình.

“Chẳng qua chỉ là lạc đường thôi đúng không!” Thất công chúa chen vào nói: “Diệp

Lăng, ta cũng không biết nên nói gì với ngươi nữa, chỉ cách nhau hai trăm thước, ở giữa chỉ có một cái hẻm nhỏ thôi mà ngươi cũng đi lạc được!”

“...”

Giờ này khắc này, những người nghe được chuyện này đều càng khẳng định thêm một chuyện, danh hào Mơ Hồ Thần Y này quả nhiên là danh phủ kỳ thực!

294. Chương 295: Gặp Lại (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 295: Gặp lại (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Ta bước vào cái hẻm nhỏ, ở trên viết là cái gì Dong Binh Đoàn ấy, còn có một mũi tên nữa, ta còn tưởng rằng là Anna, kết quả là đi cùng với bọn hắn...”

“Không cần nói nữa, có phải ngươi đến một nơi khác rồi mới phát hiện mình đi nhầm không?” Thất công chúa thực hiểu biết tính cách Diệp Lăng, trăm phần trăm khẳng định nói.

Đúng vậy, lúc đó ta đã sắp đi vào Chu Tước Đế Quốc,” Diệp Lăng có chút ngượng ngùng trả lời.

Diệp Lam Vũ lắc đầu, hỏi: “... Tiểu mơ hồ dẫn nhà ngươi, ta hỏi ngươi, Dong Binh Đoàn này đều là nữ sao?”

“Không phải, bọn họ đều là nam!” Diệp Lăng lắc đầu đáp.

“Ngươi biết rõ cả Anna Dong Binh Đoàn đều là nữ, sao còn không phát hiện sai lầm chứ?” Diệp Lam Vũ tức giận hỏi, đặc điểm rõ ràng như vậy mà còn nhầm được.

“Ta đâu có biết, bọn họ là một Dong Binh Đoàn vừa thành lập, ta còn tưởng rằng là Anna vừa mới thu...” Diệp Lăng yếu yếu hồi đáp.

“Lấy tính cách của Anna, nàng sẽ tuyệt đối không thu nam nhân, nàng chỉ hơi bình thường chút với người mà thôi những nam nhân khác, cho dù là đám người Diệp bá phụ cũng không thân thiện gì. Lần sau chú ý một chút, đừng lại mơ hồ rồi lại đi nhầm nữa!” Thất công chúa nhẹ nhàng nói nhìn tới nhìn lui trên người Diệp Lăng, xem hắn có gầy đi, có chịu khổ hay không vân vân.

May mà không có!

Giống như Thất công chúa, Diệp Lam Vũ cũng kiểm tra Diệp Lăng một lần, Chân Tiểu Yên thì vụng trộm đánh giá thôi.

“Diệp Lăng, trong khoảng thời gian này người có nhớ ta không?” Tuy rằng lúc này Thất công chúa có rất nhiều vấn đề muốn hỏi bất quá câu nàng muốn hỏi nhất là câu này.

“Để ta nhớ thử xem...” Diệp Lăng trầm ngâm, hẳn đang hồi tưởng lại xem rốt cuộc mình có nhớ Thất công chúa không.

Trên trán Thất công chúa xuất hiện hắc tuyến, vấn đề này còn phải suy nghĩ à? “Tiểu hồn dẫn, người chỉ biết khoái hoạt ở ngoài không nhớ đến lão bà là ta đây, người thật sự là vô lương tâm, uống công ngày nào ta cũng nhớ người!” Thất công chúa cầm lấy tay Diệp Lăng, sau đó làm một động tác, nhéo thật mạnh...

“A, ta có, không phải có mấy lần ta nhớ về người sao? Còn có, người là vị hôn thê của ta, không phải lão bà, đúng rồi, trước kia chúng ta còn nói qua phải ly hôn nữa!” Diệp Lăng vầy vầy tay, muốn thoát khỏi vận mệnh bị chà đạp nhưng hẳn vẫn không thoát khỏi được vận mệnh này.

“Ly cái đầu người, người đừng mơ vứt bỏ được ta, chờ qua một thời gian nữa ta sẽ tìm An Kỳ bá mẫu nói chuyện, tổ chức hôn sự của chúng ta!” Thất công chúa gõ đầu Diệp Lăng một cái, phòng chừng cả đời này nàng chỉ hướng về Diệp Lăng, tuy rằng nói nàng còn không có cái loại cảm tình này với Diệp Lăng, nhưng cái này có thể từ từ bồi dưỡng mà.

“Làm thì làm, người làm lão bà cũng không sai a!” Diệp Lăng ngơ ngác nói thực hiển nhiên hẳn không có khái niệm gì về vấn đề này, cưới thì cưới thôi dù sao cũng không chịu thiệt gì.

“Tốt, cứ vậy đi!”

“Các người cho ta là không khí sao? Ta còn chưa đồng ý a! Tiểu Thất, người muốn trở thành đệ muội của ta thì phải hầu hạ ta thật tốt đã, nếu không người đừng mơ đi vào Diệp gia!” Diệp Lam Vũ nửa đường giết ra, làm cho hôn sự này có thêm một đạo chương ngại.

Thất công chúa trầm mặc, nàng biết Diệp Lăng nghe lời Diệp Lam Vũ nhất, cho dù Long An Kỳ đồng ý mà Diệp Lam Vũ không đồng ý thì cũng rất khó.

Có điều, bắt nàng đi cầu Diệp Lam Vũ, cũng khó vậy!

“Vậy khoan kết hôn đã, chờ ngày tổng người ra ngoài thì chúng ta muốn gì được nấy thôi!” Thất công chúa rất khinh thường nói người làm tỷ tỷ hẳn liệu quần hần được bao lâu, sau khi đi ra ngoài thì người còn rảnh để quần sao?

“Đệ đệ không cưới thì ta cũng không, xem ta kéo dài chết người!” Diệp Lam Vũ khinh thường nói.

“...” Chân Tiểu Yên không nói gì, thâm than Diệp Lam Vũ cũng quá độc ác, đầu võ mồm mà có thể đầu đến trình độ này, nếu có một ngày hai người thật sự trở thành người một nhà thì không biết sẽ biến thành cái gì nữa. Không, các nàng xem như đã là người một nhà rồi, tuy rằng ngoài miệng không chịu thừa nhận nhưng trong lòng đã sớm nhận thức rồi.

Chân Tiểu Yên có chút hâm mộ, hâm mộ việc các nàng lớn lên với nhau từ nhỏ, tuy rằng cãi nhau những cũng quan tâm đối phương, hâm mộ nhất là các nàng có thể cùng Diệp Lăng lớn lên!

Đúng là thanh mai trúc mã, trẻ nhỏ vô tư, thật đúng là người ta hâm mộ...

“Diệp Lam Vũ, chúng ta quyết đấu!”

“Quyết đấu thì quyết đấu, ta sợ người à!”

Hai cô gái lại bắt đầu dây dưa, tựa hồ lại muốn bắt đầu chiến đấu, đương nhiên nếu các nàng thực sự muốn bắt đầu.

Nhìn thấy tình huống này, Diệp Lăng không ngăn cản, những người khác cũng đã quen rồi, hẳn là người lớn lên với hai nàng từ nhỏ sao lại không biết tranh đấu giữa hai nàng được. Vì vậy Diệp Lăng liền lôi kéo Chân Tiểu Yên, chạy về phía trong: “... Mụ béo, ta rất nhớ người, chúng ta đi vào!”

Chân Tiểu Yên đỏ mặt lên, sau đó tức giận nói: “Người nhớ những gì ta làm thì có!”

“Ừ!” Diệp Lăng gật gật đầu: “Ta nhớ nhất là đồ ăn người làm, bất quá ngẫu nhiên cũng sẽ nhớ tới người!”

Chân Tiểu Yên không nói gì, bất quá như vậy cũng đủ thỏa mãn rồi ngẫu nhiên nhớ tới cũng đã đủ rồi, mình lại không phải là gì của hắn.

“Đứng lại!”

Thấy Diệp Lăng lôi kéo Chân Tiểu Yên chạy, Diệp Lam Vũ và Thất công chúa lập tức đình chỉ đấu tranh, đồng thời gọi Diệp Lăng, các nàng vừa gặp lại Diệp Lăng, sao có thể để hắn biến mất trước mắt mình nhanh như vậy được.

“Làm gì vậy, các người cứ tiếp tục a, lấy trạng thái các người thì ta sẽ bảo mụ béo chừa lại cơm chiều cho các người,” Diệp Lăng cũng không quay đầu lại nói.

“Chẳng trách tiểu Thất nói người vô lương tâm, đã lâu không gặp người lại không hề nói nhớ ta,” Diệp Lam Vũ tức giận nói.

“Có a, bất quá bây giờ ta không rảnh, ở trong còn có người bệnh, bên ngoài cũng có người chờ nữa,” Lời Diệp Lăng nhắc nhở đám người Diệp Lam Vũ, bây giờ hắn là thần y, vừa rồi còn đang ở trong kia trị bệnh.

“Đúng rồi, chỗ này của ta có một người bệnh, người hỗ trợ nhìn xem,” Lúc này Diệp Lam Vũ mới nhớ đến mục đích của các nàng.

Trần Bì rất phối hợp, lập tức công mẫu thân đến, về mặt chờ mong nhìn Diệp Lăng.

“Ai?” Diệp Lăng không nhìn thấy Trần Bì, đơn giản là lúc này, gần Trần Bì không chỉ có hai mẫu tử hắn mà còn những người khác nữa, đều thực chờ mong vậy lên.

Có thể nhìn thấy thần y, người cầu y tự nhiên sẽ lao đến, ai cũng làm như thế cả! “Thần y, giúp ta, ta rất khó chịu...”

“Thần y...”

Nhất thời hiện trường xôn xao, đều muốn đến gần Diệp Lăng- Nếu không phải có Quang Minh Kỳ Sĩ chống đỡ thì quần áo của Diệp Lăng đã sớm bị người ta tế thành mảnh nhỏ...

Thất công chúa nhìn nhìn Diệp Lăng, lại nhìn nhìn Quang Minh Kỳ Sĩ, trong lòng có chút mê mang. Nàng không rõ những Quang Minh Kỳ Sĩ này sao lại tôn kính với Diệp Lăng như vậy, bình thường bọn họ rất kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không đối xử với người ngoài Thánh Giáo tốt như vậy!

295. Chương 296: Mơ Hồ Đường (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 296: Mơ Hồ Đường (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Chẳng lẽ Diệp Lăng gia nhập Quang Minh Thánh Giáo?”

Thất công chúa lắc đầu, cảm thấy chuyện này là không thể, chưa nói Thánh Giáo sẽ không thu người xằng bậy như Diệp Lăng, cho dù đồng ý thì Diệp Lăng cũng sẽ không nguyện ý.

Hắn thậm chí nghĩ muốn làm một bại gia tử, sẽ không gia nhập bất cứ thế lực gì, đây là thói quen từ nhỏ đến lớn của hắn!

Chẳng qua Thất công chúa lập tức nghĩ đến một chuyện, hình như Diệp Lăng đang kiếm tiền, cái này giống như có chút khác với nguyện vọng của hân nha! Chẳng lẽ...

“Thanh tĩnh lại một chút, từng người một, mời xếp hàng, sẽ đến phiên các người thôi!” Quang Minh Kỳ Sĩ hét lớn, ngăn chặn đám bệnh nhân lại.

“Ừ, các người không cần loạn lên, từng người một, các người đều như nhau, không phải bệnh cấp tính, cũng không thiếu chút thời gian mà.” Diệp Lăng cũng lên tiếng, “Các người đến đằng trước xếp hàng đi... Nếu không thì như vậy đi, ta phát số cho các người, đến số nào thì số ấy vào.”

Phát số, đây là một cách rất hay, trừ bỏ có thể phòng ngừa người khác chen ngang còn có thể làm cho một ít người hôm nay chưa đến lượt thì mai lại đến, không cần không công chờ đợi ở trong này!

Kỳ thật Diệp Lăng đã sớm thử qua cách này, có điều hình như không có tác dụng là mấy, những người này vẫn đứng chờ ở ngoài- Cũng may hiện tượng chen ngang không xuất hiện trên đại lục này, ít nhất là lúc này không có.

“Đệ đệ, sao người không để bọn họ đi vào trong chờ đi?” Diệp Lam Vũ có điểm kỳ quái hỏi nhìn hình thức Mơ Hồ Đường này hẳn thuộc loại nhà cao cửa rộng, có thể chứa đựng rất nhiều người chứ, sao lại bắt người bệnh đứng ở ngoài chờ?

“Ở trong đều là người, hết chỗ trống rồi!” Diệp Lăng lãnh đạm trả lời.

Tuy rằng Tỷ lệ kỳ nan tạp chứng rất thấp, nhưng một cái đại lục thì dù tỷ lệ có thấp hơn nữa cũng có vô số người!

Lúc đầu vốn không có nhiều người bệnh như vậy, hẳn còn có cả thời gian nghỉ ngơi, nhưng càng về sau người càng nhiều, nhét chặt bên trong chưa nói còn kéo dài đến ra ngoài!

May mà có một ít chứng bệnh có thể phân loại ra, dùng một cách trị liệu như nhau, chỉ cần có thể tìm ra cách trị liệu thì nan Y cũng thành cảm mạo.

Mà cách trị liệu nếu Diệp Lăng nghĩ ra, hẳn sẽ không chút nào giấu diếm truyền thụ cho đám Y Sư Thánh Thành, có một vài lý luận Trung Y hẳn cũng dạy, bất quá cũng chỉ là những thứ đơn giản thôi.

Cũng không phải Diệp Lăng không muốn dạy, có một vài lý luận bọn họ căn bản không biết, họ đã có tư duy theo quán tính thâm căn cố đế theo kiểu Y thuật bản thân, dùng phương diện luyện kim thuật sẽ làm bọn họ dễ dàng tiếp thụ hơn một chút.

Trên cơ bản, để bọn họ có thể hiểu cách trị liệu, Diệp Lăng tận lực sử dụng kỹ xảo luyện kim thuật, tất nhiên, nhiều khi dù Diệp Lăng sử dụng phương diện luyện kim thuật thì bọn họ cũng rất khó học được.

Đơn giản là, không ai có thể làm như Diệp Lăng, có thể vận dụng một cảnh giới thuần thực đến nỗi không bất cứ ai theo kịp, hiệu quả của bọn họ vĩnh viễn kém hơn Diệp Lăng một bậc.

May mà Diệp Lăng thành lập một cái Tự Linh Trộn, làm cho linh khí và ma nguyên tố ở Kỳ Tích Khu đậm hơn bên ngoài rất nhiều, ở trong này trị liệu hiệu quả gấp mấy lần làm cho đám Y Sư này cũng có thể trị liệu được người bệnh.

Cũng bởi vậy Kỳ Tích Khu còn một ý nghĩa của nó, không chỉ kỷ niệm kỳ tích sinh ra, còn có chính nó là một nơi kỳ tích!

“Nhiều người như vậy à, vậy có phải người thực khổ không?” Diệp Lam Vũ cầm lấy tay Diệp Lăng, bộ dáng đau lòng.

“Cũng tốt không sao cả, cứu một mạng người bằng xây bảy tháp Phật, trước kia ta cũng... A...” Diệp Lăng cười cười, hẳn nhớ tới kiếp trước của mình, thân mình mang theo một chứng nan Y, nếu không phải gặp được vô lâm bảo khổ thì cũng chết rồi tuy rằng cuối cùng vẫn chết...

Bởi vậy hẳn rất hiểu tâm tình người mang bệnh nan Y, cái loại cảm giác tuyệt vọng, cảm thấy mình là gánh nặng này vĩnh viễn hẳn sẽ không quên. Bởi vậy hẳn mới giúp người ta xem bệnh.

“Trước kia người thế nào?” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa kỳ quái hỏi, bị bệnh? Từ nhỏ đến lớn hẳn chưa từng sinh bệnh, lần bị sét đánh kia coi như nghiêm trọng nhất.

“Không có gì, người bệnh người nói đâu? Không phải chính các người chứ? Bệnh nữ nhân à? Thật ra cái kia ta cũng biết, nhưng không tiện lắm đâu!” Diệp Lăng nhìn ba cô gái nói chuyện hướng đề tài đang nói.

“CÚT!” Ba cô gái đỏ mặt lên, tức giận nói: “Cẩn thận ta vả nát miệng người bây giờ người bệnh ta nói lão nhân gia này, đây là con trai bà - Trần Bì!”

“Trần Bì?!” Diệp Lăng nhìn nhìn Trần Bì một lát, “Người hẳn gọi là Trần Mồi mới đúng.”

“Hắc hắc!”

“...”

“Lúc này người còn rảnh nói cái này à, mau nhìn mẫu thân người ta xem, hẳn đã công mẫu thân đi cầu Y năm năm, thủy chung không tìm ra được bệnh.” Thất công chúa nhắc Diệp Lăng một cái, tức giận nói ngữ khí động tác đều cực kỳ giống một thê tử.

Ừ, là thê tử, không phải bạn gái...

Diệp Lăng đến xem xét một chút, bắt mạch, sau đó nói: “Nàng không sao cả, bồi một ít câu bì cao được, tu dưỡng vài ngày là xong.”

Trần Bì không biết câu bì cao được là gì, hẳn chỉ cần biết thần Y nói mẫu thân mình không sao cả, chỉ cần biết vậy là được rồi, còn lại thế nào cũng được.

“Thần Y, người thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho mẫu thân yem sao?”

“Người có thể không tin ta, không sao cả, tùy người! Mụ béo, trên người người còn thức ăn không, đã lâu rồi không ăn được thức ăn người làm.” Diệp Lăng khoát tay, sau đó lôi kéo Chân Tiểu Yên đi vào, cũng đòi ăn với nàng, vẻ mặt rất đáng thương.

Nhìn thấy Diệp Lăng như vậy, đầu óc mọi người có điểm khó tin, bọn họ không thể tưởng tượng được thần Y tôn kính trong lòng họ lại có một mặt như vậy, thật giống một đứa nhỏ...

“Cho người, biết là người muốn ăn mà! Khoan khoan, người vừa nói cái gì mà đã lâu chưa ăn, không phải ta chuẩn bị một năm thực vật cho người rồi sao, người ăn xong hết rồi?” Thanh âm Chân Tiểu Yên truyền ra từ bên trong, lúc này bọn họ đã ở trong Mơ Hồ Đường, biến mất khỏi đại môn.

Mọi người ở lại đều chỉ có thể nhìn nhau, sau đó tiếp tục làm chuyện đang làm, chỉ có đám Quang Minh Kỳ Sĩ cần làm thêm một chuyện - gọi người sửa chữa đại môn.

“ô ô...” Diệp Lăng ăn mấy miếng điểm tâm làm hẳn nói chuyện có điểm mơ mơ hồ hồ.

“Người ăn xong trước rồi nói ăn từ từ, đừng nghẹn, uống miếng nước trái cây đi!” Chân Tiểu Yên lại lấy ra một bình nước tinh xảo, cũng cẩn thận mở ra, sau đó đưa cho Diệp Lăng, ở trong là nước hoa quả tươi mà chính nàng ép lấy.

“ó...” Chân Tiểu Yên vừa nói xong thì Diệp Lăng cũng bắt đầu nghẹn rồi, đoạt lấy bình nước nhỏ, dốc nước trái cây vào miệng.

296. Chương 297: Mơ Hồ Đường (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 297: Mơ Hồ Đường (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đả tự: bozece - LSB

“Ừc ừc... khá...” Diệp Lăng uống xong mấy ngụm, sau đó nhả ra một hơi.

“Đã lâu không ăn được thức ăn của người, ta muốn ăn nữa.” Diệp Lăng cười nói giống như chưa ăn đủ vậy, mà điểm tâm trong tay hắn đã biến mất vô tung vô ảnh, đương nhiên là bị hắn ăn sạch rồi.

“Từ từ rồi ăn, người vẫn chưa trả lời vấn đề của mình!” Chân Tiểu Yên lại hỏi.

“Những gì người đưa cho ta, ta cho người khác ăn rồi.” Diệp Lăng cười nói, hắn đã sớm chuẩn bị nghe Chân Tiểu Yên mắng, hắn tin rằng nhất định nàng sẽ chửi mình.

“Cái gì? Người lấy thực vật của ta cho người khác ăn? Hừ, đừng mơ ta làm gì cho người ăn nữa, trả lại nước trái cây đây!” Chân Tiểu Yên thực không vui nói cũng muốn đoạt lại nước trái cây, đương nhiên kết quả là thất bại.

“Cũng không có cách nào a, những người đó đều sắp chết đói ta không cho họ ăn thì họ sẽ chết...” Diệp Lăng nhìn Chân Tiểu Yên nói về mặt “ta vô tội”.

“A, như vậy à? Sao người không nói sớm.” Chân Tiểu Yên lập tức tha thứ Diệp Lăng, nàng cũng không phải loại người không nói đạo lý, thực vật của mình có thể cứu người thì nên làm.

“Vậy bây giờ có thể nấu cơm cho ta a, ta muốn ăn cho no nè...” Diệp Lăng về mặt chờ mong nhìn Chân Tiểu Yên, muốn hỏi bây giờ hắn muốn gì nhất thì chính là ăn một bữa đồ ăn Chân Tiểu Yên làm, cho dù đơn giản hơn cũng được, đương nhiên, nếu phong phú một chút thì cũng không sao cả.

“Biết rồi biết rồi, người thực phiền toái, phòng bếp ở đâu?” Chân Tiểu Yên tức giận nói cũng hỏi “chiến trường” của nàng ở đâu, nàng phải lập tức “tác chiến”.

Đối với Chân Tiểu Yên mà nói trợ giúp lớn nhất mình có thể cho Diệp Lăng chính là làm thức ăn ngon cho hắn ăn mà thôi!

Đó cũng là chuyện mà nàng muốn làm cả đời này!

“Bên kia, cái kia đi, dẫn vị tiểu thư này đến phòng bếp, bảo mọi người nghe theo lời nàng.” Diệp Lăng bật người gọi một Quang Minh Kỳ Sĩ ở gần đó, quanh đây toàn là Quang Minh Kỳ Sĩ.

Nhìn Quang Minh Kỳ Sĩ thực nghe lời làm chuyện mà chỉ có thị vệ mới làm, Diệp Lam Vũ và Thất công chúa không biết nói gì.

Không chỉ giật mình những Quang Minh Kỳ Sĩ lại nguyện ý làm việc này, càng giật mình hơn là Diệp Lăng lại chỉ huy được, hơn nữa thật đúng là cho rằng Quang Minh Kỳ Sĩ là Thị vệ của mình vậy, không chút để ý đến thân phận của người ta.

Nghĩ một chút, Diệp Lăng vốn là người như vậy, hắn để ý mới là lạ!

“Đệ đệ, trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao người có năng lực lớn như vậy ở Thánh Thành, có thể làm cho Quang Minh Kỳ Sĩ làm thị vệ của người? Còn có, sao người lại bắt đầu muốn kiếm tiền, người không tiếp tục bại gia sao?” Diệp Lam Vũ hỏi nàng còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi bất quá trong chốc lát nàng chỉ nghĩ được đến vấn đề này, cũng là vấn đề nàng cảm thấy thần kỳ nhất.

Diệp Lăng đi kiếm tiền, cái này với những người nhận thức Diệp Lăng chính là một chuyện thần kỳ nhất, bọn họ thà tin rằng có thiên thần rơi xuống cũng không tin chuyện này.

“Cái này không có gì, không phải ta chỉ cứu một trận ôn dịch thôi sao, trong đó cũng có người của Thánh Thành, còn có, những Quang Minh Kỳ Sĩ này cũng không phải thị vệ của ta, của những Y Sư Thánh Thành này, đều là người bảo hộ của họ, mà nếu họ ở trong này thì ta thuận tiện gọi họ làm một ít việc nhỏ thì cũng không sao a!” Diệp Lăng khoát tay, có chút không thêm để ý nói.

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa hiểu, hóa ra là như vậy, là bảo vệ người khác chứ không phải bảo hộ tiểu ngu ngốc này, chẳng qua, đối thành người bình thường cũng không dám gọi những Quang Minh Kỳ Sĩ này làm việc, chỉ có hắn mới dám “thuận tiện một chút”.

“Về phần vì sao ta đột nhiên kiếm tiền, không tiếp tục bại gia là vì ta đã bại hết trên người không còn một phân tiền, đành phải đi kiếm ít tiền để tiếp tục bại gia!” Hai thiếu nữ lại ngẩn ngơ.

“Người nói cái gì?! Người nói người bại hết?” Hai thiếu nữ đồng thời thất kinh hỏi.

Tất cả mọi người biết Diệp Lăng là bại gia tử, cũng biết hắn rất bại gia, vẫn liên tục cố gắng. Nhưng mọi người chưa từng nghĩ tới có một ngày Diệp Lăng sẽ bại hết bởi họ đã quen rồi.

Tất cả mọi người đã quen với việc Diệp Lăng ngày nào cũng bại gia, chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày bại hết!

Đây là một thói quen rất kỳ quái cũng không biết vì sao mọi người lại nghĩ như vậy, có lẽ họ cảm thấy Diệp Lăng nên tiếp tục bại gia mới bình thường a!

“Đúng vậy, ta bại hết, hóa ra làm việc thiện mới là cách bại gia tốt nhất!” Diệp Lăng gật gật đầu, có chút hưng phấn nói, cũng chỉ có hắn mới cảm thấy việc này là hạnh phúc.

“Người bại hết kiểu gì?” Diệp Lam Vũ hỏi tựa hồ nàng không nghe được chữ việc thiện, cũng có lẽ là nàng muốn hỏi cụ thể.

Bởi vì, có đôi khi Diệp Lăng nói bại hết, nhưng rất nhanh lại đầy.

“Làm việc thiện a!” Diệp Lăng lại nói.

“Làm việc thiện gì?” Diệp Lam Vũ tiếp tục hỏi.

Diệp Lăng chỉ chung quanh, sau đó nói: “Chính là việc này, những người này!”

Diệp Lam Vũ nhú mày lại, “Cụ thể một chút!”

“Ừ, cụ thể một chút à! Lúc đó ta từ Alexander thành thuê một xe ngựa,—” Diệp Lăng bắt đầu cụ thể, có điều cụ thể của hắn cũng quá cụ thể đi.

“Trọng điểm!” Diệp Lam Vũ gõ Diệp Lăng một cái: “Người chỉ cần nói người bại ở nơi nào là được!”

Tiểu ngu ngốc này vẫn mơ mơ màng màng như vậy!

“A, bại ở đâu à? Cái này phải hỏi A Nhĩ Văn!” Diệp Lăng lắc đầu, sao hắn biết được ở đâu chứ, hắn chỉ thu mua hết sạch, cụ thể chắc chỉ có A Nhĩ Văn biết.

A Nhĩ Văn này là ai? Diệp Lam Vũ và Thất công chúa có chút mê hoặc, vốn cũng muốn hỏi vấn đề này, nhưng rất nhanh không cần hỏi nữa bởi A Nhĩ Văn đã xuất hiện trước mặt các nàng.

“Công tử, người gọi ta à?” A Nhĩ Văn nghe Diệp Lăng gọi tên mình nên đi từ trong phòng ra.

Khi A Nhĩ Văn đi ra liền lập tức nhìn thấy Diệp Lam Vũ và Thất công chúa, bị sắc đẹp của hai nàng cuốn hút, đồng thời cũng nhìn thấy trạng thái thân mật của hai nàng với Diệp Lăng.

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cũng nhìn A Nhĩ Văn, các nàng có điềm ngạc nhiên, ngạc nhiên về đôi mắt trong suốt của A Nhĩ Văn, càng ngạc nhiên về lỗ tai khác thường của hắn.

Bán Tinh Linh? Bán Tinh Linh này cũng thực hình tượng a!

Các nàng chưa từng nghe nói qua lỗ tai Bán Tinh Linh có một cái là nhân tộc, một cái là Tinh Linh, đây là trường hợp đặc biệt sao? Chẳng lẽ...

Ba người liền người nhìn ta, ta nhìn người, cứ như vậy từ ánh mắt đã đọc ra được rất nhiều thứ.

“Không gọi người, bắt quá người đến vừa đúng lúc!” Diệp Lăng không chú ý đến ba người dùng ánh mắt trao đổi tiếp tục nói: “Người nói với các nàng về lịch sử bại gia của ta cho các nàng nghe, ta không nhớ rõ đã từng mua cái gì nữa.”

297. Chương 298: Câu Bì Cao Được (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 298: Câu bì cao được (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Trần Bì, mang theo mẫu thân ngươi vào, ta muốn kiểm tra kĩ hơn! Các ngươi cứ ở đây nói chuyện một chút.” Diệp Lăng nói xong liền lập tức đi vào, mà tựa hồ hẳn quên một chuyện khá trọng yếu, đó là giúp ba người giới thiệu với nhau...

Cứ như vậy, ba người đứng ở đó xấu hổ một lúc, cuối cùng vẫn là Thất công chúa lên tiếng đầu tiên, dù sao nàng cũng là công chúa đế quốc, gặp qua nhiều trường hợp lễ nghi rồi.

“Ngươi khỏe, A Nhĩ Văn! Lần đầu gặp mặt, ta là vị hôn thê của Diệp Lăng, Triệu Nhã Trúc, nàng là Tỷ tỷ Diệp Lăng - Diệp Lam Vũ!” Thất công chúa đơn giản giới thiệu một chút, nàng cũng không nói ra thân phận của mình và Diệp Lăng.

Mà tựa hồ nàng đã không còn thân phận công chúa đế quốc, thân phận lúc này của nàng kỳ thật rất đơn giản, chỉ là vị hôn thê của Diệp Lăng, là con dâu tương lai của Diệp gia mà thôi, nói cách khác, nàng và Diệp Lam Vũ đều thuộc về Diệp gia.

Cũng có thể nói trước khi Diệp Lam Vũ không lập gia đình vẫn là người của Diệp gia!

Mà tựa hồ nàng thích thân phận Diệp gia này hơn thân phận Thất công chúa rất nhiều, hoặc là nhiều nhiều lắm!

“As hai người đều là người nhà của công tử à, A Nhĩ Văn ra mắt hai vị!” A Nhĩ Văn thật không ngờ thân phận hai người này lại cao như vậy, một cái tỷ tỷ, một vị hôn thê.

“Đừng nhiều cấp bậc lễ nghi như vậy, ngươi đi theo Diệp Lăng đã bao lâu?” Thất công chúa ngăn trở A Nhĩ Văn hành lễ, đánh giá và hỏi A Nhĩ Văn.

Diệp Lam Vũ giống Thất công chúa, đều đang đánh giá A Nhĩ Văn làm hắn cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

“Ta đi theo công tử mấy tháng rồi ngày đó hắn cho ta ăn, sau đó ta vẫn đi theo bên cạnh hắn, giúp hắn xử lý một ít việc, công tử vẫn rất mơ hồ, chắc các vị cũng biết rồi.” A Nhĩ Văn nói hắn muốn dùng đề tài này dời đi ánh mắt hai người.

“Cái này ta biết, vốn chúng ta sẽ không để một mình hắn ở ngoài hắn lạc đường mới một mình chạy loạn.” Diệp Lam Vũ hồi đáp.

“Ừ, công tử thường xuyên lạc đường, tiểu Nhị cũng vậy, hai người sẽ thường xuyên đi lạc.” A Nhĩ Văn gật gật đầu, có chút bất đắc dĩ nói.

“Tiểu Nhị?! Là ai?” Diệp Lam Vũ hai người đồng thời hỏi.

“Hai vị không biết à? Nàng vẫn đi theo công tử, chưa bao giờ nói chuyện, chỉ bảo hộ công tử, hầu hạ công tử.”

“Chẳng lẽ là Thái Nhã? Tiểu tử này đã đón nàng trở lại sao?” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa nhìn đối phương, cũng hoài nghi tiểu Nhị là Hồ Nữ.

Trong Trí nhớ các nàng, Diệp Lăng chỉ để một mình Hồ Nữ hầu hạ, cũng mang theo nàng đi, điểm này làm các nàng ghen tuông, đơn giản là Diệp Lăng không muốn mang theo các nàng đi. Giống như lần này vậy, hắn nói muốn đi du lịch cũng chỉ đi một mình thôi.

“Thái Nhã? Công tử gọi nàng là tiểu Nhị, cũng không biết tên đầy đủ của nàng là gì, bắt quả nàng rất lợi hại lực lượng rất lớn, có thể một quyền đánh bại cao thủ!” A Nhĩ Văn nói, lời của hắn càng làm hai người hiểu lầm hơn.

“Hắn là Thái Nhã rồi.” Diệp Lam Vũ gật đầu nói Hồ Nữ vốn là người của Hồ tộc, lực lượng lớn không phải là nàng sao?

“Trước tiên cứ kệ Thái Nhã đi, người nói cho chúng ta nghe tiểu bại gia tử kia bại sạch kiểu gì?” Thất công chúa hỏi.

“Cái này thực phức tạp, cứ đến mỗi thành thị công tử đều mua tất cả thương phẩm trong thành, nếu muốn xem thật kỹ thì ta có ghi lại đây này.” A Nhĩ Văn không muốn nói tên những thương phẩm này ra vì thật sự quá dài.

“Cái gì loạn vậy, hắn mua những thứ này làm gì, có ích không? Còn nói cái gì mà làm việc thiện, người không ngăn hắn lại à?” Thất công chúa nhìn thấy bảng danh sách này xong liền nói bất quá rất nhanh nàng bổ sung thêm một câu.

“Quên đi, cho dù là chúng ta ở đây cũng không ngăn hắn được chứ đừng nói người!” Diệp Lăng muốn mua thứ gì thì các nàng cũng không ngăn trở bởi các nàng cũng bó tay, trên thế giới này không ai có năng lực làm vậy cả.

Đối với chuyện ngăn cản Diệp Lăng, A Nhĩ Văn còn muốn nói cái gì đó, bất quá lại phát hiện Thất công chúa đã nói ra điều hắn muốn nói hắn có một loại cảm giác lý giải vạn tuế...

Vì vậy hắn liền gật đầu nói: “Đúng vậy, ta không ngăn lại được! Bất quá những thứ này cũng không phải vô dụng, đại bộ phận đều có ích cả!”

“Có công dụng? Người nói tất cả đều có ích? Sao lại như thế được, người kể xem hắn dùng ở chỗ nào?” Thất công chúa rất tò mò hỏi những thứ này nhìn thế nào cũng giống như rất vô dụng, ít nhất với Diệp Lăng mà nói, cơ hồ không có khả năng dùng đến.

“Dùng ở chỗ này đó, còn có dưới chân các vị nữa, bốn phía chung quanh này cũng vậy!”

A Nhĩ Văn chỉ chỉ dưới đất, lại chỉ chỉ bốn phía, sau đó hắn chờ, chờ biểu tình kinh ngạc của hai người.

Tin rằng bất cứ ai nghe được tin tức này đều cảm thấy kinh ngạc!

Quả nhiên, Thất công chúa và Diệp Lam Vũ rất giật mình hỏi: “Người nói tất cả những gì ở đây? Chẳng lẽ hắn dựng nên cả thành phố này sao?”

Ý tưởng của Thất công chúa rất lớn mật, bất quá điều này cũng bình thường thôi bởi có việc gì mà Diệp Lăng không dám làm? Đối với chuyện của hắn chỉ có người “can đảm” mới đoán ra nổi.

Mà trên thực tế cũng đúng là như vậy, có thể nói cả Kỳ Tích Khu này là do Diệp Lăng thành lập nên.

“Ừ! Thành này là tự tay công tử thành lập, là công tử quyết sách, dùng tài liệu của công tử để làm, chúng ta chỉ làm theo kế hoạch của công tử mà xây dựng lên cái thành này thôi!” A Nhĩ Văn gật đầu nói.

“Diệp Lăng, còn chuyện gì người không thể làm được đây?” Thất công chúa lẩm bẩm nói bất quá, khi nàng nói những lời này lại tràn ngập kiêu ngạo, kiêu ngạo vì Diệp Lăng.

“Không hổ là đệ đệ của Diệp Lam Vũ ta, ở Thánh Thành còn kiến tạo thành thị của mình nữa.” Diệp Lam Vũ càng kiêu ngạo hơn, kiêu ngạo hơn cả chính mình làm nữa.

“Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, nếu không thành lập cái thành thị này thì hơn 10 vạn người chúng ta sẽ không có nhà để về, hiện tại công tử không chỉ thành lập thành thị này để chúng ta có mái ngói che đầu, còn cho chúng ta công cụ để sống sót nữa.” Khi A Nhĩ Văn nói đến đoạn sau, khuôn mặt có chút cổ quái.

Cái gọi là công cụ cũng là Diệp Lăng thu mua tới, cũng là những thứ mà lúc đầu hắn cảm thấy thật vô dụng!

“Thành lập một cái thành thị như vậy, còn cam đoan cho hơn 10 vạn người sống sót thì dù là người giàu có nhất cũng chưa chắc có năng lực như vậy, bại hết cũng thực bình thường!” Thất công chúa trả danh sách lại cho A Nhĩ Văn, nhìn về bốn phía, nhớ tới cảnh mới vào thành thì nàng không cần đọc nữa.

Đúng như lời nàng nói muốn thành lập một cái thành như vậy, còn muốn bảo đảm hơn 10 vạn người được sống yên bình thì bao nhiêu gia sản đều có thể bại sạch, thậm chí còn không đủ. Cho nên Diệp Lăng hết sạch tiền cũng là điều thực bình thường.

298. Chương 299: Câu Bì Cao Được (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 299: Câu bì cao được (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Thực tế cũng là vậy, nếu hơn 10 vạn người này không tự tay làm việc mà cứ chờ người khác cứu tế thì sẽ không có cái thành mới này, bọn họ cũng không thể sống nổi.

Hết thấy đều phải dựa vào chính mình, không thể chỉ chờ vào người khác!

Đồng thời chuyện này cũng nói lên một điều, cứu tế người cũng phải nhìn đối tượng, những người chỉ trông chờ cứu tế thì căn bản không đáng cứu, có cứu cũng phải cứu những người như vậy!

“Diệp Lam Vũ... thật đáng giận, chạy đi mà không gọi ta một tiếng!” Sau khi biết Tình hình thực tế, Thất công chúa cảm thấy muốn mau chạy vào xem Diệp Lăng chữa bệnh như thế nào, nàng muốn tận mắt nhìn thấy Y thuật của Diệp Lăng, nàng đang muốn gọi Diệp Lam Vũ đi chung, không ngờ Diệp Lam Vũ đã sớm chạy mất.

Kết quả là, Thất công chúa dậm chân một cái, phóng ngay vào trong.

A Nhĩ Văn ngăn ngõ, sau đó cũng đi vào, hắn còn muốn giúp Diệp Lăng làm chút chuyện, nhiệm vụ gần nhất của hắn là giúp Diệp Lăng làm... hộ sĩ, chiếu cố người bệnh, còn làm một ít trị liệu đơn giản khi Diệp Lăng không có thời gian.

Sau khi Thất công chúa chạy vào liền phát hiện Diệp Lam Vũ đứng cách đó không xa, ngõ ngác nhìn Diệp Lăng...

“Có phải cảm thấy Diệp Lăng làm người ta say mê, mang đến hy vọng cho người bệnh như một thiên sứ không?” Thất công chúa trêu ghẹo, mà đó cũng là chuyện nàng đang suy nghĩ trong lòng.

Lúc này Thất công chúa cho rằng Diệp Lam Vũ đang ngăn người vì chuyện này, mà trong mắt của nàng cũng chỉ có Diệp Lăng nên cũng không chú ý một vài chuyện hắn là nên chú ý tới.

“Tiểu Thất ngươi nói Thái Nhã có thể biến thành bộ dạng như nhân tộc không? Có thể không có cái đuôi không?” Diệp Lam Vũ không quay đầu lại, ngõ ngác hỏi.

“??” Thất công chúa ngây người ra một chút, có chút không hiểu được ý tứ của Diệp Lam Vũ, theo bản năng trả lời: “Thái Nhã là Hồ tộc, sao có thể biến thành nhân tộc được, hoặc là hóa trang, nhưng không thể giấu được cái đuôi của nàng.”

“Vậy ngươi nói, cô gái nhân tộc hoàn mỹ” tương đương ta ở phía sau đệ đệ có phải là Thái Nhã không?” Diệp Lam Vũ chỉ vào tiểu Nhị ở sau lưng Diệp Lăng, còn không quên khoe sự mỹ mạo của mình.

Nếu là bình thường thì nhất định Thất công chúa sẽ mắng một câu khoe khoang, đồng thời cũng có chút đố kỵ dung mạo Diệp Lam Vũ, quả thật nàng có một mỹ mạo đáng để cho nàng kiêu ngạo.

Nhưng mà lúc này Thất công chúa lại không như vậy, sau khi nàng phát hiện tiểu Nhị cũng ngây dại ra, “Đây đâu phải là Thái Nhã, không chỉ không có cái đuôi không có lỗ tai ngay cả dung mạo cũng hoàn toàn khác xa, nếu nói dung mạo thì ít nhiều có chút giống người hơn, là Nhị tỷ của người à?” Thất công chúa phủ định việc tiểu Nhị là Hồ Nữ, rất dễ dàng cảm giác ra tiểu Nhị có bóng dáng của Diệp Lam Vũ, đồng thời cũng có một ít đặc thù của mình.

“Khẳng định không phải Nhị tỷ, tuy rằng rất lâu chưa gặp nàng, nhưng không thể biến thành như vậy được!” Diệp Lam Vũ lắc đầu phủ định khả năng này.

“Vậy nàng là ai?” Thất công chúa kỳ quái hỏi.

Diệp Lam Vũ nghĩ nghĩ, nói: “Tiểu Nhị!” “Tiểu Nhị là ai?” Thất công chúa lại hỏi.

“Sao ta biết được, đi hỏi tiểu hồn dẫn kia đi, không biết tìm được nữ hài tử này ở chỗ nào, bất quá cũng rất xinh đẹp !” Diệp Lam Vũ khoát tay, sau đó đi về phía trước, nàng biết là tiểu Nhị chẳng qua là A Nhĩ Văn có nói qua tên này mà thôi.

Thất công chúa đi theo, đến bên cạnh Diệp Lăng.

Lúc này Diệp Lăng đang chẩn bệnh cho mẫu thân Trần Bì. Thần sắc rất nghiêm túc làm cho hai thiếu nữ không mở miệng quấy rầy, các nàng vẫn có chuẩn mực.

“Không có gì đâu, A Nhĩ Văn, sau lưng lão nhân gia, chỗ lõm xuống của gai cột sống thứ bảy ở xương cổ, dán câu bì cao được thượng đẳng số ba, làm mẫu cho vị Trần Bì Tiên sinh này xem, cũng cho hắn thêm sáu tờ nữa, mỗi tờ sử dụng bảy ngày, Trần Bì tiên sinh, bảy ngày sau người nên đổi thuốc cho mẫu thân mình.”

“Còn có, ta đề nghị người nên ở lại đây tu dưỡng, rất có lợi cho thân thể của mẫu thân người!” Diệp Lăng rất chuyên nghiệp nói.

Có điều, điểm chuyên nghiệp ấy của Diệp Lăng lại rất đơn giản trong mắt người khác, Trần Bì gặp qua rất nhiều Y Sư, đến tận bây giờ vẫn chưa thấy điều trị đơn giản như thế, chỉ cần bảy tờ câu bì cao được gì gì đó là xong.

Câu bì cao được này là gì? Vì sao mình chưa từng nghe qua?

Không chỉ Trần Bì. Trên thế giới này cũng không ai biết nó là cái gì vì nó chưa từng xuất hiện.

Câu bì cao được kỳ thật là một danh từ gọi chung trong Trung Y, thuốc dán ngoài da, cũng không phải chỉ một loại thuốc. Có điều câu bì cao được này bị bọn giang hồ bịp bợm dùng nhiều nên mới cảm thấy rất thấp hèn.

Kỳ thật ở một vài phương diện, câu bì cao được tốt hơn uống thuốc nhiều bởi thoa ngoài da thì tác dụng phụ của dược vật rất nhỏ, đây là chỗ tốt của nó.

Đương nhiên, nếu Diệp Lăng đã đến thế giới này, cũng có luyện kim thuật trong tay thì câu bì cao được của hắn sẽ khác!

Câu bì cao được của Diệp Lăng ngoài các loại thuốc dán, trên tầng da chỗ kia, ách, kỳ thật là trên tầng da thuốc kia còn có luyện kim trận do hắn khắc lên.

Những luyện kim trận này có một ít là dùng để phát huy tốt dược liệu, có một số là một trong những trình tự chữa bệnh!

Đương nhiên cũng không phải luyện kim trận nào Diệp Lăng cũng phải đích thân khắc, những việc nhỏ này để người khác làm là được, chỉ cần không phải trường hợp đặc thù thì không cần chính Diệp Lăng động thủ.

Chuyện Diệp Lăng cần làm là làm sao để sử dụng những tờ câu bì cao được này đi trị liệu!

Cái gọi là Y Sư chính là dùng dược như thế nào chứ không phải tự mình chế tạo dược.

“Thần Y, như vậy là được sao?” Trần Bì nhìn Diệp Lăng, rất hoài nghi hỏi.

“ừ, tốt nhất người nên thêm một ít đồ ăn lót dạ cho mẫu thân người, ha ha, đương nhiên cũng không cần phải những thứ quý trọng làm gì, chỉ cần có dinh dưỡng là được như canh gà linh tinh đều được cả.” Diệp Lăng gật gù đầu nói hần cũng không phát giác ra sự hoài nghi của Trần Bì, còn tưởng Trần Bì cần bổ sung.

“Người đừng quấy rầy công tử nữa, công tử bảo người làm sao thì cứ làm vậy đi! Chuyện người cần làm lúc này là đi vào đây với ta, ta làm mẫu một lần, sau này tự người thay thuốc.” A Nhĩ Văn lên tiếng, lúc này hần đã mở cửa một căn phòng ra, ý bảo Trần Bì công mẫu thân vào.

Vị trí dãn có chút không tiện, cần kéo quần áo lên, nếu làm trước mặt mọi người thì không đủ lịch sự, cần kín đáo một chút!

Trần Bì cũng không nói nữa, hần ngẫm lại nếu Y Sư đã nói vậy thì cứ làm vậy đi, bản thân hần cũng không có nhiều chủ ý, bởi vậy cũng ôm lấy lão nhân gia đi vào trong!

“Đặt lão nhân gia lên bàn đi, nhắc áo nàng lên!” A Nhĩ Văn đóng cửa lại, sau đó chỉ vào cái bàn ở bên cạnh, tay lấy câu bì cao được ra.

Trần Bì không nghĩ nhiều, đặt mẫu thân mình lên bàn, sau đó xốc áo lên.

299. Chương 300: Câu Bì Cao Được (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiếu Tiếu Sinh

Chương 300: Câu bì cao được (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Ngay chỗ này đây, người không nên dán nhầm đấy, còn có, câu bì cao được này không nên đụng tới, chỉ khi dùng mới mở ra thôi nếu không sẽ khởi động luyện kim trận ở trong đó, khi đấy thì mất đi một ít tác dụng mất!” A Nhĩ Văn dựa theo sai sử của Diệp Lăng, dán câu bì cao được vào vị trí.

“Ừ! Đã biết!” Trần Bì nhìn A Nhĩ Văn, gật gù đầu, mà hần cảm thấy có chuyện gì không thích hợp lắm, có điều nhất thời lại không nghĩ ra được.

“Tốt lắm! Chăm lấy, nhìn dáng vẻ của người chắc thuộc loại nghèo khổ, nếu không có chỗ ở thì cứ đến nơi sở thu dụng, có thể ăn luôn trong đó cũng được, nhưng nhất định phải nghe theo lời họ, bọn họ sẽ bảo người làm một ít công tác, cũng sẽ phát tiền công cho người!” A Nhĩ Văn thu thập một chút, sau đó nói với Trần Bì.

Sở thu dụng này cũng không phải là hơi lớn mà là một khu dân cư vô cùng lớn, trên một ngàn phòng, ở trong còn có một nhà ăn siêu bự, mỗi ngày đều cung cấp đồ ăn miễn phí.

Chẳng qua, người ở trong phải làm một vài việc, tất nhiên là trong khả năng của họ! Mà nếu công tác, cuộc sống của những người này ổn định rồi thì sở thu dụng cũng sẽ an bài nơi ở mới cho họ, bất quá chỗ đó phải trả tiền thuê, cuộc sống cũng tự quản.

Có điều có vài kẻ độc thân vẫn ưa ở lại sở thu dụng hơn, bởi ở đây họ không cần tự mình nấu cơm, có thể giải quyết tại nhà ăn.

Cũng vì vậy mà làm người đến đây ngày càng nhiều, có khi kín hết cả chỗ!

Cuối cùng, Kỳ Tích Khu đành phải thực hành một biện pháp chuyên môn nhắm vào những người này, mở một khu dân cư mới! ở trong đó cũng có quán cơm cung cấp thực vật bất quá đều là buồn bán cả, muốn mua thì phải trả tiền, nhưng cũng không nhiều lắm.

Cứ như vậy, người mở quán cơm kiếm tiền, mà người độc thân thì đến mua, hai bên đều thỏa mãn nhu cầu của đối phương, hình thức này ngày càng được ủng hộ, cũng truyền lưu ra bốn phía.

Đây cũng là chuyện mà Diệp Lăng không nghĩ đến, việc mình làm lại ảnh hưởng đến toàn đại lục...

“Ừ, được, yếm sẽ làm việc tốt, tiền công thì không cần, chỉ cần cho chúng ta có cái ăn cái ở là được!” Trần Bì hàm hậu lắc đầu, hẳn cảm thấy người ta cho mình chỗ ở, còn cho cơm ăn là đủ rồi.

“Bảo người lấy thì người cứ lấy, đây là người nên được, chúng ta không muốn áp bức bất cứ ai cả!” A Nhĩ Văn tức giận nói xong liền mở cửa đi ra ngoài hẳn còn phải tiếp tục hỗ trợ.

“Vậy được rồi!” Khi Trần Bì trả lời mới phát hiện A Nhĩ Văn đã đi ra ngoài, vì vậy hẳn liền ôm lấy mẫu thân đi ra ngoài.

“Bệnh của người thì đi tìm lão nhân phòng số bốn ấy, hẳn hoàn toàn có thể trị cho người mà! Thật là, A Nhĩ Văn à, các người đang làm gì vậy, không phải đã bảo người chia người bệnh ra sao?” Diệp Lăng xem xét một người bệnh xong liền cau mày nói.

“Ta đã nói rồi bất quá bọn hắn không chịu nghe, nhất định phải chính người trị cơ! Không chỉ có những người này, ngoài kia còn nhiều lắm, kỳ thật những Y Sư khác cũng có thể giải quyết, nhưng họ lại không tin.” A Nhĩ Văn bất đắc dĩ nói.

Kỳ thật hiện tượng như vậy cũng rất bình thường, biết có Y Sư Y thuật tốt thì tất nhiên sẽ tìm đến, cho dù bệnh của mình cũng không phải rất nghiêm trọng, đôi khi chỉ là cảm nhẹ cũng sẽ đi tìm Y Sư nổi danh.

Có điều, làm như vậy thường thường sẽ tạo thành lãng phí tài nguyên.

“Không phải đều là Y Sư sao, vì sao nhất định phải tìm ta, các người có biết đang lãng phí thời gian của ta không, đó là lãng phí tính mạng của người khác đấy!” Diệp Lăng thực đau đầu nói.

Các bệnh nhân trầm mặc, quả thật bọn họ có ích kỷ một chút, nhưng bọn hắn vẫn sẽ tiếp tục làm như vậy.

“Đệ đệ, người cứ vậy cũng vô dụng thôi, để ta nói cho! Các người nghe đây, nếu ai còn như vậy, bệnh người khác có thể trị mà còn chạy đến đây thì không chỉ không được sự trị liệu của đệ đệ ta, về sau gặp vấn đề gì không giải quyết được cũng không được trị liệu nữa!” Diệp Lam Vũ hung hăng nói nàng cũng không muốn đệ đệ của mình bị mệt chết đi được, hơn nữa còn vì loại nguyên nhân không cần thiết này.

Nếu nói vì cứu người thì nàng còn có thể miễn cưỡng tiếp thụ, nhưng cũng sẽ không nhiều lắm, nếu quá nhiều thì nhất định nàng sẽ không muốn, đây cũng là sự ích kỷ của nàng!

Mà lúc này Thất công chúa cũng bổ sung: “Các người tìm Y Sư khác ở trong này đi, nếu ai cũng tìm Diệp Lăng thì kết quả chẳng phải vẫn vậy sao, nhưng Diệp Lăng phải chiếu cố rất nhiều người ở đây, còn chỗ các Y Sư khác lại rất ít người, sẽ được chiếu cố nhiều hơn!”

“Nói cũng đúng...”

“Đúng vậy, không phải đều như nhau sao!”

Lập tức người ở dưới bắt đầu nghị luận, mà có một số người đã thực tự giác đi đến chỗ Y Sư mà bọn hắn hẳn phải đi...

Nhìn thấy như vậy, Diệp Lăng chỉ có thể nói đôi khi quả thật phải áp dụng chính sách cây gậy và củ cà rốt, phải có người vào vai phản diện, có người đóng vai ác mới được, tỷ tỷ và tiểu Thất quả nhiên là tổ hợp siêu mạnh! Mà vừa lúc đó lại xảy ra một tiểu nhạc đệm.

“À...”

Đột nhiên Trần Bì đứng lại lớn tiếng hét.

“??” Tất cả mọi người dừng lại chuyện đang làm, nhìn Trần Bì, cảm thấy rất nghi hoặc, người muốn làm gì đây?

“Người, người, người...” Trần Bì công mẫu thân của mình, chỉ vào A Nhĩ Văn liên tục nói ba chữ người, đúng ra là không nói nên lời.

A Nhĩ Văn nhìn quanh, xác định quả thật là chỉ mình, hẳn mới hỏi: “Ta thì sao?” “Người là nam, sao có thể dán thuốc cho mẫu thân yếm được!” Trần Bì cả giận nói.

A Nhĩ Văn không nói gì, mọi người trầm mặc.

Trên đại lục này, ước thúc giữa nam nữ tương đối nhiều, tuy rằng không nhiều như Trung Quốc cổ đại nhưng nhìn phía sau lưng, sờ phía sau lưng là không được, sẽ làm hại đến danh tiết.

“Đứa con ngốc, ngươi nói cái gì vậy, người ta là Y Sư.” Lão nhân gia đỏ mặt lên, đánh Trần Bì một cái.

“Nương à, dù hắc là Y Sư cũng không được, hơn nữa, lần này cũng chỉ là dán một cái thôi vì sao không để một cái nữ qua?” Trần Bì nói.

“Ừ, hắc là gọi một cái nữ!” Diệp Lăng gật đầu tán thành.

Đám người Diệp Lam Vũ hết chỗ nói rồi, sao người lại ở đây gây ầm ĩ chứ.

“Đúng vậy, thần Y, bên cạnh người không phải có một nữ hài tử sao, vì sao không để nàng đến?” Trần Bì chỉ vào tiểu Nhị phía sau Diệp Lăng, hắc cảm thấy nàng có điều thích hợp hơn, mà Diệp Lam Vũ và Thất công chúa thì hắc không nghĩ tới làm gì.

“Ngươi nói tiểu Nhị à, nàng không thích hợp! Ta hắc là nên tìm một nữ hộ sĩ, sao ta không nghĩ tới điểm này nhỉ, A Nhĩ Văn, lâu như vậy mà sao vẫn không ai nói gì ngươi thế? Thật sự là kỳ quái!” Diệp Lăng có điểm kỳ quái hỏi hắc quên điểm này nhưng người khác hắc là không quên a.

Trong mấy tháng này, trong đám người bệnh của hắc có không ít nữ nhân, thậm chí là thiếu nữ, đều là A Nhĩ Văn giúp đỡ ra tay, sao không ai nói gì hắc, cái này rất kỳ quái!

300. Chương 301: Nữ? (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 301: Nữ? (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“... Ngươi mới kỳ quái chẳng lẽ ngươi không nhìn ra được hắc là...” Thất công chúa nói bất quá nàng vẫn chưa nói xong đã bị người khác chặn lại, đó là Diệp Lam Vũ đang đứng một bên cười xấu xa.

“Đừng ồn! Đệ đệ, ta hỏi ngươi, có phải ngươi với A Nhĩ Văn vẫn luôn ở chung với nhau không? Có làm động tác thân mật gì không?”

“Thật là đáng tiếc.” Diệp Lam Vũ có chút thất vọng nói.

“Đáng tiếc cái gì, Diệp Lam Vũ, ta cảnh cáo ngươi, ngươi không được làm hư Diệp Lăng!” Thất công chúa kéo Diệp Lăng đến bên cạnh mình, bắt mắt quát Diệp Lam Vũ.

“Cái gì mà làm hư hắc, hắc lợi hại hơn ta đó, năm tuổi đã chạy đến thanh lâu chơi cơ mà!” Diệp Lam Vũ kéo Diệp Lăng về, nói với Thất công chúa.

Đám người A Nhĩ Văn trầm mặc, năm tuổi...

“?? Các ngươi đang nói cái gì đấy?” Diệp Lăng có điểm khó hiểu, sao đang yên lành tự dưng lại như thế?

“Tiểu mợ hồ nhà ngươi nha, ngươi ta ở bên cạnh ngươi đã lâu như vậy mà ngươi còn phát hiện ngươi ta là ai nữa!” Diệp Lam Vũ lắc lắc đầu nhìn Diệp Lăng, cảm giác thực bất đắc dĩ, bất quá miệng nàng lại lộ ra một nụ cười.

Nàng thích Diệp Lăng mợ hồ như vậy, dù không nhìn ra được thì đã sao? “Diệp Lăng, ngươi thật sự ngốc đến đáng yêu!” Thất công chúa ôm Diệp Lăng vào lòng, sau đó nhẹ nhàng hôn lên mặt Diệp Lăng.

Về mặt Diệp Lăng vẫn mê hoặc, các nàng bị gì vậy, sao đột nhiên lại trở nên kỳ quái như vậy?

“Nương, các nàng đang nói gì mà sao yêm nghe không hiểu được?” Trần Bì giống Diệp Lãng, cũng nghe mà không hiểu.

“Đứa con ngốc này, vị cô nương này là nữ, không phải nam.” Lão nhân gia nói.

Trần Bì ngẩn ngơ, lẩm bẩm: “Gì? Nữ?”

“Ai là nữ? A Nhĩ Văn?” Diệp Lãng cũng nghe được lời của lão nhân gia, nhìn A Nhĩ Văn một hồi, sau đó đánh giá từ trên xuống dưới.

Diệp Lãng lắc đầu nói: “Khăng định không phải nói người.”

“...”

Mọi người trầm mặc, Mơ Hồ Thần Y này thật sự hay mơ mơ màng màng a,

“Vì sao khăng định không phải ta?” A Nhĩ Văn có điểm ủy khuất nhìn Diệp Lãng.

“Đúng vậy, đệ đệ, vì sao người cảm thấy không phải là nàng?” Diệp Lam Vũ cũng rất ngạc nhiên, cả Thất công chúa cũng tò mò.

“Nhìn hấn đi, gầy teo, đen đen, lại không có ngực, nhìn sao cũng không giống như nữ nhân” Diệp Lãng chỉ bộ ngực A Nhĩ Văn nói tuyệt đối nhìn không ra cái gì nhỏ lên.

A Nhĩ Văn ôm lấy ngực, thần tình đỏ bừng, cho dù làn da có chút đen cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt nàng đang đỏ ửng.

“Ngốc, cái này tính cái gì, nữ hài tử không thể không có ngực sao?” Diệp Lam Vũ gõ Diệp Lãng một cái, hung hăng khiển trách.

Diệp Lãng nghĩ nghĩ, sau đó ngơ ngẩn như hiểu ra nói: “Hóa ra là như vậy, có một số nữ hài tử quả thật là ngực phẳng, ừ cái này cũng không tính là cái gì cả! Lại nói nếu A Nhĩ Văn thêm một bộ ngực nữa thì quả thật giống y như nữ nhân vậy.”

Sau đó Diệp Lãng lại nhìn A Nhĩ Văn tiếp tục nói: “Ánh mắt trong suốt mê ly như vậy, làn da tinh tế, tuy rằng đen một tí nhưng lại thực khỏe mạnh! Đáng tiếc... quên đi, dù sao cái này cũng không có gì lớn, không có ngực cũng vậy a!”

“Ta có ngực, không được nói như vậy!” A Nhĩ Văn có điểm tức giận, ưỡn ngực nói.

“Nhìn không ra!” Diệp Lãng nhìn một hồi cuối cùng vẫn buông tha cho,

A Nhĩ Văn không nói gì.

“A Nhĩ Văn, nếu người đã là nữ nhân thì vì sao không nói sớm?” Diệp Lãng hỏi.

“Cái này cần nói sao...” A Nhĩ Văn hỏi, “Không cần à?” Diệp Lãng hỏi.

“Không cần!” Đó cũng không phải câu trả lời của A Nhĩ Văn mà là câu trả lời của tất cả mọi người ở đây, cơ hồ tất cả mọi người chỉ cần liếc mắt là nhìn ra A Nhĩ Văn là nữ rồi.

Đừng nói là Diệp Lam Vũ và Thất công chúa, tất cả những ai gặp qua A Nhĩ Văn đều rất nhanh có thể nhận ra A Nhĩ Văn là một nữ Bán Tinh Linh chứ không phải là nam như Diệp Lãng nghĩ.

“Các người cũng biết?” Diệp Lãng kỳ quái hỏi, “ừ, đều biết cả!” Lại là một lần đồng thanh trả lời.

Diệp Lãng lập tức hỏi: “Nếu các người đều biết cả, vì sao không nói cho ta?”

Đối với câu hỏi này của Diệp Lãng, mọi người trầm mặc một hồi cuối cùng nói ra đáp án: “Chúng ta nghĩ người cũng biết!”

Đúng vậy, tất cả mọi người cho rằng Diệp Lãng biết A Nhĩ Văn là nữ, vì điều này thật sự rất rõ ràng, khi trước trong thời gian lẩn trốn còn không thấy rõ lắm, nhưng sau này thay đổi quần áo xong thì mọi người hiểu ngay ra.

Bởi thấy A Nhĩ Văn thân cận với Diệp Lăng như vậy, mọi người cảm thấy Diệp Lăng đã sớm biết rồi nên cũng không có ai nói cho hắn biết.

Hiện tại tất cả mọi người có thể khẳng định một chuyện, Diệp Lăng thật sự là rất mơ hồ, chuyện rõ ràng như vậy mà hắn không phát hiện ra. Hơn nữa A Nhĩ Văn lại luôn luôn bên cạnh hắn nữa.

Cái này nói thoáng ra một chút là mơ hồ, nói khó nghe một chút là trì độn!

Sau khi hiểu rõ, Diệp Lăng vẫn không hiểu được, hắn hoài nghi nhìn A Nhĩ Văn: “Rốt cuộc là vì sao thoát nhìn người rất giống nữ hài tử mà ta lại không nhìn ra được?”

Nếu nói những nữ hài tử khác còn có thể nghe âm thanh mà đoán, nhưng âm thanh của A Nhĩ Văn vẫn là khàn khàn, làm Diệp Lăng vẫn không hiểu được, đến cuối cùng vẫn không hiểu vì sao lại là nữ, hơn nữa tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy.

“Đó là vì công tử người ngốc!” A Nhĩ Văn tức giận trả lời: “Còn có một việc khác, ta gọi là A Nhĩ Ôn, không phải A Nhĩ Văn!”

“Ừ!” Diệp Lăng tựa hồ hiểu được, có điều hắn vẫn hỏi một câu: “Có khác gì nhau không?”

“...”

“Tốt lắm, người đã là nữ thì dễ hơn rồi, về sau chuyện của nữ nhân đều giao cho người xử lý.” Diệp Lăng cũng không thèm để ý, tuy rằng A Nhĩ Văn biến thành A Nhĩ Ôn, tuy rằng nam biến thành nữ, nhưng với hắn thì cũng chẳng khác gì.

“Cái này vốn là ta làm chứ đâu.” A Nhĩ Ôn nhẹ nhàng nói.

“Kế tiếp...” Diệp Lăng tiếp tục xem bệnh.

A Nhĩ Ôn cũng vậy, vẫn tiếp tục làm trợ thủ, cũng không có gì khác cả, vốn ngoài Diệp Lăng ra thì ai cũng biết nàng là nữ mà.

Vốn nàng cũng nghĩ là Diệp Lăng cũng biết mình là nữ, cho dù mơ hồ hơn cũng sẽ biết chứ, có điều nàng lại không ngờ Diệp Lăng lại không biết.

Nếu không phải tiểu tử hàm hậu Trần Bì này xuất hiện, phòng chừng đến chết Diệp Lăng cũng không biết A Nhĩ Ôn là một nữ hài tử.

Đương nhiên, về vấn đề bộ ngực của A Nhĩ Ôn cũng không phải vì nàng nữ phần nam trang mà bó ngực lại, cái này là trời sinh rồi, nói cách khác là trời sinh nàng đã không có ngực, ách, phải nói là ngực nhỏ chứ không thể nói là không có được.

Cứ như vậy, chuyện A Nhĩ Ôn là nữ nhân cứ như vậy mà trôi qua, có điều vẫn để cho người ta có cảm giác quái lạ, phản ứng của Diệp Lăng thật sự quá bình thường, giống như nam hay nữ gì cũng như nhau vậy.

301. Chương 302: Nữ? (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 302: Nữ? (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tì: bozece - LSB

Nói đi cũng phải nói lại, trong mấy tháng này cũng được đến thân truyền của Diệp Lăng, chính nàng cũng đi nghiên cứu một ít Y thuật nên Y thuật hiện tại của nàng cũng rất khá, ít nhất cũng thuộc loại Y Sư cao cấp. Cái này cũng không phải nói A Nhĩ Ôn có thiên phú rất cao, kỳ thật dù là một người bình thường, trong đoạn thời gian này luôn ở bên cạnh Diệp Lăng làm trợ thủ cũng rất nhanh trở thành một danh Y.

Bởi vì trong đoạn thời gian này, thật sự Diệp Lăng xem bệnh nhiều lắm, chứng bệnh cổ quái gì cũng có, cũng làm cho người bên cạnh có được những kinh nghiệm vô cùng quý giá.

Vốn A Nhĩ Ôn cũng chưa từng nghĩ mình có thể trở thành một danh Y, chẳng qua nàng chỉ cảm thấy nếu làm hộ sĩ cho Diệp Lăng thì học thêm một ít Y thuật cũng tốt, miễn cho lần nào cũng phải hỏi Diệp Lăng, như vậy thì sao có thể làm trợ thủ đây?

Đây cũng là chuyện vô tình gặp được, cuối cùng Y thuật của A Nhĩ Ôn lại tiến bộ rất nhanh, đây cũng vì đám người bệnh cuộn cuộn không ngừng.

Cũng vì thế, tuy rằng Y thuật của nàng là học cấp tốc nhưng bản lĩnh vẫn rất cao, cuối cùng lại có thể so sánh với những Y Sư ở Thánh Thành!

Có lẽ, quả thật A Nhĩ Ôn cũng có một ít thiên phú Y thuật a, cũng vì vậy nàng mới tiến bộ nhanh như thế!

Lúc này Diệp Lam Vũ và Thất công chúa đang đứng một bên nhìn, các nàng cũng không chen tay vào được, chỉ có thể nhìn Diệp Lăng và A Nhĩ Ôn làm việc, cũng nhìn tiểu Nhị ở bên cạnh đứng yên không nhúc nhích.

“Tiểu Thất, người nói tiểu Nhị này bị gì vậy, nãy nói chuyện với nàng nàng cũng không để ý đến ta! Nhìn xem, nàng không động đậy gì cả...” Diệp Lam Vũ lay lay tiểu Nhị một chút, phát hiện tiểu Nhị vẫn không nhúc nhích.

“Sao người lại làm thế, dù sao tiểu Nhị cũng là... Đúng rồi, tiểu Nhị, sao người biết Diệp Lăng?” Đột nhiên Thất công chúa phát hiện hình như mình không biết thân phận của tiểu Nhị.

Tiểu Nhị không nói gì, điều này cũng thực bình thường, Diệp Lam Vũ thấy thế nói: “Hình như nàng rất lạnh khốc, không muốn phản ứng chúng ta!”

Thất công chúa gật gật đầu, quả thật rất lạnh khốc, không để ý đến ai, quên đi, người không để ý đến chúng ta thì chúng ta cũng mặc kệ người!

Cứ như vậy, Diệp Lam Vũ và Thất công chúa không để ý đến tiểu Nhị nữa, nếu các nàng biết tiểu Nhị là con rối của Diệp Lăng thì nhất định các nàng sẽ rất xấu hổ!

“Người giao hai vạn kim tệ tiền xem bệnh!” Khi Diệp Lăng chuẩn bị xem bệnh cho một người, ra giá.

“Cái gì, sao người không đi ăn cướp đi?” Người nọ nhất thời cả giận nói nhiều thật, bắt quá tựa hồ hắn đã quên quy củ của Diệp Lăng.

“Ta đang ăn cướp mà, ba vạn kim tệ!” Diệp Lăng nhẹ nhàng nói, “Người...” Ngón tay người nọ chỉ vào Diệp Lăng.

Diệp Lăng cũng vươn tay ra, giơ lên bốn ngón tay, nói: “Bốn...”

“Tốt, ta đáp ứng người! Ba vạn thì ba vạn! Người cẩn thận cho ta, đừng rơi vào tay ta đấy!” Người nọ khê cần môi, hắn biết Diệp Lăng sẽ tiếp tục tăng giá, mà hắn cũng không chút nào giấu diếm tỏ vẻ hắn muốn trả thù.

“Đến lúc đó rồi nói bây giờ người cũng không nên phát hỏa chỉ vì mấy vạn kim tệ, tìm người vốn đã có vấn đề, trị không hết thì đừng trách ta!” Diệp Lăng thực không thêm để ý nói.

“Xem như người lợi hại!” Người nọ khê cần môi nói.

“Ngồi im đừng nhúc nhích!” Diệp Lăng nói một câu, sau đó lấy ra mấy cây ngân châm cắm lên vài huyệt đạo gần trái tim người kia.

Tình huống này làm cho hai người Diệp Lam Vũ rất hoảng sợ, tưởng rằng Diệp Lăng động thủ với người này, nhưng rất nhanh các nàng đã hiểu ra, hóa ra đây là một cách trị liệu. Người ở đây hình như có rất nhiều người đã biết chuyện này, kể cả người đang được trị liệu, bọn họ cũng biết có đôi khi Diệp Lăng sẽ dùng cách châm cứu, có điều với bọn họ mà nói là dùng ngân châm đâm người.

Nhưng mà kết quả vẫn có thể chữa khỏi bệnh nên cũng không ai ý kiến gì, có thể trị bệnh được là tốt rồi rất nhiều người bệnh đều không rõ Y Sư đang làm gì, dùng cái gì, với bọn họ thì sao cũng như nhau cả.

Sau đó, Diệp Lăng ngưng kết một cái luyện kim trận trên không trung, đánh vào ngực người nọ, sau đó niệm phong vào trong thân thể, cũng dùng năng lượng thân thể cung cấp năng lượng luyện kim trận, từ đó có thể làm luyện kim trận có thể vận hành lâu dài trong cơ thể.

Đây là một loại Y thuật của thế giới này, cũng không phải do Diệp Lăng sáng tạo, loại biện pháp này rất tốt, hiệu quả cũng rất cao, có điều khó khống chế, người bình thường làm không được.

“Được rồi, ngươi có thể trả tiền! Nhớ kỹ, sau này không nên miệt mài quá độ, hạn chế một chút!” Diệp Lăng dặn dò.

“Đây là ba vạn kim phiếu! Không phải ngươi đã trị rồi sao, vì sao không thể đùa giỡn nữ nhân?” Người nọ cũng lưu loát trả tiền, sau đó hỏi.

“Chơi thì được, nhưng không thể quá độ, tim ngươi đã suy kiệt lắm rồi, nếu không bảo dưỡng tốt, vạn nhất quá độ thì ngươi sẽ càng gần với tử vong hơn!” Diệp Lăng trả lời.

Tiểu hồn dân này, cái gì gọi là chơi thì được, Thất công chúa tức giận nhéo Diệp Lăng một cái.

Có lẽ Diệp Lăng đã quen rồi cũng không để ý đến Thất công chúa, chuẩn bị tiếp tục xem bệnh.

“Đệ đệ, sao ngươi khẳng định hắn có thể lấy ra nhiều tiền như vậy?” Sau khi người nọ đi rồi Diệp Lam Vũ mới hỏi.

Diệp Lăng cười cười nói: “Hắn là người của đại lục tứ đại thương nhân gia tộc - Đại thiếu gia Lâm gia, cho dù bắt hắn lấy ra mười vạn cũng được nữa là!”

“Hóa ra là hắn, chẳng trách!” Thất công chúa lên tiếng, khi nàng ở Tường Không đã nghe thấy Lâm gia rồi, là một gia tộc trong một nước phụ thuộc Tường Không, nhiều thế hệ kinh thương, thân gia hơn ngàn vạn.

Bất quá, tuy rằng Lâm gia là thế lực của Tường Không Đế Quốc, nhưng rất ít xuất hiện trên mặt chính trị, bởi bọn họ là thương nhân, thương nhân thì không thể đi quá gần một thế lực nào cả, đương nhiên cũng không thể quá xa, như vậy mới có thể làm cho việc kinh thương của họ càng thêm tiện lợi.

Cũng vì vậy, có rất ít người biết người của gia tộc này, đó cũng là vì sao Thất công chúa cảm thấy kỳ quái khi Diệp Lăng biết người này,

“Sao ngươi biết là hắn? Ngươi quen hắn à?” Diệp Lam Vũ hỏi.

Diệp Lăng gật đầu nói: “Ừ, ta đã thấy hắn rồi ở trong Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu ấy!”

“...”

Lại là Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, theo lời nói của Đại thiếu gia Lâm gia kia thì biết hắn là cái loại người thường xuyên ra vào nơi lầu hoa này, mà người như vậy, đồng thời còn là người của phú hào gia tộc thì hiển nhiên hắn toàn ra vào thanh lâu cao cấp thôi cũng rất cẩn thận nên không nhiễm loại bệnh kia...

Chẳng qua, điều làm hắn không ngờ nhất là, tìm hắn lại xuất hiện vấn đề, tìm danh y khắp bốn phương cũng không thể trị liệu, mắt thấy sắp đến lúc phải chết thì Diệp Lăng xuất hiện, mang lại hy vọng cho hắn.

Cho nên như lời Diệp Lăng vậy, cho dù bắt hắn lấy ra mười vạn cũng được nữa là! “Hắn chưa từng gặp qua ngươi à?”

“Gặp qua rồi!”

“Vậy sao hắn lại không nhận ra ngươi?”

“Có lẽ vì lúc đó ta mới năm tuổi a?”

302. Chương 303: Nữ? (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 303: Nữ? (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Thời gian dẫn trôi, rất nhanh đã đến buổi tối, Diệp Lăng cũng hoàn thành công tác ngày hôm nay, mà trong thời gian này, Diệp Lam Vũ và Thất công chúa phát hiện Diệp Lăng xem bệnh như thế mà thu vào bốn, năm vạn kim tệ.

Đây chỉ mới một chút thời gian thôi đấy, trong mấy tháng thì không biết hắt thu vào bao nhiêu nữa, cho dù hôm nay câu được cá lớn thì dù ngày thường mỗi ngày một vạn, vậy cũng hơn trăm vạn rồi.

Đối với vấn đề này, Thất công chúa có hỏi một chút —

“Diệp Lăng, mấy tháng này ngươi lời được bao nhiêu tiền rồi?”

“Cái gì? À, ngươi nói tiền xem bệnh à, không biết, ta không nhớ.” Diệp Lăng giống như trước kia, hoàn toàn không rõ ràng với khái niệm tiền tệ lắm, rốt cuộc mình có bao nhiêu tiền cũng không biết.

“Ta nhớ, đến bây giờ là một trăm mười chín vạn sáu trăm...” A Nhĩ Ôn nói mỗi ngày nàng đều giúp Diệp Lăng, cũng thuật tiện nhớ cái này.

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa trầm mặc.

Quả nhiên là giựt tiền, không, tốt hơn cả giựt tiền nữa!

119 vạn kim tệ, cái này chỉ mới mấy tháng thôi đấy, nếu bị Thất ca biết thì nhất định sẽ khóc, bắt Diệp Lăng tiếp tục mở Y quán, mà hắt sẽ Thu Tiền hộ, tất nhiên sẽ tàn nhẫn hơn Diệp Lăng nhiều.

Diệp Lăng lấy tiền đều là tùy ý, nhất là xem tâm tình, cũng chưa chắc là nhìn thân gia của người khác nên cũng tương đối ít hơn một chút, đương nhiên, vền vền là tương đối thôi.

Từ điểm này cũng có thể nhìn ra Y Sư quả thật là một cái nghề có thể kiếm tiền, nhất là Y Sư có thể trị nan Y, mà như Diệp Lăng có nhiều bệnh chỉ có mình hắt có thể cứu thì càng không phải nói.

Đương nhiên, trong đó cũng phải nói vì Diệp Lăng thu phí với phú thương quý tộc quá cao, cơ hồ là cướp đoạt nên mới có thu vào cao như vậy.

Mà đối với những người này, chỉ cần có mạng sống thì bắt bọn hắt trả số tiền này bọn hắt vẫn nguyện ý, không, phải nói là rất vui vẻ.

Bởi vậy tình huống này là Chu Du đánh Hoàng Cái, một cái nguyện đánh một cái nguyện ăn roi, cũng không có vấn đề gì mấy.

“Tiểu Thất xem ra sau này chúng ta không cần lo ăn mặc rồi, tiểu hôn đản này bại gia như thần, kiếm tiền cũng như thần!” Diệp Lam Vũ ngăn người một hồi, nói với Thất công chúa.

“Đúng vậy, nửa đời sau của ta có thể cầm y ngọc thực rồi tận tình tiêu xài!” Thất công chúa gật đầu nói.

“Ừ, tiêu xài, bại gia, tiểu Thất, ngươi làm lão bà cũng không tệ lắm!” Diệp Lăng ở một bên gật đầu nói lúc này hắt cảm thấy kỳ thật cười Thất công chúa cũng không phải là chuyện xấu, ít nhất nàng có thể giúp mình bại gia.

Thất công chúa trầm mặc, nàng chỉ nói cho vui thôi mà nàng biết Diệp Lăng lại không phải nói đùa.

Nhưng nàng cũng yên tâm, không sợ Diệp Lăng bại sạch rồi phải sống những ngày cơ cực, lấy năng lực của hắt, cho dù nợ mấy trăm vạn kim tệ cũng có thể giải quyết!

Ngẫm lại trước kia mình còn lo lắng điều này, xem ra hoàn toàn là buồn lo vô cớ!

Thất công chúa lắc đầu, cũng không biết là muốn chuyển hướng đề tài hay đột nhiên nhớ đến, hỏi: “Diệp Lăng, khi này sao người lại ra khỏi cửa? Người ở trong này xem bệnh thì hẳn là không có thời gian đi ra ngoài mới đúng chứ?”

“Đúng vậy, đệ đệ, sao đột nhiên người lại chạy ra?” Diệp Lam Vũ nghe Thất công chúa nói ngẫm lại cũng thấy khó hiểu.

Dựa theo tình huống của Diệp Lăng thì đáng lẽ không nên đi ra ngoài bên cạnh hẳn có rất nhiều Quang Minh Kỵ Sĩ, tùy tiện gọi một người ra xem tình hình là được rồi.

“Không vì sao cả, chỉ là ra đón các người thôi.” Diệp Lăng có chút kỳ quái trả lời, vấn đề này cần phải hỏi sao, không phải rõ ràng là đi ra đón các người sao?

“Đón chúng ta?” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa ngạc nhiên, không rõ hỏi: “Chẳng lẽ người đã biết là chúng ta đến sao?”

Diệp Lăng tiếp tục đi về phía trước, hướng về phòng bếp, đồng thời trả lời: “Sao không biết được, Bằng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên của hai người gây nên động tĩnh lớn như vậy, cho dù ta ở xa hơn cũng biết các người đến rồi!”

“... cái này cũng đúng...”

Trên đại lục này, người có thể sử dụng Bằng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên cũng chỉ có hai nàng, những người khác căn bản không thể phối hợp hoàn mỹ” như vậy.

“Nói như vậy là người đã sớm biết chúng ta đã tới?” Thất công chúa nhẹ nhàng hỏi mà phía sau nó tuyệt đối là dấu điểm sát khí.

Có điều Diệp Lăng thực trì hoãn không cảm giác được điều này, cười trả lời: “Đúng vậy, ta đã sớm biết rồi, ta rất lợi hại a!”

“Người còn không biết xấu hổ nói mình lợi hại! Người đã sớm biết rồi sao còn không ra sớm đi!” Thất công chúa và Diệp Lam Vũ mỗi người nhéo một lỗ tai, cùng giận dữ hét.

“À, choáng choáng...”

Diệp Lăng cảm thấy đầu mình bị chấn suất hôn mê, bị hai tiếng hét cấp sư tử hống này chấn cho hồ đồ.

“Nói mau! Nói cho chúng ta thấy vừa lòng, nếu không thì người cẩn thận đấy!” Hai người nói.

“Nói gì chứ, các người đánh nhau là chuyện thực bình thường, đương nhiên ta phải xem bệnh xong mới ra chứ, có gì phải tức giận, ta đi tìm mụ béo đây, ôn nhu hơn các người nhiều.” Diệp Lăng nói xong bỏ chạy.

“...”

“Trờ lại cho ta! Chúng ta đánh nhau là điều bình thường, nhưng lâu vậy không gặp chúng ta thì người không nhớ chúng ta sao, không muốn sớm nhìn thấy chúng ta sao?” Diệp Lam Vũ tóm Diệp Lăng lại, kéo về, chỉ vào hẳn hỏi liên tục.

“Thật lâu à? Không phải chỉ mấy tháng sao?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi thực hiển nhiên hẳn không có chút khái niệm với từ thật lâu này.

“... Biết ngay người vô lương tâm mà, tội cho chúng ta ngày nào cũng nhớ người, người cũng không thêm để ý!” Thất công chúa gõ Diệp Lăng một cái, có điểm oán trách.

Đối với điều này, Diệp Lăng tiến hành phản bác: “Ai nói ta không cần, ta để ý mà!”

“Người để ý cái gì?” Hai thiếu nữ đồng thanh hỏi.

“Ta, ta để ý thức ăn của mụ béo...” Diệp Lăng ưỡn ngực lên, tự tin nói.

Ba nữ tử không biết nói gì, các nàng nghĩ không nên ôm hi vọng với hẳn chứ, hẳn căn bản là một tiểu hồn đản mơ mơ hồ hồ...

“Mụ béo, ta đến đây...” Diệp Lăng chạy vào phòng bếp, hô gọi Chân Tiểu Yên, chẳng qua mặc dù hắn gọi Chân Tiểu Yên nhưng ánh mắt lại không nhìn nàng mà nhìn chằm chằm đám thức ăn.

Chân Tiểu Yên lập tức nói: “Đi ra ngoài! Nam nhân không nên vào chỗ này! Người cũng đừng mong ăn cắp được cái gì từ ta..., Diệp Lăng, người mau bỏ ra cho ta, cái đó vẫn chưa làm xong mà!”

Chân Tiểu Yên nhìn thấy Diệp Lăng cầm lên một thứ để ăn, lập tức buông chuyện đang làm, chạy tới đoạt lại.

“Thật là, người không chờ ở ngoài một lát được à, chỗ này còn chưa làm xong mà... sao người vẫn bốc cái kia, đi ra ngoài! Nếu không sẽ không làm cho người ăn nữa...” Ngay khi Chân Tiểu Yên còn đang trách Diệp Lăng, phát hiện Diệp Lăng lại bốc thứ khác, nàng có cảm giác sắp phát điên.

303. Chương 304: Diệp Chỉ Tình (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 304: Diệp Chỉ Tình (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Được rồi được rồi cái này cho người ăn trước vậy, đã hoàn thành rồi!” Cuối cùng, rơi vào đường cùng, Chân Tiểu Yên phải bại lui, đưa đồ ăn đến trước mặt Diệp Lăng, “Người ngoan lại một chút cho ta, đừng quấy rối ở phòng bếp nữa!”

“Ừ...” Diệp Lăng gật đầu “Người sớm lấy ra không phải là xong rồi sao, hại ta phải ăn bán thành phẩm, bất quá, hương vị cũng không sai!”

Chân Tiểu Yên hoàn toàn bất lực với Diệp Lăng: “Vừa rồi không phải bảo người đừng ăn, ta cũng gọi người không biết bao nhiêu lần rồi, bất quá cũng may người biết khen ta, ta sẽ làm cho người ăn ngon.”

“Nếu không khen thì sao?”

“... Cũng vậy...”

“Tiểu Thất, người cũng nên đi học trù nghệ đi, nếu không chưa chắc đệ đệ sẽ lấy người trước đâu.” Diệp Lam Vũ nhìn thấy hình ảnh này, có chút ghen tị, có chút hâm mộ, bất quá nàng càng thích dùng nó nói khích Thất công chúa hơn.

“Ta mặc kệ, dù sao ta là lão đại là chính thất, Chân Tiểu Yên chỉ là nữ đầu bếp của Diệp Lăng mà thôi sao đâu!” Thất công chúa cắn răng nói.

Kỳ thật không phải nàng chưa thử qua, nhưng dù nàng cố gắng thế nào đi nữa thì trù nghệ vẫn không thể sánh bằng Chân Tiểu Yên. Bất quá cũng coi như là ngon, nếu Diệp Lăng ăn thức ăn do Thất công chúa làm thì nhất định hắn cũng không nói gì cả, cũng rất thỏa mãn ăn hết! Trên thực tế, chỉ cần nàng làm là được, hương vị có xuất chúng hay không cũng không sao cả.

“Công tử vẫn luôn như vậy sao?” A Nhĩ Ôn ngơ ngác hỏi, dường như nàng chưa từng nhìn thấy Diệp Lăng như vậy. Trước kia nàng còn cảm thấy Diệp Lăng không quan tâm đến cái ăn, tùy tiện cho hắn ăn cái gì thì ăn cái đó.

Trên thực tế, quả thật Diệp Lăng không có khát khe về ăn uống, chỉ cần ăn no là được, nhưng điều kiện đầu tiên là không có thực vật của Chân Tiểu Yên tồn tại.

“Ừ, hắn vẫn luôn như vậy, sẽ quậy lên khi ở cùng một chỗ với Chân Tiểu Yên, bất quá yên tâm đi, Tiểu Yên sẽ làm rất nhiều thức ăn, chúng ta cũng được ăn mà!” Diệp Lam Vũ gật đầu. “Chúng ta ra ngoài chờ đi, tiểu Thất, kéo tên tiểu hồn đản kia ra!”

“Vì sao bắt ta đi...” Thất công chúa thầm thì một tiếng, sau đó kéo Diệp Lăng ra, mà Diệp Lăng vẫn còn bưng một cái đĩa, nhìn chung quanh như còn muốn thứ khác nữa, có điểm lưu luyến không rời.

Bất quá Diệp Lăng bị Thất công chúa kéo đi cũng không thể phản kháng, nên hắn cũng chỉ có thể nhìn mỹ thực ngày một xa mình hơn thôi.

Đúng rồi tiểu Nhị...

Đột nhiên Diệp Lăng nhớ đến sự tồn tại của tiểu Nhị, không chế tiểu Nhị phóng tới một mâm đồ ăn Chân Tiểu Yên vừa làm xong, dùng tốc độ nhanh nhất mà đi, giống như một con gió thoáng qua vậy.

“Đi?” Chân Tiểu Yên chỉ cảm thấy bên cạnh dâng lên một cơn gió, sau đó phát hiện thức ăn mình vừa bỏ xuống biến mất, ngây người ra một hồi.

Quay đầu lại, nàng thấy tiểu Nhị bưng mâm thức ăn kia đi theo bên cạnh Diệp Lăng!

Tuy không biết thân phận tiểu Nhị, nhưng Chân Tiểu Yên có thể nhìn ra tiểu Nhị vì Diệp Lăng mới làm vậy, bởi thế nàng cũng không nói gì nữa, chỉ trong lòng oán trách Diệp Lăng vì sao không chờ chốc nữa mà vội vàng như vậy...

Đương nhiên oán trách thì oán trách nhưng Chân Tiểu Yên vẫn rất cao hứng trong lòng!

Mặt khác, Diệp Lam Vũ nhìn tiểu Nhị hỏi: “Đệ đệ, vị tiểu thư này là ai?”

“Nàng là tiểu Nhị, các người không cần để ý đến nàng!” Diệp Lăng nói một câu, tiếp tục vui đầu vào ăn, giống như nói những lời này là hắn rút một chút thời gian trong khi bận trăm công nghìn việc vậy, có lẽ cũng vì thế mà hắn cũng không giải thích tình huống của tiểu Nhị cho hai người, làm hai người tiếp tục hiểu lầm tiểu Nhị là một nữ hài tử bình thường.

“Ừ...” Diệp Lam Vũ cũng thực rõ ràng, nếu Diệp Lăng nói không cần để ý thì mặc kệ nàng thôi.

Bốn người và một con rối, dưới sự dẫn dắt của A Nhĩ Ôn đi về phía đại sảnh vẫn thường dùng để ăn cơm, vốn đây là một chuyện rất bình thường, hắn là không ai sẽ cảm thấy có vấn đề gì.

Chẳng qua sau khi Diệp Lăng phát hiện tình huống này liền lập tức hô: “Ê ê, chúng ta đang đi đâu đây, sao càng ngày càng xa vậy...”

“Đâu có xa, sắp tới rồi mà?” A Nhĩ Ôn kỳ quái hỏi.

“Cái gì mà sắp tới, chỗ này cách phòng bếp rất xa, ta phải quay lại...” Diệp Lăng xoay người như muốn trở lại.

Diệp Lam Vũ tóm lấy Diệp Lăng: “Quay lại! Chẳng lẽ ngươi còn muốn ở phòng bếp ăn sao? Ăn cơm tất nhiên phải ngồi trên bàn cơm rồi!”

“Công tử, bình thường người vẫn ăn ở đây mà, chẳng lẽ người quên rồi sao?” A Nhĩ Ôn cũng mở miệng nói.

“Hắn không quên, chẳng qua lúc này chắc chắn hắn thích ở phòng bếp chờ hơn!” Thất công chúa nhéo mặt Diệp Lăng một cái, tức giận nói: “Đi vào cho ta! Tiểu Yên sẽ tự đưa tới, ngươi vào chỉ thêm phiền cho nàng!”

“Lại là... vạn nhất mục béo hôn mê thì sao, ta lo lắng, ta phải quay lại xem!” Diệp Lăng nghĩ nghĩ, tìm một cái lý do.

“Ngươi yên tâm, hôm nay nàng ăn rất nhiều, sẽ không té xỉu nữa! Đi vào cho ta, chúng ta còn nhiều điều chưa nói hết, mấy tháng này ngươi chạy đi đâu, kể rõ ra cho ta...” Diệp Lam Vũ nhéo lỗ tai Diệp Lăng, kéo vào bên trong.

“Ừ, nhìn xem mấy tháng này ngươi làm cái gì, có làm ra chuyện có lỗi gì với ta không!” Thất công chúa nói bồi vào.

Trước vẫn không có cơ hội ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng, bây giờ các nàng phải nghe hắn thuật lại, một chút cũng không được bỏ sót!

Lần này Diệp Lăng có thể nói thực cụ thể, cho dù cụ thể hơn nữa thì các nàng cũng không để ý!

Khi nói chuyện dường như thời gian trôi qua thật nhanh, lơ đãng liền xẹt qua, ngay khi mọi người còn đang nói chuyện, đồ ăn của Chân Tiểu Yên cũng đã được đưa đến. Một bàn thức ăn phong phú làm A Nhĩ Ôn rất giật mình, nàng cảm thấy năm người không thể ăn hết được, còn Tiểu Nhị lại không ăn nữa chứ.

Diệp Lăng thích ăn đấy, nhưng lượng cơm ăn không nhiều, cùng lắm chỉ ăn được phần của hai người nhưng rõ ràng chỗ này có lượng cơm cho mười mấy người cơ.

“Cái này... cũng quá nhiều à!” Sau khi kinh ngạc, A Nhĩ Ôn phát ra một tiếng cảm khái.

“Không nhiều lắm!” Diệp Lăng bốn người cùng lắc đầu trả lời.

“Không nhiều lắm? Chúng ta ăn hết được sao?” A Nhĩ Ôn vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Diệp Lăng cười cười nói: “Một mình mụ béo là dư sức rồi, người không cần phải lo lắng!”

“Đừng nói như ta ham ăn như vậy, thật ngưỡng chừng a!” Mặt Chân Tiểu Yên hơi hơi đỏ lên, có điểm mất hứng liếc Diệp Lăng.

“Không phải giống như, người vốn rất ham ăn! Không nói trước ăn cái đã, ta rất đói!” Diệp Lăng nói xong liền ăn, hắn rất nhẹ nhàng tìm được những gì hắn thích ăn.

Khi Chân Tiểu Yên bày thức ăn ra, đặt hết những món Diệp Lăng thích đến trước mặt hắn làm hắn không cần phi công đi tìm.

Sau khi Diệp Lăng bắt đầu ăn, tam nữ mới bắt đầu động đũa, các nàng ăn khá văn nhã, tuy rằng không cao quý như trường hợp trước công chúng nhưng cũng không tùy ý như Diệp Lăng vậy.

304. Chương 305: Diệp Chỉ Tình (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 305: Diệp Chỉ Tình (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Mà thần kỳ nhất là Chân Tiểu Yên, nàng ăn cái gì cũng rất nhanh, nhưng ăn vẫn rất đẹp, thậm chí làm người ta cảm giác có chút mê muội nữa.

Tựa như nàng có quan hệ đặc biệt gì đó với ăn vậy, Chân Tiểu Yên không giống người thường, dường như vì ăn nên nàng mới buông xuống thế giới này.

So sánh với Chân Tiểu Yên, tốc độ ăn của ba người Diệp Lăng chậm hơn rất nhiều, những cái này vãn vãn chỉ là so sánh với Chân Tiểu Yên mà thôi nếu so với người thường thì tốc độ của ba người tuyệt đối sẽ không chậm, không, chính xác mà nói thì nhanh hơn rất nhiều.

Vốn Diệp Lăng ăn đã không chậm rồi Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cũng vì có Chân Tiểu Yên nên tốc độ ăn của các nàng cũng nhanh hơn bởi các nàng tin rằng nếu không đẩy nhanh tốc độ thì rất nhanh Chân Tiểu Yên sẽ ăn luôn cả phần các nàng.

Chân Tiểu Yên chắc là không biết ăn luôn phần của Diệp Lăng, những phần những người khác thì chưa chắc rồi.

Rất nhanh A Nhĩ Ôn đã phát hiện ra chỗ không bình thường, nàng thấy thực vật trên bàn rất nhanh biến mất, bây giờ nàng không còn lo là có ăn hết hay không mà nàng lo nếu mình còn không ăn nhanh hơn thì chắc là không còn cơ hội ăn nữa.

Vì vậy A Nhĩ Ôn cũng không khách khí ăn thật nhanh!

A Nhĩ Ôn không giống những người khác, ra vẻ rụt rè này nọ, nàng vốn là một bình dân, hơn nữa còn trải qua nạn đói nàng rất hiểu được chỗ đáng quý của thực vật.

Mà kết quả nói cho A Nhĩ Ôn việc mình đẩy nhanh tốc độ là hoàn toàn chính xác bởi phần thực vật cho mười mấy người đã bị ăn sạch sẽ, trừ bỏ trước mặt Diệp Lăng còn có một ít ra, còn lại đã biến mất! Mà tuyệt đại bộ phận đã chui vào bụng Chân Tiểu Yên.

Lúc này A Nhĩ Ôn nghi hoặc nhìn Chân Tiểu Yên, nàng không rõ sao thân thể nhỏ nhỏ này có thể nuốt trôi nhiều thứ như vậy, còn có mấy thứ kia chui đi đâu rồi sao đáng người nàng vẫn nhỏ nhắn xinh xắn như thế?

Nàng không biết trước kia Chân Tiểu Yên khổng lồ đến cỡ nào, cách biệt một trời một vực với hiện tại!

Mà đồ ăn trước mặt Diệp Lăng, A Nhĩ Ôn không đụng vào, nàng sẽ không đi cướp đoạt những thứ của Diệp Lăng, những người khác cũng vậy, Chân Tiểu Yên sẽ không, Diệp Lam Vũ sẽ không, Thất công chúa lại càng không!

Hiện tại bốn nữ hài tử đều nhìn một mình Diệp Lăng ăn.

“Ách... ăn no quá, đã lâu không được ăn no như vậy...” Sau khi Diệp Lăng tiêu diệt hết thực vật, vỗ vỗ bụng, sau đó đứng dậy chạy lấy người.

Hắn vẫn như thế, thích sau khi ăn xong lại đi tản bộ một chút, chuyện này người ở đây đều biết, cũng biết hắn ăn xong sẽ chạy, cũng đã chuẩn bị trước rồi.

A Nhĩ Ôn nhìn Diệp Lam Vũ và Thất công chúa đi theo Diệp Lăng, mà Chân Tiểu Yên lưu lại thu thập tàn cục, nguyên nàng muốn giúp một tay, có điều lại nhìn thấy một chuyện làm nàng ngẩn người, nàng hiểu ngay Chân Tiểu Yên căn bản là không cần ai hỗ trợ.

Chỉ thấy Chân Tiểu Yên lấy ra một túi da bỏ vào, sau đó dùng năng lượng ma phép vẽ ra một luyện kim trận, sau đó khởi động nó.

Một hào quang lóe qua, cái bàn, còn có đồng bát chén đĩa trên bàn, toàn bộ đều trở nên sạch sẽ, bị luyện kim trận tinh lọc!

Hóa ra nàng cũng là một luyện kim thuật sĩ như công tử, bất quá nàng lại dùng luyện kim thuật để làm chuyện như thế này, quả thật có điểm ý tứ!

A Nhĩ Ôn không biết người đầu tiên dùng trò này là Diệp Lăng, Chân Tiểu Yên học theo mà thôi.

Có một lần Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên cãi nhau một trận, Chân Tiểu Yên sinh khí bắt Diệp Lăng đi rửa chén, kết quả Diệp Lăng lại ngoan ngoãn đi rửa, chờ Chân Tiểu Yên kịp phản ứng lại lập tức muốn ngăn cản, kết quả nàng lại phát hiện Diệp Lăng dùng luyện kim trận để rửa chén, rất tiện lợi, hơn nữa không để lại chút dấu vết nào.

Từ hôm đó trở đi, Chân Tiểu Yên bắt đầu dùng luyện kim trận để rửa chén, không chỉ vậy nàng còn dùng hợp luyện kim trận vào tài nấu nướng của mình, làm ra rất nhiều món ngon rất đặc biệt.

Mà nàng cũng lợi dụng luyện kim trận làm một vài dụng cụ làm bếp, bây giờ dù ở ngoài hoang dã, cho dù dưới điều kiện không có phòng bếp thì nàng cũng có thể dùng luyện kim thuật nấu nướng.

Ở phương diện luyện kim thuật, quả thật nàng cũng có thiên phú, có điều nàng dùng thiên phú của mình vào trù nghệ, có lẽ cũng vì nàng sử dụng ở phương diện trù nghệ mới có thiên phú như vậy a!

Sau khi bọn họ ném qua cơm chiều, trong khi tản bộ họ vẫn tiếp tục nói đề tài cũ - sau khi Diệp Lăng bị lạc đường.

Diệp Lăng cũng tường tận kể lại, bất quá phương thức trần thuật của hắn có điểm kỳ quái mơ mơ màng màng, nếu không phải đám người Diệp Lam Vũ đã quen rồi thì nhất định sẽ phát điên.

Mà trong giảng thuật của Diệp Lăng, có đôi khi hắn sẽ xem nhẹ một vài chuyện mà hắn cho rằng không trọng yếu, hoặc là hắn căn bản không chú ý đến.

Ví dụ như, về chuyện Lãnh Huyết Tổ, về chuyện tiểu Nhị, hắn chỉ nói một phần, nói mình ở Lãnh Huyết Tổ lẫn lộn mấy tháng vì khỏi lỗi thuật.

Đương nhiên hẳn cũng nói việc mình nhỏ đi, cũng nói những ngày trôi qua cùng Lãnh Huyết Ngũ, có điều chỉ sơ lược thôi làm mấy nữ hài tử nghe mà không rõ, thậm chí không biết Lãnh Huyết Ngũ là nữ nữa kìa.

Đối với việc Diệp Lăng nhỏ đi, A Nhĩ Ôn mở to hai mắt nhìn, có vẻ rất ngạc nhiên với điều này, chẳng qua nàng lại phát hiện đám người Diệp Lam Vũ thực bình tĩnh, giống như nghe một chuyện thực bình thường vậy.

Đương nhiên là bình thường rồi, đối với ba người Diệp Lam Vũ, Diệp Lăng cũng không phải chưa từng gây ra chuyện tương tự, nhất là Chân Tiểu Yên, nàng cảm thấy thực bình thường bởi chính nàng cũng từng bị Diệp Lăng biến thành con thỏ.

Mà khi nói đến đoạn vào Chu Tước Đế Quốc, nói đến Long Cát công chúa, mấy người Diệp Lam Vũ bắt đầu giật mình.

“Cái gì?! Người nói biểu tỷ nàng là Long Cát công chúa?” Diệp Lam Vũ cũng không biết chuyện này, chỉ có vợ chồng Diệp Thành Thiên và vợ chồng Diệp Dực biết, vốn có cả Hoàng Đế Tường Không Đế Quốc nữa, nhưng hẳn bị Triệu Nhã Nhu giết rồi.

“Đúng vậy, dường như nàng là một thế lực rất lớn ở Chu Tước Đế Quốc nên mới bị người khác tính kế để Lãnh Huyết Tổ đi ám sát nàng, cũng may lúc đó có ta ở đây, là ta cứu biểu tỷ, ta thật lợi hại a!” Diệp Lăng lại khoe khoang.

“Được rồi được rồi, người lợi hại! Theo như lời người nói bà ngoại của chúng ta chính là hoàng thái hậu Chu Tước Đế Quốc, mà Hoàng Đế cũng là cậu của chúng ta, lão mẹ còn là công chúa đại nhân? Tỷ tỷ ta chẳng phải là một cái công chúa sao? Tiểu Thất nhìn xem, bây giờ ta cũng là công chúa rồi!” Diệp Lam Vũ tính toán qua lại, phát hiện cuối cùng mình cũng biết thành công chúa, mặc dù trải qua vài cái thế hệ.

“Không phải! A bà kia không phải bà ngoại đại thúc cũng không phải cậu, chỉ có biểu tỷ là công chúa thôi.” Diệp Lăng lắc đầu.

“A?! Hóa ra là vậy, Hoàng Đế là dương thôi sao.” Diệp Lam Vũ có chút thất vọng, bất quá nàng thất vọng là mình không phải công chúa thôi lần này nhất định Thất công chúa sẽ nhân cơ hội cười mình.

Mà nàng cũng không biết rốt cuộc Long Cát công chúa là con cậu hay con dì, điểm này cũng không ai nhắc đến.”

305. Chương 306: Diệp Chỉ Tình (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 306: Diệp Chỉ Tình (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Không biết, dù sao bọn họ tự xưng là bà ngoại, là cậu của chúng ta, còn ta vẫn không thừa nhận!” Diệp Lăng lắc đầu trả lời.

“...”

Những lời này của Diệp Lăng làm người ta hiểu được, hóa ra Diệp Lam Vũ đoán đúng, bà ngoại của bọn hắn là hoàng thái hậu, Long An Kỳ quả thật là công chúa Chu Tước Đế Quốc.

Có điều làm người ta không rõ là vì sao Diệp Lăng lại không thừa nhận?

“Vì sao người không thừa nhận? Vì biểu tỷ không chịu thừa nhận sao?” Thất công chúa nghĩ đến lý do này, nếu biểu tỷ Diệp Lăng có mâu thuẫn với những người kia thì tự nhiên Diệp Lăng sẽ giúp biểu tỷ của hắn.

“Không phải nàng cũng nói là đúng.” Diệp Lăng lắc đầu trả lời.

“Vậy sao ngươi còn không thừa nhận?” Diệp Lam Vũ có điểm hoang mang.

Diệp Lăng lãnh đạm nói: “Vì lão mẹ chưa nói gì cả!”

Mấy người Diệp Lam Vũ trầm mặc, tựa hồ các nàng đã hiểu được suy nghĩ của Diệp Lăng, tuy rằng trên lý lẽ là không sai chuyện này không thể làm giả được, nhưng Diệp Lăng chưa nghe chính miệng Long An Kỳ thừa nhận chuyện này thì hẳn nhất quyết cũng không thừa nhận.

Đơn giản là Diệp Lăng có thể nhận ra Long An Kỳ và Chu Tước Đế Quốc có vấn đề rất lớn với nhau cho nên đến tận bây giờ vẫn không nói cho bọn hắn biết thân phận của mình.

Nếu là sợ người khác nói ra nói vào mà cố ý dấu diếm thì cũng không cần phải không hề đề cập qua với mấy người Diệp Lăng. Bởi vậy trong này nhất định có nguyên nhân làm Long An Kỳ không muốn nói tới.

“Ừ, lão mẹ cũng chưa từng nói gì cả, chúng ta sẽ không thừa nhận!” Diệp Lam Vũ cũng gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, tình cảm hai mẹ con các nàng tốt như vậy tự nhiên cũng sẽ nghĩ ra một ít vấn đề trong đó.

“Không thừa nhận cũng tốt miễn liên quan đến bọn họ, hay là ngươi tiếp tục nói chuyện về sau đi.” Thất công chúa nhũn mày, tựa hồ nàng không thích việc Diệp Lăng có liên quan đến hoàng tộc Chu Tước, có lẽ vì những gì nàng đã trải qua, cũng có lẽ vì bản thân nàng không thích mà thôi.

“Sau đó à, vừa nãy ta nói đến đâu nhỉ, đúng rồi, chính là...” Diệp Lăng lại bắt đầu kể về hành trình của mình.

Tuy rằng lời Diệp Lăng rất nhẹ nhàng, không có gì hung hiểm trong đó nhưng các nàng đều là người băng tuyết thông minh, các nàng có thể tưởng tượng được chuyện xảy ra lúc đó.

Đến khi nghe việc Diệp Lăng nơi nơi múa loạn, các nàng nở nụ cười, nghe chuyện trong hoàng cung của Diệp Lăng, các nàng lại dễ khóc dễ cười...

Cứ như vậy thời gian từng chút trôi qua...

“Ê ê, ba đại tiểu thư kia sao rồi, không phải nói chỉ đi xem thôi sao đến giờ vẫn chưa về?” Mặt khác, trong một cái lữ điếm, đại lực sĩ dẫn đầu có điểm đau đầu nói.

Ba người Diệp Lam Vũ vì nhìn thấy Diệp Lăng đã hoàn toàn quên chuyện này, cũng không phải người đến thông tri.

“Lão sư, nếu không để ta đi xem xem.” Có một người xung phong nhận việc, từ bên ngoài có thể thấy hắn là một thanh niên tài giỏi, nếu không có gì bất ngờ thì hẳn là một người theo đuổi của một trong ba nữ tử.

“Ngươi à, hay là thôi đi...” Đại lực sĩ dẫn đầu cau mày nói hắn biết chuyện về thanh niên này, biết ba đại tiểu thư kia đã cự tuyệt hắn, có điều hắn vẫn tiếp tục theo đuổi thôi.

”Diệp Chỉ Tình, người đi xem đường muội của ngươi xem sao, cũng chỉ ngươi mới có thể làm nàng nghe theo chút chút.

“Ừ, biết rồi!” Cô gái kia rất nghe lời đáp lại, sau đó một mình đi về phía Mơ Hồ Đường.

Đại lực sĩ dẫn đầu không phải người đi cùng Diệp Chỉ Tình, hẳn rất yên tâm về nàng, hẳn tin tưởng thực lực của Diệp Chỉ Tình, hơn nữa trong Thánh Thành cũng không nguy hiểm như những nơi khác.

Diệp Chỉ Tình là một người nổi bật trong Diệp gia, thuộc một phân nhánh của Diệp gia, bát cấp Vũ Giả, vũ khí song kiếm, tính cách thực ôn nhu, thuộc loại hình ngoan ngoãn dịu hiền. Có điều không nên chọc nàng, nếu không một nhân cách khác của nàng sẽ xuất hiện, sẽ thực khủng bố!

Đúng vậy, Diệp Chỉ Tình này có hai mặt, tình hình chung đều là loại hình ngoan ngoãn, chỉ khi chịu kích thích, còn có sinh mệnh gặp nguy hiểm mới xuất hiện một nhân cách khác!

Nhân cách này thực khủng bố, tâm ngoan thủ lạt, bình tĩnh dị thường, đồng thời khi nhân cách này của nàng xuất hiện, thực lực của nàng sẽ từ bát cấp trực tiếp nhảy lên Địa cấp, hơn nữa còn là cao thủ trong đám Địa cấp, thậm chí có điểm tiếp cận cảnh giới Thiên cấp.

Cho dù Diệp Thành Thiên gặp Diệp Chỉ Tình lãnh khốc cũng phải kiêng kị ba phần.

Bất quá cũng may nhân cách này chỉ mới xuất hiện ba lần, tuy rằng ba lần đều làm sự tình trở nên khó có thể tưởng tượng, nhưng tóm lại cũng coi như may mắn, dù sao hơn hai mươi năm mới xuất hiện ba lần, tỷ lệ rất rất nhỏ.

Có lẽ vì khi nhỏ, phụ mẫu nàng đều qua đời, trải qua một ít thảm kịch mới tạo thành hai mặt như vậy.

Hiện tại cuộc sống của Diệp Chỉ Tình vẫn rất yên ổn, sau khi được Diệp gia tìm về vẫn luôn ở trong tông gia tại Hoàng Thành Tường Không, coi như ở cùng một cái viện với Diệp Lăng Diệp Lam Vũ, bất quá thời gian ở chung cũng không phải nhiều lắm, không giống như Diệp Lam Vũ và Diệp Lăng, cả ngày dính cùng một chỗ.

Khi Diệp Chỉ Tình đến Hoàng Thành Tường Không thì nàng đã mười sáu tuổi, sau đó lại vào Hoàng Gia Học Viện nên không tiếp xúc với Diệp Lăng nhiều lắm, bất quá tiếp xúc với Diệp Lam Vũ thì nhiều hơn bởi hai người đều là cùng niên cấp.

Diệp Lam Vũ và Diệp Chỉ Tình là cùng tuổi, bất quá Diệp Chỉ Tình lớn hơn Diệp Lam Vũ một tháng.

Mà đối với chuyện Diệp Chỉ Tình có hai mặt chỉ có nội bộ Diệp gia biết, ngoại nhân không rõ ràng lắm nên cũng không vì thế mà Diệp Chỉ Tình mất đi đám theo đuổi nàng.

Số người theo đuổi Diệp Chỉ Tình cũng rất nhiều, dù sao nàng cũng là người của Diệp gia, hơn nữa thực lực cũng rất phi phàm.

Mà nếu biết Diệp Chỉ Tình có một mặt nữa, nhất là gặp hình ảnh sau khi nàng “biến thân”, phỏng chừng đám người kia sẽ ít đi chín phần.

Nếu đại lực sĩ dẫn đầu biết điểm này thì có lẽ hẳn sẽ không để Diệp Chỉ Tình đi một mình, dù sao nhỏ đến đâu cũng có khả năng xảy ra, phải phòng bị trước.

Trong đêm tối im lặng, trong Kỳ Tích Khu Diệp Chỉ Tình đi trên đường phố lát đá, người đi đường gần đó coi như ít hơn một chút so với ban ngày.

Mà những ai đi ngang qua Diệp Chỉ Tình cũng đều quay đầu lại nhìn nàng một chút.

Đơn giản là dung mạo Diệp Chỉ Tình cũng thuộc loại tuyệt sắc cỡ trung, tuy rằng coi như vừa đủ tư cách nhưng tuyệt đối đủ làm người ta phải quay đầu lại nhìn.

Hơn nữa vào lúc này trên lưng Diệp Chỉ Tình còn có hai thanh trường kiếm, tăng thêm vài phần khí chất nữ anh hào kiệt làm người ta cảm thấy càng thêm mê người.

Mà hai mắt Diệp Chỉ Tình chỉ nhìn về phía trước, không nhanh không chậm bước từng bước một, không phản ứng gì với ánh mắt người đi đường bởi nàng đã quen với việc này rồi.

Trước khi tới Diệp Chỉ Tình đã hỏi xem đường đến Mơ Hồ Đường đi ra sao, hơn nữa lộ tuyến của Mơ Hồ Đường cũng rất đơn giản dễ tìm nên rất nhanh nàng đã đến nơi.

306. Chương 307: Mắc Tiểu? Con Tin? (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 307: Mắc tiểu? Con tin? (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Đi vào cửa chính Mơ Hồ Đường, lúc này đã được sửa chữa xong rồi làm người ta không nhìn ra nơi này từng có một hồi chiến đấu, hiệu suất của kiến trúc sư Kỳ Tích Khu rất cao, hơn nữa còn là Mơ Hồ Đường nên chỉ mấy giờ đã xong.

“Người khỏe, xin hỏi có thấy ba nữ tử cỡ ta đến đây không? Các nàng còn đi với một thanh niên đen gầy, một lão nhân gia nữa, lão nhân gia đến để cầu y.” Diệp Chỉ Tình đi vào cửa, rất lễ phép hỏi thị vệ trông cửa.

Nhưng thị vệ này cũng không phải Quang Minh Kỳ Sĩ, Quang Minh Kỳ Sĩ còn chưa rẻ đến mức đó, nhưng thị vệ này là lâm thời tuyển ra trong đám cư dân, mục đích không phải vì phòng ngự mà phòng ngừa có người cầu Y xông vào gây trở ngại đến Y Sư ở trong.

“Để ta nhớ xem...” Thị vệ nghĩ nghĩ, nghĩ đến mấy người Diệp Lam Vũ chuẩn bị đáp trả đã bị người khác đánh gậy.

“Vị Tiểu thư này, ta biết những người ngươi muốn hỏi đang ở đâu.” Sau lưng truyền đến một thanh âm không phải thoải mái lắm.

“??” Diệp Chỉ Tình quay đầu lại, đập vào mắt là một cái đầu lơ thơ vài sợi tóc, đầu này thuộc loại một trung niên nhân, mà người trung niên nhân này chính là Công Tước lúc chiều bị Diệp Lam Vũ và Thất công chúa đánh đập.

Bên cạnh Công Tước còn sáu tên thủ hạ, tựa hồ bọn hắn cũng đã khôi phục lại, có vài Y Sư tâm địa tốt cũng chữa trị cho họ, dù sao cũng là giáo đồ Thánh Giáo.

Hơn nữa, để bọn hắn nằm ở đây cũng gây trở ngại giao thông.

“!” Khi Diệp Chỉ Tình quay đầu lại, hai mắt Công Tước lại tròn tròn, hắn lại bị sắc đẹp của nàng thu hút.

Hôm nay là ngày gì mà sao toàn gặp được những cô gái xinh đẹp tuyệt luân như vậy? Bình thường một năm đã khó gặp một người, hôm nay đã ba bốn người rồi.

Xem ra hôm nay ta nhất định có phúc hưởng!

Dưới mỹ sắc, Công Tước tựa hồ đã quên mất giáo huấn khi sáng, sắc đảm lại bắt đầu rục rịch...

Ánh mắt Công Tước đảo quanh một vòng, tựa hồ đã có một chủ ý, mở miệng nói: “Tiểu thư mỹ lệ, ta biết người mà ngươi muốn tìm, hôm nay các nàng ở đây đánh với một đám người xấu rất lâu, ngay cả cửa chính cũng bị phá hủy, ách, sao lại sửa xong rồi?”

Vốn Công Tước muốn Diệp Chỉ Tình tin tưởng lời của mình- tìm cái chứng cứ, kết quả lại phát hiện cửa đã được sửa xong.

“Lúc ban ngày cái cửa này quả thật bị hai thiếu nữ kia đánh sập, các nàng một băng một hỏa, thực lực thật khủng bố.” Công Tước lập tức nói.

“Xin hỏi lời hắn nói có đúng không?” Diệp Chỉ Tình không để ý đến Công Tước mà hỏi thị vệ ở cửa.

Vốn Diệp Chỉ Tình cũng không tin tưởng lời Công Tước bởi nàng liếc qua đã thấy Công Tước này là một kẻ không đáng tin. Tuy rằng nàng là một cô gái hiền thực nhưng không có nghĩa là nàng đơn thuần dễ lừa.

Có điều khi nghe thuộc tính của Diệp Lam Vũ và Thất công chúa, nàng đã cảm thấy có lẽ là sự thật, nhưng vẫn không xác nhận từ Công Tước.

“Đúng vậy...” Thị vệ nghĩ nghĩ, quả thật là như vậy.

“Chẳng qua đây là một hồi...”

“Là một hồi hiểu lầm đúng không, tất cả những người xấu làm chuyện xấu, khi bị người khác truy cứu đều nói như vậy!” Công Tước lập tức cướp đoạt lời: “Các ngươi lên, giáo huấn đám ác đồ này!”

“Vâng!” Đám thủ hạ vô sỉ lại tiến lên, đánh ngất xỉu những thị vệ này, ném qua một bên.

Mà những thị vệ vền vẹn chỉ là người thường thôi, đám thủ hạ kia tuy vô sỉ đấy, nhưng đều là Vũ Giả Ma Pháp Sư bảy tám cấp, đối phó với những người này vẫn rất dư.

“Tiểu thư mỹ lệ, người ngươi muốn tìm ở trong đây nhưng trước tiên chúng ta nên lui lại, người xấu ở trong rất mạnh, có mười mấy Địa cấp cao thủ, những người của chúng ta căn bản không đủ xem!” Công Tước nghiêm túc nói mà đây chính là mục đích của hắn.

Hắn muốn Diệp Chỉ Tình rời đi theo hắn, tuyệt đối sẽ không cùng đi vào, người ở đây hắn không dám chọc tới, cho dù sắc đảm to hơn nữa cũng thế, không dám!

Mà căn cứ suy nghĩ của hắn, khi Diệp Chỉ Tình biết người ở trong mạnh như vậy, nhất định sẽ tạm thời lui lại, có điều làm hắn không ngờ là Diệp Chỉ Tình căn bản không sợ hãi.

“Ta biết, nếu bọn họ có thể bắt được các nàng thì nhất định rất mạnh, ta cũng không đánh lại! Nhưng ta không thể đi, ta phải vào tìm người!” Diệp Chỉ Tình đi vào trong.

Công Tước trầm mặc, hắn không rõ rốt cuộc Diệp Chỉ Tình này bị gì nữa, sao còn dám đi vào.

“Công Tước, nên làm sao đây?” Đám Kiếm Sĩ vô sỉ nhỏ giọng hỏi.

“Trời cô nàng này lại cho ta, nhanh một chút!” Nếu mềm không được thì phải mạnh bạo thôi lấy thực lực của Diệp Chỉ Tình thì bọn họ vẫn có thể bắt được, chỉ cần không kinh động những người ở trong là được.

“Vâng!”

Đám cao thủ vô sỉ vâng dạ, sau đó tách ra mấy đường bọc đánh, đương nhiên bọn họ cũng sẽ không làm Diệp Chỉ Tình chú ý, nếu không bọn họ sẽ rất khó chấm dứt chiến đấu sớm.

“?” Rất nhanh Diệp Chỉ Tình đã phát hiện có điểm là lạ, dường như những người này có ý đồ gây rối, lúc này nàng không hề nghĩ ngợi, trước tiên rút ra song kiếm cái đã.

Có người nói qua, khi gặp nguy hiểm thì trước tiên phải làm chuẩn bị chứ không phải quan sát tình huống, có đôi khi đợi người quan sát tình huống xong thì đã chậm rồi.

Mà đây cũng là thói quen của Diệp Chỉ Tình, bóng ma thời thơ ấu làm nàng không tin tưởng bất cứ ai, khi người khác vô cớ nhích lại gần mình sẽ rút kiếm ra ngay!

Đám Kiếm Sĩ không nghĩ tới phản ứng của Diệp Chỉ Tình lại nhanh như vậy, làm kẻ đánh nhanh thắng nhanh của họ thất bại trở nên khó khăn hơn.

Chẳng qua lúc này họ cảm thấy khó khăn này cũng không phải lớn lắm, vẫn có thể vượt qua!

Khi Diệp Chỉ Tình rút kiếm, đồng thời đám Kiếm Sĩ cũng rút kiếm của mình ra, vọt về phía trước, đồng thời kiếm xẹt qua nền đất cũng mang theo hoa lửa cùng một cỗ đấu khí sắc bén hướng về phía Diệp Chỉ Tình.

Lúc này Diệp Chỉ Tình đã hiểu ra những người này cố tình gây rối với mình, một cái xoay người nhẹ nhàng đã tránh khỏi đấu khí của Kiếm Sĩ, động tác rất nhẹ nhàng xinh đẹp.

Có điều nàng chỉ mới tránh thoát một người, ở đây lại có không ít người khác! “Phong Phục Thuật!”

Một cái Phong Hệ ma pháp sinh ra trên tay Ma Pháp Sư, đánh vào Diệp Chỉ Tình!

Phong Phục Thuật; nghĩa như tên, lợi dụng Phong Hệ ma pháp sinh ra một luồng khí lưu, trói người ở trong đó, đây là một ma pháp khá thông thường, cùng lắm chỉ có thể làm người ta hành động bất tiện mà thôi chỉ khi gặp người yếu hơn mình rất nhiều mới có thể hoàn toàn trói buộc.

Rất rõ ràng Diệp Chỉ Tình không thể bị trói buộc, nhưng nhất định sẽ làm động tác của nàng không được lưu sướng. Có điều ma pháp này phải thành công trước đã!

307. Chương 308: Mắc Tiểu? Con Tin? (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 308: Mắc tiểu? Con tin? (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Tay trái Diệp Chỉ Tình chém ra một kiếm, đầu khí nhắm về phía luồng khí lưu, bạo mở tiêu thất ở trên không trung.

Mà đồng thời Diệp Chỉ Tình cũng đẩy nhanh tốc độ, phóng về phía trước bởi nàng biết nếu mình còn chậm chân thì rất có thể sẽ bị những người khác công kích, bị vây quanh.

Sự thật chứng minh ý tưởng của nàng là chính xác, nếu nàng chậm hơn một chút thì những đầu khí ma pháp khác sẽ tiếp nối nhau tấp về phía nàng làm nàng chịu thương tích.

Bất quá, dù sao Diệp Chỉ Tình cũng chỉ là bát cấp Vũ Giả, ở lứa tuổi của nàng thì quả thật rất mạnh, nhưng đám người này đều là lão bánh quẩy, cũng có thực lực ngang ngửa nàng, lại có thêm ưu thế về nhân số làm nàng bị vây vào hạ phong.

Nếu lúc này không có biến cố khác thì Diệp Chỉ Tình sẽ trở thành vật trong tay của những người này!

Cho nên tại thời điểm này, đầu óc Diệp Chỉ Tình vận động tốc độ cao, nàng phải nghĩ ra biện pháp giải quyết khốn cảnh của mình, nàng cảm thấy bây giờ tốt nhất là...

Dưới sự vây quanh của các vị cao thủ vô sỉ, Diệp Chỉ Tình đột nhiên đứng lại, hành vi này của nàng làm các Kiếm Sĩ ngây người ra một chút, không rõ nàng muốn làm gì.

Mà các kiếm sĩ ngây dại không có nghĩa là Diệp Chỉ Tình cũng bất động, sau khi nàng tạm dừng một chút liền nhảy lên, vận khởi tám phần đầu khí, phát ra đầu khí kỹ đặc ý nhất -Song Diễm Trảm!

Hai thanh kiếm cùng chém ra, lấy hình thập tự giao nhau, nhắm về phía cửa lớn!

Nhìn Song Diễm Trảm đỏ rực mạnh mẽ kia, mặt đám người Công Tước cũng tái theo, bọn họ đã hiểu Diệp Chỉ Tình muốn làm điều gì, nàng muốn tạo động tĩnh lớn để kinh động người ở trong!

Vì sao hôm nay gặp được cô gái tuyệt sắc nào cũng đều là biến thái vậy, hai cô gái Băng Hỏa kia chưa nói bây giờ cô gái thoát nhìn nhu thuận này cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, rất bình tĩnh nhìn thấu rõ tình thế.

Hiện tại bọn họ muốn ngăn cũng không kịp, chỉ có thể nhìn Song Diễm Trảm của Diệp Chỉ Tình đánh mạnh lên nóc nhà, mà đầu khí mang theo ngọn lửa kia sau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng không biến mất mà vẫn tiếp tục xuyên thấu màn trời đêm, xẹt một đường cong tuyệt đẹp trên không trung.

Đi hay ở?

Hiện tại Công Tước đang lo lắng vấn đề này, nếu để những người đó đi ra thì mình tuyệt

đối không thể động thủ bắt tiểu cô nương này được, nhưng cũng chỉ không thể làm thế thôi!

Đám người Công Tước tuy vô sỉ nhưng còn chưa mạo phạm đến Mơ Hồ Đường, nhiều nhất chỉ là đánh xui một cái thị vệ mà thôi điều này cũng không tính là lỗi lầm lớn lao gì, ở lại cũng chẳng sao.

Mà cánh cửa này là bị Diệp Chỉ Tình đánh vỡ, không liên quan gì đến bọn hần!

Vì vậy Công Tước quyết định ở lại, hần muốn chơi Diệp Chỉ Tình một ván! Hần phải nhử ra được cơn giận này! Bất không được Diệp Chỉ Tình đã làm hần thực cảm tức, còn bị nàng dễ dàng nhìn ra sơ hở nữa, điều này làm hần cảm thấy rất mất mặt!

Diệp Chỉ Tình quay mặt lại, sau khi đánh phá cánh cửa kia, nàng đã khẳng định mình làm đúng, quả nhiên những người này sợ kinh động đến người bên trong.

Bất quá tuy khẳng định mình làm đúng nhưng vẫn giữ một khoảng cách với những người này nên Diệp Chỉ Tình trực tiếp leo lên nóc nhà, muốn quan sát biến hóa của sự tình.

“Là ai! Cánh cửa này hôm nay quả thật không hay ho, bị phá hủy hai lần rồi!”

Rất nhanh đám Quang Minh Kỵ Sĩ đã xuất hiện ở cửa, nhìn cánh cửa vừa bị đánh bay, có điểm cảm khái nói vừa mới sửa xong a!

“Kỵ sĩ vĩ đại là nữ tử ở trên kia, nàng nói phải xông vào tìm người, thị vệ ở cửa ngăn cản lại nên bị nàng đánh xỉu. Chúng ta chỉ muốn hỗ trợ bắt nàng, kết quả nàng đã đánh vỡ cửa chính, nhảy lên trên kia!” Công Tước lập tức ác nhân cáo trạng trước, bóp méo sự tình.

“Vị tiểu thư này, chúng ta có chỗ nào đắc tội người mà người phải phá hư đại môn của chúng ta?” Quang Minh Kỵ Sĩ ngẩng đầu, nhìn về phía Diệp Chỉ Tình đang ở trên kia, dưới ánh đèn mờ mờ, vẻ mông lung của Diệp Chỉ Tình làm cho tất cả kỵ sĩ đều lâm vào ngẩn người.

“Có phải hôm nay các người đánh với hai cô gái khổng chế Băng Hỏa ma pháp không?” Diệp Chỉ Tình cũng không có xúc động, phải hiểu rõ sự tình trước đã.

“Đứng vậy, hiện tại các nàng đang ở trong kia!” Quang Minh Kỵ Sĩ gật gật đầu trả lời.

” Vậy mời các người giao các nàng ra đây, sự tình hôm nay đến đây là hết, nếu không hậu quả các người không gánh vác nổi đâu!” Diệp Chỉ Tình nhíu mày, lúc này nàng nghĩ người ở đây thật sự bắt đi Diệp Lam Vũ.

Lấy sự hiểu biết của Diệp Chỉ Tình về Diệp Lam Vũ, biết có đôi lúc Diệp Lam Vũ sẽ xằng bậy một chút, nhưng làm việc rất có chừng mực, không đến mức ngay cả chào hỏi một câu cũng không mà ở lại chỗ này.

Mà cho dù Diệp Lam Vũ có như vậy đi nữa thì Thất công chúa cũng sẽ không như vậy, cho nên hai người họ nhất định sẽ không phải tự nguyện ở lại trong kia!

Có điều Diệp Chỉ Tình không tính đến khả năng khác, nếu có Diệp Lăng ở đây thì những vấn đề kia không còn là vấn đề nữa, sẽ trở nên thực bình thường!

Chẳng qua Diệp Chỉ Tình cũng không biết Diệp Lăng ở trong này, trước đó nàng cũng không nghe được tin tức gì, chỉ vờ vện ba người Diệp Lam Vũ hoài nghi Mơ Hồ Thần Y là Diệp Lăng mà thôi các nàng cũng không nói cho người khác biết.

“Chê cười, ở trong này còn chưa có chuyện gì chúng ta không gánh vác nổi! Mà nếu chúng ta đem các nàng giao cho người mới là việc chúng ta không gánh vác nổi ấy!” Quang Minh Kỵ Sĩ cười lạnh nói.

“Nếu đã vậy thì cáo từ!” Diệp Chỉ Tình thực rõ ràng nói sau đó liền chuẩn bị rút lui khỏi chỗ này.

Nếu đàm phán không được thì trước tiên phải rút khỏi đây đã, nói chuyện này cho những người khác rồi tính, nếu mình ở lại đánh bữa với những “địch nhân” này thì chỉ có hy sinh vô ích mà thôi.

Từ thân thủ của những Quang Minh Kỵ Sĩ này, Diệp Chỉ Tình đã nhìn ra bọn họ đều là cao thủ cao hơn mình nhiều, không chỉ nhiều người mà bất cứ tên nào trong đó cũng không phải mình có thể đối phó.

“Còn muốn chạy? Chỗ này cũng không phải nhà người mà muốn thì đến không muốn thì đi đâu!” Một cái Quang Minh Kỵ Sĩ phi thân lên, muốn đi bắt Diệp Chỉ Tình.

Diệp Chỉ Tình đã sớm dự đoán chuyện này, trong khi nói nàng cũng đã phi thân rời đi, nàng không bay về phía mặt đường bởi chỗ đó sẽ càng làm nàng bại lộ thêm, làm người ta dễ dàng bắt được mình mà thôi.

Nàng đang bay về một phía khác của Mơ Hồ Đường, cơ hội thoát thân từ chỗ đó lớn hơn những chỗ khác nhiều, tuy rằng cũng rất mạo hiểm, phải băng qua Mơ Hồ Đường, nếu ở trong đó có một người bay ra thì rất có thể mình sẽ lâm vào khốn cảnh ngay.

Nhưng bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy, làm vậy thì còn “có thể”, ở ngoài kia thì trăm phần trăm sẽ bị bắt lại!

Lấy biểu hiện của thị vệ trước cửa Mơ Hồ Đường, Diệp Chỉ Tình cũng có lý do tin tưởng phòng ngự nơi này rất yếu, mà đó cũng là chỗ đáng giá nàng mạo hiểm.

Mà thấy nàng làm như vậy, đương nhiên Quang Minh Kỵ Sĩ phải đuổi theo...

Ở trong Mơ Hồ Đường, chỗ của Diệp Lăng, hắn đang kể chuyện cho ba cô gái kia nghe, chuyện của hắn...

308. Chương 309: Mắc Tiểu? Con Tin? (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 309: Mắc tiểu? Con tin? (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Tỷ, ta mắc tiểu!” Diệp Lăng đang nói bỗng nhiên cảm thấy mắc tiểu, muốn đứng dậy rời đi.

Diệp Lăng không có chút giác ngộ với tình huống có mấy cô gái ở hiện trường, trực tiếp nói cái chuyện mà làm cho bất cứ cô gái nào cũng cảm thấy đỏ mặt.

Đương nhiên, bốn cô gái ở đây, trừ A Nhĩ Văn có điểm đỏ mặt, Chân Tiểu Yên có điểm hơi hơi ngượng ngùng ra, hai người khác hoàn toàn không có chút gì khác thường, thậm chí...

“Đi đi! Có cần Tỷ Tỷ ta đi cùng không, trời tối rồi đấy!” Diệp Lam Vũ khoát tay, hơn nữa trên ghẹo nói tình huống này làm nàng nhớ tới ngày xưa, trước đây Diệp Lăng không dám một mình đi nhà cầu, đều phải lôi kéo Diệp Lam Vũ đi cùng.

“Không cần, ta có tiểu Nhị đi cùng!” Diệp Lăng lắc đầu nói.

Hiện tại hẳn cũng không muốn để tỷ tỷ đi chung, đó là chuyện ngày xưa rồi, khi đỏ lá gan mình hơi nhỏ một chút, cũng thích làm nũng nữa...

“Ừ, vậy người đi đi, khoan khoan? Người nói Tiểu Nhị đi cùng người?” Đột nhiên Diệp Lam Vũ phát hiện vấn đề này, tiểu Nhị là nữ hài tử, sao cùng đi nhà cầu với hẳn được? Cho dù thân mật đến mức nào đi nữa thì chuyện này cũng không nên đi cùng chứ?

Hiện tại nàng ngày càng tò mò với thân phận tiểu Nhị, mà Thất công chúa cũng nhìn chăm chăm tiểu Nhị, không hiểu rốt cuộc tiểu Nhị đóng vai gì bên cạnh Diệp Lăng.

“Đúng vậy! Không nói nữa, ta sắp ra quần rồi!” Diệp Lăng chạy đi, mà tiểu Nhị cũng biến mất cùng hẳn.

“Rốt cuộc chuyện này là sao? A Nhĩ Ôn, tiểu Nhị này vẫn đi chung với hẳn sao?” Diệp Lam Vũ ngẩn ngơ, sau đó liền hỏi A Nhĩ Ôn.

“Đúng vậy, trước giờ tiểu Nhị vẫn luôn như hình với bóng, mặc kệ là ở đâu, ăn, ngủ, tắm rửa, đi nhà cầu cũng ở cùng một chỗ!” A Nhĩ Ôn gật gật đầu hồi đáp.

“Rốt cuộc nàng là ai?” Thất công chúa hỏi nàng hy vọng A Nhĩ Ôn có đáp án, dù sao mấy tháng này A Nhĩ Ôn vẫn ở cùng một chỗ với Diệp Lăng.

A Nhĩ Ôn lắc đầu, nói: “Ta không biết! Ta chỉ biết là nàng vẫn luôn đi theo công tử, mà cũng rất kỳ quái nàng chưa bao giờ nói chuyện cũng không thấy ngủ, không thấy ăn gì cả, giống như bóng dáng của công tử vậy. Bất quá thực lực của nàng cũng rất mạnh, đủ để bảo vệ công tử, công tử yếu như vậy, có nàng bảo hộ cũng rất tốt rồi.”

Tiểu tử kia yếu? Đó là người chưa nhìn thấy thôi khi hẳn bộc phát ra thì ngay cả chúng ta cũng phải đứng qua một bên chứ! Diệp Lam Vũ tam nữ đều thầm nghĩ, cô nương Bán Tinh Linh này bị bề ngoài Diệp Lăng lừa dối.

Bất quá nghe lời nàng đại khái có thể biết tiểu Nhị là một bảo tiêu rất mạnh, điểm này cũng làm ba nữ tử an tâm hơn một chút, tuy rằng các nàng biết Diệp Lăng vẫn đủ khả năng bảo vệ mình, nhưng thêm người bảo hộ thì càng tốt thôi.

“Nghe người nói như vậy thì tiểu Nhị này hình như là cái loại luyện kim con rối như lời Diệp Lăng nói vậy!” Lúc này Chân Tiểu Yên sáp vào một câu, nói ra suy nghĩ của mình.

Quả nhiên không hổ là Chân Tiểu Yên, có thể đoán được đến đây.

“Có thể lắm, lúc trước không phải hần đã nói mình có làm một con rối sao? Không được, phải làm rõ chuyện này mới được, phải biết rốt cuộc tiểu Nhị này từ nơi nào bốc ra!” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cũng không dám chắc, hai người quyết định đợi Diệp Lăng trở về nhất định phải hỏi rõ ràng chuyện này.

Là con rối cũng được, là người cũng tốt, ít nhất cũng phải cho mình một cái đáp án, đoán đi đoán lại quả thật là một chuyện đau đầu, cũng là chuyện làm người ta thật lo lắng.

“Nhà xí nhà xí, sau này phải làm một cái bồn cầu trong phòng mới được, mắc tiểu mà phải chạy xa như vậy thì chắc tè ra quần mất.” Diệp Lăng đang trên đường chạy đến nhà xí...

Vốn thành thị này của Diệp Lăng cũng có hệ thống cống thoát nước, hệ thống xử lý nước thải vân vân, dùng luyện kim trộn rất dễ dàng tinh lọc mấy thứ này, mà trong thành cũng có loại tương tự như bồn cầu tự hoại, có điều chỗ ở của Diệp Lăng vốn không phải để người ở, hần chỉ làm thời ở lại mà thôi nên không có những thứ như vậy.

“Ý, có phải ta nhìn lầm hay không, sao trên nóc nhà lại có nhân ảnh?” Trên đường chạy đến nhà xí, Diệp Lăng nhìn thấy ở phía trên không xa có người vọt tới vọt lui, hơn nữa không chỉ một cái.

Đám người này không cần nói cũng biết, chính là Diệp Chỉ Tình và Quang Minh Kỵ Sĩ, không là trùng hợp hay ông trời an bài nàng gặp ngay Diệp Lăng đang muốn đi nhà xí.

Giờ khắc này Diệp Chỉ Tình nhìn thấy người càng nhiều, cũng ngày càng tiếp cận mình, mà thực lực của đám Quang Minh Kỵ Sĩ này cũng vượt qua tưởng tượng của nàng, nàng cảm giác kế hoạch của mình phải thất bại...

Lúc này Diệp Chỉ Tình đang tìm một biện pháp khác, đột nhiên nàng nhìn thấy Diệp Lăng đang chạy bộ, còn có tiểu Nhị...

Bởi vì đêm tối, lại không trăng, hơn nữa chỗ Diệp Lăng đi ngang qua lại không có đèn dóm gì nên nàng cũng không thấy rõ dung mạo Diệp Lăng, nếu không nàng cũng không cần phải chạy nữa bởi nếu Diệp Lăng ở đây thì chuyện gì cũng đã rõ rồi.

Mà điều này cũng tạo thành một cái hiểu nhầm nho nhỏ, Diệp Chỉ Tình muốn bắt Diệp Lăng làm con tin, về phần tiểu Nhị trực tiếp bị nàng coi nhẹ...

Diệp Chỉ Tình bay về phía Diệp Lăng, một tay chuẩn bị bắt Diệp Lăng...

Diệp Lăng vẫn còn chạy bộ về phía trước, quay đầu nhìn Diệp Chỉ Tình đang bay tới, hần ngăn người ra, tiếp tục chạy...

Một khắc sau, Diệp Lăng bị Diệp Chỉ Tình bắt được, một kiếm đặt lên cổ của hần, mà Diệp Chỉ Tình lại tránh ở phía sau lưng hần, thối lui về phía sau!

Vốn Diệp Lăng muốn thoát khỏi Diệp Chỉ Tình quả thực rất dễ dàng, cho dù không giãy ra được cũng có thể để tiểu Nhị đánh mở, nhưng tựa hồ hần biết Diệp Chỉ Tình là đường tử của mình, ít nhất trong lòng có cảm giác như vậy nên hần cũng không có động tác gì khác, cứ như vậy ngơ ngác bị Diệp Chỉ Tình bắt làm con tin.

Lúc đó Diệp Lăng còn đang suy nghĩ, trời tối thui rồi các người còn chơi trò gì mà bay tới bay lui trên nóc nhà vậy? Thú vị lắm sao?

Mà lúc này tựa hồ hần vẫn chưa phát giác tình huống hiện tại...

“Buông công tử ra!” Quang Minh Kỵ Sĩ tạm dừng lại, đứng ở xa xa, sợ kích thích Diệp Chỉ Tình.

“Tránh ra! Nếu không ta sẽ giết hần!” Diệp Chỉ Tình hiểu được mình đã bắt được bảo, có lẽ còn đủ trao đổi ba người Diệp Lam Vũ nữa.

Ngay tại khi hai bên còn đang giằng co, Diệp Lăng phát ra một tiếng kêu to.

“A...? có kẻ trộm... mau tới bắt kẻ trộm à...”

“ ... ”

Công tử à, phản ứng của ngươi cũng “hơi” chậm đấy, còn có, vừa rồi sao ngươi lại ngăn người ra để người ta bắt lấy chứ...

Bất quá đây cũng là lỗi của mình, để một người xông tới, hơn nữa còn bắt được công tử! Có điều làm họ không hiểu được là —

“Công tử, trẻ như vậy ngươi còn đi ra ngoài làm gì?”

“Mắc tiểu à...”

“ ... ”

309. Chương 310: Nữ Tặc Xinh Đẹp (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 310: Nữ tặc xinh đẹp (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Bầu trời đêm đầy sao.

Tình quạng âm đạm làm đêm nay trở nên thực thần bí, mà dưới cái đêm thần bí này, bên trong Mơ Hồ Đường, nơi gần đây Trở Thành đề tài của toàn bộ đại lục, trở thành hy vọng của tất cả nhưng ai mang bệnh nan Y trong người.

Một đám Quang Minh Kỳ Sĩ đang vây quanh một nam hai nữ, cô gái đang bắt cóc thiếu niên, mà hai người này là đường đệ đường tỷ của nhau, có lẽ vì sao trời quá mờ, cũng có lẽ vì hai người ít tiếp xúc mà lại thật lâu chưa gặp.

Hai đường tỷ đệ này chính là Diệp Lăng và Diệp Chỉ Tình, tuy huyết thống của cả hai đã rất xa, xa rất xa, nếu không phải tình huống của Diệp Chỉ Tình có chút đặc thù thì phỏng chừng cũng không thể tiến vào Diệp Trạch Tướng Không Hoàng Thành rồi.

Nhưng mặc kệ nói gì thì nói hai người vẫn là đường tỷ đệ, đều nằm trong gia phả Diệp gia!

Cái này quả thật là chuyện tiểu lâm, người một nhà lại không biết nhau!

Dưới tình huống như thế, Diệp Lăng trở thành con tin của Diệp Chỉ Tình.

“Xin lỗi! Mời các người lui lại phía sau!” Diệp Chỉ Tình trầm mặc một hồi, lại uy hiếp thêm một lần nữa. Tuy rằng lời của Diệp Lăng làm nàng cảm thấy vô lực, mình thật trùng hợp bắt được hắc khi hắc đang muốn đi nhà xí.

Cái này không biết là mình may mắn hay hắc không hay ho nữa!

Bất quá lúc này Diệp Chỉ Tình đột nhiên nghĩ tới Diệp Lăng, nàng cảm thấy chuyện như vậy rất có thể phát sinh trên người Diệp Lăng.

Nói gì thì gì Diệp Chỉ Tình cũng là đường tỷ Diệp Lăng, lại ở trong Diệp Trạch, ít nhiều cũng tiếp xúc với Diệp Lăng, cũng làm một vài chuyện cùng Diệp Lăng, cũng từng chiếu cố qua Diệp Lăng gốc ghé này, tin rằng đa số mọi người đều như vậy, sẽ chiếu cố đường đệ muội hoặc biểu đệ muội của mình, tuy rằng không nhất định rất thân.

Bởi vậy tuy Diệp Chỉ Tình không phải thực hiểu Diệp Lăng, nhưng ít nhiều cũng sẽ có điểm ấn tượng.

“Tốt, chúng ta thối lui, người không nên thương tổn đến công tử!” Quang Minh Kỵ Sĩ chỉ có thể thối lui trước, bảo trì khoảng cách nhất định với Diệp Chỉ Tình, không muốn kích thích nàng.

Tuy rằng Diệp Lăng cũng không phải người của Thánh Giáo, cũng chưa được phía đầu não thừa nhận gì cả, nhưng ai mà biết nếu hẳn xảy ra chuyện gì thì đám người kia có bao nỗi hay không? Mà nếu quy trách nhiệm về mình thì phiền toái lớn.

Mà lúc này kiếm của Diệp Chỉ Tình đang kề chặt cổ Diệp Lăng, thậm chí có thể nhìn thấy một ít tơ máu trên cổ Diệp Lăng, điều này làm cho mọi người sợ hãi nếu tay nàng hơi động một chút thì hậu quả thực nghiêm trọng.

Lúc này Diệp Lăng cũng rất sốt ruột, toàn thân run rẩy cả lên.

Thật sự là công tử bột, mới có chút vậy mà đã sợ tới mức toàn thân run rẩy, Diệp Chỉ Tình có điểm khinh thường thâm nghĩ, nàng vẫn không có hảo cảm với đám công tử bột miệng cọt gan thỏ này, thậm chí có điểm phản cảm.

Có điều nàng không biết Diệp Lăng đang run rẩy không phải sợ hãi cái gì, hẳn căn bản không biết sợ là gì, hẳn vì...

“Xin thứ lỗi, yêu cầu của ta là thả ba nữ tử kia ra trước đã!” Diệp Chỉ Tình nhẹ nhàng nói, mà lời của nàng vẫn rất ôn hòa, hơn nữa vẫn mang theo một chút lễ phép, mặc cho đối phương là địch nhân đi nữa.

Đây là tính cách của nàng, tính cách thực nữ, ít nhất là lúc này, đương nhiên đây cũng chỉ là tính cách của nàng, không có quan hệ gì đến chỉ số thông minh, năng lực xử sự và năng lực phản ứng cả!

Thực nữ không có nghĩa là đơn thuần, không có nghĩa là phản ứng trì độn, không có nghĩa là...

“Thả các nàng?” Quang Minh Kỵ Sĩ ngẩn ngơ, bọn họ đang nghĩ xem yêu cầu này là sao? Hình như mình đâu có bắt ai đâu, ba nữ tử nàng nói là ai?

Mà vừa lúc đó đột nhiên Diệp Lăng nói: “... Người thả ta ra trước đi, người cứ nói chuyện với họ đi, ta đang rất vội a!”

“Người gấp cái gì? Ta còn chưa vội nữa chứ người!” Diệp Chỉ Tình có chút không rõ lời Diệp Lăng.

“Vội đi tiểu!” Diệp Lăng có điểm khó chịu nói: “Nói cho người biết, nếu người không thả ta ra thì ta sẽ tiểu lên người người...”

“Lưu manh!” Diệp Chỉ Tình nhẹ trách, mặt hơi đỏ đỏ, tựa hồ đây là lần đầu tiên nàng phát giận, mặc dù là hơi nhỏ.

Mà đến tận lúc này nàng mới hiểu được vì sao vừa rồi Diệp Lăng lại run rẩy, hóa ra là ghen nước tiểu, lúc trước nghe hẳn nói muốn đi nhà xí còn tưởng rằng giả vờ, hiện tại thấy hẳn là thực a!

Tên xú tiểu tử này...

“Người mới là lưu manh, các người đều là lưu manh!” Diệp Lăng phản bác nói ngay cả Quang Minh Kỵ Sĩ cũng bị lôi vào.

“Ta là lưu manh? Vì sao lại nói ta như vậy?” Diệp Chỉ Tình ngẩn ngơ, thanh âm vẫn ôn nhu, không chỉ vì nàng là thực nữ, nguyên nhân thật sự là gì nàng cũng không biết, đây là phản ứng theo bản năng.

“Đúng vậy công tử, vì sao ngay cả chúng ta cũng bị nói vào.” Đám Quang Minh Kỵ Sĩ cũng vô tội hỏi bọn họ quả thực vô tội à, giống như vẫn chưa nói thêm gì, còn lo lắng cho Diệp Lăng nữa.

Cái này đúng là chó cắn Lữ Đồng Tân, không nhìn được tâm của người tốt...

Diệp Lăng chính tư thế một chút, thuận tiện điều chỉnh ngữ khí một chút, chính khí lắm

lắm nói: “Người là một nữ hài tử mà không cho ta đi tiểu, còn không phải lưu manh? Các

người là Quang Minh Kỵ Sĩ mà còn đi chém giết tiểu cô nương người ta, còn không phải lưu manh? Một đám lưu manh, ta không rảnh đi quản chuyện của đám ác nhân các người, ta muốn đi tiểu...”

“ ... ”

Hiện trường im phăng phắc, tất cả mọi người đều không nói ra lời, mặc kệ là Diệp Chỉ Tình hay Quang Minh Kỵ Sĩ!

Trong lòng Quang Minh Kỵ Sĩ vẫn tiếp tục kêu oan.

Cái này... oan uổng a, chúng ta đâu có đi chém giết nữ hài tử người ta, chúng ta cũng không biết tiểu cô nương này đang nói gì nữa là, chúng ta thật sự là oan, nhảy vào cái gì cũng không rửa sạch!

Diệp Chỉ Tình thì lại ngẩn ngơ, từ trong lời Diệp Lăng nàng nghe được sự thất lễ của mình, nhưng càng nhiều là một tin tức làm nàng cảm thấy ngoài ý muốn, những người đối diện này lại là Quang Minh Kỵ Sĩ!

Lúc này Diệp Chỉ Tình có điểm không rõ, không, chuẩn xác hơn là nàng hoàn toàn không hiểu nổi!

Nếu đối phương là Quang Minh Kỵ Sĩ thì nếu không phải mình nghe nhầm tức có hiểu lầm gì trong đó!

Trên Trung Thổ Đại Lục, Quang Minh Kỵ Sĩ là đại biểu cho chính nghĩa, tuyệt đối sẽ không làm ra bất cứ việc gì mờ ám, bọn họ là đại biểu của ánh sáng, tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện loạn thất bát tao như cướp dân nữ vân vân!

Nếu nói cái này vền vền chỉ để che dấu thì cái hình tượng Quang Minh này có thể bảo trì lâu như vậy cũng không dễ dàng bị phá hủy như thế này được, nếu bọn họ muốn làm như thế thì cũng sẽ vụng trộm lắm, sẽ không làm lớn chuyện ra như hiện tại!

Hơn nữa, chỗ này là Thánh Thành, lại sắp cử hành Bài Vị Tái trở thành tiêu điểm của cả đại lục, sao có thể gây ra chuyện lớn như vậy được?

Nếu người bị bắt là người thường thì thôi nhưng trong ba người này, một Diệp Lam Vũ một công chúa, tùy tiện mất tích một cái đều biến thành đại sự, mà Chân Tiểu Yên thì nhất định Diệp Lăng cũng sẽ không bỏ qua.

Diệp Lăng tuyệt đối không muốn mất đi Chân Tiểu Yên, “bà nấu cơm” cả đời này của hắn!

310. Chương 311: Nữ Tặc Xinh Đẹp (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 311: Nữ tặc xinh đẹp (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Diệp Chỉ Tình bắt đầu hoài nghi, bắt đầu do dự, mà rất nhanh nàng đã chỉnh sửa lại suy nghĩ một chút, nàng phát hiện ở giữa quả thật có vài chỗ hiểu lầm, dường như mình bị mấy người kia xỏ mũi.

Mà lúc này, Quang Minh Kỵ Sĩ cũng có ý tưởng tương tự, bọn họ cảm thấy không thích hợp với yêu cầu của Diệp Chỉ Tình, Diệp Chỉ Tình cũng không giống như đến gây chuyện. Vì vậy bọn họ nghĩ muốn tìm một lời giải thích từ đối phương!

Đương nhiên, trước khi giải thích, yêu cầu đầu tiên của Quang Minh Kỵ Sĩ là Diệp Chỉ Tình phải buông Diệp Lăng ra, nếu không Diệp Lăng ở trong tay nàng, xảy ra một ít việc ngoài ý muốn thì mình khổ rồi!

Mà Diệp Chỉ Tình cũng nghĩ như vậy, đương nhiên nàng không thể thả Diệp Lăng ra, tình huống hiện tại chỉ là có khả năng thôi vạ nhất không phải thì sao? Tốt nhất vẫn nên nắm một cái tấm chắn cho chắc!

Bất quá lúc này, vì tỏ vẻ thành ý, Diệp Chỉ Tình vẫn hơi buông Diệp Lăng ra một chút, một tay để sẵn ở cổ tay Diệp Lăng, thanh kiếm cũng rời khỏi cổ Diệp Lăng, bất quá vẫn đặt trên bả vai!

“Xin hỏi các người là Quang Minh Kỵ Sĩ?” Diệp Chỉ Tình nắm lấy Diệp Lãng, hỏi đám Quang Minh Kỵ Sĩ phía trước.

“Đúng vậy!” Quang Minh Kỵ Sĩ trả lời.

“Xin hỏi là Thánh Giáo sao?” Diệp Chỉ Tình lại xác nhận.

Cái này còn cần phải hỏi sao? Trên đại lục này, trừ bỏ Quang Minh Kỵ Sĩ của Thánh Giáo ra còn có Quang Minh Kỵ Sĩ khác sao?

Đây cũng không phải Thánh Giáo cường quyền, không cho người khác đặt tên này mà là quy củ của cả đại lục, mỗi một kỵ sĩ đoàn đều chỉ có một cái tên độc quyền, không được phép lặp lại.

“Ê ê, các người đừng chào hỏi nữa, mau thả ta ra, tở tở, xin người đấy.” Diệp Lãng kẹp hai chân lại, lúng ta lúng túng, một bộ sắp tè ra quần.

“Ừ...” Diệp Chỉ Tình lên tiếng, sau đó buông Diệp Lãng ra.

“Ý, vì sao ta lại gọi người là tở tở? Quên đi, các người từ từ tán gẫu, ta đi tiểu trước đã...” Sau khi được giải phóng, Diệp Lãng phóng nhanh như tia chớp, chỉ để lại một đạo tàn ảnh

trong mắt mọi người.

Một lát sau, đột nhiên Diệp Chỉ Tình kịp phản ứng lại, trong lòng cả kinh!

Nàng không rõ vì sao mình lại làm như thế, thả đi cái lợi thế duy nhất trong tay, vì sao? Vì sao khi hắn gọi ta là tở tở như một loại ma lực, làm mình nghe theo lời hắn mà thả hắn ra?

Diệp Chỉ Tình vừa rồi cũng không phải thật sự muốn thả Diệp Lãng, nàng cũng không ngờ như vậy, lúc này lại đi thả con tin, chính nàng cũng không biết vì sao lại làm như thế, thật giống như một loại thói quen vậy.

Mà nàng lại cảm thấy khi Diệp Lãng gọi mình là tở tở tựa hồ có điểm quen thuộc, giống như cảm giác này làm nàng theo bản năng nghe lời hắn!

Hết thấy làm nàng cảm thấy hoang mang, nhưng rất nhanh, khi đáp án xuất hiện thì nàng đã hoàn toàn hiểu ra, hóa ra vì hắn là đường đệ của mình!

Mà với Diệp Lãng, tở tở của hắn cũng không phải giá rẻ như vậy, không có bao nhiêu người có thể làm hắn gọi tở tở, đừng nói là người mới nhận thức, cho dù nhận thức đã lâu rồi cũng chưa chắc sẽ gọi!

Bởi vậy, lúc đó Diệp Lãng cũng không biết vì sao mình gọi Diệp Chỉ Tình là tở tở nữa.

Mà lúc đó, Diệp Lãng cũng không để ý đến việc này, hắn thật sự là sắp...

Quang Minh Kỵ Sĩ cũng ngây người ra một hồi, hóa ra gọi một tiếng tở tở tốt hơn cả uy hiếp của bọn hắn a! Nếu biết vậy thì sớm để công tử gọi nàng là tở tở cho khỏe!

Mà lúc này Diệp Chỉ Tình cũng đang băn khoăn, nàng không biết nên xử lý chuyện trước mặt ra sao, chạy thoát trước nói sau hay chờ làm sáng tỏ chuyện này đã!

Nhưng mà làm sáng tỏ chuyện này thì có hai khả năng xảy ra, một là sự tình thuận lợi, có hiểu lầm gì đó, ngược lại thì sự tình vẫn như trước, nếu nàng muốn trốn cũng đã mất tiên cơ!

Hiện tại chỉ còn một lựa chọn, một lựa chọn làm Diệp Chỉ Tình đau đầu, cuối cùng nàng lựa chọn không trốn!

Cũng không phải vì nàng tin rằng chuyện trước mắt là hiểu lầm mà là nàng không còn lựa chọn khác, những Quang Minh Kỵ Sĩ này đã tiến hành vây kín nàng rồi lấy năng lực của nàng mà còn muốn trốn thì đã trễ rồi!

Bất quá, sự tình tất nhiên sẽ không phát triển theo chiều hướng phá hư, lo lắng của Diệp Chỉ Tình chỉ là dư thừa thôi!

“Vị tiểu thư này, xem ra giữa chúng ta cũng có chút hiểu lầm, có thể tâm bình khí hòa ngồi lại nói chuyện không?” Quang Minh Kỵ Sĩ cũng không tới gần, ngược lại có vài người còn lui ra.

Diệp Chỉ Tình nghĩ nghĩ nói: “Tốt! Xin lỗi đã cho các người thêm phiền toái!” Là có điểm phiền toái, bắt quá cũng may không tính là lớn, nếu là hiểu lầm thì không tính là gì cả, có điều tội nghiệp cái cửa bị phá hai lần kia thôi.

“Không phiền toái! Xin hỏi một chút, rốt cuộc người đến đây để làm gì?” Quang Minh Kỵ Sĩ hỏi vấn đề này quả thực là trực tiếp nhất, có thể làm rõ chuyện này một cách nhanh nhất.

“Xin lỗi! Ta đến tìm ba nữ tử, các nàng-,”

“Kẻ trộm đâu? Kẻ trộm đâu?” Vào lúc này, bốn người Diệp Lam Vũ vì một tiếng quát to của Diệp Lăng đã vọt đến chỗ này!

Diệp Lam Vũ tựa hồ thực hưng phấn, ra vẻ việc bắt kẻ trộm là một việc thực có ý tứ!

Mà nàng cũng là người đầu tiên xuất hiện, khi nhìn thấy Diệp Chỉ Tình cũng không cảm thấy kỳ quái có lẽ nàng còn chưa kịp phản ứng, hơn nữa nàng còn hỏi Diệp Chỉ Tình một câu: “Chỉ Tình, kẻ trộm ở đâu?”

Tuy rằng Diệp Chỉ Tình là đường tỷ của Diệp Lam Vũ nhưng dù sao các nàng cũng chỉ

kém mấy tháng nên trực tiếp dùng tên xưng hô với nhau! “...”

Khi Diệp Lam Vũ hỏi một câu kia xong thì Quang Minh Kỵ Sĩ có thể khẳng định chuyện này là hiểu lầm, mà mình cần phải sớm trở về tắm rửa đi ngủ...

“Lam Vũ, không phải các người bị bắt sao?” Diệp Chỉ Tình ngơ ngác hỏi những lời này càng làm người ta hiểu được đây là một hồi hiểu lầm, trong đám Quang Minh Kỵ Sĩ đã có người quay về đi ngủ!

“?” Diệp Lam Vũ kỳ quái nhìn Diệp Chỉ Tình: “Bị bắt gì cơ?”

“Vừa rồi có một đại thúc nói các người bị người ở đây bắt lấy, mà khi ta hỏi những người này, họ nói đã đánh với các người một hồi bởi vậy...” Diệp Chỉ Tình nhìn nhìn kỵ sĩ ở gần đó, sau đó tiếp tục nói: “Ta đánh nhau với bọn họ!”

“...Người thật sự là không muốn sống nữa à, bọn họ đều là Địa Cấp cao thủ, người chỉ có bát cấp, chẳng lẽ người muốn bức người kia ra à?” Diệp Lam Vũ nhìn Diệp Chỉ Tình nói tiếp: “Nếu đúng là vậy thì dễ hiểu rồi!”

Người kia? Lời này có ý tứ gì?

“Không phải- ta cũng không muốn như vậy bởi nếu thế sẽ tạo thành phiền toái lớn cho mọi người, Lam Vũ, vì sao các người lại ở đây?” Diệp Chỉ Tình có điểm xin lỗi hỏi xin lỗi vẫn là một thói quen của nàng...

311. Chương 312: Nữ Tặc Xinh Đẹp (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 312: Nữ tặc xinh đẹp (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Sao lại ở đây? Đơn giản thôi vì đệ đệ là Mơ Hồ Thần Y trong truyền thuyết!” Diệp Lam Vũ cười cười, vẻ mặt tự hào nói.

Diệp Chỉ Tình ngẩn ngơ hỏi: “Diệp Lăng là Mơ Hồ Thần Y? Hắn biết Y thuật sao?”

Vấn đề này tin rằng bất cứ ai biết Diệp Lăng cũng sẽ hỏi bởi trong ấn tượng của họ, hắn là một luyện kim thuật sĩ, luyện kim thuật của hắn thần kỳ thật đấy, nhưng chưa nghe hắn đề cập đến y thuật!

“Có, hơn nữa rất lợi hại!” Diệp Lam Vũ kêu ngạo mà nói.

Diệp Chỉ Tình mỉm cười, nàng cũng tự hào vì Diệp Lăng, nói thế nào cũng là đường đệ của mình, ít nhiều cũng có cảm giác vinh quang, hơn nữa trên cơ bản tất cả những ai của Diệp gia cũng thích Diệp Lăng cả, kể cả Diệp Chỉ Tình.

“Diệp Lăng quả thật có ý tứ nha... Khoan khoan, chẳng lẽ người vừa rồi là...” Đột nhiên Diệp Chỉ Tình nhớ tới một chuyện, nếu Diệp Lăng ở trong này thì con tin mình vừa bắt làm mình có cảm giác thực giống Diệp Lăng chẳng phải chính bản thân hắn sao?

Chẳng trách, chẳng trách khi hắn nói “tỷ tỷ, xin người” lại có hiệu quả với mình, nếu là Diệp Lăng thì không còn kỳ quái gì nữa, vốn chỉ cần hắn cầu ai thì đa phần người đó sẽ đáp ứng, kể cả nàng!

Đương nhiên Diệp Lăng rất ít đi cầu người, cơ hồ không có, cầu xin kiểu như khi này thì thành phần làm nũng nhiều hơn một chút, ngẫu nhiên hắn sẽ làm nũng với thân nhân lớn hơn mình, đây là điều rất bình thường, mà cũng là thời khắc duy nhất hắn đi cầu người khác.

Diệp Lam Vũ nhìn chung quanh, tìm bóng dáng Diệp Lăng, một bên không thêm để ý nói: “Cái gì? Đúng rồi, Chỉ Tình, người có nhìn thấy Diệp Lăng đâu không, vừa rồi hắn mới ra ngoài đi nhà xí, đột nhiên hô có kẻ trộm gì gì đó, bây giờ đâu mất tiêu rồi?”

Diệp Chỉ Tình trầm mặc, quả nhiên là Diệp Lăng, ta đã nói rồi, trên thế giới này sao lại còn người tương tự Diệp Lăng được, căn bản là cùng một người a!

“Không biết? Vậy các người bắt kẻ trộm ở đâu?” Diệp Lam Vũ nhìn thấy Diệp Chỉ Tình phản ứng như thế, tưởng Diệp Chỉ Tình không biết nên lập tức hỏi.

Lúc này nếu Quang Minh Kỳ Sĩ tụ tập đông như vậy ở chỗ này thì nhất định họ sẽ biết kẻ trộm mà Diệp Lăng hô đang ở đâu, mà Diệp Lam Vũ vẫn không thể liên hệ việc kẻ trộm chính là Diệp Chỉ Tình vào một chỗ.

“Kẻ trộm chính là nàng, các người mau bắt nàng lại!” Lúc này Diệp Lăng đã giải quyết xong, vừa quay lại, nghe thấy câu hỏi đó liền chỉ vào Diệp Chỉ Tình nói.

Mọi người trầm mặc!

Đám người Diệp Lam Vũ trầm mặc là vì các nàng không hiểu được chuyện này là sao, vì sao Diệp Chỉ Tình lại biến thành kẻ trộm?

Diệp Chỉ Tình trầm mặc là vì sự mơ hồ của Diệp Lăng, đến tận bây giờ hắn vẫn không nhận ra mình là ai, bất quá ngẫm lại cũng đúng thôi lấy tính cách và năng lực phản ứng trì độn của hắn, không nhận ra mới là bình thường, cho dù cẩn thận hơn một chút cũng thế.

Quang Minh Kỳ Sĩ trầm mặc? Tựa hồ bọn họ cũng không cần phải nói thêm nữa...

“Tiểu quỷ mơ hồ nhà người, nhìn kỹ xem nàng là ai!” Thất công chúa đã đi đến bên cạnh Diệp Lăng, nhẹ nhàng cầm tay hắn mà nói.

Diệp Lam Vũ nhìn Thất công chúa, trong ánh mắt toát ra vẻ khó chịu, Tiểu Thất nhà người lại nhân cơ hội chiếm lấy hắn!

Hì hì, bị người phát hiện, bắt quá — chậm!

Thất công chúa lộ ra một nụ cười thắng lợi với Diệp Lam Vũ, với nàng mà nói đây là một thắng lợi nhỏ trong cuộc “trường kỳ tác chiến”!

Diệp Lăng nhìn nhìn Diệp Chỉ Tình, xác nhận thân phận của nàng, có điều —

“Nàng là kẻ trộm chứ gì nữa, ta vừa nói rồi còn gì!”

“...”

Diệp Lăng xác định là, Diệp Chỉ Tình chính là nữ tặc vừa bắt mình, còn lại hẳn vẫn không nhìn ra được!

“Người nhìn kỹ lại xem!” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa đồng thời nói.

Lần này Diệp Lăng thực cẩn thận nhìn lại, sau đó cấp một đáp án -

“Nhìn kỹ rồi nàng là một nữ tặc xinh đẹp!”

Oanh...

Mọi người té ngã!

“Phanh!”

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cũng nhin không được gõ đầu Diệp Lăng một cái, có đôi khi các nàng thật sự muốn nhìn xem đầu Diệp Lăng cấu tạo như thế nào, luyện kim thuật khó như vậy hẳn vẫn có thể thoải mái thu phục, có điều gặp những chuyện đơn giản nhất thì hẳn lại mơ mơ màng màng.

“Đau a, sao các người lại đánh ta!” Diệp Lăng ôm đầu kêu, tỏ vẻ kháng nghị, cũng chậm rãi tránh xa xa, muốn rời xa hai thiếu nữ đáng sợ này.

“Người muốn chạy đi đâu? Tiểu mớ hồ nhà người, chẳng lẽ quên rồi à? Nàng là Chỉ Tình!” Diệp Lam Vũ một tay kéo Diệp Lăng về, nhắc nhở hẳn.

“Chỉ Tình, tên nghe rất quen nha!” Trải qua nhắc nhở, Diệp Lăng tựa hồ hơi nhớ lại, Có điều hẳn vẫn không thể lập tức nhớ đến tư liệu đối phương.

“Thập Tam, người không nhớ ta à, ta là đường tử Chỉ Tình của người đây!” Diệp Chỉ Tình nhẹ nhàng nói: “Cũng khó trách người không nhớ đến ta, thời gian ở cùng của chúng ta không nhiều lắm, lại lâu như vậy chưa gặp !”

Diệp Chỉ Tình rất biết điều, giúp Diệp Lăng tìm được một cái lý do, đây là tác phong của nàng, luôn tìm được lý do giúp người khác!

“A...” Diệp Lăng nghĩ tới, chỉ cần nhớ ra chữ đường tử là được, trên thực tế nếu dùng từ đường tử từ đầu thì hẳn sẽ nhớ ra nhanh hơn.

“Hóa ra là Chỉ Tình đường tử, chẳng trách ta cảm thấy người thật quen mặt! Ta nhớ người rồi người rất tốt với ta, tốt hơn thân tỷ tỷ của ta nữa...”

Lời phía trước của Diệp Lăng làm đám người Diệp Lam Vũ thở dài nhẹ nhõm, cũng may hẳn còn nhớ, cũng làm cho đám Quang Minh Kỵ Sĩ biết, hóa ra là đường tử của công tử, xem ra tối nay có thể tắm rửa đi ngủ!

Ý, đây là lần thứ mấy ta nói tắm rửa đi ngủ rồi?

“Người nói cái gì?” Diệp Lam Vũ bất mãn, câu kế tiếp của Diệp Lăng làm nàng rất không thích, lời này là sao?

“Ta nói Chỉ Tình đường tử tốt hơn cả thân tỷ tỷ!” Diệp Lăng tựa hồ không phát hiện vấn đề gì.

“Người còn dám nói!” Trên trán Diệp Lam Vũ xuất hiện ba đường hắc tuyến.

“Sao vậy? Vì sao không dám nói?” Diệp Lăng mê hoặc hỏi.

“Người nói Chỉ Tình còn tốt hơn thân tỷ tỷ của người tức là tốt hơn ta phải không?” Diệp Lam Vũ thực bình tĩnh nói nhưng không ai biết đây là một loại trời lạng trước bão giông.

“Ách, không phải tuyệt đối không phải!” Diệp Lăng lập tức nói đối với cái này hẳn phản ứng rất nhanh, nếu phản ứng không nhanh nhất định sẽ bị Diệp Lam Vũ đánh, hẳn hiểu rất rõ điểm này.

“Sao nàng lại tốt hơn người được, người là thân tỷ tỷ của ta a! Ta nói là nói Nhị tỷ, Nhị tỷ chưa từng tốt với ta bao giờ, từ nhỏ đến lớn ta chẳng mấy lần thấy nàng, ít hơn Chỉ Tình đường tử rất nhiều.” Lúc này đột nhiên Diệp Lăng trở nên rất khôn khéo, nàng Nhị tỷ có điểm xa lạ của hẳn ra, ngăn trở hòng Diệp Lam Vũ.

“Cái này còn được! Bất quá không phải Nhị tỷ không thương người, có điều nàng và đại ca luôn luôn ở tại cái gì mà đệ nhất học viện kia, bọn họ phải trở thành tinh anh của gia tộc, phải kế thừa sự nghiệp của gia

tộc... Việc này người và ta đều không làm được, kỳ thật bọn họ cũng đang hy sinh vì chúng ta!” Lúc này đột nhiên Diệp Lam Vũ trở nên thực đứng đắn, chính sắc nói.

312. Chương 313: Khôi Lỗi (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 313: Khôi lỗi (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Có lẽ vì đề tài này không thể nói đùa được, cũng có lẽ vì nàng cảm xúc dâng trào...

Chuyện Diệp Lam Vũ nói cũng là cái giá phải trả khi sinh ra ở đại gia tộc, bọn họ phải nỗ lực vì gia tộc mình- đương nhiên, số người mắc kẹt việc của gia tộc như Diệp Lam Vũ và Diệp Lăng cũng rất nhiều, nhưng cái gì cũng mắc kẹt như họ thì rất rất ít!

Mà Diệp Lăng và Diệp Lam Vũ càng như vậy thì đại ca và nhị tỷ lại càng mang trọng trách nặng nề hơn, bọn họ không chỉ phải chiếu cố gia tộc, còn phải chiếu cố đệ đệ và muội muội của mình.

“Ừ, hóa ra bọn họ vĩ đại như vậy! Bất quá nếu lão mẹ không sinh chúng ta ra thì hình như bọn họ cũng phải như vậy...” Diệp Lăng ngơ ngác nói.

Lời này của Diệp Lăng tuy thực vô lương tâm, nhưng vẫn rất có lý, kỳ thật có hai người Diệp Lăng hay không thì đại ca và nhị tỷ của họ cũng sẽ làm như vậy.

Đương nhiên cái này cũng không phải phủ nhận sự chiếu cố của họ, Diệp Lăng chỉ là có gì nói nấy, trước giờ biên độ nói chuyện của hắn vẫn nhảy loạn như vậy, tỷ như lời nói kế tiếp...

“Còn có, tỷ à, chúng ta cũng đang cống hiến cho gia tộc còn gì, nếu không chúng ta đến đây tham gia làm gì? Nghĩ thêm một chút, hình như đại ca và nhị tỷ cũng sẽ xuất hiện ở đây, bất quá bọn hắn còn là địch nhân của chúng ta nữa!”

“Cái này...” Diệp Lam Vũ cũng không biết trả lời sao, bất quá nàng nghĩ mình hắn là không có cơ hội cướp đoạt cùng đệ nhất học viện, Diệp Gia Học Viện của họ chỉ cần tiến vào tiền mười (top 10) thôi cũng không phải thứ nhất, cũng không phải tiền tam (top 3).

Bọn họ rất hiểu rõ sức mình, sẽ không ước mơ cao xa gì!

Bất quá cho dù như vậy cũng có cơ hội giao đấu với đệ nhất học viện, sẽ gặp đại ca và nhị tỷ của họ, đến lúc đó rất có thể sẽ là một hồi long tranh hổ đấu!

“Tỷ, người nói đến lúc đó hai người họ sẽ vì gia tộc mà phản bội học viện hay vì học viện mà phản bội gia tộc? Ha ha, đến lúc đó sẽ rất thú vị, vô luận tuyên thế nào đi nữa thì họ cũng là phản đồ!” Diệp Lăng có điểm vui sướng khi người gặp họa hô lên.

Mọi người không nói gì, không chỉ bắt lực với hành vi của Diệp Lăng mà còn cảm thấy đáng thương cho hai người kia.

“Nếu là ta thì có thể ta sẽ chọn bỏ quyền, không tham gia thi đấu!” Diệp Chỉ Tình lên tiếng, mà đây cũng là biện pháp rất nhiều người nghĩ đến.

“Dù sao cũng không liên quan gì đến ta, ta là luyện kim tổ, sẽ không gặp bọn họ!” Diệp Lăng một bộ không liên quan gì đến mình, mà lời của hắn cũng đúng, chuyện này vô luận biến thành gì đi nữa cũng không liên quan gì đến hắn.

“Ta cũng vậy!” Chân Tiểu Yên cũng lên tiếng, nàng cũng là người của luyện kim tổ, đến lúc đó sẽ ở cùng một chỗ với Diệp Lăng.

“Không liên quan gì đến ngươi, ngươi lại không phải người của chúng ta, gặp sẽ hung hăng đánh-... Đương nhiên là ngươi bị đánh!” Diệp Lăng rất không nể tình đả kích Chân Tiểu Yên.

Chân Tiểu Yên muốn bảo nổi, nhưng vẫn kiềm lại được, góc đầu lên hừ nhẹ: “Hừ! không cho ngươi ăn khuya!”

“... Ta không ăn khuya, ta đi ngủ!” Diệp Lăng khẽ cắn môi, không chịu thua nói, “Vậy tốt nhất sáng mai ngươi cũng không ăn điểm tâm nhé!” Chân Tiểu Yên hừ nói.

Diệp Lăng lắc đầu nói: “Vậy thì không được, sáng mai ngươi phải chuẩn bị thịt kho trứng cho ta!”

“Ngươi cảm thấy có thể sao?”

“Đương nhiên, sáng mai ngủ dậy ngươi sẽ quên chuyện này!” Diệp Lăng không sao cả nói, hẳn biết Chân Tiểu Yên sẽ không thù dai ngủ một giấc sẽ quên sạch sẽ.

Lúc này Chân Tiểu Yên rất muốn bóp chết tên Diệp Lăng ghê tởm kia, có điều nàng không hạ thủ được.

Nhưng người khác lại cảm thán, Chân Tiểu Yên thật sự là đáng thương, gặp được tên hỗn đản Diệp Lăng này.

”Trở về phòng ngủ thôi! Đúng rồi, các ngươi không cần so đo với hành vi của Chỉ Tình

biểu tỹ, cái này có thể tính lên đầu ta! Ai, giai nhân khuynh thành, nề hà làm nữ tặc!” Diệp Lăng khoanh tay đứng, lắc lắc đầu thờ dãi.

“ ... ”

Mọi người lại trầm mặc không nói đương nhiên không phải vì hành vi ra vẻ thực khốc của Diệp Lăng mà vì câu cuối cùng hắn nói ý của hắn là nói cho người khác biết hắn vẫn còn cho rằng Diệp Chỉ Tình là một -

Nữ tặc!

Nữ tặc xinh đẹp!

“Đệ đệ, sao ngươi còn nói Chỉ Tình là kẻ trộm hủ, đã nói Chỉ Tình là đường tỹ của ngươi mà !” Diệp Lam Vũ có điểm vô lực nói, tựa hồ nàng đã nghĩ tới câu trả lời của Diệp Lăng nhất định sẽ làm nàng cảm thấy bất lực.

“Nàng đúng là Chỉ Tình đường tỹ a, nhưng nàng cũng là một nữ tặc mà, có vấn đề gì đâu?” Diệp Lăng ngơ ngác nói đây chính là suy nghĩ của hắn.

Là đường tỹ cũng không thể chứng minh Diệp Chỉ Tình sẽ không phải là nữ tặc!

“Thập Tam...” Diệp Chỉ Tình nói không ra lời, đơn giản là nàng không biết nên nói gì bây giờ.

“Tiểu ngu ngốc nhà ngươi, Chỉ Tình vì tìm chúng ta nên mới đến đây!” Diệp Lam Vũ gõ đầu Diệp Lăng một cái, tức giận nói.

“À, hóa ra vì chúng ta mới làm nữ tặc à! Chỉ Tình đường tỹ, ngươi thật tốt với chúng ta!” Diệp Lăng một bộ “ta đã hiểu”.

“...”Ngươi hiểu được cái gì, ngươi chẳng hiểu gì cả.

Diệp Chỉ Tình thầm nghĩ trong lòng, xem ra ta không thoát khỏi cái danh nữ tặc này rồi...

“Không phải làm nữ tặc! Đây chỉ là một hồi hiểu lầm, ách, Chỉ Tình, sao ngươi lại đánh nhau với họ?” Tuy rằng Diệp Lam Vũ biết đây là một hồi hiểu lầm, nhưng đến bây giờ vẫn chưa biết đầu đuôi câu chuyện.

“Ta nghĩ nguyên nhân hẳn là từ trung niên đại thúc kia, hình như hắn có ý định gây rối gì với ta, sau đó khơi mào mâu thuẫn giữa ta và các Quang Minh Kỳ Sĩ tiền bối!” Diệp Chỉ Tình hồi tưởng sự tình lại, rất nhanh có thể nghĩ ra vấn đề ở chỗ Công Tước kia, giống như vì hắn mới biến thành như vậy.

“Trung niên đại thúc? Có phải là tên hói đầu kia không?” Diệp Lam Vũ lập tức nói.

“Là sắp hói vẫn còn chút tóc!” Thất công chúa sửa sai.

“Ừ, chính là hần! Các người biết hần à?” Diệp Chỉ Tình gật gật đầu, sau đó có điểm nghi hoặc, nghe ngữ khí của hai người hình như từng gặp qua trung niên sắp hói đầu này rồi.

“Biết chứ! Hôm nay chúng ta đánh nhau với Quang Minh Kỵ Sĩ cũng đều vì hần cả, nếu không tiểu thư khuê các như chúng ta sao lại động thủ động cước trên đường cái chứ!” Diệp Lam Vũ hé miệng cười nói đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người tên Công Tước đáng thương kia.

Quang Minh Kỵ Sĩ trầm mặc.

“Tỷ, hóa ra tiểu thư khuê các có nghĩ là đã man không nói đạo lý a!” Lúc này Diệp Lăng lại nói ra một câu “ta lại hiểu được”.

Té ngã!

Cơ hồ tất cả mọi người nhìn không được muốn bật cười, thậm chí có người cười thành tiếng.

313. Chương 314: Khôi Lỗi (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 314: Khôi lỗi (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Thất công chúa không cười, không phải nàng không muốn đả kích Diệp Lam Vũ, nếu bình thường nhất định nàng sẽ cười vui vẻ hơn ai hết, có điều lúc này nàng không thể cười, bởi vì lần này cũng lấy nàng vào trong đó.

Vừa rồi trong lời Diệp Lam Vũ có cả hai người, nên Diệp Lăng nói đã man không nói đạo lý cũng kéo nàng vào trong.

Mặt Diệp Lam Vũ có điểm hồng, nàng rất muốn bóp chết Diệp Lăng.

“Khụ, Chỉ Tình đường tỷ, mời tiếp tục nói đi, đừng để ý đến hai tỷ đệ nhà hần!” Thất công chúa lên tiếng, tạm thời bình ổn lại chuyện này.

“Sự tình là như vậy...” Diệp Chỉ Tình bắt đầu kể đơn giản lại một lần, bắt đầu từ vì sao nàng lại đến đây.

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa khi nghe thấy nguyên nhân đều hai mặt nhìn nhau bởi các nàng biết mình cũng có trách nhiệm trong vụ này, là tại mình thấy Diệp Lăng xong đã quên sạch nhưng người khác, quên phải người đi thông tri.

Vì thế, khi Diệp Chỉ Tình tiếp tục tự thuật, đồng thời các nàng cũng tìm người đi thông tri đại lực sĩ để họ an tâm, đồng thời cũng thông báo tin tức Diệp Lăng đang ở đây, dù sao Diệp Lăng cũng là một đội viên trong đó.

Diệp Chỉ Tình tiếp tục nói: “Lúc đó, ta thấy một người nhất định không thể ứng phó nổi đám người của Công Tước nên ta nghĩ cách làm kinh động người ở trong, dùng Song Diễm Trảm của ta đánh vào cửa chính...”

“Sau đó các tiền bối Quang Minh Kỵ Sĩ ra, vì họ thấy ta phá hủy cửa nên hiểu lầm là ta đến quấy rối, mà ta lại hiểu lầm họ đã bắt các người...”

“Cứ như vậy chúng ta...”

“Cánh cửa đáng thương, hôm nay bị phá đến hai lần, may mà lần này chiêu bài của ta không sao cả.” Diệp Lãng vừa bị ai cho đại môn, đồng thời còn cảm thấy may mắn cho việc mà tạm thời hắn chưa biết rõ.

“Người nói đến chiêu bài Mơ Hồ Đường sao? Hình như ta...” Diệp Chỉ Tình nghe thấy lời Diệp Lãng nói có điểm yếu yếu đáp lại, mà nàng không thể nói tiếp được câu sau,

“Công tử, chiêu bài của người ở đây.” Lúc này vừa lúc một thị vệ đi ngang qua, mang theo cái chiêu bài bị đánh nát vào phòng bếp làm củi.

Diệp Lãng nhìn khối chiêu bài bị chia làm bốn nói: “Đây là buổi chiều à?” “Không phải, buổi chiều đã bị đốt, đây là buổi tối!” Thị vệ lắc đầu hồi đáp.

“Ta kháo! Rốt cuộc là tên hỗn đản nào làm, rốt cuộc chiêu bài của ta chọc vào ai chứ, vì sao hủy hết cái này đến cái khác chứ! Không được, buổi tối tự mình làm một cái vậy!” Diệp Lãng bắt đầu chửi bậy, cũng hạ quyết tâm tự mình làm lấy một cái.

Diệp Chỉ Tình trầm mặc.

“Phanh!” Diệp Lam Vũ và Thất công chúa đồng thời gõ đầu Diệp Lãng một cái, đương nhiên cũng không phải vì bệnh vực kẻ yếu như Diệp Chỉ Tình mà vì... “Sao lại đánh ta?”

“Vừa rồi người mới nói ai là hỗn đản?” Diệp Lam Vũ chất vấn nói.

“Nói người đập vỡ chiêu bài của ta, à!” Diệp Lãng lại bị gõ một cái.

“Tỷ tỷ ta đập vỡ một khối chiêu bài của người thì sao? Cũng dám mắng ta à!” Diệp Lam Vũ căm tức nhìn Diệp Lãng.

“Nhưng mà ta đâu có chửi đâu, ta chửi buổi tối, không phải buổi chiều.” Diệp Lãng thực vô tội nói.

Lúc này Diệp Chỉ Tình cảm thấy mình càng tội nghiệp hơn, sớm biết vậy thì trực tiếp nói cho Diệp Lãng biết khối chiêu bài này là mình đập cho khỏe!

Diệp Lam Vũ nhéo mặt Diệp Lãng nói: “Người lại còn nói nữa, chẳng lẽ không phải muốn nói buổi chiều cũng như buổi tối sao?”

“Vừa rồi ta có nói à?” Diệp Lãng ngờ ngác nói: “Vậy nhất định là nói nhầm rồi, đều do tên hỗn đản buổi tối...”

“Thập Tam...” Diệp Chỉ Tình nhịn không được.

Diệp Lãng quay đầu lại nhìn Diệp Chỉ Tình hỏi: “Sao?” “Người đập vỡ chiêu bài của người là ta.” Diệp Chỉ Tình nói.

“Vừa rồi ta chẳng nói gì hết, đi ngủ!” Diệp Lãng trực tiếp quăng lại một câu liền chạy lấy người.

“...”

“Đệ đệ, chuyện của người vẫn chưa kể xong, đừng ngủ.” Diệp Lam Vũ đuổi theo.

“Không, ta muốn ngủ, mai còn phải xem bệnh!” Thanh âm Diệp Lãng rơi vào tai mọi người.

“Người phải...”

“Không, ta mệt!”

Cũng không phải Diệp Lãng lấy cớ, hắn thật sự mệt mỏi, ngày nào cũng phải khám nhiều như vậy, còn phải ra tay dùng nhiều kiểu chữa bệnh như vậy quả thật rất hao sức.

Hơn nữa không phải lâu lâu mới vậy, trong mấy tháng này ngày nào hắn cũng thế, luôn “công tác” với cường độ cao nên càng phải nghỉ ngơi hơn.

“Vậy được rồi.” Diệp Lam Vũ gật đầu, sao nàng nỡ để Diệp Lãng mệt, hắn lại là đệ đệ bảo bối của nàng, bình thường hơi khổ một chút nàng đã không nỡ rồi.

Vài ngày sau, nàng và Thất công chúa, còn có Chân Tiểu Yên có điểm đau lòng, không muốn Diệp Lăng tiếp tục cuộc sống như vậy nữa, nhưng các nàng vẫn biết đây là điều hần nên làm.

Vừa mới gặp lại còn chưa nhìn ra được công tác của Diệp Lăng rất dày đặc, liên tục vài ngày sau các nàng đã thấy được vấn đề này, để giảm bớt gánh nặng của Diệp Lăng, các nàng cũng đầu nhập vào công tác của Mơ Hồ Đường.

Tuy Diệp Lam Vũ và Thất công chúa không biết luyện kim thuật nhưng rất có nghề trong phương diện quản lý, xử lý gọn gàng ngăn nắp chuyện từ trên xuống dưới của Mơ Hồ Đường.

Đối với việc này, Diệp Lăng đánh giá rằng sau này các nàng nhất định là cái loại thê tử rất biết quản việc nhà, trợ lực của các nàng sẽ rất nhẹ nhàng, rất hạnh phúc.

Bởi vậy Diệp Lăng lại cảm thấy lấy Thất công chúa cũng là một quyết định tốt!

Chẳng qua, cái gọi là cưới lão bà của hần cũng chính là cưới lão bà, không phải cưới người yêu, hần chỉ cần một lão bà có thể làm tốt bổn phận của người vợ, ngoài ra không cần gì cả.

Vấn đề này cho dù là kiếp trước cũng vậy, chỉ cưới một lão bà nuôi được, có thể bồi mình cả đời là được!

Về phần cảm tình thì có thể từ từ bồi dưỡng, hơn nữa cảm tình giữa vợ chồng không phải dựa vào tình yêu duy trì, quan trọng hơn là thân tình!

Có vẻ như Thất công chúa phù hợp tất cả điều kiện ấy, so với việc cưới những người khác không có chút cảm tình nào còn không bằng cưới nàng cho khỏe.

Trở lại chính đề, hai người Diệp Lam Vũ với việc này, Chân Tiểu Yên thì khác, nàng có thể trực tiếp giúp Diệp Lăng, tuy rằng Chân Tiểu Yên không quen thuộc với Y thuật nhưng lại hiểu được luyện kim thuật, có thể chế tác một ít luyện kim trận, một ít tể thuốc.

Hơn nữa Diệp Lăng cũng có thể dạy Chân Tiểu Yên một chút kỹ xảo nghề Y để Chân Tiểu Yên có thể hỗ trợ làm hộ lý một chút, mặc dù không thể trở thành một Y Sư như A Nhĩ Ôn nhưng nàng tuyệt đối đủ tư cách làm một hộ sĩ.

Mà đây là chuyện của vài ngày sau, khi Diệp Lăng đi ngủ còn xảy ra một chuyện nho nhỏ, đối với Diệp Lăng thì chuyện này quả thật rất nhỏ, còn đối với Diệp Lam Vũ tam nữ thì lại là một chuyện cần phải làm rõ!

314. Chương 315: Khôi Lỗi (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 315: Khôi lỗi (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Đệ đệ, sao ngay cả đi nhà xí mà người cũng mang theo tiểu Nhị, ngủ cùng một chỗ thì chưa tính, ngay cả tắm rửa, đi nhà xí cũng cùng nhau, rốt cuộc quan hệ của các người là sao?” Diệp Lam Vũ nhìn Diệp Lăng và tiểu Nhị phía sau hần.

Đây là phòng ngủ lâm thời của Diệp Lăng, chuyện Diệp Lăng và tiểu Nhị ngủ chung một phòng là chuyện bình thường rồi, mà Diệp Lam Vũ tam nữ đã từ trong miệng A Nhĩ ôn biết được việc này, hơn nữa không phải ngẫu nhiên một hai ngày mà là ngày nào cũng vậy, trong mấy tháng này ngày nào cũng thế.

Vấn đề này thực nghiêm trọng, vô luận là với Diệp Lam Vũ hay Thất công chúa cũng là một chuyện mà các nàng phải biết rõ ràng, một khi câu trả lời của Diệp Lăng không làm các nàng hài lòng thì sẽ biết tay.

“Quan hệ gì chứ, nàng là tiểu Nhị của ta, đơn giản vậy thôi!” Diệp Lăng trả lời.

“Ta biết là tiểu Nhị của ngươi, Diệp Quỷ Nhị, ngay cả họ ngươi cũng cho nàng luôn, có phải tính để nàng đi vào Diệp gia của chúng ta không?” Nếu những lời này là Diệp Lam Vũ nói thì hết thấy đều thuận lý thành chương, có điều lại đến từ miệng Thất công chúa sẽ làm người cảm thấy có điểm quái dị.

Bất quá, cái này vền vền là người khác cảm thấy quái dị thôi, nếu là người trong Diệp gia, còn có những người quen biết Diệp Lăng Thất công chúa sẽ không cảm thấy kỳ quái gì, ngược lại cũng cảm thấy đó là chuyện thuận lý thành chương.

Thất công chúa cũng đã sớm xem như người của Diệp gia, nhất là sau khi Triệu Nhã Nhu đoạt vị thì càng không cần phải nói nữa.

“Không nói là họ, ngay cả tên của nàng cũng là ta đặt, dùng họ của ta đơn giản hơn, nếu không dùng họ Triệu của ngươi thì ra cái gì? Triệu Quỷ Nhị? Không dễ nghe như của ta, còn có, nàng là của ta thì liên quan gì đến việc có vào Diệp gia hay không?” Diệp Lăng không thêm đề ý nói tựa hồ không có vấn đề gì cả.

“Tên cũng là ngươi đặt? Vậy vốn nàng tên gì?” Thất công chúa tò mò hỏi đối với một ít lời nói vớ vẩn của Diệp Lăng nàng lựa chọn mặc kệ.

“Không có tên.” Diệp Lăng lắc đầu trả lời.

“Phụ mẫu nàng không đặt tên cho nàng à?” Diệp Lam Vũ giành trước hỏi.

“Có chứ, không phải là Diệp Quỷ Nhị sao?”

“Không phải ngươi đã nói tên này là ngươi đặt sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy sao còn nói là phụ mẫu nàng đặt được?”

“Ta chính là phụ thân của nàng.”

“...”

Mấy người Diệp Lam Vũ lặng ra một lúc lâu mới kịp phản ứng. Toàn bộ là trăm miệng một lời, trợn mắt há hốc mồm mà hỏi: “Ngươi nói cái gì? Ngươi là phụ thân của nàng?” “Ừ, ta chính là phụ thân của nàng.” Chúng nữ tạm thời trầm mặc.

“Đệ đệ, ngươi cũng mạnh mẽ quá đi, chẳng lẽ lúc ngươi năm tuổi cũng đã có thể sinh?” Diệp Lam Vũ vỗ bả vai Diệp Lăng.

“Nói cho tỷ tỷ biết mẫu thân tiểu Nhị là ai?”

Đệ đệ là như vậy, tỷ tỷ cũng y như thế, chuyện này nhìn qua là biết không thể rồi, sao Diệp Lăng lại có con gái lớn như vậy được, hai tỷ đệ này quả thật làm người ta không nói được lời nào.

“Cái gì chứ? Tỷ, đầu óc ngươi hỏng rồi sao? Ta nói phụ thân cũng không phải ý này, nàng là ta sáng tạo ra!” Diệp Lăng rất là khinh bỉ nhìn Diệp Lam Vũ, mà tựa hồ hắn chưa từng nghĩ qua mình với nàng cũng tám lạng nửa cân.

“Cái gì không phải ý tứ này, ta biết nàng là do ngươi sáng tạo, ngươi và mẫu thân nàng cùng sáng tạo.” Diệp Lam Vũ vỗ bả vai Diệp Lăng tùy tiện nói: “Nói cho tỷ biết, nàng là chủng tộc gì mà sao trưởng thành nhanh như vậy?”

Trên đại lục này có rất nhiều chủng tộc kỳ dị, nói không chừng có chủng tộc như vậy, nhảy qua lớn dần kỳ, sau một đêm liền biến thành người lớn!

Cho nên nói mặc dù có điểm bất khả tư nghị nhưng cũng không phải không có khả năng Diệp Lăng có được một nữ nhân lớn như vậy...

“Nàng là Khôi Lỗi Tộc, vừa sinh ra đã lớn như vậy rồi.” Diệp Lăng hồi đáp, cũng không biết là hắn bị chọc tức hay không phát giác ra vấn đề nữa.

“Khôi Lỗi Tộc? Sao nghe quái vậy nhỉ?” Diệp Lam Vũ nghĩ nghĩ, đây là tên mà nàng chưa từng nghe qua.

Mà lúc này Chấn Tiểu Yên đột nhiên nói chuyện hơn nữa cũng nói ra đáp án chuyện này.

“Ta biết rồi, tiểu Nhị là luyện kim khôi lỗi, nàng là khôi lỗi mà Diệp Lăng sáng tạo ra, quá mạnh mẽ đi, nhìn không ra một chút bộ dáng của khôi lỗi gì cả, thật giống như người thật vậy!”

“Khôi lỗi? Luyện kim khôi lỗi?” Diệp Lam Vũ chúng nữ lẩm bẩm nói sau đó phát ra một trận kinh hô —

“A, sao có thể như vậy được, nhìn qua là thấy nàng như người mà, sao có thể là khôi lỗi được...”

Kết quả là, tiểu Nhị đã bị mấy nữ hài tử nghiên cứu, động động này, giật nhẹ cái này, giật nhẹ cái kia, luôn luôn hoài nghi thân phận của nàng, càng nghiên cứu lại càng không tin.

Đơn giản là tiểu Nhị thật sự quá hoàn mỹ, Diệp Lăng đắp nặn bề ngoài của nàng rất hoàn hảo.

“Diệp Lăng, người không gạt chúng ta chứ?” Chân Tiểu Yên coi như là một cái luyện kim thuật sĩ, nhưng ngay cả nàng cũng không nhìn ra được manh mối gì, vẫn cảm thấy tiểu Nhị giống người thật hơn.

“Lừa người làm cái gì, cái này có gì tốt để lừa đâu, người xem chỗ tim của nàng có một cái nút khấn cấp, chỉ cần dùng thủ pháp nhất định mở ra là có thể làm cho tiểu Nhị biến lại thành linh kiện, phòng ngừa nàng xuất hiện dị thường.” Diệp Lăng nói cũng khiến tiểu Nhị cởi áo mình, lộ ra bên trong...

Cũng may ở đây toàn bộ là nữ sinh, nếu không tiểu Nhị chịu thiệt rồi bất quá nàng là một cái khôi lỗi, hình như cũng không chịu thiệt gì.

“Ở đâu? Sao ta không tìm thấy, ta chỉ thấy bộ ngực của nàng thôi.” Các cô gái cũng không chú ý đến điểm này, các nàng chỉ đi tìm cái nút như lời Diệp Lăng nói có điều tìm sao cũng không thấy.

“Sao lại không thấy, rõ ràng ở trên có một cái nút nhô ra mà.” Diệp Lăng nói.

“Cái gì chứ, ngoài nhũ... kia nhỏ lên một chút, vốn không có cái khác, chẳng lẽ là...” Diệp Lam Vũ đỏ mặt lên, nàng muốn đi tấu Diệp Lăng.

“Nó đó, như vậy mới hoàn mỹ, nếu không sao đặt một cái nút lên người nàng được, đó là chỗ thích hợp nhất trên người nàng.” Diệp Lăng chậm rãi nói đây là một chuyện thực bình thường với hắn, bất quá hoàn cảnh này, tình huống này làm lời của hắn thực không thích hợp.

Sau khi nghe lời nói của Diệp Lăng, mặt các cô gái đều ửng đỏ, sau đó toàn bộ động thủ đánh đập Diệp Lăng một trận...

“Sắc lang!”

“Lưu manh!”

“Đứa ngốc!”

Sau Diệp Lăng cũng không khởi động cái nút kia, đó là dùng cho trường hợp khẩn cấp, mà các cô gái cũng tin rằng tiểu Nhị là luyện kim khôi lỗi, theo nhiều phương diện có thể chứng minh điều này, không phải chỉ có cái nút không.

Tỷ như tiểu Nhị có thể làm trò trước mặt nhiều người vậy mà không chút do dự cởi quần áo là một bằng chứng rất rõ, hơn nữa nàng cũng không ăn gì, không ngủ, không đi nhà xí vân vân cũng có thể chứng minh điều này.

Vốn không ai nghĩ đến mặt này mà thôi nhưng chỉ cần có người nghĩ tới sẽ càng ngày càng cảm thấy như vậy.

315. Chương 316: Chuẩn Bị (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 316: Chuẩn bị (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Lão sư, Diệp Lam Vũ các nàng lúc nào mới quay về, sắp phải vào Thánh Thành rồi!” Một cái đệ tử hỏi đại lực sĩ.

Đây đã là ngày thứ mười họ vào thành rồi, Diệp Lam Vũ tam nữ sau ngày đầu tiên đi Mơ Hồ Đường thì không còn trở về nữa, tựa hồ các nàng đã quên mất mục đích đến đây.

Không tiến hành huấn luyện không nói sắp phải vào nội thành Thánh Thành rồi các nàng vẫn không xuất hiện!

Bọn họ có thể đi vào nội thành Thánh Thành không có nghĩa là nội thành đã mở ra mà là các đội ngũ dự thi đến từ các học viện trên toàn đại lục, sau khi trải qua một ít thủ tục xác nhận sẽ được vào trước để chuẩn bị.

Làm đội ngũ dự thi tất nhiên sẽ có một chút đặc quyền!

“Không biết lúc nào các nàng mới về, bất quá chúng ta cũng không cần chờ các nàng, trực tiếp đi vào thôi tin rằng các nàng cũng không cần thủ tục vào được!” Đại lực sĩ dẫn đầu nhú mày, cũng không để ý đến trả lời.

Đệ tử kia hỏi tiếp: “Vì sao? Không phải Thánh Thành không mở ra với người ngoài sao, chúng ta có chút đặc quyền mới được vào trước, các nàng chờ mở ra mới vào à?”

Đại lực sĩ dẫn đầu lắc lắc tay nói: “Không cần chờ, chẳng lẽ các ngươi không biết người đến đây đưa tin hôm ấy là ai à? Còn có, chẳng lẽ các ngươi không thấy uy vọng của Diệp Lăng ở đây sao?”

“Đưa tin tức? Là ai?” Đám đệ tử còn không chú ý đến chuyện này, chỉ tưởng rằng người hôm ấy đến đưa tin chỉ là một chạy chân bình thường thôi.

“Là Quang Minh Kỵ Sĩ, hơn nữa còn là một nhân viên cao cấp, có thực lực Địa cấp!” Đại lực sĩ dẫn đầu nói.

“Cái gì?! Không phải đâu?” Chúng đệ tử có điểm ngoài ý muốn, không, là rất khó tin!

“Cái này ngươi có thể hỏi Diệp Chỉ Tình, nhất định nàng biết việc này! Các ngươi nghĩ thử mà xem, ngay cả Quang Minh Kỵ Sĩ cao cấp cũng làm nhân vật chạy chân thì muốn đi vào Thánh Thành có gì khó đây?” Đại lực sĩ dẫn đầu nói.

“Còn có, các ngươi không chú ý đến xưng hô của Quang Minh Kỵ Sĩ với Diệp Lăng sao? Điều dùng từ công tử để kính xưng! không chỉ Quang Minh Kỵ Sĩ, toàn bộ Thánh Thành cũng thế, không phải gọi Diệp Lăng là công tử thì sẽ gọi hắn là thần y, đều mang theo ngữ khí tôn kính cả!”

Một người đệ tử gật đầu nói: “Ừ! Đúng vậy! Diệp Lăng là một trong những người được tôn kính nhất nơi này! Mấy ngày nay chúng ta đều nghe được truyền thuyết của hắn, luyện kim thuật y thuật của hắn đã đến cảnh giới như thần rồi cơ hồ không có bất cứ ai có thể lay động địa vị của hắn!”

“Trước kia nghe nói Diệp Lăng là một luyện kim thiên tài còn có chút không tin, xem ra lần này không thể không tin rồi!”

“Ừ, xem ra lần này Diệp Gia Học Viện của chúng ta ít nhất có thể lấy được thành tích xuất sắc ở luyện kim tổ rồi!”

Đối với việc Diệp Lăng có thể lấy được thắng lợi ở luyện kim tổ tựa hồ sẽ không ai đi hoài nghi, cho dù là tuyển thủ của luyện kim tổ cũng vậy, cũng không thể phủ định chuyện này trừ phi là người không biết thực lực của hắn thôi.

Luyện kim thuật sĩ vốn là một chức nghiệp hi hữu, mà cùng độ tuổi với Diệp Lăng đã không có bất cứ ai có thể đứng cùng một cái độ cao với Diệp Lăng, có thể ngang trình với Diệp Lăng đều là những luyện kim thuật sĩ bí mật, tuổi cũng rất lớn, tất nhiên không phải cấp bậc đệ tử.

Lúc này mặc kệ là những đội ngũ đến sau hay đội ngũ đến trước đều giống đội ngũ của Diệp gia, đều nghe nói về chuyện của Diệp Lăng, cũng biết ở đồng lứa có một thiên tài luyện kim thuật sĩ.

Đương nhiên mọi người cũng biết một chuyện là Diệp Lăng cũng không biết vũ kỹ ma pháp gì, hơn nữa trời sinh là một phế tài vô thuộc tính!

Bất quá lúc này không có bất cứ ai dám đi cười nhạo hắn là một phế tài bởi không ai có thể khẳng định một nhân tài như hắn có thể thăng được phế tài này!

Cho dù không có đấu khí và ma pháp thì sao? Hiện tại hắn đã là một cái anh hùng, có luyện kim thuật cường đại còn mình thì tính cái gì?

Cho dù trên đại lục này có điều chú trọng vào đấu khí ma pháp hơn, thích dùng thứ này để đo thân phận nhưng cường giả kiệt xuất của các ngành nghề khác vẫn nhận được sự tôn kính của mọi người, nhất là như Diệp Lăng vậy, tuy rằng luyện kim thuật sĩ có điều thừa thớt nhưng cũng khá nhận được sự chú ý của mọi người.

Mà phương diện y thuật lại càng không phải nói đã là người thì khó tránh khỏi mắc bệnh, cho dù dùng ma pháp có thể trị tốt nhưng vạn nhất có cái gì kỳ nan tạp chứng thì vẫn phải đi cầu y.

Trong những đội ngũ này, có một số người vốn chú ý đến Diệp Lăng, sau khi nghe được tin tức này, phản ứng của họ khác nhau, có cao hứng, có tức giận bất bình, có...

Có điều đều có một phản ứng giống nhau đều là khiếp sợ!

Mà trong những đội ngũ này, kể cả những đội ngũ vẫn luôn đứng tiền tam, Đệ Nhất Học Viện, Tử La Lan Học Viện của Ngã Lạp Đế Quốc hay Hoàng Gia Học Viện của Tường Không, người của họ càng quan tâm Diệp Lăng hơn bởi trong đội ngũ của họ đều có người nhận thức Diệp Lăng!

Làm trung tâm của sự kiện, Diệp Lăng của chúng ta không rõ ràng lắm về chuyện này, hắn chỉ ở Mơ Hồ Đường khoái hoạt cướp đoạt tiền của kẻ giàu có, sau đó dùng tiền chữa bệnh cho người nghèo. Đừng nghĩ Diệp Lăng chữa bệnh không cần tiền, trái lại hắn rất cần tiền, hắn cần rất nhiều tài liệu, trong đó có rất nhiều thứ trân quý.

Vốn những tài liệu này đều là Thánh Thành cung cấp, kho hàng của Thánh Thành muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, vô luận là tài liệu gì cũng có thể tìm được!

Mà ngay cả Diệp Lăng cũng hâm mộ nơi này, có vài thứ ngay cả bại gia tử như hắn cũng không có cách nào mua được bởi những thứ này không có xuất hiện trên chợ.

Mà những tài liệu này đều là tùy ý Diệp Lăng sử dụng, cũng không thu phí dụng gì, bất quá Diệp Lăng không muốn chiếm tiện nghi này, đều dùng đồng giá hoặc giá cao hơn thị trường thu mua, đồng thời hắn cũng nhờ người của Thánh Thành hỗ trợ thu mua tài liệu làm cho giới chỉ vốn đã trống trơn của hắn lại bắt đầu nhiều lên, có điều ở trong đó đa phần là luyện kim tài liệu dùng trong y thuật.

Về phần nguồn gốc tài chính của hắn thì không cần phải nói, rất nhiều người đang chảy máu trong tim kia, cũng vì vậy Diệp Lăng đều dùng tài liệu của chính mình, cũng không thiếu nhân tình của Thánh Thành, về sau hắn cũng không cần phải bù vào, chỉ có Thánh Thành thiếu nhân tình của hắn mà thôi.

Có đôi khi ngẫm lại, bại gia tử cũng có chỗ tốt, ít nhất bại gia tử chưa bao giờ thiếu nhân tình của người khác, chỉ có người khác mắc nợ bại gia tử mà thôi tất nhiên phải bài trừ người trong nhà rồi. Mà bại gia tử như Diệp Lăng đều dùng tiền của mình để bại gia thì đôi khi thậm chí sẽ làm nhà mình nhận được ưu đãi nữa, bại gia tử như vậy đã đến một cái cảnh giới không ai chạm vào được!

Hiện tại Diệp Lăng giết tiền cũng thuộc loại giao dịch, sẽ không khát nợ, mà giao dịch này cũng thực mâu thuẫn, là không công bình nhưng cũng là công bình... Cái này còn tùy vào suy nghĩ của mỗi người, là công bình hay không thì mỗi người đều có một cách nhìn khác nhau.

316. Chương 317: Chuẩn Bị (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 317: Chuẩn bị (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Có người sẽ cảm thấy dùng một số tiền nhất định đổi lấy mạng mình tuyệt đối là công bình, họ sẽ không nói gì cả, mà có một ít người lại khác, sẽ cảm thấy...

“Không công bình, vì sao họ không phải trả một đồng nào, còn chúng ta phải trả một đồng kim tệ như vậy!”

Lại là một người sắp phải trả nhiều tiền, hẳn cảm thấy việc này không công bình, nhất là khi hẳn nhìn thấy người khác được miễn phí lại càng cảm thấy không công bình hơn.

Về phần những người trả cao hơn hẳn nữa nhưng lại không một câu oán hận thì hẳn vốn không nhìn thấy!

“Không công bình thì người không cần đến cầu y? Ta vẫn chờ người lặn đi này!” Diệp Lăng còn chưa nói gì thì người phía sau hẳn đã lên tiếng.

“Các người không cần trả tiền, không biết đau lòng...” Người phía trước nói hẳn cho rằng người đang nói chuyện ở đằng sau nhất định thuộc loại không cần trả tiền.

“Không cần? Ta tin ta sẽ trả không ít hơn người nhưng ta nguyện ý trả, chỉ cần có thể chữa khỏi bệnh cho ta thì trả ít tiền có sao? Nhất là đưa cho thần y, hẳn giúp những người không có tiền trị liệu thì ta càng vui vẻ hơn! Như vậy chẳng khác nào dùng tiền của ta làm việc thiện, ta càng được tích đức.” Người phía sau khinh thường nói.

Lúc này có người phát hiện người trước cảm thấy không công bình và người sau muốn làm việc thiện tích đức, trang phục, đạo cụ và khí chất của hai người đều là người sau cao hơn, hơn nữa không chỉ cao hơn một chút.

Đó cũng là một loại người tương đối nhiều, bọn họ cam tâm trả tiền, càng cam tâm bỏ ra một ít tiền để làm việc thiện, có lẽ làm họ tự đi làm việc thiện thì họ sẽ không nguyện ý, nhưng vụn vặt chỉ bắt họ đưa tiền làm việc thiện thì tuyệt đối sẽ nguyện ý.

Đương nhiên trong số những người này, có người trời sinh đã có tính cách này, mà có một ít người sau khi bị nan y hành hạ mới có thiện tâm như vậy, chậm chí có một ít người giả vờ có thiện tâm nữa.

Nhưng mặc kệ nói gì thì nói họ đều lấy Tiền ra, mặc kệ nguyện ý hay không nguyện ý, giả vờ hay thật tâm cũng không thể phủ nhận việc thiện họ làm.

Cho dù là một người cùng hung cực ác làm một chuyện tốt trái với lương tâm của mình thì đó cũng là một chuyện tốt!

Tương tự, một người cực kỳ lương thiện làm một chuyện xấu thì cũng là một chuyện xấu. Rất nhiều người xem nhẹ chuyện này, cảm thấy người cực xấu làm chuyện tốt cũng là chuyện xấu, mà người tốt làm chuyện xấu cũng là chuyện tốt...

“Ai nói ta không cầu y, ta chỉ nói vậy thôi!” Người phía trước lúc này không phản đối nữa, ngoan ngoan giao tiền, kỳ thật đến đây hẳn đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi, có điều vẫn không nhịn được cầu nhàu thôi.

“Vậy nhanh lên, không cần lãng phí thời gian của chúng ta, lại càng không nên lãng phí thời gian của thần y, hẳn bề bộn nhiều việc!” Một đám người bắt đầu khiển trách.

“Ừ, quả thật ta rất bề bộn nhiều việc! A Nhĩ Ôn, thông tri ra ngoài đi, nói nửa tháng sau ta sẽ chấm dứt làm nghề y, bảo bọn họ tìm những Y Sư khác đi!” Lúc này lời của Diệp Lăng làm toàn trường ồ lên.

“Cái gì? Thần y, người không hành y nữa sao? Vậy chúng ta phải làm sao đây?” “Đúng vậy, thần y, người tiếp tục đi...”

“...”

Người ở đây rất kích động, đều khẩn cầu Diệp Lăng tiếp tục hành nghề y, thậm chí có người bắt đầu khóc lóc than thở.

“Các người khoan làm loạn đã!” Diệp Lăng nhẹ giọng hô một câu, mà mặc dù nhẹ giọng nhưng lập tức làm toàn trường yên tĩnh lại, mỗi người đều lẳng lặng nhìn Diệp Lăng, muốn nghe xem Diệp Lăng nói gì.

“Ta làm Y Sư này kỳ thật chỉ là kiêm chức, cũng không thể làm mãi được, đã làm nhiều tháng như vậy là quá nhiều rồi! Mà những Y Sư khác ở đây cũng có thể giúp mọi người mà, ta có thể công thành lui thân!” Diệp Lăng chậm rãi nói ngữ khí rất bình tĩnh, mà đây vẫn luôn là ngữ khí của hắn.

Những lời này của hắn cũng nhắc nhở mọi người một việc, hắn cũng không phải một người chuyên hành y, hắn còn những chuyện khác phải làm nên với hắn mà nói hành y lâu như vậy đã là một cái cực hạn rồi.

Đương nhiên không ai nghi ngờ chuyện này cả, có lẽ trước kia nói như vậy sẽ có người nghi ngờ, nếu không phải chuyên trách Y Sư thì sao lại có y thuật cao như vậy?

Bây giờ thì sao? Tất cả mọi người đều có chút hiểu biết về Diệp Lăng, biết hắn là một luyện kim thuật sĩ thiên tài, là bại gia tử của Diệp gia, trước kia chưa từng làm nghề y bao giờ, ít nhất chưa từng hiển lộ trước mặt mọi người.

Một lần ôn dịch kia chính là lần đầu tiên Diệp Lăng hiển lộ y thuật.

Nếu đã biết như vậy thì mọi người có lý do gì bắt Diệp Lăng tiếp tục đây?

Nếu nói một số người bệnh nhất định phải có hắn mới ứng phó được thì hình như hiện tại Y Sư Thánh Thành cũng đều được sự truyền thụ của Diệp Lăng, đã có thể ứng phó tuyệt đại bộ phận người bệnh rồi, chỉ có cực nhỏ một phần là không được thôi.

Mà số người cực nhỏ này nếu có thể tìm được Diệp Lăng cũng nhất định sẽ được hắn cứu trị, tất cả mọi người có thể khẳng định điểm này!

“Ta còn phải làm chuyện của ta, vốn ta muốn đi gặp một người rất trọng yếu với ta, nhưng mấy tháng này vẫn luôn ở đây khám chữa bệnh cho mọi người nên kéo dài đến bây giờ! Sau khi Bài Vị Tái kết thúc ta nhất định phải đi gặp nàng!” Diệp Lăng tiếp tục nói.

Là ai? Ai là người rất trọng yếu trong lòng hắn?

Tin rằng rất nhiều người cũng muốn hỏi vấn đề này nhưng lại không nói ra ngoài miệng, đây là việc tư của Diệp Lăng, sao bọn họ có thể hỏi được?

“Bài Vị Tái thần y, người phải tham gia sao?” Chuyện này có thể hỏi mà cũng là chuyện mọi người muốn biết.

“Đương nhiên, một trong những mục đích ta đến đây là để tham gia Bài Vị Tái, tuy rằng ta không thích những gia tộc cần, không có cách nào khác.” Diệp Lăng khoát tay nói.

“Chúng ta sẽ đi cổ vũ trợ uy!” Tất cả mọi người nói.

“Đa tạ mọi người ủng hộ! về thông tri vừa rồi kỳ thật mọi người cũng không cần quá khẩn trương, đó là chuyện của nửa tháng sau, mà đến lúc đó có người thật sự cần đến ta thì ta vẫn còn ở trong Thánh Thành mà, tới tìm ta là được!” Diệp Lăng mỉm cười, tỏ vẻ cảm tạ với mọi người, cảm tạ sự ủng hộ của mọi người với hắn.

“Ừ, đúng rồi, chúng ta cũng không cần khẩn trương như vậy!” Lúc này tựa hồ mọi người mới phát hiện vấn đề này, đó là chuyện của nửa tháng sau, không liên quan với bất cứ ai ở đây cả!

Đến lúc đó thì bệnh của mình cũng đã sớm khỏi!

“Nửa tháng sau? Ờ ờ, đó cũng là lúc mở màn rồi chẳng lẽ người không vào sớm một chút sao?” Diệp Lam Vũ có điểm nghi vấn với tin tức này, nàng cảm thấy như vậy thì Diệp Lăng không có thời gian chuẩn bị cho trận đấu.

“Sớm vào cũng chẳng phải lại ngồi chờ? Không có gì khác nhau cả! Các người muốn vào chuẩn bị thì vào sớm một chút, ta không sao cả!” Diệp Lăng không để ý trả lời, tiếp tục làm chuyện hắn đang làm.

“Nói cũng đúng, người thì không cần chuẩn bị, bắt quá chúng ta phải vào sớm một chút để chuẩn bị, đối thủ cũng không phải ứng phó một cách đơn giản như vậy!” Diệp Lam Vũ cau mày nói.

317. Chương 318: Chuẩn Bị (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiêu Tiểu Sinh

Chương 318: Chuẩn bị (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Ừ, các người đi thôi, ta đã nói trước với người ta rồi các người tùy thời có thể tiến vào Thánh Thành!” Diệp Lăng gật đầu nói cũng không phải là hấn lo lắng chu đáo mà là —

“Ngày mai, ngày mai chúng ta lại đi!” Diệp Lam Vũ nói.

“Diệp Lam Vũ, người nói câu này ba ngày rồi- người có chắc là ngày mai người sẽ đi không?” Thất công chúa ở bên cạnh nói. Đúng như lời nàng nói mấy ngày nay Diệp Lam Vũ toàn nói đi nói lại chuyện này, có điều sáng sớm hôm sau nàng lại thay đổi lại không muốn đi, chờ “ngày mai” lại đi.

“Mắc mớ gì tới người, có bản lĩnh thì đi trước đi, ta cũng đâu cần người đâu!” Diệp Lam Vũ rất khinh bỉ nói hoàn toàn không để ý đến lời kích động của Thất công chúa, cũng phản kích lại một cái.

Thất công chúa chỉnh chỉnh áo lại, cười khế nói: “Ta có nói đi bao giờ đâu, toàn người nói thôi! Hì hì, ta đâu có muốn đi chuẩn bị, ta chờ đến lúc trận đấu bắt đầu sẽ đi cùng Diệp Lăng!”

Diệp Lam Vũ trầm mặc, nàng không nghĩ tới Thất công chúa sẽ như vậy, không cần cả chuẩn bị, lúc này nàng nhìn về phía Chân Tiểu Yên.

“??” Chân Tiểu Yên thấy Diệp Lam Vũ nhìn về phía mình, sửng sốt một chút, sau đó mới kịp phản ứng: “Đừng nhìn ta, ta cũng không cần, ta ở luyện kim tổ, nếu muốn chuẩn bị thì cũng phải chuẩn bị với Diệp Lăng à!”

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa đồng thời trầm mặc, tựa hồ các nàng chưa từng nghĩ qua điểm này, người thoải mái nhất ở đây chính là Chân Tiểu Yên bởi nàng cùng tổ với Diệp Lăng, chỉ cần đi theo hấn là được cần gì phải chuẩn bị.

“Tiểu Thất à, có khi chúng ta cũng tham gia luyện kim tổ đi...” Diệp Lam Vũ có điểm hăm mộ nói.

“Ừ nhỉ... khoan khoan, ta nghĩ có một biện pháp làm chúng ta có thể ở cùng một chỗ rồi!” Đột nhiên Thất công chúa nghĩ tới một chuyện, vẻ mặt từ hăm mộ đồ kị biến thành hưng phấn.

“?” Diệp Lam Vũ có điểm khó hiểu, nhìn Thất công chúa ngây người một hồi lâu, cũng muốn hỏi nàng xem biện pháp gì.

“Chính là...” Thất công chúa nhẹ nhàng nói mấy chữ bên tai Diệp Lam Vũ.

Hai mắt Diệp Lam Vũ bắt đầu sáng lên, trở nên ngời ngời hữu thần, rất nhanh nàng hưng phấn nói: “Ừ, sao ta không nghĩ đến nhỉ, cứ quyết định vậy đi!”

“Các người đang nói gì vậy?” Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên có điểm không rõ, nhìn hai nữ hài tử thần bí hề hề. Trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

“Không nói cho các người! Tiểu Thất, chúng ta đi thôi, bây giờ đi ngay!” Diệp Lam Vũ thần bí cười cười, sau đó lôi kéo Thất công chúa đi ngay, cả ý tưởng đợi đến mai cũng không có, tựa hồ như một khắc cũng không muốn ở lại vậy.

Xem ra ý tưởng của hai người là một ý tưởng làm người ta thực chờ mong, mà đến lúc đó tin rằng nhất định sẽ cho Diệp Lăng một cái kinh hỉ ngoài ý muốn!

“Mụ béo, hai nàng đang làm trò quỷ gì vậy?” Diệp Lăng ngơ ngác nhìn cửa, nơi đã không còn thân ảnh của Diệp Lam Vũ và Thất công chúa, hẩn hởi Chân Tiểu Yên ở bên, hy vọng có thể nhận được đáp án.

Đương nhiên tỷ lệ được đáp án vô cùng xa vời, cơ hồ là không thể ! “Ta... không biết, các nàng không nói qua.” Chân Tiểu Yên lắc đầu, không ai nghi ngờ bộ dáng mờ mịt của nàng cả.

“Quên đi, mặc kệ các nàng, binh đến tướng đỡ thôi!” Diệp Lăng có giác ngộ hy sinh sẵn rồi tuy hẩn trì hoãn một chút nhưng mỗi lần Diệp Lam Vũ quyết định làm gì đều không phải là chuyện tốt cả, hẩn cũng quen rồi.

“Ừ, dù sao các nàng cũng sẽ không hại ngươi, các nàng rất thương tiếc ngươi... nhiều lắm là chỉnh chỉnh ngươi một chút thôi!” Chân Tiểu Yên gật đầu nói.

Nghe thấy lời Chân Tiểu Yên, Diệp Lăng lắc lắc đầu, thở dài: “Chỉnh chỉnh... Tiểu Thất thì còn đỡ, tỷ tỷ thì... đôi khi không có chừng mực gì cả! Quên đi, cứ chuẩn bị tình huống xấu nhất a!”

“Ừ!” Chân Tiểu Yên gật đầu nói.

Cứ như vậy, Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên vẫn ở lại Kỳ Tích Khu mà hai người Diệp Lam Vũ bước vào nội thành trước, cũng ở điểm báo danh thay đổi một chút, một cái thay đổi với các nàng là ưu đãi nhưng đối với Diệp Lăng lại là một chuyện rất đau đầu.

Nửa tháng sau, nội thành Thánh Thành chính thức mở ra với người ngoài bất quá cũng có hạn chế nhất định, có điều hạn chế này cũng thấp thôi với người thường thì không có vấn đề gì cả.

Hạn chế của Thánh Thành là một ít kẻ nham hiểm, tội ác tày trời vân vân sẽ bị ngăn ở ngoài không cho vào thành trừ phi có giấy mời đặc biệt.

Bởi vậy, người thường nếu không làm ác thì đều có thể tiến vào Thánh Thành, hơn nữa còn có nhân viên lâm thời chiêu đãi.

318. Chương 319: Xếp Hàng (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 319: Xếp hàng (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Hỏi vì sao Chân Tiểu Yên không đề tỉnh Diệp Lăng à? Là vì nàng cho rằng Diệp Lăng cũng muốn xếp hàng một chút.

Đương nhiên, có lẽ dù Diệp Lăng có biết cũng sẽ xếp hàng, tựa như lời hẩn đang nói vậy, đó cũng là một lạc thú...

“Lạc thú? Diệp Lăng, đầu óc của ngươi có bình thường không vậy, cái này mà gọi là lạc thú à, trên đầu thì nắng chói chang, lại còn đứng phơi nắng hơn một giờ nữa, chắc ta sẽ bị đen như A Nhĩ Ôn quá!” Chân Tiểu Yên một bên lấy tay che nắng, nhìn mặt trời trên cao, hai con mắt xinh đẹp dưới sự kích thích của nắng nóng híp lại thành một khe.

“Ngươi muốn biến thành như A Nhĩ Ôn rất khó! Thề chất của ngươi ta không biết à, chỉ bằng chút nắng này chắc chắn sẽ không biến đen! Nếu ngươi sợ thì cứ dùng mũ chắn đi, miễn cho cứ kêu ca sợ biến thành như A Nhĩ Ôn!” Diệp Lăng lấy ra một cái mũ rất đáng yêu đội lên đầu Chân Tiểu Yên, đây là thứ thuộc loại “vô ích” gì đó mà không ai lấy đi cả.

May mà lúc này A Nhĩ Ôn không ở đây, nếu có thì chắc nàng sẽ rất bị thương, nàng lại bị hai người lấy ra làm ví dụ.

“Mũ gì thế này, ý, xinh quá! Ta thích...” Chân Tiểu Yên lấy cái mũ xuống, vốn đang nói Diệp Lăng vì sao không nói trước một tiếng mà đã đội mũ lên đầu mình, nhưng sau khi thấy mũ thì hai mắt nàng liền sáng lên!

Theo ánh mắt nàng có thể thấy được trình độ đáng yêu của cái mũ, vốn Chân Tiểu Yên chỉ thích ăn, không thích ăn mặc mấy, nàng có một lực miễn dịch nhất định với những thứ như thế này.

Mà cái mũ này tựa hồ cũng thực thích hợp với Chân Tiểu Yên, tạo hình như một con chim nhỏ, vòng che đầu tròn tròn to to, rất đáng yêu.

“Diệp Lăng...” Hai mắt Chân Tiểu Yên lóe lóe sáng lên, nhìn Diệp Lăng, bộ dạng như khẩn cầu.

Diệp Lăng nhìn thấy Chân Tiểu Yên như vậy liền khoát tay nói: “Cái này tặng cho người đấy, vốn đưa cho người mà- chim nhỏ này cũng gần gần với bộ ngực của người rồi...”

Chân Tiểu Yên nhất thời trầm mặc, trên mặt đỏ ửng, thầm khí trong lòng sao lại gần giống được, của ta rõ ràng là hai mà, còn nữa, sao người vẫn còn nhớ ngực của ta.

Chân Tiểu Yên cũng không nói ra, đơn giản là nàng không muốn phát sinh cãi vã với Diệp Lăng ở chuyện này, ít nhất là dưới công chúng như vậy!

Loại chuyện này sao có thể nói trước công chúng được?

May mà không ai chú ý đến, nếu không mắc cỡ chết đi được!

Bất quá tựa hồ hết thảy cũng không trọng yếu với Chân Tiểu Yên, nàng càng để ý là Diệp Lăng nhớ đến mình, chuẩn bị lễ vật cho mình. Tuy rằng hắn cũng quên đưa ra, nhưng tối thiểu cũng chứng minh hắn từng nhớ tới còn gì.

“Coi như người có lương tâm, còn nhớ tặng lễ vật cho ta đấy, không uống công ta làm đồ ăn cho người!” Chân Tiểu Yên có chút ngọt trong lòng nói cũng đội mũ lên đầu, làm dáng trước mặt Diệp Lăng một chút.

“Đương nhiên! Ta là người tốt rất có lương tâm mà!” Diệp Lăng rất hưởng thụ nói.

“Vậy người nói xem sao người lại nghĩ đến ta?” Chân Tiểu Yên thuận miệng hỏi nhưng rất nhanh nàng liền hối hận khi hỏi câu này, trước khi Diệp Lăng trả lời nàng đã hối hận rồi bởi nàng tin rằng câu trả lời của Diệp Lăng sẽ làm nàng rất bị thương!

“Lúc đó ta tùy tiện trả tiền, tùy tiện mua cái này xong thì nhớ đến người!” Diệp Lăng cười nói nụ cười vô cùng sáng sủa.

Người bình thường mua đồ sẽ nhớ đến ai mới quyết định mua, mà Diệp Lăng thì hoàn toàn khác, hắn mua một đồng, sau đó có khi nhìn kĩ mới nghĩ xem sẽ đưa cho ai làm quà.

“Ta biết mà...” Chân Tiểu Yên nhỏ giọng nói thầm một câu, cũng không nói gì nữa bởi nàng biết nói gì cũng vô dụng.

Ít nhất như vậy vẫn có thể chứng minh hắn có nhớ mình một chút...

Hai người tiếp tục xếp hàng, theo đoàn người nhích từng chút một về phía trước, thật sự quá nhiều người, Diệp Lăng đợi hơn hai giờ mới đến được phía trước.

Mà phía sau Diệp Lăng thì lại càng khủng bố hơn, phỏng chừng bốn năm giờ sau cũng không vào được nữa là!

Điều này làm cho Chân Tiểu Yên cảm thấy có chút may mắn, mình coi như đến sớm rồi, nếu muộn hơn một chút thì càng lâu hơn nữa...

Đây là sơ kỳ khi Thánh Thành vừa mở ra, nhiều người tiến vào mới có tình huống như vậy, cũng làm Thánh Thành chuẩn bị không kịp, họ không ngờ giáo đồ hành hương lại náo nhiệt đến vậy.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng thấy đúng thôi lần gần nhất Thánh Thành mở ra đã là mấy trăm năm trước, cơ hội này quả thật là trăm năm có một, hiển nhiên rất nhiều người muốn đến tham gia đợt náo nhiệt này.

Ngay khi Diệp Lăng sắp tới, khoảng cách còn mấy chục thước, vài thanh niên nam nữ thoát nhìn rất cao ngạo đi đến bên cạnh Diệp Lăng, nhìn Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên một chút, sau đó rất khinh thường ngẩng cao đầu lên.

Lúc này quần áo Diệp Lăng tương đối tùy ý, không giống như lúc trước toàn mặc cẩm y hoa phục. Y phục của hắn đã hiển hết cho những người chịu khổ, quần áo lúc này trên người hắn toàn là sau này có người khác làm lại.

Tuy rằng cái này cũng tốt, nhưng so với ăn mặc trước đây của Diệp Lăng thì vẫn có chênh lệch rất lớn, nói đơn giản hơn, cái này với quý tộc phú hào mà nói là có điều bình thường, thậm chí có chút kém cỏi.

Mà gần đây Diệp Lăng vẫn vội vội vàng vàng, hơn nữa thật sự hắn cũng không có đua đòi ăn mặc gì, trước kia mặc hàng cao cấp đều vì hắn phải bại gia mới đi mặc thứ tốt nhất chứ không phải hắn phải mặc thứ tốt nhất mới được.

Cũng vì vậy mà hắn bị người khinh thường, mà Chân Tiểu Yên lại là quý tộc bình thường, chênh lệch rõ ràng hơn nữa so với mấy thanh niên nam nữ này.

Bởi vậy họ nhận được sự khinh bỉ của mấy nam nữ quý tộc cao cấp này.

Có điều gần đó có rất nhiều người kém hơn Diệp Lăng, cũng không biết là mấy nam nữ này tùy ý khinh thường và khinh bỉ hay là vì bộ dạng Diệp Lăng rất đẹp trai nên làm người ta đổ kỵ nữa!

Đương nhiên, lý do sau là tự Diệp Lăng nghĩ ra.

Dù sao cũng không biết vì sao Diệp Lăng thực may mắn trúng thưởng, vài cái nam nữ này cầm phía trước đội ngũ Diệp Lăng, rất rõ ràng, họ muốn lợi dụng thân phận cao quý của mình để hưởng một ít đặc quyền.

“Hừ!”

Trong đó có một cái nữ còn rất khinh thường nhìn Chân Tiểu Yên so sánh một chút, cũng một chút mà thôi mà nàng lại không dám nhìn tiểu Nhị phía sau Chân Tiểu Yên bởi như vậy sẽ làm nàng thực tự ti.

Có điều, nàng càng so sánh với Chân Tiểu Yên lại càng phát hiện cũng làm nàng tự ti thêm!

Tuy chất liệu quần áo của Chân Tiểu Yên có điều bình thường một chút, nhưng cách ăn mặc của nàng lại có một cái hương vị khác, đây là thứ độc hữu của nàng, là một loại khí chất của nữ nhân, càng xem càng thấy thoải mái.

Tuy không phải loại hình vinh hoa phú quý nhưng rất thanh tú động lòng người, làm người ta cảm thấy mê muội!

319. Chương 320: Xếp Hàng (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 320: Xếp hàng (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Lúc này nữ nhân kia đã sắp chui đầu vào đất rồi, lúc này nàng đang cảm thấy thật may mắn, nếu mình ra tiếng dả kích nữ hài tử kia thì quả thật xấu hổ chết.

Ngoài nữ nhân này, còn lại không ai phát hiện vấn đề này cả, Chân Tiểu Yên và tiểu Nhị, còn có Diệp Lăng nữa, thoát nhìn rất giống người bình thường.

Bọn họ đang nghĩ có thể lần chen ngang này là một sai lầm!

“Mụ béo, người quen mấy người này à?” Diệp Lăng nhìn mấy người cao ngạo kia, quay đầu lại hỏi Chân Tiểu Yên, đối với người hần không biết hần sẽ hỏi người khác xem có quen không rồi tính.

“Không biết!” Chân Tiểu Yên lắc đầu, tránh ở sau lưng Diệp Lăng, nhìn những người đó lắc đầu nói, nàng cảm thấy những người này không có hảo ý gì với mình.

Nữ đồ kị, mà nam thì không rõ lắm.

“Ừ, không biết à, vậy thì tốt rồi! Các người chen ngang là không đúng, nhanh rời đi a!” Diệp Lăng nhìn mấy người phía trước nói.

“Hừ, chúng ta đứng chỗ các người chính là vinh quang của các người, đừng không biết tốt xấu!” Một thanh niên hừ lạnh nói ánh mắt liếc ngang bốn mươi lăm độ nhìn xuống Diệp Lăng, rất cao ngạo.

“Cổ của người có vấn đề à? Vậy nhanh đi chữa đi!” Diệp Lăng nhìn thanh niên kia, cảm thấy tội cho cái cổ của hần.

“...”

Diệp Lăng nhìn thấy mấy người kia trầm mặc, nói: “Sao không nói gì? Các người nhanh lên đi, đừng cho rằng mình có chút thân phận là có thể làm con cua, ngoan ngoãn ra phía sau xếp hàng đi!”

“Hừ!” Mấy người kia khinh thường nhếch đầu lên, bọn họ rất khinh thường những người “cấp thấp” như Diệp Lăng, thậm chí khinh thường nói chuyện nữa.

Đối với cái này, Diệp Lăng cũng rất khinh thường nói chuyện với những người ở đây, hần la lớn với phía trước: “Qua vài cái Quang Minh Kỵ Sĩ coi, ở đây có người chen ngang này, mang bọn hần đi đi!”

Mọi người trầm mặc.

“Ha ha, Quang Minh Kỵ Sĩ, người cho người là ai, Quang Minh Kỵ Sĩ có thể để người kêu sao?” Thanh niên cao ngạo kia cười nhạo nói, hần càng khinh thường Diệp Lăng thêm.

“Vì sao không gọi được? Bọn họ không phải duy trì trật tự sao?” Diệp Lăng có điểm kỳ quái hỏi Quang Minh Kỵ Sĩ với hần mà nói rất rõ ràng, tùy tiện gọi gọi sẽ xuất hiện nên hần cảm thấy kỳ quái vì sao mình không gọi được.

“Quang Minh Kỵ Sĩ sẽ không xuất hiện ở đây, phải duy trì trật tự cũng không phải trật tự nho nhỏ như vậy!” Thanh niên kia rất khinh thường nói tiếp tục dùng ánh mắt “bốn mươi lăm độ” nhìn Diệp Lăng.

Diệp Lăng cũng không biết Quang Minh Kỵ Sĩ sẽ không làm những việc nhỏ như vậy, tựa như việc duy trì trật tự cho những người vào thành thì cho Thị Vệ Quân cấp dưới làm,

“Ừ, vậy tùy tiện qua vài người đuổi những người này đi coi...” Diệp Lăng nói.

“...”

Mấy người kia trầm mặc, tựa hồ lúc này bọn họ mới phát hiện Diệp Lăng căn bản không để bọn họ vào mắt, nếu làm lớn chuyện lên cũng sẽ bất lợi với mình.

Vốn chuyện chen ngang như vậy cũng là bình thường thôi đại quý tộc đều thích làm chuyện như vậy, người bình thường sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt để bọn hần chen lên.

Mà nếu có người so đo thì có thể sẽ gây ra một chút mâu thuẫn với Thánh Thành, như vậy sẽ không tốt!

“Tiểu tử, người biết ta là ai không?” Thanh niên kia bắt đầu nhìn thẳng vào Diệp Lăng, góc độ bắt đầu điều chỉnh lại.

“Bên này bên này...” Diệp Lăng tiếp tục ngoắc, hoàn toàn không để ý đến lời của thanh niên kia, cái này mới gọi là khinh thường!

Thanh niên trầm mặc một hồi, sau đó giận dữ nói: “Nói cho người biết! Phụ thân của ta là Hoàng Quang!”

Diệp Lăng nhìn về phía Chân Tiểu Yên hỏi: “Hoàng Quang là ai? Rất ghê gớm sao?” “Hắn là vậy, nếu không hắn cũng không nói như vậy làm gì!” Chân Tiểu Yên gật đầu, căn cứ lẽ thường phán đoán thì khi nói phụ thân hắn là ai hắn là một người rất “trâu bò”.

“Hoàng Quang là Đại Tướng quân Ngã Lạp Đế Quốc, thống lĩnh mấy chục vạn quân đội rất ngầu! Rất ngầu!” Lúc này có người ở cạnh đó chú thích giúp Diệp Lăng về nhân vật Hoàng Quang.

“Ừ, phía trước, qua nhanh đi...” Diệp Lăng vẫn tiếp tục gọi người lại đây đá những người chen ngang xuống. Với hắn mà nói, cho dù phụ thân của họ là Hoàng Đế cũng vậy thôi.

“Người đừng ồn nữa, phụ thân của ta là Hoàng Đế!” Trong đó có một cái nữ nói thật sự có một lão ba là Hoàng Đế.

“Các người nhanh đuổi mấy người này ra đi, ai lại đi chen ngang vậy, loại hành vi này thực vô sỉ!” Diệp Lăng chỉ vào mấy nam nữ kia, nói với Quang Minh Thị Vệ Quân đã đuổi đến.

Vài cái Quang Minh Thị Vệ Quân nhìn Diệp Lăng, bọn họ ngậy ra một chút, rất rõ ràng bọn họ nhận thức Diệp Lăng, bọn họ không rõ sao Diệp Lăng lại xếp hàng ở đây.

Lấy thân phận của Diệp Lăng, tùy tiện có thể vào đây bất cứ lúc nào!

“Các người đến vừa lúc, mấy người này chen ngang lại còn đi nói chúng ta chen ngang nữa! Chúng ta là ai? Phụ thân chúng ta là Đại thần Đại tướng quân Hoàng Đế của đế quốc lại giống như hắn sao?”

Nhiều lúc gặp thời điểm như vậy người ta thường hay ác nhân cáo trạng trước!

“Các người quả thật quá vô sỉ! Giao lại cho các người giải quyết đây!” Diệp Lăng khách sáo một chút, sau đó nói với mấy Thị Vệ Quân.

Lúc này đám thanh niên nam nữ có điểm muốn bật cười với Diệp Lăng, cảm thấy như một chuyện tiểu lâm rất buồn cười vậy. Bọn họ cho rằng sao những người này lại giúp Diệp Lăng giải quyết mình được, ngược lại mới đúng.

“Đuổi bọn họ đi!” Thị Vệ Quân nói lúc này lời bọn họ có điểm mơ hồ, làm người ta không biết họ đang muốn nói đến ai, cũng tạo thành sự hiểu lầm của mấy thanh niên nam nữ này.

“Đúng vậy, đuổi bọn họ đi! Ai lại đi chen ngang!” Một nữ nhân trong đó chỉ vào ba người Diệp Lăng, bộ dáng rất kiêu ngạo.

Quang Minh Thị Vệ Quân cười lạnh, đi đến chỗ mấy thanh niên nam nữ có lão ba rất “trâu” kia, đuổi tay ý bảo mời bọn họ rời đi.

“??” Mấy thanh niên nam nữ có điểm sững sờ, mơ hồ không hiểu.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Ta nói bọn họ mà, sao các người lại đối phó với chúng ta?” Thanh niên kia giận dữ hỏi.

“Nói nhảm, hắn mà phải chen ngang à, ta nói cho người biết, nếu hắn muốn tiến vào Thánh Thành thì cần bản không ai ngăn hắn làm gì, sao phải đến đây chen ngang?” Quang Minh Thị Vệ Quân hừ lạnh nói rất khinh thường nhìn mấy người tuổi trẻ kia.

Nếu nói đây là nơi khác thì ít nhiều cũng cho mấy người này một ít mặt mũi, dù sao đều là con của Hoàng Đế đại thần, hơn nữa còn là Ngã Lạp Đế Quốc, ở đâu cũng rất có mặt mũi.

Có điều đây là Thánh Thành, Thánh Thành là một thế lực hoàn toàn bất đồng với đế quốc vương quốc, bọn họ là một thế lực tôn giáo độc đáo, không cần phải cấp mặt mũi cho ai cả.

“Ta nói công tử à, sao người lại đến đây xếp hàng chứ, không trực tiếp đi vào luôn đi?” Quang Minh Thị Vệ Quân nhìn Diệp Lăng, có điểm bất lực hỏi.

Nếu để người khác biết Diệp Lăng xếp hàng lâu như vậy ở cửa nam thì phỏng chừng mình sẽ bị người ta phun chết, tuy rằng cũng không liên quan gì đến mình.

320. Chương 321: Người Quen (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 321: Người quen (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Có thể trực tiếp đi vào à? Ta thấy tất cả mọi người đều xếp hàng nên xếp hàng thôi!” Diệp Lăng ngơ ngác nói.

“...”

Hiện tại Quang Minh Thị Vệ Quân xem như hiểu được, quả nhiên Diệp Lăng mơ hồ như trong truyền thuyết vậy, trước Quang Minh Kỳ Sĩ rõ ràng có nói với hắn là có thể trực tiếp vào Thánh Thành, hắn lại vì có người xếp hàng nên cũng đứng vào xếp hàng.

Cùng lúc đó, mấy nam nữ có bối cảnh thâm hậu kia cũng hiểu được một chuyện, Diệp Lăng tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài vậy, có điều bọn hắn vẫn không rõ Diệp Lăng là ai cả.

“Hắn là ai, vì sao các người lại tin hắn?” Thanh niên kia hỏi.

“Hắn chính là thần Y công tử, Mơ Hồ Thần Y đã giải cứu mấy vạn người, chúng ta không tin hắn thì chẳng lẽ đi tin tưởng mấy kẻ chỉ biết nói lão ba mình là ai như các người sao?” Nửa trước Quang Minh Thị Vệ Quân nói rất tôn kính, nửa sau mang vẻ cực kỳ khinh thường và khinh bỉ.

Diệp Lăng được người tôn kính là vì chính bản thân hắn mà không phải vì dựa hơi người khác, so sánh hai bên thì mấy nam nữ này quả thật đáng khinh thường! “Hóa ra là hắn...”

Nhưng người gần đó nói thầm, hiện tại danh tiếng Diệp Lăng như mặt trời ban trưa, không ai không biết. Đương nhiên nhưng người này không nhất định phải biết tên Diệp Lăng, hiện tại ngoại hiệu của Diệp Lăng nổi danh hơn tên của chính hắn rất nhiều.

“Nếu các người còn muốn vào Thánh Thành thì đi xếp hàng đi, nếu không chúng ta cũng không nể tình đâu!” Quang Minh Thị Vệ Quân nói với mấy thanh niên nam nữ.

Mấy người kia khẽ cắn môi, hung hăng nhìn Diệp Lăng một cái, sau đó mới không cam lòng rời đi.

Cái này không trách ai được, chỉ trách bọn hắn chọn không đúng người, vừa lúc đụng phải Diệp Lăng!

“Đúng đúng, người chen ngang thì lăn ra xa xa một chút!” Diệp Lăng hưng phấn kêu, mà tựa hồ hắn không có ý định rời khỏi đội ngũ.

Quang Minh Thị Vệ Quân nhìn Diệp Lăng, sau khi xác định Diệp Lăng còn muốn xếp hàng mới nói: “Công tử, người còn xếp hàng làm gì?”

“Xếp hàng vào thành a!” Diệp Lăng đáp.

Lúc này người còn muốn xếp hàng, lấy thân phận địa vị của người ở đây thì người muốn vào cửa này kiểu gì chả được...

“... Hay là người đi theo chúng ta vào thành đi.” Quang Minh Thị Vệ Quân nói.

“Ừ, như vậy à, vậy có ảnh hưởng đến những người khác không?” Diệp Lăng hỏi hắn còn đang sợ nếu mình đi vào sẽ cướp đoạt vị trí của người khác.

“Công tử, người ở đây mới ảnh hưởng đến người khác đó, rõ ràng người có thể trực tiếp đi vào, không nên chiếm vị trí của người khác a!” Quang Minh Thị Vệ Quân nói.

“VẬY à, thế chúng ta vào thôi!” Diệp Lăng gật gật đầu, kết thúc kiếp sống xếp hàng của mình, lần đầu tiên bước vào Thánh Thành trên Thánh Sơn này!

Sau khi Diệp Lăng đi vào Thánh Thành, bước trên con đường trong thành, hắn phát hiện ngọn núi và cái thành này kết hợp với nhau thật hoàn mỹ, làm người ta cảm giác rất hài hòa.

Cái Thánh Thành này tồn tại mấy ngàn năm rồi, trải qua mấy ngàn năm tu chỉnh, cơ hồ đạt đến trình độ không thể chê vào đâu được, tất nhiên sẽ trở nên rất hoàn mỹ!

Cái này cũng không phải một người có thể làm được, cho dù là thiên tài trong thiên tài cũng không thể!

Hiện tại chuyện Diệp Lăng cần làm là ngoài đạo phổ ra, còn một việc rất quan trọng là phải tìm được địa chỉ hiện tại của Diệp Gia Học Viện, tìm được đám người Diệp Lam Vũ đã.

Mà cũng may là bây giờ có Chân Tiểu Yên bên cạnh, có thể mang hắn đến mục tiêu, nếu không tuy Diệp Lăng không thể rời khỏi Thánh Thành phòng ngự nghiêm mật này cũng có thể chạy đi chỗ khác.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Quang Minh Thị Vệ Quân, Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên đi đến một cái viện khá lớn, ừ, trong Thánh Thành này thì coi như khá lớn rồi!

Nhà lầu ba tầng, vài cái nhà lầu tổ hợp lại thành một cái cung điện xa hoa, đây là một loại kiến trúc điển hình kiểu phương tây, giống như cung điện Buckingham vậy, bên trong tổng cộng có hơn hai ngàn phòng!

Mà ở Thánh Thành, những tòa nhà kiểu cung điện như vậy không phải hiếm hủ, không chỉ như vậy, những cung điện tốt hơn thế cũng có, cái này là sự tích lũy mấy ngàn năm đấy.

Mỗi ngày Thánh Thành đều có tiến cống từ khắp nơi trên đại lục, tích lũy dần dần. Hơn nữa giáo đồ cần có việc để hoạt động gân cốt một chút nên biến thành như vậy.

Mà vì chỗ này có hơn hai ngàn phòng nên cũng để cho tất cả đội ngũ các học viện đều vào ở, đại bộ phận học viện chỉ cần một vài phòng nên còn rất nhiều phòng trống.

Mà tất cả những đội ngũ này cũng không vì xếp hạng mà có đãi ngộ khác nhau, ở Thánh Thành này thì tất cả mọi người được đối xử ngang nhau, không có ngoại lệ!

Bởi vậy cũng tạo nên một trường hợp rất kỳ lạ, tất cả đội ngũ không giống trước kia, phân mạnh yếu rõ ràng mà trộn lẫn vào nhau.

Hơn nữa mạnh yếu gì cũng không có đãi ngộ khác nhau, hoàn toàn một kiểu!

“Diệp Lăng, Diệp Lăng...” Trong cung điện này, tạm gọi là cung điện đi, truyền đến một tiếng kêu to có điều sốt ruột, thanh âm rất trong trẻo, tựa như tiếng chim hót vậy.

“? Ai gọi Diệp Lăng đấy?” Đang khắc khẩu vì một chuyện nhỏ, Thất công chúa nghe vậy liền ngừng lại, hỏi Diệp Lam Vũ.

“Đó là thanh âm của Tiểu Yên, người không nghe ra được à?” Diệp Lam Vũ rất khinh thường nói tựa hồ còn đang trong giai đoạn khắc khẩu, chưa dứt ra được.

“Hóa ra là Tiểu Yên, nàng gọi Diệp Lăng làm gì, Diệp Lăng lại không ở đây... Khoan khoan...” Thất công chúa nói xong liền phản ứng lại, nhìn Diệp Lam Vũ.

Mà lúc này Diệp Lam Vũ cũng nhìn Thất công chúa...

Sau đó hai người đồng thời nói: “Không tốt! Đệ đệ (Diệp Lăng) lại mất tích!”

“Tiểu Yên!”

Hai người ném lại hết thấy, nhanh chân chạy về phía Tiểu Yên.

Nếu không phải Diệp Lăng mất tích thì sao Chân Tiểu Yên lại lớn tiếng gọi tên hắn ở đây được, với tính cách của nàng sẽ không lớn tiếng trước nơi có nhiều người xa lạ như vậy.

Có thể khẳng định nhất định là Diệp Lăng mất tích, tìm không thấy, nếu không Chân Tiểu Yên sẽ không đứng gọi mà trực tiếp đi tìm người.

“Tiểu Yên, có phải hấn lại mất tích không?” Diệp Lam Vũ rất nhanh xuất hiện trước mặt Chân Tiểu Yên, lúc đó Chân Tiểu Yên còn đang tìm chung quanh, hai tay kết thành một chỗ đặt lên miệng để gọi Diệp Lăng to rõ hơn.

“Đúng vậy, vừa vào không bao lâu, chỉ trong nháy mắt đã không thấy tâm hơi đâu! Ta đang gọi xem các người ở đâu mà thôi.” Chân Tiểu Yên gật gật đầu, Diệp Lam Vũ đến đây cũng làm tâm tình nàng yên ổn hơn một chút, nhưng cũng không khá hơn là bao.

“Phân công nhau tìm!”

Lúc này Diệp Lam Vũ và Thất công chúa hoàn toàn không có nói những lời oán trách Chân Tiểu Yên, bởi các nàng biết cho dù là mình cũng thế, nếu Diệp Lăng “nên” biến mất thì sẽ biến mất!

Bởi vậy, cái gì mà sao người không trông chừng hấn, sao không cẩn thận linh tinh đều bị tỉnh lược, đi tìm người mới là thực tế nhất.

Thừa dịp vừa mất tích tìm cho dễ, tóm hấn về, nếu không chẳng biết hấn lại chạy đến đâu nữa!

321. Chương 322: Người Quen (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 322: Người quen (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Xin hỏi có ai nhìn thấy một nam một nữ không?”

Diệp Lam Vũ tam nữ phân công nhau tìm, trong cái cung điện tuy cùng một chỗ nhưng có cảm giác thật xa này, thanh âm của các nàng chưa chắc rơi vào trong tai Diệp Lăng.

Bây giờ các nàng phải hỏi người khác xem, tả đặc thù của Diệp Lăng, may mà bây giờ bên cạnh Diệp Lăng còn có tiểu Nhị nữa, mục tiêu sẽ rõ ràng hơn nhiều, nếu là trước kia thì càng phiền toái hơn.

“Sao rồi các người có tìm được không?”

Ở một nơi nào đó, ba nữ hài tử tụ tập lại một chỗ, hỏi cùng một câu, mà đáp án cũng thật rõ ràng, không ai trong các nàng tìm được cả.

“Lại đi tìm...” Ba cô gái đồng thanh, sau đó tiếp tục chia ra tìm.

Trong quá trình tìm kiếm này, cũng có người nói về hành tung Diệp Lăng, nhưng các nàng vẫn không đuổi theo được hấn, sẽ luôn sau hấn một bước.

Trên thực tế, Diệp Lăng vẫn đi tới lui trong cung điện này, có đôi khi cách đám người Diệp Lam Vũ rất gần, nhưng cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất...

Lúc đầu Diệp Lăng còn muốn đi tìm Diệp Lam Vũ, Chân Tiểu Yên các nàng, sau đó hấn quên sạch, hấn đi loạn ở trong này, nhìn bố cục điêu khắc hoa văn của cung điện, còn có luyện kim trận ẩn dấu bên trong nữa.

“Diệp Lăng, sao người lại ở đây? Đúng rồi vừa lúc ta muốn tìm người!” Khi Diệp Lăng đang đi loạn, có người nhận ra hấn, cũng hô to tên hấn.

“...”

Diệp Lăng nhìn vách tường một hồi lâu, sau đó xoay người rời đi, tựa hồ không nghe được thanh âm vừa rồi.

“Dựa vào! Người đừng giả vờ không nghe với ta, nói cho người biết, hôm nay người không giải quyết chuyện này cho ta thì nhất định ta sẽ không để yên cho người!” Người nọ vọt lên trước mặt Diệp Lăng, rất phần nộ hết.

“Người là...” Diệp Lăng hồi tưởng một chút, với người thật lâu không gặp, nhất là cái loại người ít quen thuộc thì rất dễ dàng bị hấn niêm phong cất vào kho.

“Dựa vào! Còn giả vờ quên ta nữa! Ta là Ái Đức Hoa!” Người nọ, cũng chính là Ái Đức Hoa rất tức giận gầm nhẹ.

“... Hóa ra là Ái Đức Hoa à, ta nói sao nhìn quen mắt như vậy, người biến trắng ra rất nhiều làm ta suýt nữa không nhận ra!” Lúc này Diệp Lăng mới nhớ tới người trước mặt là ai, mỉm cười nói một câu làm Ái Đức Hoa có điểm tức giận.

“Người còn không biết xấu hổ nói ta trắng ra!” Ái Đức Hoa càng thêm tức giận, không nói thì thôi nói tới làm hấn cảm tức thêm.

Làn da Ái Đức Hoa vẫn không khôi phục như bình thường, vẫn có một chút đen đen, may mà nhìn như đen khỏe mạnh đẹp trai- cũng làm hấn ít tức giận đi nhiều.

Nhưng hấn vẫn ghi hận việc Diệp Lăng đưa lộn thuốc ngày xưa, lại thực không chịu trách nhiệm quan tâm đến tình huống của mình, làm mình không trở thành tiểu bạch kiểm được, ách, không, là không trở thành quý tộc có làn da trắng trẻo được.

“Người không cần khách khí, đây là ca ngợi mà người nên nhận được, quả thật da của người trắng hơn trước kia rất nhiều!” Diệp Lăng vỗ bả vai Ái Đức Hoa, cười nói.

“Trắng hơn trước kia... là cái lúc người biến ta thành đen thui à? Nếu ta không trắng hơn lúc đó thì ta còn có mặt mũi đi ra gặp người sao?” Ái Đức Hoa tức giận nói.

“Có a, trước kia khi người vừa biến thành đen còn không phải chạy tới chạy lui sao?” Diệp Lăng gật đầu trả lời, làm cho Ái Đức Hoa hận không thể tự tát tai một cái.

“Được rồi không nói cái này nữa, Người có biện pháp nào làm cho ta trở nên trắng hơn một chút không?” Ái Đức Hoa lắc lắc tay, hấn không tiếp tục dây dưa ở vấn đề này nữa, cứ đi thẳng vào chủ đề cho khỏe.

Diệp Lăng nhìn Ái Đức Hoa từ trên xuống dưới, cẩn thận quan sát một chút, sau đó dùng một loại ánh mắt hoài nghi nhìn Ái Đức Hoa, hỏi: “Người không phải nữ nhân mà còn muốn trắng hơn một chút làm gì? A Nhĩ Ôn còn đen hơn người một chút, nàng là một nữ hài tử mà đến bây giờ vẫn không đòi trắng hơn, người là một nam nhân mà cứ nói vấn đề này...”

“Ai, có đôi khi nam nhân còn nữ nhân hơn cả nữ nhân, những lời này thật là đúng a!” Diệp Lăng nhìn Ái Đức Hoa lắc đầu, một bộ tiếc hận.

Người tiếc hận cái gì? Tuy lúc này Ái Đức Hoa cũng muốn hỏi vấn đề này, bắt quá hấn phát hiện mình không nên hỏi lúc này hấn là nên nói chuyện khác, nếu không sẽ bị người ta hiểu lầm.

“Ta chỉ cần người giúp ta hồi phục lại như cũ thôi, ta cũng không cần hơn, mà đó cũng là chuyện mà người hấn phải làm chứ, đây là hậu quả của người, người phải phụ trách!” Ái Đức Hoa nói với Diệp Lăng, nói rõ vấn đề gì mà nam nam nữ nữ cho chắc.

“Ta đã khôi phục cho người rồi còn gì, trước kia không phải người cũng như vậy sao!” Diệp Lăng ngẩn ngơ, sau đó hỏi.

“Đương nhiên không phải!” Ái Đức Hoa lập tức lắc đầu nói.

“Vậy người đưa làn da trước đây của người cho ta xem, để ta thử xem có biện pháp nào không.” Diệp Lăng là một Y Sư rất có trách nhiệm, nếu người bệnh Ái Đức Hoa này không hài lòng thì sẽ tiếp tục cải tiến, có điều —

“Ta đi đâu tìm làn da trước kia cho người đây!” Ái Đức Hoa tức giận nói đại lục này không có mấy quay, hơn nữa dù có cũng không thể nhìn rõ được nhan sắc làn da được.

Hiện tại Ái Đức Hoa chỉ đen một chút, cũng không phải nhiều lắm nên càng khó nói rõ hơn!

“Ừ, vậy thì chịu thôi, người không thể chứng minh làn da trước kia của người là thế nào thì sao ta biết người có nói sai hay không!” Diệp Lăng khoát tay, sau đó liền chuẩn bị xoay người rời đi.

Ái Đức Hoa muốn tiếp tục dây dưa, hẳn vẫn canh cánh trong lòng về vấn đề này nhưng thật sự hẳn không có cách nào phản bác cái lý do vô sỉ của Diệp Lăng cả.

Dùng thứ căn bản không tồn tại để chứng minh thì không ai có thể làm được! “Diệp Lăng...” Ái Đức Hoa tiếp tục hô, thử nghĩ dùng phương pháp của hẳn.

“Đừng phiền ta! Làn da đen một chút thì có sao, ta có thời gian trị liệu da của người thì còn không bằng đi cứu thêm vài người bệnh nặng cho khỏe, chưa thấy nam nhân nào giống người cả!” Diệp Lăng thực không kiên nhẫn nói hơn nữa cuối cùng không thèm nhìn Ái Đức Hoa.

Nói thật, Ái Đức Hoa này có điểm “cái kia” vì chuyện làn da mà dây dưa ba bốn lần, trước kia thì không nói lúc ấy hẳn muốn đi cầu thân, nhưng hiện tại vẫn cứ dây dưa mãi.

Còn có, khi hẳn gặp Diệp Lăng, chuyện đầu tiên không phải là cảm tạ Diệp Lăng hỗ trợ, giúp hẳn giải quyết đối thủ- cuối cùng để hẳn ôm được mỹ nhân về.

Chưa nói tới cái này, sau khi Diệp Lăng rời khỏi hẳn cũng không giúp Diệp Lăng giải thích, làm những người kia vẫn hiểu lầm Diệp Lăng, tưởng rằng Diệp Lăng thật sự tham gia cầu thân, muốn lấy cái tiểu thiếp.

Nếu nói trước đó hẳn quên mất vì đang cùng Tạp Toa hưởng tuần trăng mật, vậy thì còn có thể tiếp thụ, nhưng sau đó hẳn vẫn không nhớ đến chuyện này, cũng không giải thích, thế thì vấn đề rất lớn.

Nói đơn giản hơn, người như vậy tuy sẽ không bán đứng người nhưng cũng không đáng để thâm giao!

322. Chương 323: Người Quen (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 323: Người quen (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Ái Đức Hoa bị Diệp Lăng răn dạy như vậy, hẳn liền hoàn toàn an tĩnh lại, không tiếp tục đi cầu Diệp Lăng nữa, ít nhất ở phương diện này thì không.

“Đồ lưu manh-” có điều, Ái Đức Hoa đã xong thì lại xuất hiện một người nữa, sau đó lại dây dưa với Diệp Lăng...

Mà người này là cô gái Phi Phi cùng đội ngũ với Ái Đức Hoa.

Diệp Lăng tiếp tục đi theo bức tường, nhìn hoa văn ở phía trên, không để ý đến cô gái Phi Phi này.

Đồ lưu manh? Đây đâu phải tên của ta!

Cô gái Phi Phi thấy Diệp Lăng lại một lần nữa không để ý đến mình, nàng chuẩn bị bão nổi lại bị Tạp Toa bên cạnh kéo lại.

Tạp Toa dùng một loại ánh mắt cực kỳ chán ghét nhìn thoáng qua Diệp Lăng, nói: “Phi Phi, không cần đuổi theo hẳn, hẳn cũng không phải người tốt, nếu người chịu thiệt thì sao giờ?”

“Sợ cái gì, ta vừa thắng cấp cửu cấp Vũ Giả, đối phó với hẳn còn không phải một bữa ăn sáng sao!” Cô gái Phi Phi múa may thanh kiếm trong tay, rất cao ngạo và khinh thường nói.

Cao ngạo tất nhiên là vì mình mà cao ngạo, còn khinh thường thì tất nhiên là khinh thường Diệp Lăng rồi!

“Luận thực lực thì hần không thắng được cả một đầu ngón tay của ngươi rồi, nhưng hần quả thật quá đê tiện vô sỉ đi!” Tập Toa lắc đầu, nàng vẫn còn điểm sợ hãi với loại phương thức chiến đấu của Diệp Lăng.

“Đúng vậy, hần chính là người như vậy, ngươi không nên đuổi theo!” Ái Đức Hoa cũng tán thành, tựa hồ hần đã hoàn toàn quên là Diệp Lăng giúp mình nên mới vậy.

“Nhưng—” Cô gái Phi Phi còn muốn nói gì đấy, bất quá lại bị Ái Đức Hoa đánh gãy.

“Ngươi cũng không cần vội, nghe nói hần đến tham gia trận đấu lần này nên vừa rồi hần mới xuất hiện ở đây, mà nhất định chúng ta cũng sẽ gặp lại hần!” Ái Đức Hoa nói.

“Ừ, đã biết! Đồ lưu manh, ngươi chờ đó cho ta!” Cô gái Phi Phi phần nộ dậm chân, xem như phát tiết một chút, chuyện này cũng tạm thời dừng lại ở đây.

Mà bên phía Diệp Lăng tựa hồ còn vẫn chưa chấm dứt được vận mệnh bị người gây sự, hần không bị mấy người Diệp Lam Vũ tìm được mà lại bị một đám người khác phát hiện,

“Diệp Lăng! Ngươi vẫn còn sống à!” Ở một chỗ nào đó, một đám người nhìn Diệp Lăng, dường như tất cả đều biết hần vậy.

Mà trong đám người kia, có một ít thân mật, có một ít nghiêng răng nghiêng lợi, một ít lại bảo trì trạng thái trung lập, tình huống này quả thật quái dị.

Nhưng nếu biết đám người kia thuộc học viện nào thì hết thảy đều có thể giải thích! Đúng vậy, đám người kia thuộc Hoàng Gia Học Viện của Tường Không Đế Quốc! “Ngươi là...” Diệp Lăng lại mơ hồ, đám người kia rất lâu không gặp rồi, không, phải nói là đại bộ phận hần chưa gặp qua bao giờ, có một phần nhỏ đã gặp qua vài lần thôi.

Mặc dù Diệp Lăng rất có danh ở Hoàng Gia Học Viện, nhưng là người khác nhận thức hần, hần không biết người khác, mỗi ngày hần đều ở trong Luyện Kim Học Viện, người tiếp xúc cùng hần cũng là người của Luyện Kim Học Viện.

Ở trong này, mặc dù luyện kim tổ cũng có, nhưng chỉ vài người thôi vừa lúc lại không có lớp của Diệp Lăng nên ấn tượng của hần không nhiều lắm.

“Ta gọi là Lý Hiền Đức, hần là ngươi biết!” Người vừa cắn răng phát ra âm thanh, lại cắn răng hung hăng nói.

Diệp Lăng nghĩ nghĩ, nhớ lại một chút, sau đó nói: “Xin lỗi, ta không biết!”

Lý Hiền Đức trầm mặc một chút, xem tình huống này thì hần biết Diệp Lăng căn bản không có để người nhà mình vào mắt.

“Xá đệ là Lý Đan Đăng!” Lý Hiền Đức cắn răng nói.

“Ừ ừ...” Diệp Lăng bắt đầu ừ, hơn nữa đưa tay lên, tựa hồ đã nhớ tới...

“Hần là ai vậy?”

“Oanh!”

Toàn trường ngã xuống đất!

Tất cả mọi người nghĩ đến dù Diệp Lăng không có để người ta vào mắt nhưng ít nhiều cũng phải nhớ người ta chứ, xem tình huống này thì căn bản là ngay cả người kia hần cũng quên, thế thì nói cả nhà của đệ nhất Kiếm Thánh này làm sao chịu nổi đây!

Nhất là Lý Đan Đăng, nếu hần biết thì có khi lại nhảy từ trong mộ ra ấy chứ!

Sau lần đó, Lý Đan Đăng nằm ở nhà quần quai vài ngày, cuối cùng vì thương thế quá nặng nên bỏ mình, là một đả kích trầm trọng với cả nhà Kiếm Thánh.

Mà đối với Diệp Lăng... Đúng rồi Diệp Lăng hần không biết chuyện này, hần cũng không quan tâm, cũng không rảnh quẩn đến việc này!

Theo câu hỏi vừa rồi của hần có thể biết hần không hề để ý đến chuyện này.

“Hần bị người giết chết, dù là trong quyết đấu, cũng không cách nào oán trách người nhưng ta sẽ nhớ kỹ, chỉ cần ta và người gặp nhau thì nhất định ta sẽ giết người!” Lý Hiền

Đức làm bộ như quang minh chính đại tìm một cái lý do báo thù thật hay cho mình.

Lời trước là hần không thể động thủ với Diệp Lăng bởi làm vậy sẽ bị thế nhân nhạo báng, nhạo báng một nhà Kiếm Thánh lại đi báo thù vì chuyện như vậy.

Làm Kiếm Thánh, trải qua không biết bao lần quyết đấu, trong đó giết không biết bao đối thủ, tin rằng ngay cả Kiếm Thánh cũng hiểu, bởi vậy hần không thể đi báo thù!

Huống chỉ lúc ấy là Lý Đan Đằng tự tìm tử lộ, đi đánh lén Diệp Lăng, cái chết của hần không liên quan gì đến người ta cả!

“Ta giết? À, ta nhớ ra rồi, là Lý Đan Đằng kia à, hần chết rồi à?” Cuối cùng Diệp Lăng cũng nhớ tới, có điều hần hỏi một câu có chút kích thích một tí...

Người gọi là Lý Hiền Đức?” Diệp Lăng đột nhiên lại nhớ tới điều gì đó, hỏi một câu.

“Đúng vậy! Lý Hiền Đức, Địa cấp!” Lý Hiền Đức gật đầu, rất kiêu ngạo nói hần kiêu ngạo rằng mình còn trẻ tuổi cũng đã bước vào cảnh giới này, mặc dù là thuộc loại kém cỏi nhất, không cao hơn cửu cấp cao thủ bao nhiêu.

“Nhàm chán... Phụ thân các người quả thật có tài, không hổ là đế quốc đệ nhất Kiếm Thánh!” Diệp Lăng cũng không chú ý đến hai chữ Địa cấp chối tai, hần chỉ xác nhận tên thôi tên của hai huynh đệ nhà Kiếm Thánh này thật sự rất có ý tứ.

Đồng thời với Diệp Lăng mà nói, hai huynh đệ này cũng thật là nhàm chán, không có việc gì mà cứ đến quấy rầy mình!

“Người có ý tứ gì!” Lý Hiền Đức có điểm tức giận nói.

“Không có gì, các người cứ tiếp tục, ta còn muốn Tìm tỷ tỷ các nàng, chúng ta đã không phải cùng một học viện, nhất định các nàng không có ở đây...” Diệp Lăng vừa nói vừa nhanh chóng chạy lấy người, để lại một đám hai mặt nhìn nhau.

Lý Hiền Đức muốn đuổi theo, nhưng lại không tìm được lý do, cho dù tìm được rồi cũng không làm gì được, tất cả mọi người phải nể tình một chút tại cái Thánh Thành này.

Cứ như vậy, sau khi Diệp Lăng tiếp xúc với Tử La Lan Học Viện, lại tiếp xúc Hoàng Gia Học Viện, bắt quá vẫn không tìm được Diệp Gia Học Viện của hần! Chuyện đã đến nước này cũng chỉ có thể tiếp tục đi tìm...

Mà rất nhanh, lại có người gọi Diệp Lăng, nhưng lúc này vẫn không phải Diệp Gia Học Viện!

“Ý, hần không phải là Diệp Lăng sao?” Một cô gái quý tộc cao quý xinh đẹp đến nỗi làm người ta không dám nhìn trực tiếp đang nói chuyện phiếm với đồng bạn, đột nhiên nhìn thấy Diệp Lăng vừa nhìn tường vừa chậm rãi đi tới.

323. Chương 324: Thiếu Nữ Cánh Đen (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 324: Thiếu nữ cánh đen (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Diệp Lăng? Chính là Diệp Lăng nhà ngươi à?” Đồng bạn của nàng cũng là một thiếu nữ xinh đẹp, hơn nữa còn là Thú Nhân, có điều rất ít đặc thù- cơ hồ giống Y như nhân loại.

Nhưng trên lưng thiếu nữ có hai đôi cánh dài, đôi cánh màu đen...

Trong Thú Nhân không chỉ có loài thú- còn có loài chim, thậm chí còn một số loài rất thưa thớt, mà Thú Nhân loài chim thì tuy họ có cánh nhưng chưa chắc có thể bay, phải xem chủng tộc và người cụ thể nữa.

“Ngoài cái tên nhà ta thì còn ai nữa, sao hắn lại chạy qua bên này? Chẳng lẽ đến tìm ta?” Thiếu nữ quý tộc kia vừa gật đầu vừa nói đồng thời cũng đi về phía Diệp Lăng.

Thiếu nữ cánh đen nhìn nhìn, chần chờ một lúc cũng đi theo thiếu nữ quý tộc đến.

“Diệp Lăng! Sao ngươi lại ở đây?” Thiếu nữ quý tộc đi đến bên cạnh Diệp Lăng, nhẹ nhàng gọi một tiếng, thanh âm dường như không có gì khác biệt, bất quá ít nhiều cũng có một chút vui sướng lẫn vào trong.

“??” Diệp Lăng ngẩn người, trong nhất thời không thể nhận ra tiểu thư trước mặt là ai, nhưng rất quen thuộc.

Thiếu nữ quý tộc nhìn thấy Diệp Lăng như vậy liền hiểu ngay, tiểu hồn đản này đã quên mất mình rồi.

Nàng bắt đầu dĩ lắc đầu, nàng cũng biết không thể trách Diệp Lăng được, nguyên bản thời gian ở chung của mình với hắn đã ít rồi hơn nữa lần nào cũng là vài năm mới gặp một lần.

Diệp Lăng ngẩng người ra một lúc liền nhận ra thiếu nữ quý tộc trước mắt, lập tức nói: “A, Nhị tỷ!” Thiếu nữ quý tộc này chính là Nhị tỷ của Diệp Lăng, mà đây đúng là địa bàn của Đệ Nhất Học Viện!

“Cũng may mà ngươi còn nhớ ra ta! Sao ngươi lại chạy đến đây, còn nhìn nhìn vách tường làm gì?” Nhị tỷ mỉm cười, nhẹ nhàng lôi kéo tay Diệp Lăng hỏi.

“Trên vách tường có một ít thứ thú vị, có điều các ngươi không nhìn ra được!” Diệp Lăng giải thích.

“Cái gì vậy?” Nhị tỷ có điểm tò mò hỏi.

“Luyện kim trận, ta còn không nghiên cứu thấu, luyện kim trận này rất có ý tứ...” Diệp Lăng hồi đáp, cũng báo rằng mình cũng không biết luyện kim trận này là gì, còn đang trong giai đoạn nghiên cứu!

“Chỉ biết luyện kim trận, Tam tỷ của ngươi đâu?” Nhị tỷ nhìn xung quanh Diệp Lăng, ngoài tiểu Nhị ra không còn thiếu nữ nào nữa, đừng nói Diệp Lăng, ngay cả Thất công chúa cũng không có.

Về phần Chân Tiểu Yên thì Nhị tỷ không phải hiểu biết lắm, lần cuối cùng gặp mặt thì Chân Tiểu Yên còn chưa đến bên cạnh Diệp Lăng!

“Nàng ở chỗ nào đó trong đây, ta cũng không biết ở đâu, ngươi cũng hỗ trợ tìm xem, ta cứ một bên đi một bên tìm à...” Diệp Lăng muốn Tiếp tục đi theo vách tường, nhiều năm không gặp Nhị tỷ cũng không làm hắn cảm thấy cần tiếp tục ở lại ôn chuyện.

Nhị tỷ cũng không nói gì thêm, vốn muốn nói Diệp Lăng cẩn thận một chút, bất quá lại phát hiện lúc này Diệp Lăng cứ nhìn chằm chằm thiếu nữ cánh đen bên cạnh nàng.

“Cánh chim màu đen... Loại này...” Diệp Lăng bỏ qua tay Nhị tỷ, chậm rãi hướng về phía thiếu nữ cánh chim, hắn muốn vuốt cánh của nàng.

“À...” Thiếu nữ cả kinh, rút về, sau đó căm tức nhìn Diệp Lăng.

“Đừng nhúc nhích, để ta xem xem!” Diệp Lăng tựa hồ không chú ý đến thái độ của thiếu nữ; hắn vẫn tiếp tục mục đích của mình, tay hướng về phía cánh nàng.

Có điều người ta sẽ đứng đó đợi Diệp Lăng sờ cánh của mình sao? Hiển nhiên là không rồi!

Thiếu nữ ngẩng người ra một lúc liền lập tức lui về sau, làm một cái động tác đề phòng với Diệp Lăng, cũng nhìn Nhị tỷ ở bên cạnh, nàng đang do dự không biết có nên ra tay với đệ đệ của bạn tốt nàng không.

Lúc này Nhị tỷ đang ngẩn người, tựa hồ nàng không kịp phản ứng, vẫn nhìn Diệp Lăng xâm phạm cánh của thiếu nữ...

Diệp Lăng lại không để ý, trên tay vẫn làm một cái động tác thực bình thường, ít nhất thoát nhìn thực bình thường, giống như không có đặc thù gì cả.

Có điều động tác này lại làm thiếu nữ và Nhị tỷ đều ngây ngẩn cả người, các nàng nhìn tay Diệp Lăng từng chút một tiếp cận cánh của thiếu nữ, vô luận thiếu nữ cố gắng tránh né thế nào cũng vậy!

Tình huống này rất quái dị, thật giống như cánh của thiếu nữ vẫn ở im đó không nhúc nhích, mà Diệp Lăng cứ từng chút một đưa tay đến, cuối cùng chạm vào cánh nàng!

“Diệp Lăng, ngươi làm gì vậy, không được chạm vào cánh của nàng!” Lúc này Nhị tỷ mới kêu lên, có điều đã chậm!

Diệp Lăng không chỉ bắt được cánh của thiếu nữ, còn cứng rắn ngắt lấy một cái lông chim đen như mực!

“A...” Thiếu nữ và Nhị tỷ đều ngẩn ngơ, sau đó có biểu tình t như đực, miệng rộng ra, vẻ mặt không thể tin được, có điều ý tưởng của hai người là khác nhau!

“Ngươi... ngươi, ngươi dám ngắt lông của ta..., ta muốn giết ngươi!” Thiếu nữ chỉ vào Diệp Lăng, đứt quãng nói nàng đã không thể nói lưu loát được nữa.

Nhị Tỷ trầm mặc, nàng không biết nên giải quyết chuyện này như thế nào, nàng biết lúc này sự tình đã trở nên thực phiền toái...

Nhưng hai người không ngờ là, Diệp Lăng lại không có giác ngộ này, còn rất không khách khí hét một tiếng: “Đừng làm ồn!”

Lúc này Diệp Lăng đang hết sức chăm chú nhìn lông chim màu đen kia, cẩn thận quan sát từng chỗ một, không buông tha chi tiết nào cả, Mà hẳn muốn vậy tự nhiên không quan tâm đến lửa giận của thiếu nữ bên cạnh rồi.

Thiếu nữ vốn định phát hỏa, muốn dùng một cái ma pháp đánh bay Diệp Lăng, nhưng nhìn Diệp Lăng chăm chú như vậy, nàng trở nên do dự, tựa hồ nàng cũng không biết lông chim mình có giá trị đặc biệt gì.

Nàng chỉ biết là lông chim của mình đặc thù nhất trong toàn tộc, màu đen! Mà những người khác đều là màu trắng, chỉ có mình nàng là màu đen!

Vì chuyện cánh đen này mà thiếu nữ có rất nhiều phiền não, thậm chí có lúc nàng muốn xé đi cánh của mình, như vậy ít nhất cũng không thấy mình rất lạc loài, không phải chịu sự xa lánh của tộc nhân!

Tay Diệp Lăng vẽ một cái luyện kim trận, lông chim màu đen trong tay hắn nhẹ nhàng bay lên, ánh sáng của luyện kim trận làm người ta hoa mắt, mà thần kỳ nhất là lông chim màu đen kia phát ra một loại ánh sáng màu đen, đây là một loại ánh sáng thật mâu thuẫn!

Sau đó, Diệp Lăng đánh tan luyện kim trận, cẩn thận thu hồi lại lông chim màu đen kia, gắn lại lên cánh thiếu nữ...

Cái này có thể gắn lại sao?

Thiếu nữ và Nhị tỷ đều có điểm vô lực, Diệp Lăng rút lông chim của thiếu nữ còn muốn gắn lại, tin rằng ai thấy cũng cảm thấy bó tay!

Chẳng qua kỳ lạ là lông chim màu đen này lại thật sự gắn về chỗ cũ, giống như chưa từng bị ngắt vậy!

Tình huống này làm thiếu nữ và Nhị tỷ đều mở rộng tầm mắt, nhất là thiếu nữ, nàng còn không biết lông chim của mình sao? Chính nàng cũng không biết hóa ra lông chim bị ngắt xuống lại còn có thể gắn lại.

324. Chương 325: Thiếu Nữ Cánh Đen (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 325: Thiếu nữ cánh đen (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Hắc Ngọc Chi Vũ này lại thật sự tồn tại hơn nữa còn rõ ràng như vậy nữa...” Diệp Lăng vuốt ve lông chim thiếu nữ, rất cảm khái nói.

Vào lúc này trên mặt thiếu nữ cũng đỏ lên một chút, nàng bị người ta sờ cánh, cảm thấy toàn thân như nhũn ra, không có chút sức lực nào, đây là một loại cảm giác nàng chưa từng trải qua.

Kỳ thật đây cũng là đặc điểm của bộ tộc nàng, cánh chim của họ là khu mẫn cảm, bị người vuốt ve, nhất là người khác phái sẽ làm toàn thân như nhũn ra.

“Diệp Lăng, đừng đụng vào cánh nàng nữa!” Nhị tỷ kịp phản ứng lại liền lập tức kéo tay Diệp Lăng ra, có điểm tức giận nhìn hắn.

“Nhị tỷ, đây là Hắc Ngọc Chỉ Vũ a, là một loại luyện kim tài liệu rất hi hữu không, không phải hi hữu, là tuyệt vô cận hữu!” Diệp Lăng có điểm luyện tiếu nhìn đôi cánh đen của thiếu nữ, hai mắt của hắn sáng lên, bên trong rõ ràng lộ ra ánh sáng dục vọng muốn chiếm lấy làm của riêng.

“Hắc Ngọc Chỉ Vũ? Đó là cái gì?” Nhị Tỷ cùng thiếu nữ trăm miệng một lời hỏi các nàng rất quan tâm về cái này, tạm thời đặt hành vi của Diệp Lăng sang một bên.

“Hắc Ngọc Chi Vũ, trước kia ta đọc được một ít từ mấy quyển sách cổ, là một loại hắc ám ma pháp tài liệu rất hi hữu, vốn hắc ám ma pháp tài liệu đã là vật hi hữu rồi, mà Hắc Ngọc Chi Vũ còn có một loại công năng không thể thay thế được! Cụ thể thì nói ra các ngươi cũng không rõ, tóm lại là một loại tài liệu dùng trong ngành Y, công hiệu có thể làm người ta khởi tử hồi sinh!”

“Trong thư cũng không nói rõ ràng chúng nó xuất xứ từ đâu, còn tưởng rằng là một loại chim nào chứ, trước đây ta vẫn không hiểu được, giờ thì biết rồi! Hóa ra là đến từ điều nhân như ngươi a...” Diệp Lăng nhìn thiếu nữ điều nhân, không, là thiếu nữ cánh đen.

Hai cô gái lại trầm mặc.

Bất quá sau đó thiếu nữ cánh đen lại hưng phấn vô cùng, đơn giản là nàng phát hiện đôi cánh đen của mình hóa ra cũng không phải là lạc loài, còn có tác dụng lớn như vậy!

Lúc này nàng tạm thời quên hành vi vô lễ của Diệp Lăng, mãi đến khi Diệp Lăng chủ động nhắc nhở!

“Tiểu thư, nếu ngươi không ngại thì cho ta một ít lông chim của ngươi đi, không cần nhiều lắm, chừng mười cái là đủ rồi!” Diệp Lăng hai mắt chờ mong nhìn thiếu nữ cánh đen.

“Tốt! Không... không thể...” Ngay từ đầu thiếu nữ ngậy người ra một chút, còn đồng ý nữa, nhưng rất nhanh nàng liền từ chối, dù sao đây cũng là chuyện không có khả năng.

Trong chủng tộc của nàng, lông chim là một lễ vật thực trân quý, đừng nói hơn mười cái, cho dù là một cái cũng không phải dễ dàng đưa ra, ngoài bằng hữu tốt nhất ra cũng chỉ có người thân mật nhất mới có cơ hội này.

Diệp Lăng? Rất rõ ràng thuộc loại người xa lạ vừa gặp mặt thôi, sao mà được! Vừa rồi thiếu nữ cánh đen chỉ nhất thời quên, mà nàng cũng không biết ma xui quỷ khiến sao mà lại đáp ứng, lại cho phép nam nhân xa lạ này được lông chim của mình.

Chẳng lẽ là vì vừa rồi hắn rút lông chim của mình, lại vuốt ve cánh của mình nữa?

Thiếu nữ cánh đen không dám nghĩ nữa, nàng chỉ cầu sau này Diệp Lăng cách xa mình ra một chút thôi về phần chuyện lông chim thì không muốn nghĩ tới nữa!

Có điều khi thiếu nữ cánh đen nói lời phản đối thì Diệp Lăng cũng đã sớm rút mười cái trên cánh nàng rồi, động tác quả thật không chậm chút nào!

Nhị tỷ cùng thiếu nữ cánh đen trầm mặc, tựa hồ các nàng cũng không ngờ động tác của Diệp Lăng lại nhanh như vậy, vừa nói chữ tốt xong thì trên cơ bản hắn đã xong chuyện rồi.

Mà càng làm các nàng không biết nói gì là sau khi Diệp Lăng nhỏ xong, hắn cũng rất rõ ràng rút lui...

“Nhị tỷ, ta đi trước đây, cảm ơn vị điều nhân tiểu thư này, lần sau có vấn đề gì thì cứ trực tiếp tới tìm ta!” Diệp Lăng để lại những lời này, sau đó tiếp tục đi dọc theo hành lang.

Nhị tỷ và thiếu nữ cánh đen trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới kịp phản ứng lại.

Lúc này thiếu nữ cánh đen muốn đuổi theo Diệp Lăng tính sổ, nhưng phát hiện đã mất đi bóng của hắn rồi, không biết làm sao để đuổi.

Rất nhanh đám người Diệp Lam Vũ xuất hiện bên cạnh các nàng: “Ý, Nhị tỷ, người có thấy đệ đệ không? Căn cứ theo lời những người đó thì hắn đi theo hướng này mà!” Diệp Lam Vũ nhìn thấy Nhị tỷ cũng bắt chuyện, sốt ruột hỏi tung tích Diệp Lăng chứ cũng không quan tâm đến tình huống của Nhị tỷ.

Nhị Tỷ cảm thấy rất buồn bực, hai cái đệ đệ muội muội của mình tựa hồ đều xem nhẹ sự tồn tại của mình, đều nhoáng một cái liền mất tích, không muốn hảo hảo nói chuyện linh tinh với mình.

“Hắn vừa ở đây quấy rối xong, đang đi về phía bên kia kia, nhưng không biết hắn đi hướng nào!” Nhị tỷ chỉ vào hướng Diệp Lăng mất tích, cũng đưa ra một cái đáp án có chút mơ hồ.

Quấy rối? Thực bình thường!

Đám người Diệp Lam Vũ không để ý đến từ này, tất cả đều chạy về hướng Nhị tỷ chỉ, đến chỗ rẽ nhánh thì phân công nhau đi tìm.

“Người không đi tìm đệ đệ của người với họ sao?” Thiếu nữ cánh đen vốn cũng muốn đi tìm, nhưng thấy Nhị tỷ rất trấn định đứng yên không động đậy, nàng cũng ngại nhích người.

Vốn nàng muốn lấy cớ đi cùng Nhị tỷ để tìm Diệp Lăng, đương nhiên, tìm Diệp Lăng không phải vì có gì với hắn mà muốn cho hắn một cái giáo huấn, nếu có thể thì đòi về hơn mười cái lông chim kia nữa.

“Không cần, hắn thường xuyên mất tích, Diệp Lam Vũ cũng thường xuyên đi tìm, hơn nữa cho dù không đi tìm thì hắn cũng sẽ tự xuất hiện.” Nhị tỷ lắc đầu, rất bình tĩnh nói “Chúng ta nên tiếp tục chuyện vừa rồi của mình đi, còn có, không cần phải để ý nhiều làm gì, hắn vẫn luôn là một tiểu đũa ngọc như vậy, không hiểu gì cả!”

Nhị tỷ giải thích giùm Diệp Lăng, không muốn thiếu nữ cánh đen đã ghi hận với Diệp Lăng, tuy rằng nàng cũng biết nhất định đã oán giận rồi, nhưng hy vọng biến nó nhỏ lại một chút, ít nhất không nên thương cập đến thân thể Diệp Lăng.

“Diệp Lăng, Diệp Lăng...”

Thất công chúa gọi tên Diệp Lăng, đi chung quanh hành lang tìm bóng dáng Diệp Lăng, nàng giống Diệp Lam Vũ, đều hy vọng mình có thể tìm được Diệp Lăng trước đối phương.

Đương nhiên cái này cũng chỉ là một chút hy vọng thôi chỉ cần có thể tìm được Diệp Lăng thì không cần so đo từng chút một như vậy.

“Tiểu ngu ngọc này, biết rõ hắn đi loạn ở trong này mà lại tìm không ra, thật sự là bó tay a!” Thất công chúa thì thảo nói.

Các nàng cũng biết Diệp Lăng ở trong này, hơn nữa cũng biết hắn cách mình không xa, nhưng không biết vì sao các nàng không gặp được hắn, điều này làm các nàng cảm thấy bất lực!

“Tiểu ngu ngọc!” Thất công chúa có điểm bực tức phát tiết một câu, phát tiết cái loại bất lực trong lòng, cái loại cảm giác có sức nhưng không có chỗ dùng này.

“Gi đó?” Mà chuyện làm Thất công chúa ngoài ý muốn là cách đó không xa lại truyền đến tiếng đáp lại của Diệp Lăng.

325. Chương 326: Thiếu Nữ Cánh Đen (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 326: Thiếu nữ cánh đen (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“À...” Thất công chúa ngẩn ngơ, sau đó lập tức chạy về phía Diệp Lăng, trên mặt lộ ra vẻ tình cảm rất vui sướng.

Cái này tuyệt đối là hiếm thấy, có rất ít người có thể tìm được Diệp Lăng trong tình huống như vậy.

“Diệp Lăng! Sao ngươi lại chạy loạn như vậy, có biết chúng ta rất lo lắng không hả?” Khi Thất công chúa nhìn thấy Diệp Lăng liền chỉ vào hắn tức giận mắng.

“Ta đâu có chạy loạn đâu, không phải ta vẫn ở trong phòng này à, đâu có ra ngoài đâu !” Diệp Lăng có điểm vô tội nói.

Thất công chúa nhất thời nghẹn lời, đúng là vậy thật, từ đầu đến cuối Diệp Lăng vẫn không ra khỏi phòng này, có điều phòng này quá lớn đi, làm người ta có cảm giác rằng hắn chạy loạn khắp nơi.

“Mặc kệ ngươi có đi ra ngoài hay không, ngươi làm chúng ta phải đi tìm mất nửa ngày là không đúng!” Thất công chúa hừ nói đối với loại tình huống này thì nàng có thể sử dụng một ít đặc quyền nhỏ của mình để Diệp Lăng gánh vác sai lầm.

“Ta vẫn đi theo hành lang mà, sao các ngươi lại tìm không thấy?” Diệp Lăng nhìn luyện kim trận trên hành lang, thuận miệng trả lời một câu, tâm tư của hắn vẫn đặt trên cái luyện kim trận lớn này.

Thất công chúa lại nghẹn lời, theo tin tức nhận được thì các nàng biết Diệp Lăng vẫn đi tới đi lui trong hành lang, ngay cả phòng cũng không vào.

Theo lý thuyết thì Diệp Lăng rất dễ dàng bị tìm thấy!

“Ai biết ngươi đi kiểu gì, tuy rằng cung điện này cũng lớn, hành lang cũng nhiều nhưng tỷ lệ tìm không ra một người đi trên hành lang cũng rất rất thấp, có điều cố tình lại bị ngươi gặp phải!” Thất công chúa tức giận nói không biết cái này có gọi là vận khí không nữa.

Vừa rồi tìm theo dọc đường, người không tìm Diệp Lăng thì một đám gặp Diệp Lăng, cũng hàn huyên không ít thời gian, mà người tìm Diệp Lăng lại tìm không ra, đó cũng là tỷ lệ nhỏ, cũng là vận khí!

“Ý, luyện kim trận này... có ý tứ à...” Diệp Lăng cũng không để ý đến Thất công chúa mà vẫn bước nhanh theo hành lang, đi đến tận cùng luyện kim trận.

“??” Thất công chúa nghi hoặc một chút, nhưng cước bộ lại không dừng lại, khi Diệp Lăng vừa bước đi thì nàng lập tức đuổi theo, làm cho Diệp Lăng không vượt quá nàng một trượng.

Không, một trượng vẫn quá xa, ba thước... Hay là một thước cho chắc!

Vì phòng giữa Diệp Lăng lại mất tích, Thất công chúa đi theo sát hắn, không rời một bước. Điều này làm những người gần đó nhìn thấy cảnh một thiếu niên mang theo hai cô gái tuyệt sắc đi dạo cảm thấy rất hâm mộ.

Thiếu niên này là ai? vấn đề này rất nhiều người muốn biết, tuy Diệp Lăng coi như một danh nhân nhưng cũng không có mấy người nhận thức hắn!

Đương nhiên cũng có người quan tâm nhất là hai thiêu nữ tuyệt sắc sau lưng hắn, Thất công chúa và tiểu Nhị!

Về phần lúc này Diệp Lăng đang làm gì thì vốn không có mấy ai quan tâm...

“Tiểu thư mỹ lệ, mấy người đang làm gì vậy?”

Vài đệ tử trẻ tuổi tự nhận rất tuần tú đi đến bên cạnh Thất công chúa và tiểu Nhị, dùng bộ dáng đẹp trai hỏi..., đương nhiên, câu hỏi kiểu như vậy thì rõ ràng họ không quan tâm đến đáp án, họ chỉ quan tâm Thất công chúa và tiểu Nhị có trả lời họ hay không, có nói chuyện với họ không thôi.

Thất công chúa không để ý đến, đối với người như vậy thì ngày nào nàng cũng phải gặp vài lần, nàng cũng phiền chán rồi, đối phó với người như vậy thì biện pháp tốt nhất là không nói lời nào, bảo trì lãnh khốc!

Nói chuyện với những lời này thì dù là cự tuyệt cũng sẽ phải nói thêm một ít lời không cần thiết nữa, đây là việc nàng không muốn gặp!

Vả lại, Thất công chúa cũng không biết nên trả lời thế nào, nàng cũng không biết Diệp Lăng đang làm gì, nàng chỉ đi theo mà thôi không có lý do gì khác!

Rất nhanh Diệp Lăng dừng lại ngay một vách tường, sau đó dùng tay gõ vào...

“Oanh!”

“À...” Vách tường phát ra một đạo hào quang, đột nhiên bạo mở, ai cũng không đoán trước được điều này, kể cả Diệp Lăng.

Hắn vốn chỉ thấy đây chính là mất trận, đúng vậy, chỗ này chính là mất trận, là nơi khởi động khổng chế luyện kim trận!

Có điều sau khi hắn tiếp xúc vách tường này thì luyện kim trận lại tự động mở ra, Điều này làm Diệp Lăng cũng không nghĩ ra, có thể là thời gian luyện kim trận đã lâu rồi nên có điểm không ổn định!

Vốn cái ngoài ý muốn nho nhỏ này cũng không là gì cả, có điều là lúc này, đằng sau vách tường này còn có một thiếu nữ lưng trần, có vẻ như đây là gian phòng của nàng, có điều rất không may là lúc này nàng đang thay quần áo.

Vì vậy một hình ảnh đẹp mắt hiện ra trước mặt Diệp Lăng, một thiếu nữ hoảng sợ cầm lấy quần áo, ôm chặt ngực, ánh mắt nhìn Diệp Lăng phi thường phẫn nộ.

Chẳng qua, trong phẫn nộ rất nhanh hiện ra một tia kinh ngạc...

“Lại là người!” Thiếu nữ nửa người trần rống giận, rất rõ ràng nàng biết Diệp Lăng.

Nếu nói lúc này Diệp Lăng nhìn qua một chút thiếu nữ kia thì sẽ nhớ tới kỳ thật cũng là người quen, có lẽ nên nói là đã gặp qua, cũng chưa quen thuộc.

Hơn nữa còn là mới gặp gần đây, nếu không thì hắn cũng sẽ quên người luôn rồi!

Lúc này Diệp Lăng không để ý đến thiếu nữ nửa thân trần này. Vưu vật kia hiện tại đang hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của người khác, da thịt trắng như bạch ngọc, mỹ mạo tuyệt sắc kiêu diễm...

“Cái này là sao? Vì sao luyện kim trận này lại khởi động?” Diệp Lăng cau mày, nhìn luyện kim trận dưới đất bắt đầu sáng lên, hiện tại ánh sáng của nó đang khuếch tán ra chung quanh, thoạt nhìn rất xinh đẹp.

Diệp Lăng trầm tư, nhưng người khác thì vì luyện kim trận hoặc vì thiếu nữ mà ngẩn người...

“A...” Thiếu nữ nửa thân trần rốt cục cũng kịp phản ứng, phác giác bộ dáng mình thật bất nhã, thực dọa người, mặt nàng đỏ bừng lên.

Rất nhanh thiếu nữ tránh sau bình phong, dùng tốc độ nhanh nhất trong đời mặc quần áo vào, lấy tốc độ đó đi đến bên cạnh Diệp Lăng, sau đó dùng một cước đá vào Diệp Lăng, đã trúng chân hắn!

Đá trúng một cách rất đơn giản!

Vốn một cước này Diệp Lăng rất dễ dàng tránh đi, nhưng lúc này hắn lại tập trung hết sức vào quan sát luyện kim trận, hơn nữa thiếu nữ cũng không có ác ý gì.

Tuy rằng nói nàng đá Diệp Lăng nhưng chỉ là phát tác một chút cảm xúc của mình thôi, cũng không ác ý gì nên cũng không kích thích sự phồng ngực của Diệp Lăng.

“A, làm gì vậy, sao ngươi lại đá ta?” Diệp Lăng nhảy dựng lên, nhìn về phía thiếu nữ.

“Ngươi không phải là...”

Ai? Không biết, đến cuối cùng Diệp Lăng cũng không nói ra tên nàng bởi hắn cũng không biết tên nàng, hắn chỉ gặp qua mà thôi!

326. Chương 327: Luyện Kim Trận (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 327: Luyện kim trận (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Tên lưu manh nhà ngươi...” Thiếu nữ cả giận nói, nàng cũng không nghe được lời hắn, nàng vẫn còn chìm trong lửa giận, chỉ biết Diệp Lăng là một kẻ lưu manh!

Vốn trong mắt nàng thì Diệp Lăng đã là một kẻ lưu manh sẵn rồi tình huống lần này càng làm nàng thêm hiểu lầm!

“Ngươi đừng mở miệng ngậm miệng là lưu manh, chúng ta không quen không biết, chỉ mới gặp qua một lần mà thôi! Ngay cả tên ngươi là gì ta cũng không biết nữa là!” Diệp Lăng nhìn thoáng qua cô gái kia, thuận miệng nói một câu, sau đó tiếp tục nhìn luyện kim trận.

Diệp Lăng nhận ra thiếu nữ này, chính là bằng hữu tốt Phi Phi của Tập Toa tại thời điểm đi kết thân với Ái Đức Hoa!

“Gặp qua một lần? Lần này là lần thứ ba rồi! Đồ lưu manh nhà ngươi nhất định đã quên rồi!” Thiếu nữ chỉ vào Diệp Lăng, có điểm tức giận nói.

“Gì? Không phải chúng ta chỉ gặp nhau một lần ở đợt thân cận kia thôi sao? Còn gặp vào lúc khác sao?” Diệp Lăng ngẩn ngơ, hắn có điểm không rõ, thủy chung vẫn không nhớ ra rốt cuộc gặp qua nàng ở đâu.

“Thân cận?! Diệp Lăng, các ngươi thân cận với nhau? Vì sao ta không biết việc này?” Thất công chúa lập tức chất vấn, tin rằng khi nghe vị hôn phu mình đi thân cận thì bất cứ nữ nhân nào cũng sẽ chất vấn, cũng rất dễ bão nổi.

Mà Thất công chúa cũng không biết cái Diệp Lăng gọi là thân cận vền vẹn chỉ là một lần luận võ kén rể, hơn nữa cô gái chiêu thân cũng không phải thiếu nữ này, là người khác.

“Không có a! Ta chỉ tham gia một lần luận võ kén rể của nữ nhân khác thôi...” Diệp Lăng lắc đầu hồi đáp.

“Ừ, là vậy à, sao ngươi lại đi tham gia chuyện như vậy?” Thất công chúa hiểu được, từ ngữ khí Diệp Lăng nàng có thể nghe được nữ nhân theo lời Diệp Lăng nhất định không có quan hệ gì, hắn tham gia lần luận võ kén rể này là có duyên có khác.

Nếu thật sự là vì luận võ kén rể thì Diệp Lăng sẽ không nói nữ nhân mà sẽ gọi thẳng tên người kia, từ nữ nhân trong miệng của hắn rất xa lạ!

“Ta giúp một người!” Diệp Lăng không thèm để ý trả lời.

“Hừ! Giúp người, người này chính là người à, người muốn cưới cái tiểu thiếp!” Thiếu nữ ở bên cạnh hừ nói không để chút mặt mũi nào cho Diệp Lăng.

Nói nhảm, Diệp Lăng là ai, vì sao nàng phải nể tình! Nàng thuộc loại người trời không sợ đất không sợ!

“Tiểu thiếp?” Thất công chúa nhìn Diệp Lăng, rất ôn nhu hỏi.

“Ừ, không phải đã có người sao? Người khác chỉ có thể tiểu thiếp.” Diệp Lăng không để ý, hắn cũng không biết về vấn đề tiểu thiếp cần phải giải thích một chút, nếu không sẽ gây hiểu lầm lớn.

Không chỉ có Thất công chúa, còn có thiếu nữ nữa.

“Điều này cũng đúng, ta mới là thê tử, người khác chỉ có thể là tiểu thiếp thôi... Không đúng, chuyện này đâu liên quan gì đến chuyện người muốn cưới tiểu thiếp đâu, nói rốt cuộc là sao?” Thất công chúa cầm lấy tay Diệp Lăng hỏi.

Hóa ra nàng là thê tử của Diệp Lăng, không biết hắn lừa tới kiểu gì nữa...

“À...” Diệp Lăng kêu lên, chẳng qua cũng không phải vì chuyện của Thất công chúa, “Thông tri mọi người nhanh chóng triệt khỏi nơi này!”

“Rời khỏi? Người đang tìm có sao?” Thất công chúa có điểm nghi hoặc hỏi, vô duyên vô cớ rời đi, chuyện này thực làm người ta hoài nghi, hơn nữa trước kia Diệp Lăng cũng từng làm chuyện tương tự.

“Không phải- luyện kim trận này đã khởi động, phòng ở sẽ bị hủy!” Diệp Lăng lắc đầu, chỉ vào luyện kim trận nói.

“? Cái gì?” Những người khác có điểm khó hiểu, vì sao luyện kim trận khởi động sẽ hủy phòng ở.

Cũng không phải họ không tin có luyện kim trận như vậy mà vì họ không rõ, có người lại đi thiết lập một cái luyện kim trận như thế trong cung điện sao?

Tin rằng đáp án rất cả mọi người là không, không ai lại đi làm vậy! Nếu là chỗ khác thì không nói đây lại là Thánh Thành, sao bọn họ phải dùng luyện kim trận như vậy?

“Diệp Lăng...” Lúc này Thất công chúa cũng muốn hỏi một chút xem rốt cuộc Diệp Lăng có xem nhầm không, có điều khi nàng hỏi thì lại phát hiện Diệp Lăng đã sớm chạy rồi.

Thất công chúa trầm mặc.

“Đừng nói gì nữa, chạy quan trọng hơn!” Thanh âm Diệp Lăng truyền đến, chỉ thấy hắn và tiểu Nhị đã chạy đến cuối hành lang.

Lúc này mọi người trầm mặc.

Mà hiện tại tất cả đều khẳng định một chuyện là Diệp Lăng không phải nói giỡn mà thật sự là phòng ở sắp bị hủy, cũng không phải chỉ có hành vi của Diệp Lăng nói lên điều này, còn có tất cả những nơi luyện kim trận lan đến đã bắt đầu xuất hiện vết rách.

Một khi đã như vậy thì còn chờ cái gì? “Chạy!”

Lúc này mọi người bắt đầu bỏ chạy, cũng kêu to để người khác cũng rút khỏi phòng ở, đương nhiên bọn họ kêu to là được sự gợi ý từ Diệp Lăng, dọc theo đường chạy Diệp Lăng còn hô:

“Mọi người nhanh chóng rời đi, phòng ở sắp sụp! Xin chú ý, đây không phải là diễn tập, đây không phải là diễn tập!”

“...”

Không phải diễn tập? Từ này là sao...

Cơ hồ tất cả những ai nghe như vậy đều ngây người ra một chút, nghĩ lại từ ngữ này chắc chỉ xuất hiện ở trên mặt quần sự, nhưng rất nhanh mọi người liền quên chuyện này bởi bọn họ đều chú ý đến một chuyện phòng ở sắp sụp!

“Đệ đệ... Cái này không phải là người...” Diệp Lam Vũ nghe tiếng Diệp Lăng la, đồng thời phát hiện luyện kim trận trên hành lang, còn có vết rách theo sau đó nữa.

Lúc này Diệp Lam Vũ rất dễ dàng hoài nghi Diệp Lăng, hoài nghi hẳn lại dùng luyện kim trận nào đó làm hỏng cái cung điện này!

Chuyện như vậy cũng không phải lần đầu Diệp Lăng làm...

“Ta khao, lại là Diệp Lăng, mau chạy...” Người của Hoàng Gia Học Viện nghe thấy Tin tức này, nhất là nghe tiếng Diệp Lăng hô, bọn họ cũng rất thông minh lựa chọn chạy đi, thoát khỏi nơi nguy hiểm này.

Có Diệp Lăng ở thì hết thấy nhưng nơi an toàn đều có thể biến thành nguy hiểm! Đây là một chân lý cả Hoàng Gia Học Viện đều công nhận!

“Diệp Lăng đúng là... Chúng ta đi thôi, rời khỏi chỗ này!” Nhị Tỷ nhú mày, lôi kéo cánh tay thiếu nữ áo đen rời khỏi nơi này, tuy rằng nàng không tiếp xúc nhiều với Diệp Lăng nhưng cũng biết chuyện hẳn làm.

“Tập Toa, ta cảm thấy chúng ta nên chạy đi, Diệp Lăng này...” Phía Tử La Lan Học Viện của Ái Đức Hoa cũng chạy theo mọi người.

Tuy rằng trường hợp có điểm bất ngờ, cũng có chút hỗn loạn nhưng những đệ tử này cũng không phải người bình thường, có các loại biện pháp khác nhau, rút lui khỏi cái cung điện xa hoa này.

Ngoài cửa chính ra còn có rất nhiều lối ra, ví dụ như cửa sổ...

Cứ như vậy rất nhanh tất cả mọi người đều rút lui khỏi đứng chung quanh cung điện, nhìn cung điện phát ra ánh sáng thần bí mà chói mắt, sau đó từng vết rách xuất hiện, làm cả cung điện lung lay, cuối cùng ầm ầm sụp đổ trong mắt mọi người!

327. Chương 328: Luyện Kim Trận (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 328: Luyện kim trận (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Thật là đồ sộ a, luyện kim trận này đúng là có ý tứ!” Diệp Lăng nhìn cung điện nguy nga phía trước sập đổ, cảm khái nói.

Nhìn biểu tình này của Diệp Lăng thì biết rõ ràng hẳn không cảm giác áy náy gì với việc này, đương nhiên cái này cũng không phải lỗi của hẳn, sao phải áy náy.

Có điều đại bộ phận người ở đây lại không cho như vậy, bọn họ nhất trí nhận định chuyện này là vì Diệp Lăng, do hẳn tạo nên!

“Người còn rảnh đứng nói mát nữa, để rồi coi người thu thập tàn cục này ra sao!” Thất công chúa bên cạnh tức giận nói.

“Tàn cục này sao ta phải thu thập?” Diệp Lăng có điểm kỳ quái hỏi hẳn không hiểu vì sao mình phải thu thập.

Hẳn là do Thánh Thành đến thu thập chứ, đổi chỗ ở cho những người này là được, về phần đồng phòng ở này thì trùng kiến thôi!

“Vì sao? Người còn không biết xấu hổ hỏi vì sao à, người chơi trò gì mà lại làm hỏng mất cái cung điện này vậy!” Cuối cùng Diệp Lam Vũ cũng tìm thấy Diệp Lăng, đón đầu một câu, thuận tiện dùng một tay nhéo má Diệp Lăng.

“Á á...” Diệp Lăng nghiêng người về phía Diệp Lam Vũ, nói hớ: “Ta đâu có chơi gì đâu, ta xem luyện kim trận này một chút, kết quả nó tự khởi động mà...”

“Quả nhiên là vì người!” Diệp Lam Vũ buông tay, có điểm tức giận gõ đầu Diệp Lăng một cái, tuy rằng nói vậy nhưng nàng cũng không để ý mấy.

Nếu đã hủy thì hủy a!

“Cái này cũng không thể tính lên ta được...” Diệp Lăng có điểm mơ hồ nói.

“Ngoài người ra thì ai có thể làm hỏng một cái cung điện lớn như vậy đây!” Chân Tiểu Yên đi đến bên cạnh, sắp vào một câu, lại khẳng định Diệp Lăng là thủ phạm phá hư nơi này.

Đương nhiên, điều kiện đầu tiên là thật sự Diệp Lăng là thủ phạm đã.

“Diệp Lăng, trước kia ngươi xằng bậy thì thôi bây giờ là lúc nào, nơi nào rồi, người bao nhiêu người như vậy đi đâu bây giờ!” Người của Hoàng Gia Học Viện xuất hiện, rất phần nộ nhìn Diệp Lăng.

Đương nhiên, đây chỉ là một bộ phận nhỏ, đại bộ phận khác chỉ cười cười, có điểm vô lực lắc đầu, rất bất đắc dĩ với việc quen thuộc như vậy!

“Để Quang Minh Kỵ Sĩ an bài lại thôi có gì mà hỏi.” Diệp Lăng không thèm để ý nói nếu Quang Minh Kỵ Sĩ nghe được lời này của Diệp Lăng thì nhất định sẽ rất bất đắc dĩ trộn lẫn vinh dự.

Vinh dự là vì Diệp Lăng dùng đến họ, mà bất đắc dĩ là Diệp Lăng xem họ như người chạy chân, việc gì họ cũng phải làm.

“Quang Minh Kỵ Sĩ? Người cho rằng người là ai? Quang Minh Kỵ Sĩ đại nhân nào có rảnh đi quản việc của chúng ta.” Một người hừ lạnh, rất khinh thường với sự “tự đại” của Diệp Lăng.

“Không phải Quang Minh Kỵ Sĩ chuyên môn quản nhưng việc vật này sao?” Diệp Lăng có điểm kỳ quái hỏi trong ấn tượng của hắn, Quang Minh Kỵ Sĩ chính là làm việc vật.

Toàn trường trầm mặc, kể cả Diệp Lam Vũ, Thất công chúa hiểu việc này.

Tuy rằng mấy người Diệp Lam Vũ hiểu được Quang Minh Kỵ Sĩ Trong Mơ Hồ Đường của Diệp Lăng rất đông, dường như rất không đáng giá vậy, nhưng các nàng vẫn cảm thấy Quang Minh Kỵ Sĩ không thể rẻ đến tình trạng như vậy.

“Quang Minh Kỵ Sĩ đâu, đến đây vài người coi!” Diệp Lăng hô ra ngoài một câu. “...”

Mọi người càng thêm hết chỗ nói rồi, bọn họ không thể tưởng được Diệp Lăng còn làm chuyện như vậy, thật đúng là nghĩ rằng Quang Minh Kỵ Sĩ người ta là chạy chân sao?

“Tiểu ngu ngốc, người tưởng đây là Mơ Hồ Đường của người à, tùy tiện gọi một chút là Quang Minh Kỵ Sĩ sẽ đến sao?” Thất công chúa tức giận nhéo Diệp Lăng một cái.

“Đây không phải là trong nội thành Thánh Thành sao, đáng lẽ Quang Minh Kỵ Sĩ phải càng nhiều hơn chứ, gọi gọi sẽ có thôi!” Diệp Lăng không thèm để ý trả lời, sau đó tiếp tục gọi Quang Minh Kỵ Sĩ.

“Đồ lưu manh, người gọi Quang Minh Kỵ Sĩ đến làm gì? Chẳng lẽ muốn bọn họ trừng phạt người sao?” Lúc này thiếu nữ Phi Phi nhìn chằm chằm Diệp Lăng, có điểm khó hiểu hỏi.

Rất nhiều người ở đây cũng không thể hiểu được, Diệp Lăng là thủ phạm phá hủy nơi này mà, hắn làm vậy chẳng khác nào chui đầu vào lưới?

“Gọi họ đến thu thập tàn cục a! Còn có, vì sao họ phải trừng phạt ta? Ta cũng đâu làm gì sai đâu? Hơn nữa, dù có làm sai thì họ cũng không dám nói gì.” Diệp Lăng vẫn bộ dáng không thèm để ý, làm người ta có điểm hiểu lầm hắn cao ngạo, tự cho là đúng.

Đám đệ tử này đều là kiêu ngạo của học viện, thân mình đã là một loại cao ngạo, cũng vì vậy họ sẽ càng thêm khinh bỉ người dám cao ngạo trước mặt họ.

Bởi vậy người không biết Diệp Lăng đều bắt đầu khinh bỉ Diệp Lăng trong lòng!

Hừ, có gì đặc biệt hơn người, nhất định lại là cái loại ý mình là thiếu gia công tử của đại gia tộc, cái thứ ăn chơi trác táng mà thôi!

Đó cũng là đánh giá của đa số mọi người ở đây, mà lúc này không ai cho rằng Diệp Lăng sẽ có kết quả tốt đẹp gì, bọn họ cảm thấy đây là Thánh Thành, là một nơi không cần để mắt mũi cho ai cả, người của Thánh Giáo vẫn luôn rất công bình, sẽ giáo huấn kẻ ăn chơi trác táng như vậy!

Lại còn dám nói Quang Minh Kỳ Sĩ không dám quản hần, cái này cũng quá kiêu ngạo a!

“Diệp Lăng, không nghĩ rằng ngươi lại kém cỏi như vậy, ta vốn tưởng rằng ngươi còn có thể cứu... ai...” Lúc này, người làm Diệp Lăng trước có điểm chán ghét - Ái Đức Hoa xuất hiện.

Thực hiển nhiên, hần cũng không giúp Diệp Lăng, ngược lại có điểm bỏ đá xuống giếng!

Mà lúc này hần nói như vậy tựa hồ cũng nhận được sự duy trì của rất nhiều người, nói đơn giản hơn, hần lấy lòng rất nhiều người trên trụ cột làm thấp đi Diệp Lăng, hần chiếm được không ít chỗ tốt.

“Hần vốn kém cỏi như vậy, toàn đùa giỡn lưu manh chơi xấu...” Thiếu nữ bên cạnh nói, mặc dù nàng cũng làm thấp đi Diệp Lăng nhưng tựa hồ có chút bất đồng với Ái Đức Hoa.

Lời như vậy, xuất phát ở thời điểm khác nhau sẽ làm người ta có cảm giác khác nhau! “Ta lưu manh? Không có a, Chơi xấu thì thật ra có!” Diệp Lăng nghĩ nghĩ, tiến hành một ít phản bác với lời của thiếu nữ.

Đối với chơi xấu thì Diệp Lăng lại không phủ nhận, có đôi khi hần vẫn chơi xấu, đó cũng là chuyện thực!

“Ngươi không lưu manh? Đồ lưu manh nhà ngươi, ngươi còn dám nói nữa, trước kia ngươi làm gì với ta chẳng lẽ ngươi quên rồi sao?” Thiếu nữ Phi Phi tức giận nói mà rất nhanh nàng liền hối hận, hối hận vì sao mình lại nhắc tới chuyện này.

Vốn chuyện này không có mấy người biết, hơn nữa đã qua nhiều năm như vậy cũng chẳng là gì, vì sao phải nhắc lại chứ?

Nếu cứ nói tiếp về chuyện này sẽ chỉ làm nàng chịu thiệt, sẽ không để nàng nhận được ưu đãi gì, nhiều nhất là tính sổ riêng thôi tuyệt đối không thể nói trước công chúng được!

328. Chương 329: Luyện Kim Trận (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 329: Luyện kim trận (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Ta làm gì tới ngươi? Hình như chúng ta chỉ gặp qua một lần thì phải, là ngươi tự dưng đến gây phiền toái cho ta... Đúng rồi, vì sao ngươi lại tìm ta gây sự? Có cảm giác như trước kia ngươi nhận thức ta ấy...” Diệp Lăng nhìn thiếu nữ Phi Phi, tựa hồ có điểm nhớ lại, nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ ra được.

Lúc này Diệp Lam Vũ nhìn thiếu nữ Phi Phi một chút, nhú mày lại, tựa hồ nàng cũng cảm thấy đã gặp qua ở đâu rồi, nhưng giống như Diệp Lăng vậy, không nhớ nổi là gặp qua ở đâu.

“Nàng... ta nhớ tới rồi!” Thất công chúa nhìn Phi Phi một hồi đột nhiên nhớ tới một người rất giống thiếu nữ này.

“Ngươi nhớ tới gì?” Diệp Lam Vũ nhìn Thất công chúa một chút, sau đó tiếp tục nhìn thiếu nữ Phi Phi kia.

Trên mặt Thất công chúa lộ một nụ cười quái dị, nhìn cô gái Phi Phi kia, mang theo ý cười nói: “Vị tiểu thư này không phải là cô gái lần trước có tiếp xúc da thịt thân mật với Diệp Lăng sao? Hi hi...”

“Ngươi không nên nói lung tung!” Thiếu nữ Phi Phi đỏ mặt lên, gất giọng quát, hiện tại nàng đã khẳng định lời vừa rồi của mình quả thật là một sai lầm.

Tốt lắm, bây giờ người ta đã nhận ra rồi đấy, giờ không biết làm sao thu thập đây! Sao hai nàng cũng ở đây, thật sự là phiền toái...

Thiếu nữ Phi Phi nhìn Thất công chúa và Diệp Lam Vũ, trong lòng có điểm oán hận, nếu hai nàng không có ở đây thì có lẽ cũng sẽ không nhận ra mình.

“Tiếp xúc da thịt?” Diệp Lam Vũ và Diệp Lăng ngây người ra một chút, nếu thân mật như vậy thì sao không nhớ ra được chứ? Diệp Lăng thì không có gì, Diệp Lam Vũ càng không thể quên được!

Bất quá, lại nói tiếp, số người có “tiếp xúc da thịt” với Diệp Lăng cũng không nhiều, ngoài Diệp Lam Vũ, Thất công chúa, Hồ Nữ ra thì Chân Tiểu Yên cũng miễn cưỡng tính một.

Nhưng “tiếp xúc da thịt” ở đây cũng không phải loại động tác thân mật, vền vền chỉ là một cách nói thôi...

“À...” Diệp Lam Vũ ngây người ra một lúc, cuối cùng phát ra âm thanh như nhớ rồi, sau đó chỉ vào thiếu nữ Phi Phi nói: “Nàng không phải là nữ đệ tử của Tử La Lan, ở phòng ăn của học viện bị đệ đệ liếm qua khuôn mặt sao?”

“Ừ, đúng vậy, chính là nàng!” Thất công chúa gật đầu, xác định nói.

Thiếu nữ đỏ mặt, tất cả mọi người đều nhìn nàng, rất muốn biết chuyện liếm mặt là sao.

“Phi Phi, hấn liếm qua mặt người sao? Chẳng trách người lại hận hấn như vậy...” Tạp Toa bên cạnh thiếu nữ nhỏ giọng hỏi cũng bắt đầu đoán.

Ban đầu, khi ở Alexander thành, Tạp Toa vẫn không hiểu vì sao Phi Phi lại hận Diệp Lăng như vậy, tuy rằng trước kia nàng cũng không hòa nhã gì với nam nhân khác, hơn nữa rất chán ghét nhưng không có mãnh liệt như vậy.

Lúc này thiếu nữ Phi Phi hận không thể tìm một cái động để chui vào, chuyện xấu này hiện tại đã trở thành một đề tài đàm luận của người khác, biến thành một cái trò cười! Thế này thì sau này sao nàng dám đi gặp người đây!

Hiện tại ánh mắt Phi Phi nhìn Diệp Lăng bắt đầu bốc hỏa, nàng càng hận Diệp Lăng hơn, nếu có cơ hội thì nhất định nàng sẽ cắt tên đầu sỏ này ra tám khối.

Mà càng làm nàng hận hơn nữa là tựa hồ Diệp Lăng hoàn toàn không nhớ gì về việc này.

“Có chuyện này sao?” Mặt Diệp Lăng có điểm đại ra, bộ dáng rất nghi hoặc, rất rõ ràng hấn không nhớ việc này.

“Có! Lúc đó người chơi rất đẹp, cả đời này ta cũng không quên!” Thất công chúa gật đầu nói cũng che miệng cười nhẹ, vừa nghĩ đến tình huống đó thì nàng đã cảm thấy buồn cười rồi.

Lúc ấy thiếu nữ Phi Phi còn nhỏ, bất quá cũng thực hồng hách, lúc ấy nàng vốn muốn nhục nhã Diệp Lăng, kết quả lại bị hấn chiếm tiện nghi!

Việc chiếm tiện nghi này là nhỏ, lưu lại bóng ma tâm lý mới là việc lớn, vì chuyện này mà nàng vẫn phiền não nhiều năm nay.

Sau khi nàng bị Diệp Lăng liếm, nàng không bao giờ tiếp xúc với khác phái nữa, vừa tiếp xúc thì toàn thân sẽ run lên, sẽ nhớ tới cảm giác bị Diệp Lăng liếm qua.

Cũng vì vậy mà nàng ngày càng hận Diệp Lăng hơn...

Có điều, lúc này nàng lại phát hiện chuyện ảnh hưởng đến mình lâu như vậy, làm một diễn viên chính khác, Diệp Lăng lại căn bản không để trong lòng, thậm chí đã sớm quên! “Khi nào?” Diệp Lăng nhíu mày hỏi.

“Lúc đó người không cẩn thận đổ nước trái cây lên người nàng, tuy người giải thích nhưng nàng lại không buông tha, bắt người liếm khô—” Thất công chúa nói đồng thời cũng nhìn thiếu nữ Phi Phi một cái, bất quá ánh mắt rất không thân thiện.

Đúng vậy, sao Thất công chúa lại thân thiện với thiếu nữ Phi Phi được, lúc trước nàng muốn làm Diệp Lăng nhục mặt cơ mà!

“Sau đó, người cũng rất nghe lời, liếm sạch nước trái cây trên mặt hắn... Sau đó nàng liền ngây dại ngoài ra cũng không cần nói nhiều nữa, dù sao cứ vậy là xong chuyện thôi!” Thất công chúa tiếp tục nói, có điều chỉ nói đại khái một chút, cũng không phải rất chi tiết.

“A...” Người gần đó ngẩn ngơ, kể cả người câu Hoàng Gia Học Viện, chuyện này cũng không truyền lưu ra ngoài có lẽ vì lúc trước Diệp Lăng vốn ngây ngốc, có làm chút việc ngốc cũng không ai để ý lắm.

Bây giờ thì khác, nhiều năm như vậy mà hai người lại gặp nhau, tin rằng việc khó quên này sẽ làm quan hệ của cả hai trở nên thực “phấn khích”!

Thập Tam thiếu gia này thật sự rất mạnh mẽ, tùy tiện liếm cũng có thể liếm được nữ hài tử xinh đẹp như vậy! Đây là ý tưởng nội tâm của người biết Diệp Lăng.

Không thể tưởng tượng được a, không thể tưởng tượng được nàng còn có quá khứ như vậy, Tiểu tử hỗn đản này là ai, không chỉ hủy đi chỗ ở của chúng ta còn vũ nhục nữ thần của chúng ta nữa!

Nhất là dưới loại tình huống này, thường thường Diệp Lăng sẽ trở thành cái đích để mọi người chỉ trích, trên thực tế cũng là như vậy, nếu nói ánh mắt phần nộ có thể đâm người ta bị thương thì nhất định lúc này Diệp Lăng đã vỡ nát, thân thể đầy thương tích!

Mà thiếu nữ thì mặt đỏ như gấc, chuyện này ảnh hưởng đến nàng lớn nhất, làm nàng có cảm giác vô cùng xấu hổ, lại một lần nữa hối hận đã nhắc tới chuyện này, nhất là trước mặt mọi người.

Cho tới nay chuyện này vẫn có thương tổn rất lớn với thiếu nữ, thậm chí ảnh hưởng đến thái độ của nàng với người khác.

Trong những năm này, khi thiếu nữ tiếp xúc với khác phái sẽ nhớ đến Diệp Lăng liếm mặt của nàng, toàn thân nàng sẽ run lên, trong đầu tràn ngập ý bài xích.

Cũng vì vậy mà nàng có một chứng sợ hãi khó hiểu với nam nhân, cảm bất cứ nam nhân nào tiếp xúc với nàng, đôi khi cả nữ nhân cũng không được.

Mỗi khi tiếp xúc thân mật thì toàn thân sẽ run lên, nổi da gà khắp người!

Cũng vì vậy mà đến tận giờ nàng vẫn chưa có bạn trai- vấn đề này cũng làm người nhà rất lo lắng, có điều thân thể phản ứng rất khó tiếp thụ, cũng không giải quyết được gì.

Bởi vậy, nếu người nhà của nàng biết Diệp Lăng là đầu sỏ gây nên chuyện này thì nhất định họ sẽ đuổi giết hắn...

329. Chương 330: Ta Tin Tưởng (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 330: Ta tin tưởng (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Có điều, người tạo ra việc này - Diệp Lăng vẫn có điểm mơ hồ -

“Có chuyện này sao?” Diệp Lăng nhúc nhích đầu, cố gắng hỏi tường, biểu tình này làm thiếu nữ có cảm giác phát điên, rất muốn một kiếm bổ Diệp Lăng.

Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa vô lực lắc đầu, xem ra chuyện này quả thật không quan trọng gì với hắn, việc như vậy thì hắn rất dễ dàng quên đi.

“Ừ ừ, ta nhớ ra rồi, người chính là nữ hài tử kia à, Y phục của người sao rồi, có cần ta tiếp tục giúp người không?” Rốt cuộc Diệp Lăng nhớ lại chuyện này, mà hắn cũng nhớ đến những chi tiết khác nữa.

Có điều, chi tiết này hai người Diệp Lam Vũ biết, nhưng người khác thì không biết, bọn họ không biết rằng Diệp Lăng nói là dùng luyên kim trộn để tinh lọc quần áo sạch sẽ, bọn họ hiểu lầm lời Diệp Lăng là tiếp tục liếm khô quần áo thiếu nữ.

Tiểu tử này cũng quá có cá tính a, vẫn còn muốn tiếp tục chiếm tiện nghi, chẳng lẽ người không sợ bị nhiều người tức giận chém thành mảnh nhỏ sao?

Đối với chuyện này, thiếu nữ cũng hiểu lắm, mấy năm trước nàng đã hiểu lắm rồi, mấy năm sau nàng vẫn tiếp tục hiểu lắm!

Cứ như vậy thiếu nữ thẹn quá hóa giận, rút kiếm ra, cũng không biết nàng lấy kiếm ở đâu ra, cách ăn mặc của nàng dường như không thể dấu kiếm được.

Sau khi rút ra liền lao thẳng đến Diệp Lăng!

Lúc này đại bộ phận mọi người hy vọng một kiếm này có thể chém Diệp Lăng thành hai nửa, làm họ phát tiết được lửa giận. Tình huống này đã thực rõ ràng, Diệp Lăng làm nhiều người tức giận.

Đương nhiên, cũng có một nhóm người cảm thấy kiếm này không nên thương tổn đến Diệp Lăng, nhưng trong đó cũng không phải tất cả đều vì Diệp Lăng mà còn vì thiếu nữ, thiếu nữ thương tổn Diệp Lăng sẽ rước lấy phiền toái rất lớn.

Mà lúc này Diệp Lăng không có động tĩnh gì, tựa hồ hắn không nhìn thấy một kiếm này của thiếu nữ!

Có lẽ vì hắn biết cho dù hắn không động thì thiếu nữ cũng phải qua một cửa của Diệp Lam Vũ và Thất công chúa, càng phải thông qua một cửa của tiểu Nhị nữa!

Trên cơ bản, thiếu nữ này không có khả năng đến khu vực của tiểu Nhị, nhất định nàng sẽ bị Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa đánh bay, các nàng chắc là sẽ không để một tồn tại nguy hiểm như vậy đến gần Diệp Lăng.

Quả nhiên, trong nháy mắt thiếu nữ công kích Diệp Lăng, Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa trong nháy mắt phát động ma pháp của các nàng, ma pháp mang tính phòng ngự, một cái băng, một cái hỏa!

Băng cùng hỏa bao vây Diệp Lăng lại giữa, mà băng hỏa cũng không thương tổn mấy may gì đến nhau, cũng là chỗ làm người ta cảm thấy kinh ngạc.

Mà vừa lúc đó, một kiếm của thiếu nữ đã bị người đỡ trước, căn bản chưa tiếp xúc đến phòng ngự băng hỏa kia cũng đã bị người cản lại, không thể đi tới!

Người kia là một nam tử mặc chế phục màu trắng, một thanh kị sĩ kiếm được nắm chặt trong tay, lúc này nam tử đang làm một động tác rất xinh đẹp, nửa người cúi về phía trước, một tay giơ kị sĩ kiếm của hắn lên...

Tựa hồ đây là một kiếm hắn dùng để phá thế công của thiếu nữ, vẫn đứng đó lưu lại trạng thái khốc khốc!

Dường như ai cũng đã gặp qua chế phục màu trắng này rồi, ngay cả Diệp Lăng cũng gặp qua, đó là chế phục đặc biệt của Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn, mà kị sĩ kiếm tựa hồ cũng là chế thức kiếm của kị sĩ đoàn.

Mà rõ ràng nhất là trên người của nam tử mang một huy chương đặc biệt của Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn, trong Thánh Thành này, ngoài Quang Minh Kỵ Sĩ thì không ai có nữa.

Bởi vậy thân phận nam tử này cũng rất rõ ràng, chính là Quang Minh Kỵ Sĩ mà trước đó Diệp Lăng gọi.

Đồng thời người ở đây cũng khẳng định một chuyện, Quang Minh Kỵ Sĩ này cũng không phải Quang Minh Kỵ Sĩ bình thường, rõ ràng là thành viên cao cấp!

Vì vừa rồi khi ngăn cản, Quang Minh Kỵ Sĩ triển lãm một chút thực lực của hắn, dễ dàng đỡ công kích phần nộ của thiếu nữ, ít nhiều cũng làm người ta hiểu được thực lực của hắn không đơn giản tí nào!

Không nói cái này, chỉ nói hấn đột nhiên xuất hiện cũng có thể nói lên thực lực của hấn không tầm thường rồi!

“Nơi này cấm lên chiến đấu, mời các vị tự trọng!” Quang Minh Kỵ Sĩ nói cũng nói ra nguyên nhân hấn ngăn cản, cũng không phải thiên hướng Diệp Lăng gì, vền vền là nội thành Thánh Thành không cho phép lên chiến đấu.

Khi Quang Minh Kỵ Sĩ nói chuyện, Diệp Lam Vũ hai nàng cũng thu hồi băng hỏa của mình, các nàng biết lời của Quang Minh Kỵ Sĩ cũng không phải chỉ nói cho thiếu nữ nghe, còn có hai nàng nữa.

Nếu Quang Minh Kỵ Sĩ ở đây thì mình cũng không cần phải thành lập phòng ngự nữa nên hai nàng cũng thu hồi lại!

Quang Minh Kỵ Sĩ thấy tam nữ đều “ngưng chiến”, lại hỏi: “Xin hỏi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?”

Ngữ khí Quang Minh Kỵ Sĩ không kiêu ngạo không siểm nịnh, không làm người ta cảm thấy có cảm giác đặc thù gì, vấn đề này cũng rất minh xác, đương nhiên không phải hỏi vì sao thiếu nữ lại công kích Diệp Lăng, hấn đang hỏi vì sao cung điện trước mặt lại sập.

“Người hỏi cung điện à, là vì có người sử dụng luyện kim trận, phá hủy cung điện này! Cũng không biết hấn có ý gì mà lại hủy đi chỗ ở của chúng ta, tựa hồ cũng không có chút ý ăn năn gì, Quang Minh Kỵ Sĩ đại nhân, người nói người như vậy có phải nên tiếp thụ trừng phạt không!”

Tất nhiên những lời này cũng không phải thốt ra từ miệng thiếu nữ, nàng cũng không tính đưa Diệp Lăng cho Quang Minh Kỵ Sĩ trừng phạt, đây không phải là nàng luvén tiếc gì mà vì nàng muốn đích thân động thủ, không cần mượn sức bất cứ ai.

Người nói ra những lời này tự nhiên là người mà Diệp Lăng chọc tới, lòng họ đầy căm phẫn với Diệp Lăng, còn kém không vậy công thôi!

“Là ai to gan như vậy, các người nói xem là ai, ta nhất định sẽ cho hấn biết hậu quả!” Quang Minh Kỵ Sĩ nhú mày lại, có điểm mất hứng nói.

Những lời này cũng làm rất nhiều người ở đây cảm giác hưng phấn không thôi, cái này với họ quả thật là một tin tức tốt!

Tiểu tử, ta xem người kiêu ngạo kiêu gì nữa, không phải vừa rồi người muốn kiếm Quang Minh Kỵ Sĩ sao? Giờ người ta đến đây rồi đây, sao người không nói gì? Ý, hấn đang làm gì?

Lúc này mọi người mới phát hiện Diệp Lăng đang ngáp, miệng cắn hạt dưa, bộ dáng có điểm buồn ngủ...

Đây tuyệt đối không phải là bộ dáng sợ hãi chẳng lẽ hấn không có chút gì sợ hãi Quang Minh Kỵ Sĩ sao? Tất cả mọi người cảm thấy nghi hoặc.

“Chính là hấn...” Mọi người chần chờ một chút, sau đó chỉ Diệp Lăng, bọn họ muốn nhìn xem Diệp Lăng đối mặt với Quang Minh Kỵ Sĩ kiêu gì.

Lúc này khi Quang Minh Kỵ Sĩ muốn quay đầu, có không ít người từ bốn phương tám hướng chạy vội đến, dường như toàn bộ đều là Quang Minh Kỵ Sĩ hoặc Quang Minh Thị Vệ Quân, dù sao cũng là người của Thánh Thành.

“Gặp qua Phong Hành đại nhân!”

“Phong Hành đại nhân, sao người lại ở đây?”

330. Chương 331: Ta Tin Tưởng (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 331: Ta tin tưởng (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Những người này đều hành lễ với vị Quang Minh Kỵ Sĩ kia, cũng một lần nữa chứng minh vị Quang Minh Kỵ Sĩ này rất có địa vị!

Phong Hành nhắc tay nói: “Không cần đa lễ! Các người là người phụ trách điều tra việc này sao?” Khi hắn xác nhận việc này, đồng thời cũng nói cho người khác biết là hắn đúng dịp đi ngang qua thôi.

Mà những người tới mới là người phụ trách chuyện này, bởi cung điện quá lớn nên khi họ điều tra đều tách ra rất xa, mãi đến khi tìm được manh mối mới tụ tập một chỗ.

“Đúng vậy!” Mọi người gật đầu hồi đáp.

“Sao rồi?” Phong Hành rất đơn giản hỏi.

Một Quang Minh Kỵ Sĩ bước ra khỏi hàng nói: “Phong Hành đại nhân trải qua điều tra của chúng ta, tựa hồ cung điện này bị một người phá hủy, nhưng chúng ta cần nhiều hơn thời gian để tra rõ ràng hơn!”

“Ta cũng thu được tin tức tương tự ở đây, một hai người nói thì không thể tùy tiện tin được, mà tất cả mọi người đều nói vậy thì nó lại là chuyện thực không thể phủ nhận!” Phong Hành bình thản nói cũng xoa v người về phía Diệp Lăng, lúc này hắn cũng không biết là ai, chỉ biết là phía sau mình.

“Ai...” Phong Hành nhìn về phía gần đó, Ý bảo mọi người chỉ lại một lần nữa, “Là hắn!” Cơ hồ cùng lúc, đông đảo đệ tử đều chỉ về một người - Diệp Lăng! Lúc này, có người đặc biệt cảm thấy vui sướng, nhìn thấy nhiều người của Thánh Giáo đến như vậy thì có thể tưởng tượng được kết quả của Diệp Lăng bị thăm đến đường nào.

Trong lòng của họ rất chờ mong, hơn nữa còn rất hưng phấn, bọn họ muốn thấy tên Diệp Lăng “kiêu ngạo” này chịu tội, hơn nữa càng lớn càng tốt!

Mà người có điểm giao tình với Diệp Lăng, người có chút duy trì hắn thì lại không muốn thấy kết quả này, muốn hỗ trợ cũng bất lực, lần này Diệp Lăng lại chọc đến Thánh Thành, là một thế lực không kiêng nể gì ai!

Đột nhiên tất cả mọi người phát hiện Diệp Lăng vẫn bộ dáng như vậy, cái này cũng không kỳ quái, dù sao Diệp Lăng vẫn luôn như thế, hắn không để ý gì nhiều.

Nhưng ngay cả Diệp Lam Vũ Thất công chúa ở bên cạnh cũng vậy, giống như chưa từng phát sinh gì cả, điều này làm người biết họ cảm thấy có điểm nghi hoặc, nhất là ngay cả Chân Tiểu Yên cũng vậy thì càng kỳ quái hơn!

Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa còn có thể nói là gặp qua chuyện lớn quen mắt, không sợ hãi gì nhưng Chân Tiểu Yên Thì không phải người như vậy, nàng là nữ nhân có điều nhất gan một chút, có chuyện gì thì nàng sẽ khẩn trương lo lắng!

Nhưng mà lúc này, ngay cả Chân Tiểu Yên cũng đều biểu hiện thực bình thường thì nhất định có vấn đề.

“Hóa ra là người... Người có biết cung điện này mất bao nhiêu tài lực vật lực mới kiến thành không, hiện tại lại bị người hủy trong chốc lát, người... người... trở về hảo hảo nghĩ lại một chút đi! Mọi người thu thập một chút, tìm chỗ an trí nhưng đệ tử này!” Ngay khi Phong Hành nhìn thấy Diệp Lăng, từ đầu còn thực nghiêm túc, cũng mang một chút phẫn nộ, nhưng rất nhanh liền biến mất, đổi thành kinh ngạc, cuối cùng lại biến thành bất đắc dĩ.

Mọi người không chú ý đến biểu tình phức tạp chuyển đổi liên tục của Phong Hành, bọn họ chỉ há hốc miệng, có điểm không thể tin vào lỗ tai của mình, điều này là thật sao?

Trở về hảo hảo nghĩ lại không phải tương đương buông tha cho Diệp Lăng?

Diệp Lăng “hủy” đi toàn bộ cung điện nhưng lại không bị chút trừng phạt nào, điều này làm người ta cảm thấy rất thật bất khả tư nghị!

Chẳng lẽ Diệp gia có thể ảnh hưởng đến Thánh Thành? Đây là cách đoán của những người biết thân phận Diệp Lăng, nhưng rất nhanh họ phủ quyết ý tưởng này, dù sao Diệp gia chính là Diệp gia, chuyện ngay cả đế quốc cũng không làm được thì Diệp gia cũng vậy.

Được rồi, coi như là Phong Hành đại nhân nói nhầm đi, lời của hắn chưa chắc sẽ bị thủ hạ tiếp thu!

Lúc này có một ít người chỉ có thể nghĩ như vậy, cảm thấy đây là sai lầm của Phong Hành, là sai lầm của một mình hắn, dù sao ai chẳng có lúc sai lầm.

Có điều rất nhanh miệng họ càng mở lớn hơn, đơn giản là -

“Hiểu được! Mọi người làm việc nhanh lên, đừng để người khác cảm thấy Thánh Thành chúng ta thất lễ với khách nhân!” Những Quang Minh Kỵ Sĩ và Quang Minh Thị Vệ Quân khác đều như vậy, nhìn Diệp Lăng một chút, sau đó liền quay đầu đi thu thập tàn cục.

Vốn là chuyện nên khởi binh vẫn tội lại không ai làm!

Ta ngắt, rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ họ không nhìn thấy tiểu tử này sao?

“Êê đứng lại!”

Lúc này có người gọi đám người Quang Minh Kỵ Sĩ lại, mà lúc này rất nhiều người đều cảm thấy bất bình, tuy rằng chuyện này không ảnh hưởng gì nhiều đến họ nhưng Thánh Thành đều không nói gì thì họ cũng không quản được.

Những người này gọi thì không có gì kỳ quái nhưng tựa hồ mọi người lại nghe, lại thấy Diệp Lăng lên tiếng gọi, ngoắc mấy người kia lại.

“...”

Rốt cuộc tiểu tử này muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn chịu tội? Lúc này đại đa số mọi người đều nghĩ như vậy.

Phong Hành cùng đám quân đội dừng lại, nhưng người khác nói thì họ có thể mặc kệ, nhưng Diệp Lăng mở miệng thì họ không thể không dừng lại. Lúc này trong lòng mọi người thầm nghĩ: Người muốn làm gì đây, chẳng lẽ thực sự muốn chúng ta khởi binh vẫn tội mới hài lòng?

Nhìn thấy đám người Phong Hành dừng lại, một số người bắt đầu chỉ trích, rất chính nghĩa chỉ trích. Mà lúc này họ đều cho rằng đám người Phong Hành dừng lại là vì mình, tuyệt đối không nghĩ đến vì Diệp Lăng.

“Phong Hành đại nhân đứng không, vì sao các người không trừng phạt hắn? Chẳng lẽ hành vi tổn hại Thánh Thành là có thể tha thứ sao?” Lúc này, đại biểu chính nghĩa, Ái Đức Hoa tiên sinh xuất hiện, chỉ thấy hắn lôi kéo tay Tật Toa, một bộ dáng ta không sợ cường quyền.

Lúc này trên người Ái Đức Hoa tựa hồ có ánh sáng lóe ra, làm rất nhiều người mê muội hắn.

“Hành vi tổn hại Thánh Thành là không thể tha thứ, chúng ta sẽ sử dụng trừng phạt nghiêm khắc nhất!” Phong Hành nhíu mày, hồi đáp.

“Nếu vậy thì hành vi phạm tội này của hắn vì sao các người lại mặc kệ, giống như không nhìn thấy vậy?” Ái Đức Hoa Tiếp tục chất vấn, lúc này hắn cảm thấy như mình trở thành anh hùng vậy.

“Người nói ai?” Lúc này Phong Hành chỉ có thể bắt đắc dĩ giả vờ hồ đồ.

“Hắn nói ta đây, dường như ta cũng không phải trong suốt, chẳng lẽ các người đều không thấy sao?” Lúc này Diệp Lăng chủ động xuất hiện, làm cho mình trở thành cái đích để người khác chỉ trích.

“... Diệp Lăng, người còn một ít giác ngộ đấy, biết đứng ra gánh vác trách nhiệm!” Ái Đức Hoa nhìn Diệp Lăng, gật đầu, tựa hồ có điểm đồng ý hành động của Diệp Lăng.

“Gánh vác trách nhiệm? Ta chỉ muốn nói cho rõ ràng, các người quả thật rất nhàm chán.” Diệp Lăng khẽ nhíu mày, có chút phản cảm nói.

331. Chương 332: Ta Tin Tưởng (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 332: Ta tin tưởng (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Công tử, người có gì muốn nói?” Phong Hành cử một cái lễ với Diệp Lăng, sau đó cung kính hỏi.

Lúc này hành vi cung kính của Phong Hành bị người xem như lễ phép, mà lễ cũng vậy, vẻ phần xưng hô công tử hân cũng là một loại xưng hô lễ phép.

“Ta muốn nói là cái cung điện này quả thật là bị luyện kim trận phá hủy, nhưng luyện kim trận này thuộc loại của chính các ngươi, vốn có sẵn trong phòng rồi!” Diệp Lăng chỉ vào đồng phế tích nói.

“Diệp Lăng, ngươi nói mạnh miệng cũng phải tìm lời gì có thể tin chứ, lời này làm người ta không thể tin được!” Ái Đức Hoa lắc đầu nói.

“Đúng vậy, đồ lưu manh, ai tin lời của ngươi. Ai sẽ đặt một cái luyện kim trận như vậy trong cung điện của mình, nếu là luyện kim trận phòng ngự thì khác, loại tự hủy này thì ai ăn no không có việc gì làm chuyện nhàm chán như vậy!” Thiếu nữ nói đưa ra sự nghi ngờ.

Mà nghi ngờ của nàng cơ hồ cũng là nghi ngờ của rất cả mọi người ở đây!

“Ta cũng không thể giải thích với việc này, sự tồn tại của nó quả thật có điểm quái nhưng là thật!” Diệp Lăng nhìn phế tích trước mặt, suy nghĩ về vấn đề này.

“Hừ, ngươi lừa ai chứ ta mới không tin chuyện ma quỷ của ngươi!” Thiếu nữ hừ nói hoàn toàn không tin lời Diệp Lăng.

“Diệp Lăng, lời này của ngươi thật sự rất gượng ép... Không ai đi tin ngươi đâu!” Ái Đức Hoa lắc lắc đầu, bộ dáng tiếc hận.

Nhưng người khác cũng có ý tưởng như vậy, không ai tin chuyện này,

Chẳng qua đám người trọng yếu nhất, chính là đám người Phong Hành lại nói ra một câu tuyệt đại bộ phận mọi người đều cảm thấy ngoài ý liệu, rồi lại trong dự kiến của một số người khác.

“Ta tin tưởng! Chúng ta tin tưởng!” Phong Hành nói.

“Ngươi xem, bọn họ sẽ không tin mà... Khoan khoan, ngươi vừa nói gì? Các ngươi tin?” Lúc này Ái Đức Hoa theo quán tính nói có điều hân lại ngoài ý muốn phát hiện lời của Phong Hành cũng không như sự tưởng tượng của hân.

“Ừ! Chúng ta tin tưởng! Công tử à, nếu như vậy sao người không nói sớm đi, làm hại chúng ta cũng không dám nói chuyện với người!” Lúc này Phong Hành như thoát khỏi gánh nặng, trở nên thoải mái lên.

“Ngươi không hỏi ngay từ đầu người cũng không thấy ta!” Diệp Lăng khoát tay, bộ dáng ta thực vô tội.

“Ha ha, đây là ngoài ý muốn, ai bảo lão nhân gia người lại làm một cái bút tích lớn như vậy, đây là một trong mười đại cung điện của Thánh Thành, vốn muốn để các người ở chỗ tốt nhất, kết quả lại bị hủy mất!” Phong Hành xấu hổ cười cười.

Cái dạng này của Phong Hành đã thực rõ ràng nói cho mọi người ở đây là vừa rồi hân giả vờ không thấy Diệp Lăng, kỳ thật không muốn vấn tội Diệp Lăng.

Cũng cho mọi người biết một cái tin tức là ở Thánh Thành này, Diệp Lăng có một địa vị đặc biệt, ngay cả Quang Minh Kỳ Sĩ cao cấp như Phong Hành cũng phải cho hân mặt mũi.

Xem ý tứ của hắn thì dù cung điện bị Diệp Lăng hủy đi thì bọn họ chắc cũng không biết truy cứu, xem ra câu “mạnh miệng” trước kia của Diệp Lăng là thật, cho dù là hắn làm thì Quang Minh Kỳ Sĩ cũng không dám truy cứu.

Về phần “việc nhỏ” để Quang Minh Kỳ Sĩ thu thập tàn cục thì càng không phải nói sự thật rành rành trước mắt, hiện tại Quang Minh Kỳ Sĩ đang thu thập tàn cục đấy thôi!

“Cái này... các người phải rõ ràng đấy, cung điện này là bị luyện kim trận hủy diệt, cũng không biết họ thiết kế như thế nào mà không ổn định như vậy, ta còn chưa đụng vào đã ngoài ý muốn khởi động mất!” Diệp Lăng nói “Đây chỉ là ngoài ý muốn, không phải ta làm!”

“Ừ, đây là ngoài ý muốn!” Phong Hành gật đầu nói nếu Diệp Lăng nói là ngoài ý muốn thì dù không phải ngoài ý muốn cũng phải nói là ngoài ý muốn!

“Vậy là được rồi! Đúng rồi, sao người lại ở đây, không phải người ở cùng với lão nhân Tư Đạt kia sao?” Diệp Lăng nhìn Phong Hành, có điểm kỳ quái hỏi.

Phong Hành này cũng không phải cái loại lần đầu gặp mặt, coi như người liên quan của Diệp Lăng, trước kia vẫn ở trong Mơ Hồ Đường, hình như hôm qua vẫn ở đấy.

Có lẽ cũng vì vậy mà Phong Hành mới có thái độ như vậy với Diệp Lăng, nếu là người khác thì tuy không đắc tội Diệp Lăng nhưng cũng sẽ không cung kính như vậy.

Người tiếp xúc qua Diệp Lăng sẽ từ từ thích hắn, đây là một loại khí tức rất độc đáo của hắn, đồng thời cũng vì mấy tháng này Diệp Lăng triển lãm năng lực của mình làm Phong Hành trở nên tôn trọng hắn. Đây là sự tôn trọng siêu việt tuổi, siêu việt chức nghiệp, siêu việt địa vị.

“Tư Đạt đại nhân đang thương lượng ở Vân Đình cung điện, ta nhân cơ hội nghỉ ngơi một chút, ra ngoài đi dạo, vừa lúc gặp được chuyên này!” Phong Hành hồi đáp.

“Hóa ra người đang làm biếng, yên tâm đi, ta không nói cho Tư Đạt đâu!” Diệp Lăng lộ ra vẻ ta hiểu được.

Phong Hành trầm mặc, “Công tử à, này không tính là làm biếng, Vân Đình cung

điện là nơi an toàn nhất Thánh Thành, hơn nữa, ta cũng cần nghỉ ngơi, sẽ có người giúp ta bảo vệ Tư Đạt đại nhân!”

“Được rồi không cần giải thích, ta hiểu được!” Diệp Lăng khoát tay nói.

Ta ngắt, cái này không thể giải thích rõ ràng được, rốt cuộc người hiểu được cái gì?

“Được rồi, cứ vậy đi, công tử, người tạm chờ ở đây một lúc, ta thông tri họ an bài một chút, an bài chỗ nghỉ ngơi của mọi người! Còn có, công tử à, người có cần một mình ở một phòng không?” Phong Hành nhìn Diệp Lăng hỏi.

Ngoài việc lo lắng đến sự an toàn của Diệp Lăng ra cũng vì an toàn của người khác, ở một chỗ với Diệp Lăng có khi lại gặp phải chuyện như vậy nữa, lần này may mà mọi người trốn kịp, không ai bị thương, vạn nhất không trốn kịp thì phiền toái.

Càng nghe càng phát giác địa vị của Diệp Lăng ở đây còn mạnh hơn trong tưởng tượng, rốt cuộc là chuyện gì?

Đối với điểm này, có một số người cảm thấy có điểm không phục, vì sao Diệp Lăng lại có đãi ngộ như vậy? Đây là điều mà rất nhiều người mơ ước cũng không được.

“Không cần...” Diệp Lăng lắc đầu cự tuyệt đặc quyền này, cũng không phải vì chuyện gì khác mà vì -

“Tỳ của ta sẽ không đồng ý!”

Đúng vậy, sao Diệp Lam Vũ lại để Diệp Lăng ở một mình được, nàng cũng sẽ không để Diệp Lăng rời đi.

“Ngoan, tỷ tỷ dẫn người đi ăn.” Diệp Lam Vũ vỗ vỗ đầu Diệp Lăng, rất thoải mái nói nàng rất vui vẻ khi Diệp Lăng còn nhớ đến mình.

“Cái này miễn!” Diệp Lăng lắc đầu.

“Ê ê, chẳng lẽ các người cứ vậy mà quên đi?” Đám người Ái Đức Hoa bên cạnh tựa hồ chịu không nổi bọn họ cảm thấy sự tình cứ vậy thì không giải quyết được gì.

Chuyện lớn như vậy, cung điện bị hủy, nguy hại đến an toàn của mọi người lại không giải quyết gì, điều này làm một số người cảm thấy rất tức giận, rất không phục!

Mà tựa hồ họ đã quên, đây là Thánh Thành, cũng không phải nhà họ, ngay cả chủ nhân cũng nói không có việc gì thì họ có tư cách gì quản?

332. Chương 333: Ta Tin Tưởng (4)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 333: Ta tin tưởng (4)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Không như vậy quên đi thì còn muốn gì? Đây bắt quá chỉ là một cái ngoài ý muốn mà thôi.” Phong Hành nhún mày, có điểm kỳ quái hồi hần cũng không rõ những người này có ý gì, mình đã nói là ngoài ý muốn rồi thì họ còn truy cứu cái gì?

“Sao lại ngoài ý muốn? Rõ ràng là hần tạo nên.” Có người chỉ vào Diệp Lăng nói.

“Công tử nói là ngoài ý muốn!” Ngữ khí Phong Hành rất khẳng định, tựa như không cho phép bất cứ ai có dị nghị gì với điều này.

Có điều có người cũng không nghe được mùi vị này, hơn nữa còn tiếp tục chất vấn, mà tựa hồ người này là Ái Đức Hoa, chỉ thấy hần nói: “Phong Hành đại nhân, vừa rồi không phải ngài nói nếu tất cả mọi người đều nói như vậy thì là một chuyện thực không thể phủ nhận sao? Nếu đành vậy thì vì sao lại tin tưởng một cách phiến diện như vậy?”

Phong Hành nhìn thoáng qua Ái Đức Hoa, có điểm không kiên nhẫn, đồng thời cũng có điểm khinh thường hồi đáp: “Lời những người khác thì chúng ta còn có thể lo lắng xem lời hần có đúng hay không, nhưng nếu là công tử nói thì căn bản không cần suy nghĩ, hần sẽ không nói dối cũng không cần phải làm vậy!”

“Vì sao sẽ không?” Ái Đức Hoa hỏi hần rất kỳ quái vì sao Phong Hành lại nói như vậy, cái này dường như có điều không phù hợp với Quang Minh Kỳ Sĩ.

Tôn chỉ của Quang Minh Kỳ Sĩ là công bình công chính công nghĩa, nếu công bình thì sao có thể mù quáng tin một người, thiên vị một người?

“Bởi hần là công tử, hần sẽ không nói dối! Hần không cần phải làm vậy vì dù là hần tạo thành, hần cố ý làm thì chúng ta cũng sẽ không truy cứu hần!” Phong Hành lãnh đạm trả lời.

“Vì sao?” Đám người Ái Đức Hoa không rõ,

“Chỉ bằng hần là công tử, vậy là đủ rồi!” Phong Hành gần từng tiếng nói mà khi hần nói thì nhưng thành viên khác của Thánh Thành cũng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý lời hần.

“?” Lần này làm đám người Ái Đức Hoa càng không rõ.

“Vì sao đồ lưu manh này lại có dãi ngộ như vậy? Chỉ bằng hần là Diệp gia Thập Tam công tử sao?” Thiếu nữ cũng cảm thấy không thể hiểu được, thì thảo nói.

“Các người làm vậy cũng quá thiên vị, thử hỏi nói vậy sao chúng ta có thể tin phục.” Đám người Ái Đức Hoa không chịu buông tha, tiếp tục dây dưa.

“Các người tin phục hay không thì sao? Đây là Thánh Thành! Hơn nữa, ta tin rằng sẽ có những người khác tin!” Phong Hành nhú mày, có điểm phản cảm nhìn Ái Đức Hoa, cũng nói rõ rằng đây là Thánh Thành, là nơi của bọn hắn, không phải của đám người Ái Đức Hoa.

“Tin tưởng?! Ta tin rằng ở đây trừ các người ra không ai sẽ tin hắn!” Tựa hồ Ái Đức Hoa không chú ý đến lời Phong Hành, vẫn tiếp tục trào phúng.

Có điều chuyện làm hắn không thể tưởng tượng được là khi hắn vừa nói xong đã có liên tiếp thanh âm vang lên...

“Ta tin tưởng!”

“Ta tin tưởng!”

“Ta cũng tin tưởng!”

Ở trận doanh Hoàng Gia Học Viện, còn có Diệp Gia Học Viện nơi nơi đều là âm thanh “ta tin tưởng”. Tình huống này cơ hồ làm tất cả mọi người cảm thấy ngoài ý muốn.

“À...” Đám người Ái Đức Hoa há to miệng, có điểm không thể tin được nhìn những người này.

“Vì sao lại như vậy, sao các người cũng tin lời hắn?”

“Bởi hắn là Diệp gia Thập Tam công tử...” Đây cơ hồ là đáp án của tất cả mọi người, một đáp án làm người ta khó hiểu.

Đây cũng không khác lời Phong Hành lắm, kiểu như vì hắn là công tử, bên này thì vì hắn là Diệp gia Thập Tam công tử, đáp án cơ hồ giống nhau làm người ta cảm thấy khó hiểu.

Những người cảm thấy khó hiểu đều là người không biết Diệp Lăng, người biết hắn đều có thể hiểu được đáp án này.

“Diệp gia Thập Tam công tử? Diệp gia nào?” Ái Đức Hoa có điểm hồ đồ, tựa hồ đến tận bây giờ hắn vẫn không biết thân phận thật của Diệp Lăng là gì.

“Tưởng Không Diệp gia... Không, hiện tại phải nói... đúng rồi, nên nói là gì nhỉ? Diệp Thành Diệp gia? Hình như cũng không đúng, dù sao là Diệp gia là được!” Có người muốn giải thích, nhưng phát hiện là không thể nào giải thích rõ Diệp gia tương ứng của Diệp Lăng nên thuộc thể lực gì.

“Diệp gia... Diệp Lăng, hóa ra hắn là Diệp Lăng kia...” Cuối cùng mọi người cũng hiểu được thân phận Diệp Lăng, nhưng đám người Ái Đức Hoa vẫn không thể lý giải vì sao những người này lại tin tưởng lời Diệp Lăng.

Cũng có người hỏi ra vấn đề này, mà câu trả lời cũng làm người ta có điểm nghi hoặc, “Vì sao? Vì hắn chưa bao giờ nói dối!” Cơ hồ rất cả mọi người đều hỏi đáp.

“Hắn chưa bao giờ nói dối? Làm sao có thể, trước kia hắn đã gạt người rồi còn gì...” Ái Đức Hoa lập tức nói lần đó Diệp Lăng lừa người mà, nhưng tựa hồ hắn quên mất lúc đó Diệp Lăng giúp hắn mới làm vậy.

“Gạt người là gạt người, nói dối là nói dối!” Có người nói.

Rốt cuộc đây là ý gì? Gạt người chẳng lẽ không phải nói dối sao? Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc đám người kia bị sao vậy.

Loại ý tưởng đầy mâu thuẫn này làm rất nhiều người cảm thấy kỳ quái nhưng cũng có người cảm thấy thực bình thường, chuyện mâu thuẫn như vậy xuất hiện trên người Diệp Lăng cũng thực bình thường.

Bọn họ tin rằng Diệp Lăng sẽ gạt người, mà gạt người thì nhất định có lý do của hắn, nhưng bọn hắn lại không tin hắn sẽ nói dối với người khác! Mâu thuẫn như vậy đấy!

“Tốt lắm, không cần lại thảo luận chuyện này nữa, nói ngắn lại một câu, ta tin tưởng công tử! Toàn bộ Thánh Thành đều tin hắn!” Phong Hành cũng không muốn tiếp tục thảo luận nhiều ở chuyện này.

Lời này của hắn đã chặn đứt rất cả đường lui của mọi người, đã nâng cả Thánh Thành ra, trừ phi là kẻ ngốc, không biết Tốt xấu mới tiếp tục thảo luận chuyện này.

Mà điều này cũng gián tiếp tỏ thái độ của Thánh Thành, thái độ với Diệp Lăng!

“Không nghĩ tới lực ảnh hưởng của Diệp Lăng trong này lại lớn như vậy, hắn đã làm chuyện gì? Chẳng lẽ nói Mơ Hồ Thần Y trong truyền thuyết kia là hắn?”

Rất nhiều người hiểu biết Diệp Lăng đều bắt đầu đoán, có điều Mơ Hồ Thần Y ngang trời xuất thế đã làm người ta cảm thấy thực chấn kinh rồi, nếu hợp hắn và Diệp Lăng cùng một chỗ thì càng thêm khiếp sợ!

Bất quá, mặc kệ nói gì thì nói Diệp Lăng lại một lần mạc danh kỳ diệu có được sự duy trì của một phương thế lực, hơn nữa là một cỗ thế lực thực thần kỳ, thật sự là quá may mắn!

Nữ thần may mắn, người cũng quá bất công a!

“Diệp Lăng, trả lông chim lại cho ta!” Rốt cuộc thiếu nữ cánh đen và Nhị tỷ cũng xuất hiện, thiếu nữ cánh đen không cảm giác đến không khí quái dị của hiện trường, chỉ mở miệng đòi Diệp Lăng.

Thiếu nữ cánh đen xuất hiện làm không khí cũng thay đổi không còn khấn trương như vậy nữa, bất quá vẫn có điểm quái dị, bản thân thiếu nữ cánh đen là một tồn tại thật quái dị rồi sao Diệp Lăng lại có quan hệ với nàng nữa.

333. Chương 334: Liên Hoàn Trận (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 334: Liên hoàn trận (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Người nói cho ta thì là của ta rồi!” Diệp Lăng nhìn thiếu nữ cánh đen, sau đó không thèm để ý nói.

“Ta nói cho người lúc nào, mau trả lại cho ta!” Thiếu nữ cánh đen có điểm sót ruột nói, “Đệ đệ, vị tiểu thư này là ai, sao các người lại quen biết?” Diệp Lam Vũ lấy tay huých nhẹ Diệp Lăng một cái, nhìn thiếu nữ cánh đen kia, có điểm tò mò hỏi.

“Ta không biết nàng, vừa rồi nói chuyện với Nhị Tỷ thì nàng đã ở bên cạnh rồi, gặp qua một lần!” Diệp Lăng không thèm để ý trả lời, lúc này hắn đang nhìn phế tích, bộ dáng mơ mơ màng màng.

“Nhị tỷ?! Đúng rồi, vừa rồi giữa các người có chuyện gì?” Diệp Lam Vũ có điểm kỳ quái, đương nhiên không phải kỳ quái Diệp Lăng gặp Nhị tỷ mà kỳ quái về chuyện phát sinh giữa Diệp Lăng và thiếu nữ cánh đen này, xem vẻ mặt nàng thì tuyệt đối đã có chuyện phát sinh.

“Nên nói thế nào nhỉ... Vừa rồi Diệp Lăng đi loạn trên hành lang, ta và Mía nhìn thấy hắn, gọi hắn đến nói chuyện một chút, sau đó hắn liền rút mười cái lông chim của Mía xong bỏ chạy mất!” Nhị tỷ đã tới, nhìn Diệp Lăng có điểm tức giận nói: “Người nha, có biết với Dục Nhân Tộc thì lông chim quan trọng đến dường nào không? Mau trả lại cho nàng!”

“...”

Mọi người trầm mặc, không nghĩ đến Diệp Lăng lại đi rút lông chim trên người thiếu nữ Dục Nhân Tộc, đại não của họ lúc nào tạm dừng một chút, cũng vì họ biết quy củ của Dục Nhân Tộc.

Đồng thời bọn họ cũng tò mò vì sao Diệp Lăng lại đi rút lông chim của người ta, chuyện này đâu có chút ưu đãi gì với hắn.

“Ý, lần này có điểm ý tứ...”

Làm đương sự, Diệp Lăng cứ theo mục đích của mình mà đi về phía trước, không để ý đến Nhị tỷ và thiếu nữ cánh đen Mía, cũng không để ý đến đám người Diệp Lam Vũ, không để ý đến Phong Hành đang bên cạnh ngăn cản hấn tiếp cận phế tích.

“Phong Hành đại nhân, người cứ mặc kệ hấn đi!” Thất công chúa ngăn cản nói để Phong Hành không đi ngăn cản Diệp Lăng, còn nàng thì rất im lặng theo sát hấn, nhưng vẫn duy trì một ít khoảng cách.

Diệp Lam Vũ và Chân Tiểu Yên cũng đi đến gần Thất công chúa, hành vi này của các nàng làm người ta tựa hồ hiểu được Diệp Lăng dường như đang làm một chuyện gì đó quan trọng.

“Lam Vũ, hấn đang làm gì vậy?” Nhị Tỷ cùng Mía đang có chút tức giận cũng đi theo.

“Hấn là đệ đệ hấn phát hiện gì đó?” Diệp Lam Vũ trả lời, “Mỗi lần hấn phát hiện việc gì sẽ không quản đến chuyện khác, tựa như bây giờ vậy.”

Cái này tựa hồ như Diệp Lam Vũ giải thích cho Nhị tỷ nghe, muốn Nhị tỷ hiểu Diệp Lăng hơn một chút!

Sau khi Diệp Lăng đi đến gần phế tích cũng không dừng lại, trực tiếp nhảy lên trên, thân thủ nhanh nhẹn qua lại trên phế tích. Tình huống này làm những người quan tâm của hấn ngậy ra một chút, rất khẩn trương theo sau.

“Diệp Lăng, người đừng chạy vội như vậy, rất nguy hiểm.” Chân Tiểu Yên ở bên ngoài kêu lên, thân thể của nàng không sánh bằng người khác, rất khó đuổi kịp, chỉ có thể ở ngoài chờ.

“Không có gì, người cứ ở yên ngoài đó, tiểu Nhị sẽ bảo vệ người!” Thanh âm Diệp Lăng từ xa xa truyền đến, vừa rồi tiểu Nhị cũng không theo Diệp Lăng đi lên mà ở lại bởi Chân Tiểu Yên.

Tuy rằng Diệp Lăng không thể khống chế tiểu Nhị ở cự ly xa nhưng có thể ra mệnh lệnh để tiểu Nhị chấp hành, mà lệnh hấn đưa ra là bảo hộ Chân Tiểu Yên.

“Về phần các người thì không có gì cũng không nên đến đây!” Diệp Lăng tiếp tục hô, lần này là nói đám người Diệp Lam Vũ.

“Tiểu vô lương tâm, chỉ biết thương Tiểu Yên, hô to gọi nhỏ với chúng ta.” Diệp Lam Vũ đến cạnh Diệp Lăng, gõ đầu hấn một cái.

“Nào có a, tỷ, các người quay về đi, phía trước có thể có chút nguy hiểm.” Diệp Lăng nói, trong ngữ khí hơn một phần quan tâm, cũng thêm một phần nghiêm túc.

Đám người nhìn Diệp Lăng, lộ ra một tia kinh ngạc, bọn họ cảm thấy kỳ quái ở đây làm gì có chuyện gì nguy hiểm, đây không phải là một phế tích sao?

Địa phương như vậy thì trước khi sập là nguy hiểm, nhưng sau khi sập thì nhìn sao cũng không thấy nguy hiểm gì, chỉ có một đồng hồ hỗn độn mà thôi.

“Diệp Lăng, rốt cuộc là nguy hiểm gì? Nếu gặp nguy hiểm thì người không cần phải tiếp cận...” Thất công chúa hỏi cũng có chút lo lắng.

“Đúng vậy công tử, nếu có nguy hiểm thì người cũng không cần đến gần đó, để cho chúng ta xử lý là được.” Phong Hành đồng ý, có chút lo lắng nói hấn cũng không muốn Diệp Lăng xảy ra vấn đề gì trước mắt mình, nếu không mặt trên trách tội xuống thì đau đầu mất.

Cho dù ở trên không trách tội, để người ủng hộ Diệp Lăng biết, dùng nước miếng cũng có thể ngạt chết mình!

“Ta sẽ không gặp nguy hiểm, loại chuyện này còn không làm khó được ta, mà ta cũng không thể bỏ qua! Bất quá các người thì không chắc được nên ta mới nói các người tránh xa ra một chút!” Diệp Lăng lắc đầu, mỉm cười, ngữ khí rất bình tĩnh, nhìn như không có dấu hiệu gặp nguy hiểm gì.

“!!”

Thật không có nguy hiểm sao?

“Quên đi, người nói trực tiếp cho ta biết rốt cuộc người phát hiện cái gì?” Diệp Lam Vũ hỏi rất trực tiếp, nói nhiều như vậy mà nàng vẫn không hiểu được rốt cuộc vì sao Diệp Lăng lại quay lại đây.

“Vì nó!” Diệp Lăng chỉ về phía trước.

“? Có cái gì?” Đám người Diệp Lam Vũ không rõ, phía trước Diệp Lăng dường như chỉ có một đồng phế tích, ngoài ra không thấy gì cả.

“Phía trước ngoài tường đổ gạch nát ra thì đâu còn gì đâu?” Thất công chúa nhìn phía trước, vẫn không phát hiện ra cái gì đặc biệt.

“Đó là vì bị đồng tường đổ gạch nát này chặn...” Diệp Lăng giơ một tay, trên không trung vẽ ra quỹ tích thần bí, hình thành nên một cái luyện kim trận thần bí.

Sau khi luyện kim trận hình thành liền phát ra ánh sáng chói mắt...

Sau một lát, luyện kim trận bắt đầu phóng ra vài đạo ánh sáng, ánh sáng phóng về phía phế tích, vây quanh nhưng gì trong phạm vi trước mặt.

Ánh sáng lại bắt đầu nhanh chóng tạo nên một cái luyện kim trận mới trên mặt đất, hoàn toàn bao trùm đồng phế tích trước mặt, rất nhanh trong luyện kim trận bộc phát ra từng đạo ánh sáng chói mắt.

Mà hào quang qua đi, tất cả vật thể ở phế tích trong phạm vi luyện kim trận liền hoàn toàn biến mất trước mắt mọi người!

Nếu lúc này có người ở trên trời nhìn xuống sẽ thấy trong một mảng phế tích này có một vòng tròn kỳ quái trong vòng không có gạch ngói gì cả, rồng tuếch, hoàn toàn đối lập với chung quanh.

“Tinh lọc trận này thật sự là tinh lọc hoàn toàn a...” Đám người Diệp Lam Vũ nhìn vòng tròn phía trước nói.

Bọn họ biết công năng của tinh lọc trận, nhưng tinh lọc hoàn toàn như Diệp Lăng thì vẫn là lần đầu tiên thấy!

Mà ý tưởng này chỉ chợt lóe lên rồi biến mất trong đầu họ bởi họ thấy một chuyện làm họ quên đi hết thấy chuyện khác...

334. Chương 335: Liên Hoàn Trận (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 335: Liên hoàn trận (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Trong vòng tròn này xuất hiện một cái luyện kim trận, nhưng nó không phải là cái luyện kim trận mà Diệp Lăng vừa dùng đến, hơn nữa tựa hồ nó còn kéo dài đến chỗ khác.

“Này...Đây là cái gì?” Phong Hành cau mày, có điểm sững sờ nói.

“Luyện kim trận!” Diệp Lăng đáp lời.

“Ta biết là luyện kim trận, ta muốn hỏi là luyện kim trận nào, có tác dụng gì ấy!” Phong Hành có điểm vô lực, lại hỏi hơn nữa hỏi rất rõ ràng.

Mà giờ khắc này Phong Hành cũng sớm biết luyện kim thuật của Diệp Lăng rất mạnh, mạnh đến tình trạng bất khả tư nghị, nếu không phải như vậy thì sao hắn có thể từ ngoài phát hiện luyện kim trận dưới đồng phế tích được, bởi vậy hỏi hắn là tốt nhất.

Diệp Lăng lắc đầu nói: “Cái này còn chưa biết được, ta phải nhìn thấy toàn bộ luyện kim trận này mới được, hiện tại chỉ có thể đoán được một chút.”

“Toàn bộ luyện kim trận? Chẳng lẽ không phải toàn bộ sao?” Phong Hành không hổ là Quang Minh Kỳ Sĩ cao cấp, có thể nghe ra lời mấu chốt trong đó.

“Ừ, đây không phải là toàn bộ, chỉ là một phần thôi...” Diệp Lăng gật gật đầu, cũng làm một cái động tác làm người ta hoảng sợ, hần trực tiếp nhảy vào trong cái luyện kim trận kia.

“À...” Vào lúc này đám người Diệp Lam Vũ kinh ngạc một chút, họ không đoán ra được sẽ có chuyện như vậy, không nghĩ tới Diệp Lăng sẽ đi làm chuyện nguy hiểm như thế.

Nhưng cẩn thận nghĩ một chút, lấy trình độ luyện kim thuật cao minh của Diệp Lăng hẳn là sẽ không làm chuyện nguy hiểm gì!

“Phanh!” Hai chân Diệp Lăng chạm đất, vầng vàng đứng trong luyện kim trận, ngồi xổm xuống xem xét.

Phong Hành nhìn thấy vậy liền lập tức phi thân đến cạnh Diệp Lăng: “Công tử, vì sao chỗ này lại xuất hiện một cái luyện kim trận như thế, phần còn lại có phải ở gần đây không?”

Diệp Lăng cau mày trầm tư: “Ta cũng không biết, luyện kim trận này chỉ khởi động sau khi cung điện này sập xuống, mà những luyện kim trận khác thì theo lý thuyết không xuất hiện ở gần đây mà ở xa xa cơ.”

“Xa xa?” Phong Hành nghi hoặc nói hẳn có điểm không rõ, nếu là cùng một luyện kim trận thì sao phải ở xa xa? Chẳng lẽ phạm vi của luyện kim trận này rất lớn sao?

Còn có, luyện kim trận này khởi động sau khi cung điện sập xuống thì chẳng phải nói lên có người động tay động chân trong cung điện sao? Lấy Tình huống trước mắt thì nếu muốn làm vậy chỉ có thể làm vào lúc kiến tạo cung điện.

Mà thời điểm kiến tạo cung điện cách đây cũng có hơn ngàn năm, điều này làm người ta khó hiểu, hơn ngàn năm trước không phát động thì rốt cuộc có mục đích gì?

“... À, ta biết rồi, hiện tại ta có thể khẳng định một địa điểm khác ở đâu rồi!” Lúc này Diệp Lăng nhìn về phương xa nói.

“?? Làm sao ngươi biết?” Diệp Lam Vũ có điểm tò mò hỏi.

“Tin rằng ta cũng có thể trả lời vấn đề này!” Lúc này đột nhiên Phong Hành nói.

“??” Đám người Diệp Lam Vũ có điểm khó hiểu, vì sao lúc này Phong Hành lại đột nhiên biết?

“Các ngươi nhìn bên kia kìa, bên đó lại có một khu nhà sập!” Phong Hành chỉ vào một hướng, đó là hướng Diệp Lăng vẫn đang nhìn chằm chằm.

“Đi thôi muốn hiểu biết luyện kim trận này thì ta còn phải xem kĩ đã!” Diệp Lăng nói xong bắt đầu chạy về phía kiến trúc bị sập.

“Diệp Lăng...” Thất công chúa muôn ngăn cản nhưng lại nghĩ đến Diệp Lăng sẽ không dừng lại, khi hắn làm chuyện gì thì không ai có thể ngăn cản được.

“Diệp Lăng? Ngươi đã trở lại... A... Sao ngươi lại chạy!” Chân Tiểu Yên nhìn Diệp Lăng chạy đến liền lập tức chào hỏi nhưng phát hiện hắn lóe qua bên cạnh mình nên ngay người ra một chút.

Sau đó Chân Tiểu Yên lập tức chạy theo Diệp Lăng, nàng không chờ những người khác mà trực tiếp chọn chạy theo Diệp Lăng!

Chạy một lúc, hướng về Diệp Lăng hô: “Diệp Lăng, ngươi chạy không biết mệt sao? Tìm con ngựa được không?”

“Ta không biết cưỡi ngựa! Không tìm!” Diệp Lăng đáp.

“... Ta biết, ta mang ngươi! Cứ chạy như vậy thì ta không đuổi kịp ngươi được a!” Chân Tiểu Yên hô, đúng như lời nàng nói cứ tiếp tục chạy như vậy thì nàng không thể đuổi kịp Diệp Lăng được.

“Ừ, vậy đi tìm một con đi, không biết có hay không...” Diệp Lăng chậm lại, cùng đợi Chân Tiểu Yên.

“Có, bên ngoài có rất nhiều!” Lúc này cũng không phải Chân Tiểu Yên trả lời mà là Phong Hành vừa đuổi lên.

Bên ngoài quả thật có rất nhiều, đừng quên bọn họ là ai, bọn họ là Quang Minh Kỵ Sĩ, làm kỵ sĩ thì sao không có tọa kỵ được?

“Diệp Lăng, cưỡi cùng một con với ta!” Thất công chúa leo lên một con ngựa xong liền nói với Diệp Lăng.

“Đương nhiên hần sẽ cưỡi cùng ta, người đứng sang một bên đi! Đệ đệ, lại đây, đến chỗ tỷ tỷ này!” Diệp Lam Vũ thực “phối hợp” nói.

Chân Tiểu Yên không nói gì, nàng không dám cướp đoạt với Thất công chúa và Diệp Lam Vũ.

“Các người cướp đoạt cái gì, hần không biết cưỡi ngựa sao?” Lúc này Nhị tỷ cũng thực nhàm chán theo sát, có lẽ nàng muốn hiểu hơn đệ đệ muội muội của mình, mà Mía cũng theo quán tính đi theo.

“Hần không biết!” Lúc này, Diệp Lam Vũ, Thất công chúa cùng Chân Tiểu Yên cùng trả lời, trong ngữ khí có chút vô lực.

“? Cái gì? Hần không biết?” Đám người Nhị tỷ, Mía và Phong Hành ngây người một chút, sau đó trợn mắt há hốc mồm nói.

Tin tức này làm họ cảm thấy rất ngoài ý muốn, dù sao quý tộc không biết cưỡi ngựa rất khó thấy, hơn nữa cái loại cấp bậc như Diệp Lăng thì càng hiếm có hơn.

“Ừ, hần sẽ không!” Diệp Lam Vũ tam nữ gật đầu, khẳng định nói.

“Tiểu Nhị của ta biết, không cần các người!” Diệp Lăng rất không thích nói lại một lần nữa chơi trò cưỡi ngựa.

“...”

Vậy cũng được? Tiểu Nhị không phải khôi lỗi của hần sao? Nàng biết không phải là Diệp Lăng biết sao? Diệp Lam Vũ tam nữ thực không hiểu.

Sau Diệp Lăng lại nói mấy câu với các nàng, tiểu Nhị có thể dùng nắm đấm đập vỡ tường thành, ta có thể sao? Nàng có thể làm một ít chuyện của nữ hài tử, ta có thể sao? Khôi lỗi biết gì đó không có nghĩa là chủ nhân nhất định sẽ biết!

Cứ như vậy Tiểu Nhị mang theo Diệp Lăng giục ngựa chạy về đồng kiến trúc vừa sụp xuống, kiến trúc kia dường như là một tòa gác chuông rất lớn, cũng vì vậy mà Diệp Lăng có thể nhìn thấy từ xa như vậy.

Rất nhanh mọi người giục ngựa lao nhanh đến phía trước gác chuông...

Ở trên đường đi, người qua đường nhìn thấy đám người Diệp Lăng đều cảm thấy thực kỳ quái không biết thân phận của đám người này là gì, bất quá có thể khẳng định không đơn giản.

Vì sao có thể khẳng định như vậy?

Ngay cả Quang Minh Kỵ Sĩ như Phong Hành cũng hộ tống phía sau thì còn không nói lên được vấn đề này sao? Đám người Diệp Lăng nhất định là người rất có thân phận trong Thánh Thành.

Đồn đãi...

335. Chương 336: Liên Hoàn Trận (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 336: Liên hoàn trận (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Tinh lọc.” Diệp Lăng đến trước phế tích gác chuông, rất nhanh “tinh lọc” vị trí luyện kim trận, sau đó lại xuất hiện một vòng tròn, mà bên trong vòng tròn lại có một luyện kim trận tương tự.

Luyện kim trận này giống như cái trước, cũng tựa hồ liên kết với những chỗ khác, cũng hơn một nét vẽ.

“Xem ra sẽ có chỗ thứ ba sập!” Diệp Lăng nhìn luyện kim trận, nhú mày nói “Cái gì?! Còn có?” Phong Hành kinh ngạc nói một hai cái sập thì họ đã có điểm chịu không nổi rồi nếu nhiều hơn nữa thì càng chịu không nổi hơn.

“Ừ, hơn nữa có thể còn nhiều hơn nữa.” Diệp Lăng gật gù đầu, cũng nói ra một khả năng làm tâm tình đám người Phong Hành âm đạm hơn.

Ngay khi trong lòng họ muốn phủ nhận thì một nơi khác lại bắt đầu sập, “Rốt cuộc đây là chuyện gì? Sao lại thêm một chỗ nữa?” ở đỉnh Thánh Sơn - Vân Đình cung điện, có người nhìn xuống, từ lúc cung điện đầu tiên sụp xuống họ đã chú ý tới rồi.

Có điều khi chỗ thứ nhất sập thì họ chỉ cảm thấy có thể là có gì ngoài ý muốn thôi nên cũng không để ý lắm.

Nhưng tình huống lúc này thì khác, đã sập hai chỗ, hơn nữa bắt đầu sập chỗ thứ ba rồi.

“Tình huống này có điểm kỳ quái thông tri nhưng người khác đến đây nhìn xem sao!” Trên Vân Đình cung điện, nhân viên cao tầng của Thánh Giáo bắt đầu tập trung lại, “Xem đằng kia kìa, lại là một cái nữa, càng lúc càng nhanh.”

ở Vân Đình cung điện, nhân viên cao tầng rất dễ dàng nhìn thấy tình huống phía dưới, nhìn từng kiến trúc mạc danh kỳ diệu sập, mà họ cũng nhìn thấy một tiểu đội của Diệp Lăng luôn luôn theo sát xuất hiện sau khi kiến trúc sập.

Tiếp theo họ thấy Diệp Lăng sử dụng tinh lọc trận, lộ ra một cái luyện kim trận!

Mà luyện kim trận này theo theo số lượng tăng lên, các đường nét bên cạnh sẽ tăng lên một cái, làm người ta tìm ra được quy luật này, đồng thời lại không rõ rốt cuộc chuyện này là sao.

“Đám người kia là ai?” Có một ít cao tầng cũng không thu được tin tức, nhìn thấy đám người Diệp Lăng, có điểm tò mò hỏi.

Đương nhiên họ sẽ không hoài nghi chuyện này là đám người kia làm, nếu như vậy thì đám người đó không thể di chuyển trong Thánh Thành được.

Đồng thời họ cũng thấy trong đám người kia có quân đội Thánh Thành nữa, có điều vẫn không rõ đám người kia đang làm gì.

“Người nói bọn họ à, chính là vị công tử trong truyền thuyết kia đấy, mang theo đám Quang Minh Kỳ Sĩ như Phong Hành, hình như đang điều tra chuyện này!” Có người đáp lại.

“Tại sao lại để bọn hắn điều tra, người của chúng ta đâu?” Người không biết kia lại lập tức đưa ra ý kiến, đương nhiên cũng không phải họ khinh thường Diệp Lăng, chỉ cảm thấy chuyện này không nên phiền đến hắn.

“Người của chúng ta nhìn thấy vị công tử này điều tra đều trực tiếp buông tha cho!” Một người cười nói.

“??” Một số người nghi hoặc, có điểm không rõ.

Nhìn thấy nhưng người này nghi hoặc, lập tức có người nói: “Chẳng lẽ các ngươi không biết vị công tử này đã đứng ở đỉnh của luyện kim thuật giới rồi à; nếu hắn hỗ trợ điều tra luyện kim trận này thì chúng ta chỉ có thể chờ tin tức của hắn thôi không thể giúp được cái gì.”

“Cái này hình như ta cũng nghe qua, hẳn là một luyện kim thiên tài là một tồn tại mà bất cứ ai cũng không thể siêu việt!” Những người đó đã bắt đầu hiểu, bọn họ có nghe qua chuyện này, có điều nhất thời không liên hệ đến nhau thôi.

“Ừ, hẳn là một luyện kim thiên tài nên chuyện luyện kim trận này chúng ta cứ để hẳn xử lý đi! Cũng hiểm khi hẳn chủ động đi làm việc à!” Lúc này một người quen thuộc với Diệp Lăng nói mà đây cũng là một Y Sư trong Mơ Hồ Đường - Tư Đạt!

Cùng lúc đó, trong nội thành Thánh Thành, không còn một bóng người nào còn đứng lại trong các kiến trúc nữa, đây là tình huống khẩn cấp, dẫn dắt mọi người chạy đến đường phố, quảng trường vân vân, nói chung là những nơi trống trải.

Ai cũng không biết kiến trúc tiếp theo bị hủy là cái nào nên trước khi sự tình chấm dứt tất cả mọi người đều phải rời khỏi phòng ốc.

Tin rằng ai cũng sẽ phối hợp, không ai muốn đặt mình vào nguy hiểm cả ! ở một nơi nào đó, trước một cái luyện kim trận...

“Ta hiểu rồi!” Sau khi nhìn thấy luyện kim trận này, Diệp Lăng hô lên, mà cái luyện kim trận này đã là thứ bảy, nói cách khác là đã có bảy cái kiến trúc bị phá hủy.

“Công tử, người hiểu chưa?” Phong Hành khẩn trương hỏi hẳn cũng không muốn nhìn kiến trúc tiếp tục sụp nữa.

“Ừ, hiểu rồi! Còn có ba kiến trúc sẽ bị hủy, phân biệt là hướng năm giờ - 3 km, bảy giờ, còn có sáu giờ - 5 km...” Diệp Lăng chỉ vào ba phương hướng, nói chính xác địa điểm.

“Ba cái này... hình như là Hoa Gian Lâu, Hoa Khê Cư, Hoa Hồng Đình... Ý, sao đều mang theo một chữ hoa?” Phong Hành không hổ là Phong Hành, hẳn có thể nói chính xác tên ba chỗ này ra, đồng thời nói xong cũng cảm thấy kỳ quái một chút, sao ba nơi này đều mang theo một chữ hoa.

Nhưng Diệp Lăng lại nói ra một chuyện đáng sợ hơn: “Có thể tất cả những nơi trước và ba nơi này đều cùng một người kiến thiết...”

“Cùng một người kiến thiết... Hừ, mau đi thăm dò xem ai kiến tạo nên mười cái kiến trúc này!” Phong Hành biến sắc, hẳn không nghĩ đến mặt này, đơn giản là hẳn không dám nghĩ.

Nếu tra ra là cùng một người thì tức là một nhân vật của ngàn năm trước, tiến hành một âm mưu vào ngàn năm sau!

“Phong Hành đại nhân, mười kiến trúc này đều do một người kiến tạo - Đặc Lạc Y Mỗ Mã!” Rất nhanh có người đưa ra đáp án, trong tay họ có khí cụ liên hệ, có thể rất nhanh liên lạc cũng như thu được kết quả.

“Đặc Lạc Y * Mỗ Mã? Hẳn là ai vậy?” Phong Hành tiếp tục hỏi.

Lúc này Quang Minh Kỳ Sĩ chưa kịp nói đã có người nào đó bắt đầu trả lời: “Đặc Lạc Y * Mỗ Mã, kiến trúc đại sư số một số hai của ngàn năm trước, đồng thời cũng là một kỳ tài luyện kim thuật, rất nhiều kiến trúc của hẳn đều dung hợp luyện kim thuật! Nguyên bản Đặc Lạc Y * Mỗ Mã là người của một tiểu quốc thôi, nhưng vì các quốc gia kiến tạo kiến trúc nên cũng nhận được rất nhiều thù lao kếp xù.”

“Nhưng không biết vì sao, khi hẳn bốn mươi tuổi đột nhiên lại tiến vào Thánh Giáo, hơn nữa luôn luôn đứng ở Thánh Thành, kiến tạo rất nhiều kiến trúc kinh điển cho Thánh Thành...”

“Công tử...” Phong Hành ngơ ngác nhìn Diệp Lăng, tựa hồ hẳn cũng không ngờ Diệp Lăng lại hiểu biết chuyện của Đặc Lạc Y như vậy, nói như thuộc lòng, báo ra tư liệu của người này.

336. Chương 337: Lục Mang Phòng Ngự Trận (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 337: Lục Mang phòng ngự trận (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Không cần kinh ngạc, hắc rất quen thuộc với những thứ tương tự như vậy, người hỏi hắc về bất cứ nhân vật gì trong lịch sử thì trên cơ bản đều có thể nhận được tư liệu cả!” Diệp Lam Vũ cười nói tựa hồ làm người ta không cần để ý chuyện này nhưng vẻ kiêu ngạo trên mặt nàng lại nói cho người ta biết, đệ đệ của ta lợi hại chưa, bồi phục chưa!

Nhị tỷ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, sự hiểu biết của nàng vẹn vẹn chỉ giới hạn trước đây, thêm vào vài chuyện nghe đồn thôi.

“Vậy công tử à, hiện tại chúng ta nên làm gì đây?” Phong Hành hỏi nếu là người của ngàn năm trước thì muốn trị tội cũng khó, nhiều nhất là chỉ biết được vì sao hắc phải làm vậy thôi.

Việc cấp bách nhất là để Diệp Lăng xử lý chuyện trước mắt, ngăn cản luyện kim trận tiếp tục phát động!

Trước mắt mà nói thì Diệp Lăng là người thích hợp nhất!

“Chúng ta đi chỗ kia!” Diệp Lăng chỉ về một hướng, dường như đó là nơi cao nhất của Thánh Sơn - Vân Đình cung điện.

“?? Vì sao phải đến đó? Mặc kệ ba chỗ kia sao?” Phong Hành nhìn Vân Đình cung điện, có điểm không hiểu hỏi.

Vì sao Diệp Lăng lại mặc kệ ba nơi khác sập mà lại chạy đến Vân Đình cung điện? Chẳng lẽ vì an toàn, không muốn đi mạo hiểm sao?

Nếu đã vậy thì đành thế vậy, để ba chỗ kia cho chúng ta xử lý!

“Người tới, hộ tống công tử đến Vân Đình cung điện, thông tri luyện kim thuật sĩ đi ngăn cản luyện kim trận của ba chỗ khác...” Phong Hành suy nghĩ một hồi tự chủ trương an bài.

“Khoan khoan! Không!” Diệp Lăng duỗi tay ra ngăn lại, nói “Ba chỗ đó không cần đụng vào, ta đi Vân Đình cung điện làm gì, không rảnh!”

“?? Công tử, chỗ kia chính là Vân Đình cung điện...” Phong Hành hiểu được Diệp Lăng không biết vị trí của Vân Đình cung điện ở đâu.

Về chuyện của Thánh Thành thì tư liệu lọt ra bên ngoài rất ít, Diệp Lăng cũng không tiếp xúc qua tư liệu loại này.

“À, hóa ra đó là Vân Đình cung điện? Người nói Tư Đạt cũng ở đó tức là người có điều trọng yếu đều ở đó sao?” Diệp Lăng nhìn Vân Đình cung điện hỏi vẻ mặt cũng lộ ra một ít biểu tình như khá thoải mái, dường như thông suốt gì đó.

Phong Hành gật gật đầu nói: “Đúng vậy, không chỉ là có điều trọng yếu mà cơ hồ tất cả cao tăng Thánh Giáo đều ở đó, nơi đó là nơi thần thánh nhất Thánh Giáo, còn có Thánh Nữ của chúng ta cũng ở trong đó!”

Khi nói đến Thánh Nữ, trên mặt Phong Hành xuất hiện một tia khác thường, cũng nhìn về phía Diệp Lăng...

“Ta hiểu hết rồi!” Diệp Lăng la lên một tiếng, “Bảo người ở Vân Đình cung điện rút lui hết, chỉ cần để lại luyện kim thuật sĩ như ta là được!”

“? Rút lui?” Phong Hành ngây người ra một chút, nhưng rất nhanh liền kịp phản ứng: “Ý công tử là, Vân Đình cung điện cũng là một nơi sắp bị sập?”

“Ừ! Chủ yếu là Vân Đình cung điện!” Diệp Lăng gật gật đầu trả lời, lúc này bọn hắc cũng vừa nói vừa giục ngựa về phía Vân Đình cung điện.

“A, sao lại như vậy được? Đặc Lạc Y * Mỗ Mã cũng không tham gia vào kiến thiết Vân Đình cung điện, ngay cả tu bổ cũng không! Vân Đình cung điện đã tồn tại từ khi Thánh Thành thành lập, mà nhân viên tu bổ đều là người trung tâm nhất Thánh Giáo, sẽ không để Đặc Lạc Y * Mỗ Mã Tiến hành chuyện như vậy!” Phong Hành rất không hiểu chuyện này.

“Ta biết! Cũng vì vậy mà mới có chuyện mười nơi khác bị sập, nếu không Vân Đình cung điện sẽ trực tiếp bị sập rồi!” Diệp Lăng trầm tư, thuận miệng trả lời.

“?” Phong Hành lại khó hiểu, nhưng rất nhanh liền thông suốt.

“Ý người là, vì không thể trực tiếp đi vào Vân Đình cung điện nên Đặc Lạc Y Mỗ Mã kiến tạo mười chỗ khác, lợi dụng mười kiến trúc này tạo thành một luyện kim trận để công kích Vân Đình?”

“Đúng vậy! Đặc Lạc Y * Mỗ Mã này quả thật là một kỳ tài, luyện kim trận như vậy cũng có thể nghĩ ra, thật không đơn giản!” Diệp Lăng có điểm bội phục nói.

“Vậy sao người không đi phá hủy ba luyện kim trận kia đi, như vậy có thể hủy diệt luyện kim trận này rồi!” Tuy Phong Hành không hiểu biết nhiều về luyện kim trận lắm nhưng cũng biết một ít thường thức, luyện kim trận bị phá đi một chỗ sẽ mất đi tác dụng như lúc đầu.

“Vô dụng, đừng nói luyện kim trận này trong thời gian ngắn không thể phá giải, kể cả phá giải được thì hậu quả tạo thành sẽ nghiêm trọng hơn bây giờ nữa!” Diệp Lăng lắc đầu.

Diệp Lăng có thể phá giải luyện kim trận cũng cần thời gian, mà chừng đó đã đủ cho luyện kim trận hoàn thành sứ mệnh, Nói cách khác, Diệp Lăng đi phá giải luyện kim trận hoàn toàn là một chuyện dư thừa.

Đồng thời nhìn bố cục của luyện kim trận này thì Diệp Lăng có thể nhìn ra luyện kim trận này còn có hậu chiêu, nếu phá hỏng thì có thể sẽ càng hủy diệt nhiều địa phương hơn, thậm chí là toàn bộ Thánh Thành!

Không thể không thừa nhận Đặc Lạc Y này là một kỳ tài!

Một kỳ tài dùng mấy chục năm để thành lập một luyện kim trận, cho dù là luyện kim thiên tài như Diệp Lăng cũng rất khó ứng phó!

Đương nhiên Diệp Lăng cũng chiếm được không ít chỗ tốt từ luyện kim trận này, Đây là tâm huyết mấy chục năm của một luyện kim kỳ tài, trong đó ẩn chứa không biết bao nhiêu tri thức và sáng ý.

Lúc này Diệp Lăng cũng chỉ có thể cảm thán câu nói của Newton kia, “ta đang đứng trên vai của Cự Nhân”...

Bởi có kết tinh tâm huyết của tiền nhân mà làm cho tri thức, kỹ năng của nhân loại luôn đạt đến độ cao mới, đây là sự tích lũy của tri thức, không phải dựa vào một người là được mà phải dựa vào vô số người, vô số thành quả!

Trong cuộc sống của mình về sau, Diệp Lăng sẽ không chỉ sử dụng luyện kim trận này một lần.

“Vậy phải làm sao đây? Vân Đình cung điện không phải nói rút khỏi là có thể rút khỏi a!” Phong Hành có điểm đau đầu nói nếu là chỗ khác thì khỏe, nhưng Vân Đình cung điện lại rất đặc thù.

“Không rút khỏi cũng không sao cả, nhưng ta không thể bảo chứng ở trong đó có thể an toàn!” Diệp Lăng khoát tay, không thêm để ý nói- Mình đã nói rõ như vậy rồi, kế tiếp phải nhìn sự lựa chọn của chính họ, không liên quan gì đến mình cả.

“Cái này... ta tin tưởng công tử có thể làm được!” Phong Hành do dự một lát, đột nhiên trở nên kiên định.

“Đệ đệ, không thể nghĩ ra uy tín của người ở trong này rất cao nha, bọn họ đều rất có lòng tin với người!” Diệp Lam Vũ cười nói nàng có thể nhìn thấy vì tin tưởng Diệp Lăng nên Phong Hành mới có thể kiên định như thế.

Cái này tuy nói thì đơn giản nhưng cần tích lũy bao lâu mới có sự tin tưởng như vậy thì đám người Diệp Lam Vũ Nhị tỷ không thể đoán nổi cũng vì thế mà họ cảm thấy có điểm bất khả tư nghị.

337. Chương 338: Lục Mang Phòng Ngự Trận (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 338: Lục Mang phòng ngự trận (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Đương nhiên, con người của ta rất đáng tin cậy!” Diệp Lăng không chút đỏ mặt gật đầu, trực tiếp thu phần quang vinh này vào túi.

Mọi người không nói gì.

“Đúng rồi Phong Hành, người gọi người đến ba chỗ ta vừa chỉ, sau khi bị hủy diệt, thanh lí phế tích đi, ta muốn nhìn kết cấu của luyện kim trận!” Vì an toàn hơn, Diệp Lăng vẫn muốn biết kết cấu của ba cái luyện kim trận cuối cùng.

Tuy rằng nói Diệp Lăng đã có thể suy đoán ra toàn bộ kết cấu luyện kim trận, nhưng vì để nắm chắc mười phần, tốt nhất nên xác nhận một chút!

“Tốt, ta lập tức phái người đi!” Phong Hành đáp, cũng lập tức an bài xuống.

Tuy rằng nói Quang Minh Kỳ Sĩ không thể làm được như Diệp Lăng, chuẩn xác tìm ra luyện kim trận, cũng sử dụng tinh lọc trận thanh lí nhưng bọn hắn vẫn có thể thanh lí toàn bộ phế tích, cũng có thể để Diệp Lăng nhìn thấy luyện kim trận bên trong.

Trên Vân Đình cung điện...

“Cái gì? Phong Hành nói Vân Đình cung điện mới là mục tiêu đích thực của vụ này, bảo chúng ta triệt khỏi đây?” Trong cao tầng Thánh Giáo, có người thu được tin tức này liền lập tức cảm thấy kinh ngạc.

“Ừ!”

“Ta nghĩ, chúng ta trúng kế rồi, Đặc Lạc Y * Mỗ Mã này quả thật là một nhân tài, hắn có thể tính đến sau khi phát sinh chuyện như vậy, chúng ta đều tập trung ở Vân Đình, đồng thời chúng ta cũng quá mức tin tưởng Vân Đình cung điện...” Có người bình tĩnh phân tích.

Người có thể đứng ở đây đều không phải người thường, trong đó có đủ kẻ thông minh phi phàm!

“Vậy hiện tại nên làm gì đây? Rời khỏi nơi này sao? Chúng ta có thể rút lui khỏi nhưng Giáo Hoàng và Thánh Nữ thì sao? Còn có một vài Giáo Chủ đại nhân, họ sẽ rút lui sao?” Lúc này có người đưa ra vấn đề mấu chốt nhất.

Đúng như lời Phong Hành, Vân Đình cung điện là một tồn tại rất đặc thù, có rất nhiều người “đặc thù” ở trong đó, muốn nhưng người này rút khỏi đây cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

“Vậy cũng chỉ có thể thử xem đã! Thánh Nữ... chúng ta có thể mời nàng đi trước...” Mọi người nhú mày, cho ra một cái biện pháp khó có khả năng.

Cứ như vậy, Vân Đình cung điện bắt đầu một lần rút lui từ trước nay chưa từng có, một ít người cả đời này chưa rời khỏi Vân Đình cung điện cũng không thể không bước ra.

“Ta sẽ không đi, ta tin tưởng Diệp Lăng kia, hắn có thể xử lý việc này!” Giáo Hoàng nghe xong rất bình tĩnh nói hắn lại tin tưởng Diệp Lăng, nhân vật hắn chưa từng tiếp xúc qua này.

Đối với những lời này của Giáo Hoàng, tất cả mọi người có điểm không thể tin được, trong lòng thầm nghĩ có lẽ cũng không phải vì Giáo Hoàng tin tưởng Diệp Lăng mà vì Giáo Hoàng không muốn rời khỏi Vân Đình cung điện.

Mặc kệ vì lý do gì, vì Giáo Hoàng không rời khỏi rất nhiều người cũng chỉ có thể lưu lại cùng Giáo Hoàng, làm cục diện trở nên có chút khấn trương!

Nếu nói tất cả bọn họ đều rút lui thì Diệp Lăng có thành công hay không cũng không có vấn đề lớn gì!

Nhưng hiện tại thì khác, Diệp Lăng thành công hay không quan hệ đến sinh mệnh của Giáo Hoàng và một đồng người khác. Cho nên, lần này Diệp Lăng lại một lần nữa trở thành nhân vật mấu chốt, rất nhiều người đang cầu nguyện hắn có thể thành công.

“Công tử à, lần này nói thế nào đi nữa người cũng phải bảo trụ được Vân Đình cung điện a!” Phong Hành vẻ mặt khẩn cầu nhìn Diệp Lăng nói hắn đã nhận được tin tức từ Vân Đình cung điện, biết đám người Giáo Hoàng không rời đi.

“Ta không có thể bảo chứng chắc chắn được, nhưng ta có thể cam đoan ta sẽ cố gắng hết sức!” Diệp Lăng lãnh đạm nói đứng ở trên Vân Đình cung điện, hắn có thể nhìn thấy toàn cảnh mười cái luyện kim trận bên dưới.

Luyện kim trận này quả thật đại khái giống như hắn nghĩ vậy, có điều có một ít chi tiết nhỏ hơi khác một chút!

Như vậy cũng tốt, có thể ứng phó tốt hơn một chút...

“Đây là Vân Đình cung điện a, không nghĩ tới chúng ta có thể đến chỗ này được!” Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa không quan tâm đến luyện kim trận mà là nhìn Vân Đình cung điện ở đằng sau, cảm thán nói.

Đám người Diệp Lam Vũ coi như may mắn, bởi vì Diệp Lăng làm họ có thể đi vào Vân Đình cung điện, chỗ này cho dù là Hoàng Đế cũng không có tư cách qua, tuyệt đối có thể làm họ cảm thấy tự hào.

“Luyện kim thuật sĩ đoàn phía nam sử dụng Thổ Chi Thập Tam, Phong Chi Thập Lục, Hỏa Chi Cửu luyện kim trận...” “Phía đông bắc...”

Diệp Lăng bắt đầu an bài luyện kim thuật sĩ tổ hợp luyện kim trận, lúc này cần những luyện kim thuật sĩ này cùng hắn duy trì luyện kim trận, một mình hắn có lẽ cũng ứng phó được, nhưng đã có trợ giúp thì sao lại chê chứ?

Khi Diệp Lăng an bài một đám luyện kim trận, những người khác cũng không dám đi quấy rầy Diệp Lăng và đám luyện kim thuật sĩ kia, cũng chỉ đứng một bên nhìn.

Mà lúc này Diệp Lăng tựa hồ trở nên mị lực bắn ra bốn phía, làm nữ hài tử gần đó đều lâm vào động tâm...

Có điều lúc này Diệp Lăng đột nhiên quay đầu, nói với thiếu nữ cánh đen Mía: “Cái kia... vị tiểu thư này, có thể lại mượn vài cái lông chim không?”

Mía tức giận, nàng không rõ vì sao đột nhiên Diệp Lăng lại hỏi cái này, mà nàng cũng rất rõ ràng nói hai chữ: “Không thể!”

“Nếu có lông chim của ngươi thì ta càng dễ dàng đối phó với luyện kim trận này hơn!” Diệp Lăng nói.

Mía nhất thời trầm mặc.

“Mía, cho hắn đi!” Nhị tỷ nói, tình huống lúc này rất đặc thù, mấy cái lông chim hắn không thành vấn đề gì.

“Được rồi!” Mía gật gật đầu, “Ngươi cần mấy cái?” Diệp Lăng giơ lên ba ngón tay nói: “Ba cái là đủ rồi!”

“Cho ngươi!” Mía có điểm không tình nguyện giao ra ba cái lông chim, mà nàng vẫn không hiểu được rốt cuộc lông chim của mình có tác dụng gì.

“Tốt lắm, mọi sự đã chuẩn bị xong, mở ra Lục Mang phòng ngự trận!” Diệp Lăng hô, đồng thời dùng luyện kim trận bắn ba cái lông chim vào trong luyện kim đại trận, ánh sáng đặc thù màu đen xuất hiện.

“Lưu manh phòng ngự trận? Tên rất hợp với hắn...” Thiếu nữ Phi Phi đứng gần đó nói thầm, nàng cũng thừa dịp mọi người không chú ý đi theo đến đây.

Phong, Hỏa, Thổ, Thủy, Quang Minh, Hắc Âm, đây là lục mang, bốn loại trước có điều dễ dàng, sau đó Quang Minh và Hắc Âm hơi khó một chút, may mà đây là Thánh Thành nên Quang Minh cũng không có vấn đề gì, có điều Hắc Âm thì chỉ có Hắc Ngọc Chi Vũ trên người Mía mới có.

Hiện tại Mía phát hiện một vấn đề, đó là Diệp Lăng chỉ cần dùng ba cái lông chim là đủ rồi nếu như vậy thì chẳng phải trên người hắn có mười cái sao? Sao lại còn đi xin mình, chẳng lẽ...

Đúng vậy, Diệp Lăng không muốn sử dụng của mình nên xin Mía tiếp...

“Két...”

Không lâu sau, Lục Mang phòng ngự trận bắt đầu tiếp xúc với luyện kim trận của Đặc Lạc Y, phát ra ánh sáng mãnh liệt...

Hai cái luyện kim trận chiến đấu, mọi người dõi mắt nhìn...

Người ở đây lúc này đều đang cầu nguyện, cầu nguyện Lục Mang phòng ngự trận của Diệp Lăng có thể chống đỡ công kích của cái luyện kim trận kia!

338. Chương 339: Cảm Giác Quen Thuộc (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 339: Cảm giác quen thuộc (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Phía nam, đã nhập vào Thủy Chi Nhất Trận.” “Tây bắc, đổi Thổ Chi Lục thành Quang Chi Thất...” “Phía đông...”

Diệp Lăng chỉ huy, biến ảo phòng ngự trận để chống đỡ công kích của luyện kim trận, từng chút tiêu hao cái luyện kim trận kia.

Tuy rằng ở thời gian, chuẩn bị, luyện kim trận Đặc Lạc Y vẫn chiếm thượng phong, nhưng Diệp Lăng có thể biến hóa hàng vạn hàng nghìn, dùng phương thức tốt nhất để hóa giải, đây là ưu thế của Diệp Lăng.

Thời gian từng chút trôi qua, ánh sáng luyện kim trận của Đặc Lạc Y tiêu tán từng chút một, mà phía Diệp Lăng lại “càng đánh càng hăng”, tình huống này làm đáp án trở nên thực rõ ràng.

Diệp Lăng đã thành công!

Có điều trước khi luyện kim trận hoàn toàn tiêu tán, Diệp Lăng vẫn hết sức chăm chú tiến hành phòng ngự và phá giải, không có chút nào lơ là, có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân mà hắn có thể thành công đến vậy.

Đến cuối cùng khi luyện kim trận hoàn toàn biến mất, toàn bộ Vân Đình cung điện bắt đầu hoan hô.

“Diệp Lăng này quả thật bất phàm, lại một lần nữa cứu Thánh Thành của chúng ta!” Giáo Hoàng mỉm cười, hắn đã nghe thấy tiếng hoan hô ở ngoài lúc này hắn có ý muốn gặp mặt Diệp Lăng một chút.

“Công tử, đa tạ!” Phong Hành ở bên cạnh cảm động nói, hiện tại kính ý của hắn với Diệp Lăng lại bay lên.

“Không khách khí, ta cũng có lợi mà... Ý, cảm giác này...” Sau khi Diệp Lăng tiêu diệt luyện kim trận, đột nhiên có một loại cảm giác khó hiểu đến từ trong Vân Đình cung điện.

Ở đó tựa hồ có người đang triệu hoán hắn...

Bên trong Thánh Thành, vì tất cả mọi người đứng ở ngoài Vân Đình cung điện nên đều nhìn thấy trận quyết đấu của luyện kim trận kia, ánh sáng hoa lệ kia làm tất cả mọi người lâm vào sợ hãi cũng khắc sâu trong lòng, vĩnh viễn không quên.

Va chạm giằng co hơn hai mươi phút kia, dù có người ở trong phòng cũng sẽ bị kỳ cảnh hấp dẫn ra ngoài hưởng chỉ lúc này tất cả mọi người đều đứng ở ngoài.

Cũng vì vậy mà cơ hồ va chạm vừa bắt đầu, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn, “Vân Đình cung điện, ai lại to gan như vậy, lại làm ra chuyện lớn đến thế ở trong này chứ?”

Ở trong lòng một ít người xem không rõ chân tướng, ánh sáng này tuy đẹp, nhưng càng nhiều người để ý chuyện này hơn, nơi đó là nơi thần thánh nhất Thánh Thành, thậm chí toàn bộ Thánh Giáo, sao lại có người chiến đấu ở chỗ đó?

Người khơi mào chiến đấu tuyệt đối không thể tha thứ!

Đây là một loại vũ nhục với Thánh Thành, là vũ nhục Thánh Giáo, đồng thời cũng là một loại khinh nhờn với Quang Minh Nữ Thần, người như vậy hẳn là bị trị tội -

Tử tội!

Có điều bọn họ không biết người khơi mào cũng đã sớm chết rồi, đã chết gần ngàn năm.

Mà nếu bọn hắn nhìn thấy lúc Diệp Lăng chỉ huy thì họ sẽ không nghĩ đến tài năng của Diệp Lăng mà chỉ nghĩ đến có thể Diệp Lăng là đầu sỏ gây nên chuyện này.

May mà chuyện này cũng không có mấy người biết, đừng nói là không phải thành viên của Thánh Thành, ngay cả Thành viên nội bộ cũng không có mấy người biết.

Chuyện này vì quan hệ đến Vân Đình cung điện, lại là một bí ẩn khó giải nên trước khi Thánh Thành điều tra ra duyên cớ thì hẳn sẽ không công bố ra ngoài.

Cũng vì vậy mà không mấy ai biết sự cố gắng của Diệp Lăng, mọi người không biết trường hợp kỳ lạ mà huyền kia chủ yếu là vì Diệp Lăng.

Đương nhiên cái này chỉ nói những người không biết, người ở đây vẫn biết, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không thể quên giờ khắc này, quên Diệp Lăng.

“Công tử, vì sao người có thể dùng trận pháp trụ cột bình thường một cách thần kỳ như vậy?” Quang Minh luyện kim thuật sĩ cảm thán hỏi Diệp Lăng.

Khi Diệp Lăng quyết đấu hoàn toàn đều dùng luyện kim trận trụ cột nhất, chỉ huy mọi người sử dụng, biến hóa vân vân, không sử dụng bất cứ trận pháp cao cấp nào.

Bất quá thử nghĩ một chút, cái gọi là trận pháp cao cấp cũng chỉ là trận pháp trụ cột tạo thành, cũng không khác gì lắm.

Có điều Diệp Lăng sử dụng toàn bộ là trận pháp trụ cột biến hóa qua lại, cái này quả thật là một chuyện làm người ta cảm thấy bội phục, đồng thời cũng cảm thấy có điểm sợ hãi.

Bội phục thì không cần giải thích, mà sợ hãi kỳ thật cũng là một bản tính của con người, sợ hãi người cao hơn mình rất nhiều, có thể làm chuyện mà mình không thể làm được.

“Công tử, người thật thật bất khả tư nghị, nếu lần này không có người thì Vân Đình cung điện đã xong rồi...” Phong Hành nhìn phía trước, tiếp lời.

Lúc này cơ hồ tất cả mọi người đều có ý tưởng tương tự, nếu không có Diệp Lăng thì rất có thể Vân Đình cung điện sẽ bị phá hủy.

Từ tình huống vừa rồi có thể thấy uy lực luyện kim trận của Đặc Lạc Y rất lớn, làm cho những luyện kim thuật sĩ vẫn còn cảm thấy sợ hãi bọn họ không có tin tưởng có thể bảo vệ Vân Đình cung điện, ngăn cản công kích của luyện kim trận này.

“Đúng vậy, đồ lưu manh, không thể không thừa nhận luyện kim trận của người rất mạnh!” Lúc này thiếu nữ Phi Phi cũng bắt đầu khen ngợi Diệp Lăng, trải qua chuyện vừa rồi, tin rằng bất cứ ai cũng có ý thần phục Diệp Lăng.

“Ý? Đồ lưu manh đâu?”

Thiếu nữ Phi Phi tìm thân ảnh đồ lưu manh, cũng chính là Diệp Lăng, phát hiện Diệp Lăng vẫn đứng đây khi này đã sớm mất tích.

“Ta khao, tiểu hồn đản này lại mất tích rồi!” Đám người Diệp Lam Vũ cũng phát hiện chuyện này, cũng bắt đầu cười mỉa một câu.

Đám người Phong Hành trầm mặc một hồi tựa hồ bọn họ còn chưa kịp phản ứng, vẫn không thể tin được chuyện trước mắt, Diệp Lăng biến mất dưới mí mắt mình.

“Nhanh lên, đi tìm công tử mau!” Phong Hành kịp phản ứng lại liền lập tức hạ lệnh.

Nhị Tỷ nhìn Thánh Thành bên dưới Vân Đình cung điện, đoán:

“Có thể Diệp Lăng đi xuống dưới kia không, vừa rồi hắn vẫn ở đây nhìn cơ mà.” “Có thể...” Diệp Lam Vũ nói tiếp.

Đại bộ phận người ở đây cũng cho rằng như vậy, hắn là Diệp Lăng chạy xuống dưới kia chứ không phải đi vào Vân Đình cung điện.

Mà một số người hiểu biết Diệp Lăng sẽ tin rằng hắn không đi vào chỗ phiền toái như Vân Đình cung điện đâu, hắn luôn luôn không thích những nơi tương tự như vậy, cho dù rất đẹp, rất hấp dẫn cũng không đi.

“Vừa rồi ta thấy hắn đi vào trong kia...” Lúc này Mía chỉ vào Vân Đình cung điện nói.

Bên trong? Hắn đi vào trong đó làm gì? Lấy tính cách của hắn sẽ không chạy vào bên trong chứ, chẳng lẽ trong này có thứ gì hắn muốn sao? Hay là hắn lại đi nhầm, lạc đường? Tin rằng rất có khả năng là đáp án thứ hai.

“Mía, người xác định là hắn đi vào trong đó sao?” Sau khi trầm mặc một hồi, Nhị tỷ liền mở miệng hỏi.

“Ừ, hắn đi vào từ cửa kia, ta thấy rất rõ ràng.” Mía chỉ vào một cánh cửa nói, đó cũng là một cánh cửa trong Vân Đình cung điện, một cánh cửa không có gì đặc biệt cả...

339. Chương 340: Cảm Giác Quen Thuộc (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 340: Cảm giác quen thuộc (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Mau thông tri cho những ai gặp Diệp Lăng liền... đi theo hắn, đừng để hắn chạy loạn là được!” Phong Hành lập tức thông tri xuống, không muốn Diệp Lăng đi bậy trong kia tạo thành hiểu lầm gì.

Mà hắn cũng không để người khác bắt Diệp Lăng, lấy thân phận uy danh của Diệp Lăng ở trong này thì sao bọn hắn có thể làm như vậy được, bất quá, dù sao đây cũng là Vân Đình cung điện, vẫn không thể để Diệp Lăng chạy loạn được!

Trong Vân Đình cung điện này có rất nhiều nơi cơ mật, cũng có rất nhiều nhân vật trọng yếu, mấy thứ mấy người này không phải phạm vi Diệp Lăng có thể tiếp xúc!

Đương nhiên trong tâm lý của Phong Hành không phải sợ ai bị Diệp Lãng kinh động mà là sợ Diệp Lãng chọc phải phiền toái gì!

Tuy rằng sự tình như nhau nhưng cách nói lại hoàn toàn bất đồng, hiện tại Phong Hành quan tâm Diệp Lãng nhiều hơn người khác một chút, đây là một loại cảm xúc tựa hồ không nên xuất hiện.

Làm Quang Minh Kỵ Sĩ hẳn phải trung với Thánh Giáo, quan tâm đến sự an toàn của Giáo Hoàng, nhân viên thần chức vân vân, không nên quan tâm ngoại nhân như Diệp Lãng mới đúng!

Mặc kệ nói gì thì nói lúc này đám người Diệp Lam Vũ hơn nữa đám Quang Minh Kỵ Sĩ đều đi vào cánh cửa Mía chỉ.

Đến cửa đám người Diệp Lam Vũ lại bị Phong Hành ngăn cản, mang theo giọng điệu xin lỗi nói: “Xin lỗi, các người không thể đi vào!”

“Vì sao?” Đám người Diệp Lam Vũ theo bản năng hỏi, trong nhất thời các nàng không nhớ ra đây là nơi nào.

“Đây là Vân Đình cung điện, không có thân phận Đại Giáo Chủ trở lên hoặc có sự cho phép đặc biệt thì không thể đi vào!” Phong Hành xin lỗi nói: “Công tử ở trong đó cũng không có vấn đề gì, Ta sẽ đi tìm hắn, mời các người ở ngoài chờ một chút!”

“Ta muốn đi vào!” Diệp Lam Vũ không nói gì thêm, chỉ dùng mấy chữ này bình thản nói lên quyết định của mình.

“Người là tỷ tỷ của công tử, hắn là không sao...” Phong Hành nhíu mày, kỳ thật hắn cũng không tính ngăn cản một hai người Diệp Lam Vũ đi theo, một hai người hắn vẫn có thể trông chừng được, hắn muốn ngăn lại nhưng người ở đằng sau cơ!

Trên thực tế, ngoài nguyên nhân này ra là Diệp Lam Vũ có thể chế trụ Diệp Lãng, Diệp Lãng có điều nghe lời Diệp Lam Vũ hơn.

“Ta cũng có thể sao?” Thất công chúa và Chân Tiểu Yên nói.

“Các người đi vào thôi! Nhưng người khác mời ở ngoài chờ một chút!” Phong Hành gật gật đầu, sau đó chuẩn bị mang theo Diệp Lam Vũ ba người đi vào trong.

Trước đó Diệp Lam Vũ ba người cũng ở Mơ Hồ Đường một thời gian, có điều quen thuộc với Phong Hành và Quang Minh Kỵ Sĩ, cũng hơn một ít đặc quyền!

“Ta sao? Ta cũng là tỷ tỷ Diệp Lãng!” Lúc này Nhị tỷ nói nàng cũng muốn đi vào, ngoài tìm Diệp Lãng ra càng nhiều là muốn nhân cơ hội xem Vân Đình cung điện thần bí này hơn.

“Xin lỗi, ta không thể xác định thân phận của người nên mời người ở ngoài chờ một chút!” Phong Hành nhìn thoáng qua Nhị tỷ, tuy rằng trước đó Diệp Lãng cũng nói qua chuyện này nhưng Phong Hành vẫn ngăn lại.

Cái này cũng chứng minh là nếu Diệp Lam Vũ ba người không ở Mơ Hồ Đường một thời gian ngắn thì cũng sẽ bị Phong Hành ngăn lại!

Nhị tỷ trầm mặc, nhìn đám người Diệp Lam Vũ rời khỏi, nàng ngăn người một hồi lâu.

Lúc này tựa hồ nàng càng xác định thêm một chuyện là khoảng cách giữa mình và đệ đệ xa hơn mình tưởng nhiều.

Đồng thời, nàng cũng nhớ đến một người là đại ca của nàng và Diệp Lãng, đại ca kia chỉ tồn tại trong truyền thuyết, đừng nói Diệp Lãng mà ngay cả mình cũng ít gặp qua.

Giờ khắc này nàng càng hy vọng mình có thể giống Diệp Lam Vũ và Diệp Lãng, hai tỷ đệ luôn luôn có cảm tình làm người ta hâm mộ!

Có điều nàng cũng biết mình không thể thoải mái như đệ đệ muội muội được, mình còn phải chống lưng cho gia tộc, nàng không thể để một mình ca ca gánh trọng trách nặng nề như vậy được!

Phải gánh vác trách nhiệm này!

Hiện tại chỉ hy vọng hai người họ vẫn có thể khoái khoái lạc lạc, vô ưu vô lự như thế...

Bên trong Vân Đình cung điện có một nơi thực đặc biệt, phải nói là một chỗ đặc biệt trong nhiều chỗ đặc biệt khác, tuy rằng số lượng nơi đặc biệt trong này nhiều nhưng cũng không thể phủ định sự đặc biệt của nó.

Ở trong tầng thứ năm của Vân Đình cung điện, trong một cái phòng thực rộng lớn, phòng có một cái ban công, thông qua một hệ thống thu thập ánh sáng làm vị trí trung tâm của phòng có thể đắm chìm trong ánh sáng mặt trời ngay cả khi trời sáng hay đêm đen.

Mà hệ thống thu thập ánh sáng này cũng không phải dùng tụ ánh sáng vào một chỗ rồi chiếu đến vị trí trung tâm mà là thông qua rất nhiều góc độ khác nhau, tập trung từng đạo ánh sáng vào.

Thiết kế như thế làm phòng này có một loại cảm giác như ảo như mộng, mà vị trí trung tâm lại là sự biểu hiện cực hạn của mộng ảo này.

Dưới tình cảnh mộng ảo cực hạn như thế, nếu nói không có gì cả thì tựa hồ có điểm quá lãng phí cũng không phù hợp. Mà thứ bên trong kỳ thật cũng là nguyên nhân chủ yếu làm phòng này càng trở nên mộng ảo.

Đó là một khối băng tinh hình chữ nhật, phía ngoài của nó cũng không phải rất bằng phẳng, vuông vức, cũng vì vậy mà góc độ chiết xạ phản xạ của ánh sáng đều không giống nhau, trở nên rối loạn.

Rối loạn, mặc dù là rối loạn nhưng lại loạn đến rất mỹ lệ!

Trong khối băng tinh này tựa hồ loáng thoáng có bóng người, rốt cuộc là ai, vì sao lại ở trong đây? Là tu luyện? Hay là...

Đáp án này tin rằng không phải ai trong Thánh Thành đều biết, chỉ có một phần nhỏ trong đó biết đến thôi!

Mặc kệ nói gì thì nói có thể khẳng định khối băng tinh này rất được Thánh Thành coi trọng bởi sự phòng hộ nghiêm mật của căn phòng này, dùng lời lẽ dân gian là dù một con ruồi cũng không lọt vào được!

Ban công kia phòng ngự lại nghiêm ngặt hơn, chẳng qua thoát nhìn như phòng trống, không có bất cứ ai phòng bị nhưng thực tế người ở đó đều giấu mình vào chỗ tối, một khi có xâm lấn giả xuất hiện thì họ sẽ dùng các loại phương pháp xử lý xâm lấn giả.

Nhưng mà muốn xâm nhập vào từ ban công quả thật không phải biện pháp tốt, đây là tầng thứ năm, vô luận là từ trên hay dưới đều rất dễ dàng bại lộ ra ngoài.

Hơn nữa, đừng nhìn mặt ngoài Vân Đình cung điện rất bình thản, không có gì lạ nhưng lại ẩn tàng không ít luyện kim trận, cho dù Diệp Lăng đi cũng sẽ tạo thành động tĩnh không nhỏ, sẽ bị người phát hiện, trừ phi hắn có thể biết trước sự sắp xếp của các luyện kim trận.

Một nơi như vậy tựa hồ cũng chỉ còn một đường vào, đó là cánh cửa chính được thủ vệ nghiêm ngặt!

Chẳng qua dù đi vào Vân Đình cung điện này cũng đã là việc khó rồi, sao có thể đi vào được phòng này?

Cũng vì vậy mà không ai nghĩ đến sẽ có người đi đến chỗ này, mà hôm nay lại xuất hiện một cái ngoài ý muốn nho nhỏ, có người làm một chuyện mà xưa nay chưa từng có!

340. Chương 341: Cảm Giác Quen Thuộc (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 341: Cảm giác quen thuộc (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Lúc đó, Quang Minh Kỳ Sĩ canh cửa vẫn thật sự ra sức, cẩn thận tỉ mỉ tiến hành công tác bảo vệ, cho dù nơi này vẫn chưa bị người xâm nhập bao giờ nhưng họ vẫn không thả lỏng!

Rất nhanh đám Quang Minh Kỳ Sĩ đưa ánh mắt tập trung về một hướng, chỗ đó có một thiếu niên bước từng bước về phía họ.

Trên mặt thiếu niên có vẻ mê hoặc, tựa hồ như đang lạc đường, cũng tựa hồ như có vấn đề khác!

Mà vấn đề này không phải là thứ mà đám Quang Minh Kỳ Sĩ quan tâm, bọn họ chỉ quan tâm đến thiếu niên này là người mà mình chưa từng gặp qua, là người không rõ lai lịch!

Người như vậy xuất hiện ở đây thì nói gì thì nói đều phải cẩn thận đề phòng!

“Đứng lại! Người là ai?” Quang Minh Kỳ Sĩ lập tức quát bảo dừng lại, đề phòng nhìn thiếu niên.

Thiếu niên dừng cước bộ, nhìn cánh cửa trước mặt, ngây người một hồi lâu mới lên tiếng: “Xin hỏi, chỗ này là chỗ nào?”

“Chỗ này là chỗ nào? Chẳng lẽ người không biết sao?” Quang Minh Kỳ Sĩ nhìn Diệp Lăng, có điểm khinh thường hỏi, người đã ở đây rồi còn hỏi cái này làm gì?

“Không biết!” Thiếu niên lắc đầu, vẫn nhìn cánh cửa trước mặt, trên mặt vẫn tràn đầy vẻ nghi hoặc.

“Đây là Vân Đình cung điện! Người không biết thì vào đây bằng cách nào, chẳng lẽ thừa dịp hỗn loạn vừa rồi?” Quang Minh Kỳ Sĩ nhíu mày, cũng vậy quanh thiếu niên, bọn họ chợt nhớ tới tình huống hỗn loạn vừa rồi, ngay cả họ cũng chuẩn bị mang theo khối băng bên trong rút lui.

Chuẩn xác hơn là bọn họ đã mang theo khối băng kia đi xuống mấy tầng, nhưng sau đó lại biết Diệp Lăng ở ngoài kia phòng ngự, hơn nữa Giáo Hoàng cũng ở lại không đi, bọn họ cũng quay lại chỗ này, tiếp tục công tác của mình!

Cũng vì vậy mà bọn họ cũng hiểu tình huống hỗn loạn vừa rồi, ngay cả nhân viên thủ vệ cũng có thể hỗn loạn, thậm chí có khi những người này đều rời khỏi để lại cửa trống không cho thiếu niên chạy vào.

Thiếu niên nhíu mày, nhìn đám Quang Minh Kỳ Sĩ chung quanh, sau đó bình thản nói: “Các người thật sự là ngốc, đương nhiên ta biết đây là Vân Đình cung điện rồi ta hỏi các người chỗ này là chỗ nào? Bên trong là cái gì?” Đám Quang Minh Kỳ Sĩ ngẩn ngơ, đều nhìn thiếu niên kia không biết nói gì.

“Nếu người biết thì hẳn là biết chỗ này không thể đi bậy, không được phép đi vào!” Quang Minh Kỳ Sĩ nói: “Chúng ta sẽ phải người đưa người đi ra ngoài!”

Thiếu niên sững sốt, nói: “Cái này ta không biết!”

“Hiện tại người biết rồi đó, chúng ta sẽ đưa người ra ngoài sẽ có người tiếp quản người!” Quang Minh Kỳ Sĩ rất có lễ phép nói cho dù là xâm lấn giả nhưng họ vẫn không sử dụng bạo lực, vẫn dùng lễ tiếp đãi.

Có lẽ cũng vì thoát nhìn thiếu niên này có vẻ rất vô hại nên mới nhận được đãi ngộ như vậy!

“Không được, ta sẽ không đi xuống, ta muốn đi vào!” Thiếu niên lắc đầu, chỉ vào phòng kia nói mục đích lần này của hắn là đi vào trong căn phòng này.

“Cái gì? !”

Khi thiếu niên chỉ vào căn phòng, thần kinh Quang Minh Kỳ Sĩ bắt đầu khẩn trương, thứ bọn họ phải thủ hộ chính là trong căn phòng này, vậy mà có người muốn đi vào, cái này bảo sao họ không khẩn trương?

“Rốt cuộc người là ai, có mục đích gì?”

Quang Minh Kỳ Sĩ chất vấn Diệp Lăng, cũng vậy quanh hắn lại, bộ dáng như gặp đại địch vậy.

“Không có gì a, ta chỉ muốn đi vào xem một chút, không biết bên trong có cái gì mà làm ta có cảm giác rất quen thuộc...” Thiếu niên lắc lắc đầu hồi đáp, giống như hoàn toàn không biết tình hình hiện tại, bộ dáng ung dung tự tại.

“Quen thuộc? Không có khả năng! Người muốn tìm cái cơ cũng phải tìm cái gì hợp lý một chút bên trong không có gì quen thuộc với người!” Quang Minh Kỵ Sĩ hoàn toàn phủ định lời thiếu niên nói bọn họ có thể khẳng định, lấy thân phận và tình huống của Diệp Lăng là không có khả năng tiếp xúc thứ ở trong đó.

Đừng nói một thiếu niên chưa từng gặp bao giờ, cho dù là Giáo Chủ đại nhân cũng chưa chắc quen thuộc thứ ở trong!

“Lại là, ta có cảm giác này, ở trong này đây, rất quen thuộc...” Thiếu niên chỉ vào phòng kia nói cũng không phát giác tình huống hiện tại rất bất lợi với hắn.

Quang Minh Kỵ Sĩ nhìn Diệp Lăng, hiện tại họ có điểm không hiểu được Diệp Lăng, lúc này sao hắn vẫn không thay đổi vẫn nói y như trước? Người bình thường gặp tình huống như vậy hẳn là sẽ tìm lý do khác để thuyết phục chứ.

Mà ngay khi Quang Minh Kỵ Sĩ nghi hoặc, một người trong đó bỗng nhiên nói: “Vừa nhận được tin tức của huynh đệ ở phía dưới, bảo chúng ta chú ý một chút, nếu nhìn thấy Diệp Lăng Diệp công tử thì hỗ trợ trông chừng một chút, cũng thông cáo lại cho bọn họ!”

”Trả lời bọn họ là chúng ta đã biết! Kỳ quái sao lại nhấn đến chỗ của chúng ta chứ,

chẳng lẽ họ lại để Diệp công tử đi vào đến chỗ này của chúng ta sao?” Nhân vật thủ lĩnh trong đám Quang Minh Kỵ Sĩ có điểm kỳ quái nói.

“Hiểu rồi! Ta đã trả lời rồi! Bọn họ nói đặc thù của Diệp Lăng công tử rất rõ ràng, là một thiếu niên mơ mơ màng màng!” Quang Minh Kỵ Sĩ tiếp thu tin tức nói.

“Thiếu niên mơ mơ màng màng, cái này sao gọi là rõ ràng được, ai biết hắn có mơ mơ màng màng hay không... Khoan khoan, người vừa nói cái gì, thiếu niên mơ mơ màng màng?” Nguyên bản thủ lĩnh này còn có điểm khó hiểu, kỳ quái không biết chuyện gì xảy ra bên dưới, không biết sao lại nói một đặc điểm kỳ quái như vậy.

Mơ mơ màng màng vẫn luôn dùng để đại biểu tính cách của một người, mà tính cách này cũng phải tiếp xúc mới biết được, dùng cái này để làm đặc thù tìm người là một phương pháp thật kém cỏi.

Nói đơn giản hơn, cho dù gặp người người muốn tìm, cho dù biết rõ người này có đặc điểm như vậy cũng nhất định sẽ không chú ý tới.

Bởi vậy đây là một đặc điểm cần thời gian dài mới phát hiện được!

Trên thế giới này còn có người sẽ biểu hiện đặc tính mơ mơ màng màng trên mặt sao? Trừ phi là thiếu niên trước mắt này, thoát nhìn hắn làm người ta cảm thấy có cảm giác rất mơ hồ, khoan khoan, thiếu niên trước mắt này...

Quang Minh Kỵ Sĩ nhìn Diệp Lăng, thật cẩn thận hỏi: “Xin hỏi người có phải Diệp Lăng Diệp công tử không?”

“Ừ! Là ta!” Thiếu niên gật gật đầu, thừa nhận nói.

Đúng vậy, thiếu niên này chính là Diệp Lăng, hắn theo cảm giác quen thuộc mà đi đến đây, lúc này cảm giác của hắn càng thêm mãnh liệt, hắn có thể cảm giác được trong căn phòng kia có thứ gì đang triệu hoán mình.

“Nói cho bọn hắn biết đã tìm được Diệp công tử, bảo bọn hắn nhanh chóng đến tầng năm mang hắn đi!” Thủ lĩnh Quang Minh Kỵ Sĩ lập tức phân phó, liên hệ với bên dưới.

Đây cũng không phải vì nghĩ tốt cho người ở dưới, muốn bọn hắn ít lo lắng hơn mà bọn hắn vì mình, hiện tại đã rõ ràng thân phận của Diệp Lăng thì họ sẽ không làm khó Diệp Lăng!

Nhưng là cái này cũng không có nghĩa là Diệp Lăng sẽ không làm, hắn có thể vẫn tiếp tục làm khó đám Quang Minh Kỵ Sĩ này, muốn đi vào căn phòng này!

Nói chính xác hơn, cái này không phải là có thể mà trăm phần trăm hắn sẽ làm như vậy!

341. Chương 342: Ta Muốn Đi Vào (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 342: Ta muốn đi vào (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Nếu các người đã biết ta là ai thì ta được vào rồi chứ?” Diệp Lãng nhìn cửa phòng, đồng thời bước về phía nó.

“Không được! Diệp công tử, tốt nhất người đợi một lát để bọn họ đến rồi nói sau!” Quang Minh Kỵ Sĩ Thủ vệ nơi này vẫn không để Diệp Lãng đi vào, vẫn cản lại.

Cho dù Diệp Lãng làm ra rất nhiều công hiến cho Thánh Thành, cho dù hắn có danh vọng rất cao ở đây cũng không thể để hắn đi vào phòng này được, chỗ này không phải là chỗ hắn có thể đi vào!

Điểm này là vấn đề về nguyên tắc, Quang Minh Kỵ Sĩ hắn sẽ không đổi ý! Nhưng mà Diệp Lãng lại không nghĩ như vậy, hắn chỉ ngơ ngác nhìn cánh cửa trước mặt, lẳng lặng chờ, chờ đám người Phong Hành đi lên,

Hắn cho rằng đám người này đang chờ đám người Phong Hành đến mới chịu tránh ra! Vậy thì chờ a, dù sao hắn cũng đang kỳ quái không biết cảm giác này là gì, quen thuộc nhưng lại có điểm xa lạ, rất khó hiểu.

Có lẽ đây vẫn vẹn chỉ là một chút mơ hồ của hắn a!

“Cái gì? Công tử chạy đến tầng năm?” Phong Hành thu được tin tức kinh ngạc hỏi.

Nguyên bản họ vẫn còn đang ở tầng một tìm Diệp Lãng, bọn họ không thể tưởng tượng được chỉ trong một thời gian ngắn Diệp Lãng đã lên đến tầng năm, theo suy nghĩ của họ, Diệp Lãng chỉ chạy loạn khắp nơi vô mục đích nên hắn vẫn còn ở lầu một.

Để bảo hiểm hơn, bọn họ cũng tính cả lầu hai vào, chia người vào lầu hai tìm! Đồng thời họ cũng thông cáo toàn bộ Quang Minh Kỵ Sĩ trong cung điện để họ chú ý phòng bị một chút, có rảnh thì thuận tiện tìm họ.

Cũng vì thế mà làm cho đám Quang Minh Kỵ Sĩ ở tầng năm này biết, hóa ra thiếu niên đứng trước mặt này là Diệp Lãng!

“Đúng vậy, ở tầng năm, khu phía đông phòng số 1!” Người hội báo có điểm xấu hổ nói, cũng vì nơi đó là —

“Ừ... Cái gì? Khu phía đông phòng số 1? Không phải...” Phong Hành cả kinh, cũng kinh ngạc rất nhiều, cũng chưa nói hết câu làm người ta không hiểu được ý tứ của hắn.

“Phong Hành đại nhân, khu phía đông phòng số 1 là chỗ nào?” Lúc này Chân Tiểu Yên vừa lúc ở bên cạnh Phong Hành, đi cạnh nàng còn có tiểu Nhị.

Dường như này giờ tiểu Nhị vẫn ở bên cạnh Chân Tiểu Yên a, mệnh lệnh của nàng vẫn chưa giải trừ nên trong đặc thù của Diệp Lãng liền ít đi một đặc điểm “bên cạnh còn có một thiếu nữ xinh đẹp đến vô lý”...

“Đó là một nơi thực đặc biệt!” Phong Hành vừa đi vừa nói mà nói tới đây hắn cũng cảm thấy có điểm buồn cười, chỗ này vốn là một nơi rất đặc biệt rồi lời của hắn tựa hồ có chút dư thừa.

Chân Tiểu Yên không nói gì, chỉ đợi Phong Hành giải thích tiếp.

Khụ khụ, may mà Chân Tiểu Yên này không không khéo như hai đại tiểu thư kia, ai, công tử có hai nàng cũng đã đủ phiền rồi cũng là Chân Tiểu Yên này tốt hơn một chút, nàng mới là loại hình thê tử tiêu chuẩn, ở chung với công tử hắn sẽ rất hoàn mỹ.

Ý, ta nghĩ gì đâu đâu vậy, việc này ta làm gì có tư cách quản!

“Người có biết trong Thánh Giáo có hai chức vị là duy nhất không?” Câu hỏi của Phong Hành có điểm mạt danh kỳ diệu, bất quá lại phù hợp với đề tài này.

“Ta biết, đầu tiên, Giáo Hoàng là duy nhất, không thể nào, chẳng lẽ nơi đó là nơi của Giáo Hoàng sao? Chúng ta phải nhanh tìm ra Diệp Lăng thôi tầng năm phải không...” Chân Tiểu Yên vừa trả lời lập tức sợ hãi bắt đầu chạy như điên về phía tầng năm!

“Ách...” Phong Hành nhìn thân ảnh Chân Tiểu Yên, hiện tại hắn thầm nghĩ muốn nói hết câu: “Chân tiểu thừa, lời còn chưa nói xong, vèn vèn chỉ là người đoán mà thôi...”

Giáo Hoàng cũng không phải ở tầng năm, hơn nữa nơi ở của Giáo Hoàng cũng không có thủ vệ như thế, ít nhất sẽ không nhiều như vậy!

Đó cũng không phải vì Giáo Hoàng không trọng yếu mà vì người bên cạnh Giáo Hoàng đều là cao thủ tuyệt đỉnh, thực lực mạnh hơn đám người kia không ít, hơn nữa, dù sao Giáo Hoàng cũng là Giáo Hoàng, hắn có một thực lực không tầm thường, mà thực lực này giấu rất sâu, không có mấy người biết tường tận.

“Đi thôi nhanh đuổi theo, thông tri Diệp Lam Vũ tiểu thư và Thất công chúa điện hạ nữa! Để các nàng cùng lên tầng năm luôn đi!” Lúc này Phong Hành cũng không nói thêm cái gì, chỉ phải người thông tri Diệp Lam Vũ và Thất công chúa, riêng hắn thì nhanh chóng đuổi theo.

Tuy rằng là hiểu lầm nhưng cái hiểu lầm này tựa hồ không có vấn đề gì lắm! Cùng lúc đó, trong Vân Đình cung điện, ở một cái phòng hợp đầy ánh sáng, bốn Đại Giáo Chủ đại nhân ngồi vây quanh một cái bàn trò chuyện, phải nói là bàn luận thì đúng hơn!

Nếu Diệp Lăng ở đây sẽ cảm thấy kỳ quái, sao bốn Đại Giáo Chủ này lại giống nhau như vậy, có phải tứ bào thai hay không vân vân...

Đơn giản là Đại Giáo Chủ đều là lão nhân, hơn nữa đều thích để râu trắng, mặc quần áo giống nhau...

Đại Giáo Chủ đều là nhân vật cấp nguyên lão trong Thánh Giáo, cho dù là Giáo Hoàng cũng phải cho bọn hắn mặt mũi, mà nếu những Đại Giáo Chủ này toàn bộ nhất trí một việc gì đó thì ngay cả Giáo Hoàng cũng phải nghe lời.

“Đã điều tra ra luyện kim đại trận vừa rồi là ai làm sao?” Một Đại Giáo Chủ râu trắng chỉnh chỉnh kính lão của mình, nhìn tài liệu trong tay hỏi.

“Tra thì tra ra rồi, là Đặc Lạc Y * Mỗ Mã làm...” vẫn là một Đại Giáo Chủ râu trắng trả lời.

“Bắt hắn lại, hỏi hắn vì sao phải làm như vậy!” Đại Giáo Chủ trước tựa hồ cũng không biết Đặc Lạc Y là ai, xem hắn như một người bình thường.

“Muốn bắt hắn thì chỉ có thể đi vào trong mộ thôi!” Đại Giáo Chủ sau cười khổ nói.

“Đi mộ địa? Hắn ở trong mộ à? Sao lại ở nơi kỳ quái như vậy?” Đại Giáo Chủ trước có diêm mê hoặc, hắn không nghĩ ra được điểm này.

“... Hắn đã sớm chết ở ngàn năm trước rồi, hiện tại đang ở trong mộ ấy, người hiểu chưa?” Đại Giáo Chủ sau có điểm vô lực, không thể tưởng được lão bằng hữu mình vẫn chưa biết chuyện này.

Đại Giáo Chủ trước mặt hơi đỏ lên, bộ dáng như có điểm xấu hổ.

“Chúng ta tra qua di vật của Đặc Lạc Y, có một phong y thư, trong đó cũng đề cập đến luyện kim đại trận này, đây cũng không phải là hắn làm vì mình mà là một loại công cụ báo thù!” Một Đại Giáo Chủ nói, cau mày lại, tựa hồ vẫn còn đang đau đầu vì chuyện này.

“Công cụ báo thù? có ý gì?” Nhưng người khác có điểm khó hiểu về việc này, nghi hoặc không biết lý do của từ báo thù này.

“Ừ, đúng là công cụ báo thù! vốn dĩ Đặc Lạc Y đến đây cũng không phải là tự nguyện mà là có người dùng một ít thủ đoạn không hợp với lẽ thường, ai, cho dù là Thánh Giáo cũng không tránh khỏi tranh đấu vì quyền lợi, vẫn có một mặt hắc ám à!” Đại Giáo Chủ kia nói cũng lắc lắc đầu.

342. Chương 343: Ta Muốn Đi Vào (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 343: Ta muốn đi vào (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Ừ, ta hiểu rồi! Nhất định là có người muốn Đặc Lạc Y hỗ trợ mà lại uy hiếp, hấn làm vậy để mình được thăng quan nhưng Đặc Lạc Y lại hiểu lầm là Thánh Giáo chúng ta làm nên sẽ oán hận lên đầu chúng ta, cũng muốn phá hủy Vân Đình cung điện - biểu tượng thần thánh đại biểu cho Thánh Giáo?”

Làm một Đại Giáo Chủ cũng không phải hàng chợ búa gì, rất nhanh đoán ra đại khái.

“Trên cơ bản không khác là mấy! Khi tìm thấy di vật của Đặc Lạc Y thì chúng ta cũng không phát hiện bản cấu tạo của luyện kim đại trận kia, có thể là hấn căn bản không vẽ ra chăng?” Đại Giáo Chủ cầm tư liệu kia nhú mày nói.

Nhú mày là vì hấn nghĩ đến có lẽ không phải không vẽ ra mà vì có người lấy đi trước rồi như vậy sự tình sẽ trở nên càng phức tạp hơn!

Đơn giản là nếu như vậy tức là có người đang tìm cách làm điều gì đó, muốn lợi dụng điểm này để đả kích Thánh Giáo!

Mà đây lại là điều họ không muốn nhìn thấy!

Không chỉ không muốn nhìn thấy có người đả kích Thánh Giáo mà càng không muốn thấy người này xuất hiện bởi họ tin rằng nếu có một người như vậy thì rất có thể là người một nhà, hơn nữa là một người có thân phận không thấp trong Thánh Giáo!

Cái này là vì người có thể tiếp xúc đến di vật của Đặc Lạc Y không nhiều lắm, phải nói là rất rất ít!

Hy vọng cái này vền vền chỉ là một lần ngoài ý muốn, hy vọng thứ này trong ngàn năm nay đã ngoài ý muốn bị truyền lưu ra ngoài, không nằm trong tay một người nào của Thánh Giáo, càng hy vọng hơn là vốn dĩ không có thứ này!

Ngoài ra thì không cần đề cập tới, chuyện có phải ngoài ý muốn hay không thì tựa hồ đã có đáp án khẳng định rồi, ít nhất là mặt ngoài không có căn cứ chính xác nào là có người mưu đồ cả!

Luyện kim đại trận này được khởi động dưới tình huống thật bất ngờ, mà người chạm vào nó chính là Diệp Lăng!

Điều này làm người ta không biết làm sao cho phải- khởi động cũng là hấn, giải quyết cũng là hấn...

Mà nói đến Diệp Lăng thì đám Đại Giáo Chủ còn phải bàn luận một lúc.

“Tiểu tử Diệp Lăng này quả thật có điểm năng lực, đợt ôn dịch lúc đầu rồi đến Mơ Hồ Đường, còn có luyện kim đại trận vừa rồi nữa, tất cả đều làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn! Người nói xem vấn đề của chúng ta có nên để hấn thử giải quyết một chút không?”

Một Đại Giáo Chủ nói mà lúc này tuy không ai nói ra vấn đề này là gì nhưng trong lòng mỗi người đều tự hiểu.

“Tiểu tử này quả thật kỳ diệu như trong truyền thuyết vậy, luyện kim thuật cũng đứng ở một vị trí mà không ai có thể siêu việt, rất thích hợp giúp chúng ta giải quyết vấn đề kia, có điều làm như vậy có phải có điểm không hợp quy củ không?” Một Đại Giáo Chủ cau mày nói.

Từ khi ôn dịch chấm dứt, bọn họ đã nghĩ muốn Diệp Lăng đến hỗ trợ, mãi qua mấy tháng rồi bọn họ vẫn không hành động, tất cả cũng vì một câu trên... Không hợp quy củ!

“Không hợp quy củ cái rắm, bây giờ là lúc nào rồi còn quan tâm đến cái này, nếu cứ tiếp tục như vậy thì hậu quả sẽ càng ác liệt hơn! Hơn nữa, Diệp gia Thập Tam công tử này lại là một người thật có ý tứ, để hắn hỗ trợ cũng không coi như không hợp quy củ, chỉ cần chúng ta cấp ra thù lao tương ứng là được!” Lại một Đại Giáo Chủ khác vượt râu nói.

“Đúng vậy đúng vậy...” Bốn Đại Giáo Chủ đều bắt đầu sờ sờ râu, xem ra sự tình này hắn đã có quyết định chính thức rồi!

“Cứ quyết định vậy đi, để cho Diệp Lăng vào hỗ trợ!” Tiểu hội nghị giữa bốn Đại Giáo Chủ đã xong, rất nhanh sai khiến thuộc hạ đi thực thi việc này.

“Cái gì? Diệp Lăng đã ở trong này?”

Đồng dạng, rất nhanh Đại Giáo Chủ đã nhận được tin tức là hiện tại Diệp Lăng đang ở ngay trong Vân Đình cung điện này! Tin tức này làm họ sửng sốt nửa ngày, trong nhất thời không kịp phản ứng lại!

“Nếu như vậy thì tốt rồi, tìm vị trí của hắn đi, chúng ta đích thân đến mời hắn hỗ trợ!” Đại Giáo Chủ vượt râu, bọn họ cảm thấy nếu đích thân đến sẽ làm Diệp Lăng cảm thấy rất có mặt mũi, nếu vậy thì sự tình càng thêm dễ giải quyết.

Cầu người thì phải ra dáng dáng hoàng, tất nhiên phải tự mình đến rồi!

Đây là ý tưởng của đám Đại Giáo Chủ, kỳ thật nếu đổi thành người khác thì họ có thể suy nghĩ xem có nên tới hay không, nhưng là Diệp Lăng thì không cần phải nghĩ, nhất định phải làm như vậy.

Cái này không chỉ vì uy vọng của Diệp Lăng ở đây còn mạnh hơn vài cái Đại Giáo Chủ này mà còn vì Diệp Lăng không cho bất cứ ai mặt mũi, cho dù Giáo Hoàng tự thân xuất mã cũng chưa chắc được kết quả như mong muốn!

Cho nên lúc này nhóm Đại Giáo Chủ càng muốn để Diệp Lăng nhìn thấy thành ý của mình!

Tiếp đó nhóm Đại Giáo Chủ lại nhận được một tin tức làm họ càng cảm thấy ngoài ý muốn hơn, đó là vị trí của Diệp Lăng...

“Cái gì?! Hắn đang ở tầng năm? Còn ngay tại khu phía đông phòng số 1?” Nhóm Đại Giáo Chủ đều tròn mắt há hốc mồm, nhìn Quang Minh Kỳ Sĩ đưa tin kia mà ngẩn người.

Quang Minh Kỳ Sĩ kia bị bốn Đại Giáo Chủ nhìn chằm chằm, hắn cảm thấy rất có áp lực, hơn nữa cũng có một ít kiêu ngạo, hắn tin rằng không có mấy ai được chú ý như vậy.

Đương nhiên hắn cũng hiểu được kỳ thật họ chú ý Diệp Lăng!

“Đúng vậy, ở...” Quang Minh Kỳ Sĩ mặt không đổi sắc bình đạm nói.

“Quên đi, vốn chúng ta muốn mời hắn vào trong đó mà, hiện tại thì tốt rồi, chúng ta đi thôi!” Một Đại Giáo Chủ nói vừa rồi vì sao họ kinh ngạc? Nguyên nhân chính là nơi Diệp Lăng đang đứng cũng là nơi họ muốn mời hắn đến hỗ trợ.

Không thể tưởng được bọn họ còn chưa nói ra thì Diệp Lăng đã tự mình đến.

Có lẽ lần này căn bản không cần tự mình lên tiếng!

Có lẽ vì nhóm Đại Giáo Chủ nghĩ như vậy nên họ bước đi càng thêm chậm chạp, vốn dĩ làm lão nhân gia bọn họ đã đủ chậm chạp rồi, hiện tại càng thêm chậm.

Mà vào lúc này họ không biết vì bọn họ từ từ mới đến làm xuất hiện một tràng kịch khá thú vị, nếu họ sớm cho phép Diệp Lăng đi vào cái phòng kia thì sẽ không xuất hiện chuyện như vậy!

“Diệp Lăng! Người đang làm gì vậy, một người một mình chạy đến đây làm gì?” Chân Tiểu Yên chạy đến bên cạnh Diệp Lăng, hỏi hắn.

“Ta đang đợi... Ê ề mụ béo, người làm sao vậy?” Ngay khi Diệp Lăng muốn trả lời, Chân Tiểu Yên liền ngủ trong ngực của hắn, không có dấu hiệu gì trước đó cả.

Mà Diệp Lăng lay thế nào Chân Tiểu Yên cũng không tỉnh, đây cũng là điều đương nhiên, Chân Tiểu Yên rơi vào tình huống này thì dù có thiên thác rơi xuống cũng không làm nàng tỉnh dậy được!

Rất nhanh Diệp Lăng liền nhớ lại một chuyện —

“Ta khát, chẳng lẽ ngươi lại chưa ăn gì à?”

Khi Chân Tiểu Yên xuất hiện tình huống như vậy thì rất có khả năng nàng không ăn no, đói xui!

343. Chương 344: Ta Muốn Đi Vào (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 344: Ta muốn đi vào (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Trên thực tế quả thật như vậy, trước Chân Tiểu Yên chạy theo Diệp Lăng, lại đứng nhìn luyện kim trận đấu pháp lâu như thế, theo lý thuyết đã sớm nên hôn mê rồi cũng vì nàng còn nhớ đến Diệp Lăng nên vẫn chưa té xỉu thôi.

Diệp Lăng cũng vì vậy nên theo thói quen để tiểu Nhị bảo hộ Chân Tiểu Yên, nếu lúc này Chân Tiểu Yên té xỉu ở nơi khác thì tiểu Nhị cũng sẽ dẫn nàng đến chỗ Diệp Lăng.

Rất nhanh Diệp Lăng liền lấy một viên thuốc từ trong giới chỉ ra, nhẹ nhàng mở cái miệng nhỏ nhắn của Chân Tiểu Yên, sau đó bỏ vào, cũng thực cẩn thận dùng miệng hớp một ngụm nước, dẫn vào miệng nàng để đưa viên thuốc xuống bụng,

Tất nhiên không phải dùng miệng Diệp Lăng mà là dùng tiểu Nhị!

Lúc này Diệp Lăng lại một lần nữa cảm thán, có tiểu Nhị ở bên cạnh quả thật rất tiện, có một số việc tránh được rất nhiều phiền toái.

Trước khi Chân Tiểu Yên tỉnh lại thì Diệp Lăng vẫn cứ ôm nàng như vậy, cũng vì chỗ này không có ai khác có thể chiếu cố nàng, chuyện này tiểu Nhị không làm được, vạn nhất nàng dùng lực quá sức thì phiền.

Hơn nữa Diệp Lăng chưa từng nghĩ đến chuyện này có tiện hay không, mình ôm lấy Chân Tiểu Yên thì thực bình thường, trước kia vẫn ôm cơ mà!

Nếu đổi thành người khác, ví dụ như vừa mới quen, trước kia chưa từng ôm qua thì khi gặp tình huống này hẳn sẽ để tiểu Nhị đỡ một chút, đừng nói ôm mà thậm chí không đụng vào một chút nào.

Bởi vì ôm có điểm mệt nên Diệp Lăng cũng rõ ràng ngồi xuống đất, không có một chút hình tượng quý tộc nào, bất quá lại làm người ta cảm thấy thực thân thiết, bình dị gần gũi!

Mà giờ khắc này hình ảnh Diệp Lăng ôm Chân Tiểu Yên đọng lại trong mắt mọi người tựa hồ trở nên thật đẹp, làm người ta cảm giác được thật ấm áp.

Thiếu niên ôn nhu, thiếu nữ im lặng, điều này làm hình ảnh trở nên rất đẹp, rất đẹp...

Có lẽ cũng vì vậy mà khi Phong Hành đến nơi, trong nhất thời cũng không phát ra thanh âm gì, đừng nói là đến hỏi đây là tình huống gì mà thậm chí ngay cả việc hắn đến đây làm gì cũng quên mất!

Hiện tại trong lòng hắn chỉ có một ý tưởng, người nhìn xem, ta nói công tử và Chân tiểu thư quả thật xứng đôi nhất a, thoạt nhìn hai người hoàn mỹ đến cỡ nào a!

Sau đó một đám Quang Minh Kỳ Sĩ cũng đến, đứng đây sau lưng Phong Hành, bất quá bọn hắn cũng giống Phong Hành, đều không phát ra thanh âm gì, chỉ nhìn bức tranh “vẽ” Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên này.

Bức tranh này thật đẹp, đẹp đến nỗi làm bọn họ quên đi hết thấy, tạm thời buông xuống tất cả, lại không đành lòng đi phá hỏng cảnh này...

Đương nhiên cái thứ gọi là thời gian này chắc sẽ không vì hình ảnh xinh đẹp mà dừng lại, nó thực vô tình phá hủy hết thấy!

Bất quá, thứ gì đẹp nhất đó đã vĩnh viễn chôn trong lòng mọi người, khắc sâu trong trí nhớ của họ!

“Diệp Lăng, sao ngươi lại ôm Tiểu Yên, ngươi rất bất công!” Thất công chúa đến, cũng gây ra một hồi nhưng lực miễn dịch của nàng với hai người cũng lớn hơn một chút, rất nhanh phản ứng kịp, phát ra thanh âm khó chịu.

“Nàng đói hôn mê, chờ nàng tỉnh dậy sẽ không ôm nữa!” Diệp Lăng thuận miệng trả lời, vẫn ôm Chân Tiểu Yên như cũ.

“Ừ, ra vậy à, vậy ngươi có đút cho nàng ăn gì chưa?” Thất công chúa đi đến bên cạnh Diệp Lăng, ngồi xổm xuống hỏi nàng cũng biết tật xấu này của Chân Tiểu Yên, hơn nữa cũng gặp qua.

Khi trên đường đến đây các nàng cũng gặp dân chạy nạn, Chân Tiểu Yên nhất thời mềm lòng, lấy tất cả thực vật cho người khác, nhưng lại quên giữ lại cho mình một phần.

Mà nàng lại quên uống thuốc, kết quả liền hôn mê...

May mà có kinh nghiệm từ trước, Diệp Lăng cũng chuẩn bị một ít viên thuốc cho Diệp Lam Vũ và Thất công chúa, ngoài ý tặng cho các nàng để chuẩn bị trước mọi tình huống ra còn có ý để các nàng chiếu cố Chân Tiểu Yên.

“Rồi không lâu sau sẽ tỉnh lại!” Diệp Lăng trả lời, cũng nhìn về phía đám người Phong Hành, chuẩn bị để Phong Hành đi can thiệp.

“Đệ đệ, sao ngươi lại ôm Tiểu Yên, có phải chuẩn bị xác định quan hệ không?” Lúc này Diệp Lam Vũ cũng xuất hiện, tạm thời làm Diệp Lăng dừng lại.

Tuy rằng lời nói tương tự nhưng bên trong có hương vị đùa giỡn nhiều hơn, cũng không khó chịu như Thất công chúa!

“Cái gì mà xác định quan hệ? Quan hệ của ta với muội béo không phải đã sớm định ra rồi sao?” Diệp Lăng kỳ quái hỏi.

“? Quan hệ gì?” Diệp Lam Vũ theo bản năng hỏi nàng còn chưa nghĩ ra Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên đã xác định quan hệ gì, bất quá nếu nàng cẩn thận ngẫm lại sẽ hiểu được ý Diệp Lăng muốn nói!

Đó là -

“Nàng là đầu bếp cả đời của ta còn gì!” Diệp Lăng hồi đáp.

Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa không nói gì.

“Không nói cái này, rốt cuộc ngươi bị gì vậy, sao vô duyên vô cớ lại chạy đến đây?” Diệp Lam Vũ không muốn tiếp tục dây dưa ở vấn đề này nữa, nếu không nàng cảm thấy mình sẽ bị tức chết mất!

Mà vấn đề này của Diệp Lam Vũ tin rằng cũng là vấn đề mà đa số mọi người ở đây muốn hỏi xem bộ dáng vĩnh tai nghe lén của họ là biết.

“Trong gian phòng có một cổ cảm giác thực quen thuộc nên ta cứ thế mà đến đây!” Diệp Lăng chỉ vào phòng nói.

“Cảm giác quen thuộc? Cảm giác gì?” Diệp Lam Vũ hỏi.

“Không biết!” Diệp Lăng lắc đầu, trên mặt có điểm mê hoặc, đến tận bây giờ hắn vẫn không rõ cảm giác này là gì.

Diệp Lam Vũ trầm mặc một hồi sau đó nói: “Cảm giác gì cũng không biết, có phải ảo giác không?”

“Không có! Ta có thể khẳng định bên trong có cảm giác thực quen thuộc, nhưng bọn hắc không cho ta đi vào! Phong Hành, người đã đến rồi thì nói với bọn họ một chút để bọn họ tránh ra đi!” Diệp Lăng hô Phong Hành.

Phong Hành nhìn Diệp Lăng một hồi, sau đó lại nhìn căn phòng kia, cuối cùng lại đưa ánh mắt tập trung lên người Diệp Lăng, nói: “Công tử, cái này ta có đi nói với họ cũng vô dụng, bọn họ sẽ không để người vào đâu! Chỗ này chỉ có Giáo Hoàng đại nhân và Đại Giáo Chủ đại nhân có tư cách đi vào thôi nhưng người khác thì không thể, trừ phi có sự cho phép đặc biệt của Giáo Hoàng hay Đại Giáo Chủ!”

“Người cũng không có cách nào? Vậy bọn họ chờ người tới làm gì?” Diệp Lăng cau mày nói hắc ở đây chờ chính là chờ Phong Hành đến mở cửa.

“Chờ ta lại đây?” Phong Hành có điểm khó hiểu, hắc cũng không biết tình huống chỗ này nên không rõ lắm.

“Chờ Phong Hành đại nhân đến là để mang người đi chứ không phải đợi hắc đến mở cửa cho người! Mặc dù Phong Hành đại nhân là sự kiêu ngạo của Quang Minh Kỵ Sĩ chúng ta nhưng chúng ta cũng không thể vì hắc mà thất trách, tin rằng Phong Hành đại nhân cũng sẽ không để chúng ta làm như vậy!” Quang Minh Kỵ Sĩ thủ vệ nói.

“Cái này... tất nhiên!” Phong Hành gật gù đầu, tuy rằng hắc biết lời vừa rồi của đối phương, ở mặt ngoài là cung kính nhưng thực tế lại chặt đứt đường lui của mình, để hắc không thể mang Diệp Lăng đi vào,

Đương nhiên hắc vốn cũng không muốn mang Diệp Lăng đi vào, nhưng nói như thế làm hắc ít nhiều cũng có điểm khó chịu, bất quá cũng may chỉ có một chút mà thôi!

“Ta muốn đi vào!” Diệp Lăng lại một lần nữa nói “Mặc kệ bên trong có cái gì ta cũng phải đi vào, nhưng ta có thể cho các người thời gian chuẩn bị, có cái gì không tiện thì giải quyết sớm đi!”

344. Chương 345: Biệt Kính (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 345: Biệt kính (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Mà tuy lời Diệp Lăng có chút bá đạo nhưng cũng không phải không có đường sống, hắc chỉ muốn vào xem một chút, sẽ không phá hư gì cả, hơn nữa hiện tại nếu có gì không tiện thì hắc có thể đợi.

“Bên trong không có gì không tiện cả, nhưng không thể để người đi vào!” Quang Minh Kỵ Sĩ thủ vệ cũng thực kiên quyết, không lui bước.

“Nếu đã không có gì không tiện thì sao không thể đi vào? Các người nói gì vui vậy.” Diệp Lăng ngơ ngác nói, hắc không hiểu, hơn nữa cũng bước về phía trước mấy bước.

“Công tử, bởi bên trong có nhân vật trọng yếu nhất của Thánh Giáo chúng ta nên người không thể đi vào!” Phong Hành đi đến trước mặt Diệp Lăng, dùng tay che lại để Diệp Lăng tạm không bước tới được.

Diệp Lăng ngừng lại, nói: “Nhân vật trọng yếu? Vậy bảo hắc trước né ra ngoài một chút cho ta vào xem là được rồi!”

Mọi người trầm mặc.

“Diệp Lăng, người ta đã nói là nhân vật trọng yếu rồi thì sao có thể gọi người ta tránh đi được...”

Diệp Lăng vốn còn muốn nói nhiều câu phản bác khác nhưng rất nhanh hắc dừng lại bởi người nói những lời này không phải là Thất công chúa mà là Chân Tiểu Yên đang nằm trong lòng hắc!

“Ý, mụ béo, người tỉnh rồi! Sao rồi đói bụng rồi phải không, chỗ này của ta có một ít thức ăn ngon, tuy rằng không bằng thức ăn người làm nhưng vẫn tương đối tốt” Diệp Lăng lập tức lấy ra rất nhiều thức ăn đặc sản từ trong không gian giới chỉ.

Kỳ quái vì sao hắn còn những thứ này, chẳng phải hắn đã cứu tế dân chạy nạn hết rồi sao?

Kỳ thật đáp án cũng rất đơn giản, người khác đưa!

Mặc dù Diệp Lăng không có cơ hội đi ra ngoài, không có thời gian đi mua thức ăn, vẫn ở Thánh Thành không rời nửa bước, không có mấy cơ hội tiếp xúc thức ăn đặc sản.

Bất quá, khi hắn chẩn bệnh ở Mơ Hồ Đường, trợ giúp chữa bệnh miễn phí cho dân chúng nghèo khó thì họ sẽ báo đáp, tuy họ không thể lấy ra thứ gì quý trọng nhưng thức ăn đặc sản địa phương vẫn vẫn có thể lấy ra được, Diệp Lăng cũng không cự tuyệt, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu!

“Oa, đây là... Diệp Lăng, sao người có được mấy thứ này?” Ngay từ đầu Chân Tiểu Yên chỉ thuần túy ăn thôi nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện trong đám đặc sản này của Diệp Lăng có nhiều nguyên liệu nấu ăn mà nàng chưa bao giờ thấy.

Phản ứng của nàng giống như lúc này, hai mắt lóe sáng, trong mắt ngoài những nguyên liệu này ra thì không còn gì khác.

“Người khác đưa, người cần à? Vậy cho người hết!” Diệp Lăng đổ hết đặc sản trong giới chỉ ra cho Chân Tiểu Yên, mặc dù hắn trì hoãn một chút nhưng hắn vẫn biết Chân Tiểu Yên muốn cái gì, thức ăn bình thường thì nàng không cần, nàng chỉ cần những đặc sản thổ địa này thôi.

“Ừ!” Chân Tiểu Yên gật đầu, thu hết vào không gian túi của mình.

Lúc này hai người tựa hồ đã quên hết những chuyện khác, vừa rồi Diệp Lăng còn xung đột với những người phía trước để được vào phòng mà giờ lại...

“Khụ khụ! Công tử, chúng ta nên rời đi nơi này trước a!” Phong Hành ho khan vài tiếng nhắc nhở, đồng thời hắn cũng muốn nhanh chóng mang Diệp Lăng đi, nếu Diệp Lăng có thể quên chuyện này đi thì không còn gì tốt hơn.

“Ừ... Không đúng, ta vẫn muốn đi vào!” Diệp Lăng vốn cũng muốn nghe theo nhưng cảm giác quen thuộc này lại một lần nữa nhắc nhở hắn, làm hắn kiên định lập trường của mình.

Mọi người trầm mặc, nói tới nói lui tựa hồ lại quay về điểm xuất phát.

Diệp Lam Vũ nhíu mày, sau đó mở miệng nói: “Rốt cuộc người ở trong này là ai, nếu có thể thì để đệ đệ của ta gặp mặt một lần đi, nếu không hẳn là hắn sẽ không bỏ qua!”

Diệp Lam Vũ vĩnh viễn đứng về phía Diệp Lăng, đồng thời nàng cũng biết Diệp Lăng, nếu không để hắn đi vào thì chuyện này không thể dừng lại tại đây.

“Cái này... Kỳ thật bên trong là Thánh Nữ của Thánh Giáo chúng ta!” Phong Hành chỉ chần chờ một chút, cuối cùng cũng nói ra người ở trong đó, mặc dù là Thánh Nữ cũng vậy.

Đơn giản là hắn cảm thấy Diệp Lăng tuyệt đối có tư cách biết chuyện này, hắn là khách quý của Thánh Giáo, cũng là ân nhân của Thánh Giáo!

“Thánh Nữ?”

Đáp án này làm Diệp Lam Vũ tam nữ kinh ngạc một chút, các nàng không ngờ rằng trong gian phòng kia lại là Thánh Nữ của Thánh Giáo!

Hiện tại Chân Tiểu Yên đã hiểu, hóa ra lúc trước Phong Hành nói hai người duy nhất, ngoài Giáo Hoàng còn có Thánh Nữ nữa!

Thánh Nữ là biểu tượng thuần khiết, thần thánh nhất trong Thánh Giáo, đôi khi địa vị còn vượt cả Giáo Hoàng!

“Thặng nữ? Thặng nữ bao nhiêu tuổi? Vì sao không ra ngoài được?” Diệp Lãng ngơ ngác hỏi, hần coi Thánh Nữ như thặng nữ, bất quá cũng có điều đúng, Thánh Nữ đều là thặng nữ... (*)

“Ngu ngốc, người ta là THÁNH Nữ, không phải thặng nữ!” Diệp Lam Vũ tức giận gõ Diệp Lãng một cái.

“Nàng có ra ngoài được không?” Diệp Lãng hỏi.

“Đã nói là Thánh Nữ rồi, tất nhiên không ra ngoài được!” Diệp Lam Vũ lại tức giận nói.

Diệp Lãng nghe vậy liền khoát tay, thực không thèm để ý nói: “Vậy chẳng phải là thặng nữ sao, có gì khác đâu!”

“...”

“Công tử, lời này của người nói ở đây thì được, đừng nói trước mặt Thánh Nữ, nếu nàng còn có thể nghe được thì...” Phong Hành nói xong lộ ra một chút ưu thương, nhìn cánh cửa kia không nói gì nữa.

“?” Diệp Lãng có điểm nghi hoặc nhìn Phong Hành: “Vì sao nói nếu nàng còn có thể nghe được? Chẳng lẽ nàng không nghe được sao?”

“Ừ! Bây giờ nàng không nghe được nữa!” Phong Hành gật gật đầu nói.

“Nàng bị điếc? Nếu vậy thì để ta xem cho, có lẽ ta có thể giúp nàng chữa khỏi!” Diệp Lãng chữa cho nhiều người như vậy nên cũng không ngại nhiều thêm một cái nữa, hơn nữa hần cũng không cam đoan nhất định có thể chữa khỏi, chỉ nói có lẽ mà thôi.

Phong Hành lắc đầu, nói: “Không phải! Được rồi, người cũng không cần đoán nữa, còn có, cho dù người không nói thì tin rằng rất nhanh sẽ có người tìm người hỗ trợ, chuyện này là nỗi đau của toàn bộ Thánh Giáo chúng ta!”

“Nếu như vậy thì chúng ta đi vào xem đi...” Diệp Lãng cười nói sau đó liền bước về phía trước.

Bởi lời của Phong Hành và Diệp Lãng làm rất nhiều người nhất thời không kịp phản ứng, dựa theo lẽ thường mà nói nếu Diệp Lãng muốn đi vào thì vền vẹn chỉ là vấn đề thời gian, nói vậy thì hần đi vào cũng không có vấn đề gì.

Nhưng rất nhanh có người kịp phản ứng!

“Hiện tại người không thể đi vào, sau này có thể đi vào không có nghĩa là hiện tại cũng có thể!” Quang Minh Kỵ Sĩ thủ vệ ngăn trước mặt Diệp Lãng.

Đúng vậy, sớm hay muộn cũng sẽ đi vào không có nghĩa là lập tức có thể!

(Thặng: Thặng tức là thừa; “ra ngoài” trong trường hợp này tức là không được gả ra ngoài Thánh Nữ trước giờ đều độc thân.)

(Oh my goddess!! Bây giờ em mới hiểu, *** nó, thì ra là thặng nữ, ngày xưa cứ gọi nó là gái già không, haizzz, mai phải đi xin lỗi, sửa chữa lỗi lầm...)

345. Chương 346: Biệt Kính (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 346: Biệt kính (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Sau này có thể vào thì hiện tại đi vào có sao đâu, các người thật sự quá ngoan cố!” Diệp Lãng nói cũng bắt đầu mạnh mẽ đột phá, đương nhiên cái mạnh mẽ này cũng chỉ nhỏ nhỏ mà thôi...

“Xin dừng bước, nếu không chúng ta sẽ không khách khí nữa!” Quang Minh Kỵ Sĩ thủ vệ lại phát ra cảnh cáo, cùng lúc đó cũng bước lên ngăn cản Diệp Lăng.

Đơn giản là, lúc này Diệp Lăng đã ở trong khu vực họ cho là nguy hiểm! “Các người dám! Tiểu Thất, lên!” Diệp Lam Vũ phần nộ quát, cùng Thất công chúa bước lên phía trước, ma pháp của hai người cùng phát...

Bằng cùng hỏa lại tái hiện!

Quả nhiên là như vậy, hai đại tiểu thư này!

Đám người Phong Hành lắc lắc đầu, có điểm đau đầu, không chỉ vì hành vi của hai nàng mà còn vì uy lực ma pháp của hai nàng mà cảm thấy đau đầu.

Những người này đều là người ném qua đau khổ của ma pháp từ hai nàng, biết không phải dễ dàng chống đỡ!

Bất quá cũng may mà nhưng Quang Minh Kỵ Sĩ phía trước cũng rất đặc thù, bọn họ thành thạo nhất chính là phòng ngự, phòng ngự phối hợp từ nhiều người !

Chỉ thấy Quang Minh Kỵ Sĩ này lập tức kết thành một trận pháp, sau đó đều tự làm ra một ít động tác, đánh ra vài đạo dấu khí liền dễ dàng đánh tan ma pháp của hai người.

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa ngăn người ra, từ trước đến giờ ma pháp của các nàng chưa bao giờ dễ dàng bị phá rụng như vậy, điều này làm các nàng cảm thấy thực kinh ngạc.

Bất quá lại nói tiếp, những người trước kia hoặc là đơn đả độc đấu, hoặc là thực lực có điều thấp một chút, rất ít khi xuất hiện, không, phải nói là chưa từng xuất hiện đội ngũ như trước mắt, mỗi người đều là cao thủ, phối hợp hoàn mỹ, nhân số lại hơn các nàng vài lần.

Có điều đội ngũ như vậy cũng không phải nhiều, ở trong Thánh Giáo cũng không có mấy cái, mà nhưng đế quốc khác cũng vậy!

Bất quá dù sao vẫn có tồn tại, cũng làm hai nàng cảm thấy một chút nguy cơ, hiện tại các nàng đã biết rõ thực lực của mình còn phải tịnh tiến thêm, không thể mù quáng kiêu ngạo được!

Mặc kệ nói gì thì nói chuyện này làm hai nàng cảm thấy nguy cơ, bắt đầu thực sự nhìn thẳng vào thực lực của mình, đây là chuyện tốt!

Diệp Lăng nhìn những người trước mặt, nhíu mày lại, hẳn biết nếu phải đột phá phòng vệ của họ quả thật là một chuyện rất khó, rất phiền phức!

Mà lúc này đám người Phong Hành cũng gia nhập bên kia, làm Diệp Lăng cảm thấy càng thêm phiền toái.

Phong Hành là Quang Minh Kỵ Sĩ, hẳn phải hết trách nhiệm của mình, không thể để Diệp Lăng đi vào căn phòng này, hẳn là hẳn sẽ không thay đổi lập trường của mình!

“Công tử, người hay là về trước chờ một lát đi, ta sẽ nghĩ biện pháp cho người đi vào! Có điều ta vẫn không rõ rốt cuộc vì sao người lại có cảm giác với trong đó, có phải gặp ảo giác không?” Phong Hành nói xong chính sự liền cảm thấy có điểm kỳ quái.

Diệp Lăng nói quen thuộc mà hẳn cũng không biết ở trong đó có gì, mà người của Thánh Giáo lại biết ở trong đó chỉ có một thứ mà thôi.

“Không phải ảo giác, nếu là ảo giác thì sao có thể liên tục lâu như vậy!” Diệp Lăng lắc đầu nói.

“Vậy rốt cuộc là cảm giác gì, bên trong chỉ có mình Thánh Nữ, mà nàng lại không có khả năng quen thuộc với người, từ lúc bảy tuổi nàng vẫn luôn ở trong Thánh Thành, người lại chưa từng đến đây, hơn nữa người mới hai mươi mà thôi các người không có khả năng gặp nhau! Cho dù năm nay người có ba mươi tuổi cũng vẫn không thể gặp được nàng!” Phong Hành lắc đầu nói.

Hắn có thể phủ định khả năng Diệp Lăng quen biết với Thánh Nữ bởi bất kể tính kiểu gì đi nữa, Diệp Lăng vẫn không thể gặp qua Thánh Nữ được.

Nếu cẩn thận tính một chút thì Thánh Nữ này nhất định vượt quá ba mươi bảy tuổi bởi vì dù Diệp Lăng có ba mươi tuổi cũng không thể gặp qua nàng.

Quả nhiên là thằng nữ, nếu như vậy thì Diệp Lăng căn bản chưa từng thấy qua, nên việc hắn có cảm giác quen thuộc với Thánh Nữ là không thể!

Nhưng vì sao Diệp Lăng lại có cảm giác như vậy?

Chẳng lẽ nói đây là duyên từ kiếp trước? Duyên phận sao?

Hai người chưa từng gặp qua nhau mà có cảm giác quen thuộc thì chỉ có lý do trên, đó cũng là cái cớ mà rất nhiều người thích dùng.

Diệp Lăng cũng như vậy sao?

Không biết, ít nhất hiện tại còn không biết, ngay cả đương sự cũng không rõ ràng lắm thì nhưng người khác lại càng không thể biết.

“Ta cũng không muốn gặp Thánh Nữ, ta chỉ muốn nhìn xem trong phòng có gì mà thôi!” Diệp Lăng lắc đầu nói hắn vẫn không hiểu vì sao bọn họ cảm thấy mình muốn đi gặp Thánh Nữ chứ?

“Ngoài Thánh Nữ ra thì trong căn phòng đó không còn gì cả!” Phong Hành trả lời.

“Không có khả năng! Ta lại không biết Thánh Nữ thì sao lại có cảm giác quen thuộc với nàng được, nhất định là thứ khác!” Diệp Lăng lắc đầu nói hắn vẫn lắc đầu kiên trì rằng bên trong sẽ có thứ khác.

“Vậy nhất định là ảo giác của ngươi rồi trong này không còn gì khác cả!” Quang Minh Kỵ Sĩ thủ vệ nói: “Mời rời khỏi nơi này!”

“Các ngươi đã nói như vậy thì ta cũng chỉ có thể cáo từ trước!” Diệp Lăng khoát tay, rất lễ phép cáo lui, xoay người đi.

“!!!”

Mọi người sửng sốt với động tác này của Diệp Lăng, nhất là người quen thuộc với Diệp Lăng lại tròn mắt há hốc mồm, không rõ Diệp Lăng bị gì vậy, sao cứ như vậy ly khai? Tình huống này thật sự làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn! ở giữa nhất định có vấn đề, rốt cuộc là sao?

Diệp Lam Vũ tam nữ chạy Theo Diệp Lăng, còn có tiểu Nhị nữa, hiện tại chạy theo bên cạnh Diệp Lăng, tựa hồ hắn đã thu hồi quyền không chế.

“Phải người đi theo công tử, đừng để hắn chạy loạn! Ta đi nói chuyện với Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ một chút, hắn vẫn luôn tán thành cho công tử đến xem Thánh Nữ, hiện tại có cơ hội tốt như vậy tất nhiên không thể bỏ qua!” Phong Hành phân phó thuộc hạ.

Diệp Lăng chạy nhanh một hồi liền bước vào cầu thang...

“Ý? Sao bên dưới không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ đi lên trên?” Quang Minh Kỵ Sĩ đi theo, phát hiện bên dưới không có động tĩnh gì cả, ngoài động tác quá nhanh ra thì chỉ còn một nguyên nhân - đi lên trên.

Ngẩng đầu lên thì thấy bóng dáng của Diệp Lam Vũ tam nữ chợt lóe rồi biến mất!

Đám Quang Minh Kỵ Sĩ cảm thấy thực may mắn mình cũng không chậm lắm, nếu chậm một chút thôi thì rất có thể sẽ mất bóng Diệp Lăng, có điều họ vẫn không rõ sao Diệp Lăng lại chạy lên trên kia!

Lúc này, ở lầu sáu, Chân Tiểu Yên rất ngạc nhiên hỏi: “Diệp Lăng, đây là tầng sáu rồi, sao ngươi lại chạy đến đây? Có phải lạc đường hay không?”

“Không có a, ta đang muốn đến đây mà, ngươi tưởng rằng ta đi đâu?” Diệp Lăng lắc đầu, cũng hỏi lại.

“Cái này...”

Chân Tiểu Yên Trầm mặc một hồi cố gắng suy nghĩ, cuối cùng buông tha cho, đơn giản là nàng thật sự không nghĩ ra được Diệp Lăng muốn đi đâu.

Đối với Diệp Lăng mà nói nơi nào hắn cũng có thể đi cả, hắn nói phải rời khỏi tầng năm không có nghĩa là rời khỏi Văn Đình cung điện, có lẽ hắn sẽ đi tầng bốn, có lẽ lại ra ngoài đương nhiên, có lẽ cũng đến tầng sáu này.

346. Chương 347: Biệt Kính (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 347: Biệt kính (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Có thể là hắn tùy tiện đi bậy, không có mục đích gì!

Về điểm này rất nhiều người đều cho rằng như vậy, Quang Minh Kỳ Sĩ đi theo phía sau cũng vì hiểu điểm này nên khi đến cầu thang mới nhìn lên trên.

Nếu đổi thành người khác nhất định sẽ đuổi theo về bên dưới, sẽ không chú ý đến Diệp Lăng chạy đến tầng sáu!

Thân ảnh của Diệp Lam Vũ tam nữ cũng chỉ chột lóe rồi biến mất dưới mắt họ, nếu hơi muộn một chút thì họ cũng sẽ không chú ý tới, chỉ có thể đợi thủ vệ tầng sáu thông tri.

Thủ vệ tầng sáu từ xa xa đã nhìn thấy Diệp Lăng bốn người rồi nhưng bọn hắn lại không có động tĩnh gì, tiếp tục công tác của mình, Đây cũng vì hiện tại cả tòa cung điện đều biết sự tồn tại của Diệp Lăng, đồng thời có Quang Minh Kỳ Sĩ phía sau Diệp Lăng nữa nên họ cũng không cần làm chuyện dư thừa.

Sau khi Diệp Lăng đến tầng sáu cũng không đi loạn, đi thẳng về một chỗ, xuyên qua vài cái hành lang, đi vào trong một cái phòng không người.

“???”

Diệp Lam Vũ đi theo Diệp Lăng vào phòng, phát hiện trong phòng không có gì cả, cái này làm nàng cảm thấy có điểm kỳ quái Diệp Lăng muốn làm gì đây? Lạc đường sao? “Đệ đệ, sao vậy, có phải đi nhầm hay không?” Diệp Lam Vũ mở miệng hỏi.

Vấn đề này cũng là vấn đề Thất công chúa muốn hỏi sao tự dưng mặc danh kỳ diệu đi vào cái phòng không có gì cả thế này, nếu Diệp Lăng mò mẫm từ từ đến đây thì có khi còn vì tìm luyện kim trận. Nhưng vừa rồi Diệp Lăng lại bước nhanh tới, hoàn toàn không có cảm giác gì gọi là mò mẫm cả, thậm chí không thèm nhìn tình huống chung quanh.

Cho nên nói, Diệp Lăng đến đây, ngoài lạc đường ra thì có khi lại vì một mục đích gì đó mà mọi người không biết.

“Không có đi nhầm! Chính là chỗ này!” Diệp Lăng lắc đầu hồi đáp, sau đó bước một bước lên phía trước, lần này hắn lại trở nên rất cẩn thận,

“Chỗ này có vấn đề gì sao?” Diệp Lam Vũ hỏi đồng thời cũng quan sát bốn phía, nàng nhìn sao cũng không thấy vấn đề gì cả.

Diệp Lăng không đáp, chỉ nhìn chằm chằm một chỗ trên mặt đất, tựa hồ đã tìm ra “đồ vật này nọ” hắn muốn tìm vậy.

“Tiểu Yên, ngươi có thể nhìn ra cái gì sao?” Diệp Lam Vũ lên lút hỏi Chân Tiểu Yên, ở đây chỉ có mình Chân Tiểu Yên là một luyện kim thuật sĩ, hơn nữa nàng cũng có điều hiểu biết về Diệp Lăng nên hỏi nàng là thích hợp nhất.

Có điều Chân Tiểu Yên lại lắc đầu nói: “Ta không nhìn ra được! Cũng không có cảm giác gì...”

Dĩ vãng, cho dù Chân Tiểu Yên không nhìn ra được nhưng có động tác của Diệp Lăng gợi ý, nàng cũng sẽ có chút cảm giác, cảm giác đó nói cho nàng biết có luyện kim vật phẩm ở bên cạnh.

Mà lúc này nàng lại không có chút cảm giác nào, vậy chỉ có thể có hai khả năng, hoặc là chỗ này có luyện kim vật phẩm đỉnh cấp, ngay cả nàng cũng không cảm giác được, hoặc là chỗ này không có cái gì cả.

Rất nhanh đáp án hiện ra, chỗ này quả thật không có gì cả, có điều phương thức xuất hiện của đáp án càng thêm ngoài ý muốn so với việc có luyện kim vật phẩm ở đây nữa.

Giờ khắc này, Quang Minh Kỵ Sĩ phía sau đã ngăn người, bọn họ đều không rõ Diệp Lăng đến đây làm gì, thật đúng là khó hiểu, chẳng lẽ tạt xấu lại tái phát?

Mà tiếp theo, đám Quang Minh Kỵ Sĩ nhìn thấy trong tay Diệp Lăng xuất hiện một cỗ ánh sáng, đây là ánh sáng mà mọi người khá quen thuộc, ánh sáng của luyện kim trận.

Tiếp đó Diệp Lăng trong nháy mắt hoàn thành một cái luyện kim trận, ném xuống đất!

Nếu bọn họ không có nhãn lực cao minh, thực lực mạnh mẽ thì tuyệt đối sẽ không nhìn thấy động tác trong nháy mắt kia, bọn họ chỉ cảm thấy tay áo Diệp Lăng nhấc lên một chút, sau đó một quang cầu được ném lên mặt đất.

Quang cầu nổ tung trên mặt đất, hình thành một cái luyện kim trận, luyện kim trận này làm người ta cảm thấy thực quen mắt, bất quá lúc này mọi người chỉ cảm thấy có khi vì luyện kim trận đều tương tự như vậy nên mình mới có cảm giác quen mắt.

Rất nhanh họ đã hiểu hóa ra cảm giác này là thật, cũng không phải ảo giác, hôm nay họ gặp luyện kim trận này gần mười lần rồi!

Mà làm cho họ hiểu ra điểm này không phải cái gì khác mà là công hiệu của nó, luyện kim trận rất nhanh làm cho sàn nhà biến mất trước mắt mọi người, xuất hiện một vòng tròn...

“Tình lọc trận?”

Không thể tưởng được tình lọc trận còn có thể sử dụng như vậy, có thể tạo một cái động trên sàn nhà, Có điều vẫn không hiểu vì sao Diệp Lăng phải tạo cái động này...

Khoan khoan, tạo cái động, vậy tức là đã xuyên qua sàn nhà, chỗ này lại là tầng sáu, chẳng lẽ...

(*** thăng này đúng là... hết nói được, haizzz, giá như em có được dũng khí như anh thì... hô hô... hô hô, hâm mộ hâm mộ!!!)

“Đệ đệ, người...” Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa đã hiểu được điểm này, đồng thời các nàng cũng hiểu được vì sao Diệp Lăng lại dễ nói chuyện như vậy, trực tiếp quay người bước đi, hóa ra hần còn một chiêu này!

“Ta đi xuống xem một chút!” Diệp Lăng nhảy vào cái động, trực tiếp nhảy vào tầng năm, Tiểu Nhị cũng nhảy theo.

Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa thì không cần phải nói trực tiếp nhảy xuống, mà tuy Chân Tiểu Yên không có đầu khí hay ma pháp nhưng nàng cũng có biện pháp của nàng, sử dụng luyện kim thuật rất dễ dàng nhảy xuống tầng năm.

Chẳng qua chỉ là một tầng mà thôi, cũng không phải cái gì cao siêu lắm, với bất cứ ai cũng không khó.

Quang Minh Kỵ Sĩ ngăn ngại, bọn họ đã hiểu được Diệp Lăng muốn làm cái gì, để minh chứng, bọn họ lập tức vây lại, nhìn xuống căn phòng bên dưới.

Từng đạo ánh sáng kia, cảnh tượng như mộng ảo kia làm họ xác định trăm phần trăm là căn phòng bên dưới chính là phòng của Diệp Lăng, cũng là nơi mà vừa rồi Diệp Lăng muốn đi vào.

Hiện tại họ đã hiểu được hành vi quái dị của Diệp Lăng có nghĩa là gì, hóa ra hần dùng một chiêu này!

Đánh thủng sàn nhà tầng sáu, trực tiếp rơi xuống phòng của Thánh Nữ, cái này quả thật ra ngoài dự kiến của tất cả mọi người, làm người ta thật khó lòng phòng bị!

(***, vào phòng gái là phải chơi chiêu này, haizzz, lại một lần nữa hãm mộ dũng khí của chàng...)

“Phong Hành đại nhân, không tốt, công tử đã đi vào phòng Thánh Nữ!” Nhìn thấy tình huống này, Quang Minh Kỵ Sĩ lập tức thông tri Phong Hành.

“Cái gì? Hắn đi vào? Sao đi vào được?” Phong Hành thu được tin tức xong liền ngậy người một hồi sau đó lập tức hỏi.

Vừa rồi không phải hắn đã rời đi sao? Sao giờ lại đi vào được? Còn thủ vệ này sao vậy, sao lại để hắn đi vào? Trước đó không phải họ phòng ngự rất tốt sao?

Phong Hành không nghĩ ra, hắn nghĩ kiểu gì cũng không nghĩ ra được Diệp Lăng đi từ tầng sáu vào...

“Công tử hắn đi vào căn phòng phía trên phòng Thánh Nữ, sau đó đánh thủng sàn nhà, cứ vậy chui vào...” Phong Hành trầm mặc, dừng bước, chần chờ một lát liền xoay người chạy về phía phòng Thánh Nữ.

347. Chương 348: Nghịch Phản Tinh Lọc Trận (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 348: Nghịch phản tinh lọc trận (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Phong Hành biết lúc này đi tìm Đại Giáo Chủ cũng vô dụng, Diệp Lăng cũng đã đi vào rồi, hiện tại trọng yếu nhất là phải xử lý tốt việc này!

Lầu sáu... Công tử à, cũng có người mới nghĩ ra dùng cách đó, bất quá cũng có thể xem như một biện pháp tốt!

Người ít nhiều cũng có sai lầm, sau khi bị tường cách trở sẽ cảm thấy vách tường đã có thể phòng ngự tốt rồi đây là sai lầm của rất nhiều người.

Đương nhiên, ở trong Quang Minh Thánh Giáo cũng có người nhìn thấy, tỷ như Quang Minh Kỵ Sĩ vốn dĩ đang thủ hộ bên ngoài lúc này đã phá cửa mà vào!

“Người... Người...” Quang Minh Kỵ Sĩ này nhìn Diệp Lăng không nói nên lời, càng nhiều là ngẩn người ra.

Có lẽ nếu một mình Diệp Lăng thì Quang Minh Kỵ Sĩ này phải đợi Phong Hành quay về mới biết hắn đã ở trong.

Nhưng không chỉ mình Diệp Lăng, còn có Diệp Lam Vũ tam nữ nữa, còn có đám Quang Minh Kỵ Sĩ đi theo, nhiều người như vậy, động tĩnh lớn như vậy, nếu thủ vệ bên ngoài còn hoàn toàn không biết gì thì họ không có tư cách đứng ngoài cửa!

Hiện Tại bọn họ đang hối hận vì sao mình chưa từng nghĩ tới ở trên xuống, chỉ chuyên phòng ngự ở hai bên, vì sao không nghĩ đến trên dưới cũng cần chứ?

Đúng vậy, phòng bên cạnh đều có người phòng thủ, muốn phá tường vào cũng phải trải qua nhưng Quang Minh Kỵ Sĩ thủ vệ ở đó.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân Diệp Lăng trực tiếp đi lên lầu, hắn thấy có người ở bên cạnh, vì tránh phiền toái nên trực tiếp đi lên lầu.

Vốn hần còn lo lắng ở trên lầu cũng có người phòng thủ, bắt quả từ trên đi xuống cũng đơn giản hơn, nhưng kết quả làm hần thật bất ngờ, bên trên không hề có phòng ngự gì cả, hần đi vào rất dễ dàng.

So với việc đột phá tầng tầng phòng ngự ở dưới thì phương thức này thoải mái tự tại hơn rất nhiều.

“Bây giờ phải làm sao?” Quang Minh Kỵ Sĩ hỏi nhau, hiện tại họ không biết nên làm gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn, cũng hỏi người lãnh đạo cao nhất ở đây, chức vị cao nhất trong họ.

“Bây giờ có thể làm sao được, thông tri Giáo Hoàng và Đại Giáo Chủ để họ xử lý, chúng ta bó tay rồi!” “Người lãnh đạo” trong đám Quang Minh Kỵ Sĩ chỉ có thể bất đắc dĩ nói chuyện này (thằng này hài thật...) vốn phải để lãnh đạo cao hơn họ quyết định.

Những người này chỉ phòng thủ chứ không phải đi xử lý người xông vào, nếu đổi thành người khác thì nhất định họ sẽ bắt lấy xâm lấn giả rồi mới tính tiếp!

Nhưng thân phận của Diệp Lăng thì khác, bên cạnh còn nhiều “đồng sự” của mình như thế thì mình không thể xử lý chuyện này được nữa rồi!

Cái này đã ngoài phạm vi chức trách của họ!

Tình huống này làm người ta có cảm giác quái quái giống như một loại cạnh tranh vậy, một khi một bên thắng thì bên còn lại không thể tiếp tục nữa, chỉ có thể rời khỏi cuộc chơi!

“Cái này...”

Từ khi Diệp Lăng đi vào liền nhìn chăm chăm vào khối băng kia, không có động tác gì nữa. Hần có thể xác định cảm giác của mình đến từ khối băng này.

Nhưng vì sao lại thế?

Trước kia mình chưa từng tiếp xúc đến khối băng nào như vậy, chẳng lẽ là người ở trong? Hiện tại Diệp Lăng không thể nhìn thấy rõ mặt của người ở trong bởi khối băng này làm người ta chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy ở giữa có người, còn lại thì chịu chết.

Độ trong suốt của khối Băng Tinh này không được tốt lắm, hơn nữa mặt ngoài cũng không đều đều, căn bản không thể thấy rõ được người ở trong là thể nào.

Tức là, mình nhận thức người ở trong?

“Đệ đệ, sao vậy, có phải ngươi nhận thức Thánh Nữ không?” Diệp Lam Vũ nghi hoặc hỏi tuy rằng nàng cũng biết đáp án này không thực tế cho lắm, Diệp Lăng không có khả năng nhận thức người ở trong.

Từ nhỏ đến lớn mình còn không biết chuyện của hần sao? Cho dù Diệp Lăng rời đi một thời gian ngắn nhưng mình luôn ép hần nói hết ra những gì hần làm trong khoảng thời gian đó.

Mà lấy tính cách của Diệp Lam Vũ, mỗi lần đều là “nghiêm hình bức cung”, cho dù là chỉ tiết nhỏ nhỏ nàng cũng không bỏ qua, huống gì chuyện lớn như nhận thức Thánh Nữ chứ!

Diệp Lăng lắc đầu nói: “Không, không có khả năng quen biết! Khối băng này đã có lịch sử hai mươi một năm, nói cách khác, người này đã bị đóng băng trong đó từ hai mươi một năm trước, sao ta có thể nhận thức nàng được!”

“Sao ngươi biết khối băng này có hai mươi một năm?” Quang Minh Kỵ Sĩ thủ hộ hết sức kinh ngạc với con số chuẩn xác của Diệp Lăng, bọn họ không biết nhiều lắm về truyền thuyết của hần nên có chút khó hiểu.

“Đây là Vạn Niên Băng Phách ở hạch tâm của băng nguyên, là một loại tài liệu rất hiếm thấy, có thể bảo tồn đầy đủ người, cho dù qua ngàn năm cũng không có gì biến hóa! Mà thần kỳ nhất là nó có thể bảo tồn người sống, làm người ta có thể ngàn năm bất tử, cái giá phải trả là trong ngàn năm đó sẽ bị đóng băng không nhúc nhích được!” Diệp Lăng chậm rãi nói: “Đương nhiên cũng sẽ có một ít di chứng, nếu người ở trong khôi phục kém một chút thì có thể xuất hiện một ít lệch lạc nhỏ, cơ năng của thân thể sẽ bị phá hư!”

“Bất quá, nói như vậy thì loại tài liệu này sẽ dùng để bảo hộ tánh mạng một người, tức là không còn cách nào khác mới phải dùng đến nó! Tin rằng Thánh Nữ này cũng là sinh mệnh khó bảo toàn rồi nên mới bị phong ấn ở trong.”

“Cái này...” Đám Quang Minh Kỳ Sĩ không nói gì bởi đây là cơ mật của Thánh Giáo, không có mấy người biết, mà bọn họ cũng hiểu được chuyện này không phải là chuyện họ có khả năng biết đến.

Diệp Lăng cũng không quản mấy cái đó, tiếp tục nói: “Tốt lắm, trở lại vấn đề vừa rồi, nếu muốn biết khối băng này đã bị sử dụng qua bao lâu thì có thể nhìn thấy từ ba phương diện! Đầu tiên, ở độ dày, khi khối băng này thành hình thì dài hai thước, rộng... hình chữ nhật, mà sau đó mỗi ngày đều sinh trưởng ra bốn phía, hình dạng ngày càng bất quy tắc... Sau đó...”

Diệp Lăng bắt đầu nói về ba điểm bất đồng, hơn nữa bắt đầu tính toán ra một quy luật thực phức tạp, sau đó lại đưa ra đáp án.

Nhưng điều này làm mọi người sửng sốt, thời gian từng chút trôi qua, khi Diệp Lăng còn chưa nói xong Thì Diệp Lam Vũ cũng đã bão nổi!

“Được rồi người không cần nói cho chúng ta biết quá trình nữa, hiện tại phải nói cho chúng ta biết rốt cuộc cái gì làm người có cảm giác quen thuộc? Tìm ra chưa?” Diệp Lam Vũ ngăn Diệp Lăng lại, mà lúc này ánh mắt người khác nhìn nàng như nhìn thấy đấng cứu thế vậy.

Cảm tạ nữ thần Lam Vũ đã cứu chúng ta từ trong khổ hải vô biên, cúng bái... (***) Phải cảm tạ ta nè, hèn là ta cho toàn dấu “...” không đó) “Tìm được rồi chính là cái này!” Diệp Lăng chỉ vào khối băng nói.

348. Chương 349: Nghịch Phản Tinh Lọc Trận (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 349: Nghịch phản tinh lọc trận (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Cái này? Người nói khối băng này hay là Thánh Nữ?” Diệp Lam Vũ hỏi bên trong chính là Thánh Nữ, đây là chuyện mà cơ hồ ai cũng công nhận, không ai sẽ đi hoài nghi, cũng không ai sẽ đi hỏi.

Hiện tại cho dù người Thánh Giáo không nói gì thì đám người Diệp Lam Vũ cũng có thể đoán ra, vì một lý do nào đó mà Thánh Nữ bị nhốt ở trong khối băng này, mà tin tức này thì chưa bao giờ được công khai.

Chẳng trách hai mươi năm qua cũng không nghe thấy hoạt động nào của Thánh Nữ.

Mà Thánh Nữ bị nhốt hai mươi một năm, bên ngoài không ai biết, cũng không ai hoài nghi, cái này có thể nói lên hai điểm, một là Thánh Nữ rất ít khi xuất hiện, tỷ lệ rất thấp nên cũng không ai đi quan tâm.

Mà hai là —

Việc giữ bí mật của Thánh Giáo coi như rất tốt!

Đồng thời mấy người Diệp Lam Vũ cũng hiểu được, gặp tình huống của Thánh Nữ như vậy thì nhất định Diệp Lăng sẽ bị mời đến hỗ trợ, cho dù không có chuyện ngày hôm nay cũng sẽ xảy ra sau đó, đây là điều tất nhiên!

Diệp Lăng có điểm nghi hoặc nói: “Bên trong...”

“Cái gì? Người nói Thánh Nữ à? Người khẳng định người quen thuộc với Thánh Nữ?” Đám người Diệp Lam Vũ cả kinh, cho dù các nàng từng nghĩ qua nhưng cũng rất nhanh phủ quyết bởi việc này quả thật bất khả tư nghị.

Các nàng nghĩ đến là, thứ mà Diệp Lăng quen thuộc hẳn là khối băng kia.

“Cũng không nhất định là Thánh Nữ, có thể là một kiện đồ vật gì đó trên người nàng, dù sao cảm giác kia cũng xuất hiện từ người nàng!” Diệp Lăng lắc đầu, vừa gõ khối băng vừa nói.

“Cái này còn có thể tiếp thụ được, nhưng hình như cũng không có khả năng, theo cách nói của người, nàng đã ở trong đó hai mươi một năm, mà lúc đó tiểu ngu ngốc nhà người còn đang ở trong bụng mẹ!” Diệp Lam Vũ cũng dùng ngón tay gõ gõ khối băng, vẫn có điểm phủ định chuyện này.

“Ừ, bởi vậy ta mới cảm thấy kỳ quái rốt cuộc là thứ gì? Có phải thứ gì đó trên người của ta sinh ra cộng minh không? Nhưng cảm giác lại đến từ trong nội tâm của ta mà!” Diệp Lăng có điểm giải thích không rõ, chuyện này quả thật rất đau đầu.

“Vậy hiện tại làm sao đây?” Diệp Lam Vũ lại hỏi.

“Làm rụng khối băng này là được, như vậy thì cái gì cũng trở nên rõ ràng!” Diệp Lăng nhìn khối băng, bình thần nói.

“Không thể!”

Lúc này, Phong Hành đã chạy đến nơi, vừa chạy vừa hô, ngăn lại ý tưởng không chịu trách nhiệm này của Diệp Lăng. Thời gian qua lâu như vậy cũng đủ cho Phong Hành quay lại.

Đương nhiên Phong Hành cũng phái người khác đi thông tri đám người Đại Giáo Chủ, bất quá không nghĩ đến là khi hắn ở trên đường liền đụng phải bốn Đại Giáo Chủ đang chậm chậm bước tới.

Vì vậy Phong Hành liền tóm tắt đơn giản lại sự tình cho bốn Đại Giáo Chủ nghe, sau đó lập tức chạy đến đây, sợ Diệp Lăng làm ra chuyện khác người gì, mà bốn Đại Giáo Chủ kia thì nên để họ từ từ đến sau vậy.

Chẳng qua bốn Đại Giáo Chủ này cũng không phải người không nhìn rõ được tình huống, bọn họ cũng bước nhanh hơn, khi Phong Hành đến nơi không bao lâu họ cũng đã đến, vừa lúc nhìn thấy tình huống Phong Hành ngăn cản Diệp Lăng.

Đám Đại Giáo Chủ kinh nghiệm dày mình có thể suy tính ra chuyện vừa trải qua từ hiện trường, về mặt khi nhìn về Diệp Lăng cũng trở nên có điều quái dị.

“Ê ê, xem ra tiểu tử này thật không đơn giản a, không mơ hồ như trong truyền thuyết a!”

“Bình thường hắn mới mơ hồ thôi khi gặp đại sự thì hắn tuyệt không mơ hồ, điểm này tiểu Nữ Hoàng của Tường Không hẳn là rõ nhất!”

“Trước đừng nói cái đó, hiện tại quan trọng nhất là nhìn xem tiểu tử này có biện pháp cứu tiểu Băng nhi không!”

“Đúng vậy, Tiểu Băng nhi đã ở trong đó hai mươi một năm, tuy rằng lúc trước là vạn bất đắc dĩ nhưng có thể giúp nàng đi ra càng sớm càng tốt!”

“Vậy còn ở đây làm gì, đến nói chuyện với tiểu tử kia!”

“Ừ, nếu không đi thì chắc tiểu tử kia sẽ làm rụng khối băng mất...”

“Phong Hành, người đã trở lại a!” Diệp Lăng nhìn thấy Phong Hành xuất hiện, đành tiếp đón, sau đó tiếp tục nhìn khối băng gần người.

“Công tử, hiện tại người cũng đã thấy rồi a, vậy hỗ trợ cứu Thánh Nữ đại nhân của chúng ta a!” Phong Hành đi đến bên cạnh Diệp Lăng, nhìn Thánh Nữ đã mơ mơ hồ hồ trong khối băng, hẳn cầu Diệp Lăng.

Dường như tính tính lên thì tuổi của Phong Hành cũng tầm tầm Thánh Nữ, chẳng lẽ trong này có gian tình? À, là nội tình!

“Người với Thánh Nữ là đôi lão tình nhân à?” Diệp Lăng ngây thơ hỏi.

“...”

“A —”

Cơ hồ tất cả mọi người bị câu hỏi này của Diệp Lăng trấn ngốc, ngơ ngác không nói nên lời!

“Phanh!” Diệp Lam Vũ hung hăng gõ đầu Diệp Lăng một cái, “A... Đau a...”

“Ai bảo người nói lung tung, người nhìn xem, Phong Hành đại nhân tuần tú lịch sự như vậy, sao có thể gọi là lão tình nhân, phải gọi là cự tình nhân!” Diệp Lam Vũ sửa sai nói.

Ê ê, cái này gọi là sửa sai sao? Cuối cùng cũng Y chang nhau a!

“Lão tình nhân chẳng phải là cự tình nhân sao?” Diệp Lăng có điểm mê hoặc nói.

“Đương nhiên khác biệt lớn!” Diệp Lam Vũ bắt đầu nghiêm mặt nói bắt đầu lên lớp Diệp Lăng.

“Được rồi, hai người các người đừng quây nữa, người ta chỉ là tình nhân thôi có khó nghe như lời hai người không hả?” Thất công chúa tức giận nói.

“Đúng đúng, đừng nói khó nghe như vậy a, á, không đúng không đúng, chúng ta không phải tình nhân, Thánh Nữ không được phép luyến ái, mà ta cũng không có tư cách ở cùng một chỗ với nàng!” Ngay từ đầu Phong Hành còn gật đầu, nói một lúc mới phát hiện trong này có vấn đề rất lớn.

“Nếu không phải thì sao người lại khấn trương làm gì, người nhìn xem, những người khác làm gì khấn trương như người, thực bình tĩnh!” Diệp Lăng nhìn Phong Hành, bộ dáng như “ta hiểu” vậy.

Mà lúc này, nhưng Quang Minh Kỳ Sĩ khác quả thật rất bình tĩnh, ít nhất ở trên chuyện của Thánh Nữ này họ cũng không phải rất sốt ruột, không giống như Phong Hành.

“Ta kháo, ta khấn trương cái gì, ta chỉ quan tâm Thánh Nữ đại nhân thôi, đây là cái tâm của bất cứ ai trong Thánh Giáo.” Phong Hành có điểm nổi giận, nói chuyện cũng có chút thô bỉ.

Diệp Lăng không để ý tiếp tục nói: “Phong Hành, ta hỏi người một câu!” “Cái gì?” Phong Hành nghi hoặc nói.

”Người nhận thức Thánh Nữ sao?

“Nhận thức, hơn hai mươi năm trước a, hơn nữa khi còn nhỏ, có đôi khi chúng ta cùng đi với nhau...” Phong Hành thành thật đáp.

“À, hóa ra là trẻ nhỏ vô tư, thanh mai trúc mã...” Diệp Lăng gật đầu nói.

“Ta kháo, không nói nữa, từ nhỏ Thánh Nữ đại nhân cũng ở một mình rồi có đôi khi chúng ta sẽ đi học chung một chỗ, nói người cũng không rõ!” Phong Hành bị tức đến có điểm mồm miệng không rõ.

“Nói không rõ cũng không cần nói ta hiểu được rồi...” Diệp Lăng gật đầu cười nói.

Nếu tiếp tục nói tiếp về cái này Thì danh dự của Thánh Nữ sẽ bị họ làm hỏng, tiểu tử này...

349. Chương 350: Nghịch Phản Tinh Lọc Trận (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 350: Nghịch phản tinh lọc trận (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Khụ khụ!”

Đám Đại Giáo Chủ rốt cục không nhịn được, họ khan đánh gãy lời Diệp Lăng, sau đó thực nghiêm túc nói: “Diệp Lăng Diệp Công tử, đầu tiên ta muốn đa tạ những cống hiến của người cho Thánh Giáo, nếu không

có người thì chúng ta sẽ thực phiền toái thậm chí sẽ đến tình trạng không thể thu thập. Chẳng qua, cho dù là vậy thì người cũng không thể bắt kính với Thánh Nữ của chúng ta được.”

“Ta có bắt kính sao? ở đâu?” Diệp Lăng kỳ quái hỏi cái vấn đề mà không biết trả lời kiểu gì này, vạch trần sự bắt kính của người chẳng phải lại bắt kính với Thánh Nữ thêm một lần sao.

“Tạm thôi khoan nói cái này đã, hiện tại chúng ta chỉ muốn biết người có biện pháp nào cứu Thánh Nữ không?” Một cái Đại Giáo Chủ nhìn Diệp Lăng, nghiêm túc nói.

“Vậy phải xem tình huống của nàng thế nào đã.” Diệp Lăng nhìn bóng người trong khối băng, trả lời.

“Tình huống ra sao?” Đám người Đại Giáo Chủ khấn trương hỏi.

Diệp Lăng nhìn mấy người Đại Giáo Chủ, nói: “Tình huống nào thì các người nói ta mới biết được chứ.”

“Chúng ta nói cái gì? Người không biết sao?” Đám người Đại Giáo Chủ có điểm mơ hồ hỏi, bọn họ không rõ Diệp Lăng muốn mình nói gì, đây là điều mình phải hỏi hấn mới đúng chứ.

“Các người không nói sao ta biết được? Các người thật là kỳ quái, cho rằng ta là thần sao?” Diệp Lăng nhìn mấy người Đại Giáo Chủ. “Ý, quả nhiên các người là tứ bào thai.” Khi Diệp Lăng nhìn thấy bốn Đại Giáo Chủ, cảm giác như bọn họ được khắc từ một khuôn mẫu vậy, không phân biệt được ai là ai.

“Chúng ta không nói thì người không biết sao?” Đám người Đại Giáo Chủ lại hỏi bọn họ nghĩ nếu như vậy thì lời đồn về Diệp Lăng tựa hồ quá khoa trương, chưa chắc có thể cứu được Thánh Nữ.

Có điều tựa hồ bọn họ đã quên...

“Các người đang nói nhảm cái gì vậy? Sao ta có thể biết được hai mươi một năm trước phát sinh chuyện gì, vì sao Thánh Nữ này lại bị đóng băng, những việc này đều cần các người nói cho ta biết, không nói thì ta sẽ biết sao?” Diệp Lăng tức giận nói sau đó lại bổ sung thêm một câu: “Xem ra người đã già quả thật sẽ hồ đồ.”

Mọi người trầm mặc, mà bốn Đại Giáo Chủ lại có điểm xấu hổ, bọn họ phát hiện mình lại hồ đồ như vậy, cho dù là thần Y cũng cần nghe về bệnh tình của người bệnh một chút, ngay cả mặt mũi Thánh Nữ Diệp Lăng cũng không nhìn rõ thì sao hấn có thể biết được có chuyện gì trên người Thánh Nữ, sao có thể đúng bệnh hốt thuốc được.

“Chuyện này là sơ sẩy của ta, Phong Hành, để thủ hạ của người rời đi trước đi, đóng cửa lại, bảo vệ tốt nơi này, đừng để bất cứ kẻ nào tiến vào, còn có, ở trên còn phải...” Một cái Đại Giáo Chủ mở miệng nói hiện tại cần phải nói một ít chính sự, bọn họ không muốn chỗ này có nhiều người như vậy.

Đã đến lúc thanh trăng rồi...

“Vâng thưa Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ!” Phong Hành lĩnh mệnh đáp, mà người vừa lên tiếng chính là Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ, là một cái Đại Giáo Chủ mà hấn tôn kính.

“Ở trên thì không cần phiền toái đến bọn họ.” Diệp Lăng vung tay lên, một cái luyện kim trận lao ra ngoài đánh vào trên trần nhà, cũng phát ra một ít hào quang như khi hấn sử dụng tinh lạc trận.

Mà trong nháy mắt đó, chuyện làm người ta cảm thấy bất khả tư nghị đã xảy ra.

Sau khi hào quang hình thành luyện kim trận, ngay giữa luyện kim trận xuất hiện nhiều hạt trôi nổi giữa không trung, những hạt này di động rất có quy tắc, rất nhanh liền kết hợp cùng một chỗ, bắt đầu tu bổ trần nhà.

Sau một lúc lâu sau, trần nhà kia liền khôi phục lại như cũ, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết gì, thật giống như cái động kia chưa từng xuất hiện vậy.

Này rốt cuộc là cái gì vậy? Thật bất khả tư nghị.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn cái trần nhà đã khôi phục kia, bọn họ đã không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt ra sự khiếp sợ của bản thân.

Diệp Lam Vũ không rõ, Thất công chúa cũng không rõ, mà người của Thánh Giáo cũng không rõ, đương nhiên Chân Tiểu Yên cũng không rõ, nàng là một luyện kim thuật sĩ nên càng thêm khiếp sợ bởi nàng hiểu luyện kim thuật hơn những người khác.

“Diệp Lăng, người... người làm như thế nào, trần nhà kia rõ ràng đã bị người tinh lọc rồi, sao lại khôi phục được?” Chân Tiểu Yên ngờ ngạc hỏi.

Theo những lời của nàng, Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa đã hiểu được chiêu này của Diệp Lăng chưa từng sử dụng trên người Chân Tiểu Yên, nếu không Chân Tiểu Yên cũng là thí nghiệm phẩm đầu tiên hoặc người xem đầu tiên của Diệp Lăng rồi.

“Đây là nghịch phản tinh lọc trần, có thể trọng tổ lại những gì đã tinh lọc, chỉ cần thay đổi một chút trình tự sắp xếp của tinh lọc trần là được, bất quá loại trọng tổ này chỉ có thể dùng trên vật chết, hơn nữa thời gian trôi qua không lâu lắm.” Diệp Lăng hồi đáp, cũng thu tay về, đợi lời của bốn Đại Giáo Chủ.

Chẳng qua từ lúc này, tất cả mọi người kể cả bốn Đại Giáo Chủ đều nhớ rõ bốn chữ - nghịch phản tinh lọc trần.

Hóa ra luyện kim trần còn có thể đùa kiểu vậy, tiểu tử này quả thật làm người ta mở rộng tầm mắt.

“Các người còn chưa chuẩn bị tốt để nói cho ta biết sao?” Diệp Lăng nhìn nhóm Đại Giáo Chủ đang ngăn người, lên tiếng nhắc nhở, mà ngữ khí của hắn lại rất tự nhiên, sẽ không làm người ta cảm thấy cảm giác không thoải mái gì.

“Phong Hành...” Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ gọi Phong Hành một tiếng, cũng nháy mắt một cái, còn lại không nói không làm thêm gì nữa.

“Vâng!” Phong Hành gật đầu, hắn biết lúc này nên làm gì.

Rất nhanh Phong Hành mang theo Quang Minh Kỳ Sĩ rời đi...

“Két...”

Cửa phòng bị Quang Minh Kỳ Sĩ đóng lại, mà lúc này trong phòng cũng chỉ còn lại bốn Đại Giáo Chủ, Diệp Lăng và Diệp Lam Vũ tam nữ.

“Ta biết nếu bắt ba vị Tiểu thư ra ngoài là chuyện không thể nhưng ta cũng mong các người đáp ứng chúng ta một chuyện đó là không nói chuyện của Thánh Nữ cho người khác nghe.” Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ nói với Diệp Lam Vũ tam nữ.

“Hừ!” Diệp Lam Vũ rất không thích quay đầu đi, không cấp chút mặt mũi nào cho vài cái Đại Giáo Chủ này.

Nếu để người khác nhìn thấy tình huống này đều sẽ mắng Diệp Lam Vũ không biết nắm chắc cơ hội ở chung thật tốt với Đại Giáo Chủ của Thánh Giáo sẽ được rất nhiều chỗ tốt mà người khác tha thiết ước mơ.

Diệp Thành Thiên làm chứng môn nhân của Diệp gia càng sẽ mắng to nàng là nha đầu ngốc, đám người lão Thất, Nhị Tỷ cũng sẽ đánh giá tương tự.

Chẳng qua đối với người càng quá phận hơn là Diệp Lăng thì họ sẽ không nói gì bởi vì ai cũng biết hắn đối với ai cũng giống nhau, chuyện này vĩnh viễn không thể sửa đổi được.

Mà Diệp Lam Vũ cũng không phải không biết, cũng không phải không hiểu giao tiếp mà cũng chỉ vì vừa rồi bốn Đại Giáo Chủ này từng thử đuổi ba nàng ra ngoài nên mới làm Diệp Lam Vũ cảm thấy khó chịu.

Vốn Đại Giáo Chủ chỉ muốn giữ lại một mình Diệp Lăng là được, người khác thì càng ít càng tốt, với bọn họ mà nói Diệp Lam Vũ tam nữ là người không quan trọng, bọn họ rất tự nhiên liền mở miệng bảo các nàng tạm lánh đi một chỗ.

350. Chương 351: Thánh Nữ (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 351: Thánh Nữ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Có điều đây chỉ là ý tưởng của bốn Đại Giáo Chủ, Diệp Lam Vũ tam nữ cũng không tính rời khỏi Diệp Lăng, thế giới này còn chưa có ai có thể làm các nàng rời khỏi Diệp Lăng, mà có người có yêu cầu như vậy đều bị các nàng liệt vào danh sách những nhân sĩ không được hoan nghênh.

Mà Diệp Lăng tự nhiên sẽ đứng về phía Diệp Lam Vũ, đây là lý do mà Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ nói là chuyện không có khả năng, bọn họ cũng chỉ có thể tiếp nhận việc này thôi nếu không chẳng lẽ lại đuổi Diệp Lăng đi sao?

“Các Đại Giáo Chủ đại nhân xin yên tâm, chúng ta sẽ không nói ra...” Thất công chúa không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

“Đúng vậy, chúng ta chắc là sẽ không đi nói ra, có điều chúng ta cũng không dám cam đoan Diệp Lăng có nói hay không...” Chân Tiểu Yên ở bên cạnh nhỏ giọng tiếp lời, mà lời này cũng đánh thẳng vào trọng tâm vấn đề.

Đám Đại Giáo Chủ không biết nói gì, nếu Diệp Lăng có nói ra thì họ cũng không làm gì được, chẳng lẽ không nói cho Diệp Lăng thì sao hẳn đi cứu Thánh Nữ được.

“Yên tâm, ta cũng sẽ không nói ừ, nếu không có ai hỏi ta!” Diệp Lăng rất là nghiêm túc hứa hẹn, có điều lời hứa của hắn lại làm người ta có cảm giác thực vô lực.

Đó là nếu không có ai hỏi người, vậy tức là nếu có người hỏi thì người sẽ khai hết à?

“Quên đi! Cứ vậy đi đã! Chúng ta vào chính đề thôi!” Đại Giáo Chủ lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Sự tình là vậy, lúc trước vì một việc gì đó mà Thánh Nữ bị người đánh cho trọng thương, thương thế nghiêm trọng đến nỗi chúng ta phải dùng Băng Tinh để bảo hộ tánh mạng của nàng.”

“Cụ thể một chút...” Diệp Lăng lên tiếng nói, lời ở trên quả thật rất đơn giản, cái này mình cũng sớm đoán được rồi.

“Cụ thể ta không thể nói được, đều là cơ mật, chỉ có thể nói đó là một hồi âm mưu, mà Thánh Nữ lại là vật hy sinh cho âm mưu này!” Đại Giáo Chủ nói.

Diệp Lăng nhíu mày, lại nói: “Cụ thể một chút! Ta chỉ cần biết thương thế của Thánh Nữ, nhưng chuyện khác các người có thể giảm lược, thậm chí có thể không nói nhưng thương thế phải nói thật rõ ràng cho ta biết!”

“A...” Đám Đại Giáo Chủ cũng bắt đầu chú ý đến đường như mình đã đi đường vòng, lúc trước sợ hãi đám người Diệp Lăng nói chuyện này ra cũng là dư thừa bởi thứ Diệp Lăng cần biết chỉ đơn giản là vậy, không có gì phức tạp cả!

“A cái gì, các người có thể không nói nhưng đến lúc đó mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì đừng có trách ta!” Diệp Lăng không thèm để ý nói sau đó vượt khỏi băng kia, tựa hồ suy nghĩ cái gì, cũng tựa hồ chuẩn bị động thủ.

“Đừng, đừng xằng bậy!” Đại Giáo Chủ hoảng sợ, lập tức một người nhảy ra ngăn Diệp Lăng.

“Trên người nàng có vài vết thương trí mạng, trái tim bị đâm thủng, sau lưng bị chém một đao, mà bụng cũng bị đánh nát, chỗ này mới là chỗ phiền toái nhất, trái tim và đao thương cùng những thương thế khác chúng ta cũng có thể xử lý, có điều chỗ bụng đã bị đánh nát, không có cách nào chữa được! Còn có, có thể nàng còn bị trúng một loại độc được.” Đại Giáo Chủ nói cũng chuẩn xác vẽ ra vị trí bị thương.

Nghe xong ba thiếu nữ đều cảm thấy lạnh cả người, hơn nữa cảm thấy có điểm ghê tởm, thật sự rất thảm!

Cái này cũng khó trách không muốn người ta biết, nếu mọi người biết Thánh Nữ của mình biến thành như vậy thì nhất định sẽ không tiếp thụ được!

Mà tình huống như vậy, tại thời điểm ấy cũng không có biện pháp gì, đừng nói lúc ấy, cho dù là hiện tại cũng không có cách nào, may mà có người quyết định thật nhanh, sử dụng Băng Tinh bảo trụ mạng của Thánh Nữ, nếu không Thánh Nữ này nhất định sẽ chết.

Mà lúc này thần sắc Diệp Lăng cũng thực nghiêm trọng, tình huống này nghiêm trọng hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều, cũng là thương thế nghiêm trọng nhất hắn từng thấy.

Nói như vậy tức là thương thế nghiêm trọng như vậy, trước khi Diệp Lăng có thể nhìn thấy thì người cũng đã chết đi, tự nhiên sẽ không thấy rồi.

“Thế nào, có phải thực phiền toái không, nếu không làm được thì cũng không cần vội ít nhất Thánh Nữ còn có thể giữ được tánh mạng mấy trăm năm, đến lúc đó có lẽ có biện pháp a!” Đại Giáo Chủ nhìn thấy biểu tình của Diệp Lăng như vậy liền biết chuyện này cũng rất phiền phức với Diệp Lăng.

Diệp Lăng nhíu mày, đi dạo một vòng quanh khối băng, hắn cười nhẹ nói: “Cũng có điều phiền toái nhưng cũng không phải không có một chút biện pháp gì!”

“Người có biện pháp sao?” Đại Giáo Chủ nhìn thấy Diệp Lăng mỉm cười, lập tức hưng phấn hỏi.

Lúc này dường như đám Đại Giáo Chủ phát hiện nụ cười của Diệp Lăng là tốt đẹp nhất trên thế giới này, vì nó mang đến hy vọng cho họ.

Bình thường đều là bọn hắn mỉm cười mang đến hy vọng cho người khác, giờ đây Diệp Lăng lại mang đến hy vọng cho bọn hắn, tình huống này làm bọn hắn cảm thấy rất quái lạ. Bất quá cũng không sao cả, chỉ cần có thể cứu được Thánh Nữ thì không thành vấn đề.

“Đúng vậy, chẳng qua có một tỷ lệ nguy hiểm, cũng sẽ có di chứng, ta hy vọng các người suy nghĩ thật kỹ, rốt cuộc có nên tiếp tục tiến hành hay không! Còn ta thì hy vọng có thể tiếp tục, như vậy ta cũng có thể biết rốt cuộc trên người nàng có cái gì mà lại làm ta có cảm giác quen thuộc như vậy.” Diệp Lăng nhìn khối băng nói hắn cũng không che dấu ý nghĩ của mình, đó cũng là phong cách của hắn.

“Nguy hiểm, di chứng...”

Hai từ này làm bốn Đại Giáo Chủ chần chờ một chút, có lẽ vì họ đã quen với sự tiện lợi từ Quang Minh ma pháp, quen với cái loại ma pháp không có gì nguy hiểm, không có di chứng rõ ràng này rồi.

Rất nhanh đám Đại Giáo Chủ bắt đầu thương lượng, chuyện này họ đều hy vọng người khác cũng cho mình ý kiến, cần thương lượng mới quyết định được!

“Sao đây, vạn nhất tiểu tử này không trị được cho Băng nhi thì chẳng phải là chúng ta hại nàng sao!”

“Cũng chỉ là vạn nhất thôi, cũng chưa chắc sẽ phát sinh, ta cảm thấy nên đổ một lần!” “Người nói rất đơn giản, đổ một chút, đó là tiểu Băng nhi đấy!”

“Chẳng lẽ người cảm thấy để nàng nằm trong một khối băng như vậy là chuyện tốt sao? Nếu là ta thì ta thà sớm chết một chút!”

“Cái này...”

“Còn có, cho dù rất nhiều năm sau có biện pháp cứu được tiểu Băng nhi nhưng khi nàng tỉnh lại phát hiện bên cạnh không có một ai mình quen biết cả, vậy thì khác nào lạc vào một thế giới lạ lẫm? Người cảm thấy nàng sẽ thích ứng sao? Sẽ cao hứng sao? Ta tin rằng nàng thà rằng hiện tại đó một lần còn hơn!”

“Cái này...”

“Ai, hiện tại cho dù tiểu Băng nhi có thể đi ra, khi nàng nhìn thấy đám bạn của mình đã bước vào tuổi trung niên cả mà nàng vẫn còn là một thiếu nữ thanh xuân cũng đã rất khó thích ứng rồi...”

“...”

“Lui một vịn bước mà nói chúng ta cũng không thể để Thánh Nữ mãi nằm trong khối băng được, Thánh Giáo cần Thánh Nữ! Hai mươi mốt năm, đã có người có ý kiến với việc này, thậm chí đã bắt đầu chuẩn bị đi chọn Thánh Nữ mới!”

“Được rồi, đổ một lần đi, chúng ta phải tin tưởng vào năng lực tiểu tử này, không phải lần đầu tiên hấn sáng tạo kỳ tích a!”

351. Chương 352: Thánh Nữ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 352: Thánh Nữ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Diệp Lăng!” Đám Đại Giáo Chủ đi về phía Diệp Lăng.

“À, các người thương lượng xong rồi chứ, vậy đáp án là gì?” Diệp Lăng cũng không quay đầu lại, tiếp tục nhìn khối băng mà suy nghĩ.

“Chúng ta quyết định để người buông tay đi thử!” Đại Giáo Chủ nói.

“Nếu đã quyết định thì các người đều đi ra ngoài a!” Diệp Lăng nói, tay hơi phát phát, ý bảo đám Đại Giáo Chủ rời khỏi nơi này.

Đám Đại Giáo Chủ nhất thời không kịp phản ứng, chỉ ừ một tiếng xong thật sự xoay người rời đi, nhưng rất nhanh họ phát hiện chỗ không đúng.

“Vì sao chúng ta phải ra ngoài? Chúng ta muốn nhìn!”

“Các người ở trong này cũng không có tác dụng gì, hơn nữa còn có thể gây trở ngại đến ta, hơn nữa, có thể các người cũng không tiếp thụ được bộ dáng hiện tại của Thánh Nữ.”

“Ừ, chúng ta đi ra ngoài trước vậy, đứng ở ngoài cửa chờ, nếu có chuyện gì thì người cứ trực tiếp gọi chúng ta.” Đại Giáo Chủ nói cuối cùng nhìn nhìn Diệp Lăng, lại nhìn nhìn khối băng kia liền rời khỏi phòng.

“Tỷ, tiểu Thất, Tiểu Yên, các người cũng tránh ra một chút, tình huống sắp tới sẽ không đẹp để gì, ta sợ các người sẽ không chịu nổi.” Sau khi Diệp Lăng nói đám Đại Giáo Chủ đi xong, cũng bảo mấy người Diệp Lam Vũ rời đi.

“Được rồi, chúng ta cũng đi ra ngoài chờ.” Lúc này Diệp Lam Vũ lại không hề dấy dưng, thực sảng khoái mà đáp ứng, tình huống này làm Thất công chúa có điểm kỳ quái.

Bất quá Thất công chúa rất nhanh liền nghĩ tới Diệp Lam Vũ không muốn nhìn thấy thân thể tàn phá của Thánh Nữ kia, chính nàng ngấm lại cũng cảm thấy có điểm ghê tởm.

Đương nhiên không phải chỉ vì một lý do đó mà chủ yếu Diệp Lam Vũ không thể giúp đỡ gì, có thể lại còn thêm phiền cho Diệp Lăng.

“Ta ở lại giúp người-,” Chân Tiểu Yên là người duy nhất có thể hỗ trợ.

“Không cần, người cũng rời đi cùng các nàng thôi, chuyện này cứ giao cho ta, không cần thiết phải để người nhìn thấy trường hợp như vậy.” Diệp Lăng lắc đầu, ôn nhu cười với Chân Tiểu Yên.

Nụ cười này làm tâm Chân Tiểu Yên có điểm ngọt, nàng biết Diệp Lăng muốn chiều cổ nàng nên một mình gánh vác.

Chẳng qua sự ngọt ngào của nàng chỉ tồn tại trong chốc lát, rất nhanh nàng liền phùng mang trợn má...

“Kỳ Thật người ở lại thì nói không chừng lại té xỉu, ta không rảnh chiếu cố người.” Đây mới là ý tưởng chân chính của Diệp Lăng, hẳn không muốn chiếu cố thêm một người nữa.

“Hừ, không để ý đến người!” Chân Tiểu Yên dậm chân một cái, xoay người rời đi cùng hai người Diệp Lam Vũ.

“À đúng rồi, các người không cần chờ ngoài cửa, ta cần thời gian rất dài mau thì bảy ngày, lâu thì mười ngày nửa tháng lận.” Diệp Lăng nói.

“Phải lâu như vậy sao?” Diệp Lam Vũ có điểm ngoài ý muốn, vốn dĩ nàng còn tưởng rằng Diệp Lăng sẽ giải quyết rất nhanh, sẽ không vượt qua một ngày.

Diệp Lăng gật gật đầu, nói: “Ừ, đó là tình hình lạc quan, nếu tình huống của Thánh Nữ này không tốt thì cần càng nhiều thời gian hơn.”

“Vậy người có phải vất vả không?” Thất công chúa có điểm đau lòng nói.

“Vất vả hay không thì chưa thể nói rõ được, ta chỉ khổng chế vài cái luyện kim trận, mà luyện kim trận cũng sẽ tự động tiến hành, ta chỉ cần trông coi mà thôi.” Diệp Lăng lắc đầu nói.

“Vậy người tự chú ý một chút, việc gì có thể để người khác làm thì để họ làm.” Thất công chúa gật gật đầu, phân phó một câu.

“Ừ!” Diệp Lăng cũng gật đầu.

Cứ như vậy Diệp Lam Vũ tam nữ cũng ly khai các nàng nói lại lời của Diệp Lăng cho Đại Giáo Chủ, sau đó liền đi ra ngoài các nàng còn cần phải thông tri với Nhị tỷ ở bên ngoài sau đó trở về chuẩn bị Bài Vị Tái.

Lần này Diệp Lăng chữa bệnh cho Thánh Nữ, bản thân hẳn sẽ không có chuyện gì, tất nhiên Diệp Lam Vũ tam nữ sẽ không có gì phải lo lắng, Diệp Lăng chữa bệnh cũng không phải mới hai ngày, ở Mơ Hồ Đường đến tận vài tháng còn gì.

Có điều nếu dựa theo lời Diệp Lăng thì nhất định không kịp Bài Vị Tái rồi, không biết giải đấu có để lại danh ngạch cho hẳn không, có đặc thù chiếu cố không.

Có lẽ việc hủy bỏ tư cách này đúng là không còn gì tốt hơn với Diệp Lăng, vốn dĩ hẳn không có hứng thú đấu với người khác, hẳn thích xem trận đấu của người khác hơn.

“Lam Vũ, sao rồi tìm được Diệp Lăng chưa?” Nhị tỷ vẫn chờ ở cửa, nhìn thấy ba người Diệp Lam Vũ ra lập tức hỏi.

Mà lúc này không phải chỉ mình Nhị tỷ ở đây, còn có thiếu nữ cánh đen Mía, đồng thời còn một oan gia của Diệp Lăng - tiểu thư Phi Phi.

Đừng hiểu lầm, không phải các nàng quan tâm gì Diệp Lăng, các nàng ở đây chờ Diệp Lăng vãn vẹn để tính sổ với hẳn thôi.

“Hẳn sẽ ở Trong đó một thời gian ngắn, có thể chừng mười ngày, không cần xen vào hẳn.” Diệp Lam Vũ nói về phần vì sao Diệp Lăng ở trong đó thì nàng không nói bởi nàng đã đáp ứng Thánh Giáo giữ bí mật rồi.

“Không phải đâu, chỗ này là Vân Đình cung điện a, đồ lưu manh hẳn sao lại có tư cách ở trong đó?” Thiếu nữ Phi Phi lập tức nhảy dựng lên.

“Vị tiểu thư này, người không nên cứ gọi đệ đệ là đồ lưu manh đồ lưu manh, nếu không cẩn thận đấy.” Diệp Lam Vũ nhìn thiếu nữ Phi Phi, rất khó chịu nói.

“Hẳn là đồ lưu manh, hẳn có lão bà còn đi luận võ kén rể, muốn lấy tiểu thiếp, nói chuyện cũng lưu manh như vậy...” Thiếu nữ Phi Phi không chút nào yếu thế nhìn Diệp Lam Vũ.

“Chuyện gì thế này? Cái gì mà luận võ kén rể? Đệ đệ của ta đi tham gia luận võ kén rể làm gì, với tính cách của hẳn đi mới là lạ.” Diệp Lam Vũ rất nhanh liền phủ quyết chuyện này.

“Lam Vũ có chuyện như vậy thật, chuyện này Diệp Lăng cũng nói qua cho ta biết một chút, bất quá cũng không phải rất rõ ràng, chỉ biết hẳn nói phải giúp một người.” Thất công chúa nói.

“Hóa ra là giúp người... Vậy người kể lại rõ ràng cho ta đi.” Diệp Lam Vũ nói với thiếu nữ Phi Phi, lúc này nàng lại không thể đi hỏi Diệp Lăng, mà chuyện về Diệp Lăng, cho dù là nhỏ nhất thì nàng cũng phải biết.

“Chuyện là vậy...” Thiếu nữ Phi Phi nhìn Diệp Lam Vũ một cái, cũng không có giận dữ, nàng cũng là một người thông minh, biết khi nào thì nên làm cái gì, có điều sự tồn tại của Diệp Lăng lại làm nàng trở nên xúc động.

Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa, Chân Tiểu Yên lắng lắng nghe, phàm là chuyện của Diệp Lăng thì các nàng đều cẩn thận nghe, sẽ không bỏ qua bất cứ chi tiết nào, cũng không đi ngắt lời.

Nhị tỷ cũng rất ngạc nhiên muốn biết về Diệp Lăng nên cũng đứng một bên nghe, mà Mía cũng chỉ có thể cùng nghe.

Theo lời từ miệng thiếu nữ Phi Phi, biểu hiện của Diệp Lăng tựa hồ biến thành có điểm dễ tiện đáng giận, nhưng vài cô gái ở đây đều là người thông minh, có thể nghe ra chỗ nào là nói quá.

Bất quá biểu hiện của Diệp Lăng ở luận võ kén rề quả thật làm người cảm thấy rất đáng giận.

Chuyện như vậy cũng chỉ có Diệp Lăng làm được, không lo lắng hậu quả, chỉ cần đạt được mục đích.

“Chuyện này thực rõ ràng, đệ đệ giúp Ái Đức Hoa kia.” Sau khi nghe đầy đủ câu chuyện, Diệp Lam Vũ và Thất công chúa lập tức nói ra đáp án.

352. Chương 353: Thánh Nữ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 353: Thánh Nữ (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Giúp Ái Đức Hoa? Không thể nào, Ái Đức Hoa chưa từng nói qua, hơn nữa xem thái độ vừa rồi của Ái Đức Hoa với lưu manh cũng không giống như bằng hữu, sao lưu manh lại đi giúp hắn...” Thiếu nữ Phi Phi lập tức lắc đầu phủ quyết.

“Người ngấm lại mà xem, biểu hiện của Diệp Lăng ở luận võ tràng như vậy thì ai là người có lợi nhất? Nếu hắn thật sự đi tìm tiểu thiếp sẽ không biểu hiện ra một mặt đáng giận như thế!” Thất công chúa nói.

“Còn có, người nói cuối cùng luyện kim vũ khí của Diệp Lăng không còn năng lượng mới bị bại, đó chỉ là một bậc thang mà thôi hắn thả cho Ái Đức Hoa đấy, Diệp Lăng không bao giờ vì một hai kiện luyện kim vũ khí hết năng lượng mà bại trận, trong giới chỉ của hắn ít nhất có trên trăm kiện luyện kim vũ khí, tùy tiện lấy ra một cái là đủ cho Ái Đức Hoa kia ăn đau khổ rồi!” Lúc này Chân Tiểu Yên cũng bổ sung.

“Đúng vậy, đệ đệ tuyệt đối thả Ái Đức Hoa! Cái này cũng có thể nói lên hắn vì trợ giúp Ái Đức Hoa mới làm vậy!” Diệp Lam Vũ tiếp tục khẳng định.

“Nếu là vì Ái Đức Hoa thì sao Ái Đức Hoa lại không nói gì? Hơn nữa, nhìn quan hệ của họ cũng không được tốt lắm a! Vậy tại sao lưu manh phải giúp Ái Đức Hoa...” Thiếu nữ Phi Phi khó hiểu.

“Ái Đức Hoa kia không nói thì chỉ có thể nói lên hắn là kẻ vô nhân tính, vong ân phụ nghĩa, ôm mỹ nhân về nhà xong liền quên mất luôn đệ đệ!” Diệp Lam Vũ rất khinh thường nói.

“Ái Đức Hoa người vừa là ai?” Thất công chúa lại hỏi.

“Hắn chính là thiếu niên có điểm đen đen lúc này nói lưu manh vài lần ấy.” Thiếu nữ Phi Phi chỉ ra Ái Đức Hoa, vài thiếu nữ ở đây đều thấy qua Ái Đức Hoa cho nên cũng rất dễ chỉ ra.

“Người nói Ái Đức Hoa trước kia thật đen? Chính là ở thời điểm luận võ kén rề ấy?” Chân Tiểu Yên lên tiếng hỏi thanh âm vẫn không lớn nhưng lại rất rõ ràng.

“Ừ, Thật đen, đen đến nỗi làm cho người ta nhận không ra, bất quá mấy tháng này hắn đã khôi phục lại rất nhiều.” Thiếu nữ Phi Phi gật đầu nói.

“Vậy rất đơn giản, việc Ái Đức Hoa kia bị đen là do Diệp Lăng tạo nên, ta nhớ rõ trong Tay Diệp Lăng có một viên thuốc đen đen, ăn xong thì toàn thân sẽ biến thành màu đen, tin rằng do hắn sơ xuất mới tạo thành việc này, mà hắn lại áy náy nên mới đi giúp Ái Đức Hoa.” Chân Tiểu Yên đoán nói.

Kỳ thật Chân Tiểu Yên đã đoán được tám chín phần, đương nhiên lúc ấy Diệp Lăng cũng có hảo tâm, bị Ái Đức Hoa làm cho cảm động nên mới đi hỗ trợ.

Mà trải qua chuyện này Diệp Lăng chỉ có thể nói rằng người có cảm tình làm người ta cảm động chưa chắc đã là một người tốt, nhưng nếu lần sau vẫn gặp người như vậy thì hắn cảm thấy mình vẫn sẽ hỗ trợ.

Đơn giản là, trên đời này việc có thể làm cho người cảm động đã không còn nhiều lắm...

“Ta không tin hắn lại tốt như vậy...” Thiếu nữ Phi Phi không muốn tin tưởng, trong lòng nàng Diệp Lăng vẫn là một bại hoại là một kẻ lưu manh.

“Hắn có gì không tốt? Người đừng quên lúc trước ở phòng ăn hắn đã xin lỗi người, là người dây dưa không ngớt, người tạo nên hậu quả đó không phải là hắn mà là chính người!” Diệp Lam Vũ hừ lạnh nói nàng vốn không thích chuyện này, cũng không thích thiếu nữ Phi Phi này.

“... Chuyện này ta sẽ tìm hiểu rõ ràng, nếu là lỗi của ta thì ta sẽ nhận sai!” Thiếu nữ Phi Phi cũng nói rõ, tính cách của nàng là cái loại có điều ngay thẳng như vậy, không phải loại đại tiểu thư dù chết cũng không nhận sai.

” Vậy người nên đi hỏi vị hôn phu của bằng hữu người mà xem, nếu hắn không thừa nhận thì người đừng bám theo đệ đệ của ta nữa, người khác gốc gác ghê tởm khi dễ, ta thì khác!” Diệp Lam Vũ nói.

Nếu nói Ái Đức Hoa không thừa nhận thì thiếu nữ Phi Phi cũng chỉ có thể lựa chọn tin Diệp Lăng hoặc Ái Đức Hoa, mà nhìn tình huống thì chắc là nàng sẽ không tin tưởng Diệp Lăng nên Diệp Lam Vũ cũng rất rõ ràng nói thẳng bảo thiếu nữ Phi Phi đừng tiếp cận Diệp Lăng nữa.

Mà đáp án thiếu nữ Phi Phi nhận được cũng không khác là mấy, Ái Đức Hoa phủ nhận, hắn nói mình không quen với Diệp Lăng, dùng thực lực của bản thân đoạt được tâm của Tạp Toa.

Kỳ thật cũng không thể trách Ái Đức Hoa phủ nhận, thật sự là vì thiếu nữ Phi Phi hỏi không đúng chỗ, nàng làm trò chất vấn trước mặt Tạp Toa, đổi thành người khác cũng sẽ phủ định.

Bất quá cái này cũng một lần nữa chứng minh Ái Đức Hoa cũng không phải là một hảo bằng hữu đáng giá thâm giao, thậm chí ngay cả bằng hữu cũng không được, chỉ xem như nhận thức mà thôi.

Bằng hữu cũng phi có nghĩa khí, sẽ đợi sau khi chuyện tình chấm dứt giải thích một chút với Phi Phi, dặn Phi Phi không nên để chuyện này trước mặt Tạp Toa.

Đương nhiên, cho dù là vậy cũng không thể phủ nhận tình yêu của Ái Đức Hoa với Tạp Toa! Có lẽ vì hảo yêu nàng quá sâu nên mới như vậy...

Đám người Diệp Lam Vũ đều tự trở về, Thánh Thành cũng an bài chỗ ở mới cho đệ tử, cũng cho Diệp Lam Vũ tam nữ một cái đặc quyền các nàng có thể đi vào Vân Đình cung điện tìm Diệp Lăng, bất quá tựa hồ đây là do Diệp Lăng đưa ra.

Lý do của Diệp Lăng là, nếu các nàng không nhìn thấy mình nhất định sẽ bão nổi, như vậy sẽ chỉ làm hắn phân tâm thêm!

Mà phải nói lại chuyện chính, sau khi mọi người ra ngoài Diệp Lăng bắt đầu khắc luyện kim trận trong phòng, một cái luyện kim trận lấy khối băng làm trung tâm, bán kính ước chừng mười thước.

Đây là một kết giới luyện kim trận, nếu không có sự cho phép của Diệp Lăng thì không ai có thể đi vào, mà người có thể phá đi kết giới này tin rằng chưa sinh ra trên thế giới này.

Ít nhất trong thời gian ngắn là không thể làm được!

Đồng thời ngoài ngắn cách không gian ra nó còn ngăn chặn cả ánh sáng, làm người bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong, cũng không ai biết Diệp Lăng tiến hành cứu trị như thế nào.

Điều này làm cho đám Quang Minh Y Sư nghe thấy chạy đến đây tức giận không thôi, tiến hành mãnh liệt khiển trách kháng nghị với hành vi của Diệp Lăng, đương nhiên Diệp Lăng không nghe thấy...

Mà đám Quang Minh Y Sư phát tiết cảm xúc một lúc sau cũng rời đi, tiếp tục làm chuyện mình vừa ném qua một bên.

“Cứ để hắn ở trong đó như vậy thì sẽ không gặp chuyện không may sao...” Đại Giáo Chủ nhìn thấy đám Quang Minh Y Sư phải rời đi, có chút lo lắng hỏi.

“Có thể xảy ra chuyện gì được? Diệp Công tử không có việc gì...” Quang Minh Y Sư thực không thêm để ý nói tiếp tục chạy lấy người.

“Ta cũng không phải nói Diệp công tử, mà nói Thánh Nữ ấy!” Đại Giáo Chủ nhíu mày lại, hắn không hiểu nhưng người này sao lại vậy, ý tứ của mình thực rõ ràng sao lại đi lo lắng cho tiểu tử Diệp Lăng kia.

Chẳng lẽ trong lòng họ, tiểu tử này trọng yếu hơn Thánh Nữ sao?

“Thánh Nữ đại nhân à? Hắn là sẽ không có vấn đề gì, Diệp công tử có động tác lớn như vậy hắn là sử dụng một ít bí thuật!” Quang Minh Y Sư trả lời.

“Đừng lo lắng, trước kia gặp chuyện nghiêm trọng đến đâu đi nữa hắn cũng không sử dụng bí thuật của mình đã đủ làm người ta khởi tử hồi sinh rồi, tức là tỷ lệ làm Thánh Nữ sống lại lần này rất lớn!” Quang Minh Y Sư thấy Đại Giáo Chủ này còn muốn nói gì đó liền bổ sung một câu, tuy rằng không phải rất rõ ràng nhưng trên cơ bản mọi người đều hiểu được.

Nói đơn giản hơn, biện pháp lần này Diệp Lăng sử dụng lợi hại hơn tất cả những biện pháp từ trước đến giờ, vậy tỷ lệ sống lại của Thánh Nữ sẽ rất lớn.

353. Chương 354: Chữa Trị, Trọng Tổ (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 354: Chữa trị, trọng tổ (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Chỉ là tỷ lệ rất lớn?” Dường như Đại Giáo Chủ không hài lòng lắm với cách nói này.

“Đại Giáo Chủ đại nhân à, Y Sư chúng ta không bao giờ có cách nói trăm phần trăm thành công, tỷ lệ rất lớn cũng đã là tốt nhất rồi!” Quang Minh Y Sư nói.

“?” Đám Đại Giáo Chủ có điểm khó hiểu, bọn họ nhớ mang máng trước kia Y Sư đều sẽ nói kiểu như nhất định sẽ thành công linh tinh.

Điểm này cũng vì Diệp Lăng, hắn từng nói qua bất cứ Y thuật gì cũng có thể sẽ xuất hiện sai lầm bởi cơ thể người quả thật quá phức tạp, đến bây giờ cũng không ai dám nói biết rõ.

Mà đồng thời, tình trạng thân thể của mỗi người cũng khác nhau nên người khác nhau sẽ có phản ứng khác nhau.

Sau khi họ cẩn thận nghĩ lại liền phát hiện trước kia có một ít tình huống đặc thù, có lẽ cũng vì họ không để ý nên mới xuất hiện tình huống như vậy.

Vì vậy hiện tại họ trở nên khiêm tốn, không hề nói mình có thể trăm phần trăm chữa khỏi bất cứ loại bệnh nào, nhất là loại nghiêm trọng phức tạp như vậy!

Về tình huống của Thánh Nữ thì nhưng Quang Minh Y Sư này lại biết rất rõ ràng bởi đây là chuyện mà hàng năm họ vẫn cố gắng, bọn họ tìm cách làm cho Thánh Nữ có thể sống lại!

Quang Minh Y Sư đi rồi, bất quá vẫn để lại một người ở lại, cũng sợ xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, đề phòng vạn nhất!

Thời gian trôi qua từng ngày một, Diệp Lăng vẫn không đi ra ngoài từ ngoài nhìn vào thoát nhìn thật bình tĩnh, giống như không có gì phát sinh vậy.

Mà nếu có người ở trong này thì nhất định sẽ giết mình, không, là khiếp sợ, hơn nữa làm thần kinh của họ chết lặng!

Lúc đầu Diệp Lăng cũng không phải làm cho Băng Tinh hoàn toàn tan rã mà hắn chỉ lợi dụng tính đặc thù của Băng Tinh, dùng một loại thủ pháp thực đặc thù để khối băng tan rã từng chút một theo ý của hắn!

Đầu tiên hắn làm lộ ra bộ vị bị thương của Thánh Nữ, sau đó lại tiến hành chữa trị, mà những bộ vị khác thì để sau, như vậy có thể làm cho Thánh Nữ vẫn bị vây ở trạng thái đóng băng, nhưng vẫn có thể nhận được trị liệu.

Mà kỳ thật điểm này mới là điểm mấu chốt, nếu Quang Minh Y Sư có thể nắm được điểm này thì họ cũng có thể chậm rãi khôi phục thân thể của Thánh Nữ, chẳng qua ngoài Diệp Lăng ra thì không ai có thể làm được.

Mà từ đầu đến cuối Diệp Lăng vẫn không tan rã băng ở vị trí trái tim bởi đây là mấu chốt để bảo trì trạng thái đóng băng, một khi mất đi thì Thánh Nữ có thể sẽ chậm rãi tỉnh lại, mà tình trạng như vậy thì chắc chắn nàng không thể kiên trì được lâu.

Có lẽ ngay khi nàng chưa thức tỉnh cũng đã không kiên trì được!

Về phần vì sao Diệp Lăng lại ở trong đó lâu như vậy mà chưa hoàn toàn giải phong Thánh Nữ để trị liệu khôi phục trái tim của nàng và những vết thương khác là vì Diệp Lăng cần phải hoàn thành một chuyện, chuyện này là chuyện phiền toái nhất trên người Thánh Nữ, nếu không phải vì chuyện này thì Diệp Lăng cũng đã hoàn thành công tác rồi, lấy Y thuật của hắn, trị liệu những vết thương khác còn không phải dễ như trở bàn tay sao, cần gì phải làm nhiều chuyện như vậy?

Chuyện phiền phức này cũng chính là mấu chốt của vấn đề, cho dù là nắm giữ phương pháp tan rã Băng Tinh thì Quang Minh Y Sư cũng phải đi giải quyết chuyện này, đó là chuyện một bên bụng của Thánh Nữ bị đánh nát.

Cơ quan chỗ này tuy ít nhưng cũng không thể thiếu được, nếu không khôi phục được chỗ này thì dù chữa hết những chỗ khác Thánh Nữ cũng không sống được bao lâu.

Hiện tại nơi vết thương chỗ bụng của Thánh Nữ phát sáng ra từng đạo hào quang luyện kim trận, Diệp Lăng phóng một đám luyện kim trận loại nhỏ vào nơi bị nghiền nát để tạm thời bảo trì cơ năng thân thể của Thánh Nữ.

Hắn cần phải thanh lý hết những gì bị nghiền nát nhưng thứ này đã không thể khôi phục, có thể tạo nên tác dụng phụ gì đó nên hắn thanh lý hết thấy.

Quá trình này nếu bị người thường nhìn thấy sẽ cảm thấy thực ghê tởm, đó cũng là lý do Diệp Lăng bắt những người khác rời đi, hơn nữa cần trở tâm mắt mọi người.

Hắn là một Y Sư, không thể trốn tránh việc này, mà những người khác thì không giống, họ không phải làm như vậy!

Mà lúc này Diệp Lăng cũng không cảm thấy ghê tởm gì vì hắn không có thời gian đi ghê tởm, chuyện hắn cần làm quá thật nhiều lắm, hắn phải quan sát tình huống, phải định ra đối sách, phải duy trì liên tục luyện kim trận...

Sau khi xác nhận một hồi Diệp Lăng lãnh đạm nói thềm một câu: “Xem ra phải dùng luyện kim trận trọng tổ cơ quan của nàng!”

Nếu lúc này có luyện kim thuật sĩ nghe thấy lời Diệp Lăng nói nhất định sẽ rất giật mình bởi từ trước đến giờ họ vốn chưa từng thử nghiệm luyện kim ở mặt này.

Luyện kim nhân thể là một chuyện cấm kỵ !

Thứ nhất là không ai từng thành công, thứ hai là cần phải có người làm vật thí nghiệm, quả thật quá mức tàn nhẫn, không ai lại đi làm như vậy, cũng không ai cho phép.

Bất quá Diệp Lăng cũng không phải tiến hành luyện kim với cả người, vắn vắn chỉ dùng ở cơ quan thôi dường như chuyện này cũng có một ít bất đồng, có Y Sư cũng từng thử qua việc trọng tổ một ít cơ quan cá biệt, như vậy sẽ làm cho người ta có được cơ hội.

Chẳng qua việc trọng tổ cơ thể sống quả thật quá khó khăn, cho dù là vật chết cũng khó chứ đừng nói vạn vật chi linh - nhân thể.

Chuyện này Diệp Lăng cũng chưa từng làm, cũng là lần đầu, vì vậy nên mới mất nhiều thời gian như thế!

Cứ như vậy vài cái luyện kim trận kỳ dị xuất hiện nơi tổn thương của Thánh Nữ, trong một đám luyện kim trận này đều xuất hiện một ít hạt gì gì đó, những hạt này đang từ từ tạo thành một đám vật thể, mang theo máu tươi...

Những hạt này cũng không phải tự dưng xuất hiện, là Diệp Lăng lợi dụng một ít cơ quan tương tự trong cơ thể người, hơn nữa thêm vào một ít tài liệu mới hình thành.

Luyện kim thuật cũng không phải một cái ma pháp có thể tự dưng biến ra đồ vật này nọ, mà là trao đổi đồng giá, dùng đồ vật tương ứng cấu thành.

Luyện kim trận chính là tiến hành biến hóa về hình dạng, hình thái của những thứ này, một vài luyện kim trận cao cấp hơn một chút sẽ tiến hành phân giải, trọng tổ!

Ánh sáng luyện kim trận vẫn tiếp tục sáng lên, số hạt trong luyện kim trận ngày càng ít, ngược lại, cơ quan mà hạt cấu thành lại ngày càng đầy đủ.

Tận lực phiêu phù cơ quan ở trên thân thể Thánh Nữ, sau đó tiến hành dung hợp, chuyện như vậy Diệp Lăng làm không chỉ một lần!

Đơn giản là chuyện này không phải lập tức có thể thành công, Diệp Lăng cũng phải phân ra làm từng đợt, luyện kim thành cơ quan có rất nhiều vấn đề, tạm thời không nói đến có thể không thích ứng với thân thể mà ngay cả công năng cơ bản nhất cũng không thể tiến hành thì quả thật là thất bại.

Cứ như vậy sau khi phân giải trọng tổ, suy đi tính lại nhiều lần, sau khi thất bại vài lần, rốt cuộc hẳn cũng hoàn thành, những cơ quan này đều vận tác một cách bình thường, ít nhất công năng hoạt động thông thường đều làm được.

Nếu sau này xuất hiện tình huống tương tự thì tin rằng Diệp Lăng có thể hoàn thành chỉ trong một ngày!

354. Chương 355: Chữa Trị, Trọng Tổ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 355: Chữa trị, trọng tổ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Sau khi hoàn thành, Diệp Lăng vẫn dùng luyện kim thuật chữa trị da thịt, cái này không cần luyện kim thuật trong tổ, hần chỉ kích hoạt công năng sinh trưởng của Thánh Nữ, làm cho miệng vết thương dần dần liền lại, tuy rằng miệng vết thương này hơi lớn một chút nhưng với hần mà nói lại không thành vấn đề.

Mà đây cũng không phải lần đầu tiên hần làm như vậy nên hoàn thành rất dễ dàng!

Trước kia Diệp Lăng cũng thường xuyên gặp phải vết thương đã có miệng, hần vẫn dùng luyện kim thuật từ từ làm lành lại. Tự nhiên khép lại tuy không nhanh như Quang Minh ma pháp nhưng lại có ưu đãi khác.

Sau đó Diệp Lăng lại tiến hành chỉnh hình cho Thánh Nữ, xóa sạch vết sẹo, làm cho nó dung hợp cùng một chỗ với làn da chung quanh, không thể nhìn ra được nơi này từng có vết sẹo, ngay cả vết thương nơi bụng còn có thể hoàn toàn khôi phục chứ đừng nói nơi khác.

Để đề phòng vạn nhất, Diệp Lăng còn ẩn giấu một luyện kim trận rất có ý tứ vào trong cơ thể Thánh Nữ, đây không phải là luyện kim trận thuần túy mà càng giống như một loại kỳ môn trận pháp.

Sau khi hoàn thành hết thảy, Diệp Lăng liền bỏ đi cái kết giới kia.

“Diệp Lăng, người hoàn thành chưa?” Sau khi kết giới bị xóa bỏ, một cái Quang Minh Y Sư đứng ngoài kia chờ lập tức phát hiện, chạy đến hỏi.

Mà đồng thời hần thấy được đáp án của mình - Thánh Nữ ở trong kia!

“Vẫn chưa! Cũng không sai biệt lắm, chỉ cần làm một bước cuối cùng nữa thôi hiện tại ta cần sự hỗ trợ của các người! Người gọi thêm vài lão nhân tương xứng với người lại đây, bảo họ nhanh lên một chút!” Diệp Lăng trả lời.

“Ừ, hiểu rồi!” Quang Minh Y Sư kia gật đầu nói hần đã hiểu Diệp Lăng muốn làm gì.

Quang Minh Y Sư ra ngoài một lúc lại đi vào, mà lần này không phải mình hần mà còn có người khác, có Uy Nhi Đại Giáo Chủ đứng chờ ở bên ngoài còn có Diệp Lam Vũ tam nữ vừa đứng dịp đến đây nữa.

“Đệ đệ, người xong chưa?” Diệp Lam Vũ dẫn đầu hỏi.

“Không sai biệt lắm, hiện tại cho dù không có ta thì họ cũng có thể làm được!” Diệp Lăng gật gật đầu nói: “Mụ béo, cho ta cái gì ăn đi, ta có chút đói bụng!”

Vừa nói chuyện Diệp Lăng vừa vẽ vài cái tinh絡 trận, thanh lí hết nhưng thứ bắn bắn trên người, cái này còn sạch sẽ hơn cả tắm rửa, hơn nữa rất tiện lợi.

Chẳng qua Diệp Lăng lại không thích như vậy, hần muốn mình có cuộc sống giống như người bình thường, dùng nước tắm rửa là một loại lạc thú trong cuộc sống.

“Ừ, đã biết!” Chân Tiểu Yên gật gật đầu, sau đó bày ra một bàn tiệc rượu ở bên cạnh, ngay cả bàn ghế cũng đầy đủ, điều này làm cho người ta có điểm mở rộng tầm mắt.

Bất quá lúc này không ai đi chú ý đến Chân Tiểu Yên, cũng không ai chú ý Diệp Lăng ăn cái gì, bọn họ chú ý đến Thánh Nữ ở giữa phòng.

Cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn thấy cái bụng bóng loáng của Thánh Nữ, hoàn toàn không có một chút dấu vết bị nghiền nát nào cả, có thể khôi phục đến tình trạng này quả thật bất khả tư nghị, hần làm như thế nào?

Còn có, trạng thái của khối băng Tinh này...

“Diệp Lăng, người làm như thế nào, dùng biện pháp gì để khôi phục bụng Thánh Nữ? Còn có, khối băng này là sao, người có thể khống chế à?” Quang Minh Y Sư kia thực thông minh, trực tiếp chạy đến hỏi Diệp Lăng.

Lúc này tất cả mọi người còn chưa đến đây, mình có thời gian, không hỏi Diệp Lăng thì đợi đến lúc nào?

“Luyện kim thuật!” Diệp Lăng hồi đáp, cũng bắt đầu ăn uống.

“Luyện kim thuật, ai chả biết luyện kim thuật, ta hỏi cụ thể ấy.”

“Cụ thể à? Chính là lợi dụng luyện kim thuật sau đó bắt đầu khôi phục thân thể Thánh Nữ, còn cụ thể hơn nữa thì ta không muốn nói không phải ta muốn tàng tư mà thật sự không đến vạn bất đắc dĩ thì sẽ không dùng đến!” Diệp Lăng lắc đầu nói hắn không muốn công khai luyện kim thuật này.

Lấy kỹ thuật hiện tại thì luyện kim thuật này không nên xuất hiện, nó chỉ mang đến tai nạn mà thôi!

“Vậy nếu gặp được tình huống vạn bất đắc dĩ thì sao?” Quang Minh Y Sư thử hỏi, hắn vẫn muốn biết luyện kim thuật này.

“Sẽ không, loại tình huống này rất đặc thù, một vạn năm cũng chưa chắc xuất hiện...” Diệp Lăng lại lắc đầu: “Các người cứ coi như ta tàng tư à!”

Quang Minh Y Sư không hỏi nữa, Diệp Lăng đã nói đến vậy rồi thì họ nên thức thời một chút.

Đồng thời họ cũng không cho rằng Diệp Lăng tàng tư, trước đó Diệp Lăng dạy cho họ không biết bao nhiêu luyện kim thuật cao cấp làm Y thuật của họ tăng mạnh!

Bọn họ chỉ nghĩ rằng có thể luyện kim thuật này không thích hợp với bọn họ, chỉ có như vậy Diệp Lăng mới không dạy cho bọn họ!

Rất nhanh Diệp Lăng mặc kệ những người khác, tự vùi đầu vào ăn, hơn nữa không chút nào gọi là văn nhàn, tuy rằng hắn vốn không có văn nhàn nhưng lại có vẻ vội vã hơn trước kia rất nhiều...

“Diệp Lăng, người rất đói bụng sao? Nửa tháng này người vượt qua như thế nào?” Nhìn bộ dáng lang thôn hổ yết của Diệp Lăng, Chân Tiểu Yên có điểm chua xót.

“Ừ, ta rất đói bụng! Ta ở trong đó nửa tháng sao?” Diệp Lăng gật đầu, cũng hỏi lại, hắn ở trong đó cả ngày cả đêm, đã quên mất cả khái niệm thời gian.

“Đúng vậy, đã qua nửa tháng! Bất quá người yên tâm, người vẫn có thể tiếp tục tham gia Bài Vị Tái!” Diệp Lam Vũ gật đầu, cũng cười nói với Diệp Lăng.

“Ừa, sao họ lại chờ ta, thật sự là kỳ quái rõ ràng xóa tên ta có phải khỏe không!” Diệp Lăng không thêm để ý nói.

“Hiện Tại ai dám xóa tên người? Trừ phi đến cuối cùng người vẫn không xuất hiện, nếu không vị trí của người vẫn sẽ được giữ lại!” Thất công chúa cười nói.

Chuyện Diệp Lăng vắng mặt từ đầu đã sớm bạo mở trong tất cả các học viện, tất cả mọi người đều biết tuy Diệp Lăng vắng mặt nhưng lại hưởng thụ đặc quyền, không bị xóa tên.

Vốn chuyện không công bình như vậy sẽ làm rất nhiều người cảm thấy bất mãn, sẽ tiến hành kháng nghị với giải đấu, bất quá số người bất mãn này ít hơn so với số người duy trì rất rất nhiều nên tạm thời cũng phải nén lại.

Cũng không nhìn xem ai duy trì Diệp Lăng, đừng nói Đệ Nhất Học Viện, Hoàng Gia Học Viện, Diệp Gia Học Viện, mà ngay cả một phương tổ chức - Thánh Thành cũng duy trì Diệp Lăng, nói Diệp Lăng đang tiến hành một chuyện rất trọng yếu, danh ngạch của hắn không thể bị xóa bỏ.

“Vì sao không dám? Lần này ta lại không uy hiếp họ a!” Diệp Lăng có điểm không hiểu được hỏi mà lời này của hắn lại làm những người ở đây không biết nói gì.

“Không ngờ trước kia người từng uy hiếp người ta a! Lần này vì người làm chuyện tốt nên tất cả mọi người đều giúp đỡ người!” Thất công chúa cười nhẹ nói.

“À, hóa ra là mọi người hỗ trợ uy hiếp!” Diệp Lăng hình như đã hiểu.

“...”

Rất nhanh một ít Quang Minh Y Sư cấp tốc chạy tới, sau khi vào phòng, đầu tiên bị Thánh Nữ và khối băng làm cho ngây dại như những người khác.

Sau đó họ bắt đầu đi tìm Diệp Lăng...

355. Chương 356: Sống Lại (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 356: Sống lại (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Diệp Lãng công tử, chúng ta đã đến rồi người muốn chúng ta làm gì?” Quang Minh Y Sư rất cung kính nói tuy thoát nhìn tuổi của họ lớn hơn Diệp Lãng nhiều, có người thậm chí đủ tuổi làm gia gia Diệp Lãng nhưng bọn hắn vẫn bảo trì thái độ cung kính với Diệp Lãng.

Cái này đã siêu việt khỏi hạn chế về tuổi tác rồi khi một người có một thành tựu siêu phàm ở một lĩnh vực nào đó thì sự kính trọng mà hắn đáng nhận được sẽ không thay đổi chỉ vì tuổi tác.

Diệp Lãng không lên tiếng trả lời, chỉ liếc mẩu ăn, bắt quá một lát sau, hắn rất nhanh tước một miếng thịt, sau đó một ngụm nuốt trôi, cố gắng nuốt xuống bụng.

Có lẽ vì thứ trong miệng của hắn nhiều lắm...

Tình huống này làm Chân Tiểu Yên ở bên cạnh lập tức đưa nước tới, nói: “Người ăn chậm lại một chút a, không có ai cướp đoạt với ngươi mà, thật là! Ăn vội vã như vậy làm gì?”

“Ừc...” Diệp Lãng nhận lấy, đổ nước vào bụng.

“Hà...” Thờ dài thật thoải mái, trả lời: “Ta phải ăn nhanh lên để còn làm việc!”

Diệp Lãng nói xong liền đi về phía Thánh Nữ, mà lúc này Diệp Lam Vũ tam nữ mới hiểu được vì sao Diệp Lãng lại ăn một cách vội vã như vậy, nguyên lai biết rằng mình không có nhiều thời gian.

Chẳng qua vì sao hắn phải khổ cực như vậy, không phải chỉ là một Thánh Nữ sao?

Cũng vì vậy mà ba cô gái có một loại cảm giác chán ghét nhỏ nhoi với Thánh Nữ, điều này làm cho Thánh Nữ cảm thấy thực oan uổng, vì sao vậy!

“Tốt lắm, đợi khi ta tan rã Băng Tinh ra thì các người liền sử dụng ma pháp trị liệu cực mạnh, phải chữa khỏi nội tạng, lưng và cổ của nàng ngay lập tức, cái này hẳn là không thành vấn đề với các người chứ?” Diệp Lãng xoa xoa miệng, sau đó ném khăn cho Chân Tiểu Yên, nói với đám Quang Minh Y Sư.

“Không thành vấn đề! Cái này cứ để cho chúng ta! Bất quá khi ngươi tan rã Băng Tinh có thể nói thời gian chính xác cho chúng ta biết được không, như vậy sẽ tốt hơn một chút!” Quang Minh Y Sư gật đầu đáp, cũng thương lượng với Diệp Lãng.

Đối với bọn hắn mà nói chỉ cần Diệp Lãng giải quyết được vấn đề bụng Thánh Nữ là được, còn lại kỳ thật rất dễ dàng giải quyết.

“Có thể, ta sẽ đếm ngược!” Diệp Lãng gật đầu nói.

Lúc này Trong ánh mắt Quang Minh Y Sư lộ ra vẻ kinh nghi, khi họ nhìn thấy khối băng này cũng hiểu được Diệp Lãng có thể khống chế được khối băng này.

Có điều họ vẫn không thể tin được Diệp Lãng có thể làm chuẩn như vậy!

“Bắt đầu rồi! Mời tập trung chú ý một chút!” Diệp Lãng khẽ quát một tiếng, ngón tay phát ra ánh sáng nhàn nhạt hướng về phía khối băng, có thể bằng mắt thường nhìn thấy một đường ánh sáng từ ngón tay Diệp Lãng bắn về phía khối băng.

Loại ánh sáng này giống như hai vật thể nối điện vào nhau, nếu có người hiện đại ở đây thì nhất định sẽ nghĩ đến Diệp Lãng phóng điện về phía khối băng.

Mà dưới sự “phóng điện” của Diệp Lăng, khối băng bắt đầu hòa tan có quy luật, có lẽ phải nói là thu hồi khối băng dần dần quay về lại trong Vạn Niên Băng Phách kia.

Tuy rằng có thể thu hồi cả khối băng, nhưng công hiệu của Vạn Niên Băng Phách sẽ giảm đi rất nhiều, nếu sử dụng lại chỉ còn có hiệu quả bốn năm trăm năm, mà sau khi dùng vài lần có thể cũng chỉ còn vài năm, vài tháng, thậm chí là vài ngày...

Bất quá mặc kệ nói gì, Vạn Niên Băng Phách này cũng là một bảo bối hiếm có!

Mà dưới Tình hình chung, khi Băng Tinh thu hồi băng phách đều dựa theo quy tắc nhất định của nó, sẽ hoàn thành trong thời gian rất nhanh, không chịu sự khống chế của bất cứ ngoại lực nào.

Khống chế băng phách từ từ thu hồi về như Diệp Lăng, thậm chí có thể làm cho băng phách tạm dừng lại như vậy thì chưa từng nghe thấy bao giờ!

Mà có lẽ vì tư tưởng cứng nhắc của họ nên cho đến giờ vốn không ai nghĩ đến mặt này, sẽ cho rằng băng phách phải như vậy, ý nghĩ cố chấp này là một vấn đề thực nghiêm trọng.

Có đôi khi kỳ thật chỉ cần thay đổi một giai đoạn trong một sự kiện gì đó thì có thể nhận được biến hóa về tính chất!

Diệp Lăng xóa từng tầng từng tầng Băng Tinh, làm Băng Tinh ngày càng mỏng...

“Chú ý!” Đến Trình độ nhất định, Diệp Lăng bắt đầu nhắc nhở.

“Mười!”

“Chín!”

“...”

“Ba!”

“Hai!”

“Một!”

“Bắt đầu!”

Khi Diệp Lăng đếm “một” xong thì ma pháp của Quang Minh Y Sư đã phóng xuất, bọn họ đã phân công sẵn, mỗi người đều phụ trách một vị trí nhất định.

Cứ như vậy, từng đạo Quang Minh ma pháp đánh lên người Thánh Nữ, làm cho những vết thương này biến mất trong nháy mắt!

Khi Quang Minh Y Sư sử dụng ma pháp, đồng thời Diệp Lăng cũng bổ sung vài châm để càng thêm bảo đảm tính mạng của nàng, “Xong!”

Sau khi ánh sáng chói mắt qua đi, ma pháp của Quang Minh Y Sư cũng chấm dứt, bọn họ đã cảm thấy sinh mệnh khí tức của Thánh Nữ đã từ từ khôi phục lại, cũng vì vậy họ mới thu hồi ma pháp.

Đồng thời Diệp Lăng cũng thu hồi châm của hắn, thuận tiện nắm tay bắt mạch cho Thánh Nữ, quan sát tình hình thân thể của nàng, hắn phải xác nhận xem thân thể của Thánh Nữ, nhất là những nơi hắn trọng tổ có vận hành bình thường hay không.

“Tốt rồi!” Sau khi xác nhận xong, Diệp Lăng gật đầu nói nhìn tình hình này thì hắn là bình thường lại rồi.

“Diệp Lăng công tử, người dùng biện pháp gì khống chế băng phách?” Quang Minh Y Sư hỏi.

“Cái này rất đơn giản, chỉ cần ngưng...” Diệp Lăng bắt đầu nói phương pháp cho Quang Minh Y Sư, hắn lợi dụng một loại đặc tính của băng phách để khống chế, chỉ cần ngưng một ít luyện kim trận đơn giản là được.

Nghe Diệp Lăng nói đơn giản như vậy, Quang Minh Y Sư càng thêm hồ thẹn, biện pháp đơn giản như vậy mà họ không nghĩ ra được, vậy mà trước kia mình lại dám kiêu ngạo tự mãn về Y thuật cơ đấy!

“Đệ đệ, sao ngươi biết cách dùng này?” Diệp Lam Vũ tò mò hỏi nàng đều thường thường hỏi một câu, cũng không cần phải biết đáp án, có đôi khi Diệp Lăng sẽ trả lời, có đôi khi hắn cũng lười đáp.

Nói như vậy tức là Diệp Lăng sẽ trả lời những thứ mà Diệp Lam Vũ có thể nghe hiểu gần hết, mà vấn đề hắn lười trả lời thì tuyệt đại bộ phận Diệp Lam Vũ sẽ nghe mà không hiểu, trả lời chỉ tổ mắc thêm càng nhiều vấn đề khác mà thôi.

“Ta có một băng phách, cũng dùng qua vài lần nên biết!” Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

“Hừ!” Lúc này Chân Tiểu Yên đột nhiên hừ một câu, trên mặt lộ vẻ mất hứng.

Nhìn thấy biểu tình Chân Tiểu Yên, Diệp Lam Vũ và Thất công chúa đều hiểu được, hỏi: “Có phải ngươi từng đóng băng Chân Tiểu Yên vài lần không?” Đây chính là lý do mà Chân Tiểu Yên mất hứng, nàng thường xuyên bị Diệp Lăng lấy làm vật thí nghiệm.

“Ừ, bất quá ta cũng giúp nàng đóng băng thực phẩm vài lần, đều là ta mất tiền thuê người đưa tới, cũng có ta đích thân sẵn tới!” Diệp Lăng gật gật đầu, thực không thèm để ý nói.

“...Ngươi lấy băng phách đi đóng băng con mồi?” Diệp Lam Vũ hỏi.

356. Chương 357: Sống Lại (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 357: Sống lại (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Ừ, mục béo nói có một số thứ tốt nhất phải đông lạnh lại, nếu không sẽ làm mất đi lúc nó ngon nhất, cho nên vì ăn ngon ta phải làm vậy thôi!” Diệp Lăng nói.

Hai người kia lại dùng băng phách trân quý đi đóng băng thực vật cái này thật sự là rất cái gì gì... đúng, rất bại gia!

“Tiểu Yên, ngươi cũng thật là, sao để hắn lại dùng băng phách như vậy!” Diệp Lam Vũ chỉ có thể đi nói Chân Tiểu Yên, bởi nói với Diệp Lăng tương đương nói với không khí.

“Đúng vậy, băng phách là thứ tốt, ta cũng không có cách nào với mấy thứ đó nên mới bảo Diệp Lăng dùng băng phách hỗ trợ. Hừ, mấy thứ này làm ra không phải là cho ngươi ăn đầu tiên sao, vậy mà ngươi lại đóng băng cả ta luôn!” Chân Tiểu Yên nói xong liền sinh khí.

“Đó là không cẩn thận à...” Diệp Lăng sửa sai.

“Lần đầu tiên là không cẩn thận, nhưng ngươi lại đóng băng ta vài lần, bốn hay năm lần?” Chân Tiểu Yên giận dữ nói, hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Lăng.

Đánh hắn? Nàng cũng không dám, hơn nữa cũng không nỡ!

“Làm gì nhiều như vậy, tổng cộng mới ba lần!” Diệp Lăng lập tức biện giải, có điều lời giải thích của hắn tựa hồ rất thiếu thuyết phục, rất vô lực! Mọi người trầm mặc.

“Đúng rồi Diệp Lăng, không phải ngươi nói có cảm giác quen thuộc sao, vậy ngươi tìm được thứ quen thuộc đó chưa?” Đột nhiên Thất công chúa nhớ tới chuyện này, đây chính là nguyên nhân mà Diệp Lăng ở đây.

“A, thiếu chút nữa quên, ta không chú ý đến! Cảm giác này vẫn còn, hình như là đến từ bản thân Thánh Nữ, thật quái ta lại không biết nàng... Ta ngất, có phải ta đang nằm mơ không...” Đột nhiên Diệp Lăng nhìn thấy khuôn mặt Thánh Nữ, lập tức ngây dại ra, cũng bắt đầu hoài nghi có phải mình đang nằm mơ không.

“Sao vậy? Nằm mơ cái gì?” Đám người Thất công chúa khó hiểu nhìn Diệp Lăng, nhìn phản ứng này của Diệp Lăng chắc chắn là có vấn đề.

Có điều có thể có vấn đề gì đây, Thánh Nữ này bị đóng băng hai mươi mốt năm, còn lớn hơn cả tuổi của Diệp Lăng, làm sao có thể có giao tế gì, chẳng lẽ là tri kỷ trong truyền thuyết sao?

Ý nghĩ như vậy cũng xuất hiện trong đầu những người ở Thánh Thành, đều nghi hoặc nhìn Diệp Lăng!

“Nhất định là nằm mơ, ta ngủ trước một lúc rồi tỉnh...” Diệp Lăng lắc đầu, sau đó liền nằm trên người Thánh Nữ ngủ.

Theo Diệp Lăng, nhất định là hắn nằm mơ nên nằm ở đâu cũng không sao cả, cho dù là trên người Thánh Nữ cũng không sao cả.

Có điều đây cũng không phải là mơ, hắn mà nằm lên người Thánh Nữ sẽ là một vấn đề rất nghiêm trọng, có thể sẽ làm uy vọng của hắn ở Thánh Thành giảm xuống, cũng trở thành địch nhân của Thánh Giáo.

Bởi vì, khinh nhờn Thánh Nữ là tử tội!

“...”

Mọi người nhìn Diệp Lăng ngẩn người, đừng nói nằm bên cạnh Thánh Nữ mà hắn nói ngủ là ngủ, cái này cũng quá thần kỳ đi!

Đương nhiên mọi người nhìn thấy Diệp Lăng làm như vậy cũng không cảm thấy hắn khinh nhờn gì Thánh Nữ cả, chỉ cảm thấy hắn quá mệt mỏi, mọi người cũng hiểu tính cách Diệp Lăng, sẽ có lòng bao dung rất lớn với hắn.

Chẳng qua nằm trên người Thánh Nữ như vậy là không được, phải tách hắn ra, nếu không khi Thánh Nữ tỉnh lại thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Bất quá lại nói tiếp, Thánh Nữ vừa khôi phục lại hắn là không tỉnh lại nhanh như vậy, tối thiểu phải qua vài ngày!

Nhưng mà thế sự thường thực kỳ diệu —

Thánh Nữ mở ra cặp mắt xinh đẹp của nàng, nhìn trái phải- phát hiện bên cạnh mình đứng nhiều người như vậy, nàng tựa hồ không có kinh ngạc gì, chỉ dùng ánh mắt xinh đẹp tinh thuần nhìn mọi người.

“Kỳ quái sao hôm nay có thể nhìn thấy những người khác, xem ra ta đúng là nằm mơ rồi!” Thánh Nữ chậm rãi ngồi dậy, cũng dùng âm thanh trong trẻo của mình nói. (Đây rồi, cuối cùng nàng cũng đã tái xuất giang hồ, có huynh đệ tỷ muội hãy vỗ tay cho một hành động anh hùng cứu mỹ nhân đây gian khổ đi. Đáng tiếc, đáng tiếc, ông tác giả hỏng cho một cảnh bắt tử trong truyền thuyết: nụ hôn chàng hoàng tử, haizzz, đáng tiếc, đáng tiếc.)

Mọi người không nói gì, đều ngẩn người nhìn Thánh Nữ, tựa hồ trong nhất thời không kịp phản ứng.

“Tiểu ngu ngốc kia mấy hôm nay làm gì mà không đến gặp ta, có phải lại muốn mặc kệ ta không...” Thánh Nữ tiếp tục nói mà lời này làm người khác cảm thấy mặc danh kỳ diệu, Tiểu ngu ngốc nào?

“Ý, sao ngươi lại ngủ ở trên người ta, mau đứng lên...” Thánh Nữ nhìn thấy Diệp Lăng ngủ ở trên người mình- nhẹ nhàng đẩy Diệp Lăng.

“Mau, mau tách Diệp Lăng công tử ra, đừng làm kinh hách tiểu Băng nhi!” Uy Nhi Đại Giáo Chủ nói Quang Minh Y Sư nhìn nhìn nhau, tựa hồ chuyện này chỉ có chính bọn họ đến làm.

Vì vậy đám Quang Minh Y Sư đi lên, chuẩn bị tách Diệp Lăng ra, có điều lúc này chuyện làm người ta cảm thấy quái dị bắt đầu trình diễn!

“Các ngươi làm gì vậy, không được đụng vào hắn!” Nếu những lời này từ Diệp Lam Vũ tam nữ nói ra, vô luận là ai đều thực bình thường, nhưng những lời này lại thốt ra từ miệng Thánh Nữ, làm người ta cảm thấy rất kỳ quái.

Mà chuyện làm người ta giật mình hơn còn ở phía sau, chỉ thấy Thánh Nữ gắt gao ôm Diệp Lăng vào lòng, sau đó lớn tiếng hô: “Ai cũng không được mang hấn đi khỏi ta, không ai!”

“...” Toàn Trường trợn mắt há hốc mồm.

“Cái này... chuyện gì thế này?” Sau khi trầm mặc một lúc, Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ bắt đầu chỉ vào Diệp Lăng trong lòng Thánh Nữ, chất vấn Quang Minh Y Sư, hỏi bọn hấn rốt cuộc chuyện này là sao.

“Cái này... có lẽ vì Thánh Nữ ngủ lâu quá nên trong nháy mắt thôi còn chưa hồi hồn...” Quang Minh Y Sư cau mày nói.

Đó chỉ là cách nói có điều uyển chuyển một chút, nếu nói trực tiếp hơn là Thánh Nữ này đã ngốc mất, hoặc điên mất rồi!

“Cái này... các người phải phụ trách chữa khỏi cho nàng, còn có, chuyện này không được truyền ra ngoài!” Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ cau mày nói.

“Vâng, Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ!” Quang Minh Y Sư đáp lại.

“Uy Nhĩ?!” Thánh Nữ nghe vậy liền quay đầu sang, dùng đôi mắt tinh thuần của nàng nhìn Uy Nhĩ một hồi lâu.

Lúc này Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ không có động tác gì, cũng giống những người khác nhìn Thánh Nữ đang mê hoặc ở đằng kia.

“Người là Uy Nhĩ gia gia? Vì sao bộ dáng của người lại già đi nhiều vậy?” Thánh Nữ mở miệng nói.

“Đúng vậy, ta là Uy Nhĩ gia gia, tiểu Băng nhi còn nhớ ta sao? Đã qua hai mươi một năm rồi, tất nhiên ta già đi rồi!” Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ nhìn Thánh Nữ nói.

“Hai mươi một năm? Thời gian qua thật nhanh... Vì sao người lại xuất hiện trong giấc mộng của ta?” Thánh Nữ có điểm kỳ quái hỏi- “Còn có các người nữa, sao lại có thể đi vào trong mộng của ta?”

“Tiểu Băng nhi đây không phải là mộng! Người đã sống lại, người đã hoàn toàn tốt lắm!” Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ nhìn Thánh Nữ mỉm cười, rất ôn nhu nói.

“Đây không phải mộng? Không, nếu không phải mộng thì hấn... a... đau quá-” Khi Thánh Nữ đang muốn nói gì đột nhiên cảm thấy toàn thân có điểm đau đau, cũng vì nàng bị đóng băng lâu lắm, đồng thời cũng vì trên người nàng còn có Diệp Lăng đang đè nặng.

357. Chương 358: Sống Lại (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 358: Sống lại (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Đau?! Ta không phải nằm mơ thật à?” Thánh Nữ ngơ ngác nói, nàng đã rất rất lâu không cảm thấy đau đớn.

“Đúng vậy! Người không phải đang nằm mơ!” Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ gật đầu, cũng tiến lên vỗ về đầu Thánh Nữ, đây là động tác trước kia hấn hay làm, hấn đối với Thánh Nữ giống như cháu gái của mình vậy.

“Ta không phải đang nằm mơ? Vậy sao trên người của ta lại không bị gì cả, ta nhớ rõ ta bị người ta gây tổn thương rất nặng, căn bản không thể khôi phục mà!” Thánh Nữ lắc lắc đầu, vẫn có điểm không thể tin được chuyện mình không nằm mơ, mình đã sống lại.

“Công lao này là hần... là tiểu tử bị người ôm ấy!” Uy Nhi Đại Giáo Chủ chỉ vào Diệp Lăng trong lòng Thánh Nữ, ngoài sự thật ra, hần đồng thời nhắc nhở Thánh Nữ nên buông tay, đừng ôm tiểu tử này như vậy nữa!

Nhưng Thánh Nữ lại không buông tay, mà nhẹ nhàng lay lay Diệp Lăng, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Là hần, hần có lợi hại như vậy sao?”

Cảm giác này là sao? Sao ta cảm thấy nàng còn ôm chặt hơn nữa, còn nữa, sao lời này giống như nàng vui vẻ vì hần vậy?

Cái này rốt cuộc là sao?

“Ừ, đệ đệ của ta đương nhiên lợi hại nhưng là, người không được phép chiếm tiện nghi khi hần đang ngủ, cho dù người là Thánh Nữ cũng không được!” Diệp Lam Vũ thực không khách khí nói cũng muốn kéo Diệp Lăng về.

Nhưng là Thánh Nữ vẫn gắt gao ôm, không để Diệp Lam Vũ thực hiện được !

“Ê ê, người là Thánh Nữ, chú ý hình tượng một chút, đừng ôm lão công của ta như vậy!” Thất công chúa cũng đi lên, để Diệp Lăng bị một nữ nhân như vậy ôm thì sao nàng có thể thoải mái được, nàng đã sớm muốn tách Diệp Lăng và Thánh Nữ ra.

Có điều hai người cũng không thể thành công!

Cứ như vậy Diệp Lam Vũ nổi giận, nàng phóng một cái ma pháp tới, đương nhiên nàng vẫn không chế rất đúng mực, chỉ là tiểu ma pháp, muốn làm cho Thánh Nữ biết khó mà lui.

Nhưng điều làm Diệp Lam Vũ cảm thấy ngoài ý muốn là, bên người Thánh Nữ đột nhiên sinh ra một ma pháp thuẫn, chặn ma pháp của nàng lại.

“Quang Minh Chi Tâm?” Diệp Lam Vũ ngây người một chút, kinh ngạc nhìn Thánh Nữ.

Ma pháp thuẫn vừa rồi là một loại Quang Minh ma pháp, bất quá cũng không phải tên là Quang Minh Chi Tâm, Quang Minh Chi Tâm không phải là tên một loại ma pháp mà là một loại cảnh giới.

Diệp Lam Vũ có thể khẳng định ma pháp thuẫn kia đến từ trên người Thánh Nữ, khoảng cách ngắn như vậy nàng có thể cảm giác được, nhưng nàng thấy tay Thánh Nữ không có động tác gì, thậm chí toàn thân đều không có động tác gì cả.

Dưới tình huống không có động tác gì, có thể xuất hiện ma pháp thuẫn chỉ có hai khả năng, một là trên người có ma pháp trang bị gì đó, nhưng cảm giác sẽ khác đi, Diệp Lam Vũ không cảm giác ra ma pháp trang bị.

Vậy chỉ có một khả năng là Thánh Nữ nắm giữ “Quang Minh Chi Tâm”, không cần làm động tác gì cũng có thể phóng ra Quang Minh ma pháp.

Chỉ cần có thể phối hợp với Quang Minh nguyên tố đến một trình độ nhất định thì sẽ có “Quang Minh Chi Tâm”, chẳng qua trình độ này là giấc mộng cả đời của mọi người nhưng cơ hồ không ai đạt đến.

Mỗi một hệ nguyên tố đều có một loại cảnh giới như vậy, chẳng qua tên gọi khác nhau mà thôi!

Tỷ lệ xuất hiện của nó cũng phải nhìn xem thiên phú, nếu thiên phú là Quang Minh thì chỉ có thể xuất hiện Quang Minh Chi Tâm, tuyệt đối không xuất hiện những hệ khác.

Đương nhiên, người không có thiên phú thuộc tính gì như Diệp Lăng có thể cả đời vô vọng với mấy thứ này!

Mà vô luận nói gì thì nói người đã đạt đến Quang Minh Chi Tâm cũng không phải Diệp Lam Vũ và Thất công chúa có thể ứng phó, cho dù là Kiếm Thánh cũng chưa chắc có thể đối phó, dưới Thiên cấp cao thủ đều rất khó có thể so sánh!

Cũng vì vậy mà Quang Minh Chi Tâm xuất hiện trên người Thánh Nữ tuyệt đối sẽ làm người ta khiếp sợ, nàng còn trẻ như vậy, bề ngoài thoạt nhìn chỉ mười bảy mười tám tuổi mà thôi.

Được rồi, cho dù tuổi thực tế đã hơn ba mươi, nhưng nàng có hai mươi một năm “bỏ trống”, chẳng khác nào mười bảy!

Lại lui một vạn bước mà nói, cho dù là hơn ba mươi tuổi có được Quang Minh Chi Tâm cũng là chuyện làm người ta khiếp sợ, những ai đến trình độ này đều là cái loại sắp xuống mồ cả!

“Tiểu Băng nhi người đạt được Quang Minh Chi Tâm khi nào vậy?” Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ cũng khiếp sợ, thậm chí kinh ngạc hơn Diệp Lam Vũ rất nhiều bởi hắn rất quen thuộc với thực lực của Thánh Nữ, trước khi nàng bị đóng băng cũng chỉ vừa bước vào Địa cấp mà thôi hơn nữa cách Quang Minh Chi Tâm một khoảng cách rất xa rất xa...

“Thật lâu trước kia, ở trong mơ, lúc đó ngoài ta ra không còn ai cả, ngoài mình tưởng ra thì ta có thể làm gì đây?” Khi Thánh Nữ nói những lời này, vẻ mặt trở nên rất đau khổ, là một loại thống khổ không ai có thể cảm nhận được.

Mà có lẽ vì loại thống khổ này mà nàng mới đạt được Quang Minh Chi Tâm làm người ta tha thiết ước mơ.

Chẳng qua Quang Minh Chi Tâm của nàng khác người ta, người ta luyện từng chút một ở sự thật, còn nàng lại luyện trong mơ.

Nói đơn giản hơn, tuy rằng nàng đã đạt đến cảnh giới Quang Minh Chi Tâm nhưng lại không có ma pháp lực cao như vậy, còn cần tu luyện để phối hợp cảnh giới của nàng!

Bất quá, thực lực của nàng cũng đạt đến Thiên cấp, không phải tùy tiện ai cũng có thể ứng phó!

Mà sau đó biểu tình của Thánh Nữ lại biến hóa một trời một vực, từ có điểm đau khổ biến thành ấm áp hạnh phúc, nàng rất ôn nhu nói: “Mãi cho đến một ngày tiểu ngu ngốc này xâm nhập vào trong giấc mộng của ta...”

“Xâm nhập vào giấc mộng?” Mọi người rất khó hiểu với cách nói này, không hiểu lời nàng có ý gì.

Chẳng lẽ đầu óc Thánh Nữ quả thật có điểm không bình thường? Hay là trong mấy ngày nay Diệp Lăng lợi dụng biện pháp đặc biệt gì đó mà liên hệ đến tư tưởng của nàng?

Nếu nói chỉ có hai khả năng này thì người của Thánh Giáo đều hy vọng đáp án là cái sau, mà Diệp Lam Vũ sẽ hy vọng là đầu óc Thánh Nữ không được bình thường!

“Ừ, ta cũng không biết vì sao, rất nhiều năm về trước, khi hắn chỉ mới mười mấy tuổi lúc đó ta còn đang một mình ngăn người, hắn đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt mơ mơ màng màng, còn cho rằng mình đang nằm mơ...” Thánh Nữ cười, dùng ngón tay chỉ chỉ Diệp Lăng đang ngủ say.

“Mà qua một năm sau hắn mới phát giác có điểm là lạ! Đúng là một tiểu ngu ngốc, người sao có thể mỗi ngày nằm mơ thấy cùng một người được...”

Diệp Lam Vũ tam nữ trầm mặc, cái này quả thật là tính cách của Diệp Lăng, nhưng chuyện Thánh Nữ này kể cũng quá kỳ dị đi, làm các nàng cảm thấy Thánh Nữ ngủ lâu quá mà đầu óc có điểm mơ hồ.

Ngay cả các nàng đều cảm thấy như vậy thì người của Thánh Giáo lại càng không phải nói bọn họ cảm thấy nhất định là Thánh Nữ ngủ lâu quá mà đắm ra mơ hồ, chuyện đồng thoại như vậy cũng có thể nói ra!

358. Chương 359: Để Ta Sửa Sang Lại Một Chút (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 359: Để ta sửa sang lại một chút (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Nhưng mà Diệp Lam Vũ tam nữ tựa hồ cảm thấy có chỗ nào là lạ, các nàng cảm thấy trước kia Diệp Lăng từng đề cập qua chuyện này, có điều bị mình xem nhẹ, cho rằng hắn đang nói giỡn.

Mà đến đây, Thánh Nữ kỳ thật là ai thì rõ ràng rồi, đúng vậy, nàng là thiếu nữ vẫn ở trong giấc mộng của hắn từ khi hắn mười ba tuổi!

Phỏng chừng không ai sẽ nghĩ đến khi đó Diệp Lăng nói đi gặp thiếu nữ trong mộng là sự thật!

Hơn nữa, ai cũng không thể tưởng được thiếu nữ trong mộng này thật sự tồn tại càng bất khả tư nghị hơn là nàng lại là Thánh Nữ của Thánh Giáo!

Chuyện này vô luận là phần nào cũng làm người ta cảm thấy kinh ngạc, cảm thấy thần quái...

“Sau đó hắn không còn ngạc nhiên nữa, ngày nào đều nói chuyện phiếm với ta, bất quá có đôi khi hắn sẽ biến mất trong thời gian rất dài cũng không biết hắn đang làm cái gì, tựa như lần này vậy...” Thánh Nữ tiếp tục nói ngữ khí vẫn tràn ngập ảm áp, mà khi nàng nói đến một nửa đã bị người đánh gãy, mà người này chính là Diệp Lăng trong lòng nàng.

Diệp Lăng tỉnh...

“Lần này cũng phải tỉnh rồi a, bất quá, thật kỳ quái sao lại không thấy nàng... Ta kháo, ai ôm lão tử, mau buông tay!” Diệp Lăng cảm thấy có người ôm mình, cũng không khách khí hô.

“Lớn mật! Dám tự xưng lão tử với ta, ngươi là lão tử thì ta là cái gì?” Thánh Nữ giận dữ nói ngươi là đại tỷ tỷ, ngươi lớn nhất! Ngươi mau thả ta ra a, hôm nay thật kỳ quái, sao ta vẫn chưa tỉnh lại nhỉ, quên đi, đang ngủ thì đang ngủ vậy!” Diệp Lăng trầm mặc một hồi hiện tại hắn vẫn còn mơ hồ, rốt cuộc mình đang tỉnh hay đang ngủ?

Mà rất nhanh Diệp Lăng bỏ qua ý tưởng nghiến cứu tiếp về chuyện này, thuận theo tự nhiên a!

“Nói mấy ngày nay ngươi chạy đi đâu, sao nửa tháng không thấy!” Thánh Nữ chất vấn.

“Cái này... ta giúp một nữ nhân Tên là Thánh Nữ trị liệu thương thế- thương thế của nàng có điểm phiền toái nên ta không thể ngủ.” Diệp Lăng thành thật trả lời.

Mọi người trầm mặc.

Xem ra Diệp Lăng vẫn không hiểu được ý tứ của Thánh Nữ là gì, thật sự là kỳ quái những thứ ngạc nhiên cổ quái gì hắn cũng biết, còn thường thức ai ai cũng biết thì hắn thường xuyên lại không.

“Cái gì gọi là nữ nhân tên là Thánh Nữ? Thánh Nữ là một chức vị thánh khiết trong Thánh Giáo!” Thánh Nữ tức giận nói.

“Ê, trước buông tay ra đã, cứ ôm ta làm gì?” Diệp Lăng bị Thánh Nữ ôm vào ngực, theo bản năng đẩy Thánh nữ ra, đây là việc trước kia hắn vẫn thường xuyên làm.

Có điều lúc đó Thánh Nữ và hắn đang ở trong mộng nên cũng không có cảm giác gì, nhưng hiện tại thì khác, tay hắn đẩy tới liền có cảm giác.

” A!” Thánh Nữ cả kinh.

“Ách...” Nhưng người khác lại trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hình ảnh trước mặt.

Một bàn tay Diệp Lăng đẩy ngực Thánh Nữ, mà rất không may là tay hắn lại đặt lên đúng bộ vị mẫn cảm!

Dùng tiếng lòng người của Thánh Giáo là hắn đang đùa giỡn Thánh Nữ!

“Di?! Sao lại mềm như vậy, co dãn cũng không sai xúc cảm này... Ta không phải đang nằm mơ sao? Chẳng lẽ bây giờ còn có loại cảm giác này?” Diệp Lăng nấn nhẹ, Trên mặt tràn ngập nghi hoặc.

“Buông tay cho ta!” Thánh Nữ bình tĩnh nói mà khi nói nàng cũng không còn ôm Diệp Lăng nữa.

“Ừ!” Diệp Lăng lên tiếng, sau đó lập tức đứng dậy, vươn vai xoay người.

“Bây giờ ngươi nghe kỹ cho ta, tên của ta là Hiên Viên Băng!” Thánh Nữ, cũng chính là Hiên Viên Băng nhìn Diệp Lăng, rất nghiêm túc nói.

Chuyện bị tấn công ngực nàng có thể mặc kệ, trước mắt chuyện nàng muốn nhất chính là nói cho Diệp Lăng biết tên của mình, đây là chuyện nàng muốn làm nhất sau khi tỉnh lại.

Trong bảy tám năm này, tuy mỗi đêm nàng và Diệp Lăng đều gặp mặt nhưng vẫn không biết thân phận của đối phương, cũng không thể biểu đạt thân phận của mình, thậm chí ngay cả cái cơ bản nhất là tên cũng không biết, điều này làm nàng rất căm tức, nhớ mãi không quên vụ này!

“Ta khát, ngươi nói lên làm gì, chẳng lẽ ngươi không biết chỉ cần nói về nó sẽ bị văng ra ngoài sao... Ỗ, sao ngươi vẫn còn ở đây, vì sao ta vẫn chưa tỉnh lại?” Diệp Lăng có điểm mơ hồ, gãi gãi đầu, hẳn rất mơ hồ khó hiểu.

“Tiểu ngu ngốc, tên ngươi là gì?” Hiên Viên Băng nhìn Diệp Lăng hỏi, nàng cũng quan tâm vấn đề này, tuy nàng cũng đã nghe rồi nhưng nàng vẫn hy vọng nghe chính Diệp Lăng nói.

“Ta gọi là Diệp Lăng, là tên bại gia tử đứng hàng thứ mười ba ở Diệp gia kia, nếu ngươi có rảnh thì đến tìm ta!” Diệp Lăng thấy sự tình kì dị như vậy cũng nói thân phận của mình ra, có lẽ đây là tình huống đặc thù, sau này rất khó gặp.

“Ừ! Không cần có rảnh, hiện tại chúng ta liền ở cùng một chỗ!” Hiên Viên Băng đứng lên, cười khê nói với Diệp Lăng.

“Ê...” Diệp Lăng vẫn quen gọi Hiên Viên Băng là “ê”, cũng chuẩn bị nói chuyện, bất quá Hiên Viên Băng đã đánh gãy lời Diệp Lăng.

“Còn ê cái gì, gọi tên của ta, hoặc gọi ta là Băng tỷ tỷ!” Hiên Viên Băng nhẹ nhàng nói.

“Băng tỷ tỷ, gọi Băng muội muội còn không sai biệt lắm, sao ngươi không lớn nể, thật là kỳ quái!” Diệp Lăng lắc đầu nói từ lúc mười ba tuổi gặp Hiên Viên Băng đến bây giờ đều giống nhau, nàng vẫn khoảng chừng mười bảy tuổi.

Lúc đó Diệp Lăng cũng từng nói qua, thêm vài ngày nữa ta sẽ lớn hơn ngươi, sao ngươi còn không chịu lớn lên...

Hiên Viên Băng trầm mặc.

“Hiên Viên Băng, tên này cũng êm tai đấy! Không hàn huyền với ngươi nữa, ta phải đi xem thặng nữ kia có sống lại chưa, buổi tối gặp lại!” Diệp Lăng đột nhiên nhớ tới mình còn chưa làm lần quan sát cuối cùng cho “Thánh Nữ”, quan sát xem trạng thái tinh thần sau khi tỉnh.

“Không cần!” Hiên Viên Băng lắc đầu, ý nàng là mình đã sống lại rồi, không cần ngươi tới xem.

“Đừng làm rộn nào, buổi tối ta lại gặp ngươi... Bất quá ta phải làm sao để tỉnh lại đây, dường như không tỉnh lại được nữa!” Diệp Lăng cuối đầu trầm tư, “Hiện tại ngay cả cách chúng ta tự báo thân phận cũng không dùng được, nên làm sao đây...”

“Ta nói không cần, ngươi nhìn kỹ ta này!” Hiên Viên Băng dùng âm thanh trong trẻo của mình, cơ hồ không có chút dao động tình cảm gì nói.

Đây là phương thức nói chuyện riêng của nàng, dù ở cùng một chỗ với Diệp Lăng cũng vậy, bất quá có đôi khi sẽ hơi kích động một chút, có điều cũng chỉ khi ở trước mặt Diệp Lăng mới có thể như vậy.

“Nhìn ngươi làm gì, cũng không phải chưa từng thấy qua... Ách, đúng rồi, ta muốn hỏi sao hôm nay ngươi lại như vậy, bình thường không phải là áo váy trắng sao, hôm nay lại đột nhiên trở nên gợi cảm như vậy, lại mặc áo rách, còn lộ rốn nữa, giống như Thánh Nữ kia vậy...”

Gợi cảm, rách áo, lộ rốn? Đây là đang nói ta sao? Hiên Viên Băng có điểm kỳ quái, tựa hồ đến bây giờ nàng vẫn không chú ý đến bộ dáng của mình, bởi vậy nàng cúi đầu nhìn...

“Ai”

Hiên Viên Băng kinh hô một tiếng, vội dùng Quang Minh ma pháp làm cho hào quang bắn ra bốn phía, bao lấy Thân thể của mình, tuy có điểm chói mắt nhưng ít nhất cũng tránh được cảnh xuân ngoại tiết!

Mà Hiên Viên Băng dưới hào quang như vậy hoàn toàn giống như một Thánh Nữ. Ừ, lúc này nàng rất thánh khiết một cách khó tả, đồng thời cũng xinh đẹp khác thường.

359. Chương 360: Để Ta Sửa Sang Lại Một Chút (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 360: Để ta sửa sang lại một chút (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Diệp Lăng ngơ ngác nhìn Hiên Viên Băng, “Nhìn cái gì vậy!” Hiên Viên Băng gất giọng.

“Người như vậy rất đẹp, có điều rất chói mắt!” Diệp Lăng thành thật nói.

“Dù sao chói mắt cũng tốt hơn để các người nhìn thấy hết, quần áo của ta cũng rách hết cả rồi người có quần áo của nữ nhân không?” Hiên Viên Băng nhìn Diệp Lăng nói mặt ngoài có vẻ như nàng không có cảm giác gì với lời ca ngợi của Diệp Lăng nhưng trong sâu nội tâm của nàng lại rất thích nghe Diệp Lăng khen mình đẹp.

Cần quần áo nữ nhân thì hẳn là phải hỏi bọn ta mới đúng, hỏi tiểu hỗn đản kia làm gì, hẳn lại không mang theo quần áo nữ nhân, Diệp Lam Vũ vốn đang muốn nói chuyện.

Lấy sự hiểu biết của Diệp Lam Vũ, cả Thất công chúa và Chân Tiểu Yên, các nàng biết Diệp Lăng sẽ không mang theo quần áo của nữ hài tử trừ phi có tình huống đặc thù.

Mà thói quen này cũng vì Diệp Lam Vũ mà ra, trước kia nàng bắt Diệp Lăng mặc nữ trang, sau đó Diệp Lăng rất bài xích với thứ này.

Có điều tựa hồ các nàng đã xem nhẹ một cái nhân tố!

“Có a!” Diệp Lăng nói “Chỗ này của ta có rất nhiều, người thích màu trắng à, vậy thì bộ này đi!”

Diệp Lăng lấy ra một bộ váy màu trắng từ giới chỉ của tiểu Nhị, đây là thứ hẳn chuẩn bị cho tiểu Nhị, cũng là nhân tố mà Diệp Lam Vũ tam nữ xem nhẹ.

Trước kia quả thật Diệp Lăng không mang theo nữ trang nhưng sau đó, vì tiểu Nhị nên hẳn cũng góp nhặt một ít nữ trang hoa lệ của quý* tộc, có điều quần áo vẫn đặt ở chỗ tiểu Nhị.

“Có cần nội Y không...” Khi Diệp Lăng đưa quần áo qua, đột nhiên hỏi một câu.

Những lời này của Diệp Lăng làm mọi người trầm mặc, kể cả Hiên Viên Băng đang nhận lấy quần áo, chỉ thấy nàng trắng mắt liếc hẳn một cái, rất nhanh liền khôi phục bình thường.

“Ý, khoan khoan, vì sao tiểu Nhị lại ở đây?” Đột nhiên Diệp Lăng phát hiện ra vấn đề này, vừa rồi hẳn chỉ theo bản năng mà thôi hết thấy chỉ là thói quen.

Đó cũng vì Hiên Viên Băng cũng chưa từng hỏi quần áo từ hẳn, ở trong mộng, Hiên Viên Băng muốn gì được nấy, quần áo cũng vậy, đó là giấc mộng của nàng, nàng là chúa tể!

“Không chỉ có tiểu Nhị, có cả chúng ta nữa! Có điều trong mắt người chỉ có Thánh Nữ đại nhân, xem nhẹ sự tồn tại của chúng ta mà thôi!” Diệp Lam Vũ có điểm mất hứng nói nàng lên tiếng chỉ muốn nêu lên cho Diệp Lăng biết là nàng cũng tồn tại, cũng không phải không khí.

Diệp Lăng quay đầu lại nhìn Diệp Lam Vũ, sau đó lại nhìn chung quanh, “Sao mộng hôm nay lạ vậy, lão tử hung hãn kia chạy vào còn chưa tỉnh, sao những người khác cũng ở đây!”

“Người nói cái gì? Dám nói lão nương là hung hãn à!” Diệp Lam Vũ bước lên, xoay tròn lỗ tai Diệp Lăng.

“A a, đau quá! Sao lại đau nhỉ, rõ ràng là đang nằm mơ mà!” Diệp Lăng phát ra tiếng kêu “thống khổ”, cũng rất nghi hoặc, có phải vẫn đang nằm mơ không?

“Nằm mơ cái đầu của người ấy, trời còn sớm mà mơ mộng cái gì! Nói mau, sao người lại nhận thức với Thánh Nữ này!” Diệp Lam Vũ gõ đầu Diệp Lãng một cái, chất vấn.

“Hóa ra không phải đang nằm mơ à, ta không biết Thánh Nữ gì cả a, ta chỉ biết nàng thôi... Mà này, Hiên Viên Băng, sao người lại ăn mặc giống như Thánh Nữ kia vậy?” Diệp Lãng nhìn Hiên Viên Băng hỏi, tựa hồ hẳn vẫn chưa kịp phản ứng lại.

“Bởi vì ta chính là Thánh Nữ a!” Hiên Viên Băng đã mặc quần áo lên người, cũng không biết nàng dùng biện pháp gì làm quần áo rách rưới cũ bị biến mất.

Hơn nữa, nàng còn lợi dụng Quang Minh ma pháp “tắm rửa” một chút, xóa sạch nhưng vết bẩn trên người, trong Quang Minh ma pháp cũng có một loại ma pháp tinh lọc như vậy.

“Chuyện người là thặng nữ thì ta cũng biết, không cần phải nói ra, à, ta hiểu rồi, hóa ra người muốn sớm ngày được gả ra để không cần phải làm thặng nữ nữa!” Diệp Lãng dùng một tay đập lên lòng bàn tay còn lại, một bộ như “ta đã hiểu”.

“Đi chết đi! Ta là Thánh Nữ, không phải thặng nữ! Ta chỉ mới mười bảy tuổi còn sớm lắm, chưa làm thặng nữ được!” Hiên Viên Băng giận dữ nói dùng một cái ma pháp chữa khỏi cái lỗ tai bị Diệp Lam Vũ nhéo đỏ cả lên!

Rốt cuộc người có tức giận hay không? Nếu có thì sao người còn phải chữa lỗ tai hộ hần? Tất cả nhưng người ở đây đều muốn biết đáp án này!

Kỳ thật đây chẳng qua chỉ là một cái động tác theo thói quen của Hiên Viên Băng mà thôi ở trong mộng, Diệp Lãng thường xuyên sẽ bị nàng trừng phạt, cũng vì đó là mộng của nàng nên nàng là cao nhất, Diệp Lãng muốn trốn cũng không thoát được!

Cũng vì vậy mà Diệp Lãng cũng không trốn, rất vui vẻ tiếp thụ!

Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất là trừng phạt này chỉ trên hình thức mà thôi thực tế lại chẳng đau chút nào!

Nằm mơ thì sao mà đau được?

Bất quá, sau khi Hiên Viên Băng tạo thành thương tổn trên hình thức xong cũng dùng Quang Minh ma pháp trị liệu cho hần, vô luận là thương tích gì, chỉ cần nàng nhìn thấy đều sẽ trị liệu.

“Thánh Nữ? Người chính là Thánh Nữ? Ý người là Thánh Nữ mà ta trị liệu nửa tháng nay chính là người?” Diệp Lãng nhìn Hiên Viên Băng, bộ dáng thực kinh ngạc.

“Cuối cùng người cũng hiểu ra, sao phản ứng vẫn trì độn như vậy chứ?” Hiên Viên Băng cười nói đồng thời cũng dùng cặp mắt tinh thuần kia nhìn Diệp Lãng, vẫn cứ nhìn như vậy...

Từ lúc bắt đầu đến giờ Hiên Viên Băng cũng vẫn nhìn Diệp Lãng, chưa từng dời đi tầm mắt!

Diệp Lãng cũng quen như vậy rồi nên cũng không để ý mấy!

“Từ từ, người để ta sửa sang lại một chút! Người và ta quen biết bấy năm, mặc dù là ở trong mộng nhưng tính tính thì thời gian chúng ta ở cùng một chỗ dường như nhiều hơn người khác một chút...”

“Ừ, ngoài thân phận người ra thì cái gì ta cũng biết cả, vì vậy sau này người phải ngoan ngoãn một chút, đừng tính gặt ta đấy! Bằng không sau này không chỉ ở trong mộng mà ngay cả ngoài sự thật ta cũng cho người biết tay!” Hiên Viên Băng chen ngang.

“Biết rồi, ta không lừa người đâu, lại nói, có khi nào ta lừa người chưa!”

“Chưa có a! Nhưng ta sợ người sẽ gặt ta nên cảnh cáo trước một chút mà thôi!”

“Đừng xen miệng vào, ta còn chưa sửa sang lại xong đâu!” Diệp Lãng nói với Hiên Viên Băng. Nàng cũng nhẹ nhàng lè đầu lưỡi ra, bộ dáng đáng yêu cực kỳ.

Mà động tác này của Hiên Viên Băng cũng làm cho thành viên Thánh Giáo ở đây sững sờ ra một hồi bọn họ không thể tin được Thánh Nữ của họ lại có động tác khả ái như vậy.

Nếu nói trước kia Hiên Viên Băng làm động tác như vậy thì cũng bình thường, nhưng từ khi nàng trở Thành Thánh Nữ Thì vẫn bị giáo đạo thành cái loại Thánh Nữ cao quý thánh khiết.

Làm một Thánh Nữ cao quý thánh khiết, nàng không thể có tình cảm và động tác nhỏ như người bình thường được, hết thấy phải thoát tục, trở thành một tiên tử không nhuốm bụi trần gian.

Diệp Lăng không nhìn động tác đáng yêu của Hiên Viên Băng, tiếp tục nói: “Vừa rồi ta nói đến đâu rồi nhỉ, đúng rồi, chính là chúng ta gặp nhau trong mộng mãi nhưng không thể hỏi thân phận của đối phương.”

360. Chương 361: Để Ta Sửa Sang Lại Một Chút (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 361: Để ta sửa sang lại một chút (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Vì sao không thể hỏi?” Diệp Lam Vũ hỏi.

Diệp Lăng hồi đáp: “Bởi vì mỗi lần chúng ta nói đến chuyện này thì ta sẽ lập tức tỉnh lại, sau đó có ngủ tiếp cũng không gặp lại nàng! Bởi vậy chúng ta cũng không nói qua thân phận của mình!”

“Cũng vì vậy ta vẫn nghĩ rằng ngươi chỉ là một cái mộng, là một thứ không tồn tại, thậm chí hoài nghi chỉ là do mình tưởng tượng ra, là một linh hồn khác của ta...” Diệp Lăng tiếp tục sửa sang lại.

“Nhưng hiện tại ta lại nhìn thấy ngươi, rõ ràng ngươi còn đứng trước mặt ta, mà trùng hợp là ngươi cũng là một người bệnh mà ta trị liệu, sự tình đại khái là như vậy, nhưng nghe sao thật mơ hồ, thật bất khả tư nghị a!” Diệp Lăng nhíu mày, tựa hồ đang tiêu hóa chuyện này.

Mà trải qua lời Diệp Lăng nói Diệp Lam Vũ tam nữ trên cơ bản cũng hiểu quan hệ giữa Thánh Nữ Hiên Viên Băng và Diệp Lăng, nói thật quan hệ này cũng quá huyền ảo đi, hơn nữa mức độ thân mật của hai người lại đạt đến một tình trạng khó thể tưởng tượng được.

Năm mơ cũng có thể gặp nhau, cái này vẫn chưa đủ nói lên mức độ thân mật của bọn họ sao? Cho dù là tình nhân của toàn bộ thế giới, thân thiết đến đâu đi nữa cũng không thể đạt được trình độ như vậy.

“Tiểu Thất à, xem ra đây là kình địch của ngươi nha, vị hôn thê thanh mai trúc mã như ngươi cũng chưa chắc thân hơn người ta, Người ta đêm nào cũng ở cùng một chỗ!” Lúc này Diệp Lam Vũ tựa hồ rất đắc ý, có thể nhìn thấy Thất công chúa bị người đâm đạp lên, tựa hồ nàng rất thoải mái.

Nàng ghen?

Ghen cái gì? Hẳn là đệ đệ của nàng, chỉ cần có người có thể trở thành thê tử đệ đệ nàng thì nàng mới mặc kệ người này là ai, chỉ cần đối xử tốt với đệ đệ nàng là được.

Diệp Lam Vũ sẽ không giúp bất cứ ai thích Diệp Lăng, sẽ không giúp các nàng tranh đoạt địa vị trong lòng hắn, nàng chỉ biết giúp Diệp Lăng “giữ cửa”, đá bay những người không thích hợp.

Còn điều kiện tiêu chuẩn thích hợp hay không thì phải nhìn xem sở thích của nàng đã!

“Mỗi đêm ở cùng một chỗ mà lớn à? Sau này đêm nào ta cũng ngủ cùng một chỗ với hắn, bọn họ chẳng qua là đang nằm mơ, chúng ta lại ở sự thật!” Thất công chúa rất là khinh thường nói.

Chân Tiểu Yên không lên tiếng, nàng cảm thấy mình không có quyền lên tiếng với chuyện này.

Trở lại chuyện chính, Hiên Viên Băng nghe xong lời Diệp Lăng cũng cảm thấy chuyện này quả thật khó tiêu hóa, chẳng qua hiện tại nàng cũng mặc kệ chuyện này, chỉ gạt đầu với Diệp Lăng, nói: “Đúng vậy, là như thế đấy!”

“Quên đi, không nghĩ cái này nữa, đau đầu quá! Nếu Hiên Viên Băng người đã khỏe rồi thì hình như nơi này không còn chuyện của ta nữa, ta đi về ngủ một giấc đây, mệt mỏi quá!” Diệp Lăng lắc đầu, tạm thời quẳng chuyện này ra đằng sau.

“Về đâu mà về, người cứ ở lại cùng ta là được rồi, chúng ta hảo hảo tâm sự...” Hiên Viên Băng nhìn Diệp Lăng nói ngữ khí thực bình tĩnh, bất quá ai cũng nghe ra được nàng rất luyến tiếc khi Diệp Lăng rời đi.

“Đi đi, có cái gì mà tán gẫu, cũng hàn huyên nhiều năm như vậy rồi, sau này còn có dịp, ta muốn đi ngủ! Người muốn nói chuyện phiếm thì người cũng đi ngủ đi, khi nằm mơ, gặp nhau rồi từ từ tán gẫu!” Diệp Lăng khoát tay, cự tuyệt đề nghị của Hiên Viên Băng.

“Người buồn ngủ à? Vậy ta dẫn người đi phòng của ta, chỗ đó rất thơm, rất thoải mái! Lần trước không phải người nói rất thích còn gì?” Hiên Viên Băng lập tức nói cũng lời kéo Diệp Lăng chạy lấy người.

Lần trước mà nàng nói là lúc ở trong mộng, nàng chuyển hóa cảnh tượng, tình hình chung ngày nào nàng cũng đổi cảnh tượng, có một lần nàng bày ra cả khuê phòng của mình, Diệp Lăng thấy, nói cũng không tệ lắm, rất thích.

“Ừ vậy thì đi...” Diệp Lăng bị kéo, nhưng hấn không phản đối bởi hấn cũng không để ý mình đến ngủ ở khuê phòng Thánh Nữ sẽ có hậu quả như thế nào.

Hiện tại hấn chỉ muốn ngủ mà thôi cái này quan trọng hơn tất cả!

Có điều hành vi của họ sẽ được sự đồng ý của người ở đây sao? Diệp Lam Vũ còn đỡ, Quang Minh Y Sư tựa hồ cũng có thể tiếp thụ, nhưng người khác thì nhất định sẽ không, nhất là Thánh Giáo Uy Nhi Đại Giáo Chủ.

“Tiểu Băng nhi người đứng lại! Người quên mình là ai rồi sao?” Uy Nhi Đại Giáo Chủ ngăn ở cửa, nói với Hiên Viên Băng.

“Ta là ai? Ta là Hiên Viên Băng, là Thánh Nữ của Thánh Giáo!” Hiên Viên Băng lôi kéo Diệp Lăng tiếp tục đi tới, muốn vòng qua bên người Uy Nhi Đại Giáo Chủ.

“Nếu biết mình là Thánh Nữ thì sao người có thể để một người nam nhân ngủ ở trong phòng người được!” Uy Nhi Đại Giáo Chủ ngăn Hiên Viên Băng lại.

Hiên Viên Băng dừng bước, suy nghĩ một hồi: “Thánh Nữ thì phải làm chức trách của Thánh Nữ, phải tuân thủ quy củ của Thánh Nữ, không nên thân cận quá với nam nhân, cũng không thể phát sinh tình cảm, cái này thật sự quá xa xôi ta đã sớm quên rồi! Có lẽ, ta đã không thích hợp làm một Thánh Nữ!”

“Ừ, không cần làm thặng nữ, sẽ bị người ta khinh bỉ!” Diệp Lăng ở bên cạnh phụ họa. (Chết cười mất, đúng là thông minh...)

“...”

“Tiểu ngu ngốc, trong mắt người, Thánh Nữ chính là thặng nữ sao?” Hiên Viên Băng cười hỏi.

“Không phải đều giống nhau sao?” Diệp Lăng mơ hồ.

“Có lẽ người nói đúng, Thánh Nữ chính là thặng nữ, các nàng không được có tình yêu, không thể thích người khác! Cho nên, ta không còn thích hợp nữa!” Hiên Viên Băng gật đầu nhẹ nhàng nói.

“À, người tư xuân rồi người thích người khác rồi!” Diệp Lăng gật đầu, hấn lại “hiểu ra”.

“Tìm đánh! Ê, đừng chạy a!” Hiên Viên Băng quơ quơ nắm tay nhỏ thị uy, mà dưới thần uy của nàng, Diệp Lăng đã bỏ chạy đi rất xa.

“Sao lại không chạy, người muốn đánh ta!” Diệp Lăng cũng không quay đầu lại nói cũng tiếp tục chạy, còn có tiểu Nhị chạy cùng hấn, tốc độ của hai người làm người ta lú lười.

“Đề xem người có thể chạy đi đâu!” Hiên Viên Băng đuổi theo, tốc độ của nàng cũng rất nhanh, không hổ là Thiên cấp cao thủ đã có Quang Minh Chi Tâm, chỉ nói riêng về thực lực thì Diệp Lăng kém nàng rất xa...

Nhìn Diệp Lăng và Hiên Viên Bằng đuổi bắt nhau, Phong Hành và đám Quang Minh Kỵ Sĩ chờ ở ngoài cửa đều ngẩn người ra một hồi lâu!

“Phong Hành đại nhân, vừa rồi dường như là công tử, mà người đuổi theo công tử tựa hồ chính là Thánh Nữ đại nhân...” Quang Minh Kỵ Sĩ trong Mơ Hồ Đường liếc mắt liền nhận ra người chạy trước chính là Diệp Lăng, còn có tiểu Nhị vẫn luôn như hình với bóng.

Rồi sau đó là Hiên Viên Bằng, hắn cũng từng gặp qua, có điều không dám khẳng định!

“Hình như là vậy! Nhưng mà sao Thánh Nữ đại nhân lại truy đuổi công tử? Chẳng lẽ công tử lại đắc tội nàng?” Phong Hành gật gật đầu, có điểm nghi hoặc hỏi.

“Lấy tính cách của công tử thì rất có thể là như vậy!” Cơ hồ tất cả Quang Minh Kỵ Sĩ trong Mơ Hồ Đường đều gật đầu khẳng định.

“Phong Hành đại nhân, chúng ta có đuổi theo hay không? Cứ để bọn họ chạy loạn như vậy cũng không tốt lắm a!” Một cái Quang Minh Kỵ Sĩ lên tiếng xin chỉ thị.

“Nói cũng đúng! Chúng ta còn ở đây làm gì, mau đuổi theo!” Phong Hành gật đầu một cái, sau đó lập tức chạy vội về phía trước.

Mà ngay khi đám người Phong Hành tiến về phía trước, trong phòng cũng có mấy người lao ra...

361. Chương 362: Một Bậc Cảnh Giới (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 362: Một bậc cảnh giới (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Tiểu hồn đản này lần nào cũng thế, chạy cái mát dạng ngay! Tiểu Thất, Tiểu Yên, mau đuổi theo, nếu không hắn sẽ bị Thánh Nữ kia bắt cóc mất!” Diệp Lam Vũ hô to, làm cho Quang Minh Kỵ Sĩ ở ngoài cửa mình chứng được những gì mình đoán.

Nhưng cái về sau của câu làm Quang Minh Kỵ Sĩ nghe mà không hiểu, cái gì gọi là bị Thánh Nữ bắt cóc? Cái này không phải là ngược lại sao? Hắn bắt cóc Thánh Nữ còn không sai biệt lắm.

Diệp Lam Vũ tam nữ đều tự dùng biện pháp của bản thân, lấy tốc độ nhanh nhất đuổi theo, chợt lóe qua khỏi đám người Phong Hành.

Mà khi Quang Minh Kỵ Sĩ lại chuẩn bị muốn đuổi theo, trong phòng lại xuất hiện một người, bất quá người này chỉ biết nói chuyện, cũng không tự mình đuổi theo!

Người này chính là Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ, làm Đại Giáo Chủ sao hắn lại phải đi làm loại chuyện này, để thủ hạ làm là được.

Chỉ thấy hắn vừa ra khỏi cửa lên nói với đám Quang Minh Kỵ Sĩ ở ngoài: “Các người mau đuổi theo Thánh Nữ, đừng để nàng mang theo tiểu tử Diệp Lăng kia đến phòng mình, nha đầu này, ngủ xong cái mơ hồ a !”
“!!!”

Vừa rồi Đại Giáo Chủ nói cái gì, Thánh Nữ mang Diệp Lăng về phòng? Hóa ra Thánh Nữ đại nhân chủ động a.

Giờ khắc này, trong đầu óc đám kỵ sĩ Phong Hành không khỏi hiện lên một bộ hình ảnh Hiên Viên Bằng mỉm cười kéo Diệp Lăng vào phòng, đẩy ngã xuống giường, mà Diệp Lăng vẫn vẻ mặt mơ hồ...

Ta kháo, nội dung vở kịch này rất kinh người! Chúng ta mau chân đi xem!

“Rống!”

Đám người Phong Hành bắt đầu gào thét, đuổi theo đám người Diệp Lăng, nhiệt tình của họ tăng vọt đến đỉnh điểm, không ai có thể ngăn cản bọn họ đi nhìn xem vở kịch có nội dung kinh bạo này, cũng tuyệt không muốn bỏ qua cơ hội như vậy.

“???”

Đám người kia bị sao vậy? uống lộn thuốc à?

Lúc này Uy Nhi Đại Giáo Chủ, còn có đám người Quang Minh Y Sư vẫn ở phía sau, nhìn thấy bộ dạng của đám người Phong Hành đều có điểm khó hiểu.

Nếu như để bọn họ biết Ý tưởng nội tâm của đám người Phong Hành thì Uy Nhi Đại Giáo Chủ sẽ khóc ròng trong lòng, đám người kia đều điên rồi ai đi theo tiểu tử ngốc kia cũng biến thành kẻ điên cả.

“Để xem người chạy đi đâu được! Theo ta quay về phòng ngủ!” Hiên Viên Băng chỉ mất một ít thời gian, rốt cuộc cũng bức Diệp Lăng đến một cái ngõ cụt.

“Trở về phòng ngủ với người cũng được nhưng người không được đánh ta!” Diệp Lăng dựa lưng vào vách tường, một bộ yếu yếu nói.

Ta ngất, quả nhiên là kinh bạo a, may mà đến kịp, nếu bỏ lỡ thì quả thật là cả đời tiếc nuối!

Đám người Phong Hành cũng không cần nhiều đường như Hiên Viên Băng, vừa lúc đến kịp, nghe được câu nói của Hiên Viên Băng.

Nói cách khác, lời Hiên Viên Băng nói cho Diệp Lăng nghe hoàn toàn đã rơi vào tai họ, hiểu lầm này ngày càng lớn!

Chỉ riêng nghe hai câu đối thoại này, đổi thành bất cứ ai cũng sẽ hiểu lầm, sẽ cảm thấy Hiên Viên Băng muốn mạnh mẽ “thượng” Diệp Lăng, mà Diệp Lăng lại sợ hãi Hiên Viên Băng đánh hấn nên mới chạy.

Hóa ra Thánh Nữ đại nhân cũng mạnh mẽ như vậy, chuyện như thế không phải nữ nhân nào cũng dám làm!

Hiện tại, tất cả Quang Minh Kỳ Sĩ ở đây cũng đã hiểu lầm, bất quá bọn họ vẫn khẳng định được một chuyện là Thánh Nữ đại nhân đã không còn thánh khiết, nhưng kỳ quái là họ cảm thấy kết quả như vậy cũng không phải là xấu xa gì.

Nếu đổi làm nam nhân khác thì họ nhất định sẽ bầm thây vạn đoạn, mà Diệp Lăng thì cảm giác của họ lại trở nên kỳ quái tựa hồ bọn họ cảm thấy Diệp Lăng có thể ở cùng một chỗ với Thánh Nữ.

Có lẽ cũng vì cái loại khí tức tự nhiên độc đáo trên người Diệp Lăng, làm người ta cảm giác hấn không giống như người ở trần thế, cũng siêu phàm thoát tục như Thánh Nữ vậy.

Mặc kệ nói gì thì nói, tất cả thành viên Thánh Giáo từng tiếp xúc với Diệp Lăng đều có ý nghĩ như vậy, mà người chưa từng tiếp xúc tự nhiên sẽ phản đối!

“Yên Tâm, sao ta lại đánh người được, thương người còn không hết nữa là! Ngoan, đi về với tỷ tỷ!” Hiên Viên Băng bắt đầu dỗ dành Diệp Lăng, có đôi khi Diệp Lăng sẽ bộc phát một chút tính tình tiểu hài tử, nàng cũng quen dỗ dành rồi

“Ừ!” Diệp Lăng đáp, chuẩn bị đi theo Hiên Viên Băng đến phòng ngủ của nàng.

Thật sự là làm người ta kích động nha, sắp vào màn chính rồi!

Ý, chúng ta đến đây làm gì? Đến xem diễn sao? Dường như không phải a, Quên đi, mặc kệ, hiện tại xem diễn mới là trọng yếu, nhưng chuyện khác tính sau,

“Không được! Các người không thể làm như vậy!” Một thanh âm vang lên, phản đối ý tưởng này.

Ai, ai dám phản đối, cẩn thận ta quăng người vào phòng tối!

Tất cả đám Quang Minh Kỳ Sĩ Phong Hành có điểm tức giận, bọn họ cảm tức nhìn về phía âm thanh phát ra, nhưng vừa nhìn thấy thì lửa giận của họ lập tức biến mất.

Cũng không phải là họ sợ người phát ra âm thanh này, chỉ là bọn hắn có một ít cổ kị, hơn nữa người này cũng tuyệt đối có tư cách ngăn Diệp Lăng hai người lại.

Mà người này không phải ai khác, chính là vị hôn thê của Diệp Lăng – Thất công chúa!

“Vì sao không thể? Còn có, ngươi là ai?” Hiên Viên Băng cầm lấy tay Diệp Lăng, nhìn Thất công chúa hỏi tuy rằng nàng hàn huyền với Diệp Lăng vô số điểm, nhưng bọn hắn không đề cập đến thân nhân bằng hữu.

Nói cách khác, Hiên Viên Băng chỉ hiểu Diệp Lăng, lại không biết người bên cạnh hắn!

Bởi vậy nàng không biết iết đám người Thất công chúa!

“Ta là ai? Ta là vị hôn thê của tiểu ngu ngốc mà ngươi đang kéo tay kia, hiện tại ngươi đã biết vì sao không thể a!” Thất công chúa đi đến bên cạnh Diệp Lăng, kéo tay kia của hắn.

“Vị hôn thê? Tiểu ngu ngốc, nàng nói thật sao?” Hiên Viên Băng ngẩn ngơ, nhìn Diệp Lăng hỏi.

“Đúng vậy, từ trước nay cũng đã là như vậy rồi sau này nàng cũng là lão bà của ta!” Diệp Lăng gật gật đầu, không có một chút ý định giấu diếm, cũng rất rõ ràng hứa hẹn sau này Thất công chúa sẽ là lão bà của hắn.

Đối với điểm này trước kia Diệp Lăng đã không thèm để ý, sau này cũng mặc kệ, đến cuối cùng cũng cảm thấy rất hợp ý!

“Ừ, không sai a!” Hiên Viên Băng đánh giá Thất công chúa một chút, sau đó ca ngạo một cái, điều này làm tất cả mọi người có điểm khó hiểu.

Bọn họ đoán dù Hiên Viên Băng không tức giận nhưng nhất định sẽ phản bác vài câu, tuyệt đối sẽ không làm như vậy, không những không phản bác mà còn ca ngạo nữa.

Chẳng lẽ nói nàng cũng không thèm để ý Diệp Lăng có lão bà? Chẳng lẽ còn có thể cùng hầu hạ Diệp Lăng?

Ta kháo, nội dung vở kịch dường như ngày càng có ý tứ!

“Hiểu chưa, hiện tại ta có thể dẫn hắn đi rồi chứ, ngày mai chúng ta còn có chuyện phải làm a, cũng vì ngươi mà trì hoãn lâu như vậy!” Thất công chúa lôi kéo Diệp Lăng đi, nàng nghĩ rằng Hiên Viên Băng hẳn sẽ thả tay ra!

Có điều làm cho Thất công chúa không ngờ là Hiên Viên Băng cũng không buông tay, ngược lại kéo Diệp Lăng ra phía sau nàng, bởi Thất công chúa không ngờ nên bị Hiên Viên Băng cướp được Diệp Lăng.

362. Chương 363: Một Bạc Cảnh Giới (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 363: Một bạc cảnh giới (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Cho dù là như vậy thì có liên quan gì với việc hắn ngủ ở trong phòng của ta? về phần chuyện ngày mai thì mai rồi tính!” Hiên Viên Băng nhìn Thất công chúa nhẹ nhàng nói trong ngữ khí có chứa hương vị thánh khiết tự nhiên của nàng, tuy rằng lời của nàng dường như không được hay lắm.

Bất quá, ý tứ của nàng thì ai cũng hiểu được, tuy rằng cảm thấy có điểm bất khả tư nghị nhưng ai cũng hiểu nàng mới mặc kệ Diệp Lăng là vị hôn phu của ai nàng cũng phải kéo Diệp Lăng đến phòng của mình — đây ngã, à không, là ngủ, thuần túy chỉ là ngủ thôi!

“Thằng nữ người có phải thật sự sợ không ai muốn không? Đúng rồi, người đã ba mươi tám tuổi, lớn hơn mười tám tuổi so với ta và Diệp Lăng a!” Thất công chúa rất khinh thường nói, cũng thử kéo Diệp Lăng về bên cạnh mình. (Haizzz, thật sự là đệ hâm mộ không biết để đâu cho hết, chỉ có một điều ước nhỏ nhoi là mình được như anh ấy thôi, haizzz...)

“Người nói cái gì, ta chỉ biết là ta chỉ mới mười bảy tuổi, vô luận là bề ngoài hay bên trong cũng là mười bảy tuổi, chẳng qua là ta chỉ mất đi hai mươi một năm mà thôi! Còn người lại sắp hai mươi tuổi!” Hiên Viên Băng lãnh đạm nói cũng không sinh khí gì.

Đúng như lời nàng nói nàng đã mất đi hai mươi một năm, cũng không phải lớn dần trong hai mươi một năm, tuy rằng nói tuổi thực tế của nàng đã ba mươi tám nhưng thật sự thì quả thật chỉ mới mười bảy.

Nói một cách dân dã hơn thì nàng xuyên qua, từ năm nàng mười bảy tuổi xuyên qua đến năm nay!(Các chú, các bác đừng hiểu lầm nha, đây là hài kịch, chứ không phải là thể loại xuyên qua rồi thành siêu nhân nhá...)

“Cái này chỉ có thể nói lên người là một yêu tinh! Mau trả lại lão công cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Thất công chúa hừ lạnh nói.

“Đúng vậy, ta chính là yêu tinh!” Hiên Viên Băng thừa nhận, cũng dùng giọng điệu sâu kín nói: “Các người từ nhỏ đã ở cùng một chỗ, đưa cho ta một hồi có sao!”

“Không phải các người ngày nào cũng gặp nhau trong mộng còn gì, mắc mớ gì phải đưa cho người! Diệp Lam Vũ, mau đến đây hỗ trợ, ta muốn liều mạng với thằng nữ này!” Thất công chúa không lui bước, gọi Diệp Lam Vũ đến.

“?” Diệp Lam Vũ còn không hiểu gì cả, chỉ theo bản năng đứng cùng một chỗ với Thất công chúa.

“Hừ! Đến đi, ta sợ người à?” Hiên Viên Băng hừ nói cho dù trước khi bị đóng băng thì thực lực của nàng đã tương xứng với hai người rồi, huống gì bây giờ nàng còn có Quang Minh Chi Tâm, tất nhiên càng không phải sợ.

“Hừ! Cho dù người là Thiên cấp ta cũng không lùi bước, Diệp Lam Vũ chúng ta dùng chiêu đó...” Thất công chúa ngạo nghễ nói tuy trận chiến này hai bên thực lực cách xa nhau thì nàng cũng sẽ không lùi bước.

“Ừ!” Diệp Lam Vũ gật gù đầu, bắt đầu vận khởi ma pháp.

Bên kia trên người Hiên Viên Băng lại bắt đầu sáng lên, nàng cũng đã chuẩn bị tốt để đại chiến một hồi!

Nhìn nữ nhân đại chiến (các bác cứ ra kiểm cuốn phim “Mỹ nhân đại chiến” về coi một chút để dễ liên tưởng nhá...) sắp bùng nổ trước mặt, Phong Hành vẫn bộ dáng xem náo nhiệt, không muốn giúp ai, kỳ thật có muốn cũng không có cách nào, hắn không muốn đắc tội bên nào, cũng không dám!

Hay là xem diễn kịch ha, như vậy không phải dễ gặp, Thánh Nữ đại nhân cướp đoạt nam nhân là vị hôn phu của người khác, vở kịch này đủ lớn a, hy vọng lúc này không ai ngăn cản, nếu không ta nhất định sẽ giết hắn!

“Khoan khoan!” (xxx, có thằng không sợ chết!!!)

Lúc này lại có người lên tiếng gây trở ngại nội dung vở kịch, mà khi đám người Phong Hành cảm tức lại phát hiện người này càng không thể đắc tội vì không phải ai khác, chính là Diệp Lăng.

Nếu là Diệp Lăng thì bọn họ đành phải nuốt giận vào tim!

Nếu không thì sao? Chẳng lẽ đến đánh Diệp Lăng một chút, cảnh cáo hắn không được xen miệng vào quấy rối sao?

Cho dù bọn họ dám thì đám nữ hài từ bên cạnh đang chuẩn bị đánh nhau sẽ đánh họ trước...

“Đứng một bên đi, chỗ này không có chuyện của người!”

Thất công chúa cùng Hiên Viên Băng đồng thời nói nếu đổi thành người khác nhất định sẽ xấu hổ một hồi, dù sao đây cũng là chuyện của mình, bị hai cô gái nói thành không liên quan gì cả!

Mà Diệp Lăng thì khác, hắn căn bản không biết hai chữ xấu hổ viết ra sao, hắn rất trực tiếp nói: “Vì sao không có chuyện của ta, các người không phải đang cãi nhau vì ta sao? Các người không biết là hỏi ta mới là đơn giản nhất sao, đừng coi ta như bài trí không được xem nhẹ ta!”

Diệp Lăng đột nhiên nói ra một câu làm người ta càng thêm nhận thức sự có mặt của hắn!

Mọi người trầm mặc.

“Được rồi, người nói đi!” Thất công chúa cùng Hiên Viên Băng tạm thời đình chỉ động tác, nàng biết nếu tiếp tục nữa thì không biết Diệp Lăng sẽ làm ra chuyện gì, cái này đã đủ dọa người rồi.

“Đầu tiên, tỷ, tiểu Thất, sao các người lại cùng đánh với Hiên Viên Băng, nàng yếu như vậy, các người làm vậy là khi dễ nàng!” Diệp Lăng nhíu mày, có điểm trách cứ nói.

“À?” Vào lúc này, Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa ngầy người một chút, tựa hồ các nàng không nghĩ tới Diệp Lăng sẽ nói như vậy, sẽ đi giúp người khác!

Mà quan trọng nhất là theo lời Diệp Lăng, nói nàng yếu dường như là châm chọc mình vậy, hai người đứng cùng một chỗ có lẽ cũng không làm cho thân thể đối phương động dậy nữa là.

Hiên Viên Băng có được Quang Minh Chi Tâm quả thật không cần động, chỉ cần nàng nghĩ đến ma pháp gì sẽ lập tức có thể phóng ra, cao cấp ma pháp cũng không phải nói chơi!

Mà lúc này tựa hồ mọi người mới phát hiện Diệp Lăng căn bản chưa từng nhìn thấy Hiên Viên Băng động thủ nên không biết thực lực của nàng, lúc đó hắn còn đang nằm trong lòng Hiên Viên Băng ngủ.

“Đúng đúng, ta yếu như vậy, sao các người có thể khi dễ ta!” Hiên Viên Băng ở sau lưng Diệp Lăng nói thanh âm như có điểm ủy khuất, bất quá khuôn mặt lại nở đầy nụ cười.

Hiện tại Diệp Lăng không nhìn thấy mặt nàng nên nàng mới có hành vi như vậy, nụ cười của nàng còn mang một ít tà ác!

Nhìn thấy Hiên Viên Băng như vậy, Diệp Lam Vũ cũng có chút tức giận, mà Thất công chúa càng không cần phải nói mà các nàng càng như vậy thì Hiên Viên Băng cười càng thêm đắc ý.

Thánh Nữ như vậy làm đám Quang Minh Kỳ Sĩ Phong Hành ngầy người một hồi- dường như bọn họ chưa từng nhìn thấy Thánh Nữ như vậy, Thánh Nữ mang theo một chút tà ác, nói ra ai mà tin!

Mà một chút tà ác này không làm cho Thánh Nữ trở nên chán ghét, ngược lại làm người ta cảm thấy rất thật, thân cận hơn rất nhiều, Thánh Nữ trước kia quả thật rất thánh khiết, có một loại cảm giác khoảng cách không thể đến gần.

Nhất là một số người như Phong Hành, thời niên thiếu họ đã gặp qua Thánh Nữ lại càng cảm giác ra sự bất đồng!

Nếu gặp những người chưa từng thấy qua kỳ thật họ chỉ nghe nói mà thôi, cảm giác rằng Thánh Nữ hắc phải như vậy, nói như vậy tức là Thánh Nữ của Thánh Giáo đều khắc ra từ một khuôn, cơ hồ không khác nhau là mấy.

Nói thật, lần này cho dù Hiên Viên Băng không thể sống lại cũng sẽ có Thánh Nữ thay thế nàng, có điều trong nhất thời không tìm được người thích hợp mà thôi hơn nữa nói gì thì nói Hiên Viên Băng vẫn còn sống nên cứ kéo dài như vậy.

Hình như chuyện thật sự cản Thánh Nữ làm không nhiều lắm, giống như là một thứ bài trí, không, là một cây trụ tinh thần, tác dụng của nàng chính là làm cho người ta có nơi cúng bái mà thôi, lâu lâu đi ra cổ vũ tinh thần mọi người một chút là được.

Đương nhiên cũng không thể xem thường tác dụng này, từ sự sùng bái mù quáng của một số người có thể biết được chỉ cần Thánh Nữ mở miệng thì có làm cho họ đi tìm chết họ cũng sẽ không nhíu mày.

Dùng một cách nói khác để giải thích thì Thánh Nữ là người phát ngôn của Quang Minh Nữ Thần mà Thánh Giáo chọn ra!

363. Chương 364: Một Bạc Cảnh Giới (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 364: Một bạc cảnh giới (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Tiểu hồn dẫn, tiểu mơ hồ này có biết nàng mạnh chừng nào không, vậy mà còn đi giúp nàng khi phụ chúng ta!” Diệp Lam Vũ rất khó chịu.

“Ta không cần biết nàng mạnh chừng nào, chỉ biết nàng là người bệnh vừa tỉnh lại, cũng không biết nàng còn chấn thương ở đâu không nên các người không nên đánh nhau với nàng!” Diệp Lăng lắc đầu nói.

Hắn che chở Hiên Viên Băng không chỉ vì cảm tình của hai người ở trong mơ mà còn vì tình hình thân thể của Hiên Viên Băng, nàng là người bệnh của hắn!

Hai cái cộng lại tất nhiên Diệp Lăng sẽ thiên vị Hiên Viên Băng nhiều hơn một chút!

Mà đối thành bình thường thì có thể Diệp Lăng cũng chẳng thèm để ý tới, Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa không phải ngày nào cũng làm vài hiệp sao, hắn có quản sao?

Bất quá cái tâm này của hắn hai nàng không biết, chỉ biết hiện tại Diệp Lăng lại thiên vị Hiên Viên Băng, giúp nàng trong cuộc chiến giữa mình và Hiên Viên Băng, cái này làm hai nàng rất khó chịu!

Hai nàng chuẩn bị bão nổi nhưng sau đó Diệp Lăng lại nói một câu làm các nàng cân bằng lại.

“Hiên Viên Băng, các nàng là người thân nhất của ta, người thích quậy thì cứ quậy nhưng không thể làm tổn thương các nàng dù chỉ là một chút...” Tuy Diệp Lăng không tin Hiên Viên Băng mạnh như vậy nhưng dù sao có khi cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

” Vậy nếu các nàng đã thương ta thì sao?” Hiên Viên Băng nhìn Diệp Lăng.

“Các nàng chắc là sẽ không làm vậy!” Diệp Lăng lắc đầu, hắn tin hai nàng sẽ có chừng mực.

“Vậy vạn nhất xảy ra thì sao!” Hiên Viên Băng không chịu buông tha, tiếp tục hỏi.

Diệp Lăng nói bốn chữ đơn giản: “Chịu đựng, tìm ta!” “Bất công!” Hiên Viên Băng lãnh đạm nói một câu.

“Hai nàng một là tỷ của ta, một là vị hôn thê của ta a, dù không muốn bất công cũng khó! Hơn nữa, ta vùng trộm nói cho người biết, tỷ của ta thực hung ác, ngàn vạn lần đừng đắc tội nàng...” Diệp Lăng lén lút nói với Hiên Viên Băng, nhưng sự “lén lút” này của hắn tựa hồ không có mấy tác dụng.

“Tiểu hồn dẫn, người nói cái gì!” Diệp Lam Vũ thoáng hiện một cái liềm xuất hiện trước mặt Diệp Lăng, hung hăng gõ đầu Diệp Lăng một cái.

Tốc độ này của nàng làm cho mọi người tin rằng dù là Kiếm Thánh cũng không thể trốn thoát, cũng không biết một Ma Pháp Sư như nàng sao có thể làm được đến vậy, bất quá dường như cũng chỉ xuất hiện khi đánh Diệp Lăng.

“A...” Diệp Lăng kêu đau nói: “Ta nói đúng mà...”

“Người còn dám nói!” Diệp Lam Vũ trừng mắt nhìn một cái.

“Hiên Viên Băng, mau mang ta đi ngủ!” Diệp Lăng lập tức nói sang chuyện khác, sau đó lôi kéo Hiên Viên Băng bỏ chạy, lần này Hiên Viên Băng không cần lại đuổi theo nữa.

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa nhìn nhau một cái, sau đó lại đi theo, Chân Tiểu Yên cũng chạy theo, nàng phát hiện mình cũng chỉ cần chạy bộ là đủ rồi.

Đám người Phong Hành ngăn người...

“Thánh Nữ đại nhân đâu?” Lúc này Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ vừa lúc chạy tới, có điểm thở hồng hộc hỏi.

“Hắn là trở về phòng!” Phong Hành nhíu mày, lúc này hắn mới nhớ đến dường như mệnh lệnh của Đại Giáo Chủ lúc này không được mình chấp hành.

“Trở về phòng?! Minh nàng hay có cả tiểu từ kia nữa.” Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ chống tay lên tường, tiếp tục hỏi.

Phong Hành gật gật đầu nói: “Trên lý luận hắn là cùng một chỗ!”

“Cái gì?! Thông tri mọi người tiến vào trạng thái một bậc cảnh giới, tách Thánh Nữ và tiểu tử kia ra!” Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ tức giận nói hơn nữa hạ một cái mệnh lệnh khi phần nộ bị choáng váng cả đầu óc.

“Cái này... Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ, cái này dường như không tốt a! Làm vậy Thánh Nữ đại nhân sẽ thực xấu hổ, sự tình cũng sẽ lớn chuyện...” Phong Hành nhắc nhở, mệnh lệnh này cũng quá nghiêm trọng đi.

“Mặc kệ nhiều như vậy, nếu thánh khiết của Thánh Nữ bị phá hư thì hậu quả lại càng không chịu nổi!” Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ kiên trì nói.

“Vậy ta đi!” Phong Hành lĩnh mệnh nói nếu Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ đã kiên trì như vậy thì hắn không có biện pháp gì cả, đây là quyền lợi của Đại Giáo Chủ.

“Chuyện gì xảy ra?! Sao lại một bậc cảnh giới?” Ngay khi chuông cảnh báo một bậc cảnh giới vang lên, toàn bộ Vân Đình cung điện lâm vào khẩn trương và mê mang, bọn họ không biết chuyện gì xảy ra, bất quá bọn hắn vẫn làm tốt chuẩn bị ứng phó toàn lực.

“Có mệnh lệnh đi tìm Thánh Nữ đại nhân, cũng tách nàng và Diệp Lăng ra, tuyệt không thể để hai người tiến vào khuê phòng của Thánh Nữ đại nhân! Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ!”

Khi mệnh lệnh này được phát ra, cơ hồ tất cả mọi người đều ngây dại bởi nội dung của nó làm mọi người cảm thấy có điểm vô lực, chỉ vậy mà cũng khởi động trạng thái một bậc cảnh giới, Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ này cũng quá xằng bậy a.

“Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ cũng quá mức chuyện bé xé ra to đi, chuyện này cần làm lớn đến vậy sao? Bất quá, Thánh Nữ thật sự đã tỉnh sao? Diệp Lăng này quả thật có tài, có thể cứu được Thánh Nữ!” Giáo Hoàng cau mày, vừa rồi hắn còn đang nghị sự liền nhận được tin tức như vậy.

“Đúng vậy, Thánh Nữ đã tỉnh, hơn nữa Diệp công tử cũng chữa khỏi Thánh Nữ hoàn hảo vô khuyết,.” Người đưa tin tiếp tục nói.”

“À, hoàn hảo vô khuyết sao? Vậy là tốt nhất!” Giáo Hoàng gật gật đầu, hắn rất vừa lòng chuyện Diệp Lăng làm, mà tiếp theo hắn tiếp tục hỏi: “Vì sao Thánh Nữ lại ở cùng một chỗ với Diệp Lăng?”

“Chúng ta cũng không biết, bất quá nghe nói là vì Thánh Nữ và Diệp công tử có liên hệ kv diệu trong nhiều năm nên nàng vừa thấy Diệp công tử liền ôm hắn không cho ai cướp đi...” Người nọ tiếp tục nói, mà bây giờ có thể biết nhiều như vậy đã là rất tốt rồi, cụ thể hơn phải đợi người khác cẩn thận báo cáo lại.

“Gọi người chấm dứt một bậc cảnh giới này đi, phái người đến chỗ Thánh Nữ tìm hiểu tình huống, có chuyện gì lại hồi báo cho ta!” Giáo Hoàng hạ lệnh, cho dù có liên quan đến sự thánh khiết của Thánh Nữ cũng không cần phải làm như vậy, hơn nữa làm như vậy không phải càng làm cho người ta biết sao?

Bất kể thông dân như vậy phải âm thầm tiến hành mới đúng chứ, tất nhiên cũng chỉ là một cách so sánh thôi...

Cứ như vậy một bậc cảnh giới bị hủy bỏ, bất quá toàn bộ người trong Vân Đình cung điện cũng biết quan hệ thân thiết giữa Diệp Lăng và Thánh Nữ, hơn nữa còn làm một ít chuyện gì đó trong khuê phòng Thánh Nữ, nếu không sao lại khởi động một bậc cảnh giới, hắn là sau đó lại cảm thấy không ổn nên đình chỉ.

“Uy Nhĩ lần này quả thật già nên hồ đồ a, lần này dù tiểu Băng nhi không phát sinh chuyện gì cũng sẽ bị người hiểu lầm!” Vài cái Đại Giáo Chủ khác lắc đầu nói.

“Hi hi, lần này không liên quan gì đến ta, tiểu ngu ngốc, có thể ta không cần phải làm Thánh Nữ nữa!” Hiên Viên Băng nhận được tin tức này xong cười nói nàng cũng không cảm thấy ở cùng một chỗ với Diệp Lăng sẽ làm nàng cảm thấy xấu hổ, ngược lại sẽ rất vui vẻ.

Đương nhiên cũng không phải nói nàng thích Diệp Lăng, chẳng qua chỉ xem Diệp Lăng như một người rất thân thiết, thân thiết đến nỗi có thể chia sẻ hết thảy.

Có thể ở trong mộng gặp nhau tức là sống nào hai người giống nhau, dùng từ tâm linh tương thông là có thể nói lên quan hệ của hai người rồi.

364. Chương 365: Mộng? (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 365: Mộng? (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Mà lý do nàng có điểm bài xích với chức vị Thánh Nữ này là vì trong hai mươi năm này nàng suy nghĩ rất nhiều, nàng cảm thấy mình không đáng bị bó buộc như vậy!

Hoặc là nói Thánh Nữ như nàng không giống với những Thánh Nữ khác, không thích hứng chịu nhưng quy củ trói buộc này, nếu người khác trói buộc nàng thì nàng sẽ giãy mớ!

Nói cách khác, đừng dùng giáo điều đến trói buộc nàng, nếu không nàng sẽ từ chức mặc kệ, mà nếu Thánh Giáo cho nàng tự do thì làm Thánh Nữ cũng không sao cả!

“Ừ, không làm thì không làm, cũng không có gì hay ho! Nếu người không muốn làm thặng nữ thì có thể đến nhà của ta, tùy tiện chọn một đường ca gả cho người thì người không cần làm thặng nữ nữa, đúng rồi, dường như Tam ca vẫn còn độc thân, để hôm nào ta giới thiệu cho người.” Diệp Lăng không thèm để ý những chuyện như vậy, có điều có hứng thú đi làm người mai mối kết duyên tơ hồng đùa đùa cho vui.

“Đi tìm chết đi, dù ta có lập gia đình cũng sẽ gả cho người, những người khác ta mặc kệ!” Hiên Viên Băng tức giận nói nàng còn không nghĩ đến việc lập gia đình, có thể vì làm Thánh Nữ nhiều năm như vậy nên nàng rất lạnh nhạt với tình dục nam nữ, lạnh nhạt đến nỗi có thể xem nhẹ như không, Nàng cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ yêu Diệp Lăng, bên nhau trọn đời, nàng nói gả cho Diệp Lăng cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi cũng không có ý nghĩa gì cả.

Cũng vì vậy mà rất nhiều người cảm thấy kỳ quái không phải nói hai người có gian tình sao, vì sao không có một chút tình yêu nam nữ vậy?

“Lấy ta làm gì, vì sao không phải là những người khác?” Diệp Lăng có điểm kỳ quái hỏi.

“Người nghĩ xem, ta và người tâm linh tương thông, lại sẽ gặp mặt trong mộng, nam nhân nào muốn lấy một nữ nhân như vậy. Hơn nữa ta cũng sẽ không có cảm giác với bất cứ nam nhân nào khác, thật sự là tiện nghi tiểu ngu ngốc nhà người!” Hiên Viên Băng cười nói, tựa hồ chuyện này thực bình thường, không trọng yếu chút nào vậy.

“Tiện nghi ta cái gì?” Diệp Lăng rất khó hiểu.

“Ta có thể ngày nào cũng ở cùng người a, cả đời cũng được!” Hiên Viên Băng nói.

Nghe thế Diệp Lăng lập tức nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: “Ta kháo, cái này gọi ta tiện nghi ta sao? Cái này rõ ràng là bắt ta chịu khổ, hay là người tiếp tục làm Thánh Nữ của người đi, đừng rời khỏi nơi này, sau này có rảnh ta sẽ đến thăm người một chút!” Hiên Viên Băng cảm thấy vô lực, tiểu ngu ngốc này...

Tại khuê phòng của Hiên Viên Băng, sau khi Diệp Lăng đi vào liền lập tức cởi y phục. Chỉ để lại một cái quần nhỏ liền nhảy vào giữa giường ngủ.

“Cũng vẫn như vậy...” Hiên Viên Băng lắc đầu, nàng cũng nhìn thấy như vậy rất nhiều lần rồi, khi Diệp Lăng ở trong mộng cũng sẽ ngủ như vậy.

Mà Diệp Lam Vũ tam nữ bên cạnh thì không cần phải nói trước mặt các nàng Diệp Lăng cũng như vậy, sẽ không bận tâm đến các nàng, đương nhiên, nếu đổi thành người khác thì hẳn sẽ đuổi ra rồi mới làm như vậy.

“Các người tự tìm chỗ ngủ đi, ta ngủ trên giường!” Hiên Viên Băng nói với Diệp Lam Vũ tam nữ, sau đó tự nhận là thông minh giành lên giường trước.

Có điều sự hiểu biết của nàng sẽ nhiều bằng Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa sao? Hiển nhiên là không thể, ít nhất trong hiện thực là không.

Khi nàng bước lên giường thì Diệp Lam Vũ và Thất công chúa đã nằm một trái một phải ngủ bên cạnh Diệp Lăng rồi trước đó các nàng đã chuẩn bị tốt.

“... Ê ê, đây là giường của ta, sao các người lại có thể làm như vậy, ta cho các người đi vào đã là rất tốt rồi, đừng có quá đáng!” Hiên Viên Băng rất không thích nói.

Mà đáp trả lại nàng chỉ có tiếng hít thở đều đều của ba người Diệp Lăng...

Vừa rồi Diệp Lam Vũ tam nữ đi vào phòng này cũng không mất bao nhiêu sức lực bởi Hiên Viên Băng chỉ cần để Diệp Lăng đến phòng ngủ của nàng là được, về phần Diệp Lam Vũ tam nữ có đi theo hay không cũng không sao cả, nàng cũng không phải muốn một mình chiếm lấy Diệp Lăng.

Trên thực tế, khi ở trong mộng thì nàng đã một mình chiếm lấy rồi, nàng cảm thấy mình đã nhiều hơn người khác rồi nên cũng không thêm để ý.

“Thánh Nữ đại nhân...” Lúc này Chân Tiểu Yên mở miệng nói.

“Gọi ta Băng tỷ tỷ là được!” Hiên Viên Băng thật ra rất thích Chân Tiểu Yên, tuy Chân Tiểu Yên vẫn chưa nói chuyện nhưng với nàng mà nói cũng không đại biểu cho việc Chân Tiểu Yên không phản đối nàng.

“Cái này... Băng tiểu thư, người không nên tách các nàng ra, ít nhất đêm nay là không thể, các nàng đã nửa tháng không gặp Diệp Lăng, nửa tháng này vì cái gì thì người cũng biết đấy!” Chân Tiểu Yên nhẹ giọng nói: “Hơn nữa vừa rồi người vẫn chiếm lấy Diệp Lăng không nhả ra nên các nàng mới có một ít ý kiến với người!”

“Cái này...” Hiên Viên Băng trầm mặc, cũng vì nàng mới khôi phục thân thể nên làm một ít chuyện có điều phóng túng, cũng không để ý đến suy nghĩ của người khác.

Lúc này mới nhớ đến địch ý của Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa với mình kỳ thật cũng không tính cái gì, mình không nên đi so đo!

Chân Tiểu Yên tiếp tục nói: “Kỳ thật người không cần lo lắng, hai nàng vẫn lấy Diệp Lăng làm trung tâm, tất cả những gì các nàng làm đều vì hắn, cho nên Diệp Lăng tốt với người thì các nàng cũng sẽ yêu ai yêu cả đường đi, sẽ không hận người! Nhưng có thể người phải đánh mấy tràng với các nàng, bản thân các nàng mỗi ngày cũng đánh nhau vài lần...”

“Ừ, vậy còn người? Người sắm vai nhân vật gì bên cạnh hắn?” Hiên Viên Băng hỏi nàng cũng có chút hiểu biết về Diệp Lam Vũ và Thất công chúa, mà Chân Tiểu Yên chưa từng nói chuyện nên nàng vẫn hoàn toàn không biết, đương nhiên còn có tiểu Nhị nhưng phải có thứ tự trước sau.

“Ta là đồng học của hắn, cũng là nữ đầu bếp của hắn, phụ trách việc ăn uống của hắn!” Chân Tiểu Yên đơn giản giới thiệu về bản thân.

“Ừ, còn nàng thì sao?” Lúc này Hiên Viên Băng chỉ vào tiểu Nhị, đến lượt hỏi nàng rồi Chân Tiểu Yên trầm mặc một hồi sau đó gần từng tiếng nói: “Tiểu Nhị nàng là một luyện kim con rồi!” Bên trong ngữ khí của nàng tựa hồ lộ ra một loại kiêu ngạo, hơn nữa anh mắt nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Băng, muốn nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Hiên Viên Băng.

Đường đường là Thánh Nữ của Thánh Giáo không biết có kinh ngạc với tin tức này không? Chân Tiểu Yên rất muốn biết đáp án.

“Cái gì? Con rồi? Làm sao có thể- không thể nhìn ra nàng có điểm nào giống con rồi cả!” Quả nhiên Hiên Viên Băng vẫn bị kinh ngạc, cho dù nàng là Thánh Nữ cũng không thể nhất thời tiêu hóa sự thật này được!

Chân Tiểu Yên cười cười nói: “Quả thật bất cứ ai gặp nàng cũng không cảm giác ra nàng là khôi lỗi cả, cho dù nói cho bọn hần thì chưa chắc bọn hần đã tin, bất quá, ta nói cho người biết, đây là sự thật, là một cái khôi lỗi Diệp Lăng làm ra!”

“Hần có nói về khôi lỗi thuật cho ta biết nhưng không nghĩ đến lại thần kỳ như vậy!” Hiên Viên Băng nhìn tiểu Nhị, vuốt thân thể tiểu Nhị, nàng cảm giác ra sự cố gắng vất vả mà Diệp Lăng dành cho tiểu Nhị.

Mà tiểu Nhị cũng có thể làm cho Diệp Lăng tự hào, nàng là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ!

365. Chương 366: Mộng? (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 366: Mộng? (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Người... đúng rồi, người tên là gì, ta cũng quên hỏi mất!” Hiên Viên Băng chuẩn bị gọi tên Chân Tiểu Yên, bất quá lại phát hiện dường như mình không biết tên nàng.

“Ta gọi là Chân Tiểu Yên!” Chân Tiểu Yên hồi đáp.

“Tiểu Yên, lại đây, chúng ta bình chúc dạ đàm một chút người nói hết tất cả những gì về Diệp Lăng cho ta nghe đi! Tất cả những gì và những người liên quan đến hần đều nói cho ta biết!” Hiên Viên Băng kéo Chân Tiểu Yên ngồi trên một cái bàn, rất hưng phấn nhìn chằm chằm Chân Tiểu Yên, chờ mong nàng tự thuật.

(bình chúc dạ đàm: đốt đèn nói chuyện đêm)

Kỳ thật Hiên Viên Băng đã ngủ hai mươi mốt năm, lúc này sao có thể buồn ngủ được nên dù bắt nàng đi ngủ nàng cũng không ngủ được, chỉ là nàng muốn ở cạnh Diệp Lăng thôi.

Nếu cho nàng lựa chọn thì nàng hy vọng có thể nghe được nhiều chuyện về Diệp Lăng hơn, tỷ như bình chúc dạ đàm thì không còn gì tốt hơn!

“Nếu người cảm thấy hứng thú thì ta sẽ nói cho người nghe, bất quá người phải chọn một cái trọng điểm chứ, nếu không dù ta nói cả tối cũng không xong! Đừng nói một tối, dù là một năm cũng không được!” Chân Tiểu Yên rất nghe lời nói dường như nàng không biết cự tuyệt người khác.

“Không sao cả, nói từ đầu đi, không xong thì sau này ta lại hỏi hần khi ở trong mộng, chúng ta có thời gian mà...” Hiên Viên Băng nói.

“Cũng đúng, quả thật các người có rất nhiều thời gian!” Chân Tiểu Yên nhỏ giọng nói mà trong lời của nàng tựa hồ có một tia rất hâm mộ.

“Bất quá ta vẫn thích cảm giác ở bên ngoài hơn, lúc trước ôm hần có cảm giác tốt hơn trong mộng nhiều! Hơn nữa, trước kia chúng ta không thể nói đến những chuyện liên quan đến thân phận, không biết sau này có bị như vậy không nữa!” Hiên Viên Băng cười nói mà kỳ thật nàng càng sợ hãi một chuyện khác hơn, đó là không biết sau này có thể gặp lại hần trong mộng không.

Trước kia có thể nhưng hiện tại mình đã khác, không biết có còn liên hệ được nữa không!

Bất quá, cho dù không thì sau này cũng có thể nhìn thấy hân, hơn nữa hiện tại mình có thể nắm giữ chủ động, không cần phải giống như trước đây, chỉ có thể ngồi chờ, có đôi khi ngay cả việc hân có trở về hay không cũng không biết nữa.

Loại cảm giác này thật đáng sợ, làm nàng vĩnh viễn không thể quên được!

Mà nhớ tới loại cảm giác này thì Hiên Viên Băng cảm thấy những vấn đề hiện tại kỳ thật căn bản không phải là vấn đề gì cả! “Bây giờ ngươi bắt đầu nói đi!”

“Ta bắt đầu nhé, cứ theo những gì ta biết mà bắt đầu đi, lúc nhỏ Diệp Lăng ngốc ngốc...”

“Hiện tại hân cũng thực ngốc!”

“Trước kia hân là hân càng ngốc hơn một chút, cũng càng đáng yêu hơn một chút... Lúc đó hận...”

Ánh trăng dâng lên rồi hạ xuống, mà lúc này thái dương vẫn chưa lên, bầu trời vẫn một mảnh hắc ám, đây là thời khắc tối đen trước rạng sáng, mà lúc này Chân Tiểu Yên vẫn còn nói chuyện với Hiên Viên Băng, nói lâu như vậy nhưng mới vãn vẹn đến lúc Diệp Lăng bảy tám tuổi...

Mà lúc này Chân Tiểu Yên đã có điểm mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng nói thứ nhất là nàng không biết cự tuyệt, thứ hai là nàng cũng rất thích nói về Diệp Lăng.

(Ngày xưa coi sách đen lọt cổng die, ngày nay mỹ nữ quay quanh thì như thằng con nít không biết làm gì, haizzz, đây gọi là hạnh phúc hay bất hạnh đây!!!)

“Tốt lắm, ngươi đi ngủ trước đi, trời cũng sắp sáng rồi! Ta cũng ngủ, đi tìm tiểu ngu ngốc kia đây!” Tuy Chân Tiểu Yên không nói gì nhưng Hiên Viên Băng cũng nhìn ra, nàng cũng không tiếp tục.

“Tốt, ta đi ngủ một chút!” Chân Tiểu Yên gật gật đầu nói.

“Ta giúp ngươi!” Hiên Viên Băng cười nói.

“Giúp ta?” Chân Tiểu Yên có điểm khó hiểu, ngủ sao mà giúp được? Mà rất nhanh nàng hiểu ra hóa ra là dùng ma pháp.

Hiên Viên Băng tùy tay phóng một cái Quang Minh ma pháp, ma pháp bao phủ trên người Chân Tiểu Yên giúp nàng cảm thấy thực thoải mái, mà ma pháp này là một ma pháp giúp người khôi phục tinh thần, nếu dùng nó rồi ngủ thì hiệu quả sẽ rất cao.

Quang Minh ma pháp quả thật là một hệ ma pháp rất có ý tứ, đại bộ phận đều là phụ trợ khôi phục, đương nhiên cũng có một ít ma pháp mạnh mẽ đến mức làm người ta sợ hãi.

An trí tốt Chân Tiểu Yên xong, Hiên Viên Băng liền phi thân lên người Diệp Lăng, nhìn Diệp Lam Vũ và Thất công chúa ở hai bên mặc đầy đủ quần áo ôm Diệp Lăng thật chặt, nàng cười cười, cũng giống hai người mặc đầy đủ quần áo ôm Diệp Lăng, bất quá nàng lại nằm ở trên, đó cũng là vị trí duy nhất.

(Đã tự: Đây mới đúng là mỹ nữ quay quanh, haizz, cho bé Chân Tiểu Yên nằm ở phía dưới nữa thì ra tư thế hot oai, hô hô, sao dạo này mình đen tối quá.)

Tuy các nàng rất thân thiết với Diệp Lăng, nhưng cũng không thể không kiêng dè gì, nhất là Diệp Lam Vũ, nàng là tỷ tỷ hân lại càng phải thêm kiêng dè hơn.

Cho tới nay khi các nàng ngủ cùng Diệp Lăng đều mặc quần áo, đó là tiêu chuẩn lớn nhất của các nàng!

Hiên Viên Băng ôm Diệp Lăng, cũng không lập tức đi vào giấc ngủ, mà lẳng lặng nhìn Diệp Lăng, có lẽ vì nàng còn chưa buồn ngủ, có lẽ cũng vì nàng không muốn ngủ.

Không muốn ngủ là vì trong lòng nàng vẫn có điểm sợ hãi —

“Tiểu ngu ngốc, vì sao cuối cùng ta cảm giác thấy ta giống như đang nằm mơ vậy? Có lẽ a, ta sợ hãi ta sợ hãi hết thấy không phải sự thật, ta bây giờ vẫn còn ngủ say trong khối băng kia...”

“Từ khi ôm ngươi đến bây giờ tiếp tục ôm ngươi đều làm ta có cảm giác có điểm không thật, hết thấy đều trùng hợp như vậy! Không phải mình ngươi khó có thể tiêu hóa mà ta cũng vậy, ta không nghĩ đến vừa tỉnh lại liền thấy ngươi, mà ngươi lại nằm ngay trong lòng ta!”

(Đả tự: Ôi! Duyên phận, chỉ hai chữ đơn giản nhưng làm biết bao người đau đớn và vui sướng...)

“Ta càng không thể tưởng tượng được người lại là người cứu ta, tu bỏ đầy đủ thân thể không trọn vẹn kia của ta! Bất quá cái này cũng làm cho người thấy được thân thể xấu xí của ta, không biết về sau người có ghét bỏ ta hay không nữa... (Đả tự: Ôi! Đàn bà...) Ta cảnh cáo người đấy, người không được ghét bỏ ta, cho dù người có thấy cũng không được ghét bỏ ta...”

“Tiểu ngu ngốc, ta buồn ngủ nhưng ta cũng sợ hãi... Ta sợ sau khi ta ngủ sẽ phát hiện hóa ra tất cả vẫn chỉ là một giấc mộng...”

“Nếu đây là một giấc mộng, ta hy vọng vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại...”

Hiên Viên Băng chậm chậm nói từ từ...

Từ từ đi vào giấc ngủ, lúc này nàng mơ thấy một giấc mơ, nàng mơ thấy mình và Diệp Lăng cùng đi dạo phố, cùng đi ăn, cùng chơi đùa.

Bất quá giấc mơ này cũng chỉ là một giấc mơ, Diệp Lăng trong đó không phải bản thân Diệp Lăng mà chỉ là tưởng tượng mà thôi...

Có lẽ Hiên Viên Băng không biết khi nàng ở trên người Diệp Lăng thấp giọng nói chuyện, có hai đôi tai vụng trộm nghe, chủ của nó đã ngủ lâu rồi, cũng không phải như ai đó, động tĩnh lớn như vậy tự nhiên sẽ tỉnh lại.

Cũng vì tỉnh lại mà các nàng mới nghe được những lời của Hiên Viên Băng, những lời này xúc động tâm các nàng rất nhiều, làm các nàng biết sự sợ hãi bất lực ở sâu trong nội tâm Hiên Viên Băng, nằm mơ hai mươi một năm, đổi thành ai cũng sẽ sợ!

Mà Diệp Lăng chính là chỗ dựa hiện tại của nàng, là chỗ dựa duy nhất ở sâu trong nội tâm nàng!

Có lẽ, chính mình hẳn nên đối xử tốt với nàng một chút...

“Tiểu ngu ngốc! Người ở đâu?” Sáng ngày hôm sau, Hiên Viên Băng vừa tỉnh lại liền phát hiện chung quanh nàng không còn ai.

Nàng bắt đầu có điểm sợ hãi sợ hãi hết thấy những gì ngày hôm qua chỉ là một giấc mộng!

366. Chương 367: Mộng? (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 367: Mộng? (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đả tự: bozece - LSB

“Vì sao, vì sao lại như vậy?!”

Hiên Viên Băng hò hét trong lòng, nếu có ai có thể nghe được thanh âm của nàng sẽ biết được nàng đau xót dường nào!

Làm Thánh Nữ, cho tới bây giờ Hiên Viên Băng vốn chưa từng có dao động cảm tình gì, mà người làm nàng dao động nhất định sẽ bị Thánh Giáo xem như địch nhân lớn nhất!

Hiên Viên Băng nhìn khuê phòng của mình, ngoài nàng ra không có bất cứ ai nữa, Diệp Lăng bốn người không biết đã đi đâu, lúc này nàng có điểm muốn khóc, nàng còn cho rằng mình còn đang ở trong mộng.

Ở trong mộng của mình, sau khi nàng ngủ cũng có đôi khi sẽ xuất hiện tại khuê phòng của mình, cũng an ổn thư thư phục phục nằm trên giường mình! Cũng vì vậy mà nàng có điểm hiểu lầm mình còn đang nằm mơ, cũng phủ định hết thảy những gì xảy ra hôm qua!

“Coi như hết, ít nhất giấc mộng như vậy cũng là mộng đẹp!” Hiên Viên Băng cười khổ lắc đầu, vứt bỏ cái loại cảm giác đau khổ kia đi, phải lạc quan đối đầu với mọi chuyện.

Từ góc độ lạc quan mà nói cho dù hết thảy là mộng cũng tốt, dù sao mình cũng không tổn thất gì, ngược lại còn có một hồi mộng đẹp!

Đây là cảm giác khác nhau khi ở góc độ khác nhau!

Mà Hiên Viên Băng vẫn dùng thái độ lạc quan đi đối mặt, nếu không nàng đã sớm điên mất rồi, căn bản không đợi được đến lúc Diệp Lăng xông vào mộng của nàng.

Theo thói quen dùng ma pháp tẩy trừ thân mình một chút, ở trong mơ, tắm rửa hay không kỳ thật cũng không quan trọng lắm, nhưng nàng lại thích dùng ma pháp thanh lý thân thể mình, thu thập chính tề.

Sau đó, nàng mở cửa, bước ra ngoài vừa chuẩn bị định đi dạo không mục đích...

“Chào Thánh Nữ đại nhân! Giáo Hoàng mời khi nào người tỉnh lại thì đến gặp Giáo Hoàng một lần!” ở cửa phòng, hai Quang Minh Kỵ Sĩ đang đứng gác, đồng thời hai Quang Minh Kỵ Sĩ này là nữ kỵ sĩ.

“Ừ... Giáo Hoàng...” Hiên Viên Băng nhất thời còn chưa kịp phản ứng, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

“?!” Đột nhiên nàng có phản ứng, quay đầu lại nhìn hai nữ kỵ sĩ đi theo mình, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc và khó tin.

“Các người nói cái gì?”

“Giáo Hoàng mời người đến gặp mặt, đại khái là muốn hỏi xem tình hình của đại nhân!” Nữ kỵ sĩ lại nói.

“Các người là thật tức là ta không phải nằm mơ? Ta đã tỉnh?” Trong hai mắt Hiên Viên Băng lộ ra vẻ vui mừng, người cũng bắt đầu hưng phấn.

“Đúng vậy!” Nữ kỵ sĩ gật đầu, đồng thời trong lòng suy nghĩ nằm mơ cái gì? Chẳng lẽ Thánh Nữ đại nhân thật sự giống như trong lời đồn, đầu óc còn có chút không bình thường?

“Nếu ta không nằm mơ, hết thảy là sự thật thì sao tiểu ngu ngốc kia biến mất? Hắn đi đâu rồi?” Hiên Viên Băng có điểm khó chịu, nàng rất không thích việc Diệp Lăng không nói không rằng mà bỏ đi.

Đương nhiên, chuyện quan trọng nhất lúc này là vấn đề sau, đó là Diệp Lăng đang ở đâu...

“Người hỏi công tử à? Hắn bị mấy vị tiểu thư kéo đi tham gia Bài Vị Tái hán là tuyển thủ Bài Vị Tái bởi vì trị liệu thân thể cho đại nhân nên đã vắng mặt nửa tháng, không thể tiếp tục vắng mặt được!” Nữ kỵ sĩ hồi đáp.

Hóa ra không phải biến mất mà là phải đi đánh cái Bài Vị Tái gì gì đấy, khoan khoan, Bài Vị Tái là cái gì? Còn có, đánh ở đâu?

Hiên Viên Băng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi bất quá nàng lại hỏi một vấn đề có điều kỳ quái: “Công tử? Vì sao các người đều quen gọi hắn là công tử?”

Xưng hô của nữ kỵ sĩ làm Hiên Viên Băng cảm thấy kỳ quái lấy thói quen của Thánh Giáo, khi gọi người ngoài đều gọi cả họ tên, trực tiếp gọi công tử làm người ta có cảm giác như cấp dưới vậy!

Đó cũng là vấn đề mà rất nhiều người cảm thấy kỳ quái kể cả thành viên Thánh Giáo, còn có các học viện từ các quốc gia cũng kỳ quái không biết vì sao có một phần thành viên trong Thánh Giáo gọi Diệp Lăng là công tử, dường như rất không thích hợp.

“Kỳ thật chúng ta cũng gọi theo người khác thôi, có lẽ vì trong chúng ta có một ít người quá tôn kính công tử nên gọi hắn như công tử thiếu gia nhà mình vậy! Mà công tử hắn cũng làm người ta cảm thấy rất thân cận nên liền không tự giác gọi như vậy!” Nữ kỵ sĩ nghĩ nghĩ, hồi đáp.

Nói đến xưng hô công tử này của Diệp Lăng, trên cơ bản người của Thánh Giáo đều không rõ vì sao lại như vậy nhưng quen dần là được rồi, hơn nữa quả thật họ cũng cảm thấy xưng hô này rất thích hợp.

“Điều này cũng đúng, hẳn quả thật là người như vậy! Đúng rồi, hiện tại hẳn tham gia cái gì Bài Vị Tái ấy, cái đó tổ chức ở đâu?” Hiên Viên Băng hỏi.

“Hiện Tại hẳn đang ở Quang Minh quyết đấu tràng, Bài Vị Tái chính là Bài Vị Tái giữa các học viện khắp đại lục, mỗi mười năm sẽ có một lần...”

“Điều này không cần phải nói ta biết! Nhưng sao Thánh Giáo lại có hứng thú làm việc này? Quên đi, vấn đề này các ngươi cũng không biết, Ta vào trong đổi bộ quần áo, rửa mặt chải đầu một chút!” Hiên Viên Băng mang theo mỉm cười chạy về phòng.

Nếu đã không phải là mơ thì nên rửa mặt chải đầu, trang điểm lại một chút, đổi một bộ quần áo xinh đẹp một chút, như vậy mới có thể đi gặp người được, đương nhiên người này cũng chỉ là một người nào đó!

Nữ kỹ sĩ vẫn chờ ở bên ngoài làm nữ nhân, cho dù là một nữ kỹ sĩ, các nàng cũng hiểu Hiên Viên Băng đi vào không thể ra nhanh được, ít nhất cũng phải nửa giờ. (Đã tự: Ôi! Đàn bà...)

Bất quá dường như các nàng đã đoán sai, vì có chút sốt ruột nên Hiên Viên Băng chỉ dùng mười phút, chỉ cần đổi bộ quần áo là được rồi, vốn nàng cũng không cần hóa trang, làm Thánh Nữ phải dùng vẻ bề ngoài tự nhiên!

“Ta đi đây!” Hiên Viên Băng vừa đi ra liền chạy về một phía, cũng không chờ hai nữ kỹ sĩ kia.

“Thánh Nữ đại nhân, phòng Giáo Hoàng ở đằng kia,-” Nữ kỹ sĩ chỉ vào hướng ngược lại nói.

“Ta biết là ở bên kia, không cần phải nói!” Hiên Viên Băng cũng không quay đầu lại đáp lời.

“Vậy tại sao người còn đi về phía bên kia?”

“Ta đâu có định đi gặp Giáo Hoàng.”

“Người muốn đi đâu?” Tin rằng vấn đề này không cần phải hỏi, các nữ kỹ sĩ cũng có thể đoán được, có điều các nàng vẫn cảm thấy có điểm ngoài ý muốn.

Thánh Nữ đại nhân không đi về phía Giáo Hoàng mà lại đi gặp hẳn trước, xem ra lời đồn không sai a!

Hiện tại Hiên Viên Băng thật cao hứng, một đường chạy vội về phía Diệp Lăng.

Ở trong Quang Minh quyết đấu tràng, đứng ở trên này, khuôn mặt Diệp Lăng tràn ngập vẻ nghi hoặc.

“Tỷ, vì sao ta phải tham gia trận đấu này, không phải ta ở luyện kim tổ sao?” Đây cũng là chỗ mà Diệp Lăng cảm thấy nghi hoặc, hẳn phát hiện khi mình lên sân khấu cũng không phải là một trận đấu luyện kim thuật, thoạt nhìn giống như một trận quần áo hơn.

Đây cũng là chuyện thực rõ ràng, đối diện có mấy Vũ Giả Ma Pháp Sư hung thần ác sát đang đứng, trong tay họ xuất hiện ma pháp huyền lệ, còn có đấu khí khí phách mười phần nữa...

Mà phía bên này còn có Diệp Lam Vũ, Thất công chúa, ngay cả Chân Tiểu Yên nữa!

Trường hợp này tuyệt đối là một hồi quần áo!

Tỷ tỷ của ta, người có thể nói cho ta biết đây là chuyện gì không?

367. Chương 368: Hồn Hợp Tổ So Đấu (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 368: Hồn hợp tổ so đấu (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Trong Quang Minh quyết đấu tràng, hai bên đang nhìn đối phương, tuy rằng có người cũng không có tâm muốn tham gia trận đấu nhưng tựa hồ cũng không ảnh hưởng đến sự tình là mấy.

“Ừ, đây là hỗn hợp tổ so đấu chứ không phải luyện kim tổ...” Diệp Lam Vũ tựa hồ không phát hiện ra nghi hoặc của Diệp Lăng, bắt đầu học theo Diệp Lăng - giả ngu, mà Diệp Lăng thì ngu thật, ách, nhầm rồi, là thiên sinh hơi ngốc một tí.

Trong giải đấu có một hạng mục rất tự do, cũng trọng yếu nhất giải đấu là hỗn hợp tổ.

Cái gọi là hỗn hợp tổ, tên như nghĩa, là một loại hình hỗn hợp các chức nghiệp, thí sinh vân vân, dù sao là một trận đấu có thể hỗn hợp tất cả, chỉ cần không trái với nguyên tắc cơ bản là được.

Nói cách khác, dù Diệp Lăng là luyện kim thuật sĩ cũng có thể hỗn hợp với Ma Pháp Sư, Vũ Giả linh tinh khác, chỉ cần báo danh là được.

Đồng thời, giữa các học viện cũng có thể hỗn hợp, cho dù không phải cùng học viện nhưng chỉ cần nguyện ý báo danh cùng nhau thì cũng có thể tham gia.

Chẳng qua vì tính chất cơ bản là so đấu giữa các học viện, bất cứ trận đấu nào cũng ảnh hưởng đến vị thứ của học viện mình nên không mấy ai sẽ dự thi cùng học viện khác, nhiều nhất chỉ là trộn lẫn chức nghiệp mà thôi.

Bất quá, trong lịch sử cũng xuất hiện không ít trường hợp trộn lẫn với nhau, bọn họ là trước đó nhận thức hoặc cùng một quốc gia, cùng thành thị có khi ngày xưa cùng nhau lớn lên, chỉ vì lựa chọn học viện khác nhau mà tách ra vân vân.

Giống như Diệp Lăng chẳng hạn, hắn cũng có thể trộn lẫn với Nhị Tỷ hân.

Mà trong cuộc đấu hỗn hợp tổ so đấu, toàn bộ đều là năm người một tổ, không có trường hợp mỗi người một tổ bởi như vậy ở trong phần thi khác đã có, không cần phải lặp lại.

Đương nhiên, khi báo danh không nhất định phải năm người, cũng có thể bốn hoặc ba người, thậm chí hai người cũng được nhưng dù sao ít đi một người sẽ ít đi một phần lực lượng, rất chịu thiệt.

Trừ phi thuộc loại cảm thấy mình rất mạnh, không cần thêm người, cũng có trường hợp mang tính chất chơi đùa là chính, chỉ tùy tiện chơi vui thôi căn bản không thêm để ý có thắng lợi hay không.

Thực rõ ràng, tổ đội Diệp Lam Vũ thuộc loại thứ hai cái loại chơi vui là chính.

Tổ đội này của Diệp Lam Vũ không chỉ có bốn người mà từ đầu đến giờ đều là ba người xuất trường, trong đó lại còn một Chân Tiểu Yên luôn đứng sau xem diễn.

Đương nhiên, có đôi khi Chân Tiểu Yên cũng sẽ phát huy một chút tác dụng, đó là đứng bên cạnh giờ lên một tấm bảng, bên trên viết “Lam Vũ đội cố lên!”

Cái này không khác với việc Diệp Lăng cổ vũ cho nàng giảm béo là bao...

Bất quá, cho dù là vậy thì lần nào Chân Tiểu Yên cũng xuất trường, mọi người càng thêm tò mò về vị đội viên chưa từng xuất trường kia.

Lấy đội hình xuất hiện như Diệp Lam Vũ cũng rất hấp dẫn ánh mắt người khác, hơn nữa bọn họ vẫn dùng hai người tác chiến đạt được thắng lợi, điều này bắt đầu xuất hiện chấn động nho nhỏ, dưới loại tình huống này, mọi người tò mò nên cũng điều tra rõ tình hình đội ngũ này.

Trải qua điều tra, bọn họ phát hiện đội ngũ này không phải tiểu đội ba người mà là tiểu đội bốn người, có điều, người thứ bốn chưa từng xuất hiện, mà người này là ai cũng không ai biết.

Bởi tính giữ bí mật của giải đấu nên không ai có thể biết được người thứ tư là ai.

Có người cũng từng nghĩ đến có thể là Diệp Lam Vũ tùy tiện báo tên, có thể vênh vênh vì góp đủ quân số, cũng có lẽ báo danh xong hết rảnh nên không xuất hiện.

Dù sao với đội ngũ Diệp Lam Vũ thì không sao cả, vốn cũng chỉ chơi là chính nên cũng không để ý, nếu không cũng sẽ không chỉ báo bốn người.

Mà vô luận đoán thế nào đi nữa cũng không ai đoán rằng người thứ tư chính là Diệp Lăng, nói chính xác hơn cũng không phải không ai nghĩ đến mà những người nghĩ đến cũng tự phủ định mất.

Vì lấy tính cách của Diệp Lăng, có thể xuất hiện ở trận đấu luyện kim tổ đã là không sai rồi chứ đừng nói hỗn hợp tổ.

Trừ phi...

“Rất rõ ràng, Thập Tam công tử của chúng ta căn bản không biết chuyện này.”

“Ừ, nhất định là Diệp Lam Vũ tự tiện làm chủ báo danh hấn vào, hơn nữa trước đó không có chút hiển lộ.”

“Chỉ có thể là vậy.”

Nhưng ai hiểu biết Diệp Lăng và Diệp Lam Vũ cũng hiểu được chuyện này là thế nào, biết nhất định là Diệp Lam Vũ làm ra.

Về phần những người không biết thì càng không sao cả, bọn họ chỉ biết hóa ra người thứ tư là một tiểu tử nào đó, sao hấn có thể ở cùng chỗ với hai cái băng hỏa thiếu nữ kia chứ, thật là người ta hâm mộ.

Mà ngoài Thánh Giáo, Chu Tước Đế Quốc và Hoàng Gia Học Viện ra, chỉ có một ít người đã gặp mặt Diệp Lăng, còn lại không ai biết thân phận Diệp Lăng cả, mặc dù mấy tháng này Diệp Lăng làm người ta lung động đến đường nào đi nữa nhưng tựa hồ hấn vẫn giống như một tiểu tử không có tiếng tăm gì, ít nhất là trước mặt người thường là vậy.

Có liên quan đến truyền thuyết về Mơ Hồ Thần Y, cái này cũng chỉ là truyền thuyết, không có mấy người biết Mơ Hồ Thần Y chính là Diệp Lăng, mà Thánh Giáo cũng không nói gì thêm về chuyện này, tựa hồ không cố ý che dấu thân phận Diệp Lăng, không biết có phải muốn Diệp Lăng không chịu sự quấy rầy vớ vẩn không nữa.

Mà liên quan đến sự kiện luyện kim trận ngàn năm nửa tháng trước thì thuộc loại bí mật của Thánh Giáo, phàm là những ai biết chuyện này cũng không lộ ra ngoài nữa chứ nên người ta chỉ biết Diệp Lăng có chút tác dụng mà thôi.

Về phần Quang Minh Thánh Nữ Hiền Viên Băng thì càng không thể nói với ngoại nhân được.

Bởi vậy chuyện này giống như lần trước ở Tường Không, chỉ có người tận mắt nhìn thấy mới biết được sự tồn tại của Diệp Lăng, người ngoài căn bản không biết được tin tức gì về Diệp Lăng.

Có lẽ cũng do nữ thần may mắn chiếu cố làm cho Diệp Lăng vẫn có thể dạo chơi quanh đại lục, không ai tranh đoạt hấn cả, chỉ xem hấn như Thập Tam thiếu gia của Diệp gia mà không coi hấn như Diệp Lăng.

Nói đơn giản hơn, người coi trọng hấn đại đa số vì hấn là thiếu gia của một gia chủ chứ không phải vì bản thân hấn.

Đương nhiên, về luyện kim thuật của Diệp Lăng cũng có rất nhiều người biết đến nhưng cũng không coi trọng lắm, ngoài có điểm hoài nghi ra bọn họ cũng không cho rằng luyện kim thuật của Diệp Lăng có thể tạo nên gợn sóng gì.

Có điều sau khi tiếp xúc Diệp Lăng thì bọn họ đều hối hận vì ý tưởng của mình- thậm chí có người tính tự tử rồi đấy chứ!

(Đã tự: tác giả đang kéo chữ ha, haizzz, làm đả tự mệt mà tiến triển câu chuyện không được bao nhiêu.)

368. Chương 369: Hỗn Hợp Tổ So Đấu (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 369: Hỗn hợp tổ so đấu (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Nói gì thì nói Diệp Lăng xuất hiện ngoài ý liệu mọi người nhưng lại ở trong tình lý, Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa ở cùng một chỗ thì ngoài Diệp Lăng ra còn ai nữa đây?

Muốn hỏi Diệp Lăng có cảm thấy ngoài ý muốn với việc này không thì hẳn là không, ít nhất trước mắt là không bởi hẳn căn bản không nghĩ đến mình và Diệp Lam Vũ cùng một đội không nghĩ đến trận đấu này cũng có phần của mình nữa.

“Ừ, là hỗn hợp tổ à, ta đi nhầm rồi, cáo lỗi, ta về khán phòng trước, các người cố lên!” Diệp Lăng quay đầu lại, để lại một câu rồi chuẩn bị chạy lấy người.

Nếu không phải luyện kim tổ thì nhất định là mình đi nhầm rồi, khi nào luyện kim tổ mới bắt đầu? Lúc này Diệp Lăng đang nghĩ trong lòng như vậy.

“Quay lại!” Diệp Lam Vũ tóm lấy Diệp Lăng.

“Làm gì vậy?” Diệp Lăng nghi hoặc hỏi.

“Hi hi, đệ đệ, người cũng là một thành viên trong đội ngũ của chúng ta!” Diệp Lam Vũ rất rõ ràng nói thẳng, với Diệp Lăng, nàng cho rằng nên dùng biện pháp trực tiếp nhất.

Diệp Lăng trầm mặc một hồi nhìn Diệp Lam Vũ đang cười cười, còn có đối thủ hung hãn, nhìn nhìn Chân Tiểu Yên, cuối cùng hẳn làm ra một cái quyết định! “Người với tiểu Thất cố lên, ta sẽ cổ vũ các người!”

Phản ứng và lựa chọn của Diệp Lăng quả nhiên không ngoài dự liệu của mọi người, hẳn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn gì, rất bình tĩnh chọn đứng một chỗ với Chân Tiểu Yên, cổ vũ cho hai người.

Hành vi này làm mọi người lâm vào ngẩn ngơ, đều cảm thấy Diệp Lăng làm như vậy rất kỳ cục, sao có thể ngồi một bên xem diễn chứ?

Rất nhiều người đều đang đợi một sự kiện là Diệp Lam Vũ sẽ bão nổi với Diệp Lăng, bọn họ cảm thấy nếu mình ở vào vị trí của nàng nhất định sẽ bão nổi mắng Diệp Lăng!

Có điều bọn họ đều sai rồi, sai cả mười phần!

Diệp Lam Vũ không những không bão nổi ngược lại rất ôn nhu nói: “Ừ, người đứng xa ra một chút, đừng để bị thương!”

Đây là nói mát sao? Không phải- tuyệt đối không phải!

Diệp Lam Vũ kéo Diệp Lăng lại đây không phải vì để hẳn chiến đấu cùng nàng, nàng mới không nỡ để Diệp Lăng đi chiến đấu cùng người khác, người khác chiến đấu với Diệp Lăng thì nàng sẽ là người đầu tiên đứng ra chống đỡ!

Nàng báo danh cho Diệp Lăng chỉ là muốn hẳn ở cùng mình thôi, không cho Diệp Lăng lấy cớ không rảnh vân vân.

Trước không phải Diệp Lăng nói hẳn ở luyện kim tổ, sẽ không ở cùng một chỗ với ma pháp tổ các nàng sao? Cũng vì những lời này mà nàng với Thất công chúa mới đến đây báo danh, có lý do để Diệp Lăng ở cùng mình.

Kỳ thật, nếu các nàng bắt Diệp Lăng đến xem trận đấu thì Diệp Lăng cũng sẽ đi bởi hẳn vốn cũng rất thích vị tỷ tỷ và vị hôn thê này.

Bất quá như vậy cũng tốt, ít nhất cũng có thể tác chiến với nhau, tốt hơn đứng ở khán đài nhìn rất nhiều, dù sao mọi người đều rảnh mà, cũng khó có cơ hội như vậy, chơi đùa một chút cũng tốt.

Ừ, với bốn người bọn họ mà nói trận đấu lần này quả thật chỉ đùa đùa cho vui mà thôi! Tuy rằng nói như vậy có điểm không tôn trọng đối phương nhưng sự thật là như vậy.

Bốn? Không phải là năm sao?

Ê ê, vì sao tiểu đội bốn người lại xuất tràng đến năm? Các người làm như vậy chẳng phải làm bừa sao?

Ngoài Diệp Lăng - người thứ tư ra mọi người còn cảm thấy kỳ quái với người thứ năm nữa, người thứ năm trong tổ đội bốn người - tiểu Nhị!

Bất quá, thoát nhìn tiểu Nhị không có chút lực sát thương nào, hẳn đều thuộc loại bài trí như Chân Tiểu Yên, dùng để bổ sung cho vui thôi, cho dù thêm vào cũng không sao cả, huống chỉ thêm vào tiểu Nhị cũng chỉ là năm người mà thôi với giải đấu mà nói cũng không có quá đáng gì cả.

“Mụ béo, có đồ ăn ngon không?” Diệp Lăng ngồi bên cạnh Chân Tiểu Yên, uống trà ngon nàng pha, rất nhàn nhã hỏi.

Mà vô hại Tiểu Nhị vẫn đứng bên cạnh Diệp Lăng, lẳng lặng đứng, trước sau như một!

“Có, đây là ta vừa nướng xong đó!” Chân Tiểu Yên đưa đến một cái bánh nướng.

“Vừa mới nướng xong? Hóa ra vừa rồi người dùng thứ kia nướng bánh à?” Diệp Lăng đã sớm nhìn thấy bên cạnh Chân Tiểu Yên có một cái luyện kim đạo cụ, trước hắn còn không biết là cái gì, hiện tại thì biết rồi.

Nếu để người ta biết lúc này Chân Tiểu Yên đang ngồi nướng bánh thì không biết họ sẽ nghĩ gì? Chắc chắn bọn họ sẽ ngơ ngác nói -

“Người cũng quá nhàn nhã đi!”

Ở một bên ngồi uống trà đã làm người ta hết chỗ nói rồi lại còn nướng bánh nữa... Chân Tiểu Yên gật gật đầu, nói: “Ừ! Dù sao cũng không có chuyện gì làm, thế nào, Ăn ngon không?” Hai mắt nàng nhìn chăm chăm Diệp Lăng, rất chờ mong Diệp Lăng sẽ nói ngon, sẽ khen mình!

“Ừ, ăn ngon!” Diệp Lăng miệng đầy bánh trả lời, tựa hồ hắn muốn dùng hành động để nói lên rằng bánh này ăn rất ngon.

Kỳ thật chỉ cần là Chân Tiểu Yên làm, cho dù khó ăn một chút Diệp Lăng cũng sẽ nói vậy, hắn không yêu cầu cao với thức ăn, mà với trình độ của Chân Tiểu Yên thì không thể làm ra thứ gì khó ăn được.

Bởi vậy mỗi lần Chân Tiểu Yên chờ mong đều nhận được đáp án mà nàng mong muốn, những lần nào Diệp Lăng khen nàng cũng cảm thấy vui vẻ, mà đó cũng là chuyện nàng cảm thấy vui nhất!

“Ăn từ từ thôi, không ai cướp đoạt của người đâu! Lại đây, uống miếng nước!” Chân Tiểu Yên cười nói cũng đưa đến một ly nước.

Diệp Lăng ăn xong một đĩa bánh, nhìn cái “thùng nướng” kia, suy nghĩ một hồi trong đầu đột nhiên nảy ra một thứ: “Mụ béo, người có mang lò nướng không, đột nhiên ta muốn ăn thịt nướng!”

“Lò nướng? À, ta có!” Chân Tiểu Yên lấy một thứ từ trong không gian túi ra, đó là một vật hình chữ nhật, phía trên bằng phẳng, bên dưới có bốn chân.

Nếu đổi thành người khác nhất định sẽ không rõ thứ này là gì, sẽ hoài nghi không biết có phải Chân Tiểu Yên lấy nhầm rồi không nhưng Diệp Lăng lại không.

Không chỉ vì Diệp Lăng tin tưởng Chân Tiểu Yên mà còn vì hắn biết thứ này là gì! Thứ hình chữ nhật này là một lò nướng luyện kim thuật, chỉ cần phát động luyện kim trận thì mặt ngoài sẽ nóng lên, trở thành một cái lò nướng ngay.

“Thứ này dùng làm thiết bản thiêu cũng không sai!” Diệp Lăng gõ gõ cái lò nướng được Chân Tiểu Yên bảo dưỡng không có một hạt bụi kia.

“Thiết bản thiêu?” Chân Tiểu Yên không phải rất hiểu biết thứ này, “Ừ; chính là bỏ thực vật lên trên tấm sắt đốt, kỳ thật không khác gì với bỏ vào trong nồi nấu, có điều bỏ gia vị khác một chút, thủ pháp cũng khác một chút.” Diệp Lăng nói.

“À, bỏ gia vị gì? Dùng thủ pháp nào?” Chân Tiểu Yên nhìn Diệp Lăng, nàng muốn biết hết thấy nhưng gì liên quan đến nấu nướng.

“Ta cũng không biết... Chỉ biết là ăn nó sẽ...” Diệp Lăng bắt đầu tự thuật, nói ra những gì mình biết, cũng nói ra cái loại cảm giác về hương vị này.

369. Chương 370: Hồn Hợp Tổ So Đấu (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 370: Hồn hợp tổ so đấu (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Chân Tiểu Yên chăm chú nghe lời Diệp Lăng nói ghi nhớ lại không bỏ sót chữ nào, hơn nữa còn lấy ra một cuốn sổ nhỏ ghi lại trọng tâm.

Có điều trọng tâm không phải là trọng tâm của cách nấu nướng mà là cái loại cảm giác Diệp Lăng thích, nàng chỉ ghi nhớ lại những hương vị mà Diệp Lăng thích nhất thôi.

Diệp Lăng vừa nói xong, Chân Tiểu Yên lập tức lấy tài liệu ra, bắt đầu tự chế gia vị, sau đó thử nướng cho hần ăn.

Mặt khác, khi Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên ra góc nghiên cứu nấu nướng, Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa đã tiến vào sân, hành lễ với đối thủ, ý bảo các nàng đã chuẩn bị tốt, có thể bắt đầu chiến đấu!

“Xin hỏi bọn họ làm sao vậy?” Đối thủ đã biết sự tồn tại của Chân Tiểu Yên, vốn đã rất không thích rồi giờ lại thêm Diệp Lăng nữa, điều này làm họ cảm thấy bị giẫm đạp lên tôn nghiêm của mình.

Tựa như lúc trước có người cầu Chân Tiểu Yên lên sân khấu, bất quá nàng lại nói mình không biết chiến đấu, trên thực tế quả thật là nàng không biết.

Mà với cách nói của Chân Tiểu Yên tất nhiên đối thủ sẽ không tin, bọn họ tiếp tục yêu cầu Chân Tiểu Yên lên sân khấu, vì thế mà Diệp Lam Vũ thấy chán, trực tiếp động thủ.

Sau đây các đối thủ đều hiểu vì sao đội ngũ này chỉ có hai người lên sân khấu, kỳ thật căn bản không cần nhiều người làm gì, riêng hai nàng đã đủ ngạo thị toàn trường rồi!

Trong đám đệ tử không có mấy ai là đối thủ khi Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa liên thủ, cho dù là năm người cũng vậy!

Mà người có thực lực cao hơn hai người thì trên cơ bản sẽ không đến tham gia hồn hợp tổ không quan trọng lắm này, nên Diệp Lam Vũ hai nàng rất nhẹ nhàng lấy được thắng lợi!

Có điều dù những người này biết rõ hai nàng có thực lực nhưng vẫn cao ngạo cho rằng năm người mình mạnh hơn hai người này rất nhiều, nhưng tổ trước chẳng qua chỉ là phế vật mà thôi.

Lần nào đối thủ cũng nghĩ như vậy, lần nào cũng có người yêu cầu Chân Tiểu Yên lên sân khấu và kết quả lần nào cũng như nhau!

“Các người không nên xen vào bọn họ làm gì, cũng đừng tính ra tay với bọn họ, nếu không các người sẽ chết rất khó coi!” Diệp Lam Vũ đã quen rồi trực tiếp nói không có nửa điểm uyển chuyển.

Thất công chúa không nói gì, nàng lười nói.

“Các người...” Đám đối thủ “hung hãn” cảm thấy mình bị coi thường, không, phải nói là bị coi rẻ!

Tâm tình bọn họ còn tệ hơn những đối thủ trước rất nhiều, đơn giản là lúc trước Diệp Lăng không xuất hiện, mà bây giờ Diệp Lăng lại xuất hiện, còn rất tự tại ăn bánh uống trà nữa.

Đúng vậy, hành vi Diệp Lăng làm họ cảm thấy không thể nhin được nữa! Đại bộ phận khán giả đều ngẩn người ra nhìn Diệp Lăng, tựa hồ đã quên mất chính sự, chỉ muốn coi Diệp Lăng làm gì thôi...

Lúc này Diệp Lăng dưới đông đảo ánh mắt quần chúng, vụng trộm, thừa dịp Chân Tiểu Yên không chú ý nhét thịt bò đang nướng vào miệng, sau đó tước từng chút một.

Tuy mọi người không biết vì sao Diệp Lăng phải vụng trộm nhưng hành vi và động tác của hắn đều bị nhìn thấy rõ, điều này làm mọi người cảm thấy dở khóc dở cười.

Mà rất nhanh mọi người liền hiểu ra vì sao Diệp Lăng phải lén lút như vậy...

“A, Diệp Lăng, cái này không được ăn...” Chân Tiểu Yên phát hiện Diệp Lăng đang ăn cái gì đó, nhìn nhìn lại đồng thịt bò mình ném qua một bên liền hiểu ra, lập tức hô to.

“Ngô, ngô...” Miệng Diệp Lăng đầy thịt bò, căn bản nói không rõ, ai cũng nghe không hiểu.

“Ngu ngốc, mau nhỏ ra! Thịt bò này nướng dở, người không thấy ở trên đã bị cháy rồi sao?” Chân Tiểu Yên vươn tay muốn tóm lấy Diệp Lăng, bắt hắn nhỏ ra miếng thịt bò mà nàng cho rằng không ngon, có điều động tác của nàng quá chậm, căn bản không thể bắt được Diệp Lăng.

Trừ phi Diệp Lăng cố ý để nàng bắt được!

“Cháy chút có sao, đều là thịt bò cả, không ăn thì phí!” Diệp Lăng nuốt xong khối thịt, mồm miệng cũng khôi phục lại, vẻ mặt “người cứ tiếp tục, không cần nghĩ đến chuyện này nữa”.

Đối với thứ này Diệp Lăng vẫn luôn không bao giờ lãng phí lúc trước còn từng ăn thuốc quá hạn, bây giờ chỉ là miếng thịt cháy thì có sao?

Chẳng lẽ giống như người khác, chỉ có một chút thiếu hụt chứ không phải đến mức khó có thể nuốt xuống thôi mà. Chẳng qua chỉ không hoàn hảo một chút mà thôi ngay cả dở cũng không đến mức dừng nói là khó ăn.

Với người thường mà nói hương vị như vậy đã tốt lắm rồi !

“Cái gì mà lãng phí ta sẽ ăn mà, những thứ thất bại phẩm như vậy ta chưa từng quăng đi, đều ăn vào trong bụng cả...” Chân Tiểu Yên lại nhắc nhở, vấn đề này nàng đã từng nói qua rất rất nhiều lần, cũng rất rất nhiều lần dặn Diệp Lăng không nên ăn những thứ “khó ăn”.

“Cái bụng nhỏ của ngươi sẽ không chứa nổi đâu nên ta mới dành ăn trước một chút!” Diệp Lăng rất nghiêm túc nói hơn nữa tiếp tục cùng Chân Tiểu Yên nướng thịt, dường như lần này không phải thịt bò mà là mực.

Nếu nói- nhưng lời này gặp những người chưa quen với Diệp Lăng cùng Chân Tiểu Yên nghe thấy nhất định sẽ cảm thấy Diệp Lăng thật vĩ đại giúp nữ hài tử nhỏ xinh như Chân Tiểu Yên giải quyết nan đề lớn như vậy.

Có điều, trên thực tế, nếu gặp ai quen thuộc với hai người sẽ minh bạch đây là Diệp Lăng trợn mắt nói láo!

“... Sức ăn của ta ngươi còn không biết à? Chỉ biết đứng đây nói xạo thôi!” Chân Tiểu Yên tức giận nói sức ăn của nàng không phải ai cũng so được, tuyệt đối vô duyên với hai từ “bụng nhỏ”!

Dù là ngày trước hay bây giờ thì Chân Tiểu Yên vẫn là một đại dạ dày vương, trong nhận thức của Diệp Lăng là trước kia nàng đã ăn tốt rồi, bây giờ còn gặp mười thì càng không phải nói!

Nhìn thấy tình huống phía Diệp Lăng, đối thủ có điểm muốn bão nổi, nghiêng răng nghiêng lợi, tựa hồ đang nói cho mọi người biết rằng họ rất khó nuốt xuống cơn tức này.

Hai người này đi xem diễn chưa nói vậy mà lại còn ở tại chỗ nấu nướng, không thể nhin được!

“??”

Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa tựa hồ cũng phát hiện thấy biểu tình đối phương, không hện mà cùng quay lại nhìn về phía Diệp Lăng cùng Chân Tiểu Yên.

Hai người ngậy ra một chút, sau đó bắt đắc dĩ lắc đầu, tiểu hống đản này còn có tâm tình ngồi ăn cơ đấy, bắt quá hần đang ăn gì vậy? Hình như rất ngon thì phải.

“Các người không cần nhìn, nhanh giải quyết cho xong đi, chúng ta còn muốn đi ăn, thật đói!” Diệp Lam Vũ dùng một Băng Hệ tiểu ma pháp nhắc nhở đối thủ, các người nên nhìn thẳng vào vấn đề cần đối mặt a.

Mọi người trầm mặc.

Cái gọi là Băng Hệ tiểu ma pháp tức là dùng một đạo tường băng ngăn cách đối thủ và Diệp Lăng ra làm hai!

“Diệp Lam Vũ tiểu thư, có phải người tự tin quá không, người cảm thấy chỉ bằng hai người các người sẽ là đối thủ của năm người bọn ta sao?” Đối thủ quay sang, nhìn Diệp Lam Vũ, có điểm cảm tức hỏi.

370. Chương 371: Hỏa Diễm Chi Vũ (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 371: Hỏa Diễm Chi Vũ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Các người cũng không phải là người đầu tiên hỏi như vậy, mà những người trước đều biết đáp án cả rồi các người cũng rất nhanh sẽ biết đáp án thôi Tiểu Thất, giải quyết họ nhanh đi!” Diệp Lam Vũ nói xong, dùng một truy băng đánh tới, mà đây vền vền chỉ là món khai vị thôi.

“Ừ!” Thất công chúa gật đầu, cũng trong nháy mắt đánh ra một hỏa hệ ma pháp – Hỏa Vũ công kích từ trên trời xuống, phối hợp rất nhuần nhuyễn.

Chiến đấu bắt đầu rồi, ma pháp của hai người làm đối thủ phải phòng ngự, cũng bắt đầu phản kích.

Có điều phản kích của họ rất nhanh bị ma phép của hai nàng đàn áp, ma pháp hai nàng công kích liên miên không chút gián đoạn, mà tựa hồ hai nàng vẫn rất nhẹ nhàng.

Lúc này họ mới cảm giác được thực lực của hai nàng, có lẽ chỉ cần hai nàng là đủ đả bại cả năm người rồi.

Sự phối hợp của hai nàng cơ hồ là hoàn hảo, băng cùng hỏa lại có thể xảo diệu kết hợp như vậy quả thật làm người ta rất giật mình.

Đương nhiên không phải lần đầu họ giật mình vì điều đó bởi trước đó hai nàng cũng triển lãm qua rồi có điều đây là lần đầu tiên tự mình cảm nhận, không phải là người xem nữa.

Cảm giác tự mình thể hội hoàn toàn khác với ở xa xa nhìn xem, cũng vì vậy mà rất nhiều người hay ở ngoài nói này nói nọ, đến lúc tự mình ra tay thì lại không biết làm sao.

Trong giải đấu này, tất cả mọi người đều biết bình thường Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa cãi nhau không ngừng nhưng đến khi hai nàng hợp tác với nhau thì không ai có thể ăn ý bằng các nàng được.

Nhưng mà tuyệt đại bộ phận đều không biết là hai nàng vền vền chỉ mới phối hợp mà thôi, còn chưa sử dụng sát chiêu của mình - ma pháp tổ hợp.

Cái loại ma pháp tổ hợp này ngay cả Quang Minh Ky Sĩ cũng bó tay chứ đừng nói là đệ tử học viện.

“Lão đại cứ vậy thì chúng ta sẽ thua mất” Một vị Ma Pháp Sư nói.

“Ừ, chúng ta cứ vậy sẽ rất bị động.” Một Ma Pháp Sư khác phóng ra ma pháp phòng ngự, đau khổ kiên trì, tin rằng nếu tiếp tục như vậy thì họ rất nhanh sẽ bị đánh tan.

“Đột phá, chỉ cần đến gần họ là chúng ta có thể đánh bại hai người họ rồi.” Một Vũ Giả đồng học cắn răng nói từ khi bắt đầu đến giờ tác dụng của họ cơ hồ là không, vẫn bị áp chế một cách áp đảo.

Muốn đến gần công kích hai nàng nhưng rất nhanh bị ma pháp các nàng bức về.

“Các người nói thì dễ, làm sao đột phá đây? Các nàng không cho chúng ta một chút cơ hội nào, thật sự quá vô sỉ!” Có người khê cần môi, dường như rất hận vậy, có điều tựa hồ hắn đã quên ở đây là quyết đấu tràng, vì sao người ta phải chừa cơ hội cho bọn hắn?

Hai bên quyết chiến, chiếm trước tiên cơ không để người khác có cơ hội vẫn luôn là mấu chốt của thắng lợi.

“Ai... Kỳ thật cũng không phải không được, chúng ta còn một tuyệt chiêu, vốn không nghĩ sớm bị lộ ra nhưng giờ xem ra nếu không sử dụng thì không còn cơ hội nữa, có điều các nàng cho ta một loại cảm giác chưa chắc có thể hoàn toàn thành công nhưng chế tạo cơ hội cho các người thì không có vấn đề gì, các người tự mình bắt lấy.”

Một Ma Pháp Sư đồng học lắc đầu, tựa hồ thực bất đắc dĩ, có lẽ vì gặp cường giả, có lẽ vì ra ngoài kế hoạch, sớm phải sử dụng tuyệt chiêu.

“Thỏ!”

“Phong!”

“Hỏa!”

Ba Ma Pháp Sư có ba loại thiên phú khác nhau đồng thời phát ra ma pháp thiên phú của bản thân, mà ma pháp của họ tựa hồ tổ hợp cùng một chỗ, biến thành một ma pháp tổ hợp hoàn toàn mới.

Ma pháp tổ hợp cũng không phải độc quyền của hai người Diệp Lam Vũ, những người khác cũng có, trên đại lục có rất nhiều tổ hợp kỹ nổi danh, có rất nhiều người có, cũng vì nó mà nổi danh.

Trên bầu trời xuất hiện một viên nham thạch bị ngọn lửa vây quanh... “Lưu Tinh Hỏa Vũ!” Khán giả nhìn thấy liền lập tức nghĩ đến ma pháp tổ hợp nổi tiếng này, là một ma pháp có uy lực thật khủng bố.

“Không nghĩ đến trong cái loại trận đấu này cũng có thể nhìn thấy kỹ năng cao như vậy!”

“Dùng nó không phải quá tay sao, vền vền chỉ là trận đấu thôi, có khi tai nạn chết người!”

“...”

Mọi người rất nhanh nhao nhao thảo luận, có rất nhiều cách nhìn khác nhau, có điều lại nhất trí với lực phá hoại của nó.

“Ý, có điểm ý tứ, tiểu Thất, dường như đối thủ lần này mạnh hơn không ít nha.” Diệp Lam Vũ một bên cười, một bên đưa ra một cái thủ thế, đây là chuẩn bị triệu hoán ma pháp.

Tuy rằng Diệp Lam Vũ có thể không cần thủ thế nào cũng có thể sử dụng ma pháp nhưng chuẩn bị lâu một chút thì hoàn thành độ của ma pháp sẽ cao hơn một chút, nói đơn giản hơn là uy lực sẽ lớn hơn một chút.

“Diệp Lam Vũ, cẩn thận một chút!” Thất công chúa cau mày nói nàng đang lo lắng sao? Đúng vậy, nàng đang lo lắng, có điều không phải cho mình và Diệp Lam Vũ mà là cho Diệp Lăng ở gần đó.

Tuy rằng nói Diệp Lăng cách khá xa nhưng nàng vẫn có chút lo lắng, sợ những người đó đánh chủ ý đến Diệp Lăng.

“Ta biết, người cứ yên tâm, bọn họ không sao đâu.” Diệp Lam Vũ nhẹ nhàng nói, nàng hiểu Thất công chúa muốn nói gì.

Rất nhanh Diệp Lam Vũ vũ động hai tay, thêm một hàng phòng ngự cho Diệp Lăng, mà Diệp Lăng vẫn tiếp tục cướp ăn, không sợ nóng chút nào.

Đối với điều này Chân Tiểu Yên vẻ mặt bất đắc dĩ, bất quá trong bất đắc dĩ lại có ý cười âm áp.

Thất công chúa cười cười nhìn phía trước, bày tư thế, vận khởi ma pháp lực, bốn phía xuất hiện khí tức ngọn lửa nhàn nhạt.

Tình huống này làm tất cả những người đang xem không hiểu lắm vì sao Diệp Lam Vũ phải bảo vệ Diệp Lăng.

Đương nhiên cũng không phải nói không hiểu được tâm tình tỷ tỷ bảo hộ đệ đệ, có điều lúc này không ai lại đi động Diệp Lăng bởi đây cũng chỉ là trận đấu, không phải sinh tử quyết đấu.

Không ai ở trên trận đấu làm ra chuyện để người người phỉ nhổ, thực rõ ràng, công kích Diệp Lăng cùng Chân Tiểu Yên chính là một chuyện làm người ta phỉ nhổ.

Lấy tình huống đứng xem của hai người tức không hề có lực sát thương gì cả, đụng vào họ cơ hồ tương đương với khi dễ kẻ yếu vậy, tuy rằng nhất định Diệp Lăng sẽ không đồng ý cách nhìn này nhưng mọi người đều nghĩ như vậy!

Đồng thời nhìn thấy tư thế Thất công chúa, bọn họ càng không rõ vì sao lại để Hỏa Hệ Ma Pháp Sư phòng ngự, đây không phải là đầu đuôi lẫn lộn sao?

Hỏa hệ ma pháp luôn luôn lấy lực công kích làm chính, lực phòng ngự yếu hơn các hệ khác một chút.

Buông tha cho Băng Hệ có phòng ngự tính cực cao và khắc hệ, sử dụng Hỏa Hệ ma pháp để phòng ngự quả thật làm người ta cảm thấy kỳ quái.

371. Chương 372: Hỏa Diễm Chi Vũ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 372: Hỏa Diễm Chi Vũ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Chẳng lẽ vên vẹn chỉ là muốn cấp thứ tốt nhất cho Diệp Lăng sao?

Có lẽ là vậy, bất quá với cao thủ mà nói, đôi khi mặc kệ là hệ gì đi nữa, chỉ cần hiểu được bản chất của nó thì không tồn tại sự phân biệt giữa các hệ nữa, cái gì lực phòng ngự lực công kích đều không kém bất cứ hệ khác.

“Hỏa Diễm Chi Thuần!”

Hai tay Thất công chúa giao nhau về phía trước, ngọn lửa khí tức ngày càng đậm, rất nhanh hình thành một hình cầu, mà viên cầu này có bán kính hơn mười thước, bao bọc hoàn toàn nàng và Diệp Lam Vũ vào bên trong, điều này lại một lần nữa làm mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Hỏa Diễm Chi Thuần này là một ma pháp rất thông thường trong đồng Hỏa Hệ ma pháp, chẳng qua từ tay Thất công chúa thì triển liên biến thành không bình thường!

Hỏa Diễm Chi Thuần bình thường chỉ cao hơn người bình thường một chút, cho dù cao đến đâu cũng hơn hai thước một chút, mà của Thất công chúa thì hơn cả mười thước.

“Bây giờ làm sao đây, Hỏa Diễm Chi Thuần sao lại lớn như vậy!” Nhìn thấy Hỏa Diễm Chi Thuần này của Thất công chúa, hai Vũ Giả đồng học kia bắt đầu do dự, bọn họ có điểm sợ hãi cái Hỏa Diễm Chi Thuần kia.

Vì sao lại như vậy? Đơn giản là trên đại lục này ai cũng biết ma pháp phòng ngự Hỏa Diễm Chi Thuần này tuy lực phòng ngự hơi kém một chút nhưng nó có một đặc tính là có thể dùng ngọn lửa phản phệ công kích giả.

Nói cách khác, ma pháp phòng ngự này không chỉ đơn giản là phòng ngự thôi còn có một ít công kích tính nữa.

“Làm sao bây giờ?! Vọt vào đi, nếu không thì không còn chút cơ hội nào cả!” Một Vũ Giả khác liền xông ra ngoài hiện tại hẳn không còn lựa chọn nữa.

Nếu bọn họ không lao ra thì cơ hội vừa xuất hiện sẽ biến mất, lúc đó bọn họ sẽ không bao giờ còn hy vọng nữa.

Hiện tại họ chỉ có thể hy vọng Lưu Tinh Hỏa Vũ của ba Ma Pháp Sư kia có thể tạo thành thương tổn với cái Hỏa Diễm Chi Thuần kia, tốt nhất có thể đánh trúng người ở trong, như vậy hai Vũ Giả họ có thể gần người công kích Ma Pháp Sư, nếu thế thì thắng lợi tất nhiên nằm gọn trong tay rồi.

Mà lúc này trong lòng năm đối thủ đã thừa nhận thực lực của Diệp Lam Vũ hai người rồi, bọn họ hiểu được hai người kia hẳn đều thuộc loại Địa cấp cao thủ, quả thực rất mạnh!

Dường như sau một thời gian cố gắng và kích thích, thực lực hai người lại tịnh tiến, đã bước vào hàng ngũ Địa cấp, tuy chỉ vừa bước vào không lâu! “Sát!”

Nham thạch mang theo ngọn lửa, dưới sự trợ giúp của Phong Hệ ma pháp, lấy tốc độ cực cao lao xuống đầu hai người, tất nhiên đầu tiên phải công phá cái Hỏa Diễm Chi Thuần kia đã.

“Két...”

Khi Hỏa Lưu Tinh tiếp xúc Hỏa Diễm Chi Thuần lập tức giảm tốc độ đến dừng lại hẳn, sau đó dần dần biến mất phía trên Hỏa Diễm Chi Thuần!

“!!!”

Biểu tình giật mình lại một lần nữa xuất hiện trên mặt mọi người, bọn họ tưởng tượng ra rất nhiều kết quả nhưng không ai nghĩ đến cuối cùng lại như vậy, nhất là cuối cùng Hỏa Lưu Tinh lại biến mất làm người ta cảm thấy thật khó hiểu!

Cảm giác như Hỏa Lưu Tinh bị Hỏa Diễm Chi Thuần cắn nuốt vậy!

Hỏa Diễm Chi Thuần có công năng như vậy từ bao giờ? Có lẽ vụn vụn chỉ là trùng hợp mà thôi!

Mọi người đang chờ mong va chạm của viên Hỏa Lưu Tinh thứ hai nếu kết quả không giống như vừa rồi, không bị Hỏa Diễm Chi Thuần cắn nuốt thì mọi người sẽ coi nó như một sự trùng hợp mà thôi!

Có điều kết quả của viên Hỏa Lưu Tinh thứ hai cũng giống như vậy, không khác biệt chút nào!

Không chỉ thế, viên thứ ba, thứ tư... Từng viên Hỏa Lưu Tinh va chạm cho đến viên cuối cùng đều có một kết cục như nhau.

Mà điều làm mọi người kỳ quái là Hỏa Diễm Chi Thuần này dưới sự khống chế của Thất công chúa dường như trở nên ngày càng mạnh, giống như hấp thu lấy năng lượng của Hỏa Lưu Tinh vậy, làm người ta cảm thấy rất bất khả tư nghị!

Hỏa Hệ ma pháp của Thất công chúa từ giờ phút này đã hé lộ ra một chút làm mọi người biết được năng lực phi phàm của nàng!

Kỳ thật đây cũng là nguyên nhân mà Diệp Lam Vũ không đi phòng ngự, nàng biết Hỏa Diễm Chi Thuần của Thất công chúa càng thêm thích hợp bởi Thất công chúa có năng lực cắn nuốt Hỏa Hệ ma pháp, cũng biến thành năng lượng của mình.

Loại năng lực này cũng không phải sinh ra đã có mà trải qua luyện tập, qua sự hiểu biết của nàng với Hỏa Hệ nguyên tố, thêm vào một ít trợ giúp nho nhỏ của Diệp Lăng mới thành công!

Đương nhiên năng lực này cũng không phải tuyệt đối nếu gặp đối thủ mạnh hơn nàng rất nhiều thì nàng rất khó có thể làm như vậy!

Sau khi Lưu Tinh Hỏa Vũ kết thúc, ba Ma Pháp Sư liền hừ thoát té ngã trên mặt đất, đây là năng lực cực hạn của họ rồi, lúc này họ cũng chỉ có thể ngồi trên đất đợi mà thôi! Đợi trận đầu chấm dứt? Có lẽ là vậy!

Có lẽ bọn họ đại ánh sáng hy vọng, đợi đội hữu khác cho bọn họ hy vọng...

”Sư Từ Thét Gào!*

“Nộ Lang Chi Gào!”

Hai Vũ Giả đồng học sử dụng đấu khí kỹ mạnh nhất của họ công kích vào Hỏa Diễm Chi Thuần làm phía trên thuần xuất hiện dao động mãnh liệt!

Có điều chỉ vền vền dừng lại ở dao động mãnh liệt mà thôi, cũng không có tiến triển thực chất gì, Hỏa Diễm Chi Thuần vẫn tồn tại hai người bọn họ không thể làm gì được!

Ngay khi hai người đang bất đắc dĩ, một biến hóa kinh người xuất hiện!

Hỏa Diễm Chi Thuần bắt đầu co rút lại, từng chút từng chút tụ tập về một chỗ !

Chẳng lẽ Thất công chúa tính thu hồi ma pháp này? Cũng đúng thôi với tình huống hiện tại thì dùng Hỏa Diễm Chi Thuần lớn như vậy rất lãng phí ma pháp lực.

Lưu Tinh Hỏa Vũ đã qua, bà Ma Pháp Sư cũng đã ngã xuống, còn lại hai cái Vũ Giả này thì với thực lực hai nàng rất dễ dàng thắng được, căn bản không cần dùng Hỏa Diễm Chi Thuần này.

Chẳng qua mọi người rất nhanh phát hiện Thất công chúa cũng không phải thu hồi Hỏa Diễm Chi Thuần mà là tiến hành một chuyển càn thêm kinh người!

Hỏa Diễm Chi Thuần co rút lại nhanh chóng, cuối cùng hình thành một Thiên Sứ bằng lửa, mặc dù từ ngọn lửa tạo thành nhưng có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Thân hình thiếu nữ uyển chuyển với một đôi cánh dài trông rất sống động! “Hỏa Diễm Chi Vũ của Thất công chúa!”

Đây là tên của ma pháp này, khi Thất công chúa tự mình sáng chế ra ma pháp này, đi tìm trưng cầu ý kiến, Diệp Lăng thuận miệng cho một cái tên!

Tuy rằng thoát nhìn cái tên này chẳng ra gì nhưng Thất công chúa cũng có điều vừa lòng nên mệnh danh nó như vậy!

Mà có lẽ họ không biết cái tên này về sau vang dội đến chừng nào...

Đồng thời người đời sau cũng không biết kỳ thật ma pháp này còn có một cái tên khác – Hỏa Diễm Vũ Nương, cũng là Diệp Lăng đưa ra, có điều tên này không phù hợp với khí chất của Thất công chúa nên bị gạt bỏ.

Tuy rằng tên không hợp nhưng cái tên Hỏa Diễm Vũ Nương cũng đã nói lên được hình thái thiếu nữ Thiên Sứ này, còn có quy luật động tác của nàng nữa!

Nàng luôn luôn nhảy múa trong hỏa diễm, sử dụng vũ điệu công kích địch nhân!

(Đã tự: Haizzz, biết đến khi nào sẽ xuất hiện một cô gái nhìn Diệp Lăng như một x-men đích thực, chứ cái kiểu thẳng nhóc ngu ngốc kiểu này thì...)

372. Chương 373: Hỏa Diễm Chi Vũ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 373: Hỏa Diễm Chi Vũ (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Vù vù...”

Hỏa Diễm Vũ Nương huy động hai cánh, lao cái thân mình đầy lửa nóng về phía hai Vũ Giả kia, tốc độ nhanh đến nỗi làm người ta cảm thấy bất khả tư nghị!

“Trốn!”

Hai cái Vũ Giả đồng học kia coi như có điều thông minh, nhìn thấy như vậy lập tức chia ra đào tẩu!

Có điều tốc độ của họ vẫn không thể vượt qua tốc độ Hỏa Diễm Vũ Nương, rất nhanh liền bị đuổi theo, bị Hỏa Diễm Chi Vũ của Hỏa Diễm Vũ Nương vây quanh.

“Á!” “Á!”

Hỏa Diễm Vũ Nương Trở lại bầu trời- chỉ để lại hai tên đáng thương đen thui thúi, sau đó chậm chậm tiêu tán trong không trung...

“...”

Toàn trường trầm mặc, dường như lâm vào chết lặng rồi hôm nay họ giật mình nhiều lần lắm rồi cũng quen rồi, cho dù bây giờ Thất công chúa biến thành Thiên Sứ thì họ cũng không cảm thấy kỳ quái gì!

Mà ma pháp này của Thất công chúa dường như cũng là lần đầu bày ra ngoài trước kia khi nàng chiến đấu cùng Diệp Lam Vũ tựa hồ cũng chưa từng xài chiêu này.

Vậy Diệp Lam Vũ có cảm thấy mình bị khinh thường không? Sẽ không! Bởi vì chính nàng cũng đã sớm biết, hơn nữa không chỉ Thất công chúa mới có mà nàng cũng có thứ tương đương, có điều vẫn chưa từng sử dụng thôi.

Mặc dù mỗi ngày đều đánh nhau nhưng chung quy cũng là người một nhà, vẫn nên để lại một chút đường sống, tuy thoát nhìn như toàn lực ứng phó nhưng theo một cách nào đó mà nói thì cái toàn lực này vẫn còn giữ lại kha khá!

Đương nhiên nó cũng không gây trở ngại đến thực lực của các nàng, cũng không gây trở ngại đến sự tiến bộ của cả hai bên!

Khi hai bên cùng hạn chế như nhau thì thực lực cũng sẽ giống nhau, mà dưới tình huống như vậy đôi khi càng dễ phát hiện ra một số khuyết điểm của mình hơn.

(Đã tự: tác giả bắt đầu lải nhải phần không liên quan rồi, mọi người cố gắng)

Cơ hồ tất cả mọi người đều nhằm một chút, cho rằng chỉ có xuất toàn lực mới có thể đột phá nhanh được, kỳ thật rất sai lầm, ở những giai đoạn khác nhau về thực lực đều có lĩnh ngộ khác nhau, cần nhưng sự đột phá khác nhau!

Toàn lực thi triển sẽ làm lực lượng ngày càng mạnh, cũng có thể có lĩnh ngộ mới, đột phá mới, bất quá khi sử dụng lực lượng nhỏ hơn thì chiêu thức sẽ càng thêm vi diệu, đến khi toàn lực thi triển thì hiệu quả sẽ mạnh hơn đơn thuần dùng lực lượng rất nhiều.

“Đệ đệ, có thể đi rồi!” Diệp Lam Vũ cũng không thèm nhìn đối thủ, gọi Diệp Lăng.

“A, nhanh vậy? Các người từ từ một chút —” Thanh âm Diệp Lăng rơi vào tai mọi người.

Diệp Lam Vũ bình thản nói: “Người muốn ăn gì cũng đâu cần gấp gáp, Tiểu Yên cũng sẽ không chạy trốn, nàng đi theo người cả đời mà!”

Chân Tiểu Yên nghe nói như vậy, động tác trên tay tạm dừng một chút, mặt đỏ lên, thẹn thùng phản bác: “Lam Vũ tiểu thư, đừng nói lung tung!”

“Ta nói lung tung bao giờ? vốn người muốn đi theo hần cả đời mà, nếu không sao có thể làm đầu bếp cả đời này của hần?” Diệp Lam Vũ cười cười, không thèm để ý nói mà lúc này nàng đã đi đến bên cạnh Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên.

“Ừ, mục béo, người không được đổi ý, không được chạy trốn, người trốn đến đâu ta cũng sẽ bắt người về!” Diệp Lăng gật đầu, miệng vẫn nhét đầy thức ăn, mồm miệng có chút không rõ nhưng vẫn có thể hoàn toàn biểu đạt ra suy nghĩ!

(Đã tự: Đọc câu này, mém tý nữa tui tưởng mình đang đọc truyện ngôn tình chứ, haizzz, ngày xưa đọc bộ Tù Phi mà còn rùng mình tới bây giờ, p/s: thẳng nào vào đọc thử đi, đảm bảo không khóc không phải đàn ông)

Diệp Lam Vũ tam nữ không nói gì, trong lòng đều nghĩ người đúng là thẳng thắn, gì cũng dám nói người nào không biết còn tưởng rằng người đang ép bức Tiểu Yên!

Chân Tiểu Yên lắc đầu, lãnh đạm nói: “Biết rồi ta sẽ không trốn! Bất quá người cũng phải nhớ kỹ nếu có một ngày ta biến mất thì người cũng phải tìm ta về!”

“Không thành vấn đề! Bất quá khi người biến mất thì nên nói với ta một tiếng!” Diệp Lăng gật đầu nói hẳn cảm thấy nếu Chân Tiểu Yên biến mất thì có khi mình sẽ phát hiện chậm nên tốt nhất là nàng nhắc nhở mình một chút.

Có điều...

“Ngu ngốc, nếu ta có thể nhắc nhở người thì còn gọi gì là biến mất nữa!” Chân Tiểu Yên tức giận nói.

“Ừ, đúng là một tiểu ngu ngốc!” Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa tán thành nói.

Diệp Lăng đang trầm mặc, dường như đang nghĩ cái gì vậy.

“Quên đi, đừng nghĩ nữa, dù sao ta sẽ không biến mất!” Chân Tiểu Yên cười nói sau đó tiếp tục nướng, tựa hồ nàng còn chưa kịp phản ứng là trận đấu này cũng đã kết thúc, hẳn nên thu dọn rồi đi!

Mà nàng không cho Diệp Lăng suy nghĩ cũng vì sợ hẳn nghĩ nhiều mệt óc, nàng cảm thấy vấn đề này chẳng qua chỉ là nhất thời nổi hứng, có đáp án hay không cũng không quan trọng, hơn nữa Diệp Lăng đã cho nàng một đáp án thực vừa lòng!

Diệp Lăng đã đáp ứng nàng, khi nàng biến mất hẳn sẽ đi tìm, tuy rằng đó là sau khi hẳn trì hoãn không kịp phản ứng nhưng vậy là đủ rồi!

“Kỳ quái vì sao nhưng người kia không đến thu thập sản, cũng không đuổi chúng ta xuống?”

Đám đối thủ bên cạnh đã bắt đầu ngồi dậy, tuy nhìn rất thảm nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một chút là có thể hành động tự nhiên.

Vốn bọn họ còn sợ mình sẽ bị khiêng xuống, nếu vậy sẽ trở nên thật khó coi, dưới tình huống như vậy thì người bình thường đều muốn tự bước xuống!

Mà chuyện càng kỳ quái hơn là bọn họ phát hiện vẫn chưa có âm thanh tuyên bố kết quả, dựa theo hiệu suất trước kia thì nên sớm tuyên bố đội ngũ Diệp Lam Vũ thắng lợi chứ, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ có nhưng ý kiến khác nhau về kết quả trận đấu này?

Không, hẳn là không phải- chúng ta đều cam tâm tình nguyện nhận thua, cho dù người chủ trì trận đấu có nói gì đi nữa thì mình cũng sẽ không đấu lại! Hai cái băng hỏa thiếu nữ kia quả thật rất mạnh!

Đừng nói đối thủ mà ngay cả khán giả cũng cảm thấy rất kỳ quái đang làm gì vậy? Phải đợi tới bao giờ?

Trận đấu tiếp theo bao giờ mới bắt đầu, sao những người kia vẫn còn ở trên sân, nhất là thiếu nữ và tiểu tử ở góc kia vẫn còn nướng thịt ăn, ừ, hẳn là thịt nướng a! Tin rằng đi hỏi bên chủ sự - Thánh Thành là đơn giản nhất...

“Sao các ngài vẫn chưa tuyên bố kết quả?”

“Tuyên bố gì? Không phải trận đấu còn chưa kết thúc sao?”

Khi hỏi đến người của Thánh Thành, cơ hồ tất cả mọi người đều trả lời như vậy, điều này làm người hỏi đều cảm thấy thực kỳ quái cái này còn nói là chưa xong? Vậy các người muốn đợi cho người ta hoàn toàn không đứng dậy nổi mới gọi là xong sao?

Không đúng, mấy trận đấu trước cũng không xuất hiện tình huống như vậy, không phải lần nào cũng tuyên bố kết quả rất nhanh sao, rốt cuộc là đang làm gì?

Nếu nói chỉ trọng tài nói vậy thì còn dễ lý giải, có lẽ vì quan điểm của mình trọng tài thôi.

Có điều người vừa đi hỏi vấn đề này không chỉ hỏi trọng tài, phàm là nhân viên thần chức của Thánh Thành họ đều hỏi qua, đại bộ phận đều phản ứng như nhau.

Cái này nói lên hiện tượng kỳ quái này không chỉ xuất hiện ở một vài người mà là toàn bộ người của Thánh Thành!

373. Chương 374: Thánh Nữ Giá Lâm (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 374: Thánh Nữ giá lâm (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Rốt cuộc cần bao nhiêu năng lượng mới có thể biến người của Thánh Thành trở thành như vậy? Rốt cuộc là vì sao?

Có lẽ không ai nghĩ đến chỉ vì một câu của thiếu niên kia - Diệp Lăng nói Diệp Lam Vũ là chậm một chút...

Nếu Diệp Lăng nói chậm một chút thì cũng không tính là phá hư quy củ. Thánh Thành sẽ thỏa mãn yêu cầu này, đây là chuyện mà cơ hồ cả Thánh Thành đều biết, đương nhiên, người ngoài thì không!

Có điều bọn họ cũng có một chút ý kiến về chuyện này.

“Công tử, người muốn ăn gì thì nên ra chỗ khác ăn chứ, người làm trò ăn trước mặt chúng ta không phải đang hấp dẫn chúng ta sao?”

Có người quyết định nếu Diệp Lăng vẫn tiếp tục thì họ sẽ đi lên, đương nhiên không phải vì thực vật mà là nhắc nhở Diệp Lăng, dù sao chuyện chiếm chỗ như vậy cũng không phải tốt lành gì.

Ừ, tuyệt đối sẽ không vì thực vật, nhiều lắm là ném thử một chút thôi...

Mà với thái độ của Thánh Thành tin rằng những người khác có nghĩ đến vỡ đầu cũng không thể nghĩ ra chuyện này là thế nào, sao bọn họ có thể tin rằng Diệp Lăng có địa vị như vậy ở Thánh Giáo chứ? Đây là chuyện không có khả năng!

Trước luyện kim trận làm phòng ốc sập vốn đã biểu hiện ra một ít địa vị của Diệp Lăng, bất quá sau khi trôi qua dần dần người ta cũng quên mất, không ai đi thảo luận Diệp Lăng, người ta chỉ toàn thảo luận về cái luyện kim đại trận kia thôi.

Cũng vì vậy mà người ở đây không biết thân phận địa vị của Diệp Lăng.

Mà cứ như vậy hiện trường lâm vào một trạng thái rất quái dị, cơ hồ tất cả mọi người đều ngồi nhìn Diệp Lăng ăn, nhìn Chân Tiểu Yên làm cho Diệp Lăng ăn, mà lúc này Diệp Lam Vũ cũng ngồi xuống, gia nhập vào trong đó.

Thất công chúa lắc đầu, rất muốn nhắc nhở Diệp Lăng, bất quá thấy Diệp Lăng ăn vui vẻ như thế nên không đành lòng, cũng để hân tiếp tục.

Thời gian chậm chậm trôi, ngay khi tình huống này đạt đến cực hạn, chuẩn bị có người đánh vỡ cục diện này thì một việc đã xảy ra làm người ta tạm thời quên chuyện này.

Diệp Lăng đang ăn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về một hướng của bầu trời...

“Sao đây?” Diệp Lam Vũ tam nữ đồng thời hỏi, cũng tò mò nhìn về hướng Diệp Lăng nhìn, ngoài bầu trời trong xanh ra thì không còn gì cả.

Những người khác ở đây cũng có thể cảm giác được sự khác thường của bốn người Diệp Lăng, đều theo bản năng nhìn về hướng kia, cũng không thấy gì cả.

“Bên kia có người sắp đến đây!” Diệp Lăng tiếp tục cắn nuốt thực vật vào miệng.

“Có người sắp đến?” Diệp Lam Vũ khó hiểu nói mà hai thiếu nữ khác cũng hiểu được sự khó hiểu của Diệp Lam Vũ bởi các nàng cũng có nghi hoặc tương tự.

Cho dù có người muốn đến cũng không nên đến từ không trung chứ, người nhìn trên trời làm gì?

Trong Thánh Thành này ai dám dùng ma pháp bay? Hơn nữa, quyết đấu tràng cũng có phòng ngự trận pháp, muốn đi vào chỉ có thể theo cửa mà thôi trừ khi người mạnh mẽ đột phá!

Nhưng khả năng này có thể nói là rất rất thấp, có thể đi vào Thánh Thành đều trải qua nghiệm chứng thân phận, có thể tự do đi lại trong Thánh Thành, không có gì hạn chế cả.

Cho nên không ai lại bỏ qua cánh cửa tiện lợi mà lại xông đến từ bầu trời.

Bất quá đó cũng chỉ là tình hình chung thôi chỉ người bình thường thôi nếu là tình huống đặc thù hoặc người đặc biệt thì chưa chắc...

Lúc này không có tình huống đặc thù gì, lại là người đặc biệt!

Ngay khi mọi người chuẩn bị thu hồi ánh mắt, ngay khi mọi người cảm thấy không có chuyện gì xảy ra thì bầu trời xuất hiện một tia ánh sáng màu vàng, là một loại ánh sáng làm người ta cảm thấy rất thần thánh!

“???”

Đây là cái gì?

Người của Thánh Giáo đều đứng lên, nhìn về phía ánh sáng thần thánh kia, đây sự tôn trọng với ánh sáng kia của họ, là thói quen của họ, mà những người khác thì có đứng, có ngồi.

“Ánh sáng này...” Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa nhìn nhau một chút, từ trong mắt đối phương có thể đọc ra được đáp án tương tự.

Ánh sáng này các nàng đã gặp qua, đồng thời trình độ miễn cảm với khí tức này của Diệp Lăng có thể biết được người đến là ai.

Các nàng cũng đã có đáp án, đồng thời trong lòng ít nhiều có một chút đổ kỵ, đổ kỵ Diệp Lăng có cảm giác miễn cảm với người tới như vậy, giữa hai người họ có một loại liên hệ không ai có thể giải thích được.

Sau khi ánh sáng xuất hiện, một thiếu nữ thực thần thánh xuất hiện trong tầm mắt mọi người, thiếu nữ vẫn cứ phiêu phù ở không trung, trên người tỏa ra ánh sáng thần thánh làm người ta có loại cảm giác muốn cúng bái.

Mà người của Thánh Giáo cơ hồ khi thiếu nữ này xuất hiện cũng đã nửa quỳ, một bộ thành kính.

Ê ê, cho dù người thiếu nữ này có cảm giác thần thánh như thế thì các người cũng không cần phải làm vậy chứ, nàng cũng không phải nữ thần của các người!

Lúc này đám đệ tử và khán giả rất khinh thường nghĩ, bọn họ đều là thiếu nam thiếu nữ có ý phản nghịch trong đầu, cho dù là nữ thần cũng chưa chắc làm họ quỳ xuống chứ đừng nói chỉ là một thiếu nữ.

Mà rất nhanh họ liền hiểu vì sao người của Thánh Giáo lại có động tác như vậy, cũng không phải chỉ vì thiếu nữ này tỏa ra khí tức thần thánh mà quan trọng nhất là thân phận của nàng.

“Thánh Nữ đại nhân!”

Người của Thánh Giáo đều có chút kích động hô, đã hơn hai mươi năm họ chưa từng thấy qua Thánh Nữ thì bảo sao họ không kích động đây, mà hiện tại họ đã khẳng định lời đồn đãi trước kia là thật, Thánh Nữ đại nhân thật sự đã tỉnh lại!

Đối với chuyện Thánh Nữ sống lại, Thánh Giáo còn chưa chính thức công khai dù sao mới là chuyện hôm qua thôi tin rằng hôm nay sẽ có động tác, bất quá lời đồn đãi thường lan nhanh hơn thông cáo chính thức

rất nhiều nên người của Thánh Thành đều nhận được tin tức từ đường nhỏ, thậm chí một ít nhân sĩ tin tức linh thông ở Thánh Giáo cũng nhận được.

Mà hơn hai mươi năm lại nhìn thấy Thánh Nữ của họ, bọn họ cảm thấy Thánh Nữ càng thêm tiếp cận cảnh giới nữ thần, khí tức thần thánh trên người càng dày đặc hơn.

Thánh Nữ?

Đây là Quang Minh Thánh Nữ trong truyền thuyết sao? Quả thật như truyền thuyết vậy, nàng đẹp quá, xinh đẹp tựa như một nữ thần vậy!

Trong cảm nhận của những đệ tử kia thì bọn hắn có điều chú trọng đến tuyệt thế dung nhan của nàng hơn, về phần khí tức thần thánh liền bị xem nhẹ, thậm chí hoàn toàn không để ý đến.

Mà lúc này rất nhiều người đều không rõ vì sao Thánh Nữ đột nhiên xuất hiện ở đây làm gì? Bọn họ cũng nghe đến truyền thuyết về Thánh Nữ, biết nàng không dễ dàng xuất hiện trước mặt mọi người, hơn nữa là đi một mình!

Dùng lời của một số người mà nói thì đây là cơ hội ngàn năm có một, hôm nay thật sự rất may mắn có thể nhìn thấy Thánh Nữ, cơ hội như vậy có thể cả đời cũng không gặp được.

374. Chương 375: Thánh Nữ Giá Lâm (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 375: Thánh Nữ giá lâm (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Đương nhiên có một bộ phận cực nhỏ ở đây hiểu vì sao Thánh Nữ đến đây, cũng có người không dám khẳng định, tuy họ cũng nhận được tin tức nhưng vẫn có điểm không dám tin.

Có điều lúc này không ai suy nghĩ đến điều đó nữa, chỉ nhìn chăm chăm Thánh Nữ, mặc kệ có biết hay không thì lúc này Thánh Nữ cũng rất hấp dẫn ánh mắt mọi người!

Bọn họ nhìn thấy Thánh Nữ vẫn duy Trì tư thế đó nhưng cứ vậy mà xuyên qua vòng bảo hộ của đấu tràng như không có chút gì trở ngại làm người ta hoài nghi vòng bảo hộ này có thật hay không nữa.

Có điều người vận hành trận pháp lại biết vòng bảo hộ này thực sự tồn tại, cũng đã kiểm tra qua rồi, họ cảm thấy rất hoang mang, chỉ có thể tìm cái lý do cho mình tin tưởng - có lẽ vì bảo hộ trận pháp chỉ nhằm vào địch nhân, Quang Minh khí tức của Thánh Nữ làm cho bảo hộ trận pháp bỏ qua sự tồn tại của nàng nên mới có thể trực tiếp bay lại đây.

Thánh Nữ Hiện Viên Băng đi vào quyết đấu tràng, rất nhanh liền phát hiện ra Diệp Lăng, ngoài cảm giác được vị trí của Diệp Lăng ra còn có vị trí của Diệp Lăng thật sự quá rõ ràng, toàn bộ quyết đấu tràng chỉ có vài người bọn hắn ngồi ở một chỗ, sao không nhìn thấy được đây!

Mà khi Hiện Viên Băng nhìn thấy Diệp Lăng, nàng ngẩn người ra một chút, đơn giản là nàng nhìn thấy Diệp Lăng đang vụng trộm ăn, thừa dịp tất cả mọi người nhìn nàng thì hắn lại đi làm “chuyện xấu”. Đối với điều này, Hiện Viên Băng chỉ cảm thấy vô lực. Trên mặt cũng lộ ra một nụ cười xinh đẹp lại tràn ngập thần thánh, làm tất cả những người ở đây càng thêm say mê.

“Hừ! Tiểu ngu ngốc nhà ngươi chỉ biết ăn vụng!” Hiện Viên Băng như một đạo ánh sáng vọt đến bên cạnh Diệp Lăng, gõ đầu hắn một cái.

“A...”

Lúc này sự nghiệp ăn vụng của Diệp Lăng còn chưa hoàn thành, vẫn đang trong thời gian “hành sự”, bị Hiên Viên Băng gõ một cái liền ngậy người ra, nhìn Hiên Viên Băng sững sờ một hồi. Hành vi động tác cùng biểu tình ngơ ngác của hắn đều bị người ta thu vào mắt làm người ta có điểm muốn bật cười, lắc đầu...

Bất quá ngay sau đó mọi người mới kịp phản ứng lại, vì sao Thánh Nữ Hiên Viên Băng lại tìm Diệp Lăng, hơn nữa làm ra động tác thân mật như vậy?

Đối với điều này họ chỉ có thể tiếp tục xem tiếp bởi không ai có thể cho bọn họ đáp án!

“Diệp Lăng, ngươi không được ăn, sao vẫn cứ ăn vụng vậy!!!” Chân Tiêu Yên có điểm tức giận, nàng đã quên những chuyện khác, ví dụ như Hiên Viên Băng đã đến chẳng hạn...

Trong mắt nàng chỉ có Diệp Lăng là quan trọng nhất, những người khác có thể tạm thời bỏ qua!

“Hắc hắc, nhìn xem bầu trời có xanh không kia!” Diệp Lăng nhanh chóng cắn cắn cái gì, sau đó nuốt xuống, chỉ vào bầu trời trong xanh nói, “Té!”

Mọi người té ngựa, người muốn đánh lạc đề cũng không nên tìm cớ nhảm như vậy chứ!

Mà tựa hồ Diệp Lăng cũng không đặc biệt để ý đến việc Hiên Viên Băng xuất hiện, hắn cũng quen việc Hiên Viên Băng ở bên cạnh mình rồi tuy trong sự thật chưa từng có nhưng trong mơ thì nhiều nhiều lắm.

Lúc này mọi người có một loại cảm giác thật quái dị đó là Thánh Nữ trong mắt mình khi đứng bên cạnh Diệp Lăng liền trở thành một thiếu nữ thực bình thường, bị mấy người Diệp Lăng không nhìn tới.

Thoạt nhìn mấy người Diệp Lăng có hứng thú với mấy món đồ ăn kia hơn là Thánh Nữ thì phải!

Nói nhảm, ta cảm thấy hứng thú với nàng làm gì, chúng ta chỉ ước gì nàng cách chúng ta thật xa ra thì có! Nếu Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa biết ý tưởng của mọi người sẽ trực tiếp nói.

“Tiểu ngu ngốc!” Hiên Viên Băng nhìn Diệp Lăng, kéo một tay hắn qua, gắt gao nắm thật chặt, có lẽ như vậy mới giúp nàng cảm thấy chân thật, sợ rằng tất cả chỉ là mộng mà thôi!

Nàng sợ giấc mơ, đơn giản là nàng sợ tất cả chỉ là mơ, bất quá nàng lại thích giấc mơ bởi nó đưa Diệp Lăng đến cạnh mình!

Hiện tại trong lòng nàng có trăm mối ngổn ngang, không biết nói như thế nào, nàng chỉ biết cầm lấy tay Diệp Lăng không buông mà thôi!

Đối với việc này Diệp Lăng cũng không để ý mấy bởi Hiên Viên Băng chỉ nắm lấy tay trái của hắn, cũng không trở ngại đến việc ăn uống của hắn, về phần vì sao Hiên Viên Băng muốn nắm tay mình thì Diệp Lăng không thêm để ý, dù sao cũng không phải lần đầu.

(Đả Tự: Haizz! Tới khi nào hắn mới lớn được đây... Mấy bác nào đọc truyện này mà chờ mấy cảnh “hắc hắc...” giống như tui nè, thì chắc thất vọng lớn rồi!!)

Bất quá với tình huống này Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa lại có điểm khó chịu, cảm giác như Diệp Lăng bị Hiên Viên Băng cướp đi vậy, nếu không phải đêm qua nghe thấy Hiên Viên Băng nói chuyện thì có khi các nàng đã ném ma pháp về phía Hiên Viên Băng rồi, tuy các nàng cũng biết ma pháp của mình không có tác dụng gì với Hiên Viên Băng...

Ai bảo người ta là Thiên cấp cao thủ có Quang Minh Chi Tâm chứ.

“Hiên Viên Băng, vì sao vừa rồi ngươi lại đánh ta?” Diệp Lăng ăn một lúc sau mới trì hoãn hỏi.

“Ta đánh ngươi là vì ngươi không nhìn ta, chỉ biết ăn vụng thôi!” Hiên Viên Băng cũng rất thành thực, không giấu diếm suy nghĩ của mình, tuy ý tưởng này làm người ta cảm thấy thực dã man.

“À, như vậy à...” Diệp Lăng gật gật đầu, tựa hồ tiếp nhận lời giải thích này.

“Còn có, sáng nay sao ngươi không nói lời nào đã bước đi, hại ta tưởng vẫn còn nằm mơ ngươi có biết ta khó chịu chừng nào không!” Hiên Viên Băng nắm lấy tay Diệp Lăng, hung hăng cắn một cái.

“Ta kháo! Ra máu rồi! Đây không phải trong mơ sẽ đau à!” Diệp Lăng lập tức nhảy lên, sau đó chuẩn bị trị liệu cho mình, bất quá tựa hồ không cần hắn phải lo lắng.

Hiên Viên Bằng lại kéo tay hắn về, sau đó rất ôn nhu dùng Quang Minh ma pháp trị liệu.

(Đã tự: Cảnh này thực sự làm ta nhớ tới nàng Triệu Mẫn xinh đẹp trong phim Ý Thiên Đồ Long Ký.)

Cảnh này làm người ta cảm thấy như không phải nàng gây ra vết thương vậy bởi thoát nhìn nàng rất đau lòng!

Mà lúc này tạm không nói đến sự phần nộ của Diệp Lam Vũ tam nữ, biểu tình những người khác cũng rất thú vị, đều tròn mắt há hốc mồm, thoát nhìn như bị điều gì kích thích vậy.

Thần kinh họ chết lặng rồi cũng không chịu nổi sự kích thích này, Thánh Nữ lại chữa thương cho tên bại gia tử Diệp gia kia, hơn nữa hình như rất đau lòng thì phải, rất rõ ràng, quan hệ của họ không bình thường!

Đương nhiên lúc này tựa hồ không ai quan đến việc Diệp Lăng bị Hiên Viên Bằng cắn, động tác này tựa hồ bị xem nhẹ!

Không xem nhẹ thì làm sao giờ? Động tác này quả thật rất thân mật, càng làm người ta khó tin thêm.

“Xem ra đồn đãi về Thánh Nữ và Công tử là thật!” Trong lòng người của Thánh Thành thầm nghĩ, rất khó nói lên cảm giác lúc này của họ, vốn hẳn là nên phản đối chuyện này nhưng tựa hồ bọn hắn lại không muốn phản đối rất mâu thuẫn!

Bọn họ đều nhìn giữa sân, cảm thấy chuyện này cứ dễ thuận theo tự nhiên, tốt nhất là cứ kệ họ đi, cứ để nữ thần quyết định vận mệnh của họ!

“Nói!! vì sao lúc sáng bỏ lại ta mà đi!” Hiên Viên Bằng lại một lần nữa hỏi- nàng rất dễ ý, phi thường dễ ý việc này.

375. Chương 376: Thánh Nữ Giá Lâm (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 376: Thánh Nữ giá lâm (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Buổi sáng người đang ngủ, nghe mẹ nói khuya người mới ngủ nên không đánh thức người.” Diệp Lăng hồi đáp.

“Cho dù như vậy cũng không thể không nói một tiếng mà đi chứ.” Hiên Viên Bằng nói.

“Ai nói ta không nói một tiếng bước đi, không phải đã cho thị vệ người nhấn lại rồi sao, các nàng không nói lại với người à?” Diệp Lăng nhìn Hiên Viên Bằng, nghi hoặc nói.

“Các nàng nói rồi...” Hiên Viên Bằng yếu yếu nói chuyện này quả thật không thể trách Diệp Lăng, hắn cũng vì tốt cho mình thôi.

“Vậy không phải xong sao.” Diệp Lăng nói “Bất quá, không phải các nàng nói người không thể đến đây sao? Trước ta từng hỏi các nàng liền nói người là Quang Minh Thánh Nữ, không đến đây được, à, ta biết rồi, người vụng trộm chạy đến, người không ngoan nha!”

“Đi đi, ai vụng trộm chạy đến, ta là quang minh chính đại đến, ai dám ngăn cản ta, cùng lắm thì ta không làm Thánh Nữ nữa, ta đi lẫn lộn với người, người nói sẽ che chở ta mà!” Hiên Viên Bằng cười nói, lời Diệp Lăng nói làm nàng thật vừa lòng, ít nhất nói như vậy tức là Diệp Lăng muốn nàng đến đây.

“Che chở người... Ta thấy người che chở hắn thì có...” Diệp Lam Vũ tức giận nói.

Vô luận thân phận Thánh Nữ hay thực lực Thiên cấp của Hiên Viên Băng đều nói lên nàng mới là người chiếu cố Diệp Lăng, chưa tới mức Diệp Lăng phải đi chiếu cố nàng.

“Ta sẽ che chở ngươi, ngươi bị người khi dễ thì cứ báo tên của ta... Bất quá đường như người ta đều cảm thấy ta là một bại gia tử không có uy tín gì thì phải.” Diệp Lăng khoát tay, không thêm để ý nói.

“Không sao cả, chỉ cần ngươi có tâm là được, còn lại không quan trọng!” Hiên Viên Băng cười nói.

Khi Diệp Lăng và Hiên Viên Băng nói chuyện, hai cái Quang Minh nữ kỵ sĩ xuất hiện ở bên cạnh họ, hai người này chính là thị vệ của Hiên Viên Băng truy lại đây.

Các nàng đi đến bên cạnh Hiên Viên Băng cũng không nói gì thêm, cũng không bắt Hiên Viên Băng trở về, chỉ làm bốn phận hộ vệ của mình thôi nhưng chuyện khác đều bỏ qua một bên.

Kỳ thật các nàng cũng không có cách nào quản, lời Giáo Hoàng nhắc lại cũng đã nói, rốt cuộc có nghe không thì là chuyện của Hiên Viên Băng.

Mà sau các nàng lại có một người đến nữa, người đó là đại biểu nơi này, là nhân viên thần chức chủ quản ở đây, trách nhiệm của họ là “đuổi” Thánh Nữ cùng Diệp Lăng ra, không để bọn họ tiếp tục chiếm lấy chỗ này nữa, trong thời gian ngắn thì còn có thể tiếp thụ.

Về phần thời gian ngắn? Tất nhiên thời gian ngắn đã qua rồi không thấy nhiều người như vậy vẫn đang đợi sao?

“Thánh Nữ đại nhân, Công tử, hai người xong chưa, xong thì nên đến khán phòng đi, chỗ này còn phải tiếp tục thi đấu...” Nhân viên thần chức kia có chút yếu yếu hỏi.

“Chỉ nói các ngươi chậm lại một chút thôi mà, thôi quên đi, cũng không sai biệt lắm, mụ béo, thu dọn đồ đạc, chúng ta đi tìm chỗ nào có hoàn cảnh tao nhã một chút rồi tiếp tục.” Diệp Lăng có điểm đáng tiếc nuôi bất quá cũng không tiếp tục ở lại, hẳn cũng rất thông cảm cho người khác.

“Ngươi còn muốn ăn à?” Hiên Viên Băng nói.

“Đương nhiên, mùi vị cũng không tệ, ngươi có muốn nếm thử không?” Diệp Lăng thuận miệng nói cũng giúp Chân Tiểu Yên thu dọn, vài cái tinh lọc trận đi ra liền thu thập sạch sẽ.

“Cũng được, ta cũng có chút đói bụng, sáng dậy vẫn chưa ăn gì cả!” Hiên Viên Băng tựa hồ không thêm để ý chuyện Diệp Lăng sử dụng luyện kim trận, vượt bụng mình, có chút ngượng ngùng nói.

“Thánh nữ đại nhân, cái này hơi nhiều mỡ...” Nữ kỵ sĩ rất hảo tâm nhắc nhở.

“Vừa sáng sớm mà ăn thịt nướng quả thật hơi nhiều mỡ một chút... Chỗ này của ta có bánh mì với nước này, cho người!” Diệp Lăng gật đầu, rất nhanh lấy ra nước và bánh mì trong giỏ chỉ đưa cho Hiên Viên Băng.

“Không ngờ ngươi cẩn thận như vậy!” Hiên Viên Băng nhận lấy, sau đó ôn nhu cười, ăn bánh mì trong tay, trong lòng nàng có cảm giác thật ấm áp.

Đây là cảm giác Diệp Lăng mang lại cho nàng bởi hẳn quan tâm nàng.

Có điều rất nhanh Diệp Lăng nói một câu làm nàng hiểu được ý tứ của hắn là —

“Không cần khách khí, ngươi ăn no thì ít đi một người cướp đoạt thịt nướng với ta!”

“!!!”

Cứ như vậy, Diệp Lăng cùng Hiên Viên Băng - hai tòa “đại thần” bị tiền bước, Quang Minh quyết đấu tràng khôi phục lại như bình thường, mà hai người rời đi cũng để lại không ít vấn đề cho mọi người tự hỏi.

Có người suy nghĩ về quan hệ của Diệp Lăng cùng Hiên Viên Băng, lại có người suy nghĩ xem ảnh hưởng của loại quan hệ này...

Hiện tại số đệ tử biết thân phận Diệp Lăng không giống người thường ở đây đều bắt đầu hiểu lầm, hiểu lầm thân phận Diệp Lăng ở Thánh Thành là đến từ quan hệ với Thánh Nữ.

Tuy họ không biết quan hệ cụ thể của hai người là gì nhưng đều cảm thấy nên khinh bỉ Diệp Lăng bởi hắn dựa vào nữ nhân.

Đương nhiên ở giữa cũng có không ít người ghen tị, bọn họ cũng muốn tạo quan hệ với Thánh Nữ.

Đối với điều này, Diệp Lăng cùng Hiên Viên Băng không biết, bọn họ đang tìm địa điểm, cũng không hài lòng mấy, bị phủ quyết nhiều lần, cuối cùng Diệp Lăng chọn một chỗ -cung điện hôm trước bị hủy.

Chỗ này đã bị thanh lý sạch sẽ, biến thành một cái quảng trường thật trống trải- trước khi Thánh Thành không quy hoạch thì chỗ này vẫn sẽ y như vậy, cùng lắm sẽ tân trang chút chút thôi.

Đối với Thánh Thành mà nói nơi như vậy kỳ thật cũng không phải có nhu cầu rất cấp bách, phòng ở trong Thánh Thành quá nhiều, đại bộ phận đều để không, thêm một cái cung điện như vậy kỳ thật chỉ biết làm cho Thánh Thành tăng phí bảo quản.

Cho nên nói lần này bị hủy kỳ thật cũng không phải chuyện xấu với Thánh Thành.

“Diệp Lăng, chỗ này dường như thiếu thiếu cái gì!” Hiên Viên Băng nhìn quảng trường trống trải, cau mày nói.

“Cái gì?” Miệng Diệp Lăng cắn một miếng thịt đã đủ so sánh với mỹ thực từ đại sư làm ra, Chân Tiểu Yên quả nhiên là thiên tài nấu nướng, rất nhanh nắm bắt và đột phá.

“Nếu chỗ này có núi giả, nếu chỗ này có con sông nhỏ chạy qua, nếu...” Hiên Viên Băng chỉ vào từng chỗ nói.

“Đây là thiếu một chút sao? Rõ ràng là không có gì cả!” Mọi người nghe Hiên Viên Băng nói trong lòng âm thầm khinh bỉ.

“Đáng tiếc đây không phải ở trong mộng, nếu không ta muốn sửa như thế nào cũng được!” Hiên Viên Băng nói xong liền cười với Diệp Lăng.

Trong giấc mơ, cơ hồ lần nào nàng cũng đổi cảnh tượng, mà cảnh tượng này đều từ nàng thiết kế, qua nhiều năm như vậy nàng đã trở thành cao thủ thiết kế rồi.

Không, phải nói là, trên đại lục này, về thiết kế về ngoài cửa phòng ốc đã không có ai có thể vượt qua nàng.

“Vậy ngươi cứ đi nằm mơ đi!” Diệp Lăng vô lương tâm nói.

“Đi tìm chết đi!” Hiên Viên Băng tức giận nói, lúc này nàng sợ nhất là người khác bắt nàng tiếp tục nằm mơ, đương nhiên sau này thì khác, bởi lúc đó Diệp Lăng đã chạy loạn khắp nơi, nàng chỉ có thể gặp trong mơ.

376. Chương 377: Thần Tích (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 377: Thần tích (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Kỳ thật nếu ngươi muốn cũng dễ thôi mà, ta có thể giúp ngươi!” Diệp Lăng cắn thức ăn, không thèm để ý nói.

“Ngươi đừng nói có thể giúp ta thôi miên, cẩn thận ta đánh ngươi đấy!” Hiên Viên Băng nhắc tay phát uy một chút, sau đó tiếp tục ngẩn ra nhìn nơi trống trải này.

Tin rằng nếu không có điều gì ngoài ý muốn xảy ra thì nhất định nàng sẽ thành lập một cái vườn ở đây theo mong muốn của nàng, sẽ tự mình thiết kế, tự mình giám sát...

Với thân phận Thánh Nữ của nàng, cho dù là biến nơi này thành nhà cao tầng cũng không có vấn đề gì!

“Ta nói là nói bây giờ ấy, là trong sự thật, không phải trong mơ!” Diệp Lăng cắn thực vật, đi lên, ngu ngơ nhìn phía trước một hồi không, dùng lời của hắn là đang chuẩn bị.

“?” Nữ hài tử ở đây đều nhìn về phía Diệp Lăng, không rõ Diệp Lăng đến chỗ kia làm gì, tạo dáng sao? “Ba!”

Diệp Lăng vỗ tay một cái, sau đó ấn lên mặt đất, từ hai tay hắn phát ra ánh sáng mãnh liệt, sau đó ánh sáng bắt đầu phân bố về chung quanh theo quy tắc nhất định.

“Diệp Lăng, đây là trận gì?” Chân Tiểu Yên ngừng lại, nhìn luyện kim trận trên mặt đất, nàng nhìn nhưng không hiểu được luyện kim trận này bởi nó thực sự rất phức tạp.

Luyện kim trận này chính là Thổ Hệ, Hỏa Hệ, Thủy Hệ tam đại hệ, còn có Tự Nhiên Hệ rất ít gặp, đây là một ma pháp hệ thống rất ít người sử dụng.

Tự Nhiên Hệ là ma pháp thao túng thiên nhiên thực vật, có thể thao túng thực vật lớn nhanh chậm, to nhỏ, thậm chí có thể phát triển ra thực vật mới, bất quá đó chỉ là trong truyền thuyết.

Mà trong luyện kim trận cũng có hệ thống này tức trong thiên phú cũng có hệ này, hệ thống ma pháp cũng có, bất quá nhưng người có thiên phú này đều là Tinh Linh hoặc hậu duệ của Tinh Linh, rất ít nhìn thấy trong chủng tộc khác.

Bất quá ai cũng có thể sử dụng Tự Nhiên ma pháp, thiên phú không đại biểu tuyệt đối phải sử dụng hệ đó.

Có điều không ai lại đi sử dụng pháp thuật Tự Nhiên Hệ vì pháp thuật Tự Nhiên Hệ có yêu cầu nhất định, phải dựa vào một số thứ gì đó, nói đơn giản hơn là thực vật cần đất với nước, không có thì sẽ không sử dụng được.

Trừ phi là sử dụng ma pháp chữa trị trong Tự Nhiên Hệ, cái này có hiệu quả với bất cứ sinh vật nào, cũng không có yêu cầu gì.

Cho nên tình hình chung pháp thuật Tự Nhiên Hệ đều dùng trị liệu hoặc phụ trợ, rất ít có công kích, cũng vì vậy mà tạo nên sự coi nhẹ với hệ này.

Trong nhân tộc và các chủng tộc khác, bọn họ đều lấy cường giả vi tôn, những gì phụ trợ kiểu vậy sao có thể được họ coi trọng?

Bất quá trong luyện kim thuật thì Tự Nhiên Hệ lại bị sử dụng khá nhiều, Tự Nhiên Hệ trận pháp cũng không ít, đều có tác dụng khác nhau. Có điều tương đối mà nói so với các hệ khác thì Tự Nhiên Hệ vẫn ít hơn, thậm chí có luyện kim thuật sĩ cả đời cũng chưa tiếp xúc qua.

Vừa hay Diệp Lăng có đọc qua về cái này, cũng vì trong một ít trận pháp của hắn phải có Tự Nhiên Hệ, hơn nữa bản thân hắn cũng thích nghiên cứu những thứ này.

“Luyện kim trận!” Diệp Lăng trả lời ba chữ với câu hỏi của Chân Tiểu Yên.

Ai chẳng biết đây là luyện kim trận, là hỏi người đang định làm gì, đây là vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn hỏi bất quá rất nhanh tất cả đều bắt đầu hiểu được Diệp Lăng muốn làm gì.

Ngay từ đầu luyện kim trận chỉ từ từ lớn mạnh, từng chút khuếch trương ra bốn phía, tạo thành một cái khung luyện kim trận, mãi đến một diện tích nhất định mới không mở rộng nữa, bất quá vẫn tiếp tục hoàn thành luyện kim trận.

Mà lúc này tất cả mọi người mới phát hiện đường kính luyện kim trận đã đạt đến hai kin, tuy rằng luyện kim trận như thế cũng không tính lớn nhất nhưng lấy lực lượng một người đạt đến trình độ này thì đúng là tuyệt vô cận hữu.

Có điều tuy luyện kim trận đạt tới một cái trình độ đáng sợ nhưng vẫn không dùng hết được cái “quảng trường cung điện” này, chỉ chiếm một phần ba trong đó mà thôi.

Cái này cũng nói lên cái cung điện kia khổng lồ đến chừng nào!

Bởi bên này có đại động tĩnh nên đã bắt đầu có người chú ý đến tình huống bên này, bất quá không ai đến gần cả, không phải bọn hắn không muốn mà là không thể!

Khi Diệp Lăng vẽ luyện kim trận, tất nhiên Quang Minh Kỳ Sĩ là người đầu tiên nhận thấy, rất nhanh liền an bài người vây chung quanh nơi này.

Không chỉ vì Diệp Lăng cùng Hiên Viên Băng ở trong mà đồng thời cũng phòng ngừa người ta quấy rầy Diệp Lăng, tuy họ không rõ Diệp Lăng muốn làm gì.

Theo luyện kim trận tiến hành thì người biết cũng ngày càng nhiều, người đến xem cũng nhiều hơn, nhất là luyện kim thuật sĩ vừa nhận được tin tức đã lật đật chạy tới.

Trong đám luyện kim thuật sĩ này có của Thánh Giáo, còn có của các học viện, nhất là những người biết trình độ luyện kim của Diệp Lăng, Thánh Giáo, Diệp Gia Học Viện cùng Hoàng Gia Học Viện sốt ruột nhất, tựa hồ không muốn bỏ qua một khắc nào.

Sau khi hoàn thành luyện kim trận, Diệp Lăng đứng lên, hai tay vung lên, trước mặt liền hiện ra một cái vòng tròn, không có gì cả, mà vòng tròn này lại có một loại ánh sáng ma pháp mãnh liệt, nói chính xác hơn là nó được tạo thành từ ánh sáng của ma pháp.

Ngay từ đầu mọi người còn không rõ Diệp Lăng muốn làm gì, vòng tròn này có ý tứ gì, nhưng rất nhanh mọi người liền hiểu ra.

“Ở đây là một con sông nhỏ!” Diệp Lăng lấy ngón tay vẽ lên trên vòng tròn, ở trên bắt đầu xuất hiện một con sông nhỏ, mà đối ứng với nó, trong luyện kim trận kia, địa hình bắt đầu từ từ biến hóa, bắt đầu hạ xuống, một con sông xuất hiện trước mặt mọi người.

Sau đó, nước ngưng tụ từ trên không trung lấp đầy con sông nhỏ!

“!?”

Đây là cái gì? Rốt cuộc là cái gì?

Lúc này nhưng người xem tuy đã hiểu ý nghĩa của vòng tròn kia nhưng bọn hắn vẫn không hiểu được sao có thể làm được như vậy.

Tại sao có thể dùng một vòng tròn thao trúng luyện kim trận, thật thật bất khả tư nghị!

Trước đến giờ chưa từng thấy, mới nghe lần đầu!

“Hiểu chưa?” Diệp Lăng nhìn Hiên Viên Băng đột nhiên nói.

Cái gì mà hiểu chưa? Diệp Lam Vũ Tam nữ đều không hiểu, những lời này của Diệp Lăng có điểm mặc danh kỳ diệu, mà càng làm các nàng khó hiểu hơn là Hiên Viên Băng lại gật đầu.

“Ừ, ta hiểu rồi!”

Hiên Viên Băng đi đến bên cạnh Diệp Lăng, nhắm mắt lại, hai tay sờ vòng tròn kia...

“Vây giao cho người!” Diệp Lăng nói một câu, sau đó đi đến bên cạnh Chân Tiểu Yên, tiếp tục ăn.

“Ừ!” Hiên Viên Băng đáp, sau đó hai tay nàng bắt đầu bay múa trên hình tròn kia, để lại từng đạo từng đạo dấu vết, mà trên mặt đất bắt đầu xuất hiện những thứ tương ứng.

377. Chương 378: Thần Tích (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 378: Thần tích (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Cầu nhỏ, nước chảy, núi giả, đường mòn... Từng thứ từng thứ rất nhanh xuất hiện trước mắt mọi người, mà hết thấy đều hồn nhiên thiên thành, giống như vốn dĩ đã ở đây rồi đây là hiệu quả mà ngay cả Diệp Lăng cũng không nghĩ đến.

“Đẹp quá! Quá thần kỳ!” Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa đều phát ra một tiếng cảm khái.

Hiện tại Diệp Lam Vũ các nàng khẳng định hai chuyện, thứ nhất, vòng tròn này là một khổng chế thai có thể khổng chế địa hình trong luyện kim trận, chỉ cần có người khắc ra cái gì thì sẽ xuất hiện cái gì.

Mà thứ hai là Thánh Nữ Hiên Viên Băng này biết luyện kim thuật, hơn nữa trình độ rất rất cao!

Nếu vậy thì lời nói mạc danh kỳ diệu kia của Diệp Lăng liền trở nên thuận lý thành chương!

“Sao Thánh Nữ đại nhân lại biết luyện kim thuật? Hơn nữa còn cao hơn cả ta...”

Nếu mấy người Diệp Lam Vũ giật mình thì luyện kim thuật sĩ của Thánh Giáo lại chấn kinh bởi theo bọn họ biết, Hiên Viên Băng không biết bất cứ luyện kim thuật nào, ít nhất là trước khi đóng băng thì không biết.

Nói cách khác, sau khi sống lại liền “mạc danh kỳ diệu” biết, hơn nữa trình độ cực cao! Điều này làm họ khó có thể tiếp thụ!

Bất quá nếu chuyện này bị mấy người Diệp Lam Vũ biết nhất định sẽ hiểu được đáp án, đáp án này không cần phải nói nhất định là Diệp Lăng dạy cho Hiên Viên Băng ở trong mộng.

Lúc đó Hiên Viên Băng đang nhằm chán đến cực điểm, ngoài mình tưởng ra thì nghiên cứu một ít thiết kế, còn có luyện kim thuật nữa, mà vốn nàng cũng có một ít hiểu biết với luyện kim thuật.

Không chỉ luyện kim thuật mà những thứ khác cũng biết một chút, trước kia Diệp Lăng cũng từng cảm khái cái gì nàng cũng biết, lượng tri thức cực kỳ phong phú.

Bất quá, biết thì biết, trước kia Hiên Viên Băng không có chút luyện kim thuật nào cả! Nhưng nhiều đêm như vậy tuyệt đối có thể làm cho một thái diệu biến thành cao thủ trong cao thủ!

Nếu cho ta nhiều thời gian như vậy thì nhất định ta cũng có thể biến thành cao thủ luyện kim thuật! Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa đồng thời âm thầm nói.

Nói thì nói thế nhưng các nàng lại không có hứng thú với luyện kim thuật, chỉ muốn so sánh với Hiên Viên Băng một chút thôi.

Rất nhanh, dưới luyện kim trận của Diệp Lăng, Hiên Viên Băng đã thực hiện được tất cả những gì mình vừa nói mà cái quảng trường trống trải này bây giờ biến thành một lâm viên hình tròn, một lâm viên đẹp đến nỗi làm người hít thở không thông!

Từng ngọn cây ngọn cỏ kia, tiểu kiều lưu thủy kia, hành lang kia, đường mòn kia vân vân hết thấy đều phối hợp tuyệt đỉnh, giống như vốn là một thể vậy, chỉ có thể dùng hồn nhiên thiên thành để giải thích thôi!

Mà nếu không phải tận mắt nhìn thấy lâm viên xuất hiện thì tin rằng không ai tin hết thấy chỉ hoàn thành trong mấy giờ, từ thiết kế đến hoàn thành, vẹn vẹn chỉ vài giờ mà thôi!

Cho dù nói cho bọn hắn biết đây là vì luyện kim trận thì bọn hắn cũng không tin, chỉ có thần mới làm được, cái này tuyệt đối là thần tích!

Đúng vậy, đây là thần tích!

Quảng Trường Thần Tích, đây là Quảng Trường Thần Tích sau này rất nổi tiếng, rất nhiều luyện kim thuật sĩ đều lấy nó làm mục tiêu, phải sáng tạo luyện kim thuật siêu việt thần tích của Diệp Lăng!

Có điều vĩnh viễn không ai có thể siêu việt được, những vật chết họ còn có thể biến ra, có điều sinh mệnh của từng cọng cây ngọn cỏ kia thì không thể làm được!

Vì sao hắn có thể sáng tạo ra luyện kim thuật như vậy, hơn nữa rất rõ ràng là theo ý người khác mà làm, không phải có chuẩn bị trước!

Có lẽ bản thân sự xuất hiện của hắn đã là một thần tích rồi, cũng giống như danh hiệu trước kia của hắn - thần chi tử!

Khi Quảng Trường Thần Tích hoàn thành, mọi người đều bị rung động đến nỗi thần kinh chết lặng, bọn họ đã không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt, chỉ có thể dùng hành động nói lên tất cả!

Bọn họ thành kính quỳ lạy trước thần tích kia, bọn họ tin rằng đây là kỳ tích mà Quang Minh Nữ Thần ban xuống!

Ngoài cách giải thích như vậy thì có cách giải thích nào khác đây? “Thánh Nữ vạn tuế! Công tử vạn tuế!”

Sau khi phát ra sự thành kính, toàn bộ Thánh Thành bộc phát tiếng la như vậy, từ bên cạnh Quảng Trường Thần Tích lan tràn đến toàn bộ Thánh Thành, rất nhiều người cũng không biết ý nghĩa của nó nhưng lại rất hào phóng duy trì.

“Giáo Hoàng đại nhân, Thánh Nữ đang ở...”

“Không cần nói ta biết nàng đang làm gì, nếu ngay cả cái này cũng không biết thì sao ta có thể làm Giáo Hoàng được!” Giáo Hoàng ngăn trở thủ hạ bởi hắn đã sớm thu được tin tức.

Tiếng la kia cũng đã rơi vào tai hắn, sao hắn có thể không biết đây? “Thánh Nữ nàng muốn làm gì thì để nàng làm đi, hiện tại nàng chỉ muốn ở cùng một chỗ với tiểu tử Diệp Lăng kia thôi cũng không biết tiểu tử này cấu tạo như thế nào, rõ ràng là phế tài vô thuộc tính lại có được luyện kim thuật mạnh như vậy! Chẳng lẽ vô thuộc tính mới là luyện kim thuật sĩ cực mạnh?” Giáo Hoàng âm thầm nghĩ trong lòng, mà hắn cũng không thêm để ý đến thái độ của Thánh Nữ, còn có quan hệ của Thánh Nữ và Diệp Lăng.

Giáo Hoàng biết Thánh Nữ bất quá là một loại bài trí, ai làm cũng vậy thôi, hơn nữa Hiên Viên Băng cũng là hắn nhìn nàng lớn lên, có điều sủng ái, có một số việc sẽ theo ý nàng.

Nếu Hiên Viên Băng không muốn làm Thánh Nữ thì chắc là hắn sẽ không đi miễn cưỡng, có điều cái này sẽ ảnh hưởng đến sự cân bằng phe phái trong Thánh Giáo, có thể tạo nên một hồi chiến tranh không cần thiết.

Trong khoảng thời gian Hiên Viên Băng ngủ say đã có mấy phe phái đưa ra ý kiến tuyển lại Thánh Nữ, bất quá người bọn họ đề cử đều thuộc phe phái của bọn họ.

Quên đi, không cần đi quản!

Lấy nhân khí bây giờ của nha đầu Hiên Viên Băng kia thì tin rằng nàng không muốn làm Thánh Nữ, lúc đó đại bộ phận giáo chúng sẽ là người đầu tiên phản đối!

Thành tựu từ Quảng Trường Thần Tích không chỉ có một mình Diệp Lăng, còn có tâm linh tương thông với hắn, có được Quang Minh Chi Tâm, được công nhận là tiếp cận Quang Minh nữ thần nhất - Thánh Nữ!

“Diệp Lăng, người thật sự quá lợi hại!” Hiên Viên Băng lao tới, ôm Diệp Lăng vào lòng, trước mắt nàng còn không biết đến sự ảnh hưởng của Quảng Trường Thần Tích này, cũng không nghe được sự hò hét của mọi người, chỉ muốn biểu đạt ra sự yêu mến của mình với Diệp Lăng mà thôi.

Ở trong lòng nàng, Quảng Trường Thần Tích chỉ có một ý nghĩa là Diệp Lăng sáng tạo vì nàng, là nàng cùng Diệp Lăng hoàn thành!

Trên thực tế quả thật cũng vì một câu của nàng mà Diệp Lăng mới sáng tạo “thần tích” này!

“Ê ê, Hiên Viên Băng, người không nên quá đáng nhé! Khinh ta không tồn tại à?” Diệp Lam Vũ rất không thích nói tách Diệp Lăng từ trong lòng Hiên Viên Băng ra, sau đó ôm vào trong lòng mình.

“Ta mới là tỷ tỷ của hắn! Đừng luôn chiếm tiện nghi của hắn như vậy!”

Diệp Lam Vũ vốn không để ý Hiên Viên Băng tiếp cận Diệp Lăng, bên cạnh Diệp Lăng càng nhiều nữ hài tử thì nàng chỉ càng cảm thấy vui vẻ, ít nhất như vậy cũng chứng minh rằng đệ đệ mình có mị lực!

Có điều càng ngày nàng càng cảm thấy Hiên Viên Băng quán quít lấy Diệp Lăng là muốn Diệp Lăng biến thành đệ đệ, muốn trở thành Tỷ tỷ của Diệp Lăng!

Điều này với Diệp Lam Vũ mà nói là một tín hiệu nguy hiểm!

378. Chương 379: Thần Tích (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 379: Thần tích (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Với bộ dạng của ngươi thì ta thấy làm muối muối còn được, cứ vậy đi, vừa hay chúng ta không có muối muối cứ để ngươi làm là được!” Diệp Lam Vũ rất khinh thường nói cũng cảm thấy việc Hiên Viên Băng trở thành muối muối cũng không sai.

Đối với Diệp Lam Vũ mà nói nàng chỉ cần giữ lại vị trí tỷ tỷ của mình là được, về phần vị trí muối muối vốn không có, ai thích thì cứ lấy!

“Muối muối?! Cũng không sai ta mới mười bảy tuổi thôi!”

“Đây là thân thể của ngươi, tâm hồn ngươi đã ba mươi tám, không, có thể đã bảy tám mươi rồi...” Diệp Lăng nói chen vào, đây là lần đầu tiên ngươi mới được thấy, hắn rất bận rộn...

“Ta mặc kệ, dù sao ta cũng chỉ là thiếu nữ mười bảy tuổi, bất quá, ngươi phải gọi ta là Băng tỷ tỷ...” Hiên Viên Băng cười nói nữ nhân chắc chắn sẽ không thích mình già, bất quá lại không thích làm muối muối Diệp Lăng, dù sao nàng cũng nhìn Diệp Lăng lớn lên.

Đừng quên, khi Diệp Lăng đi vào giấc mơ của nàng thì hắn mới mười ba tuổi...

“Hiên Viên Băng! Giáo Hoàng gọi ngươi về nhà ăn cơm kia.” Diệp Lăng thuận miệng nói.

“!!!”

“Diệp Lăng, phong ấn chỗ này lại đi!” Hiên Viên Băng nhìn lâm viên bên cạnh, nói với Diệp Lăng.

“Phong ấn?” Diệp Lăng kỳ quái hỏi, mà người bên cạnh lại không hiểu nhìn hai người.

“Ta thích chỗ này, phải bảo tồn vĩnh viễn lại!” Hiên Viên Băng cười cười nói, “ừ, vậy đi!” Diệp Lăng đi đến trung tâm luyện kim trận, đi đến bên cạnh hình tròn kia, làm vài cái thủ thế, sau đó thu hồi hình tròn lại, tiếp theo đánh vào trong luyện kim trận.

Sau đó luyện kim trận phát ra sáu đạo ánh sáng, bất quá đại bộ phận đều ở dưới đất hoặc bị vật thể phía trên che dấu nên không còn rõ ràng như trước nữa.

“Các ngươi đang nói gì vậy? Cảnh cáo các ngươi không được sử dụng tâm linh tương thông trước mặt chúng ta nói vài câu khó hiểu như vậy!” Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa có điểm khó chịu, đây là nguyên tắc cơ bản nhất, đối thành ai cũng khó chịu nữa là.

Nghe người khác nói toàn những thứ mình không hiểu, chính bọn họ đều hiểu thì quả thật là chuyện rất khó chịu!

“Ta cũng đâu có sử dụng tâm linh tương thông đâu, vả lại cũng không thể nói không là không được, không thể không chế!” Diệp Lăng nói mà câu của hắn đối thành “nói sử dụng liền sử dụng” thì đám người Diệp Lam Vũ sẽ dễ chịu hơn một chút...

“Ngươi nói vậy là sao, muốn tạo phản hả?! Ta mặc kệ các ngươi có khống chế được hay không, ở trước mặt ta thì dù ngươi có sử dụng tâm linh tương thông cũng phải nói ra cho ta!” Diệp Lam Vũ nắm lấy lỗ tai Diệp Lăng giận dữ nói.

” A, không có mà, đã nói không sử dụng mà!” Diệp Lăng đáng thương hề hề nói.

“Vậy lời vừa rồi của các ngươi là sao?” Diệp Lam Vũ buông tay ra, nắn nắn nhẹ cái tai Diệp Lăng, nhẹ giọng nói.

“Vừa rồi nói ta phong chỗ này lên tức là cố định nó lại, vốn chỉ cần sử dụng hình tròn kia là có thể tùy ý thay đổi hoàn cảnh chỗ này, có thể để Hiên Viên Băng thoải mái thay đổi cảnh tượng nhưng bây giờ nàng nói phải phong lại... Ta nói Hiên Viên Băng à, sau này dù ngươi có đổi ý thì ta cũng sẽ không làm một cái khác đâu nhá, rất phí sức!” Diệp Lăng giải thích xong liền cướp lời nói với Hiên Viên Băng, hắn không muốn dính vào phiền phức.

Tuy rằng lúc này tất cả đều dựa vào hắn làm, sau này hắn cũng có thể làm ra thứ tương tự nhưng tiêu hao tinh lực quá nhiều, không có việc gì thì tuyệt đối sẽ không làm nữa.

“Biết rồi ta không cần sửa lại, có chỗ này là đủ rồi!” Hiên Viên Băng cười nói tựa hồ rất vừa lòng.

Diệp Lam Vũ xem nhẹ lời nói của Hiên Viên Băng, ngơ ngác hỏi Diệp Lăng: “Ý của ngươi là, cái luyện kim trận vừa rồi có thể tùy ý thay đổi? Hơn nữa có thể làm lại?” “Ừ, đúng vậy.” Diệp Lăng gật gật đầu trả lời.

Diệp Lam Vũ ngây người một hồi sau đó nói: “Cái này rất thú vị, sớm biết vậy thì ta cũng muốn chơi một chút!”

Thất công chúa trầm mặc, người hỏi cái này hóa ra chỉ vì mình chơi chơi thôi, nếu bị những người khác biết thì không biết sẽ phát sinh chuyện gì nữa.

Thất công chúa rất khó tưởng tượng về điều này, nàng có thể khẳng định Diệp Lăng sẽ bị người ta quán lấy.

May mà Hiên Viên Băng đã cố định chỗ này rồi, không sửa chữa gì cả nên bí mật này chỉ nằm trong lòng mấy người ở đây thôi nếu không sẽ ngành đón một đợt phong bạo a!

Bất quá dù vậy cũng đã gây ra một hồi gió bão rồi, có điều tương đối mà nói thì nhỏ hơn một chút thôi nhưng so với những thứ khác vẫn rất lớn!

“Công tử vạn tuế! Thánh Nữ vạn tuế!”

“Ý, bọn họ đang hô cái gì vậy?” Diệp Lăng nghe tiếng hô, có điểm kỳ quái hỏi.

Mà sở dĩ bây giờ hắn mới chú ý đến tiếng hô cũng không phải tại hắn trì độn mà vì hắn ở trong luyện kim trận, tất cả những ai ở trong đều không nghe được thanh âm bên ngoài hiển nhiên cũng không nghe được tiếng la.

Luyện kim trận này có cách âm, chủ yếu sợ người ở ngoài nghe thấy âm thanh ở trong, dùng lời Diệp Lăng là giảm bớt tạp âm, bất quá bây giờ hắn đã hiểu hóa ra tạp âm của mình chẳng là cái gì, ở ngoài càng ồn ào hơn!

“Bọn họ đang hô vạn tuế cho chúng ta đấy, có phải lại xảy ra chuyện gì không?” Hiên Viên Băng cười nói cứ kêu la đi, ta rất thích được nói chung một chỗ với tiểu ngu ngốc này dù là lý do gì đi nữa.

“Đi đây, ta đi tham gia trận đấu, các ngươi tiếp tục chơi đi.” Diệp Lăng phủi bụi trên người, nói với Diệp Lam Vũ tứ nữ.

“Trận đấu? Không phải ngươi vừa đấu qua rồi sao?” Hiên Viên Băng ngây người một chút, nàng cũng không biết tình huống cụ thể, không biết trận đấu lúc sáng kỳ thật Diệp Lăng chỉ là khách mời thôi hắn có trận đấu riêng của mình.

“Buổi sáng là hỗn hợp tổ, luyện kim tổ của ta ở giữa trưa, bây giờ đi đến hắn là không sai biệt lắm.” Diệp Lăng trả lời, cũng nhanh chóng đi ra bên ngoài.

“Sao ngươi lại tham gia hỗn hợp tổ?” Hiên Viên Băng đi theo Diệp Lăng hỏi.

Diệp Lăng khoát tay nói: “Cái này phải hỏi tỷ của ta, nàng báo danh cho ta, lại nhiều hơn một chuyện phiền phức, bất quá cũng không sao cả, dù sao ở đây cũng không có chuyện gì để làm!”

“Ai nói, có rất nhiều chuyện để làm, ta dẫn người đi chơi!” Hiên Viên Băng lập tức nói, nàng rất quen thuộc nơi này, biết chỗ nào có cái gì thú vị.

Chẳng qua thú vị với nàng thì chưa chắc hợp với Diệp Lăng.

Lúc này Diệp Lam Vũ đang muốn ngăn cản, không muốn Diệp Lăng bị Hiên Viên Băng quần quít lấy như vậy, bất quá Diệp Lăng đã mở miệng trước, cũng cự tuyệt rất dứt khoát.

“Không cần, ta thà đi ngủ còn hơn!” Diệp Lăng lắc lắc đầu, hẳn rất ghét đi dạo phố, nhất là với những nữ nhân ngoài Hồ Nữ.

“À, hóa ra người muốn chơi đùa cùng trong mộng với ta...” Hiên Viên Băng cười nói nằm ngủ không phải ở cùng một chỗ với mình sao?

379. Chương 380: Lệnh Hưởng (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 380: Lệnh hưởng (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Công tử, Thánh Nữ đại nhân...”

Diệp Lăng vừa ra khỏi Quảng Trường Thần Tích liền nhìn thấy một đám người vây quanh, dùng một loại ánh mắt rất đặc biệt nhìn họ.

“Vì sao ánh mắt các người thoát nhìn có điểm âm tà vậy?” Diệp Lăng tới gần Hiên Viên Băng, có điểm đề phòng.

“...” Những người đó mờ mờ hồ hồ, chúng ta đây là kích động mà.

“Công tử, đừng sợ, chúng ta chỉ muốn vào xem một chút thôi, được không?” Phong Hành lại xuất hiện, dường như hẳn rất rảnh rỗi, luôn chạy loạn trong Thánh Thành, nhìn thấy náo nhiệt liền chạy tới.

“Muốn xem cứ xem, bất quá đừng hỏi ta gì cả, tự mình nghiên cứu đi!” Diệp Lăng đương nhiên sẽ không cấm mọi người đến xem, vốn để mọi người nhìn mà.

Đồng thời Diệp Lăng cũng chặn đứt đường lui của một số người, đám luyện kim thuật sĩ vốn muốn hỏi Diệp Lăng cũng chỉ có thể tự mình nghiên cứu.

Vừa rồi khi Diệp Lăng thi triển luyện kim trận cũng không ngăn cản tầm mắt, hẳn tin rằng luyện kim thuật sĩ bên ngoài đều có ghi chép lại, bất quá luyện kim trận này quá phức tạp nên nhất định họ sẽ có rất nhiều vấn đề.

Cũng vì vậy mà Diệp Lăng lười giải thích, để họ từ từ nghiên cứu đi, như vậy cũng làm luyện kim thuật của họ càng thêm tinh tiến.

Cứ vậy mà Diệp Lăng chuồn mất, những người khác đều đi vào Quảng Trường Thần Tích!

Khi mọi người đi vào Quảng Trường Thần Tích mới phát hiện hóa ra vẫn còn chuyện làm người ta giật mình!

Quảng Trường Thần Tích không chỉ xảo đoạt thiên không, rất xa hoa, hoàn toàn dùng tài liệu thiên nhiên cấu thành, tất cả kiến trúc không thể nhìn ra dấu vết của nhân công, tất cả đều đảo điên nhận thức của mọi người.

Mái hiên, cây cột, vách tường, tất cả đều là một thể, hơn nữa hài hòa bất quy tắc.

Mà đây còn không phải chỗ làm mọi người ngạc nhiên nhất, càng làm người ta rung động hơn là thực vật trong này, có mấy cây cao nhất thoát nhìn cũng có mười mấy năm.

Rốt cuộc làm sao làm được như vậy? Chẳng lẽ đây thật là thần tích sao? “Cái gì? Không có ai cả? Luyện kim thuật sĩ chạy đi đâu hết rồi?” Khi Diệp Lăng đi đến sân thi đấu lại chiếm được một cái tin ngoài ý muốn.

“Công tử, cái này phải hỏi chính người ấy...” Nhân viên thần chức chủ quản chuyện này có điểm bất đắc dĩ nói.

“??” Diệp Lăng có chút khó hiểu nhìn nhân viên thần chức kia: “Cái này liên quan gì đến ta?”

“Công tử, trước khi qua đây thì người làm gì?” Nhân viên thần chức nhắc nhở.

Diệp Lăng suy nghĩ một hồi nói: “Trước khi qua đây thì ta đang ăn cái gì đấy...”

Thất công chúa lắc đầu, tức giận nói: “Chỉ có biết ăn thôi! Ý của hần là cái luyện kim trận của người đã hấp dẫn hết đám luyện kim thuật sĩ đi rồi nên ở đây không còn ai cả...”

“Ừ, Thất công chúa điện hạ nói đúng, hiện tại tất cả luyện kim thuật sĩ kể cả trọng tài đều đi nghiên cứu luyện kim trận của công tử cả rồi, không còn ai đến đây thi đấu nữa!” Nhân viên thần chức kia gật gật đầu nói.

“Tức là, hôm nay không có trận đấu? Vậy ngày mai ta lại đến.” Diệp Lăng nhìn quyết đấu tràng chỉ có vài người ít ỏi, ngay cả hần cũng nhìn ra hôm nay không thể tổ chức thi đấu.

“Vâng, không có, mời công tử về trước!” Nhân viên thần chức kia rất tôn kính nói.

“Trở về đi! Ngày mai còn có trận đấu, trở về nghỉ ngơi cho tốt một chút!” Diệp Lam Vũ cầm lấy tay Diệp Lăng đi về một hướng, là chỗ ở hiện tại của nàng, cũng là chỗ ở mới của các học viện.

“Đi đâu? Hần là đi bên này!” Hiên Viên Băng cũng cầm lấy tay Diệp Lăng, bắt quá hướng của nàng lại không giống, nàng muốn dẫn Diệp Lăng đi Vân Đình cung điện.

“Bên này!” Diệp Lam Vũ kéo.

“Bên này!” Hiên Viên Băng lại kéo.

“Bên này....”

“Bên này...”

(Đã tự: Ok Ok!! Bên nào anh cũng chịu, hô hô hô...)

Diệp Lăng bị kéo qua kéo lại, bất quá may mà rất nhanh đã không bị kéo nữa, đơn giản là trình tự này rất nhanh đã kết thúc, đến cuối cùng Diệp Lam Vũ và Hiên Viên Băng trợn mắt nhìn nhau, quên luôn cả Diệp Lăng.

“Hần là đệ đệ của ta, phải đi theo ta!” Diệp Lam Vũ lạnh lùng nói.

“Trước kia ngày nào hần cũng ở một chỗ với ngươi, hiện tại nên đi theo ta, chúng ta mới ở cùng một chỗ hơn một ngày...” Hiên Viên Băng không cam lòng yếu thế nói.

“Đêm nào các ngươi cũng ở cùng một chỗ còn gì!”

“Đó là ở trong mơ, không phải thật!”

“Ta mặc kệ, hần phải ở cùng một chỗ với ta!”

“Ngươi đúng là dã man nên hần mới sợ ở cùng một chỗ với ngươi...”

Hai người cãi qua cãi lại, bỗng nhiên phát hiện nơi này cũng chỉ còn hai nàng. Diệp Lăng đã biến đâu mất, mà Thất công chúa và Chân Tiểu Yên cũng vậy!

“Đều tại ngươi!” Hai người đồng thời cả giận nói, sau đó đuổi theo Diệp Lăng, có Hiên Viên Băng ở đây thì dù Diệp Lăng có chạy xa đi nữa cũng có thể đuổi theo, chỉ cần bọn hần đừng đi xa quá mà thôi.

Trở lại lúc này, khi Diệp Lăng nhìn thấy hai nàng đang cãi nhau, dường như không có chuyện liên quan đến mình liền nói với Chân Tiểu Yên: “Mụ béo, chúng ta đi thôi để hai nàng tiếp tục cãi nhau đi!”

“Ừ, được rồi...” Chân Tiểu Yên nhìn hai người, nghĩ nghĩ, cũng rất nhu thuận gật gật đầu đi theo Diệp Lăng.

Thất công chúa nhìn thấy vậy đương nhiên cũng đi theo Diệp Lăng, về phần Diệp Lam Vũ thì sao nàng lại đi nhắc nhở được, nàng ước gì Diệp Lam Vũ cách mình xa ra một chút để mình ở cùng một chỗ với Diệp Lăng.

Tuy rằng thêm một Chân Tiểu Yên nhưng tính cách Chân Tiểu Yên làm nàng cảm thấy như không tồn tại, trên cơ bản cũng như một mình mình chiếm lấy Diệp Lăng vậy.

Bởi vậy khi hai người Diệp Lam Vũ phát hiện ra thì bên cạnh chỉ còn hai nữ kỹ sĩ, có điều chức trách của hai nữ kỹ sĩ này là đi theo Thánh Nữ Hiên Viên Băng, không quản đến những chuyện khác.

Sau đó Hiên Viên Băng liền chạy về một hướng, đây là hướng mà nàng cảm giác được Diệp Lăng, Diệp Lam Vũ cũng đi theo.

Lúc này Diệp Lam Vũ có điểm ghen tị hâm mộ Hiên Viên Băng bởi Hiên Viên Băng có thể dựa vào cảm giác của tâm linh tương thông để tìm Diệp Lăng, chỉ riêng điểm này đã khiến người ta cực kỳ hâm mộ rồi, huống chỉ tâm linh tương thông với người mình thích nữa.

Bất quá rất nhanh sau Diệp Lam Vũ tìm được một ít cân bằng.

“Bọn họ đi đâu rồi?” Diệp Lam Vũ đi theo Hiên Viên Băng thật lâu sau, phát hiện Hiên Viên Băng có điểm đi loạn, căn bản không biết phương hướng gì cả.

“Ta không biết...” Hiên Viên Băng trầm mặc một hồi, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu.

“Sao ngươi lại không biết, không phải các ngươi có thể cảm ứng được đối phương sao?” Diệp Lam Vũ kinh ngạc nói trước rõ ràng Diệp Lăng chỉ bằng cảm giác tìm được Hiên Viên Băng, cảm ứng giữa hai người không cần phải hoài nghi.

“Chúng ta có thể cảm ứng được đối phương nhưng có khoảng cách nhất định, ngoài khoảng cách đó thì rất mơ hồ, sau đó chậm rãi mất đi...” Hiên Viên Băng bất đắc dĩ nói.

380. Chương 381: Lệnh Hướng (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 381: Lệnh hướng (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Hiên Viên Băng rất muốn cảm giác của mình có thể dài hơn một chút, tốt nhất có thể vươn đến bất cứ góc xó nào của thế giới.

Có điều không thể, không chỉ vậy mà khoảng cách giữa họ không thể bao trùm cả một cái thành thị nữa là.

Nếu có thể thì khi Diệp Lăng vào Thánh Thành đã có thể cảm giác được sự tồn tại của Hiên Viên Băng rồi làm gì phải đợi đến lúc đến Vân Đình cung điện mới có cảm giác.

Điểm này Hiên Viên Băng cũng hiểu được, khi sáng nàng rời giường cũng không cảm giác được sự tồn tại của Diệp Lăng, mãi đến khi tiếp cận quyết đấu tràng mới có cảm giác.

Trời cao quả công bình, nếu không các ngươi liên hệ quả thật quá thân mật đi, có điều trong nhất thời không thể tìm được tiểu hỗn đản kia, nhưng như vậy cũng không sai ít nhất sau này có thể vứt bỏ Hiên Viên Băng này!

Trên mặt Diệp Lam Vũ lộ ra một nụ cười, nàng cảm thấy chuyện này rất vui vẻ, tuyệt đối là một tin tốt!

“Cười, ngươi cứ cười đi, tìm không thấy Diệp Lăng thì ngươi cảm thấy rất vui vẻ sao?” Hiên Viên Băng nhìn thấy Diệp Lam Vũ cười, rất khó chịu nói nàng có thể mơ hồ đoán được ý tưởng của Diệp Lam Vũ.

“Ta rất vui vẻ vì ngươi không tìm được hắn, hóa ra liên hệ giữa các người bạc nhược như vậy, khoảng cách hơi xa một chút là không cảm ứng được rồi.” Diệp Lam Vũ cười nói trực tiếp chăm chọc Hiên Viên Băng.

“Tốt hơn ngươi rồi, ít ra ta cũng có cảm ứng, ngươi không có cái gì cả!” Hiên Viên Băng thực không thêm để ý trả lời, phản kích Diệp Lam Vũ một chút.

“Ta có hết thấy của hắn, hết thấy hắn đều phải nghe Tỷ tỷ là ta đây!” Diệp Lam Vũ không chịu đả kích này, mỉm cười đánh trả.

Hiên Viên Băng khế cắn môi, không đầu vô mồm với Diệp Lam Vũ nữa, nàng biết mình không thắng được, hơn nữa cũng không thắng được địa vị của Diệp Lam Vũ trong cảm nhận của Diệp Lăng.

Trước kia tuy nàng không biết Diệp Lam Vũ nhưng lại biết Diệp Lăng có một tỷ tỷ, cảm tình rất tốt, vĩnh viễn không ai có thể thay thế được bởi hắn luôn để tỷ tỷ này bên miệng.

Nàng cũng không hy vọng xa vời gì ở điểm này, cũng không tính thay thế bất cứ ai, nàng chỉ hy vọng tình cảm của mình và Diệp Lăng có thể tốt hơn một chút thôi!

“Thánh Nữ đại nhân, nếu người muốn tìm công tử thì cũng rất đơn giản, chỉ cần hỏi Quang Minh Kỳ Sĩ phụ trách tuần thành một chút là được, nhất định họ sẽ biết” Nhìn thấy Hiên Viên Băng “chịu ủy khuất”, nữ kỳ sĩ có điểm không đành lòng nói.

Nếu Diệp Lăng làm Hiên Băng ủy khuất thì các nàng có thể không nhìn nhưng người khác thì không được, bất cứ ai trong Thánh Giáo cũng không được chứ đừng nói lúc này là ngoại nhân.

“Đúng vậy, sao ta lại quên điều này chứ, nhất định Quang Minh Kỳ Sĩ sẽ để ý đến hành tung của hắn!” Hiên Viên Băng vỗ vỗ đầu, thăm mắng mình ngốc.

Trong Thánh Thành này chỗ nào cũng là địa bàn của mình, cho dù không có tâm linh cảm ứng cũng có thể tìm được Diệp Lăng!

“Gớm, có cần phải hỏi Quang Minh Kỳ Sĩ không? Hắn ở cùng một chỗ với tiểu Thất tiểu Yên, nhất định là quay về chỗ ở của chúng ta.” Diệp Lam Vũ rất khinh thường nói sau đó đi về chỗ ở của mình.

Nói cũng đúng, vừa rồi không phải tiểu ngu ngốc kia nói muốn đi nghỉ ngơi sao? Mà đi cùng tiểu Thất và tiểu Yên thì chắc hắn đi về chỗ các nàng rồi.” Hiên Viên Băng lặp lại, tin rằng ai cũng có thể nghĩ được đáp án này.

Một khi đã vậy thì đi chỗ các nàng thôi!

Hiên Viên Băng rất dễ dàng quyết định xuống, sau đó đuổi theo Diệp Lam Vũ bắt quá lúc này Quang Minh Kỳ Sĩ lại một lần nữa gửi tin tức tới, mấy Đại Giáo Chủ muốn nàng trở về.

Lời Giáo Hoàng khẳng định sẽ bị coi nhẹ, mà mấy Đại Giáo Chủ cũng rất muốn nhìn thấy Hiên Viên Băng, có điều nàng lại không chịu đi về nên phải tự mình phát ra tin tức.

“Thánh Nữ đại nhân, Uy Nhi Đại Giáo Chủ bọn họ muốn nhìn thấy người, hay là người về trước đi.” Nữ kỳ sĩ Thu được tin tức liền ngăn trở Hiên Viên Băng “truy kích”.

“Từ từ rồi ta sẽ về, mang theo tiểu hồn dẫn kia cùng trở về.” Hiên Viên Băng không thêm để ý nói ý tưởng của nàng là muốn Diệp Lăng đi theo mình, còn những chuyện khác tạm thời không để ý tới.

Lúc này một cái nữ kỳ sĩ trong đó lên tiếng: “Thánh Nữ đại nhân, tuy người thích ở cùng một chỗ với Công tử nhưng người trói buộc công tử như vậy là không ổn, có thể gây ra hậu quả hoàn toàn ngược lại, đến lúc đó công tử sẽ luôn trốn tránh người.”

Hiên Viên Băng dừng lại, dường như lời này làm nàng có giác ngộ không nhỏ.

“Đừng trối Công tử thật chặt, hắn sẽ không thích, những người khác cũng sẽ không thích.” Nữ kỹ sĩ lắc đầu, tuy nàng rất muốn giúp Hiên Viên Băng nhưng cũng hiểu được nên để Diệp Lăng tự do một chút.

“Tuy rằng Lam Vũ tiểu thư có điểm dã man bá đạo nhưng nàng đều đi theo Công tử, Chưa bao giờ thấy nàng làm trái ý công tử, đây là đánh giá của Phong Hành đại nhân với Lam Vũ tiểu thư, hắn sẽ có trợ giúp với người.” Nữ kỹ sĩ bổ sung, tựa hồ muốn Hiên Viên Băng tự hỏi một chút.

Mặt ngoài Diệp Lam Vũ nhìn như rất mạnh mẽ, phái Diệp Lăng làm cái này cái kia, kỳ thật những yêu cầu của nàng cũng rất đơn giản, bất cứ đệ đệ nào cũng có thể làm được.

Mà một khi Diệp Lăng muốn làm chuyện gì thì nàng đều duy trì, cũng sẽ không phản đối luôn tin tưởng vào Diệp Lăng.

Đồng thời nàng cũng rất chiều cố cuộc sống của Diệp Lăng, lo lắng cho hắn...

“Có lẽ đây là nguyên nhân Diệp Lăng thích Diệp Lam Vũ, quả thật nàng là một tỷ tỷ tốt xem ra nhưng thứ ta cần học còn rất nhiều!” Hiên Viên Băng ngắt người một lúc, nhìn bóng Diệp Lam Vũ biến mất, phát ra một tiếng cảm khái.

“Ừ, muốn đạt được một loại cảm tình thì phải trả giá một cảm tình tương tự, nếu chỉ muốn đạt được, chỉ muốn đối phương trả giá thì nhất định sẽ mất đi phần cảm tình này...” Nữ kỹ sĩ gật đầu nói.

Hiên Viên Băng ngẩn ngơ, tất nhiên nàng biết chuyện này, vốn dĩ nàng và Diệp Lăng vẫn duy trì một loại cảm tình thực kỷ diệu, hai bên đều có trả giá, có một loại cân bằng rất vi diệu.

Mà sau khi mình tỉnh lại dường như loại cân bằng này đã bị lệch đi, cũng do mình không thích ứng kịp hoàn cảnh, vẫn mê mang như vậy.

“Tốt lắm, ta hiểu rồi, hiện tại chúng ta về Vân Đình cung điện trước, có một số việc hắn phải có cái công đạo rõ ràng!” Thanh âm Hiên Viên Băng trở nên lạnh lùng, nhưng vẫn trong trẻo thần thánh.

Sau khi nghĩ thông suốt, chuyện đầu tiên nàng cần làm là phải trở về gặp Giáo Hoàng, cho dù Giáo Hoàng không gọi thì nàng cũng sẽ tìm hắn, cũng không phải xuất phát từ lễ phép chào hỏi mà nàng muốn biết rằng rốt cuộc năm đó có chuyện gì xảy ra.

Bất cứ ai bị đóng băng hai mươi một năm cũng muốn biết vì sao mình bị đóng băng, cho dù là Thánh Nữ cũng vậy, muốn biết tình huống cụ thể.

Bất quá Hiên Viên Băng cũng có thể đoán được hắn là chuyện này đã được giải quyết, đã trôi qua hai mươi một năm rồi mà còn không giải quyết thì có thể vĩnh viễn sẽ không giải quyết được.

Về phần Diệp Lăng thì nàng sẽ tự hỏi mình một chút xem nên làm gì để kéo cái quỹ tích có phần lệch lạc kia trở về như cũ.

381. Chương 382: Phi Vân Thái (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 382: Phi Vân Thái (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Đúng rồi, sao ngươi lại có nhiều cảm xúc với tình cảm như vậy, chẳng lẽ ngươi đã trải qua sao?” Trên nửa đường Hiên Viên Băng đột nhiên nhớ ra, hỏi nữ kỹ sĩ vừa mới khai đạo mình.

“Thánh Nữ đại nhân, về cảm tình thì không nên hỏi...” Nữ kỹ sĩ kia nói ngữ khí biểu tình rất rõ ràng là người có chuyện xưa.

“Hiểu được!” Hiên Viên Băng gật đầu nói.

“Quái, sao Hiên Viên Băng kia lại không đuổi theo?” ở trên đường, Diệp Lam Vũ có điều kỳ quái tự nhủ, bất quá rất nhanh nàng liền ném chuyện này ra sau đầu, với nàng mà nói Hiên Viên Băng không đến lại là chuyện không có gì tốt hơn!

Mà khi Diệp Lam Vũ trở về chỗ của mình, chính là một cung điện lớn có thể cất chứa toàn bộ học viên, rất nhanh bước về phòng của mình cùng Thất công chúa, Chân Tiểu Yên, trực tiếp mở cửa vào.

Nhìn thấy tình huống bên trong nàng xác định được một điều, đúng như nàng đoán, Diệp Lăng bị Thất công chúa và Chân Tiểu Yên mang về đây.

Có điều tình hình trong phòng lại ra ngoài dự liệu của nàng, bên trong có vài vị “khách không mời mà đến”. Trong đó còn có —

“Nhị tỷ, sao ngươi cũng đến đây?” Diệp Lam Vũ kỳ quái hỏi sao mỗi lần đệ đệ xuất hiện thì Nhị tỷ liền xuất hiện, bình thường lại chẳng thấy bóng dáng nàng đâu.

“Ta không thể đến đây sao? vốn hôm nay muốn đến nhìn ngươi, không ngờ lại gặp được tiểu đệ.” Nhị tỷ cười hỏi tựa hồ nàng luôn gọi Diệp Lăng là tiểu đệ.

“Ừ, đến nhìn ta làm gì? Đừng mong trận đầu sắp tới ta sẽ thả nhé!” Diệp Lam Vũ lập tức cảnh giác, lúc này Nhị tỷ lại tìm mình, thoát nhìn có điểm liên quan đến trận đấu vài ngày sau.

“Muội muội à, cho dù thả cũng là ta thả cho ngươi chứ, trong đầu của ngươi toàn nghĩ cái gì vậy, chẳng lẽ ta tới tìm ngươi nói chuyện phiếm không được sao?” Nhị Tỷ có điểm tức giận nói.

Diệp Lam Vũ lập tức đáp: “Có thể chứ, bất quá bình thường ngươi lại không tìm đến ta nói chuyện phiếm bao giờ. Đúng rồi Nhị tỷ, đệ đệ và bằng hữu ngươi đang làm gì vậy?”

Lúc này trong căn phòng, Diệp Lăng đang đối diện với Mía, hai người nhìn nhau, không ai có động tác gì, còn Chân Tiểu Yên cùng Thất công chúa thì đang ngồi nói chuyện, bộ dáng như không chút để chuyện này ở trong lòng.

“Hai người họ à, còn có chuyện gì nữa, tất nhiên là chuyện về lông chim rồi Mía muốn lấy lại tất cả lông chim bị Diệp Lăng lừa đi...” Nhị tỷ mỉm cười nói.

Khi này nàng đến vốn không tính mang Mía theo nhưng Mía kiên trì muốn đi theo, chủ yếu là nàng thấy Diệp Lăng và Thất công chúa hai người tới, biết Diệp Lăng đã rời khỏi Vân Đình cung điện.

Từ lúc bắt đầu đến giờ hai người vẫn cứ nhìn chằm chằm nhau như vậy, một bên muốn đòi lại lông chim, mà bên kia lại không hiểu gì cả.

Mặc kệ nói gì thì nói hai người vẫn cứ giằng co như vậy, có điều rất nhanh Diệp Lăng đánh vỡ cục diện giằng co này, chỉ thấy hắn vươn bàn tay mở ra, cười nói: “Lại cho ta một ít lông chim đi!”

“Phanh!”

Toàn trường té ngã, không ai ngờ Diệp Lăng lại đi đòi lông chim nữa, “Không cho! Chẳng những không cho mà ngươi còn phải trả hết lại cho ta!” Mía cắn tức nhìn Diệp Lăng.

“Đừng keo kiệt như vậy được không, cánh ngươi nhiều như vậy, lấy đi tám mươi cái có sao đâu, hơn nữa từ từ rồi cũng mọc lại thôi!” Diệp Lăng cười nói nụ cười như thiên sứ vậy.

“Rất khó cũng sẽ mọc lại thôi, lấy hết có khi lại mọc ra nhanh hơn, có muốn thử một lần không?” Diệp Lăng hỏi.

“Ngươi... Hừ!” Mía vỗ vỗ cánh, sau đó tức giận bước đi, nếu không đi thì tin rằng Diệp Lăng sẽ lại nhổ lông chim của nàng.

(Đã tự: Mấy bác đừng hiểu lầm nha!! Nhớ có đọc thì đọc kỹ mấy chương trước để hiểu chuyện gì! Chứ cái cụm từ “nhổ lông chim của nàng” dễ gây lầm lẫn lắm, làm cho mình... liên tưởng tưởng tượng = mất máu.)

Mà lần này nàng lại thất bại!

“Quý hạp hời đi ngủ...” Diệp Lăng thì thào nói sau đó lên giường Thất công chúa ngủ, luyện kim trận khi này hấn thi triển làm hấn tiêu hao rất lớn.

Về phần vì sao hấn biết đó là giường Thất công chúa thì cũng không phải hấn hỏi qua, cũng không phải người khác nói với hấn mà chính hấn nhìn ra, nói chính xác hơn là hấn đoán được hương vị của Thất công chúa.

“Chúc ngủ ngon!”

Rất nhanh Diệp Lăng liền tiến nhập mộng đẹp.

“Hấn cứ vậy ngủ rồi?” Nhị tỷ nhìn thấy tình huống này, có điểm kỳ quái hỏi.

“Ừ, chắc hấn quá mệt mỏi, Nhị tỷ, trận đấu vài ngày tới thì mấy người cũng đừng làm chúng ta thất vọng, nếu không sẽ bị đệ đệ giễu cợt!” Diệp Lam Vũ đùa cười nói nàng đã ảo tưởng đến hình ảnh mình đã bại Nhị tỷ mình.

Diệp Lam Vũ đúng là có lối suy nghĩ xoay chuyển thật nhanh, Nhị Tỷ có điểm không biết nói gì, bất quá tính cách như vậy mới là muội muội của nàng.

“Các người cũng chỉ có hai người, Tiểu Yên không thể đánh, tiểu đệ lại không thích đánh, chúng ta không thể thua được. Bất quá cũng không sao cả, hỗn hợp tổ chỉ là đùa cho vui, ta cũng chỉ tùy tiện tổ đội với vài người mà thôi không ngờ người cũng tham gia cái náo nhiệt này.” Nhị tỷ cười nói.

“Hắc hắc, làm như vậy thì đệ đệ cũng sẽ tham gia trận đấu với ta, hấn muốn trốn cũng không được!” Diệp Lam Vũ nói nguyên nhân ra, cũng có chút ngượng ngùng cười.

“Chỉ biết đệ đệ thôi ngay cả chuyện mình hấn phải làm cũng tạm thời vứt bỏ, Người đừng quên người còn tham gia ma pháp tổ nữa đấy...” Nhị Tỷ tức giận nói.

“Biết biết, ta cũng chỉ tham gia hai cái trận đấu, Nhị tỷ người thì sao, cái gì mà vũ giả tổ, hỗn hợp tổ, học viện tổ đều tham gia, chẳng lẽ người không thấy mệt à?” Diệp Lam Vũ hỏi.

Nhị tỷ quả thật rất kỳ quái ngoài vũ giả tổ theo bốn phận phải tham gia ra thì cái gì cũng chơi, ngay cả hỗn hợp tổ cũng không buông tha làm người ta không hiểu được nàng muốn gì nữa.

“Không phải tại nhàm chán sao? Nếu không tham gia thì làm gì bây giờ?” Nhị tỷ nói ra một cái lý do rất mạnh mẽ.

“Nói cũng đúng...” Diệp Lam Vũ gật đầu tỏ vẻ đồng cảm, quả thật ở đây rất nhàm chán. Thánh Thành toàn là nhân viên thần chức, cả ngày thuyết giáo, chẳng có chỗ nào thú vị cả.

Hơn hai mươi ngày trước nàng đã hiểu được điều này rồi.

Hiện tại cũng chỉ có ở bên cạnh Diệp Lăng nàng mới cảm thấy có ý tứ thôi...

“Tiểu đệ ngủ rồi thì hai tỷ muội ta tâm sự đi, đã thật lâu không nói chuyện phiếm a...”

“Ừ, thiệt nhiều năm không ở cùng một chỗ...”

Cứ như vậy Diệp Lam Vũ và Nhị tỷ một bên trò chuyện, Diệp Lăng lại ở một bên ngủ, rất nhanh Thất công chúa cũng ngủ.

Khi thấy Thất công chúa và Diệp Lăng ngủ chung giường, Nhị tỷ cảm thấy có điểm quái dị nhưng rất nhanh cũng nghĩ thông suốt, hai người họ vốn là vị hôn thê, như vậy cũng thực bình thường.

Tiếp tục nói chuyện phiếm...

382. Chương 383: Phi Vân Thải (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 383: Phi Vân Thái (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Ngày hôm sau!

“Cái gì, ta không cần tham gia trận đấu luyện kim tổ? Vì sao?” Khi Diệp Lăng đi tới Quang Minh quyết đấu tràng, lập tức có người thông cáo một tin tức cho hắn.

“Công tử, người không cần tham gia trận đấu luyện kim tổ nữa bởi vì người đã là quán quân luyện kim tổ!” Nhân viên thần chức một bộ chúc mừng nói.

Diệp Lăng ngây người ra một chút, đừng nói Diệp Lăng không hiểu mà đám người Diệp Lam Vũ bên cạnh cũng không hiểu, chuyện này là sao, tự dưng trở thành quán quân?

“Người đang gạt người à? Ta chưa từng tham gia trận đấu nào cả sao lại trở thành quán quân?” Diệp Lăng nhìn nhân viên thần chức kia, hỏi ra vấn đề quan trọng nhất.

Quả thật từ đầu đến giờ Diệp Lăng chưa từng tham gia trận đấu nào ở luyện kim tổ cả vậy mà lại chiếm được chức quán quân, cái này ai nghe cũng cảm thấy rất bất khả tư nghị.

“Không có cách nào khác a, ai bảo hiện tại tất cả luyện kim thuật sĩ đều đến Quảng Trường Thần Tích, ở đó nghiên cứu luyện kim trận của người chỉ, nói thi đấu luyện kim tổ đã không còn ý nghĩa, quán quân ngoài người ra thì không còn ai khác!” Nhân viên thần chức nói ánh mắt nhìn Diệp Lăng có điểm sùng bái.

Đám người Diệp Lam Vũ trầm mặc, các nàng tin rằng đây là một đợt thi đấu quái dị nhất từ trước đến nay, tất cả mọi người đều buông tha cho trận đấu.

Bất quá loại tình huống này cũng chỉ xuất hiện ở luyện kim tổ, chỉ có luyện kim thuật sĩ mới có thể như vậy, Vũ Giả, Ma Pháp Sư đều vẫn liều mạng cướp lấy quán quân.

Mà Diệp Lăng nghe vậy, khoát tay tỏ vẻ không sao cả, nói: “ừ, là vậy chứ gì, quên đi, vừa hay ta cũng lười thi đấu! Đúng rồi, Quảng Trường Thần Tích là ở đâu?”

(Đã tự: Nói chung là ông tác giả này lười!! Chờ cả chục chương để coi cái cảm đánh nhau thế mà tự nhiên xen vô cái việc nhầm nhứ, rồi thành quán quân, nhầm thật!!!)

“Quảng Trường Thần Tích chính là cái quảng trường mà hôm qua người cùng Thánh Nữ đại nhân hoàn thành ấy, chúng ta gọi đây là Quảng Trường Thần Tích bởi thật sự nó như thần tích vậy, công tử không có gì trở ngại chứ?” Nhân viên thần chức giải thích, cũng dò hỏi.

Diệp Lăng lắc đầu, trả lời: “Không sao cả, đây là chuyện của các người, cũng chỉ là một cái tên thôi và lại tên này cũng không tệ lắm.”

“Tốt lắm, Công tử à, ta cáo lui trước, chúc mọi người thi đấu tốt!” Nhân viên thần chức kia nói xong liền cáo lui.

“Trận đấu gì? Đúng rồi, ta còn một cái hỗn hợp tái nữa, tỷ, người quả thật rất nhàm chán, vốn hiện tại ta có thể chạy lấy người rồi...” Diệp Lăng bắt đầu tiến hành kháng nghị.

Nếu không có hỗn hợp tổ so đấu này thì quả thật hắn có thể chạy lấy người rồi nhưng bây giờ lại không đi được.

“Cho dù không có trận đấu thì người cũng phải chờ bọn ta cùng trở về, chẳng lẽ người lại muốn một mình đi lạc sao?” Diệp Lam Vũ nói,

“Ta không đi về cùng các người đâu...” Diệp Lăng nói mà hắn chưa nói hết lời đã bị Diệp Lam Vũ đánh gãy: “Vì sao không về cùng chúng ta, người còn chuyện gì nữa?”

“Ta muốn đi du lịch a, muốn đi tìm Hồ Nữ...”

“Ách, thiếu chút nữa quên lần này người chỉ thuận tiện đi qua xem thôi vậy người đi tìm Thái Nhã đi. Nếu Thái Nhã biết người lạc đường nên mới chậm chạp chưa tới chỗ nàng thì nàng sẽ có phản ứng gì nhỉ?” Lúc này Diệp Lam Vũ mới nhớ tới kế hoạch của Diệp Lăng, mà nàng lại rất chờ mong muốn biết phản ứng của Hồ Nữ.

“Cái này... Ta sẽ không nói cho nàng...” Diệp Lăng thực kiên quyết nói, hẳn biết nếu Hồ Nữ biết chuyện này thì nhất định sẽ lo lắng cho mình.

Nếu Hồ Nữ sẽ trách móc, sẽ phát giận thì Diệp Lăng không ngại nói cho nàng biết, có điều Hồ Nữ chưa bao giờ trách móc hẳn, cũng không phát giận với hẳn, chỉ yên lặng làm bổn phận của nàng, hầu hạ chiếu cố hẳn.

“Đi trận đấu!” Diệp Lam Vũ nói.

Diệp Lăng gật gật đầu, nói: “Uống trà đi...” Hẳn lên sân khấu để uống trà nói chuyện phiếm với Chân Tiểu Yên.

Hỗn hợp tổ đã tiến hành được vài ngày, kết quả vẫn như vậy, lần nào cũng là Diệp Lam Vũ và Thất công chúa xuất trường giải quyết đối thủ- Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên lại uống trà hay nước trái cây, đôi khi ăn điểm tâm, nhiều lắm là cổ vũ Diệp Lam Vũ hai người một chút thôi.

Mặc dù sau khi Thất công chúa bộc phát ra thực lực, không ai còn dám coi thường hai nàng, họ đều xuất ra hết bản lĩnh của mình, thậm chí còn dùng một ít động tác châm chích vân vân nhưng đều bị Diệp Lam Vũ hai người giải quyết.

Mà hôm nay vốn Diệp Lăng vẫn tính tiếp tục cổ vũ, có điều trên sân lại xảy ra một ít biến hóa nho nhỏ.

“Đồ lưu manh!”

“Ý..., vì sao người lại ở đây?”

Diệp Lăng ngơ ngác nhìn phía trước, cước bộ cũng ngừng lại, nhìn nữ hài tử gọi mình là đồ lưu manh kia, mà cách gọi này cũng chỉ có thiếu nữ Phi Phi kia mà thôi.

“Ta muốn so đấu, hôm nay ta muốn báo thù, người thức thời thì chủ động một chút.” Thiếu nữ Phi Phi nói.

“Người muốn báo thù? ở đây ai có cừ oán với người?” Diệp Lăng nhìn quanh sân, sau đó chỉ vào một người.
“Là hẳn à?”

Mọi người trầm mặc.

“Diệp Lăng Công tử, Phi Phi nàng đang nói người đấy.” ở bên cạnh thiếu nữ, thiếu nữ Diệp Lăng “tùng theo đuổi” - Tạp Toa nói.

Mà sở dĩ nàng mở miệng là vì người Diệp Lăng chỉ vào chính là người nàng yêu nhất - Ái Đức Hoa!

Diệp Lăng cảm thấy trên sân người đáng ghét nhất là Ái Đức Hoa nên cho rằng thiếu nữ Phi Phi ghét hẳn nhất, ừ, hẳn cảm thấy mình ghét thì chắc người ta cũng ghét.

“Cái gì? Phi Phi là ai?” Diệp Lăng ngây người một chút, có điểm mơ hồ hỏi.

“Người-,- Người không biết tên ta sao?” Thiếu nữ ngẩn ngơ, cảm thấy có chút buồn bực, ngày nào mình cũng nhớ người ta, người ta thì không nhớ cả cái tên mình.

Đương nhiên nhớ của nàng đa phần là ghi hận, đơn giản là cuộc sống nàng bị một lần liếm của Diệp Lăng hoàn toàn thay đổi.

“Ai biết người tên là gì, người chưa từng nói qua, lần nào cũng mặc danh kỳ diệu cả.” Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

Thiếu nữ trầm mặc, cẩn thận hồi tưởng lại, quả thật lần nào mình gặp Diệp Lăng cũng thế, đều trong trường hợp rất kỳ quái, cho tới bây giờ cũng chưa từng giới thiệu qua.

“Phi Vân Thái.” Thiếu nữ nói.

“??” Diệp Lăng nhìn thiếu nữ, không hiểu được ba từ này có nghĩa gì.

“Ta gọi là Phi Vân Thái!” Lần này thiếu nữ nói rất rõ ràng, nói như vậy thì hẳn là Diệp Lăng sẽ không mê hoặc nữa.

“Ừ, Ta gọi là Diệp Lăng.” Diệp Lăng nhìn thiếu nữ Phi Vân Thái sau đó báo tên mình.

Phi Phi tức giận nói: “Ta biết người tên gì!”

“Ta biết là người biết, bất quá không phải phải báo tên mình ra sao? Trước giờ ta chưa từng báo tên.” Diệp Lăng đáp lời.

Phi Phi ngây người một chút, không ngờ ý của Diệp Lăng là vậy, mà có vẻ giống như lời Diệp Lăng vậy, hẳn chưa từng nói qua tên mình, sợ dĩ nàng biết tên Diệp Lăng là vì tự nàng tra ra.

Bởi vậy phải nói là cả người chưa ai từng tự giới thiệu qua, mà bây giờ mới là lúc hai người thật sự nhận thức đối phương.

383. Chương 384: Phi Vân Thái (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 384: Phi Vân Thái (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Vân Thái? Phi Vân Thái? Chẳng lẽ người là người thừa kế duy nhất của Vân Thái gia tộc ở Ngã Lạp Đế Quốc à?” Thất công chúa nhìn Phi Phi, đột nhiên nhớ tới một tin đồn, tin đồn liên quan đến Vân Thái gia tộc.

Nghe đồn Vân Thái gia tộc, một trong tứ đại gia tộc của Ngã Lạp Đế Quốc, đến thế hệ này chỉ có một người thừa kế, mà người thừa kế này còn là một nữ hài tử nữa, hình như tên chỉ có một chữ Phi, đồng thời dòng họ Vân Thái cũng rất hiếm có, dường như chỉ có một cái Vân Thái gia tộc này thôi người thiếu nữ trước mặt tám chín phần là cô gái kia rồi.

“Đúng vậy, là ta!” Phi Phi gật gật đầu, khẽ nhún mày lại, tựa hồ chuyện này cũng mang đến không ít phiền phức cho nàng, mà ít nhiều cũng có chút quan hệ với Diệp Lăng.

Vì sao kéo đến Diệp Lăng? Cái này phải nói từ thân phận người thừa kế duy nhất của nàng...

Bởi Phi Phi là người duy nhất trong thế hệ này nên tự nhiên cũng trở thành người thừa kế duy nhất, cũng vì người của Vân Thái gia tộc vốn rất thưa thớt, cũng không biết vì sao mà đời nào của họ cũng chỉ có một người.

Trước kia còn đỡ, ít nhất sinh ra đều là nam, mà thế hệ này lại sinh ra một cái nữ nhân, điều này làm họ rất đau đầu!

Được rồi, nữ nhân thì nữ nhân vậy, cùng lắm tìm một cái con rể tốt thôi như vậy huyết mạch gia tộc vẫn có thể truyền thừa tiếp. Người của Vân Thái gia tộc cũng chỉ có thể nghĩ vậy, chuẩn bị tìm một hiền tế hoàn mỹ, sinh một tôn nhi để kế thừa gia tộc.

Cũng vì vậy mà Phi Phi được rất nhiều người theo đuổi đương nhiên cũng có vài trung niên nhân không biết xấu hổ, từ nhỏ đã có người đánh chủ ý lên người nàng rồi, muốn xác định quan hệ với nàng.

Có điều rất nhanh mọi người phát hiện ra, từ lúc nào đó Phi Phi bắt đầu cự tuyệt ở cùng một chỗ với người khác phái- thậm chí tiếp xúc cũng không muốn, mà tất cả mọi người cảm thấy có lẽ vì người theo đuổi nàng nhiều quá làm nàng phản cảm.

Trên thực tế biến hóa này lại đến từ Diệp Lăng...

Nếu nói Vân Thái gia tộc và những người theo đuổi biết sự thật thì chắc Diệp Lăng bị nước miếng người khác làm chết đuối rồi!

Bất quá kỳ thật Vân Thái gia tộc lại sợ điều khác, Phi Phi vốn có điểm rất giống nam nhân, rất cường thế, kết hợp lại làm người ta hoài nghi nàng không giống người thường lắm...

Tạp Toa cũng từng bị nghi ngờ, nếu không phải Ái Đức Hoa xuất hiện thì có khi người ta vẫn tiếp tục hiểu lầm...

“Hóa ra là Vân Thái tiểu thư, thất lễ thất lễ!” Thất công chúa cười thi lễ nói.

“Thất công chúa điện hạ khách khí, tuy Vân Thái gia tộc chúng ta có chút danh khí ở Ngã Lạp Đế Quốc nhưng vẫn không thể bì kịp Diệp gia nha.” Phi Phi cũng khách khí đáp lễ, là một tiểu thư khuê các, bên ngoài nàng phải biểu hiện ra đủ lễ nghi hiền thực.

Mà nàng cũng không nói Thất công chúa là người của hoàng gia là vì hiện tại ai cũng biết thân phận Thất công chúa vốn vẹn là con dâu tương lai của Diệp gia mà thôi, còn lại đều đoạn tuyệt quan hệ cùng nàng rồi.

Đương nhiên mọi người vẫn quen gọi nàng là Thất công chúa điện hạ, đây vốn vẹn chỉ là một cách xưng hô, không có ý nghĩa thực tế!

“Vân Thái tiểu thư mới khách khí, ai không biết Vân Thái gia tộc thực lực phi phàm, cho dù Diệp gia chúng ta cũng không dám so sánh nha.” Thất công chúa khách sáo nói.

Ngay khi Phi Phi còn muốn nói gì nữa, đã có người không kiên nhẫn nói “Uy uy, các người đang làm gì vậy, đánh thì đánh đi, còn vuốt mông ngựa cái gì...” Diệp Lăng quơ quơ tay, một bộ hết kiên nhẫn.

Thất công chúa cùng Phi Phi đồng thời trầm mặc, muốn phản bác thì lại cảm thấy hình như có chút như vậy thật, mà nếu tiếp tục phản bác với Diệp Lăng thì kết quả sẽ càng khó xử hơn.

“Diệp Lăng, người phải nói là các nàng đang khách sáo, không nên nói là vuốt mông ngựa...” Chân Tiểu Yên nói.

“Ừ, khách sáo vuốt mông ngựa...”

Quả thế.

“Mụ béo, hôm nay có gì ăn ngon không?” Diệp Lăng không hề để ý đến bọn họ, chuẩn bị cùng Chân Tiểu Yên đi qua một bên ăn uống.

Hiện tại người xem đã quen rồi, người bình thường đều coi như Diệp Lăng đứng ở đó xem thi đấu thôi chứ không phải dự thi chẳng qua hắn không ở khán đài mà ở dưới sân thôi.

Hơn nữa ngay cả đối thủ của họ và Thánh Thành cũng không nói gì thì tất nhiên bọn họ cũng không cần phải nói gì!

Có điều trước kia không ai nói thì bây giờ lại khác, ít nhất trong đám đối thủ lần này có hai người không thích Diệp Lăng an vị một bên xem diễn.

Cái thứ nhất chính là Phi Vân Thái mà người còn lại là: “Diệp Lăng, người không biết như vậy rất không có ý nghĩa sao?” Ái Đức Hoa nhìn Diệp Lăng, một bộ nghiêm túc nói.

“?” Diệp Lăng nghe không hiểu, “Cái gì mà không có ý nghĩa?”

“Người để cho tỷ tỷ và vị hôn thê của người giúp người chiến thắng, còn chính người lại đứng một bên nhìn, người cảm thấy có ý nghĩa sao??” Ái Đức Hoa nhìn Diệp Lăng hỏi.

“Không có ý nghĩa!” Diệp Lăng lắc đầu.

“Xem ra người còn cứu được, biết đây là không tốt!” Ái Đức Hoa nói “Vậy có phải người nên làm cái gì đó không?”

“Người câm miệng! Chuyện của chúng ta không cần người xen vào!” Lúc này Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa lập tức tức giận nói đơn giản là các nàng biết Diệp Lăng sắp làm gì.

Vốn các nàng thật vất vả mới có cơ hội ở cùng nhau, các nàng cũng không muốn bất cứ ai phá hư.

Ái Đức Hoa có điểm không hiểu, hai nữ nhân này cũng che chở tiểu tử kia quá đi, thật sự là làm người ta có điểm đồ kỵ, có điểm khó chịu.

Diệp Lăng dừng bước, quay đầu lại nói: “Người nói rất đúng, ta phải làm điểm gì đó! Mụ béo, chúng ta làm việc thôi, để tỷ và Tiểu Thất đánh nhau, chúng ta cổ vũ trợ uy cho các nàng, Đúng rồi, trống lớn của ta đâu rồi...” Hắn bắt đầu tìm tìm trong giới chỉ, chính là cái trống lớn mà hắn nói dùng trống lớn để cổ vũ thì hắn là có uy thế rất mạnh!

“Đứng lại!”

Cùng lúc đó, phía Diệp Lam Vũ, còn có đội của Phi Phi đồng loạt hô, tựa hồ họ đều không muốn Diệp Lăng ra khỏi tràng, chẳng lẽ họ đều thích Diệp Lăng ở trên sân xem diễn sao?

“Làm gì vậy?” Diệp Lăng ngừng lại, có điểm nghi hoặc hỏi.

Bảo ta đi cũng là các người, bây giờ gọi ta đứng lại cũng là các người, rốt cuộc các người muốn làm gì...

“Người không thể đi!” Ái Đức Hoa dẫn đầu lên tiếng.

“Người có bệnh à?” Diệp Lăng trực tiếp hỏi Ái Đức Hoa.

“Sao người lại mắng chửi người khác!” Tạp Toa có điểm nổi giận.

“Mắng chửi thì sao vậy, hắn không phải có bệnh thì là gì, ta đang đứng trong này, hắn mặc kệ, bắt ta đi xuống, bây giờ ta đi xuống thì lại bảo không thể, đang đùa giỡn ta à?” Diệp Lăng thực bình tĩnh nói tựa hồ trái ngược với lời nói gay gắt của hắn.

Mà ngữ khí này thật giống như đang nói một chuyện đáng ra là như vậy, làm người ta cảm thấy quả thật Ái Đức Hoa này có bệnh.

384. Chương 385: Võ Trang Băng Thiên Sứ (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 385: Võ Trang Băng Thiên Sứ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Ừ, quả thật có điểm bệnh... A, không đúng a!” Phi Phi gật gật đầu, nhưng rất nhanh liền phát hiện không thích hợp, sao mình lại cảm thấy Ái Đức Hoa có điểm bệnh chứ? Như vậy sẽ bị Tạp Toa oán trách.

Mà khi Phi Phi nhìn về phía Tạp Toa, phát hiện ánh mắt Tạp Toa rất không thân thiện...

Làm bộ như không thấy, Phi Phi trực tiếp bỏ qua, đây cũng là thái độ làm người của nàng, không muốn đối mặt thì trực tiếp bỏ qua.

Sau đó Phi Phi nói: “Cái kia, Diệp Lăng, hắn cũng không phải muốn người đi mà muốn người ở lại đây thi đấu, đó cũng là hy vọng của ta, ta muốn giáo huấn người!” “Vì sao?” Diệp Lăng khó hiểu hỏi.

“Ai bảo người đáng giận như vậy, đây là chuyện mà bao năm qua ta muốn làm nhất, hiện tại rốt cuộc có thể quang minh chính đại tiến hành, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!” Phi Phi duỗi tay ra, không giấu điểm ý nguyện của mình, nàng vẫn luôn ngay thẳng như vậy.

“Ta không hỏi người cái đấy, vì sao hắn bắt ta thi đấu, có ý nghĩa sao?” Diệp Lăng có điểm kỳ quái hỏi.

“Cái này...” Phi Phi không nói được gì, kỳ thật chuyện này nguyên nhân xuất phát từ chính nàng.

Tình huống cụ thể là thế này, nửa tháng trước Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa bảo Phi Phi đi xác nhận một chút xem rốt cuộc có phải Diệp Lăng giúp Ái Đức Hoa không

Đối với việc này Phi Phi cũng cảm thấy có điểm hoài nghi, vì vậy mới đi hỏi hơn nữa là làm trò trước mặt Tập Toa hỏi.

Ái Đức Hoa không bỏ xuống mặt mũi được liền phủ nhận, nói mình chỉ đứng dịp gặp qua Diệp Lăng một lần, chưa từng nhờ Diệp Lăng hỗ trợ, mà lần đó hấn chiến đấu với Diệp Lăng cũng là dựa vào bản lĩnh thực lực.

Đối với điều này, tuy Phi Phi cảm thấy Diệp Lăng quả thật không có bốn sự gì, đều dựa vào âm mưu thủ thắng nên cảm thấy có điểm tin tưởng Ái Đức Hoa. Bất quá, tuy rằng như vậy nàng vẫn hoài nghi Diệp Lăng giúp Ái Đức Hoa, nếu không lấy cái loại tính cách của Diệp Lăng sao lại chạy tới tham gia kén rể?

Xem nào nhiệt thì còn có thể nhưng bảo hấn đi ra chiến đấu với người khác thì quả thật tuyệt đối không thể!

Đối với điểm hoài nghi này, Ái Đức Hoa rất chột dạ nên hấn phải chứng minh chính mình, chứng minh mình có thể thoải mái chiến thắng Diệp Lăng, nếu vậy thì hấn cảm thấy Phi Phi và Tập Toa sẽ không hoài nghi nữa

“Ta muốn để người ta biết, Ái Đức Hoa ta có thể thắng được người, không cần người phải nhận thua, lần này cho dù luyện kim vũ khí của người hết năng lượng thì ta cũng sẽ để người nạp năng lượng lại!” Ái Đức Hoa đứng dậy, một kiếm chỉ về phía Diệp Lăng.

Mọi người trầm mặc không nói không hện mà cùng quay đầu nhìn Diệp Lăng.

“Gớm! Người thắng thì cứ thắng, liên quan gì đến ta, mụ béo, đi thôi, hôm nay chúng ta làm đội cổ động viên!” Diệp Lăng về mặt khinh thường nói sau đó rời đi cùng Chân Tiểu Yên, hoàn toàn không đếm xỉa đến Ái Đức Hoa.

Không ai nói được gì, bọn họ thật không ngờ Diệp Lăng cự tuyệt rõ ràng như vậy, đổi thành người khác, lại trên trận đấu như vậy thì sẽ tự nhiên tiếp thụ.

“Vô sỉ!” Đánh giá của Tập Toa với Diệp Lăng là như vậy, hơn nữa lần này lại tăng thêm một chút.

Phi Phi cũng cảm thấy Diệp Lăng vô sỉ, bất quá lại cảm thấy hấn rất trực tiếp, cũng có thể xem như một loại tính cách ngay thẳng.

“Vậy mới bình thường chứ, hấn đáp ứng mới là lạ!” Mấy người Diệp Lam Vũ thầm nghĩ trong lòng, các nàng cảm thấy như vậy mới đúng là Diệp Lăng, các nàng cũng đã sớm đoán được kết quả.

“Các người đừng nói nhảm nữa, đệ đệ ta muốn đánh thì đánh, không đánh sẽ không đánh, không cần phải để ý đến các người! Các người muốn xen vào hay muốn nhúng tay vào thì phải xem bản lĩnh của mình có thể thắng được hai ta không đã!” Diệp Lam Vũ thực bình tĩnh nói ra tay.

Lúc này tựa hồ Ái Đức Hoa còn chưa chết tâm, muốn đuổi theo Diệp Lăng, bất quá Diệp Lam Vũ cũng đã đánh một đạo Băng Thương tới, chắn trước mặt Ái Đức Hoa, đây vền vẹn chỉ là một cảnh cáo.

“Đừng đánh chủ ý vào hấn, nếu không các người sẽ hối hận!” Diệp Lam Vũ lạnh lùng nói trong ngữ khí có một loại băng lãnh làm người ta lạnh người, có lẽ vì nàng sử dụng băng hệ ma pháp a.

“Các người muốn động vào hấn thì trước tiên phải qua cửa này của chúng ta đã!” Bàn tay Thất công chúa mở ra, một đạo ngọn lửa phóng lên cao.

“Diệp Lăng, người không thể vĩnh viễn núp sau lưng nữ nhân, nhờ vào nữ nhân mà lấy được chức quán quân thì có ý nghĩa gì?” Tựa hồ Ái Đức Hoa còn chưa từ bỏ ý định, hướng về phía Diệp Lăng hô.

“Người thực phiền! Đây vốn không phải ý tứ của ta, ta cũng không muốn chức quán quân này, hiện tại ta có điểm khinh bỉ người!” Diệp Lăng nhún mày nói sau đó lấy ra một cái trống lớn, ném ở một bên.

Diệp Lăng nghĩ rằng Ái Đức Hoa nói là nói quán quân của hỗn hợp tổ, lần này được chức quán quân hoàn toàn là dựa vào hai người Diệp Lam Vũ, quả thật cũng có thể nói là nhờ vào nữ nhân.

Có điều Diệp Lăng không biết lời của Ái Đức Hoa còn có một tầng ý nghĩa khác, bất quá ý nghĩa này không lâu sau hẳn sẽ biết...

“Oanh!”

Thất công chúa quăng một cái hỏa cầu qua, toàn bộ quyết đấu tràng đều bị chấn động, có thể tưởng tượng được uy lực của nó mạnh mẽ dường nào.

“Hắn còn chưa cần người khác tới nói đừng để ta phát hỏa!” Thất công chúa lạnh lùng nói rất rõ ràng nàng đã rất tức giận, từ hỏa cầu trước có thể nhìn ra điều này.

Các nàng tuyệt đối sẽ không cho phép người ta nói Diệp Lăng như vậy, cho dù là thật cũng không được chứ huống gì đây là hoàn toàn kiếm chuyện.

Ái Đức Hoa trầm mặc, hỏa cầu cũng làm lực chú ý của hắn trở về Thất công chúa, hắn cau mày lại.

“Phi Phi...” Ái Đức Hoa mở miệng gọi Phi Phi, muôn thương lượng điều gì.

“Đừng gọi ta Phi Phi, người cũng không phải Tạp Toa, gọi ta Vân Thái hoặc Vân Thái đồng học, hoặc Vân Ảnh tiểu thư cũng được.” Phi Phi cau mày nói cũng không biết vì sao nàng bắt đầu cảm thấy Ái Đức Hoa này cũng không ra gì, có điểm phản cảm.

Đối với cách gọi Phi Phi nàng vẫn không thích, đã sớm đề cập với Tạp Toa, có điều Tạp Toa không để trong lòng, cảm thấy cũng không có vấn đề gì.

Với cách gọi Phi Phi này cũng chỉ có những người có quan hệ vô cùng thân thiết với nàng mới được gọi, rất rõ ràng Ái Đức Hoa không phải!

“Vân Thái đồng học, chút nữa chủ yếu dựa vào người đối phó hai nàng, cẩn thận một chút, các nàng rất mạnh-” Ái Đức Hoa chịu đựng nói hẳn không tốt phát giận với Phi Phi, hơn nữa còn ở trước mặt Tạp Toa

“Cái này không cần nói ta cũng sẽ làm vậy!” Phi Phi lấy ra kiếm của nàng, là một thanh kiếm đỏ rực như lửa, dường như là một thanh ma pháp kiếm có thể tăng phúc ma pháp hệ hỏa.

Đương nhiên cũng có thể tăng phúc đấu khí bởi đều có bản chất giống nhau cả!

Cũng vì vậy mà đôi khi Ma Pháp Sư cũng sẽ cầm kiếm, Vũ Giả cũng sẽ cầm ma pháp trượng, đương nhiên ma pháp trượng này phải rắn chắc một chút, bất quá tình hình chung đều thực kiên cố.

Mà cũng vì vậy, có đôi khi đối phương lấy ra vũ khí cũng không thể nhìn ra được đối phương là Ma Pháp Sư hay là Vũ Giả, chỉ có thể chờ xuất chiêu mới biết được.

Bất quá Phi Phi quả thật là Kiếm Sĩ, điều này không cần phải nghi ngờ.

385. Chương 386: Võ Trang Băng Thiên Sứ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 386: Võ Trang Băng Thiên Sứ (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Diệp tiểu thư, Thất công chúa điện hạ, mời chỉ giáo!” Phi Phi hành lễ với hai người

“Mời chỉ giáo!” Diệp Lam Vũ hai người đáp lễ, cũng bày trận thế, chuẩn bị công kích đối phương, bất lấy tiên cơ luôn là thói quen của hai người.

Có điều lúc này chuyện làm các nàng cảm thấy ngoài ý muốn phát sinh, Phi Phi đối diện dường như cũng hiểu được đạo lý này, ngay khi các nàng chuẩn bị ma pháp cũng đã dẫn đầu công kích.

“Hô...”

Chỉ thấy Phi Phi lao về phía trước, lấy tốc độ cực nhanh phóng về phía hai người, đây là tốc độ nhanh nhất của nàng bởi muôn đối phó với Ma Pháp Sư thì cận chiến là tốt nhất! Lúc này mọi người tựa hồ thấy được dưới chân Phi Phi có ánh lửa lóe lên.

Đây là hỏa hệ ma pháp, nàng sử dụng để gia tốc cho thân pháp của mình, nói đơn giản hơn là sử dụng phản lực của lửa, Diệp Lăng vừa thấy đã hiểu còn những người khác thì lại có điểm giật mình.

Có điều lần này giật mình nhất hẳn là Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa bởi tốc độ của Phi Phi quả thật quá nhanh, nhanh đến nỗi làm các nàng nhìn thẳng vào thực lực của Phi Phi.

Không ngờ thực lực Phi Phi lại cao đến vậy, bình thường lại chẳng nhìn ra được, mà nàng có thực lực như thế lại chưa từng sử dụng vũ lực với Diệp Lăng cũng nói lên nàng không phải cái loại người ỷ mạnh hiếp yếu, thích dùng nắm đấm.

Dùng câu nói khác là lấy đức phục chúng, ừ, không sai biệt lắm là vậy.

Về phần rốt cuộc thực lực của Phi Phi cao đến bao nhiêu thì dùng lời của Diệp Lam Vũ là sẽ không thấp hơn nàng, nếu đơn đả độc đấu thì có lẽ tỷ lệ thua sẽ rất lớn.

Đây là chuyện làm Diệp Lam Vũ cảm thấy ngoài ý muốn trong đợt thi đầu lần này.

Mà lúc này Diệp Lam Vũ cũng không có thời gian đi ngoài ý muốn, trực tiếp dùng một Băng Thứ đón đầu Phi Phi...

Hai mắt Phi Phi đỏ lên, đây là dấu hiệu báo trước rằng nàng sắp phóng đấu khí, mà đấu khí của nàng là loại đặc biệt chỉ riêng Vân Ảnh gia tộc mới có, nàng chỉ cần phóng ra đấu khí thì hai mắt sẽ biến hồng, màu hồng này sẽ biến hóa theo cường độ đấu khí của nàng.

(Không hiểu sao đoạn này lại biến thành Vân Ảnh, mọi người thông cảm nhé, Text hơi lờm, qua vài chương nữa xem sao.)

Tình hình chung thì Vân Ảnh gia tộc cũng lấy màu sắc làm tiêu chuẩn đấu khí, nếu biến thành đỏ lực tức đã đạt đến đỉnh, đã như thần rồi.

Lúc này hai mắt Phi Phi là đỏ sậm, cách đỏ rực còn khá xa nhưng đã rất tốt rồi, dù sao nàng cũng mới đôi mươi thôi.

Hai mắt Phi Phi chợt lóe, thanh kiếm trên tay xuất hiện một ngọn lửa, vung về phía Băng Thứ, một đạo hỏa năng lượng phóng ra, nghênh đón Băng Thứ.

“Oanh!”

Hỏa năng lượng cùng Băng Thứ va chạm, Băng Thứ liền dừng bước, cũng vỡ ra bốn phía...

Sau đó Phi Phi Tiếp tục đi tới, hai chân phát lực, tà tà xẹt qua Băng Thứ, nàng muốn đến gần hai người Diệp Lam Vũ.

“Băng Liên Hoa!”

Một cái Băng Liên Hoa của Diệp Lam Vũ từ bên cạnh nàng phóng ra vô số Băng Thứ, hướng về bốn phương tám hướng, tất nhiên còn có trên đầu nữa.

Nếu Phi Phi không làm gì nữa thì sẽ bị Băng Liên Hoa của Diệp Lam Vũ đánh trúng, lúc này ngoài lui ra thì chỉ còn có thể dùng kỹ năng mạnh mẽ phá Băng Liên Hoa này thôi.

“Hỏa Vân Thiên Hàng!”

Tất nhiên Phi Phi sẽ chọn cách thứ hai nàng thi triển ra đấu khí kỳ có điều đặc ý của mình, quơ thanh kiếm trong tay, rất nhanh một đám mây lửa xuất hiện trên đầu nàng.

Sau khi đám mây lửa này hình thành, lập tức áp về phía Diệp Lam Vũ.

Vết nứt...

Từng đạo vết nứt...

Dưới sự áp bách từ đám mây lửa, Băng Liên Hoa của Diệp Lam Vũ bắt đầu xuất hiện vết nứt, rất nhanh vỡ vụn ra, mà dưới sự khu động của Phi Phi, mây lửa tiếp tục ép xuống dưới, sắp tiếp xúc tới Diệp Lam Vũ.

“Băng Thuần!”

Diệp Lam Vũ vung tay lên, một cái băng thuần lớn xuất hiện trước mặt nàng, nàng muốn dùng cái băng thuần này để ngăn cản mây lửa, hoặc là nói tạm thời ngăn cản một chút.

Đồng thời tay còn lại của Diệp Lam Vũ rất nhanh kết thành thủ thế, sau đó đẩy về phía trước.

“Băng Thương.”

Hơn mười đạo Băng Thương hình thành, bay về phía Phi Phi, mà còn không cùng một quỹ tích, cũng không công kích từ một hướng mà từ những quỹ tích khác nhau, nhưng góc độ khác nhau công kích về phía Phi Phi.

Đằng trước đằng sau, trên đầu dưới chân, bên trái bên phải...

Tứ phía đều bị hơn mười đạo Băng Thương bao trùm, tựa hồ Phi Phi không còn đường lui nữa.

“Vân Anh Hỏa Vũ!”

Phi Phi vũ động thân thể, xoay tròn trên không trung, một đạo ngọn lửa xoay tròn chung quanh thân thể nàng theo động tác của nàng, động tác lúc này của nàng làm người ta cảm thấy thật đẹp

Giờ khắc này, dưới ánh mắt của mọi người, Phi Phi giống như đang khiêu vũ vậy, hấp dẫn lấy trông mắt mọi người, mà quả thật chiêu này có kết hợp một chút diệu nhảy.

Sau khi chiêu này xuất hiện, Băng Thương đã bị đánh tan thành từng mảnh.

“Woa~, Thật đẹp...” Khi Diệp Lăng nhìn thấy vậy, ngây người ra một chút, còn vỗ tay ủng hộ nữa.

Diệp Lam Vũ trầm mặc, lúc này nàng rất muốn bắt lấy Diệp Lăng hung hăng răn dạy một chút, rốt cuộc người cổ vũ cho bên nào?

“Diệp Lăng, đây là người cổ vũ cho đối phương rồi, cẩn thận Lam Vũ tiểu thư sẽ đánh người đấy...” Chân Tiểu Yên che miệng nói nếu không nàng sợ mình sẽ bật cười mất.

“A, đâu phải ta cổ vũ đâu, ta chỉ ủng hộ một chút thôi, quả thật nàng như vậy rất đẹp mà...” Diệp Lăng có điểm vô tội nói.

“Nhưng nàng đang đánh tỷ tỷ người...”

“Ta kháo, sao nàng lại khó coi như vậy, ta đúng là có mắt như mù mà, sao lại nói nàng xinh đẹp chứ!” Diệp Lăng lập tức nổi giận mắng.

Chân Tiểu Yên không nói gì, thầm nghĩ trong lòng: Người biến sắc mặt quá nhanh đi...

“Được rồi, ta chuẩn bị cổ vũ đây!” Diệp Lăng chỉnh sửa lại cái trống, sau đó hai tay cầm hai chày gõ, trầm tư một hồi hẳn đang suy nghĩ xem nên dùng điệu trống nào cho khí thế.

Trở lại trận chiến, sau khi Phi Phi ra chiêu Vân Ảnh Hỏa Vũ, thừa dịp khí thịnh, một kiếm đâm về phía băng thuần của Diệp Lam Vũ, mà một kiếm này không phải một kiếm bình thường, nó còn mang theo Hỏa Hệ đấu khí rực lửa nữa.

“Két...”

Băng thuần của Diệp Lam Vũ không đỡ nổi thanh kiếm nóng rực kia, bị đâm xuyên qua.

Trước mặt Hỏa Hệ quả thật Băng Hệ có điều chịu thiệt, đây là thiên sinh tương khắc rồi. Bất quá cho dù phá rụng cái thuẫn này cũng chưa nói lên được gì cả, đây chỉ là ma pháp nhất thời phát ra, có thể Diệp Lam Vũ còn chiêu khác, nàng cũng chưa từng nghĩ rằng băng thuẫn này có thể phòng ngự hết thủy.

Khi băng thuẫn bị phá, Diệp Lam Vũ cũng không lui lại mà rất trấn định đứng im, hai tay kết một cái thủ thế, sau đó đẩy về phía trước, “Rống-”

Băng Long hung mãnh rít gào phóng ra, nhằm về phía Phi Phi...

386. Chương 387: Võ Trang Băng Thiên Sứ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 387: Võ Trang Băng Thiên Sứ (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Phi Phi cả kinh, lập tức né qua một bên, khó khăn lắm mới tránh khỏi Băng Long, lúc này nàng cũng không có thời gian đi cảm thấy may mắn, rất bình tĩnh lại tiến thêm một bước về phía Diệp Lam Vũ, dùng thế rút đao chém ngang về Diệp Lam Vũ.

Dưới chân Diệp Lam Vũ lóe lên, một cây băng trụ mọc thẳng đứng, nâng cả người nàng lên không trung, né khỏi công kích đồng thời cũng rút ra khoảng cách.

Băng trụ của Diệp Lam Vũ nghiêng nghiêng, mà sau khi nàng rút về phía sau, dưới đất lại xuất hiện băng trụ mới chống đỡ, nếu muốn kéo Diệp Lam Vũ từ trên trời xuống thì không thể dùng cách chém đứt băng trụ được, trừ phi chém đứt toàn bộ.

Bất quá làm cho Diệp Lam Vũ không lường trước được là Phi Phi thật sự chém đứt hết sạch...

Ngay một khắc băng trụ của Diệp Lam Vũ bay lên, toàn thân Phi Phi bắt đầu tản mát ra khí tức ngọn lửa, sau đó vung kiếm, cũng phun ra một chữ — “Trảm!”

Một cổ kinh khí dài chừng mười thước hợp với kiếm của Phi Phi, chặt đứt toàn bộ băng trụ của Diệp Lam Vũ.

Diệp Lam Vũ cũng không kinh loạn, nàng vung tay lên, mặt đất lại xuất hiện băng trụ đỡ lấy nàng, không để nàng té xuống đất.

Mà ngay khi Diệp Lam Vũ đứng vững cước bộ, Phi Phi đã vọt lên, lại tiếp cận Diệp Lam Vũ thêm một lần nữa, hơn nữa lần này gần hơn cả lần trước, mà nàng cũng không nhàn rồi, trong nháy mắt chém ra vài đạo Hỏa Hệ đấu khí.

Chấn!

Chấn!

Tay Diệp Lam Vũ liên tục huy động, dùng băng thuẫn loại nhỏ chặn toàn bộ đấu khí lại, bản thân nàng thì tìm cách lui về sau, rút ra khoảng cách cùng Phi Phi.

Khoảng cách trong chiến đấu chính là điểm mấu chốt trong thắng thua của các nàng, nếu Diệp Lam Vũ bị Phi Phi tiếp cận tức là nàng cách thua trận đã không xa.

Bất quá Diệp Lam Vũ thủy chung vẫn không thể rút ra khoảng cách, làm cho Phi Phi ngày càng tiếp cận...

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì hẳn là Diệp Lam Vũ sẽ thua, đây chỉ còn là vấn đề thời gian.

Đương nhiên phải bài trừ việc Diệp Lam Vũ có tuyệt chiêu mà chưa ra, còn có nếu không có những người khác hỗ trợ nữa.

Diệp Lam Vũ còn tuyệt chiêu không thì không biết nhưng có người hỗ trợ hay không thì có thể khẳng định được rồi, Thất công chúa vẫn chưa từng động đậy chính là chiến hữu của nàng.

Mà hiện tại mọi người cảm thấy kỳ quái sao từ nãy giờ Thất công chúa vẫn không động thủ, vẫn chỉ đứng một bên nhìn.

Trừ bỏ muốn nhìn xem thực lực của Phi Phi thì Thất công chúa còn phải phòng ngự công kích của những người khác, đối phương có đến năm người, bốn người còn lại chưa từng động đậy.

Mà tin rằng bốn người kia chưa từng nhúc nhích cũng vì nàng, đây là điều làm Thất công chúa lo lắng, nếu nàng gia nhập giúp đỡ Diệp Lam Vũ thì chắc chắn những người này sẽ động thủ.

Hiện tại họ đang ngại mặt mũi, không không biết xấu hổ ra tay, dù sao Diệp Lam Vũ và Phi Phi còn đang tiến hành đơn đả độc đấu.

Đồng thời lúc này Thất công chúa cũng có chút lo lắng, có lẽ lần thi đấu này đã là trận cuối của đội mình rồi bởi đối thủ hôm nay quá mạnh mẽ, một cái Phi Phi thôi đã mệt rồi, mà trong bốn người còn lại, chỉ cần có hai cái đủ áp chế mình thì sự thắng bại của trận này đã được định sẵn.

Diệp Lăng cùng Chân Tiểu Yên? Có thể xem như không đi, hơn nữa Thất công chúa cũng sẽ không để hai người xuất chiến.

Mà rất nhanh khoảng cách giữa Diệp Lam Vũ cùng Phi Phi gần như sắp đụng vào nhau, nếu còn như vậy nữa thì theo suy tính của mọi người hẳn đã đến lúc phân thắng bại.

Ma Pháp Sư bị Vũ Giả gần người quả thật rất yếu ớt.

Bất quá điều này cũng không tuyệt đối ít nhất là không thể áp dụng vào Diệp Lam Vũ... “Võ Trang Băng Thiên Sứ!”

Trên người Diệp Lam Vũ đột nhiên xuất hiện một thân băng giáp, một cái băng giáp hoàn hảo từ đầu đến cuối, tạo hình của nó rất tao nhã, sau lưng có một đôi cánh đủ để giải thích cái tên của nó.

Băng giáp trên người Diệp Lam Vũ hoàn toàn khác với băng mà nàng phóng xuất, một thân băng giáp này được tạo thành từ Băng Tinh, cho dù là ngọn lửa mạnh nhất cũng không thể hòa tan nổi.

Đồng thời lực phòng ngự của nó cũng cực cao, có thể hoàn toàn miễn dịch công kích bình thường, đồng thời cũng có thể giảm đi rất nhiều thương tổn.

Khi lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Võ Trang Băng Thiên Sứ sẽ cảm thấy nữ hài tử đúng là nữ hài tử, vì sao còn làm ra một đôi cách vô dụng như vậy, chẳng lẽ vì đẹp hơn một chút sao?

Nếu người nghĩ như vậy thì người đã sai rồi, sai mười phần, sai đến không thể sai nữa!

Động tác tiếp theo của Diệp Lam Vũ đã hoàn toàn giải thích điều này, chỉ thấy hai cánh nàng vung lên, quét ngang về phía Phi Phi, cảm giác hàn quang lóng lánh kia làm người ta biết nếu bị quét trúng thì tuyệt đối sẽ bị chặt đứt thành hai.

Đúng vậy, nếu nói băng giáp là Băng Thiên Sứ thì đôi cánh này là “Võ Trang”, “Đỉnh!”

Phi Phi thử sử dụng kiếm chém đôi cách này, sau khi hai người đụng vào nhau liền phát ra một tiếng vang lớn như vậy, giống như hai kiện kim chúc vũ khí chạm vào nhau vậy.

Trình độ cứng rắn của nó tuyệt đối không thua kém binh khí gì, mà đồng thời Phi Phi cũng xác nhận một điều là băng giáp này không sợ lửa thường.

Một thân băng giáp này trao cho Diệp Lam Vũ năng lực cận chiến, hơn nữa nàng không sợ bị người khác công kích, đồng thời chính nàng còn có thể đi công kích người khác.

Phi Phi đang tự hỏi đối sách, mà nàng tự hỏi chưa được bao lâu, cánh của Diệp Lam Vũ lại xuất hiện biến hóa, chỉ thấy đôi cách chim kia mở lớn ra, làm Diệp Lam Vũ biến thành một Băng Tuyết Thiên Sứ xinh đẹp nhất.

Bất quá dưới vẻ đẹp này còn ẩn chứa sát khí làm người ta sợ hãi.

“Sưu sưu...”

Từ trên cánh bay ra một cây lông chim, băng sương khí ngưng kết lông chim bén nhọn, quả thật như Băng Dao, lấy tốc độ như tia chớp bay về phía mục tiêu của nó - Phi Phi, Phi Phi trừng lớn hai mắt, ánh mắt đỏ hơn rất nhiều, hồng quang lấp lóe.

“Tất Sát - Thiên Vân Lưu Hỏa Trảm!”

Nháy mắt trước mặt Phi Phi hình thành hơn mười đạo kinh khí, đan vào nhau như lớp vòng, đẩy mạnh về phía trước, chẳng những đánh nát lông chim mà đồng thời còn bao trùm cả Diệp Lam Vũ vào trong.

“Phanh!”

Diệp Lam Vũ bị đánh bay, băng giáp cũng bị Thiên Vân Lưu Hỏa Trảm đánh vỡ, từng khối từng khối rơi xuống đất...

“Diệp Lam Vũ!”

Thất công chúa cả kinh, nàng không nghĩ tới Phi Phi lại mạnh mẽ như vậy, lập tức quăng một cái ma pháp tới, sau đó bay về phía Diệp Lam Vũ, nàng có chút lo lắng, sợ Diệp Lam Vũ bị thương.

Mà Diệp Lăng ở một bên tựa hồ không thèm để ý, thật giống như không phát hiện tỷ tỷ mình bị đánh bay vậy.

“?” Chân Tiểu Yên có điểm nghi hoặc, lấy sự hiểu biết của nàng với Diệp Lăng, khi hắn nhìn thấy tỷ tỷ mình bị người đả thương thì nhất định sẽ bão nổi dù không đi đánh người nhưng cũng sẽ đi xem tình huống.

Mà hiện tại Diệp Lăng lại chẳng quan tâm, tiếp tục đứng một bên xem diễn.

Chẳng lẽ hắn không nhìn thấy sao?

Rất nhanh Chân Tiểu Yên đã có đáp án, Diệp Lăng biết Diệp Lam Vũ căn bản không có việc gì!

387. Chương 388: Trống Trận Vang Rền (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 388: Trống trận vang rền (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Diệp Lam Vũ đang bay ngược đột nhiên dừng lại trên không trung, lơ lửng giữa không trung —

“Khụ khụ, tiểu Thất, không cần lo lắng, ta không sao cả, không ngờ Vân Ảnh tiểu thư lại mạnh đến vậy quả thật làm ta có chút ngoài ý muốn, bất quá ta cũng chưa xuất toàn lực mà!”

Người cản thận sẽ phát hiện băng giáp trên người Diệp Lam Vũ nát thì nát nhưng bên trong còn một kiện băng giáp mỏng manh mà chắc chắn hơn nhiều.

Nếu nói kiện bằng giáp khi này là võ trang đầy đủ thì kiện này chỉ võ trang vài bộ phận, phòng ngự tất cả nhưng vị trí trọng yếu mà thôi.

“Trước cho người một ít mưa băng!”

Diệp Lam Vũ tùy tay xuất chiêu, mưa băng bắt đầu trút xuống đầu Phi Phi.

Đối với chiêu số đơn giản như vậy tất nhiên Phi Phi giải quyết rất nhanh, không có vết thương gì, cũng không có khó khăn gì cả.

“Lại đến một chút.”

Diệp Lam Vũ vẫy tay một cái, tiếp tục mưa băng...

Phi Phi cũng tránh thoát.

“Lại đến một chút...”

Rốt cuộc người muốn làm gì, chẳng lẽ vẫn cứ dùng mưa băng sao? Phi Phi nhăn mặt nhíu mày, tiếp tục trốn.

Sau vài lần, Diệp Lam Vũ cười nói: “Được rồi.”

Cái gì mà được rồi?

Không ai hiểu được lời nàng có ý gì, chỉ hiểu được dường như nàng đã hoàn thành một cái gì đó, hẳn là có mưu kế gì thì phải.

“Băng Phong Đại Địa!”

Băng Phong Đại Địa này dường như không có gì lợi hại thì phải? Phi Phi nhíu mày, tránh thoát tất cả những nơi Băng Phong Đại Địa lan đến, chiêu này chỉ đóng băng lại những ai đứng trên mặt đất, nếu địch nhân không đứng trên mặt đất thì ma pháp này không có hiệu quả là mấy ngoài việc làm lạnh hơn một chút...

Mà nói như vậy, ma pháp Băng Phong Đại Địa này đều dùng trong tác chiến quy mô lớn, thuộc loại hành quân đại chiến.

Đồng thời vì Phi Phi còn muốn tiếp tục chiến đấu, không thể cách Diệp Lam Vũ quá xa nên khi Băng Phong Đại Địa lan đến cũng chỉ nhảy lên mà né thôi.

“Hi hi, Băng Lao!”

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một nhà giam hình thành từ băng tuyết, từ trên trời chụp xuống Phi Phi.

Phi Phi lập tức hạ người xuống, chuẩn bị đào tẩu từ bên dưới, bất quá rất nhanh nàng phát hiện ra Băng Lao của Diệp Lam Vũ không chỉ xuất hiện ở trên đầu mà dưới đất cũng có.

Bây giờ Phi Phi mới hiểu ra vì sao Diệp Lam Vũ lại dùng mưa băng rồi dùng Băng Lao, hóa ra tất cả chỉ làm chần chệch cho ma pháp này.

Chỉ thấy băng trên mặt đất đột nhiên đứng lên từ bốn phương tám hướng, cũng nháy mắt áp súc, biến thành một cái Băng Lao không gì có thể phá nổi.

“Thành công!”

Phi Phi bị Diệp Lam Vũ thành công nhốt vào Băng Lao, mà khi Diệp Lam Vũ hô thành công, đồng thời cũng gia cố Băng Lao bởi nàng biết Phi Phi ở trong nhất định sẽ tìm cách đột phá, nếu không gia cố thì nhất định sẽ bị nàng đánh đập nát.

“Đang đang...”

Phi Phi vẫn dùng đầu khí cố gắng phá cái Băng Lao này nhưng rõ ràng không thành công, điều này làm khuôn mặt nàng hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó nàng nhắm hai mắt lại, tựa hồ đang chuẩn bị cái gì đấy.

Chẳng qua lúc này đội hữu của Phi Phi cũng không biết nàng muốn làm gì, chỉ cảm thấy nàng bị giam vào Băng Lao thì chắc là đã bị đánh bại.

Bị một Ma Pháp Sư nhốt ở một chỗ thì trên cơ bản cũng giống như bị Vũ Giả gần người vậy, bại cục đã định, ừ, tình hình chung là vậy.

Bởi vậy Ái Đức Hoa cùng Tập Toa liền dẫn đầu xông lên, cũng không phải vì hai người quan tâm Phi Phi mà vì hai người họ đều là Vũ Giả, hai người còn lại là Ma Pháp Sư.

Hai cái Ma Pháp Sư đồng học rất nhanh đã tạo thành một trận hình hai người, đồng thời phóng ra ma pháp công kích của họ, đánh về phía Diệp Lam Vũ.

“Úc, xem ra lần này rất đau đầu đây, đội ngũ này rất mạnh...” Thất công chúa có điểm đau đầu nói.

Thân pháp của hai người Ái Đức Hoa, còn có ma pháp của hai cái Ma Pháp Sư kia đều nói cho mọi người biết rằng bốn người bọn họ cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, đều thuộc loại cao thủ trong đám thiếu niên.

Xem ra mấy người này đều thuộc loại tinh anh của Tử La Lan Học Viện, mà tinh anh như vậy xuất hiện ở hỗn hợp tổ này quả thật rất hiếm thấy bởi không có mấy người nhàm chán như Diệp Lam Vũ cả.

Hơn nữa nếu ở hỗn hợp tổ xuất hiện tổn thương thì sẽ ảnh hưởng đến những tổ thi đấu khác nên đa số tinh anh đều bỏ qua tổ đấu không mấy trọng yếu này.

Mà lúc này Thất công chúa đã đứng cùng một chỗ với Diệp Lam Vũ hơn nữa căn cứ tình huống này thì hai người cũng sẽ không nói thêm gì nữa, trực tiếp phóng ra tổ hợp kỹ năng.

“Song Long Hí Châu!”

Băng Long cùng Hỏa Long đồng thời rít gào lao ra, đây là một cái tổ hợp kỹ đơn giản của hai nàng, mà tên là từ Diệp Lăng đặt bởi hai con rồng này cuộn vào nhau, hơn nữa phía trước còn có một băng hỏa cầu, hình tượng này hoàn toàn giống như Song Long Hí Châu vậy.

Mà băng hỏa cầu này ở trong là băng cầu, bên ngoài được bọc bởi ngọn lửa màu trắng, là một nghịch lý tồn tại.

Băng hỏa cầu đã bạo nổ trước khi hai con rồng lao tới, băng vụ màu trắng bao trùm hai người Ái Đức Hoa trong nháy mắt, đồng thời cũng làm cho Ma Pháp Sư phía sau không nhìn thấy hai người Diệp Lam Vũ, cũng làm cho ma pháp không còn mục tiêu công kích nữa.

Không thấy được đối thủ nhưng Diệp Lam Vũ lại có thể cảm giác được đối thủ ở đâu, có thể nhìn ra được điều này từ sự tấn công của nàng nhưng mọi người lại không rõ vì sao lại như thế.

“Ngao...”

Băng hỏa song long đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người Ái Đức Hoa làm hai người cả kinh, lập tức né qua một bên.

Băng hỏa song long bị tránh né cũng không quay đầu lại mà trực tiếp lao ra băng vụ, giương nanh múa vuốt oanh kích hai cái Ma Pháp Sư kia.

“Tường đất!”

Một Ma Pháp Sư trong đó lập tức thi triển tường đất, ngăn trở hai con rồng này, mà không cần phải nói cũng biết, hẳn là một Thổ Hệ Ma Pháp Sư.

“Oanh!”

“?”

Sau khi băng hỏa song long va chạm lên tường đất, tường đất liền sụp đổ, mà băng hỏa song long vẫn còn tiếp tục rít gào.

“Tường Đồng Vách sắt!”

Thổ Hệ Ma Pháp Sư trong nháy mắt thi triển ra một cái ma pháp nữa, đây là bản thăng cấp của tường đất, dùng nam thạch cứng rắn nhất để ngăn cản băng hỏa song long, hơn nữa cũng dày hơn rất nhiều.

“Oanh!”

Rốt cuộc băng hỏa song long cũng dừng lại dưới ma pháp có lực phòng ngự cực cao này.

Mà rất nhanh mọi người liền phát hiện, tuy rằng băng hỏa song long tiêu thất nhưng trên sàn đấu lại xuất hiện càng nhiều băng hỏa vật, đó là đầy trời Băng Toàn Nhận, còn có Hỏa Diệu khiêu Vũ trên không.

“Đây mới là thực lực chân chính của hai người họ sao?”

Mọi người giật mình nói bọn họ từng nhìn thấy Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa ra chiêu nhưng chưa từng thấy hai người dùng tổ hợp kỹ, tổ hợp kỹ này quả thật quá mạnh mẽ, hoàn toàn không thể so sánh với khi hai người tách ra chiến đấu được.

Vốn, một người bị áp chế, bây giờ hai người đứng cùng một chỗ lại có thể thoải mái áp chế bốn người, chiếm hết thượng phong.

“Không thể để cho đám sương mù này ngăn trở mình được.” Ái Đức Hoa tránh thoát Hỏa Long nhưng phía sau còn có Băng Toàn Nhận cùng Hỏa Diệu, hắn biết nếu tầm mắt mình bị ngăn cản thì nhất định sẽ thua.

Hắn không muốn thua bởi hắn thua không dậy nổi!

388. Chương 389: Trống Trận Vang Rền (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 389: Trống trận vang rền (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Cuồng Phong Kiếm!”

Ái Đức Hoa vận khởi đầu khí, một cỗ cuồng phong từ kiếm hắn rút gào bay ra, rất nhanh xua tan đi đoàn băng vụ kia làm hắn khôi phục lại tầm mắt.

Mà lúc này Ái Đức Hoa cùng Tập Toa đều ngây người một chút bởi trước mắt họ là băng cùng hỏa bay đầy trời, tại thời khắc này đột nhiên bọn họ có cảm giác sợ hãi sợ hãi mình sẽ thất bại.

Hai cái Ma Pháp Sư cũng vậy, về khí thế họ đã thua đối phương một đoạn dài rồi nếu cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn hai người Diệp Lam Vũ sẽ lại thắng lợi.

Có điều lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra!” “Lưu Vân Trảm!”

Trong cái Băng Lao kia đột nhiên tuôn ngọn lửa khí tức mãnh liệt, sau đó một đạo hỏa diễm kiếm khí phá tan Băng Lao, nhằm về phía hai người Diệp Lam Vũ.

“!?” Diệp Lam Vũ hai người cả kinh, các nàng không nghĩ tới Băng Lao này lại bị đánh vỡ, hơn nữa đồng thời còn thuận tiện công kích mình.

Tất nhiên lúc này cũng không có thời gian để các nàng giật mình, hỏa diễm kiếm khí sắc bén kia quá nguy hiểm, nếu bị chạm tới không chết tức thương!” “Băng Hỏa Thuần!”

Trong nháy mắt, Diệp Lam Vũ hai người đồng thời phóng xuất ra phòng ngự cực mạnh, Băng Hỏa Thuần này dù cho thiên cấp cũng khó phá nổi.

“Tư...”

Hỏa diễm kiếm khí trảm lên Băng Hỏa Thuần, phát ra tiếng nổ, đồng thời cũng làm cho không gian nơi đó chấn động, có thể thấy được uy lực của nó mạnh như thế nào.

Đồng thời vết rách thật lớn trên Băng Hỏa Thuần kia đã nói cho hai người biết hỏa diễm kiếm khí này rất khủng bố!

Toàn thân bao trùm bởi ngọn lửa, Phi Phi nhẹ nhàng nhảy ra Băng Lao, cặp mắt nàng như bốc lửa, mà sau khi đi ra nàng cũng lập tức đưa kiếm lên không, lấy tốc độ nhanh nhất chém xuống dưới.

“Lưu Vân Trảm!”

Lại là chiêu này, nếu lại bị đánh trúng thì Băng Hỏa Thuần sẽ bị vỡ vụn!

Hai người Diệp Lam Vũ cũng biết đạo lý này, nhanh chóng thu hồi Băng Hỏa Thuần, cũng hình thành hai cái Băng Hỏa Thiên Sứ giống nhau, một cái là Hỏa Diễm Thiên Sứ mà trước kia Thất công chúa đã từng sử dụng, mà một cái là Băng Thiên Sứ không khác là mấy.

Quả nhiên hai người từ nhỏ cùng lớn lên, là chiến hữu ăn ý nhất, trên cơ bản đã đạt tới tình trạng tâm linh tương thông, tuy thiên phú thuộc tính khác nhau nhưng một ít ma pháp lại rất giống nhau!

Thất công chúa có Hỏa Diễm Vũ Nương, Diệp Lam Vũ có Băng Thiên Sứ, mà Diệp Lam Vũ có Vô Trang Băng Thiên Sứ, Thất công chúa cũng có Hỏa Diễm Khải Giáp.

“Công kích!”

Dưới sự khống chế của hai nàng, Băng Hỏa Thiên Sứ cúi người lao về phía Phi Phi, “Vân Thái Hỏa Vũ!”

Phi Phi lại dùng chiêu này, bất quá đường như động tác nhanh hơn, tỉ mỉ hơn, không quá gian nan để ngăn chặn công kích của Băng Hỏa Thiên Sứ.

Băng Hỏa Thiên Sứ mỗi người một bên, phiêu phù giữa không trung, sau đó tiếp tục lao xuống, dùng thân thể bất diệt của các nàng để công kích Phi Phi, trừ phi có thể hoàn toàn diệt đi Băng Hỏa Thiên Sứ, nếu không các nàng sẽ tiếp tục tồn tại, chỉ cần Diệp Lam Vũ hai người có đủ ma lực.

Bất quá tuy Băng Hỏa Thiên Sứ có thể tạm thời ngăn chặn Phi Phi nhưng cũng không thể tạo thành thương tổn đến nàng, nếu muốn chặn đánh bại nàng thì hai người cần cố gắng thêm.

Có điều lúc này hai người không phải chỉ cần áp chế một người, đối diện còn có bốn! Nếu bốn người kia cùng tiến lên thì Diệp Lam Vũ tuyệt đối sẽ bị vây vào hạ phong, trừ phi có thể sớm giải quyết Phi Phi.

Có điều dường như không thể, tuy hai người cộng lại mạnh hơn Phi Phi rất nhiều nhưng cũng cần một ít thời gian, chỉ cần đám người kia không phải ngu ngốc thì họ sẽ không đợi hai người giải quyết Phi Phi trước!

“Bây giờ không lên thì đợi tới bao giờ? Chúng ta lên!” Ái Đức Hoa bước dài về phía hai người, cũng xuất ra một kiếm công kích về phía Diệp Lam Vũ.

Mà theo đó, Tập Toa cũng phối hợp hấn lao về phía trước, hai Ma Pháp Sư đi hỗ trợ Phi Phi.

Phi Phi phá lao ra ngoài làm cục diện xảy ra biến hóa long trời lở đất, hiện tại Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa chỉ có thể lấy thủ là chính, công kích là phụ, hoàn toàn rơi vào bị động.

Bất quá tuy hai người rơi vào bị động nhưng lại biết nắm lấy cơ hội một khi đối phương có sơ hở thì hai nàng sẽ lập tức công kích làm đối phương luống cuống tay chân!

Mà hai người họ vẫn phối hợp vô cùng hoàn mỹ làm đối phương không tìm được cơ hội cũng vì vậy mà cục diện trở nên giằng co!

“Hai nàng băng hỏa sau này sẽ trở thành một tổ hợp rất đáng sợ!” Đây là ý tưởng duy nhất của mọi người ở đây. Sự phối hợp của hai nàng đã làm người ta lung động, cảm thán không thôi.

Đồng thời hai người phối hợp cũng làm cho đối phương lâm vào hỗn loạn, nếu bên phía Phi Phi cũng có phối hợp như vậy thì họ đã sớm đạt được thắng lợi!

Người ở đây rất dễ dàng nhìn ra thực lực của đội ngũ Phi Phi cao hơn hai lần tổ đội Diệp Lam Vũ hai người, bất quá từ đó cũng có thể cho thấy sự phối hợp hoàn mỹ của hai người.

“Hỏa Hệ nữ kiếm sĩ của đối phương cũng rất mạnh...”

Mà ngoài sự phối hợp của hai nàng, cường lực của Phi Phi cũng làm cho không ít người chú ý, nếu không có hai nàng thì nhất định Phi Phi sẽ sáng nhất ở đây.

“Diệp Lam Vũ, cứ như vậy mãi thì chắc chúng ta bại mất, có cần gọi Diệp Lăng đến hỗ trợ không.” Thất công chúa đánh ra một cái hỏa cầu, quay lại hỏi Diệp Lam Vũ nàng tin rằng Diệp Lam Vũ cũng có ý tưởng tương tự.

Dù Diệp Lăng không hề có lực sát thương nhưng năng lực phá hư cùng quấy rối của hắn rất mạnh, chỉ cần tùy tiện ném ra vài cái luyện kim vũ khí là có thể tạo thành hỗn loạn cho đối phương rồi, mà lúc đó hai người chỉ cần quơ được cơ hội đánh gục vài đối thủ thì trận đấu trở nên thoải mái hơn rồi.

Bất quá ý tưởng này cũng chỉ chợt lóe qua, rất nhanh đã bị Diệp Lam Vũ phủ định, nàng trực tiếp hồi đáp: “Giúp cái gì, cứ để hắn chơi đi, dù sao thua thì thua thôi!”

“Ừ! Thua thì thôi cũng không sao cả!” Thất công chúa mỉm cười, sau đó tiếp tục đối kháng tiểu đội năm người này.

Rất nhanh Phi Phi Tìm được một cơ hội, thoát khỏi hai cái Băng Hỏa Thiên Sứ, lại một lần nữa dùng lửa gia tốc, nhảy lên, trực tiếp từ trên không công kích Diệp Lam Vũ hai người.

“Hỏa Vân Thiên Hàng!”

Mây lửa thật lớn từ trên bầu trời áp chế xuống!

“Băng Truy Thuật!”

Diệp Lam Vũ dùng Băng Truy Thuật đánh ra một cái động trên mây lửa, làm cho mây lửa không còn lờn vờn gần mình nữa, đồng thời băng truy cũng bay thẳng về phía Phi Phi... nếu Phi Phi còn ở đó.

“Ồ!”

Diệp Lam Vũ phát hiện Phi Phi đã biến mất trên không trung, lập tức không thể biết vị trí của nàng ở đâu...

Hóa ra mây lửa của Phi Phi cũng không phải dùng để công kích mà để yểm hộ, giúp nàng tìm cơ hội công kích trí mạng!

389. Chương 390: Trống Trận Vang Rền (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 390: Trống trận vang rền (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Lúc này Phi Phi nương theo đám mây lửa rơi xuống, khi mây lửa rơi xuống nàng liền lao về phía hai người Diệp Lam Vũ, góc độ chéo xéo về một bên, đây là một góc độ rất xảo quyệt.

Lấy cách đứng đối lưng của hai người Diệp Lam Vũ, mặt bên đã là góc độ tốt nhất rồi, đương nhiên cũng sẽ bị phát hiện nhưng khi các nàng phát hiện thì Phi Phi đã đến gần trong gang tấc rồi, lúc đấy làm gì cũng đã muộn.

Đúng vậy, Phi Phi tính toán như vậy, kết quả là nàng đã thành công nếu... trên sàn chỉ có hai người Diệp Lam Vũ thì đúng là đã thành công.

Tại thời điểm mấu chốt này, một việc phát sinh làm động tác Phi Phi tạm dừng một chút, nói chính xác hơn là cơ hồ mọi người đều dừng lại, “Đông!”

Một tiếng trống vang lên, chấn động thật sâu tâm linh mọi người, có lẽ cũng vì mọi người tập trung quá nên mới làm tiếng trống này đạt được hiệu quả như vậy.

Mà tiếng trống này đến từ ngay giữa sân, từ cái trống lớn bên cạnh Diệp Lăng, này giờ hắn đang suy nghĩ xem nên gõ cái gì cho tốt, mà rốt cục bây giờ hắn cũng đã động, gõ ra tiếng trống thứ nhất của mình.

Kết quả là, tiếng trống này đã cứu vớt cho hai người Diệp Lam Vũ, rất nhanh hai người đã phát hiện ra hành vi của Phi Phi, trong lúc Phi Phi chần chờ, dưới chân nàng lập tức sinh ra vài đạo Băng Thứ sắc bén công kích về phía nàng.

Phi Phi xoay tròn một cái, kiếm trong tay nàng phát ra một đạo hỏa kinh, hủy diệt tất cả Băng Thứ, tiến hành mạnh mẽ đột phá.

“Băng Thuần!”

Diệp Lam Vũ phóng ra một cái băng thuần, bất quá băng thuần này không dùng để phòng ngự mà là đánh về hướng Phi Phi, muốn dùng nó để đánh bay nàng.

“Bách Điều Triều Phụng!”

Thất công chúa dùng một ma pháp cực mạnh, bất quá cũng không phải công về phía Phi Phi bởi hiện tại người Phi Phi vẫn còn ngọn lửa vờn quanh, ma pháp của nàng không có mấy hiệu quả với Phi Phi, nàng công kích về phía Ái Đức Hoa cùng Tập Toa.

Ái Đức Hoa cùng Tập Toa cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, hai người cũng có một ít tổ hợp kỹ, có điều không phối hợp hoàn mỹ như Diệp Lam Vũ hai người mà thôi nhưng vẫn làm cho hai nàng rất đau đầu.

Chỉ thấy hai người Ái Đức Hoa song kiếm hợp bích, đánh ra đạo đấu khí kỹ, không nhưng giải quyết ma pháp của Thất công chúa mà còn có xu thế tiếp tục công kích.

Mà lúc này Diệp Lam Vũ hai nàng cũng cảm thấy vô lực, tựa hồ nếu tiếp tục thì hai nàng cũng chỉ có thể đau khổ chống đỡ, các nàng cũng muốn buông tha cho...

“Thùng...”

“Thùng thùng...”

“Thùng thùng thùng thùng...”

Diệp Lăng lại một lần nữa nổi trống, mà lần này cũng làm người ta rung động tâm linh bởi nó bắt đầu có tiết tấu, đây là một loại tiết tấu làm người ta có cảm giác nhiệt huyết sôi trào!

Tiếng trống từ trước đến nay vẫn là âm thanh của nhiệt huyết, trong chiến tranh thời Trung Quốc cổ đại trống trận luôn là thứ phải có, từ đó có thể nhìn ra tầm quan trọng của nó trong chiến đấu.

Lúc này Diệp Lăng đánh ra một loại tiết tấu trống trận thời cổ đại rung động lòng người nhất, mà dưới sự biểu diễn hoàn mỹ của hắn, tiết tấu này lại càng làm người ta rung động thêm.

Có lẽ phải nói là đến trời cao cũng bị rung động, “Tỷ, tiểu Thất cố lên!”

“Tốt, nhìn xem tỷ tỷ ta có phế hết bọn hắn không nhé, người ở một bên cổ vũ cho ta đi!” Dưới tiếng trống này, sau một câu kia của Diệp Lăng, hai nàng lại bắt đầu sôi trào chiến ý-

“Tốt, ta cổ vũ rất lợi hại!” Diệp Lăng tiếp tục đánh trống, khí tức xơ xác tiêu điều của hai quân giao chiến hiện ra, rất phối hợp với tâm tình của hai nàng làm hai nàng phát huy ra thực lực mạnh mẽ nhất của mình.

Mà đối phương lại cảm thấy rất đè nén, bọn họ cũng không biết vì sao lại đè nén như vậy nữa.

Bây giờ họ còn không để ý tới tiếng trống của Diệp Lăng không những làm lòng người phấn chấn mà đồng thời cũng làm tâm linh người ta bị đè nén, cái này phải xem tâm tình của người đánh trống.

Trong lơ đãng, Diệp Lăng bày ra cho người khác xem sự ảnh hưởng đến chiến đấu từ âm thanh, đây là một loại lực lượng thần kỳ có thể thay đổi toàn bộ cục diện.

Có điều loại kỹ năng này rất ít người có thể nắm giữ nhưng Diệp Lăng lại hoàn toàn nắm giữ được kỹ năng này, trong võ lâm bảo khổ hần đã từng nhìn qua lý luận tương tự, lợi dụng âm luật để tiến hành chiến đấu.

Kỳ thật tiếng ca của hần lung động lòng người như vậy cũng vì điểm này, hần từng luyện qua...

Hiện tại hần trong vô hình tham gia chiến đấu cùng hai người, nói đơn giản hơn, từ khi tiếng trống vang lên thì hần cũng đã chính thức tham gia thi đấu.

Vì sao hần lại tham gia?

Đây không phải là nói nhảm sao? Chẳng lẽ hần cứ đứng nhìn hai nàng bị người khác ngược đãi Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa? Tất nhiên là không rồi!

Cục diện ngày càng thiên hướng về hai người hơn, tiểu đội năm người của Phi Phi ngày càng đè nén, mà càng như vậy thì bốn người Ái Đức Hoa càng thêm phiền táo, bất quá Phi Phi vẫn có thể bảo trì bình tĩnh, có điều bị tiếng trống của Diệp Lăng ngăn chặn khí thế mà thôi.

Từ điểm này có thể nhìn ra thực lực của Phi Phi không phải vô duyên vô cớ mà có, giữa bọn họ còn có một ít chênh lệch.

“Đồ lưu manh, người chơi xấu!”

Rất nhanh Phi Phi liền phát hiện ra vấn đề, tuy rằng nàng không hiểu được chuyện gì xảy ra nhưng có thể nhận định được là tiếng trống của Diệp Lăng gây nên.

Cảm giác chiến đấu của cô nàng này cũng rất miễn tuệ a.

“Diệp Lăng, hóa ra là người...” Ái Đức Hoa cảm tức nói Diệp Lăng, vốn bây giờ hần đã rất phiền táo, ghen một bụng không có chỗ phát tiết ra.

“Ừa, người không biết ta à?” Diệp Lăng gõ trống, thực đậm nói.

Uy uy, thiếu gia à, không phải hần đang hỏi người là ai mà là đang hỏi người đang làm cái gì.

“Người có thể dừng trống lại không...” Lúc này Phi Phi hỏi tuy nàng cảm thấy hỏi như vậy rất miễn cưỡng bởi đối phương vốn chung đội ngũ, cho dù Diệp Lăng chạy đến hỗ trợ cũng chẳng sao, huống chỉ hần chỉ vờ vện đứng bên kia gõ trống.

“Không được, ta còn muốn cổ vũ!” Diệp Lăng cự tuyệt, cũng bắt đầu đẩy nhanh tiết tấu, khí thế của hai người Diệp Lăng Vũ ngày càng thịnh.

“Cứ như vậy thì không đánh nổi đâu.” Phi Phi có chút buồn bực, “Hay là chúng ta nhận thua cho khỏe!”

Tuy rằng Phi Phi cũng là cái loại người không chịu thua nhưng sự thật rành rành ra đó, nàng cũng không thử chống. Nàng cũng không nghĩ đến đi qua kia ngăn cản Diệp Lăng bởi nàng cảm thấy công kích một người không tham chiến, lại không có chút lực sát thương nào là một sĩ nhục.

“Không, không thể nhận thua, chỉ cần chúng ta có thể vứt bỏ hết thấy thì nhất định sẽ có thể lấy được thắng lợi.” Ái Đức Hoa không buông tha cho, hần chắc là không biết nhận thua bao giờ.

“Hy vọng các người có thể làm được!” Phi Phi vừa dứt lời lại lao vào chiến đấu, nàng là người ít bị ảnh hưởng nhất, cũng có thể vứt bỏ hết thấy nhất!

390. Chương 391: Nam Nhân (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 391: Nam nhân (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Mà tựa hồ nàng đã phát hiện được cách giải quyết, sau khi phát giác vấn đề, Phi Phi liền nhắm hai mắt lại, tập trung tinh lực loại bỏ tiếng trống của Diệp Lăng, đặt tất cả tập trung lên hai người Diệp Lam Vũ.

Rất nhanh Phi Phi mở ra cặp mắt đỏ sẫm kia, trong ánh mắt chỉ có chiến ý kiên định, nàng đã thành công!

“Thiên Vân Lưu Hỏa Trảm!”

Đại diện tích hỏa kích lại xuất hiện, phóng về phía Diệp Lam Vũ hai người, hai nàng lập tức kết xuất ma pháp phòng ngự.

“Phong Sa!”

(Phong sa: bão cát)

Sau khi Phi Phi công kích, công kích của Tập Toa cũng theo đến, đầu khí của nàng thuộc hệ thổ, đầu khí kỹ không chế hạt cát.

Bất quá lúc này Phi Phi có điểm không rõ, kỹ năng bão cát này thuộc loại như sương khói muốn che khuất tầm mắt của mọi người, tiến hành kế hoạch “không cho ai biết”,

Rất nhanh mọi người liền hiểu được quả thật đây là một kế hoạch không thể cho ai biết..., bất quá lúc này tuy cảm thấy kỳ quái nhưng Phi Phi cũng mặc kệ, nàng lợi dụng bão cát này để sức lực, điều chỉnh đầu khí đến trạng thái đỉnh phong, nàng muốn sử dụng chiêu cực mạnh kia!

Có điều tựa hồ nàng không có cơ hội sử dụng chiêu này, cũng không phải không có cơ hội phát ra mà vì một việc làm nàng không sử dụng.

Thất công chúa dùng một hỏa hệ ma pháp thổi đi bão cát ừ, nàng lợi dụng hỏa hệ ma pháp chế tạo làn gió đối lưu làm bão cát biến mất.

Làm một cái Ma Pháp Sư phải lợi dụng được hết thấy hiệu quả từ ma pháp, phải hiểu biết bản chất của nó, nhờ đó có thể làm được một ít việc mà người khác cho rằng không thể, cảm thấy không thể tưởng tượng được!

Rất nhanh tầm mắt mọi người trở nên rõ ràng, hai người Diệp Lam Vũ cũng xuất hiện trong tầm mắt mọi người, đồng thời tầm mắt của hai nàng cũng trở nên rõ ràng hơn.

Mà lúc này mọi người có thể nhìn thấy biểu tình trên mặt hai nàng chuyển biến, từ cái loại thông dong bình thân đột nhiên trở thành phần nộ! Là điều gì làm bọn họ cảm thấy phần nộ?

Mọi người rất kỳ quái vì sao lúc này lại xuất hiện phần nộ? Mà tầm mắt các nàng cũng không nhìn về phía đối thủ mà lại nhìn về một bên khác, cái này lại càng làm người ta tò mò hơn!

Rất nhanh trong mắt một số người cũng xuất hiện phần nộ, số còn lại là khinh bỉ! Tuy rằng lúc này Phi Phi cũng muốn bắt lấy cơ hội nhưng chuyển biến này làm nàng cảm thấy có điểm quái dị, đồng thời trong lòng nàng cũng có một thanh âm nhắc nàng quay đầu lại, nhìn theo tầm mắt của hai người Diệp Lam Vũ.

“Ái Đức Hoa!” Khi Phi Phi quay đầu lại, trên mặt cũng xuất hiện phần nộ, hơn nữa nghiêng răng kêu tên Ái Đức Hoa.

Không cần hỏi- người tạo nên sự phẫn nộ của Phi Phi và hai người Diệp Lam Vũ chính là Ái Đức Hoa, là việc hắn đang làm!

Tất cả mọi người nhìn thấy lúc này Ái Đức Hoa đang lao về phía Diệp Lãng, ý đồ hắn rất rõ ràng, hắn muốn làm cho Diệp Lãng dừng trống!

Lúc này Phi Phi đã hiểu được hóa ra bão cát của Tập Toa là để chế tạo thời gian cho Ái Đức Hoa, để Diệp Lam Vũ hai nàng không thể ngăn cản Ái Đức Hoa được.

Nếu nói Ái Đức Hoa vẹn vẹn chỉ bắt Diệp Lãng dừng lại thì kỳ thật cũng không làm người ta phẫn nộ cùng khinh bỉ, đó cũng là chuyện thực bình thường nhưng vấn đề là hắn lại đi công kích Diệp Lãng, hơn nữa còn không phải công kích bình thường mà là đấu khí kỹ đặc ý nhất của hắn.

Kỳ thật cũng vì đầu óc Ái Đức Hoa lúc này có điểm mơ hồ, tâm lý phiền táo khi bị vây ở hạ phong, hơn nữa hận ý Diệp Lãng làm hắn bị hoài nghi khiến hắn làm ra chuyện không có lý trí như vậy!

Mà nếu hắn thanh tỉnh một chút thì hắn sẽ không làm như vậy!

Nhưng lúc này Diệp Lãng vẫn gỗ trống, giống như không cảm giác được nguy hiểm đang đến vậy!

Kỳ quái vì sao hai nàng cũng không động, chẳng lẽ vì không có cách nào đuổi tới sao? Vốn Phi Phi muốn động nhưng lại phát hiện Diệp Lam Vũ hai nàng không có động tác gì nên cũng dừng lại.

Nói cũng đúng, khoảng cách xa như vậy, hơn nữa Ái Đức Hoa cũng coi như cao thủ, hiện tại đã đến nước này rồi thì dù dùng tốc độ nhanh nhất cũng không có cách nào vượt qua, ma pháp của các nàng cũng vậy!

Nghĩ thông suốt điểm này, Phi Phi nhìn ra được một ít thứ khác, dù trên mặt Diệp Lam Vũ hai nàng có phẫn nộ nhưng lại không có nhiều lo lắng, chẳng lẽ các nàng không lo lắng cho Diệp Lãng sao?

Rất nhanh Phi Phi liền hiểu được, hóa ra là vì...

“Công tử cẩn thận!”

Tuy Diệp Lam Vũ hai người không hề động nhưng người quan sát lại lo lắng, có người hô to nhắc nhở, không cần phải nói những người này đều là người của Thánh Thành và người quan tâm đến Diệp Lãng!

Mà Quang Minh Kỳ Sĩ ở gần đó đã lao xuống, cho dù không có thời gian cũng không có nghĩa là họ sẽ không động, lúc này Quang Minh Kỳ Sĩ cũng không có lo lắng đến đây là trận đấu, trong lòng họ cũng chỉ có an nguy của Diệp Lãng!

Ngoài Quang Minh Kỳ Sĩ ra cũng có mấy người có điều ý tứ xuất hiện...

Mặc kệ nói gì thì nói hiện tại lực chú ý của toàn trường đều đặt trên người Diệp Lãng, đều lo lắng thay hắn, có điều Diệp Lãng như không nghe thấy tiếng lòng của mọi người, vẫn tiếp tục đánh trống.

Kiểm của Ái Đức Hoa từng chút tiếp cận, Phong Hệ đấu khí kỹ đã xé rách không gian gần đó, đã ảnh hưởng đến bên cạnh Diệp Lãng.

Lúc này Ái Đức Hoa đột nhiên cảm thấy dường như mình không tính cái gì đó, nhưng trong nhất thời hắn không thể nhớ nổi, đây cũng vì đầu óc hắn đã hồ đồ rồi! “Phanh!”

Một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh Ái Đức Hoa, một quyền đánh trúng thân thể Ái Đức Hoa, oanh hắn bay ra ngoài mà trên mặt Ái Đức Hoa lại hiện ra sự thống khổ, đồng thời hắn cũng hiểu được mình đã quên điều gì!

“Tiểu Nhị, tiểu Nhị bên cạnh hắn!”

Đạo nhân này chính là tiểu Nhị, nàng là bảo tiêu rất dễ dàng bị người coi nhẹ, mà đến khi nàng xuất hiện thì mọi người mới đột nhiên nhớ tới còn nàng ở đó.

Lúc này rốt cục Phi Phi cũng hiểu vì sao Diệp Lam Vũ hai người không lo lắng, hóa ra vì tiểu Nhị, nàng cũng từng nhìn thấy thực lực của tiểu Nhị, tuy cảm thấy kỳ quái nhưng hoàn toàn đủ đánh lui Ái Đức Hoa, bảo hộ Diệp Lãng rồi!

Quang Minh Kỳ Sĩ cũng thầm nghĩ trong lòng, sao lại quên mất nàng...

“Tiểu nữ này là ai? Đẹp quá, thực lực cũng rất mạnh...”

Người không biết tiểu Nhị có chút tò mò trong lòng, muốn biết rốt cuộc tiểu Nhị này là ai.

“Thật sự là đáng ghét!” Diệp Lăng nhú mày, tiếp tục đánh trống, hắc cũng lười để ý, “Khụ khu... Phốc...”

Ái Đức Hoa xoay người một cái, rất miễn cưỡng rơi xuống đất, ho khan hai tiếng liền phun ra một búng máu, xem ra một quyền kia của tiểu Nhị cũng không nhẹ.

Lúc này Ái Đức Hoa phát hiện giữa mình và Diệp Lăng, ngoài tiểu Nhị ra còn có mười mấy Quang Minh Kỳ Sĩ, còn có mấy thiếu nữ nữa.

391. Chương 392: Nam Nhân (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 392: Nam nhân (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Di, Chỉ Tình đường tử, sao ngươi lại ở đây?” Diệp Lăng có chút ngoài ý muốn phát hiện Diệp Chỉ Tình là một trong số vài thiếu nữ.

“Ta xem các ngươi thi đấu, ngươi đánh trống rất êm tai, đã lâu không nghe ngươi tấu nhạc.” Diệp Chỉ Tình nói xong, mặt hơi đỏ lên, cũng không biết đỏ cái gì nữa.

“Ê ê tiểu đệ, chẳng lẽ ngươi chỉ thấy Chỉ Tình, không thấy ta à?” Một thiếu nữ khác có điểm mắt hứng hỏi.

“Ừ, Nhị tỷ ngươi cũng đến... A, Mía... Cho ta lòng chim...” (Đã tự: Móa, cái thằng...) Diệp Lăng nói với Mía bên cạnh Nhị tỷ, tựa hồ không kỳ quái vì sao Mía xuất hiện, dường như ở đâu có Nhị tỷ sẽ có Mía.

Ngoài lòng chim ra ngươi không còn nói gì khác nữa sao?

“Hừ!” Mía hừ một tiếng, không nói gì nữa, bây giờ nàng không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề về lòng chim với Diệp Lăng nữa, số lòng chim trước kia cũng không đòi lại.

(Đã tự: Thảo luận về lòng chim của Mía là cái lòng ở cánh đó, chứ mấy bác đừng có nghĩ tầm bậy, người ta biết cười cho thú vị mũi đó...)

“Đúng rồi, các ngươi đều xuống đây làm gì? Đây là sân thi đấu mà?” Lúc này Diệp Lăng thực vô lương tâm hỏi.

Mọi người trầm mặc.

“Còn không phải lo lắng cho ngươi, bên cạnh ngươi có cô gái mạnh như vậy từ bao giờ, Thái Nhã à? Không đúng, Thái Nhã là Hổ tộc nha.” Nhị tỷ tức giận nói.

“Nàng gọi là tiểu Nhị, bảo bối của ta!” Diệp Lăng nói vô luận từ mặt nào nói lên thì quả thật tiểu Nhị là một bảo bối.

“Bảo bối? Ngươi nói vậy không sợ tiểu Thất ghen à...” Nhị tỷ có điểm kỳ quái nhìn tiểu Nhị đã quay lại bên cạnh Diệp Lăng.

“Không sao cả, tiểu Nhị quả thật là tâm can bảo bối của hắc!” Lúc này Thất công chúa đã xuất hiện bên cạnh Diệp Lăng cùng Diệp Lam Vũ, còn có Phi Phi theo tới nữa.

Dường như trận đấu này không còn cách nào tiếp tục nữa.

“Sao các người đều đến đây, không thi đấu nữa à? Còn có tiểu Phi kia, người là người bên kia, đừng đến đây giúp vui!” Diệp Lăng chỉ vào Ái Đức Hoa ở một bên, ý bảo Phi Phi hẳn là đứng bên kia.

“Bây giờ còn bên này bên kia gì, ta nhận thua, thắng như vậy ta cũng sẽ không thấy vinh quang gì, huống chi Diệp tiểu thư cùng công chúa điện hạ quả thật rất mạnh, bội phục!” Phi Phi không thèm để ý nói.

Mà rất nhanh Phi Phi chú ý đến xưng hô của Diệp Lăng với mình: “Người vừa gọi ta cái gì? Tiểu Phi? Ta cho phép người gọi ta như vậy à? Đồ lưu manh, muốn chiếm tiện nghi của ta!”

“Kêu tiểu Phi thì có gì mà chiếm tiện nghi, tiểu Thất, tiểu Ngũ, tiểu Linh, tiểu Nhị, ta toàn gọi vậy mà, đúng rồi, bên kia còn có một tiểu Hắc nữa.” Diệp Lăng chỉ vào Ái Đức Hoa, “Ai bảo tên của người phiền toái như vậy, ta không quen gọi một chữ, mà họ các người lại để đằng sau, gọi người là Vân Ảnh Phi cũng không thích hợp.”

Tiểu Ngũ, Tiểu Linh? Là ai?

Vốn Diệp Lam Vũ còn muốn hỏi bắt quá khi Diệp Lăng chỉ vào Ái Đức Hoa kêu tiểu Hắc thì nàng không còn hứng thú nữa, có lẽ cũng chỉ là một người không quan trọng lắm.

“Ê, các người làm vậy là có ý gì, ai nhận thua?” Ái Đức Hoa có điểm không thuận theo không buông tha hô lớn.

“Phong Hành đại nhân, người này làm sao đây?” Quang Minh Kỳ Sĩ hỏi Phong Hành, bắt quá đường như Phong Hành có điểm trốn tránh Diệp Lăng, sợ bị hấn phát hiện.

“Phong Hành? Sao người lại rảnh rỗi như vậy, chỗ nào cũng có thể nhìn thấy người!” Diệp Lăng nghe thấy hai chữ Phong Hành liền bắt hấn ra.

Phong Hành sợ nhất là cái này, nhức đầu xấu hổ cười nói: “Ha hử, trận đấu của công tử tất nhiên ta phải tới cổ động rồi, sự thật chứng minh ta đúng, nếu không sao có thể nghe thấy Tiếng trống động lòng người của công tử chứ?”

Đối với tiếng trống của Diệp Lăng tin rằng không ai ở đây sẽ phủ định chuyện này, đều cảm thấy kích động, muốn nghe thêm lần nữa, không, là một trăm lần.

“Tiểu đệ, rốt cuộc người đã làm gì mà Thánh Giáo tôn kính người như vậy?” Nhị Tỷ cảm thấy có điểm kỳ quái quan hệ này thật sự rất kỳ quái.

Thánh Giáo là cái dạng tồn tại gì tất nhiên nàng biết, nếu có cơ hội nàng cũng muốn giao hảo với Thánh Giáo, như vậy nhất định sẽ có trợ giúp với Diệp gia.

Mà nàng không ngờ rằng Diệp Lăng có địa vị siêu phàm ở Thánh Giáo, đã không phải giao hảo có thể so sánh, đồng thời cũng không rõ rốt cuộc là sao.

“Cũng không có gì...” Kỳ thật bản thân hẳn cũng không rõ, chỉ nói: “Bởi vì ta là người tốt, người tốt thì đi đến đâu cũng được người tôn kính.”

Mọi người trầm mặc, bắt quá người biết sự trải qua của Diệp Lăng sẽ không thể không thừa nhận, lý do thoát nhìn vô lực này lại có thể là một sự thật.

Quả thật Diệp Lăng đến đâu cũng nhận được chiếu cố, cũng được tôn trọng, Tường Không, Chu Tước Đế Quốc, Thánh Thành, Diệp gia, Lãnh Huyết Tổ, Thánh Giáo...

Ai, còn không phải vận khí tiểu tử này quá tốt, được nữ thần may mắn chiếu cố sao? Bắt quá lại nói quả thật tiểu tử này có chỗ đáng để người ta tôn kính, mặc kệ là cách làm người hay là tri thức cùng lực lượng hẳn nắm giữ.

Tuy rằng người có điểm mơ hồ nhưng làm việc cũng không mơ hồ.

Ách, có lẽ là vậy a...

“Gớm, người là người tốt mới là lạ, hết thấy của người đều là nữ nhân bên cạnh người đưa cho, còn có Thánh Giáo, không phải Thánh Nữ đưa cho người sao?” Ái Đức Hoa thực không hài hòa nói mà dường như hẳn cho rằng địa vị của Diệp Lăng trong Thánh Giáo là đến từ Thánh Nữ.

Đám Quang Minh Kỳ Sĩ cười lạnh, bọn họ tôn kính Diệp Lăng thậm chí còn nhiều hơn Thánh Nữ, sao lại từ Thánh Nữ đưa cho được, bất quá chuyện này thật không thể nói thật sự liên lụy đến rất nhiều chuyện nội bộ của Thánh Giáo.

“Thánh Nữ? Người nói Hiên Viên Băng à? Nàng cho ta cái gì?” Diệp Lăng có điểm kỳ quái hỏi “Tối hôm qua nàng cũng chưa nói cho ta cái gì, chỉ nói là vài ngày nữa sẽ đến xem ta.”

Mấy ngày nay Hiên Viên Băng luôn ở trong Vân Đình cung điện, xử lý chuyện của nàng, mà buổi tối nàng đều đi ngủ sớm để chờ Diệp Lăng xuất hiện, mà Diệp Lăng đúng là xuất hiện thật.

Sau đó Hiên Viên Băng hiểu rõ vài chuyện, đầu tiên là “liên hệ trong mộng” của mình và Diệp Lăng vẫn còn, bất quá khi ở gần nhau sẽ mất đi, chỉ có tách ra ở khoảng cách nhất định mới có hiệu lực, có lẽ nó nói lên mộng là có khoảng cách.

Còn có, nếu phải thành lập liên hệ trong mộng này thì điều kiện đầu tiên là nàng phải ngủ trước Diệp Lăng mới được, nếu Diệp Lăng ngủ trước thì không có liên hệ.

Cảm giác này cứ như Diệp Lăng có thể tiến vào mộng của nàng, nàng lại không thể tiến vào mộng của Diệp Lăng vậy.

Bất quá với nàng mà nói thì chẳng là gì cả, dù sao có liên hệ là tốt rồi...

“Làm bất người ta cho cái ngôi quán quân luyện kim tổ cho người rồi còn nói không?” Ái Đức Hoa tiếp tục nói mà lúc này lại càng kỳ quái hơn, hóa ra ý hẩn là ngôi quán quân của Diệp Lăng là dựa vào nữ nhân là cả chuyện này nữa.

392. Chương 393: Nam Nhân (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 393: Nam nhân (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Là nàng cho ta à?” Quả thật với chuyện đạt được quán quân Diệp Lăng thấy rất mơ hồ nên hẩn có hơi nghi ngờ một chút.

“Không phải! Công tử, người đừng nghe hẩn nói lung tung, chúng ta sẽ không vì người là công tử mà đưa chức quán quân cho người, Thánh Nữ đại nhân cũng không có quyền lợi này! Đây là quyết định của tất cả mọi người, nếu hẩn không tin thì cứ đi hỏi chính luyện kim thuật sĩ của học viện hẩn, bọn họ sẽ cho hẩn đáp án!” Phong Hành cũng có nghe phong phanh về chuyện này, ừ, chỉ nghe nói mà thôi.

“Chuyện này ta biết, ta và Lệ Na Toa có tán gẫu qua, nàng sùng bái đồ lưu manh này đến chết, quả thực coi hẩn như thần tượng, nếu không bị người ta chặn lại thì nàng đã chạy đến bắt hẩn ký tên rồi nên chuyện này là dựa vào thực lực của hẩn, cũng không phải như người nói!” Lúc này Phi Phi lên tiếng, Lệ Na Toa trong miệng nàng là một cái luyện kim thuật sĩ đệ tử của Tử La Lan Học Viện.

Ái Đức Hoa trầm mặc, hẩn cũng biết Lệ Na Toa này, hơn nữa còn biết Lệ Na Toa rất cao ngạo, bắt nàng bội phục một người còn khó nữa chứ đừng nói là sùng bái.

“Phong Hành đại nhân, thoát nhìn người này rất có thành kiến với công tử, hơn nữa còn ra tay với công tử nữa, ta thấy chúng ta nên trục xuất hẩn khỏi Thánh Thành à!” Hiện tại Quang Minh Kỳ Sĩ nhìn Ái Đức Hoa đều có điểm phản cảm, có cảm giác rất phiền chán.

Ái Đức Hoa nghe vậy mặt liền trở nên trắng bệch.

Người bị Thánh Thành đuổi đi thì nhất định sẽ bị người người xa lánh, đây là chuyện thực mà cả đại lục công nhận, tuy Thánh Giáo không thuộc thế lực nào nhưng lực ảnh hưởng tôn giáo của bọn hắn quả thật quá cường hãn, cơ hồ trải rộng toàn bộ các quốc gia nhân tộc.

“Ừ, đuổi hắn đi đi, người này ở lại Thánh Thành chỉ làm bẩn thêm nơi thần thánh này thôi.” Phong Hành gật gật đầu, hắn cũng thấy biện pháp xử lý này là tốt nhất.

Mặt Ái Đức Hoa trở nên càng trắng hơn!

“Các người dựa vào gì đuổi ta ra? Cái này không công bình, đây là ân oán tư nhân giữa ta với Diệp Lăng, các người thiên vị Diệp Lăng là không công bình!” Ái Đức Hoa lập tức mở miệng tranh thủ quyền lợi cho mình.

“Chỉ bằng hành vi người đánh lén công tử, mặc kệ người là ai thì hành vi đó cũng thuộc loại tiểu nhân bỉ ổi, tin rằng điểm này tất cả mọi người ở đây đều đồng ý, không ai cảm thấy Thánh Giáo chúng ta không công bình cả!” Phong Hành lãnh đạm nói.

“Cái gì mà đánh lén, hắn là một đối thủ trong trận đấu, ta ra tay với hắn thì có vấn đề gì, muốn nói có vấn đề thì hắn mới có vấn đề, hắn làm cho một người không có trong danh sách ra tay.” Ái Đức Hoa chỉ vào tiểu Nhị bên cạnh Diệp Lăng, hắn khẳng định tiểu Nhị không có trong danh sách lên sân.

Phong Hành nhú mày, bọn họ quen với sự tồn tại của tiểu Nhị nên không để ý đến điểm này, nhưng nói thật đúng là có điểm không hợp quy củ.

“Tiểu Nhị cũng không phải...” Diệp Lam Vũ đang muốn nói gì, bất quá lại bị Diệp Lăng ngăn trở.

“Ái Đức Hoa đúng không, ta đang nghĩ tuy rằng lúc trước ta cứu người từ đàn sơn tặc ra chỉ vì bại gia nhưng nói gì thì ta cũng là ân nhân cứu mạng của người phải không!” Diệp Lăng nhìn Ái Đức Hoa lãnh đạm nói.

Ân nhân cứu mạng? Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Ái Đức Hoa, bọn họ không ngờ hai người còn có một tầng quan hệ như vậy, nếu vậy Thì Ái Đức Hoa này cũng quá vong ân phụ nghĩa đi.

Nhân phẩm Ái Đức Hoa ở trong mắt mọi người càng kém đi một chút!

“Được rồi đừng nói cái này! Lúc trước ta đã không muốn đi luận võ kén rể của người trong lòng người rồi nhưng vì người nói ra một câu chuyện tình yêu động lòng người thì ta mới đi hỗ trợ, chưa nói ta giúp người ôm được mỹ nhân về nhưng ít ra ta cũng giúp người dọn sạch đường rồi! Mà sau khi người được như mong muốn thì chưa từng nhớ đến ta, không nói rõ ra giùm ta thì thôi lại còn bỏ đá xuống giếng là sao?”

“Kỳ thật ta cũng hiểu được người nghĩ gì, người muốn biểu hiện hoàn mỹ hơn trước mặt nữ nhân của mình, điểm này tin rằng tất cả nam nhân đều muốn vậy nhưng bây giờ ta muốn nói với người một câu là...”

“Con mẹ nó người quả thật là vô nhân tính! Lão tử khinh bỉ người! về sau dù người có nói quen lão tử thì lão tử cũng không thừa nhận!”

Diệp Lăng nói một phen làm mặt Ái Đức Hoa lúc trắng lúc xanh, mà tất cả chuyện này dường như lại là sự thực không thể phủ nhận.

Lúc này Phi Phi mới tin rằng mình vẫn hiểu lầm Diệp Lăng, Diệp Lăng chẳng những không phải cái loại vô sỉ lưu manh mà còn là một bằng hữu có tình có nghĩa, không biết vì sao nàng hoàn toàn tin lời hắn.

Lúc này nàng và những người khác đều khinh bỉ Ái Đức Hoa hơn một tầng nữa!

“Chửi giỏi lắm! Đệ đệ, người rất có khí phách nam nhân!” Diệp Lam Vũ vỗ vỗ vai Diệp Lăng khen.

“Nói nhảm, ta vốn là một nam nhân, nam nhân tinh khiết...” Diệp Lăng rất là kiêu ngạo nói.

“Diệp Lăng, ta nhớ người nói nam nhân tinh khiết cũng có thể chỉ hắn là một nam nhân mà giống nữ nhân...” Lúc này Chân Tiểu Yên đột nhiên nói.

“... Nói sai rồi, ta là một hảo nam nhân, hảo nam nhân chính là ta, ta chính là... Phi phi, cái gì loạn thất bát tao vậy!” Diệp Lăng phun ra một cái, sau đó chuẩn bị chạy lấy người.

“Diệp Lăng, người mà là một nam nhân thì đừng núp sau lưng nữ nhân, người liền đường đường chính chính so với ta một lần, ta muốn biết rằng lần trước rốt cuộc là ai sẽ thắng!” Lúc này Ái Đức Hoa vẫn không bỏ qua, có lẽ hẳn đã chuẩn bị dim nổi đập thuyên có chết cũng phải ôm Diệp Lăng chết theo.

Có lẽ hẳn vẫn chỉ muốn biết kết quả lần trước, nếu Diệp Lăng không nhận thua thì kết quả là cái gì?

“Ta kháo, để lão tử cho người biết cái gì gọi là nam nhân! Nam nhân phải có dũng khí, dám làm dám chịu, cho dù là với người mình yêu cũng có gì nói nấy, nên làm gì thì làm nấy! Nếu không ta tin rằng ngay cả người yêu người cũng sẽ khinh bỉ người...” Diệp Lăng rất là khinh thường tiếp nhận khiêu chiến này.

“Công tử...”

Đám người Phong Hành tính ngăn cản nhưng hồi tưởng lại lời Diệp Lăng nói cảm thấy cứ để Diệp Lăng đi thôi tuy rằng rất ít ai trong họ thấy Diệp Lăng động thủ nhưng ít nhiều cũng có nghe nói tới.

Lúc trước, lần đầu tiên Diệp Lăng tiếp xúc với Thánh Giáo là làm trò trước mặt đông đảo Quang Minh Kỳ Sĩ, đánh một cái giáo chủ, sau đó lôi kéo vào kết giới.

Từ thân thủ có thể thấy Diệp Lăng tuyệt đối là loại hình nhanh nhẹn, hẳn là có thể chiến đấu, cũng có người hỏi thăm qua, biết Diệp Lăng là cái loại luyện kim thuật sĩ có thể chiến đấu.

Điểm này từ biểu tình của đám người Diệp Lam Vũ có thể nhìn ra đáp án, nếu Diệp Lăng không thể chiến đấu chút nào thì các nàng sẽ không đứng bên cạnh mà không ngăn cản.

“Tiểu đệ, người thật sự muốn đi sao?” Nhị tỷ không hiểu rõ Diệp Lăng lắm, ấn tượng của nàng vẫn còn là khi Diệp Lăng còn rất nhỏ, lúc đó Diệp Lăng làm gì cũng có người chiếu cố.

393. Chương 394: Hoàn Bại (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 394: Hoàn bại (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

“Không sao đâu Nhị tỷ, đừng nhìn đệ đệ như phế tài, đó là hẳn lười ra tay thôi nếu thật sự hẳn ra tay thì cả chúng ta cũng chưa chắc có thể thắng được hẳn.” Diệp Lam Vũ nói.

“Diệp Lăng, đừng đùa, nghiêm túc một chút!” Diệp Chỉ Tình phân phó đơn giản như vậy.

“Biết biết, các người thực phiền phức, rảnh thì lên khán đài ngồi cho ta, ta muốn đấu, đứng rồi các người định mấy người lên?” Diệp Lăng khu đuổi “nhân sĩ không phận sự”, đồng thời cũng hỏi Ái Đức Hoa.

“... Chỉ có ta, trận đấu này nếu ta thua thì chúng ta sẽ nhận thua!”

“À, như vậy à, vậy thì đơn giản! Tất cả mọi người đi lên, mụ béo, người cũng thu thập một chút rồi lên luôn đi, người biết thói quen của ta rồi...” Diệp Lăng nói.

“Đã biết! Ta đã sớm thu thập xong, ta cũng không muốn bị người hại.” Chân Tiểu Yên trả lời, hóa ra nghe Diệp Lăng so đấu nàng lập tức đi thu thập ngay.

Chân Tiểu Yên là người hiểu luyện kim thuật của Diệp Lăng nhất, từ nhỏ đến giờ đã bị hẳn hại không biết bao nhiêu lần!

“Đệ đệ, đừng quá tay nhé! Phong Hành đại nhân, tốt nhất người nên gọi người tăng mạnh phòng ngự trận pháp ở đây đi, tốt nhất là cái loại có thể tiếp thụ cảm chú ấy.” Diệp Lam Vũ một bộ như lâm đại địch nói.

Phong Hành trầm mặc một hồi, nhỏ giọng nói: “Có khoa trương vậy sao?” “Tuyệt không khoa trương, tí nữa người sẽ hiểu!” Thất công chúa một bên lên tiếng.

“Tốt, ta đi chuẩn bị!” Phong Hành gật đầu nói.

“?” Trong ánh mắt Phi Phi tràn ngập sự nghi hoặc, rốt cuộc chuyện này là sao?

“Tiểu Phi, lại đây, chúng ta tâm sự nào.” Diệp Lam Vũ cũng học Diệp Lăng gọi Phi Phi, đánh với Phi Phi một lần rồi nàng cảm thấy khoảng cách giữa hai bên cũng gần hơn rất nhiều, không phải có người nói “muốn trở thành hảo bằng hữu thì một trong những cách hữu hiệu nhất là đánh nhau” sao?

Cái này gọi là đánh nhau xong mới trở thành bằng hữu, đánh rồi sẽ biết tính cách của đối phương, không thể che giấu được!

Từ phong cách chiến đấu của Phi Phi có thể nhìn ra nàng là loại người ngay thẳng, mà nếu không đánh trận này thì không ai biết nàng sẽ mạnh đến vậy.

Bình thường tuy nàng kêu kêu gào gào nhưng vẫn không sử dụng vũ lực.

“Tốt, về sau chúng ta lại so đấu, đánh với các người thật sướng!” Phi Phi gật đầu, rất trực tiếp nói.

“Người ở cùng các nàng thì không sợ không có cơ hội đánh nhau...” Lúc này đám người Chân Tiểu Yên cùng Diệp Chỉ Tinh đều thầm nghĩ trong lòng.

Khi tất cả mọi người rời khỏi sân, lại có vấn đề xuất hiện.

“Tiểu Nhị của người như vậy là sao?” Ái Đức Hoa chỉ vào tiểu Nhị bên cạnh Diệp Lăng, nàng vẫn ở bên cạnh hắn, không rời sân.

“Không sao, sao sao cái gì?” Diệp Lăng thuận miệng trả lời, cũng không coi hấn ra gì.

“Người muốn để nàng chiến đấu sao?”

“Nếu cần thì ta sẽ cân nhắc...” Diệp Lăng vẫn tùy ý như vậy, tiểu Nhị chính là luyện kim vũ khí cực mạnh của Diệp Lăng, để nàng chiến đấu cũng là thực lực của hắn, đây chẳng có gì đáng trách cả.

Có điều chuyện này cũng không có mấy ai biết, như vậy mọi người sẽ cảm thấy hắn đang dựa vào nữ nhân!

“Đệ đệ, người cho tiểu Nhị đến bảo hộ chúng ta đi, đối phó hấn còn không cần đến Tiểu Nhị! Bọn họ không hiểu tiểu Nhị là cái gì của người...” Vì đệ đệ mình càng nam nhân hơn một chút, làm đối phương càng thêm tâm phục khẩu phục, Diệp Lam Vũ bắt tiểu Nhị cũng ra sân.

“Ừ!” Diệp Lăng ừ một tiếng, tiểu Nhị cũng đi đến bên cạnh Diệp Lam Vũ bảo hộ các nàng.

“Bây giờ được rồi chứ, bắt đầu đi!” Diệp Lăng nhìn Ái Đức Hoa nói.

“Có thể bắt đầu rồi!” Ái Đức Hoa vung kiếm, gió cũng gào thét theo.

“Đến đây đi!” Diệp Lăng bày ra một tư thế rất nam nhân với Ái Đức Hoa, ừ, đây là tư thế Lý Tiểu Long đối địch, đủ nam nhân a!

“Lấy ra vũ khí của người!” Ái Đức Hoa trầm mặc một hồi, sau đó lại nói chuyện

Diệp Lăng tay không tác sát thì sao hấn lại công kích được, dường như hấn đã quên vừa rồi mình từng công kích qua, mặc kệ nó gì thì nói hấn muốn Diệp Lăng lấy ra vũ khí, chính là hai khẩu súng lần trước Diệp Lăng sử dụng trong luận võ kén rể.

“ừ...” Diệp Lăng đáp, nếu người ta bắt mình lấy vũ khí thì lấy a.

Khi Ái Đức Hoa nhìn thấy Diệp Lăng lấy ra vũ khí, hấn trầm mặc, giống như hấn, tất cả mọi người ở đây cũng trầm mặc - ngoài đám người Diệp Lam Vũ, các nàng thấy qua luyện kim vũ khí của Diệp Lăng rồi.

“Đây là cái gì?” Ái Đức Hoa lập tức hỏi.

Diệp Lăng lấy không phải ngân sắc song thương lần trước mà là một luyện kim đại pháo...

“Vũ khí à, không phải vừa rồi người muốn ta lấy ra sao?” Diệp Lăng hỏi đáp.

“Nhưng lần trước ngươi đâu dùng cái này!” Ái Đức Hoa nói.

“Lần trước ta dùng cái gì? Ta quên rồi không phải đều giống nhau sao?” Diệp Lăng không thu hồi luyện kim đại pháo, chuẩn bị oanh tạc Ái Đức Hoa một chút.

“Không giống, lần trước ngươi dùng cái kia, màu bạc, có thể cầm trong tay, nhỏ hơn cái này rất nhiều!” Ái Đức Hoa rất kiên trì, không biết là thuần túy vì muốn trở lại tình huống như trước hay sợ hãi Diệp Lăng sử dụng luyện kim đại pháo.

“Ngươi thực phiền toái!” Diệp Lăng thu hồi đại pháo, sau đó lấy ngân sắc song thương từ trong giới chỉ ra.

“Đây là cái gì?” Luyện kim đại pháo của Diệp Lăng làm mọi người chưa thể lý giải, bây giờ còn lấy ra ngân sắc song thương, khán giả tỏ vẻ hoàn toàn không hiểu.

Lắc lắc hai khẩu súng, Diệp Lăng nói: “Cái này được rồi chứ?”

“Được rồi...” Ngay khi Ái Đức Hoa gật đầu nói có thể, hần phát hiện Diệp Lăng đã nổ súng bắn.

“Bằng!” “Bằng!”

Diệp Lăng bắn hai phát, hai viên đạn năng lượng trong nháy mắt lao đến trước mặt Ái Đức Hoa, may mà Ái Đức Hoa không phải người thường, miễn cưỡng có thể tránh khỏi.

Sau đó đạn năng lượng đánh lên trên luyện kim trận, luyện kim trận dao động vài cái mới biến mất!

“A...” Sau khi Diệp Lăng nổ súng, người không rõ chân tướng đã hiểu hóa ra luyện kim vũ khí này bắn ra một loại năng lượng như ma pháp, thoát nhìn uy lực cũng không nhỏ.

Luyện kim vũ khí này cũng quá tiện lợi đi, cho dù là một người bình thường cũng có thể đánh bại được cao thủ, chỉ cần biết nắm chắc lấy cơ hội.

Mà lúc này Diệp Lăng cũng không dừng lại, tiếp tục nổ súng.

“Bằng bằng bằng...”

Diệp Lăng càng bắn càng thích, mà Ái Đức Hoa bên kia lại rất thống khổ, tránh qua tránh lại, mà hần cũng thử sử dụng đấu khí ngăn cản nhưng lại phát hiện đấu khí mình bị bắn xuyên qua.

Điều này cũng là điều hiển nhiên thôi, cũng không phải nói hai súng của Diệp Lăng bắn ra đạn mạnh hơn đấu khí của hần, kỳ thật đạo lý rất đơn giản, đấu khí Ái Đức Hoa phát ra có diện tích rất lớn mà Diệp Lăng lại tập trung, đây là điểm mấu chốt.

Bất quá may mà Ái Đức Hoa là Phong Hệ Vũ Giả, bình thường tốc độ của Phong Hệ Vũ Giả là nhanh nhất bởi có gió gia tốc thêm.

394. Chương 395: Hoàn Bại (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 395: Hoàn bại (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Mà đồng thời cùng với tránh né, Ái Đức Hoa cũng chậm rãi tiếp cận Diệp Lăng, tuy Diệp Lăng có ngăn nhưng hần vẫn từ từ tiếp cận.

Hiện tại Ái Đức Hoa có điểm hối hận, hần biết rõ hai súng Diệp Lăng có thể công kích từ xa, đáng ra nên đến gần một chút!

“Người muốn tới gần ta sao?” Diệp Lăng nhìn Ái Đức Hoa cách mình chỉ có ba thước liền cười hỏi.

Cái này còn phải hỏi sao? Không tới gần người chẳng lẽ cứ đứng xa xa để người đánh sao?

“Kỳ thật người tới gần ta chỉ làm người thêm chịu thiệt mà thôi bởi tầm bắn càng ngắn thì người càng khó tránh né!” Diệp Lăng đùa cười nói sau đó tiếp tục nổ súng, đồng thời mở ra một hình thức bắn khác của hai súng.

“Liên phát!”

Tốc độ bắn của hai súng đột nhiên nhanh hơn, nếu vừa rồi một giây một phát thì bây giờ là một giây mười phát!

“!?” Ái Đức Hoa cả kinh, sử dụng kỹ năng bảo mệnh của hắn, kỹ năng chạy trốn mạnh nhất của Phong Hệ Vũ Giả - Tật Phong Bộ, làm tốc độ mình tăng lên đến cực điểm, trong nháy mắt né tránh hai súng của Diệp Lăng.

Kỳ thật muốn hỏi vì sao không sớm sử dụng, trực tiếp tiếp cận là được rồi chứ gì? Đương nhiên có nguyên nhân của nó, khi sử dụng Tật Phong Bộ này thì hắn không thể dùng dấu khí được bởi tất cả dấu khí đều rót vào Tật Phong Bộ rồi.

Nói cách khác, lúc này Ái Đức Hoa không thể công kích được.

Ái Đức Hoa sử dụng Tật Phong Bộ liền rất dễ dàng né tránh hai súng của Diệp Lăng, cũng tiếp tục lao về phía trước, hắn chuẩn bị đánh bay Diệp Lăng, nếu đối phó người khác thì chắc chiêu này không có hiệu quả nhưng với Diệp Lăng hắn là có thể, bất quá đây cũng chỉ là suy nghĩ của hắn.

“Ta kháo, vậy mà vẫn trốn được! Không được, ta phải tăng tốc độ, siêu cấp liên phát!” Hai súng của Diệp Lăng khởi động tốc độ cực mạnh, là tốc độ gấp trăm lần bình thường...

Khi Diệp Lăng mở ra siêu cấp liên phát, tất cả viên đạn như dính cùng một chỗ, mà lúc này Ái Đức Hoa không thể không lùi về sau bởi hắn đã bị vài viên đạn xẹt qua, bị điểm thương ngoài da.

Khi thối lui đến một phạm vi an toàn, Ái Đức Hoa cũng chỉ có thể liên tục tránh né đạn năng lượng, tuy hắn vẫn an toàn nhưng cũng không có cách nào tiếp cận Diệp Lăng.

Hiện tại Ái Đức Hoa lo lắng nhất là nếu cứ như vậy thì dấu khí của mình rất nhanh sẽ bị tiêu hao hoàn toàn!

Mà đạn năng lượng bị Ái Đức Hoa tránh thoát đều va chạm trên mặt đất hoặc đánh vào luyện kim trận, bây giờ Phong Hành mới hiểu vì sao Diệp Lam Vũ bảo phải mở phòng ngự trận.

Lấy hành vi bắn phá điên cuồng này của Diệp Lăng, nếu không có phòng ngự trận này thì rất nhiều người sẽ bị thương, bị ngộ hại!

Hắn cũng hiểu vì sao Chân Tiểu Yên lại nhanh chóng thu thập rồi chạy lấy người mà không cần ai nhắc nhở bởi nàng đã sớm biết nếu vẫn ở đó thì nhất định sẽ không hay ho.

“Ha ha, bên trái, bên phải - nhảy nhảy...” Lúc này dường như Diệp Lăng đang đùa, làm cho Ái Đức Hoa dưới hai súng của hắn phải chạy tới chạy lui.

Trên khán đài mọi người im lặng, bất quá có thể khẳng định rằng, từ một góc độ nào đó có thể nói là Diệp Lăng rất đáng sợ! “Ta kháo!”

Diệp Lăng đang chơi rất cao hứng, chuyện vui quá hóa buồn đã xảy ra, đó là hai súng của hắn lại hết năng lượng!

Nhìn hai súng trong tay mình, Diệp Lăng nói: “Sao lại hết nhanh như vậy, trước kia lại dùng rất lâu mà!”

Nói nhảm, tốc độ liên phát như vậy đương nhiên hết rất nhanh ai bảo người đùa như vậy!

Khi Diệp Lăng dừng lại, Ái Đức Hoa vẫn còn đang trốn tránh, quán tính vẫn không dừng lại, một lát sau hắn mới phát hiện trạng thái của Diệp Lăng.

“Hả năng lượng à! Vừa hay, ta đợi mãi!” Ái Đức Hoa lập tức nhắm về phía Diệp Lăng, Tật Phong Bộ cũng không triệt đi, hắn đã nóng lòng muốn phát tiết cơn tức tích tụ trong người.

Nhìn Ái Đức Hoa lao về phía mình, Diệp Lăng ngơ ngác...

Lúc này Ái Đức Hoa càng tiếp cận Diệp Lăng, trong lòng càng chờ mong, càng cao hứng, bởi rốt cuộc hắn có thể chứng minh chính mình, mình có thể quang minh chính đại thắng Diệp Lăng, mặc dù để Diệp Lăng sử dụng vũ khí.

“Diệp Lăng...” “Công tử...”

Vào lúc này, người bên ngoài đều lo lắng cho Diệp Lăng, bọn họ sợ Diệp Lăng sẽ bị Ái Đức Hoa đả thương, không có luyện kim vũ khí thì hắn dùng cái gì để bảo hộ mình đây? Gì? Tất nhiên là dùng hai súng!

Khi Ái Đức Hoa đến sát Diệp Lăng, đột nhiên phát hiện biểu tình đại ra của Diệp Lăng trong chớp mắt biến thành mỉm cười, đó là một loại biểu tình âm mưu được thực hiện...

Lúc này mọi người nhìn thấy Diệp Lăng vung hai súng lên, nắm lấy hai cái nòng súng, sau đó cầm lấy nòng súng, dùng hai súng như đoản côn hung hăng đánh vào mặt Ái Đức Hoa!

Không có biện pháp a, ai bảo mặt của hắn ở trước nhất, mục tiêu cũng lớn nhất! “À...”

Súng nặng nề đánh lên mặt Ái Đức Hoa, hơn nữa thêm tốc độ của Tật Phong Bộ, rất bi thảm!

Bởi quán tính nên Ái Đức Hoa lao tới một chút nữa, sau đó té trên mặt đất, tạm thời không nhúc nhích, dường như không đứng dậy nổi...

Diệp Lăng cũng không để ý đến Ái Đức Hoa, chỉ dùng tinh lực trận thanh lí ngân sắc song thương của mình một chút, sau đó cất vào không gian giới chỉ.

Không có năng lượng thì nó cũng là vũ khí tốt!

Lúc này mọi người không biết nên biểu đạt ý nghĩ trong lòng mình ra sao, hắn là hoan hô a? Tuy rằng có cảm giác kỳ quái một chút nhưng dù sao Diệp Lăng cũng thắng lợi.

“Ta cảm thấy công tử không nên chiến đấu cùng người khác, hắn không thích hợp.” Phong Hành ngưng trọng nói.

“Tam muội, đấu pháp của tiểu đệ rất kỳ quái a, hắn vẫn luôn như vậy à?” Nhị tỷ hỏi, mà tin rằng lời của nàng cũng là ý nghĩ của rất nhiều người khác.

Phong cách chiến đấu của Diệp Lăng hoàn toàn không theo chuẩn mực nào cả, làm người ta cảm thấy hắn đang đùa chứ không phải chiến đấu.

“Tình hình chung thì hắn đều như vậy!” Diệp Lam Vũ gật đầu nói.

“Có thể thắng là được, chiều cuối cùng kia... Ái Đức Hoa thực tội nghiệp...” Phi Phi thần kỳ đồng ý với Diệp Lăng.

“Đúng đúng, bắt quá ta cũng thấy rất thích, ta cũng muốn đánh khuôn mặt kia!” Thất công chúa cười nói không chút giấu diếm ý nghĩ của mình.

“Ừ! Ta cũng muốn đánh!” Chân Tiểu Yên gật đầu nói.

“Ta... cũng...” Diệp Chỉ Tình nhìn xuống dưới, ấp úng nói.

Lúc này vài cái thiếu nữ đều muốn đánh Ái Đức Hoa bởi các nàng rất chán ghét hắn, nguyên nhân tự nhiên là ở thái độ của hắn với Diệp Lăng.

“Người vong ân phụ nghĩa như hắn, có nữ nhân liền quên bằng hữu! quả báo, xứng đáng!” Phần lớn người ở đây đều cảm thấy Ái Đức Hoa đáng bị như vậy, mà một kích cuối cùng của Diệp Lăng cũng làm họ cảm thấy rất hả giận.

Chỉ có Tập Toa không nói gì, nàng vẫn thích Ái Đức Hoa, cho dù hắn làm sai cũng vậy, huống chi Ái Đức Hoa còn vì nàng mới làm vậy.

395. Chương 396: Hoàn Bại (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 396: Hoàn bại (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: bozece - LSB

Nếu Ái Đức Hoa biết suy nghĩ của Tập Toa thì hẳn sẽ không hối hận, hối hận vì sao lúc trước mình lại gạt nàng, kỳ thật nên thẳng thắn thành khẩn, chẳng qua chỉ nhờ người hỗ trợ một chút chứ có gì đâu.

Nếu hẳn biết thì có lẽ sẽ không làm chuyện điên cuồng sau...

Ngay khi Diệp Lăng bày ra tư thế thắng lợi với mọi người, Ái Đức Hoa đứng lên, toàn thân bao bọc bởi Phong hệ ma pháp nguyên tố, ma pháp nguyên tố lưu chuyển ngày càng nhanh, cũng lan rộng ra xung quanh.

Sau đó Ái Đức Hoa lao về phía Diệp Lăng...

Nói thì chậm chứ kỳ thật chỉ trong nháy mắt mà thôi, cũng vì vậy, khi mọi người lên tiếng nhắc nhở Diệp Lăng thì Ái Đức Hoa, không, phải nói là cơn gió kia cách hẳn rất gần.

Mà nhìn bụi đất bay tứ tung sau khi bị cơn gió kia quét qua, nhìn từng đạo dấu vết nó để lại trên mặt đất có thể nói nếu Diệp Lăng bị nó đánh trúng thì rất có thể sẽ bị tứ phân ngũ liệt.

- Đệ đệ, cẩn thận!

- Diệp Lăng...

- Đứng!

Có một ít người không đành lòng nhìn thấy Diệp Lăng bị tứ phân ngũ liệt, có điều lúc này đã không còn ai có thể cứu viện hẳn.

Chẳng qua, dường như họ đã quên, Diệp Lăng cần cứu viện sao?

Có lẽ a!

Chỉ cần hơi chút hiểu biết thì có thể hiểu được cơn gió kia là sao, đó là một loại cấm chiêu, một loại cấm chiêu mà không mấy ai sử dụng, lại càng không sử dụng trong trường hợp như vậy.

Loại cấm chiêu này có thể kích phát tiềm năng người ta trong chớp mắt, sau khi kích phát, thực lực có thể đề cao lên vài lần, bất quá sau đó cho dù không chết cũng sẽ trọng thương, mà kể cả còn sống cũng không thể sử dụng đấu khí hay ma pháp được nữa.

Loại người này còn phé hơn cả vô thuộc tính như Diệp Lăng, vô thuộc tính như Diệp Lăng ít ra còn có thể luyện đấu khí ma pháp nhưng người như vậy thì cả đời không thể luyện gì được nữa.

Lúc này sự chán ghét của mọi người với Ái Đức Hoa lại gia tăng thêm rất nhiều, nếu Diệp Lăng xảy ra chuyện gì thì nhất định họ sẽ băm thây hẳn thành vụn đoạn.

- Ái Đức Hoa... đứng... vì sao người phải làm vậy...

Lúc này Tập Toa nước mắt tràn mi, tê tâm phé liệt hô to.

Vì sao?

Có lẽ chính Ái Đức Hoa cũng không nói rõ được lý do, hẳn chỉ biết tại một khắc kia hẳn cảm thấy vô cùng mất mát, hẳn không muốn thua, hẳn không muốn cứ vậy bị thua.

Thêm vào cơn tức còn đọng lại lúc trước làm hấn lập tức bạo phát, sử dụng cấm chiêu tuyệt đối không nên sử dụng ở đây.

Mà tình huống còn lại cũng có thể dùng vài từ đơn giản hình dung, hấn thua không dậy được nổi cộng với xúc động nhất thời...

Hiện tại Diệp Lăng nên đối mặt với cấm chiêu điên cuồng này ra sao? Lúc này mặc kệ Ái Đức Hoa xuất phát từ nguyên nhân gì, quan trọng nhất là phải giải quyết nguy cơ trước mắt đã.

Lúc này có thể nói Ái Đức Hoa đã có thực lực tiếp cận Thiên Cấp...

Nên làm gì đây?

Rất đơn giản...

- Thủy Nguyệt Chi Kính!

Hai tay Diệp Lăng dùng tốc độ cực nhanh vẽ ra một cái luyện kim trận, sau đó Thủy Nguyệt Chi Kính xuất hiện trước mặt Diệp Lăng, trực tiếp bắn ngược cơn gió của Ái Đức Hoa trở về.

Đây là Thủy Nguyệt Chi Kính có thể bắn ngược hết thủy Phong hệ nguyên tố, cũng không cần phải bắn ngược hết thủy các hệ, cái này càng đơn giản hơn Thủy Nguyệt Chi Kính trước kia Diệp Lăng sử dụng.

Đúng rồi, Thủy Nguyệt Chi Kính, tuyệt chiêu của Diệp Lăng, tuy không có lực công kích gì nhưng có thể bắn ngược hết thủy công kích.

Lúc này đám người Diệp Lam Vũ mới nhớ tới cái này, cũng vì thật sự lâu lắm chưa nhìn thấy, sau khi Diệp Lăng rời khỏi Tường Không vẫn không có cơ hội sử dụng luyện kim trận này.

- Phốc...

Gió trên người Ái Đức Hoa tiêu thất, hấn phun ra mấy ngụm máu xong, ánh mắt nhìn Diệp Lăng tràn ngập không cam lòng bởi hấn phát hiện dù mình sử dụng cấm chiêu cũng không thể đánh bại được Diệp Lăng.

- Ái Đức Hoa...

Tập Toa vọt lại, ôm Ái Đức Hoa khóc.

- Tập Toa... thực xin lỗi, ta lừa ngươi, ta chỉ muốn...

Ái Đức Hoa vuốt mặt Tập Toa nói, hấn cảm thấy bây giờ là thời gian cuối cùng của mình.

- Không cần nói, ta hiểu mà, ta biết mà, sao ngươi lại ngốc như vậy, vì sao phải làm như vậy!

Tập Toa lắc lắc đầu, khóc nói.

- Ta cũng không biết vì sao, ta không muốn mất mặt trước người ta a, có thể vì ta quá để ý đến chênh lệch giữa ngươi và ta, chúng ta vất vả lắm mới ở cùng một chỗ... Ta không muốn làm người nhìn thấy một mặt yếu đuối của mình... khụ khụ...

Ái Đức Hoa nói.

Chênh lệch, đó cũng là nguyên nhân mà Ái Đức Hoa không nói rõ mọi chuyện, hấn không muốn lại làm cho Tập Toa nhìn thấy sự thiếu hụt của mình, vốn hai người họ đã có chênh lệch quá lớn rồi, vốn không thể kết thành một đôi rồi...

Mà trên thực tế thì đó chỉ là ý nghĩ của hấn, có thể thấy Tập Toa hoàn toàn không để ý đến điều này.

Từ rất lâu bi kịch luôn xuất hiện vì như vậy...

- Hiện tại ta đã có thể buông ra cái chênh lệch này, về sau ngươi nên tìm một người có thể chiều cổ ngươi, thật tâm yêu ngươi...

Ái Đức Hoa tiếp tục nói.

- Không, ta không cần, ta chỉ thích một mình ngươi, ngươi yên tâm, ngươi sẽ không sao, ta mang ngươi đi tìm Y sư, ở đây là Thánh Thành, không phải còn có Mơ Hồ Thần Y kia sao.

Tạp Toa khóc nói.

- Tạp Toa...

Lúc này Phi Phi đã đến bên cạnh Tạp Toa, tuy nàng không thích Ái Đức Hoa nhưng cũng không thích thấy Tạp Toa khóc.

- Cá người không cần đi tìm...

Lúc này Diệp Lăng nói.

- Vì sao, vì sao người lại ác như vậy, hắn đã thế này rồi vì sao người còn không cho hắn đi tìm thần y! Trước kia đúng là hắn rất có lỗi với người, người muốn gì ta cũng có thể bồi thường, chỉ cần hắn có thể sống, chỉ cần có thể còn sống là được...

Hiện tại Tạp Toa chỉ có thể cầu Diệp Lăng, nàng không muốn đắc tội Diệp Lăng, người rất có lực ảnh hưởng ở Thánh Thành.

Hiện tại nếu tiếp tục đắc tội Diệp Lăng, cho dù Diệp Lăng nguyện ý để Ái Đức Hoa được trị liệu thì những người khác cũng sẽ không nguyện ý, bọn họ sẽ không nguyện ý cứu mang người đắc tội Diệp Lăng, hơn nữa còn là người như Ái Đức Hoa.

- Ta đâu có bảo không cho các người đi tìm, chỉ nói là các người không cần đi tìm bởi ta chính là cái Mơ Hồ Thần Y trong miệng các người, dường như người ta vẫn hay gọi ta là vậy thì phải...

Diệp Lăng lãnh đạm nói, lúc này không thể nhìn ra được rốt cuộc hắn sẽ xử lý chuyện này ra sao.

Hắn muốn cứu người sao? Hay là thấy chết mà không cứu? Không ai biết!

...

Giờ đây Ái Đức Hoa mới hiểu được rốt cuộc chênh lệch giữa mình và Diệp Lăng lớn đến bao nhiêu, hắn được đến tôn kính là vì chính bản thân hắn mà không dựa vào bất cứ ai, bất cứ thế lực nào.

Cần nhờ nữ nhân? Đó đúng là chuyện cười.

Mà mình chính là chuyện cười đó, thật đúng là buồn cười đi...

Mơ Hồ Thần Y, sao mình không nghĩ tới đi, bộ dáng mơ hồ trước kia của hắn, thêm thuốc mà hắn đưa cho mình nữa...

Xem ra đúng là mình đã gặp ma chướng rồi, hoàn toàn bị che mắt rồi...

396. Chương 397: Cứu Và Không Cứu (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 397: Cứu và không cứu (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Thần y, mời người cứu hắn...

Tạp Toa quỳ gối trước mặt Diệp Lăng, quỳ xuống, dập đầu...

Bây giờ nàng phải dùng hết tất cả biện pháp để chứng minh thành ý của mình, muốn Diệp Lăng biết nàng có thể trả bất cứ giá nào, chỉ cần hắn có thể cứu người là được.

...

Diệp Lăng nhìn Ái Đức Hoa cả người nhuộm đẫm máu không lên tiếng, mày hơi nhíu lại, không có động tác gì khác.

- Phi Phi, người giúp ta cầu hẩn đi...

Tạp Toa thấy Diệp Lăng không có động tĩnh gì liền có điểm như cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng.

- Đây...

Phi Phi có điểm đau đầu, mình và Diệp Lăng không phải rất quen thuộc, cũng không có giao tình gì, ngược lại còn có khoảng cách, có mâu thuẫn không nhỏ.

Huống hồ Phi Phi nghĩ rằng chuyện này là tự Ái Đức Hoa tìm lấy, không liên quan đến người khác!

- Cứu hẩn, cứu hẩn để làm gì, để hẩn tiếp tục hại Diệp Lăng sao?

Thất công chúa lạnh lùng nói, nếu là chuyện khác thì nàng còn có một ít trắc ẩn chi tâm, cũng sẽ để Diệp Lăng hỗ trợ cứu chữa một chút nhưng bây giờ là Ái Đức Hoa hại Diệp Lăng, không đạt được mục đích ngược lại còn tự hại mình.

Hiện tại nàng không đối chọi Ái Đức Hoa đã là khách khí lắm rồi.

- Đệ đệ, kẻo người như vậy đi, để cho hẩn chết đi cho rồi!

Diệp Lam Vũ cũng nói, vừa rồi nếu Diệp Lăng không có Thủy Nguyệt Chi Kính, nếu hẩn mơ hồ một chút thì hậu quả quả thật không thể tưởng tượng được.

Chân Tiểu Yên đồng ý với hai người, cầm lấy tay Diệp Lăng, lắc lắc đầu ý bảo không cần.

...

Diệp Lăng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Ái Đức Hoa đang bị cấm chiêu phản phệ.

- Diệp Lăng, nếu người cảm thấy rất lấy làm khó thì không cần phải miễn cưỡng...

Phi Phi cũng không biết vì sao mình lại nói như vậy, theo lý thuyết thì mình phải nói giúp Tạp Toa, nhưng ra đến miệng lại biến thành như vậy.

- Tiểu đệ, dù sao cũng là cái mạng người, có thể cứu thì cứu một chút a.

Nhị tỷ nhíu mày, nàng suy nghĩ dựa trên đại cục, cảm thấy cứu người sẽ có nhiều ưu đãi với Diệp Lăng, lại nói là nàng cũng không đành lòng.

Ừ, người liền cứu hẩn một chút, nhiều nhất là ta sẽ không đòi lại lông chim nữa...

Mặc dù Mía có một đôi cánh đen nhưng tâm địa lại rất tốt, không có cái loại sa đoạ hắc ám.

- Vốn lông chim ta cũng không cần trả mà, nếu người muốn làm người tổ thì bứt ra mười cái cho ta đi...

Hai mắt Diệp Lăng sáng ngời nhìn cánh Mía.

- Không!

Mía lập tức thu hồi hai cánh, gắt gao chụm vào một chỗ, nàng cảnh giác cái loại ánh mắt này của Diệp Lăng, cái loại ánh mắt sớm hay muộn cũng bứt sạch lông chim của nàng.

Đúng vậy, nếu điều kiện cho phép thì Diệp Lăng sẽ vặt sạch lông của Mía, ách, là lông chim, lông chim trên cánh!

- Diệp Lăng, rốt cuộc người có cứu hay không?

Diệp Chỉ Tình nhẹ nhàng hỏi.

- vốn ta đang suy nghĩ xem có nên chữa trị bộ mặt của hẩn hay không nhưng giờ nghe các người nói ta mới phát hiện, người này muốn hại ta, sao ta phải cứu hẩn?

Diệp Lăng chỉ vào Ái Đức Hoa nói.

...

Chẳng lẽ bây giờ người mới phát hiện ra vấn đề này sao? Vậy mà người còn nghĩ xem có nên chữa trị khuôn mặt hắc, người như vậy thì cứ để mặc hắc đi, còn quần mặt hắc biến thành ma quỷ làm gì.

Quả thật giống như quỷ, nếu không ai cứu trị thì khuôn mặt Ái Đức Hoa đúng là rất khủng bố!

- không, van cầu người, người muốn gì ta cũng cho người cả, dù bắt ta làm nô tỳ của người cũng được, chỉ xin người có thể cứu hắc thôi!

Tạp Toa đập đầu trước mặt Diệp Lăng, liều mạng đập đầu, tiếng vang kia, còn có vết máu trên trán kia có thể chứng minh cảm tình của nàng với Ái Đức Hoa sâu đậm đến dường nào.

...

Đám người Diệp Lam Vũ cũng trở nên im lặng, các nàng nhìn Tạp Toa như vậy, bắt đầu có điểm đồng tình.

Tuy rằng Ái Đức Hoa không đáng đồng tình nhưng Tạp Toa lại đáng để các nàng đồng tình, tình huống này làm các nàng cảm thấy có điểm khó xử.

Bất quá may mà chuyện này không cần các nàng quyết định, chuyện này Diệp Lăng sẽ tự thu phục, mình cứ ở bên cạnh nhìn xem là được, không phản đối nhưng cũng sẽ không tán thành!

- không cần, ta đã có một nữ nô rồi, không cần người khác. Ta rất tán thưởng tình cảm của người với hắc nhưng ta cũng rất do dự, rốt cuộc hắc cũng là người hại ta...

Diệp Lăng nhíu mày, mê hoặc và do dự.

- Công tử, có cần chúng ta ném hắc cho Tư Đạt đại nhân không, lão nhân gia ông ta cũng có thể thu phục tình huống này.

Phong Hành nói, tuy hắc cảm thấy Ái Đức Hoa là gieo gió gặt bão nhưng là thành viên của Thánh Giáo, bọn họ đều có một tâm địa thiện lương, sẽ không thấy chết mà không cứu.

Trừ phi là cái loại tội nhân cùng hung cực ác, nhưng tình huống của Ái Đức Hoa còn chưa đến mức như vậy, chỉ cần cho hắc một ít giáo huấn là đủ.

...

Diệp Lăng không nói gì, nhìn về phía Diệp Chỉ Tình:

- Đường tử, người cảm thấy ta có nên cứu hay không?

- A!

Diệp Chỉ Tình không ngờ Diệp Lăng lại hỏi mình, ngây người một chút, sau đó lập tức nói:

- Ta không biết, người không cứu thì những người khác cũng cứu, đều như nhau cả!

- Được rồi, cứ như vậy!

Tư Đạt lão nhân kia tuyệt đối có thể ứng phó, có điều khuôn mặt... Quên đi, coi như cho hắc một cái giáo huấn vậy!

Diệp Lăng gật đầu nói, chuyện này là ném cho người khác làm là tốt nhất.

- Xích xích...

Vừa nói chuyện Diệp Lăng vừa đánh ra mấy cái ngân châm, nhốt vào trong cơ thể Ái Đức Hoa để tạm ngừng, ổn định thương thế của hắc.

Có điều có một ít người ở đây lại không biết, còn tưởng rằng Diệp Lăng muốn gia hai Ái Đức Hoa, không, phải nói là muốn trả thù Ái Đức Hoa một chút để phát tiết lửa giận trong lòng hắc.

Mà lúc này tất cả mọi người cảm thấy dù hắc có phát tiết một chút cũng không có gì cả, châm nhỏ như vậy cũng chỉ đau một chút, không sao cả!

Giống như Tật Toa chỉ khê cắn môi, ánh mắt nhìn Diệp Lăng có điểm hận ý, bất quá nàng cũng không biểu hiện ra ngoài, rất nhanh chôn dấu hận ý vào trong lòng bởi nàng biết tánh mạng Ái Đức Hoa còn nằm trong tay Diệp Lăng.

Nàng không biết nếu không có vài cây châm này của Diệp Lăng thì rất có thể Ái Đức Hoa sẽ đi đời nhà ma trên đường đi.

Nói đơn giản hơn là Diệp Lăng vẫn cứu Ái Đức Hoa, có điều phương thức hẩn sử dụng ít người có thể nhìn ra, nói dễ nghe hơn là làm chuyện tốt không lưu danh, mà khó nghe một chút là không muốn mệt nhọc.

Tình hình chung chuyện như vậy thường sẽ tạo thành kết quả chó cắn Lữ Đồng Tân, bất quá tin rằng sau này Ái Đức Hoa cũng có thể hiểu rõ, hai người hẩn sẽ quý trọng hạnh phúc hiện tại chứ không phải đi trả thù là tốt nhất.

Nếu không như vậy thì tin rằng Diệp Lăng cũng sẽ không động thủ cứu người...

- Tốt, ta đưa hẩn rồi, dường như Tư Đạt đại nhân đã trở lại Mơ Hồ Đường, khoảng cách có điểm xa a!

Phong Hành nhúu mày nói, Mơ Hồ Đường lại ở Kỳ Tích Khu tận dưới chân núi.

397. Chương 398: Cứu Và Không Cứu (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 398: Cứu và không cứu (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Người ghét bỏ cái gì, vốn người phải đi bảo hộ Tư Đạt lão đầu cơ mà, ta không hiểu người làm hộ vệ kiểu gì nữa!

Diệp Lăng thực tùy ý trả lời, cũng khinh thường Phong Hành một chút.

...

Một đám Quang Minh Kỳ Sĩ bên cạnh trầm mặc, vụng trộm nhìn Phong Hành, cũng nín cười, không dám phát ra tiếng, sợ đắc tội thượng cấp này của mình.

- Ta... Quên đi, nói người cũng chẳng rõ, đi đây!

Phong Hành có chút buồn bực mang theo Ái Đức Hoa cùng Tật Toa rời đi.

Cứ như vậy, vốn dĩ Diệp Lăng còn phải bày ra một chút y thuật, bây giờ lại không cần nữa, mà cũng vì vậy nên những người khác không biết Diệp Lăng là Mơ Hồ Thần Y trong truyền thuyết kia.

Trước, Diệp Lăng nói thì mọi người nghe không rõ lắm, sau này trận pháp khuyeechs đại âm thanh Phong hệ vì cấm chiêu của Ái Đức Hoa mà mất đi tác dụng, Phong Hệ hỗn loạn làm người ở khán đài không nghe được những người bên dưới nói gì.

Có lẽ là trùng hợp, có lẽ là thiên ý!

- Tỷ, Tiểu Thất, mục béo, đường tỷ, ngoài ra vân vân...

Vốn Diệp Lăng muốn chào hỏi với tất cả mọi người, kết quả phát hiện gọi thì họ sẽ không để yên cho mình nên hẩn dùng từ “vân vân” thường dùng nhất cho khỏe.

- Người vân vân cái gì, sao đặt ta trong đồng vân vân đó là sao, người có ý gì đây?

Những người khác không có bao nhiêu ý kiến nhưng làm nhị tỷ của Diệp Lăng, nàng phải có ý kiến.

- Nhiều người quá, gọi từng người một rất phiền toái.

Diệp Lăng giải thích, hẳn không phát hiện ra vấn đề ở đâu.

Rất rõ ràng nhị tỷ không phải hỏi cái này, nàng muốn hỏi vì sao lại đặt nàng trong đám vân vân kia chứ không phải hỏi vân vân có ý nghĩa gì.

...

- Được rồi, ta phải đi Vân Đình cung điện, ngày mai tái kiến.

Diệp Lăng cũng không quản những thứ khác, nói xong liền chuẩn bị chạy lấy người.

Vân Đình cung điện...

Đây là một chỗ mà dù có thân phận cũng không vào được, Diệp Lăng lại giống như nhà mình vậy, tùy thời có thể đi, điều này làm trong lòng rất nhiều người cảm thấy quái dị.

- Từ từ! Diệp Lam Vũ lập tức hô.

- Cái gì? Diệp Lăng dừng bước, ngơ ngác hỏi.

Diệp Lam Vũ nhú mày hỏi:

- Có phải Hiên Viên Băng bảo người đi Vân Đình cung điện không?

Diệp Lăng phải đến Vân Đình cung điện, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu đám người Diệp Lam Vũ là điều này, là Hiên Viên Băng muốn gặp Diệp Lăng, bảo hắn đến.

Diệp Lăng lắc đầu đáp:

-Không phải, ta chỉ đến xem tàng thư của Vân Đình cung điện, Hiên Viên Băng nàng nói ở đó tất cả bộ sách đây của toàn bộ đại lục, tri thức của nàng đều học từ đó ra.

- Nói sao cũng là vì nàng, cũng không khác nhau mấy, bất quá tỷ tỷ ta cũng không phải người nhỏ mọn như vậy, người có thể ở đó một đêm, vài ngày nữa chấm dứt thi đấu thì người với nàng cũng không có mấy cơ hội ở cùng nhau.

Diệp Lam Vũ nhìn Diệp Lăng cười nói, ngữ khí rất ôn nhu.

Đây là hoạt động bình thường, làm tỷ tỷ thì nàng sẽ không đi can thiệp.

Mà nàng cũng đồng tình với Hiên Viên Băng bởi thân phận Hiên Viên Băng là Thánh Nữ, ngoài ở đây ra thì rất khó có thể gặp Diệp Lăng.

Trên cơ bản Diệp Lăng sẽ không đến Thánh Thành, trừ phi có tình huống đặc thù...

Mà Hiên Viên Băng vẫn là Thánh Nữ, hẳn sẽ không rời Thánh Thành.

- Hiên Viên Băng? Là ai? Vì sao tiểu đệ đi Vân Đình cung điện như ở nhà vậy, ngay cả tàng thư cũng vào được? Tiểu đệ, nói thật đi, rốt cuộc ngươi có phải là nhân viên cao cấp của Thánh Giáo không?

Nhị tỷ ngày càng mơ hồ, nàng rất muốn làm rõ ràng mấy vấn đề này.

Tuy rằng nàng đã biết một ít tình huống nhưng tình huống này cũng quá thần kỳ đi, nàng không thể không hỏi một chút.

ở đây, rất nhiều người bên cạnh cũng có một ít vấn đề như vậy, cũng muốn hỏi một chút, tuy rằng trong bọn họ cũng có người biết một ít đáp án.

- Không phải, ta không phải thành viên Thánh Giáo... còn có, đi Vân Đình cung điện thì có gì khó đâu, chỗ đây cũng không phải đầm rồng hang hổ gì...

Diệp Lăng nói.

- Không có thời gian, ta phải nắm chặt thời gian đọc sách, có một ít sách ngay cả Hiên Viên Băng cũng chưa nhìn qua...

Ngay khi nói xong, Diệp Lăng cùng tiểu Nhị liền chạy đi, tốc độ rất nhanh làm cho người ta ngạc nhiên phát hiện, hóa ra chạy cũng có tốc độ như vậy...

- Tiểu hỗn đản này...

Diệp Lam Vũ vô lực lắc đầu.

- Được rồi, tan thôi, đều tự quay về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có trận đấu đấy.

- Tốt...

Tuy rằng cảm thấy hành vi của Diệp Lăng có điểm kỳ quái nhưng bọn họ cũng có hiểu một chút nên không để ý mấy.

Mà ngay khi mọi người chuẩn bị tan thì Diệp Lăng lại chạy về...

...

- Diệp Lăng, quên cái gì?

Thất công chúa mở miệng hỏi, nàng tin rằng chỉ có Diệp Lăng quên cái gì đó mới quay về, nếu không tuyệt đối sẽ không quay lại nói câu tái kiến...

- Ủ, bụng đói, cho ta bữa tối và bữa khuya.

Diệp Lăng gật gật đầu, liền chuyển hướng nói với Chân Tiểu Yên.

- Người còn nhớ cơ à, ta tưởng rằng người sẽ ăn ở bên kia chứ.

Chân Tiểu Yên lấy ra một hộp thức ăn đưa cho Diệp Lăng, mà từ hoa văn trên hộp có thể nhìn ra nó không bình thường mà là một loại luyện kim công cụ.

Đây là Chân Tiểu Yên chuẩn bị cho mình và Diệp Lăng, chủ yếu là dùng để giữ ấm giữ tươi.

- Ngốc, có người ở đây thì ta sẽ ăn của người khác sao? Đi đây!

Diệp Lăng nhận hộp thức ăn, sau đó lại chạy.

...

Chân Tiểu Yên nhìn chỗ Diệp Lăng biến mất, nơi mà bụi bat mịn mù kia, khóe miệng lộ ra một tia cười thật âm ảm.

- Đừng ngây ngô cười nữa, biết là hấn thích nhất là người... thực vật rồi...

Diệp Lam Vũ lôi kéo Chân Tiểu Yên nói.

- Chỉ vậy là đủ rồi, nếu hấn thích ta mới phiền toái kìa, ta mới không thích đầu đất ngây ngô này đâu!

Mặt Chân Tiểu Yên hơi hơi hồng, hờn dỗi nói.

- Biết rồi biết rồi, người không cần giải thích!

Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa đồng thời nói, bắt quá trong mắt lại bắn ra tia nhìn ám muội.

...

Chân Tiểu Yên trầm mặc, nàng không muốn giải thích, quả thật trong lòng nàng không có tình yêu nam nữ đặc biệt gì với Diệp Lăng, ít nhất là chính nàng không cảm thấy được...

Đối với Diệp Lăng, nàng là cái loại thân mật hơn bằng hữu một chút, có thể gọi là tri kỷ.

Nàng nhìn Diệp Lăng không giống như ngày trước nhìn Mạc Á, nàng cảm thấy Diệp Lăng đẹp trai hơn Mạc Á nhiều, cũng tiêu sái hơn nhiều, càng thích hợp làm người yêu hơn.

Có đôi khi nàng sẽ lấy Mạc Á ra chọc chọc Diệp Lăng làm Diệp Lăng rất khó chịu, mà nàng sẽ ở một bên cười to.

Bất quá nàng lại càng thích ở cùng một chỗ với Diệp Lăng hơn bởi Diệp Lăng có rất nhiều ưu thế ở các mặt hơn so với Mạc Á, mà quan trọng nhất là cái loại cảm gaics thân cận này, ở bên cạnh Diệp Lăng thì nàng sẽ cảm thấy rất thoải mái, rất thả lỏng.

Đồng thời cũng rất vui vẻ khoái hoạt.

Mà thường thường khi nghĩ đến đó thì Chân Tiểu Yên sẽ mặc kệ việc nghĩ về quan hệ của mình và Diệp Lăng, dùng lời của nàng là “mặc kệ nó đi, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi.”

Khán giả không rõ chân tướng thì vẫn tiếp tục xem những trận đấu tiếp theo...

Cứ như vậy mỗi người đều tự làm chuyện của mình, chuyện này cũng kết thúc ở đây.

398. Chương 399: Cứu Và Không Cứu (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 399: Cứu và không cứu (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Tại một nơi ở Vân Đình cung điện, đây là một căn phòng rất rộng, mà trong căn phòng này lại chỉ có vài người, tình huống này có chút tương tự với rất nhiều nơi trong Vân Đình cung điện.

Vân Đình cung điện như hoàng cung vậy, đều thuộc loại to lớn mà ít người, nơi này còn tốt hơn hoàng cung một chút, ít ra người ở đây nhiều hơn một chút nhưng cũng thuộc loại nhiều phòng mà ít người.

Mà vài người trong một phòng này đều gặp qua Diệp Lăng một lần, ừ, ít nhất là một lần, trong đó còn có một người đêm nào cũng gặp Diệp Lăng nữa, không cần phải nói chính là Thánh Nữ đại nhân Hiên Viên Băng.

Vào lúc này Hiên Viên Băng đang sửa sang lại một ít chuyện, tuy rằng Thánh Nữ không có bao nhiêu chuyện nhưng tích lũy hai mươi một năm cũng không ít, đủ làm cho nàng bận rộn một chút.

Ở cùng nàng chính là mấy Đại Giáo Chủ, bọn họ cũng phải ở đây, có một ít thủ tục cần bọn họ.

Hơn nữa bọn họ cũng thích ở cùng một chỗ với Hiên Viên Băng bởi bọn họ có điều yêu thương cô Thánh Nữ mà họ nhìn nàng lớn lên, thật giống như cháu gái mình vậy.

Mà trong mấy ngày này Thánh Nữ cũng đã biết chuyện lúc trước, nàng đã biết thủ phạm làm mình thiếu chút nữa chết, bị đóng băng hai mươi một năm.

Đồng thời nàng cũng biết thủ phạm năm đó cũng đã bị chế tài.

Chuyện này thuộc loại cạnh tranh phe phái năm đó, mà hiện tại phe phái kia còn nhưng chuyện này đã xong rồi.

Điểm này thì tin rằng rất nhiều người có thể hiểu được, phe phái tồn tại sẽ không vì một hai chuyện này mà biến mất, cho dù phạm sai lầm lớn đến đâu cũng vẫn tồn tại!

Trừ phi có người có thể hoàn toàn quét sạch phe phái kia, nhưng hiện tại không ai có thể làm được, ít nhất là trong Thánh Giáo, cho dù là Giáo Hoàng cũng không làm được!

Bất quá hiện tại đã không còn ai dám ra tay với Thánh Nữ nữa bởi Thánh Nữ bây giờ đã có danh vọng cực cao trong dân chúng, số người duy trì rất nhiều.

Trước kia thì có thể đối một Thánh Nữ là xong nhưng bây giờ thì khác, không phải thay một Thánh Nữ là có thể giải quyết được!

Mặc kệ nói gì thì nói, chuyện này cũng đã qua, có thể cả đời Hiên Viên Băng cũng sẽ không gặp lại chuyện tương tự mà lần bùng nổ tranh đấu gay gắt của phe phái tiếp theo cũng phải một hai trăm năm nữa.

Loại đấu tranh phe phái trong tôn giáo này có thể sẽ tồn tại mấy ngàn năm, thậm chí sẽ càng lâu, có thể sẽ tồn tại ngay từ đầu, đến cuối cùng sẽ không chấm dứt.

(Đã tự: Khiếp thẳng cha tác giả này buồn chữ phát gớm luôn hic hic...)

Ngay khi mọi người đang xử lý các chuyện, đang bận rộn, đột nhiên Hiên Viên Băng ngẩng đầu lên, ngây ngô một hồi, sau đó lập tức chạy ra ngoài.

- ?

Vài Đại Giáo Chủ chần chờ một lúc liền lớn tiếng hỏi:

- Tiểu Băng nhi, xảy ra chuyện gì vậy?

- Diệp Lăng đến đây, ta muốn ra ngoài đón hắn, nếu không chẳng biết hắn lại gây ra chuyện gì nữa...

Thanh âm kinh hãi của Hiên Viên Băng từ xa xa truyền đến, mà mỗi một chữ như xa hơn một chút.

Không hổ là người có được Quang Minh Chi Tâm, tốc độ như vậy...

- Gặp tên tiểu tử kia cũng không cần vui vẻ như vậy a, khoan khoan... Sao nàng biết tiểu tử kia đến đây? Vừa rồi có người đến thông tri sao?

Đám Đại Giáo Chủ tựa hồ mới phát hiện vấn đề này.

Vừa rồi Hiên Viên Băng vẫn đang làm việc như bọn hắn, nếu có tin tức truyền tới thì họ cũng sẽ biết chứ.

Về liên hệ kì diệu giữa Diệp Lăng và Hiên Viên Băng, lúc ấy chỉ có Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ cùng vài cái Y sư biết, mà những người này đều rất thức thời không nói với bất cứ ai, kể cả vài cái Đại Giáo Chủ trước mặt, ngoài Giáo Hoàng ra!

Y sư là vì bảo hộ Diệp Lăng mà Uy Nhĩ Đại Giáo Chủ là vì bảo hộ Thánh Nữ, mặc kệ nói gì thì nói đều có một mục đích như nhau cả!

Kỳ thật cho dù bọn họ nói thì người nghe cũng cảm thấy khó tin, cho rằng rất khoa trương bởi chuyện gặp lại trong mộng như vậy quả thật rất bất khả tư nghị!

Chỉ riêng quan hệ mật thiết giữa Diệp Lăng cùng Hiên Viên Băng đã làm cho người ta cảm thấy bất khả tư nghị rồi, sao bọn họ có thể tiếp thụ giải thích như vậy nữa!

Mà người ngay cả chuyện này cũng không biết thì càng không hiểu nổi, chỉ cần hai người ở trong một phạm vi nhất định, sẽ lập tức cảm giác được sự tồn tại của đối phương, chuyện này cũng có điểm huyền huyền!

Bất quá với hai người mà nói, cái nhìn của những người khác, còn có người ta có tin hay không thì họ cũng mặc kệ, cần gì phải đi chứng minh.

- Tiểu ngu ngốc, bên này...

Hiên Viên Băng vẫy vẫy tay gọi Diệp Lăng, nàng cảm thấy mình thực may mắn khi đến đây đón hắn, nếu không chẳng biết Diệp Lăng sẽ chạy đến đâu nữa.

Lúc đó, dường như Diệp Lăng đang đi về phía Giáo Hoàng thì phải, bất quá cũng có nguyên nhân của nó, không thể trách Diệp Lăng được, mà nguyên nhân chính là vì Hiên Viên Băng.

- Không phải người ở đằng kia sao? Vừa rồi ta vừa cảm thấy người ở bên kia mà...

...

Hiên Viên Băng không muốn trả lời vấn đề này, nàng sẽ không nói rằng để sớm nhìn thấy hắn mình đã sử dụng siêu tốc độ chạy đến đây.

May mà Diệp Lăng là cái loại người không so đo, rất nhanh bỏ qua vấn đề này, nói với Hiên Viên Băng:

- Dẫn ta đến tàng thư thất đi, đọc những gì người chưa từng đọc ấy.

- Tốt...

Hiên Viên Bằng gật gật đầu, nàng đã sớm đoán ra chuyện này.

Vì sao Diệp Lăng chỉ đọc những gì Hiên Viên Bằng chưa từng đọc mà không phải mình chưa từng đọc? Kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần là sách Hiên Viên Bằng xem qua thì nàng có thể biến ra trong mộng, hắn có thể đọc trong mộng!

Cũng vì vậy trên cơ bản tất cả những sách Hiên Viên Bằng xem qua hắn cũng đã đọc qua.

Trên thực tế, cho dù không có Hiên Viên Bằng đọc qua thì Diệp Lăng cũng có thể nhớ hết tất cả sách trong đó, đương nhiên chỉ nói sách hắn chưa đọc qua và hắn cảm thấy hứng thú thôi.

Tuy rằng Đồ Thư Thất này là lớn nhất, đầy đủ nhất nhưng Đồ Thư Quán của Hoàng Gia Học Viện Tường Không cũng có được số sách không sai biệt lắm, đại bộ phận đều giống nhau, trong đó có một ít là bên này có mà bên kia không có và ngược lại.

Hiện tại Diệp Lăng cần xem “tiểu bộ phận” này, hơn nữa chỉ là một phần mà hắn hứng thú thôi, hơn nữa với bản lĩnh đọc qua là thuộc của mình thì chỉ cần ba ngày là đủ rồi.

Khi đi vào Đồ Thư Thất này, cảm giác đầu tiên của Diệp Lăng là cai, đúng vậy, chính là cao!

Tuy rằng sách trong Đồ Thư Thất rất nhiều nhưng diện tích Đồ Thư Thất cũng không lớn, ít nhất với Đồ Thư Quán mà nói quả thật không lớn.

Bất quá tuy không lớn nhưng lại rất cao, cao hơn cả một cái phòng, hơn nữa cũng không phải một chút...

Đồ Thư Thất này là một căn phòng hình tròn, mà tường màu gì thì Diệp Lăng không biết bởi vách tường đều là sách, từ dưới lên trên đều là sách cả.

Nói đơn giản hơn, Đồ Thư Thất này là một giá sách, ở trên đựng toàn sách!

399. Chương 400: Người Biết Bay? (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 400: Người biết bay? (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Trong Đồ Thư Thất này có một thang máy làm từ luyện kim thuật, ngoài có thể lên đến độ cao gì đi nữa còn có công năng tùy ý di động trong Đồ Thư Thất, giúp người ta lấy được tất cả những sách họ cần.

Đối với thang máy thì Diệp Lăng không cần ai dạy cũng có thể nhanh chóng hiểu rõ, điều này Hiên Viên Bằng cũng sớm nghĩ đến nên nàng không dạy cho Diệp Lăng.

- Đừng đọc nữa, ngày mai lại đến, chúng ta đi ngủ thôi.

Ban đêm, trời đã hơi khuya, Diệp Lăng ở trong Đồ Thư Thất quên mất thời gian...

Tuy lúc này Hiên Viên Bằng chưa muốn ngủ, nàng ngủ đã nhiều rồi mà lại có Diệp Lăng ở bên cạnh nên hắn nàng sẽ không đi ngủ nhưng vẫn lo cho thân thể Diệp Lăng, không để cho hắn thức đêm.

- Ủ, đã trễ vậy rồi thì để mai đi, không vội!

Diệp Lăng khép sách lại, tạm đặt sách trong giới chỉ của mình, chuẩn bị mai đầu xong lại đến xem, dù sao khi hắn thi đấu cũng có thể ở một bên đọc.

Cũng vì vậy nên Diệp Lăng tiện tay bỏ một đồng sách muốn xem vào trong giới chỉ.

Ở trong này có thể vào cũng có thể tùy ý mượn sách, không có hạn chế bởi những người này không có khả năng tư nuốt bất cứ quyển sách nào trong này.

Diệp Lăng cũng vậy, cho dù không có Hiên Viên Bằng bên cạnh thì người ta cũng sẽ không ngăn cản, bọn họ tin rằng Diệp Lăng sẽ không tư nuốt, lấy tính cách Diệp Lăng chỉ có bù lỗ cho người ta mà thôi.

- Thánh Nữ đại nhân, có cần chúng ta an bài phòng cho công tử không, hai người...

Nữ kỹ sĩ thấy Diệp Lăng bị Hiên Viên Bằng kéo vào “khuê phòng của Thánh Nữ”, còn Diệp Lăng vẫn đang đọc sách liền hỏi.

- Không cần phiền toái! Cũng đâu phải chưa từng ngủ cùng nhau! Đúng không tiểu ngu ngốc?

Hiên Viên Bằng lắc lắc tay, cũng hỏi Diệp Lăng.

- Ủ...

Diệp Lăng gật gật đầu, không có ý kiến gì.

...

Xem ra chỉ có thể giữ bí mật, sách cũng không thể ngăn cản hai người này... Nữ kỹ sĩ yên lặng thầm nói trong lòng.

Ngày hôm sau, Diệp Lăng đứng trên sân thi đấu, nhìn đối thủ, hắn có điểm kinh ngạc, đối thủ lần này làm cho hắn cảm thấy thật bất ngờ, thậm chí còn kinh ngạc hơn hôm qua nữa.

- Nhị tỷ, Mia, các người ở đây làm gì?

Diệp Lăng thấy hai người xuất hiện, rất ngoài ý muốn hỏi.

- Cổ vũ cho ta à?

Vốn hắn tính đứng một bên đọc sách, kết quả lại thấy nhị tỷ và Mia xuất hiện nên chần chờ một chút.

- Không thấy à? Chúng ta thi đấu, hôm nay đối thủ của các người chính là chúng ta!

Nhị tỷ cười nói.

..., hôm nay trời đẹp nhỉ, các người tiếp tục, ta đi đọc sách đây!

Diệp Lăng ngậy người một lúc liền đi về một bên.

- Tiểu đệ, người không định so đấu với chúng ta một chút à?

Nhị tỷ lập tức hỏi.

- Không cần, các người tùy tiện đánh đánh là được, còn có, ta sẽ không cổ vũ cho các người!

Diệp Lăng đã tự bài trừ mình ra ngoài, quyết đấu như vậy thì hắn giúp ai cũng không thích hợp, bất quá tâm của hắn vẫn hướng về phía Diệp Lam Vũ, tin rằng tất cả mọi người đều biết về điều này, kể cả nhị tỷ.

- Vậy người đứng một bên nhìn đi, đừng ăn gì đấy, nếu không ta sẽ đánh người...

Tất nhiên nhị tỷ sẽ không làm khó Diệp Lăng, bất quá cũng đưa ra một yêu cầu nho nhỏ bởi nàng không thể chịu nổi phong cách như xem diễn của Diệp Lăng.

Xem người khác diễn thì không sao, xem mình diễn thì cảm thấy có điểm quái dị!

- Ủ, ta đi uống trà đọc sách, sẽ không ăn gì cả!

Diệp Lăng gật đầu đáp ứng, có điều câu trả lời của hắn lại làm người ta vô lực.

- Uống trà cũng không được!

Nhị tỷ nói, uống trà với ăn cái gì đó chẳng phải đều giống nhau sao, đúng là một tiểu mơ hồ.

- Vậy ta khát nước thì sao?

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi.

- Vậy nhìn một lúc đó, hoặc nuốt nước miếng đi, đừng uống trà!

Nhị tỷ nói.

Diệp Lăng nghĩ nghĩ trả lời:

- Ủ, biết rồi!

- Kia, người bắt hấn đứng một bên thôi à? Không sợ hấn ở ngoài quấy rối sao?

Lúc này có đội hữu của nhị tỷ nói, từ tình hình trận đấu ngày hôm qua, cho dù Diệp Lăng đứng ở ngoài cũng có thể ảnh hưởng đến trận đấu.

- Cũng đúng, Mia, người đến bên cạnh trông hấn đi, đối phó với hai nàng chỉ cần mình ta là đủ rồi.

Nhị tỷ nghĩ nghĩ, nói với Mia, nàng cảm thấy Mia là người thích hợp nhất, dù sao cũng gặp mặt vài lần rồi.

- Yên tâm, tiểu đệ của ta rất có chừng mực, không có sự đồng ý của người thì hấn sẽ không ra tay với người đâu.

Nhị tỷ cười nói, tuy nàng tiếp xúc Diệp Lăng rất ít nhưng cũng biết được một ít tính cách của hấn.

Mà từ khi Mia nhận thức Diệp Lăng đến nay, mỗi lần Diệp Lăng thu được lông chim đều trải qua sự đồng ý của Mia, tuy Mia không muốn thừa nhận điểm này nhưng nó lại là chuyện thật không thể phủ nhận.

Nhị tỷ tiếp tục nói:

- Hơn nữa nếu người đến thì hấn sẽ bị người hấp dẫn, sẽ không quản chuyện bên này!

Đến lúc đó hấn là Diệp Lăng sẽ chỉ quan tâm đến lông chim của Mia, hấn sẽ không để ý cuộc chiến bên này, dù sao nhị tỷ và Diệp Lam Vũ chiến đấu cũng chỉ điểm đến là dừng thôi.

- Được rồi...

Trải qua một phen đại chiến tư tưởng, rốt cuộc Mia cũng đồng ý, chuẩn bị kiên cường bắt khuất đi đối mặt với Diệp Lăng, có điều làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn là Diệp Lăng lại tự động chạy về.

- Hắc hắc, từ từ đã, ta quên mất, ta cũng muốn thi đấu!

Diệp Lăng cười nói, mà nụ cười của hấn thực đơn thuần, đơn thuần đến nỗi ai cũng nhìn ra hấn có mục đích khác.

- Đệ đệ, người muốn làm gì?

Diệp Lam Vũ là người thứ nhất lên tiếng hỏi.

- Ta đến giúp người đối phó những người đó, bọn họ có đến năm mà các người mới có hai, như vậy rất là khi dễ người.

Diệp Lăng cố gắng che dấu mục đích bất lương của mình.

Lý do này cũng quá kém đi, nếu là thật thì sao trước kia người vẫn đứng một bên xem diễn, lần nào không phải lấy hai đánh năm, đâu phải lần đầu đâu!

- Đi đi, ai chẳng biết người có mục đích khác, nói, rốt cuộc người muốn làm gì/.

Diệp Lam Vũ tức giận nói.

Diệp Lăng lắc đầu, rất kiên quyết nói:

- Không thể nói, nói không được, người cứ để ta tới chiến đấu đi, ta một mình đấu với Mia là được.

- Mia?

- Ta?

Mọi người nhìn về Mia, mà Mia chỉ vào bản thân mê hoặc hỏi, vì sao Diệp Lăng lại chỉ đích danh nàng?

- Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

- Không thể nói, dù sao ta giúp các ngươi đối phó một người, các ngươi đối phó bốn người nhị tỷ, cẩn thận một chút, thoát nhìn nhị tỷ không đơn giản, mạnh hơn tiểu Phi bố hỏa kia nhiều.

Diệp Lăng nhìn Mia, có chút tùy ý nói.

400. Chương 401: Người Biết Bay? (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 401: Người biết bay? (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- !?

Tuy rằng Diệp Lăng tùy ý nói như vậy nhưng nhị tỷ lại giật mình không thôi bởi nàng chưa từng bày ra thực lực trước mặt Diệp Lăng, vì sao hắn có thể dễ dàng phát giác như vậy?

Chẳng lẽ hắn có thực lực cao hơn mình rất nhiều? Chỉ có người có thực lực cao hơn mình rất nhiều mới có thể dễ dàng phát hiện ra chuyện này.

Nhưng người như vậy tựa hồ đã đạt đến hàng ngũ Thiên cấp rồi, với tuổi của Diệp Lăng thì sao có thể được? Hắn là vô thuộc tính nên rất khó đạt đến trình độ này, kể cả Địa cấp cũng rất miễn cưỡng rồi.

Hơn nữa ngoài luyện kim thuật ra hình như hắn cũng đâu luyện qua cái gì đâu!

Nhị tỷ còn không biết khi Diệp Lăng bị cấm ma trận vây khốn, cái loại vũ kỹ của hắn cơ hồ mạnh mẽ đến trình độ khủng bố, tuy rằng lúc đó bị cấm ma trận, nếu bình thường thì cũng không mạnh mẽ lắm.

Nhưng ít nhất cũng chứng minh rằng Diệp Lăng từng luyện qua vũ kỹ!

Bất quá dù biết thì nàng cũng không cho rằng Diệp Lăng đã đạt đến Thiên cấp, giống những người khác, nàng chỉ biết Diệp Lăng có một loại cận chiến vũ kỹ rất kỳ lạ, có thể phát huy tác dụng kỳ diệu dưới tình huống đặc thù.

- Tiểu đệ, sao ngươi cảm thấy ta mạnh hơn cả Vân Ảnh tiểu thư chứ?

Trong mắt nhị tỷ tràn ngập nghi hoặc, cũng là nghi hoặc của những người khác.

- Trực giác!

Diệp Lăng ném ra một cái đáp án làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm, tuy rằng mọi người cảm thấy rất nhầm nhứ nhưng từ ngữ khí vẻ mặt của Diệp Lăng mới biết hắn nói thật.

- Hóa ra nhị tỷ lợi hại như vậy, tiểu Thất, chúng ta phải thảo luận chiến thuật một chút, tí nữa phải dùng chiêu đó, chiêu đó...

Diệp Lam Vũ kéo Thất công chúa lại, châu đầu ghé tai thương lượng chiến thuật.

Nếu Nhị tỷ còn mạnh hơn Phi Phi thì hai người rất khó chống lại bốn người còn lại, nhìn ba cái đối thủ khác cũng không giống người bình thường, nhất định là tinh anh của Đệ Nhất Học Viện.

Đệ Nhất Học Viện này quả nhiên không hổ là Đệ Nhất Học Viện, mỗi người đều là thiên tài trong thiên tài!

Thuận tiện nói một chút, đội hữu của Nhị tỷ đều là nữ, nếu là nam thì Nhị tỷ cũng sẽ không kéo qua, lại thuận tiện nói một chút, những nữ hài tử này đều rất được, thân phận không đơn giản, thân thủ càng không đơn giản, đều thuộc loại thiên tài chi kiều nữ mà người người theo đuổi.

Đương nhiên tình huống ở trên không liên quan gì đến Diệp Lăng bởi từ đầu đến đuôi hắn cũng chưa từng nhìn qua ba nữ hài tử kia, hắn chỉ thoáng nhìn qua Nhị tỷ, sau đó liền nhìn chăm chăm Mia, chính xác hơn là Hắc Ngọc Chi vũ trên người nàng.

- Chúng ta cũng thương lượng một chút, Mia, người chơi với tiểu đệ một chút, chú ý xuống tay nhẹ một chút!

Nhị tỷ phân phó một câu, cũng đi thương lượng với đội hữu.

Từ trận đấu hôm qua tất cả mọi người đã nhìn thấy phối hợp giữa Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa, cái loại ăn ý cơ hồ không ai địch nổi này rất khó đối phó nên cũng cần hợp tác kỹ hơn.

- Ta biết rồi, ta sẽ không thương tổn hắn mặc dù hắn rất đáng ghét

Mia gật gật đầu, đi đến trước mặt Diệp Lăng.

- Chúng ta qua một bên đi, đừng trở ngại đến các nàng!

Diệp Lăng nhìn Mia, sau đó đi ra bên cạnh, hắn không muốn chiến đấu của mình bị người ta gây rối.

- Ủ!

Mia cũng đi theo.

- Bắt đầu!

Đi đến khu vực nọ xong Diệp Lăng liền hô một câu bắt đầu, sau đó rất trực tiếp ném ra một đồng luyện kim bom.

- !?

Mia cả kinh, không phải bị đồng bom này kinh hãi mà bị thủ đoạn động thủ nói đến là đến của Diệp Lăng làm kinh ngạc

Rất nhanh nàng lui về phía sau, tốc độ của nàng rất nhanh, giống như một cái bóng ma, cũng không giống như tàn ảnh mà là một loại kỹ năng, đây là kỹ năng mà rất ít người ở đây gặp qua, thậm chí chưa từng thấy qua, có người cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

- Hắc ám ma pháp – Như Ảnh Tù Hình!

Đây là ma pháp Hắc Ám Hệ, thuộc loại ma pháp dùng để di động, định vị ở một chỗ, rất nhanh di động đến chỗ đấy, đương nhiên có khoảng cách nhất định.

- Hắc ám ma pháp...

Thành viên Thánh Giáo đều nhíu mày, tựa hồ có điểm chán ghét với loại ma pháp này.

Đây cũng là chuyện đương nhiên, thành viên Thánh Giáo đều là tín đồ của quang minh, tất nhiên sẽ có địch ý với hắc ám, mà trước kia có rất nhiều hắc ám ma pháp đã bị Thánh Giáo hủy diệt, người có được hắc ám thiên phú cũng sẽ bị giết.

Bây giờ tốt hơn nhiều rồi, tuy rằng Thánh Giáo bài xích nhưng cũng không đi diệt sát!

Đồng thời, là một loại ma pháp, bản thân hắc ám ma pháp không có lỗi lầm gì, hơn nữa có một vài loại ma pháp đặc thù cũng được người ta thường xuyên sử dụng.

Nhất là cái loại sát thủ, tựa như Lãnh Huyết Ngũ vậy, nàng cũng biết một ít Hắc Ám Hệ, đây là kỹ năng tuyệt hảo dành cho ám sát.

Cho nên tuy lúc trước Thánh Giáo hủy diệt rất nhiều hắc ám ma pháp nhưng vì những người này vẫn sử dụng, cuối cùng cũng không thể làm cho hắc ám ma pháp biến mất được, vẫn còn để lại không ít vũ kỹ và ma pháp Hắc Ám Hệ.

Mà Như Ảnh Tù Hình là một loại kỹ năng Hắc Ám Hệ rất thông dụng, vô luận Ma Pháp Sư hay Vũ Giả đều sử dụng cả, có điều sẽ có cách gọi khác nhau mà thôi.

Hắc Ám Hệ kỹ năng không phải chỉ có người có hắc ám thuộc tính mới dùng được, những người khác vẫn có thể sử dụng, cũng không có ý nghĩa gì!

Mà Mia thì khác, thuộc tính của nàng là Hắc Ám Hệ, hơn nữa thiên phú mạnh hơn người khác rất nhiều, có lẽ vì đôi cánh của nàng chẳng.

Đồng thời cho dù là trước kia thì Thánh Giáo có dọn dẹp hắc ám đến đâu cũng không dám làm gì nàng.

Cũng không phải thân phận của nàng cao quý làm Thánh Giáo kiêng kỵ mà vì nàng là Dục Nhân Tộc, là Thú Nhân tộc chứ không phải Nhân tộc, bởi vậy, là một tôn giáo của nhân tộc không thể quản đến trên người nàng.

Trừ phi Thánh Giáo muốn khai chiến với Thú Nhân, điều này cơ hồ là không thể, cho dù là Thánh Giáo cũng không thể là địch nhân của tất cả Thú Nhân, đó là tự tìm tử lộ.

Lực lượng của Thú Nhân cơ hồ tương đương với Nhân tộc, thậm chí còn cao hơn, mà khi đối phó với người ngoài thì Thú Nhân rất đoàn kết, Nhân tộc thì khác, có người sẽ vì lợi ích mà làm như không thấy, thậm chí sẽ phản chiến.

Kỳ thật cho dù là những chủng tộc nhỏ khác thì Thánh Giáo cũng không quản đến, mỗi chủng tộc có tính ngưỡng khác nhau, thờ thần cũng khác nhau, trong đó còn có một ít tín ngưỡng hắc ám.

Đương nhiên cũng từng vì vấn đề này mà xảy ra xung đột, nhưng trải qua một chuyện gì đó, cuối cùng Thánh Giáo cũng không chấp nhất như vậy nữa!

Mà việc này là gì thì là một bí mật của Thánh Giáo, chỉ biết là ngày trước có một người Hắc Ám Hệ cải biến toàn bộ Thánh Giáo mà thôi.

Mặc kệ nói gì thì nói, cho dù lúc này Mia sử dụng hắc ám ma pháp gì đi nữa thì Thánh Giáo cũng không làm gì nàng.

- Ý, Mia, thuộc tính của ngươi là hắc ám sao?

Diệp Lăng dừng động tác lại, hỏi một chút.

401. Chương 402: Người Biết Bay? (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 402: Người biết bay? (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Tất nhiên rồi, nếu không sao ta lại có một đôi cánh đen chứ?

Mia nói.

- Ta qua học viện cũng vì trong tộc không có nhiều hắc ám ma pháp như vậy... Ý, nói với người chuyện này làm gì, thừa dịp này giáo huấn ngươi một chút để ngươi biết sự lợi hại của ta!

- Hắc Ám Hàng Lâm!

Mia vùng tay, trời dấy lên vào bóng đêm, đưa tay không thấy được năm ngón, tất nhiên chỉ ở vùng phụ cận nàng và Diệp Lăng thôi, nàng còn chưa có năng lực thi triển trong phạm vi lớn.

- Ta kháo! Ai tắt đèn rồi?

Phản ứng đầu tiên của Diệp Lăng là nói câu này.

...

Mọi người trầm mặc, công tử à, đó là hắc ám ma pháp chứ không phải tắt đèn, ban ngày ban mặt như vậy thì cần gì bật đèn!

- Hắc Hỏa Trùng Kích!

Mia xuất ra một ma pháp không lớn không nhỏ đánh tới, nàng khác người ta, trong bóng tối vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ, không chỉ là ma pháp này mà ở trong bóng tối tất cả mọi nơi đều như vậy.

A...

Mia nhìn thấy hắc hỏa của mình bắn trúng Diệp Lăng, hắc liên hét thảm một tiếng như vậy, sau đó ngã trên mặt đất không nhúc nhích nữa.

Nàng cũng không thu hồi một mảnh hắc ám kia, dùng ma pháp đi đến bên cạnh Diệp Lăng, cúi người nhìn xem tình huống của hắn, nàng cũng không muốn Diệp Lăng bị thương, nếu không Nhị tỷ nhất định sẽ trách nàng, hơn nữa chính nàng cũng không muốn.

Cũng không phải nàng có hảo cảm gì với Diệp Lăng mà đổi thành người khác cũng vậy, nàng không muốn làm người ta bị thương, cũng sẽ không vì một chút chuyện nhỏ mà đả thương người.

Mà ngay khi Mia cúi người xem xét, đột nhiên nàng cảm thấy có điểm lạ, sau đó lập tức lui về sau...

Lúc đó đột nhiên Diệp Lăng có động tác, nắm về phía Mia một cái, mà phương hướng hắn nắm cung có chút kỳ quái...

Mặc kệ thế nào đi nữa Diệp Lăng cũng nắm không được cái gì bởi Mia cảnh giác, đồng thời phương hướng lùi lại của nàng cũng nằm ngoài dự kiến của hắn.

A...

Diệp Lăng nhìn Mia, miệng há hốc, một bộ giật mình. Lúc này hắc ám cũng đã tán đi, bộ dáng giật mình của Diệp Lăng cũng rơi vào trong mắt mọi người.

Bây giờ có mấy chuyện mà mọi người không rõ...

Đầu tiên là vừa rồi có chuyện gì xảy ra trong đó, mọi người chỉ thấy có một cái hắc cầu bao hai người lại, sau đó nghe thấy Diệp Lăng kêu thảm thiết, tiếp đó Mia liền bay ra khỏi hắc cầu, huy động hai cánh của nàng, đứng ở giữa không trung.

Nói về tiếng kêu thảm thiết của Diệp Lăng thì nó làm mọi người thấy hắn bị Mia đánh trúng, nhưng thực tế khi nhìn thấy Diệp Lăng lại phát hiện hắn lông tóc vô thương đứng ở kia.

Đồng thời trên mặt hắn có một thứ làm cho người ta khó hiểu, đồ vật này tựa như kính mắt vậy, trên đại lục này cũng có kính mắt nhưng mọi người không rõ vì sao hắn lại mang cái này, chẳng lẽ hắn cũng bị cận thị?

Tựa hồ không phải, nếu đúng thì trước kia đã mang rồi, trước giờ vẫn chưa nghe nói hắn có sử dụng kính mắt!

Còn có, kính mắt này có màu thâm lam, trong bóng tối sao lại còn mang kính mắt như vậy, làm vậy chẳng khác nào càn làm mình không thấy rõ?

Mà lúc này mọi người còn chưa hỏi rõ, Diệp Lăng cũng đã mở miệng hỏi trước:

- A, người biết bay à?

...

Có cần phải hỏi vậy không? Nàng là Dực Nhân Tộc, cánh của nàng cũng không phải bài trí, có thể bay.

Bên kia đám người Diệp Lam Vũ còn chưa bắt đầu đã lắc lắc đầu, đều muốn đi lên gõ Diệp Lăng một trận, sao người lại mơ hồ như vậy, không phải cả ngày đều nhìn cánh của nàng sao?

- Tất nhiên có thể bay rồi! Người nghĩ rằng cánh của ta là cái gì?

Mia tức giận nói.

- Luyện kim tài liệu!

Diệp Lăng rất rõ ràng hồi đáp, trong mắt của hắn, cánh của Mia là Hắc Ngọc Chi Vũ, ngoài ra không phải là cái gì nữa.

...

Quả nhiên là thế, trong mắt của hắn, cánh của Mia chỉ là tài liệu mà thôi, mà sở dĩ hắn nhiệt tình với Mia như vậy cũng chính là vì điểm này, đổi thành người khác trong Dực Nhân Tộc, cho dù hấp dẫn hơn Mia nhiều cũng sẽ bị hắn coi nhẹ.

- Ở trong mắt ngươi, ngoài luyện kim tài liệu ra thì ta không phải là cái gì cả sao?

Mia có điểm tức giận hỏi, nàng bị Diệp Lăng chọc giận đến nỗi không biết nói gì, mà tin rằng nàng cũng biết đáp án của Diệp Lăng cũng sẽ làm nàng cảm thấy tức giận.

- Ngươi là Mia.

Diệp Lăng hồi đáp, cũng may, ít ra hắn không nói ra đáp án làm người ta không nói nên lời.

- Trước khi chúng ta tiếp tục, ta muốn hỏi một chút, kính mắt của ngươi là sao?

Mia nắm nắm tay, nàng tin rằng kính mắt này tuyệt đối không phải bình thường, nếu không Diệp Lăng sẽ không đội trong lúc chiến đấu.

Nếu muốn chiến đấu thì phải hiểu biết trang bị của đối phương, nếu không có lẽ chiến lược của nàng sẽ thất bại.

Mà sự thật chứng minh câu hỏi này của nàng tuyệt đối chính xác, sự tồn tại của cặp kính này làm một ít ma pháp của nàng hoàn toàn mất đi hiệu lực, làm cho nàng không thể không thay đổi phương thức tác chiến.

- Ngươi nói cặp kính này hả, đây là một cặp kính có luyện kim trần tinh vi, thêm vào một ít tài liệu hi hữu mới chế thành, là một công cụ đơn giản, công năng chính là có thể nhìn thấy một ít dao động của ma pháp, còn có nhiệt lượng, ma pháp nguyên tố cảm quang...

Diệp Lăng bắt đầu tự thuật công năng của kính mắt, có điều công năng này làm cho người ta nghe mà không rõ, có chút mơ hồ về tác dụng cụ thể.

- Dừng! Đệ Đệ, ngươi liền nói thẳng ra ngươi lấy ra để làm gì đi!

Diệp Lam Vũ ở một bên nghe thực đau đầu, rõ ràng nói, mà lời nàng chiếm được sự duy trì của đại bộ phận người ở đây.

- Nói đơn giản là nó có thể thấy rõ vật thể trong bóng tối, cũng có thể nhìn cách tường!

Diệp Lăng hồi đáp.

...

Mọi người trầm mặc, công năng này nên nói thế nào nhỉ, bình thường không có tác dụng gì, nhưng ở thời điểm đặc thù thì lại có tác dụng rất lớn.

Có điều đồ vật như vậy dường như không ai đi nghiên cứu, cũng sẽ không làm ra thứ như vậy, sao hắn lại làm ra thứ như vậy.

Kỳ thật cũng là trùng hợp mà thôi, hắn làm ra để ứng phó Lãnh Huyết Ngũ, nó rất hữu dụng với chức nghiệp của nàng.

- Nói cách khác, những ma pháp tạo màn đêm như Hắc Ám Hàng Lâm là vô dụng với ngươi, lúc này ngươi chỉ giả vờ thôi...

Mia nhìn xuống Diệp Lăng nói.

- A, bị ngươi phát hiện rồi...

Diệp Lăng cả kinh nói.

- Nói nhảm, ai không nhìn ra được chứ! Quên đi, nếu đã vậy thì ta sẽ không chơi trò đó với ngươi nữa!

Mia kết xuất vài cái thủ thế, nàng muốn dùng ma pháp thật mạnh oanh tác Diệp Lăng.

- Từ từ.

Diệp Lăng nhắc tay hô lớn.

- Ngươi còn chuyện gì không?

Mia ngừng lại thất, nhìn Diệp Lăng, có điểm nghi hoặc hỏi.

Diệp Lăng chỉ vào cánh cửa Mia nói:

- Ngươi bay trên không trung như vậy rất không công bình, ngươi có thể hạ xuống đánh, hơn nữa không thể bay không?

402. Chương 403: Hợp Thể Ma Pháp (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 403: Hợp thể ma pháp (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Có gì mà không công bình, rất nhiều Ma Pháp Sư cũng có thể bay, mà đây cũng là ưu thế của ta, bỏ đi không phải thực gốc sao?

Mia cũng rất trực tiếp cự tuyệt lời đề nghị của Diệp Lăng, nàng cũng không muốn ở dưới ăn bom của Diệp Lăng.

Dù sao ở trên trời sẽ an toàn hơn dưới đất một chút!

- Nếu như vậy thì đừng trách ta dùng tuyệt chiêu!

Diệp Lăng lầm bầm nói, sau đó lấy ra một khẩu pháo, khiêng trên bả vai, nhắm ngay Mia...

- Ngươi ở trên không cũng được, mục tiêu càng rõ ràng! Ta bắt chim cũng không phải lần đầu!

...

- Bắt chim? Ngươi coi ta thành cái gì?

Mia nhìn thấy Diệp Lăng “lấy hàng” ra, lập tức kết xuất ma pháp, hắc ám ma pháp nguyên tố liền xuất hiện quanh người nàng, bao phủ nàng vào trong.

- Hắc Vũ Trụ Lạc!

Trên không trung đột nhiên xuất hiện lông chim màu đen, một cái, hai cái..., ngày càng nhiều...

Mà chỉ vền vền trong chớp mắt, trên bầu trời hiện ra lông chim màu đen dày đặc, bắt quá lông chim này cũng chỉ là nguyên tố hắc ám mà thôi, không phải là thật.

Diệp Lăng nhìn lông chim bay đầy trời, thầm nghĩ nếu toàn là Hắc Ngọc Chi Vũ thì phát đạt rồi!

- Công kích!

Hắc vũ bắt đầu rơi xuống, bây giờ Diệp Lăng không thể tránh thoát được, trừ phi hắn có thể trong nháy mắt rời khỏi phạm vi này, bắt quá thoát nhìn có điểm khó khăn.

Diệp Lăng cần trốn sao? Đương nhiên là không!

- Thủy Nguyệt Chi Kính!

Một cái luyện kim trận phòng ngự tuyệt đối, bắn ngược tất cả hắc vũ về.

Hắc vũ qua đi, ngoài nơi Diệp Lăng đứng ra, toàn bộ đều loang lổ gồ ghề làm cho mọi người hiểu được nếu bị ma pháp này đánh trúng sẽ có hậu quả như thế nào.

Nhưng hiện tại mạnh đến đâu cũng chịu bởi Diệp Lăng có Thủy Nguyệt Chi Kính, hết thảy ma pháp đều vô ích với hắn, ít nhất là viễn trình sẽ không có hiệu quả.

Nếu muốn đánh bại Diệp Lăng thì nhất định phải gần người, mà sau khi gần người thì rốt cuộc là đánh bại hay bị đánh bại, vấn đề này còn phải từ từ nghiên cứu...

Đương nhiên cũng có một biện pháp là dùng lực lượng tuyệt đối phá tan Thủy Nguyệt Chi Kính, có điều muốn làm được điều này thì ít nhất phải là Thiên Cấp trở lên, những người khác cũng chỉ có thể thành thành thật thật nghĩ biện pháp.

- Như Ảnh Tùy Hình!

Mia nghĩ thông suốt điểm này liền sử dụng ma pháp tới gần Diệp Lăng, nàng cận chiến cũng rất tốt, tin rằng mình có thể đánh ngã được Diệp Lăng.

Cứ như vậy, ma pháp của Mia hình thành một cái bóng, lấy tốc độ cực nhanh đến gần Diệp Lăng!

Bất quá để phòng ngừa Diệp Lăng tập kích, Mia biến đường đi thành một đường cong, phải nhiều đến sau lưng Diệp Lăng.

Đó cũng là chỗ thần kỳ của ma pháp này, có thể dùng ý thức hình thành quỹ tích mà mình muốn, đương nhiên quỹ tích càng dài thì càng hao tinh lực, tình hình chung đều sử dụng quỹ tích ngắn nhất, chính là đường thẳng cả.

Có điều nàng làm như vậy thì Diệp Lăng không thể bắt được quỹ tích của nàng sao? Sai rồi, nàng rất nhanh liền hiểu được suy nghĩ của mình là sai lầm. Diệp Lăng căn bản không thể sử dụng lối nghĩ bình thường để tính toán được.

Ngay lúc đó, Diệp Lăng bắn một phát pháo vào giữa quỹ tích, bất quá một phát pháo này không giống như là ma pháp năng lượng mà là một cái lưới lớn.

Lúc đó cơ hồ không ai cho rằng Diệp Lăng có thể thành công bởi vì cho tới bây giờ còn không có một ai có thể bắt lấy người khi họ thi triển ma pháp Như Ảnh Tùy Hình này, cho dù là cao thủ mạnh đến đâu cũng vậy.

Không chỉ thời gian không kịp mà cả tốc độ cũng không kịp!

Nhưng kết quả lại ra ngoài ý liệu của mọi người.

- A...

Theo tiếng hét to này, cái bóng đột nhiên dừng lại, nhìn theo tiếng hét có thể nhìn thấy Mia đang bị lưới tóm lại.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Mia bị trói, nàng bị bắt thật.

- Người... sao có thể như vậy được, sao người có thể bắt được ta?

Mia có điểm không thể tin hỏi, cho dù bị lưới tóm lại nhưng nàng vẫn cảm thấy đây không phải là thật.

- Có gì khó đâu? Chỉ cần tính toàn chiều dài quỹ tích của người, lại tính tốc độ của người, sau đó tính ra lúc nào thì người đến chỗ nào, lại tính thời gian lưới của ta bay tới là xong!

Diệp Lăng chậm chậm đi về phía Mia, không thèm để ý giải thích.

...

Mia trầm mặc, tuy Diệp Lăng nói một cách tùy ý như vậy nhưng những tính toán ở trong đó có thể hoàn thành trong nháy mắt sao?

Mia cảm thấy mình làm không được, nàng cũng tin rằng trên đại lục này không ai có thể làm được.

- Tốt lắm, người đã bại, nhận thua a!

Diệp Lăng đi đến bên cạnh Mia, cười nói, lúc này ánh mắt của hắn cũng không phải nhìn vào khuôn mặt Mia mà là nhìn chỗ khác.

- ?

Mia có điểm khó hiểu, bất quá nàng cũng không nghĩ nhiều, nói:

- Người cảm thấy cái lưới này của có thể trói ta được hay sao? Bây giờ người đến gần ta cũng là lúc người phải hối hận! Hắc Hỏa... Ý? Cái lưới này...

Mia muốn dùng ma pháp công kích Diệp Lăng, tuy bị tóm nhưng vẫn có thể sử dụng ma pháp, vẫn có thể đánh trúng Diệp Lăng đang đứng ở gần nàng.

Đây là tình hình bình thường, nếu cái lưới này không có gì đặc thù thì quả thật là như vậy.

Sau khi Mia thi triển ma pháp liền khẳng định một chuyện là cái lưới này không phải bình thường bởi nàng không thi triển được ma pháp, ma lực như bị giam cầm vậy.

- Không cần thử, lưới này cấm ma, người ngoan ngoãn nhận thua đi, nếu không ta sẽ vật hết lông chim của người!

Diệp Lăng duỗi tay về phía cánh của Mia.

- A... Tốt, ta nhận thua! Người đừng đụng vào lông chim của ta! (thật là vãi hàng, thằng tác giả có vẻ khoái cái cụm từ “lông chim” quá

Mia lập tức nhận thua, nàng cũng không muốn cho Diệp Lăng cái cơ vật lông chim của mình.

Mà lúc sau Mia lại oán giận phát hiện mình vẫn không thoát được ma trảo của hắn.

- Được rồi, chúng ta đến đằng kia xem diễn đi...

Diệp Lăng nói, cũng thu hồi cái lưới lại, tốc độ thu hồi của hắn rất nhanh, chỉ trong nháy mắt mà thôi, không ai có thể nhìn thấy cái lưới này hình gì, càng không thể nhìn thấy vật phẩm mang nó theo.

- A? Hối hận, người vẫn rút lông chim của ta!

Mia cả giận nói.

Đối với sự phẫn nộ của Mia, mọi người cảm thấy rất khó hiểu, vừa rồi dường như Diệp Lăng cũng đâu có làm gì, từ đầu đến cuối cũng không chạm đến cánh của nàng, sao nàng lại nói vậy?

- Ta kháo, sao người phát hiện được, ta làm rất bí ẩn mà!

Diệp Lăng nhảy dựng lên, cũng cách Mia thật xa, giống như sợ Mia sẽ trả thù vậy.

- Nếu không phải ta có thể cảm giác được số lượng lông chim của mình thì ta cũng không biết khi nào bị người vật đi rồi, vừa rồi người lại rút chín cái lông chim của ta!

Mia tức giận, đồng thời cũng cảm thấy mê hoặc, nàng cũng không rõ Diệp Lăng làm sao có thể vật lông chim của mình được.

- Thời tiết hôm nay thật đẹp, ta nhớ hình như có hẹn uống trà với Hiên Viên Băng thì phải, ta đi trước!

Diệp Lăng nhìn bầu trời, giống như vừa rồi không phát sinh chuyện gì cả vậy.

403. Chương 404: Hợp Thể Ma Pháp (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 404: Hợp thể ma pháp (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Đứng lại!

Mia cả giận nói, không chỉ mình Mia còn có Diệp Lam Vũ, Thất công chúa cùng đám người Nhị tỷ đồng thanh, các nàng cũng không muốn Diệp Lăng cứ vậy bỏ chạy.

- Làm gì a...

Diệp Lăng ngừng lại, hắn vẫn nghe lời Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa.

- Người ngồi một bên đợi đi, bọn ta còn chưa bắt đầu cơ mà, ai, không ngờ chúng ta còn chưa bắt đầu thì bên người đã xong rồi!

Ngữ khí Diệp Lam Vũ có điểm quái dị nói, chuyện này làm nàng có điểm thần kỳ.

- Diệp Lăng, rốt cuộc người nhổ lông chim của ta lúc nào?

Mia bay đến bên cạnh Diệp Lăng, đã quyết định Diệp Lăng đi đâu sẽ bay theo đó.

- ... Ta không có nhổ a...

Diệp Lăng lắc lắc đầu, không chịu thừa nhận.

- Người còn nói bừa nữa, ta chắc chắn không cảm giác nhầm, Dực Nhân Tộc chúng ta có cảm giác với lông chim của chính mình!

Mia bay đến bên cạnh Diệp Lăng, chân vẫn không chạm đất, vẫn phiêu phù trên không trung.

Mia như vậy có một loại cảm giác đẹp khác thường, hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, tất nhiên không có Diệp Lăng ở gần trong gang tấc.

Hiện tại Diệp Lăng chỉ muốn tránh khỏi Mia, bộ dáng lăm lăm lét lét, trong lòng hắn suy nghĩ cái gì quả thật rất dễ dàng nhìn ra!

- Nói mau!

Mia truy vấn.

- Kỳ thật cái lưới kia trước chỉ dùng để bắt Cửu Đầu Điều, bỏ thêm một ít thứ có thể tê dại tri giác của người, cũng kéo xuống một ít lông chim, cái này chỉ là một cái ngoài ý muốn thôi, ta cũng không phải cố ý, là tại cái lưới này đó.

Diệp Lăng đẩy chuyện này lên tấm lưới, cũng tuyên bố là ngoài ý muốn.

- Ngoài ý muốn cái đầu người, ta biết ngay người không an phận mà, có phải người muốn thừa dịp chiến đấu c ùng ta, mượn cơ hội đánh rơi lông chim của ta, sau đó nói là ngoài ý muốn không?

Mia thử Diệp Lăng.

- A, làm sao người biết?

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi, như vậy đã tự thừa nhận ý tưởng của bản thân.

...

- Quả nhiên là vậy, ta đã cảm thấy hần có mục đích khác, hóa ra vẫn hướng về lòng chim của Mia, Mia thật đáng thương!

- ...Trả lại cho ta!

- Không trả, đây là ngoài ý muốn, là ta nhận được!

- Người nhận cũng là của ta, mau trả lại cho ta!

- A, ta không nhận, người thấy ta nhận không mà nói?

...

Diệp Lăng bắt đầu chơi xấu, đến cuối cùng hần dứt khoát phủ nhận mình từng lấy, dù sao không ai nhìn thấy, lại không có chứng cứ, hần có thể chơi xấu không kiêng nể chút gì!

- Người là một tên vô lại!

- Thanh cao tự mình biết!

Khi Diệp Lăng nói lời này bỗng trở nên thật nghiêm túc, giống như đây là sự thật hiển nhiên vậy.

...

Đến cuối cùng Mia chỉ có thể tự nhận không hay ho, nàng thật sự không có cách nào với Diệp Lăng, nàng về sau tuyệt đối sẽ không ở cùng một chỗ với Diệp Lăng!

- Tiểu Thất, chúng ta bắt đầu đi!

Diệp Lam Vũ không để ý đến bên Diệp Lăng nữa, các nàng bắt đầu làm chuyện cần làm – quyết đấu cùng Nhị tỷ.

Đây là lần đầu tiên Diệp Lam Vũ quyết đấu cùng Nhị tỷ, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Nhị tỷ ra tay, từ nhỏ đến lớn nàng vẫn không có cơ hội nhìn thấy Nhị tỷ và đại ca ra tay, không chỉ vì rất ít ở cùng một chỗ mà còn vì họ không có cơ hội ra tay.

- Hợp thể ma pháp – băng cùng hỏa – Văn Ca!

(Văn ca: bài ca phúng điếu, đưa đám)

Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa nắm tay, đồng thanh nói.

Trước mặt hai người có ngọn lửa màu trắng và băng màu đỏ bay lên, hai thứ kỳ dị này trải rộng khắp nơi, có đủ loại hình thái.

- Hợp thể ma pháp?

Nhị tỷ chân chờ một chút, sau đó lập tức kết xuất một cái Thủy Thuần, cũng hô lớn:

- Cẩn thận!

- A!

- Oanh!

Hai nữ hài tử bị băng cùng hỏa đánh bay ra ngoài, vừa rồi các nàng cũng phòng ngự nhưng tựa hồ không nghĩ tới cái ma pháp này lại có uy lực lớn như vậy.

Hiện trường chỉ còn một nữ hài tử và Nhị tỷ còn ở lại!

Đây cũng là kết quả mà không ai ngờ tới, vừa bắt đầu đã bị giải quyết mất hai người, hơn nữa còn là cao thủ.

Kỳ thật nếu đây không phải trận đấu thì cũng không thể nói là giải quyết hai người được bởi sau khi hai nàng kia rơi xuống đất vẫn còn có thể tiếp tục chiến đấu, sức chiến đấu không bị ảnh hưởng nhiều lắm.

Có điều đây là trận đấu, các nàng cũng chỉ có thể bị nốc-ao bởi nơi các nàng rơi xuống đã là khán đài rồi

Đó cũng là chuyện Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa thương lượng trước, các nàng oanh tạc mọi người ra ngoài hết thì đã lấy được thắng lợi, đây là chiến lược nhằm vào quy tắc trận đấu.

Có một ít người có thể nói các nàng giáo hoạt nhưng cũng sẽ có người nói các nàng tùy cơ ứng biến, hiểu được biến báo.

- Không ngờ các người sử dụng được hợp thể ma pháp, xem ra ta phải đánh giá lại các người rồi!

Nhị tỷ cau mày nói.

Ma pháp tổ hợp và hợp thể ma pháp là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, một loại là hai hoặc nhiều hơn sử dụng ma pháp tổ hợp thành một ma pháp, mà loại còn lại là dung hợp ma pháp của hai hoặc nhiều người hơn, phát ra một loại ma pháp hoàn toàn khác.

Loại trước cũng không phải rất khó nhưng loại sau thì lại cực khó, phải tìm được hai người vô cùng ăn ý với nhau, nếu không sử dụng hợp thể ma pháp rất dễ dàng bị phản phệ.

Trên đại lục này, người có thể sử dụng hợp thể ma pháp không vượt quá trăm, mà sử dụng hai loại nguyên tố băng và hỏa hoàn toàn mâu thuẫn nhau thì tuyệt vô cận hữu!

- Một thêm một vĩnh viễn sẽ lớn hơn hai, đệ đệ nói cho chúng ta biết!

Diệp Lam Vũ cười cười nói.

Nói đến hợp thể ma pháp này quả thật có liên quan đến Diệp Lăng, không biết hắn cố ý hay vô tình chỉ điểm cho hai người hợp tác.

- Tuy rằng các người biết hợp thể ma pháp nhưng không có nghĩa là chúng ta thất bại!

Nhị tỷ cũng mỉm cười, dòng nước vờn quanh người nàng mà dâng lên, thật giống như một sợi dây cột nàng lại vậy.

Hóa ra Nhị tỷ là thủy thuộc tính, tựa hồ lần đầu tiên Diệp Lăng biết chuyện này, mà tuy Diệp Lam Vũ chưa thấy Nhị tỷ ra tay nhưng cũng biết thuộc tính của nàng là hệ thủy, dường như là thừa kế từ Nguyễn Liên Nhi cùng Diệp Thành Thiên.

Mà Diệp Lam Vũ lại biết đại ca của họ kế thừa cả thủy hỏa song thuộc tính của phụ thân, có điều đại ca hắn thiên hướng sử dụng hỏa hệ ma pháp hơn nên lực phá hoại có điều mạnh.

Người có song thuộc tính cũng không nhất thiết phải sử dụng cả hai loại hệ ma pháp, dù sao tinh lực một người có hạn, dốc lòng một hệ sẽ mạnh hơn đồng thời tu hai hệ một chút.

Mà dường như chỉ có Diệp Lam Vũ kế thừa băng thuộc tính của Long An Kỳ!

- Thủy Thiên Nhất Sắc!

Nhị tỷ sử dụng một ma pháp, trên bầu trời đột nhiên hiện ra một cơn sóng lớn, đúng vậy, là sóng lớn, hư không xuất hiện!

Sóng lớn nhằm về phía băng cùng hỏa khắp trời, bao phủ chúng lại..., mà cùng lúc đó mọi người mới phát hiện một hiện tượng kỳ quái, hóa ra ngọn lửa màu trắng kia cũng không phải cực nóng mà là cực lạnh, nước vừa tiếp xúc đến nó lập tức biến thành băng.

Cũng vậy, băng màu đỏ này rất nóng, tiếp xúc đến nước sẽ lập tức làm nó bốc hơi!

404. Chương 405: Thắng Lợi Ngoài Ý Muốn (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 405: Thắng lợi ngoài ý muốn (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Đây là hợp thể ma pháp của Diệp Lam Vũ và Thất công chúa, các nàng có thể thay đổi tính chất của ngọn lửa, cũng có thể thay đổi đặc điểm của băng...

Nhị tỷ cũng đã sớm đoán được việc này nên mới dùng nước bao phủ, thuận tiện dùng nước “cọ rửa” Diệp Lam Vũ hai người.

- Băng Hỏa Chi Kiếm!

Diệp Lam Vũ hai người thu dọn xong đồng nước phiên toái này liền tạo một thanh Băng Hỏa Chi Kiếm thật lớn trên không trung, nhằm về phía nữ hài tử còn lại, trong suy nghĩ của các nàng thì cô bé này hẳn sẽ yếu hơn Nhị tỷ, tất nhiên phải diệt trừ nàng trước.

- Hừ!

Nữ hài tử kia “hừ” một tiếng, sau đó lắc mình biến mất trước mặt hai người, không, phải nói là tiêu thất trước mặt mọi người.

Phong động?

Vừa rồi Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa đều cảm thấy Phong Hệ ma pháp nguyên tố dao động, các nàng cùng nghĩ đến một kỹ năng cao cấp trong Phong Hệ vũ kỹ, chỉ khi đạt được thực lực nhất định mới đủ sức thi triển.

Xem ra cô bé này tuy yếu hơn Nhị tỷ một chút nhưng cũng không kém là bao, ít nhất là thoải mái trên cơ bất cứ ai trong hai người.

- Thiên Hỏa Liêu Nguyên!

Thất công chúa cùng Diệp Lam Vũ tách ra, trong nháy mắt thi triển một cái ma pháp, toàn bộ mặt đất bắt đầu thiêu đốt lên.

- !?

Cô gái bên trong Phong Động vì ngọn lửa ảnh hưởng lập tức hiện hình, nếu cứ tiếp tục thì cũng không có ý nghĩa gì nên đành dừng lại.

Mà trong nháy mắt đó Thất công chúa cùng Diệp Lam Vũ lại tổ hợp cùng một chỗ, tiếp tục thi triển một cái hợp thể ma pháp, đánh về phía nữ hài tử kia.

...

Nhị tỷ nhíu mày, nàng phát hiện sự phối hợp của Thất công chúa cùng Diệp Lam Vũ còn hoàn mỹ hơn mình tưởng, hai người có thể tiến hành tách hợp rất trôi chảy như vậy.

Hiện tại cũng không phải lúc để kinh ngạc, nàng lập tức thi triển ra ma pháp sở trường công về phía hai người...

Tựa hồ trận chiến đấu lúc này mới bắt đầu!

Hai bên chiến đấu ngày càng phần khích, sau khi loại được hai người, thêm vào phối hợp và hợp thể ma pháp, Diệp Lam Vũ hai người có thể miễn cưỡng ứng phó tổ hợp hai người Nhị tỷ vốn thực lực cao hơn mình nhiều.

Bất quá chiến đấu càng lâu, Diệp Lam Vũ hai người ngày càng bị vây vào hạ phong, bị ép đến khó thở.

Thời gian dần trôi, hai bên ngày càng mất thể lực, cơ hồ đến tình trạng kiệt sức, vì vậy mà Diệp Lam Vũ hai người bắt được một cơ hội, loại bỏ cô gái kia ra ngoài.

Còn lại cũng chỉ có Nhị tỷ và hai người họ, có điều lúc này hai người không chiếm được chút tiện nghi nào, ưu thế vẫn nằm trong tay Nhị tỷ!

Cuối cùng Nhị tỷ dùng một ma pháp đánh ngã hai người xuống đất, miễn cưỡng đạt được thắng lợi.

Trận tỷ thí này làm cho rất nhiều người hô to đã ghiền, bọn họ không nghĩ tới trong lớp trẻ tuổi lại có những nhân tài như vậy xuất hiện, có thể sánh bằng những cao thủ thành danh trên đại lục rồi!

Vô luận là hợp thể ma pháp của Diệp Lam Vũ hai người hay là sự cường hãn của Nhị tỷ đều làm người ta khâm phục!

- Hô!

Nhị tỷ thở ra một hơi, trong lòng có điểm cảm thán, cũng may m lớn hơn các nàng vài tuổi, nếu vài năm sau quyết đấu cùng các nàng thì phỏng chừng phần thắng sẽ không lớn.

May mà lần này không dọa người.

- A...

Nhị tỷ đang cảm thấy may mắn bỗng bị một người đụng ngã, nặng nề té trên đất, nàng đã có điểm hư thoát nên cuối cùng không thể đứng lên được nữa.

- Nhị tỷ không sao chứ, ta không cố ý!

Người đụng vào Nhị tỷ chính là Diệp Lăng, hẳn vốn muốn đến giúp Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa khôi phục thể lực, rất không may vừa lúc Nhị tỷ lại đứng gần đó, vừa hay bị hắn đụng ngã.

- Người ăn cái này vào rồi nghỉ ngơi một chút...

Diệp Lăng bỏ một viên thuốc vào miệng Nhị tỷ, sau đó ném nàng ở đằng kia, chạy tới chỗ Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa cho các nàng ăn thuốc khôi phục thể lực.

Lúc này toàn bộ quyết đấu tràn trề mặc một hồi, su đó chợt nghe một âm thanh là cho mọi người tỉnh lặng: - Diệp Lam Vũ tổ thắng lợi!

Đây là kết quả cuối cùng, tuy Nhị tỷ xử lý Diệp Lam Vũ hai người nhưng Diệp Lam Vũ một tổ vẫn còn người đứng, đó là Diệp Lăng cùng Chân Tiểu Yên, mà không khéo là Diệp Lăng đụng ngã Nhị tỷ, Nhị tỷ không đứng dậy ngay được, tự nhiên Diệp Lam Vũ tổ nhận được thắng lợi.

Kết quả này làm người ta mở rộng tầm mắt...

- Ta kháo, vậy tức là mai còn phải tiếp tục? Nhị tỷ, sao ngươi chịu đựng kém như vậy, duy trì thêm chút nữa là được rồi!

Diệp Lăng xác nhận chuyện này xong lập tức hô to.

- Ngươi còn dám nói nữa, không phải vì ngươi chỉ biết quan tâm Lam Vũ, không quan tâm ta, trực tiếp đụng ngã ta sao?

Nhị tỷ cũng học Diệp Lam Vũ, gõ đầu Diệp Lăng một cái.

...

Lại một ngày nữa trôi qua, Diệp Lăng lại xuất hiện trên sân đấu, bất quá lần này không còn điều ngoài ý muốn nào phát sinh, hẳn xem sách đến khi trận đấu chấm dứt mới thôi.

Đối thủ lần này rất đơn giản, rất nhanh bị Diệp Lam Vũ hai người giải quyết!

Sau đó lần tranh giải quán quân, Diệp Lăng cũng ở một bên đọc sách, Diệp Lam Vũ hai người đánh bại đối phương đoạt quán quân...

Lần này trong hỗn hợp tổ so đấu, ngoài các nàng ra, cao thủ chỉ còn lại tổ của Nhị tỷ, còn có Phi Phi, những người khác căn bản là đến chơi cho vui, giải quyết rất dễ dàng.

Tới cuối cùng, khi trao giải xuất hiện một cái ngoài ý muốn nho nhỏ, đó là Hiên Viên Băng tự thân xuất mã đến trao huy chương cho đội Diệp Lăng, đương nhiên là nàng đến vì Diệp Lăng, trao giải xong liền kéo Diệp Lăng đi.

Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa cũng không vì hỗn hợp tổ so đấu chấm dứt mà nghỉ ngơi, các nàng còn trận đấu của đội ngũ từ các học viện nữa.

Đám người Phi Phi và Nhị tỷ, Mia cũng vậy, đều có trận đấu của riêng mình, các nàng đều đào thải đối thủ, tiến được vào vòng trong.

Sau đó, trong bát cường, mấy người lại gặp nhau lần nữa, đương nhiên Ma Pháp Sư gặp Ma Pháp Sư, Vũ Giả gặp Vũ Giả.

Mà sau khi công bố bát cường, Diệp Gia Học Viện xem như lực lượng mới xuất hiện, sau Diệp Lăng lấy được quán quân của luyện kim tổ, Vũ Giả tổ có Diệp Chỉ Tình, ma pháp tổ có Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa.

Diệp Chỉ Tình coi như may mắn, cũng không gặp đối thủ quá mạnh mẽ, mà vận khí của nàng lại tiếp tục đến tận bát cường, đối thủ đầu tiên cũng không mạnh lắm, ngược lại Phi Phi lại gặp đối thủ rất mạnh.

Bất quá dù sao hai người cũng đều thăng cấp tứ cường, đến đây thì Diệp Chỉ Tình bị đào thải, mà Phi Phi đánh bại một nam sinh tuần tú của Đệ Nhất Học Viện, thăng cấp!

Đương nhiên nam sinh này cũng không yếu, ngược lại rất mạnh, có điều Phi Phi rất khùng bố, hấn rất mạnh cũng bị đào thải thôi.

Mà trong trận chung kết, Phi Phi vẫn gặp Đệ Nhất Học Viện, lần này cũng là một nam sinh, bất quá không phải tuần tú gì mà là một thiếu niên bề ngoài thực bình thường.

405. Chương 406: Thắng Lợi Ngoài Ý Muốn (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 406: Thắng lợi ngoài ý muốn (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Tuy rằng thiếu niên bề ngoài nhìn rất bình thường nhưng thực lực cũng không bình thường, ai có thể đi được đến đây thì tuyệt đối không phải may mắn là được, ít nhất hấn cũng đã đánh bại diệp chỉ tình, tuy rằng diệp chỉ tình ở trạng thái bình thường nhưng không phải người bình thường có thể ứng phó.

Nếu diệp chỉ tình xuất hiện tính cách thứ hai? Vậy thì chắc người mạnh nhất trong đám thiếu nữ là phi phi cũng sẽ bị đánh bại.

Bất quá tỷ lệ xuất hiện tính cách này rất xa vời nên cũng không trông cậy vào làm gì!

Mà thành tích của diệp chỉ tình cũng khá rồi, đã đủ thêm điểm cho diệp gia học viện rồi, vậy cũng đủ rồi!

Trận chung kết, khi phi phi còn đang chuẩn bị thì đột nhiên phát hiện ngoài hạo bằng hữu của mình ra, mấy người diệp lam vũ cũng đến cổ vũ, điều này làm nàng cảm thấy thật bất ngờ, cũng thật cảm động.

Có điều cũng có điểm tiếc nuối là tập toa không xuất hiện, dường như ái đức hoa rời khỏi thánh thành bởi ái đức hoa không thể bước vào nội thành được nữa nên dù hấn ở lại cũng không thể đi vào thánh thành nên rõ ràng rời khỏi!

Nghe nói thương thế của ái đức hoa đã khôi phục bảy tám phần rồi, trên mặt cũng được chữa trị một chút, tuy không đẹp trai như trước nhưng cũng không khủng bố lắm.

Bất quá đấu khí của ái đức hoa đã biến mất, hấn đã bị phản phệ, hơn nữa vĩnh viễn không thể tu luyện đấu khí được nữa, đây cũng là kết quả mà mọi người đã sớm đoán trước.

Sử dụng cảm chiêu như vậy thì còn sống đã là may mắn lắm rồi!

Trở lại sân đấu, nàng nhìn thấy đám người diệp lam vũ đến nên lại gần chào hỏi:

- lam vũ, tiểu thất, sao các người cũng đến, còn có tiểu yên, người không đi cùng điệp lãng sao?

Phi phi là một người cởi mở lại ngay thẳng, nếu mấy người điệp lam vũ đã gọi nàng là tiêu phi phi thì nàng cũng không khách khí trực tiếp gọi tên các nàng, còn có nữ danh của thất công chúa.

- chúng ta chỉ theo hần tới thôi! Nếu ko chúng ta sẽ không đi xem mấy cái vụ đánh đánh giết giết này làm gì!

Diệp lam vũ thuận miệng nói, ý của nàng giống như nàng không bao giờ làm mấy chuyện đánh đánh giết giết vậy.

...

Phi phi ngậy người một lúc sau, lại hỏi:

- hần cũng đến? Làm gì?

Phi phi tuyệt đối không tin điệp lãng đến để xem trận đấu của mình, cho dù nhị tỷ đường tỷ của hần hần còn chẳng đến nữa là.

- hần đến đây làm gì thì tạm thời giữ bí mật, nếu người đạt giải quán quân sẽ có kinh hỉ không tưởng cho coi.

Diệp lam vũ cười nói, cười rất thần bí, cũng không lộ tin tức.

Nàng vốn cho phi phi một cái kinh hỉ, không ngờ lúc này điệp lãng xuất hiện, sớm nói ra cái kinh hỉ này.

- thật sự là nhàm chán! Sao lại bắt ta qua trao giải dùm chứ? Nói cái gì mà hiên viên băng cũng đã tự thân xuất mã thì ta cũng phải xuất mã, nàng xuất mã thì liên quan gì đến ta chứ!

Diệp lãng với vẻ mặt khó chịu nói.

- cũng phải nói thánh giáo này đúng là vô sỉ, cúp lại dùng thánh thủy của thánh giáo, ý, tiểu phi, sao người lại ở đây?

...

Phi phi trầm mặc, hiện tại nàng đã hiểu kinh hỉ mà điệp lam vũ nói là gì, đó là điệp lãng sẽ trao giải cho nàng, nếu nàng thắng.

- ta ở đây thì rất kỳ quái sao?

Phi phi có điểm vô lực nói, nếu đây là kinh hỉ thì nàng cũng không thèm, không biết sao thánh giáo lại để hần trao giải, đúng là kỳ quái.

Nếu tiếng lòng của phi phi bị điệp lãng nghe thấy sẽ hô to tri âm a, hần cũng đang kỳ quái điều này.

Lý do thánh giáo đưa ra đúng như lời điệp lãng nói, tức là nếu thánh nữ đại nhân cũng đã xuất mã thì công tử người cũng phải thuận tiện đảm nhiệm một chút!

Tất nhiên điệp lãng cự tuyệt lý do này rồi bất quá lúc ấy hiên viên băng ở đấy, nói chủ ý này không sai liền thay điệp lãng đồng ý.

Đối với điều này đến tận bây giờ điệp lãng vẫn còn oán trách hiên viên băng, vốn muốn để hiên viên băng tự mình tới, bất quá hiên viên băng đáng thương hề hề cầu hần, hần cũng không nói gì nữa, dù sao cũng không phải khó khăn gì.

- Ủ đúng rồi, người còn không biết chứ gì, hôm nay tiểu phi chính là một tuyển thủ trong trận chung kết.

Diệp lam vũ giải thích, nàng tin rằng nhất định điệp lãng không biết chuyện này.

- hóa ra là vậy, hỏa bạo nữ quả nhiên cường đại!

Diệp lãng gật đầu nói.

-hỏa bạo nữ? Người nói ai?

Phi phi nghe điệp lãng nói, giơ tay trợn mắt nhìn hắn.

- nói người chứ ai, người không biết à, người ta toàn gọi người như vậy, nói người rất nóng nảy...

Diệp lãng không có chút cảnh giác tính nào, còn tưởng rằng người khác không biết chuyện này nên giải thích.

Phi phi cũng biết chuyện này, không biết là ai bắt đầu kêu, nói kiếm pháp của nàng rất hỏa bạo, sau đó liền biến thành thiếu nữ hỏa bạo

(hỏa bạo tức là nóng nảy)

- người không nói cũng đâu ai bảo người cầm đầu, hừ!

Phi phi rất khó chịu nói, sau đó nhảy vào giữa sân, đứng ở đó hờn dỗi, cần phát tiết một chút.

Kết quả đối thủ của p trở thành công cụ phát tiết của nàng, hỏa vân kiếm pháp lại một lần nữa hỏa bạo gạt hái, làm cho cả sân tràn ngập hỏa khí, thắng lợi cuối cùng cũng có một ít nguyên nhân từ nó.

Bất quá phi phi cũng không dễ dàng chiến thắng, thiếu niên có bề ngoài bình thường này có một thân thủ quả thật không bình thường tí nào, nếu không phải phi phi làm một thốt hắc mã xuất hiện thì quán quân lần này chính là của hắn rồi.

Mà kế tiếp là lễ trao giải làm cho mọi người cảm thấy ngoài ý muốn, không ai hiểu vì sao điệp lãng lại đảm nhiệm khách quý trao giải này, hắn thuộc loại học viện chứ không phải thành viên của thánh giáo chứ.

Chẳng lẽ thánh giáo muốn nói cho người ta biết hắn chính là người của họ, làm cho mọi người không nên đụng vào hắn?

Điều này làm cho người đánh chủ ý đến điệp lãng trở nên càng cẩn thận hơn, hiện tại họ không những phải lo lắng điệp gia cùng long cát công chúa, còn thêm cả thánh giáo nữa.

Dường như lần nào điệp lãng đến một chỗ nào đó thì lại thêm một thế lực duy trì hắn, nếu cứ vậy mãi thì toàn bộ đại lục còn ai dám đụng hắn?

Đừng nói là sau này, ngay cả bây giờ cũng không có mấy người dám đụng!

Mặc kệ nói gì thì nói, điệp lãng cũng đã trao giải, tùy tay ném cúp cho phi phi, sau đó bỏ chạy.

...

406. Chương 407: Thắng Lợi Ngoài Ý Muốn (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiếu Tiếu Sinh

Chương 407: Thắng lợi ngoài ý muốn (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Đến đây cũng không sai rồi, bài danh của Diệp Gia Học Viện cũng không thấp! Diệp Lam Vũ cũng không có ý kiến gì về việc này, hai nàng còn bị Nhị tỷ xử lý nữa chứ đừng nói một người.

Thất công chúa cũng có suy nghĩ như vậy, có điều nàng không buông tha mà toàn lực chiến đấu, làm cho trận đấu cũng có mùi có vị, có đánh có đỡ!

Cuối cùng tuy nàng vẫn thua nhưng thắng được sự ủng hộ của mọi người!

Khi Diệp Lãng ném cúp cho Nhị tỷ, tán dương Thất công chúa:

- Tiểu Thất, làm không sai, qua vài năm thì người sẽ vượt qua Nhị tỷ thôi, Nhị tỷ cũng chỉ là lớn hơn người vài tuổi mà thôi!

- Ủ!

Nghe thấy Diệp Lăng khen mình, Thất công chúa rất vui vẻ gật đầu.

Có điều lúc này dường như Diệp Lăng cũng không chú ý Nhị tỷ vẫn đang đứng bên cạnh.

- Diệp Lăng!

Nhị tỷ trợn mắt nhìn.

- A, Nhị tỷ, người còn ở đây à...

Diệp Lăng ngơ ngác nói.

- Người coi như ta không tồn tại a!

- Ủ, biết rồi, tiểu Thất, chúng ta đi thôi, mang người đi làm tiệc chúc mừng một chút.

Quả thật Diệp Lăng coi như Nhị tỷ không tồn tại, nói muốn đi chúc mừng Thất công chúa chứ không phải người đạt được quán quân là Nhị tỷ.

Nhị tỷ còn chưa kịp nói gì thì Diệp Lăng cũng đã sớm dẫn Thất công chúa đi rồi, ngay cả Diệp Lam Vũ còn không đuổi kịp chứ đừng nói người khác!

Thất công chúa rất thích như vậy, vứt bỏ Diệp Lam Vũ, thế giới chỉ có hai người là nàng cùng Diệp Lăng.

Đó cũng là một sự yên lặng trong đợt đại tụ hội huyền não này mà nàng vẫn mong chờ...

Sau khi bài vị tái chấm dứt, khi mọi người tính toán phân tích lại phát hiện Diệp Gia Học Viện lấy ưu thế mỏng manh xếp thứ nhất.

Quán quân luyện kim tổ cùng hỗn hợp tổ, á quân huy chương đồng ma pháp tổ, á quân huy chương đồng vũ giả tổ, một đồng thành tích này làm cho Diệp Gia Học Viện mặc danh kỳ diệu chiếm được vị trí thứ nhất.

Kết quả này quả thật không ai ngờ đến, kể cả chính Diệp Gia Học Viện cũng không.

Ở trong này có không ít nguyên nhân, vì một ít trùng hợp mà Đệ Nhất Học Viện không lấy được điểm, ví dụ như quán quân vũ giả tổ, nếu không có Phi Phi xuất hiện thì bọn họ đã thêm điểm, lúc đó bọn họ sẽ vượt qua Diệp Gia Học Viện rất nhiều.

Đồng thời, Diệp Lam Vũ tổ chiến thắng hỗn hợp tổ so đấu, tuy rằng chỉ được một chút điểm, nhưng nhờ một ít điểm nho nhỏ này làm họ vượt qua Đệ Nhất Học Viện, điều này làm cho một ít học viện sau này cũng chuyên phái người tham gia hỗn hợp tổ, nhiều ra một chút cũng tốt, đỡ phải giống lần này, trở thành điểm mấu chốt nhất cho sự chiến thắng.

Kỳ thật tuy kết quả làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn nhưng vẫn có thể hiểu được bởi tuy rằng nói là lần đầu tiên Diệp Gia Học Viện tham gia nhưng chủ lực của Diệp Gia Học Viện đều đến từ Hoàng Gia Học Viện, cơ hồ chính là đại biểu Hoàng Gia Học Viện.

Vốn thực lực đã là tiền tam, lần này thêm vào nhân tố ngoài ý muốn là Diệp Lăng và Phi Phi, còn có sự cường thế của Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa làm cho Diệp Gia Học Viện lấy ưu thế mỏng manh chiếm được vị trí số một.

Mà vì thất lạc nhân tài nên Hoàng Gia Học Viện phải lạc hậu, không chỉ xếp sau Tử La Lan Học Viện còn bị Chu Tước Học Viện đè xuống một bậc.

Sau khi tính toán xếp hạng, Thánh Thành còn chuyên môn cử hành một yến hội cho lần này, tất cả học viện đều được mời, mà địa điểm tổ chức lại ngay tại Quảng Trường Thần Tích.

Có điều lần yến hội này Diệp Lăng không tham dự, lúc đó hắn còn đang tiến hành chiến tranh với Hiên Viên Băng, chiến tranh của hai người họ:

- Tiểu ngu ngốc, ta không cho người đi!

- Ta nhất định phải đi!
- Ta ngăn người lại xem người có đi được không!
- Người cứ thử xem...
- Thử thì thử!

Lúc đó, khi Diệp Lãng đang xem vài quyển sách cuối cùng, thuận miệng nói ngày mai mình phải đi, phải rời khỏi đây.

Khi nghe thấy Diệp Lãng nói như vậy, Hiên Viên Băng liền nhảy dựng lên, muốn ngăn cản ý tưởng của Diệp Lãng, bất quá tựa hồ không thể, Diệp Lãng muốn làm gì còn không ai có thể ngăn cản.

Vì thế hai người bắt đầu phát sinh chiến tranh quy mô nhỏ, kết quả là Diệp Lãng bị bắt giữ, bị Hiên Viên Băng đóng băng, đương nhiên Hiên Viên Băng cũng giống như Diệp Lãng, cũng bị giam lại.

Có điều nàng cũng chỉ giữ Diệp Lãng lại một buổi tối, sáng hôm sau vẫn thả Diệp Lãng đi, cũng đích thân tiễn hắn đi.

Cũng không chỉ vì nàng đã nghĩ thông suốt mà còn vì nàng biết mình không giữ được Diệp Lãng, sáng dậy thì Diệp Lãng cũng đã biến mất, nàng biết Diệp Lãng đã chạy rồi.

Vốn nàng còn tưởng Diệp Lãng đã ném mình mà chạy, có chút buồn bực, sớm biết vậy thì đáp ứng Diệp Lãng, như vậy ít nhất còn có thể tiễn hắn đi.

Mà ngay khi nàng còn đang hối hận thì lại phát hiện Diệp Lãng chạy về...

- Hiên Viên Băng, ta phải đi!
- Vì sao người trở lại?

Hiên Viên Băng lập tức bắt Diệp Lãng, hỏi một vấn đề mà nàng vẫn không rõ.

- Ta muốn chào hỏi với người, người đừng hòng bắt lấy ta, người không bắt được ta đâu, cho dù người giam ta lại thì ta cũng có thể trốn vậy!

Diệp Lãng nói.

- Người chạy về là để chào hỏi với ta sao?

Hiên Viên Băng hỏi.

- Ủ, ta cảm thấy nên nói với người một tiếng, nếu không ta sẽ không an lòng mà đi.

Diệp Lãng gật đầu, ngơ ngác nói.

- Tiểu ngu ngốc!

Hiên Viên Băng nhìn chăm chăm Diệp Lãng một hồi, sau đó ôm vào trong lòng mình, vào lúc này nàng cảm thấy dù Diệp Lãng rời khỏi mình cũng không sao cả vì trong lòng hắn có mình.

- Để làm chi, đừng ôm ta a, ta phải đi rồi. Tỷ tỷ các nàng vẫn chờ tiễn ta kìa.

Diệp Lãng ở trong lòng Hiên Viên Băng nói.

- Để ta ôm một hồi, để ta tiễn người!

Hiên Viên Băng nhẹ nhàng nói, ôm Diệp Lãng thật chặt, mà rất nhanh Diệp Lãng không giãy dựa nữa.

Một lát sau Hiên Viên Băng buông Diệp Lãng ra, sau đó kéo tay Diệp Lãng chạy, ra khỏi Vân Đình cung điện, đi trên đại lộ trong Thánh Thành.

Bên trong Thánh Thành, dọc theo đường đi, người ta nhìn thấy hai người tay nắm tay...

Nếu là trước kia thì nhất định có người thấy kỳ quái, cũng sẽ đi ngăn cản hai người bởi Hiên Viên Băng là Thánh Nữ, không thể thân mật cùng một nam nhân khác.

Nhưng hiện tại thì lại khác, mọi người đều hiểu quan hệ của hai người, đã không thể đi ngăn cản, chỉ có thể học thích ứng!

Bất quá tuy một ít người phản đối nhưng khi nhìn thấy hai người ở cùng một chỗ thì lại thấy như vậy là rất tốt bởi hai người họ cho người ta cảm giác thật tốt, thật thoải mái.

- Đệ đệ, sao giờ mới về, xe ngựa cũng đã chuẩn bị tốt rồi!

Diệp Lam Vũ nhìn thấy Diệp Lăng chạy tới, dường như không nhìn thấy Hiên Viên Băng ở bên cạnh, có điểm cau mày nói.

Mà bên cạnh Diệp Lam Vũ còn có đám người Thất công chúa, Diệp Chỉ Tình, ... dường như không ít.

407. Chương 408: Tới Bắt Ta Đi (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 408: Tới bắt ta đi (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Ta đi nói lời từ biệt với Hiên Viên Băng, nàng rảnh rồi nên cũng đến tiễn ta.

Diệp Lăng chậm rãi nói.

- A, người cũng tới à.

Diệp Lam Vũ thực không thêm để ý tới một câu nói, dường như bây giờ nàng mới phát hiện ra Hiên Viên Băng.

Hiên Viên Băng cũng không thêm để ý, chỉ nhìn thấy một chiếc xe ngựa nói:

- Sao chỉ có mỗi một chiếc xe ngựa, các người nhiều người như vậy chen hồng mất thì sao?

- Ai nói người nhiều người, chỉ có một mình hắn phải đi thôi, chúng ta còn phải ở lại đây, phải trao đổi vũ kỹ ma pháp vân vân nữa.

Diệp Lam Vũ hồi đáp.

- ?

Hiên Viên Băng ngậy người ra, nàng còn tưởng rằng đám người Diệp Lam Vũ cũng sẽ đi cùng, không ngờ chỉ có một mình Diệp Lăng thôi.

Nàng cũng không biết sau khi Bài Vị Tái chấm dứt, tất cả đệ tử còn có thể ở lại chừng một tháng, trong một tháng này bọn họ sẽ trao đổi cùng nhau, trao đổi về những mặt mình cảm thấy hứng thú cùng người khác.

Mà đồng thời nương theo đợt trao đổi này cũng là cơ hội mà thế lực khắp nơi mượn sức nhân tài, bọn họ sẽ bắt lấy những nhân tài có tiềm lực nhưng lại không thuộc về bất cứ thế lực nào, đương nhiên cũng sẽ đưa ra rất nhiều điều kiện tốt.

Bất quá lần này cử hành ở Thánh Thành nên họ cũng không dám làm càn, chỉ điệu thấp tiến hành.

Mà cùng lúc đó dường như Thánh Thành cũng có trao đổi, trao đổi ở các phương diện, tất nhiên chỉ về kỹ thuật thôi, không có bất cứ hành động chào mời gì.

Mặc kệ nói gì thì nói, tất cả đều không quan hệ tới Diệp Lăng, Diệp Lăng không có chút hứng thú nào với việc này, hắn chỉ muốn nhanh chóng đến Hồ tộc bộ lạc, lần này hắn quyết định đến đó trước rồi tính, nếu không sẽ có thể bị chuyện khác làm trì hoãn.

- Nhớ rõ cố gắng chiều cố chính mình, thay chúng ta chào hỏi Thái Nhã, tốt nhất mang Thái Nhã về luôn, có nàng ở bên cạnh người thì chúng ta sẽ an tâm hơn một chút!

Đây là lời Diệp Lam Vũ nói với Diệp Lăng trước khi chia tay.

- Đã biết, ta sẽ!

Diệp Lăng gật gù đầu, sau đó liền đi vào xe ngựa, chuẩn bị lại thăng cấp cho Tiểu Nhị một chút.

Đường xá xa xôi, không tìm việc gì làm thì Diệp Lăng sẽ thực nhàm chán, mà gần nhất đọc một ít sách của Thánh Giáo làm Diệp Lăng chiếm được một ít dẫn dắt, muốn thí nghiệm trên người Tiểu Nhị một chút.

Mà hành vi này của hắn bị xa phu lầm tưởng là hắn làm việc cẩu thả gì với Tiểu Nhị, bắt quá xa phu cũng không có ý tưởng đặc biệt gì, hai người họ làm gì là chuyện của họ, đâu liên quan đến mình, mình chỉ cần làm tốt bốn phận là được rồi.

Cũng khó trách xa phu sẽ hoài nghi, khi Diệp Lăng thăng cấp cho Tiểu Nhị, cưỡi sạch y phục của nàng, hình ảnh kia rất xinh đẹp làm người ta miên man bất định.

Đương nhiên xa phu không nhìn thấy thân thể Tiểu Nhị, hắn chỉ nhận ra từ một ít phương diện mà thôi.

Khi giúp Tiểu Nhị thăng cấp, Diệp Lăng rất tập trung, không làm chuyện gì khác, dọc đường cũng bình yên vô sự đi đến lãnh địa của Thú nhân, băng qua các bộ lạc, ngày càng đến gần Hồ tộc.

Diệp Lăng cũng không biết chuyện mình rời khỏi Thánh Thành làm nhiều người cảm thấy ngoài ý muốn bởi trước đó không có chút dấu hiệu gì cả, rất nhiều người đều tiếc nuối mình không có cả cơ hội đưa tiễn, không biết lần tiếp theo nhìn thấy Diệp Lăng là bao giờ nữa!

Trong đó có cả Quang Minh Y Sư, có cả Quang Minh Luyện Kim Thuật Sĩ, còn có cả Quang Minh Kỵ Sĩ vân vân, mà đồng thời sinh khí nhất chính là mấy thiếu nữ.

- Tên tiểu đệ đáng chết này, ngay cả đi cũng không báo trước cho ta 1 tiếng, tam muội cũng vậy, cũng không nói chút nào, thật đúng là không để Nhị tỷ ta vào mắt mà!

Nhị tỷ rất căm tức việc này.

- Đúng vậy, không nói tiếng nào, sau này ta sao có thể tìm được lông chim của ta...

Mia ở bên cạnh khẽ cắn môi nói.

- Cái gì? Đồ lưu manh kia đi rồi?

Khi Phi Phi nhận được tin này ngây người một chút, sau đó vẻ mặt nổi giận nói:

- Chúng ta còn chưa tính sổ xong mà hắn cứ vậy bỏ đi? Lần sau nhất định không buông tha hắn!

- Công tử đi rồi?

A Nhĩ Ôn ở Mơ Hồ Đường hỗ trợ cũng ngăn người ra, trong lòng ngổn ngang, nghĩ không biết bao giờ mới gặp lại được Diệp Lăng, mà nàng cảm thấy hi vọng này quả thật rất xa, rất xa...

Hôm nay Diệp Lăng cũng như bình thường, lên xe ngựa lập tức chạy đi, bắt quá hôm nay khác thường một chút, công tác thăng cấp cho Tiểu Nhị đã xong, bây giờ Diệp Lăng không có việc gì để làm.

- Thật nhàm chán, sao vẫn chưa tới chứ... Sửa sang công cụ lại vậy...

Diệp Lăng lấy ra luyện kim công cụ, bắt đầu kiểm tu, hơn nữa tiến hành thăng cấp nếu được để giết thời gian.

Ngay khi Diệp Lăng đang nhàm chán, xe ngựa đột nhiên không dấu hề dừng lại...

- Chuyện gì vậy?

Diệp Lăng mở cửa sổ ra, muốn biết chuyện gì xảy ra, mà khi hắn vừa mở cửa sổ liền phát hiện một đám Thú Nhân đang vây quanh xe ngựa mình.

Đàn Thú Nhân cũng không giống như chỉ có một bộ tộc mà lẫn lộn rất nhiều bộ tộc ở trong, tuy rằng chủng tộc khác nhau nhưng đều có chung một đặc điểm là rất cường tráng.

Những Thú Nhân cường tráng này muốn làm gì? Cướp bóc sao?

Tình hình này làm người ta rất dễ liên tưởng đến chặn đường cướp bóc, tuy rằng Thú Nhân rất ít có cường đạo nhưng không có nghĩa là không có.

Chẳng lẽ Diệp Lăng không hay ho như vậy, lại gặp cường đạo?

- Xin hỏi, các người có chuyện gì không?

Diệp Lăng đi xuống xe ngựa, rất có lễ phép hỏi, mặc kệ đối phương là ai thì trước tiên cũng phải biết rõ thân phận cùng ý đồ của đối phương đã.

- Xin lỗi, vị công tử nhân tộc này, chúng ta đang cử hành một lần hội nghị ở phía trước nên người không liên quan không thể tiến vào, mời chờ ở đằng kia vài ngày, sau khi hội nghị chấm dứt thì mọi người có thể đi vào.

Thú nhân này rất có lễ phép đáp lời.

Lời Thú Nhân làm cho xa phu khẳng định được một chuyện, hóa ra Thú Nhân này cũng không phải cường đạo, có điều mình rất không hay ho gặp phải Thú Nhân hội nghị nên muốn đi là không thể.

Xa phu cũng có nghe qua Thú Nhân hội nghị, cách mấy năm Thú Nhân Bộ Lạc lại cử hành một lần hội nghị, nói chuyện về vấn đề giữa bọn họ.

Hội nghị này đều là theo khu vực, đến bây giờ còn chưa thấy toàn bộ Thú Nhân bộ tộc hội nghị cùng một chỗ!

Muốn cho toàn bộ Thú Nhân tụ tập cùng một chỗ thì chỉ có một khả năng đó là trăm năm một lần, trong Thú Thần Tế Điển, lúc đó tất cả các tù trưởng đều sẽ xuất hiện ở Thú Thần Chi Thành trong truyền thuyết.

Vì sao nói là trong truyền thuyết? Đơn giản là những ngoại tộc khác không có ai biết vị trí của Thú Thần Chi Thành cả, chưa từng có ai đi đến đó.

Cho dù là Thú Nhân cũng chỉ có một phần nhỏ biết Thú Thần Chi Thành ở đâu, hơn nữa vẫn bảo thủ bí mật, không cho những người khác biết vị trí này.

408. Chương 409: Tới Bắt Ta Đi (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 409: Tới bắt ta đi (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Truyện thuyết trong Thú Thần Chi Thành còn có một ít chủng tộc lánh đời của Thú Nhân, lại có truyền thuyết bên trong có vương tộc của Thú Nhân.

Nhưng tất cả cũng chỉ là truyền thuyết, không ai có thể chứng minh chuyện này cả!

Hiện tại tất cả không liên quan gì đến Diệp Lăng cả, hắn chỉ muốn biết một việc:

- Muốn đến Hồ tộc bộ lạc có đường khác không?

- công tử, hết rồi, đường này tất phải đi qua, không thể nhiều đường được!

Xa phu kia lắc đầu nói.

- Ủ nếu không được thì ta đành đi bộ tới vậy! Người có thể về rồi...

Diệp Lăng nghĩ nghĩ, có một quyết định kỳ diệu như vậy.

Con đường tất phải đi qua thì đúng nhưng hẳn chỉ nhằm vào phương tiện giao thông mà thôi, nếu đi bộ thì tiểu nhị rằng sẽ có đường sống, có thể vòng qua vài chỗ là được.

- Nhưng mà công tử à, bọn họ phân phó ta nhất định phải đưa người đến mục đích, vô luận phát sinh chuyện gì cũng không để người đi một mình!

Xa phu làm khó nói.

Biện pháp của Diệp Lăng tuy được nhưng hẳn lại quên mình thường xuyên bị lạc đường, nếu đi bộ nhiều đường thì không biết hẳn sẽ chạy đến đâu nữa.

Đó cũng là chuyện mà mọi người lo lắng nên mới bắt xa phu nhất định phải đưa Diệp Lăng đến tận nơi, tuyệt đối không được rời đi.

- Không sao cả, ta có Tiểu Nhị, nàng có thể định vị giúp ta!

Diệp Lăng lắc đầu, Tiểu Nhị vốn có thể giúp hẳn dẫn đường, bây giờ lại được hẳn thăng cấp thêm công năng, hiện tại Tiểu Nhị là một hệ thống định vị, có thể làm hẳn biết chính xác mình đang ở đâu.

Tuy rằng không có nghĩa là nhất định Diệp Lăng sẽ đi đúng nhưng ít ra có thể cho hẳn biết mình ở vị trí nào.

- Lại là...

- Không sao cả, nếu ở đây chờ thì không biết uống phí bao nhiêu ngày nữa, lúc đó chắc ta cũng đã tìm được Hồ Nữ, đang ngồi nói chuyện phiếm với nàng cũng có khi.

Diệp Lăng lắc đầu, cự tuyệt sự khuyên bảo của xa phu.

Xa phu nghĩ nghĩ, lời Diệp Lăng cũng không sai, không biết Thú Nhân hội nghị sẽ mất biết bao nhiêu thời gian nữa, có khi liên tục mười ngày nửa tháng không chừng.

- Mặc kệ nói gì thì nói, dựa theo lời họ phân phó là không thể để cho người độc hành!

Xa phu lắc đầu, quang một ít ý tưởng ra khỏi đầu, tiếp tục kiên định ý nghĩ của mình.

- Bây giờ là tình hình đặc thù, gặp chuyện ngoài ý muốn, người không thích thì cứ ở đây chờ cũng được, được rồi, đây là một trăm kim tệ, cũng đủ người qua lại vài lần, cứ quyết định vậy đi.

Diệp Lăng ném ra một trăm kim tệ vào trong xe ngựa, còn bản thân hẳn lại bỏ chạy.

Xa phu cũng chỉ có thể thu lấy kim tệ, sau đó đi tìm sinh ý khác bởi dù hẳn muốn đuổi theo Diệp Lăng cũng là hữu tâm vô lực.

Mà mặt khác, sau khi Diệp Lăng chạy đi, vốn định nhiều đường mà đi, vòng qua Thú Nhân hội nghị, bắt quá vì một tình huống ngoài ý muốn nên dừng lại.

- Ý đây không phải là một Hồ tộc giống Hồ Nữ sao?

Diệp Lăng nhìn thấy một Thú Nhân có tai hổ, lại có đuôi cọp, vì vậy hẳn liền chạy tới hỏi.

- Xin hỏi, các người biết Hồ Nữ... Không, Thái Nhã ở đâu không?

Diệp Lăng trực tiếp hỏi, nếu nhìn thấy đồng tộc của Thái Nhã tất nhiên không thể bỏ lỡ, nếu không biết thì hỏi xem vị trí địa bàn của bọn họ.

- Vì sao một nhân tộc như người lại muốn tìm Thái Nhã?

Thú Nhân kia rất cẩn thận hỏi, xem tình huống này hẳn là biết Thái Nhã ở đâu.

- Ta muốn đi tìm Thái Nhã để gặp nàng thôi chứ cái gì mà vì sao, người mau nói cho ta biết nàng ở đâu đi!
Diệp Lăng lại truy vấn, bộ dáng rất hưng phấn.

- Ta sẽ không nói cho người biết đâu, người là nhân tộc, chúng ta sẽ không tiết lộ việc cơ mật này cho người biết.

Thú Nhân kia lắc đầu, rất đề phòng nhìn Diệp Lăng.

Cơ mật? Nơi Thái Nhã ở lại là cơ mật? Tuy rằng dường như nhằm vào ngoại tộc nhưng dường như cũng có điều đáng coi trọng.

- Nàng là nữ nô của ta, ta cho người biết, nếu người không nói thì ta sẽ cho người chịu khổ!

Diệp Lăng giơ tay ra uy hiếp nói, căn cứ suy nghĩ của hắn, những cơ mật này đều có thể dùng cách cưỡng bức hỏi ra.

- Nữ nô?

Thú Nhân kia ngăn người ra, sau đó biến sắc:

- Hóa ra người chính là tên nhân tộc biến Thái Nhã đại nhân thành nữ nô, vậy mà người còn dám đến đây, đúng là thiên đường có đường người không đi, địa ngục không cửa lại xông vào, người tới, bắt tiểu tử nhân tộc này lại, giao cho Thái Nhã đại nhân xử lý.

Sau khi Thú Nhân kia nói xong, một đám Thú Nhân rất nhanh xuất hiện bên cạnh Diệp Lăng, vây quanh Diệp Lăng lại, dường như những Thú Nhân này đều là đồng tộc với Hồ Nữ, đều có tai hổ đuôi cọp cả.

Lại nói tiếp, mặc dù là Thú Nhân nhưng bộ dáng của bọn hắn cũng không cao to mấy, nhất là nữ tính sẽ càng nhỏ nhắn xinh xắn hơn, chẳng trách nhiều người muốn bắt các nàng làm nữ nô như vậy.

...

Diệp Lăng nhìn thấy tình hình này, nghiêng đầu nghĩ một lúc, sau đó dùng nắm tay này gõ bàn tay kia, tựa hồ nghĩ ra một biện pháp tốt.

- Các người đến bắt ta đi!

Biện pháp của Diệp Lăng chính là thúc thủ chịu trói, động tác này làm các Thú Nhân có điểm kỳ quái, bắt quá bọn hắn cũng mặc kệ, bọn họ dùng dây thừng bền chắc nhất trói Diệp Lăng lại, sau đó áp tải hắn vào trong lãnh địa bộ lạc, nơi đang diễn ra hội nghị.

Vì sao Diệp Lăng lại thúc thủ chịu trói? Cái này không đơn giản à? Bọn họ không phải nói sẽ đưa cho Thái Nhã đại nhân xử lý sao, tức là sau khi bị bọn họ bắt nhất định sẽ bị đưa tới trước mặt Thái Nhã, hắn khỏi cần phải mất công đi tìm người nữa.

Không biết Thái Nhã nhìn thấy như vậy sẽ ra sao nữa? Tin rằng nhất định sẽ phát điên.

Chẳng qua, Thái Nhã này là Hồ Nữ kia của Diệp Lăng sao? Thoạt nhìn hình như đúng vậy, lại dường như không phải.

Nếu nàng là Hồ Nữ thì sao nàng lại có thân phận cao như vậy? Có thân phận cao như vậy thì sao nàng lại cam tâm đi làm nữ nô của Diệp Lăng, hơn nữa còn hầu hạ Diệp Lăng cẩn thận như thế.

Nhưng nếu không phải là nàng vừa hay từng làm nô lệ cho nhân tộc, thoạt nhìn hẳn là không sai, hơn nữa dựa vào đặc thù của những người này, Diệp Lăng có thể khẳng định Thái Nhã đại nhân chính là người mình muốn tìm.

Hắn chỉ cảm thấy thân phận của Thái Nhã có điều thú vị, trước kia hắn cũng từng nghĩ thân phận của nàng không đơn giản, tuy hắn rất nhanh liền quên đi điều này nhưng ít ra cũng từng nghĩ tới...

Đồng thời, vì để mục đích của mình thành công, hắn còn ra lệnh cho Tiểu Nhị cách mình mấy km đợi lệnh.

409. Chương 410: Tới Bắt Ta Đi (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 410: Tới bắt ta đi (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Khoảng cách cảm ứng này sẽ tùy theo tinh thần lực của Diệp Lăng, tinh thần lực của hắn càng mạnh thì cảm ứng càng xa, hiện tại chỉ khoảng một trăm km, nói cách khác hiện tại hắn có thể để Tiểu Nhị đợi lệnh trong phạm vi một trăm km.

Bất quá, nếu phạm vi quá xa thì không kịp cứu viện nên Diệp Lăng sẽ không để Tiểu Nhị rời mình quá xa!

- Phi, nhân tộc, ta đã sớm muốn đánh ngươi rồi, dám xem Thái Nhã đại nhân như nữ nô, huynh đệ lên, hung hăng đánh hắn cho ta!

Có lẽ Diệp Lăng không thể tưởng được sau khi trói hắn, những người này còn quyền đâm cước đá, muốn phát tiết oán khí trong lòng, muốn hả giận giúp Thái Nhã đại nhân trong lòng họ.

Mà lúc này Diệp Lăng cũng bó tay, đành phải tiếp nhận, để cho họ đánh, coi như vì Thái Nhã...

Ba ba bóp bóp...

Một ít loạn quyền đánh xuống, những Thú Nhân này cũng hơi mệt, bọn họ cảm thấy nhân tộc này hẳn là nửa chết nửa sống rồi, có điều khi bọn hắn nhìn về phía Diệp Lăng lại phát hiện hắn còn rất tỉnh táo, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết bị đánh.

- Các ngươi đã ghiền chưa, vậy nhanh mang ta đi gặp Hồ Nữ đi, đừng lãng phí thời gian nữa!

Diệp Lăng vẻ mặt không kiên nhẫn nói, bị đánh một trận quả thật dường như chẳng là gì với hắn.

Năng lực kháng đánh của Diệp Lăng rất mạnh, tin rằng không mấy ai biết điểm này bởi không ai biết hắn từng luyện qua...

Chẳng lẽ ta khổ luyện Kim Chung Tráo Thiết Bồ Sam Thập Tam Thái Bảo cũng phải nói cho các ngươi biết sao!

Tuy rằng Diệp Lăng có thần công đỡ hộ nhưng lúc này mặt mày xám tro, vì vậy mà Thú Nhân cho rằng Diệp Lăng giả vờ, cũng không phải không sao cả.

Bọn họ cho rằng nhân tộc có thể chất yếu ở như vậy, sao có thể không sao được!

- Quên đi, kệ hắn, chúng ta đưa hắn đến trước mặt Thái Nhã đại nhân, để nàng đến xử lý tên nhân tộc đáng giận này đi, không phải mấy năm nay chúng ta vẫn canh cánh trong lòng vì việc này sao?

Một Tnhiều nói, bọn họ cũng hiểu mình trút oán khí cũng không sai biệt lắm, phải làm chuyện chính sự, đưa Diệp Lăng đến trước mặt Thái Nhã đại nhân trong miệng họ.

Rất nhanh Diệp Lăng đã bị nâng lên, đưa vào trong Thú Nhân bộ lạc. Diệp Lăng cảm thấy lần này hẳn là không sai, nhìn trong bộ lạc này có rất nhiều Hồ tộc có đặc điểm giống Hồ Nữ, hắn cảm thấy ý nghĩ của mình rất chính xác.

Mà hắn cũng bỏ qua chuyện Hồ tộc bộ lạc cách chỗ này một khoảng cách ra sau đầu, dù sao lúc này hắn là nên đến chỗ này, ít nhất hẳn là Hồ Nữ ở trong này.

Tuy rằng mục tiêu có điểm không đúng nhưng mục đích vẫn vậy, cũng không có gì khác nhau!

Ngoài Hồ tộc này ra cũng không thiếu những chủng tộc khác, đối với những người này, có người Diệp Lăng phân biệt được, có người không bởi có một ít đặc thù có thể nhìn thấy ở rất nhiều bộ tộc, tỷ như Lang tộc và Khuyển tộc đúng là có điều khó phân, nhất là cái loại Thú Nhân rất ít đặc thù.

Thú Nhân cũng không phải nhất định chỉ có vài loại đặc thù kia, mượn Hồ tộc mà nói, có khi toàn bộ đầu hồ chứ không như Hồ Nữ, chỉ có một ít đặc thù, còn lại hoàn toàn giống nhân tộc.

Mà đặc thù này cũng có tính di truyền nhất, cha mẹ có càng ít đặc thù thì đời sau sẽ càng ít, tuyệt đối sẽ không có những đặc thù mà cha mẹ không có.

Cho nên có một ít Thú Nhân cơ hồ không khác chút nào với người thường, nếu họ ko nói thì không ai biết họ là Thú Nhân.

- Nhân tộc này là ai?

Khi thấy Diệp Lăng bị nâng tới, rất nhiều Thú Nhân chạy đến xem, đồng thời hỏi người bên cạnh, muốn biết Diệp Lăng là ai, vì sao lại bị bắt?

Lúc này cũng không có chiến tranh, tuy rằng có hội nghị diễn ra nhưng nhân tộc đi ngang qua đây cũng sẽ được chiêu đãi như khách nhân, sẽ không xuất hiện chuyện như vậy.

Trừ phi nhân tộc này làm ra chuyện gì đó mới bị bắt lại!

- Chắc hẳn làm sai chuyện gì đó a...

Một ít Thú Nhân không dám khẳng định nói, đó cũng là đáp án duy nhất họ nghĩ ra.

Lúc này quả thật quá ít tin tức, mà bọn họ cũng không có quan hệ gì với nhân tộc nên không đoán ra được vì sao Diệp Lăng bị bắt.

Dù vậy các Thú Nhân cũng không đi theo Diệp Lăng, tò mò tìm hiểu đến cùng, bọn họ đều tự làm chuyện của mình, không phát sinh hỗn loạn vì Diệp Lăng.

Cũng không phải họ không hiếu kỳ nhưng họ chỉ hiếu kỳ chuyện liên quan đến mình thôi, nếu không quan hệ đến mình thì họ sẽ không để ý tới!

Mà nhân tộc thì khác, chỉ cần có náo nhiệt, chỉ cần có kỳ văn huyền sự thì mọi người sẽ như ong vỡ tổ chạy tới xem, đây cũng là đặc điểm của nhân tộc.

Bất quá có lẽ đây cũng là một trong những động lực giúp nhân tộc phát triển, lòng hiếu kỳ chẳng những hại chết miêu, đồng thời cũng có thể phát hiện rất nhiều chuyện mới mẻ, có thể tìm ra quy tắc mới, phát minh kỹ thuật mới...

Mà dù Thú Nhân không có lòng hiếu kỳ này nhưng cũng hấp dẫn một ít ánh mắt Thú Nhân vì đàn Thú Nhân này mang theo Diệp Lăng chạy thẳng đến trung tâm bộ lạc, là nơi diễn ra hội nghị lần này, là phòng nghị sự!

Thú Nhân đại nhân trong miệng họ chính đang ở trong đó, thương lượng chuyện gì với người khác nên họ phải chạy đến nơi này.

Lúc này Diệp Lăng cảm thấy bị nâng cũng tốt, nhìn bầu trời xanh xanh rất vừa ý, đang cảm thán vì sao bầu trời lại đẹp đến vậy!

Mà vừa lúc đó, đột nhiên Diệp Lăng phát hiện không thấy bầu trời đâu...

- Ý, ta khát, bầu trời đâu?

- Cái gì?!

Dường như người bên cạnh mơ mơ hồ hồ nghe được lời Diệp Lăng nói, có điều nghe thấy cái gì mà bầu trời bầu trời, bọn họ nghĩ bây giờ sao mà thấy bầu trời được, đã đi vào phòng rồi còn gì.

Bên trong chỉ có vài món đồ cũ kỹ, có thể nhìn thấy đồng kiến trúc này thuộc loại có điều tục tũn, có hương vị dã tính, tương tự với phong cách ở bên ngoài, cũng là phong cách cuồng dã của Thú Nhân.

Thú Nhân là một chủng tộc phức tạp, giống với nhân tộc, họ cũng có những phong cách bất đồng nhưng khác với nhân tộc là vì vị trí địa lý nên có phong cách khác nhau, còn Thú Nhân là khác nhau vì chủng tộc.

Từ góc độ và hình dáng của bức tường bên cạnh, hắn có thể đoán được đây là một kiến trúc hình tròn diện tích rất lớn.

- Các người đang làm gì vậy?

Diệp Lăng đang nghe thấy một thanh âm uy nghiêm đầy khí thế, trung khí mười phần tràn ngập, quanh quần khắp tòa nhà.

410. Chương 411: Gặp Lại? (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 411: Gặp lại? (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Từ trong thanh âm Diệp Lăng có thể đoán ra vài thứ, đầu tiên là người này tựa hồ đang tức giận về việc một vài người, dường như là mấy người nân Diệp Lăng vào.

Tiếp theo, chủ nhân thanh âm này nhất định là một cao thủ, người có thể phát ra loại thanh âm này tin rằng đấu khí không đơn giản!

- Khụ khụ...

- A...

Lúc này đột nhiên Diệp Lăng mất chỗ dựa, té mạnh xuống dưới đất, đơn giản là chủ nhân những cánh tay nâng hắn đều đang hành lễ, hơn nữa là cái loại hành lễ xin lỗi.

Dường như những Thú Nhân này chưa từng nghĩ qua mình xông vào một hội nghị trọng yếu, bọn họ chỉ thăm nghĩ nhanh bấm báo cho Thái Nhã đại nhân thôi!

- Thái Mã Tư đại nhân, thực xin lỗi, vừa rồi chúng ta quên mất mọi người đang họp...

Đám Thú Nhân kia rất cung kính nói.

- Quên chúng ta họp ở trong này, vậy các người đến đây làm gì?

Vị Thú Nhân có tên Thái Mã Tư vẫn có chút bất mãn với lời giải thích này, lúc này Diệp Lăng vùng trộm nhìn, phát hiện Thái Mã Tư là một Lang tộc.

Đồng thời Diệp Lăng cũng thuận tiện quan sát tình hình căn phòng này...

Mười mấy nam nữ Thú Nhân bộ tộc khác nhau đang vây quanh một cái bàn cát, thoạt nhìn dường như đang nghiên cứu kế hoạch tác chiến gì đó, chẳng lẽ bọn họ đang giao chiến với ai, đây là một hội nghị quân sự?

Mặc kệ hắn có phải hội nghị quân sự hay không, Diệp Lăng không chút hứng thú với việc này, hắn chỉ quan tâm Hổ Nữ đang ở đâu mà thôi, vì vậy hắn nhìn từng người một ở gần cái bàn, tất nhiên chỉ nhìn nữ.

Hắn phát hiện một nữ nhân Hổ tộc cùng loại Hổ Nữ, ừ, chỉ có thể nói là cùng loại, cũng đều là nữ, có điều nữ nhân Hổ tộc này thoạt nhìn có điểm khác Hổ Nữ.

Trong trí nhớ Diệp Lăng, Hổ Nữ hắn là một thiếu nữ đáng yêu, nhưng nữ nhân Hổ tộc này tuy có đáng yêu đấy, nhưng lại là một nữ nhân, nữ nhân và thiếu nữ khác nhau rất lớn.

Chẳng lẽ nói Hồ Nữ đã trưởng thành, thành thực?

Dường như mình và Hồ Nữ đã xa cách gần tám năm rồi, ai, lại là một cái tám năm, không biết có phải luân hồi không, Hồ Nữ ở chung với mình tám năm, mà chia cách cũng tám năm...

Mà tám năm nay có lẽ đã làm cho Hồ Nữ từ một thiếu nữ thành thực, trở thành một nữ nhân!

Có điều, Hồ Nữ như vậy làm Diệp Lăng có điểm không dám đến nhận thức, hấn sợ mình nhận sai nên tiếp tục tìm chung quanh, có điều ở đây ngoài người kia ra đều không còn ai thuộc Hồ tộc nữa.

Trong đó cũng có một thiếu nữ có điều nổi bật bởi nàng là một thiếu nữ duy nhất ở đây, thoát nhìn rất thanh thuần, tuy nàng là Hồ tộc nhưng lại không có cổ hương vị hồ ly tinh như trong tưởng tượng.

Cảm giác của Diệp Lăng với nữ nhân Hồ tộc đều giống như hồ ly tinh, cũng vì Liêu Trai quá ăn sâu vào lòng người đi làm hấn suy nghĩ theo quán tính.

Trên thực tế, Hồ tộc cũng không phải là cái loại chủng tộc phong tao đậm đặng, bọn họ dùng trí tuệ chinh phục người khác, trên người họ nhất định có thể nhìn thấy cái loại khí chất vô cùng cơ trí.

Tựa như trên người thiếu nữ này có khí tức của trí giả!

Hồ tộc? Khoan khoan... Diệp Lăng nhớ rõ Hồ Nữ từng nói qua, bộ tộc của nàng kết giao rất thân mật với Hồ tộc, cơ hồ có thể nói là cấu kết làm bầy, ách, không phải, là hợp tác khăng khít, gắn bó như răng với môi vậy.

Chẳng lẽ điều này có thể chứng minh đây quả thật là Hồ Nữ?

Không, hay là đợi bọn hấn nói xem ai là Hồ Nữ đã...

- Chúng ta đến gặp Thái Nhã đại nhân, chúng ta bắt được nhân tộc mang đến sỉ nhục cho nàng...

Thú Nhân này mang theo oán giận, rất khinh thường nhìn thoáng qua Diệp Lăng dưới đất.

- Cái gì? Các ngươi mang hấn đến đây?

Nữ nhân Hồ tộc bị Diệp Lăng hoài nghi là Thái Nhã đứng lên, bộ dáng rất kích động.

Không phải đâu, nàng đúng là Hồ Nữ...

Diệp Lăng ngơ ngác nhìn nữ nhân Hồ tộc kia, trong lòng thầm than, đúng là nữ đại mười tám biến!

Mà không đợi Diệp Lăng cảm thán ổng, Thái Nhã như đột nhiên cải biến thái độ, lạnh lùng nói:

- Trước để hấn qua một bên, chúng ta còn chuyện quan trọng cần phải trao đổi!

Thác Mã Tư nghe Thái Nhã nói vậy, rất vừa lòng gật đầu nói:

- Thái Nhã tiểu thư làm rất tốt, bây giờ là thời điểm chúng ta thương lượng chiến thuật, những người khác cũng phải noi theo Thái Nhã tiểu thư, dù có chuyện gì lớn đến đâu đi nữa cũng đặt qua một bên cho ta!

- Xin lỗi các bị, vừa rồi tộc nhân của ta đúng là có điểm không hiểu quy củ, xin mọi người lượng giải!

Thái Nhã rất lễ phép giải thích.

- A...

Đột nhiên có người la hoảng lên.

- Lại làm sao vậy?!

Thái Nhã có điểm tức giận, lần này tiếng kêu vẫn đến từ tộc nhân của nàng.

- Thái Nhã đại nhân, nhan tộc vừa rồi...

Người nọ có điểm hoảng sợ nói.

- Làm sao vậy?

Thái Nhã có điểm không kiên nhẫn hỏi, không phải đã nói chuyện này để sau sao, mình cũng sẽ luận công ban thưởng cho các người, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy thì không phải luận công ban thưởng mà là luận tội chịu phạt!

- Hấn... hấn biết mất...

Người nọ có điểm yếu yếu nói, bọn họ cảm thấy có điểm bất khả tư nghị với điều này.

- Các người... Cái gì? Hấn biến mất?

Thái Nhã vội nhìn về chỗ Diệp Lăng, nhưng chỗ đó giờ đã trống không rồi.

Lúc này không chỉ Thái Nhã, mọi người cũng đều nhìn về chỗ kia, trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc.

Đây là chuyện xảy ra dưới mí mắt của họ, tuy rằng vừa rồi họ không chú ý tới Diệp Lăng nhưng dù sao cũng ở trong cái phòng này mà họ lại không nhận ra.

Người ở đây không ai là người thường cả, trong đó có rất nhiều cao thủ trong tộc, nơi này dù ruồi bọ bay vào cũng bị phát giác, bây giờ lại không phát hiện ra một người lớn như vậy làm cách nào rời khỏi chỗ kia, lại càng không biết lúc này hấn đang ở đâu.

Điều này làm họ cảm thấy lạnh cả người, trong lòng đều nghĩ xem nếu nhân tộc này muốn làm chuyện bất lợi với mình thì hậu quả sẽ là cái gì, điều này làm họ khó có thể tưởng tượng.

Bất quá lúc này cũng không có thời gian để họ lau mồ hôi lạnh, chuyện quan trọng nhất bây giờ là tìm ra nhân tộc biến mất trong phòng này.

Mặc kệ là ai lúc này đều đi tìm người biến mất này, bọn họ đều cẩn thận đề phòng nhìn chung quanh...

- A...

Mà cuối cùng, rất nhanh mọi người liền phát hiện Diệp Lăng, bọn họ nhìn thấy Diệp Lăng vẫn bị trói chặt, bất quá lại là đứng thẳng bên cạnh Thái Nhã.

- A!

Lúc đầu Thái Nhã còn không phát giác nhưng từ ánh mắt mọi người nhìn về phía mình, dường như chiếm được tin tức, sau đó quay người nhìn lại. Kết quả nàng nhìn thấy Diệp Lăng mặt xám mày tro.

Nàng bị hoảng sợ, sau đó núp phía sau thiếu nữ Hồ tộc kia!

411. Chương 412: Gặp Lại? (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 412: Gặp lại? (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Uy, Hồ Nữ... Người không cần phải sợ hãi ta như vậy chứ, chẳng lẽ người không nhận thức ta?

Diệp Lăng nói.

- Hồ Nữ, người là...

Thái Nhã ngây người ra một chút, biểu tình kia rất rõ ràng nói lên nàng có điểm xa lạ với từ này, càng không biết Diệp Lăng.

Nếu Thái Nhã này đúng là Hồ Nữ của Diệp Lăng thì sao lại có phản ứng như vậy?

Diệp Lăng cũng không hoài nghi điểm này, nói:

- Ta là Diệp Lăng, là thiếu gia của người a, nhìn kỹ xem, đã tám năm người không gặp ta rồi.

Lúc này Diệp Lăng còn cho rằng Hồ Nữ không biết mình là vì mình cũng biến hóa rất lớn, từ một thiếu niên nhỏ nhỏ biến thành một nam tử đẹp trai, ừ, hẳn cho là như vậy.

Mà hẳn cũng không nghĩ tới nếu đúng là Hồ Nữ thì sao nàng lại vì một ít biến hóa như vậy mà không nhận ra? Vậy kết quả chỉ có hai, một là vì nàng không phải là Hồ Nữ, mà một là vì nguyên nhân nào đó Hồ Nữ không muốn nhận thức với hẳn.

- Thiếu gia?

Thái Nhã ngây người một chút:

- Ta cũng không có thiếu gia nhân tộc nào cả, người là ai?

- Ta là Diệp Lăng a, không phải ta vừa nói rồi sao, có phải người đã quên ta không, quái, sao cảm giác người cho ta không giống nhỉ?

Diệp Lăng ngơ ngác nói.

Tuy rằng hẳn không biết Thái Nhã này có phải Hồ Nữ không nhưng hẳn có thể cảm giác được, cảm giác này của hẳn với Hồ Nữ không phải như vậy, có điều cái loại cảm giác này là gì hẳn cũng không nói được nên cũng coi người trước mặt là Thái Nhã.

Đây cũng là rất nhiều trùng hợp gây nên, cùng là Hồ tộc, lại cùng gọi là Thái Nhã, cũng từng làm nữ nô của người ta, lại có một Hồ tộc bên cạnh, hết thảy làm cho hẳn thuận lý thành chương nhận định Thái Nhã trước mặt chính là Hồ Nữ.

- Ta không biết người, mời người cách xa ta ra một chút!

Thái Nhã vẫn tránh phía sau thiếu nữ Hồ tộc kia, có điểm khiếp đảm nhìn Diệp Lăng.

Mà lúc này Thái Nhã đang xin sự giúp đỡ của những người khác, mau lui nhân tộc này đi đi.

Yên tâm đi, hẳn đã bị trói thành như vậy thì có thể làm gì người được, nhân tộc này quả có điểm ý tứ, không trốn đi mà còn ở đây nhận quen biết cùng Thái Nhã.

- Có phải vì bộ dáng của ta nên người mới không nhận ra ta không?

Diệp Lăng hỏi.

- Quả thật người như vậy thì không ai nhận ra được cả, bất quá, ta không rõ người lấy cái gì để Thái Nhã nhận ra người, nếu không người nên lau mặt một chút trước đi?

Thiếu nữ Hồ tộc hơi nhíu mày, có điểm không rõ nhìn bộ dáng xám tro của Diệp Lăng.

- Người xác định người là chủ nhân của Thái Nhã sao?

- Đúng vậy, là ta! Sao không ai nhận ra bộ dạng của ta?

Diệp Lăng kỳ quái hỏi, cũng lấy ra một cái gương xem.

- Sao toàn là tro bụi thế này, ta kháo, ai dẫm một cước lên mặt ta, dấu chân vẫn còn rõ đây này...

...

Lúc này tất cả mọi người ngẩn ra bởi bọn họ nhìn thấy một chuyện rất thần kỳ, Diệp Lăng có thể một tay cầm gương.

Đương nhiên động tác này không có gì thần kỳ cả, thần kỳ ở chỗ bây giờ Diệp Lăng đang bị trói gô thì sao tay hẳn có thể hoạt động tự do, vậy dây thừng cột trên người hẳn có nghĩa lý gì?

Quả thật không có ý nghĩa gì cả, nếu hẳn muốn thoát ly dây thừng này kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần hẳn thích thì có thể thoải mái làm được!

Rất nhanh Diệp Lăng đã chứng minh cho mọi người biết điểm này!

Sau khi nói xong, toàn thân Diệp Lăng run lên, sau đó tất cả dây thừng liền mạc danh kỳ diệu rút xuống, rất nhanh khôi phục tự do dưới biểu tình giật mình của mọi người.

Uy uy, ai có thể nói cho ta biết thế này là thế nào, có phải vừa rồi mấy người kia trói không chặt? Hay là bọn họ là nội gián, thả nhân tộc này vào để gây rối?

Lúc này cơ hồ tất cả mọi người đều hoài nghi như vậy bởi vì chuyện này quả thật rất đáng nghi ngờ, ngoài dây thừng trên người Diệp Lăng trói không chặt ra thì không còn cách giải thích nào khác!

Mà kể tiếp bọn họ lại thấy một hình ảnh lại cần giải thích, đó là bọn hắn nhìn thấy một đạo ánh sáng lóe lên, nhân tộc trước mặt mình lại trở lên sạch sẽ, hoàn toàn khác với người vừa rồi.

Biến hóa quá lớn này làm người ta hoài nghi có phải mình hoa mắt không, sao có thể biến hóa lớn như vậy?

Cùng lúc đó bọn họ mới phát hiện hóa ra nhân tộc này là một thiếu niên, một cái thiếu niên thoát nhìn giống như cả người lẫn vật đều vô hại, lúc này mọi người có một loại cảm giác thiếu niên này dường như sẽ không làm chuyện gì bất lợi với Thái Nhã

Có phải một hồi hiểu lầm không?

Ý, vì sao ta lại nghĩ như vậy, đầu liên quan gì đến ta đâu, hơn nữa người không thể dựa vào tướng mạo, có một số người thoát nhìn rất thiện lương nhưng bên trong lại rất tàn nhẫn!

- Ta... Ta không biết người... Sao các người lại bắt hắn đến đây, rốt cuộc hắn là ai?

Sau khi nhìn thấy diện mạo Diệp Lăng, Thái Nhã lập tức phủ quyết việc nhận thức Diệp Lăng, thoát nhìn không giống giả bộ.

Mà lúc này những người khác cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hóa ra đúng là không phải, thiếu niên nhân tộc này đúng là không phải loại người như vậy! Ý, sao ta lại thở ra một hơi?

- Hồ Nữ, ta nhớ người quá...

Diệp Lăng không để ý đến những chuyện khác, trực tiếp ôm Thái Nhã vào trong ngực.

!? Ôm vào trong ngực?!

- A!!!

Thái Nhã bắt đầu giãy dụa kêu la, thân hình mảnh mai kia vặn vẹo trong lòng Diệp Lăng, mà càng vặn vẹo lại càng không có khí lực, mặt cũng trở nên càng hồng.

- Ý, người phát sốt à? Ta cho người uống thuốc!

Diệp Lăng lập tức lấy ra một viên thuốc cho vào miệng Thái Nhã.

- Khụ khụ...

Thái Nhã lập tức phun ra, cũng muốn nhổ ra hết những gì trong miệng, nàng sợ thuốc này là một loại độc dược, tối thiểu cũng là một loại thuốc không tốt.

- Người làm sao vậy? Không thích khẩu vị này à, vậy đổi loại khác!

Diệp Lăng lại lấy ra một viên thuốc.

- Không cần! Ta không phát sốt, vì người ôm ta nên ta mới nóng như vậy... Người có thể buông ra không...

Thái Nhã đỏ mặt nói.

- Ừ!

Diệp Lăng rất nghe lời buông tay ra, mà khi hắn vừa buông ra, Thái Nhã lập tức trốn sau lưng thiếu nữ Hồ tộc kia, lần này đánh chết nàng cũng không đi ra, cũng sẽ không buông tay.

- Diệp Lăng công tử, người nói Hồ Nữ tên Thái Nhã sao?

Thiếu nữ Hồ tộc đột nhiên nghĩ tới một người, mà hành vi của Diệp Lăng, nàng cảm thấy Diệp Lăng nhận sai người.

- Đúng vậy!

Diệp Lăng gật đầu.

- Tên đầy đủ của nàng là gì?

Thiếu nữ Hồ tộc hỏi.

- Thái Nhã!

Diệp Lăng trả lời.

- Ta biết tên của nàng là Thái Nhã, ta hỏi tên đầy đủ của nàng ấy.

Thiếu nữ Hồ tộc kiên nhẫn nói.

- Nàng gọi là Thái Nhã.

Diệp Lăng nói.

412. Chương 413: Gặp Lại? (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 413: Gặp lại? (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Thiếu nữ Hồ tộc trầm mặc một hồi, nàng nghĩ rằng hỏi như vậy không được, phải đổi phương pháp hỏi.

- Vậy ta hỏi người, nàng là chủng tộc gì?

- Hồ tộc, người không biết nhìn à?

Diệp Lăng chỉ vào Thái Nhã nói.

...

Mọi người trầm mặc, ánh mắt trở nên có điểm kỳ quái.

Thiếu nữ Hồ tộc cười cười, tựa hồ đã hiểu được một chút, nói:

- Ừ, ta chỉ vừa kiểm tra người thôi, ta lại hỏi người, người nói Thái Nhã là của người, vậy người có biết Thái Nhã đi nhân tộc từ lúc nào, khi nào trở về, sao lại trở về không?

Diệp Lăng nghĩ nghĩ, hồi đáp:

- Ta không biết nàng đến nhân tộc từ bây giờ, chỉ biết là mười sáu năm trước mua nàng, tám năm sau đưa nàng về đây.

- Tốt lắm, ta hiểu rồi! Thái Nhã, hẳn chính là thiếu gia của người, người quên à? Cũng khó trách người, lần trước người bị đụng vào đầu, có điểm không nhớ rõ!

Thiếu nữ Hồ tộc cười nói, nụ cười nàng giống như rất thành thực.

Lúc này mọi người nhìn thiếu nữ Hồ tộc, trong ánh mắt họ có thể nhìn ra hiện tại họ cảm thấy rất mê hoặc, rất mê hoặc với chuyện trước mắt.

Bọn họ không biết thiếu nữ Hồ tộc này rốt cuộc muốn làm trò quỷ gì, diễn cái gì!

- A?!

Thái Nhã còn không kịp phản ứng với tình huống này, cũng không làm việc theo phân phó của thiếu nữ Hồ tộc.

- A cái gì mà a, mau gọi thiếu gia, xin lỗi, mấy hôm nay nàng có chút vấn đề, mời người thứ lỗi!

Thiếu nữ Hồ tộc nói với Diệp Lăng.

- Để ta xem xem...

Diệp Lăng đã nắm tay Thái Nhã, mà Thái Nhã đang muốn thu hồi lại, lại thấy thiếu nữ Hồ tộc nháy mắt với mình nên thôi.

Tuy rằng thiếu nữ Hồ tộc nháy mắt ngăn cản nhưng nàng cũng không biết Diệp Lăng đang làm gì, mà rất nhanh đến phiên nàng giật mình.

- Nàng không bị gì a, làm gì có vấn đề gì, đầu cũng không có dấu vết bị va chạm qua, rốt cuộc các người đang nói gì?

Diệp Lăng bắt lấy tay Thái Nhã tất nhiên là kiểm tra giúp nàng, đừng quên hẳn lại là Mơ Hồ Thần Y.

-A, người biết xem bệnh sao?

Thiếu nữ Hồ tộc ngoài ý muốn nói.

- Biết một chút!

Diệp Lăng trả lời, hẳn rất khiêm tốn, sẽ không nói mình rất “trâu”, khắp thiên hạ hẳn mà không thứ nhất thì không ai dám thứ nhì.

Bất quá lúc này thiếu nữ Hồ tộc cũng rất thông minh, không nghiên cứu sâu ở vấn đề, không giống một ít người nói cái gì mà Thái Nhã bị đụng qua, người nhìn không ra vân vân.

Đây là chỗ thông minh của thiếu nữ Hồ tộc, nàng rất trực tiếp nói:

- Không cần lo lắng, tin rằng vài ngày nữa nàng sẽ tốt thôi, trước cứ để nàng nghỉ ngơi vài ngày đã!

- Cũng đúng!

Diệp Lăng gật gù đầu, bị đụng vào đầu rất có thể không nhìn thấy, mà đôi khi sẽ trong thời gian ngắn tạo nên một ít vấn đề.

Mà Diệp Lăng cũng nhìn qua, thấy đầu Thái Nhã không có vấn đề gì nên hay là quan sát thêm vài ngày rồi tính.

- Athena, rốt cuộc người đang làm trở quỷ gì, sao không mang tiểu tử nhân tộc này ra ngoài?

Thác Mã Tư có điểm không kiên nhẫn, hơn nữa có điểm không thể hiểu được thiếu nữ Hồ tộc, cũng chính là Athena.

- Đừng đắc tội thiếu gia, chuyện chúng ta có thể chậm rãi nói!

Athena mắt lạnh đảo qua, cảnh cáo những người khác không nên quấy rầy chuyện nàng làm.

Mà lúc này người hiểu Athena cũng biết nhất định nàng đang làm một chuyện rất quan trọng, nhất định người khác không nên quấy rầy chuyện nàng làm.

Tuy rằng lúc này mọi người còn không rõ Athena muốn làm gì nhưng rất rõ ràng chuyện đó có liên quan đến thiếu niên nhân tộc thần kỳ này.

- Không cần xen vào ta, các người muốn làm gì cứ làm đi. Các người đang làm gì?

Lúc này Diệp Lăng lên tiếng:

- Sa bàn này rất thú vị, các người là màu đỏ hay màu xanh?

(Sa bàn: Bàn cát, dụng để diễn luyện quân sự, bày một cách hình tượng để dễ nhìn ở thời xưa – DG).

Trong sa bàn, Diệp Lăng nhìn thấy một thế lực màu đỏ, một thế lực màu lam, hai quân đang đối chiến, hơn nữa chiến tuyến rất dài, có thể đã đến giai đoạn quyết thắng gay cấn.

Lúc này bọn người Thác Mã Tư đang muốn ngăn cản Diệp Lăng bởi với họ mà nói, đây là một cơ mật, sao có thể để cho nhân tộc mạc danh kỳ diệu này xem.

Mà tuy Athena biểu hiện rất hữu hảo với Diệp Lăng nhưng cũng không muốn cho Diệp Lăng nhìn thấy thứ này, cũng như những người khác, đều muốn ngăn cản Diệp Lăng.

Vừa lúc đó Diệp Lăng lại mở miệng nói, hơn nữa câu đầu tiên làm cho mọi người dừng lại, cũng ngạc nhiên không thôi, những lời này là:

- Nếu các người màu đỏ thì chúc mừng các người, các người đã thắng. Nhưng nếu là màu xanh thì phải chú ý một chút, thay đổi chiến thuật, nếu không các người sẽ thua rất thảm.

!?

Athena giật mình nói:

- Vì sao người lại nói vậy, không phải màu xanh chiếm ưu thế lớn hơn sao, hơn nữa chỉ cần sử dụng cổ lực lượng này phát động công kích thì nhất định màu đỏ sẽ thua!

Athena nói, đồng thời chỉ vào cổ lực lượng kia, rất rõ ràng là màu xanh này chính là chỉ bọn hắc.

- Đây là dụ địch, màu đỏ cố ý bày ra trận hình này để dụ màu xanh làm vậy, ta nghĩ màu đỏ sẽ từ đây, đây và đây, từ ba điểm này phóng ra, nếu lúc đó màu xanh không có vũ khí bí mật thì chỉ có thua thôi.

Diệp Lăng lắc đầu nói.

...

Đám người Athena trầm mặc không nói gì, bọn họ đều không ngờ ưu thế của mình lại là mục tiêu công kích của người khác!

Ba điểm Diệp Lăng chỉ ra đều là chủ lực của quân đoàn màu xanh, nếu muốn công kích từ những chỗ này trừ phi đối phương cũng phải dốc toàn bộ lực lượng mới chiếm được tiện nghi, ít nhất là bọn họ đều nghĩ vậy.

Mà nếu ba điểm này bị công kích thì tất nhiên họ đã xong rồi!

Bất quá trong suy nghĩ của họ, quân đoàn màu đỏ hẳn là không có thực lực nuốt trôi ba điểm đó, cho dù là mình cũng chưa nghĩ tới nhưng phòng ngự cũng không yếu, đánh lên cũng không thành công nhiều lắm.

- Ta tin rằng bọn hắc không có thực lực có thể nuốt trôi mấy điểm này...

Athena lắc đầu, phủ định cách nói của Diệp Lăng.

- Căn cứ bố cục của màu đỏ thì chỉ cần công kích một nơi làm cho màu xanh cảm thấy rằng màu đỏ đang dốc toàn bộ lực lượng, tất nhiên chủ lực của màu xanh sẽ điều đến đó, lúc đó chỉ cần tiến hành hỏa công, bắn đá với ba điểm này thì trên cơ bản màu xanh đã bị thu phục!

Diệp Lăng chỉ vào vài điểm trên sa bàn nói.

...

Căn cứ suy tính thì kết quả Diệp Lăng nói dường như chính là kết quả cuối cùng, bọn họ tin rằng nhất định mình sẽ làm như vậy bởi thoát nhìn dường như đối phương không có thực lực làm vậy.

Có điều lúc này bọn hắc lại phát hiện tuy mình tính toán thực lực đối phương là đúng nhưng quên mất sự biến hóa của nó.

413. Chương 414: Thái Dã (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 414: Thái Dã (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Diệp Lăng thiếu gia, xem ra ngươi rất lành nghề với chiến tranh mưu lược!

Lúc này Athena có điểm bội phục Diệp Lăng, vốn nàng lấy trí tuệ mà tự hào, hiện tại lại phát hiện mình rất ngốc, lại dễ đối phương tính kế.

Bất quá nàng cũng không cảm thấy ảo não, ngược lại cảm thấy thực bình thường bởi nàng biết trong trận doanh đối phương còn có một trí giả làm nàng tôn kính, nàng biết trí tuệ của mình còn không thể vượt qua người này.

- Ta không biết chiến tranh, không phải các ngươi đang chơi trò sa bàn sao?

Diệp Lăng lắc đầu, cũng tò mò hỏi.

Trò chơi sa bàn? Ngươi còn tưởng rằng chúng ta đang chơi à, đây không phải là chơi mà thật sự là chiến tranh!

- Đúng vậy, chúng ta đang chơi!

Athena rất nhanh liền khôi phục, cười nói.

- Vì sao ta cảm thấy nụ cười của ngươi có điểm giả, có lẽ vì ngươi là một con hồ ly a...

...

Athena hóa đá.

- Hồ ly, ngươi có mấy cái đuôi?

Lúc này đột nhiên Diệp Lăng chuyển đề tài, hẳn đã không còn hứng thú với cái trò chơi sa bàn kia, hiện tại hẳn rất tò mò về cái đuôi của Athena.

- Mấy cái đuôi, đương nhiên chỉ có một cái, Hồ tộc chúng ta đều như vậy, làm gì có chuyện phân chia thành mấy cái?

Không chỉ Athena, những người khác cũng cảm thấy kỳ quái về vấn đề này, dường như đây là chuyện đương nhiên a.

- Điều giống nhau à, vậy thì không có Cửu Vĩ Hồ rồi, ta còn đang muốn xem Đắc Kỷ mà...

Diệp Lăng có điểm tiếc hận nói, hẳn cảm thấy rất hứng thú với Đắc Kỷ, đương nhiên là trong thần thoại.

- Cửu Vĩ Hồ? Đắc Kỷ?

Lời của Diệp Lăng làm rất nhiều người khó hiểu, là một thành viên của Hồ tộc, Athena lại càng không hiểu, nàng nghĩ về những nhân vật trong tộc mình, dường như cũng không có ai hay cái gì liên quan đến danh từ này.

- Một cái đuôi cũng đáng yêu vậy, Hồ Nữ, chúng ta đi ra ngoài chơi một chút!

Diệp Lăng thuận miệng kêu, sau đó liền ra ngoài, mà hẳn không kéo Thái Nhã vì hẳn cảm thấy Thái Nhã sẽ đi theo mình.

- Đi, đi theo hẳn!

Athena nói với Thái Nhã.

- Đừng nói nhiều, chỉ cần trông hẳn là được, cứ xem mình như nữ nô của hẳn, cái này ngươi biết a.

- Nay...

Thái Nhã có điểm kháng cự với điểm này, hơn nữa tộc nhân của nàng cũng sẽ không đồng ý.

- Đây là vì đại cục, người chỉ cần làm một ít chuyện không quá phận, nếu hấn có yêu cầu quá phận thì người đánh ngất xỉu hấn, bắt lại, nhất định đừng để hấn chạy!

Athena nói, nàng cũng không yêu cầu nhiều lắm, đó cũng là nàng không đủ tàn nhẫn.

Vì sao thiên tư của Hồ tộc thông minh hơn một ít chủng tộc khác nhưng vẫn phụ thuộc vào Hồ tộc? Là vì bọn họ không đủ tàn nhẫn!

Nếu đổi thành mưu sĩ nhân tộc thì nhất định bọn họ sẽ yêu cầu Thái Nhã vô luận thế nào cũng phải làm tốt, cho dù hy sinh hết thầy cũng nhất định phải hoàn thành chuyện này.

Bất quá, có đôi khi trí tuệ tuyệt đối cũng sẽ áp đảo hết thầy, có điều tỷ lệ xuất hiện người như vậy thật sự quá ít!

- Athena, hiện tại người có thể giải thích một chút nhân tộc này là ai chứ?

Đám người Thác Mã Tư đợi Thái Nhã đi liền hỏi Athena.

- Ta cũng không biết!

Athena hồi đáp, tin rằng câu trả lời này làm cho tất cả những người ở đây trầm mặc.

- Không biết?! Nếu không biết thì vì sao người lại coi trọng sự hiện hữu của hấn như vậy?

Mọi người cảm thấy khó hiểu.

- Ta không biết thiếu niên nhân tộc này là ai nhưng lại biết Thái Nhã trong miệng hấn là ai!

Athena cười nói, bên trong có trộn lẫn một ít giả dối của hồ ly, đương nhiên người cũng có thể gọi là cơ trí.

- Thái Nhã, không phải là Thái Nhã sao?

- Không phải! Nàng cũng không phải ở đây, nàng là Thái Nhã mà chúng ta là Thái Dã!

Athena nói, nói sự khác nhau ra ngoài, cũng viết trên sa bàn, viết ra bốn chữ Thái Nhã cùng Thái Dã.

Hóa ra Diệp Lăng vẫn hiểu lầm, Thái Nhã nơi này kỳ thật là Thái Dã, có điều âm đọc giống nhau, mà các nàng không chỉ có tên tương tự còn có quá khứ tương tự, đều bị nhân tộc bắt, đều làm nữ nô.

Nghe nói Thái Dã này khi nhỏ đã bị bắt, mà vốn nàng không may mắn như Hồ Nữ, chủ nhân của nàng đối xử với nàng như một món đồ chơi vậy, nếu không phải năm đó nàng còn nhỏ, chủ nhân của nàng dường như cũng không có nghịen nhi đồng nên mới có thể bảo trì đầy đủ xử nữ chi thân.

Cũng vì vậy Thái Dã vẫn thuộc loại thiếu nữ tử, nàng không có dấu khí cũng không ma pháp, không có kỹ năng phòng thân gì, chỉ có thể dựa vào sự bảo vệ của người khác.

Đó cũng là lý do vì sao Diệp Lăng có thể ôm nàng như vậy mà nàng không phản kháng!

- Thái Nhã? Dường như thấy tên này ở đâu rồi nhưng nhất thời không nhớ ra.

Có người nhíu mày nói.

- Các người không nhớ ra là chuyện rất bình thường, Thái Nhã rất ít lộ diện, không, phải nói là cả nói cũng rất ít nói đến nàng, không có mấy người biết sự tồn tại của nàng!

Athena khẽ nhíu mày, chậm rãi nói.

- Từ nhỏ nàng đã bị người bắt đi, giống như Thái Dã vậy, bị nhân tộc bắt làm nữ nô, bất quá dường như chủ nhân của nàng rất tốt, chẳng những không hạ gông xiềng gì còn bồi dưỡng vũ kỹ cho nàng, hơn nữa cuối cùng còn mời một cái Don Binh Đoàn đưa nàng về!

- Có chuyện như vậy sao?

Mọi người đều có chung một ý nghĩ về chuyện này - mới nghe lần đầu.

- Chuyện của nàng vốn không có mấy người biết, huống chi chuyện này với Hồ tộc coi như là một cái sỉ nhục, bọn họ sẽ không nói chuyện này. Ta đứng dịp nghe thấy, cũng may là vậy mới không bỏ mất một cơ hội chuyển bại thành thắng.

Athena nói, mà cơ hội trong lời nàng tất nhiên là Diệp Lăng.

- Tuy rằng người nói nhiều như vậy nhưng ta vẫn không biết rốt cuộc người có ý gì, mà Thái Nhã trong Hồ tộc rốt cuộc có thân phận gì?

Thác Mã Tư nói, chỉ thẳng vào vấn đề mấu chốt.

- Hai vấn đề này kỳ thật cũng chỉ là một, thân phận Thái Nhã trong Hồ tộc là gì thì ta không thể nói nhưng các người hẳn đều gặp qua nàng, hơn nữa có ấn tượng rất sâu! Ta có thể nói cho người biết, nàng là mấu chốt sự thắng bại của lần chiến tranh này, mà thiếu niên nhân tộc kia chính là dùng để uy hiếp nàng.

Athena nói.

- Đừng nói trước nắm một người từng là chủ nhân của Thái Nhã này có dùng được không, nói về thiếu nữ Hồ tộc làm ta khắc sâu thì sao ta không nhớ được là ai?

Thác Mã Tư rất là hoài nghi, hoài nghi nhân vật đa mưu túc trí Athena có phải gặp mơ hồ không.

Mượn vấn đề trước mà nói, người từng làm nữ nô của người khác sao lại quan tâm đến sự sống chết của người xem mình như nữ nô, nếu Thái Nhã của họ lúc này nhìn thấy nhân tộc kia thì chắc chắn sẽ cắn xé người đó, bầm thây vạn đoạn để giải mối hận trong lòng!

Kỳ thật Athena cũng hiểu được mình sai rồi, nhưng trong lòng nàng nói cho nàng biết nàng không sai.

414. Chương 415: Thái Dã (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 415: Thái Dã (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Vì thế nàng liền lắc đầu nói:

- Cảm giác của ta nói cho ta biết quan hệ giữa thiếu niên nhân tộc này với Thái Nhã cũng không tầm thường, hẳn có thể uy hiếp được nàng! Mà người nói không biết nàng là ai, chẳng lẽ người đã quên lỗi tại người bị ai đâm thủng sao? Nếu không phải nàng hạ thủ lưu tình thì người còn đứng ở đây nói chuyện được sao?

- Là nàng?! Chẳng lẽ nàng là một thiếu nữ?

Thác Mã Tư khiếp sợ nói, hiển nhiên không tiểu nhị được người kia trong ấn tượng của họ là Hồ Nữ tiểu nha đầu.

- Đúng vậy!

Athena gật gù đầu.

- Tiểu Hồ Nữ chiến thần trong miệng các người tên là Thái Nhã, cũng khó trách các người sẽ không biết bởi đây là lần đầu tiên nàng xuất hiện trên chiến trường! Bây giờ người đã biết nàng có quan trọng hay không chưa?

- Đây...

Bọn họ không ngờ lại là một tiểu hồ nữ, mà sợ dĩ bọn họ không biết tuổi của tiểu hồ nữ là vì chưa ai trong họ nhìn thấy mặt nàng, nàng vẫn đeo một cái mặt nạ kỳ quái, không cho ai có thể nhận ra nàng.

Tựa hồ Athena cảm thấy tin tức này cũng không đủ rung động, vì vậy tiếp tục tung một quả bom lớn hơn:

- Có thể các người không biết, tiểu hổ nữ Thái Nhã, vũ kỹ của nàng là được chủ nhân của nàng bồi dưỡng ra, phong cách của nàng hoàn toàn không phải chính thống hổ tộc.

- Ý người là, vũ kỹ của tiểu hổ nữ đến từ thiếu niên nhân tộc kia?! Sao có thể như vậy được, nhìn thiếu niên kia cũng không giống như biết vũ kỹ, giống như một cơn gió thổi qua là đủ gục xuống vậy...

Mọi người cảm thấy không có khả năng, bộ dáng kia của Diệp Lăng sao có thể bồi dưỡng ra tiểu hổ nữ cường hãn như vậy.

- Người không thể nhìn tướng! Còn có, hãn dạy không có nghĩa là hãn cũng biết.

Athena rất thâm ảo nói.

- Ta hiểu được điều này, nhưng làm như vậy có phải hơi dễ tiện không?

Thác Mã Tư gật đầu, đồng thời lại nghĩ đến chuyện này.

- Sẽ không, đây là chiến tranh, dễ tiện một chút cũng không là gì, nhân tộc càng dễ tiện hơn chúng ta, bọn họ còn không phải giống chúng ta sao? Nhiều nhất là sau khi chấm dứt thì nói lời xin lỗi cùng họ.

Athena có điểm thoải mái nói.

...

Lúc đó giải thích có tác dụng sao?

- Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, bảo Thái Dã cẩn thận một chút, đừng để hãn phát hiện... Bất quá lại nói, thiếu niên nhân tộc này là sao, ngay cả điều này cũng có thể nhận sai?

Thác Mã Tư tỏ vẻ nghi hoặc.

- Ta cũng chú ý đến vấn đề này, có thể vì đã tám năm rồi hãn không gặp Thái Nhã, hơn nữa Thái Dã có điểm tương tự cùng nàng nên mới có điểm lẫn lộn! Bất quá người này quả thật có điểm mơ hồ...

Lấy sự mất tuệ của Athena sao có thể không chú ý tới điểm này.

- Ta cũng thấy vậy, thoát nhìn hãn ngốc ngốc.

Một thiếu nữ Thú Nhân nhẹ giọng nói.

- Tuy rằng thoát nhìn ngốc ngốc nhưng thực tế hãn lại không đơn giản, vừa rồi hãn chỉ nhìn qua một hồi là có thể nhìn ra được công thủ hai bên, có thể vạch ra vấn đề mà chúng ta xem nhẹ, cũng không phải người bình thường có thể nhìn ra!

Athena lắc đầu, có điểm ngưng trọng.

- Vậy có thể hãn đang giả vờ với chúng ta không, hãn đến đây là tìm hiểu giúp tiểu hổ nữ?

Có người đưa ra một cái nghi vấn, mà tin rằng rất nhiều người đều nghi hoặc tương tự, bọn họ cũng đều cảm thấy như vậy.

Athena gật đầu, nói:

- Cũng có thể như vậy...

Nàng còn chưa nói một câu là cảm giác của nàng, dường như Diệp Lăng cũng không phải đang nói dối mà là thật sự mơ mơ màng màng.

- Chúng ta có phải nên cẩn thận phòng bị thêm không? Người tới, nghiêm mật giám thị nhân tộc kia, đừng để hãn có cơ hội đào tẩu!

Thác Mã Tư hạ lệnh nói.

Athena không phản đối điều này, nàng cũng hiểu được phải làm như vậy, dù sao nàng cũng không thể khẳng định cảm giác kia của mình là đúng hay sai.

Lúc này Diệp Lăng còn không biết mình đã trở thành trung tâm sự kiện này, bị người ta giám thị, hắn đang nói chuyện với Thái Nhã, đi thăm cái chỗ này.

Mà tuy nói rằng Diệp Lăng nói chuyện, nhưng tựa hồ không nói ra chuyện của mình, cũng không nói chuyện của Hồ Nữ, chỉ nói chuyện thiên nam địa bắc mà thôi.

Có lẽ vì hắn nghe Athena nói Thái Dã mất trí nhớ, cần thời gian thích ứng nên không nói chuyện này, cũng có lẽ vì hắn cảm thấy Thái Dã này có chút vấn đề nên cũng vốn không nói quá nhiều chuyện cùng nàng, chỉ nói một ít chuyện không quan trọng.

Ngược lại, Diệp Lăng lại hỏi rất nhiều chuyện ở đây, tựa như nhân sinh nơi này, Thú Nhân ở đây, chiến tranh đang tiến hành...

Đương nhiên, Thái Dã làm một người có thể tham dự hội nghị quân sự, bản thân sẽ không phải một kẻ ngốc, tất nhiên sẽ không nói ra bí mật của mình, nàng cũng tán gẫu cùng Diệp Lăng, nói những chuyện không quan trọng.

Nhưng với Diệp Lăng mà nói thì dường như vậy đã đủ rồi, dù sao hắn vốn muốn nói chuyện phiếm mà thôi!

Cứ như vậy, Diệp Lăng ở trong bộ lạc này, ngày ngày trôi qua cùng Thái Nhã, cũng có thể nói là bị giám thị, hắn cũng không chú ý tới điều này.

Một bên khác, xanh đỏ hai quân đang chiến đấu cùng nhau, cách đó không đến trăm dặm chiến đấu!

Mà sự tình cũng giống như Diệp Lăng nói vậy, quân đoàn màu đỏ bắt đầu nhiều loạn dự định, mà quân màu xanh vì biết có chuyện này nên làm ra một ít điều chỉnh sách lược.

Vốn binh lực của ba điểm hắn là đi cứu viện nhưng chẳng những không đi, hơn nữa còn thu nạp binh lực, sau đó ba phía vọt ra, đánh cho quân đoàn màu đỏ vốn dĩ đánh lên trở tay không kịp, làm quân đoàn màu đỏ lập tức tan tác.

Mà phản ứng của quân đoàn màu đỏ cũng rất nhanh, trong thời gian ngắn liền điều chỉnh binh lực, lại bày bố cục lại làm cho quân đoàn màu xanh không chiếm được tiện nghi.

Lúc đó trong doanh trường của quân đoàn màu đỏ, một cái tiểu hồ nữ nghe được tiểu nhị tức này ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì?! Bọn họ nhìn ra? Xem ra bên kia cũng có cao thủ, không thể coi thường a.

- Bên kia có Athena, nàng là một tiểu bối kiệt xuất nhất trong Hồ tộc gần đây.

Người bên cạnh tiểu hồ nữ bắt đầu đáp lại.

- Cho dù là thế hệ trước cũng rất khó nhìn ra, đây là binh pháp của thiếu gia... Athena này có thể trở thành người cực mạnh trong Hồ tộc cũng không phải hư danh...

Tiểu hồ nữ bắt đầu bội phục Athena, vốn trước đó nàng còn cảm thấy Athena cũng không có gì, sau khi giao thủ mấy lần còn cảm thấy Athena có chút non nớt.

- Thiếu gia...

Người bên cạnh tiểu hồ nữ đều rất muốn nhìn thấy thiếu gia này bởi bọn họ đã không chỉ một lần nghe thấy tiểu hồ nữ nói đến, mà mỗi lần nàng nói đến sẽ trở nên khác thường.

415. Chương 416: Thái Dã (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 416: Thái Dã (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Thiếu gia, vốn ta muốn đi tìm người rồi, có điều không ngờ Tường Không Đế Quốc lại chính biến, hơn nữa là công chúa điện hạ bị người khi dễ qua, bắt quá không ngờ nàng lại tàn nhẫn như vậy, ngay cả Hoàng Đế phụ thân cũng giết, may mà nàng không giết người, nếu không nhất định ta sẽ không bỏ qua cho nàng!

- Nghe nói, người và người của Diệp gia cũng đã thoát ra ngoài, thành lập Diệp Thành. Kỳ thật nếu các người không có chỗ đặt chân thì ta có thể cho các người, ta sẽ vĩnh viễn duy trì thiếu gia người...

- Chờ trận chiến này chấm dứt, ta sẽ lập tức tới tìm người!

Tiểu hổ nữ lại xuất thần, trong lòng yên lặng nói, nàng rất chờ mong được tái kiến cùng thiếu gia, mà nàng không phải ai khác, chính là Hổ Nữ.

Kỳ thật nàng cũng rất hận bản thân, không ở cùng Diệp Lăng vào lúc đó, nếu Diệp Lăng xảy ra chuyện thì không biết nàng sẽ làm ra chuyện gì nữa.

- Tỷ, tiểu thư...

Người bên cạnh chú ý thấy, bắt đầu gọi Hổ Nữ, tựa hồ bọn họ cũng đã quen rồi.

- A, chuyện gì?

Hổ Nữ nói.

- Hiện tại chúng ta nên làm gì đây?

Người bên cạnh nói.

Hổ Nữ rất bình tĩnh nói:

- Không vội, người kể lại chi tiết cho ta biết, ta xem xem.

- Là như vậy, chúng ta dựa theo kế hoạch...

Người bên cạnh kể lại, cũng dùng sa bàn thôi diễn cho Hổ Nữ.

- Ý, cảm giác này rất quen thuộc, khi tiểu hổ nữ nhìn thấy biến hóa của trận là lúc nàng cảm thấy có điểm quen thuộc, nhưng cẩn thận nghĩ lại tựa hồ có điểm không thực tế.

Trước mặt, Hổ Nữ ném hết những cảm giác này qua một bên, tiến hành chuyện cần phải làm, nàng phải an bài chiến thuật tiếp theo.

Vì sao Hổ Nữ biết những thứ này? Kỳ thật còn không phải tại Diệp Lăng, lúc trước hắn từng học qua khóa chiến thuật, cũng từng nghiên cứu qua binh pháp cổ đại, dùng sa bàn thôi diễn.

Mà đôi khi vì gia tăng lạc thú, Diệp Lăng sẽ bắt Hổ Nữ làm đối thủ của hắn, lần nào Hổ Nữ cũng thua, đơn giản là binh pháp của Diệp Lăng rất quý dị, cũng vì vậy mà trình độ chiến thuật của Hổ Nữ thăng tấp tiêu thăng.

Chẳng qua chuyện này nàng không nói cho ai, không ai biết nàng còn có một tay này.

Mà nhất là trong chiến đấu, lần đầu tiên Hổ Nữ triển lãm tài này, đồng thời cũng thể hiện võ kỹ của mình, lúc đó cơ hồ lực chặn thiên quân, làm cho sắp lâm vào bại cục lại chuyển thành ngang nhau.

Nếu không phải Diệp Lăng xuất hiện phỏng chừng nàng đã chiếm ưu thế, cũng rất nhanh lấy được thắng lợi.

Mà nếu có người hỏi Diệp Lăng ở bên kia có thể xuất sắc hơn Hổ Nữ không? Vấn đề này thì còn chưa chắc bởi ngoài chiến thuật thôi diễn ra, Hổ Nữ còn đích thân ra trận, dùng Dương Gia Thương Pháp của nàng quét ngang chiến trường làm sĩ khí tăng vọt.

Vài ngày sau, đám người Athena lại tụ tập trước sa bàn, bọn họ lại lâm vào khốn cảnh, một chút ưu thế trước kia cũng rất nhanh bị đánh về nguyên hình.

Tuy rằng một ít mưu kế của Athena đạt được thành công không nhỏ nhưng thế cục vẫn không thay đổi, nàng không có cách nào ngăn cản biến hóa, bất quá có thể chống đỡ lâu như vậy cũng coi như không sai.

Lấy loại binh pháp trước nay chưa từng gặp của Hồ Nữ thì cho dù Đại tướng quân kinh nghiệm sa trường cũng sẽ thua!

Nếu lúc này đám quân sư, Đại tướng quân linh tinh chạy đến xem cuộc chiến thì sẽ chảy mồ hôi lạnh bởi họ nhìn thấy hai bên đều thật sự đáng sợ.

Sự thật đúng là như vậy, cũng không phải Athena yếu mà vì đối thủ quá mạnh mẽ, nói chính xác hơn cũng không phải mạnh mà binh pháp của nàng rất quý dị, chưa từng xuất hiện trên thế giới này!

- Quân sư của đối phương là ai, chẳng lẽ Thiên Hồ tiền bối đến tọa trấn? Cũng không đúng, Thiên Hồ tiền bối hẳn sẽ không nhúng tay, hơn nữa phong cách của hắn không phải như vậy...

Athena cau mày, miệng thì thảo nói, mà Thiên Hồ tiền bối trong miệng nàng là một người đa mưu túc trí nổi danh lừng lẫy trong Hồ tộc.

Mà lúc này người bên cạnh tựa hồ đã có hiện tượng buông tha, cục diện này làm họ cảm thấy thật vô lực nhưng Athena lại không, đó cũng là chìa khóa mà sau này nàng thành công – không buông tha!

- Còn có một hi vọng, Thái Dã đâu?

Một chìa khóa thành công khác của nàng ở đây, nàng sẽ không đổ kỵ tài năng người khác, khi tất yếu sẽ để người thích hợp thay thế mình.

- Thái Dã? Tuy nàng coi như khôn khéo nhưng kém hơn người rất nhiều, gọi nàng đến có tác dụng gì?

Thác Mã Tư nói, bọn họ tiếp xúc cũng không phải một hai ngày, tất nhiên rất hiểu điều này.

- Không phải ta tìm Thái Dã mà là tìm thiếu gia đi cùng nàng kia...

Khi nói đến hai chữ thiếu gia kia, ngữ khí của Athena có điểm kỳ quái.

Trong mấy ngày này, danh khí của Diệp Lăng ở đây tăng vọt, cơ hồ ai cũng biết đến hắn, ngoài thân phận đặc thù còn vì hắn nơi nơi mua loạn, nhìn trúng liền dùng kim tệ mua.

Kim tệ là thứ thông dụng toàn đại lục, trong Thú Nhân cũng không ngoại lệ, mà Thú Nhân cũng thích kim tệ vậy, có người cho mình kim tệ sao không lấy, lấy một ít thứ không đáng giá tiền đổi cũng không sao cả.

Mà vì hành vi này của Diệp Lăng, hơn nữa Thái Dã giả vờ gọi thiếu gia nên cơ hồ toàn bộ lạc cũng gọi Diệp Lăng là thiếu gia, từ thiếu gia của họ không có ý tôn kính, cũng không có ý làm thấp đi, vắn vắn chỉ là một xưng hô thôi.

Có điều Diệp Lăng coi như chiếm tiện nghi, dù sao cách gọi thiếu gia này cũng là một xưng hô có điều tiện nghi, làm cho người ta hưởng thụ.

- Thái Nhã đại nhân, thiếu gia, Athena đại nhân cho mời hai người đến phòng nghị sự một chút!

Lúc đó hai người Diệp Lăng đang ở quán nướng nhỏ ăn, Diệp Lăng cầm trong tay mấy chuỗi thịt dê, mà Thái Dã cầm trong tay là cá nướng, hai người ăn rất ngon lành.

Mấy ngày nay tiếp xúc cùng Diệp Lăng, Thái Dã đã bắt đầu có điểm thích Diệp Lăng, thích một cách bình thường, nàng cũng dần dần buông lỏng mình ra, cũng không ước thúc như ban đầu.

- Ủ, đã biết! Lập tức đến...

Thái Dã hồi đáp, cũng tiếp tục cắn một cái cá nướng, sau đó lúi kúi Diệp Lăng chạy về phòng nghị sự.

- Thiếu gia, đi thôi...

- Khoan khoan! Còn chưa trả thù lao...

Diệp Lăng lớn tiếng nói.

- Không cần thiếu gia, coi như ta mời người ăn, mấy lần trước người đưa rất nhiều rồi!

Chủ quầy nói, tiền hần thu vào trước đó cũng đã đủ mua lại quán này rồi nên mời một ít có là gì.

- Không được, sao có thể ăn mà không trả tiền, trước kia là trước kia, không thể lẫn lộn!

Diệp Lăng thực nghiêm túc nói, cũng lấy ra một kim tệ chuẩn bị đưa qua.

416. Chương 417: Chiến Thần Tiểu Hồ Nữ (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 417: Chiến Thần tiểu hồ nữ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Khoan khoan, ta đưa!

Thái Dã cầm lấy kim tệ của Diệp Lăng, sau đó ném ra vài cái tiền đồng, mấy thứ này cũng chỉ đáng giá mấy tiền đồng, dùng kim tệ quả thật rất nhiều.

Mà đây không phải là lần đầu Thái Dã ngăn trở, trong tay nàng đã có không ít kim tệ lấy từ Diệp Lăng, nhìn thấy những kim tệ này mà nàng đều cảm thấy xấu hổ, thiếu gia này cũng tiêu loạn quá mức đi.

Đương nhiên kim tệ này nàng cũng không tư nuốt mà là nghĩ biện pháp bỏ vào bao tiền của Diệp Lăng, Diệp Lăng hoàn toàn không có khái niệm với kim tệ của mình, nhiều một chút ít một chút hần cũng không biết.

Điểm này của nàng rất giống Hồ Nữ nên Diệp Lăng cũng không để ý.

Đồng thời tình huống trong bộ lạc giống như không có khí tức chiến tranh tiến đến vậy, đừng nói họ luôn luôn đánh nhau chứ? Chẳng lẽ Thú Nhân đều tập mãi thành thói quen với chiến tranh sao? Diệp Lăng cũng không chú ý điểm này bởi hần căn bản không biết có chiến tranh tồn tại, cho dù biết hần cũng không để ý!

- Thiếu gia, người đã đến rồi, có thể xem cái này một chút không?

Khi hai người Diệp Lăng bước vào phòng nghị sự, còn chưa tới hồi đã bị Athena gọi đến làm cho Diệp Lăng xem tình huống trên sa bàn.

- Các người còn đang chơi trò này à, sao tiến độ chậm vậy, trận mấy hôm trước sao vẫn chưa chấm dứt?

Diệp Lăng nhìn qua tình hình trên sa bàn liền biết vẫn là “ván trước”.

- Đối thủ của chúng ta ở cách đây quá xa nên chậm một chút.

Athena tìm một cái giải thích rất hợp lý, như vậy có thể giải thích vì sao lại chậm như vậy, bởi họ chơi đối chiến với người ở xa.

- Các người đúng là nhàm chán, có thời gian đợi người ta đến chơi... Từ chỗ này công kích vào ban ngày, chỗ này đánh nghi binh, chỗ này lui về phía sau...

Diệp Lăng nhìn một chút lập tức đưa ra bố cục, thoạt nhìn có điểm mạo danh kỳ diệu, giống như không có một chút kết cấu gì.

Điều này làm cho người ta không khỏi hoài nghi có phải Diệp Lăng tùy tiện nói không.

Athena tự hỏi, hiện tại nàng phải đổ, đổ xem nên tiểu nhị tướng Diệp Lăng hay phủ định phương pháp này, vấn đề này rất khó làm nàng phải suy nghĩ thật lâu mới quyết định!

- Tốt, cứ theo lời thiếu gia mà làm!

Athena khẽ cắn môi, trầm nghĩ trong lòng chết thì chết a!

Tuy rằng Diệp Lăng tùy ý làm nàg cảm thấy hy vọng không lớn nhưng lúc này nàg có thể làm gì? Nàg cũng chỉ có thể xem ngựa chết như ngựa sống thôi!

Cứ như vậy Diệp Lăng bị quấn vào trận chiến này, hắ cũng không biết lúc này mình đang cùng Hồ Nữ chống lại, cũng trở thành “địch nhân lớn nhất” của nhau.

Đương nhiên Diệp Lăng chỉ xem nó như một trò chơi!

Sau khi nhận được tin tức phản hồi, ở phe Hồ Nữ, bọn họ nhìn thấy biến hóa này đã cảm thấy đối phương như buông tha cho, bắt đầu muốn thừa thắng xông lên.

- Cái gì? Bảo bọn hắ trở về, đây là một cái bố cục mà các người không nhìn ra được, đây là loạn chiến mà thiếu gia thường dùng, đến lúc đó ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào!

Khi Hồ Nữ phát hiện tình huống này lập tức kêu to, có điều dường như lúc này đã chậm.

Mà nàg hô xong mới cảm thấy có điểm kỳ quái, sao lại quái như vậy, đây dường như là phong cách của thiếu gia, nhưng sao thiếu gia lại ở đây, hơn nữa còn ở trong trận doanh của đối phương.

Có lẽ khi thiếu gia đang chơi sa bàn với ai, bị người ta đánh cắp tới, người này có thể vừa lúc xuất hiện ở đây.

Cũng như Hồ Nữ suy diễn, mấy bước của Diệp Lăng làm cho binh lực thoát nhìn đã tan rã hoàn mỹ vận dụng, lúc này mọi người mới phát hiện hóa ra là một bố cục tinh vi, một ít hành động thoát nhìn vô dụng kỳ thật lại là chìa khóa của vấn đề.

Lần này ánh mắt Athena nhìn Diệp Lăng đã khác, ngữ khí lúc gọi cũng có một ít bất đồng, trước kia có điểm bình thản mà bây giờ đã có tôn kính!

Bên kia...

- Rốt cuộc là ai, vì sao lại như vậy?

Khi Hồ Nữ nhìn thấy cuộc biến hóa mấy ngày nay, nàg càng ngày càng không thể tin được, đương nhiên không phải là không tin tưởng có người ngăn chặn mình, nàg cũng không có nhiều ít tin tưởng với mình, dù sao đây cũng là lần đầu tiên chỉ huy chiến đấu.

Nàg chỉ không tin được đây là phong cách chiến thuật của Diệp Lăng, nó làm nàg có cảm giác quá quen thuộc, thật giống như cảm giác ngày xưa chơi sa bàn cùng Diệp Lăng vậy.

- Tiểu thư, bây giờ nên làm gì, dường như chúng ta sắp thua rồi!

Người bên cạnh buồn bực nói, bọn họ nguyên sắp thắng lợi, không ngờ tình hình chiến đấu lại chuyển biến đột ngột như vậy.

- Không sao! Nếu chiến thuật không được thì lợi dụng nhân tố khác!

Hồ Nữ lắc đầu lạnh nhạt nói.

- Nhân tố khác?

Người bên cạnh có điểm không hiểu.

- Ừ, thiếu gia nói qua, sa bàn thôi diễn dù sao cũng chỉ là thôi diễn, nhân tố chiến đấu trong sự thật còn rất nhiều, mà quan trọng nhất chính là sĩ khí!

Hồ Nữ lấy ra Thái Nhã Chi Nhận của mình, nhẹ nhàng vuốt ve.

- Sĩ khí? Tiểu thư, ý người là...

Người bên cạnh tuy không hiểu sĩ khí cụ thể là gì nhưng khi nhìn thấy Hồ Nữ lấy Thái Nhã Chi Nhận ra thì các nàg liền hiểu.

- Ta muốn xuất chiến!

Hồ Nữ lãnh đạm nói.

Giờ khắc này những người bên cạnh cảm thấy rất hạnh phúc, trong lòng bắt đầu nhiệt huyết sôi trào bởi vũ kỹ của Hồ Nữ từng làm cho các nàng cảm thấy nhiệt huyết. Nếu lúc đó Hồ Nữ phát huy hoàn mỹ thì sự ảnh hưởng của sĩ khí tất nhiên còn chưa biết trước được.

Mà điều này cũng làm người ta cảm thấy chờ mong.

- Không tốt! Tiểu hổ nữ đích thân xuất chiến, cho dù chúng ta chiếm cứ ưu thế nhưng khí thế bọn hán quá mạnh mẽ, chúng ta không ngăn cản được!

Rất nhanh Athena nhận được tin tức này, hiện tại nàng sợ nhất là tin tức này, ma cục diện vốn dĩ đã chiếm ưu thế lại trở nên thật vô lực!

- Tìm thiếu gia lại đây!

Đối với điều này Athena chỉ có thể có một lựa chọn là để Diệp Lăng giải quyết.

- Người cảm thấy thiếu gia có thể xử lý chuyện này sao?

Đám người Thác Mã Tư cảm thấy được lần này dường như không thể sử dụng chiến thuật giải quyết, chỉ có thể tìm ra một người đến áp chế tiểu hổ nữ mới được.

- Xử lý không được cũng cần hán đến kiểm chế...

Athena có chút bất đắc dĩ nói.

...

Trải qua sự nhắc nhở của Athena, mọi người mới nhớ tới tác dụng của Diệp Lăng khi trước là cái gì, vốn dùng để uy hiếp Hồ Nữ.

Lúc này mọi người hi vọng Diệp Lăng có thể xử lý chuyện này, bọn họ không muốn làm ra chuyện vô sỉ như vậy, đương nhiên hiện tại ít nhiều cũng có một ít cảm tình với Diệp Lăng, càng thêm không muốn làm vậy.

Có điều kết quả cũng không như họ mong muốn!

- Không thể! Nếu đặt trong sự thật, có chuyện như vậy xuất hiện thì quan trọng nhất là người chứ không phải mưu kế, các người cần kiểm chế người này, đây là chuyện đã vượt qua suy tính trên sa bàn, ta không thể giúp các người được!

Diệp Lăng lắc đầu, phủ định hi vọng của mọi người.

417. Chương 418: Chiến Thần Tiểu Hồ Nữ (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 418: Chiến Thần tiểu hổ nữ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Tốt, ta hiểu! Thiếu gia, người có hứng thú đi với chúng ta đến một chỗ không, ở đó có thứ rất thú vị.

Athena gật gật đầu cười nói, trong nụ cười có lẫn một ít chua xót.

Lúc này nàng nghĩ nếu lúc trước rõ ràng một chút, sớm dùng hán uy hiếp tiểu hổ nữ thì có lẽ bây giờ không phải khổ như vậy.

Diệp lăng không chú ý điểm này, hán chỉ gật đầu nói:

- Có thể, ở trong này cũng nhàm chán, Hồ Nữ cũng đi sao?

- Đương nhiên, cùng đi!

Athena nói, cũng lôi kéo Thái Dã cùng đi, đồng thời cũng lôi kéo Diệp Lăng, bây giờ phải giành giật từng giây, không thể kéo dài nữa, nếu tiếp tục kéo dài thì phiền toái.

Chuẩn bị ngựa, lên ngựa...

- Cái gì? Người không biết cưỡi ngựa? Quên đi, ta mang người đi!

Lúc này Athena đã không rảnh quẩn vì sao Diệp Lăng không biết cưỡi ngựa, cũng bất chấp nam nữ thụ thụ bất thân, đúng như ở trên đã nói, thời gian chậm một chút thì tỷ lệ thắng sẽ giảm đi một chút.

- Không cần, ta có Hồ Nữ.

Diệp Lăng cũng không cảm kích, thực không khách khí trực tiếp cự tuyệt, điều này làm Athena ngậy người một chút, bất quá rất nhanh liền bỏ qua ý tưởng loạn thất bát tao này.

- Không được, thân thể Thái Dã yếu, không mang người đi được, để ta qua!

Athena kéo Diệp Lăng lại, cho hắn ngồi ở sau, tiếp đó cưỡi ngựa đi.

Từ thân thủ vừa rồi của Athena thì dường như nàng là một vũ giả, điều này tựa hồ có điểm không phù hợp với hình tượng người đa mưu túc trí của nàng, là một ma pháp sư còn đỡ.

Cứ như vậy Diệp Lăng cùng Athena cũng cưỡi một con ngựa, chạy về phía chiến trường, mà Thái Dã vốn có thể không cần đi theo bởi bây giờ có đến cũng đã đến lúc công bố đáp án, nhưng không biết vì sao nàng vẫn đi theo.

Mà cùng lúc đó, trong lòng Thái Dã dường như còn có một chút không ổn, mấy ngày nay nàng đều suy nghĩ nếu trước kia mình gặp chủ nhân như Diệp Lăng thì kết quả sẽ ra sao?

Có lẽ mình cũng giống tiểu hồ nữ, trở thành đối tượng làm mọi người kiêu ngạo và sợ hãi, sẽ không vô dụng như bây giờ, ngay cả ma pháp cũng không thi triển được.

Có lẽ đây chính là vận mệnh!

- Phía trước có người đang đánh nhau!

Khi đi vào chiến trường, Diệp Lăng liền làm ra một cái đánh giá với tình hình trước mắt.

- Thiếu gia của ta à, đây đâu phải đánh nhau...

Athena vô lực nói.

- Kéo bè kéo lũ đánh nhau mà còn nói không phải?

...

Xem khí tức khói thuốc súng tràn ngập, khí tức sát phạt nặng như vậy cũng có thể dùng từ ngữ nhẹ nhàng như kéo bè kéo lũ đánh nhau nói sao? Thiếu gia, người rất phóng khoáng rồi.

- Màu đỏ, màu xanh, sao cũng là màu đó như vậy?

Diệp Lăng nhìn thấy khói giáp hai bên rất đối lập, một bên dùng màu đỏ là chính, một bên màu xanh là chính.

Rất rõ ràng đây là xanh đỏ hai quân trên sa bàn, nhưng tựa hồ Diệp Lăng không liên hệ hai cái vào nhau.

- Sát!

Ở tiền tuyến xanh đỏ quyết đấu, Diệp Lăng nhìn thấy một thân ảnh nhỏ xinh mang mặt nạ dẫn dắt quân đỏ đến, cũng từng thương từng thương đánh tan quân đoàn màu xanh.

Mỗi một thương kia đều có thể đánh bại một người, thương pháp như có thần nhập vậy, điều này cũng làm cho sĩ khí của đám quân đoàn màu đỏ tăng vọt, mà sĩ khí đối phương lại giảm xuống.

Lúc này Diệp Lăng cũng chỉ nhìn thoáng qua, cũng không xem tiếp, nếu không hắn sẽ phát hiện càng nhiều.

- Người này chính là người các ngươi nói à, nếu là hắn thì các ngươi phải phải một mãnh tướng đến ngăn, nếu không trận chiến này các ngươi sẽ thua! Tác dụng của mãnh tướng là ở đây!

Diệp Lăng nhìn thấy hình thức này liền nhìn ra được bên màu xanh hắn là thua – nếu không có gì bất ngờ xảy ra.

- Có điều phía chúng ta đã không còn ai, đệ nhất mãnh tướng của chúng ta đã bị nàng thoải mái đánh bại!

Athena có điểm bất đắc dĩ nói.

- Thoạt nhìn nàng cũng không lợi hại lắm, hắn sẽ có người có thân thủ lợi hại hơn a.

Diệp Lăng có điểm khó hiểu, hắn thấy tiểu hổ nữ rất mạnh nhưng còn kém xa với từ vô địch, người có thể thắng nàng trong thiên hạ còn đây.

- Có là có nhưng không ở trong thế hệ chúng ta.

Athena cảm thán nói.

- ?? Cái gì mà thế hệ chúng ta?

Diệp Lăng không rõ, đến tận bây giờ còn bận tâm cái này sao?

- Nói đến rất phức tạp, sau này lại giải thích với ngươi, hiện tại quan trọng nhất là ngăn cản thế của nàng!

Athena nhú mày nói.

- Ngươi đã có thể giải quyết thì giải quyết a, còn chờ ở đây làm gì?

Diệp Lăng khó hiểu nói.

- Được rồi, đó cũng là ngươi nói, đi, đến phía trước đi!

Athena giục ngựa chạy về phía tiểu hổ nữ.

- Toàn bộ dừng tay!

Athena dùng đầu khí bộc phát thanh âm mình ra, truyền khắp chiến trường, cũng làm cho chiến trường lửa nóng thoáng hạ nhiệt độ.

Lúc này tiểu hổ nữ cũng ngừng lại, tạm thời cùng quân mình lui ra một chút, hai quân đều tự giác tách ra, chiến đấu tạm thời bình ổn lại.

- Ngươi muốn làm trò gì Athena?

Tiểu hổ nữ nhìn Athena từ xa xa giục ngựa tới hỏi.

- Cũng không có gì, chỉ là cho ngươi ngoạn ngoạn đầu hàng!

Athena cười nói, mà lời của nàng làm cho người gần đó trầm mặc, mặc kệ là màu đỏ hay màu xanh đều cảm thấy Athena có thể hồ đồ rồi.

- Athena, ta nhớ ngươi cũng không ngu ngốc, cũng rất bình tĩnh, vì sao lại nói những lời hồ đồ như vậy?

Tiểu hổ nữ rất không rõ hỏi, lời này cũng không có ác ý làm thấp đi, chỉ là rất bình tĩnh hỏi.

- Ta nói như vậy tất nhiên là có lý do của ta bởi vì trên tay ta có vương bài!

Athena mỉm cười, cũng không bị chọc giận, ngược lại là bộ dáng định liệu trước.

Điều này làm mọi người cảm thấy rất kỳ quái, vì sao Athena lại tin tưởng lớn như vậy? Chẳng lẽ trong tay nàng thật sự có vương bài sao? Là cái gì đây?

Tất cả mọi người đều muốn biết đáp án này, tiểu hổ nữ cũng vậy, cũng muốn nhìn xem trong hồ lô của Athena bán thuốc gì.

Đồng thời tiểu hổ nữ cũng kỳ quái không biết người cùng cười ngựa với Athena là ai, xem tạo hình hẳn là một thiếu niên, Hồ tộc cũng không phải là hồ ly tinh trong ấn tượng mọi người, nữ tính trong tộc đều thanh thuần rụt rè, tràn ngập trí tuệ.

Bởi vậy có thể thân mật cùng Athena như vậy, thiếu niên này có quan hệ không cận với nàng!

Mà nghi hoặc của tiểu hổ nữ cũng chính là nghi hoặc của mọi người, có điều lúc này những chuyện khác đều không quan trọng nên cũng tạm thời bị xem nhẹ.

- Nếu người có vương bài thì mời người ra bài a!

Tiểu hổ nữ bình tĩnh nói.

- Buông vũ khí của người, đi tới!

Athena cười nói, cũng lấy ngón tay ngoéo một cái.

Gớm, cứ như vậy ai mà qua, tiểu hổ nữ nàng cũng không phải ngu ngốc!

Lúc này tất cả mọi người cảm thấy tiểu hổ nữ không có khả năng nghe lời như vậy, đây chẳng phải giống như đầu hàng sao.

Có điều chuyện làm mọi người cảm thấy giật mình đã xảy ra, chỉ thấy tiểu hổ nữ lập tức bỏ vũ khí xuống, sau đó đi về phía Athena.

418. 417

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 419: Chiến Thần tiểu hổ nữ (3)

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Chẳng lẽ Athena này đã học được cái loại ma pháp làm mê hoặc người khác? Cái loại trong truyền thuyết, Hồ tộc có đôi mắt vàng, có thể khống chế tâm thần người khác, nhưng trông mắt của nàng cũng không phải màu vàng mà là màu xanh...

Rốt cuộc là chuyện gì?

Lúc này vì mặt nạ nên mọi người không nhìn thấy biểu tình của tiểu hổ nữ, nếu nhìn thấy họ sẽ có rất nhiều nghi vấn.

Bởi vì lúc này tiểu hổ nữ đang cười, cười rất vui sướng, đương nhiên trong đó cũng có một ít lo lắng cùng phần nộ, rất rõ ràng vì Athena.

Đây là sao?

Đơn giản là vừa rồi Athena nhẹ nhàng dời mình ra, làm cho khuôn mặt có điểm mơ hồ của Diệp Lăng hiện ra trong mắt tiểu hổ nữ.

Khi tiểu hổ nữ nhìn thấy khuôn mặt này dường như tất cả mọi chuyện đều dừng lại, nàng cũng quên hết thấy, vứt bỏ hết thấy, chỉ muốn đi thẳng tới.

Lúc ấy nếu Athena không nói câu kia thì tiểu hổ nữ cũng sẽ đi qua, kết quả đều như nhau, có điều lời của Athena làm nàng thấy không thích

- Người đứng yên đó, đừng tới đây!

Athena thấy tiểu hổ nữ vẫn tiếp tục nhích lại gần, liền lập tức lên tiếng ngăn cản, nàng sợ thực lực của tiểu hổ nữ, có thể cướp đi Diệp Lăng từ tay nàng, cũng vì vậy mà nàng càng nắm chặt tay Diệp Lăng hơn.

Tình huống này làm cả hai người trở nên càng thêm thân mật!

Có điều làm đương sự, Diệp Lăng lại đang nhìn vài thứ, vài thứ làm hắn có điểm kỳ quái.

- Buông hắn ra! Nếu người dám đụng một sợi tóc của hắn thì ta sẽ hoàn trả gấp mười lần!

Cước bộ của tiểu hổ nữ dừng lại, lạnh lùng nói.

- Thiếu gia, người đang nhìn gì vậy, sao người lại đến đây, sao lại bị con hồ ly này bắt lấy?

Tiểu hổ nữ nói với Diệp Lăng, ngữ khí trở nên rất ôn nhu.

Lúc này Athena đã hiểu được địa vị của Diệp Lăng trong lòng tiểu hổ nữ, đây tuyệt đối có thể dùng để áp chế, thậm chí có thể làm cho nàng làm gì cũng nguyện ý.

- Cái gì, ta thấy các người đánh nhau! Ta đến đây chỉ tìm Hồ Nữ của ta, ta đâu có bị người bắt lấy đâu.

Diệp Lăng thuận miệng nói, cũng không chú ý đến đang trả lời ai.

- Người đến tìm ta sao lại chạy đến chỗ các nàng, có phải lại lạc đường không?

Tiểu hổ nữ có điểm vô lực nói, nàng tiểu nhị nhất định Diệp Lăng bị lạc đường.

Mà nếu nàng biết lần này Diệp Lăng không chỉ lạc đường, còn nhận sai người thì phỏng chừng sẽ phát điên!

- Nào có lạc đường, ta tìm được Hồ Nữ rồi, vừa rồi nàng còn ở phía sau ta còn gì, nhìn xem, không phải nàng đã đến đây sao! Truyện “Luyện Kim Cuồng Triều ”

Diệp Lăng lập tức trả lời, hắn nhảy xuống ngựa, ngồi chồm hổm trên mặt đất trêu trêu người nằm trên mặt đất.

- Ta ở phía sau người, người đang nói cái gì? Thiếu gia, chẳng lẽ người coi nàng là...

Tiểu hổ nữ có điểm đầu đầu, xem tình huống này, không cần phải nói lần này thiếu gia lại phát mơ hồ, hơn nữa còn là một đại mơ hồ. Truyện “Luyện Kim Cuồng Triều ”

- Thiếu gia!

Tiểu hổ nữ thấy Diệp Lăng không có phản ứng, liền hơi lớn tiếng một chút.

- Làm chi?

Diệp Lăng trả lời.

- Người đang làm gì vậy, mau đến bên ta a!

Tiểu hổ nữ nói.

- Người là ai, vì sao ta phải đến bên người... Bất quá vì sao ta cảm thấy ta hẳn phải đến bên người chứ?

Diệp Lăng có điểm kỳ quái, tuy hắn cảm thấy mình không biết tiểu hổ nữ nhưng không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy nên nghe lời nàng.

- Người không nhận ra ta sao?

Tiểu hổ nữ nói.

- Người đội mặt nạ thì sao ta có thể nhận ra, bất quá mặt nạ này nhìn rất quen mắt, giống như gặp ở đâu rồi!

Lực chú ý của Diệp Lăng chuyển dời đến tiểu hổ nữ, nhìn mặt nạ tiểu hổ nữ, có điểm nghi hoặc.

- Mặt nạ... Ta quên mất, ta vẫn còn mang mặt nạ...

Tiểu hổ nữ lấy mặt nạ ra, một khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ xuất hiện trước mặt mọi người.

- A...

Lúc này rất nhiều người đều há to miệng bởi bọn họ chưa từng nhìn thấy bộ mặt thật của nàng, mà bọn họ thật không ngờ tiểu hổ nữ quả thật là tiểu hổ nữ, thoát nhìn chỉ mới mười lăm, mười sáu, nhỏ xinh đáng yêu.

Tương phản này làm họ cảm thấy vô cùng rung động!

- Ý, Hổ Nữ, vì sao lại có hai cái?

Khi Diệp Lăng nhìn thấy bộ dạng của tiểu hổ nữ liền lập tức nhận ra là Hổ Nữ của hắn.

Có điều hiện tại lại mơ hồ, vì sao có hai cái Hổ Nữ?

- Không có hai cái, chỉ có một! Nàng ta giống ta điểm nào chứ, người thật là, vì sao ngay cả điều này cũng mơ hồ được, hừ!

Hổ Nữ nói, tựa hồ có điểm không vui, nhưng vẻ vui sướng trên mặt không thể giấu được bất cứ ai.

Nàng thật cao hứng lại một lần nữa nhìn thấy Diệp Lăng, tuy rằng trường hợp này có điểm cổ quái, mà trong tám năm nay nàng nghĩ tới vô số khả năng lại không có nửa điểm liên hệ với trường hợp này.

Hừ, ta muốn gặp lại sao lại tình huống như vậy chứ, thật sự rất đáng giận!

Bất quá, chỉ cần có thể gặp lại thì sao cũng được...

- Lỗ tai của nàng, cái đuôi, còn có thân mình..., còn có, tám năm, Hổ Nữ cũng có thể trưởng thành, thoát nhìn nàng có điều giống một chút, thoát nhìn người giống muội muội Hổ Nữ hơn...

Diệp Lăng nhìn Thái Dã, lại nhìn Hổ Nữ.

- ..., ta chính là hình dáng này, đây gọi là thiếu nữ thanh xuân, thoát nhìn nàng đã là thiếu phụ rồi, cho dù qua tám năm thì ta cũng không thể đến trình độ đó được!

Hổ Nữ nói.

Đương nhiên thiếu phụ trong miệng Hổ Nữ kỳ thật có một chút khoa trương, Thái Dã nhiều nhất là Ngự Tả!

- Thiếu phụ?! Tiểu hổ nữ, người cũng đừng kiêu ngạo, người là hâm mộ không cao như ta chứ gì!

Thái Dã lập tức phát hỏa, cái mũi thiếu phụ làm nàng rất khó chịu, cho dù đối phương là tiểu hổ nữ cũng phải phản kích.

- Làm Hổ tộc, người rất đặc biệt...

Lúc này Athena cũng không khỏi nói, hơn nữa lấy bản thân so sánh với Hổ Nữ một chút, về dáng người...

Lại thắng!

...

Hổ Nữ không nói chuyện, nàng không muốn nói nhiều lời về điều này.

- Không nói nhảm nữa, tiểu hổ nữ, người đầu hàng a, nếu không hậu quả như thế nào người cũng biết đấy!

Athena nói với Hổ Nữ.

- Tốt, ta đầu hàng! Các người thực sự là đê tiện, lấy thiếu gia qua uy hiếp, nếu lần này là đánh thật thì nhất định ta sẽ không bỏ qua người!

Hổ Nữ đầu hàng rất rõ ràng, đi đến bên cạnh Diệp Lăng.

Mà lúc này Athena không ngăn cản Hổ Nữ tới gần các nàng nữa, tùy ý Hổ Nữ đi vào...

419. Chương 420: Ngư Hoàn Thơ Điện (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 420: Ngư hoàn thơ điện (1)

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Người làm như vậy đáng giá sao?

Ngay cả Athena đều có điểm không rõ, nàng bắt quá chỉ muốn dùng Diệp Lăng áp chế Hồ Nữ nhưng tuyệt đối không ngờ Hồ Nữ lại dễ dàng đi và khuôn khổ như vậy, không hề do dự.

Xem tình thế này cho dù bắt Hồ Nữ đi tìm chết thì tuyệt đối nàng sẽ không nhú mào!

Rốt cuộc đây là chuyện gì, không phải bị bắt làm nữ nô sao? Thoạt nhìn quan hệ này làm gì có chút gì liên quan đến chủ nô.

- Đáng giá! Buông tay người ra!

Hồ Nữ nhìn thoáng qua tay Athena, tay nàng còn cầm tay Diệp Lăng, Hồ Nữ rất không thích Diệp Lăng bị Athena cầm lấy.

- A...

Athena lập tức rút tay trở về, nàng còn không chú ý đến điểm này, ngẫm lại từ bắt đầu đến giờ mình cũng đã thân mật như vậy, mặt nàng lập tức đỏ lên.

Mà lúc này nàng cũng vụng trộm nhìn Diệp Lăng một cái, muốn nhìn xem Diệp Lăng có phản ứng gì, nàng chỉ thấy Diệp Lăng nhìn chằm chằm Hồ Nữ, giống như đang suy nghĩ điều gì vậy.

Tuy không biết Diệp Lăng suy nghĩ cái gì nhưng nàng có thể khẳng định chuyện này nhất định không quan hệ đến mình, nhất định là có quan hệ cùng Hồ Nữ.

- Thiếu gia, sao người lại đến chỗ các nàng, người bên cạnh người đâu?

Hồ Nữ nhẹ nhàng mà hỏi, giúp Diệp Lăng sửa sang lại quần áo đã hơi nhăn.

- Bên cạnh ta không có ai cả, chỉ có một mình ta thôi!

Diệp Lăng rất hưởng thụ sự hầu hạ của Hồ Nữ, hẳn cảm thấy rất quen thuộc, đây mới là Hồ Nữ, trước kia Thái Dã không có cảm giác này.

- Cái gì?! Chỉ có một mình người? Sao bọn họ lại để người đi một mình, biết rõ người sẽ lạc đường còn gì, hừ, ta không nên quay về đây, đều là người sai, không nên đuổi ta về.

Hồ Nữ ngẫm lại Diệp Lăng một mình một người đến tìm mình, trong lòng không khỏi chua xót, nàng đau Diệp Lăng.

Diệp Lăng lắc đầu nói:

- Không phải, trước có cái xa phu đưa tới, sau đó trên đường có người chặn xe ngựa lại, nói không cho vào, ta liền vụng trộm chạy vào...

- Người hẳn là ngoan ngoãn chờ ở bên ngoài, không nên đi vào chứ, chúng ta ở đây có chiến tranh, nếu người có thương tổn gì thì sao?

Hồ Nữ lo lắng nói, cũng kiểm tra thân thể Diệp Lăng một chút, thấy hẳn không có việc gì mới yên tâm.

- Lại là, phải đợi hơn mười ngày, ta muốn sớm nhìn thấy người..

Diệp Lăng nhìn Hồ Nữ cười có điểm ngốc.

- Hồ Nữ, ta rất nhớ ngươi!

Lúc này Diệp Lăng ôm lấy Hồ Nữ!

Chính là loại cảm giác này, loại cảm giác này Thái Dã không cho hẳn được, hiện tại hẳn đã khẳng định một chuyện, Thái Dã không phải Hồ Nữ, cũng hiểu vì sao mấy ngày nay vẫn cảm thấy có điểm là lạ.

- Ta cũng nhớ ngươi! Đứa gốc nhà ngươi...

Hồ Nữ bị Diệp Lăng ôm lấy. Cũng không giãy dụa, cũng không cần động tác thích ứng gì, chỉ thoải mái để Diệp Lăng ôm, đồng thời hai tay cũng gắt gao ôm lấy thắt lưng hắn.

Vào giờ khắc này, dường như bọn họ quay trở về những ngày trước kia. Điều tự hồi tưởng lại trí nhớ tốt đẹp, mà vào giờ khắc này, hai người đều hy vọng thời gian trôi qua lâu một chút, chỉ cần hơi lâu một chút là được, thời gian đứng lại hay không đều chẳng sao cả.

- Khụ khụ... Các ngươi chú ý một chút, ở đây lại có mấy ngàn ánh mắt nhìn các ngươi!

Đột nhiên Athena cảm thấy không thoải mái, dường như nàng không thích Diệp Lăng ở cùng một chỗ với Hồ Nữ.

Có điều Athena không biết, Diệp Lăng căn bản không để ý người khác nói gì, hắn thích ôm lâu một chút thì lâu một chút, mà Hồ Nữ chỉ cần Diệp Lăng muốn ôm bao lâu sẽ ngoan ngoãn để hắn ôm bấy lâu, rất nhu thuận.

Lúc này tất cả mọi người có điểm choáng, đây thật là Chiến Thần tiểu hồ nữ rong ruổi quá tháo trên chiến trường sao? Hoàn toàn giống tiểu muội muội nhu thuận nhà bên...

Một lát sau...

- Thiếu gia, ngươi còn không nói cho ta biết sao ngươi lại đi đến chỗ các nàng.

Hồ Nữ ở trong lòng Diệp Lăng, nhẹ nhàng hỏi.

Diệp Lăng thành thật hồi đáp:

- Ta ở đằng kia nhìn thấy người Hồ tộc các ngươi, sau đó ta hỏi tung tích của ngươi, kết quả bọn họ báo thù cho Thái Nhã đại nhân, nói Thái Nhã cũng bị người bắt làm nữ nô nên muốn bắt ta lại chờ nàng xử lý. Ta nghĩ cứ để họ bắt đi thì họ sẽ mang ta đến gặp ngươi, kết quả ta nhìn thấy Thái Nhã và Athena...

...

Tự mình bị bắt? Điều này cũng chỉ có người làm ra được. Hồ Nữ lắc đầu, nàng thật sự không biết nói Diệp Lăng thế nào nữa, sao lại có thể nghĩ đến chuyện nguy hiểm như vậy chứ.

Hóa ra lúc trước hẳn tự chui đầu vào rọ, chẳng trách hẳn có thể hành động tự nhiên, hơn nữa còn có thể tự mở trời, chẳng qua là muốn lợi dụng để gặp mình (Thái Dã) mà thôi.

Hiện tại Athena cùng Thái Dã cũng đã biết Diệp Lăng là tự mình đưa lên chứ không phải thủ hạ bắt được.

- Thái Nhã, nàng cũng gọi là Thái Nhã sao?

Hồ Nữ hỏi, mà nàng chờ Diệp Lăng nói xong mới hỏi, nàng không thích đánh gãy lời Diệp Lăng.

- Hẳn là vậy, tin rằng không giả, hẳn là trùng hợp.

Diệp Lăng lựa chọn tin tưởng Thái Dã.

- Ta gọi là Thái Dã, cùng âm khác chữ!

Thái Dã nói.

- Sau khi ngươi gặp các nàng, ngươi liền gốc gốc cho rằng là ta mà các nàng biết thời biết thế, giữ ngươi lại để chuẩn bị lấy qua uy hiếp ta, ở giữa ngươi còn giúp bọn hắn thôi diễn sa bàn, mà nhất định ngươi cảm thấy đây chỉ là một trò chơi phải không?

Hổ Nữ ở trong lòng Diệp Lăng hỏi, tuy rằng chỉ vài câu nhưng với sự hiểu biết của nàng cũng có thể đoán được gần như mười phần rồi.

- Đúng vậy, đối thủ của bọn họ rất kỳ quái binh pháp rất tương tự như ta và người. Truyện “Luyện Kim Cuồng Triều ”

Diệp Lăng gật đầu, tựa hồ vẫn chưa phát giác đối thủ của hắn chính là Hổ Nữ.

- Đương nhiên tương tự, đối thủ chính là ta! Ta cũng đoán là sa bàn người từng chơi qua, không nghĩ đến chính gốc thiếu gia nhà người đến, người có biết là người đang giúp người khác khi dễ ta không...

Hổ Nữ có chút buồn bực nói, biết tất cả cố gắng đều bị Diệp Lăng phá hủy.

Bất quá cũng chỉ buồn bực một chút mà thôi, là Diệp Lăng làm thì nàng cũng không có cách nào trách hắn!

- Sao ta biết là người được, nếu biết ta đã lập tức đến đây gặp người rồi, ta sẽ giúp người khi dễ các nàng...

Diệp Lăng không nghi ngờ đã đứng ở phía Hổ Nữ, trở mặt với Athena cùng Thái Dã.

Athena cùng Thái Dã cũng không có cách nào nói gì, chuyện này chính mình lợi dụng người khác, người ta căm thù mình cũng thực bình thường. Truyện “Luyện Kim Cuồng Triều ”

Có điều lời Diệp Lăng cũng rất trực tiếp đi...

- Không cần. Ta không muốn người bị cuốn vào trong này!

Hổ Nữ lắc đầu, tuy rằng nàng rất cao hứng khi nghe Diệp Lăng nói phải giúp mình nhưng lại không hy vọng nhìn thấy Diệp Lăng bị cuốn vào trong phân tranh này.

Trong cảm nhận của Hổ Nữ, Diệp Lăng là cái loại người không quan hệ đến bất cứ sự tranh chấp nào, cuộc sống của hắn chỉ cần thật vui vẻ khoái khoái lạc lạc là được, những chuyện khác, hơn nữa là chuyện như tranh quyền đoạt lợi thì tốt nhất đừng dính vào chút nào.

Bởi vậy nếu Diệp Lăng sớm tìm được Hổ Nữ thì lúc này nhất định đang ở trong Hổ tộc bộ lạc hảo hảo tu dưỡng, uống trà...

Đây là sự khác nhau giữa nàng và chúng ta sao? Nàng chỉ mong hắn trôi qua thật tốt, cho dù biết hắn có thể giúp mình nhưng cũng sẽ không để hắn bị cuốn vào phiền phức, mà mình thì sao, lại lấy hắn qua uy hiếp nàng. Truyện “Luyện Kim Cuồng Triều ”

420. Chương 421: Ngư Hoàn Thô Diện (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 421: Ngư hoàn thô diện (2)

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Cái gì mà đồng tộc? Chúng ta khác tộc mà, ta là Hổ tộc, nàng là Miêu tộc! Sao người có thể nhận sai được chứ!

Hổ Nữ lập tức nói.

Miêu tộc? Đến tận bây giờ Diệp Lăng vẫn tưởng Thái Dã là Hổ tộc, nghe vậy liền nhìn Thái Dã, lại nhìn Hổ Nữ, sau đó mở miệng:

- Không có khả năng a, các người không khác nhau là mấy mà!

Diệp Lăng nói.

- Sao lại không khác nhau, có phải tộc nhân mà người nói giống ta là giống nàng không, tộc nhân của ta bây giờ đâu có ở bên kia!

Hổ Nữ chỉ vào Thái Dã hỏi, nàng tin rằng nhất định Diệp Lăng nhận nhầm.

- Giống nàng...

Diệp Lăng gật đầu ngơ ngác nói.

- Vậy đều là Miêu tộc a, sao người lại nghĩ Miêu tộc là Hổ tộc chứ, người nhìn bên kia xem giống chỗ nào!

Hổ Nữ chỉ Chiến Sĩ Hổ tộc trong quân đoàn màu đỏ, hình thể kia, khí thế kia tuy bề ngoài hơi giống Miêu tộc nhưng so sánh với thể chất thấp bé yếu ớt của Miêu tộc thì quả thật mạnh hơn nhiều lắm!

Một đám Hổ tộc đều là lưng hùm vai gấu, nhân cao mã đại, hoàn toàn bất đồng với Miêu tộc.

Mà lúc này Diệp Lăng mới hiểu hóa ra mình sai ngay từ đầu, mình hỏi Miêu tộc về tình hình của Hổ tộc, hơn nữa vẫn coi Miêu tộc như Hổ tộc.

Nhưng Diệp Lăng cảm thấy chuyện này không phải do mình, nếu nói về trách nhiệm thì Hổ Nữ phải nhiều hơn mình!

- Cái này đâu trách ta được, ta còn tưởng rằng Hổ tộc không khác người là mấy chứ...

Diệp Lăng nói.

...

Hổ Nữ im lặng, bởi từ nhỏ đến lớn Diệp Lăng chỉ nhìn thấy một Hổ tộc là nàng, đương nhiên sẽ có một loại ảo giác, nghĩ rằng Hổ tộc đều giống như Hổ Nữ.

Mà Miêu tộc so với Hổ Nữ thậm chí còn có thể cao hơn một chút, có thể thông cảm cho sự hiểu lầm này!

- Được rồi, cho dù ta có chút đặc thù, lớn nhỏ không khác Miêu nữ là mấy nhưng đặc thù của chúng ta cũng bất đồng, chẳng lẽ người không chú ý lỗ tai và đuôi của ta sao? Sao lại nhận sai được?

Hổ Nữ vẫn không rõ, tuy đặc thù của nàng giống với Thái Dã nhưng vẫn phân biệt được.

Có lẽ Diệp Lăng sẽ mơ hồ ở chuyện khác nhưng mình ở chung với hắn đến tám năm, hắn tuyệt đối sẽ không nhớ lầm.

- Ta có chú ý chứ, ta còn tưởng rằng người trưởng thành sẽ khác.

Diệp Lăng hồi đáp, cũng bổ sung một câu:

- Không ngờ người vẫn như cũ, chiều cao vẫn thế, Hổ Nữ, bây giờ người đã thấp hơn ta một cái đầu rồi nha.

Diệp Lăng dùng tay đo...

...

Lúc này Hổ Nữ chỉ muốn cắn Diệp Lăng, có điều nàng thương tiếc đành phải đứng đó mà buồn bực.

- Ta nhỏ xinh đáng yêu như vậy đó, người có ý kiến không?

Hổ Nữ quệt cái miệng nhỏ nhắn nói, bộ dạng rất đáng yêu.

Lại nói tiếp, tuy trong Hổ tộc cũng có nữ tính nhỏ xinh nhưng như Hổ Nữ thì quả thật không nhiều, từ mười ba tuổi đến giờ nàng không cao lên được mấy, đến bây giờ vẫn giống như một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi.

- Không ý kiến, ta có thể bảo vệ người!

Diệp Lăng một bộ nghiêm túc nói.

Lần nào cũng là ta bảo hộ người, ngay cả đi đường cũng không cần thận chứ nói gì bảo vệ ta, chờ người bảo hộ ta chắc ta đã đi gặp nữ thần rồi.

Tuy như vậy nhưng Hồ Nữ vẫn cảm thấy rất vui vẻ, gật gật đầu, nhẹ giọng đáp:

- Ủ!

- Tốt lắm, hiện tại các người cũng gặp đủ rồi, chúng ta có thể nói chính sự a! Hiện tại tiểu hồ nữ đã đầu hàng, lần này là màu xanh của chúng ta chiến thắng, các người đồng ý chứ?

Athena ra tiếng nhắc nhở, lại một lần nữa muốn cho hai người chú ý mình đang ở đâu.

- Có người ở đây, lại có ưu thế như vậy thì trên cơ bản đã thua rồi!

Hồ Nữ lạnh nhạt nói, khi màu đỏ không có năng thì lại lâm vào tình huống trước kia, kết quả không cần nói cũng biết.

Nếu nói không có Athena thì có lẽ còn có thể liều mạng nhưng có Athena làm cho kết quả đã trở nên rõ ràng!

...

Toàn bộ chiến trường đều im lặng không tiếng động, người nhìn ta ta nhìn người. bọn họ chưa từng nghĩ đến kết quả lại là như vậy, không biết nên phản ứng thế nào.

Dưới tình hình không có Hồ Nữ thì ai cũng biết trận này nhất định màu đỏ phải thua...

- Khoan khoan, ta cũng muốn hỏi một vấn đề, các người thật sự đang chiến tranh à?

Diệp Lăng ngồi xổm một bên, xem xét những người ngã xuống đất, hẩn phát hiện dường như những người này...

- A, vạn tuế, đã xong!

Những người nằm dưới đất đột nhiên “khởi tử hồi sinh”, bắt đầu nhảy nhót hoan hô.

- Người xem, quả nhiên không chết! Các người làm trò gì vậy, vì sao những người dưới đất đều không chết, nhiều nhất chỉ bị thương?

Diệp Lăng chỉ vào những người đó hỏi.

- Đây là chiến tranh, bắt quá là một hồi chiến tranh mà không ai chết cả!

Athena cùng tiểu hồ nữ đồng thời nói.

- Ủ, là diễn tập à? Ta biết mà, nhìn các người như chơi trò chơi vậy, hơn nữa đều là tuổi trẻ tham gia, dù Thú Nhân có trẻ hóa cũng không thể toàn bộ là người trẻ tuổi được!

Lúc này Diệp Lăng mới nhớ đến lần chiến tranh này cũng có rất nhiều điểm quái lạ.

Đầu tiên, nếu là chiến tranh thì sao không có một chút không khí chiến tranh, bên ngoài lại không thu được bất cứ tin tức gì, người ở đó vẫn sống vui vẻ như bình thường.

Sau đó là không có bất cứ người nào của thế hệ trước, đây là điều không thể xảy ra ở bất cứ trận chiến bất cứ đâu.

Ngoài chiến thuật ra, chiến tranh còn cần kinh nghiệm thực chiến, thứ này không thể học tập, chỉ có thể tích lũy từng tí một, cần một ít lão tướng đủ tư cách.

Vì sao sa bàn thời diễn có thể tiến hành một cách hoàn mỹ? Diệp Lăng chỉ coi như chơi trò chơi, theo lý thuyết sẽ xuất hiện rất nhiều biến cố mới đúng, nhưng tình huống lại vô cùng thuận lợi, đơn giản là nó vốn dĩ là trò chơi.

Đồng thời cái lỗ tai Thác Mã Tư bị đâm thủng không phải Hồ Nữ hạ thủ lưu tình mà bọn hắn còn chưa đến tình trạng sinh tử chiến, nếu không Hồ Nữ đã nhất thương đâm chết Thác Mã Tư, nhân từ với địch là tàn nhẫn với bản thân.

Mặc dù Hồ Nữ là một cô gái nhưng dù sao cũng là Hồ tộc, có dã tính cường hãn.

Mà sự chiếu cố ân nhu của nàng cũng chỉ với một mình Diệp Lăng, những người khác đều là một loại thái độ khác, lúc trước ngay cả đám người Diệp Lam Vũ, còn có vợ chồng Diệp Thành Thiên nàng cũng không đề ý đến mà.

Lại nói, sở dĩ Hồ Nữ được đảm nhiệm nhân vật trách nhiệm nặng như thế cũng vì đây không phải chiến tranh thật sự, nếu không dù binh pháp nàng có mạnh hơn nữa cũng sẽ không để nàng chỉ huy, đây là lần đầu tiên nàng xuất hiện ở chiến trường, không có chút kinh nghiệm nào cả.

Chuyện lý luận sông cũng từng phát sinh không ít trên đại lục này, rất nhiều người đều là cái loại nói rất hay nhưng kết quả, khi thật sự đánh giặc thì hoàn toàn là một đồ bỏ đi, mặc cho người xâm lược!

421. Chương 422: Ngư Hoàn Thô Diện (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 422: Ngư hoàn thô diện (3)

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Bất quá Athena cùng Hồ Nữ cũng không phải loại này, nếu thật sự để các nàng lên chiến trường chỉ huy thì cũng có thể ngang với một ít danh tướng.

Mà chỉ cần cho các nàng nơi để mài luyện, các nàng sẽ nhanh chóng tích lũy kinh nghiệm, sẽ nhanh chóng vượt qua người khác rất nhiều, trở thành quan chỉ huy đáng sợ.

Còn Diệp Lăng? Ai dám để hắn chỉ huy, nếu hắn phạm một cái mơ hồ thì toàn bộ quân đội sẽ tiêu mất.

- Ủ, đúng là diễn tập, ngoài cho đám trẻ tuổi chúng ta tích lũy kinh nghiệm ra còn quyết định đến địa vị của chúng ta, kết quả trận diễn tập này quan hệ rất lớn đến địa vị trong Thú Nhân tộc của chúng ta.

Athena gật đầu giải thích, hơn nữa nhìn về phía Hồ Nữ.

- Cho nên nàng hy sinh rất lớn cho người, ta cũng chưa từng nghĩ nàng sẽ đơn giản buông tha như vậy, thiếu gia, người phải biết quý trọng a.

Athena không khỏi cảm thán, đơn giản là nàng nghĩ đến quan hệ ở đây.

Nàng nghĩ nếu đổi thành mình nhất định sẽ không bỏ được, cho dù Diệp Lăng là người yêu mình cũng không!

Đây chỉ là diễn tập, nàng không tin đối thủ có thể làm ra được chuyện gì, mà lúc đó tuy nàng lấy Diệp Lăng ra uy hiếp nhưng không nghĩ ra nên dùng biện pháp gì để uy hiếp.

Mà Hồ Nữ biết rõ là diễn tập nhưng nàng vẫn buông tha, sợ Diệp Lăng sẽ gặp thương tổn gì, chẳng sợ chỉ là một chút thôi cũng không muốn.

- Cái này không cần người nói ta cũng biết, ta cũng nhất là nàng! Hồ Nữ, ta đã đói bụng, mau về làm cho ta ăn chút gì đi...

Diệp Lăng nói với Hồ Nữ, lời này nghe có chút mâu thuẫn, người đã cứng nhất sao còn để nàng hầu hạ người?

Cứng nàng cùng việc nàng hầu hạ mình có mâu thuẫn sao? Không có!

Mà đây có lẽ là cùng trả giá cho nhau, hai bên đều phải trả giá, nếu Hồ Nữ không trả giá như vậy thì Diệp Lăng cũng sẽ không thương yêu nàng như thế!

Nếu muốn để mình đối phương trả giá, còn mình chỉ hưởng thụ thì quan hệ của hai người sẽ không bền lâu, sớm hay muộn cũng sẽ tách ra...

- Tốt, thiếu gia, người muốn ăn cái gì?

- Ngươi hoàn thô diện!

- Biết ngay mà...

Hổ Nữ mỉm cười, nàng nhớ đến lúc Diệp Lăng ăn ngươi hoàn thô diện mình làm, cảm giác như vừa mới xảy ra vậy.

Mà cảm giác khi được nhìn Diệp Lăng ăn thứ mình làm khiến Hổ Nữ cảm thấy được một loại hạnh phúc nhẹ nhẹ...

-Athena, cho ta mượn ngựa của ngươi dùng một chút!

Khi Hổ Nữ nói chuyện, đồng thời cũng đã lên ngựa, kéo Diệp Lăng lên, sau đó giục ngựa phi nước đại, để lại mọi người đứng đó ngẩn người ra.

Athena sững sờ một hồi lâu, nhìn người giống mượn hay cướp đây?

- Tốt lắm, nếu đã xong thì ta cũng phải đi Hổ tộc bộ lạc...

Athena nói, nàng là thành viên Hổ tộc, Hổ tộc cùng Hổ tộc vốn ở cùng một chỗ nên nàng cũng phải trở về là điều dễ hiểu.

Hơn nữa, lúc này người làm công tác thống kê thành quả trận diễn tập này cũng ở phía bên Hổ tộc!

Bây giờ ngựa Athena đã bị Hổ Nữ mượn đi rồi, nàng cũng chỉ có thể mượn ngựa của Thái Dã, mà điều làm nàng không tưởng được là...

- Cùng đi!

Thái Dã nói.

Thái Dã cũng phải đi Hổ tộc bộ lạc, nàng giống Athena, kỳ thật không cần phải đi, ít nhất là bây giờ còn chưa cần thiết..., hiện tại các nàng hẳn phải xử lý chuyện sau khi đạt được thắng lợi đã.

Bất quá lúc này dường như các nàng thích đi Hổ tộc bộ lạc hơn, mục đích tất nhiên là nghĩ muốn đi theo Diệp Lăng xem, các nàng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Diệp Lăng, trước kia vì gặt hái nên cũng không dám hỏi.

- Hổ Nữ, vì sao ngươi phải mang mặt nạ, chẳng lẽ người ở đây không dám để người ta nhìn mặt sao?

Ở trên đường đột nhiên Diệp Lăng nhớ tới bộ dáng Hổ Nữ mang mặt nạ, rất ngạc nhiên hỏi.

Diệp Lăng vẫn không biết thân phận Hổ Nữ nên nghĩ như vậy!

Hổ Nữ lập tức phủ quyết nói:

- Mối không phải đâu, sao ta không dám gặp người chứ, có điều ta không mang mặt nạ thì sẽ không có cái loại hiệu quả này, người khác chỉ biết khinh thường ta là tiểu cô nương.

- Không có hiệu quả gì? À, ta biết rồi, người như vậy quả thật không dọa được ai...

Rất nhanh Diệp Lăng đã nghĩ thông suốt chuyện Hổ Nữ nói.

Đúng vậy, lấy bộ dạng của Hổ Nữ mà lên đánh giặc, dù nàng có thực lực khủng bố cũng sẽ không làm người ta e ngại, giống như vừa rồi nàng lấy mặt nạ xuống làm khí thế thành lập trước đó bị hạ xuống ngay.

Một chiêu này vẫn thường sử dụng trong chiến tranh, thậm chí có quân đội còn trang bị một chi đội ngũ đặc thù, khôi giáp mũ giáp đều có tạo hình rất hung mãnh, kỳ thật có thể gây được hiệu quả áp đảo khí thế đối phương.

- Hơn nữa ta cũng không muốn người khác nhận thức ta, giống thiếu gia nói vậy, làm người phải điệu thấp.

Hổ Nữ cười nói, kỳ thật còn một nguyên nhân trọng yếu nhất là mặt nạ này do chính Diệp Lăng chế tác.

Nếu là Diệp Lăng chế tác thì nhất định không phải mặt nạ bình thường, đây là chuyện mà tất cả những ai biết Diệp Lăng đều công nhận, bởi vậy mặt nạ này có thêm tác dụng đặc thù.

Hồ Nữ cũng không biết rốt cuộc trong đó có bao nhiêu tác dụng, nàng chỉ biết một cái là nó có phòng ngự luyện kim trận, có thể phòng ngừa tất cả trường hợp đụng đến mặt.

Nàng cũng không muốn để lại vết sẹo nào trên mặt, nếu không nàng sợ Diệp Lăng sẽ ghét bỏ.

- Cũng đúng, làm người phải điệu thấp, ta luôn rất bề bộn!

Diệp Lăng cười nói.

Quả thật Diệp Lăng rất bề bộn, điệu thấp không nổi, đến đâu đều gây ra chuyện oanh động cả, hơn nữa luôn mặc danh kỳ diệu bị cuốn vào một ít chuyện, bất quá lại nói quả thật cũng không mấy người biết chuyện của Diệp Lăng, cũng có thể coi như điệu thấp.

Hồ tộc bộ lạc, đây là một bộ lạc tuyệt đối mạnh mẽ trong Thú Nhân, nhất là Hồ tộc còn ở cùng một chỗ với Hồ tộc nữa nên có vẻ càng mạnh mẽ hơn.

Sở dĩ Hồ tộc đặc thù là vì trí lực của họ là số một số hai trong Thú Nhân nhưng thể lực lại yếu hơn rất nhiều.

Đồng thời vì trí lực nên cũng làm cho rất nhiều Thú Nhân bộ tộc muốn gây bất lợi, rất dễ bị người đoạt địa bàn, cũng rất dễ bị khi dễ!

Mà Thú Nhân cũng không có chính sách bảo hộ gì, theo lời của họ là thích giả sinh tồn, lúc trước cơ hồ Hồ tộc sắp bị diệt tộc, vừa hay Hồ tộc ra tay tương trợ, giữ lại huyết mạch Hồ tộc, cũng thu lưu họ.

(thích giả sinh tồn: ai thích ứng được thì sinh tồn!)

Từ đó về sau Hồ tộc vẫn ở cùng một chỗ với Hồ tộc, cũng xuất hiện hậu đại giữa hai tộc, mà Thú Nhân không có huyết thống thuần khiết thì đến cuối cùng sẽ biến thành Thú Nhân không có đặc thù gì cả, như vậy sẽ biến thành bộ tộc có địa vị thấp nhất trong Thú Nhân.

422. Chương 423: Hồi ức (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 423: Hồi ức (1)

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Cũng vì vậy mà bình thường thú nhân sẽ bảo trì huyết thống thuần khiết, bọn họ sẽ không thông hôn với ngoại tộc, đương nhiên cũng không loại trừ cái loại yêu đến chết đi sống lại.

Cho nên hậu đại giữa Hồ tộc và Hồ tộc cũng không nhiều, mà trải qua nhiều năm như vậy Hồ tộc cũng khôi phục lại như xưa, cũng dần mạnh lên.

Tuy rằng hiện tại Hồ tộc mạnh lên nhưng bọn hân vẫn không rời khỏi Hồ tộc bởi Hồ tộc cần Hồ tộc mà Hồ tộc cũng vậy.

Hai chủng tộc một cái là lực lượng hình, một cái là trí tuệ hình, hơn nữa bị vây vào hai cái cực đoan nên kết hợp lại rất hoàn mỹ, hai bên đều có lợi.

Tức là Hồ tộc cũng không cần suy nghĩ, chỉ cần động thủ, đưa cái cần động não cho Hồ tộc, mà Hồ tộc cũng không cần động thủ bởi họ động thủ cũng không có nhiều tác dụng.

Tất nhiên cũng không có nghĩa là Hồ tộc ngốc, Hồ tộc chỉ hơi trực tiếp, nếu bọn họ ngốc thì không thể phát triển được như bây giờ.

Trong Hồ tộc cũng có người tràn ngập trí tuệ nhưng bọn hắc lại thích động thủ hơn động não, trên cơ bản đều như vậy!

Hồ tộc bộ lạc chỉ là một loại xưng hô nhưng quy mô đã đạt đến một cái thành thị.

Kiến trúc khắp nơi đều tràn ngập hương vị dã tính, khắp bộ lạc có vẻ tục tằn, không chỉ kiến trúc cùng cư dân mà ngay cả mặt đường cũng vậy, không tỉ mỉ như nhân tộc.

Lấy tính toán của Diệp Lăng, Hồ tộc bộ lạc này có thể cất chứa mấy trăm người!

Khi Diệp Lăng đi vào Hồ tộc bộ lạc, nhìn thấy quần thể Thú Nhân đông đúc, không khỏi phát ra một tiếng cảm thán:

- Oa, thiệt nhiều hồ ly tinh nha...

...

Hồ Nữ đầu tiên là trầm mặc một hồi. sau đó nói:

- Có phải ngươi muốn ở cùng một chỗ với các nàng không? Á không đúng, ngươi đã ở cùng một chỗ với một con hồ ly tinh rồi!

Cách xưng hô hồ ly tinh này Hồ Nữ đã từng nghe Diệp Lăng nói qua nên biết hàm nghĩa đặc thù trong đó.

- Ai?

Diệp Lăng nghe không rõ.

- Còn không phải là Athena...

Hồ Nữ bĩu môi nói.

- À đúng rồi, Athena đâu? Thái Nhã đâu?

Lúc này Diệp Lăng mới nhớ tới hai người kia.

- Các nàng hẳn đang chúc mừng thắng lợi, ngươi quản bọn họ làm gì, trước ngươi còn bị bọn họ bắt lấy làm con tin, không đánh các nàng một chút đã là may rồi, ngươi còn quan tâm các nàng làm gì?

Hồ Nữ nói.

Nếu đổi thành bình thường thì nhất định Hồ Nữ sẽ động thủ đánh người, một mình nàng đánh hai người khác thì tin rằng không ai nói gì cả...

- Các nàng bắt ta làm con tin bao giờ? Không phải các nàng dẫn ta đến gặp người à? vốn nên cảm tạ các nàng mới đúng.

Diệp Lăng cảm thấy kỳ quái nói, đến bây giờ hắc vẫn không phát giác hành vi gây rối của Athena, hơn nữa còn nói phải cảm tạ các nàng.

Hồ Nữ im lặng, cẩn thận ngẫm lại quả thật các nàng mang Diệp Lăng đến, tuy mục đích có điểm không hay nhưng kết quả vẫn vậy, cảm ơn cũng không sao cả.

- Thái Nhã, ngươi đã về rồi! Phụ thân ngươi đang muốn tìm ngươi, nói ngươi dẫn cả nhân tộc kia đến gặp hắc!

Khi đi vào Hồ tộc bộ lạc không lâu, một Hồ tộc đến truyền lời.

Từ lời của hắc có thể thấy phụ thân Hồ Nữ vẫn luôn chú ý trận chiến này, khi Hồ Nữ cùng Diệp Lăng còn chưa tới hắc đã biết Diệp Lăng xuất hiện - nhân tộc hắc vẫn luôn muốn gặp. Không cần phải nói, nhất định hắc biết tình hình trận chiến, biết Hồ Nữ đầu hàng vì Diệp Lăng.

Không biết phụ thân Hồ Nữ có muốn nhắc đến chuyện này không, nói vì sao Diệp Lăng phải xuất hiện, vì sao lại hại Hồ Nữ mất đi thắng lợi của trận chiến này.

- Biết rồi, phiền ngươi quay về nói cho hắc biết một tiếng, ta muốn làm một ít đồ ăn cho thiếu gia xong sẽ đến!

Hổ Nữ hồi đáp, giống như không có gì phiền toái vậy, nàng phải làm ngư hoàn thô diện cho Diệp Lăng ăn trước đã.

Trước mắt việc quan trọng nhất của nàng là không để Diệp Lăng bị đói, phải cho hắn ăn gì hắn muốn.

- Này...

Hổ tộc kia gây người một chút, tựa hồ không ngờ Hổ Nữ lại trả lời hắn như vậy, không ngờ coi việc làm cho nhân tộc này ăn còn quan trọng hơn đi gặp phụ thân mình.

Nhân tộc thiếu gia này là ai?

Lúc ấy Hổ tộc này còn tưởng rằng tên của Diệp Lăng là thiếu gia, nói cách khác là hắn không tin được ai có thể làm cho Hổ Nữ gọi thiếu gia.

Mà khi Hổ tộc kia vẫn còn đang ngăn người thì Hổ Nữ đã dẫn Diệp Lăng rời khỏi, đi vào trong nhà nàng, đây là một tòa nhà thật bình thường, không khác những ngôi nhà khác là bao.

Cũng không phải nó có nghĩa là thân phận Hổ Nữ trong này rất tầm thường, nếu tầm thường thì vừa rồi sẽ không có người giúp phụ thân nàng truyền lời, mà nàng cũng sẽ không sắm vai nhân vật quan trọng đến vậy trong tràng chiến tranh kia.

Quan trọng hơn là, nếu Hổ Nữ chỉ là một Hổ tộc bình thường thì nàng sẽ không ở lại đây tám năm mà vẫn không đi tìm Diệp Lăng, càng thêm ngay cả bức thư cũng không có.

Kiến trúc trong Thú Nhân Bộ Lạc đều không khác gì mấy, mà người trong bộ lạc dù thân phận cao đến đâu thì chỗ ở cũng như người thường, ăn cũng như vậy, không có gì khác biệt.

Có lẽ đây mới gọi là người người ngang hàng!

Ở trong nhà Hổ Nữ, Diệp Lăng ngồi ở phòng khác đợi Hổ Nữ đi làm ngư hoàn thô diện, rảnh rồi, Diệp Lăng liền đứng lên đi thăm, nhìn góc bài trí trong phòng.

Căn phòng bài trí rất đơn giản, rất mộc mạc nhưng rất sạch sẽ.

Diệp Lăng nhìn là biết nơi này do chính Hổ Nữ sửa sang lại bởi khi còn là “tiểu Lăng”, cũng chính là ở Diệp Trạch, tự tay Hổ Nữ sửa sang cho hắn, một ít thói quen vẫn còn nguyên vẹn.

Mà khi Diệp Lăng nhìn góc chung quanh, phát hiện trên tường có một bức tranh lớn, là một tiểu cô nương đáng yêu, liếc mắt là biết đó là Hổ Nữ ngày xưa, cái này Diệp Lăng có thể khẳng định vì hắn từ nhỏ cùng Hổ Nữ lớn lên.

- Ý, Hổ Nữ, tiểu lão hổ này là sủng vật của ngươi à?

Diệp Lăng nhìn thấy bên cạnh Hổ Nữ có một con tiểu lão hổ.

- Tiểu lão hổ nào?

Thanh âm Hổ Nữ từ nhà bếp truyền đến.

- 'Chính là con tiểu lão hổ ở trong tấm hình, đang ôm chân ngươi ấy.

Diệp Lăng hồi đáp.

Bên trong trầm mặc một hồi, sau đó mới truyền đến thanh âm của Hổ Nữ:

Đó là đệ đệ của ta!

- A, không phải đâu, nhìn thế nào cũng giống như lão hổ... ách, là một đứa nhỏ, bắt quá sao đứa nhỏ này nhìn giống một con hổ vậy?

Diệp Lăng nhìn kỹ một chút, phát hiện đúng là một đứa nhỏ, bắt quá đứa nhỏ này hơi khác thường một chút, đương nhiên ở trong Thú Nhân cũng không coi như lạ lắm gì.

- Bởi hắn có huyết thống Hổ tộc chính thống nhất!

Hổ Nữ có điểm kiêu ngạo mà nói, đây chính là đệ đệ của nàng, nàng không thể kiêu ngạo vì hắn sao?

- Ủ! Diệp Lăng hiểu, hắn cũng biết điểm này, có điều dường như hắn xem nhẹ một điều vì sao Hồ Nữ lại chỉ có một ít đặc thù như vậy, hơn nữa có điểm khác với Hồ tộc.

423. Chương 424: Hồi ức (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 424: Hồi ức (2)

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Một lát sau, Diệp Lăng lại ngồi xuống, cũng bắt đầu hô to gọi nhỏ.

- Hồ Nữ, được chưa đây, ta đói gần chết rồi đây này...

Quả thật hắn rất đói bụng, mà thức ăn có thể làm hắn ôm bụng đói đợi chỉ có của hai người, một là Hồ Nữ, một là Chân Tiểu Yên.

- Được rồi được rồi...

Thanh âm Hồ Nữ từ trong truyền ra, hơn nữa rất nhanh mang đến một tô ngư hoàn thô diện nóng hôi hổi.

May mà ngư hoàn thô diện này Hồ Nữ cũng thường ăn nên tài liệu trong nhà còn đầy đủ, rất nhanh đã xong rồi, nếu không Diệp Lăng còn phải đói một hồi.

- Sụt sụt...

Diệp Lăng lập tức ăn, cũng không sợ nóng làm Hồ Nữ ở một bên có điểm sốt ruột, vội ngăn lại nhưng Diệp Lăng hoàn toàn mặc kệ, cũng rất nhanh ăn hết tô mì.

- ..., thiếu gia, người muốn ăn nữa không, trong nồi vẫn còn đó...

Hồ Nữ ngơ ngác nói, trước kia sức ăn của thiếu gia cũng không lớn như vậy, chẳng lẽ tại trưởng thành?

- Ủ, lại đến một tô nữa!

Diệp Lăng gật đầu nói.

- Tốt, nhiều thêm mấy tô cũng không sao!

Hồ Nữ mang tô vào phòng bếp, lại mang một tô khác ra.

Vài lần như vậy, rốt cuộc Diệp Lăng thỏa mãn vỗ vỗ bụng đang trướng lên, nói:

- Ăn không vô nữa, rốt cuộc ăn không vô, bụng căng quá!

- Thiếu gia, có phải người đã no mà vẫn ráng ăn tiếp không?

Nhìn thấy vậy Hồ Nữ liền hỏi, vốn nàng còn tưởng rằng sức ăn Diệp Lăng tăng lên.

- Ủ, ta còn muốn ăn thêm nữa, đã lâu không được ăn mì người làm.

Diệp Lăng gật đầu nói.

- ..., thật là, người muốn ăn thì sau này ta cũng có thể làm mà, ráng vậy hư bụng mất thì sao, nhanh uống thuốc đi, trên người người hắn là có chứ?

Hồ Nữ vô lực nói.

- Ta đã uống rồi!

Diệp Lăng hỏi đáp.

- Uống rồi? Uống bao giờ, sao ta không thấy?

Hồ Nữ có điểm nghi hoặc hỏi.

Diệp Lăng cười đáp:

- Vừa rồi khi người đi nấu mì ta cũng đã ném qua rồi.

Hồ Nữ vô lực, nàng hiểu được Diệp Lăng đã sớm tính ăn đến hết cỡ nên trước đó đã uống thuốc rồi.

Tuy Diệp Lăng làm vậy sẽ khiến Hồ Nữ rất đau lòng nhưng cũng có nghĩa là hẳn thích ăn mì nàng nấu, nàng cũng rất thích điều này, bất quá nếu nàng biết Diệp Lăng làm như vậy thì dù thích đến đâu đi nữa cũng sẽ ngăn hẳn lại.

- Thiếu gia, mấy năm nay người trôi qua như thế nào?

Hồ Nữ nhìn Diệp Lăng, ôn nhu hỏi. Về chuyện Diệp Lăng nàng cũng chỉ nghe được một ít tin đồn, đó là những chuyện khá lớn nhưng không biết chi tiết, nàng muốn biết những chi tiết trong đó.

- Ta à, cứ như vậy mà qua thôi.

- Người bắt đầu nói từ đầu, từ lúc ta rời đi ấy...

Hồ Nữ biết Diệp Lăng sẽ trả lời rất mơ hồ nên rõ ràng bảo hẳn nói từ đầu, tuy có lẽ sẽ mất rất nhiều thời gian nhưng nàng không ngại.

Diệp Lăng nghĩ nghĩ, nói:

- Sau khi người đi khỏi, ta hát, ta đàn, đêm nào cũng vậy!

Nghe vậy mặt Hồ Nữ bắt đầu biến đen, chẳng lẽ ta rời đi thì người cao hứng như vậy sao? Bất quá nàng rất nhanh nghĩ đến đôi khi Diệp Lăng nói chuyện sẽ dùng từ rất loạn, hỏi rõ ràng cho chắc.

- Người hát bài gì, đàn bài gì?

- Lúc ấy ta hát bài nam nhân khóc đi khóc đi không phải tội...

Hồ Nữ rất vui vẻ, nàng biết vì phân ly với mình nên Diệp Lăng mới chảy nước mắt, hơn nữa ngày nào cũng nhớ đến Hồ Nữ nên ngày nào cũng đánh tỳ bà kéo đàn nhị, làm cho người uùa Diệp gia ưu thương đến chết.

Sau đó Diệp Lăng bắt đầu kể chuyện, mỗi ngày đều là ba chuyện “ngủ, bại gia, học tập”, đương nhiên ở giữa cũng có không ít thú sự, là những thú sự mà Diệp Lăng không biết là thú sự.

Khi nghe đến Chân Tiểu Yên, Hồ Nữ ngẩn người, nhất là Diệp Lăng nói biến Chân Tiểu Yên thành một cái đại mỹ nhân, cũng đoạt được quán quân của giải Tài Nữ Vô Song, Hồ Nữ rất nghi hoặc hỏi:

- Thiếu gia, người thật sự làm cho Chân Tiểu Yên biến thành một cái đại mỹ nhân sao? Hơn nữa chỉ trong vòng một tháng?

Cũng khó trách nàng sẽ hoài nghi, nàng cũng gặp qua Chân Tiểu Yên một thời gian, tất nhiên biết được sự “nặng ký” của Chân Tiểu Yên ngày trước, cảm thấy Diệp Lăng đúng là sáng tạo kỳ tích.

Mà nghe Chân Tiểu Yên vẫn nấu cơm cho hẳn, nàng là nửa vui nửa sầu!

Vui là Diệp Lăng có người chiều cố rồi, có người sẽ nấu cơm cho hẳn, mà sầu là Diệp Lăng thích ăn đồ ăn của Chân Tiểu Yên hơn mình bởi nàng nấu nướng ngon hơn mình, cũng dụng tâm hơn mình nhiều.

- Hóa ra Bát công chúa là một biến thái, chẳng trách nàng có thể làm ra chuyện như vậy, bất quá lúc đó sao các người trốn được?

Nói đến chuyện Bát công chúa chính biến, Hồ Nữ càng thêm khẩn trương, nghe Diệp Lăng tự thuật một cách đơn giản, nàng biết quá trình không đơn giản như vậy, nàng truy vấn từng chi tiết, mỗi lần đều làm nàng kinh hãi.

May mà thiếu gia biết một ít kỹ năng kỳ quái, nếu không ta sẽ không được gặp lại hẳn...

- Không phải đâu, mười tám vạn người, một mình người có thể vây khốn sao?

Nghe được Diệp Lăng lấy kỳ môn thuật vây khốn mười tám vạn nhân mã của Tường Không, Hồ Nữ ngây dại.

Trước đó nàng giao tranh trong mấy vạn người, còn cho là mình không sai, không ngờ một mình Diệp Lăng có thể đối phó mười tám vạn người, hơn nữa đường như có nhiều hơn chút nữa cũng không sao, điều này làm tin tưởng của nàng bị đả kích.

Bất quá may mà người đả kích nàng là Diệp Lăng nên nàng thay hẳn cao hứng!

Diệp Lăng chưa từng nói cho ai về chuyện này, đây là lần đầu tiên, cũng gián tiếp nói lên địa vị của Hồ Nữ trong lòng hắn.

Sau đó Diệp Lăng nói đến việc mình thắng một cái vương quốc, thành lập Diệp Thành...

Tìm đến Hồ Nữ, sau lại nhằm đi vào Dong Binh Đoàn, trà trộn vào Lãnh Huyết Tổ, cũng đến Chu Tước Đế Quốc, gặp được biểu tỷ của hắn là Long Cát công chúa, đồng thời cũng gặp được Hoàng Đế cùng hoàng thái hậu...

- À đúng rồi, ta quên mất, tiểu Nhị! Tiểu Nhị, mau đến đây!

- ?

Hồ Nữ không biết tiểu Nhị là ai, vừa rồi nàng chỉ nghe nói Diệp Lăng có làm một luyện kim con rối nhưng không biết con rối này gọi là gì, bộ dạng ra sao.

Rất nhanh tiểu Nhị đã xuất hiện ở bên cạnh Diệp Lăng, thời gian không quá ba phút!

- Nàng chính là luyện kim con rối của người? Hoàn toàn giống người bình thường, thật không nhìn ra được, thiếu gia, người quá lợi hại!

Hồ Nữ nghe Diệp Lăng giải thích xong liền ngạc nhiên cùng bội phục nói.

- Sùng bái ta đi, hắc hắc, ta chính là lợi hại như vậy!

Diệp Lăng ở trước mặt Hồ Nữ thì chắc là không biết khiêm tốn, rất kiêu ngạo khoe khoang.

- Đúng đúng, sùng bái người! Thiếu gia lợi hại, người mau nói tiếp đi...

- Ủ, lúc đó ta nghĩ phải đến Thánh Thành đưa tin một chút, sau đó đến tìm người, không ngờ lại gặp một trận ôn dịch... Diệp Lăng tiếp tục nói.

[/QUOTE]

424. Chương 425: Hồi Ức (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 425: Hồi Ức (3)

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Cứ như vậy Hồ Nữ nghe Diệp Lăng tự thuật, quên thời gian, cũng quên tất cả chuyện khác!

Đôi khi Diệp Lăng dừng nói mới phát hiện bụng lại đói, hơn nữa rất rất đói, lúc này đã là đêm khuya, không, phải nói là đã gần sáng rồi.

Diệp Lăng nói qua một cách đơn giản chứ nếu phải kể chi tiết lại thì phỏng chừng phải mất thêm rất nhiều rất nhiều ngày...

Khi phát hiện thời gian đã trễ vậy, Hồ Nữ chạy đi làm đồ ăn khuya cho Diệp Lăng, ăn xong lên giường nghỉ ngơi.

Tất nhiên là lên giường của Hồ Nữ, nàng cũng không muốn để Diệp Lăng ngủ trên giường có mùi của phụ thân và đệ đệ, cũng không muốn Diệp Lăng ngủ ngoài phòng.

Dù sao nàng cùng Diệp Lăng ngủ chung giường không biết bao nhiêu ngày, hơn nữa lúc đó đã mười ba mười bốn tuổi, cũng hiểu được chuyện nam nữ rồi nên nàng không để ý đến chuyện để Diệp Lăng ngủ trên giường mình.

Mà thậm chí còn ngủ cùng Diệp Lăng, tất nhiên nàng mặc đồ ngủ ở một bên chứ không phải ngủ cùng một chỗ với Diệp Lăng, dù sao bây giờ hai người đã trưởng thành rất nhiều, ngủ chung giường là không tốt.

Có điều dường như nàng không chú ý đến tuy không phải ngủ chung giường nhưng cô nam quả nữ ngủ chung một phòng kỳ thật cũng không khác là mấy!

Hơn nữa đây lại là khuê phòng của nàng, bình thường phụ thân cùng đệ đệ nàng cũng chưa đi vào chứ đừng nói là nam nhân khác!

Nếu chuyện này để người khác biết thì phỏng chừng rất nhanh sẽ ồn ào không ngớt!

Nhưng hiện tại hai người chỉ im lặng ngủ, hôm nay hai người ngủ thật an ổn, mãi đến tận hôm sau...

Mà dường như hai người đã quên mất một chuyện, tỷ như trước khi qua Diệp Lăng muốn biết vài năm nay Hồ Nữ làm gì, vì sao chưa từng hồi âm cho mình.

Không sao cả, sau này hỏi cũng vậy thôi!

Chuyện Hồ Nữ quên thì hơi nghiêm trọng một chút ~

- Dựa vào, nha đầu Thái Nhã này, nấu bát mì cần lâu như vậy à? Cho dù nấu hết sạch mì trong nhà cũng không cần lâu như vậy chứ!

Trong khu cao nhất của Hồ tộc bộ lạc, một trọng yếu nhân sĩ đang vội thương lượng kết quả trận đấu mà không đi đâu được đang rất căm tức bởi Hồ Nữ hoàn toàn quên mất hẳn.

- Tiểu tử nhân tộc kia, ta thật muốn nhìn xem ngươi là cái dạng nhân vật gì có thể làm cho nha đầu chết tiệt kia quên hết thấy...

Lúc đó trọng yếu nhân sĩ rất muốn học theo Hồ Nữ, bỏ xuống hết thấy, sau đó về nhà bắt người nhưng hẳn không thể làm như vậy, hẳn còn chức trách của mình.

Cũng may hẳn chưa về nhà, nếu không nhìn thấy Diệp Lăng cùng Hồ Nữ ngủ chung một chỗ thì phỏng chừng hẳn sẽ phát điên!

Cũng không biết vì sao Hồ Nữ ngủ ngủ thế nào lại chui lên giường, chui vào trong lòng Diệp Lăng ngủ...

- Tiểu ngu ngốc, sao hôm nay ngươi đến trễ vậy?

Khi Diệp Lăng đi vào mộng đẹp liền nhìn thấy một cảnh tượng xinh đẹp hoa mỹ, mà Hiên Viên Băng đang ở cạnh một cái hồ sen, hai chân ngâm vào trong hồ nước trong vắt.

- Nói chuyện phiếm với Hồ Nữ... Diệp Lăng thuận miệng hỏi đáp.

- Không phải mấy hôm nay ngươi ở cùng nàng sao? Sao vẫn chưa nói đủ?

Hiên Viên Băng có điểm kỳ quái hỏi, đồng thời kéo Diệp Lăng lại, ngồi bên cạnh hồ sen với mình.

Muốn hỏi nàng dùng biện pháp gì? Cái này có rất nhiều cách, dù sao đây là trong mộng của nàng, nàng muốn gì được nấy.

- Trước kia là giả, bây giờ mới là thật!

...

Hiên Viên Băng sững sờ, sau đó vô lực lắc đầu:

- Sao ngay cả nàng mà người cũng nhận sai được, nàng biết rồi có chứ người không?

- Không, Hồ Nữ chưa bao giờ mắng ta, cho dù ta làm sai thì nàng cũng chỉ nói nói mà thôi...

Diệp Lăng lắc đầu, nhẹ nhàng nói, mà trong lời hần tựa hồ ẩn chứa một loại tình cảm nào đó...

- Nàng rất hướng về người, cũng chỉ có nàng mới có thể như vậy, đổi thành ta thì chẳng những sẽ chứ, còn có thể gõ người mấy cái giải hận...

Hiên Viên Băng cười nói, nàng có thể cảm giác được cái loại cảm tình giữa Diệp Lăng và Hồ Nữ làm nàng có điểm hâm mộ, đồng thời cũng có chút đố kỵ.

Mà đúng như lời Hiên Viên Băng, chỉ có Hồ Nữ mới đối xử với Diệp Lăng như vậy, mà cũng chỉ có nàng mới có được loại tình cảm này của Diệp Lăng làm người khác hâm mộ không thôi.

- Cho nên ta mới không đi tìm người, ta chỉ đi tìm Hồ Nữ!

Diệp Lăng cười nói, nụ cười hần rực rỡ như ánh dương quang vậy.

...

Khi ở trong mộng thật lâu, lâu đến nỗi Diệp Lăng cũng có thể phát giác có điểm là lạ...

- Ê, Hiên Viên Băng, sao người còn không đi, phải ngủ đến bao giờ?

Diệp Lăng lên tiếng nói, ở trong mộng càng lâu tức là người ngủ càng lâu.

Thật ra Diệp Lăng thì không sao cả, dù sao hần ngủ trễ nhưng dường như Hiên Viên Băng có điểm quá, từ bảy tám giờ hôm qua nàng đã ngủ, cũng là thói quen của nàng, nàng quen ngủ sớm để chờ Diệp Lăng xuất hiện.

- Liên quan gì đến người, ta thích ngủ đấy!

Hiên Viên Băng tức giận trả lời, nguyên nhân nàng tiếp tục ngủ có cần phải nói ra sao? Tất nhiên là vì Diệp Lăng.

- Kỳ quái bây giờ là lúc nào rồi mà không ai quấy rầy nhỉ?

Diệp Lăng có điểm kỳ quái, bình thường hần ngủ muộn một chút cũng không ai quản nhưng trễ như vậy thì đôi khi sẽ bị người đánh thức.

Tình hình chung thì người đánh thức hần luôn là Diệp Lam Vũ, tuy biết Diệp Lam Vũ không ở bên cạnh nhưng vẫn còn thói quen này.

Lại nói cũng có điểm kỳ quái nếu nói Hồ Nữ giúp Diệp Lăng chống đỡ thì không có gì kỳ quái cả nhưng bây giờ Hồ Nữ cũng ngủ trong lòng Diệp Lăng, từ tình hình bên ngoài nếu không có chuyện gì khác lạ thì đã sớm có người xông vào rồi.

Tuy hai người Diệp Lăng coi nhẹ những người khác nhưng những người khác lại chú ý đến hai người, có phụ thân Hồ Nữ, còn có Thái Dã cùng Athena, tất nhiên mục đích của họ không giống nhau nhưng nhất định bọn họ sẽ không cho phép Diệp Lăng cùng Hồ Nữ ngủ chung phòng lâu như vậy.

Nguyên nhân không ai đánh nhiễu thì Diệp Lăng không biết, hần chỉ phát hiện khi tỉnh lại phát hiện Hồ Nữ ngủ trong lòng mình, biểu tình trạng thái kia thật giống như trở về ba tháng trước khi chia tay, trong ba tháng đó hần vẫn ôm Hồ Nữ ngủ.

Lúc đó Hồ Nữ và hần còn nhỏ, cảm giác rất tinh thuần, không có chút tỳ vết nào. Tất nhiên bây giờ cũng vậy, tuy hai người đã trưởng thành nhưng tâm hồn, cảm tình với nhau vẫn như cũ vậy.

Muốn nói chỗ nào khác lạ thì dường như hai người càng thêm mật thiết...

Lúc này Diệp Lăng theo thói quen làm một chuyện là vụng trộm hôn trán Hồ Nữ một cái, đây là việc trước kia hần thường làm, bất quá lúc đó Hồ Nữ giả bộ ngủ mà bây giờ là ngủ thật.

[/QUOTE]

425. Chương 426: Trở Lại Như Cũ (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 426: Trở lại như cũ (1)

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Ừm?

Tuy Hồ Nữ đang ngủ, hơn nữa rất quen thuộc với cảm giác này nhưng động tác này cũng làm nàng có dấu hiệu tỉnh lại, nếu lúc này không phải nàng quá mệt mỏi thì tin rằng đã tỉnh.

Ừ, hẳn là quá mệt mỏi, đừng quên trước đó nàng vẫn đầu nhập vào trong “chiến tranh”, vì chỉ huy nên vốn rất ít nghỉ ngơi, hơn nữa cuối cùng còn tự lên sáu khẩu, tiêu hao thể lực rất nhiều.

Sau đó nàng cũng không nghỉ ngơi, vẫn nói chuyện cùng Diệp Lăng làm nàng trở nên rất mệt mỏi!

Mà có lẽ vì vậy nên nàng thích ngủ trong lòng Diệp Lăng, cảm giác này làm nàng không muốn tỉnh lại, muốn vẫn tiếp tục ngủ như vậy...

Có điều...

- Hồ Nữ, dậy đi, nắng đến tận móng rồi kìa!

Diệp Lăng hoàn toàn không hiểu phong tình, trực tiếp lay lay Hồ Nữ, đánh thức nàng dậy.

- Đã trễ vậy cơ à, thiếu gia người chờ chút, ta đi chuẩn bị nước rửa mặt cho người...

Hồ Nữ tỉnh lại, nhìn đồng hồ liền chuẩn bị đi ra ngoài, nàng hoàn toàn không tức giận gì với Diệp Lăng cả.

Cho dù khi nàng muốn ngủ nhất, bị Diệp Lăng quấy rầy cũng không phát giận huống chi bây giờ đã ngủ no rồi.

- Chi...

Khi Hồ Nữ mở ra cửa phòng, lúc đó nàng ngây người ra một chút, đơn giản là nàng nhìn thấy tình huống bên ngoài có điểm không phản ứng kịp.

Nàng đang mê hoặc, đây là căn phòng quen thuộc của nàng sao?

- Làm sao vậy?

Diệp Lăng phát hiện Hồ Nữ không phản ứng liền chạy tới, hẳn không bị chuyện trước mặt mê hoặc, chỉ nói:

- Không có gì cả a, Hồ Nữ sao người đứng ngây ra vậy?

- Không có gì...

Hồ Nữ có điểm vô lực nói, tình huống này cũng gọi là không có gì, phỏng chừng cũng chỉ có người mới nói ra được, cũng chỉ có người mới không phát hiện sự biến hóa này.

Đây vẫn là căn phòng cũ, có điều trong một đêm bị phá hỏng rất nhiều thứ, như bị cường đạo cướp sạch vậy!

- Đây rốt cuộc là chuyện gì? Sao ta ngủ say như vậy, bên ngoài xảy ra chuyện lớn như vậy mà ta còn ngủ...

Không chỉ nghi hoặc tình huống trước mặt, đồng thời nàng cũng âm thầm kinh tâm, mình đúng là quá mất cảnh giác đi.

Kỳ thật cũng không trách Hồ Nữ không có tính cảnh giác được mà là hết thấy thoát nhìn động tĩnh rất lớn, kỳ thật chỉ là chuyện trong nháy mắt, đồng thời cũng có người cố ý áp chế động tĩnh, sợ đánh thức người bên trong.

Còn không chờ Hồ Nữ nghĩ lâu, đã có thanh âm truyền vào tai hai người họ:

- Quả nhiên hai người các người ở bên trong, cô nam quả nữ, các người cảm thấy không có vấn đề sao?

Nhìn lại theo thanh âm, Hồ Nữ nhìn thấy một con hồ ly đứng đằng xa, ừ, chính là một con hồ ly!

- Athena, các người đến nhà ta làm gì?

Hồ Nữ có điểm khó chịu nói, con hồ ly này là Athena, mà trải qua chuyện nàng “bắt cóc” Diệp Lăng, Hồ Nữ liền không có hảo cảm gì với các nàng.

Mà Athena cũng không phải đến một mình, bên cạnh nàng còn có Miêu tộc Thái Dã!

- Ấy, Thái Dã cũng ở à, các người sớm!

Diệp Lăng cười chào hỏi, hắn cũng không có gì phản cảm với hai người, ngược lại có hảo cảm với Thái Dã, tuy rằng rất ít.

- Còn sớm nữa...

Athena cùng Thái Dã đều có điểm vô lực, khi các nàng đến đây đúng là sớm nhưng bây giờ thì hết sớm rồi!

- Thiếu gia, sao người còn khách khí với các nàng như vậy, về sau không cần để ý đến các nàng, các nàng cũng không phải người tốt gì.

Hồ Nữ biết Diệp Lăng trì hoãn, biết đôi khi hắn bị người tính kế nhưng vẫn không phát hiện.

- Nhưng mà các nàng cũng không phải người xấu a!

Diệp Lăng ngơ ngác hồi đáp.

Những lời này nghe vào trong tai hai người Athena tựa hồ khác với Hồ Nữ!

Athena cho rằng Diệp Lăng giải thích cho các nàng, nói các nàng là người tốt, không phải xấu tất nhiên là tốt!

Đương nhiên rất nhanh hai người hiểu được ý của Diệp Lăng, tuy không có làm thấp đi nhưng cũng không ca ngợi!

Hồ Nữ gật gật đầu nói:

- Ừ, cái này thì không sai, các nàng không tính là người xấu, chỉ thuộc cái loại không tốt thôi!

Athena nhất thời nghẹn lời, nàng không có cách nào phản bác với lời đánh giá này bởi đối phương không nói mình là người xấu đã tốt lắm rồi.

- Tuy rằng lần chiến tranh này chỉ là diễn tập, ta cũng biết người sẽ không thương tổn thiếu gia nhưng với việc người lấy thiếu gia làm con tin thì nơi này không chào đón các người, các người hay là rời đi a!

Hồ Nữ hạ lệnh trực khách, có thể nàng sẽ nhớ chuyện này cả đời, ân oán giữa nàng và Athena sẽ không hóa giải một cách đơn giản như vậy được.

Nếu Athena dùng thủ đoạn hèn hạ hơn nữa cũng được, cho dù nhắm vào nàng cũng được, chỉ cần không liên lụy đến Diệp Lăng thì nàng cũng không thù dai như vậy.

Diệp Lăng chính là nghịch lân của nàng, nàng không cho phép bất cứ ai đụng vào một chút!

- Nếu người đã biết điểm này thì sao còn dễ dàng buông tha như vậy, chẳng lẽ hắn quan trọng với người đến vậy sao?

Athena lại một lần nữa hỏi, nàng càng nghĩ càng không hiểu về vấn đề này.

Lúc trước trong kế hoạch của nàng, nàng muốn nói chuyện điều kiện với Hồ Nữ, nàng cảm thấy Hồ Nữ sẽ không tiếp thụ điều kiện như vậy, sẽ cò kè mặc cả, có điều không ngờ Hồ Nữ lại không nói hai lời đáp ứng, không có gì do dự.

- Vấn đề này sau này ta không muốn trả lời nữa, ta sẽ không để thiếu gia chịu một chút ủy khuất nào, cho dù một chút cũng không thể!

Hồ Nữ lãnh đạm nói, mà khi nói chuyện nàng đã chuẩn bị xong nước rồi, hầu hạ Diệp Lăng rửa mặt, sửa sang cách ăn mặc...

...

Athena trầm mặc, lời của Hồ Nữ làm nàng có rất nhiều cảm xúc, hiện tại ít nhiều nàng có thể hiểu được địa vị của Diệp Lăng trong lòng Hồ Nữ, chỉ có hơn chứ không kém so với mình tưởng tượng.

Mà nàng không rõ vì sao Hồ Nữ từng làm nữ nô của Diệp Lăng lại có cảm tình với hắn đến như vậy, mà đồng thời bây giờ nàng còn đi hầu hạ hắn.

- Sao các người còn không đi?

Hồ Nữ hầu hạ Diệp Lăng xong, phát hiện Athena cùng Thái Dã còn ở một bên ngăn người, Athena thì suy nghĩ, Thái Dã thì nhìn về phía bên này ngăn người ra.

Hồ Nữ cũng không để ý, nàng cho rằng Thái Dã đang hâm mộ mình bởi Thái Dã trải qua gần như giống mình nhưng nàng lại gặp Diệp Lăng, Thái Dã gặp chủ nhân khác, khác biệt như một cái trên trời một cái dưới đất vậy.

Trên thực tế quả thật Thái Dã đang so sánh, nhưng không chỉ về gặp gỡ mà còn phương pháp hầu hạ của hai người, nàng cũng từng làm nữ nô của Diệp Lăng vài ngày, cũng hầu hạ qua Diệp Lăng.

Trước khi gặp được Hồ Nữ, nàng cảm thấy mình đã hầu hạ Diệp Lăng rất hoàn mỹ nhưng bây giờ mới phát hiện nó cũng không hoàn mỹ!

Khó trách hắn luôn nhớ mãi không quên nàng, hơn nữa lần đầu tiên nhìn thấy liền nhận ra, tuy rằng nói trước đó hắn nhận sai người nhưng tựa hồ cũng không có chút ảnh hưởng gì...

426. Chương 427: Trở Lại Như Cũ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 427: Trở lại như cũ (2)

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Chúng ta chờ các người để cùng đi phòng nghị sự, mọi người đã đợi lâu rồi!

Athena nhẹ nhàng nói, ngữ khí rất bình thản, không tức giận gì.

- Phòng nghị sự? A, ta quên mất, hình như hôm qua phụ thân có gọi ta đến...

Hồ Nữ nghe thấy phòng nghị sự mới nhớ đến chuyện bị nàng bỏ quên.

- Cũng vì vậy nên chúng ta mới đến gọi người, đương nhiên chúng ta xung phong nhận việc chạy chân này, không ngờ lại bị người chặn ngoài cửa!

Athena lắc lắc đầu bất đắc dĩ nói.

- Vậy thì thật làm phiền các người rồi, cảm ơn nhiều!

Tuy Hồ Nữ rất không thích nhưng cũng không thất lễ, bảo trì khí chất trước sau như một của mình.

Lúc này Athena nói một câu làm cho người ta khó hiểu:

Tiểu hổ nữ, ta nghĩ ngươi hiểu lắm rồi, ta nói bị người chặn ngoài cửa cũng không phải nói ngươi!

- ?

Hổ Nữ không rõ, nếu không nói nàng thì nói ai, vừa rồi hành vi của mình không phải chặn người ngoài cửa sao?

Chẳng lẽ nàng đang nói mát? Thoạt nhìn không giống nha.

- Chính là tiểu cô nương nhân tộc này, rốt cuộc nàng là ai, không cho chúng ta đến gần, khi chúng ta muốn mạnh mẽ xông đến thì nàng liền công kích chúng ta... May mà chúng ta chạy nhanh nếu không thì kết cục cũng giống như gia cụ nhà ngươi...

Athena nhìn tiểu Nhị đứng một bên, lòng còn sợ hãi nói.

Lúc này Hổ Nữ mới xem như hiểu được, hóa ra người phá sạch nhà mình không phải cường đạo mà là bảo bối của Diệp Lăng - tiểu Nhị!

- Đúng rồi, hôm qua ta lệnh cho tiểu Nhị không cho bất cứ ai quấy rầy chúng ta, chẳng trách không ai làm ồn cả!

Dường như bây giờ Diệp Lăng mới nhớ đến tối qua hắn ra lệnh cho tiểu Nhị, bắt nàng đứng ở cửa trông dùm.

Nghe thấy Diệp Lăng nói, Athena ngẩn ra, nhìn nhìn Diệp Lăng, sau đó nhìn tiểu Nhị đang trầm mặc không nói, có điểm kinh ngạc hỏi:

- Nàng là người của ngươi?

- Ủ!

Diệp Lăng gật đầu nói.

- Ngươi thật đúng là ghê gớm, mình và tiểu hổ nữ khoái hoạt ở trong, còn bắt người ta ở ngoài trông chừng hộ!

Athena lập tức lộ ra biểu tình khinh bỉ.

Đối với lời nói của Athena, đổi thành người khác nhất định sẽ phản bác một chút, làm cho Athena chú ý lời nói nhưng Diệp Lăng cùng Hổ Nữ lại không thèm để ý, hoàn toàn coi nhẹ những lời này, tiếp tục chuyện của mình.

Hổ Nữ là vì nàng không muốn đi giải thích, nàng lười giải thích, vốn quan hệ giữa nàng và Diệp Lăng cũng rất khó giải thích. Mà Diệp Lăng thì căn bản không biết Athena đang nói gì, hắn cảm thấy mình rất hạnh phúc khi được ngủ cùng một chỗ với Hổ Nữ.

- Có thể đi được chưa?

Athena nhìn Hổ Nữ rửa mặt chải đầu xong liền hỏi, nàng đã chờ ở đây rất lâu rồi, có điểm không kiên nhẫn.

- Không được, thiếu gia còn chưa ăn điểm tâm, phiền các ngươi chờ một chút! Thiếu gia, ngươi muốn ăn cái gì?

- Ngươi hoàn toàn thô diện!

- Món này hôm qua cũng đã ném qua rồi, ngươi hoàn toàn cũng dùng hết rồi...

Hổ Nữ biết ngay Diệp Lăng sẽ nói vậy nhưng ngươi hoàn toàn đã ăn hết rồi, nàng không có cách nào làm được.

(ngươi hoàn: cá viên, mọi người có thể tìm chú thích kỹ hơn ở những chương trước.)

Mà khi nàng nói đến lời này lại nhớ đến lần trước thiếu gia ở trong tửu điểm tại Tường Không gọi món ăn, không khỏi muốn bật cười, tất nhiên cuối cùng cũng nhịn được.

- Vậy cho ta ngươi đồ thô diện!

Diệp Lăng nói.

- Ha ha... biết ngay mà...

Nghe vậy Hồ Nữ không nhịn được nữa, bật cười rất vui vẻ.

- ?

Athena hai người khó hiểu, cái này có gì mà buồn cười, hơn nữa người cười lại là tiểu hồ nữ...

- Các người có muốn dùng một chén không?

Khi Hồ Nữ đi vào tùy tiện hỏi một câu, đúng là tùy tiện bởi nàng nói xong cũng không đợi đáp án, trực tiếp đi vào bếp.

Athena trầm mặc một hồi, lập tức hô:

- Có, cho chúng ta hai chén, chúng ta còn chưa ăn trưa mà!

- Ta cũng chưa ăn trưa, ta muốn thêm hai chén!

Diệp Lăng tiếp lời.

...

Thiếu gia à, bây giờ người đang ăn trưa đấy, chẳng lẽ người muốn ăn bù cả bữa sáng à...

- Nàng là ai?

Khi Hồ Nữ xuống bếp, Thái Dã đi vào hỗ trợ mà Athena lại bồi Diệp Lăng, nhìn tiểu Nhị bên cạnh Diệp Lăng có điểm tò mò hỏi.

Dù sao lúc trước, dưới mí mắt của nàng, bên cạnh Diệp Lăng có một thiếu nữ như vậy không thì sao có thể không biết được, mà nàng cũng khẳng định bên người Hồ Nữ cũng không có nhân tộc thiếu nữ này.

Nói chính xác hơn, trong Hồ tộc bộ lạc này có mấy nhân tộc thiếu nữ nàng đều biết cả, tuyệt đối không có tiểu Nhị.

- Tiểu Nhị.

Diệp Lăng trả lời, trả lời xong cũng không giới thiệu tiểu Nhị.

Khi chưa chiếm được đáp án, Athena tiếp tục gắng hỏi:

- Nàng là ai?

- Tiểu Nhị chứ ai!

Diệp Lăng trả lời.

- Ta hỏi là hỏi thân phận của nàng, vì sao lại ở đây?

- Nàng là tiểu Nhị của ta, vì ta nên ở đây.

...

Athena phát hiện mình hỏi tới hỏi lui cũng được một đáp án thôi, cơ hồ không có gì khác, chỉ biết tiểu cô nương này gọi là tiểu Nhị, là người của Diệp Lăng, ngoài ra không biết thêm gì cả.

Điểm này Athena được chứng thực, dù nàng hỏi thế nào thì Diệp Lăng vẫn trả lời một cái đáp án như vậy!

Lúc sau nàng tìm cơ hội đi hỏi tiểu Nhị nhưng sao tiểu Nhị lại trả lời nàng được nên vẫn chỉ biết chừng đó thông tin mà thôi.

Mà ngay khi Athena bắt đầu dĩ, đã không muốn nói gì nữa thì đột nhiên Diệp Lăng hô to một tiếng -

- Sao vậy thiếu gia? Có chuyện gì vậy?

Hồ Nữ mặc tạp dề chạy ra, trên tay còn cầm một đôi đũa lớn, rất rõ ràng đang nấu mì ở trong.

- Vì sao ghế ở đây đều hỏng cả rồi, ta muốn ngồi cũng không có chỗ để ngồi!

Diệp Lăng chỉ vào cái ghế đã hỏng, sụp trên mặt đất nói.

...

Tam nữ trầm mặc, sững sốt một hồi, sau đó đồng thời lắc đầu, vô lực nói:

- Bây giờ người mới phát hiện sao?

Nãy giờ đứng ở đây lâu như vậy mà bây giờ người mới có phản ứng, dây thần kinh phản xạ của người cũng dài quá a...

- Cái gì?

- Cái gì mà cái gì, thiếu gia, đây là bị tiểu Nhị của người đập gãy, bắt quá nàng vì ngăn cản hai cái người tập vụ quấy rầy chúng ta.

Hổ Nữ nói xong liền lại quay về bếp.

- Cái gì mà người tập vụ, chúng ta không phải, chúng ta là đến gọi các người đến tham dự hội nghị, đã bắt đầu tổng kết thành quả diễn tập lần này, người cũng cần trình diện!

Athena lãnh đạm nói, tựa hồ không tức giận, mà nói xong những lời này còn nhỏ tiếng bổ sung thêm một câu :

- Chỉ biết khoái hoạt với thiếu gia của người, ngay cả lão ba cũng quên!

Diệp Lăng mơ mơ hồ hồ nghe được một chút, thuận miệng hỏi:

Người nói cái gì?

427. Chương 428: Trở Lại Như Cũ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 428: Trở lại như cũ (3)

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Không, không có gì!

Athena từ từ nói, nàng biết dù Diệp Lăng có nghe được cũng không hiểu chứ hướng gì hần nghe không rõ.

- Dọn dẹp một chút!

Diệp Lăng cũng không thèm để ý, lắc lắc tay rồi bắt đầu thu thập phòng ở, mà phương pháp thu thập của hần hơi đặc biệt, hần lợi dụng luyện kim thuật biến tất cả những thứ bị tàn phá trở về như cũ.

Chi cần đồ vật còn đó thì hần đều có thể biến trở về như cũ, bắt quá đây chỉ là mặt ngoài, biến hóa ở bên trong thì hần không thể khống chế, trừ phi thứ này là chính bản thân hần, hần rất quen thuộc.

- ?!

Athena ngơ ngác nhìn một màn thần kỳ này, đến bây giờ nàng còn không biết Diệp Lăng là một luyện kim thuật sĩ, cho dù biết nàng cũng không ngờ Diệp Lăng có thể làm được điều này.

Nàng từng nghe nói qua chỗ thần kỳ của luyện kim thuật, trên lý luận có thể biến hóa gì gì đó, tuy không thể trông rõ biến ra đồ vật này nọ, cần dùng tài liệu nhưng chỉ riêng cái biến hóa này đã là giấc mơ tha thiết của rất nhiều người rồi.

Mà Diệp Lăng đang hoàn mỹ bày ra loại biến hóa này, đương nhiên cũng không phải nói người khác không làm được điều này, điều này vẫn khá dễ, đại bộ phận luyện kim thuật sĩ đều có thể làm được.

Chẳng qua làm được thì làm được nhưng tùy tay thi triển như Diệp Lăng thì không nhiều lắm!

- Thiếu gia, ăn mì!

Lúc này Hồ Nữ đã đi ra, cũng không kinh ngạc như Athena, tựa hồ chưa có gì phát sinh cả, giống như cũng không phát hiện gia cụ của mình đã biến về như cũ.

- Đây, đây là?

Tương đối với Hồ Nữ mà nói, Athena cảm thấy phản ứng của Thái Dã mới là bình thường, nhìn bộ dáng giật mình, cái miệng nhỏ nhắn có thể nhét cả quả trứng vào của nàng là biết.

- Ăn mì...

Diệp Lăng nghe thấy ăn mì lập tức chạy đến ăn, mặc kệ những chuyện khác, bắt quá đường như cũng không có chuyện của hắn...

- Athena, đây là sao? Vừa rồi không phải mấy thứ này đều hỏng sao? Chẳng lẽ ta đang nằm mơ?

Tiểu miêu nữ rất mê hoặc hỏi.

- Đúng vậy, ngươi không nằm mơ, đều hỏng!

Athena nói.

- Vậy sao bây giờ...

Trên đầu tiểu miêu nữ đầy dấu chấm hỏi.

- Là thiếu gia dùng luyện kim thuật biến trở lại như cũ, cái này không khó với hắn!

Athena còn chưa nói gì, Hồ Nữ đã trả lời thay nàng, mà lời của Hồ Nữ cũng làm cho Athena hiểu vì sao Hồ Nữ không kinh ngạc, hóa ra là nàng biết chuyện gì xảy ra rồi.

- Ủ...

Tiểu miêu nữ xem như hiểu được, suy nghĩ một lúc sau liền ăn mì với Diệp Lăng, bụng nàng cũng có chút đói, vừa rồi đứng ngoài chờ cũng khá lâu.

Cứ như vậy, một hình ảnh rất khó gặp xuất hiện trong căn phòng này, bốn người nguyên bản không thể tụ lại cùng chỗ ngồi lại ăn mì, nhất là ba nữ tử trong đó, mới hôm qua thôi các nàng còn là đối thủ của nhau, cho dù chấm dứt diễn tập cũng sẽ không tụ lại một chỗ.

Hiện tại cũng vì quan hệ với Diệp Lăng mà ngồi cùng nhau, hơn nữa ăn mì cùng Diệp Lăng, tuy rằng trước đó không thoải mái nhưng ít ra khi ăn vẫn rất hòa thuận.

Trong phòng nghị sự, một đám người khác đang hưởng dụng cơm trưa, cơm trưa này ăn cũng trễ, đơn giản là trước đó mấy người tranh cãi rất kịch liệt nên mới trễ.

Mà mấy nhân vật mấu chốt họ thảo luận vẫn còn đang ăn mì, tuy không gian khác nhau nhưng cũng coi như cùng ăn trưa.

- Mấy người Thái Nhã chưa tới à?

Nhân vật trọng yếu kia ngẩng đầu hỏi.

- Còn chưa tới!

Người bên cạnh lập tức hồi đáp.

- Mấy nha đầu này đang làm cái quỷ gì, một người là từ hôm qua đã không đến, hai người khác đi gọi cũng không quay về nữa!

Đối với việc này, nhân vật trọng yếu có điểm đau đầu, mà hẳn cũng chỉ đau đầu một hồi liền lập tức tập trung vào những chuyện khác.

Tuy rằng mấy người Thái Nhã là nhân vật mấu chốt của cuộc tranh luận nhưng cũng không nhất thiết phải trình diện! Ít nhất trước khi có kết quả, các nàng có ở đây hay không cũng không phải quá quan trọng.

Sau khi ăn cơm trưa, có người lập tức kéo mọi người vào trong tranh luận...

- Lần này là bên xanh chiến thắng nên đám người Thác Mã Tư, Athena hẳn là có tư cách này!
- Không, ta không đồng ý! Tuy bên xanh chiến thắng nhưng đó là vì Athena bắt người đến uy hiếp tiểu hổ nữ Thái Nhã, nếu không phải vậy thì bên xanh cũng đã thua rồi..." Người này vừa nói xong, một người khác liền phản đối.
- Đừng quên trước đó là bên xanh chiếm ưu thế, nếu không có thần uy của tiểu hổ nữ thì cũng là bên xanh thắng lợi, cho nên không cần nghi ngờ năng lực bên xanh!
- Người cũng đừng quên sở dĩ bên xanh chiếm ưu thế là vì có "thiếu gia" nhân tộc kia hỗ trợ!
- Hỗ trợ thì sao, trong chiến tranh, chỉ cần người có thể mời đến sự trợ giúp thì dù có đến từ bên ngoài cũng không có vấn đề gì cả, chúng ta chỉ cần kết quả!
- Kết quả, nếu chỉ cần kết quả thì lần diễn tập này còn ý nghĩa gì? Lần này chủ yếu là xem năng lực của mỗi người...

Hai bên lại bắt đầu kịch liệt khác khẩu, mà không cần giải thích nhiều, nhìn là biết bọn họ đại biểu cho hai bên xanh đỏ, tiếp tục cuộc chiến...

Bất quá ngoài hai trận doanh này, trong phòng nghị sự này còn một bên đứng ở trung lập, bọn họ chính là những người quyết định đến chuyện này, đồng thời cũng là đối tượng được hai bên cố gắng mượn sức.

Đương nhiên bên trung lập này cũng thuộc loại trọng tại, bọn họ sẽ lấy quan niệm khách quan, trung lập nhất để phân tích, bọn họ chỉ nói sự thật, sẽ không bị bất cứ bên nào mượn sức.

- Lần này chúng ta chỉ cần tuyển ra những người ưu tú nhất, cũng không nhất định phải là bên thắng nên các người hãy báo tên những người có tư cách ra, sau đó lại thảo luận những người cuối cùng được chọn!

Quyền uy trọng tài nói.

- Athena, Thác Mã Tư, Miêu tộc Thái Dã...

Bên xanh lập tức đưa ra trận doanh của mình, còn về trận doanh của đối phương thì tất nhiên không đề cập đến.

Mà bên đỏ cũng tương tự, cũng tuyển ra những người ưu tú nhất của mình, cũng không có bất cứ ai thuộc loại trận doanh đối phương.

Bên trung lập cũng đã sớm nghĩ đến tình huống này, mà tựa hồ bọn họ cũng muốn nhìn xem nên mới không buông tha cho những người ưu tú.

Có điều làm bọn họ đau đầu là, sau khi tuyển ra, hai bên lại bắt đầu khác khẩu bởi vì thật sự không thể nào chọn ra một cái đội hình cân bằng cho cả hai bên, không phải bên đỏ nhiều một chút thì là bên xanh nhiều một chút.

Lại lâm vào cãi nhau...

- Các người đang ồn ào gì vậy?

Một thanh âm mang theo một ít mê hoặc vang lên, rõ ràng truyền vào lỗ tai tất cả những người trong này...

428. Chương 429: Danh Ngạch (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 429: Danh ngạch (1)

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

- Chúng ta đang thảo luận... khoan khoan, tiểu tử nhân tộc này là ai? Nhân tộc... chẳng lẽ là...

Khi mọi người thuận miệng trả lời mới phát hiện người phát ra âm thanh này là một thiếu niên nhân tộc.

Không cần hỏi, thiếu niên này chính là cái tên thiếu gia trong truyền thuyết kia, điểm này có thể chứng minh từ ba cô gái bên cạnh hắn, mấy người đều biết Hồ Nữ, Athena, Thái Dã

- Thái Nhã, người cũng chịu đến rồi sao?

Trong phòng nghị sự, trọng yếu nhân sĩ lên tiếng.

Hồ Nữ lắc đầu. nói:

- Luyện tiếc, nhưng không có cách nào khác!

Trọng yếu nhân sĩ nhất thời ghen lời, hắn không ngờ Hồ Nữ lại trả lời như vậy, thừa nhận nàng không muốn đến đây, là bị bức nên bất đắc dĩ mới đến...

Lúc này Diệp Lăng cũng nhìn trọng yếu nhân sĩ, mà khi hắn nhìn thấy trọng yếu nhân sĩ này, vốn chưa bao giờ rời mắt, vẫn cứ chăm chăm nhìn như vậy.

- Tiểu tử, ngươi đang nhìn cái gì?

Trọng yếu nhân sĩ kia rất khó chịu nói, hắn vốn có ý kiến với Diệp Lăng bởi tại hắn mà con gái mình mới như vậy, bây giờ hắn còn nhìn mình chăm chăm, coi mình là cái gì chứ.

- Ta đang nhìn ngươi...

Diệp Lăng thành thật hồi đáp.

- Nhìn cái gì của lão tử?

Lão tử biết ngươi đang nhìn lão tử, là hỏi ngươi đang nhìn chỗ nào, có cái gì đẹp!

Diệp Lăng cười cười, nói:

Nhìn cái đầu của ngươi!

...

Những lời này hắn là lão tử nói mới đúng, à đúng rồi, hắn đang nhìn cái đầu hổ uy vũ của lão tử, có phải rất tuần tú không!

Nghĩ vậy trọng yếu nhân sĩ không khỏi nâng đầu lên, có điểm kiêu ngạo, có điều hắn cũng chỉ duy trì được một lúc bởi rất nhanh sẽ bị Diệp Lăng đả bại.

- Ngươi đang mang mặt nạ à? Diệp Lăng hỏi.

- Hả? Trọng yếu nhân sĩ sửng sốt.

- Thiếu gia...

Hồ Nữ có điểm vô lực kéo kéo Diệp Lăng, nàng biết Diệp Lăng đang mê mẩn cái gì.

- Mặt nạ đầu hổ của ngươi nhìn rất thật, có thể cho ta một cái không?

...

- Mặt nạ cái đầu ngươi, đây là đầu của ta, đầu của ta!

Trọng yếu nhân sĩ lập tức rút gào, sau đó tựa hồ phát hiện mình hơi kích động, rất nhanh liền thu hồi tư thái.

Bình tĩnh bình tĩnh, sao lại đi sinh khí với một tiểu tử nhân tộc được...

- Đầu của người? Thật không?

Diệp Lăng hỏi.

- Thiên chân vạn xác!

Trọng yếu nhân sĩ rất là kiêu ngạo, đầu hổ này vẫn là chỗ làm hấn kiêu ngạo, Thú Nhân bọn họ không quan tâm xinh đẹp mà cần lực lượng hung mãnh.

- Vậy thì nhìn người giống như cầm thú vậy, hoàn toàn chẳng giống người gì cả!

Diệp Lăng không mặn không nhạt nói.

...

- Thiếu gia, không được vô lễ, hấn là tộc trưởng Hồ tộc, đồng thời cũng là phụ thân ta!

Lúc này Hồ Nữ nhẹ nhàng nói, đồng thời cũng chỉ ra thân phận của trọng yếu nhân sĩ này, đương nhiên cũng thuận tiện chỉ ra thân phận của mình.

- Tộc trưởng Hồ tộc? Là phụ thân của người à? Vậy Hồ Nữ, người là Hồ tộc tiểu tử chủ à?

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi, hấn không có hứng thú với tộc trưởng, hấn chỉ quan tâm Hồ Nữ.

Là đại tộc trong Thú Nhân, thực lực Hồ tộc đã có thể so sánh với một đại quốc, cũng vì vậy mà bối cảnh của Hồ Nữ cũng không thấp a.

- Có thể nói như vậy, bất quá, chúng ta không giống nhân tộc các người, con gái tộc trưởng cũng không có đặc quyền gì, chỉ có thể dựa vào thực lực của mình.

Hồ Nữ gật đầu nói.

Đúng như lời Hồ Nữ, trong Thú Nhân cũng không phải chỉ nhìn huyết mạch, quan trọng nhất là thực lực và năng lực!

Đương nhiên, làm con gái tất nhiên cũng có lợi, sẽ dễ dàng thăng tiến hơn Thú Nhân bình thường bởi bọn họ có nhiều cơ hội hơn.

Hơn nữa, nàng có chuyện gì cũng có phụ thân nàng che chở nên cũng không phải không có chút đặc quyền nào!

- À, như vậy à! Ta còn một vấn đề nữa, vì sao hấn khác người đến như vậy, các người thật sự là hai cha con sao?

Diệp Lăng nhìn hai người, trực tiếp hỏi, đây là suy nghĩ trong lòng hấn, cũng là chỗ hoài nghi của rất nhiều người khác.

Hồ Nữ cùng tộc trưởng Hồ tộc quả thật khác nhau quá lớn, vô luận là dung mạo hay đặc thù cũng vậy, ngoài lỗ tai và cái đuôi ra Hồ Nữ không còn đặc thù gì của Hồ tộc nữa, đương nhiên đây là chỉ về ngoại hình.

Mà dáng người của Hồ Nữ và tộc trưởng Hồ tộc lại kém như trên trời dưới đất, một người cao lớn khôi ngô, một người nhỏ xinh đáng yêu.

Nhìn thế nào cũng không giống hai cha con!

- Thiếu gia... Không phải người từng đọc qua về Thú Nhân sao, hấn là biết chứ.

Hồ Nữ tức giận nói, nàng không nỡ đi mắng Diệp Lăng tuy lời hấn có điểm quá.

- Đọc qua rồi, theo tư liệu lịch sử ghi lại, trước kia Thú Nhân từng nói là đầu hổ, thậm chí còn có hình thù nửa người nửa thú, có điều hiện tại tất cả Thú Nhân đều có hình người, rất ít đặc thù, trên cơ bản chỉ có

tai và đuôi. Như phụ thân ngươi thì rất hi hữu! Còn có, tình hình chung, người như hấn rất khó sinh ra người như ngươi, biến hóa cũng quá lớn đi...

Dường như Diệp Lăng vẫn còn hoài nghi, điều này làm Hồ Nữ thực bất đắc dĩ, là lần đầu tiên nàng có xúc động muốn đánh Diệp Lăng.

Đương nhiên cũng chỉ là đánh nhẹ thôi...

Tộc trưởng Hồ tộc trầm mặc, trong mắt hiện lên một tia khác thường, tận lực đè nén cơn tức xuống nói:

- Tiểu tử, ngươi hoài nghi cái gì, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ, bây giờ thì khen ngược, còn chất vấn lão tử trước!

- Tính sổ?! Tính sổ cái gì?

Diệp Lăng có chút không rõ.

- Chúng ta gặp nhau lần đầu tiên mà, có sổ gì để mà tính?

- Đương nhiên là về chuyện của nữ nhi ta, rốt cuộc ngươi hạ mê dược gì mà nàng hướng về ngươi như vậy, ngay cả cơ hội tốt như vậy cũng buông tha!

Tộc trưởng Hồ tộc lớn tiếng nói.

- ?

Trên đầu Diệp Lăng tràn ngập dấu hỏi, hấn hoàn toàn không hiểu tộc trưởng Hồ tộc đang nói cái gì.

Lúc này Hồ Nữ chen vào nói:

- Phụ thân, chuyện này không cần nhiều lời, vốn ta đã không muốn đi rồi!

- Hồ Nữ, các ngươi đang nói cái gì?

Diệp Lăng nghi hoặc hỏi.

- Tiểu tử, ngươi còn không biết à? Lần diễn tập chiến tranh này là vì tuyển ra vài người đi đến Thú Thần Chi Thành, tu hành ở trong đó!

Tộc trưởng Hồ tộc một lời nói ra nguyên nhân.

- Thú Thần Chi Thành? Chính là thành thị thần bí một trăm năm xuất hiện một lần?

Diệp Lăng nghi hoặc hỏi.

- Đúng vậy! Đó là vinh quang của tất cả Thú Nhân chúng ta, bất cứ Thú Nhân nào cũng muốn đi vào nơi đó, ta chính là từ trong đó đi ra, nơi đó... Nói tóm lại là rất có trợ giúp với nhân sinh sau này của họ!

Tộc trưởng Hồ tộc nói.

Hiện tại Diệp Lăng mới hiểu được, trước Athena nói Hồ Nữ buông tha gì đó là cái gì, hóa ra là tư cách đi vào Thú Thần Chi Thành.

Cứ cách một trăm năm, Thú Thần Chi Thành sẽ xuất hiện một lần, cũng mở ra cánh cửa hoan nghênh đại biểu Thú Nhân, mà trong đó ngoài Thú Nhân cao tầng tham gia Thú Thần tế điện ra, còn có một đám người trẻ tuổi tiềm năng, sau khi bọn họ tham gia tế điện xong còn có thể ở lại tu hành, đề cao thực lực.

429. Chương 430: Danh Ngạch (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 430: Danh ngạch (2)

Nguồn: Vip.vandan

Đả tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Mà nhóm người này trên cơ bản chính là lãnh đạo tương lai của Thú Nhân, mượn tộc trưởng Hồ tộc mà nói, hẳn đã từng tu hành ở trong đó, không chỉ là hắn, còn có các tộc trưởng Hồ tộc Lang tộc vân vân cũng vậy.

- Ta biết chỗ đó rồi, nghe nói sau khi đi vào phải mười năm sau mới ra được. A, Hồ Nữ, người không cần đi, nếu không ta phải đợi mười năm sau mới nhìn thấy người được...

Đột nhiên Diệp Lăng kịp phản ứng, mười năm không thể ra tức là Hồ Nữ phải ở trong đó đến mười năm?

Hồ Nữ còn chưa kịp trả lời, tộc trưởng Hồ tộc đã nói chuyện:

- Mười năm mà thôi, cũng không phải một trăm năm, Hồ tộc chúng ta có thể sống hơn hai trăm tuổi, mười năm không dài! Hơn nữa nó rất quan trọng với Thái Nhã, làm gì có chỗ nói chuyện của tiểu tử người.

- Mười năm, nhân sinh có mấy cái mười năm...

Diệp Lăng thầm nói.

- Hồ tộc các người sống lâu, người thường chúng ta lại không sống được lâu như vậy...

- Thiếu...

Hồ Nữ nắm tay Diệp Lăng, đang muốn nói cái gì lại bị Diệp Lăng đánh gãy.

Lúc đó Diệp Lăng mang theo nụ cười nói:

- Không sao cả, Hồ Nữ, cũng chỉ mười năm thôi, người đi đi!

Tuy Diệp Lăng rất luyến tiếc Hồ Nữ nhưng hắn cũng hiểu quả thật chuyện này rất quan trọng với nàng. Mười năm thì mười năm a, trong mười năm này mình có thể đi loạn khắp nơi, bây giờ đã có tiểu Nhị rồi, cũng không có đơn!

- Không, ta không đi, thiếu gia, ta đã rời đi tám năm rồi, ta không muốn lại đợi mười năm nữa! Mười năm lâu lắm!

Hồ Nữ lắc lắc đầu, nàng không hề nghĩ ngợi buông tha cho tương lai của mình.

Tương lai? Tương lai của mình không phải ở cùng thiếu gia sao? Vậy thì liên quan gì đến việc đi Thú Thần Chi Thành? Cũng không phải là buông tha mà là chuyện này không liên quan gì đến mình cả.

Nghe thấy Hồ Nữ nói vậy, tộc trưởng Hồ tộc lập tức nói:

- Thái Nhã người hồ đồ à, người có biết tư cách đi vào Thú Thần Chi Thành là ước mơ của biết bao nhiêu người không, người khác cướp đoạt võ đầu vì nó, hiện tại người lại vì tiểu tử này mà bỏ qua!

- Đúng vậy, tiểu hồ nữ, người đã buông tha một lần rồi, ngay cả lần này cũng bỏ qua, đáng giá sao?

Lúc này Athena cũng nhin không được nói.

Hồ Nữ lắc đầu, nói:

- Không có gì có đáng giá hay không, ta chỉ biết là cả đời này phải ở cùng thiếu gia, chiếu cố thiếu gia, ngoài ra hết thấy không liên quan gì đến ta!

Mọi người trầm mặc, tuy bọn họ biết Diệp Lăng rất quan trọng với Hồ Nữ nhưng không ngờ lại quan trọng đến vậy, vì hắn cái gì cũng nguyện ý đi làm.

- Không được! Người phải đi Thú Thần Chi Thành, nếu người còn coi ta là phụ thân người thì người phải nghe lời ta nói!

Lúc này lời nói tộc trưởng Hồ tộc rất cứng rắn, không có đường nào để thương lượng.

Lời này làm Hồ Nữ do dự, nàng không muốn mất đi mười năm với Diệp Lăng nhưng cũng không muốn mất đi cha mình, hai người đều rất quan trọng với mình, nàng cũng không phải là có Diệp Lăng sẽ không cần thân nhân, chỉ là quan trọng hơn một chút thôi.

- Hổ Nữ, người đi đi, mười năm cũng không dài, không phải chúng ta cũng tách ra hơn tám năm sao...

Diệp Lăng lãnh đạm nói, cũng nhìn tộc trưởng Hổ tộc một chút, mà lúc này ánh mắt tộc trưởng Hổ tộc nhìn hắc tử hắc hồ có điểm né tránh.

- Lại là...

- Nghe lời ba ba, hiếu thuận cha mẹ là điều mà từng đứa con phải làm, vì nó mà buông tha cho hạnh phúc của mình cũng là điều tất yếu.

Diệp Lăng bình tĩnh nói. lời của hắc tử hắc hồ cũng làm người ta có rất nhiều cảm xúc.

Cũng không phải nói không ai biết đạo lý này mà là rất khó có người có thể làm!

Lời của Diệp Lăng cũng đâm trúng tâm tộc trưởng Hổ tộc, hắc tử hắc hồ có thể nhận ra được một tầng ý nghĩa khác, vì mình mà Hổ Nữ phải buông tha cho hạnh phúc bản thân, mình có phải rất ích kỷ không?

Kỳ thật để cho nàng có một cuộc sống khoái khoái lạc lạc, làm chuyện nàng muốn làm mới là lựa chọn tốt nhất, nhân sinh của nàng hắc tử hắc hồ là từ chính nàng lựa chọn.

Chẳng qua hắc tử hắc hồ vẫn phải làm như vậy, nhất định Hổ Nữ phải đi Thú Thần Chi Thành, nàng có lý do nhất định phải đi!

- Vậy thiếu gia, người phái hảo hảo chiếu cố bản thân, mười năm sau nhất định phải đến đón ta...

Hổ Nữ rơi vào đường cùng, chỉ có thể tiếp nhận vận mệnh an bài mà nàng không thích này.

Diệp Lăng nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Hổ Nữ, cười nói:

- Ngốc à, cũng không phải lập tức đi, người như vậy là sao? Thời gian Thú Thần Chi Thành còn một năm nữa, chúng ta còn có thể ở chung một năm mà!

- Ủa, ta quên mất! Đều do lão ba hại, làm cho không khí khẩn trương như vậy, làm ta nghĩ như lập tức phải đi ấy...

Hổ Nữ nở nụ cười, cũng hung hăng oán trách tộc trưởng Hổ tộc một chút.

Tộc trưởng Hổ tộc muốn kêu oan nhưng hắc tử hắc hồ cũng chỉ có thể yên lặng thừa nhận, ít nhất chuyện này cũng đã định ra, hắc tử hắc hồ không hy vọng có chuyện gì phức tạp phát sinh.

- Vậy không còn chuyện gì nữa thì có phải chúng ta có thể đi không?

Diệp Lăng nhìn phòng nghị sự hỗn loạn, hắc tử hắc hồ không phải rất thích trường hợp như vậy.

- Hắc tử hắc hồ là không còn chuyện gì nữa, vậy phụ thân à, chúng ta đi trước!

Hổ Nữ cũng biết không còn chuyện gì liền nói lời từ biệt với tộc trưởng Hổ tộc.

Vốn Athena đoán, tộc trưởng Hổ tộc hắc tử hắc hồ sẽ không để hai người đi nhẹ nhàng như vậy, nếu không sao lúc trước lại bắt hai người đến đây, còn riêng cho người gọi hai người đến nữa.

Có điều làm cho Athena cảm thấy ngoài ý muốn là tộc trưởng Hổ tộc chỉ nói một câu đơn giản:

- Không có gì, các người đi đi!

Đối với tộc trưởng Hổ tộc mà nói, quan trọng nhất là xem Diệp Lăng, xem hắc tử hắc hồ là hạng người gì, vừa rồi tiếp xúc qua cảm thấy Diệp Lăng cũng không tệ lắm.

Ít nhất ở đại sự thì cũng được đấy!

Việc nhỏ? Đối với Hổ tộc mà nói thì hoàn toàn không là vấn đề, không câu nệ tiểu tiết vốn là đặc điểm của Thú Nhân.

Hai người Diệp Lăng đi rồi, Athena cùng Thái Dã lại không thể đi bởi hai nàng muốn ở lại nghe kết quả cuối cùng, các nàng đều là người muốn đi Thú Thần Chi Thành.

Đương nhiên vị trí của Athena tựa hồ có điều ổn thỏa, mà Thái Dã có điều khó khăn, đối thủ nhiều lắm, nàng cũng không phải rất nổi bật!

Bất quá kết quả lại làm người ta cảm thấy kinh hỉ, Thái Dã cũng được chọn, cũng không phải đối thủ yếu mà là bản thân nàng có thực lực không ai dám khinh thường.

Chẳng qua ấn tượng của Diệp Lăng vẫn là rất yếu, là một tiểu miêu nữ yếu yếu đáng yêu!

Cũng không thể trách Diệp Lăng trì độn, cho tới nay Thái Dã đều vẫn sắm vai nữ nô của Diệp Lăng, nàng cho rằng bộ dáng của nữ nô phải rất yếu.

Nếu nói Thái Dã biết bộ dáng Hồ Nữ ở bên cạnh Diệp Lăng trước kia thì sẽ hiểu, nữ nô này rất cường hãn, có thể dọn sạch hết thấy nguy hiểm, làm cho Diệp Lăng bình an.

Giống như bây giờ, Hồ Nữ đang giúp Diệp Lăng bài trừ một cái tai họa bất ngờ, một quả cầu mây đang bay về phía đầu Diệp Lăng, mà khi nàng nói chuyện với hắn lại tùy tay đánh về.

430. Chương 431: Hồ Ly Tinh (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 431: Hồ ly tinh (1)

Nguồn: Vip.vandan

Đã tự: Quan Michael - Lương Sơn Bạc

Diệp Lăng không hề phát hiện vẫn vừa đi vừa nói:

- Hồ Nữ, vài năm này ngươi làm gì, vì sao không hồi âm?

- Lúc đó ta ở trong Băng Phong Cốc tu hành để sau này bảo hộ thiếu gia người tốt hơn, gần đây ta mới xuất quan! Thư của ngươi ta đều đọc qua, thiếu gia người thật sự nhớ ta như vậy sao?

Cuối cùng Hồ Nữ còn không quên hỏi lại một chút, nàng muốn nghe chính đáp án mà nàng khẳng định từ miệng Diệp Lăng.

- Ừ!

Diệp Lăng gật gật đầu.

- Hi hi...

Hồ Nữ nghe vậy tất nhiên sẽ rất cao hứng.

- Không đúng, không phải ta để ngươi về để đoàn tụ người một nhà sao, sao ngươi lại chạy đi tu hành? Như vậy thì về có nghĩa gì đâu!

Đột nhiên Diệp Lăng nghĩ đến điểm này.

- Chúng ta đoàn tụ rồi, bất quá phụ thân càng muốn cho ta đề cao thực lực hơn, nói ta hầu hạ người tám năm, thực lực thua kém rất nhiều nên đuổi ta đến nơi tu luyện nghiêm khắc nhất là Băng Phong Cốc! Sau khi đi vào, không luyện đến một trình độ nhất định, là không được đi ra.

Hồ Nữ có điểm bất đắc dĩ nói.

- Vậy trình độ bây giờ của ngươi là gì?

Diệp Lăng thuận miệng hỏi.

- Có thể đánh thắng Địa cấp!

Hồ Nữ thực không thêm để ý hỏi đáp.

- Ừ!

Diệp Lăng cũng không hỏi tiếp, vốn hấn rất mơ hồ về khái niệm này, cấp bậc gì cũng không quan trọng với hấn.

Nếu đổi thành người khác nhất định sẽ kinh ngạc không thôi, có thể đánh được Địa cấp, còn không nói giai đoạn gì tức là bao gồm cả Địa cấp cho thấy nàng đã là Thiên cấp rồi.

Nếu nói nàng đã là Thiên cấp thì tựa hồ bên cạnh Diệp Lăng đã có hai thiếu nữ có thực lực Thiên Cấp rồi, không biết nói sao về điều này nữa.

Vốn, cỡ tuổi như nàng không thể thăng Thiên cấp được, trừ phi là thiên tài trong thiên tài, hơn nữa gặp phải kỳ ngộ mới được nhưng hiện tại lại lập tức xuất hiện hai cái, điều này làm người ta khó lòng tiếp thụ.

Cũng may người biết chuyện này không nhiều, Hiên Viên Băng là Thánh Nữ, rất ít người gặp, kể cả gặp cũng không thể biết được. Mà Hồ Nữ vẫn chưa từng xuất hiện trên những nơi khác nên cũng không ai biết cả.

Nếu Diệp Thành Thiên biết chuyện này thì chắc hấn sẽ buồn chết, mình còn đang tiếp cận giai đoạn Thiên cấp, hai cái hồng nhan tri kỷ của con mình đã bước vào Thiên cấp rồi, bảo hấn sau này sao có mặt mũi đi dạy dỗ đây.

Long An Kỳ sẽ quan tâm điều khác, nếu bên cạnh Diệp Lăng có hai cái hồng nhan tri kỷ như vậy thì có áp bức vị hôn thê Thất công chúa này không, dường như nàng còn chưa bước vào cả Địa cấp. tuy rằng điều này cũng chỉ là sớm muộn.

Long An Kỳ cảm thấy dường như chuyện này không có khả năng, trong nhận thức của nàng, có lẽ cũng chỉ có Long Cát công chúa mới có thể miễn cưỡng tính vào, còn có... Diệp Chỉ Tình!

Vì sao lại nói đến Diệp Chỉ Tình? Rất đơn giản, chỉ cần nhận cách thứ hai của nàng xuất hiện thì dù là Thiên cấp cũng phải kiêng kị ba phần...

Đương nhiên nếu Long An Kỳ nhìn thấy Phi Phi thì có lẽ sẽ thêm một người nữa, Phi Phi cũng thuộc loại thiếu nữ có thực lực khủng bố. Nhưng tin rằng nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Phi Phi và Long An Kỳ hấn sẽ không gặp mặt bởi nàng cũng rất ít xuất hiện trước mặt Diệp Lăng, chỉ trùng hợp mà gặp mặt thôi chứ không phải hai người muốn gặp mặt đối phương.

- Sau khi ta xuất cốc thì người đã rời khỏi Tường Không rồi... Thiếu gia, Bát công chúa điện hạ thật sự giết cha đoạt vị sao?

Hồ Nữ vẫn có điểm không tin vào điều này.

- Đúng vậy, nàng là một biến thái, may mà trước kia ta không liên quan gì đến nàng cả, nếu không nhất định sẽ bị nàng nhìn chăm chăm!

Diệp Lăng gật gật đầu nói.

Hấn nói rất nhẹ nhàng, tuyệt không cảm thấy kỳ thật mình đã bị Bát công chúa nhìn chăm chăm rồi, từ rất lâu trước kia đã bắt đầu theo dõi rồi, sau đó hấn lại dẫn theo mọi người thoát đi thì càng không phải nói.

- Người còn không liên quan với nàng à? Chẳng lẽ người quên trước đây người từng khi dễ nàng sao?

Hồ Nữ tò mò nói, nàng tin rằng thiếu gia mình đã quên chuyện đó rồi.

- Ta nhớ, bắt quá rất mơ hồ, rốt cuộc ta khi dễ nàng như thế nào?

Diệp Lăng cũng có chút ký ức về điều này nhưng lại rất mơ hồ, mà hấn tin rằng nhất định Hồ Nữ biết chuyện này.

Từ sau khi năm tuổi mình vẫn luôn ở cùng một chỗ với Hồ Nữ, mà sau khi Hồ Nữ rời đi, dường như mình cũng chỉ gặp mặt Bát công chúa điện hạ hai lần, một lần là ra đề, một lần là nàng mưu phản thôi!

Trước năm tuổi? Lúc đó Bát công chúa còn được người bồi bế, sao có thể bị hấn khi dễ.

- Lúc đó không phải người đang chơi cùng Thất công chúa điện hạ sao, khi đấy Bát công chúa điện hạ rất thích ở cùng một chỗ với các người, bắt quá người cảm thấy nàng rất phiền, vứt bỏ nàng, cái này người còn nhớ rõ chứ.

Hổ Nữ nói.

- Nhớ rồi, lúc đó nàng là một tiểu nha đầu luôn khóc sụt sướt, nhìn rất phiền.

Diệp Lăng trực tiếp nói.

Lúc đó dường như Diệp Lăng chỉ mới sáu bảy tuổi, mà Bát công chúa điện hạ chỉ có ba bốn tuổi.

- Vài lần như vậy thì nàng không theo các người nữa, không xuất hiện trước mặt các người luôn, mãi đến lần đó nàng mới xuất hiện lại!

Hổ Nữ tiếp tục nói.

- ? Lần nào?

Diệp Lăng nghi hoặc hỏi.

- Lần đó không phải các người đùa với nhau à, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa, cũng chỉ có người và Bát công chúa điện hạ thôi, ta và Thất công chúa điện hạ đi vệ sinh, không biết người làm gì với Bát công chúa điện hạ làm nàng rất tức giận, lúc đó hỏi người người lại nói không biết.

Hổ Nữ khẽ mỉm cười, nhớ đến bộ dáng mơ hồ đáng yêu ngày xưa của Diệp Lăng làm nàng cảm thấy rất thú vị.

- ? Cái gì chứ, người nói vậy chẳng khác gì không nói.

Diệp Lăng nói.

- Không khác, chỉ nói cho người biết có chuyện này thôi, bắt quá chuyện đó là chuyện ngày xưa rồi, hẳn nàng sẽ không để ý.

Hổ Nữ cười nói, nàng cũng không để ý chuyện này lắm, nàng chỉ muốn nhớ về ngày xưa một chút thôi.

- Hổ Nữ, cái kia là cái gì?

Diệp Lăng cũng không để ý, hiện tại hắn đã bị những thứ trong Hổ tộc bộ lạc hấp dẫn, bỏ Hổ Nữ mà chạy đi.

- Thiếu gia, người chạy chậm một chút...

Hổ Nữ đuổi theo.

- Hổ Nữ, hiện tại thương pháp đã đủ mười phần hòa hậu, hơn nữa cũng có biến hóa của bản thân, không sai không sai.

Buổi sáng Diệp Lăng và Hổ Nữ vẫn giống như trước, một người luyện thương pháp, một người uống trà đọc sách, đây là chuyện mấy ngày nay bọn hắn vẫn thường làm, cũng là thói quen của bọn hắn trước kia.

Hiện tại Dương Gia Thương Pháp của Hổ Nữ không hề đơn thuần là Dương Gia Thương Pháp ngày xưa nữa, có thể dùng bốn từ phá kiến trọng sinh để nói về nó, nàng đã có được một bộ thương pháp hoàn toàn thuộc về mình.

431. Chương 432: Hồ Ly Tinh. (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 432: Hồ ly tinh. (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đây cũng là điều Diệp Lăng muốn nhìn thấy, hẳn cho rằng cái gọi là vũ kỹ đều là chết, người là vật sống, phải biết vận dụng biến hóa linh hoạt.

Với thương phép của Hồ Nữ. Diệp Lăng chỉ có thể dùng hai từ để hình dung là - “Khí phách! Hồ Nữ à. một tiểu cô nương như người dùng thương phép khí phách như vậy, cảm giác thật quái à!”

Đúng vậy, tiểu hồ nữ đáng yêu như vậy lại dùng thương phép khí phách quá thật làm người ta cảm thấy quái dị. trong lòng bọn họ. tiểu hồ nữ đáng yêu như thế tất nhiên phải dùng chiêu thức nhẹ nhàng ôn nhu rồi.

Bây giờ Diệp Lăng xem như đã hiểu, nếu Hồ Nữ không mang mặt nạ thì dù thương phép nàng có khí phách hơn nữa cũng không làm đối phương kinh đảm được.

Đương nhiên nếu Hồ Nữ đánh một ít huyết tinh thì cũng sẽ có được hiệu quả như vậy. có điều nàng muốn như vậy sao?

“Thiếu gia. tiểu hồ nữ, hôm nay hai người có rảnh không?”

Lúc này đột nhiên một con tiểu hồ ly xuất hiện trước mặt Diệp Lăng, cầm lấy ly trà của Diệp Lăng uống một ngụm, con tiểu hồ ly này chính là Athena.

“Không rảnh!” Nhìn cái đuôi nhỏ lắc lắc kia. Diệp Lăng rõ ràng cự tuyệt.

“Đừng như vậy. chơi với ta một chút đi.” Tiểu hồ ly rất là mong chờ nhìn Diệp Lăng, hai mắt lúng lúng.

Diệp Lăng cũng rõ ràng không đếm xỉa đến, nói đến việc không đếm xỉa đến người khác thì Diệp Lăng mà nhận là đệ nhị thì không ai dám nhận là đệ nhất cả, ai cũng biết Diệp Lăng thuộc cái loại người không đếm xỉa, coi nhẹ rồi quên luôn người khác.

“Athena, người không nên quần quít lấy thiếu gia. nếu người chơi một hai ván thì thiếu gia còn có thể chơi chơi với người, có điều lần nào người cũng cuốn lấy không dứt, hẳn để ý người mới là lạ!” Hồ Nữ thu công lại. dùng khăn mặt cẩn thận lau đồng thời cũng rất bình tĩnh với sự xuất hiện của Athena.

Trong khoảng thời gian này, Athena luôn tìm cơ hội gặp Diệp Lăng, mục đích là tiến hành thôi diễn trên sa bàn với hắn. tuy rằng nàng biết tầm quan trọng của thực chiến nhưng binh phép của Diệp Lăng vẫn có thể đề cao năng lực quân sự của nàng.

“Thiếu gia. cầu người, chỉ một ván thôi, ta cam đoan lần này chỉ một ván thôi!” Athena lời kéo tay áo, lắc qua lắc lại.

Hồ Nữ cũng không đi quản bởi nàng không để ý bên cạnh Diệp Lăng có bao nhiêu cô gái, đây không thuộc phạm vi “quản lý” của nàng, chỉ cần Athena không ác ý là được.

Bất quá Hồ Nữ có điểm không quen với hành động của Athena - “Athena, người nên bình thường một chút, không cần giống một tiểu cô nương như vậy, tuy rằng đây là kẻ sách của người nhưng ta thấy rất vô dụng.”

“Người cho rằng ta muốn à. ở trước mặt thiếu gia thì ta thông minh một chút có ích lợi gì đây. còn không bằng như vậy!” Athena có chút bất đắc dĩ nói.

Không cần hiểu nhầm ý nàng là Diệp Lăng thông minh biết bao. thông minh của nàng không phải vì thông minh của Diệp Lăng mà mất đi hiệu quả. đó là vì Diệp Lăng rất chậm chạp, cân bản sẽ không cảm nhận được sự thông minh của nàng, hắn chỉ biết dựa theo ý nghĩ của mình mà làm việc thôi.

Cho nên dưới tình huống như thế, Athena rõ ràng chọn biện pháp trực tiếp nhất, nghĩ muốn gì liền mãi với Diệp Lăng, mãi đến khi hắn đồng ý thì thôi, đây cũng có thể xem như một biện pháp tốt.

”Nói cũng đúng.Hồ Nữ nói xong liền đi vào nhà tắm rửa, chuẩn bị bữa sáng.

” Vậy một ván...” Diệp Lăng vung tay lên. bên trong viện từ hiện ra một hình nổi tạo bằng ánh sáng, đây là một sa bàn cao cấp. hẳn lợi dụng luyện kim thuật để tạo ra.

Có lẽ điều này có chút khó khăn với người khác nhưng với hắn mà nói thì khá đơn giản!

“Ừ!” Athena rất quen thuộc đi vào “đài khổng chế”, cái gọi là đài khổng chế chính là một đoàn ánh sáng huyền phù giữa không trung, có thể thay đổi những thứ bên trong sa bàn.

Không phải lần đầu tiên Athena chơi thứ này nên cũng không kinh ngạc, không xa lạ với nó!

“Đây là một trận thủy chiến, chia làm hai phe. một bên có hai mươi vạn binh lực nhưng không quen thuộc với thủy chiến, bên còn lại có chừng chín vạn. rất giỏi về thủy chiến...”, trận chiến Diệp Lăng bày ra kỳ thật là Xích Bích chi chiến, hần lợi dụng một ít chiến dịch kinh điển qua thôi diễn cùng Athena.

Dưới luyện kim trận của Diệp Lăng, ngoài có thể bắt chước binh lực ra còn có những nhân tố tự nhiên khác, điều này làm sa bàn thôi diễn trở nên càng hoàn mỹ hơn.

“Thiếu gia, bánh quẩy đến đây, cả sữa đậu nành nữa...”, khi Hồ Nữ mang bữa sáng ra. Diệp Lăng và Athena đang tiến hành chiến đấu rất khấn trương.

Mà trận thôi diễn giữa hai người hoàn toàn khác với Xích Bích chi chiến bởi chỉ huy khác nhau sẽ làm phong cách chiến đấu khác nhau, hiển nhiên kết quả cũng sẽ không giống như vậy.

Vì sao lại lấy chiến dịch kinh điển qua thôi diễn? Kỳ thật hần muốn đối chiếu hai thế giới, đối chiếu sự bất đồng ở trong đó, có thể tìm ra rất nhiều nơi mình cần cải tiến.

“A...” Hồ Nữ thấy Diệp Lăng còn đang chiến đấu cùng Athena liền hầu hạ Diệp Lăng ăn uống, đưa một cái quẩy đến trước mặt hần, đồng thời ý bảo hần há miệng.

“A ô...” Diệp Lăng lập tức há miệng cắn một cái, nhai nhai vài cái.

Hừ. người đứng là biết hưởng thụ. đưa cơm đến tận mồm. chỉ việc há ra mà ăn thôi!

Diệp Lăng được hầu hạ như thế làm Athena có điểm oán hận trong lòng, không biết là ganh tỵ hay hâm mộ. nàng rất không thích thấy Diệp Lăng được hầu hạ như thế.

“Người xong rồi!” Cũng vì tâm tình dao động nên chiến lược của nàng bắt đầu có điểm sai lầm, bị Diệp Lăng bắt được, hung hăng đả kích!

Mà sai một ly đi một dặm. đây là một ví dụ rất tốt!

Rất nhanh Athena bị đánh bại...

“Nói cho người biết, không nên phân tâm, đây là điều kiêng kị nhất! Nếu không dù người có trí tuệ cùng binh phép tuyệt đỉnh đến đâu cũng sẽ bị người ta đánh bại thôi.”

Diệp Lăng thu hồi luyện kim trận sau đó nhàn nhã uống sữa đậu nành ăn bánh quẩy!

“Lần này không tính, chơi lại lần nữa!” Tất nhiên Athena không chịu thua, muốn Diệp Lăng lại chơi một ván.

“Lần đi. nói một lần là một lần. không được chơi xấu!” Diệp Lăng rất không khách khí trả lời.

Athena yếu yếu nhìn Diệp Lăng, dường như nàng hy vọng dùng đôi mắt mình đả động Diệp Lăng để hần lại chơi thêm vài ván.

Có điều rất rõ ràng không thể!

Sao Diệp Lăng có thể vì ánh mắt nàng mà mềm lòng đây? Bởi vậy Athena bại lui, bất quá nàng cũng biết đã đủ rồi. ít nhất hôm nay cũng có thu hoạch, ngày mai lại tiếp tục.

“Thiếu gia. nếu không hôm nay để ta đến hầu hạ người đi!” Athena cười hì hì nói.

“Không cần!” Diệp Lăng cùng Hồ Nữ đồng thời nói, mà Hồ Nữ đề phòng nhìn Athena, hoàn toàn giống như đối địch vậy.

“Ha ha. biết rồi biết rồi. người chỉ cần một cái Hồ Nữ là ăn mà tiểu hồ nữ. người không cần lo lắng, ta chỉ đùa một chút mà thôi, ta sẽ không cướp đoạt vị trí của người, ta muốn cướp cũng cướp không được a!” Athena bật cười, nàng sớm biết sẽ có kết quả như vậy mà, bây giờ nàng đã rất hiểu biết về Diệp Lăng cùng hồ nữ rồi.

432. Chương 433: Hồ Ly Tinh. (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 433: Hồ ly tinh. (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Athena biết cho dù đùa kiểu gì đi nữa Hồ Nữ cũng sẽ không để ý, nhưng chỉ cần liên quan đến Diệp Lăng thì khác, hơn nữa nếu ai uy hiếp được đến quan hệ giữa nàng và Diệp Lăng cũng sẽ làm nàng đề phòng.

Chẳng qua nàng không nghĩ ra là. quan hệ mà Hồ Nữ muốn rất đơn giản, chỉ cần hầu hạ thiếu gia của mình là được, không có gì khác cả.

“Người đứng là một hồ ly tinh. Hồ Nữ, chúng ta đừng để ý đến nàng nữa, đi ra ngoài chơi đi!” Diệp Lăng kéo Hồ Nữ đi ra ngoài, không hề để ý đến Athena.

“Hừ. dám nói ta là hồ ly tinh, bắt quá. hồ ly tinh này có nghĩa là gì? Thiếu gia...” Athena quyết định hôm nay phải bám Diệp Lăng đến cùng, nàng muốn hiểu rõ ý nghĩa của từ hồ ly tinh này.

Diệp Lăng không chỉ một lần nói nàng là hồ ly tinh, tuy nàng không biết nó có nghĩa gì nhưng rõ ràng không phải là hay ho gì cả, là mắng chửi người.

Đối với điểm này khẳng định Diệp Lăng từng nói qua, đây là mắng chửi người, mắng một ít nữ nhân không biết liêm sỉ.

Có điều Diệp Lăng cũng không nói ý nghĩa cụ thể của từ hồ ly tinh, cũng không phải hẳn không muốn nói, kỳ thật chính hắn cũng có điểm mơ hồ, ở những thời kỳ khác nhau, từ hồ ly tinh có những ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Từ hồ ly tinh này xuất hiện từ rất lâu rồi. ở thời thượng cổ. có một đàn thị tộc lấy hồ ly làm đồ dâng, mà tục truyền rằng Đại Vũ cùng một con cừu vĩ bạch hồ mà lấy vợ sinh con, sau đấy mới có Hạ triều khai quốc quân vương.

Thời kỳ hồ ly có địa vị tôn sùng nhất là ở thời Tần Lương Hán, thậm chí đặt song song cùng Long, Kỳ Lân, Phượng Hoàng, trở thành một trong tứ đại điềm lành!

Thời Đại Hán, trong đá điêu khắc, các bức tranh hay trong từng viên gạch thường thường có Cừu Vĩ Hồ cùng hổ trắng, con cóc, chim xanh đặt song song bên cạnh Tây Vương Mẫu để cầu sự may mắn. Còn có người tổng kết ra hồ ly có tam đức: màu lông nhu hòa, phù hợp với trung dung chi đạo, dáng người trước nhỏ sau lớn, phù hợp tôn ti trật tự, khi chết đầu hướng về huyết động của mình tức không quên quê quán.

Trong hai ngàn năm thời Hán, cuộc sống của hồ ly vô cùng tốt đẹp!

Sau thời Hán, địa vị điềm lành của hồ ly xuống dốc không phanh, những lời nói tốt về hồ ly toàn bộ biến mất, còn lại đều là những từ phản diện như hồ nghi, hồ mị, hồ xú vân vân, đều sắp trở thành đại bản doanh của từ nghĩa xấu. Dần dà từ hồ ly tinh trở thành đại danh từ khi tác phong sống có vấn đề. biến thành châm chú nổi tiếng, mãi đến nay vẫn chưa hết tiếng dơ.

Đáng thương hồ ly tinh a, không biết đến bao giờ mới sửa án sai. phỏng chừng rất khó.

Từng có người viết hồ ly tinh rất hoàn mỹ nhưng vẫn không thay đổi được tình huống này, dường như người này là Bồ Tùng Linh...

(Bồ Tùng Linh là tác giả viết ra Liêu trai chí dị - DG)

Diệp Lăng không rõ lắm về những điều này, hắn nghĩ trong đầu nếu Athena lại hỏi thì hắn sẽ kể truyện Liêu Trai cho nàng nghe, nếu là vậy thì nàng sẽ hiểu được hồ ly tinh có ý tứ gì.

Sau này quả thật Diệp Lăng cũng làm như vậy, mà Athena liền thích danh hiệu hồ ly tinh ngay, nàng bắt đầu bắt Diệp Lăng gọi nàng là hồ ly tinh, lúc đó cũng làm Diệp Lăng có chút làm khó.

Người ta là một cô nương tốt, sao có thể gọi là hồ ly tinh đây?

Đương nhiên cuối cùng Diệp Lăng vẫn gọi bởi hắn chỉ có chút làm khó thôi, so sánh hai cái thì hắn thấy từ Athena càng làm khó thêm.

Dù sao thế giới này cũng không ai biết nghĩa của từ hồ ly tinh, cũng không có nhiều vấn đề lắm!

Hồ ly tinh Athena...

Diệp Lăng cũng không biết hắn giúp hồ ly tinh sửa lại hình tượng, đời đời sau, hồ ly tinh hóa thân thành từ ngữ ca ngợi một cô gái, cô gái này tụ tập đầy đủ sự xinh đẹp, trí tuệ thiện lương vân vân...

Một danh từ có thể vì thời đại khác nhau mà mang ý nghĩa khác nhau, vậy thì ở thế giới khác nhau trở nên khác nhau cũng là chuyện rất bình thường!

“Hồ Nữ, gần đây có bán đấu giá hội không?” Diệp Lăng lại muốn bại gia. hiện tại hắn có tư bản để bại gia, trải qua lần hành ý giết tiền, không, là lấy tiền, tài sản của hắn rất khủng bố.

Lại nói tiếp, những tài liệu hắn bỏ ra để bại gia tựa hồ cũng được sử dụng xây nên Kỳ Tích Khu. rốt cuộc nên coi là bại gia hay là kiếm tiền đây?

Không ai có thể nói rõ cái này!

Bây giờ Diệp Lăng muốn hung hăng bại gia lần nữa, nhét đầy không gian giới chỉ của mình, không để nó trống tuếch nữa!

“Không có!” Hồ Nữ lắc đầu. đây là Hồ tộc bộ lạc. sao lại có đấu giá hội được, chỉ có ở nhân tộc mới thôi.

ở bộ lạc, đại bộ phận người thích lấy vật đổi vật, đổi lấy thứ mình cần mà thôi, giữa bọn họ cũng không có giá cả cụ thể gì, nơi như thế làm sao tồn tại bán đấu giá hội đây?

“Chán vậy, thôi thì đi ra chợ xem thử...” Diệp Lăng nói. hắn chuẩn bị đi dạo chợ.

Chợ ở đây quả thật là một nơi rất tốt. thường xuyên có người lấy những thứ vô dụng của mình đi đổi đồ vật. mà những thứ vô dụng với họ thường thường lại rất hữu dụng với Diệp Lăng.

Cho nên trong mấy ngày này. trên cơ bản Diệp Lăng vẫn ngâm mình trong chợ!

“Đại thúc đại thúc, này này này, ta muốn! Cái gì? Ta không có đồ vật gì để đổi cả, dùng kim tệ đi...”

Thanh âm Diệp Lăng xuất hiện ở trong thị trường, dường như hắn phát hiện không ít thứ tốt, tất nhiên hắn không có gì để đổi, bất quá may mà kim tệ vẫn dùng được ở đây.

Hoàng kim là đồng tiền mạnh, vô luận là thời nào, nơi nào đều có thể dùng như tiền tệ cả!

Trên thực tế, ở trong chợ ngoài lấy vật đổi vật ra còn có thể lấy vật đổi hoàng kim. tất nhiên cũng có thể dùng hoàng kim đổi vật phẩm.

Trong thị trường, có một phần nhà quan của bộ lạc thu chuyên thu mua những thứ vô dụng trong tay mọi người, mà những thứ này họ sẽ vận chuyển đến nhân tộc bán, tiền kiếm được sẽ bỏ vào trong kiến thiết bộ lạc, sẽ không tơ hào chút nào.

Đây là chỗ tinh thuần của Thú Nhân bọn họ không có tư tâm. có thể thấy được điều này từ nhà của hồ nữ. làm một cái tộc trưởng nhưng chỗ ở không khác những nhà bình thường khác chút nào.

“Oa. này. này... này ta muốn!” Hai mắt Diệp Lăng sáng lên nhìn về một sạp hàng, giống như phát hiện một cái bảo tàng vậy.

Hồ Nữ cùng Athena nhìn theo ánh mắt Diệp Lăng, phát hiện một sạp hàng, ở trên bày ra một ít da thú. trong đó có một ít da lông rất cao cấp.

Có điều, lấy sự hiểu biết của Hồ Nữ về Diệp Lăng thì hẳn không có hứng thú gì với đám da lông này, nàng cảm thấy nhất định những da thú này có thể biến thành tài liệu gì đó nên Diệp Lăng mới hưng phấn như vậy.

“Lão bản thứ này bán thế nào!” Diệp Lăng chỉ vào một tờ da thú trong đó nói.

“Này? Người có thể đổi thứ gì với ta?” Chủ sạp hỏi.

“Ta chỉ có kim tệ!” Diệp Lăng trực tiếp nói.

“Kim tệ? Vậy người cho ta một cái kim tệ a.” Người bán da thú tựa hồ không rõ ràng lắm về kim tệ, tùy tiện lấy một cái, hẳn nghe qua những da thú này đại khái có giá trị như vậy.

Da lông cao cấp đâu chỉ một cái kim tệ, thậm chí vài cái, mười mấy hai chục cái cũng được nữa là!

433. Chương 434: Bị Tập Kích. (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 434: Bị tập kích. (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Tốt!” Diệp Lăng đưa kim tệ cho chủ sạp, sau đó chuẩn bị lấy đồ vật này nọ xong chạy lấy người.

” Thiếu gia. người đang làm gì vậy?” Hồ Nữ phát hiện thứ Diệp Lăng cần dường như không phải da thú, hẳn đều bỏ hết da thú qua một bên, ngay cả tờ da vừa rồi hẳn chỉ cũng bị ném qua một bên.

“Uy uy, vị thiếu gia này, người làm vậy là có ý gì?” Chủ sạp cũng cảm thấy kỳ quái không rõ Diệp Lăng đang làm gì.

“Ta lấy thứ ta muốn a. chẳng lẽ người muốn đổi ý à? Không muốn bán thứ kia cho ta?” Diệp Lăng dừng tay lại. nhìn chủ sạp hỏi.

“Không có! Hồ tộc chúng ta luôn luôn nhất ngôn cửu đỉnh. Thái Nhà tiểu thư có thể chứng minh điều này!” Chủ sạp cũng là một Hồ tộc, hơn nữa cũng nhận thức hồ nữ, có điều tựa hồ không phải rất quen thuộc với Diệp Lăng.

“ừ; thiếu gia, tộc nhân của ta nếu đồng ý sẽ không đổi ý!” Hồ Nữ gật đầu nói, ngữ khí rất khẳng định.

“Nếu đã vậy thì đưa thứ kia cho ta a!” Diệp Lăng nói.

“Cho người!” Chủ sạp lập tức đưa tờ da thú vừa rồi Diệp Lăng chỉ cho hẳn.

Diệp Lăng cầm da thú trầm mặc một hồi, sau đó tùy tay ném lại. “Có phải người đang đùa với ta không? Ta không cần cái này!”

“Lại là vừa rồi người mới chỉ nó mà?” Chủ sạp có điểm mê hoặc. sau đó lại cầm ra mấy tờ da thú gần đó, hẳn nghĩ chắc Diệp Lăng chỉ hơi lệch.

“Làm gì vậy? Không phải mấy cái này!”

Có điều khi chủ sạp lấy ra. Diệp Lăng vẫn nói không phải, sau đó rất nhiều tờ da thú khác cũng bị Diệp Lăng phủ quyết!

“Rốt cuộc ngươi muốn cái gì tự đi mà lấy!” Chủ sạp có điểm không kiên nhẫn, cho rằng Diệp Lăng đang đùa giỡn mình, nếu không nhìn ở mặt mũi của Thái Nhà tiểu thư thì phỏng chừng hẳn đã bảo nôi với Diệp Lăng rồi.

“Vừa rồi ta muốn tự mình lấy. là các ngươi chặn ta mà...Tránh ra...” Diệp Lăng cũng không để ý đến người khác, trực tiếp đến lấy.

“A...” Lúc này cơ hồ tất cả mọi người đều ngây dại vì họ thấy thứ Diệp Lăng lấy lại là khối đá phiến! Khối đá phiến ngay dưới đồng da thú này!

“Thiếu gia, ngươi đang làm gì vậy, lấy khối đá phiến này làm gì?” Athena ngơ ngác hỏi, thật sự nàng không nghĩ ra được Diệp Lăng làm vậy là có ý gì.

“Vị thiếu gia này., thứ ngươi muốn mua chính là nó sao?” Chủ sạp kinh ngạc hỏi.

“Ừ. chính là nó! Da thú của ngươi không có tác dụng gì với ta cả, bất quá nếu ngươi không bán được thì ta cũng có thể mua hết, cũng không sao cả.” Diệp Lăng thu đá phiến vào trong giới chỉ. nhìn đồng da thú dưới đất, bình thần nói.

“Không cần nếu không có tác dụng gì với ngươi thì không cần phải mua.” Chủ sạp lắc đầu, hành vi này có thể biểu hiện rõ ràng sự khác nhau giữa Thú Nhân và nhân tộc, chủ sạp nhân tộc mới mặc kệ ngươi có cần hay không, chỉ cần bán hết là được.

“Ừ. vậy ngươi tiếp tục bày quán đi, ta đi tìm những thứ khác!” Diệp Lăng cũng không thèm để ý, để lại một câu xong tiếp tục đi tầm bảo.

“Dùng nhiều tiền như vậy mua một khối đá phiến, ngươi không thấy có vấn đề à?” vốn Athena cũng muốn hỏi Diệp Lăng nhưng nàng thấy hổ nữ vẫn không nói gì nên thấy kỳ quái.

“Thiếu gia mua nó tất nhiên có lý do của hắn, từ phản ứng của hắn có thể biết khối đá phiến kia tuyệt đối không phải đá phiến bình thường! Còn có, cho dù là một khối đá phiến bình thường thì thiếu gia muốn mua cũng kệ hắn. hắn vốn là một bại gia tử, tiêu tiền là không cần lý do!” hổ nữ bình thần nói, quả thật nàng xem chuyện này rất bình thản.

Hành vi bại gia của Diệp Lăng đã tồn tại trước khi gặp Hổ Nữ, mà Hổ Nữ không phải từ Diệp Lăng bại gia mà ra sao?

Nói cách khác, nếu Diệp Lăng không bại gia thì nàng cũng sẽ không ở bên cạnh hắn, có thể sẽ làm nữ nô của những người khác, nếu vậy thì sẽ gặp tình huống giống miêu nữ Thái Dã, có khi còn thảm hơn vậy nữa.

Có lẽ cũng vì vậy. hoặc có lẽ vì đã quen rồi nên Hổ Nữ không có phản cảm gì với hành vi bại gia của Diệp Lăng, ngược lại sẽ yên lặng ủng hộ.

Nghe thấy Hổ Nữ nói. Athena trầm mặc thật lâu. nàng suy nghĩ ý tứ những lời này. mà sau khi tự hỏi dường như nàng cũng hiểu được chút chút.

“Thiếu gia, khối đá phiến này là gì?” Kể cả đã lý giải thì lòng hiếu kỳ của Athena vẫn tồn tại. nàng muốn biết vì sao Diệp Lăng cảm thấy hứng thú với khối đá phiến này.

“Đây là một bí mật, người bình thường thì ta sẽ không nói cho biết đâu. kỳ thật khối đá phiến này là...” Diệp Lăng nói rất nhỏ. bộ dáng thần bí vô cùng.

Lúc này Athena dựng thẳng lỗ tai. ách. dường như lỗ tai nàng vốn dựng thẳng, nói tóm lại là nàng còn thật sự chăm chú nghe lời kể tiếp của Diệp Lăng.

Hổ Nữ nhìn thấy biểu tình của Diệp Lăng liền bật cười, sau đó lắc lắc đầu, nàng biết Diệp Lăng chuẩn bị nói cái gì!

“Bí mật!”

“?! Cái gì?” Athena nhất thời không kịp phản ứng.

“Bí mật! Đã nói là một bí mật cơ mà! Ngươi đúng là ngu ngốc!” Diệp Lăng cười nói. sau đó chạy nhanh như chớp.

Athena ngẩn người, sau đó mới kịp phản ứng lại. giậm chân một cái nói: “Hừ! Người dám đùa giỡn ta. mau nói cho ta biết rốt cuộc vật kia là cái gì!”

“Không nói! Ta đã nói rồi nếu là người bình thường ta sẽ không nói cho hần biết đâu!” Sau khi bị nắm. Diệp Lăng một bộ thà chết không chịu khuất phục làm Athena vừa bực mình vừa buồn cười.

“Ta sao tính là người bình thường được, nói thế nào chúng ta cũng là người quen thiếu gia. người nói cho ta biết đi!” Athena cười nói.

“Không nói! Đại thẩm* ta muốn thứ này!” Diệp Lăng từ chối Athena. đồng thời vẫn tiếp tục hành động mua đồ ăn của mình.

“Thiếu gia. thiếu gia của ta...” Athena bắt đầu sử dụng “hồ ly tinh công pháp” của mình* lắc lắc làm nũng với Diệp Lăng, thân thể của nàng nhỏ hơn Diệp Lăng khá nhiều, thoát nhìn quả thật giống như muối muối làm nũng với ca ca vậy.

“Tốt lắm. sợ người rồi. tiểu hồ ly tinh nhà người! Ta nói cho người biết a! KỶ thật...” Rốt cuộc Diệp Lăng cũng thỏa hiệp, có điều đáp án của hần làm Athena cảm thấy không biết nói gì.

“Ta cũng biết thứ này là cái gì!” Đây là lời nói thật. Diệp Lăng chỉ cảm thấy khối đá phiến này không phải thứ bình thường, bên trong ẩn chứa một ít điều thần kỳ gì đó nhưng cụ thể là cái gì thì cần nghiên cứu mới biết, bây giờ hần vẫn không biết.

Đây là đáp án mà ta hy sinh sắc đẹp đổi lấy sao? Athena sắp điên rồi.

“Tiểu hồ ly, người còn rất non. về sau không nên hỏi những vấn đề như vậy, có đôi khi chính hần cũng không biết!” Hồ Nữ lại vỗ vỗ bả vai Athena. cũng lưu lại một nụ cười rất vui vẻ.

Đúng vậy, ta đang cười nhạo người đấy, ai bảo người đánh chủ ý đến thiếu gia. đừng tưởng mấy ngày nay “lăn lộn” rất quen thuộc với chúng ta là ta có thể quên chuyện kia!

Muốn ta tha thứ cho người, người còn phải cố gắng nhiều!

434. Chương 435: Bị Tập Kích. (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 435: Bị tập kích. (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Trên thực tế nếu Diệp Lăng không rời đi chỗ này thì quả thật rất an toàn. dù sao không phải lấy hần làm mục tiêu.

Có điều phương thức nói chuyện của Hồ Nữ làm Diệp Lăng hiểu lầm, nếu nàng nói thẳng bảo Diệp Lăng ở đây chờ thì hần là hần sẽ tiếp tục đi chợ.

Dù sao với Diệp Lăng mà nói thì mình đi hay không dường như cũng không quan trọng. Hồ tộc nhiều cao thủ như vậy, thêm cả hồ nữ nữa thì tuyệt đối có thể ứng phó bất cứ ai đột kích.

Nhưng vấn đề ở chỗ. Hồ Nữ nói mình đi xem trước. Diệp Lăng hiểu là. Hồ Nữ đi trước thì hần là mình sẽ đi xem ngay sau đó.

Vì vậy Diệp Lăng và tiểu Nhị bắt đầu chạy theo!

“?! Thiếu gia. khoan khoan...” Athena thấy Diệp Lăng chạy đi liền lập tức hô. nàng hiểu được ý của Hồ Nữ là bảo Diệp Lăng dừng đến gần nơi nguy hiểm.

Trong đoạn thời gian tiếp xúc này. Athena cũng cảm thấy có chút chút thích vị thiếu gia này, nàng cũng không muốn Diệp Lăng đến gần nơi nguy hiểm. nàng cảm thấy người bên kia có thể xử lý tốt chuyện này.

Lúc đó Athena muốn đuổi kịp Diệp Lăng, giữ chặt hắn lại. có điều nàng kinh dị phát hiện căn bản là không thể đuổi theo Diệp Lăng. ít nhất là nàng không thể.

Tốc độ Diệp Lăng quả thật quá nhanh!

“Thiếu gia...”

Cỡ tam lưu Vũ Giả như Athena làm sao có thể đuổi theo Diệp Lăng, rất nhanh Diệp Lăng đã biến mất trong mắt nàng, mà nàng cũng không có cách nào. đành phải tiếp tục đuổi theo.

Tuy Diệp Lăng biến mất vô tung vô ảnh nhưng nàng biết mục đích của hắn, chính là ở khu trung tâm.

Lúc này, ở khu trung tâm, tộc trưởng Hồ tộc đang một tay ôm ngực, mắt lộ hung quang nhìn một hắc y nhân không xa phía trước, trạng thái này rõ ràng là bị thương.

Hắc y nhân mang một cái mặt nạ cũng màu đen, bao trùm cả đầu. Chỉ lộ ra ánh mắt và miệng làm người ta không thể xác định được rốt cuộc hắn là chủng tộc gì.

Mà dáng người của hắc y nhân cũng không nổi bật, thuộc loại trung đẳng, cái loại mà ném vào giữa đám đông liền tìm không ra ấy.

“Người là ai, có mục đích gì?” Tộc trưởng Hồ tộc nhìn chằm chằm hắc y nhân giận dữ nói.

Hồi tưởng tình huống vừa rồi, tộc trưởng Hồ tộc vẫn không rõ hắc y nhân này xuất hiện như thế nào, căn bản không hề dự triệu, giống như trứng rồng sinh ra vậy.

Mà một khắc ngay khi hắc y nhân xuất hiện, tộc trưởng đã bị một loại lợi khí đánh trúng ngực, nếu không phải ngay lúc nguy nan bộc phát đấu khí phòng ngự thì lợi khí đã đâm xuyên qua tim, hắn cũng đi đời nhà ma rồi.

Tuy không biết hắc y nhân này là ai nhưng ít nhất hắn có thể khẳng định hắc y nhân là một cao thủ tuyệt đỉnh, hơn nữa còn là một sát thủ tinh thông ám sát.

“Tốt nhất người nên quan tâm bản thân mình một chút, ta là ai không quan trọng quan trọng là... ta đến lấy mạng của người!” Trường kiếm trong tay hắc y nhân bắn ra, rất lạnh, khốc nói.

“Người cảm thấy bây giờ người còn có thể lấy mạng ta sao?” Tộc trưởng Hồ tộc thở hào hển nói, lúc này hắc y nhân đã bị Hồ tộc hộ vệ vây quanh, đáng ra hắc y nhân hẳn phải trốn mới đúng.

“Vừa rồi coi như người may mắn, nhưng ta cũng đã tính qua người có thể tránh được nên với ta mà nói vẫn không có gì ảnh hưởng! Xem kiếm...” Hắc y nhân nói xong liền một kiếm đâm thẳng về phía tộc trưởng Hồ tộc, hoàn toàn coi nhẹ Hồ tộc hộ vệ bên cạnh.

“Rống!”

Hồ tộc hộ vệ rống to, vài người nhảy ra vây sát hắc y nhân, đồng thời cũng là bảo hộ tộc trưởng Hồ tộc, những hộ vệ này cũng không phải người thường, tất cả đều là cao thủ hơn nữa số lượng còn rất nhiều.

Những cao thủ này có thể làm cho rất nhiều người đau đầu. cho dù Kiếm Thánh đến đây, đối mặt với nhiều cao thủ như vậy cũng sẽ không nghĩ đến việc tiếp tục giết tộc trưởng Hồ tộc mà nghĩ xem nên làm gì để chạy khỏi đây.

Có điều ngoài ý liệu là hắc y nhân này vẫn muốn tiếp tục. đây tuyệt đối không phải hắn hồ đồ, nếu hắn hồ đồ thì không thể xuất hiện ở đây, cũng không thể làm tộc trưởng Hồ tộc bị thương.

Mà cũng không phải hắn hành động theo cảm tình, từ trên người hắn có thể nhìn thấy một loại bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ!

Nếu hắc không hồ đồ, không hành động theo cảm tình thì tức là hắc tự tin, tự tin có thể giết được tộc trưởng Hồ tộc dưới sự bảo vệ của nhiều người như vậy, hoặc là, hắc còn mục đích gì đó không muốn người ta biết.

Kiểm quang hiện lên!

“A!”

“A!”

Mấy Hồ tộc hộ vệ vây lên hét thảm một tiếng, trên người xuất hiện một đạo vết thương thật dài, mà miệng vết thương rất nhanh toát ra máu tươi.

Đám người tộc trưởng Hồ tộc mở to hai mắt nhìn, mặc cho ai cũng không nghĩ đến mấy hộ vệ sẽ bị giải quyết trong nháy mắt, hơn nữa mình còn không thấy người ta ra tay như thế nào.

Mà vài hộ vệ này tuy không phải tuyệt đỉnh cao thủ nhưng cũng không phải người thường, lại dễ dàng bị người ta xử lý như vậy thì quả thật rất thật bất khả tư nghị!

“Phát tín hiệu!”

Hồ tộc hộ vệ rất nhanh lập tức phát ra tín hiệu báo nguy, mà cùng lúc đó cũng thu nhỏ vòng bảo hộ lại, bảo hộ tộc trưởng của họ.

Tuy không biết thực lực của hắc y nhân nhưng ít ra có thể khẳng định hắc đã đạt đến một cái cảnh giới khủng bố, phải cẩn thận, không thể khinh địch.

Những hộ vệ này phải chống, phải đợi cao thủ Hồ tộc lại đây!

435. Chương 436: Bị Tập Kích. (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 436: Bị tập kích. (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Tuyệt đỉnh cao thủ của Hồ tộc cũng không có trong đám hộ vệ, bọn họ đều tự đi tu hành, không ai quản bọn họ, cũng không bắt bọn họ làm bất cứ chuyện gì, chỉ khi trong tộc phát sinh đại sự, cần bọn họ mới có thể mời bọn họ xuất động.

“Nước xa không cứu được lửa gần, các cao thủ của các người cũng không có ở trong tộc, điểm này ta cũng đã tự điều tra rồi.” Hắc y nhân lãnh đạm nói, hắc để người khác tùy ý phát tín hiệu kỹ thật vì biết điểm này rồi.

Ở trong này chỉ có một người đủ gây nguy hiểm cho hắc là tộc trưởng Hồ tộc, chẳng qua hiện tại tộc trưởng Hồ tộc cũng đã bị thương, cũng không nằm trong phạm vi cố kỵ nữa.

“Rốt cuộc người là ai, vì sao lại ám sát ta?” Tộc trưởng lại một lần nữa hỏi.

“Điều này người đi xuống hỏi Minh Thần đại nhân a!” Hắc y nhân cũng không giải thích, cho dù với một người chết thì hắc cũng không nhiều lời về bí mật này.

Mà vừa nói đồng thời hắc y nhân vừa lại tiến công!

Xoát xoát...

Vẫn chỉ có thể nhìn thấy kiếm quang hiện lên, tất cả mọi người không thể nhìn thấy chiêu số của hắc y nhân bởi thật sự quá nhanh, không ai có thể nhìn rõ, cho dù là tộc trưởng Hồ tộc cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một chút.

Mà hắc y nhân nói bởi chờ khi hắc y nhân nói thì kiếm của hắc y nhân cũng đã thu hồi, làm cho hắc y nhân ngay cả cơ hội nhắc nhở cũng không có.

“A...”

Trước mặt tộc trưởng lại có một hộ vệ ngã xuống vũng máu, thực lực chênh lệch quá lớn, căn bản không thể ngăn cản bước đi của hắc y nhân.

“Các người đều tránh ra, để tụi ta đến!”

Tộc trưởng rống lên một tiếng, sau đó vận khởi đấu khí, chuẩn bị động thủ cùng hắc y nhân, lúc này ngoài làm như vậy ra thì tộc trưởng cũng không còn biện pháp nào khác.

Nếu không làm như vậy chỉ có thể gia tăng thêm hy sinh một cách vô nghĩa!

Hắc y nhân nở nụ cười, tuy thật nhát nhưng có thể nhìn ra một loại cảm giác đặc thù ở trong!

“Tộc trưởng!”

Bọn hộ vệ gào lên, vào lúc này bọn hắc y nhân cảm thấy mình thật vô dụng, nói là hộ vệ nhưng lại không bào hộ được tộc trưởng của mình, chỉ có thể nhìn tộc trưởng của mình mang thương chiến đấu.

“Trảm!”

Hắc y nhân trảm về phía tộc trưởng, mà một kiếm này cũng làm người ta không nhìn rõ được, chỉ thấy một cơn gió lướt qua, một đạo kiếm khí khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường xẹt qua.

Tộc trưởng quả nhiên không hổ là tộc trưởng, trong nháy mắt né tránh được công kích, bất quá người sau lưng hắc y nhân không may mắn như vậy, bị đạo kiếm khí này bổ thành hai.

Tâm tộc trưởng ngày càng lạnh lẽo, cao thủ trước mặt thật sự quá mạnh, nếu mình không bị thương còn có thể chống lại một lúc, nhưng tin rằng cuối cùng cũng sẽ bại trong tay hắc y nhân.

Mà hiện tại mình còn mang thương nữa, cho dù ngăn chặn thương thế thì cũng không kiên trì được lâu lắm, hy vọng có người đến hỗ trợ.

Có điều người này là ai đây? Trong Hồ tộc này, người có thực lực cao hơn mình cũng không nhiều, mà những người này đều ở bên ngoài cả.

“Nhất Kiếm Truy Hồn!”

Hắc y nhân tự nhiên sẽ không để cho tộc trưởng nghĩ nhiều, cũng không cho hắc y nhân càng nhiều thời gian, hắc y nhân phải tốc chiến tốc thắng, sử dụng sát chiêu cực mạnh của mình.

Một khắc kia, toàn bộ thiên địa như chỉ còn lại một thanh kiếm của hắc y nhân, tất cả mọi người có một loại ảo giác là kiếm chiêu của hắc y nhân đột nhiên biến chậm, bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng một kiếm kia từ từ đâm về phía tộc trưởng.

Nhưng kỳ quái là tuy cảm thấy biến chậm nhưng mình vẫn không cứu viện được, mà vì thương thế nên tộc trưởng cũng không thể né tránh một kiếm này, ngoài đón đỡ ra không còn cách nào khác.

Có điều nếu hắc y nhân đón đỡ một kiếm này thì kết quả là? Tin rằng tất cả mọi người đều biết, kết quả là nhất định phải chết rồi.

Kết quả này tựa hồ đã thành kết cục, nếu không có gì ngoài ý muốn phát sinh thì một kiếm này nhất định có thể mang đi tánh mạng của tộc trưởng!

Lúc này Hồ tộc hộ vệ không dám nhìn, đồng thời suy nghĩ vì sao một tuyệt đỉnh cao thủ như vậy lại xuất hiện ở đây, đến giết tộc trưởng của mình?

Đương nhiên lúc này cũng không có thời gian cho họ nghĩ nhiều, bọn họ chỉ có thể cầu nguyện cầu nguyện kỹ tích xuất hiện.

“Xuy!”

Một tiếng xé gió bén nhọn từ xa xa vang lên, lấy tốc độ cực nhanh tiếp cận hiện trường...

Mà trước khi thanh âm đến, một thanh trường thương xoay tròn đã xuất hiện trước mặt tộc trưởng Hồ tộc, mũi thương va chạm trên mũi kiếm, tuyệt không sai lệch.

“Thình thịch!”

Tuy rằng chỉ là hai điểm va chạm vào nhau nhưng đầu khí trường thương và trường kiếm mang vào lại va chạm trong không khí, hơn nữa phát ra tiếng nổ mạnh mãnh liệt.

Trong nhất thời bụi đất bay mù mịt, vây cả người dùng thương và hắc y nhân vào bên trong làm cho người ta nhất thời không nhìn rõ tình hình, không biết người dùng thương này là ai.

Bất quá trong nháy mắt đó, tựa hồ mọi người có một cảm giác, đều hiểu được người dùng thương này là ai, có điều bọn họ đã có điểm không thể tin được.

Bởi vì trong suy nghĩ của bọn họ, người họ tuy rất mạnh nhưng hẳn sẽ không mạnh đến như vậy.

Bụi đất tán đi, khi mọi người nhìn thấy bóng dáng nhỏ xinh kia, họ đã hiểu được hóa ra mình nghĩ đúng.

“Thái Nhã?!”

“Thái Nhã?!”

Tộc trưởng có điểm giật mình kêu lên, người trước mặt không phải con gái mình thì còn là ai đây? Thân hình quen thuộc kia, thanh Thái Nhã Chi Nhận trong tay đều nói cho hắn biết đáp án.

Có điều hắn cũng không tin, sao con gái mình lại mạnh như vậy.

Từ nhất thương cứu viện kia có thể nhìn ra được thực lực con gái mình đã vượt qua mình...

Sự không tin tưởng của đám người tộc trưởng tựa hồ đã thuyết minh bọn họ không phải hoàn toàn hiểu biết Hồ Nữ, bọn họ chỉ biết thực lực nàng đã vượt xa đồng lứa, nhưng không biết không chỉ có đồng lứa mà thôi.

Đây cũng không thể trách bọn họ, trước Hồ Nữ đều lưu trữ mấy thành công lực, cũng không thi triển ra toàn bộ công lực, đây cũng là Diệp Lăng nói cho nàng biết, làm người phải điệu thấp, không nên quá lộ mũi nhọn.

Còn có Diệp Lăng cũng từng nói với nàng, có thể sử dụng ít khí lực giải quyết thì không nên dùng thừa thêm chút nào, thừa ra một ít đều là lãng phí thể lực...

“Phụ thân, mấy người ra đằng sau đi, nơi này giao cho con!” Hồ Nữ một tay cầm Thái Nhã Chi Nhận cao hơn bản thân, nói với tộc trưởng.

“Thái Nhã, ngươi được không?” Tộc trưởng nhin không được hỏi, tuy một thương vừa rồi đã chứng minh thực lực của Hồ Nữ nhưng làm phụ thân, hắn vẫn có điểm lo lắng về an nguy của nàng.

“Không thành vấn đề! Người cứ yên tâm...”

Khi Hồ Nữ đang nói chuyện đột nhiên bước xa một bước, nhất thương đánh bất ngờ về phía hắc y nhân kia, chiêu thức rất bình thường không có gì đặc biệt nhưng tốc độ, uy lực lại rất kinh người, ít nhất có thể kinh sợ bất cứ người nào ở đây!

“?!” Hắc y nhân cả kinh, lập tức né ra, mà lúc này hắn cảm thấy may mắn mình phản ứng kịp, nếu chậm một chút thôi thì rất có thể sẽ bị đâm ra một cái động trên người.

436. Chương 437: Sát Thủ Bài Danh. (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 437: Sát thủ bài danh. (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Thái Nhã, con gái tộc trưởng, từ nhỏ đã bị nhân tộc bắt làm nữ nô, mười bốn tuổi được chủ nhân đưa về, sau đó luôn luôn tu hành tại Băng Phong Cốc, trước đại triển thân thủ trong diễn tập, dự tính trình độ cỡ Địa cấp!” Hắc y nhân niệm ra tư liệu của Hồ Nữ, đây là tư liệu đơn giản về nàng mà hắn có được!

“Không ngờ người không chỉ ở Địa cấp mà đã có thực lực Thiên cấp, không dễ dàng a, một tiểu cô nương mới hai mươi đã có thành tựu như vậy tuyệt đối là một kỳ tài...”

Hắc y nhân thực bình tĩnh nói, Thiên cấp cao thủ với hắn mà nói dường như còn không phải vấn đề.

“Thiên Cấp!?”

Sau khi nghe được hắc y nhân đánh giá, đám người Hồ tộc đã bị chấn trụ, bọn họ không ngờ Thái Nhã tiêu thụ nhỏ xinh đáng yêu này lại đạt đến trình độ đó.

“Không biết là ai sáng tạo ra kỹ tích này, còn có, chủ nhân trước kia của người là ai, vì sao lại thả bảo bối như người về!”

“Cái này người không cần quản, trước tiên người nên quản chính người đi, ta phải lấy mạng của người rồi!” Hồ Nữ lạnh lùng nói, nàng không nhẫn nói nhảm với hắc y nhân.

“Người muốn mạng của ta? Còn rất sớm! Người có biết trong Thiên cấp cũng phân chia cấp bậc không, mà người bắt quá cũng chỉ mới sơ cấp mà thôi...” Hắc y nhân không thèm để ý nói, mà ngụ ý của hắn là hắn không phải thuộc loại sơ cấp trong Thiên cấp, thực lực của hắn cao hơn Thái Nhã rất nhiều.

“Cấp bậc? Thì đã sao?” Hồ Nữ cười lạnh, một tiếng, sau đó xuất một thương bám theo vô số thương ảnh công kích hắc y nhân, phong kín tất cả đường lui của hắn.

“!?” Hắc y nhân cả kinh, hắn không ngờ chiêu thức của Hồ Nữ lại bá đạo như vậy, đồng thời bên trong không có sơ hở đáng nói.

Không có sơ hở mới là chỗ làm hắc y nhân giật mình bởi hắn cũng không thể làm được điều này, chỉ có thể cố gắng ép sơ hở trở nên nhỏ bé hoặc che giấu đi.

“Phá...”

Hắc y nhân chỉ có thể dùng trường kiếm phá chiêu, dùng thực lực mạnh mẽ bức bách thương của Hồ Nữ rồi khỏi quy tích, chế tạo ra sơ hở để thoát thân.

“Hoàn Tảo Thiên Quân!” Khi hắc y nhân còn chưa quay người, nhất thương khác của Hồ Nữ đã quét ngang, thẳng về phía hắc y nhân!

Hắc y nhân lập tức trở mình, né qua Hoàn Tảo Thiên Quân của Hồ Nữ, đương nhiên đây còn chưa phải chấm dứt, Hồ Nữ còn tiếp tục công kích.

Hiện tại hắc y nhân cùng Hồ tộc có thể hiểu được hóa ra trường thương còn có thể dùng như vậy...

Một tay, hai tay...

Chính nắm, phản nắm...

Xoay tròn bản ngược...

Chỉ cần là kỹ xảo có thể nghĩ ra đều xuất hiện trên Thái Nhã Chi Nhận của Hồ Nữ, còn có một ít là mọi người không thể tưởng tượng!

“Hồi Mã Thương!”

Hồ Nữ bán cho hắc y nhân một sơ hở, khi hắc y nhân công kích mình, nàng dùng một Hồi Mã Thương đâm về ngực hắc y nhân, chiêu này làm hắc y nhân rất giật mình, tuy tránh khỏi điểm yếu hại nhưng vẫn rơi máu.

Đây là tình huống mà rất nhiều năm chưa từng xuất hiện, đã thật lâu hắc y nhân chưa từng nhìn thấy máu của mình đều chỉ nhìn thấy máu tươi của người khác mà thôi!

“Không sai! cấp bậc quả thật không là vấn đề, Thái Nhã tiêu thư, lúc này coi như ta đã hiểu được ý tứ của người!” Hắc y nhân dùng tốc độ cực nhanh bằng bó miệng vết thương, sau đó cười nói, lúc này hắc y nhân đã tách ra rất xa với Hồ Nữ, đây là hắc y nhân cố ý.

Hiện tại hắc y nhân không muốn tiếp tục đánh với Hồ Nữ bởi điều này không còn ý nghĩa, hơn nữa còn lưu lại thì có thể mình sẽ gặp nguy hiểm.

Câu kia của hắc y nhân cũng xuất phát từ nội tâm, nguyên bản hắc y nhân cảm thấy thực lực cấp bậc khác nhau là mấu chốt quyết định thắng bại, nhưng vừa rồi Hồ Nữ lại dùng thực lực thấp hơn lại đánh cho hắc y nhân không đỡ nổi, hơn nữa còn bị thương.

“Đây là thiếu gia nói, cấp bậc cũng chỉ có thể tham khảo, cũng không phải mấu chốt quyết định thắng bại!” Hồ Nữ lạnh lùng nói, “Bây giờ có phải người muốn đào tẩu không? Nếu muốn thì ta không tiễn!”

“?! Người không định đuổi theo ta sao?” Hắc y nhân ngẩn ngơ, tin rằng rất nhiều người đều nghĩ như vậy, hắc y nhân ngờ Hồ Nữ lại thả hắc y nhân như vậy, không đuổi theo hắc y nhân.

“Lấy thực lực của người thì chúng ta căn bản không thể bắt lấy người, thiếu gia cũng nói qua, giặc cùng đường chó truy!” Hồ Nữ rất bình tĩnh nói.

“Ha ha, rất có ý tứ, Thái Nhã tiêu thư, người rất tốt, mà thiếu gia trong miệng của người cũng rất tốt, nếu có cơ hội thì chúng ta lại luận bàn một chút! Chuyện của lệnh tôn mong người nén bi thương, hơn nữa đừng trách ta...” Hắc y nhân cười cười, chuẩn bị cáo từ.

“Lời này của người là sao? Cha ta sẽ không chết, cho dù các người lại phải người đến đây thì ta cũng có thể đuổi các người về.” Hồ Nữ lạnh lùng nói.

Hắc y nhân cười cười nói: “Yên tâm, chúng ta cũng chỉ xuất động một lần, nếu thất bại sẽ không có lần thứ hai! Mà lệnh tôn thì hắc y nhân phải chết rồi, bởi vì hắc y nhân...”

“Hắc y nhân trúng Minh Thần Triệu Hoán!” Lúc này một thanh âm thay lời hắc y nhân nói.

“Đúng vậy, chính là sát khí đệ nhất thiên hạ..., Ý? Làm sao người biết?” Hắc y nhân gật đầu, đột nhiên phát hiện có điểm lạ, sao người khác có thể biết được bí mật này,

Minh Thần Triệu Hoán là thứ mà hắc y nhân rất vất vả mới được đến, rất ít người biết chuyện này.

Hắc y nhân nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy một thiếu niên nhân tộc, bên cạnh còn có một thiếu nữ nhân tộc, lúc này hai người đang đứng bên cạnh tộc trưởng.

Mà giờ khắc này tộc trưởng Hồ tộc tựa hồ đã nằm xuống, đã không có cái loại dũng mãnh vừa rồi!

Hai người kia là ai? Vì sao trong Hồ tộc lại xuất hiện hai người như vậy?

Thiếu niên nhân tộc này đương nhiên là Diệp Lăng, hắc y nhân vừa chạy đến đây, nhìn thoáng qua tộc trưởng Hồ tộc liền lập tức chạy đến bắt mạch.

Bởi Diệp Lăng biết tộc trưởng trúng một loại gì đó rất nguy hiểm!

“Chuyện rõ ràng như vậy ai mà không biết!” Diệp Lăng thực không thềm để ý nói.

“Nếu người đã biết là Minh Thần Triệu Hoán thì nên hiểu được hắc y nhân đã phải chết chắc rồi!” Hắc y nhân khôi phục bình tĩnh, lãnh đạm nói.

“Ừ, dưới tình hình chung thì hắc y nhân đã chết chắc rồi! Trúng Minh Thần Triệu Hoán lại không lập tức trị liệu, còn vận khởi đấu khí, điều này chẳng khác nào tự sát!” Diệp Lăng gật gù nói.

“Hóa ra đây mới là mục đích của ngươi, ngươi cố ý không cho tộc trưởng thời gian trị liệu, hơn nữa còn buộc hấn ra tay!” Hộ vệ bên cạnh đã hiểu ra, hóa ra lúc trước hắc y nhân không chỉ muốn giết tộc trưởng, đồng thời còn đang kéo dài thời gian.

“Thiếu gia, ngươi mau cứu cha ta!” Hồ Nữ sốt ruột nói.

Diệp Lăng còn chưa nói gì, hắc y nhân đã mở miệng trước:

“Không cứu được, cho dù là thần y lợi hại nhất thiên hạ, lúc này cũng không thể hóa giải được Minh Thần Triệu Hoán!”

437. Chương 438: Sát Thủ Bài Danh. (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 438: Sát thủ bài danh. (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Minh Thần Triệu Hoán cũng không phải luyện kim vũ khí đơn giản, đồng thời còn mang theo độc, vô luận là loại nào đi nữa cũng không thể phá giải!”

“Người khác không thể nhưng thiếu gia nhất định có thể, thiếu gia, ngươi nói đúng không?” Hồ Nữ hỏi, lúc này vì quan hệ đến phụ thân nên nàng bắt đầu có điểm dao động, muốn xác nhận đáp án.

“Hiện tại không có các nào giải quyết, Minh Thần Triệu Hoán đã khuếch tán đến toàn thân! Nếu vừa rồi hấn không hể động đây thì còn có thể giải quyết, hoặc là trước đó hấn bức độc ra thì sẽ không phiền toái như bây giờ!” Diệp Lăng lắc đầu nói.

Minh Thần Triệu Hoán kỹ thật chính là một loại tổ hợp luyện kim vũ khí cộng thêm luyện kim độc được, loại vũ khí này sau khi chạm vào nhân thể sẽ lập tức khởi động luyện kim trận, nhanh chóng phân giải, sau đó khuếch tán, phá hư cơ năng của thân thể.

Mà tộc trưởng Hồ tộc trải qua lâu như vậy, đồ vật này nọ cũng đã sớm khuếch tán đến toàn thân, muốn cứu hấn nhất định phải tìm ra thứ này khắp toàn thân, sau đó lấy ra.

Vấn đề là, nên lấy như thế nào đây?

Không có một luyện kim thuật sĩ nào cảm thấy mình có thể làm được, kể cả luyện kim thiên tài vô cùng nổi danh, dưới tình huống này cũng chỉ có thể chờ đợi một tiếng nói lời xin lỗi thôi!

Người thường trúng Minh Thần Triệu Hoán chính là chết, mà cao thủ thì không chết cũng phế, kể cả tuyệt đỉnh cao thủ.

Thứ này tuyệt đối là cực phẩm dùng để giết người cướp của, chẳng qua trình tự chế tác nó quá rườm rà, tài liệu cũng rất khó tìm nên rất ít người làm ra nó, bởi vậy cũng thất truyền, hiện thời đã không còn ai làm nữa.

Minh Thần Triệu Hoán trong tay hắc y nhân kỹ thật cũng chỉ có một cái như vậy, nếu không phải lần này nhất định phải trăm phần trăm hoàn thành nhiệm vụ thì hấn cũng sẽ không lấy ra thứ trân quý như vậy.

“Ta muốn giết ngươi!” Hồ Nữ nổi giận, khí thế bắt đầu tăng vọt, giống như hoàn toàn thay đổi thành người khác vậy.

Hồ Nữ biết nếu Diệp Lăng cũng nói không có cách nào thì toàn bộ đại lục cũng không có biện pháp gì, tương đương với tuyên án tử hình rồi.

“Ha ha, ta còn chưa muốn chết, cáo từ trước!” Hắc y nhân cười nói, bất quá trong lòng thầm giật mình bởi hắc phát hiện sau khi Hồ Nữ nổi giận thì trở nên càng khủng bố hơn.

Mà vừa lúc đó, đột nhiên hắc y nhân phát hiện một việc làm cho hắn dừng bước, ngơ ngác nhìn...

“??” Hồ Nữ phát hiện hành vi kỳ quái của hắc y nhân, quay đầu nhìn một chút, nàng thấy cha mình bị băng dần dần vây quanh, sau đó đóng băng lại.

Mà người đóng băng tộc trưởng Hồ tộc không phải Diệp Lăng thì là ai đây?

“May mà trên người ta còn một ít băng phách, tuy hiện tại không cứu được nhưng chỉ cần cho ta một ít thời gian thì không có vấn đề!” Diệp Lăng cười cười, mà rõ ràng những lời này hắn muốn nói cho Hồ Nữ nghe.

Hiện tại Diệp Lăng không có cách nào nhưng hắn có thể ngăn cản tộc trưởng tử vong, có thể tạm thời bảo trụ mạng của tộc trưởng, mà chỉ cần cho hắn thời gian thì nhất định hắn có biện pháp cứu người.

Kỳ thật trong lòng Diệp Lăng đã có biện pháp cụ thể, có điều biện pháp này cần chuẩn bị một chút, nhất là một thứ trong đó hiện tại trên tay hắn không có.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Hắc y nhân nhìn Diệp Lăng hỏi, hắn không ngờ Diệp Lăng nói còn biện pháp cứu, hơn nữa còn tùy thân mang theo băng phách, còn sử dụng băng phách một cách đơn giản như vậy.

Vô luận là điều này cũng nói lên thiếu niên nhân tộc này không phải thứ đơn giản!

“Ngươi đúng là không có lễ phép, trước khi hỏi người ta là ai thì hắn phải báo tên mình ra! Bất quá, ngươi không cần nói ta cũng biết ngươi là ai nên ta sẽ không nói cho ngươi biết ta là ai, rất chịu thiệt!” Diệp Lăng thực không thèm để ý nói, tiếp tục dùng băng phách vây quanh tộc trưởng Hồ tộc.

“Ngươi biết ta là ai? Nói mạnh miệng không sợ đứt lưỡi à?” Hắc y nhân một bộ khinh thường nói.

Mà lúc này đã không ai quản hắc y nhân bởi Hồ Nữ đã đến bên cạnh Diệp Lăng, nàng quan tâm sinh tử của phụ thân mình hơn.

Cũng vì vậy mà hắc y nhân càng thêm không kiên nhẫn, đứng ở đằng kia không chút khấn nguyện.

”Ngươi là Vô Ảnh Kiếm, đại lục sát thủ bài danh thứ bảy - đỉnh cấp sát thủ, đồng thời cũng là thành viên lệ thuộc đệ nhất sát thủ tổ chức - Nhất Nhất, Nhất Nhất Sát Thủ Tổ các ngươi có tôn chỉ là một kích phải giết, chỉ giết một lần, không thành công sẽ bỏ qua, sẽ không phải cao thủ khác qua!

Hắc y nhân trầm mặc, hiển nhiên Diệp Lăng đã nói trúng lai lịch của hắn.

“Còn có, Nhất Nhất Sát Thủ Tộc tổng cộng có chín người, toàn bộ đều là bài danh tiền mười trên đại lục, nhưng đệ nhất cũng không phải thuộc về các ngươi!” Diệp Lăng tiếp tục nói.

“Vì sao ngươi lại rõ ràng như vậy? Làm sao ngươi nhìn ra ta là Vô Ảnh Kiếm?” Hắc y nhân cau mày nói, những điều này rất bí ẩn rất ít người biết danh hào của mình chứ đừng nói nhận ra mình.

“Đây là chính ngươi nói, các ngươi chỉ giết một lần chỉ có Nhất Nhất mới làm như vậy, hơn nữa lấy thực lực của ngươi cũng rõ ràng nói cho mọi người biết, ngươi là một tuyệt đỉnh cao thủ, bên trong sát thủ có thực lực như vậy cũng không nhiều, đa phần bọn họ đều thiên về năng lực ám sát hơn! Tựa như bài danh đệ nhất, thực lực của nàng tuyệt đối không cao hơn ngươi, thậm chí không bằng một nửa nhưng kỹ xảo ám sát của nàng cao hơn ngươi rất nhiều.”

Diệp Lăng thu hồi băng phách, tiếp tục nói: “Nếu lần này là nàng đến giết tộc trưởng thì tộc trưởng hẳn chết chắc rồi, hơn nữa chúng ta cũng sẽ không phát hiện dù chỉ là cái bóng của nàng!”

Hắc y nhân lại trầm mặc, ánh mắt nhìn Diệp Lăng đã xuất hiện biến hóa rõ ràng, biểu tình khiếp sợ kia không thể giả được.

“Vì sao ngươi lại biết những chuyện này; chuyện về đệ nhất sát thủ thì ngay cả chúng ta cũng không xác định lắm, vì sao ngươi lại rõ ràng đến vậy?”

về đệ nhất sát thủ thì dù ở trong giới sát thủ cũng không mấy người biết, bọn họ chỉ biết có một vua sát thủ như thế, không có người hắn không giết được.

Diệp Lăng cười cười nói: “Người muốn biết à? Chúng ta trao đổi một chút, ai phải các người đến giết tộc trưởng.”

“Điều này không có khả năng, chúng ta sẽ không bán đứng cố chủ, nếu người không muốn nói thì thôi! Lần này mặc kệ là thành công hay thất bại thì tin rằng chúng ta sẽ không gặp lại, cáo từ!” Hắc y nhân lại cáo từ, hơn nữa nhắc chân chuẩn bị chạy.

“Khoan khoan!” Diệp Lăng hô.

“Xin hỏi còn có chuyện gì sao?” Hắc y nhân hỏi.

“Ta muốn biết thù lao người giết tộc trưởng là bao nhiêu? Cái này hẳn là không có vấn đề a.” Diệp Lăng cười hỏi.

Hắc y nhân nghĩ nghĩ, sau đó hồi đáp: “Năm mươi vạn kim tệ!”

Năm mươi vạn?!

Con số này làm người ta lạnh cả người, đây là một con số thiên văn, tin rằng trong giới sát thủ rất ít xuất hiện thù lao như vậy.

Chẳng trách ngay cả Minh Thần Triệu Hoán cũng dùng đến, nếu không dùng thì quả thật là thiên lời đánh xuống, thật sự rất có lời!

438. Chương 439: Thiên Cơ Giáp (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 439: Thiên Cơ Giáp (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Ta ra một trăm vạn, các người giết người ủy thác giết tộc trưởng cho ta, thuận tay giết luôn những người liên lụy!” Câu Diệp Lăng nói như một viên cự thạch rơi vào hồ, làm cả mặt hồ dậy sóng.

Không chỉ vì một trăm vạn mà còn vì phương thức của Diệp Lăng, đây là phương thức mà bọn hắn chưa từng nhìn thấy, chưa từng có người nghĩ đến dùng cách này giết người muốn giết mình.

“Này...” Hắc y nhân chần chờ, phương thức ủy thác này hắn vẫn chưa từng gặp qua làm hắn không biết nên đồng ý hay không.

“Yên tâm đi, điều này hẳn không trái với quy cũ sát thủ gì! Người chỉ cần làm theo quy củ, thu tiền của ta, sau đó đi giết người ta muốn giết, đây vốn chỉ là một lần ủy thác thôi! Điều kiện ta đã ra rồi đấy, không biết các người có tiếp thụ hay không?” Diệp Lăng bình tĩnh nói.

“Điều này... ta cần đi thương lượng một chút, vài ngày nữa sẽ cho người câu trả lời thuyết phục!” Hắc y nhân không thể đáp ứng, cũng không phải vì hắn cảm thấy không hợp quy củ, hắn cảm thấy lần giao dịch này có thể làm.

Làm một sát thủ, hắn hiểu rõ điều này hơn ai hết, nếu đã bỏ tiền mời sát thủ giết người thì nên có giác ngộ sẽ có một ngày mình bị người khác mời sát thủ giết mình.

Sát thủ cũng sẽ hông giáng đạo lý đối nhân xử thế, cũng không hỏi đúng sai, bọn họ chỉ biết lấy tiền giết người!

Có điều lần mua bán này quả thật rất đặc thù nên hắn cần đi hỏi ý kiến những người khác.

“Có thể. mấy ngày nay ta sẽ ở đây, bắt quá ta hy vọng các người mau quyết định, ta sắp phải rời đi nơi này rồi!” Diệp Lăng nói.

“Tốt! Chúng ta sẽ mau chóng cho người câu trả lời thuyết phục! Bất quá, trước khi đi ta có thể hỏi một câu không?” Hắc y nhân Vô Ảnh Kiếm hỏi.

“Hỏi đi!” Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

“Vì sao người lại hiểu rõ về Sát Thần vậy?” Hắc y nhân nói.

“Nàng... coi như thủ hạ của ta a...” Diệp Lăng nghĩ nghĩ, không biết nên hình dung thế nào mới tốt, cuối cùng nói.

Hắc y nhân trầm mặc, hắc cảm thấy đáp án này như có lẽ, hẳn là không thể tin.

Quên đi, có lẽ hẳn nói vậy, có lẽ hẳn chỉ tiếp xúc qua, mà vô luận là tình huống nào thì cũng không thể hỏi được tin tức Sát Thần từ miệng hẳn, hơn nữa điều này dường như không có lợi với mình, giữa sát thủ chưa bao giờ hỏi về thông tin của đối phương.

Mà vì sao hẳn không đi hỏi thân phận Diệp Lăng? Kỳ thật không cần bởi Diệp Lăng ở ngoài sáng, rất dễ dàng tra ra hẳn là ai, cũng không cần phải phí công hỏi.

“Tái kiến!” Lần này hắc y nhân thật sự đi rồi, biến mất trước mặt mọi người.

“Thiếu gia, tình huống của cha ta sao rồi?” Hồ Nữ cầm lấy tay Diệp Lăng, có điểm lo lắng hỏi.

Diệp Lăng vỗ vỗ tay Hồ Nữ, an ủi: “Không sao, có ta ở đây thì không có vấn đề gì cả, tuy xử lý việc này có điểm phiền toái nhưng vẫn có thể hoàn toàn chữa khỏi, vấn đề là ta cần một thứ hiện tại phải tìm ra nó đã.”

“Là cái gì vậy? Thiếu gia, chỉ cần người nói, nhất định chúng ta có thể tìm ra!” Cả Hồ tộc nhao nhao lên, lúc này gọi Diệp Lăng là thiếu gia đã bắt đầu có điểm kính ý, mà bọn họ cũng vô thức dần dần thừa nhận Diệp Lăng là chủ nhân của Hồ Nữ.

“Thứ này là Thiên Cơ Giáp...” Diệp Lăng nhìn mọi người, có chút ngượng ngùng đã kích sự nhiệt tình của mọi người.

“Thiên Cơ Giáp?! Là cái gì vậy?” Cả Hồ tộc không rõ, mà Athena lại trực tiếp hỏi.

Nói lên Athena thì nàng cũng không phải vừa đến, tuy nàng chạy chậm hơn Diệp Lăng nhưng dù sao cũng không quá chậm, khi Diệp Lăng đối thoại cùng hắc y nhân thì nàng đã đến rồi. Mà khi nghe Diệp Lăng nói chuyện cùng hắc y nhân, đột nhiên Athena phát hiện hóa ra Diệp Lăng có thể khôn khéo đến vậy, có thể lợi dụng sát thủ đối phó cổ chủ, tuy không biết cổ chủ là ai nhưng vẫn có thể phản kích, điều này bản thân mình hẳn không nghĩ đến được.

Chẳng qua biện pháp này tiêu hao cũng quá lớn, phải mất đến một trăm vạn kim tệ, mà thoát nhìn hẳn giống như một kim tệ vậy, ánh mắt cũng không nháy một cái nữa là.

Mặc kệ là điều nào đi nữa, Athena phát hiện mình ngày càng thích Diệp Lăng, vô luận là khôn khéo hay ngốc ngốc đều thích, đương nhiên chỉ là thích thôi.

“Thiên Cơ Giáp, không phải là truyền gia chỉ bảo của Lý gia sao? Đúng rồi, thiếu gia, không phải người cũng có một cái à, có thể sử dụng sao?” Hồ Nữ lại biết Thiên Cơ Giáp, có điều nàng không rõ, nó cũng chỉ là một kiện luyện kim khải giáp, mặc dù có điểm đặc thù nhưng dường như không liên quan gì đến chữa bệnh.

“Đúng vậy, chính là kiện ở Lý gia! Kiện ta làm cũng chỉ miễn cưỡng có thể sử dụng, có điều ta đang ném trong phòng thí nghiệm, vẫn còn đang hoàn thiện, ta vẫn chưa lấy ra...” Diệp Lăng tiếp tục nói.

“Người vẫn chưa lấy ra tức là vẫn còn ở Diệp Trạch, mà lý gia cũng giống Diệp Trạch, đều ở Tường Không Đế Quốc, thiếu gia, này rất phiền toái a.” Hồ Nữ có điểm đau đầu nói, “Bây giờ có thể làm một cái khác không?”

Diệp Lăng lắc đầu nói: “Không thể! Tài liệu Thiên Cơ Giáp rất đặc thù, cho dù tìm toàn bộ đại lục cũng chưa chắc có thể tìm ra tài liệu làm một kiện khác, lúc trước ta đã gộp nhặt toàn bộ để làm một kiện rồi, trên cơ bản đã không còn tài liệu nữa! Mà lại làm một kiện khác tuyệt đối phiền toái hơn so với đi Tường Không! Ta còn đi đến đó thì tốt hơn...”

“Không tốt! Bây giờ người đi Tường Không Đế Quốc chẳng khác nào đưa để vào miệng cọp! Vì sao phải dùng Thiên Cơ Giáp, đây không phải một kiện luyện kim khải giáp sao?” Hồ Nữ khó hiểu hỏi.

“Đúng vậy, bất quá Thiên Cơ Giáp có một công dụng rất đặc thù, nó có thể thu vào thân thể người, lợi dụng tốt thì có thể dùng nó hấp thu Minh Thần Triệu Hoán, chẳng những có thể làm tộc trưởng bình yên vô sự, hơn nữa còn tăng lên năng lực của Thiên Cơ Giáp!” Diệp Lăng hồi đáp.

Chữa bệnh không nhất định phải dùng dược liệu, phải nhìn xem giải quyết vấn đề thế nào là thích hợp nhất!

“Nếu không ta đi lấy, người chờ ở đây đi, dù sao ta không quan trọng với bọn họ!” Hồ Nữ nghĩ nghĩ, quyết định thay thế Diệp Lăng đi Tường Không.

“Người không quan trọng với bọn họ nhưng người quan trọng với phụ thân người, tuy rằng hiện tại hắc đang bị đóng băng nhưng người ở lại bên cạnh chiếu cố hắc thì tốt hơn! Tường Không Hoàng Thành ta sẽ đi, không thành vấn đề!” Diệp Lăng phủ quyết đề nghị của Hồ Nữ.

Ngoài nguyên nhân hắc nói ra, kỳ thật hắc cũng lo lắng, lúc trước khi mình rời khỏi Tường Không, ngay cả đám người Liễu Phi Yên còn bị Bát công chúa điện hạ giận chó đánh mèo, nếu đổi thành Hồ Nữ thì không chừng xảy ra chuyện thật.

“Nhưng người bị Tường Không Đế Quốc truy nã, người đi vào đấy không phải tự tìm đường chết sao?” Hồ Nữ lo lắng nói.

439. Chương 440: Thiên Cơ Giáp (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 440: Thiên Cơ Giáp (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Tuy ta bị truy nã nhưng bọn hắc cũng không làm gì được ta, hơn nữa ta có thể cải trang mới vào mà, sẽ không để người ta biết ta là ai, hắc hắc, đến lúc đó bọn hắc không nhận ra ta là ai thì khá thú vị a!” Diệp Lăng có điểm hưng phấn nói, hiện tại hắc có điểm hận vì sao những người đó không ở trước mặt mình ngay bây giờ, khi đó mình xuất hiện bằng khuôn mặt khác, không ai trong họ có thể nhận ra mình cả!

“Cải trang? Thiếu gia, không phải ta khinh người nhưng người cải trang thế nào cũng lộ ra sơ hở cả...” Hồ Nữ lại đưa ra một vấn đề khá nghiêm trọng.

“Đó là vì các người biết ta là ai, hiện tại không ai biết ta sẽ về Tường Không cả, cho dù lộ ra sơ hở thì họ cũng sẽ không liên tưởng đến ta nên không có vấn đề gì cả! Còn có, ta phải đi, phòng thí nghiệm dưới lòng đất chỉ có ta mở được thôi!” Diệp Lăng rất kiên quyết nói.

Lần này Diệp Lăng đi lấy Thiên Cơ Giáp tất nhiên sẽ đi lấy kiện của mình, của Lý gia quá khó đi, đây là truyền gia chỉ bảo của người ta, vẫn luôn mặc trên người thì sao có thể cho người đây?

“Lại là...” Hồ Nữ vẫn có điểm lo lắng.

“Tiểu hổ nữ, cứ để thiếu gia đi thôi, vừa lúc vài ngày nữa chúng ta có một đội ngũ sẽ đến Tường Không Hoàng Thành, thiếu gia tiện đường đi theo là được, có thể giúp thiếu gia che dấu nữa!” Athena chen vào nói, nàng cảm thấy Hổ Nữ quá mức khấn trương, kỳ thật việc này cũng không có vấn đề gì lớn.

Diệp gia rời khỏi Tường Không đã lâu như vậy, hơn nữa Tường Không sẽ nghĩ rằng Diệp Lăng ở ngoài chơi bởi, tuyệt đối sẽ không ngờ hắn lại quay về.

“Không cần che dấu, nếu thân phận của ta bị vạch trần thì sẽ liên lụy đến các người!” Diệp Lăng lắc đầu cự tuyệt.

“..., nếu người bị vạch trần thì càng cần chúng ta che dấu hơn nữa!” Athena nói.

“Không cần, một mình ta dễ chạy hơn một chút, ở cùng một chỗ với các người ngược lại rất khó chạy, các người là trời buộc!” Diệp Lăng rất không khách khí nói.

Hổ Nữ trầm mặc, nàng tuyệt đối đồng ý những lời này, Diệp Lăng đi một mình thì dù ở đâu cũng có thể trốn được, cho dù bị bắt cũng có thể thoải mái đào thoát.

Điểm này từ rất lâu đã được mọi người khẳng định!

“Như vậy đi, chúng ta che dấu người một đoạn, khi đến Hoàng Thành thì người tách ra sau, đội ngũ nhiều người như vậy, ít một người cũng sẽ không bị phát hiện!” Athena nói.

“Ừ, cứ vậy đi, thiếu gia, người không được cự tuyệt nữa, nếu không ngay cả đường người cũng không tìm ra nữa là!” Hổ Nữ không đợi Diệp Lăng phản đối liền lên tiếng.

“Này... được rồi, Athena, sao các người lại có đội ngũ đi Tường Không Hoàng Thành?” Diệp Lăng miễn cưỡng đáp ứng xong, rất kỳ quái hỏi.

“Chúng ta thường xuyên lấy đồ vật này nọ đi đến nhân tộc bán, Tường Không Hoàng Thành chỉ là một trong số đó thôi, bất quá lần này Tường Không Nữ Hoàng còn muốn giao hảo với chúng ta, kiên trì mời chúng ta đến nên chúng ta đành phải một đội ngũ đến. Ta quyết định ta cũng sẽ đi xem, học tập một ít thủ đoạn ngoại giao của thân tộc!” Athena cười

“...” Hổ Nữ nghĩ thầm, không phải vì thiếu gia đi nên người mới đi à, người chỉ muốn quán quít lấy thiếu gia mà thôi, thật sự là một con hồ ly tinh, ý, vì sao ta lại nghĩ nàng là hồ ly tinh chứ?

Tuy rằng Hổ Nữ hiểu mục đích của Athena nhưng nàng cũng không ngăn cản bởi có thêm Athena chiếu cố Diệp Lăng cũng tốt, tuy hai người là đối thủ nhưng nàng cũng tin tưởng năng lực của Athena.

“Triệu Nhã Nhu đúng là một Hoàng Đế khôn khéo, biết giao hảo cùng bộ lạc của các người, mượn sức thế lực của các người tốt hơn mượn sức những vương quốc khác nhiều!” Diệp Lăng cảm khái nói.

Một khi giao hảo cùng Thú Nhân Bộ Lạc thì bọn họ sẽ không bao giờ phản bội, trừ phi người làm ra chuyện gì không tốt mà thôi, nếu khai thông được giao dịch giữa hai bên thì Tường Không nhận được rất rất nhiều chỗ tốt.

Có điều khó khăn cũng rất lớn, nếu không các đế quốc khác cũng sớm làm rồi, việc này không có khả năng bị người xem nhẹ, hơn nữa xem nhẹ lâu như vậy.

“Thiếu gia, vậy còn cha ta cứ vậy sao?” Hổ Nữ nhìn Băng Tinh dưới đất hỏi.

“Cứ để vậy đi, Băng Tinh này hắn có thể duy trì một năm, trong vòng một năm cũng không cần làm thêm, chuyện gì cả, kỳ thật không cần đến một năm, ta đi Tường Không lấy Thiên Cơ Giáp nhiều nhất cũng chỉ mấy tháng, đến lúc đó chúng ta còn có thể lại gặp nhau một chút, sau đó người có thể đi Thú Thần Chỉ Thành.” Diệp Lăng thực nhẹ nhàng nói, dường như chuyện này rất đơn giản vậy.

“Biết rồi! Chúng ta về nhà trước đi, mang phụ thân về nhà...” Hổ Nữ gật gật đầu đáp lời.

“Ừ!” Diệp Lăng đáp, sau đó sai khiến tiểu Nhị nâng Băng Tinh dưới đất lên, đi về phía nhà của Hổ Nữ.

Khi tiểu Nhị nhẹ nhàng nâng Băng Tinh lên, rất nhiều người lấp bắp kinh hãi, bọn họ thật không ngờ một nhân tộc thiếu nữ thoạt nhìn ôn nhu yếu ớt lại có khí lực lớn đến vậy.

“Thiếu gia, ta đi thương lượng một ít chỉ tiết, ngày mai sẽ lại đến tìm ngươi!” Lúc này Athena hô, nàng không định tiếp tục đi theo Diệp Lăng mà muốn đi chuẩn bị một ít sự tình.

Nghe ngữ khí của Diệp Lăng hẳn sẽ xuất phát trong vài ngày nữa nên phải cho đội ngũ kia chuẩn bị sớm một chút, xuất phát sớm hơn dự định một chút.

Nói đến đội ngũ kia thì kỳ thật lấy Hồ tộc là chính, mà Hồ tộc chỉ phụ trách công tác bảo vệ thôi, dù sao loại chuyện ngoại giao như vậy cần trí tuệ của hồ ly.

Cứ như vậy mọi người đều tự đi làm chuyện cần làm, vì tộc trưởng, bọn họ phải cố gắng gấp bội!

Sáng sớm hôm sau, Athena sớm xuất hiện bên cạnh Diệp Lăng, đưa tin về công tác đốc thúc của mình, nói cho Diệp Lăng biết đội ngũ tùy thời có thể xuất phát.

Lần này quan hệ đến an nguy của tộc trưởng nên bọn họ sẽ càng nỗ lực hơn!

“Thiếu gia, hôm qua ngươi nói đệ nhất sát thủ kia là thủ hạ của ngươi, chuyện này có thật không?” Lúc sau, Athena rất tò mò hỏi.

“Đây là bí mật!” Diệp Lăng vẫn dùng lý do cũ.

“Ta biết rồi, nhất định là ngươi đang lừa hắc, sao ngươi lại có thủ hạ như vậy được!”

“Ta không biết gạt người, ta là người thành thật!” Diệp Lăng thuận miệng nói.

“...”

Tin ngươi mới lạ!!

Kỳ thật Athena không biết, quả thật đệ nhất sát thủ có thể xem như thủ hạ của Diệp Lăng, đệ nhất sát thủ này là ai thì tin rằng rất nhiều người cũng biết - Lãnh Huyết Ngưu!

Mà Lãnh Huyết Ngưu vẫn rất nghe lời Diệp Lăng, tuy hai người hay cãi nhau nhưng đại khái nàng sẽ nghe lời hắc, mà dường như Chu Tước Đế Quốc muốn giao Lãnh Huyết Tồ cho Diệp Lăng lãnh đạo nên quả thật có thể xem như Lãnh Huyết Ngưu là thủ hạ của Diệp Lăng.

Nếu Athena biết điểm này nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm, mà nếu nàng nhìn thấy bộ dạng của Lãnh Huyết Ngưu thì tuyệt đối sẽ không tin tiểu cô nương thoát nhìn nhu thuận nghe lời này lại là thiên hạ đệ nhất sát thủ!

440. Chương 441: Thiên Cơ Giáp (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 441: Thiên Cơ Giáp (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Không bao lâu sau, dưới sự dằn dặt cấm phần của Hồ tộc hộ vệ, hắc y nhân đi đến trước mặt Diệp Lăng, thoát nhìn hắc đã có câu trả lời thuyết phục.

“Chúng ta đã đáp ứng giao dịch của ngươi, thỉnh trả tiền trước! Nếu nhiệm vụ không thành công thì chúng ta sẽ hoàn trả tất cả!” Đây là câu trả lời của Nhất Nhất.

Diệp Lăng dứt khoát lấy ra kim phiếu trăm vạn đưa cho hắc y nhân, mà hắc y nhân kiểm kê xác nhận xong liền ly khai.

“Hồ Nữ, người cần chú ý một chút xem gần đây ai bị người ám sát, trong những người này có những ai quan hệ đến phụ thân người. Nếu Nhất Nhất không thanh lí sạch sẽ thì chính người phải người xử lý, không cần mềm lòng, nếu không sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba!” Diệp Lăng bình thản nói.

“Ừ, biết rồi!” Hồ Nữ gật gật đầu.

Vài ngày sau, Diệp Lăng và đội ngũ ngoại giao chuẩn bị xuất phát, người đưa cũng rất nhiều, dù sao lần hành động này rất quan trọng, liên quan đến tính mạng của tộc trưởng!

Mà trong đám người tất nhiên có Hồ Nữ, vô luận là Diệp Lăng hay tộc trưởng đều là người thân nhất của nàng.

“Thiếu gia, người như vậy...” Hồ Nữ nhìn Diệp Lăng, “Tin rằng bọn hắc sẽ không nhận ra!”

Diệp Lăng đã cải trang rồi, hơn nữa hiệu quả rất kinh người, ít nhất là khi Hồ Nữ nhìn thấy cũng bị chấn kinh rồi.

“Tiểu hồ nữ, thiếu gia đâu?” Athena cùng tiểu miêu nữ nói chuyện xong liền cùng lại đây tìm Diệp Lăng, có điều các nàng không tìm được sự tồn tại của hắc, phải đi hỏi Hồ Nữ.

“Không phải thiếu gia vẫn ở đây sao? Hi hi, người không nhận ra a!” Hồ Nữ có điểm đắc ý cười, nàng muốn nhìn xem biểu tình của Athena khi biết Diệp Lăng là ai là thế nào.

“Thiếu gia ở đâu?” Athena cùng tiểu miêu nữ tìm trái tìm phải nhưng vẫn không tìm ra sự tồn tại của Diệp Lăng.

Bất quả, tuy rằng không tìm thấy Diệp Lăng nhưng Athena lại phát hiện một chuyện vô cùng kỳ quái, nàng nhìn một Hồ tộc nói: “Người là ai? Vì sao ta chưa từng gặp qua người?”

“Ta là ca ca người!” Hồ tộc kia thuận miệng nói.

Athena cùng tiểu miêu nữ ngây người một chút, đơn giản là Athena không có ca ca!

“Xùy xùy, ta không có ca ca, người đừng nói lung tung, ý, người... người... A...” Athena chỉ vào Hồ tộc kia, bộ dáng có điểm không thể tin được.

“Ha ha, bị phát hiện rồi!” Hồ tộc kia nở nụ cười, bộ dáng như trò vui bị phát hiện vậy.

Athena đi tới đi lui chung quanh Hồ tộc kia, “Thiếu gia, quá mạnh mẽ đi, cứ như vậy sẽ không ai có thể nhận ra được người!”

Thiếu gia?

Đúng vậy, hóa ra Hồ tộc này là Diệp Lăng cải trang, điều này ra ngoài sự dự liệu của mọi người, kể cả Hồ Nữ cũng rất bất ngờ.

Vốn tất cả mọi người nghĩ đến dù Diệp Lăng cải trang thì chẳng qua cũng chỉ cải trang thành một nhân tộc thiếu niên khác mà thôi, không ngờ hắc lại trực tiếp biến thành Hồ tộc thiếu niên.

“Lỗ tai này, cái đuôi này, trời ạ, hoàn toàn giống như đực, còn có thể động đấy nữa chứ! Thiếu gia, người làm thế nào vậy?” Biểu tình của Athena cùng tiểu miêu nữ Thái Dã rõ ràng là có điểm không thể tin được.

Nhìn thấy biểu tình này của các nàng, Hồ Nữ cảm thấy rất vừa lòng, nàng cảm thấy sự ngạc nhiên của mình không tính là cái gì cả, ít nhất tốt hơn hai nàng nhiều.

“Rất đơn giản, tìm cái lỗ tai cái đuôi thật của hồ ly, hơi cải tạo kết cấu bên trong, sau đó dùng luyện kim trận cố định lại thì muốn động thế nào sẽ động như vậy thôi! Xem, lỗ tai này, đuôi này...” Diệp Lăng thề hiện, làm lỗ tai động động, cái đuôi lắc lắc, cơ hồ hoàn toàn giống như Hồ tộc!

“...”

Như vậy thì ai mà tin hắc là nhân tộc chứ, ai có thể nghĩ rằng hắc chính là Diệp Lăng đây, tiểu Hồ Nữ, xem ra người nên yên tâm a.

Hiện tại Athena tuyệt đối không sợ Diệp Lăng bị vạch trần thân phận, cho dù Diệp Lăng dùng khuôn mặt cũ nhưng mái tóc dài phủ lỗ tai làm hắn như biến thành một người khác vậy.

Vì phối hợp với tính chất đặc biệt của Hồ tộc, hơn nữa phải che dấu lỗ tai nhân tộc nên Diệp Lăng liền đội một đầu tóc dài, ừ, là một mái tóc dài đen mượt, ách quen tay, kỳ thật là mái tóc dài màu bạc như Athena vậy.

Cũng vì vậy mà khi hắn đứng cùng một chỗ với Athena dường như thật sự có một ít chỗ tương tự, hắn liền nhân cơ hội chiếm tiện nghi của Athena, nói mình là ca ca của Athena, gọi là Apollo.

Cứ như vậy một thiếu niên đẹp trai Hồ tộc Apollo sinh ra, gây nên không ít oanh động, tất nhiên là ở phạm vi nhỏ...

“Thiếu gia, người phải cẩn thận một chút, đừng tìm người nói mình là ai, lấy được đồ vật này nọ liền trở về ngay, đừng gây thân rắc rối đấy, nhớ kỹ, lần này phải tìm được Anna các nàng, đừng lại tìm sai nữa đấy!” Hồ Nữ lại nhắc nhở.

Trong kế hoạch của bọn họ, sau khi Diệp Lăng đắc thù sẽ hội hợp cùng Anna Dong Binh Đoàn, sau đó trực tiếp áp tải hắn về, Anna Dong Binh Đoàn là một cái Dong Binh Đoàn mà bọn hắn tin tưởng nhất.

“Biết rồi, người cũng nói năm lần rồi, ta cũng không phải ngu ngốc, đã sớm nhớ kỹ rồi!” Diệp Lăng thực không thêm để ý trả lời.

“Người chính là một cái tiểu ngu ngốc! Thường xuyên mơ hồ! Athena, nhờ người trông chừng hắn giùm!” Hồ Nữ phân phó nói.

“Yên tâm, ta sẽ! Tiểu hổ nữ, ta cảm thấy người không phải là nữ nô của thiếu gia mà hắn là lão mẹ của thiếu gia...” Athena trêu ghẹo, nàng cảm thấy Hồ Nữ lo lắng cho Diệp Lăng quá mức.

“Hừ! Không cần người quan tâm, người chỉ cần làm tốt chuyện của người là được rồi!” Hồ Nữ có điểm khó chịu nói.

Kỳ thật lời của Athena cũng có một ít đạo lý, từ nhỏ Hồ Nữ vẫn ở bên cạnh chiếu cố Diệp Lăng, dường như nhân vật gì nàng cũng đã “sắm vai” qua rồi, ngay cả lão mẹ cũng không ngoại lệ.

“Đi đây, nữ nhân các người đúng là mài mài chít chít!” Diệp Lăng thực vô lương tâm nói, sau đó nhảy lên xe vận hàng, ngồi trên đồng hàng hóa, quơ tay tái kiến cùng mọi người.

Thú Nhân Bộ Lạc ngoài xe ngựa vận chuyển hàng hóa ra vốn không có xe vận chuyển hành khách, Diệp Lăng cũng không có cơ hội ngồi xe ngựa thoải mái gì, bất quá hắn cũng không sao cả, giống nhau thôi mà.

Mà những người khác như Athena đều cưỡi ngựa mà đi, Diệp Lăng lại không biết cưỡi ngựa.

Cứ như vậy đội ngũ chậm chậm xuất phát, Hồ Nữ đứng yên tại chỗ thật lâu... thật lâu... mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng đội ngũ mới về nhà.

“Thiếu gia, vì sao người lại giả trạng thành Hồ tộc mà không phải Hồ tộc?” ở trên đường, đột nhiên Athena nghĩ đến vấn đề này, mở miệng hỏi Diệp Lăng.

“Hồ tộc yếu ớt, không cần làm gì cả! Hồ tộc thì khác, phải có lực lượng, phải làm rất nhiều chuyện, ta mới không rảnh như vậy, ta rất yếu!” Diệp Lăng thành thật hồi đáp.

“...”

Hóa ra là vậy, vèn vèn vì không muốn làm việc, muốn nằm lười ra! Nếu như vậy thì quả thật Hồ tộc rất thích hợp, cũng không phải nói Hồ tộc lười mà Hồ tộc không làm việc nặng được!

441. Chương 442: Bách Thú Khu (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 442: Bách Thú Khu (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Mà lại nói tiếp, quả thật Diệp Lăng cũng thích hợp làm Hồ tộc, nam tính Hồ tộc đều là lưng hùm vai gấu, thoát nhìn thân thể hần hoàn toàn không phù hợp, Hồ tộc thì có điều thích hợp hơn.

Đối với điểm này, lúc này đám người càng thêm khẳng định, cảm thấy quyết định này của Diệp Lăng thật sự quá đúng.

Khu Diệp Lăng ra khỏi lãnh địa Thú Nhân, mỗi lần xuất hiện ở một thành thị của nhân loại sẽ đưa đến rất nhiều ánh mắt, thậm chí có không ít nữ tính lao lên thân cận.

“Hi hi, thiếu gia, ngươi làm Hồ tộc thật sự không sai, có thể mê chết rất nhiều tiểu cô nương!”

“Không sai cái đầu ngươi, như vậy rất gây sự chú ý, ta nên tiếp tục hóa trang thêm một chút...” Diệp Lăng trả lời, sau đó bỏ chạy đi hóa trang.

“Đừng hóa trang, như vậy là tốt rồi, đừng làm thêm gì nữa, Hồ tộc chúng ta đều như vậy, cũng không phải một mình ngươi bị truy phủng, nếu ngươi đặc thù một chút mới gọi là gây chú ý!” Athena lập tức đuổi theo nói.

Đúng vậy, không chỉ mình Diệp Lăng bị truy phủng mà đám người Athena cũng vậy, Hồ tộc quả thật rất có yêu mị, nam nữ đều mê lệ như vậy, hơn nữa xinh đẹp động lòng người.

“Nói cũng đúng, thôi cứ vậy đi, nếu không ngày nào cũng phải hóa trang, rất phiền!” Diệp Lăng vốn đang định hóa trang, nghe Athena nói đành ngừng lại.

Cũng như lời Athena nói vậy, nếu tất cả mọi người đều được chú ý mà hần lại không đáng chú ý thì sẽ là một đặc thù, ngược lại sẽ làm người ta nhớ kỹ.

“Bất quá vì phòng ngừa có người nhận ra, đồng thời cũng ngăn chặn tình huống dễ bị chú ý, bây giờ mỗi người chúng ta mang một cái kính râm đi!” Diệp Lăng lấy ra một cái kính râm mang vào.

Athena ngần ngừ nói: “Thiếu gia, ta cảm thấy như vậy có thể ngăn cản sự chú ý này nhưng cũng sẽ mang đến sự chú ý khác.”

Sở dĩ nàng nói như vậy vì nàng thấy Diệp Lăng đeo kính dường như có một loại mị lực khác, tuy rằng ít hơn khi nãy một chút nhưng không kém là bao.

“Cũng đúng, đưa mỗi người một cặp kính, còn có Hồ tộc nữa, bọn họ đều dùng màu đen đi, như vậy mới có khí thế của bảo tiêu!” Diệp Lăng lấy ra rất nhiều cặp kính râm từ không gian giới chỉ, làm cho Athena có điểm sửng sờ.

Kính râm này mặc dù trên đại lục có không ít nhưng cũng thuộc loại xa xỉ phẩm, có điều đáng giá. Mà Diệp Lăng lấy ra đều là từng bó từng bó lớn thì hỏi sao Athena không sửng sờ?

Vì vậy hôm sau mọi người nhìn thấy một đội ngũ khốc khốc, một đám Hồ tộc kính đen uy vũ, còn có một đám Hồ tộc xinh đẹp với mắt kính thật “cool”.

Dường như hiệu quả này càng oanh động, càng đáng chú ý hơn!

Bất quá đây là chinh thê, từng người một ngược lại trở nên mơ hồ, muốn từ trong đội ngũ nhận ra một người nào đó quả thật có điểm khó, đây cũng là mục đích của Diệp Lăng.

Đây là bí ai của đoàn thể. Có đôi khi cả đoàn rất nổi danh nhưng lại rất ít ai đi chú ý thành viên bên trong.

Cứ như vậy đội ngũ đi thẳng đến Hoàng Thành Tường Không, dùng hết hơn một tháng thời gian, mà trong đó tất nhiên cũng phát sinh vài sự tình, bất quá đều là chuyện nhỏ, không đáng nhắc tới.

Mà thân phận của Diệp Lăng vẫn không bị ai hoài nghi, chỉ coi hắn như một Hồ tộc mỹ thiếu niên đẹp trai lãnh khốc mà thôi, không ai nghĩ đến hắn lại là đệ nhất trọng phạm Tường Không - Diệp Lăng.

Trong Tường Không Đế Quốc, yêu cầu bắt được Diệp Lăng là cao nhất, cao hơn những người khác rất nhiều, so sánh với hắn thì dường như đám cao thủ như Diệp Dực cũng không quan trọng, thậm chí có điểm sắp bị biến mất.

Hiện tại Diệp Dực đã dần đất Diệp gia lập môn hộ mới rồi, hơn nữa vẫn duy trì trung lập, Tường Không Đế Quốc tất nhiên không cần quá chú ý bọn hắn nữa nên lệnh truy nã cũng dần dần bị hủy bỏ.

Có điều lệnh truy nã Diệp Lăng vẫn ở đệ nhất danh, đến tận bây giờ Bát công chúa điện hạ vẫn hạ lệnh thấy Diệp Lăng lập tức đưa tin, tốt nhất là bắt về.

Mà theo tin đồn, nếu không phải Bát công chúa điện hạ bận bình định thế cục trong nước thì nhất định sẽ phái bộ đội tinh nhuệ nhất đi bắt Diệp Lăng, vô luận hắn chạy đi đâu cũng sẽ làm như vậy.

Rất nhiều người rất khó hiểu về điều này, không rõ vì sao tiểu Nữ Hoàng này vẫn nhím mắt Diệp Lăng, chẳng lẽ trước kia hắn đùa giỡn nàng sao?

Đương nhiên đây cũng chỉ là ý nghĩ của mọi người, hơn nữa không ai dám nói ra bởi chỉ cần nói ra nhất định sẽ bị tiểu Nữ Hoàng biến thái này giết chết.

Tiểu Nữ Hoàng này rất biến thái, giết cha, giết huynh đệ tỷ muội nhưng không thể phủ nhận nàng có chỗ đáng bội phục trên phương diện thống trị quốc gia.

Dùng lời của Diệp Lăng là, muốn làm tốt ngôi vị Hoàng Đế thì phải có chút biến thái...

Sau chính biến, Bát công chúa điện hạ dùng thủ đoạn cường ngạnh sửa sang triều chính, tập trung tất cả quyền lợi vào tay mình, vô luận là binh quyền hay chính quyền đều bị nàng khống chế.

Sau đó nàng vừa thi triển chính sách của mình, vừa tiêu diệt từng thế lực phản đối mình trong nước, chú ý, là tiêu diệt chứ không phải trấn áp!

Đối với Bát công chúa điện hạ mà nói, phạm là đối địch với mình đều phải chết!

Bất quá tuy Bát công chúa điện hạ rất lãnh khốc nhưng với bình dân mà nói thì nàng là một Hoàng Đế không sai, chính sách của nàng rất thuận với nhân tâm, vừa phát triển đế quốc lại vừa mang đến cuộc sống tốt đẹp cho bình dân.

Đối với bình dân mà nói, ai làm Hoàng Đế cũng không sao cả, bọn họ chỉ quan tâm Hoàng Đế này có phải Hoàng Đế tốt hay không, nếu tốt thì dù phản loạn cũng sẽ được duy trì.

Cũng vì vậy mà Tường Không Đế Quốc vẫn phồn vinh như trước, từ Hoàng Thành của nó có thể nhìn ra điểm này, Diệp Lăng cảm thấy còn nóng hơn trước khi mình đi nữa.

“Ta muốn đi bán đấu giá hội!”

Sau khi vừa đi vào Hoàng Thành, Diệp Lăng đã muốn chạy đến bán đấu giá hội, đây là nơi hắn tưởng niệm nhất ở Hoàng Thành, những nơi khác phải xếp hàng sau nó.

“Đứng lại!” Athena nhanh tay lẹ mắt bắt được tay áo Diệp Lăng, không cho hắn chạy đi.

“Làm gì vậy, đừng tóm lấy ta, bây giờ chúng ta có thể tách ra rồi!” Diệp Lăng vỗ vỗ tay Athena, ý bảo nàng buông ra.

“Thiếu gia à, cho dù ngươi muốn tách ra cũng không phải lúc này, bây giờ ai cũng nhìn thấy chúng ta đứng chung một chỗ, một mình ngươi rời đi không phải sẽ làm người ta hoài nghi sao?” Athena tức giận nói.

“Có sao? ở đây sẽ không có ai chú ý chúng ta.” Diệp Lăng không thèm để ý nói.

Athena nhíu mày, nhìn về một hướng nói: “Ai nói không ai chú ý, ta thấy bây giờ chúng ta đang bị giám thị rất chặt!”

“?” Diệp Lăng có điểm nghi hoặc, nhìn về hướng Athena nhìn, hần nhìn thấy một số người rất quen mắt nhưng không nhớ gặp qua bao giờ.

Có điều hần có thể khẳng định những người này thuộc về quân đội, xem võ trang của bọn hần, còn mang theo một đại đội nhân mã thì không phải đang nói với mọi người rằng “chúng ta là quân đội” sao?

442. Chương 443: Bách Thú Khu (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 443: Bách Thú Khu (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Là khách nhân đến từ Hồ tộc cùng Hồ tộc sao, chúng ta phụng mệnh của Nữ Hoàng đến nghênh đón mọi người, cũng chuyển lời thăm hỏi thân thiện nhất.”

Một người đi lên chào hỏi với đám người Athena, cũng vây quanh mọi người lại, tất nhiên chỉ để hộ tống!

“Đã tạ, xin chuyển giúp lời thăm hỏi của chúng ta đến Nữ Hoàng!” Lúc này một Hồ tộc hơi lớn tuổi đi ra đáp lời.

Cũng không phải Athena muốn đầy cho người khác mà là nàng không có tư cách, trong đội ngũ này, Athena cùng Diệp Lăng đều thuộc loại khách mời lâm thời, mà kể cả không phải thì trước mặt tiền bối, Athena cũng chỉ có thể đứng qua một bên mà thôi.

“Đã tạ, ta sẽ chuyển đạt! Chúng ta đã an bài xong nơi ở cho các vị khách quý, mời đi theo chúng ta!” Những người đó cũng đáp lễ, chuẩn bị mang theo đám người Athena đến nơi ở đã an bài sẵn.

“Xin lỗi, chúng ta đã có chỗ ở rồi, đây là nơi mà tất cả Thú Nhân chúng ta vẫn tụ tập, chúng ta ở đó sẽ quen hơn một chút.” Hồ tộc tiền bối kia cự tuyệt.

“..., Nơi đó là... Điều này cũng không tốt a, nếu mọi người ở đây sẽ làm người khác cảm thấy Tường Không chúng ta không trọng đạo đãi khách.” Những người đó suy nghĩ một chút, lập tức nói.

Nơi ở theo lời Hồ tộc tiền bối chính là một khu trong nội thành Tường Không Hoàng Thành, nơi đó gọi là Bách Thú Khu, cư ngụ toàn bộ đều là Thú Nhân, là nơi mà tất cả Thú Nhân đến đây muốn ở lại, bất quá cấp bậc hơi thấp một chút.

“Không cần khách khí trước giờ chúng ta vẫn ở đó, quen rồi, Thú Nhân chúng ta không thích những cung điện xa hoa, ở đây sẽ quen thuộc hơn!” Hồ tộc tiền bối vẫn cự tuyệt.

Ngoài bọn họ thích ở đó ra còn có nơi đó sẽ không bị Tường Không giám thị, hơn nữa đến lúc đó Diệp Lăng có thể tùy ý xuất hiện, sẽ không có ai hoài nghi đến thân phận của hần.

Trong Bách Thú Khu cũng có mười mấy người của Hồ tộc ở lại!

“Nếu mọi người đã kiên trì thì chúng ta cũng không miễn cưỡng, ở trong này cần gì thì tùy thời có thể đến tìm chúng ta, chúng ta sẽ tìm cách giải quyết!” Những người đó cung kính

Bọn họ cũng sớm dự kiến đến kết quả này rồi, bọn họ cũng nghĩ bình thường Thú Nhân sẽ không đi tiếp thụ chỗ tốt của nhân tộc, bọn họ thích dùng năng lực của bản thân để giải quyết hơn.

Mà lúc này phía Tường Không cũng chỉ xem đội ngũ này như một đội ngũ ngoại giao bình thường mà thôi, thả lỏng rất nhiều, nếu bọn họ biết Diệp Lăng cũng trà trộn trong đó thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

“Người tới, đưa những vị khách quý này đến Bách Thú Khu!”

Tuy rằng Thú Nhân không muốn đi nhưng cũng phải phái một ít tiểu binh hộ tống một chút, vừa hợp với lễ tiết, vừa tranh thủ hảo cảm của đối phương.

Đám người Athena cũng không cự tuyệt, cũng không có lý do để cự tuyệt, cứ để bọn hắn hộ tống một chút cũng không sao.

Cứ như vậy, đế quốc đệ nhất truy nã phạm - Diệp Lăng, dưới sự hộ tống của binh lính đế quốc tiến nhập Tường Không Hoàng Thành, đi vào Bách Thú Khu.

“Ai, không biết bây giờ Thập Tam công tử ra sao rồi!”

“9!”

Khi tiếp cận Bách Thú Khu, một tiểu binh đột nhiên nói, điều này làm mọi người cảm thấy rất ngoài ý muốn, nhất là Diệp Lăng cùng Athena.

“Suyt! Người không muốn sống nữa à? Nếu để Nữ Hoàng biết người nhắc đến Thập Tam công tử thì nhất định sẽ bị xử trí theo quân pháp đấy!” Một tiểu binh khác lập tức nói, mà những tiểu binh khác làm bộ như không nghe thấy gì cả.

“Cũng không biết Nữ Hoàng nghĩ thế nào nữa, vì sao bức Diệp gia biến thành hai, quan trọng nhất là Thập Tam công tử cũng đi khỏi đế quốc chúng ta rồi...” Tiểu binh trước đó thật sự có điểm không biết sống chết tiếp tục nói.

“Có cách nào đâu, tiên hoàng và Diệp Thành Thiên đại nhân quan hệ tốt như vậy, hơn nữa Thập Tam công tử còn là vị hôn phu của Thất công chúa, nếu nàng muốn làm Hoàng Đế thì phải diệt trừ bọn họ, hiện tại chỉ đuổi đi thôi, cũng không tàn nhẫn lắm!”

Dường như dân chúng Tường Không không biết chính xác về chuyện này, tuy biết Nữ Hoàng giết tiên hoàng và đám hoàng tử, công chúa nhưng về phía Diệp gia cũng chỉ biết là bị đuổi đi chứ không phải bị đuổi giết.

Ngẫm lại cũng đúng thôi, ai sẽ thừa nhận hơn mười vạn đại quân của mình đuổi giết mà lại không giết được một người nào cả!

“Ai, ta vẫn nhớ Thập Tam công tử, có điều bây giờ hắn đã là người đế quốc khác rồi, một ngày nào còn Nữ Hoàng thì hắn vẫn là người mà chúng ta phải đuổi bắt!”

“Các người đừng nói nữa, nói thêm, thì sự tình sẽ biến nghiêm trọng đấy!” Tiểu binh khác nhắc nhở.

“...” Đám tiểu binh bắt đầu im lặng.

Lúc này Athena có điểm ngoài ý muốn, nàng không ngờ rằng Diệp Lăng có danh vọng cao như vậy, ngay cả đi lâu lắm rồi vẫn còn người nhớ đến hắn.

Diệp Lăng thì vẫn đang kỳ quái vì sao những người này đột nhiên nói đến mình, không có chút điềm báo trước!

Điểm này rất nhanh Diệp Lăng sẽ biết, mà ánh mắt Athena nhìn Diệp Lăng càng thêm mê ly...

Sau khi đi vào Bách Thú Khu, đám tiểu binh cũng cáo từ rời khỏi, bắt quá trước khi rời đi, dường như bọn họ ngăn người nhìn Bách Thú Khu một hồi mới chịu rời đi.

“Ý, chỗ này giống như bộ lạc a...”

Khi Athena nhìn thấy Bách Thú Khu lập tức phát ra một tiếng kinh dị, đơn giản là nàng phát hiện trong Bách Thú Khu, tất cả kiến trúc đều mang phong cách bộ lạc.

Không chỉ là kiến trúc mà ngay cả bố cục cũng vậy, hoàn toàn giống như một cái bộ lạc!

Hiện tại Athena cũng hiểu được vì sao Hồ tộc tiền bối phải đến đây bởi ở đây làm các nàng có cảm giác như được về nhà, làm các nàng cảm thấy rất thoải mái.

“Các vị đại nhân, chỗ ở của mọi người đã được chuẩn bị tốt, mời đi theo ta!”

Lúc này một người xuất hiện, là một Hồ tộc, chính là người tiếp ứng của bọn họ.

“Vẫn ở chỗ cũ à?” Trong đội ngũ Diệp Lăng có người lên tiếng hỏi, rất rõ ràng những người này không phải lần đầu tiên đến đây.

“Ừ!” Hồ tộc tiếp ứng kia gật đầu nói.

“Ấy ấy, xin hỏi sao mọi người lại nghĩ đến việc thành lập một chỗ như vậy ở đây?” Athena rất ngạc nhiên với vấn đề này, dựa theo quy mô của Bách Thú Khu thì dường như không nên xuất hiện trong một thành thị của nhân tộc.

Nếu Bách Thú Khu chỉ là một khu nhỏ thôi thì cũng không có vấn đề gì, nhưng vấn đề là Bách Thú Khu cũng không nhỏ, diện tích rất rộng.

Một khu vực lớn như vậy, nếu không có ích lợi gì thì chắc hẳn sẽ không xuất hiện trong địa bàn của nhân tộc, hơn nữa còn là Hoàng Thành của Tường Không Đế Quốc.

“Trước kia chúng ta cũng không nghĩ đến, đây là có người giúp chúng ta mới có được Bách Thú Khu của hôm nay!” Hồ tộc tiếp ứng kia hồi đáp, ánh mắt lộ ra vẻ tôn kính, dường như rất tôn trọng người trong lời nói.

“Có người? Là ai?” Athena hỏi.

Hồ tộc kia trầm mặc một hồi, sau đó thần thần bí bí nói: “Hiện tại hẳn là một cấm kỵ tại đế quốc này, bất quá với chúng ta thì không có vấn đề gì, hẳn chính là Diệp gia Thập Tam công tử - Diệp Lăng!”

443. Chương 444: Bách Thú Khu (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 444: Bách Thú Khu (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“A?” Diệp Lăng cùng Athena đồng thời phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Athena không ngờ chỗ này là Diệp Lăng làm ra, mà Diệp Lăng kinh ngạc là vì hẳn không nhớ...

“Có phải người quên rồi không?” Athena nghe thấy Diệp Lăng phát ra tiếng kinh ngạc liền hiểu được hẳn quên mất rồi.

“Ừ!” Diệp Lăng cũng không phủ định, trực tiếp thừa nhận.

“??” Hồ tộc kia có điểm kỳ quái nhìn Diệp Lăng cùng Athena, không biết hai người đang nói cái gì.

“Người có biết ngày trước thiếu gia... Diệp Lăng vì sao lại thành lập nơi này không?” Athena quen gọi Diệp Lăng là thiếu gia rồi, cũng may không ai chú ý.

Kỳ thật cho dù có người chú ý cũng không sao cả, ở đây đều là Thú Nhân, hơn nữa cũng chịu qua ân huệ của Diệp Lăng, cho dù biết hẳn ở đây cũng sẽ không bản đứng hẳn, thay hẳn giữ bí mật.

“Lúc trước hình như Thập Tam công tử nhất thời hứng khởi, nói thành lập một cái nhà cho Hồ tộc Thái Nhã bên cạnh hẳn, sau đó liền mua nơi này, thành lập dựa theo phong cách bộ lạc, đồng thời cũng cho Thú Nhân ở lại miễn phí cũng vì vậy mà nơi này trở thành nơi cư ngụ của Thú Nhân khi đến Hoàng Thành.” Hồ tộc kia nói.

“Nơi này có bao nhiêu Thú Nhân?” Athena thuận miệng hỏi.

“Không ít, đây cũng là điều chúng ta không ngờ đến, có đến hơn năm nghìn người.” Hồ tộc kia hồi đáp.

“Năm nghìn?” Đám người Athena có chút kinh ngạc, Thú Nhân rất ít khi xen lẫn trong xã hội nhân tộc, một nơi xuất hiện năm trăm đã là nhiều rồi, chỗ này thậm chí có đến hơn năm nghìn.

“Ừ, Thú Nhân ở đây có người đến học tập, làm đệ tử, có người đến kinh doanh, có người đến phát triển, cũng có người là Thập Tam công tử tiêu tiền cứu ra, cũng có hậu đại của Thú Nhân và nhân tộc...” Hồ tộc bình tĩnh giải thích.

Tuy trong Thú Nhân Bộ Lạc không trao đổi nhiều lắm với bên ngoài nhưng cũng không phải không có, ở Hoàng Gia Học Viện cũng có không ít đệ tử là Thú Nhân, không khác Mia lắm, Mia cũng thuộc Thú Nhân bộ tộc.

“Thiếu gia, xem ra chuyện người làm cũng không ít a, khó trách có nhiều người nhớ đến người, còn tôn kính người như vậy...” Athena nhỏ giọng nói bên tai Diệp Lăng, mà lời này cũng chỉ Diệp Lăng nghe thấy.

Động tác thân mật này cũng làm cho Hồ tộc kia ngẩn ngơ, hần vốn đang định mời Athena đi dạo Hoàng Thành một chút, Athena lại là tuyệt thế mỹ nữ hiếm có trong Hồ tộc, tất nhiên sẽ hấp dẫn ánh mắt người khác.

Mà lúc này Hồ tộc kia phải buông tha bởi thoát nhìn đóa hoa này dường như đã có chủ...

Lúc này –

“Người dùng dựa vào ta gần như vậy, nhột lỗ tai ta đấy!” Diệp Lăng dùng một tay đẩy mặt Athena ra, rất không khách khí nói.

“A?” Hồ tộc kia ngây người ra một chút, sau đó hần cảm thấy dường như mình còn cơ hội, lại hưng phấn lên.

“Người! Có tin ta cần người không!” Athena thẹn quá hóa giận nói.

“Tin, cho nên dùng đến gần ta!” Diệp Lăng gật gật đầu, sau đó cách Athena rất xa...

“...”

“Mạo muội cho hỏi một chút, tiểu thư mỹ lệ, tên của người là gì?” Hồ tộc kia bắt đầu hỏi Athena, triển khai theo đuổi.

“Athena.” Athena lãnh đạm trả lời, cũng không vì tức giận với Diệp Lăng mà phát tiết lên người khác. Bất quá nàng vẫn luôn hơi bình thản với người khác nên thoát nhìn giống như rất lãnh đạm vậy.

“Athena tiểu thư xin hỏi hần là ai vậy, quan hệ giữa hai người là sao?” Hồ tộc kia tiếp tục hỏi, lãnh đạm cũng không sao, quan trọng là có độc thân hay không, hơn nữa cho dù lãnh đạm đi nữa thì nàng cũng đã nói tên với mình rồi.

“Không quan hệ, ta không biết hần!” Athena nói, dường như nàng vẫn còn khó chịu bởi Diệp Lăng dám đẩy mình ra.

Mà cùng lúc đó Diệp Lăng cũng lên tiếng: “Ta là ca ca của nàng, ta gọi là Apollo...”

“Ca ca cái đầu nhà người, ta không biết người!” Athena nghe thấy Diệp Lăng nói, lại một lần nữa phủ quyết.

Hồ tộc kia nhìn nhìn Diệp Lăng, lại nhìn nhìn Athena, cảm thấy quả thật hai người có chỗ giống nhau, tóc đều màu trắng, lỗ tai tương tự, cái đuôi y chang, còn có đều rất xinh đẹp!

“Hóa ra là ca ca, thất lễ thất lễ!” Hồ tộc kia tin lời ma quỷ của Diệp Lăng, điều này cũng có nguyên nhân, không chỉ hai người có nhiều điểm tương tự mà quan trọng nhất là sự thân mật của hai người, nếu là huynh muội thì dễ giải thích hơn.

Đương nhiên Hồ tộc này sẽ hy vọng hai người là huynh muội, nếu là quan hệ khác thì hần sẽ rất khó tiếp thụ.

Athena trầm mặc, nàng có điểm không rõ vì sao tên Hồ tộc trước mặt này lại không tin mình, ngược lại đi tin chuyện ma quỷ của thiếu gia.

“Khách khí khách khí!” Diệp Lăng cũng đáp lễ, đúng theo lễ tiết của Hồ tộc kia, với cái này thì hẳn chỉ cần xem qua một lần là học được ngay, rất đơn giản.

“Ca ca, tiểu đệ tên Ngả Lực, sau này còn nhờ ca ca giúp đỡ nhiều!” Hồ tộc kia, cũng là Ngả Lực bắt đầu a dua lấy lòng Diệp Lăng.

Muốn theo đuổi người ta thì tất nhiên cũng phải hầu hạ ca ca người ta cho thật tốt, nếu không cậu cả khó chịu thì kết quả sẽ rất bị kịch.

“Ừ, rất có tiền đồ. Có phải muội muội ta rất đẹp làm người động lòng không?” Lúc này Diệp Lăng như trở nên mẫn tuệ hơn nhiều, làm cho Athena cảm thấy tức giận. Bình thường mong người thông minh một chút thì người lại mơ mơ màng màng, bây giờ thì hay lắm, gặp chuyện này lại biến thông minh.

“Đúng đúng, Athena tiểu thư là cô gái xinh đẹp nhất ta từng gặp qua, thuần khiết như băng tuyết, nếu ta có thể lấy được cô gái như vậy thì dù có chết cũng cam lòng.” Ngả Lực gật đầu, đồng thời cũng nói ra ý nghĩ của mình, nói ra ý tưởng muốn theo đuổi Athena.

“Cũng không cần phải chết, chỉ cần người hầu hạ ca ca thật tốt thì ca ca sẽ gả nàng cho người!” Diệp Lăng vỗ bả vai Ngả Lực, lớn tiếng nói.

Trên mặt Athena xuất hiện vài đạo hắc tuyến, lòng nàng bắt đầu “nổi lửa”.

“Thật sao? Vậy ca ca muốn gì, chỉ cần người nói ra thì nhất định tiểu đệ sẽ làm được!” Hai mắt Ngả Lực sáng ngời, “kề vai sát cánh” cùng Diệp Lăng, rất nghiêm túc nói.

“Mang ta đi Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, chỗ đấy mở lại chưa?” Diệp Lăng cười nói.

“Được được, không ngờ ca ca lại là đồng đạo, chỗ đó quả thật là một nơi rất tốt, đáng tiếc đóng cửa lâu như vậy, cũng may gần đây cũng đã mở lại rồi!” Ngả Lực gật đầu hưng phấn

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu? Đó là nơi nào?” Athena lãnh đạm hỏi.

“Thanh lâu a!” Diệp Lăng cùng Ngả Lực đồng thời hồi đáp.

“Thành thịnh!”

Cơn tức của Athena bạo nổi, đá một cước ra...

“Các người đi chết cho ta!”

“A!”

444. Chương 445: Lý Nguyệt (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 445: Lý Nguyệt (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Tuy Athena không hoạt động bên nhân tộc nhưng cũng biết thanh lâu là gì, nàng đã xem qua không ít tư liệu của nhân tộc, hiểu biết cũng không kém người thường là bao.

“Đại ca, Athena tiểu thư bình thường đều đối xử với ca ca người như vậy à?” Ngả Lực thực vô tội hỏi, bởi hắn phát hiện cơn tức của Athena dường như đều hướng về phía Diệp Lăng, mà hắn chỉ bị liên lụy vào thôi.

Bất quá như vậy đã nói lên Athena căn bản là không cần hắn.

“Không phải đâu, bình thường nàng rất biết điều, không biết vì sao lúc này lại hay tức giận, nhất định là vì người rồi!” Diệp Lăng lắc lắc đầu, đẩy hết trách nhiệm lên người Ngả Lực.

“...” Ta oan uống a, oan hơn cả Đậu Nga nữa, ý, Đậu Nga là ai, mặc kệ, dù sao cũng là oan a!

(Mọi người có thể tìm hiểu thêm về “Oan Đậu Nga” trên google hoặc click link cuối post -DG)

“Hừ!” Athena lạnh lùng nhìn Ngả Lực, “Người cách hắn xa ra một chút, không được làm hắn hư hỏng!”

“...” Ngả Lực trầm mặc, vừa rồi dường như không phải mình nói trước, người làm người khác hư hỏng hẳn là ca ca người mới đúng: “Athena tiểu thư hình như là ca ca hắn...”

“Không được gọi hắn là ca ca!” Athena cá giận nói.

“Ách, vậy gọi là gì?” Ngả Lực ngây người một chút.

“Gọi thiếu gia!” Athena thuận miệng trả lời.

“Thiếu gia?” Ngả Lực lại ngẩn người, gọi sao giờ, nếu gọi hắn là thiếu gia thì không phải gọi người là tiểu thư sao, vô duyên vô cớ lại thấp hơn một bậc?

Athena lại tiếp lời: “Thôi quên đi, người khỏi cần kêu, dù sao về sau người cũng không được đến gần hắn!”

Như vậy thì ngay cả tư cách gọi thiếu gia của Ngả Lực cũng bị nàng phủ định, hiện tại Ngả Lực còn thấy không sao cả, nhưng sau này hắn lại hiểu ra từ thiếu gia này cũng không phải ai cũng gọi được.

Sau khi vứt bỏ sự quẩn luyến của Ngả Lực, Athena hỏi Diệp Lăng: “Nói, vì sao lại muốn đi loại địa phương như vậy?”

“Loại địa phương gì?” Diệp Lăng nhất thời mê hoặc.

Athena khẽ cắn môi, tiếp tục nói: “Chính là Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu đấy.”

“À, đó là tài sản của ta, ta đi xem một chút cũng là bình thường thôi.” Diệp Lăng thực không thêm, đề ý hồi đáp.

Athena trầm mặc, nàng không ngờ lại có chuyện đó, hóa ra Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu này là tài sản của Diệp Lăng.

“Người vô sỉ! Vì sao phải mở nó...” Athena đỏ mặt, xấu hổ nói.

“Ta thấy sinh ý của nó không sai nên mua xuống, hơn nữa lúc ấy ta ở trong đó hơn một tháng, mua xuống thì ở sẽ tiện hơn một chút.” Diệp Lăng vẫn không thêm để ý trả lời.

“Người ở trong đó một tháng?” Mặt Athena có điểm đen.

“Ừ! Lúc trước nặn hình tượng lại cho mụ béo nên đi vào đấy.”

“Mụ béo?” Athena không hiểu.

“Không nói với người nữa, ta đi xem xem rốt cuộc là ai to gan như vậy, dám chiếm dụng tài sản của bản thiếu gia!” Diệp Lăng lắc lắc tay, có điểm không kiên nhẫn, cũng không muốn giải thích nhiều.

“?” Lần này Athena lại càng không hiểu, cái gì gọi là chiếm dụng tài sản của hắn?

Kỳ thật chuyện này cũng đơn giản, không phải Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu bị tân Nữ Hoàng niêm phong sao? Vốn chuyện này cũng không sao nhưng bây giờ dường như có người lợi dụng chức vụ, mở lại Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, hơn nữa độc chiếm.

Tin tức này là khi Diệp Lăng vào thành nghe được, có người nói phải đến Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu nhìn hoa khôi xem, hắn liền hỏi một chút mới biết được Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu được mở lại.

Hơn nữa dường như tất cả mọi người cũng biết người mở lại Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu là ai, hình như là một thiếu gia của Lý gia, tên là Lý Ngạn.

“Ta đi đây!”

Khi đám người Athena được an trí xong, Diệp Lăng để tiểu Nhị lại đây liền nhanh như chớp chạy đi, làm Athena muốn chạy theo cũng không kịp.

“Hỗn đản thiếu gia, nếu người dám đi cái loại địa phương như vậy thì tối nay không cần quay lại!” Athena cắn răng dậm chân, trong lòng hung hăng nói. Có điều nếu buổi tối Diệp Lăng không quay lại thật thì dường như vấn đề càng nghiêm trọng hơn một chút.

Tuy rằng Diệp Lăng thường xuyên lạc đường nhưng Tường Không Hoàng Thành này hẳn vẫn khá quen thuộc, trên cơ bản không có vấn đề gì, điểm này có thể yên tâm

Mà ngay từ đầu Diệp Lăng nhắm về phía nơi hắn muốn đi nhất, chạy nhanh đến nơi thuê xe ngựa!

“Đến bán đấu giá hội!”

Tất nhiên đây là nơi hắn muốn đi đầu tiên rồi, Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu chỉ là thứ yếu, mà Diệp Trạch thì phải chờ đến đêm mới đi, ban ngày sao động thủ được.

Có điều hắn cứ như vậy nghênh ngang đi trên đường chẳng lẽ không sợ bị người ta nhận ra sao? Vấn đề này tin rằng đáp án của hắn - mặc kệ!

Nhận ra thì nhận ra, đến lúc đó cầm lấy đồ vật này nợ xong chuồn đi, bọn họ tuổi gì đòi bắt ta!

Lúc này tuy Diệp Lăng vẫn còn “đội lốt hồ ly” nhưng hắn đã tháo kính râm xuống rồi, lấy một khuôn mặt vô cùng hấp dẫn đi lại trong Hoàng Thành.

Vì sao phải tháo kính?

Rất đơn giản, bây giờ Diệp Lăng tháo kính xuống thì không ai cho rằng hắn là thành viên trong đội ngũ ngoại giao, bài trừ khả năng hắn xuất hiện từ đó bởi bây giờ ai cũng biết đội ngũ ngoại giao này đều mang kính cả!

Đây có lẽ cũng là một trong những lý do mà Diệp Lăng muốn sử dụng kính râm, như vậy hắn sẽ càng dễ dàng phân ranh giới với những người kia hơn!

Cho nên nói, sự lo lắng của Athena dường như chỉ là dư thừa, nhất định Diệp Lăng sẽ không quay về đội ngũ, hắn sẽ tìm một chỗ ở bên ngoài, tựa như Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu rất có thể là chỗ hắn muốn ở lại.

Trong Hoàng Thành này Diệp Lăng đã từng ở qua vài nơi, Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu là một trong số đó, mà những nơi khác bây giờ không thích hợp với hắn.

Những nơi nào?

Một là hành cung của Thất công chúa, ngay dưới mí mắt Bát công chúa, rất nguy hiểm! Hơn nữa ra ra vào vào rất không tiện, tất nhiên Diệp Lăng sẽ không đi rồi.

Mà Diệp Trạch thì không khác hoàng cung là bao...

Mặc kệ, đi bán đấu giá hội trước đi, nói không chừng sẽ có thứ tốt!

Cứ như vậy Diệp Lăng đi đến nơi hắn xa cách đã lâu, rất muốn quay về bại gia một lần, nơi này là một trong những nơi bại gia tốt nhất!

Ngay cửa bán đấu giá hội, bởi “lần đầu tiên” đến nên Diệp Lăng phải đăng kí tên, lấy số ghế...

“Tên gì?”

“Ta gọi là Ford, Ford * Fox.” Diệp Lăng nghĩ nghĩ, thuận miệng nói ra tên này.

Kỳ thật bình thường Thú Nhân không có họ, mà có dòng họ thì trên cơ bản đều là danh môn vọng tộc, mà cũng có khi là gia tộc Bán Thú Nhân.

Trên đại lục này có một gia tộc Bán Thú Nhân thuộc hậu đại Hồ tộc, bọn họ lấy kinh thương là chính, là một gia tộc rất giàu có, mà dòng họ này vừa hay là Fox.

Diệp Lăng cũng không biết mình trùng hợp đụng họ của người khác, làm cho người ở đây và sau này đều nghĩ rằng hắn là thiếu gia của gia tộc kia, cũng nhờ đó mà làm hắn bớt đi rất nhiều thứ phải giải thích, không công lại có một cái gia tộc che dấu.

Mà sở dĩ hắn lấy tên Ford * Fox cũng không chỉ vì hắn nhớ đến hiệu xe trước kia, còn có một nguyên nhân khác - Fox không phải là hồ ly sao?

“A!”

445. Chương 446: Lý Nguyệt (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 446: Lý Nguyệt (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ford công tử, đây là sổ thẻ của người, mời nhận lấy.” Nhân viên công tác cung kính đưa sổ ghế lâm thời cho Diệp Lăng.

Trừ phi hộ khách cần vị trí thường kỳ, nếu không đều chỉ là lâm thời mà thôi, Tường Không Hoàng Thành là một nơi có lưu lượng người ra vào, đại bộ phận cũng chỉ là khách qua đường, rất nhanh sẽ rời đi nên cũng không cần thường kỳ.

“9527? Dãy số này có ý tứ.” Diệp Lăng ngây người một chút, sau đó thu hồi thẻ số.

Sau khi đi vào bán đấu giá hội, Diệp Lăng liền cảm thấy một cỗ khí tức quái dị, âm thanh náo nhiệt, những tên ăn chơi trác táng đấu phũ đều làm tinh thần hắn phấn chấn gấp trăm lần.

“Bán đấu giá bán đấu giá!”

Diệp Lăng hưng phấn hú lên, cũng tùy tiện tìm một chỗ ngồi.

“...”

Ngay khi Diệp Lăng ngồi xuống, nhìn vật phẩm đấu giá đột nhiên cảm thấy có sát khí bên cạnh, vì vậy nhìn qua...

“Ta kháo!” Diệp Lăng hoảng sợ, tránh qua bên cạnh, kết quả là...

“A a...” Diệp Lăng hoa chân múa tay...

“Oanh!”

Ghế dựa vì Diệp Lăng lắc qua lắc lại nên té xuống, mà Diệp Lăng cũng bị té bịch xuống đất, thoát nhìn rất chặt vật.

“Người sao vậy?” Một thanh âm lãnh diễm vang lên, phát ra từ một thiếu nữ lãnh diễm vừa rồi ngồi bên cạnh Diệp Lăng, nàng có điểm ngoài ý muốn với phản ứng của Diệp Lăng.

Tuy rằng vừa rồi mình muốn dọa hắn rời đi nhưng cũng không muốn đến mức như vậy.

“Không có gì, gặp quỷ!” Diệp Lăng khôi phục lại bình thường, ta không biết nàng, ta không biết nàng, có gì phải sợ.

Vì tỏ vẻ mình không phải là mình, hấn cố ý động động cái lỗ tai, lắc lắc cái đuôi...

Lãnh diễm thiếu nữ trầm mặc, người lắc lắc cái gì, còn có vừa rồi rõ ràng nhìn thấy ta mới thả không phải nói ta là quỷ sao?

Nhìn biểu tình của hấn tựa hồ đã bị cái gì quai thuộc dọa, nhưng dường như gần đây không có ai, mà mình lại không đến mức dọa người như thế. hơn nữa cho đến bây giờ cũng chưa từng thấy qua thiếu niên Hồ tộc này.

Quên đi, coi như hấn gặp quỷ!

Lãnh diễm thiếu nữ nghĩ nghĩ một hồi, quyết định mặc kệ Diệp Lãng, có điều nàng phát hiện Diệp Lãng có một hành vi rất quái dị –

Diệp Lãng xê ghế ra rất xa, bảo trì một khoảng cách an toàn với lãnh diễm thiếu nữ, sau đó lại đặt sự chú ý vào bán đấu giá hội.

Vì sao phải cách mình xa như vậy? Chẳng lẽ hấn cũng muốn đến theo đuổi ta? Lại bày trò để gây sự chú ý?

Hừ, đúng là nhàm chán.

Lãnh diễm thiếu nữ có điểm khinh bỉ nghĩ, bất quá trong sâu nội tâm nàng có một loại cảm giác, cảm giác như thiếu niên Hồ tộc này thật sự có điều gì đó.

Vô nghĩa, tất nhiên là có cái gì đó rồi, nếu người biết thiếu niên Hồ tộc này là Diệp Lãng thì người sẽ lập tức hiểu được vì sao lại thế, hơn nữa người sẽ lập tức nghiêng rằng nghiêng lợi muốn giáo huấn Diệp Lãng một chút.

Lãnh diễm thiếu nữ này là một người quen của Diệp Lãng, thuộc loại có điểm thân nhưng quan hệ không tốt lắm...

“Lý Nguyệt, làm lão bà của ta đi!”

“Lăn đi, tên ngu ngốc nhà người.”

“...”

“Diệp Lãng, ta nói lại lần nữa, ta không thích người, người không cần làm chuyện vô vị như vậy.”

“Ta thích người là chuyện của ta, mắc mớ gì đến người.”

“...”

Đúng vậy, lãnh diễm thiếu nữ này chính là Lý Nguyệt kia, Diệp Lãng từng bởi vì thấy tướng số nên theo đuổi Lý Nguyệt vài năm, sau đó đột nhiên bỏ qua một bên, không gặp Lý Nguyệt nữa.

Vừa rồi không phải Diệp Lãng bị nàng dọa mà vì cảm thấy rất ngoài ý muốn, không ngờ có thể gặp lại cố nhân ở đây, thật sự rất ngoài ý muốn.

Tính tính thì đã rất rất lâu chưa gặp nhau, dường như đã hơn tám năm rồi, mà sở dĩ hấn có thể liếc mắt nhận ra được Lý Nguyệt ngay, kỳ thật cũng vì Lý Nguyệt có một đặc điểm rất khác thường.

Đôi mắt của Lý Nguyệt không giống người khác, màu bạc.

Mà đó cũng là nguyên nhân Diệp Lãng bị dọa nhảy dựng, trong hoàn cảnh u ám thế này đột nhiên nhìn thấy đôi mắt màu bạc tất nhiên sẽ bị giật mình một chút.

Tuy rằng đã rất lâu chưa gặp nhưng Diệp Lãng cảm thấy nên giữ một khoảng cách với nàng thì tốt hơn, vạn nhất bị nàng phát hiện thì có điểm đau đầu.

Mà đồng thời Diệp Lãng cũng phát hiện một việc, hấn phát hiện Thiên Cơ Giáp mình muốn tìm đang ở ngay bên cạnh, ngay trên người Lý Nguyệt, đúng là “gần trong gang tấc”.

Xem ra Lý gia đã giao vật truyền gia chỉ bảo này cho Lý Nguyệt, có điều vì sao không đưa cho tôn từ, ví dụ như Lý Ngạn đoạt Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu của Diệp Lãng chẳng hạn.

Đối với điểm này, tất cả những ai biết chuyện này đều cảm thấy rất kỳ quái, giống như có điểm không bình thường. Cách giải thích duy nhất là Lý Nguyệt tạm thời bảo quản.

Hiện tại vì Diệp Lăng không định lấy Thiên Cơ Giáp của Lý gia nên không sao cả, không thêm nghĩ biện pháp lấy từ trên người Lý Nguyệt xuống.

Kỳ thật cho dù hắn muốn nghĩ biện pháp cũng không được, Thiên Cơ Giáp thì chỉ có chủ nhân mới tháo ra được, cho dù luyện kim thuật của Diệp Lăng cao đến đâu đi nữa cũng không lấy xuống nếu không có sự đồng ý của Lý Nguyệt.

Mà nó cũng là lý do vì sao Diệp Lăng không quan tâm đến Thiên Cơ Giáp của Lý gia, lấy thì lấy không được rồi, mà để hắn xuất hiện hỏi mượn Lý gia thì chưa nói Lý gia có xem mặt mũi mình cho mượn không, chỉ khẳng định được một chuyện là nhất định sẽ bị Nữ Hoàng đuổi giết.

“Ta ghét, thứ này sao cũng có thể đặt ở bán đấu giá hội?”

Trải qua một ít vật phẩm nhàm chán, một kiện vật phẩm rất quái dị xuất hiện làm Diệp Lăng cảm thấy rất kỳ quái

Đó là một cây đàn cổ, Diệp Lăng từng dùng qua nó, ném trong Phong Hoa Tuyết Nguyệt lâu làm vật trưng bày, đương nhiên âm hiệu cũng rất tốt, cũng có luyện kim trận đặc thủ, có một ít giá trị thực tế.

Có điều dù sao cũng là đồ đặc của mình nên khi Diệp Lăng thấy nó xuất hiện ở bán đấu giá hội làm hắn có cảm giác rất quái lạ.

“Thứ này ai sử dụng qua thì mọi người cũng tự biết trong lòng rồi đấy, giá khởi điểm một ngàn kim tệ.” Bán đấu giá sư kia trực tiếp hô giá một ngàn kim tệ làm Diệp Lăng có điểm thụ sùng nhược kinh.

Đàn cổ phí tổn nhiều nhất chỉ một trăm kim tệ, bây giờ giá khởi điểm lại là một ngàn, vậy giá cuối cùng không phải rất cao sao?

Đây là giá trị của danh nhân sao? Mình đúng là một danh nhân a!

“Một ngàn!”

Điều làm Diệp Lăng không thể tưởng tượng được là, người đầu tiên ra giá lại là Lý Nguyệt, không nghĩ đến nàng lại có hứng thú với nó, chẳng lẽ nàng thích đàn cổ...

Nếu như vậy thì coi như bảo cầm tặng tri âm, để nàng nhận lấy đàn cổ của mình đi thôi.

“Một ngàn mốt!”

Một lát sau đàn cổ trực tiếp bị nâng lên một cái giá mới, mà đây cũng chưa phải giá cuối cùng, vẫn còn tiếp tục tăng giá, hơn nữa tốc độ rất nhanh, lên đến một cái giá mà Diệp Lăng không thể tưởng tượng được.

“Năm ngàn!” Cuối cùng một người dùng năm ngàn kim tệ thắng được cái đàn cổ này, mà giá trị của nó đã vượt xa giá trị bản thân đàn cổ rồi.

446. Chương 447: Lý Nguyệt (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 447: Lý Nguyệt (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Ta khát, không phải một cái phá cầm sao, các ngươi có cần cướp đoạt như vậy không?” Có người không thể lý giải được, giá cả này cũng quá khủng bố đi, năm nghìn kim tệ a.

“Phá cầm? Ngươi tìm ra cái khác cho ta xem đi?” Rất nhiều người thưởng cho hắn một ánh mắt khinh thường.

Mà lúc này Diệp Lăng phát hiện Lý Nguyệt bên cạnh đã đứng dậy rời khỏi đây, khi rời đi còn đưa cho mình một ánh mắt nghi hoặc.

Đương nhiên Diệp Lăng cũng không để ý đến ánh mắt nghi hoặc này, hắn chỉ cảm thấy Lý Nguyệt bị điên rồi, đến đây mua đồ đặc của mình, mua không được thì bỏ về.

Từ đó có thể thấy Lý Nguyệt đến đây để mua cây đàn cổ kia, có điều giá cả rất cao, nàng không mua nổi!

Kỳ thật Diệp Lăng không biết gần đây những thứ gì của hắn đều rất dễ bán, nhất là bản thân hắn chế tác, mang vào một ít luyện kim thuật đều là cướp đoạt hàng.

Mà vì sao lại như vậy? Kỳ thật vì chính Diệp Lăng, Quảng Trường Thần Tích ở Thánh Thành đã lan khắp thiên hạ nên giá trị của hắn đã tăng lên gấp trăm lần.

Mà nếu cả chuyện hắn là Mơ Hồ Thần Y cũng bị người biết đến thì hắn không chỉ trăm lần!

Sau khi Lý Nguyệt rời đi, rất nhiều người cũng đi theo, dường như mục đích của họ chỉ là cây đàn cổ kia mà không có hứng thú với những thứ khác.

Điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến Diệp Lăng, hắn vẫn tiếp tục ngồi, hy vọng có thứ gì hắn muốn xuất hiện để hắn có thể ra tay!

Rất nhanh Diệp Lăng có cơ hội, sau khi mua được vài thứ kỳ quái gì đó thì đấu giá hội cũng kết thúc, không cho hắn một kinh hỉ quá lớn nhưng cũng coi như có điều thu hoạch.

Lần này những thứ Diệp Lăng mua xuống rất kỳ quái, cũng không ai cướp đoạt với hắn nên không cảm thấy phong cách hắn giống Thập Tam công tử trong truyền thuyết, không gây nên sự oanh động gì cả, một chút cũng không!

Đương nhiên cũng có người cảm thấy kỳ quái, không biết vì sao hắn lại mua mấy thứ kia, thứ kỳ quái như vậy cũng chỉ có Thập Tam thiếu gia trong truyền thuyết ngày xưa mới cảm thấy hứng thú mà thôi.

Bất quá cho dù như vậy cũng không ai cho rằng thiếu niên này chính là Diệp Lăng bởi thật sự kém quá lớn.

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu!”

Diệp Lăng đi đến một nơi hắn rất quen thuộc, tất nhiên phương thức quen thuộc của hắn khác những khách nhân ở đây, không ai ở lại lâu như vậy mà không phát sinh quan hệ gì với nữ tử thanh lâu như hắn, ừ, cái loại quan hệ ấy ấy đấy.

Nơi này dường như không thay đổi, ít nhất những đồ vật Diệp Lăng nhớ đến cũng không thay đổi gì, chỉ có người mới thay đổi mà thôi.

Người của Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu tất cả đều đi theo Liễu Phi Yên đến Diệp Thành, kinh doanh quán trà của Diệp Lăng.

“Ày, công tử, người muốn cái gì?” Khi Diệp Lăng bước vào Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, một nữ nhân rất kiều mỹ chào đón, cười nói cùng Diệp Lăng.

“Ta muốn Thiên Tâm Tiểu Trúc ở phía sau, còn có chuẩn bị một bữa tiệc rượu tốt nhất cho ta.” Diệp Lăng né tránh sự dấy dưng của nữ nhân, sau đó rất bình thản nói.

Nữ nhân kia hỉ thượng lông mày, vừa nghe đã biết Diệp Lăng là một công tử rất hưởng thụ, hơn nữa rất có tiền, nếu không sẽ không trực tiếp gọi Thiên Tâm Tiểu Trúc, nơi đó cũng không phải người thường có thể ở.

Nàng lập tức hỏi tiếp: “Đã biết! Còn gì không?”

“Còn gì nữa? Tạm thời không có, nhớ thiếu gì thì sẽ gọi sau!” Diệp Lăng lắc đầu nói.

“Hết rồi?” Nữ nhân kiều my kia ngầy người một chút, sau đó lại thử hỏi một lần nữa: “Công tử, người xác định không cần thứ khác sao?”

“Không cần!” Diệp Lăng lắc đầu đáp.

Lúc này mặt nữ nhân kiều my lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói: “Vị công tử này, người đến Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu của chúng ta làm gì, chỉ gọi một bàn đồ ăn, ở một cái viện tử? Nếu ai cũng giống người thì những cô nương của chúng ta làm sao lẫn lộn đây?”

“Sao lại không? Cứ vậy mà lẫn lộn thôi! Trước kia ta vẫn kêu như vậy thì có sao đâu? Người đúng là kỳ quái!” Diệp Lăng nhìn nữ nhân kiều my kia, có điểm kỳ quái nói.

“Người mới kỳ quái! Đến thanh lâu chúng ta không gọi cô nương, tưởng chúng ta là khách điểm sao?” Nữ tử kiều my có chút giận dữ nói, Diệp Lăng như vậy là trắng trợn tát các nàng một cái.

“Ta đúng là tìm một nơi ở! ở đây tiện hơn khách điểm, còn có người hầu hạ...” Diệp Lăng thành thật hỏi đáp, điều này làm người gần đó cảm thấy vô lực, bọn họ chưa từng gặp qua khách nhân như vậy.

Bất quá lại nói tiếp, nếu so sánh khách điểm với thanh lâu thì tất cả nam nhân ở đây tuyệt đối tán thành ở lại thanh lâu, rượu nước đồ ăn ở đây đều là nhất lưu, hơn nữa người hầu hạ đều là nữ nhân xinh đẹp động lòng người.

Tiểu tử Hồ tộc này đúng là một kỳ tài, như vậy cũng nghĩ ra được!

“Vậy người hầu hạ thì người cũng phải kêu một cô nương hầu hạ chứ...” Nữ tử yêu mị xem như hiểu được mục đích của Diệp Lăng, nếu đã đến đây thì nàng cũng không tốt cự tuyệt, chỉ hy vọng làm được nhiều sinh ý hơn một chút.

Ăn ở cũng phải trả tiền, chỉ cần hần trả tiền thì muốn thế nào chẳng được!

“Ta lại không biết những cô nương của người, gọi cô nương gì, ta gọi Liễu Phi Yên qua, người có hay không?” Diệp Lăng thực trực tiếp hỏi.

N ít

Toàn trường trầm mặc, đối với sự rời đi của Liễu Phi Yên, cho đến tận bây giờ bọn họ vẫn có điểm bi thống, tuy rằng nghe nói Liễu Phi Yên lại một lần nữa lên đài tại Diệp Thành nhưng bây giờ nàng đã không còn là nữ tử thanh lâu, không bồi rượu nữa.

Hơn nữa nàng không xinh đẹp như xưa nữa...

Bất quá nghe nói, bây giờ nàng trở nên thật thanh tú, thanh tú đến nỗi làm người ta bất khả tư nghị, giống như hai người khác nhau vậy, thật muốn đi xem một chút.

Nữ nhân kiều my nhìn thấy như vậy cảm thấy đau đầu, thời kì bây giờ, cái từ nàng không muốn nghe nhất chính là đứng đầu bảng - Liễu Phi Yên, sẽ làm người ta cảm thấy tổ chất bây giờ kém hơn trước kia.

Mà trên thực tế quả thật bây giờ kém hơn rất nhiều, không có đám người Liễu Phi Yên, chỗ này chỉ xem như tốt hơn những nơi bình thường một chút, không còn cảm giác Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu của ngày xưa nữa.

“Tuy rằng Liễu Phi Yên đã không còn ở đây nhưng chúng ta cũng có không ít cô nương không thua kém Liễu Phi Yên là mấy, đêm nay còn có một kinh hỉ cho mọi người, đây là một tiểu mỹ nhân thanh tú động lòng người mà gần đây chúng ta mới tìm đến, tuyệt đối sẽ không kém với Liễu Phi Yên.” Nữ nhân yêu mị lập tức dời tầm mắt mọi người, nói ra hoạt động đêm nay, hâm nóng không khí một chút, đồng thời cũng làm trường hợp bình tĩnh lại.

“Đêm nay ta nhìn xem, nếu thích hợp thì sẽ gọi nàng!” Diệp Lăng thuận miệng nói.

“Vị công tử này, ta đúng là hy vọng người có thể, ở đây cũng chỉ có người mới xứng với nàng, bất quá cũng không chỉ nhìn bề ngoài, còn cần nhìn túi tiền của người a!” Nữ nhân kiều my kia cười nói.

“Ta chỉ có tiền thôi, điểm này ngươi không cần lo lắng!” Diệp Lăng rất khinh thường nói, thứ khác không dám nói, như tiền thì hắn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, hơn nữa rất thích tiêu xài!

447. Chương 448: Lý Gia Phát Triển (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 448: Lý gia phát triển (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Nếu đúng là như vậy thì ta hy vọng ngươi sẽ đoạt được, dù sao ta cũng không muốn nhìn thấy những tỷ muội của ta bị những người loạn thất bát tao đập hư, ít nhất nhìn ngươi cũng không tệ lắm!” Kiều my nữ nhân nói kia nói, trong lời nói có một ít chua xót.

“Ngươi cứ đứng nhìn là được, mà lão bản các ngươi có phải là Lý Ngạn không?” Diệp Lăng thuận miệng hỏi.

“Đúng vậy, hiện tại hắn quản chỗ này!” Kiều my nữ nhân gật gật đầu, chuyện này cũng không cần phải giấu diếm, ai cũng biết rồi.

“Khi nào hắn đến đây có thể mời hắn đến chỗ ta một chút không?” Diệp Lăng bình thản nói, ngữ khí bình thản làm cho không ai nghe ra hắn có ý tứ gì.

“Không biết lúc nào Lý công tử mới đến, bình thường hắn rảnh thì sẽ chạy qua đây, gần đây hình như hơi bận nên không đến, hôm nay có cô nương mới, hắn là hắn sẽ đến, à đúng rồi, ngươi tìm hắn có chuyện gì không?” Kiều my nữ nhân nói xong mới nhớ đến vấn đề này.

Diệp Lăng khoát tay, không thèm để ý nói: “Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ muốn hỏi hắn dựa vào cái gì dùng khối đất này, chiêu bài này mà thôi.”

“À, hóa ra là vậy, khoan khoan, ngươi vừa nói cái gì? Ngươi cũng muốn hỏi hắn mấy vấn đề này? Đây không phải tìm rắc rối sao? Ta khuyên ngươi không nên gây sự ở đây hoặc là sớm rời khỏi đi, Lý gia bây giờ không phải ngươi chọc được đâu.” Kiều my nữ nhân nói, lo lắng cho Diệp Lăng, lúc này dường như không phải giúp cho lão bản của nàng.

Từ đó có thể thấy Lý Ngạn cũng không phải một lão bản tốt trong lòng nàng, nếu không nàng cũng sẽ không làm như vậy.

“Không phải ta muốn gây sự, ta chỉ muốn hỏi rõ mà thôi, à đúng rồi, bây giờ Lý gia thì sao vậy?” Diệp Lăng hỏi.

“Tốt nhất ngươi không nên hỏi, Lý gia bây giờ đã là đệ nhất gia tộc tại Trường Không rồi, Diệp gia đã kém xa rồi, phải nói là, Diệp gia ở đây đã kém rồi, Diệp gia chân chính cũng đã rời khỏi rồi.” Yêu mị nữ nhân nói, mà nàng dám công khai trước công chúng nói, từ đó có thể thấy chuyện này đã được công nhận, không ai sẽ cảm thấy nàng nói sai.

“Như vậy à, Diệp gia này kém nhiều nhưng không đến nỗi bị Lý gia áp đi chứ? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Diệp Lăng có điểm kỳ quái hỏi, hắn cũng biết thực lực hai bên, Lý gia kém Diệp gia rất rất xa, cho dù bọn hắn rời khỏi thì đám người để lại cũng đủ đối phó Lý gia

“Điều này một lời khó nói hết, nếu ngươi có hứng thú thì ta có thể vào trong kia nói chuyện với ngươi, bất quá cũng có thể coi như tiền bồi rước, dù sao ngươi không gọi cô nương thì lão nương đến!” Yêu mị nữ nhân nói với Diệp Lăng, cũng kéo hắn đi vào.

Tú bà này đúng là cường hãn, người ta không gọi cô nương thì nàng tự ra ngựa!

Bất quá lại nói, tuy gọi nàng là tú bà nhưng nàng cũng không giả, hơn nữa cũng là nữ tử xinh đẹp hiếm thấy, mà địa vị của nàng cũng làm nàng không cần phải bán mình, có một ít người muốn nàng bồi rượu nhưng nàng vẫn chưa từng tiếp khách.

Cho nên lần này coi như Diệp Lăng có lời, ừ, có một số khách tìm vui nghỉ vậy, có điểm hâm mộ nhìn Diệp Lăng bị kiều mỵ nữ nhân kéo vào trong nói chuyện.

Mà nếu họ biết Diệp Lăng vẫn không cho yêu mị nữ nhân chạm vào mình thì không biết sẽ có ý tưởng gì, nhất định họ sẽ cảm thấy hóa ra Hồ tộc này có sở thích thật đặc biệt...

Lại nói tiếp, dường như Thú Nhân rất ít khi đến những nơi như vậy, nhất là bộ tộc đặc thù có khí chất trí giả như Hồ tộc tuyệt đối không có tiền lệ vào nơi ong bướm này.

Chẳng lẽ Hồ tộc công tử vừa rồi cũng không phải Hồ tộc chân chính mà là gia tộc bán Hồ tộc trong truyền thuyết? ừ, nhất định là như vậy!

“Công tử là Fox công tử sao?” Kiều mỵ nữ nhân đã dần dần hỏi, làm một tú bà kiếm khách chốn thanh lâu thì tất nhiên kiến thức của nàng cũng không ít.

“Ý, làm sao ngươi biết, ta còn chưa nói qua mà? Ta gọi là Ford * Fox!” Diệp Lăng có chút kỳ quái, dường như mình chưa nói cái tên giả này cùng người khác, chỉ nói qua một lần ở bán đấu giá hội mà thôi, chẳng lẽ chuyện ta mua đồ bên kia đã truyền đến đây?

Quên đi, không sao cả, biết thì biết thôi, dù sao cũng chỉ là một cái tên giả.

Diệp Lăng cũng không nghĩ nhiều, cứ như vậy đi, dù sao cũng chỉ là một cái tên giả mà thôi, nhiều người biết cũng không sao cả.

“Hóa ra đúng là công tử của Fox gia tộc, sao ngươi lại đến đây, đến chơi sao?” Kiều mỵ nữ nhân thì lễ nói.

“Ừ!” Diệp Lăng gật đầu, đồng thời trong đầu cũng đang nghĩ hoặc.

Fox gia tộc? Không phải trùng hợp như vậy chứ? Hóa ra là có một gia tộc như vậy à, ta chỉ tùy tiện nói mà thôi.

Từ phản ứng của yêu mị nữ nhân này có thể thấy được Fox gia tộc cũng có một ít thế lực nhất định, bất quá cũng thuộc loại hơi lớn mà thôi, khi không có việc gì thì người ta sẽ nể tình, nếu có việc thì chưa biết...

Đương nhiên Diệp Lăng cũng không quan thứ này, dù sao nhiều thân một gia tộc yểm hộ mình thì chẳng còn gì tốt bằng.

“Nếu là Fox công tử thì người thắng hôm nay hẳn là ngài rồi, chỉ cần ngươi có thể đối xử tử tế với nàng là được, đừng khi dễ tỳ muội của ta, các nàng đều là người đáng thương.” Kiều mị nữ nhân nói.

“Biết rồi, mà này, không phải ngươi bảo nói chuyện về Lý gia sao?” Diệp Lăng không muốn nói thêm ở vấn đề này, hẳn chỉ muốn biết Lý gia và Diệp gia ở Tường Không ra sao.

“Kỳ thật cũng không có gì, một thế lực đi xuống, một thế lực đi lên thôi, điều này cũng thường gặp mà, cũng không có gì đáng nói cả.” Kiều mị nữ nhân thở dài, chuẩn bị nói tiếp.

Diệp Lăng ngậy người một hồi, “Ta X, ngươi đang giỡn mặt với ta à, không có gì hay để nói thì ngươi còn kéo ta vào đây làm gì?”

“...”

“Công tử à, ta đâu nói không hay đâu, có điều phải chuẩn bị một chút!” Kiều mị nữ nhân tức giận nói, liếc mắt xem thường nhìn Diệp Lăng một cái, vô cùng yêu mị.

Diệp Lăng lại hoàn toàn miễn dịch với thứ này...

“Vậy ngươi cứ chuẩn bị đi, may mà nơi này vẫn như vậy...” Khi Diệp Lăng bước vào Thiên Tâm Tiểu Trúc, phát hiện nơi này vẫn như cũ liên lấy một ghế nằm từ trong phòng ra, nhìn ngắm bầu trời.

“? Công tử, trước kia ngươi đã từng đến đây sao?” Theo ngữ khí và động tác của Diệp Lăng làm kiều mị nữ nhân cảm thấy không phải lần đầu tiên Diệp Lăng đến đây.

“Ừ, trước kia đã từng tới rồi, trước kia nơi này không phải của Lý Ngạn, hẳn là thuộc về... Quên đi, không nói, người tiếp tục nói đi.” Diệp Lăng nằm trên ghế, xê xê dịch dịch, tìm một tư thế thoải mái.

“Nên nói từ đâu đây... Chuyện này hẳn là nói từ khi Diệp gia tách ra làm hai, lúc đó Diệp lão gia chủ không để người ở lại hợp tác cùng Nữ Hoàng, mang theo Diệp Thành Thiên đại nhân và Thập Tam tiểu công tử rời khỏi Diệp gia, rất nhiều người của Diệp gia sau đấy đều chạy theo Diệp lão gia chủ.”

448. Chương 449: Lý Gia Phát Triển (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 449: Lý gia phát triển (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Diệp gia tại Tường Không lập tức yếu hơn phân nửa, bất quá Diệp gia gia nghiệp lớn, tuy rằng nhỏ đi một nửa nhưng cũng đủ xưng vương xưng bá trong đám gia tộc! Theo lý thuyết Lý gia không đủ tư cách chống lại Diệp gia, nhưng vấn đề ở chỗ Nữ Hoàng bệ hạ, dường như nàng rất không thích Diệp gia, ép Diệp gia đến chết!”

“Từ Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu có thể nhìn ra một ít manh mối, nơi này vốn thuộc tài sản của Thập Tam tiểu công tử, vốn Thập Tam tiểu công tử đi rồi cũng có thể giao cho Diệp gia xử lý nhưng Nữ Hoàng lại niêm phong nơi này! Mà bây giờ lại rơi vào tay Lý gia, nâng đỡ Lý gia sao?”

“Hóa ra là vậy, như vậy thì bình thường thôi, thiên hạ này vốn là của hoàng Đế, một gia tộc lớn hay nhỏ chủ yếu nhìn xem đế vương gia có thích hay không.” Diệp Lăng gật gật đầu, có điểm cảm thán nói, “Lý gia à, ta tin rằng đến lúc nó vô dụng hoặc chọc Nữ Hoàng tức giận thì cũng sẽ bị chèn ép, thậm chí xóa tên!”

“Đạo lý này ai cũng biết, có điều biết thì sao? Mọi người vẫn sẽ đi làm thôi! Hơn nữa chuyện này cũng không quan hệ gì đến chúng ta, những binh dân như chúng ta không muốn nói đến quốc gia đại sự, chúng ta chỉ nói về trăng gió thôi!” Kiều mị nữ nhân cười nói, cũng muốn bắt lấy tay Diệp Lăng, muốn cọ vào Diệp Lăng.

Bây giờ hình tượng Diệp Lăng rất đẹp trai, nữ nhân nhìn thấy đều tim đập thành thịch...

“Dùng đánh chủ ý vào ta, nếu không ta kiện ngươi phi lễ!” Diệp Lăng thực không khách khí cảnh cáo.

“Ngươi đúng là mất mặt! Ta đi trước đây, đúng rồi, còn chưa nói tên của ta cho ngươi biết, ta gọi là Đinh Lâm, ngươi có thể gọi ta là Lâm tử!” Kiều mị nữ nhân Đinh Lâm cười nói, đồng thời phao một chút mị nhãn với Diệp Lăng.

“Đã biết, Lâm tử, ngươi giữ một chỗ ở ngoài giúp ta, bảo phòng bếp trực tiếp đưa thức ăn lên, ta chuẩn bị ra xem ca múa, xem hôm nay có cô nương nào nhảy vào hồ lửa không!” Diệp Lăng lãnh đạm nói.

Kỹ nghệ ca múa của Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu này rất đặc sắc, không biết bây giờ có còn nguyên hương vị không, nhìn xem cũng được, tiêu khiển cho qua ngày!

“Đã biết! Xem ngươi nói kìa, nhảy vào hồ lửa, người đẩy chúng ta vào hồ lửa không phải là nam nhân các ngươi sao!” Đinh Lâm tức giận nói.

“Nhảy vào hồ lửa hay không thì quan trọng nhất cũng ở các ngươi, chỉ cần không phải bị buộc thì đều có quyền lựa chọn, trong các ngươi có rất nhiều người tự chọn con đường này mà!” Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

“Có lẽ a! Cho nên ta không nỡ nhìn những người bị buộc, có điều... Ai, thế đạo a...” Đinh Lâm lắc lắc đầu, đi ra ngoài, không tiếp tục nói về đề tài này nữa. Mà sau khi bước ra ngoài, vẻ lo lắng trên mặt nàng lập tức biến mất, lại xuất hiện nụ cười hấp dẫn chuyên nghiệp.

Sau khi Đinh Lâm rời khỏi, Diệp Lăng chìm vào ký ức, hần như nhìn thấy hình ảnh Chân Tiểu Yên cố gắng ở đây, thân thể béo béo kia dần dần nhỏ gầy lại, lúc đó tuy rằng Chân Tiểu Yên thực khổ nhưng tựa hồ cũng rất vui vẻ.

Đến bây giờ Diệp Lăng vẫn không rõ vui vẻ ở đâu, chỉ cảm thấy Chân Tiểu Yên có điểm biến thái!

Lúc đó dường như Liễu Phi Yên có chuyện gì muốn nói với Diệp Lăng nhưng vẫn không có cơ hội, đến bây giờ vẫn chưa nói.

Bất quá với nàng mà nói bây giờ đã rất tốt rồi, trải qua cuộc sống vô ưu vô lự, còn có một đám người bảo hộ nàng, hơn nữa còn có một đám “fan” nhiều không đếm xuể.

Khi Diệp Lăng gặp lại Liễu Phi Yên cũng bị điều này làm cho giật mình không thôi!

Những ký ức này dường như vĩnh viễn không đuổi theo được, nhưng Diệp Lăng cần đuổi theo sao? Hần vẫn có được, hơn nữa sau này sẽ có được càng nhiều thời gian tốt đẹp, khoái hoạt hơn!

Có một số thứ cần nhớ lại, nhưng dùng quên mình vẫn có thể có được nhiều ký ức đẹp hơn, cũng không phải ký ức trong quá khứ mới là đẹp nhất, tương lai mới là đẹp nhất!

“Fox công tử, người suy nghĩ xong chưa? Xin mời ra ngoài ngồi, ta đã chuẩn bị cho người vị trí tốt nhất, bất quá hôm nay có rất nhiều người, vị trí có thể có chút lệch lạc, mong bỏ qua cho!” Sau khi Diệp Lăng đi ra, Đinh Lâm lập tức phát hiện, không hổ là nhân vật mắt nhìn bốn hướng tai ngóng bát phương!

“Không sao cả, chỉ cần có thể nhìn thấy ca múa ở dưới là được!” Diệp Lăng cũng không quan tâm lắm.

“Không thành vấn đề!” Đinh Lâm nói, cũng gọi một tiểu cô nương đi lên cùng Diệp Lăng, bồi rượu bên cạnh hần.

Đương nhiên tiểu cô nương này là người hơi nhỏ chứ không phải nói tuổi nàng còn nhỏ...

Bất quá Diệp Lăng không uống rượu, tiểu cô nương bồi rượu kia bị hần đuổi đi, bảo nàng đi làm việc khác đi.

“Sao vậy?” Đinh Lâm thấy cô nương kia đi xuống, đến hỏi.

“Hần nói không uống rượu, bảo ta đi chuẩn bị cơm cho hần. Lâm tử, thoát nhìn hần hoàn toàn không giống với những người khác, dường như không có một chút ý tứ gì với chúng ta.” Tiểu cô nương kia có điểm vô lực nói.

“Quên đi, người cứ ngồi cùng hần một lúc, coi như bằng hữu ăn cơm cùng nhau, đừng coi hần như khách nhân là được!” Đinh Lâm nói, nàng cảm thấy hần là không cần dùng thái

độ như vậy với Diệp Lăng, làm vậy chỉ biết phá hư cảm giác ngồi cùng một chỗ với Diệp Lăng mà thôi.

Từ trên người Diệp Lăng các nàng có thể cảm thấy một loại cảm giác tươi mát tự nhiên, là một con suối trong hiem chảy trong trần thế vẫn đục.

“Ừ, biết rồi!” Tiểu cô nương kia gật gật đầu, nàng cảm thấy ở bên cạnh Diệp Lăng cười lấy lòng chỉ là chuyện dư thừa.

“Cám ơn! Người có muốn ăn chung không?” Diệp Lăng nhận cơm xong hỏi tiểu cô nương kia.

“Tốt...” Tiểu cô nương ngần ngừ, sau đó gật gật đầu, cầm lấy một chén nhỏ xới cơm, sau đó ăn cùng Diệp Lăng.

Cạch cạch...

“...” Tiểu cô nương phát hiện mình còn chưa ăn bao nhiêu thì chén cơm Diệp Lăng cũng đã thấy đáy rồi, tốc độ ăn cơm thật sự quá nhanh.

Mà sau khi Diệp Lăng ăn xong, lại bới thêm một chén nữa tiếp tục ăn...

Tiểu cô nương nhìn thấy vậy lập tức đầy nhanh tốc độ, nàng sợ nếu mình chậm đi một chút thì sẽ không có cơm ăn!

Bữa cơm này tiểu cô nương ăn rất vui vẻ, tuy thức ăn chưa chắc là tốt nhất nhưng là thời gian nàng thả lỏng nhất, không có một chút áp lực, không có một tia phiền não.

“Không sai, nhảy rất khá, có điều thiếu một chút nhẹ nhàng, hơn một chút tục tũn.” Đột nhiên Diệp Lăng nói.

“??” Tiểu cô nương có điểm khó hiểu, bất quá rất nhanh nàng hiểu được, hóa ra Diệp Lăng đã nhìn về phía sân khấu bên dưới, nhìn người đang khiêu vũ ở dưới.

“Người đến đây chủ yếu nhìn xem thứ vẻ đẹp tục tũn này, nếu không sẽ không hấp dẫn được nhiều người như thế, người nhìn những người khác mà xem, không phải đang trầm trồ khen ngợi, ánh mắt muốn lọt ra ngoài sao?” Tiểu cô nương chỉ vào đám người náo nhiệt bên dưới.

“Nói cũng đúng, lúc trước rõ ràng Liễu Phi Yên rất thanh tú lại biến mình thành lẳng lơ như vậy.” Diệp Lăng gật đầu nói.

449. Chương 450: Lý Gia Phát Triển (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 450: Lý gia phát triển (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Người nhìn thấy bộ dáng thanh tú của Liễu Phi Yên sao? Nghe nói nàng rất ít khi để người ta nhìn thấy, tuy bây giờ hơi thanh tú một chút nhưng theo những người quai thuộc nhất của nàng thì khuôn mặt thanh tú nhất của nàng vẫn không để cho người ngoài nhìn thấy. Bây giờ rất nhiều người muốn gặp khuôn mặt thanh tú nhất kia lại không được nàng chừa cơ hội.”

“Nam nhân đúng là kỳ quái, trước kia chỉ muốn nàng càng đẹp để càng tốt, bây giờ lại không muốn nữa, chỉ muốn gặp một mặt thanh tú nhất của nàng.”

Tiểu cô nương nói, việc này toàn bộ đại lục đã biết, mà nàng là đồng hành thì càng hiểu rõ hơn một chút.

“Có gì đẹp đâu, không phải vẫn là khuôn mặt kia thôi.” Diệp Lăng thuận miệng nói, hắn đã sớm gặp qua bộ dáng thanh tú nhất của Liễu Phi Yên, khi Liễu Phi Yên đối mặt hắn vẫn xuất hiện bằng bộ dáng đấy.

“Người là ăn không được cây nho thì lại bảo nho chua.” Tiểu cô nương dả kích, nàng cho rằng Diệp Lăng đang giả vờ, nàng không biết Diệp Lăng vốn không cần bởi hắn xem qua quá nhiều lần rồi

“Có một số cây nho vốn đã chua rồi.” Diệp Lăng nói.

Chờ một lúc sau, chương trình trọng điểm nhất buổi tối bắt đầu trình diễn, các cô nương mới đến cũng được cướp đoạt quyền sở hữu đêm đầu tiên, chỉ cần là cô nương tư sắc khá khá thì đêm đầu tiên sẽ được rất nhiều người cướp đoạt, mà nếu dung mạo tuyệt mỹ thì sẽ càng thân diên cuồng.

”Công tử, đằng kia là Lý Ngạn, là lão bản của chúng ta, quả nhiên hắn đã đến.

Lúc này dường như Đinh Lâm không có chuyện gì làm nên đến bên cạnh Diệp Lăng, chỉ Lý Ngạn cho Diệp Lăng thấy, mà tiểu cô nương kia vốn muốn rời đi lại bị nàng giữ lại.

Theo lời Đinh Lâm là coi như hai người bồi Diệp Lăng tiêu khiển, không cần đi quản những chuyện khác. Khó mà có được cơ hội thả lỏng như vậy, nếu đã có thì không nên bỏ.

“Hắn? Hình như là Lý Nguyệt ca ca à.” Đường như Diệp Lăng cũng có chút ấn tượng.

“Đúng vậy công tử, người nhận thức Lý Nguyệt tiểu thư à? Nàng là một người cũng không sai, có điều tiếc là có huynh đệ như vậy.” Đinh Lâm lại có điểm bất quá, mà tin rằng nàng biết thông tin trong đây tuyệt đối không kém bất cứ ai.

Mà nghe khẩu khí của nàng thì đánh giá của nàng với Lý Ngạn có vẻ không được tốt.

“Ta không biết nàng, ai nói ta biết nàng chứ!” Diệp Lăng lập tức phủ quyết.

Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi, không có chút sức thuyết phục nào sao.

“Lâm tỷ người không cần đi xuống chủ trì sao?” Diệp Lăng thuận miệng hỏi, cũng tìm một đề tài sứt sọc dòi đi tầm mắt.

“Không cần, ta chỉ phụ trách chiêu đãi khách nhân, bán đấu giá thì có người khác phụ trách rồi.” Đinh Lâm lắc đầu trả lời.

Diệp Lăng ngậy người một chút hỏi: “Chỗ này của các người còn phân công rõ ràng à, không biết có người chuyên phụ trách nhập hàng không?”

“Đúng vậy, có người chuyên phụ trách...”

“...”

Rất nhanh trên sân khấu xuất hiện một nữ nhân xinh đẹp động lòng người, quyến rũ nhìn xuống dưới đài, bày một tư thế phong tao nói: “Hôm nay có ba cô nương, đều là mỹ nữ hiếm có cả, các vị, mời mọi người chú ý nha, nên ra tay thì ngàn vạn lần không nên keo kiệt hầu bao của mình nha.”

“Rống!”

Đám người phía dưới gầm rú, trường hợp ngày càng nóng lên.

“Cái thứ nhất đến tự...”

Diệp Lăng nhìn thấy người đầu tiên xuất hiện liền trực tiếp loại bỏ bởi không thuộc loại hình hấn thích, hơn nữa loại nữ nhân này vừa thấy là biết tự nguyện nhảy vào rồi.

Vốn hai nữ nhân bên cạnh Diệp Lăng còn muốn nhìn xem Diệp Lăng có biểu tình gì, có điều các nàng phải thất vọng rồi, các nàng chỉ có thể chờ mong người thứ hai có thể mang đến điều kinh hỉ gì thôi.

Đương nhiên người thứ hai cũng không thể nhanh chóng xuất hiện như vậy, dù sao người đầu tiên cũng cần một vòng cạnh tranh mới quyết định được sự sở hữu.

“Một trăm kim tệ, một trăm kim tệ, tốt, nàng là của người!”

“Kế tiếp...”

Cô nương thứ hai rất đẹp, ít nhất ở loại địa phương này cũng thuộc loại rất ít gặp, bất quá tuy biểu tình của nàng là xấu hổ nhưng Diệp Lăng có thể cảm giác được đây chỉ là ra vẻ mà thôi, chỉ dùng để lừa gạt đám nam nhân cuồng nhiệt ở dưới.

Có lẽ nữ nhân này càng tự nguyện hơn nữ nhân trước một chút nên Diệp Lăng cũng không có hứng thú.

Bất quá tuy Diệp Lăng không có nhưng những người khác lại rất có hứng thú, kể cả lão bản Lý Ngạn, hấn cũng ở dưới kia lớn tiếng hô giá, vượt qua tất cả mọi người, cuối cùng dùng năm trăm kim tệ thắng được đêm đầu của cô nàng này.

Mà lúc này rất nhiều người đang mắng to trong lòng, người là lão bản ở đây, cho dù người ra một ngàn vạn kim tệ thì cuối cùng cũng quay về túi tiền của người mà thôi.

Nếu thích thì tự mình giấu đi, vì sao còn làm như thế, muốn đến khoe khoang sao?

“Lão bản các người đúng là không phải thứ tốt!” Diệp Lăng cũng khinh bỉ nói, đồng thời uống một ngụm trà, hẳn cảm thấy chuyện này không có ý nghĩa lắm, có khi nên quay về chuẩn bị một chút.

Dùng quên tối nay hẳn còn phải hành động, muốn quay về căn nhà cũ, lấy kiện Thiên Cơ Giáp còn chưa hoàn thiện kia.

“Áp trực đêm nay, cũng là người mà mọi người chờ mong, nàng có được khí chất mà tất cả mọi người chưa từng thấy qua...”

Cô nương thứ ba đi ra, cô nương này vừa ra tràng liền làm cho bốn phía không có âm thanh gì nữa, khí chất nàng thanh thuần xinh đẹp, hoàn toàn khác với hương vị son phấn nơi

Có lẽ cũng vì vậy mà mọi người mới cảm thấy cô nương này làm cho người ta rung động lòng người hơn.

“Phốc!” Diệp Lăng còn chuẩn bị uống hớp trà xong chạy lấy người, nhưng khi hẳn nhìn thấy cô nương thứ ba lập tức phun ra.

“Fox công tử, tuy rằng người là khách nhân nhưng dường như người làm vậy cũng hơi quá a!” Đinh Lâm thực đáng thương, vừa hay bị Diệp Lăng phun trúng, bây giờ hình tượng xinh đẹp của nàng bị giảm đi rất nhiều.

“Rất xin lỗi, ta không cố ý. Người có biết nữ hài tử ở dưới là ai không?” Diệp Lăng giải thích xong liền hỏi.

“Ta cũng không biết, ta không quản vụ này, sao vậy, người có hứng thú với cô bé này à?” Đinh Lâm hỏi.

Diệp Lăng lắc đầu nói: “Không có hứng thú, có điều...”

“Ta ra một ngàn kim tệ!” Phía dưới có tiếng la đánh gãy lời Diệp Lăng.

“Hai ngàn!” Rất nhanh có người trực tiếp nâng lên hai ngàn, dường như chính là tên Lý Ngạn kia.

“Ba ngàn!”

“Năm ngàn!” Lý Ngạn quyết tâm, hai mắt đăm đăm nhìn cô nương thứ ba.

“Quên đi, từ bỏ, không cướp đoạt được với tên vô sỉ này, ra giá càng cao càng có lợi cho hẳn!” Nhìn thấy Lý Ngạn trơ trên như vậy, mọi người khinh bỉ nói.

“Năm ngàn, còn ai cao hơn không, năm ngàn...”

“Sáu ngàn!” Diệp Lăng không đợi người ở dưới nói xong liền ra giá, hẳn vừa kêu giá liền làm toàn trường chú ý, tất cả mọi người muốn nhìn xem ai đột nhiên ra giá này.

Lúc này có ai có thể cướp đoạt cùng Lý Ngạn đây, rõ ràng là chịu thiệt.

450. Chương 451: Tái Ngộ Tiểu Linh (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 451: Tái ngộ tiểu Linh (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Vừa rồi không phải người nói không có hứng thú sao?” Đinh Lâm có điểm kỳ quái hỏi.

“Ta không có hứng thú nhưng ta sẽ không giao nàng cho người khác!” Diệp Lăng lãnh đạm trả lời.

“Có khi...” Đinh Lâm nghe Diệp Lăng nói, mày hơi nhú lại, dường như nghĩ đến điều gì đấy.

“Bảy ngàn!” Lý Ngạn nói.

“Một vạn!” Diệp Lăng không thèm để ý nói.

A...

Lúc này tất cả mọi người đang rung động bởi cái giá này, nhìn về phía Diệp Lăng, trong lòng thầm nghĩ xem thiếu niên Hồ tộc này là ai.

Một vạn kim tệ cũng không phải con số nhỏ, đối với rất nhiều người thì nó là một con số trên trời, bây giờ lấy ra chỉ để mua đêm đầu tiên của một cỗ nường, cái này cũng quá bại gia đi.

“Hai vạn!” Lý Ngạn tức giận nói.

“Mười vạn!” Diệp Lăng thực không thèm để ý nói.

Toàn trường yên tĩnh.

“Hỗn đản, người lấy ra được sao?” Lý Ngạn ngây người một chút, sau đó tức giận nói.

“Cái này không cần người xen vào, người có thể lấy ra hai vạn không?” Diệp Lăng trả lời, mà lúc này hắn đã đi xuống, từ từ đi về phía sân khấu.

Cô nương kia có điểm nghi hoặc nhìn Diệp Lăng, nàng cảm thấy Diệp Lăng có điểm quen thuộc nhưng cũng không thể nghĩ ra đã gặp ở đâu.

“Nơi này ta là lão bản, ta định đoạt!” Lý Ngạn phẫn nộ quát, rõ ràng hắn không lấy ra được hai vạn kim tệ, ai sẽ tùy thân mang theo nhiều kim tệ như Diệp Lăng được.

Trên đại lục này, người có thể mang theo một vạn kim tệ đã rất hi hữu!

“Người là lão bản? Sao ta lại nghe nói Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu này là của Diệp gia Thập Tam công tử, có quan hệ gì đến người?” Diệp Lăng ngoáy ngoáy lỗ tai, rất không thèm, để ý nói.

“Hắn đã bị niêm phong, chỗ này là ta xây lên lại, ta là lão bản mới!” Lý Ngạn tức giận nói.

“Người xây lên lại? Vậy sao vẫn dùng chiêu bài mới, vì sao vẫn dùng những căn phòng này? Người có biết người đang xâm chiếm tài sản tư nhân của người khác không? Tội này rất nặng!” Diệp Lăng vẫn bình tĩnh như vậy.

Kỳ thật ai cũng biết lời Diệp Lăng nói, có điều tất cả mọi người đều mờ một con mắt nhắm một con mắt, dù sao thế lực Lý gia bây giờ rất khổng lồ, không ai muốn đắc tội Lý gia.

Nhưng nếu thật sự truy cứu thì Lý gia cũng sẽ chịu thiệt, mà người không hay ho nhất chính là Lý Ngạn này.

Chẳng qua dường như hiện tại Lý Ngạn không nhìn thấy điều này, hắn chỉ cảm thấy bây giờ Lý gia đã có thể đi ngang rồi!

“Hừ! Người đi tố cáo đi, ta nói cho người biết, hiện tại cho dù là Nữ Hoàng bệ hạ cũng duy trì Lý gia chúng ta, tài sản của Diệp gia không biết đã bị chúng ta thu bao nhiêu rồi!” Lý Ngạn rất là kiêu ngạo nói.

Mà lời của Lý Ngạn kỳ thật cũng nói lên một chuyện là Lý gia đang nường theo thế này, chẳng những suy yếu thế lực của Diệp gia đồng thời còn gia tăng thế lực của Lý gia bọn họ.

Có lẽ Lý Ngạn thấy vậy nên mới đánh chủ ý đến Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, mà dường như hắn không nhận ra được những tài sản mà xâm chiếm của Diệp gia trước kia đều có thủ tục chuyển nhượng từ Diệp gia, mà Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu này lại không có!

Hơn nữa hắn không biết chỗ này thuộc loại tài sản tư nhân của Diệp Lăng chứ không phải thuộc Diệp gia, đây mới là điểm mấu chốt!

“Dù sao ta không thừa nhận nơi này là của người, đến lúc đó Diệp Lăng sẽ đến tìm người đòi, tuy hắn thích bại gia nhưng không thích người khác cướp đoạt của hắn.” Diệp Lăng lãnh đạm nói.

“Hắn dám đến đây sao? Thật nực cười!” Lý Ngạn tiếp tục kiêu ngạo, hắn không biết người đứng trước mặt hắn chính là người hắn cảm thấy không dám đến.

“Lười lãng phí nước miếng với người như ngươi!” Diệp Lăng đi đến trước mặt cô nương thứ ba kia, “Ngươi đang chơi trò gì vậy, sao lại chạy đến đây, đi theo ta!”

Rất rõ ràng Diệp Lăng nhận thức cô nương này, tử việt hắn phun ra hộp trà kia là biết.

“?” Cô nương kia có điểm mê hoặc nhìn Diệp Lăng.

“Còn muốn chạy? Ngươi phải để lại người để lại tiền trước cho ta đã!” Cơn tức của Lý Ngạn ngày càng lớn, hắn cảm thấy Diệp Lăng đang khinh thường mình.

“Người sẽ không để lại, tiền cũng sẽ không cho ngươi!” Diệp Lăng cười cười nói với Lý Ngạn.

“...”

Lúc này toàn trường đều trầm mặc, bọn họ không ngờ Diệp Lăng dám làm như vậy, đây không phải là trực tiếp cướp người sao? Càng mạnh bạo hơn việc dùng tiền dè Lý Ngạn.

Có người đang khiêu khích Lý gia, vụ này sẽ rất thú vị!

“Lời này của ngươi là có ý gì? Ngươi muốn cướp người từ chỗ này của ta sao?” Mặt Lý Ngạn bắt đầu đen lại.

“Mời sửa lại một chút, đầu tiên chỗ này không phải của ngươi, tiếp theo, đây không phải

là cướp người, là cứu người! Tiểu Linh, ngươi nói cho ta biết sao ngươi bị bọn họ lừa đến đây?” Diệp Lăng hỏi cô nương kia, đúng vậy, nàng là tiểu Linh.

Cô nương thứ ba này chính là Lãnh Huyết 520 kia của Lãnh Huyết Tố, nữ hài tử thích đi theo Diệp Lăng nghiên cứu luyện kim thuật kia, đồng thời cũng là Lãnh Huyết Thập Tam mới.

“A, a... Ngươi là...” Tiểu Linh nhìn Diệp Lăng, nàng đã biết Diệp Lăng là ai, người gọi nàng như vậy cũng chỉ có một, có điều vì sao Diệp Lăng lại là cái dạng này?

Tiểu Linh cũng rất muốn hỏi nhưng rất nhanh liền hiểu được chuyện này không tốt hỏi ở

“Ta cái gì mà ta, ngươi nói nhanh lên, sao ngươi bị bọn họ quơ được, ngươi bị người ta bán có biết không!” Diệp Lăng trực tiếp hỏi.

“Ta không biết a, bọn họ nói có thể dẫn ta tới Tường Không Hoàng Thành nên ta đi theo thôi, bán cái gì?” Tiểu Linh có điểm không hiểu hỏi, nàng là một tờ giấy trắng, từ nhỏ đến lớn chưa từng rời khỏi Lãnh Huyết Tố, ngoài luyện kim thuật ra thì không biết cái gì khác.

Tình huống vừa rồi tuy rất náo nhiệt nhưng tiểu Linh lại không hiểu gì cả, thậm chí ngay cả bị bán cũng không biết.

“Tên ngu ngốc nhà ngươi, ai bảo ngươi một mình đi ra ngoài, tiểu Ngũ đâu?” Rốt cuộc Diệp Lăng cũng có thể gõ người khác, gọi người khác là ngu ngốc.

“Ngũ tỷ còn đang tu dưỡng, nàng nói nếu nhìn thấy ngươi nhất định sẽ hung hăng đánh ngươi một chút, ngươi phải cẩn thận đấy!” Tiểu Linh có chút lo lắng nói.

“...” Diệp Lăng trầm mặc một hồi, “Trước không nói cái này, ai cho ngươi một mình đi ra?”

“Một mình ta muốn đến thôi, các nàng đều nói ta có thể một mình hành động bên ngoài rồi nên ta đến đây học một ít luyện kim thuật vì ngươi...” Tiểu Linh còn muốn tiếp tục nói tiếp, nói bởi Diệp Lăng học tập luyện kim thuật ở đây nên nàng cũng muốn đến đây học tập một chút.

Ở trong Lãnh Huyết Tố, nhiệm vụ chính của nàng là học tập luyện kim thuật, sao đó sáng tạo ra luyện kim công cụ cường đại.

“Khụ khụ!” Diệp Lăng đánh gãy lời của tiểu Nhị, nói: “Ta không ở đó thì người cũng có thể đi thông tri ta một chút, ta đi đón người chứ, bây giờ người bị người lừa đến đây, may mà có ta chứ không những người ở đây thảm rồi!”

Đúng vậy, người ở đây tuyệt đối sẽ thảm, tân Lãnh Huyết Thập Tam của Lãnh Huyết Tổ bị bọn họ lừa bán, đám người Lãnh Huyết Tổ kia dễ dàng buông tha mới là lạ.

Cho dù những người này không thêm để ý nhưng nhất định Lãnh Huyết Ngũ sẽ ra tay, nàng vốn đang tu dưỡng, cần một ít người để “luyện tập”...

451. Chương 452: Tái Ngộ Tiểu Linh (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 452: Tái ngộ tiểu Linh (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Có phải các người cho rằng ta không tồn tại không!” Lúc này Lý Ngạn bị ghê lạnh ở một bên có điểm khó chịu, chuyện phát triển đến bây giờ là hấn đuổi lý, hấn cũng không muốn bị người ta coi khinh như vậy.

“Ta không phải cho rằng người không tồn tại mà là căn bản coi khinh sự tồn tại của người, hiện tại người còn gì muốn nói? Không ngờ đến cả nàng người cũng lừa được, ta còn chưa tìm người tính sổ đã là khách khí lắm rồi!” Diệp Lăng nhìn Diệp Lăng nói, lạnh lùng nói thêm, “Còn không rút ra ngoài cho ta!”

“...”

Sắc mặt Lý Ngạn trở nên rất khó coi, hấn không thể tưởng được ở đây mình còn bị người khác tổng ra ngoài.

“Người đến, bắt tiểu tử này lại cho ta, ta muốn hảo hảo giáo huấn hấn!” Lý Ngạn rống lên một tiếng, sau đó có vài tên hộ vệ nhảy ra.

“Tất cả mọi người nghe kỹ cho ta, nếu các người cho Diệp Lăng mặt mũi thì toàn bộ rời khỏi đây đi, Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, nơi này sớm hay muộn Diệp Lăng cũng quay về lấy, đến lúc đó lại mời mọi người đến chơi, bây giờ thì không cần!” Diệp Lăng cảm thấy mình cần thanh minh một chút, lời này của hấn vốn vẹn chỉ là thanh minh, không phải uy hiếp vân vân.

“...” Mọi người trầm mặc một hồi, sau đó một số người từ từ lui về.

“Các người về làm gì, hiện tại chỗ này không phải của Diệp Lăng, là của ta, ta nói được là được!” Lý Ngạn cả giận nói.

Nhưng như vậy cũng không thể ngăn đám người lại, thậm chí không thể làm chậm lại!

“Xin lỗi! Lý công tử, mặt mũi của Thập Tam công tử ta vẫn phải cho, nếu về sau hấn biết ta giúp người chiếm thứ của hấn thì sao ta có thể đối mặt hấn đây.” Có người nói thẳng.

“Cáo từ, chỗ này trừ phi Thập Tam công tử trở về mở lại, nếu không ta sẽ không đến nữa!”

“...”

Lập tức trường hợp vốn đang vô cùng náo nhiệt trở nên hết sức lạnh lùng, đám khách tìm vui lui hơn một nửa, xem ra lực ảnh hưởng của Diệp Lăng ở đây vẫn rất lớn.

“Hồ ly tiểu tử, ta muốn giết ngươi!” Lý Ngạn nhìn thấy tình hình như vậy đã không nhịn được lửa giận, một kiếm rực đầy lửa giận chém về phía Diệp Lăng như muốn xé mở Diệp Lăng ra vậy.

Diệp Lăng đối mặt với nó rất bình thản, không có động tác gì cả, khi Lý Ngạn đến gần mới vươn một nắm tay, một quyền nặng nề đâm vào mặt Lý Ngạn, cũng trực tiếp oanh hấn ra ngoài.

Sau đó Diệp Lăng đi đến bên cạnh Lý Ngạn đang thống khổ vặn vẹo, lãnh đạm nói: “Một quyền vừa rồi là đánh vì tiểu Linh, mà bây giờ là vì ngươi chiếm chỗ này... đá...”

Diệp Lăng nói xong chân đã phát lực, trực tiếp đá bay Lý Ngạn ra ngoài, lăn lóc trên đường cái.

“ ... ”

Tĩnh lặng, tuy mọi người biết Lý Ngạn này không có bao nhiêu phân lượng nhưng bị giải quyết đơn giản như vậy cũng có điểm ngoài ý muốn.

Mà điều càng ngoài ý muốn hơn là lúc này thật sự có người ra tay với truyền nhân của Lý gia!

Tất cả mọi người ngơ ngác xuất thần nhìn Diệp Lăng...

“Đều rút cho ta!”

Diệp Lăng gầm lên một tiếng làm cho tất cả những người còn lại chạy đi, bọn họ không muốn bị cuốn vào, cũng không muốn đối mặt thiếu niên Hồ tộc thoát nhìn đẹp trai nhưng rất cường hãn này.

“Đám nữ nhân các ngươi tốt nhất cũng nên rời đi, nếu ngày mai còn ở đây thì sẽ rất khó rời đi!” Diệp Lăng nhìn các cô nương nói

“Ngươi đuổi chúng ta đi thì sau này chúng ta sống thế nào đây?” Đinh Lâm đau đầu nói.

“Đi tìm đám Liễu Phi Yên các nàng, nói tình hình lại cho các nàng biết thì hẳn sẽ thu lưu các ngươi.” Diệp Lăng thuận miệng nói, “Nhớ kỹ, nhất định đêm nay phải rời đi, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!”

“Là ngươi muốn khu đuổi chúng ta sao?” Đinh Lâm hỏi.

“Không, không phải ta! Nếu là ta thì hậu quả sẽ không nghiêm trọng như vậy, nhiều nhất chỉ bắt các ngươi thu dọn đồ đạc đi mà thôi.” Diệp Lăng lắc đầu nói.

“Vậy là ai? Người của Lý gia? Dường như chuyện này không liên quan đến chúng ta, người phải trốn là người mới đúng!” Đinh Lâm nói.

Diệp Lăng lắc đầu nói: “Cũng không phải Lý gia, hẳn là Nữ Hoàng phái người tới.”

“Nữ Hoàng? Vì sao?” Đinh Lâm ngây người ra, nàng không rõ chuyện này có quan hệ gì đến Nữ Hoàng.

“Ta không biết!” Diệp Lăng thuận miệng hồi đáp.

“?! Cái gì, ngươi không biết?” Đám người Đinh Lâm ngạc nhiên hỏi.

“Ừ, ta không biết!” Diệp Lăng gật đầu nói.

“Nếu ngươi đã không biết thì sao ngươi lại khẳng định Nữ Hoàng sẽ phái người qua, sẽ làm chúng ta gặp tai ương?” Đinh Lâm rất khó hiểu, hoàn toàn không đứng đạo lý.

Diệp Lăng lắc đầu nói: “Ta không biết, ta chỉ có cảm giác như vậy thôi, nữ nhân biến thái kia không thể dùng lẽ thường để đoán được!”

“ ... ”

”Tốt lắm. ta cũng lần đây (mọi người chảy mồ hôi. không ngờ ngay cả chính mình Diệp

Lăng cũng dùng từ lần...), bây giờ ta vẫn không thể gây sự chú ý nhiều được, rất bất lợi với ta!” Diệp Lăng nói xong liền kéo tiểu Linh đi, để lại một đám người đầu đầy nghi hoặc.

Là nghe lời hắn hay là coi như hắn nói sảng?

Vấn đề này là vấn đề mà đám người Đinh Lâm đang cân nhắc, đại bộ phận người cảm thấy Diệp Lăng đang nói mớ bởi chính hắn cũng đã trốn rồi, nhất định là sợ Lý gia báo thù, mà chỉ cần có người của Lý gia ở thì nơi này không có vấn đề gì cả.

Cũng vì vậy mà rất nhiều người đều ở lại, mà rất nhanh các nàng sẽ hối hận, đồng thời cũng không rõ vì sao Nữ Hoàng lại nhúng tay vào chuyện này, hơn nữa phương thức xử lý không ai có thể cân nhắc được.

Đương nhiên người rời đi cũng không ít, giống như Đinh Lâm và tiểu cô nương kia chẳng hạn, các nàng tiếp xúc qua Diệp Lăng, không biết vì sao lại cảm thấy nên tin lời Diệp Lăng

Mà trong đó rất nhiều người là đi theo Đinh Lâm, các nàng chỉ muốn đi theo Đinh Lâm mà thôi!

Nhóm người này đi tìm Liễu Phi Yên làm nơi nương tựa, làm cho đoàn đội Liễu Phi Yên gia tăng không ít nhân tài...

“Lão sư, lỗ tai và đuôi của người là sao?” Sau khi thoát đi, tiểu Linh bắt đầu sờ sờ lỗ tai và cái đuôi của Diệp Lăng.

“Đây là giả, dùng luyện kim thuật tạo ra, người cũng có thể làm được, là...” Diệp Lăng bắt đầu giải thích cho tiểu Linh, mà tiểu Linh cũng mong đợi giờ phút này đã lâu rồi, nàng chỉ muốn đi theo học tập Diệp Lăng, nàng là đệ tử duy nhất của hắn.

Trên nửa đường Diệp Lăng mua lấy một chiếc xe ngựa, sau đó chạy về Bách Thú Khu, vốn hắn định đêm nay không quay về chỗ Athena nhưng phát sinh nhiều chuyện như thế. hơn nữa sự xuất hiện của tiểu Linh làm hắn cần phải có người chiếu cố nàng.

Lúc này Diệp Lăng không nghĩ qua là kỳ thật có thể tìm Lãnh Huyết Tổ đến đón tiểu Linh về, mà nhất định Lãnh Huyết Tổ sẽ có phân bộ che dấu trong đây, nếu không thì Lãnh Huyết Tổ sẽ không là Lãnh Huyết Tổ.

Nhưng điều Diệp Lăng không ngờ nhất là, tiểu Linh vẫn nắm dưới sự giám thị của Lãnh Huy á Tổ, Lãnh Huyết Tổ cũng không yên tâm để tiểu Linh đi một mình, bọn họ đã chuẩn bị tốt khi tiểu Linh xuất hiện nguy hiểm sẽ đến giải cứu nàng.

Kết quả là Diệp Lăng lại mặc danh kỳ diệu xuất hiện làm Lãnh Huyết Tổ giấu trong chỗ tối cảm thấy hoang mang, bọn họ không thể ngay lập tức nhận ra Diệp Lăng là ai.

Mà lúc sau khi Diệp Lăng cắt đuôi những người khác cũng nhân tiện quăng Lãnh Huyết Tổ trong chỗ tối đi một bên, Diệp Lăng lành nghề nhất là thứ này, hắn có thể hoàn toàn biến mất dưới sự giám thị nghiêm mật của một đám người.

452. Chương 453: Tái Ngộ Tiểu Linh (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 453: Tái ngộ tiểu Linh (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Người cũng chịu trở lại à? Hừ! Người...” Khi Diệp Lăng xuất hiện trước mặt Athena, Athena vẫn là bộ dáng rất mất hứng, nàng hoàn toàn che dấu cảm giác vui sướng của mình.

Mà khi Athena nhìn thấy tiểu Linh bên cạnh Diệp Lăng, nàng đã bắt đầu nổi giận!

Diệp Lăng lại mang theo một nữ hài tử về, mà hắn nói hắn đi Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, như vậy có nghĩa là cô gái này rất có thể là cái loại thanh lâu nữ tử.

Chuyện như vậy đổi thành ai cũng rất khó tha thứ cũng không trách Athena sẽ giận...

“Nàng là ai? Chẳng lẽ người mang từ nơi đó về?” Athena nén giận hỏi.

“Ừ!” Diệp Lăng gật gù đầu, đúng là mang về từ nơi đó thật.

“Người như vậy là có ý gì, có phải người muốn ta tặng phòng cho nàng không?” Athena nhin không được nổi giận.

“Không cần tặng cho nàng, người cùng nàng là được...” Diệp Lăng nói.

“Đi tìm chết! Người nghĩ thật đẹp!” Athena đập Diệp Lăng một cước.

Rất rõ ràng Athena đang hiểu lầm, hiểu lầm Diệp Lăng muốn chơi trò nhất rỗng nhị phượng...

Diệp Lăng tránh thoát công kích của Athena, sau đó nói: “Có gì mà đẹp? Nhanh lên đi, người giúp ta chiếu cổ nàng một chút! Bây giờ ta phải về nhà lấy thứ kia!”

“Người còn biết làm chính sự cơ đấy, ta tưởng rằng người đã quên hết rồi! Không đúng, sao người có thể mang nữ nhân như vậy về, người không sợ bị vạch trần thân phận sao?” Đột nhiên Athena nghĩ đến vấn đề này, trước đó Diệp Lăng không phải vẫn luôn nói muốn phân rõ quan hệ với các nàng sao, nếu như vậy thì bây giờ là sao?

“Cái gì? Nàng vốn cũng biết thân phận của ta mà.” Diệp Lăng khó hiểu nói.

“Cái gì?! Người đã cho nàng biết thân phận của mình? Nàng đáng tin sao?” Athena cảm thấy Diệp Lăng đúng là không ra gì, sắc tâm nổi lên thì quên sạch chính sự.

“Đương nhiên tin được, nàng là đệ tử của ta!” Diệp Lăng còn rất nghiêm túc nói.

“? Nàng là đệ tử của người, nàng không phải cái loại nữ nhân đấy à?” Athena mê hoặc, đệ tử? Nếu là cái loại nữ nhân này thì hẳn sẽ không xưng hô như thế, chẳng lẽ nhận thức từ trước?

“Cái loại nữ nhân gì?! À, người nói Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu à, ta kháo, đương nhiên không phải rồi, người nghĩ loạn thất bát tao gì vậy, nàng bị lừa đến đó, ta thấy nên cứu nàng ra, nha đầu kia ngốc chết đi được, bị bán cũng không biết!” Diệp Lăng tức giận nhìn Athena, cũng dùng ánh mắt “tư tưởng người sao lại dơ bẩn như vậy”.

“...” Athena trầm mặc, nàng phát hiện vừa rồi mình hiểu lầm có hơi lớn một chút, bất quá cũng không thể trách nàng được.

“Tiểu Linh, nàng gọi là Athena, nàng là Hồ tộc thật, người đừng sờ nữa!” Lúc này tiểu Linh đang sờ cái đuôi của Athena làm Athena kinh ngạc một chút, mà tiểu Linh lại là một bộ tò mò bảo bảo...

Tình huống này ai cũng có thể nhìn ra là tiểu Linh đang hoài nghi, hoài nghi Athena cũng giống Diệp Lăng, đều là giả trang cả.

“A, rất xin lỗi!” Tiểu Linh lập tức nói lời xin lỗi với Athena, bộ dáng vô cùng thành khẩn.

“Không sao cả, may mà người là một cô gái, nếu không ta sẽ giết người!” Athena nói, cũng căm tức nhìn Diệp Lăng, cảnh cáo hắn đừng chạm vào đuôi mình.

Cái đuôi của Hồ tộc không dễ chạm vào, nhất là khác phái, chỉ có người có quan hệ thân mật mới có thể.

“Ta biết, Hồ Nữ đã nói với ta rồi, đuôi của các người không được tự tiện chạm vào!” Diệp Lăng tựa hồ đã hiểu được ý tứ của Athena.

“Tốt lắm, ta giao tiểu Linh cho người, người trông nom nàng một chút! Đừng dạy xấu tiểu cô nương người ta, nàng là một tờ giấy trắng đấy!” Đột nhiên Diệp Lăng phân phó nói.

“..., lời này của người là có ý gì, người đang nói ta không thuần khiết sao?” Athena nhìn Diệp Lăng, ánh mắt như muốn ăn thịt hắn vậy.

“Tất nhiên rồi, người là hồ ly tinh!” Diệp Lăng nói xong liền chạy mất, không tiếp tục dây dưa cùng Athena bởi thời gian của hắn không còn nhiều.

“Tiểu Linh, ngươi là đệ tử gì của hần? Ngươi là ai?” Athena thấy Diệp Lăng đi rồi, bắt đầu hỏi tiểu Linh, nếu Diệp Lăng thấy vậy sẽ cân nhắc xem hần là nên dần theo tiểu Linh đi...

“Ta học luyện kim thuật cùng lão sư, ta là Lãnh Huyết Thập Tam mới của Lãnh Huyết Tô...” Tiểu Linh không có chút tâm phòng người gì cả, nói thẳng ra thân phận của mình.

Athena nghe được đáp án liền trầm mặc, nàng không ngờ tiểu cô nương này lại có thân phận cao đến vậy, mà càng không ngờ Diệp Lăng lại có quan hệ thân mật với Lãnh Huyết Tô như thế.

Mà ngay lập tức Athena liền dặn dò tiểu Linh không nên nói chuyện mình là Lãnh Huyết Tô với bất cứ ai!

Một bên khác, dạ hắc phong cao đứng là thời cơ tốt để ăn trộm, có điều Diệp Lăng không giống với những đạo tặc khác, phải quần áo đen, mang mặt nạ đen vân vân.

Diệp Lăng là nghênh ngang trực tiếp đi vào Diệp Trạch, với hần mà nói, Diệp Trạch hoàn toàn là một nơi không có gì phải đề phòng cả, hần muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, cần bản không cần lên lút.

Đương nhiên hần lợi dụng rất nhiều điểm mù phòng ngự của Diệp Trạch, cũng không phải thật sự nghênh ngang đi vào trước mặt người khác, nếu những người khác phát hiện ra hần thì hần sẽ bắt hần lại trước.

Sau khi đi vào Diệp Trạch, Diệp Lăng liền đi đến tiểu viện tù trước kia của mình...

“Ý? Sao lại thế này, vì sao lại có nhiều hộ vệ như vậy? Trước kia ở đây cũng đâu phòng ngự đến vậy đâu?” Khi Diệp Lăng tiếp cận viện tù của mình liền phát hiện càng đến gần, vệ binh phòng ngự cảnh giới càng nhiều hơn.

Tuy rằng có chút biến hóa nhưng Diệp Lăng vẫn dễ dàng xuyên qua những tầng phòng ngự này, sau đó đi đến gần viện tù của mình, chuẩn bị lên vào.

Đăng đăng...

“Ta kháo!”

Đột nhiên toàn bộ thiên địa bắt đầu sáng lên, vài cái luyện kim công cụ chiếu sáng toàn bộ viện tử giống như ban ngày vậy, làm cho người bên trong không có chỗ nào trốn được.

Mà lúc này nếu Diệp Lăng ở trong đấy nhất định sẽ bị người phát hiện, may mà hần chưa

Đồng thời cũng là chuyện làm Diệp Lăng ăn mừng, nếu không có người làm kẻ chết thay cho mình thì nếu mình đi vào cũng sẽ có kết cục như vậy.

Tuy Diệp Lăng không biết kẻ chết thay mình là ai nhưng hần có thể khẳng định nếu bây giờ muốn đi vào luyện kim phòng thí nghiệm của mình là rất khó, cần phải suy nghĩ kỹ hơn!

Diệp Lăng ngẩng đầu, phát hiện trên bầu trời dường như có một thứ gì đó quen thuộc đang bay bay.

Đó là một loại chức nghiệp có thể phi hành trên bầu trời, là một loại binh chủng có thể tác chiến trên bầu trời, là một loại cực kỳ thừa thớt, lại cực kỳ cường hãn trên đại lục...

Ta kháo, đám vương bát đần này ngay cả Long Kỵ Sĩ cũng xuất động!

Không chỉ Long Kỵ Sĩ này mà ngay cả hàng phòng ngự nghiêm mật vừa rồi cũng đã là nan đề rồi, Diệp Lăng không hiểu được mấy người này, có cần bảo hộ chỗ của lão từ tốt đến vậy không?

453. Chương 454: Kế Hoạch Mới (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 454: Kế hoạch mới (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng thấy vậy liền hiểu hôm nay muốn lấy Thiên Cơ Giáp căn bản là không thả phòng ngự quá mạnh mẽ!

Trước khi đến đây tuy Diệp Lăng có lường trước sẽ có trọng binh gác nhưng không ngờ lại nghiêm ngặt như vậy, chẳng lẽ bọn họ đã phát hiện cái gì?

Theo lý thuyết thì những thứ kia vẫn hoàn hảo, hẳn là không ai phát hiện mới đúng.

Diệp Lăng có thể khẳng định những thứ kia vẫn như trước, không có nơi nào bị phá hỏng, hẳn là bọn họ còn chưa phát hiện phòng thí nghiệm ở dưới.

Mà hẳn không biết vì nó hoàn hảo nên mới bị người ta coi trọng, hẳn không biết Triệu Nhã Nhu hạ lệnh dỡ bỏ nơi này, đào móc hết thấy bí mật. Kết quả là thủy chung không thể gỡ bỏ được, cho dù là một viên gạch một viên ngói cũng không xê dịch được. Tình huống quái dị này cho dù là một ngu ngốc cũng biết trong phòng này có bí mật, biết rõ Diệp Lăng là cái loại luyện kim thiên tài, những thứ lưu trữ trong này rất có thể sẽ thay đổi thực lực của một quốc gia nên tất nhiên sẽ phái trọng binh phòng thủ.

Mà vốn dù là trọng binh nhưng còn chưa đến mức xuất động Long Kỳ Sĩ, cũng vốn không nghiêm ngặt như vậy, ngay cả ruồi bọ cũng không thể lọt vào.

“Xem ra tin tức đã bị truyền ra ngoài rồi, hôm nay đã là tên thám báo thứ mấy rồi?” Khi bắt được kẻ chết thay kia, nhân viên trông coi dường như không có chút ngoài ý muốn và khẩn trương gì, giống như đã quen với tình huống này rồi.

“Đã là người thứ sáu...” Người bên cạnh hồi đáp.

“Thập Tam thiếu gia này đúng là, cho dù ở bên ngoài cũng không để cho chúng ta yên tĩnh được một chút, còn có thể chế tạo phiền toái lớn như vậy, không biết tình hình này còn liên tục bao lâu nữa.” Người trước có điểm đau đầu nói.

Vốn nơi này có trọng binh phòng ngự thật nhưng không nghiêm ngặt như thế này, khoảng thời gian này với bọn họ rất khó chịu.

“Đúng vậy, trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều có rất nhiều người đến đây, hơn nữa đều là cao thủ, rất khó lòng phòng bị. Bọn họ còn làm chúng ta phân tâm, cũng chế tạo một ít hỗn loạn nữa, nếu không bọn họ cũng không có cách nào chạy đến đây!” Người bên cạnh nói, dường như rất có lòng tin với hàng phòng ngự của mình.

Hóa ra là thế, chẳng trách khi ta đi vào lại dễ dàng như vậy, ngay cả ta cách có một vách tường cũng không biết...

Diệp Lăng phát hiện, bắt quá bây giờ mới phát hiện... Trên đường hẳn cảm thấy có điểm kỳ quái rồi, sao phòng ngự lại kém như vậy, cho dù là phái của Diệp Thành Thiên rời đi thì phòng ngự nơi này cũng không yếu đi bao nhiêu mới đúng chứ.

“Cái này cũng không thể xem như lỗi của Thập Tam thiếu gia, nếu chúng ta không cố gắng đoạt lấy cái này thì sẽ không có phiền toái lớn như vậy, nói đến cùng thì chúng ta chẳng khác những người đó là mấy!”

Một luyện kim thuật sĩ đang tiến hành phá giải nói, hẳn thuộc loại luyện kim thuật sĩ công tác ở đây để thăm dò bí mật chỗ này, muốn biết rõ ràng vì sao phòng ở này lại có thể vững chắc không phá nổi như vậy.

Đương nhiên trước mắt bọn họ vẫn không biết ở dưới còn có một phòng thí nghiệm, chỉ biết là nơi này có thứ họ muốn, bọn họ còn đang đào móc.

Mà luyện kim thuật sĩ này cũng không phải người duy nhất, đồng thời hẳn cũng không phải ngày đêm ở trong này, bắt quá bọn họ sẽ chia mấy ban thay phiên, phòng ngừa có điều ngoài ý muốn gì phát sinh, phải ngày đêm thủ vững bảo tàng này.

“Đúng vậy, chúng ta cũng chỉ là trộm thứ của Thập Tam thiếu gia mà thôi, cũng không khác gì bọn họ, chúng ta chỉ chiếm một cái ưu thế là trước kia Thập Tam thiếu gia là người ở đây mà thôi...”

Những lời cảm khái này có không ít người muốn phát ra, mà câu cuối cùng lại là trọng điểm, bọn họ đều cảm khái nếu Diệp Lăng vẫn còn là người của họ thì tốt biết bao!

Quảng Trường Thần Tích, còn có y thuật dù không nhiều lắm nhưng cũng có không ít người biết đến, những điều này làm người ta hiểu được sự tồn tại của bản thân Diệp Lăng đã là một bảo tàng to lớn vô cùng, quốc gia nào có được hãn thì chắc chắn sẽ được đến rất nhiều chỗ tốt!

Diệp Lăng là quốc bảo thuộc hàng trân quý nhất!

Mà này vốn thuộc về Tường Không Đế Quốc, có điều vì một hồi chính biến mà tiến nó ra ngoài, đồng thời còn tặng kèm một đám lương đồng quốc gia.

Đối với điều này, rất nhiều người đều cảm thấy đáng tiếc, bất quá Nữ Hoàng Triệu Nhã Nhu lại tuyệt không hối hận bởi nếu không làm như vậy thì sao nàng có thể leo lên ghế Hoàng Đế? Đối với nàng mà nói, đây mới là quan trọng nhất!

Bản thân đấu tranh chính trị cần rất nhiều sự hy sinh, mà có một ít người sẽ biến mất hoặc rời đi là điều bình thường!

Mà đã là chính khách thì bọn họ sẽ không để ý những thứ mất đi, bọn họ chỉ để ý những gì được đến, đồng thời bọn họ lại càng không để ý ích lợi của quốc gia, càng để ý ích lợi bản thân họ hơn!

“Không nên thảo luận những thứ này, nếu không rơi vào tai Nữ Hoàng thì người sẽ gặp nguy hiểm đấy!” Một luyện kim thuật sĩ đang làm việc nói, bọn họ không muốn đàm luận việc này, bọn họ chỉ có hứng thú với luyện kim thuật thôi.

“Ừ, tốt nhất là không nên thảo luận! Làm chuyện của mình đi thôi!” Tất cả mọi người gật gù đầu, tiếp tục làm chuyện cần làm, phòng ngự thì phòng ngự, phá giải thì phá giải...

Sau khi mọi người trở lại trở lại vị trí có một ít người vẫn không rõ, nếu biết Diệp Lăng là quốc bảo thì sao không trực tiếp đi bắt người mà lại ngồi nghiên cứu những thứ hãn để lại.

Diệp Lăng cũng không phải cái loại người xưa, cũng không phải chỉ để lại những thứ này, bản thân hãn có thể làm ra những thứ này thì biện pháp đơn giản nhất tất nhiên là trực tiếp hỏi hãn.

Đạo lý này rất đơn giản, tin rằng ai cũng biết cả, trong lòng họ cũng cảm thấy trực tiếp tìm Diệp Lăng là đơn giản nhất, có điều bọn họ lại không thể đi tìm hãn!

Đầu tiên là thân phận của Diệp Lăng ngày càng vi diệu, ai động vào một chút sẽ liên lụy rất nhiều thế lực!

Diệp gia là nổi ở ngoài nhất, chỉ một mình Diệp gia đã làm cho rất nhiều người không dám động đến Diệp Lăng, mà về phía Chu Tước Đế Quốc cũng làm cho đại đa số không ai dám động đến Diệp Lăng, có điều về quan hệ với Chu Tước Đế Quốc cũng không có nhiều người biết.

Bất quá cho dù không có quan hệ với Chu Tước Đế Quốc cũng không sao, hiện tại cho dù không có những thế lực khác cũng không có vấn đề gì cả bởi đã có Thánh Giáo “bảo kê” Diệp Lăng rồi!

Chỉ cần một mình Thánh Giáo thôi cũng đã đủ ngăn trở ý tưởng của tất cả mọi người, đây là phương pháp hữu hiệu nhất, địa vị của Thánh Giáo trên đại lục rất vi diệu.

Mà ngoài ra Diệp Lăng cũng không phải dễ bắt, cho dù bắt được cũng chưa chắc có ưu đãi gì.

Bởi vậy biện pháp đơn giản nhất là bắt lấy Diệp Lăng kỳ thật cũng không đơn giản, thậm chí rất phiền toái, mọi người cũng đành bỏ qua!

454. Chương 455: Kế Hoạch Mới (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 455: Kế hoạch mới (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Hay là quay về tìm con hồ ly tinh Athena kia nghĩ cách xem, nàng hơi giảo hoạt một chút!”

Diệp Lăng đành tạm thời buông tha, hắn cảm thấy chuyện trước mặt thật phiền toái, nhất định phải có kế hoạch mới được, mà hắn cảm thấy mình khá ngốc, nhất định sẽ không vạch được kế hoạch gì hay nên phải tìm dân chuyên nghiệp.

Athena chỉ cảm thấy Diệp Lăng hơi trơ một chút chứ không phải ngốc!

“Người đã quay lại à? Không sao chứ, đồ vật kia có lấy được chưa?” Athena vẫn đang đợi, thấy Diệp Lăng lập tức hỏi.

Mà tiểu Linh cũng đợi cùng Athena, vốn nàng như đang ngủ, bởi Athena lên tiếng mà bị bừng tỉnh.

“Không có, lần này có điểm phiền toái!” Diệp Lăng lắc lắc đầu, tuy rằng nói là phiền toái nhưng về mặt hắn như không cảm thấy phiền toái gì cả.

Có lẽ vì hắn tin tưởng trí tuệ của Athena, có lẽ vì hắn biết chuyện này cũng không cần nóng nảy, có thời gian từ từ xử lý, vội cũng chỉ là điều vô ích mà thôi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Athena liền vội vàng hỏi.

“Là thế này, ta đi vào...” Diệp Lăng bắt đầu tự thuật chuyện vừa rồi, kể cả những lời hắn nghe trộm được, tuy rằng hắn cũng không phải rất hiểu được ý tứ trong đây ...

“Người nói là, viện tử trước kia của người bây giờ đã bị canh gác nghiêm mật, ngay cả Long Kỵ Sĩ cũng xuất hiện?” Athena nghe có điểm đau đầu, không nói những thứ khác, riêng Long Kỵ Sĩ đã đủ làm nàng đau đầu rồi.

Dù là Thú Nhân cũng hiểu được Long Kỵ Sĩ là khái niệm gì, chưa nói bản thân Long Kỵ Sĩ có thực lực cường hãn, chỉ riêng Long thôi đã đủ không thể xem nhẹ rồi.

Bản thân Long là một danh từ chỉ sự cường đại!

“Ừ, giống như bọn họ biết chúng ta sắp đến vậy.” Diệp Lăng gật đầu nói.

“Ngốc, người ta phòng ngự những người như chúng ta, những người muốn đánh chủ ý đến phòng thí nghiệm kia!” Athena tức giận nói, người ta đã nói rõ ràng như vậy sao người vẫn còn nghĩ là đối phó người, thật đúng là trì độn.

“Nhưng mà phòng thí nghiệm kia là của ta...” Diệp Lăng lên tiếng nói.

“Ách...” Athena trầm mặc, nàng phát hiện những lời vừa rồi mình nói có điểm không thích hợp với Diệp Lăng, hắn khác những người khác, hắn chỉ lấy lại đồ đạc của mình thôi.

“Lão sư, khi người thành lập phòng thí nghiệm không có mật đạo à?” Lúc này tiểu Linh sáp vào hỏi, những chỗ bí ẩn như vậy thường sẽ có những thứ như mật đạo linh tinh gì đó.

“Có!” Diệp Lăng lập tức gật đầu nói, mà cái đáp án này làm Athena ngẩn người một hồi.

“Cái gì?! Người đã có mật đạo thì vì sao không trực tiếp sử dụng mật đạo?” Khi Athena kịp phản ứng lại lập tức truy vấn nói.

Nếu đã có mật đạo thì sao còn phải phiền não cái này cái kia, trực tiếp dùng mật đạo không được sao? Thiếu gia này luôn mơ màng màng như vậy, ngay cả điều này cũng phải nhắc nhở.

Có điều lúc này Diệp Lăng cũng rất nghi hoặc nhìn Athena, nói: “Dùng mật đạo thì cũng phải đi vào mật đạo chứ, không thì dùng kiểu gì?”

“...” Athena trầm mặc một hồi, sau đó thử hỏi: “Chẳng lẽ mật đạo mà người nói, lối ra vào ngay trong viện tử?”

“Ừ!” Diệp Lăng gật đầu nói.

“Sao người lại ngốc như vậy, nếu đã là mật đạo thì phải thông ra chỗ khác chứ!” Athena có điểm vô lực nói.

Diệp Lăng rất tự nhiên trả lời: “Thông đến nơi khác để làm gì, như vậy ta ra ra vào vào rất không tiện.”

“Người ra ra vào vào..., thiếu gia, người đừng nói là mật đạo này chính là cửa ra vào của người nhé...” Đột nhiên Athena nghĩ đến một khả năng là Diệp Lăng nói cửa ra vào của mình là mật đạo, dù sao nó cũng đều là bí ẩn.

Bí ẩn nhập khâu, không phải là mật đạo.

“Ừ!” Diệp Lăng gật gật đầu.

Quả thế...

“Vậy người có mấy cái cửa ra vào?” Lòng mảy Athena hơi giật.

“Một cái a, rảnh rồi hay sao mà phải làm nhiều lối ra để làm gì?” Diệp Lăng nói.

“Tốt lắm! Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi trước, biện pháp để mai tính, người cũng mệt rồi.” Athena nhún mảy lại, nài nỉ để Diệp Lăng đi nghỉ trước không có nghĩa là nàng cũng đi nghỉ ngơi.

Nàng muốn an bài một ít sự tình, tìm hiểu rõ ràng, sau đó suy nghĩ tìm cách ứng phó, mà đây không phải là việc Diệp Lăng muốn nàng làm sao?

“Ừ, ngày mai người đưa một kế hoạch cho ta!” Diệp Lăng gật gật đầu, sau đó liền đi nghỉ ngơi.

“Đúng là một thiếu gia, ngày mai à, thời gian ngắn như vậy thì ta lấy đâu ra biện pháp, nhìn kỹ rồi tính.” Athena nhẹ nhàng nói, bộ dáng có điểm bất đắc dĩ, bất quá càng nhiều là nghiêm túc.

Nàng biết rằng đêm nay có lẽ mình sẽ không ngủ...

“Đi tìm người xem xét chỉ tiết đi!” Athena nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi, tìm nhân viên tình báo của Hồ tộc, Hồ tộc là một bộ tộc tràn ngập trí tuệ chuyện như an bài cơ sở ngầm tất nhiên sẽ có.

Mà bọn họ chưa chắc phải là Hồ tộc, thậm chí sẽ không dùng Thú Nhân, dùng nhân tộc để thu thập tình báo.

“Lão sư, người dậy, nước rửa mặt đã được chuẩn bị tốt rồi...”

Khi Diệp Lăng rời giường, phát hiện tiểu Linh đã chuẩn bị tốt mọi thứ giống như một thị nữ nhu thuận, làm tất cả những chuyện Diệp Lăng cần.

Diệp Lăng vẫn làm thiếu gia của hắn, mặc áo thì duỗi tay, ăn cơm thì há mồm!

Đối với điểm này Athena cảm thấy rất không thoải mái, dựa vào cái gì mà Diệp Lăng đến đâu cũng có người hầu hạ, từ khi nàng nhìn thấy Diệp Lăng đến giờ, lúc đầu là Thái Dã, sau lại Hồ Nữ, bây giờ biến thành tiểu Linh.

Mà bên cạnh hắn còn có một tiểu Nhị luôn đi theo nữa chứ, đúng rồi, vì sợ có người nhận ra thân phận, hơn nữa Diệp Lăng cảm thấy cần có người bảo hộ Hồ Nữ nên hắn đã giao tiểu Nhị cho Hồ Nữ.

Sau khi được Diệp Lăng thăng cấp, tiểu Nhị có thể tiếp thụ mệnh lệnh càng phức tạp hơn, chẳng hạn như nghe lệnh Diệp Lăng, sau đó dưới một số điều kiện nhất định sẽ nghe lệnh Hồ Nữ!

Điều kiện này rất đơn giản là không được trái với mệnh lệnh của Diệp Lăng.

Tuy rằng tiểu Nhị có sự trợ lực rất lớn với Diệp Lăng, giúp hắn tăng thực lực lên nhưng sự tồn tại của nàng cũng làm Diệp Lăng mất đi một ít linh hoạt, nhất là hành động hằng ngày.

Mà quan trọng hơn là, Diệp Lăng cảm thấy sự an nguy của mình không quan trọng bằng Hồ Nữ, cảm thấy để tiểu Nhị bảo hộ Hồ Nữ là quyết định tốt nhất!

“Sớm!”

Khi Diệp Lăng nhìn thấy Athena, rất lễ phép nói, có điều Athena rất khó chịu với điều này, có thể rõ ràng nhìn thấy từ đôi mắt nàng.

“Sớm cái gì mà sớm!” Athena rất là khó chịu nói.

“Làm sao vậy?” Diệp Lăng ngây người một chút hỏi.

“Không có gì!” Athena vẫn khó chịu như vậy.

Diệp Lăng nhìn chằm chằm Athena một hồi, nhìn đến nỗi Athena có chút ngượng ngùng, nàng liền mở miệng nói: “Tốt lắm, người đã tỉnh rồi thì chúng ta nói tiếp chuyện hôm qua đi!”

455. Chương 456: Kế Hoạch Mới (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 456: Kế hoạch mới (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Khoan khoan, hồ ly tinh, trên người của người có một ít mùi, còn có ánh mắt của người hồng như con thỏ, không phải là không ngủ cả đêm đấy chứ?” Diệp Lăng nhìn Athena, hắn thấy Athena vẫn mặc quần áo hôm qua, mà trên mặt có vẻ rất mệt mỏi, tinh thần rất kém cỏi.

“Coi như người có điểm lương tâm, có thể phát hiện...”

Tuy Diệp Lăng phát hiện có điểm muộn nhưng Athena đã cảm thấy rất tốt rồi, dù sao Diệp Lăng rất tri kỷ.

“Đúng vậy, vì chuyện này mà ta thức cả đêm... Đừng nhìn ta như vậy, ta không phải vì người, ta là vì tộc trượng đại nhân!” Athena nhìn thấy ánh mắt cảm kích và cảm động của Diệp Lăng, nàng có điểm không thừa nhận nổi, bất quá trong nội tâm của mình lại cảm thấy rất tốt.

Mà biểu tình của Diệp Lăng chỉ liên tục một lúc ngắn, sau đó rất nhanh xảy ra biến hóa, có điểm không kiên nhẫn nói: “Người nói mau, đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc là có biện pháp nào không?”

“...” Athena có xúc động muốn đánh người, phải hung hăng đánh tên vô lương tâm này một chút.

Lúc này quả thật Diệp Lăng có điểm vô lương tâm, người ta vì chuyện này mà thức nguyên đêm, hắn lại ở trong ngũ ngũ bình thường, nói thế nào đi nữa đây cũng là vấn đề của hắn.

Quên đi, không so đo với hắn, làm chính sự quan trọng hơn!

Athena nén xúc động muốn đánh người lại, có điểm khó chịu nói với Diệp Lăng: “Tối hôm qua ta đã phái người đi tra xét một chút, theo tin tức đạt được thì viện tử trước kia của người đã biến thành trọng địa! Cho dù người có bản lĩnh thông thiên cũng rất khó xông vào!”

Lúc này trong ánh mắt Athena dường như có một ít cảm giác sùng bái, nàng không nghĩ đến Diệp Lăng lại là một tồn tại thần kỳ như vậy, vốn vốn là nơi trước kia hắn ở đã có thể hấp dẫn ánh mắt của toàn bộ đại lục.

Mà nhờ tin tức này nàng lại chạm đến một ít tin tức khác, ví dụ như nguyên nhân làm cho toàn bộ đại lục chú ý - Quảng Trường Thần tích tại Thánh Thành!

Tuy rằng Athena không hiểu luyện kim thuật nhưng cũng ít nhiều có điểm hiểu biết, biết Quảng Trường Thần Tích mà Diệp Lăng sáng tạo bản thân nó cũng là một thần tích rồi, tin rằng nếu không phải vì địa vị đặc thù của Thánh Thành thì phỏng chừng sẽ có rất nhiều người chạy đến Quảng Trường Thần tích.

Khi nghe người ta miêu tả về Quảng Trường Thần Tích thì Athena cũng rất muốn đi một lần nhìn xem thần tích Diệp Lăng sáng tạo là thế nào, có điều nàng biết có thể cả đời mình cũng không có cơ hội này.

Thánh Giáo hẳn sẽ không dễ để người ta đi vào Thánh Thành, hơn nữa là dị giáo đồ như Athena!

Thần mà Thú Nhân tín ngưỡng không phải Quang Minh Nữ Thần mà là Thú Thần!

Athena nhìn Diệp Lăng mỉm cười, tiếp tục nói: "Nếu muốn đi vào đó cũng không phải không có cách nào, cần an bài một chút phát sinh ngoài ý muốn để hấp dẫn người ở trong ra ngoài, như vậy có cơ hội đi vào trong thời gian ngắn, bất quá thời gian rất ngắn, cũng rất dễ dàng bị phát hiện! Hơn nữa muốn làm được điểm này cũng rất phiền toái nên ta cảm thấy ý tưởng này nên loại bỏ!"

Athena nói như rất đơn giản, bên trong cũng có rất nhiều chuyện bị lược bỏ, ví dụ như trong kế hoạch của Athena cần điều động bao nhiêu binh mã, cần làm một ít chuyện gì, những điều này cần an bài một kế hoạch vô cùng tinh vi.

Những kế hoạch này tất nhiên tiêu phí rất nhiều tâm huyết của Athena, mà nàng suy nghĩ nhiều như vậy, cuối cùng vì không thích hợp nên đành phải buông tha cho.

Đối với điều này nàng không nhắc cho Diệp Lăng biết, cho dù chỉ là một chút cũng không, nàng không có chút ý tứ tranh công với Diệp Lăng!

"Vì sao lại loại?" Diệp Lăng không chú ý những thứ khác, chỉ cảm thấy rất kỳ quái, nếu có thể làm được, chỉ hơi phiền toái một chút thì sao phải loại bỏ?

"Nếu như không có biện pháp của hẳn thì chúng ta cũng chỉ có thể thực hành kế hoạch này, bất quá trên thực tế chúng ta có thể đơn giản hơn một chút, không phải người nói nếu có thể thì dùng Thiên Cơ Giáp của Lý gia sẽ tốt hơn một chút sao?" Athena nói.

"Ừ! Thiên Cơ Giáp của ta còn chưa hoàn thành, kiện của Lý gia quả thật sẽ tốt hơn rất nhiều." Diệp Lăng gật gù đầu, hẳn còn không nghĩ đến ý tứ của Athena, chỉ trả lời chiếu theo ý tứ của nàng thôi.

"Nếu tốt hơn một chút tức là dùng tốt, hơn nữa việc này đơn giản hơn!" Athena nhẹ nhàng nói.

"??" Diệp Lăng có điểm mê hoặc.

Athena cố gắng chống đỡ đôi mắt muốn nghỉ ngơi, ôn nhu cười cười, nói: "Hiện tại tuy Lý gia đã vượt qua Tường Không Diệp gia nhưng muốn lấy đến Thiên Cơ Giáp từ trên tay họ thì dễ dàng hơn lấy Thiên Cơ Giáp ở Diệp Trạch! Nói thế nào đi nữa thì Thiên Cơ Giáp của Lý gia chỉ có một kiện, mà chỗ của người không chỉ có Thiên Cơ Giáp..."

Đúng vậy, cho dù hiện tại Lý gia đã đạt đến trình độ của Diệp gia nhưng bọn hắn cần vعن ven chỉ là một kiện đồ vật Thiên Cơ Giáp mà thôi, muốn xuống tay từ Lý gia không có chút phòng bị thì sẽ dễ dàng hơn so với Diệp Trạch nghiêm mật.

"Nói cũng đúng, nếu muốn lấy kiện Thiên Cơ Giáp của Lý gia thì chỉ cần thu phục Lý Nguyệt là được." Diệp Lăng một bộ hiểu ra, tựa hồ bây giờ mới nhớ đến điều này.

"Người đã biết Thiên Cơ Giáp trên người Lý Nguyệt?" Athena có điểm ngoài ý muốn, chuyện này nàng cũng chưa từng nói qua, mà theo tin tức nàng nhận được thì Thiên Cơ Giáp chỉ vừa truyền cho Lý Nguyệt không lâu, đáng ra Diệp Lăng còn chưa biết chuyện này mới đúng.

"Ừ, ta đã gặp Lý Nguyệt!" Diệp Lăng gật gù đầu nói.

Athena ngây người một chút, lập tức hỏi: "Người nói chuyện với nàng rồi à? Tình huống nào?"

“Không có, chẳng qua vừa lúc ngồi bên cạnh nàng mà thôi.” Diệp Lăng lắc đầu hồi đáp, đồng thời nói tình huống hôm trước.

“Cũng may ngươi không nói thêm lời ngu ngốc nào, nếu không kế hoạch của ta phải ngâm nước nóng!” Athena vỗ vỗ ngực, tựa hồ buông xuống chuyện lo lắng, mà đồng thời nàng cũng âm thầm cảm thán, sao thiếu gia và Lý Nguyệt này lại hữu duyên như thế, như vậy cũng có thể gặp được.

Căn cứ tình báo thì thiếu gia và Lý Nguyệt này dường như có điểm...

“Thiếu gia, ngươi có thích Lý Nguyệt tiểu thư không?” Athena thử hỏi.

“Không thích!” Diệp Lăng không thèm nghĩ, lập tức phủ định ngay.

Athena nghe vậy tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó cười nói: “Như vậy là tốt nhất, nếu không thì kế hoạch này phải để người khác chấp hành!”

“Kế hoạch gì?” Diệp Lăng nhìn Athena hỏi.

“Là người tiếp cận Lý Nguyệt, tìm cách để nàng giao ra Thiên Cơ Giáp!” Athena nói.

“Cái này tính là kế hoạch à? Ta cũng biết phải làm như vậy, chỉ muốn hỏi ngươi dùng biện pháp gì, ta cảm thấy có cái biện pháp cũng được...” Diệp Lăng đang muốn nói ra biện pháp của mình, bất quá lại bị Athena đánh gãy.

“Ngươi khoan nói đã, biện pháp của ngươi không phải cưỡng bức chính là lợi dụ, như vậy không được, nếu làm cho nàng phản kháng thì đến lúc đó không phải sẽ càng phiền toái sao?” Athena lắc đầu phủ định biện pháp mà Diệp Lăng còn chưa nói ra khỏi miệng.

456. Chương 457: Lãnh Huyết Ngũ(1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 457: Lãnh Huyết Ngũ(1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ừ vậy ngươi định dùng biện pháp gì?” Diệp Lăng gật gật đầu, biện pháp của hắn quả thật coi như thuộc về cưỡng bức lợi dụ nên hắn bảo trì trầm mặc.

“Ta biết ngươi từng theo đuổi Lý Nguyệt bất quá nửa đường ngươi bỏ người ta lại, bây giờ cho ngươi thêm, một cơ hội, cho ngươi lại theo đuổi nàng một lần nữa, đến gần nàng, nghĩ cách lấy Thiên Cơ Giáp của nàng lại đây!” Athena nói.

“..., muốn ta theo đuổi nàng à, hay là bỏ đi, ngươi dối người a.” Diệp Lăng có điểm kháng cự bởi trước kia hắn từng theo đuổi qua, hơn nữa bị người ta hung hăng xem nhẹ.

“Dối người, ngươi không muốn lừa gạt cảm tình của cô bé Lý Nguyệt này à?” Athena hỏi.

“Không muốn!” Diệp Lăng lắc đầu.

“Vậy không phải đã xong sao, chỉ bắt ngươi theo đuổi nàng thôi, chuyện này ngươi qua làm có điều tốt!” Athena rất không thèm để ý nói.

Diệp Lăng ngơ ngác gật gật đầu, nói: “Ừ... ý, không đúng, ta đi theo đuổi nàng chẳng phải là lừa nàng sao?”

“Đúng vậy, là đang dỗi gặt cảm tình của nàng, nhưng ngươi đã từng có một lần rồi nên nhiều thêm, một lần nữa có sao! Tốt lắm, ta đi ngủ đây, ngươi chuẩn bị một chút, chờ ta nắm giữ càng nhiều tư liệu của Lý Nguyệt thì ta sẽ giúp ngươi đuổi theo người ta...” Athena nói xong liền đi vào phòng, sau đó đi ngủ.

“Chuẩn bị cái gì?” Diệp Lăng cũng không biết mình phải chuẩn bị cái gì, vì vậy hắn quyết định chờ Athena tỉnh dậy rồi tính, trước tiên xử lý chuyện của tiểu Linh đã.

“Tiểu Linh, đi, ta mang ngươi đi Lãnh Huyết Tổ, dường như bọn họ cũng đã truyền tin tức lại!” Diệp Lăng vẫn có nhất định liên hệ cùng Lãnh Huyết Tổ, quan hệ của hắn và toàn bộ Lãnh Huyết Tổ cũng rất vi diệu, cũng không xem hắn như ngoại nhân.

Ngoài nguyên nhân của Chu Tước Đế Quốc ra còn có bản thân Lãnh Huyết Tổ có điều coi trọng Diệp Lăng, nhất là Lãnh Huyết Ngũ cùng Lãnh Huyết Thất, còn có tiêu Linh nữa.

Mà có lẽ bây giờ Diệp Lăng còn không biết hiện tại trên danh nghĩa Lãnh Huyết á Tổ là thuộc về hắn, hắn là Lãnh Huyết Nhất mới!

ừ, chỉ là trên danh nghĩa, người chân chính khống chế được nó là bản thân Hoàng Đế, có bài học trước, hắn không muốn để Lãnh Huyết Tổ bị người khác nắm trong tay nữa.

Có điều Lãnh Huyết Tổ cũng không thể để Hoàng Đế trực tiếp quản nên hắn lôi cháu ngoại là Diệp Lăng ra làm bài trí

Bất quá tuy rằng chỉ là bài trí nhưng lại làm quan hệ của hắn và Lãnh Huyết Tổ càng vi

diệu, thậm chí có thể mệnh lệnh Lãnh Huyết Tổ làm nhiều chuyện, chỉ cần không trái với ước nguyện ban đầu của Lãnh Huyết Tổ, không nguy hại đến ích lợi của Chu Tước Đế Quốc là được.

“Lão sư, từ từ rồi quay về Lãnh Huyết Tổ, ta còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi...” Tiểu Linh có điểm không muốn trở về, nàng rất vất vả mới gặp được Diệp Lăng, sao lại bỏ qua cơ hội này được.

“Có vấn đề gì thì quay về Lãnh Huyết Tổ rồi hỏi, chỗ này không tiện!” Diệp Lăng nói, “Ban ngày ta gặp thể gặp người được!”

Đừng quên Diệp Lăng cũng không muốn để người ta biết quan hệ của mình và đám người Athena, như vậy nếu xảy ra chuyện thì cần phải chiếu cố bọn họ nữa!

Mà hôm qua hắn đến đây cũng vì trời đã khuya, không ai nhìn thấy cả!

“Thiếu gia, ngươi phải để lại cái địa chỉ để liên hệ chứ, bằng không sao chúng ta tìm được ngươi!” Khi Diệp Lăng muốn bỏ chạy, Athena đột nhiên quay về, nàng đã sớm biết Diệp Lăng sẽ chạy lấy người, cũng biết hắn sẽ quên để lại phương thức liên lạc.

“Buổi tối ta sẽ ở tại Trúc Tâm Lâu!” Diệp Lăng trả lời, sau đó liền ly khai.

Trúc Tâm Lâu là lầu hiện lớn nhất Hoàng Thành, đồng thời cũng cung cấp phòng trọ, giống như các tửu điểm lớn, mà nó cũng cường thế sau khi Tiểu Nhã Hiên đóng cửa, tựa hồ lại có một ít quan hệ với Diệp Lăng.

“Ngươi cũng không nên quá kiêu ngạo, phải có điểm đúng mực, dù sao người ở đây đều là người quen thuộc của ngươi!” Athena nghe thấy câu trả lời liền phản phó một câu.

Theo lựa chọn của Diệp Lăng có thể thấy hắn vẫn trước sau như một, chỉ tuyển tốt nhất quý nhất, vẫn tiếp tục bại gia, mà loại bại gia từ như hắn lại tuyệt vô cận hữu, ở nơi hắn sinh ra và lớn lên này, Athena sợ người ta nhận ra hắn.

Bất quá Athena cảm thấy hình dạng bây giờ của Diệp Lăng rất khó sẽ làm người ta cảm thấy hắn là nhân tộc, có thể bài trừ hoài nghi của mọi người!

Có điều lấy luyện kim thuật của Diệp Lăng cũng sẽ có người hoài nghi, tuy rằng bọn hắn không dám khẳng định nhưng nếu Diệp Lăng biểu hiện ra mặt quen thuộc này thì không ngờ sẽ làm mọi người càng thêm, khẳng định.

Đến lúc đó không biết xuất hiện tình huống như thế nào nữa!

“Đã biết, sao ta lại kiêu ngạo như vậy được, ta luôn rất điệu thấp!” Diệp Lăng khoát tay, không phải rất để ý rời đi.

“Điệu thấp...” Athena lắc đầu, dọc theo đường đi nàng đã hiểu điệu thấp của Diệp Lăng là gì.

“Thiên vương cái địa hồ!”

“Ngọc đế ái vương mẫu!”

Sau khi trải qua ám hiệu, Diệp Lăng và tiểu Linh đi đến phân hội của Lãnh Huyết Tổ trong Hoàng Thành, vẫn ở trong một phố xá sầm uất, không biết đây là thói quen của Lãnh Huyết Tổ hay chỉ là trùng hợp.

Mà ngay khi Diệp Lăng đi vào đại sảnh, hắn phát hiện một tình huống làm hắn có điểm ngoài ý muốn.

“Tiểu ngu ngốc!” ở trong đại sảnh, một thanh âm êm tai mà quen thuộc vang lên.

“..., sao các người lại ở đây?” Diệp Lăng sừng sốt một chút.

Các người?

Có nghĩa là không phải một người ở đây, ít nhất là hai người, hơn nữa đều là người mà Diệp Lăng nhận thức!

Trong Lãnh Huyết Tổ này còn có ai mà Diệp Lăng có thể nhận thức nữa? Hơn nữa quan trọng nhất là hắn có thể nhớ rõ thì dường như cũng chỉ có hai ba cái, hơn nữa đã có một ở bên cạnh hắn rồi.

Nói cách khác cũng chỉ còn hai người, chính là Lãnh Huyết Ngũ cùng Lãnh Huyết Thất!

“..., Lãnh Huyết Ngũ, người xác định hắn là tên tiêu hồn dẫn kia sao?”

Diệp Lăng nhìn thấy hai người Lãnh Huyết Ngũ đúng là có điểm ngoài ý muốn, mà khi Lãnh Huyết Thất thấy Diệp Lăng lại phi thường ngoài ý muốn, nàng có điểm không thể tin được, người trước mắt chính là Diệp Lăng.

“Ừ, là hắn, tuy bộ dáng của hắn đã thay đổi nhưng mùi trên người vẫn không có biến hóa.” Lãnh Huyết Ngũ gật gật đầu, có điểm lãnh đạm nói.

“Không đúng a, tuy lúc đó hắn chỉ là một tiểu bất điểm nhưng thoát nhìn không phải thế này, không phải Hồ tộc a!” Lãnh Huyết Thất nhìn Diệp Lăng từ trên xuống dưới, vẻ mặt vẫn đầy nghi hoặc.

Lãnh Huyết Ngũ lắc đầu nói: “Hắn không phải Hồ tộc, tiểu ngu ngốc, sao người lại ăn mặc thế này?”

“Che dấu tai mắt người khác a! Ta không thể gặp người ở đây, bị phát hiện sẽ phiền toái.” Diệp Lăng thánh thật trả lời, tin rằng chuyện này ai cũng biết, hơn nữa hiểu cho hắn.

“Ừ, quả thật là như vậy, người ở trong này rất nguy hiểm...” Lãnh Huyết Ngũ gật gật đầu, sau đó đi đến bên cạnh Diệp Lăng, vươn bàn tay nhỏ bé ra gõ đầu Diệp Lăng một cái.

“A...”

“Người đã biết nguy hiểm mà còn đến đây làm gì?!”

Hừ, ai bảo lúc trước ném ta lại, còn cả ngày khi dễ ta, bây giờ thì chết với bà!

457. Chương 458: Lãnh Huyết Ngũ(2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 458: Lãnh Huyết Ngũ(2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ta đến đây là vì lấy Thiên Cơ Giáp, trị liệu cho tộc trưởng Hồ tộc!” Diệp Lăng không có gì giấu diếm với mấy người Lãnh Huyết Ngũ, mình ở đây làm gì, vì cái gì đều trực tiếp nói ra.

Có lẽ vì hần tin tưởng Lãnh Huyết Ngũ tam nữ, có lẽ vì hần biết tổ chức như Lãnh Huyết Tổ hần sẽ không nói ra bí mật của mình.

“Tộc trưởng Hồ tộc? Thiên Cơ Giáp? Trị liệu? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Vài cái danh từ của Diệp Lăng làm Lãnh Huyết Thất cảm thấy khó hiểu liền mở miệng hỏi, còn Lãnh Huyết Ngũ lại lạnh lùng đứng một bên nhìn Diệp Lăng, nàng không có hứng thú biết những thứ này, nàng chỉ cần biết Diệp Lăng đến đây làm gì là được.

“Tộc trưởng Hồ tộc là phụ thân Hồ Nữ, bây giờ hần đang bị thương, cần Thiên Cơ Giáp để trị liệu nên ta đến đây, hiểu chưa?” Diệp Lăng nói.

“Hiểu được một chút... Tóm lại là người đến đây vì Thiên Cơ Giáp, vậy Thiên Cơ Giáp kia đang ở đâu? Người chuẩn bị lấy thế nào?” Lãnh Huyết Thất gật gật đầu, nàng cũng đã tra qua chuyện liên quan đến Diệp Lăng, biết Hồ Nữ là ai. Có điều nàng không ngờ thân phận của Hồ Nữ lại cao quý đến vậy.

Có điều tựa hồ không liên quan đến nàng nên nàng cũng không tra cứu kỹ trên vấn đề

Từ lời Diệp Lăng nàng có thể thấy Thiên Cơ Giáp này nhất định không phải mặt hàng bình thường, nếu không lấy năng lực của Hồ tộc thì cần gì phải để Diệp Lăng đến chỗ nguy hiểm như vậy.

“Hiện tại Thiên Cơ Giáp đang ở hai nơi, một là phòng thí nghiệm của ta, bắt quá bị bọn họ trông coi nghiêm mật, không thể tiến vào.”

“...” Khi nghe Diệp Lăng nói về phòng thí nghiệm, trên mặt Lãnh Huyết Ngũ cùng Lãnh Huyết Thất xuất hiện một tia biểu tình kỳ quái, trên mặt có điểm xúc động.

“Người nói là, trong phòng thí nghiệm của người còn có một Thiên Cơ Giáp?” Lãnh Huyết Thất hỏi, những lời này nói lên nàng biết đến phòng thí nghiệm của Diệp Lăng.

“Ừ, là ta thu thập tài liệu chế tác, còn chưa hoàn thành, Thiên Cơ Giáp là một kiện luyện kim rất khó!” Diệp Lăng gật đầu trả lời, hần cũng không để ý về việc Lãnh Huyết Thất biết phòng thí nghiệm, có lẽ vẫn còn chưa phát giác.

“Người tiếp tục nói kiện Thiên Cơ Giáp còn lại! Lãnh Huyết Thất, không cần ngắt lời!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

“...” Lãnh Huyết Thất chặc chặc đầu lưỡi, rất khó chịu nhìn mặt với Lãnh Huyết Ngũ,

hiện tại nàng cũng chỉ có thể làm như vậy, dường như địa vị của Lãnh Huyết Ngũ lại cao lên rất nhiều.

Bởi vì lúc trước Lãnh Huyết Ngũ vẫn ở cùng một chỗ với Diệp Lăng, cũng vì tầng quan hệ này mà quan hệ của nàng cùng Long Cát công chúa cũng trở nên không sai, được Long Cát công chúa chiếu cố.

Đương nhiên những thứ này không ảnh hưởng đến Lãnh Huyết Ngũ chút nào, nàng vẫn giống trước kia, chỉ quan tâm giết người.

“Một kiện khác ở trong tay Lý gia, là một trong những truyền gia chỉ bảo quan trọng nhất của Lý gia, tuy rằng cũng rất khó nhưng dường như so sánh với kiện trước thì có điều đơn giản hơn! Đúng rồi, Lãnh Huyết Thất, người nói người là một kẻ lừa đảo chuyên nghiệp thì nói cho ta biết làm sao lừa một nữ hài tử?” Đột nhiên Diệp Lăng nhớ đến chức nghiệp của Lãnh Huyết Thất, nàng chuyên môn phụ trách cái loại hoạt động gạt người này, muốn gạt nữ hài tử thì hỏi nàng là thích hợp nhất.

“Lừa nữ hài tử? Người muốn lừa ai?” Lãnh Huyết Ngũ cướp hỏi.

“Đương nhiên là Lý Nguyệt, ta muốn theo đuổi nàng lại, lừa gạt tình cảm của nàng để nàng ngoan ngoãn cởi quần áo ra!” Diệp Lăng làm bộ như rất âm trầm, giống như cái loại gian kế thực hiện được vậy.

“Đi tìm chết!” Lãnh Huyết Ngũ một cước đá bay Diệp Lãng, mà tựa hồ Diệp Lãng cũng không muốn trốn, lộn một vòng xinh đẹp trên không trung, vũng vàng đứng trên mặt đất.

Tựa hồ vì trước kia thường xuyên khi dễ Lãnh Huyết Ngũ bị nhử đi nên hẳn cảm thấy chuyện này cũng thực bình thường, lúc đó hẳn là đem Lãnh Huyết Ngũ ném tới ném lui, nghiêm trọng hơn này nhiều.

Đương nhiên hẳn khi dễ Lãnh Huyết Ngũ cũng vì Lãnh Huyết Ngũ khi dễ hẳn trước!

Dù sao hai người bọn họ là vậy, không phải hẳn khi dễ nàng tức là nàng khi dễ hẳn, hai người đã tập mãi thành thói quen rồi...

“Vì sao lại đá ta, ta nói thật mà!” Diệp Lãng có điểm ngần người nói.

“Còn thật? Người thật sự muốn đi lừa gạt nàng, cởi y phục của nàng?” Lãnh Huyết Ngũ tam nữ đều cảm thấy rất bất ngờ, các nàng vốn tưởng Diệp Lãng chỉ nói giỡn thôi, có điều thoát nhìn rất giống thật.

“Là làm cho nàng cởi quần áo!” Diệp Lãng sửa sai, đồng thời cũng khẳng định chuyện

“Thế thì có khác gì đâu, người đứng là một tiểu sắc quỷ, người muốn cởi quần áo thì đến tìm ta này, dù sao ta cũng bị người nhìn hết rồi, còn bị người sờ qua...” Lãnh Huyết Thất

phong tình vạn chủng nhìn Diệp Lãng, ánh mắt này sẽ làm rất nhiều người lâm vào mê muội.

Tuy rằng hiện tại Lãnh Huyết Thất vẫn mang mặt nạ nhưng dáng người ngự tả của nàng rất mê người, nếu đôi thành người thường thì nhất định bị nàng hấp dẫn, hơn nữa buông tha ý tưởng trước đó của mình.

Có điều cũng chỉ người bình thường thôi chứ không phải Diệp Lãng, Diệp Lãng hẳn không thân nhìn Lãnh Huyết Thất, trực tiếp hỏi: “Ta xem hết người bao giờ, còn sờ qua người?”

“Quên à? Người đã từng đi vào trong quần áo của ta, ở chỗ này của ta...” Lãnh Huyết Thất lộ ra hai gò má đỏ rực, mà tay nàng chỉ vào bộ ngực của mình, chỉ vào hai cái điểm kia...

Lãnh Huyết Thất trở nên càng thêm mê người, xanh non ướt át, mặc cho người nhăm nháp...

“Lãnh Huyết Thất, thu hồi mị thuật của người, người muốn đối phó thì đối phó người khác, không được dùng với hẳn!” Lãnh Huyết Ngũ phát ra một đạo sát khí làm cả căn phòng lạnh lên, lập tức đè ép cảnh xuân của Lãnh Huyết Thất xuống.

Đương nhiên hai loại biến hóa này Diệp Lãng cũng không cảm giác ra được, đối với hẳn mà nói, vô luận là sự hấp dẫn của Lãnh Huyết Thất hay sát khí của Lãnh Huyết Ngũ đều cảm thấy rất bình thường, hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

“Người nói là lúc đó à, ta đâu biết vật ấy là gì đâu, thật giống như cái bánh bao...” Diệp Lãng hồi tưởng một chút, trong trí nhớ của hẳn tuyệt đối không coi bộ ngực của Lãnh Huyết Thất là bộ ngực bởi thứ kia thật sự quá nhỏ.

“Người mới là bánh bao!” Lãnh Huyết Thất trừng mắt nhìn Diệp Lãng, giơ tay thị uy.

Diệp Lãng nhìn lồng ngực của mình một lát, sau đó nói: “Ta là quảng trường...”

“...”

“Tốt lắm, không cần thảo luận vấn đề này nữa! Tiểu ngu ngốc, người nói xem cởi quần áo Lý Nguyệt cùng với Lý Nguyệt cởi quần áo thì khác nhau cái gì?” Lãnh Huyết Ngũ tiếp tục hỏi, “Còn có, rốt cuộc vì sao phải cởi... Không, là làm nàng tự cởi quần áo?”

Lãnh Huyết Ngũ không tin rằng Diệp Lãng là cái loại háo sắc này, muốn đi cởi quần áo nữ hài tử, ít nhất sẽ không vì sắc dục mà đi lừa gạt một nữ hài tử.

“Cởi quần áo chính là tự cô ta nguyện ý cởi quần áo đưa cho ta, mà ta cởi của nàng tức là phi lễ!” Diệp Lãng nói, có điều cũng không phải rõ ràng lắm.

“??” Lãnh Huyết Ngũ cũng có chút khó hiểu, bất quá rất nhanh liền hiểu được.

“Ý người là, người để nàng cởi quần áo là để nàng giao ra một kiện đồ vật này nọ? Thứ này chẳng lẽ chính là Thiên Cơ Giáp?” Lãnh Huyết Ngũ nghĩ vậy lập tức hỏi.

458. Chương 459: Lãnh Huyết Ngũ(3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 459: Lãnh Huyết Ngũ(3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ừ, đúng là Thiên Cơ Giáp, hiện tại nó đang ở trên người của Lý Nguyệt! Thứ này không cởi sạch thì không thể lấy ra, nếu không quần áo cũng sẽ bị nó phá hỏng.” Diệp Lăng nói.

Hóa ra là vậy, ta còn tưởng hắn biến thân thành tiểu sắc quỷ chân chính...

“Tốt lắm, chuyện này Lãnh Huyết Thất sẽ giúp người, lập mưu lừa người là nghề của nàng, ta cũng sẽ âm thầm trợ giúp!” Lãnh Huyết Ngũ nói.

“Uy uy Lãnh Huyết Ngũ, người cứ như vậy quên đi sao? Còn giúp hắn đi lừa nữ hài tử?” Lãnh Huyết Thất lập tức nói, lời này làm nàng có điểm không hiểu nổi.

“Có vấn đề gì sao?” Lãnh Huyết Ngũ nghĩ hoặc nói.

Đương nhiên có vấn đề, chúng ta đi giúp tiểu sắc quỷ này lừa nữ hài tử, nói thế nào cũng có điểm quái quái...

Lãnh Huyết Thất thực bất đắc dĩ, nàng phát hiện Lãnh Huyết Ngũ ngoài lãnh huyết ra còn có chút trì độn, chuyện như vậy cũng không dễ trong lòng, hơn nữa còn đi hỗ trợ.

Đương nhiên lời này nàng cũng không nói ra, nàng cũng không dám đắc tội nữ ma đầu giết người không chớp mắt này.

“Người nói không thành vấn đề thì không thành vấn đề, tiểu sắc quỷ, chờ ta tra tư liệu của Lý Nguyệt xong sẽ giúp người lập mưu lừa nàng...” Lãnh Huyết Thất bất đắc dĩ nói, sau đó phái người đi lấy tư liệu của Lý Nguyệt. Làm Lãnh Huyết Tổ thì những tư liệu này nhất định sẽ có.

“Đúng rồi, sao các người đều ở đây?” Đột nhiên Diệp Lăng nhớ đến các nàng vẫn chưa trả lời mình.

“Còn không phải vì người!” Lãnh Huyết Thất nói.

“Ta? Các người biết ta sẽ đến sao?” Diệp Lăng kỳ quái hỏi, “Hành tung của ta rất bí ẩn, không có ai biết a!”

Đương nhiên Diệp Lăng không chú ý đến khi nhìn thấy hắn, đám người Lãnh Huyết Ngũ kinh hỉ biết bao, tuyệt đối không phải biết trước!

“Không có, chúng ta không biết người sẽ đến đây!” Lãnh Huyết Thất lắc đầu nói.

Diệp Lăng tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao người nói là vì ta?”

“Vì người chứ ai, người quên luyện kim phòng thí nghiệm của người rồi à, vốn ta còn không biết có cái phòng thí nghiệm này nhưng viện tử trước kia của người bây giờ đã trở thành tiêu điểm của toàn bộ đại lục, chúng ta cũng muốn đến xem trong đó có cái gì, có thu hoạch gì không!” Lãnh Huyết Thất nói.

Đúng vậy, đám người Lãnh Huyết Ngũ Lãnh Huyết Thất đến đây cũng vì cái viện tử kia của Diệp Lăng, mà lúc này các nàng vẫn chưa có hành động gì, vẫn đang quan sát mà thôi.

Lâm Lãnh Huyết Tổ với kinh nghiệm phong phú, bọn họ tất nhiên sẽ biết chỗ này sẽ có trọng binh canh gác, trước khi điều tra ra hư thật thì bọn họ sẽ không động thủ.

Mà các nàng cũng cảm thấy may mắn khi không hề động tay, nếu không bây giờ đã biến thành tù nhân của Tường Không Đế Quốc rồi!

Bất quá hiện tại dường như các nàng đã không quan tâm chuyện này bởi các nàng đã có được thứ tốt hơn! Diệp Lăng cũng đã ở đây rồi, các nàng có cần phải đi coi nơi đó là cái gì không? Trực tiếp hỏi Diệp Lăng là được.

Từ đó cũng có thể giải thích vì sao tiểu Linh lại một mình xuất hiện ở đây bởi nàng căn bản không phải một mình, đám người Lâm Huyết ả Ngũ đi cùng nàng.

Vốn Lâm Huyết Ngũ tính để tiểu Linh nhận được một ít kinh nghiệm lịch lãm, sẽ ngăn cản trước khi sự tình phát sinh, bất quá lúc đấy Diệp Lăng xuất hiện đã đánh tan tính toán của nàng.

Mà lúc ấy nàng cũng không ở đây nên không biết Diệp Lăng, mãi đến khi Diệp Lăng truyền tin tức cho Lâm Huyết Tổ thì nàng mới biết Diệp Lăng đã đến đây.

“Hóa ra là vậy, kỳ thật ở đây cũng không có gì hay, có cần lao sư động chúng như vậy không?” Diệp Lăng xem như đã hiểu, đồng thời lại có chút khó hiểu.

“Người không biết người mang đến bao nhiêu rung động cho mọi người đâu, Quảng Trường Thần Tích chỉ vài giờ hoàn thành, nếu ai có thể nắm giữ được loại luyện kim thuật này thì có thể mang đến lợi ích rất lớn!” Lâm Huyết Thất nói.

“Không ai nắm giữ được, hơn nữa cái loại luyện kim thuật này cũng không phải nói dùng là dùng, cần điều kiện nhất định.” Diệp Lăng lắc lắc đầu, hắn cũng không để ý với điều này lắm, không cho là luyện kim thuật này có cái gì đặc biệt hơn người.

“Dựa vào, tiểu Ngũ, người đừng lắc qua lắc lại đuôi của ta, đó là giả!”

Nãy giờ Lâm Huyết ả Ngũ vẫn không lên tiếng bởi nàng vẫn đang ở bên cạnh Diệp Lăng, vuốt cái “đuôi hồ ly” của hắn, còn có sờ sờ cái tai hồ ly, vuốt vuốt cái đầu bạc.

“Không khác thật là mấy, tiểu ngu ngốc, dạy ta cái này đi, như vậy giết người sẽ tiện hơn nhiều.” Lâm Huyết Ngũ lãnh đạm nói, bắt hai chữ giết người ở trước miệng, hơn nữa còn bình thản như vậy, cả thể diện này cũng chỉ có nàng.

“Cái này à, không phải ta đã dạy Dịch Dung Thuật cho người rồi sao, kỳ thật cũng không khác lắm, chỉ là lợi dụng một ít luyện kim trộn làm đạo cụ mà thôi. Ta giúp người làm một chút, người muốn bộ tộc gì?” Diệp Lăng hỏi.

“Giống người đi!” Lâm Huyết Ngũ cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp muốn biến thành Hồ tộc như Diệp Lăng.

“Cái này đơn giản, ta có chuẩn bị trước, vốn định dùng cho tiểu Nhị...” Diệp Lăng vừa nói vừa lấy ra một đôi tai hồ ly gắn lên đầu Lâm Huyết Ngũ, sau đó là cái đuôi, lại sửa sang mái tóc.

Chỉ trong chốc lát Diệp Lăng đã biến Lâm Huyết Ngũ thành một Hồ tộc xinh đẹp đáng yêu, nếu bị Athena nhìn thấy thì sẽ rất ngạc nhiên không biết xuất hiện một đồng bạn như vậy từ đâu ra.

Đối với sự thay đổi này, Lâm Huyết Thất là kinh ngạc, tiểu Linh là hưng phấn mà Lâm Huyết Ngũ lại rất lạnh nhạt lấy ra một cái gương, nhìn nhìn mình trong gương, sau đó lãnh đạm nói: “Không sai!

“Lâm Huyết Ngũ, người như vậy sẽ làm người ta chú ý, bây giờ còn không cần dùng đến, tiểu sắc quỷ, làm làm cho ta với!” Lâm Huyết Thất cũng có chút nóng lòng muốn thù.

Bất quá nàng nói cũng có một ít đạo lý, Lâm Huyết Ngũ là sát thủ, đây là địa bàn của nhân tộc, dùng bộ dáng Thú Nhân quả thật rất rêu rao, mà Lâm Huyết Thất thì khác, nàng là một kẻ lừa đảo, cần các loại thân phận khác nhau để gây sự chú ý với người ta.

Cũng vì vậy mà sự hóa trang dịch dụng của Lãnh Huyết Thất cao minh hơn Lãnh Huyết Ngũ nhiều, thậm chí còn cao hơn Diệp Lăng. Tất nhiên cao thì cao, về mặt lợi dụng luyện kim thuật thì tuyệt đối kém hơn Diệp Lăng nhiều.

“Dù sao ta đều núp ở một nơi bí mật, không ai sẽ chú ý ta cả...” Lãnh Huyết Ngũ không thêm để ý chút nào nói.

“Tiểu Linh, ngươi có vấn đề gì thì mau hỏi a, ta còn muốn đi nữa.” Diệp Lăng cũng không có để ý đến Lãnh Huyết Ngũ cùng Lãnh Huyết Thất nữa, chỉ quan tâm đến đệ tử của mình.

“Ừ! Ta có rất nhiều vấn đề...” Tiểu Linh gật gật đầu, hỏi một hơi tất cả những gì mình không hiểu, nàng sợ Diệp Lăng lại đột nhiên biến mất mà mình lại chưa kịp hỏi.

Diệp Lăng cũng rất kiên nhẫn nghe hết, sau đó giải đáp từng vấn đề một, đương nhiên trong đó cũng xuất hiện không ít vấn đề mới, mà Diệp Lăng vẫn rất kiên nhẫn giải đáp hết, nếu không thể hiểu thì hẳn sẽ trực tiếp làm mẫu.

Làm một lão sư, Diệp Lăng vẫn rất xứng chức, trên cơ bản những câu giải đáp của hắn đều là nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, dùng phương pháp đơn giản nhất giải quyết các vấn đề phức tạp!

459. Chương 460: Tề Tụ Trúc Tâm Lô (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 460: Tề tụ Trúc Tâm Lô (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Tiểu Linh vừa nghe vừa hỏi, Lãnh Huyết Thất thì tiếp nhận tư liệu của Lý Nguyệt xong bắt đầu nghĩ biện pháp, Lãnh Huyết Ngũ từ đầu tới cuối vẫn không ra tiếng, mà nàng cũng không nghe về những vấn đề luyện kim này.

Mãi đến một lúc nào đó, Lãnh Huyết Ngũ tiêu thất một thời gian ngắn, sau đó lại xuất hiện bên cạnh Diệp Lăng, nhắc nhở hắn –

“Đã đến giờ ăn cơm trưa, đến dùng cơm a.”

Lãnh Huyết Ngũ mang vài món thức ăn lên bàn, đều là một ít đồ ăn giản dị, bất quá cũng rất tinh xảo, tựa hồ xuất từ tay Lãnh Huyết Ngũ.

“Ý? Đồ ăn lần này sao khác đồ ăn lúc trước nhỉ, đồ dầu béo à?” Lãnh Huyết Thất ăn một ngụm liền nói, nàng cảm thấy đồ ăn lần này rất tốt, đồ ăn lúc trước không thể sánh bằng.

Lãnh Huyết Ngũ rất thích xuống bếp nấu nướng nhưng nàng lại rất ít cho người khác ăn, trừ bỏ Diệp Lăng thì trên cơ bản không có người hưởng qua, mà hai người Lãnh Huyết Thất bây giờ nhờ phúc Diệp Lăng mới có thể thưởng thức được trù nghệ của sát thủ đệ nhất thiên hạ Lãnh Huyết Ngũ này.

“Ngô ngô...” Diệp Lăng vừa ăn, vừa muốn nói cái gì đó, bất quá miệng đầy thức ăn làm hắn không nói nên lời nên rõ ràng buông tha cho.

“Ăn cơm của người đi, không cần nhiều lời!” Lãnh Huyết Ngũ gấp một ít thức ăn cho Diệp Lăng, cũng lạnh lùng nói.

“Lãnh Huyết Ngũ, ngươi cũng quá bất công, chúng ta làm tỷ muội nhiều năm như vậy ngươi cũng chưa từng gấp rau cho ta.” Một bên Lãnh Huyết Thất rất là ám muội nói.

“Người muốn sao?” Một đạo sát khí bức người từ Lãnh Huyết Ngũ bay tới.

“..., coi như ta chưa nói gì...” Lãnh Huyết Thất cúi đầu ăn cơm.

Tiểu Linh ngoan ngoãn cầm chén ăn cơm, tự mình gấp thức ăn cho mình, tất nhiên cũng sẽ không ra tiếng, đột nhiên gấp một ít đưa cho Diệp Lăng.

Lãnh Huyết Thất nhìn thấy vậy quyết định mình cũng phải gấp cho Diệp Lăng một ít để đừng nhập vào bàn ăn, nếu không chỉ có một mình nàng không gấp thức ăn cho Diệp Lăng.

Cứ như vậy Diệp Lăng phát hiện thức ăn của mình như không bao giờ vơi, vẫn ăn ăn

“Tốt lắm, hôm nay dừng ở đây, người cứ tiêu hóa trước đi, có vấn đề thì đến Trúc Tâm Lâu tìm ta.” Diệp Lăng nói xong phát hiện thời gian cũng không còn sớm, đã nói rất nhiều rồi.

“Ừ!” Tiểu Linh gật gật đầu, quả thật nàng cần tiêu hóa rất lâu.

“Tiểu đầu đất, người phải ở tại Trúc Tâm Lâu sao?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi.

Diệp Lăng gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, ta muốn ở đó, tốt nhất là chúng ta vờ như không biết, có cái gì thì truyền tin cho ta.”

“Ta sẽ dùng thân phận khác đi vào Trúc Tâm Lâu, âm thầm bảo hộ người.” Lãnh Huyết Ngũ dường như không nghe thấy Diệp Lăng nói gì, quyết định của nàng vẫn luôn rõ ràng như vậy, cũng không ai có thể thay đổi cả.

“Tùy tiện, bất quá chúng ta phải vờ như không biết!” Diệp Lăng cũng không sao cả, hẳn tin rằng với năng lực của Lãnh Huyết Ngũ thì người khác không thể phát hiện sự tồn tại của nàng.

“Ừ, nếu không gặp tình huống khẩn cấp thì ta sẽ không xuất hiện.” Lãnh Huyết Ngũ gật gật đầu nói.

“Vậy các người đều đi rồi thì ta cũng đi, tất nhiên ta cũng sẽ dùng thân phận khác đi vào, cho dù các người nhìn thấy cũng chưa chắc có thể nhận ra ta. Lãnh Huyết Thất cười cười, nàng cũng muốn tham gia trò chơi này, phải lẫn vào Trúc Tâm Lâu.

“Ta... Ta ở lại đây đọc sách, liên lạc với các người...” Tiểu Linh gơ tay, nhưng tựa hồ phát hiện dường như mình không có ích gì, chỉ có thể ở lại đọc sách, phụ trách giúp mọi người liên lạc.

“Ừ, cứ vậy đi!” Diệp Lăng gật đầu, Lãnh Huyết Ngũ cùng Lãnh Huyết Thất vốn chính là nhân vật có thể một mình đảm đương một phái, cho dù các nàng có tham dự cũng không có vấn đề gì.

Vì thế Trúc Tâm Lâu tựa hồ trở thành một nơi phong vân tể hội.

“Đúng rồi tiểu sắc quỷ, chuyện người muốn gạt... Không, là theo đuổi Lý Nguyệt tựa hồ có điểm khó khăn a.” Dường như đây mới là chính đề, mà đám người Diệp Lăng như đã quên mất chuyện này, cũng may Lãnh Huyết Thất vẫn nhớ, nàng đã suy nghĩ rất lâu vì nó.

“Có cái gì khó?” Diệp Lăng hỏi.

“..., người ít nhiều cũng từng truy đuổi người ta, chẳng lẽ người không biết sự khó khăn trong đó sao?” Lãnh Huyết Thất có điểm vô lực nói.

“Không biết!” Diệp Lăng thực rõ ràng lắc đầu.

“Biết mà...” Lãnh Huyết Thất lắc đầu, từ tin tức nàng nhận được thì cái gọi là theo đuổi kia của Diệp Lăng căn bản không tính là theo đuổi, thật giống như một trò đùa vậy.

Tới đột nhiên, đi cũng đột nhiên.

“Lý Nguyệt, Lý gia Lý Thiên Quân chỉ nữ, anh ruột Lý Ngạn Lý Bác, tổ phụ Lý Hùng Đại nguyên soái, cũng chính là Lý gia gia chủ bây giờ, mà Lý Thiên Quân cũng là người có được mức thắng cao nhất trong tuyển gia chủ đời kế, Lý Hùng truyền Thiên Cơ Giáp cho Lý Nguyệt tựa hồ đã chứng minh chuyện này.”

Lãnh Huyết Thất sửa sang tình báo lại một chút, tiếp tục nói: “Lý Nguyệt, từ nhỏ đã có thiên phú hơn người về mặt võ kỹ, cũng tinh thông chiến thuật hành quân tác chiến, là một cô cháu gái mà Lý Hùng rất xem trọng, cũng dường như có ý để nàng kế thừa địa vị của hần trong quân đội.”

Trên đại lục này, nữ nhân trở thành Thống soái quân đội cũng không hiếm, chỉ cần có năng lực là có thể ngồi lên vị trí này.

“Lý Nguyệt cũng không cô phụ hy vọng, từ ba năm trước đã bắt đầu đi vào quân đội, lập không ít chiến công, từ một tiểu binh tấn chức đến giáo úy, rất hiếm thấy!”

“Hóa ra nàng đi làm lính, không đúng a, hôm qua ta vừa gặp nàng xong.” Diệp Lăng chen vào nói, nếu tham gia quân ngũ thì đáng ra không nên xuất hiện ở đây mới đúng.

“Bởi vì nàng đã bị triệu hồi qua, trở thành Hoàng Thành thủ thành giáo úy, giáo úy này thực tế cao hơn các giáo úy còn lại nhiều, cũng có thể nói lên Lý Nguyệt này không đơn giản.”

Hoàng Thành giáo úy, nói đơn giản là “kinh quan”.

“Hóa ra là vậy.” Diệp Lăng nói, dù hần biết vậy nhưng không nghĩ đến nếu Lý Nguyệt trở thành Hoàng Thành thành giáo úy thì chuyện hần cần làm sẽ càng thêm, khó khăn.

“Cho nên bây giờ muốn theo đuổi nàng sẽ càng khó.” Lãnh Huyết Thất nói, “Nghe nói người theo đuổi Lý Nguyệt bây giờ có thể xếp hàng từ thành đông đến thành tây, hơn nữa mới chỉ xét đến những người có điều kiện khá khá.”

“Cái đấy thì có gì khó, ta có thể chen ngang.” Diệp Lăng thực trực tiếp nói.

Lãnh Huyết tam nữ trầm mặc, cách nói của Diệp Lăng có vẻ quá thoải mái đi.

“Cho dù người chen ngang thì chưa chắc Lý Nguyệt đã tiếp thụ sự theo đuổi của người, người nàng cự tuyệt có không biết bao nhiêu là vương công quý tộc, ngay cả vương tử cũng từng theo đuổi nàng, bắt quá đều bị nàng cự tuyệt.”

“Cự tuyệt thì tiếp tục truy thôi.” Diệp Lăng rất không thềm để ý nói, theo đuổi người khác thì sao có thể buông tha cho, cự tuyệt thì sao chứ.

“Đúng vậy, tiếp tục truy, cho dù người có phiền thì vẫn truy bởi vì người thích nàng là chuyện của người, mắc mớ gì đến nàng, đúng không?” Lãnh Huyết Thất nhìn Diệp Lăng cười nói, chuyện này nàng vừa mới biết đây, nàng phát hiện hóa ra trước đây Diệp Lăng thú vị như vậy.

Diệp Lăng gật gật đầu nói: “Ừ đúng rồi, ta sẽ tiếp tục... Mà người nói nhiều như vậy vẫn không nói cho ta biết làm sao để đi lừa nàng. Có phải người không có biện pháp gì không, nói vậy thì ta sẽ nghe theo Athena, nàng thông minh hơn người nhiều.”

460. Chương 461: Tề Tụ Trúc Tâm Lô (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 461: Tề tụ Trúc Tâm Lô (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Ai nói ta không có cách nào, Athena là ai, thông minh hơn ta sao?” Lãnh Huyết Thất nghe thấy tên Athena biết ngay là một nữ hài tử, mà nữ hài tử so với nữ hài tử thì tất nhiên nàng sẽ không chịu thua rồi.

“Ừ, nàng rất thông minh, người không sánh bằng nàng!” Diệp Lăng gật đầu, hắn cảm thấy Athena thông minh hơn nhiều, đương nhiên cũng chỉ là hắn cảm thấy mà thôi, trên thực tế có phải như vậy hay không thì chỉ có thể so qua mới biết.

Nhưng chỉ nói riêng về trí tuệ thì Athena hơn Lãnh Huyết Thất, bất quá dùng mảnh khốe bịp người thì Athena không sánh bằng Lãnh Huyết Thất.

“Ta không tin!” Lãnh Huyết Thất hừ nói.

Diệp Lăng không thèm để ý nói: “Có tin hay không là tùy người, người nói biện pháp ra ta mới có thể so sánh một chút xem rốt cuộc ai thông minh hơn một chút.”

“Tốt, để người so sánh một chút xem ai thông minh hơn!” Lãnh Huyết Thất bắt đầu nghiêm túc lại, vốn nàng cũng không quá quan tâm với chuyện Diệp Lăng truy Lý Nguyệt.

“Mau lấy kế hoạch qua!”

“Trước tiên người nói cho ta biết bây giờ người đang là thân phận gì đã.” Lãnh Huyết Thất cũng không có nói thẳng kế hoạch mà hỏi nhân vật Diệp Lăng sắm vai là thân phận gì.

“Cái này à, hiện tại ta gọi là Ford * Fox, dường như vừa hay có một cái Fox gia tộc...”

“Cái này ta biết, là một gia tộc có huyết thống Hồ tộc, có một ít danh tiếng trong nhân tộc. Có điều vì sao người lại chọn bọn họ, tuy bọn họ có danh nhưng cũng không phải thích hợp nhất.” Lãnh Huyết Thất có điểm kỳ quái hỏi.

“Không phải ta chọn, là chính bọn họ hiểu lầm, ta chỉ tùy tiện báo một cái tên, ai biết lại có một cái Fox gia tộc.” Diệp Lăng có điểm vô tội nói, hắn cũng không phải giả mạo, là người khác nhận sai.

“...” Lãnh Huyết Thất ngây người một chút, có điểm muốn cười. Từ trong lời Diệp Lăng nàng đã nghe ra chuyện này cũng chỉ là một trùng hợp.

“Quên đi, cũng không sao cả, tuy rằng thân phận này cũng không phải thích hợp nhất nhưng cũng không tính kém, người có thể lợi dụng thân phận này. Hơn nữa ta biết Fox gia tộc rất ít khi xuất hiện ở Tường Không nên người cũng không phải lo bị vạch trần.” Lãnh Huyết Thất nói.

Lúc này Diệp Lăng lại lên tiếng: “Ta lo lắng cái gì, từ đầu đến cuối đều là bọn hắn cho rằng ta là người của Fox gia tộc, ta chưa từng thừa nhận a, chẳng lẽ ta họ Fox không được sao?”

“Này..., quên đi, người cũng đã bị hiểu lầm thì cứ tiếp tục đi, người hiểu biết bao nhiêu về Fox gia tộc?” Nhìn Diệp Lăng, Lãnh Huyết Thất tin tưởng rằng Diệp Lăng không biết gì

Quá nhiên Diệp Lăng rất nhanh đáp: “Không biết, ta chưa từng nghe qua!”

“Chỗ này của ta vừa lúc có tư liệu của họ, người phải nhớ kỹ những tư liệu này, nếu không bị người hỏi tới sẽ lộ ra sơ hở!” Lãnh Huyết Thất vừa nói vừa lấy tư liệu ra đưa cho Diệp Lăng.

Diệp Lăng tiếp nhận lật lật tư liệu, liếc qua vài lần liền trả lại cho Lãnh Huyết Thất.

“Làm gì vậy? Người cứ cầm rồi ráng nhớ kỹ đi, rất có trợ giúp với người.” Lãnh Huyết Thất khẽ nhún mày nói, nàng cảm thấy cho dù Diệp Lăng mặc kệ việc này nhưng ít ra cũng phải hiểu biết một chút.

“Ta đã nhớ kỹ rồi mà.” Diệp Lăng trả lời.

“Cái gì?!” Lãnh Huyết Thất ngẩn ngơ, rất kinh ngạc, nàng có điểm không thể tin được. Rõ ràng Diệp Lăng chỉ lật lật mà thôi, như vậy sao có thể nhớ kỹ được.

“Người nhớ hết rồi sao?” Lãnh Huyết Thất nhìn chằm chằm Diệp Lăng hỏi, nàng phải bắt giữ biểu tình của Diệp Lăng, biểu tình nói mạnh mẽ.

“Ừ!” Diệp Lăng gật gật đầu, đồng thời dùng ánh mắt tò mò nhìn Lãnh Huyết Thất, ánh mắt kia như đang nói cái này có gì phải hỏi.

Đương nhiên phải hỏi rồi, người mới nhìn có một lát a, cứ như vậy đã nhớ hết rồi thì làm sao ta có thể tin đây?

Lãnh Huyết Thất rất không tin tưởng điều này, mà đồng thời nàng lại phát hiện Lãnh Huyết Ngũ dường như không có chút kinh ngạc gì, tuy rằng nàng vốn lãnh đạm nhưng ít ra cũng phải có một chút kinh ngạc chứ.

“Lãnh Huyết Ngũ, có phải ngươi biết cái gì không...” Lãnh Huyết Thất cảm thấy ở đây có chút chuyện mà nàng không biết.

“Ừ, hẳn có thể đọc nhanh như gió, đã gặp qua là không quên được!” Lãnh Huyết Ngũ gật gù, lãnh đạm nói. Nàng không chỉ một lần nhìn thấy tốc độ đọc sách của Diệp Lăng tất nhiên sẽ rất hiểu điều này.

“Kế tiếp là cái gì, Lãnh Huyết Thất.” Diệp Lăng nhắc nhở Lãnh Huyết Thất, ý bảo nàng tiếp tục nói.

“Nếu muốn lừa tâm một nữ hài tử thì nhất định phải có một trường hợp lãng mạn, có một kỷ niệm đáng nhớ thì người đã thành công được một nửa rồi!” Lãnh Huyết Thất chính sắc nói.

“Ừ, là lưu lại ấn tượng khắc sâu trong lòng nàng, vô luận là tốt hay xấu.” Diệp Lăng gật đầu bổ sung nói.

“...”

xấu? Cái này cũng đúng sao?

Tam nữ đều cảm thấy cách nói này của Diệp Lăng có điểm quái, hẳn là xóa chữ xấu đi mới đúng!

“Ngu ngốc, xấu sao được, như vậy chỉ có thể thất bại!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

“Không phải a, không phải nói nam nhân không hư thì nữ nhân không thương sao? Cho nên xấu cũng có thể ảnh hưởng vậy.” Diệp Lăng ngờ ngác nói, dường như rất nhiều người đều nói đạo lý này a.

“Không biết ngươi nghe từ đâu, luôn nói mấy câu lý luận cô quái này. Một cái nam nhân phá hư thì sao lại có nữ nhân yêu.” Lãnh Huyết Thất tức giận nói, đồng thời điểm điểm nào Diệp Lăng.

“Yêu không yêu đâu phải do xấu hay không quyết định a, bên cạnh một ít nam nhân xấu cũng có không ít nữ nhân, còn nhiều hơn nam nhân tốt!” Diệp Lăng không cho là đúng nói.

“Những nữ nhân này không phải là nữ nhân tốt! Nữ nhân tốt thì cũng là trước khi nam nhân này chưa hư hỏng hoặc bị lừa tình...” Lãnh Huyết Thất nói thẳng.

“Không phải ta đang đi lừa sao?” Diệp Lăng hỏi.

“Lừa là lừa nhưng lừa cũng phải để lại cho người khác một ấn tượng tốt, người để lại ấn tượng xấu thì nhất định Lý Nguyệt sẽ không quan tâm đến người. Đối phó với nàng thì không dùng được chiêu này!” Lãnh Huyết Thất có điểm vô lực nói.

“Không phải cũng như nhau sao?” Diệp Lăng cảm thấy dường như không khác gì cả.

“Không giống!” Ba nữ tử trầm miệng một lời nói.

“Không giống thì không giống a, vậy ngươi nói nên làm gì bây giờ?” Diệp Lăng không sao cả nói.

“Theo đuổi nữ hài tử thì đơn giản nhất là làm chuyện nàng thích. Lý Nguyệt này dường như không có gì đặc biệt thích nên có điểm khó khăn.” Lãnh Huyết Thất nói.

Sau khi Lãnh Huyết Thất vừa nói xong, Diệp Lăng lập tức phản bác nói: “Ai nói, nàng thích đánh nhau với người khác, thích váy trắng, thích hoa hồng trắng, nàng còn thích uống rượu ngắm trăng, còn thích một loại trò chơi tên là săn thú, còn có...”

“..., sao ngươi biết nhiều như vậy?” Lãnh Huyết Thất tam nữ ngây người, các nàng không ngờ Diệp Lăng lại biết rõ Lý Nguyệt như vậy.

“Ta từng theo đuổi nàng a!” Diệp Lăng một bộ các ngươi là ngu ngốc, lý do này không phải các ngươi cũng biết sao.

“...” Tam nữ trầm mặc, quả thật các nàng không nghĩ đến điểm này.

461. Chương 462: Tề Tự Trúc Tâm Lâu (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 462: Tề tự Trúc Tâm Lâu (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Sao ngươi không nói sớm, làm ta phải mất nửa ngày thăm dò tư liệu.” Lãnh Huyết Thất có điểm oán trách, tư liệu Diệp Lăng biết đến dường như còn chỉ tiết hơn cả tư liệu của mình, hơn nữa hữu dụng hơn rất nhiều.

“Các ngươi cũng đâu có hỏi?” Diệp Lăng thuận miệng nói.

“...”

Lãnh Huyết Thất hết chỗ nói rồi, quả thật là mình chưa từng hỏi qua, mình còn cho rằng hẳn không biết cái gì cả.

Mà nếu Athena nghe được nhất định cũng sẽ tự than mình là đầu đất, thế nhưng lại buông tha cho manh mối từ phía Diệp Lăng, nàng cũng vậy, cũng xem nhẹ tình tiết Diệp Lăng từng theo đuổi Lý Nguyệt, cũng xem nhẹ sự hiểu biết của hẳn với Lý Nguyệt.

Bất quá Athena phải thông minh hơn Lãnh Huyết Thất một chút, nàng cũng đã điều tra xong điều này, dường như thông qua một ít tiểu thư khuê các bạn bè của Lý Nguyệt.

“Trò chơi săn thú à... Quả thật đúng là sở thích của nàng, gần nhất Hoàng Thành có một lần đại hình vây săn, có rất nhiều quý tộc cũng tham gia, nếu nàng thích thì nhất định sẽ tham gia, ngươi lợi dụng cơ hội này mà trộn lẫn một chỗ với nàng.” Lãnh Huyết Thất nghĩ đến một biện pháp.

“Vây săn? Lại đến thời gian vây săn à, cái này quả thật Lý Nguyệt sẽ tham gia, trước kia ta cũng từng tham gia.” Diệp Lăng ngơ ngác nói.

Vây săn tại Tường Không Hoàng Thành là một truyền thống, không chỉ là trò chơi của quý tộc mà cả binh dân cũng có thể tham gia, mà người có thành tích nổi bật trong vây săn sẽ trở thành nhân vật phong vân nên đây cũng là một cơ hội xuất đầu, mặc kệ là quý tộc hay binh dân.

Mà trò chơi này trước kia còn có hoàng tộc tham gia, bất quá tin rằng lần này hẳn là không có, lý do rất đơn giản, hoàng tộc đã bị Triệu Nhã Nhu tẩy trừ không sai biệt lắm.

“Ngươi đã từng tham gia qua thì tốt rồi, lần này ngươi nhất định phải mượn nó để tiếp cận Lý Nguyệt, vây săn kéo dài đến bảy ngày, có thể chế tạo rất nhiều cơ hội...” Lãnh Huyết Thất cười nói, nàng đã nghĩ ra rất nhiều chiêu hiểm, không, là kỳ chiêu...

“Kế hoạch của ngươi là cái này?” Diệp Lăng hỏi.

“Ừ, đây chỉ là bắt đầu, sau đó...”

“Ta nên đi Trúc Tâm Lâu trước, tái kiến!” Diệp Lăng không đợi Lãnh Huyết Thất nói xong liền đứng dậy rời đi.

“Dựa vào, ngươi nói vậy là có ý gì, ngươi đang khinh thường ta à?” Lãnh Huyết Thất lập tức ngăn trở Diệp Lăng, rất khó chịu chất vấn.

“Ừ, kế hoạch như vậy cũng hay, có điều ngươi có nghĩ đến không, tính thời gian thì vây săn tiến hành ở mười ngày sau, chẳng lẽ ta ở đây chờ mười ngày mới bắt đầu sao?” Diệp Lăng nhắc nhở Lãnh Huyết Thất.

Tuy rằng kế hoạch Lãnh Huyết Thất cũng hay, hơn nữa còn rất tốt, bình thường thì theo đuổi một người hoặc tiến hành một kế hoạch gì đó, chờ trên mười ngày thì không có vấn đề gì, thậm chí có thể nói rất ngắn.

Nhưng lần này thì khác, Diệp Lăng cũng không muốn không công lãng phí mười ngày này, trong mười ngày này nhất định phải có hành động, mà vậy sẵn chỉ có thể nói là phần tiếp theo của kế hoạch, tuyệt đối không thể trở thành khởi đầu.

Mà Diệp Lăng cũng tin tưởng kế hoạch Athena đưa cho hẳn nhất định có thể sử dụng trong một hai ngày tới.

”Cái này... Nếu người vội vã như vậy thì ngày mai ta có thể an bài cơ hội cho các người. Lãnh Huyết Thất lập tức nói, cho dù là lập tức tiến hành thì nàng cũng có biện pháp.

Trước đó nàng chỉ cảm thấy như vậy thì xác suất thành công sẽ cao nhất.

”Vậy người cùng ta đến Trúc Tâm Lâu, đến lúc đó lại liên hệ sau, người với ta là người xa lạ, điều này với người rất nhẹ nhàng.” Diệp Lăng nghĩ nghĩ nói.

”Tốt, đến lúc đó rồi nói, xem ra hôm nay không có cơ hội gì, ta cũng muốn nhìn xem Athena kia có thể cho người biện pháp hay gì.” Lãnh Huyết Thất gật đầu, khi nói đến Athena rõ ràng có điểm không phục.

”Nhất định là biện pháp tốt. Diệp Lăng nói.

”Hừ!”

Cứ như vậy, Diệp Lăng, Lãnh Huyết Ngũ cùng Lãnh Huyết Thất trước sau ly khai, sau đó lại ở lại tại Trúc Tâm Lâu, đương nhiên lấy ba thân phận hoàn toàn xa lạ đi vào Trúc Tâm

Dung mạo Lãnh Huyết Thất đã thay đổi, biến thành ngay cả Diệp Lăng cũng không biết, mà Lãnh Huyết Ngũ lại mang một cái khăn che mặt, đây cũng là việc bình thường của các thiếu nữ đi ra ngoài nên không làm ai chú ý đến.

Sau khi Diệp Lăng dần xếp xuống dưới không lâu, quả nhiên bên phía Athena đã truyền lại tin tức, cho hẳn một kế hoạch biểu, làm cho hẳn dựa theo kế hoạch trên đây tiến hành, mà kế hoạch này bắt đầu từ buổi sáng ngày mai.

Athena tra qua, mỗi buổi sáng Lý Nguyệt đều ăn ở ngoài, hơn nữa ở một quán nhỏ, nàng bảo Diệp Lăng phải ăn điểm tâm ở đó nhưng không cần tiếp xúc gì với Lý Nguyệt, chỉ ăn điểm tâm một cách bình thường thôi.

Kể tiếp nàng tra qua, biết Lý Nguyệt sẽ đi vào trong Thành Vệ Quân một thời gian, đây là giai đoạn Diệp Lăng không thể tiếp xúc nên không cần hành động gì cả.

Sau buổi trưa Lý Nguyệt sẽ xuất hiện tại một sân tập bắn cung, đây cũng không phải nơi chuyên dụng của quân đội mà là nơi kể cả bình dân cũng có thể tiến vào, đây là thói quen của Lý Nguyệt từ trước khi nhập ngũ, vẫn giữ lại đến tận bây giờ.

Diệp Lăng cũng cần đi, nhưng cũng chỉ tập bắn cung, không làm gì khác nữa...

Trong kế hoạch của Athena thì mỗi ngày Diệp Lăng phải xuất hiện ở những chỗ này, có nhiều chỗ cố định, cũng có nhiều chỗ là tùy cơ nhưng quan trọng nhất là vài ngày liên tục không được làm những chuyện khác, chỉ để cho Lý Nguyệt giữ lại một điểm ảnh hưởng, làm Lý Nguyệt cảm thấy bọn họ có chung sở thích.

Trọng điểm trong kế hoạch của Athena là vô luận Lý Nguyệt có hoài nghi gì với Diệp Lăng hoặc đến thử thì Diệp Lăng đều phải biểu hiện ra một bộ ta không biết gì cả, phải làm đối phương cho rằng vẹn vẹn chỉ là trùng hợp.

Có người nghi ngờ kế hoạch của Athena rất dễ dàng bị xuyên qua, làm cho Lý Nguyệt cảm thấy Diệp Lăng là cố ý, sẽ hoài nghi mục đích của Diệp Lăng.

Kỳ thật đây mới là trung tâm kế hoạch của Athena, nàng muốn để Lý Nguyệt hoài nghi, Lý Nguyệt càng hoài nghi chẳng phải càng để Diệp Lăng trong lòng sao, ẩn tượng về Diệp Lăng không phải ngày càng sâu sao.

Có thứ này làm trụ cột, Athena làm cho Diệp Lăng hoàn toàn không bày ra tư thái theo đuổi Lý Nguyệt, liên tục một thời gian lâu sau, hơn nữa một sự tình “ngẫu nhiên” phát sinh, làm cho Lý Nguyệt không còn hoài nghi nữa.

Mà sau khi mất đi sự hoài nghi, Lý Nguyệt sẽ có một cảm giác áy náy với Diệp Lăng, cái này thì càng thêm trí mạng, chỉ cần lợi dụng tốt thì theo đuổi Lý Nguyệt dễ như trở bàn tay rồi.

Diệp Lăng rất thích kế hoạch này bởi trên cơ bản hắn không phải làm gì cả.

Những chuyện phiền phức nhất đều là Athena an bài người ta hoàn thành, kê cả những chuyện rất ngẫu nhiên, đây cũng là mấu chốt của kế hoạch, cần an bài rất tỉ mỉ.

Khi Lãnh Huyết Thất nhìn thấy một chuỗi kế hoạch này, nàng cũng bắt đầu có chút bội phục Athena bởi Athena có thể giảm nhân tố bất an là Diệp Lăng xuống mức thấp nhất, mặc dù là Diệp Lăng theo đuổi nhưng dường như hắn không cần làm gì cả.

Ngẫm lại cũng đúng, nếu để Diệp Lăng đi làm chuyện gì thì có lẽ rất nhanh bị hắn đập

Nghĩ như vậy Lãnh Huyết Thất cảm thấy được mình có điểm không thận trọng bằng Athena, không lo lắng đến điểm này, trong kế hoạch của mình có một số chuyện cần chính Diệp Lăng đi hoàn thành, mà nó lại là điểm mấu chốt quyết định thành bại

462. Chương 463: Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 463: Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Không sai không sai!” Đây là lời khi Diệp Lăng nhìn thấy kế hoạch.

“Hừ!” Tiếng hừ không chịu thua này là của Lãnh Huyết Thất.

Lúc ấy Diệp Lăng ngồi trên lầu của Trúc Tâm Lâu, ở vị trí ban công, từ đây có thể nhìn bao quát tất cả tình huống từ bên ngoài, rất được người thích.

Lúc này Diệp Lăng ngồi một mình một bản, mà Lãnh Huyết Thất cũng lấy cớ mượn chỗ rồi cũng ngồi chung với hắn, vốn Lãnh Huyết Ngũ đang tính giữ khoảng cách cùng Diệp Lăng, nhìn thấy Lãnh Huyết Thất làm như vậy cũng rõ ràng đến đây ngồi luôn.

Lúc ấy Diệp Lăng cảm thấy kỳ quái, không phải nói giả vờ như không biết sao?

“Đừng đặt câu hỏi, chúng ta chỉ là người xa lạ ngồi chung bàn, điều này thực bình thường, không nên cố ý lãng tránh, như vậy chỉ càng làm người ta hoài nghi!” Trước khi Diệp Lăng nói gì đó, Lãnh Huyết Thất đã nhỏ giọng nói.

À hóa ra là vậy.

Diệp Lăng cũng không quản Lãnh Huyết Thất nữa, tiếp tục gọi món ăn, tựa hồ đang chú ý đến tình huống đối diện.

“Người đang nhìn cái gì?” Lãnh Huyết Thất lợi dụng một loại ám hiệu của Lãnh Huyết Tổ trao đổi cùng Diệp Lăng. Loại ám hiệu này là thông qua một công cụ đặc biệt của Lãnh Huyết Tổ truyền thông tin cho nhau, đây là một loại luyện kim công cụ rất tinh xảo, phí tổn có điểm cao.

Loại công cụ đặc biệt này có phạm vi không nhỏ, chỉ có thành viên cao cấp của Lãnh Huyết Tổ mới có, mà vừa hay Diệp Lăng cũng có một cái.

Bọn họ liên hệ với nhau cũng không phải trực tiếp sử dụng ngôn ngữ mà là dùng một loại mật mã ám hiệu, cho dù bị người đánh cắp công cụ cũng sẽ không tiết lộ bí mật của Lãnh Huyết Tổ.

”Ta đang nhìn Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu ở đối diện. Diệp Lăng trả lời.

”Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu? Đây không phải tài sản của người sao?” Lãnh Huyết Thất hỏi, ”Bất quá nghe nói gần đây bị người lấy đi, dường như cũng là người của Lý gia, có quan hệ cùng Lý Nguyệt.”

”Đúng vậy, ngày hôm qua ta gặp được tiểu Linh ở đó, cũng đuổi tên gọi là Lý Ngạn kia ra ngoài. Ta nghĩ bên kia hẳn sẽ có chuyện phát sinh.” Diệp Lăng nói.

”Chuyện gì?” Lãnh Huyết Thất hỏi.

”Ta không biết!” Diệp Lăng trả lời rất rõ ràng.

”Người không biết? Vậy người chờ cái gì?” Lãnh Huyết Thất cùng Lãnh Huyết Ngũ đều có điểm kỳ quái

Diệp Lăng nhìn Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu kia, trả lời: ”Ta cảm thấy sẽ có chuyện phát sinh, nhưng chuyện gì thì không biết!”

”...” Lãnh Huyết Ngũ cùng Lãnh Huyết Thất trầm mặc, các nàng cũng chỉ có thể cùng nhìn với Diệp Lăng, nhìn xem có phải thật sự có chuyện phát sinh không.

Đương nhiên ở mặt ngoài thì ba người bọn họ đều là ăn thì tự ăn, uống thì tự uống, không quen biết chung đụng gì cả!

Thời gian từ từ trôi qua, đối diện vẫn là gió êm sóng lặng, điều này làm Lãnh Huyết Ngũ nghĩ nữ cho rằng Diệp Lăng cảm giác sai lầm, có thể lại lâm vào mơ hồ.

Ngay khi ba người cảm thấy không có chuyện gì phát sinh, ngay cả Diệp Lăng cũng cho rằng chắc mình nghĩ sai rồi, ngay khi bọn họ chuẩn bị ăn xong, chuẩn bị đứng dậy rời đi thì quả nhiên đã xảy ra chuyện!

Chỉ thấy một đội binh lính mặc giáp trụ màu đen, rất chỉnh tề xuất hiện dưới đường phố, vây quanh Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu lại. Sau đó lại một đội binh lính khác đến, trong đó thoát nhìn có một quan quân kỳ sĩ chỉ huy binh sĩ hắc giáp bắt tất cả những người ở trong đó.

Tiếp đến Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu lại bị niêm phong!

Lúc này những người bị bắt thoát nhìn không ít nhưng tương đối với số người hôm qua đến thì quả thật rất ít!

Đại bộ phận người vì lời hôm qua của Diệp Lăng cũng đã quyết định không đến nơi này, mà các cô nương cũng vì Diệp Lăng và rời đi một phần nên người ở đây cũng rất ít.

Mà giờ khắc này tin rằng những người rời đi và không đến nữa đều cảm thấy may mắn với quyết định của mình, nếu không sẽ bị liên lụy vào trong đó.

Ngược lại, những người bị tóm lại hối hận vì sao mình không nghe lời khuyên!

Nhất là đám cô nương kia, bây giờ các nàng rất hối hận vì sao mình không rời đi theo Đinh Lâm, thậm chí có người còn cười Đinh Lâm rất nhất gan, chỉ bị quây một chút đã sợ hãi rời đi.

Hiện tại các nàng mới biết được mình ngu xuẩn đến chừng nào!

Có điều vô luận là các nàng hay ”các chàng” đều không rõ chuyện này là sao, vì sao nơi này lại bị niêm phong, mà những người ở đây đều bị trị tội, không có chút nào có thể dãn xếp.

Đây là chuyện gì?

Đây không phải là người của Lý gia mở sao, vì sao bây giờ lại bị niêm phong, hiện tại có ai có thể so với Lý gia đây?

Tất nhiên là đương kim Nữ Hoàng, đám binh lính mặc áo giáp đen này là Hắc Y Vệ vệ đội trực thuộc của nàng, đều là tinh anh trong tinh anh, cao thủ trong cao thủ!

Đám người kia bình thường sẽ không xuất hiện, mà nếu bọn họ xuất hiện thì chắc chắn có chuyện phát sinh, hơn nữa là chuyện rất nghiêm trọng.

Mà đây cũng là chỗ mà người ta không hiểu, vì sao những người này lại xuất hiện ở đây, là Lý gia làm sai điều gì sao?

Điểm này trước đó mấy giờ Lý gia cũng không hiểu, lúc đó Lý Ngạn bị người gọi đi, nói là Nữ Hoàng muốn gặp hắn.

Khi Lý Ngạn nghe thấy Nữ Hoàng gọi hắn đến thì hắn hưng phấn biết bao nhiêu, lúc đó hắn cảm thấy nhất định là Nữ Hoàng ca ngợi mình, hắn cảm thấy trước đó mình làm một chuyện rất đáng khai ngợi.

Mà trên thực tế Lý gia cũng bỏ ra một ít công phu để Lý Ngạn đi hoàn thành một ít nhiệm vụ, giúp tiền đồ của hắn rộng mở một chút.

Tất nhiên đám người Lý Thiên Quân chắc là không cho rằng những nhiệm vụ này của Lý Ngạn có thể làm cho Nữ Hoàng đặc biệt khen ngợi, dù sao cũng không ở cùng trình tự.

Bất quá cũng không phải không có khả năng, có lẽ vì Lý gia mà Nữ Hoàng cho Lý gia một ít chỗ tốt!

Có điều trước khi đáp án được công bố, không ai cho rằng đây nhất định là ưu đãi, có lẽ Lý Ngạn làm sai chuyện gì, bị Nữ Hoàng trừng phạt.

Chẳng qua cho dù Lý Ngạn làm sai điều gì thì cũng sẽ không kinh động đến Nữ Hoàng mới đúng!

Cũng vì vậy mà người của Lý gia cảm thấy hắn là chuyện tốt, Lý Ngạn hẳn sẽ được một ít khen ngợi, cũng không biết là lớn hay nhỏ.

Mặc kệ nói gì thì nói, Lý Ngạn là rất hưng phấn, mặc một thân lễ phục mà hắn cho rằng đẹp trai nhất liền vào cung!

Lúc đó Lý Thiên Quân còn đang trong hoàng cung, hắn cũng giống các đại thần, còn đang thương lượng chuyện quốc gia đại sự với Triệu Nhã Nhu, từng đạo mệnh lệnh được phát ra.

Tuy Triệu Nhã Nhu biến thái một chút nhưng năng lực quản lý quốc gia của nàng rất mạnh, vượt qua tiên hoàng rất nhiều, có lẽ cũng vì nàng tàn nhẫn hơn một chút.

Cũng vậy mà trải qua một hai năm, Tương Không Đế Quốc đã không còn ai lên tiếng phản đối cả, hơn nữa còn có một cỗ âm thanh duy trì của dân chúng.

Vẫn là đạo lý kia, bình dân sẽ không để ý Hoàng Đế ở trên là ai, thượng vị như thế nào, bọn họ chỉ để ý Hoàng Đế này có làm việc tốt cho mình hay không thôi!

463. Chương 464: Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 464: Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đồng thời cũng vì bây giờ Triệu Nhã Nhu còn chưa đến hai mươi nên cũng có rất nhiều người coi Triệu Nhã Nhu là đối tượng cao nhất của mình, đều nghĩ nếu như có thể lấy được Triệu Nhã Nhu thì tốt biết bao.

Mà trong đám quỷ tộc, tất cả những ai chưa kết hôn đều có ý nghĩ như vậy, tìm cách tiếp cận Triệu Nhã Nhu, muốn lọt vào mắt xanh của Triệu Nhã Nhu.

Có điều hy vọng này dường như rất xa vời, từng có mấy người không biết tốt xấu theo đuổi, bị Triệu Nhã Nhu xử từ, hơn nữa lúc đấy Triệu Nhã Nhu còn cảnh báo mọi người không nên đánh chủ ý lên nàng, nếu không thì đây sẽ là kết cục.

Mà ngay cả có người không tin, tự nhận có thể làm được, kết quả là không phải một mình hắn bị xử từ mà là vài cái!

Hiện tại tất cả mọi người đều hiểu không nên cố ý đi tiếp cận Triệu Nhã Nhu, ít nhất không nên quá lộ liễu, nếu không kết cục chỉ có thể là chết.

“Là muốn thăng tước vị của ta hay muốn ban lãnh địa cho ta, hay là nàng bắt đầu có hứng thú với ta...”

Trên đường đi Lý Ngạn đầu đầy ý dâm, hắn rất chờ mong Triệu Nhã Nhu sẽ tưởng thưởng hắn ra sao, đầu óc hắn toàn là nghĩ được ban cho, thậm chí còn muốn Triệu Nhã Nhu có vài phần kính trọng với hắn, sau đó bắt đầu có hảo cảm.

Có điều tất cả chỉ là ý tưởng của chính hắn, rốt cuộc chuyện này là sao thì không ai biết, không ai có thể nhìn ra được biểu tình của Triệu Nhã Nhu là cao hứng hay sinh khí

Mà trong lúc gọi Lý Ngạn đến, Lý Thiên Quân cũng hỏi qua Triệu Nhã Nhu rốt cuộc là chuyện gì, mà Triệu Nhã Nhu vẫn vẫn chỉ bình thản nói đợi hắn đến rồi nói sau.

Ngữ khí bình thản làm cho người có năng lực quan sát mạnh như Lý Thiên Quân cũng không suy ra được cái gì, tâm tư Triệu Nhã Nhu vốn rất khó bị đoán được, trên đại lục này cơ hồ không ai có thể cảm giác nàng đang suy nghĩ cái gì, là vui hay buồn, mừng hay giận đều không thể nhìn ra.

Thậm chí ngay cả lúc nàng cười thì mọi người cũng không dám xác định, may mà nàng cũng không cười nhiều lắm, cũng không có nhiều cơ hội để người ta đoán.

Hy vọng Lý Ngạn không đắc tội nàng...

Bởi hậu quả khi đắc tội nàng thật sự rất đáng sợ!

“Bái kiến Hoàng Thượng!” Lý Ngạn cúi lòng đầy hy vọng đi đến, cũng rất chủ động hành lễ bái kiến.

“Người chính là Lý gia Lý Ngạn, con trai trưởng của Lý Thiên Quân?” Triệu Nhã Nhu nhìn về phía Lý Ngạn, lãnh đạm hỏi.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng!” Lý Ngạn hồi đáp.

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu là người trọng mở sao?” Triệu Nhã Nhu vẫn bình thản như vậy, một bên xem công văn trong tay, một bên hỏi.

“Này... Đúng vậy!” Tuy rằng Lý Ngạn không hiểu vì sao Triệu Nhã Nhu hỏi vấn đề này nhưng vẫn thành thật trả lời.

Nếu Triệu Nhã Nhu đã hỏi vấn đề này tức là nàng đã điều tra xong, nói xạo chỉ có thể mang đến sự tiêu cực thôi.

“Người đã tự mình thừa nhận thì tốt rồi, người tới, kéo hắn ra ngoài chém!” Triệu Nhã Nhu vẫn dùng ngữ khí lãnh đạm như vậy, thật giống như đang nói một chuyện rất bình thường chứ không phải xử từ một người.

“91”

Cái gì?!”

Sau khi Triệu Nhã Nhu nói, cơ hồ tất cả mọi người đều ngây người ra, tuy họ biết Bát công chúa điện hạ này hỉ nộ vô thường nhưng không nghĩ đến nàng gọi Lý Ngạn tới đây là muốn xử từ hắn.

“Vì sao lại chém ta?”

“Hoàng Thượng, khuyên từ làm sai điều gì, thỉnh minh xét!”

Lúc này chỉ có hai phụ tử Lý Ngạn lên tiếng bởi tất cả mọi người đều cảm thấy chuyện này không liên quan đến mình, cũng không phải họ vô tình, không phải họ cảm thấy Lý Ngạn đáng chết mà họ sợ bị liên lụy vào.

Bất công chúa điện hạ này lại là biến thái, chuyện gì cũng có thể làm được, ai biết khuyên bảo nàng có bị giận chó đánh mèo không.

“Không phải vừa nói rồi sao, tiếp tục chuyện vừa thảo luận...” Triệu Nhã Nhu lạnh lùng nói, không có giải thích nhiều. Như vậy cũng tuyên cáo chuyện này rất rất khó có đường sống.

Lý Thiên Quân muốn bảo trụ Lý Ngạn thì nhất định phải trả giá, hơn nữa còn chưa chắc có thể thành công.

Lúc này Lý Thiên Quân thật sự là không rõ Lý Ngạn đắc tội Triệu Nhã Nhu ở đâu, hẳn không tin Triệu Nhã Nhu vẹn vẹn vì Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu mà như vậy, việc này chẳng có vấn đề gì trong mắt bọn hắn, cho dù có cũng không đáng chết!

“Hoàng Thượng, xin tha cho khuyên từ một mạng!” Vì bảo trụ mạng nhỏ của Lý Ngạn, lúc này Lý Thiên Quân cũng chỉ có thể quỳ xuống cầu tình, còn việc muốn biết rõ nguyên nhân thì trước tiên đặt qua một bên đã.

“Người muốn cầu tình?” Triệu Nhã Nhu ngừng lại, nhìn Lý Thiên Quân hỏi.

“Đúng vậy!” Lý Thiên Quân đáp, cái này còn phải hỏi sao? Ai sẽ để mặc đứa con mình được.

“Nếu các người giao ra một ít sản nghiệp đổi lấy hành vi phạm tội của hắn thì sẽ tha hắn một mạng!” Triệu Nhã Nhu nói, rõ ràng muốn Lý gia đưa tiền chuộc mạng.

Mà nếu Triệu Nhã Nhu đã mở miệng thì đã nói rõ những sản nghiệp này cũng không phải đơn giản, nếu không lấy địa vị của Triệu Nhã Nhu sao lại để ý đến đây?

Rất nhanh Triệu Nhã Nhu đã đưa cho Lý Thiên Quân một phần danh sách, tựa hồ nàng đã sớm chuẩn bị tốt, tựa hồ đã có điều dự mưu!

“...” Khi Lý Thiên Quân nhìn thấy phần danh sách này, sắc mặt hơi đổi nhưng cuối cùng vẫn gật gật đầu.

Sau này mọi người biết đến phần danh sách này mới biết kỳ thật cũng không phải rất khó, Lý gia vẫn có thể đưa được, không có gì phải do dự.

Sản nghiệp trên phần danh sách này đều là của Diệp gia mà những năm gần đây Lý gia xâm chiếm, vốn là chiếm được từ tay người khác, tất nhiên không có vấn đề gì.

Lý Thiên Quân biến sắc mặt không phải vì tổn thất này mà là cảm thấy ngay từ đầu Triệu Nhã Nhu vốn đã tính toán thu hồi sản nghiệp Diệp gia về dưới tay mình, cũng không tính cho Lý gia bọn hắn.

Như vậy thì Triệu Nhã Nhu là danh chính ngôn thuận lấy, mà mình còn phải lưng đeo tội danh xâm chiếm tài sản người khác!

Người của Diệp gia sẽ không oán Triệu Nhã Nhu, chỉ oán Lý gia, nếu lúc sau Triệu Nhã Nhu trả lại cho Diệp gia một ít sản nghiệp thì Diệp gia sẽ rất cảm kích nàng.

Từ đầu đến cuối Triệu Nhã Nhu không cần trả giá gì cả nhưng người được ưu đãi lớn nhất vẫn là nàng, hơn nữa nàng còn có thể ngồi nhìn hai đại gia tộc đánh nhau, có thể đạt được chỗ tốt từ đó.

Nữ Hoàng này quả thật là một người rất khủng bố, ngàn vạn lần không nên đắc tội nàng, nếu không bị tính kế cũng không biết!

Mà tuy Triệu Nhã Nhu không lấy sản nghiệp vốn có của Lý gia nhưng Lý gia sẽ không cảm thấy may mắn, bọn họ sẽ cảm thấy Triệu Nhã Nhu có thể tùy thời tính kế mình, chỉ cần mình làm ra điều gì khiến nàng không hài lòng.

Đồng thời bọn họ cảm thấy cảnh cáo này cũng là một sự khẳng định, ít nhất nàng không lấy sản nghiệp của Lý gia nói lên Lý gia coi như không sai, chỉ cần không làm ra chuyện quá phạm là được.

Hiện tại buồn bực nhất chính là Lý Ngạn, hẳn không nghĩ đến mình lại biến thành một cái cớ để Triệu Nhã Nhu lấy đi nhiều đồ như vậy, hẳn có điểm không phục!

Nếu lúc này Lý Thiên Quân chú ý một chút thì có lẽ sẽ ngăn cản hành vi của Lý Ngạn, làm cho hắn không đến mức tiền đồ nhấp nhô mờ mịt như vậy!

464. Chương 465: Sai (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 465: Sai (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Hoàng Thượng, rốt cuộc là sai ở đâu, ít nhất người cũng phải cho ta một lý do chứ!” Lý Ngạn chất vấn, mà Lý Thiên Quân ở bên cạnh không kịp can lại.

“Ta không phải đã nói rồi sao, người mở lại Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu!” Triệu Nhã Nhu cũng không tức giận, hoặc là nói không nhìn ra được nàng đang tức giận.

“Chỉ vì như vậy? Trước những người khác cũng mở lại những nơi bị phong cơ mà, người đây là lấy cớ.” Lý Ngạn cá giận nói.

“Người đang nghi ngờ ta sao?” Triệu Nhã Nhu buông công văn trong tay, nhìn Lý Ngạn

“Đúng vậy!” Thật sự là nghề con không sợ cọi!

Tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy lần này Lý Ngạn phải xong đời rồi, có điều bọn họ cũng rất muốn hỏi vấn đề tương tự, chỉ riêng trọng mở Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu tựa hồ cũng không nghiêm trọng.

“Trọng mở Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu bất quá chỉ là việc nhỏ mà thôi, lần này rất chuyện bé xé ra to!” Lý Ngạn không chịu thua nói.

“Xú tiểu tù, người cầm miệng cho ta, người làm sai chính là làm sai, cho dù là sai nhỏ cũng là sai! Hoàng Thượng đã rất nhân từ với người rồi, Hoàng Thượng, xin tha thứ khuyến tử vô tri!” Lúc này Lý Thiên Quân lên tiếng, có điều lần này hắn nói chậm rất nhiều.

“Có phải các người cũng muốn biết vì sao?” Triệu Nhã Nhu nhìn Lý Thiên Quân một chút, cái nhìn kia rất có thâm ý, tựa hồ nói cho Lý Thiên Quân là ta biết người đang nghĩ cái gì, chờ con người và người nói xong ta mới nói.

Mà những lời này không chỉ nói cho Lý gia phụ tử mà đồng thời còn nói cho tất cả mọi người ở đây!

“Chỉ vì người động vào Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, nếu người không động vào thì thôi, vô luận là ai, không được sự cho phép của ta thì không thể chạm vào thứ hắn để lại!” Triệu Nhã Nhu lạnh lùng nói.

Lời Triệu Nhã Nhu vừa ra thì cơ hồ trong óc mọi người hiện ra khuôn mặt một thiếu niên, bọn họ đều biết người Triệu Nhã Nhu nói là ai.

Diệp Lăng!

Đây là người mà mọi người quá quen thuộc, người ở đây cơ hồ đều từng tiếp xúc qua với Diệp Lăng!

Bất quá lúc này không ai nói tên Diệp Lăng ra bởi ai cũng biết tên này trước mặt Triệu Nhã Nhu là một cấm kỵ.

Có đôi khi vốn tâm tình Triệu Nhã Nhu không sai, nghe thấy tên Diệp Lăng lập tức phát hỏa, mà người có thể làm nàng biến hóa như vậy cũng chỉ có Diệp Lăng!

Cho nên bình thường tất cả mọi người sẽ không nhắc đến chuyện của Diệp Lăng trước mặt Triệu Nhã Nhu, thậm chí ngay cả chữ “thập tam” cũng không thể nói.

Mà khi mọi người nghĩ đến Diệp Lăng mới nghĩ đến một ít chuyện bị bọn họ xem nhẹ, Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu là tài sản riêng của Diệp Lăng chứ không thuộc về Diệp gia!

Diệp Lăng để lại một cái tiểu viện tử có thể tuôn ra năng lượng lớn như vậy, mà Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu cũng từng ở qua một thời gian ngắn, có lẽ cũng có cái gì không chừng.

Bọn họ tin rằng đây là nguyên nhân căn bản làm Triệu Nhã Nhu phát hỏa, đồ vật này nọ mà bị người phát hiện thì tổn thất của đế quốc rất lớn!

Lúc này bọn họ cảm thấy Lý Ngạn đáng chết, chỗ nào người không chiếm, lại chiếm Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu mà Diệp Lăng để lại.

“Hắn là ai vậy?”

Lúc này Lý Ngạn rất không thức thời hỏi, trong thời gian ngắn hắn không thể liên hệ những điều này lại được, dù sao thiếu niên cũng là thiếu niên, không thể đánh đồng cũng những lão hồ ly ở đây được.

“Hắn là Diệp Lăng!” Triệu Nhã Nhu nói, tuy ngữ khí vẫn bình thản như vậy nhưng lúc này tất cả mọi người dường như cảm thấy một cỗ lạnh ý.

“Vô liêm sỉ, còn không nhận sai, mạnh miệng cái gì!” Lúc này Lý Thiên Quân lập tức ngăn trở Lý Ngạn tiếp tục nói, hung hăng gõ Lý Ngạn một cái, làm cho hắn quỳ lạy nhận sai.

Mà ngay sau đó hắn lập tức nói: “Rất xin lỗi Hoàng Thượng, khuyến tử còn trẻ không hiểu chuyện, xin tha cho sự lỗ mãng của hắn!”

“Hừ! Còn trẻ không hiểu chuyện! Hắn còn nhỏ hơn vài tuổi, vì sao hắn có thể làm cho toàn bộ đại lục lâm vào điên cuồng, ta nghĩ muốn giấu cũng không giấu được... Hiện tại ta nên bắt hắn kiểu gì đây...” Triệu Nhã Nhu thì thào nói.

Việc giấu trong lời nàng chính là năng lực Diệp Lăng bày ra khi hắn rời đi Tường Không, chừng đó năng lực đã đủ làm hắn trở thành tiêu điểm của toàn đại lục! Cũng không phải nàng muốn bảo vệ Diệp Lăng, chỉ vì nàng muốn đích thân bắt lấy hắn.

Nhưng nàng không thể tưởng tượng được mới chưa đến hai năm, năng lực của hắn đã bị người ta biết đến, trở thành tiêu điểm toàn bộ đại lục, điều này làm nàng muốn bắt hắn khó hơn trước nhiều lần.

Mà đây còn không phải trọng điểm, bây giờ hắn lại biến thành nhân vật được bảo hộ của Thánh Giáo, nếu bắt hắn chẳng khác nào là địch với Thánh Giáo, bây giờ nàng còn không muốn vì Diệp Lăng mà trở thành địch nhân với Thánh Giáo, chỉ có thể tạm thời quên đi.

Kỳ thật cho dù không tạm thời quên đi thì có thể làm gì đây, có thể bắt hắn sao? ở địa

bàn của mình còn không bắt được huống chỉ ở địa bàn người khác!

Muốn bắt hắn chỉ có thể lừa hắn tự đến, điều này dường như dễ hơn một chút.

Tuy rằng Triệu Nhã Nhu biết những người khác biết năng lực luyện kim của Diệp Lăng nhưng nàng vẫn cảm thấy may mắn là người ta chỉ vờ vờ biết đến năng lực luyện kim của hắn. Mọi người không biết bản thân hắn còn có một ít năng lực rất kỳ lạ.

Trải qua thời gian nghiên cứu dài như vậy, những luyện kim thuật sĩ này đã nghiên cứu ra trận pháp mà lúc trước Diệp Lăng bày ra để ngăn cản mười tám vạn đại quân cũng không cần luyện kim trận duy trì, chỉ cần dựa theo như trước, thả phóng những chương ngại vật là được.

Mà đồng thời bọn họ cũng phát hiện kỳ thật trận pháp này có thể thu nhỏ lại, tất nhiên cũng có thể phóng to ra nhưng nhất định phải dựa theo đúng tỷ lệ, hơn nữa nhất định phải chuẩn xác không sai một ly nào, nếu không nhất định sẽ phát sinh biến hóa mạc danh kỳ diệu.

Phát hiện này làm Tường Không rất là hưng phấn, cái này tò về mình cũng có thể dùng trận pháp như vậy vây khốn địch nhân, có thể vây khốn hơn mười vạn đại quân, chỉ cần lợi dụng tốt là có thể ăn gọn cả quân đội của quốc gia khác.

Hai câu cuối cùng rất quan trọng, phải lợi dụng tốt, nói cách khác vốn trận pháp này cũng không có năng lực gì cả!

Lúc trước Diệp Lăng ở trong trận thao túng biến hóa mới có thể hoàn toàn vây khốn hơn mười vạn người, nếu không chỉ riêng trận pháp này mà không có biến hóa thì chỉ có thể vây nhất thời, cũng không thể lâu lắm.

Bởi vì rất nhanh họ phát hiện ra chỉ cần phá hư một chút chương ngại vật là có thể phá trận, lúc trước hơn mười vạn người kia đã từng nghĩ qua điều này, tuy rằng dần dần một chút nhưng vẫn có thể xem như là một biện pháp.

Cho nên bọn họ nhất định phải lợi dụng thời cơ này giải quyết những người bị vây khốn, nếu không đến lúc đó cũng không vây khốn được gì cả.

Hiện tại luyện kim thuật sĩ Tường Không Đế Quốc vẫn còn đang cố gắng nghiên cứu trận pháp này, nan đề đầu tiên của họ là phá giải làm sao để thành lập trận pháp.

Bọn họ cũng không có năng lực như Diệp Lăng, có thể lợi dụng luyện kim trận làm nó biến hóa theo mong muốn của mình, bọn họ có thể biến hóa nhưng không thể khống chế chính xác như vậy!

Bước đầu tiên đã cần bọn họ nghiên cứu thật thật lâu, mà chuyện sau đó cũng chỉ có thể tạm thời đặt ở một bên!

465. Chương 466: Sai (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 466: Sai (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Mà Triệu Nhã Nhu cảm thấy năng lực của Diệp Lăng không chỉ như vậy, nàng cảm thấy vũ kỹ lần trước Diệp Lăng biểu hiện ra ngoài hoàn toàn khác với phong cách của cả đại lục này, dưới tình huống không có đầu khí, nàng cảm thấy vũ kỹ của Diệp Lăng là không thể chê vào đâu được.

Có lẽ hẳn không chỉ là một luyện kim thuật sĩ, hẳn còn là một Vũ Giả không kém...

Chẳng qua về vũ kỹ thì Triệu Nhã Nhu không có cách nào chứng thật bởi trừ lần đó ra, Diệp Lăng chưa bao giờ bày ra lần nào nữa, dùng nói nàng không biết mà ngay cả Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cũng không biết.

Trở lại chuyện chính, vốn Triệu Nhã Nhu đã rất tức giận với việc này, không ngờ ngay địa bàn của mình mà có người dám đụng vào thứ Diệp Lăng để lại, điều này làm nàng cảm thấy rất tức giận.

Vốn nàng nghĩ phải xử từ Lý Ngạn này nhưng Lý gia bây giờ cũng là một phái duy trì mình, nhiều ít cũng phải chừa lại một chút mặt mũi, hơn nữa mình cũng có thể lấy được một ít ưu đãi nên chuyện này cũng quên đi thôi.

Có điều nàng không muốn sau này lại xuất hiện chuyện tương tự nên rõ ràng nói rõ, ai cũng không được phép chạm vào thứ Diệp Lăng để lại, hơn nữa là những nơi hẳn từng đi

“Các người đều lui ra đi, hôm nay ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi. Đúng rồi, thông cáo cả nước, Lý Ngạn bị tước vị, chung thân không được phong hầu!” Triệu Nhã Nhu lãnh đạm nói.

Bị tước vị thì cũng chỉ có thể làm một quý tộc bình thường, còn là chung thân nữa tức là hẳn không thể trở thành một quan viên quan trọng.

Trên đại lục này, muốn làm quan viên quan trọng thì ít nhất phải có tước vị tương ứng, mà tình hình chung thì có thể lên đến địa vị này, cho dù trước kia là một người bình thường thì cũng sẽ đạt được tước vị nên không ai cảm thấy quy định này có vấn đề gì.

Hiện tại Lý Ngạn chung thân không thể có tước vị tức là tiền đồ hẳn đã bằng không, trừ phi hẳn có thể lật lộn trong quân được, lợi dụng quân công trở thành một thế hệ đại tướng.

Nhưng ai cũng biết Lý Ngạn không có cái tài này, muốn làm bộ cũng không thể bởi đã bị thông cáo cả nước, ai dám làm giả.

“Hoàng Thượng, xin...” Lý Thiên Quân muốn cầu Triệu Nhã Nhu khoan dung, có điều hẳn còn chưa nói xong đã bị Triệu Nhã Nhu đánh gãy.

“Lý bá tước, người có thể sống đã rất tốt rồi, người cảm thấy thế nào?” Triệu Nhã Nhu nhẹ nhàng nói, ngữ khí vẫn không biến hóa gì, làm người ta cảm thấy thực sợ hãi.

“Này...” Lý Thiên Quân do dự, hẳn không biết có nên tiếp tục hay không, đúng như lời Triệu Nhã Nhu vậy, có thể bảo trụ mạng nhỏ của Lý Ngạn cũng đã rất tốt, chuyện tước vị thì có gì sau này lại nói.

“Ta mệt rồi, có chuyện gì ngày mai nói.” Triệu Nhã Nhu nói, sau đó rời đi trước ánh mắt của mọi người.

Sau khi Triệu Nhã Nhu rời khỏi, mọi người như trút được một hơi dài, bắt đầu nghị luận chuyện này...

“Lý bá tước, người hay là trước về nhà dạy cho lệnh công tử một chuyện, đó là không nên tái phạm sai lầm như hôm nay, hại chính mình thì không sao cả, quan trọng nhất là đừng hại người khác.”

Ở trong triều cũng không phải vì Lý gia là đại tộc mà không ai dám đối địch, gia tộc lớn hay nhỏ không có quan hệ trực tiếp với địa vị trong triều, chỉ có một ít nhân tố gián tiếp mà thôi.

Mà cho dù một số người không dám nói lời nào thì cũng sẽ có một ít đại thần sẽ nói, vì một ít lý do mà họ cũng không e ngại Lý gia.

Đồng thời những lời này cũng ghim vào tâm khảm mọi người, vừa rồi lãnh ý Triệu Nhã Nhu phát ra làm tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh lẽo, sợ hãi Nữ Hoàng biến thái hi nộ vô thường này sẽ giận chó đánh mèo xử lý mình.

May mà dường như nàng không có ý này, nếu không cho dù Nữ Hoàng buông tha Lý Ngạn này thì mình cũng sẽ không bỏ qua cho hẳn.

“Các người tính cái gì vậy, dám nói chuyện như thế với phụ thân của ta!” Lý Ngạn rất là kiêu ngạo nói, trong hai năm này, Lý gia ngày càng phát triển làm tên ăn chơi trác táng vốn đã rất kiêu ngạo này càng trở nên kiêu ngạo, không để ai vào mắt.

“Ba!” Một tiếng tát vang dội vang lên.

“Tên vô liêm sỉ nhà ngươi còn dám nói, đi về cho ta!” Lý Thiên Quân nổi giận, trực tiếp tát một cái làm Lý Ngạn ngơ ngác, “Xin lỗi các vị, ta sẽ về hảo hảo quản giáo hẳn.”

“Không có chi, Lý bá tước, mong gửi lời thỉnh an của ta đến Lý nguyên soái” Các vị đại thần hành lễ cáo từ, mà trong lòng bọn họ đều nói, đáng đánh, người như vậy nên đánh mạnh vào, hảo hảo quản giáo.

“Còn không đi cho ta, ngại chưa đủ dọa người sao?” Lý Thiên Quân quát với Lý Ngạn đang ngẩn người, sau đó nhanh chóng rời đi.

Lý Ngạn tỉnh ngộ lại, hung hăng liếc những đại thần này một cái, sau đó ly khai cùng phụ thân hẳn.

Lý Ngạn bị mang về nhà dạy dỗ, mà Triệu Nhã Nhu đã sớm hạ lệnh cho Hắc Y Vệ lại niêm phong Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, giam giữ tất cả những người ở trong lại, nàng phải biết rõ những người này làm gì trong đó, có phá hư gì ở trong không.

Một khi bị phát hiện thì mặc kệ là ai, nàng cũng không để hấn dễ chịu.

Đây chính là một màn mà Diệp Lăng nhìn thấy, mà một màn này, Diệp Lăng vụng trộm quăng cho Lãnh Huyết Thất một ánh mắt, tựa hồ đang nói với Lãnh Huyết Thất, thế nào, ca nói đúng chứ!

Hừ, chỉ là vận khí tốt mà thôi.

Lãnh Huyết Thất đáp trả....

Lãnh Huyết Ngũ không nói gì, vẫn trầm mặc...

Sau đó ba người trước sau rời khỏi nhà ăn, trở về phòng nghỉ ngơi.

Khi ba người nghỉ ngơi thì những người khác cũng không, nhất là người của Lý gia, hôm nay nhất định phải vượt qua một đêm dài.

“A... A...” Lý gia phát ra từng trận la rú bi thống, tiếng kêu bi thảm làm người ta cảm thấy sảng khoái, sai rồi, là sợ hãi...

Đây là tiếng vọng sau khi Lý Ngạn về nhà, nguyên nhân là Lý Thiên Quân làm ra một quyết định với hấn - sử dụng gia pháp!

“Thiên Quân, người làm gì vậy, người như thế sẽ đánh chết con mất!” Lý phu nhân đang ngăn cản Lý Thiên Quân sử dụng gia pháp, Lý gia gia pháp chính là đánh quân côn, đây là truyền thống của Lý gia, cũng là truyền thống của rất nhiều gia tộc.

“Đánh chết cho khỏe, ít nhất cũng tốt hơn gây họa hại Lý gia chúng ta!” Lý Thiên Quân lạnh lùng nói, trong ngữ khí rõ ràng tràn đầy lừa gạt.

Lý phu nhân không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đi hoàng cung một chuyện liền biến thành như vậy, con của mình khi đi là sung sướng biết bao, bây giờ lại lãnh đến gia pháp.

“Hấn lại là con ruột của người, người nhẫn tâm sao?” Lý phu nhân có điểm khóc nói.

“Vậy thì coi như ta chưa từng sinh!” Lý Thiên Quân nói, “Đánh mạnh vào cho ta!”

“A...”

Lúc này Lý Ngạn đã không có bộ dáng quần áo lụa là gì, đám ăn chơi trác táng này đều dựa vào cha mẹ của chúng, chọc phải chính phụ thân mình thì hấn có thể làm gì đây, chỉ có thể tiếp thụ trừng phạt.

Phản kháng?

Lúc này làm vậy chỉ có thể kích thích Lý Thiên Quân thêm thôi, kết quả có thể là thật sự bị đánh chết hoặc bị trục xuất.

Ăn chơi trác táng bị trục xuất gia môn thì tính là cái gì đây? Đó là chả là cái thá gì cả!

466. Chương 467: Sai (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 467: Sai (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Công công.”

Lúc này Lý phu nhân chỉ có thể đi cầu trợ công công bà bà của nàng, cũng chính là đương đại gia chủ - Lý Hùng Lý Đại nguyên soái.

“Ý, đại ca, tiếng người ca rất hay, tiếp tục ca a!” Nghe tiếng chạy tới, Lý Bác thấy đại ca mình tiếp thụ gia pháp, không những không khuyen can đồng tình, ngược lại có điểm vui sướng khi người gặp họa.

Bởi vậy có thể nhìn ra quan hệ của hai huynh đệ cũng không hài hòa.

Có thể hài hòa sao? Hai người họ đã sớm vì chuyện quyền thừa kế mà cãi nhau rất nhiều lần, tuy vị trí Lý gia trưởng môn nhân còn chưa truyền cho phụ thân hần nhưng bọn hần đã cướp đoạt trước một bước rồi.

Mà sở dĩ Lý Nguyệt có được Thiên Cơ Giáp cũng vì hai huynh đệ bọn hần, hai người cướp đoạt Thiên Cơ Giáp rất lâu, cuối cùng Lý Hùng rõ ràng đưa cho Lý Nguyệt, làm bọn họ ngậm miệng lại.

“Cút, ta đây là ca sao? Đệ đệ, người nhanh đi van cầu phụ thân cho hần buông tha ta đi, ta biết sai rồi!” Lúc này Lý Ngạn gặp ai cũng phải cầu tình một chút, cho dù là đệ đệ vẫn đối nghịch với hần.

Vốn Lý Bác không muốn cầu tình nhưng khi hần thấy thảm trạng của Lý Ngạn, thật sự rất khùng bố. Hần còn tưởng cha hần chỉ trừng phạt một chút, bây giờ thoát nhìn không giống vậy.

Nếu tiếp tục như thế thì rất có thể Lý Ngạn sẽ bị đánh chết, đánh chết cũng là thân huynh đệ, những lời này nói rất đúng, Lý Bác thấy Lý Ngạn như vậy, tâm cũng không nở, bắt đầu cầu tình cùng Lý Thiên Quân.

Có điều Lý Thiên Quân vẫn không để ý, tiếp tục sai người chấp hành gia pháp.

Lý Bác có điểm nóng nảy, trong tình thế cấp bách, hần nhớ đến muội muội Lý Nguyệt của mình, muội muội này của mình luôn luôn rất biết điều, rất được phụ nhân thương yêu, lời của nàng hần có một ít tác dụng.

Lúc này Lý Nguyệt cũng đã trở lại.

Vốn Lý Bác đang định đi tìm Lý Nguyệt, bắt quả Lý Nguyệt lại tự mình đến bởi thanh âm của Lý Ngạn làm nàng không thể không lại đây, nàng cũng muốn biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

“Phụ thân đại nhân, xin dừng tay a, cứ như vậy đại ca sẽ hỏng mất, cho dù hần có sai gì đi nữa cũng đã đủ rồi!” Lý Nguyệt ngỡ rằng cầu tình cùng Lý Thiên Quân.

“Đó là người không biết lỗi của hần lớn cỡ nào, tiếp tục đánh!” Lý Thiên Quân tỏ vẻ coi nhẹ sự cầu tình của Lý Nguyệt.

“A...A...”

“Dừng tay hết cho ta!” Một tiếng hét to làm gia pháp phải dừng lại, trong cái Lý gia này, ngoài Lý Thiên Quân có thể ngăn cản gia pháp này ra cũng chỉ còn một người - gia chủ Lý Hùng.

“Phụ thân đại nhân.”

“Gia gia.”

Lý Thiên Quân cùng đám người Lý Nguyệt hô, mà này cũng càng thêm khẳng định thân phận người đến, chính là Lý Đại nguyên soái!

”Gia gia... Lý Ngạn suy yếu hô, hai mắt nhìn Lý Đại nguyên soái rất đáng thương, giống như đang tố cáo hành vi bạo lực của phụ thân mình.

“Thiên Quân, rốt cuộc đây là chuyện gì, vì sao người phải làm như vậy?” Nhìn tôn nhi đáng thương của mình, Lý Đại nguyên soái có điểm phát hỏa, cho dù làm sai cái gì cũng không đến mức như vậy chứ.

Theo tâm lý này của Lý Đại nguyên soái có thể nhìn ra hần cũng có chút cứng chiu Lý Ngạn nên mới làm Lý Ngạn kiêu ngạo như thế.

Cũng khó trách Lý Đại nguyên soái sẽ như vậy, nói thế nào đi nữa Lý Ngạn cũng là cháu ruột của đứa con cả mình, vị trí của mình là muốn truyền cho hần.

“Vì cái gì, cái này phải hỏi hạo tôn nhi của người làm chuyện gì ấy!” Lý Thiên Quân hừ lạnh nói, hiện tại hắn đã thoát ly khỏi cái tuổi bị phụ thân quản giáo, đã là phụ thân của người khác rồi, tất nhiên không phải cái gì cũng nghe theo Lý Đại nguyên soái, cho dù Lý Đại nguyên soái khó chịu thì hắn cũng có quyền lợi quản giáo Lý Ngạn.

“Rốt cuộc hắn làm sai cái gì?” Lý Đại nguyên soái tỉnh táo lại hỏi, hắn cũng rất hiểu biết con mình, nếu không phải đến tình trạng thật sự không thể tha thứ thì cũng sẽ không như vậy.

“Cái gì cũng sai cả, hắn không biết tôn kính người khác, ý thể hiếp người, thử xem hắn đã làm chuyện gì đi, thật sự là không nhìn không biết, nhìn một cái dọa ta sợ!” Lý Thiên Quân đưa phần báo cáo trên bàn cho Lý Đại nguyên soái.

Phần báo cáo này chính là hành vi trong khoảng thời gian này của Lý Ngạn, mà nó cũng là một loại chất xúc tác bạo mỗ tâm vốn đang phần nộ của hắn.

Sau khi trở về, vốn Lý Thiên Quân cũng chỉ muốn cấp Lý Ngạn một chút giáo huấn, sau

đó làm cho hắn bế môn tự hối, đồng thời cũng phái người thuận tiện tra xét xem đến tột cùng Lý Ngạn đã làm gì mà kinh động đến Triệu Nhã Nhu.

Theo lý thuyết Lý Ngạn trọng mở Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu cũng không phải một hai ngày, phải bảo nổi thì đã sớm bảo nổi rồi, sao lại đợi đến tận bây giờ, nhất định là đã xảy ra chuyện gì mới biến thành như vậy.

Mà khi Lý Thiên Quân thu được phần báo cáo này thì càng như lửa cháy đổ thêm dầu, làm hắn phần nộ đến cực điểm, bắt đầu tăng gấp bội lại gấp bội gia pháp.

“Không sai, không sai, Lý gia chúng ta lại xuất hiện nhân tài như vậy, cường đoạt dân nữ, ức hiếp nam lành, lũng đoạn thị trường, còn bức con gái nhà lành làm kỹ nữ, lại làm được hợp tình hợp lý như vậy! Ta là biết các người có một ít tác phong ăn chơi trác táng nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến vậy.” Khi Lý Đại nguyên soái nhìn thấy phần báo cáo này cũng rất sinh khí

Lý Ngạn biết mình cũng bị buông tha cho, chỉ có thể xin giúp đỡ từ mẫu thân và muội muội ở bên cạnh...

“Cho dù là vậy thì đánh hắn thành như thế cũng đã đủ rồi, hắn cũng biết sai lầm rồi, Ngạn nhi mau nhận lỗi với gia gia đi!” Lý phu nhân nhìn thấy ánh mắt cầu tình của đứa con lập tức nói.

“Ta sai rồi, ta biết sai rồi, gia gia, phụ thân, ta biết sai rồi, ta thề không có lần sau, ta nhất định sẽ sửa đổi...” Lý Ngạn lập tức hô, mặc dù có điểm yếu yếu...

Tình huống thế thảm như vậy nếu Lý Ngạn không luyện qua võ công thì tin rằng đã sớm hôn mê, mà lúc này hắn thà mình đã hôn mê còn hơn tiếp tục chịu khổ.

“Người đã biết mình sai rồi thì bế môn sám hối ba tháng, Thiên Quân, ta thấy như vậy là được rồi.” Lý Đại nguyên soái vẫn có điểm không đành lòng, cảm thấy trừng phạt đã đủ rồi.

“Được hay không thì phải xem chính hắn, tự người nói đi, người sai ở đâu?” Lý Thiên Quân tựa hồ còn chưa đánh xong, bất quá cũng cho Lý Ngạn một cơ hội, chỉ cần Lý Ngạn có thể nhận rõ lỗi của mình thì dừng ở đây vậy.

“Ta không nên ức hiếp người khác... Không nên đàn áp chất vấn Nữ Hoàng như vậy, không nên vô lễ với các đại thần...” Lý Ngạn bắt đầu tự thuật lỗi của mình, mà lần tự thuật này mất không ít thời gian, làm cho ngay cả Lý phu nhân cũng cảm thấy con mình đúng là sai rồi.

Mà khi mọi người nghe thấy Lý Ngạn nói mình chất vấn Triệu Nhã Nhu thì tâm lạnh ngắt, đối với bất cứ ai ở đây thì Triệu Nhã Nhu là khủng bố tồn tại, bọn họ đều tự thể nghiệm

Chất vấn nàng? Người còn sống cũng đã là rất may mắn rồi!

467. Chương 468: Thái Điều Luyện Tiễn (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 468: Thái điều luyện tiễn (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Còn có gì?” Tựa hồ Lý Thiên Quân còn không hài lòng, việc này hẳn cảm thấy vẫn chưa đủ phân lượng.

Còn có? Như vậy rồi còn có cái gì nữa?

Điểm này Lý Ngạn không rõ, những người khác cũng không rõ, bất quá nếu Lý Thiên Quân cảm thấy còn sai thì sẽ còn, mà tin rằng cũng không nhỏ, dù sao sai lầm nặng như chất vấn Nữ Hoàng cũng đã nói rồi, cái này đã đủ nặng.

Mà nếu Lý Thiên Quân đã “nhớ thương” thì nhất định sẽ nặng hơn một ít, nếu không cũng sẽ bỏ qua cho Lý Ngạn.

Rốt cuộc là cái gì đây?

“Ta không biết, cái gì ta cũng nói rồi!” Lý Ngạn lắc lắc đầu, hẳn thật sự không nghĩ ra mình còn làm sai cái gì.

“Xem ra ngươi còn không biết lần này mình sai nhất ở đâu!” Lý Thiên Quân lắc lắc đầu, thở dài nói.

“Sai nhất không phải chọc tiểu Nữ Hoàng biến thái kia sao?” Lý Ngạn có điểm không hiểu hỏi.

“Ngươi thật sự là không biết hồi cải, vô luận là ở đâu, lúc nào thì cũng phải bảo trì lễ phép, tôn kính với Hoàng Thượng, nàng có thể ngồi trên vị trí này tức đã có năng lực như vậy!” Lý Thiên Quân khiển trách, “Ngươi sống nhiều hơn bọn họ vài tuổi, vì sao ngươi lại như vậy a!”

“Bọn họ? Ngoài Hoàng Thượng ra còn có ai?” Lý Nguyệt rất miễn cưỡng phát giác vấn đề này.

“Còn có thể là ai, không phải tiểu Thập Tam của Diệp gia thì là ai, cũng chính là chuyện sai lầm nhất của đại ca ngươi, dám xâm chiếm Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu mà hắn để lại.” Lý Thiên Quân có chút bất đắc dĩ nói, vì sao đứa con của Diệp Thành Thiên lại ưu tú như vậy.

Vốn nghĩ đến tiểu nhi từ kia sẽ là một tiểu ngọc từ, không có thành tựu gì, không ngờ lúc này người thành công nhất lại là hắn, mà đứa con cả của Diệp Thành Thiên thì hai đứa con trai mình lại không có cách nào so sánh được.

Vì sao lại như vậy, ông trời đúng là không công bình.

Mày mà con gái của mình coi như vĩ đại, không, phải nói là phi thường vĩ đại.

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu là của Diệp Lăng?” Lý Nguyệt cũng không biết chuyện này, chỉ biết là Diệp Lăng từng đi qua nơi đó.

Lý Thiên Quân gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, ai cũng biết hắn từng ở trong một thời gian ngắn, cũng vì vậy mà Hoàng Thượng còn tra rõ từng viên gạch, từng gốc cây ngọn cỏ ở trong đấy, nếu không phải tìm không thấy thứ gì thì chắc rằng chỗ ấy cũng sẽ giống tiểu viện tử của Diệp Lăng ở Diệp Trạch, có điều cho dù không tìm ra thứ gì thì ngươi cũng không nên mở nơi ấy ra, hơn nữa còn tự chiếm về mình.”

“Mặc kệ là vì đích thân Hoàng Thượng phong ấn hay là vì tài sản tư của Diệp gia tiêu Thập Tam thì ngươi cũng không nên xâm chiếm.”

Lúc này khi nghe Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu là của Diệp Lăng, vô luận là Lý Nguyệt hay Lý Đại nguyên soái đều hiểu vì sao Lý Thiên Quân lại trừng phạt Lý Ngạn như vậy, quả thật là hắn sai quá rồi.

Có điều lúc này Lý Ngạn cũng có điểm không phục nói: “Là của hần thì sao, trước kia không phải chúng ta cũng xâm chiếm qua sản nghiệp của Lý gia, không phải đều giống nhau sao?”

Lý Nguyệt mở miệng nói: “Sao lại giống nhau được, dù sao cũng là Diệp gia tự lấy ra, cùng với việc người xâm chiếm của người khác thì hoàn toàn không giống, đừng nói là Diệp Lăng, cho dù là quý tộc bình thường thì người cũng không thể làm như vậy, như vậy chỉ làm người bị toàn bộ nhân tộc quý tộc trên đại lục trừng trị mà thôi.”

“Mà Diệp Lăng càng không phải nói, người không biết hần có uy vọng cao bao nhiêu đâu, người đi xâm chiếm thứ của hần thì chính là đặt mình vào vị trí đối lập với đại đa số người trên thế giới.”

“Hần chỉ là một cái bại gia tử, có uy vọng gì, ta cũng có uy vọng vậy...” Lý Ngạn có điểm không chịu thua nói.

“Người còn dám nói, hần là bại gia tử nhưng vì sao hần có thể làm cho toàn thành duy trì hần, có thể trở thành Thánh Giáo công tử, người thật sự kém quá lớn, căn bản không được so sánh nữa kia.” Lý Thiên Quân có điểm nổi giận, chuẩn bị tiếp tục chấp hành gia pháp, phải đánh chết cái thứ không biết hối cải này.

“Cái gì mà Thánh Giáo công tử?” Lý Ngạn khó hiểu hỏi.

“Người đúng là ech ngồi đây giềng, bắt trị. Chỉ biết ở một nơi tiểu địa phương này, dựa vào nhà mình tác uy tác phúc, người ta Diệp gia tiểu Thập Tam, dựa vào lực lượng của mình trở thành công tử được cả Thánh Giáo tôn kính, Hoàng Thượng nói đúng, người ta nhỏ hơn người đến vài tuổi nhưng nhìn thành tựu bây giờ của hần, cả đời này người cũng không thể làm nổi.” Lý Thiên Quân lại thất vọng nói.

“Thiên Quân, đừng lấy tiểu tử kia làm tiêu chuẩn, chỉ cần Lý Ngạn có thể sửa đổi, chỉ cần có thể thành thành thật thật làm tốt chuyện của mình là được rồi.” Lý Đại nguyên soái trực tiếp đưa ra một loại ý tứ là Diệp Lăng căn bản không có cách nào so sánh, Lý Ngạn căn bản không thể so sánh được.

“Ta biết, ta chỉ hy vọng hần có thể không chịu thua kém một chút, không cần ngay cả mình sai ở đâu cũng không biết. Hần còn cho rằng Lý gia bây giờ là đệ nhất gia tộc tại Tường Không nên muốn làm gì thì làm, đến lúc đó ngay cả chết cũng biết vì sao. Triều đình vốn là một nơi đầy hung hiểm, mà đương kim Nữ Hoàng lại đáng sợ hơn bất cứ hoàng đế nào trước kia.” Lý Thiên Quân lo lắng nói, ăn cơm chiều này thì sao không rõ ràng sự hung hiểm bên trong.

“Cho nên ta luôn bắt các người nhập ngũ, rời xa triều đình, vừa có thể vì quốc gia hiệu lực, vừa thống khoái!” Lý Đại nguyên soái nói.

Sở dĩ hần không cùng Diệp Dực rời đi chủ yếu vì nguyên nhân này, nòng cốt Lý gia đều là ở trong quân, biến hóa trong triều không có ảnh hưởng mấy đến họ.

Lý Thiên Quân lắc đầu nói: “Phụ thân, không phải ta không muốn nhập ngũ, người có tư chất khác nhau, ta thích hợp theo chính hơn, Nguyệt nhi lại có điều thích hợp nhập ngũ, mà hai cái tiểu tử này chẳng biết bọn họ thích hợp cái gì, chuyện gì cũng không, ăn uống cờ bạc gái gú thì lại tinh thông mọi thứ.”

“Thôi thôi, không cần nói chuyện này nữa, Lý Ngạn, Lý Bác, hai cái tiểu tử các người nhớ kỹ, các người đều đã trưởng thành, không cần phải dựa vào trong nhà hay muốn lấy thứ gì ở trong nhà ra ngoài, các người đều đi làm một ít việc có ích cho ta, nếu không ta sẽ đuổi các người ra khỏi Lý gia này.” Lý Đại nguyên soái nhìn hai tôn nhi trước mặt, hạ một câu tử nhãn, mà đây tuyệt đối không phải chỉ là nói không.

Cả Lý gia đều biết, nếu Lý Đại nguyên soái nói ra thì nhất định sẽ làm được.

Nói cách khác, nếu hai huynh đệ Lý gia không có được một chút thành tích thì nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

“Lời gia gia các người cũng nghe thấy rồi đấy, nếu còn chuyện như vậy thì không phải chỉ đơn giản là phạt thôi đâu.” Lý Thiên Quân bổ sung, mà chuyện lần này cũng coi như đã xong.

Bất quá chuyện này lại tạo thành ảnh hưởng không nhỏ với vài người ở đây, có người chỉ là nhất thời, mà có người lại rất đáng kể...

Sau khi chấm dứt đợt gia pháp này, trong lòng Lý Ngạn lập tức trầm tĩnh lại, mà đồng thời bắt đầu hận Diệp Lăng và Ford do Diệp Lăng giả trang, bản thân Diệp Lăng thì không cần nói rồi, mà nguyên nhân hận “Ford” cũng rất đơn giản, dường như nguyên nhân gây ra chuyện này chính là vì “Ford” đá Lý Ngạn ra ngoài, cũng khuyên bảo những người ở trong bỏ đi.

468. Chương 469: Thái Điều Luyện Tiễn (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 469: Thái điều luyện tiễn (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Tiểu Nguyệt, nếu trước kia ngươi đáp ứng sự theo đuổi của Diệp gia tiểu Thập Tam kia thì bây giờ thế nào nhỉ?” Lý Thiên Quân phát ra một tiếng cảm thán.

“Sẽ không, hắn và ta sẽ không có khả năng, cũng không biết lúc trước vì cái gì nữa.” Đến bây giờ Lý Nguyệt vẫn không hiểu vì sao Diệp Lăng lại theo đuổi nàng.

“Ý ta là, nếu các ngươi ở cùng một chỗ thì sẽ như nào nhỉ?” Lý Thiên Quân lại hỏi.

“Tình huống đây thì nhất định là ta và hắn sẽ rời đi nơi này, cắt đứt quan hệ với các ngươi.” Lý Nguyệt lãnh đạm nói, nếu như vậy thì đây sẽ là kết quả.

Nếu Diệp Lăng và Lý Nguyệt ở cùng một chỗ thì khẳng định Lý Nguyệt sẽ không rời Diệp Lăng, mà Lý gia lúc này dường như không thể có quan hệ cùng hắn nên bọn họ chỉ có thể cốt nhục chia lìa.

Mà nàng cũng biết, tuy Triệu Nhã Nhu biến thái một chút nhưng sẽ không đi quấy rầy người có quan hệ cùng Diệp Lăng, ví dụ như phụ mẫu Chân Tiểu Yên vẫn trôi qua rất tốt, không vì Chân Tiểu Yên rời đi mà bị ảnh hưởng gì.

Có lẽ cũng vì Triệu Nhã Nhu không muốn gây thù hằn bởi đám người Diệp gia đã ở phe trung lập rồi, nàng không có lý do gì ép họ đối lập với mình.

“Lão bản, qua một lồng bánh bao nhỏ, một chén đậu hũ...”

Sáng sớm hôm sau Diệp Lăng đã sớm bị Lãnh Huyết Ngũ gọi dậy, sau đó sửa sang một phen liền đi đến cái quán nhỏ này.

Cũng không phải Lãnh Huyết Ngũ muốn Diệp Lăng bồi nàng đi ăn mà vì kế hoạch của Athena như vậy, lúc này Diệp Lăng nên ở đây ăn điểm tâm

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Lý Nguyệt luôn là ngủ sớm dậy sớm, trời còn chưa sáng đã thức dậy, luyện công tắm rửa, sau đó đến đây ăn điểm tâm, tiếp theo sẽ đến quân bộ, ngày nào cũng như vậy. Ngẫu nhiên sẽ có vài ngày thay đổi nhưng tin rằng Diệp Lăng sẽ không đụng phải...

“Lão bản!” Thanh âm Lý Nguyệt rơi vào tai Diệp Lăng.

“Lý Nguyệt tiêu thư đã đến rồi, như cũ đúng không?” Lão bản rất nhiệt tình chiêu đãi, đưa cho Lý Nguyệt hai lồng bánh bao nhỏ, còn có hai chén đậu hũ.

Lý Nguyệt là người luyện võ nên tiêu hao lớn hơn một chút, tất nhiên lượng cơm ăn cũng sẽ lớn hơn một chút!

“...” Diệp Lăng nhìn nhìn của mình, sau đó nhìn xem Lý Nguyệt, hắn quyết định một việc.

“Lão bản, lại cho ta thêm hai lồng bánh bao nhỏ, hai chén đậu hũ nữa!”

Lão từ là nam nhân, sao lượng cơm ăn có thể bại bởi một nữ nhân mà mình theo đuổi được, cho nên nhất định phải ăn nhiều hơn nàng.

Nếu Athena ở đây thì sẽ cảm thấy rất vô lực, nàng biết Diệp Lăng sẽ không yên lặng nghe theo sắp xếp nhưng không ngờ ngay từ đầu đã vậy rồi.

Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng một chút, cảm thấy dường như đã gặp qua ở đâu rồi, rất nhanh nàng nhớ lại dường như ở bán đấu giá hội đã gặp qua Hồ tộc kỳ quái này.

Khi Hồ tộc này nhìn về phía mình lại có điểm hoảng sợ, hơn nữa tránh xa mình ra!

Có lẽ đám người Diệp Lăng không biết cái ẩn tượng đầu tiên mà bọn họ chuẩn bị kỹ càng kỳ thật đã sớm tồn tại, mà bây giờ chỉ là làm cho Lý Nguyệt ẩn tượng sâu hơn một chút.

Bất quá tựa hồ Lý Nguyệt cũng không có hứng thú với Diệp Lăng, chỉ nhìn thoáng qua rồi thôi.

Rất nhanh bữa sáng của Lý Nguyệt đã đến, nàng dùng một loại cách ăn thoạt nhìn văn nhã nhưng tốc độ lại không chậm, giải quyết hai lồng bánh bao nhỏ và hai chén đậu hũ.

Sau đó nàng để lại mấy cái tiền đồng rồi bước đi, trước khi đi nàng còn riêng nhìn một chút về bàn của Diệp Lăng, nhìn xem rốt cuộc hắn đã ăn được bao nhiêu.

Kết quả là hắn mới ăn có một phần ba, mà xem ra hắn đã có điểm như ăn no rồi vậy!

Bây giờ đã ăn no rồi, vậy hai phần ba còn lại người làm thế nào? Đột nhiên Lý Nguyệt nghĩ đến vấn đề này, đương nhiên chỉ là trong chốc lát mà thôi.

Kỳ thật lúc này Lý Nguyệt cũng từng hoài nghi là Diệp Lăng vì mình mới đến đây, lần gặp mặt trước có lẽ cũng là cố ý an bài nên nàng cảm thấy nếu mình hoài nghi đúng thì Diệp Lăng phải tìm cách ăn nhanh lên, sau đó đuổi theo mình.

Mà lão bản cũng đang chờ đợi, hắn muốn chờ xem Diệp Lăng có đứng lên hay không bởi có rất nhiều quý công tử như Diệp Lăng cũng đến đây ăn điểm tâm là vì theo đuổi Lý Nguyệt.

Có điều Lý Nguyệt cùng lão bản đều phải thất vọng bởi Diệp Lăng căn bản không động, chỉ thấy hắn rất nghiêm túc nhìn hai lồng bánh bao nhỏ và đậu hũ trước mặt, làm cho người ta cảm thấy như hắn đang phải đối mặt với địch nhân gì vậy.

“Ăn!”

Diệp Lăng hạ một quyết định rất gian nan, hắn phải tiếp tục ăn những cái bánh bao nhỏ này, uống chén đậu hũ này...

“Xì..”

Lý Nguyệt cùng lão bản cũng nhin không được phì cười bởi hành động của Diệp Lăng quả thật rất buồn cười.

“Vù vù.” Diệp Lăng vỗ vỗ bụng, một bộ ta ăn rất no rồi, kỳ thật chính là ta chống không nổi nữa, điều này làm cho Lãnh Huyết Ngủ giấu chỗ tối cảm thấy rất buồn cười, rất muốn ra vỗ vỗ bụng Diệp Lăng.

Mà Lý Nguyệt lại không thấy, nếu không nàng sẽ lại bật cười, lúc này nàng đang làm việc tại quân bộ.

“Tiểu Ngủ! Ta rất khó chịu...” Dọc theo đường đi, Diệp Lăng nói với Lãnh Huyết Ngủ giấu trong chỗ tối.

“Làm sao vậy?” Lãnh Huyết Ngủ hỏi.

“No quá...” Diệp Lăng ưỡn bụng nói.

“..., ai bảo người đàn độn như vậy, ăn không hết thì sẽ không ăn không được sao? Hoặc gói lại đưa cho ta ăn cũng được vậy, đúng là một tiểu ngu ngốc!” Lãnh Huyết Ngủ tức giận

“A, ta không nghĩ tới, ta chỉ nghĩ làm sao không lãng phí thức ăn thôi...” Diệp Lăng sưng sốt, rất hối hận nói.

“Ngu ngốc!” Lãnh Huyết Ngũ nói một tiếng, sau đó lại lâm vào yên lặng, âm thầm đi cùng Diệp Lãng.

Bọn họ cứ vậy, một ở ngoài sáng, một trong chỗ tối mà dạo chơi khắp Hoàng Thành, thường thường sẽ dùng ám hiệu liên hệ một chút, mà có Lãnh Huyết Ngũ bảo hộ, Diệp Lãng tiểu mơ hồ dần này trên cơ bản không gặp phải phiền toái gì cả, cũng không gây ra chuyện gì-

Ném qua cơm trưa, Diệp Lãng đi vào nơi “vô tình gặp gỡ” thứ hai, bãi luyện tập bắn cung dân gian, dù sao tài bắn cung không phải chỉ có quân đội mới có thể luyện tập, một ít Du Hiệp cũng sử dụng cung tiễn, còn có một ít quý tộc ăn no không có việc gì làm nữa.

Diệp Lãng đi vào sân tập bắn, cảm thấy khả năng vô tình gặp Lý Nguyệt không lớn vì người ở đây thật sự rất nhiều.

“Đây là chuyện gì? Vì sao người ở đây lại nhiều như vậy?” Diệp Lãng có điểm kỳ quái.

“Có thể vì họ muốn gặp Lý Nguyệt a...” Lãnh Huyết Ngũ hồi đáp, trải qua sự quan sát của nàng, trong cái sân tập bắn này, tỉ lệ nhiều nhất vẫn là quý tộc thiếu niên.

“Ừ...”

“Không phải, chúng ta đến luyện cung, chuẩn bị tham gia hoạt động vây săn!”

Suy đoán của Lãnh Huyết Ngũ bị phủ định, những người này cũng không phải vì Lý Nguyệt mà vì hoạt động vây săn sắp được cử hành, vì hoạt động này mà làm cho sân tập bắn vốn không có mấy người trở nên rất náo nhiệt.

469. Chương 470: Thái Điều Luyện Tiễn (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 470: Thái điều luyện tiễn (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Điểm này dường như Athena cũng nghĩ đến, nàng cũng không cầu Diệp Lãng nhất định phải gặp mặt Lý Nguyệt, về sau tổng hội sẽ gặp thôi.

Hơn nữa có lẽ Diệp Lãng cũng phải tham gia hoạt động vây săn, lúc đó chỉ có thể dùng cung tiễn hoặc nỏ tiễn, không được dùng luyện kim vũ khí như Diệp Lãng nên hẳn cũng cần luyện tập tài bắn cung.

Mà cũng vì vậy nên Athena đã giúp Diệp Lãng đặt chỗ trước, có thể làm cho hắn có một nơi tập bắn ở đây, đương nhiên vị trí nàng an bài có điểm gần với Lý Nguyệt nhưng không phải sát cùng một chỗ.

“Bắn cung à, dường như ta chưa luyện qua thì phải... vừa lúc có thể luyện luyện...” Diệp Lãng cầm lấy cung tiễn, kéo kéo, đặt tên, nghiền cứu một hồi lâu.

Sau khi Diệp Lãng được đến võ lâm bảo khổ cũng không luyện hết tất cả các kỹ năng, mà sau khi đến thế giới này hắn cũng luyện y vậy, cũng không luyện đến cung tiễn.

Mà sau đó hắn lại có thể sáng tạo ra luyện kim vũ khí có thể trực tiếp viên trình công kích nên Diệp Lãng vẫn không chạm qua cung tiễn.

“Tiểu đầu đất này...” Lãnh Huyết Ngũ nhìn thấy Diệp Lãng như vậy liền biết hắn chưa chơi đùa qua cung tiễn, bất quá nàng tin rằng hắn rất nhanh có thể quen thuộc.

Bởi vì thương pháp của Diệp Lăng rất mạnh, kỳ thật cách nhắm bắn cũng không khác lắm, chỉ khác nhau một chút ở thủ pháp thôi, mà trên lý luận thì vấn đề về thủ pháp này cũng không phải là vấn đề.

“Ê, hồ ly tiểu tử, nhìn điệu bộ của ngươi có phải chưa từng luyện qua cung tiễn không?” Người ở một bên chờ đợi thấy Diệp Lăng như vậy, có điểm khó chịu nói.

Nếu đôi thành bình thường thì có lẽ bọn họ còn có thể hảo tâm đến dạy Diệp Lăng một chút, nhưng bây giờ bọn họ không được luyện, thấy vị trí bị tên thái điều là Diệp Lăng chiếm mất, tất nhiên sẽ không thích.

“Ừ, ta chưa luyện qua.” Diệp Lăng cũng không chú ý, kéo dây cung, thuận miệng trả lời.

“Ngươi chưa luyện qua thì cũng không cần lãng phí thời gian, tặng vị trí cho người cần đi, ví dụ như - ta...” Người nọ cười nói với Diệp Lăng, mà khi nói chuyện hần lại không cảm thấy đỏ mặt.

“Xin lỗi, ta không thể tặng vị trí này cho ngươi được.” Diệp Lăng rất có lễ phép hồi đáp, đây là kế hoạch theo đuổi Lý Nguyệt, hơn nữa cũng là vị trí Athena cho hần, hần sao có thể để người khác lấy được.

“Hồ ly tiểu tử, đừng không biết phân biệt, đây là ta nói khách khí với ngươi thôi, ngươi có biết ba của ta là ai không?” Người này lại tiếp tục nói.

“Sao lại là một cái nói ba của ta là ai, có thể đổi một câu nào mới mẻ hơn không.” Diệp Lăng móc móc cái lỗ tai, tựa hồ nghe những lời này nhiều đến mức phiền.

“Đảm nhệ thế tổ các ngươi, trừ bỏ ôm tên lão ba mình ra ngoài tác uy thì không biết báo tên của mình sao?” Diệp Lăng thuận miệng nói, “À, xin lỗi, ta chỉ nói ra những lời từ đáy lòng thôi, mời bỏ qua cho.”

Nghe được lời Diệp Lăng nói, người bên cạnh trầm mặc, trong trường hợp náo nhiệt này, im lặng như vậy tựa hồ có điểm quái dị.

“Ta, ta là con của Mục Đan - Mục Nhĩ!” Người nọ nói.

“Mầu đan? Mộc nhĩ?” Diệp Lăng ngây người ra một chút, sau đó tiếp tục nói, “Còn không phải dùng tên lão ba để kiêu ngạo, nghe ta báo danh này, ta gọi là Ford * Fox.”

“Ford * Fox? Còn gì nữa?” Mộc Nhĩ kia, không, là Mục Nhĩ nói.

“Chỉ vậy thôi, còn cần gì khác sao?” Diệp Lăng tùy ý nói, mà lúc này hần không nhớ đến là vừa rồi đã bắn tên ra ngoài rồi.

“Nhìn xem, bắn ngay trúng hồng tâm rồi, ai nói ta không biết bắn tên.” Diệp Lăng nhìn về phía trước, phát hiện phía trước có một mũi tên bắn trúng hồng tâm, vì vậy liền “kiêu ngạo” lên.

“Đó là tên của người khác, tên của người ở đây.” Mục Nhĩ nói, mà lúc này mọi người phát hiện tựa hồ trên vai Mục Nhĩ có thêm một thứ -

Một chỉ tiễn~

“Ý, Mộc Nhĩ huynh, sao ngươi lại cắm tên trên người chơi vậy, sở thích này thật đặc biệt...” Diệp Lăng rất là tò mò nói.

“Đây là tên người bắn!” Mục Nhĩ quát.

“Tên ta ở bên kia...” Diệp Lăng chỉ vào bia ngắm ở phía xa xa, xem ra hần sẽ không thừa nhận cây tên cắm trên người khác là của hần.

“Tên của người ở đây!” Mục Nhĩ lại quát.

“Của ta ở bên kia!” Diệp Lăng lại phủ nhận.

“Tốt lắm, nếu người không tin thì ta bắn cho người xem.” Diệp Lăng lại lên cung, sau đó lại bắn ra một mũi tên.

“Đặng...”

Vũ tiễn lại xuất hiện trên bia ngắm

“ở đây!” “Bên kia!”

“Xem ra ta đúng là thiện xạ!” Diệp Lăng rất là đắc ý nói, hơn nữa nhìn về phía Mục Nhĩ, chuẩn bị kiêu ngạo một chút.

“Ý, sao người lại cầm tên lên người nữa, chơi vui sao?” Diệp Lăng thực mê hoặc, mà người bên cạnh bắt đầu giữ một khoảng cách với hắn.

Lúc này Mục Nhĩ vừa đau vừa phẫn nộ bởi hai vai hắn đều có một chỉ vũ tiễn, không cần phải nói, tất nhiên là của Diệp Lăng rồi.

Muốn hỏi vì sao trên bia ngắm lại xuất hiện vũ tiễn? Tất nhiên là của người khác rồi, trong sân tập bắn náo nhiệt này, mỗi thời mỗi khắc đều có người bắn tên.

Mà những vũ tiễn này đều là cùng một sân tập bắn cung cấp, tất nhiên sẽ không có gì khác nhau.

Cũng vì vậy mà khi Mục Nhĩ chất vấn Diệp Lăng, Diệp Lăng trực tiếp hỏi một câu: “Người nói hai cây tên này là của ta, có chứng cứ gì?”

“Chúng ta có rất nhiều người nhìn thấy như vậy, người không cần nói xạo!” Mục Nhĩ giận dữ hét.

“Lại là, ta không có thấy... Nếu không ta lại bắn một lần xem...” Diệp Lăng thành thật, hắn cảm thấy được hắn là cẩn thận chứng thực một chút, nếu đúng là mình thì sẽ giải thích với đối phương.

”Xôn xao...

Khi Diệp Lăng cài tên chuẩn bị bắn, cơ hồ tất cả mọi người gần đó đều cách ra rất xa, mà Mục Nhĩ cũng đã chạy thật xa.

“Ê ê, Mục Nhĩ huynh, người đừng chạy a, người chạy thì sao chứng minh là ta đây?” Diệp Lăng hô.

“Lão từ không thể trêu vào thì không thể chạy được sao? Lại bị người bắn trúng nữa thì lão từ còn mạng sao?” Mục Nhĩ vừa nói chuyện vừa lùi vào đám người, hiện tại hắn cần nhất là tìm một Y Sư chứ không phải bồi cùng Diệp Lăng chứng minh việc này.

“Không sao cả, ta biết y thuật, chỉ cần người không chết thì ta có thể cứu người lại mà.” Diệp Lăng hô, muốn cho Mục Nhĩ lưu lại.

“Cút đi lừa quỷ đi!” Thanh âm Mục Nhĩ trong đám người truyền đến.

“Thật mà, ta không lừa người, quên đi, hay là luyện tiễn pháp tiếp vậy!” Diệp Lăng cũng không thềm để ý, lại bắt đầu lên cung bắn tên, lần này dường như tốt hơn một chút, tuy không trúng hồng tâm nhưng ít ra cũng không trúng người.

Kỳ thật cũng vì bây giờ quanh hắn không còn ai cả.

Cũng vì vậy mà trên cái sân tập bắn náo nhiệt này, tất cả mọi người đều xếp hàng chờ vị trí nhưng vài cái vị trí gần Diệp Lăng lại không có ai đến cả.

Luyện tiễn là nhỏ, tánh mạng là lớn, rời xa thái điểm, an toàn trên hết!

470. Chương 471: Ta Không Cố Ý (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 471: Ta không cố ý (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Cứ như vậy thời gian trôi qua thật lâu, Lý Nguyệt cũng xuất hiện ở đây, nàng vẫn theo thói quen đi đến vị trí của nàng, đây là vị trí nàng đặt trước, cho dù nhiều người hơn nữa thì nàng cũng có thể luyện tiến.

Một đường lại đây, Lý Nguyệt coi nhẹ đám người bên cạnh, nàng biết đây là tình huống gì, cũng không để ý, mấy ngày nay nàng đều gặp tình huống như vậy. Mà chờ nàng đi đến vị trí của mình, nhìn thấy một hình ảnh rất quái lạ.

Nàng thấy vị trí chung quanh mình lại không có ai cả, trừ một thiếu niên luyện cung ở giữa ra, đây là sao?

Lý Nguyệt đến đây nhiều ngày như vậy, cho đến bây giờ cũng không gặp qua tình huống như vậy, bất quá nàng cũng chỉ nghĩ người một chút, sau đó vẫn từ từ đi tới, chuẩn bị đi đến vị trí luyện tập của mình.

“Lý Nguyệt tiểu thư người dùng đến đó, bên kia rất nguy hiểm!” Khi Lý Nguyệt đến gần vị trí của mình, chuẩn bị tách khỏi đám người, trong đám người có người hô lên.

“??” Lý Nguyệt sửng sốt một chút, nàng không biết có cái gì nguy hiểm, cũng không biết sao mọi người bảo trì khoảng cách làm gì.

“Làm sao vậy?” Tuy Lý Nguyệt không cảm thấy nguy hiểm gì nhưng mọi người như vậy thật sự có điểm quái, làm nàng cũng không khỏi cẩn thận lên, làm quân nhân thì trước tiên phải cẩn thận.

“Hồ ly tiểu tử kia là một thái điều, tên của hắn sẽ bắn loạn xạ, có thể sẽ bắn lên người đấy.” Có người giải thích.

Lý Nguyệt sửng sốt một chút, sau đó nói: “Không thể nào, cho dù là thái điều thì cũng sẽ bắn tên về phía trước chứ sẽ không bắn qua bên cạnh.” Nàng hiểu biết rất sâu về cung tiễn, cảm thấy hắn sẽ không phát sinh chuyện như vậy, trừ phi đối phương cố ý.

Mà khi Lý Nguyệt nghe được lý do này cũng không để ý nữa, bước đến vị trí của mình bắt đầu luyện tiến, cho dù Diệp Lăng bắn lệch, bắn về phía nàng thì nàng tin lấy thân thủ của mình cũng sẽ không có vấn đề gì cả.

Hiện tại trường hợp trở nên có điểm ý tứ, ở gần Diệp Lăng, những người khác không dám đến mà Lý Nguyệt đi vào làm cho gần đây chỉ có hắn và Lý Nguyệt thôi.

Dưới tình huống như vậy, cho dù Lý Nguyệt không muốn chú ý đến sự tồn tại của Diệp Lăng cũng có điểm khó, điều này tất cả mọi người chưa từng nghĩ tới, giống như trời cao an bài vậy.

“Tiểu ngu ngốc này sao vận khí tốt như vậy, lần nào hắn muốn làm gì cũng thuận lợi đến bất khả tư nghị, chuyện vui tự đưa đến tận cửa tựa hồ cũng rất bình thường!” Lãnh Huyết

Ngũ nhìn thấy như vậy không khỏi phát ra một tiếng cảm khái

khi Lý Nguyệt phát hiện sự tồn tại của Diệp Lăng, trong ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, nàng phát hiện hóa ra hắn là thiếu niên Hồ tộc khi sáng, một ngày gặp nhau hai lần, có trùng hợp như vậy sao? Lúc này đột nhiên nàng nhớ đến bộ dáng ăn bánh bao của Diệp Lăng, trên mặt lộ ra ý cười không dễ nhìn thấy!

Mặc kệ hiện tại Lý Nguyệt có hoài nghi Diệp Lăng có mục đích hay không, ấn tượng hắn để lại cho nàng đã đủ thâm rồi, đương nhiên nếu bây giờ hắn phát động theo đuổi Lý Nguyệt cũng chưa đến thời cơ.

Muốn đến thời cơ thì phải thành thực thêm một chút, phải phát sinh thêm một ít chuyện ngẫu nhiên nữa thì mới có thể dễ như trở bàn tay!

ừ, căn cứ kế hoạch của Athena là như vậy!

“Á...”

Lý Nguyệt cảm thấy sau lưng mình có một trận gió lạnh, giống như có cái gì vụt qua vậy.

“Á!” Một tiếng hét thảm vang lên.

“Ta dựa vào, như vậy cũng không thể tránh khỏi người, hồ ly tiểu tử, có phải người cố ý không!” Thanh âm của Mục Nhĩ lại vang lên, hắn đã thu phục xong hai chỉ tiên trước, đã băng bó tốt vết thương rồi.

Bởi Lý Nguyệt đã đến nên hắn lại chạy đến bởi hắn cũng là một trong những người theo đuổi nàng, hắn muốn vị trí của Diệp Lăng kỳ thật đại bộ phận đều vì Lý Nguyệt.

Mà vì Lý Nguyệt nên hắn xuất hiện trước mặt đám người, đứng trước cho dễ nhìn bộ dáng bản thân của nàng.

Quá đẹp, quả thực quá đẹp!

Khi Mục Nhĩ đang đại thán sắc đẹp của Lý Nguyệt, đột nhiên cảm thấy bả vai mình lại nhói lên, hắn thấy một chỉ vũ tiễn lại cắm trên vai mình.

Đúng vậy, lại một chỉ vũ tiễn, lại cắm lên bả vai!

Ta dựa vào, sao ta không hay ho vậy nè!

Mà không cần phải hỏi, chỉ vũ tiễn này là đến từ Diệp Lăng.

“...”

Lúc này Lý Nguyệt xem như hiểu được hóa ra thiếu niên Hồ tộc bên cạnh quả thật có điểm nguy hiểm, cả mình cũng chỉ cảm thấy một đợt gió lạnh thoáng qua, nếu né thì dường như cũng không né thoát.

Có điều lúc này Diệp Lăng lại không hề hay biết, còn rất nghiêm túc bắn tên, lần nào tên của hắn cũng bay về phía trước, tựa hồ mũi tên vừa rồi không có quan hệ gì đến hắn.

Tình huống này làm Lý Nguyệt có điểm hoài nghi có thể không phải vì Diệp Lăng, là người khác không cẩn thận a.

Cũng chỉ có Lý Nguyệt mới hoài nghi bởi nàng chưa thấy tình huống trước đó, mà những người đã thấy qua thì khẳng định trăm phần trăm là mũi tên này đến từ Diệp Lăng!

Bất quá lúc này tất cả mọi người không khỏi muốn cười bởi lại một tiễn nữa của Diệp Lăng bắn trúng Mục Nhĩ!

Đúng như lời Mục Nhĩ vậy, tất cả mọi người có điểm hoài nghi có phải Diệp Lăng cố ý không, nếu không sao lại trùng hợp như vậy...

Có điều nếu là cố ý thì tài bắn cung của Diệp Lăng phải rất mạnh mới được, nhưng nhìn thế nào cũng giống một thái độ, này cũng không phải giả vờ!

Có lẽ những người khác sẽ hoài nghi có phải Diệp Lăng đang giả vờ không, nhưng một ít cao thủ bắn cung, ví dụ như Lý Nguyệt sẽ không hoài nghi bởi việc này không giả vờ được!

“Hồ ly tiểu tử!”

Lúc này Mục Nhĩ đã không nhìn được, hắn muốn giáo huấn Diệp Lăng, hắn cảm thấy Diệp Lăng đang giả vờ.

“? Làm gì vậy? Ý, người đứng là rất kỳ quái, vì sao phải để lại một mũi tên, nhớ cả hai mũi tên không phải tốt hơn sao?” Khi Diệp Lăng nhìn thấy Mục Nhĩ, rất kỳ quái hỏi.

“Cút! Đây không phải lão từ để lại, là người vừa cắm lên!” Dưới sự giận dữ, Mục Nhĩ rút vũ tiễn ra, máu bắt đầu ào ào chảy xuống.

“Mục Nhĩ huynh, người lại đang nói đùa à, vừa rồi ta luôn bắn về phía trước, tuy rằng có cái không chạm vào bia ngắm nhưng ta khẳng định đều là ở bên kia!” Diệp Lăng nói.

“Lần này mặc kệ người nói cái gì ta cũng phải hung hăng đánh người một chút đã!” Mục Nhĩ giận dữ, quyền đánh về phía Diệp Lăng.

Lúc này Diệp Lăng không hề động, mà Lãnh Huyết Ngưu đã âm thầm chuẩn bị ra tay...

“A...”

Mục Nhĩ hét thảm một tiếng, hắn trúng chiêu, bất quá một chiêu này cũng không phải đến từ Lãnh Huyết Ngưu mà đến từ Diệp Lăng.

Khi Mục Nhĩ đánh về phía Diệp Lăng, hấn khấn trương một chút, tên đang cầm trên tay trượt bay ra ngoài, rất trùng hợp là lại cắm lên bả vai Mục Nhĩ.

“...” Mục Nhĩ nhìn mình vũ tiễn trên vai mình, hấn muốn khóc, thống thống khoái khoái khóc một chút, chuyện này rốt cuộc là sao, vì sao luôn là ta bị thương!!!

471. Chương 472: Ta Không Cố Ý (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 472: Ta không cố ý (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ta thừa nhận mũi tên này là ta bắn, nhưng mà ta không cố ý!” Diệp Lăng giơ tay, một bộ ta sai rồi.

“Ha ha...”

Toàn trường nở nụ cười, chuyện này thật sự rất khôi hài.

Lý Nguyệt cũng cười, nàng phát hiện thiếu niên Hồ tộc này rất có ý tứ, sáng nay là thế, bây giờ cũng vậy.

Mà lấy sự thông minh của Lý Nguyệt sẽ không hoài nghi việc Diệp Lăng và Mục Nhĩ thông đồng diễn trò, đây là chuyện không thể xảy ra, cho dù Mục Nhĩ muốn giúp Diệp Lăng cũng không có khả năng hy sinh mình như vậy, huống chỉ Mục Nhĩ căn bản sẽ không giúp người khác theo đuổi nàng.

“Ta muốn giết ngươi!” Mục Nhĩ bạo phát, rút ra vũ khí của mình muốn chém Diệp Lăng.

Cũng khó trách hấn, dưới tình huống này, làm trò cười cho mọi người giấu cợt, hơn nữa ngay cả Lý Nguyệt cũng cười làm hấn cảm thấy không sáng rọi gì, mất mặt hết, đối thánh bất cứ ai cũng sẽ bùng nổ.

“Tiểu đầu đất, có cần ta giúp ngươi giết hấn không?” Lãnh Huyết Ngũ truyền đến tin tức, mà Diệp Lăng cảm thấy trong không khí dường như có một chút lạnh ý.

“Không cần đâu, cũng không có thâm cừ đại hận gì, ta sẽ nói đạo lý với hấn.” Diệp Lăng trả lời.

“Mục Nhĩ huynh, ngươi đừng như vậy, tuy chúng ta không quen, cũng không có giao tình gì nhưng cũng không có thâm cừ đại hận, ngươi làm như vậy là có ý gì?” Diệp Lăng bắt đầu nói đạo lý với Mục Nhĩ.

Chẳng qua Mục Nhĩ cũng không dừng lại nghe Diệp Lăng nói mà một đao bổ về phía Diệp Lăng.

Diệp Lăng lắc mình một cái, tránh thoát một đao kia, sau đó rất hảo tâm rút đi vũ tiễn trên vai Mục Nhĩ, lại một trận máu phun...

“A...”

Mục Nhĩ quát to, khi vũ tiễn bị rút ra thì rất đau đớn, bị người đột nhiên rút ra tất nhiên Mục Nhĩ sẽ bị thương gào rống.

“Xin lỗi, làm ngươi đau sao? Bất quá tên cắm trên đây rất không tốt, phải cầm máu băng bó mới được, để ta giúp ngươi...” Diệp Lăng rất hữu hảo nói, không có một chút giao chiến giác ngộ.

“Không cần, ta không cần ngươi giúp ta rút ra!” Mục Nhĩ cắn răng nói.

“Ngạ, thì cầm về vậy...” Diệp Lăng ngơ ngác nói, sau đó lấy tiễn trong tay cầm về vị trí cũ...

” A..Mục Nhĩ lại hét thảm một tiếng.

“...”

Mọi người trầm mặc, bọn họ không ngờ Diệp Lăng lại làm như vậy, tuyệt đối là cố ý, muốn đùa chết Mục Nhĩ a.

Mục Nhĩ đáng thương...

Ha ha, làm đối thủ với tiểu đầu đất thì xứng đáng bị như vậy, cho dù hấn đùa chết người thì người cũng không biết hấn đã làm gì, mà người càng tiến hành trả thù thì sẽ càng không hay ho...

Lãnh Huyết Ngũ nhìn thấy tình huống này liền biết mình không cần ra tay, Mục Nhĩ này hoàn toàn không phải đối thủ của Diệp Lăng.

“Xi...”

Lý Nguyệt nhin không được bật cười, tuy nàng cảm thấy Mục Nhĩ rất đáng thương nhưng vẫn không nhin cười được, nàng không ngờ sẽ có người làm như vậy, lại cầm tên đã rút ra về chỗ cũ.

Cái này chẳng khác nào lại bị thương một lần nữa.

Mà căn cứ ý tứ câu chữ bên ngoài thì dường như Diệp Lăng cũng không làm gì sai, có điều người bình thường sẽ không làm như vậy thôi.

“Người... Người... Ta muốn giết người.”

Mục Nhĩ điên loạn kêu, đây là tiếng từ sâu trong đáy lòng hấn, mà kế tiếp nên làm thế nào thì hấn đã mơ hồ, mất đi năng lực tự hỏi rồi.

“Đừng cứ hờ ra là đã đã sát sát, nếu bị người khác nghe được thì người nhất định sẽ chết...” Diệp Lăng cười nói, nếu Mục Nhĩ hô thân vài câu nữa thì Lãnh Huyết Ngũ sẽ xử lý

Đương nhiên lúc này người bình thường sẽ cho rằng người của gia tộc Diệp Lăng sẽ không bỏ qua Mục Nhĩ, mà gia tộc của Diệp Lăng đương nhiên chính là cái gia tộc Fox kia.

Suy nghĩ về thế lực của gia tộc thì Fox gia tộc mạnh hơn rất nhiều, nhưng dù sao nơi này cũng không phải địa bản của Fox gia tộc, trong Tường Không Hoàng Thành này thì gia tộc của Mục Nhĩ cũng có chút tiếng nói, dù sao cũng là bọn rắn độc địa phương.

“Hừ, cho dù giết người thì ai dám nói gì, cho dù người là đứa con của Hồ tộc tộc trưởng cũng vậy.” Mục Nhĩ rất khinh thường nói, hấn mới không để “Thú Nhân” như Diệp Lăng vào mắt.

“Sao còn nói giết giết gì nữa, rất huyết tinh, rất bạo lực, chúng ta hấn là hòa bình một chút, lại không có chuyện gì thì sao lại ngang ngược như vậy.” Diệp Lăng lãnh đạm nói.

“Ta ngang ngược đấy thì sao nào, đánh ta à?” Mục Nhĩ rất là kiêu ngạo nhìn Diệp Lăng,

không, ở trong tâm trí hấn, hấn cho rằng mình rất dũng mãnh, ở trước mặt Lý Nguyệt tiểu thư hấn rất có hình tượng.

“À!” Diệp Lăng lên tiếng, sau đó đánh một quyền tới, đánh ngã Mục Nhĩ đang kiêu ngạo xuống đất.

Người...”

“Đây là người bảo ta đánh người mà, ta vốn không thích bạo lực nhưng bộ dạng của người rất khiếm tấu, làm ta kìm lòng không được liền đánh tới, xin lỗi.” Diệp Lăng rất thành khẩn xin lỗi.

“...”

Thiếu niên Hồ tộc này thật sự dù tàn nhẫn, người ta chỉ nói mà thôi, cũng không phải thật sự mời người đánh, người chẳng những đánh người khác mà còn nói như vậy, thật giống như vì hấn người mới phải đánh vậy.

“Người... Phốc...” Mục Nhĩ phun máu, miệng vết thương cũng bắt đầu xuất huyết.

“Mau gọi người tới, Mục Nhĩ công tử sắp treo rồi, Y Sư, Y Sư...”

Có người hảo tâm bắt đầu kêu to, ba chân bốn cẳng nâng Mục Nhĩ đi chữa trị, lúc đó Diệp Lăng bảo mình có thể hỗ trợ nhìn xem nhưng lại bị mọi người cự tuyệt.

Người ta bị người chọc tức hộc máu, nếu người còn ở trước mặt hấn thì còn không làm hấn tức chết...

Nếu đã như vậy thì Diệp Lăng cũng không nói gì thêm nữa, dù sao hấn cũng nhìn ra thương thế của Mục Nhĩ cũng sẽ không chết người, bình thường Y Sư đã đủ rồi, cần gì phải tự thân xuất mã.

Hiện tại mình lại đang lén gạt đi thân phận, không cần thiết thì không nên triển lãm mấy thứ như y thuật vân vân, rất dễ bại lộ thân phận của mình.

“Tiếp tục luyện, ta cũng không tin một cái võ lâm cao thủ như ta lại không luyện được một cái tiên pháp nho nhỏ này...” Diệp Lăng tiếp tục luyện cung tiễn của hấn, cũng điều ra tiên pháp bí kíp mà hấn để qua một bên lâu lắm rồi.

Trong võ lâm, người dùng cung tiễn rất ít, cũng không phải cung tiễn khó luyện mà vì cung tiễn không tiện mang theo bên người, khi có tên thì có lực công kích, hết tên thì trở thành vô dụng.

Điều này rất không thích hợp với võ lâm nhân sĩ.

Bọn họ thà rằng mang theo một ít các loại ám khí như liễu diệp phi đao, sứ dụng rất tiện, không dễ dàng bị người phát hiện, đồng thời cũng rất dễ mang theo hơn là mang theo cung tiễn.

Mà quan trọng nhất là, phí tổn của cung tiễn rất cao, người bình thường chắc là sẽ không dùng thứ này, trừ phi có bang phái duy trì...

Cho nên trong võ lâm, bí kíp về tiên pháp rất ít, có điều cũng không có nghĩa là không có, trong võ lâm bảo khổ của Diệp Lăng có một bản tiên pháp bí kíp rất mạnh, nếu luyện đến tận cùng thì sẽ trở thành vô địch thiên hạ.

472. Chương 473: Ta Không Cố Ý (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 473: Ta không cố ý (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đương nhiên phải luyện đến mức tận cùng, trước đó người cần rất nhiều thời gian luyện tập, còn cần rất nhiều vũ tiễn duy trì, quan trọng hơn là phải có một cây cung tốt.

Có điều vì sao tiên pháp bây giờ của Diệp Lăng có một chút không bình thường, hấn có bí kíp hấn sẽ rất mạnh mới đúng?

Kỳ thật nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi bản bí kíp này đều là tiên pháp cao thâm, không có một chút tri thức trụ cột gì cả, nói cách khác, nếu Diệp Lăng muốn học được tiên pháp trên đó thì trước tiên phải học được tiên pháp trụ cột.

“Giương cung, nạp tên...”

Lãnh Huyết Ngưu có điểm nhìn không được, muốn đi chỉ điểm Diệp Lăng một chút, lúc này lại xuất hiện một biến hóa rất vi diệu...

“Ồ! Người nhìn ta này, chân tách ra... Cánh tay duỗi thẳng song song cùng mặt đất, giương cung... Di chuyển cánh tay của người...”

Lý Nguyệt đột nhiên phát ra âm thanh bảo Diệp Lăng nhìn nàng, nàng làm một lần động tác rất tiêu chuẩn, hơn nữa giải thích rất rõ ràng, dạy một thái điều như Diệp Lăng thì nàng nói rất chỉ tiết.

Hành vi này của Lý Nguyệt làm cho tất cả mọi người ngây ra một chút, bọn họ không ngờ tới Lý Nguyệt lại chủ động dạy tiên pháp cho một thiếu niên, trong cái sân tập bắn này có rất nhiều người mong nàng dạy một chút cũng chưa được đáp ứng.

Bây giờ nàng lại dạy một cái hồ ly tiểu tử, điều này làm người ta cảm thấy rất bất khả tư nghị!

Diệp Lăng học theo bộ dáng của Lý Nguyệt, làm theo từng bước, sau đó bắn ra một mũi

“Oa, bắn trúng, bắn trúng, Lý Nguyệt người rất mạnh a!” Diệp Lăng thuận miệng nói, hắn đã quên thân phận hiện tại của hắn dường như không biết Lý Nguyệt.

Bất quá Lý Nguyệt cũng không để ý bởi nàng cảm thấy có thể Diệp Lăng là người theo đuổi mình, đồng thời trong sân tập bắn này ai cũng gọi mình là Lý Nguyệt, vừa rồi cũng có người gọi tên nàng.

Thứ Lý Nguyệt để ý chính là ngữ khí tựa hồ nàng đã nghe qua ngữ khí này ở đâu đấy nhưng không nghĩ ra nổi.

“Người bắn trúng thì trúng rồi, bất quá người bắn trúng bia của ta, của người còn cách ta vài cái...” Lý Nguyệt bình tĩnh nói, “Người luyện tập nhiều một chút!”

“Không thành vấn đề, ta đã nắm được cơ bản rồi, cảm ơn người!” Diệp Lăng rất hưng phấn nói, lúc này hắn đã có hứng thú với tiên pháp, tựa hồ đã quên mất mục đích chính của mình, lại quên luôn Lý Nguyệt ở bên cạnh.

“Sưu...”

Vũ tiễn không ngừng được bắn ra từ tay Diệp Lăng, quỹ tích ngày càng xinh đẹp, mà độ chuẩn xác cũng ngày càng cao, tất nhiên tư thế của Diệp Lăng ngày càng hoàn mỹ.

Khi Lý Nguyệt chuẩn bị đi, nhìn về phía Diệp Lăng, trên mặt lộ ra ý kinh ngạc, nàng phát hiện bây giờ Diệp Lăng đã không giống thái điều, giống như một tay luyện tập tiên pháp nhiều năm vậy.

Đồng thời nàng cũng phát hiện Diệp Lăng đã chìm đắm trong khoái hoạt lĩnh ngộ tiên pháp, đã quên hết tất cả những chuyện chung quanh, thoát nhìn giống như thật sự đến luyện tiên.

Chẳng lẽ là tự mình nghĩ nhiều, người ta căn bản không phải vì tiếp cận mình...

Lý Nguyệt lắc đầu, tự giễu cười cười, sau đó rời đi!

Sau khi nàng rời đi, Diệp Lăng vẫn tiếp tục luyện tập tiên pháp, hắn tiến bộ rất nhanh, nhanh đến nỗi làm người ta có điểm bất khả tư nghị, làm cho Lãnh Huyết Ngũ từ một nơi bí mật gần đó nhìn xem ngày càng kinh ngạc.

Cứ theo đà này thì Lãnh Huyết Ngũ tin rằng không đến bảy ngày, tài bắn cung của Diệp Lăng sẽ cao hơn mình, mà vốn nàng rất có tự tin với tài bắn cung của mình, làm một sát thủ, nhất định sẽ rất tinh thông vũ khí tầm xa.

“Ý, sao không còn ai thế này!” Sau khi Diệp Lăng bắn hết một cây tên cuối cùng mới phát hiện sân tập bắn còn rất ít người, mà Lý Nguyệt bên cạnh đã sớm tiêu thất.

“Tiểu Ngũ, còn ở đây sao?”

“Có, không thấy ta đang luyện tiên sao?”

Trong sân tập bắn này, tuy bây giờ đã ít người nhưng vẫn còn người đang luyện tiên, mà Lãnh Huyết Ngũ cũng trong đó.

Trừ bỏ Diệp Lăng gây áp lực ra còn vì nàng ở trong này lâu như vậy, mọi người đã đi rồi mà nàng không luyện tiên thì nhất định sẽ bị người ta hoài nghi.

“Bây giờ dường như đã hơi trễ chúng ta đi thôi!” Diệp Lăng gửi tin tức cho Lãnh Huyết Ngũ.

“Ừ! Ta đi trước, người chờ một hồi rồi lại đi sau!” Lãnh Huyết Ngũ nói, nàng phải sớm ra ngoài một chút, tìm chỗ ẩn nấp bảo hộ Diệp Lăng.

“Tốt!”

Vốn Diệp Lăng muốn bắn thêm vài lần, bất quá đã không còn tên, hắn ngồi một bên nghỉ ngơi, sau đó đi tính tiền, sân tập bắn cũng không phải cung cấp miễn phí cung tiễn hao tổn đều là cần tiền.

“Một cái kim tệ!” Về mặt nhân viên công tác có điểm quái dị bởi bọn họ chưa từng nhìn thấy người xài một kim tệ cho một lần ở đây.

Ra khỏi sân tập bắn, Diệp Lăng trở về Trúc Tâm Lâu, nhiệm vụ hôm nay hắn đã xong rồi, buổi tối Lý Nguyệt đều ở trong nhà, không đi đâu cả.

Hành động duy nhất cần Diệp Lăng xuất động vào buổi tối hắn là vài ngày nữa có một lần tụ họp ngầm trăng, Lý Nguyệt sẽ tham gia, tất nhiên Diệp Lăng cũng cần đi tham gia.

Bất quá hoạt động lần này dường như tổ chức ngay tại Trúc Tâm Lâu nên Diệp Lăng có thể càng thêm trùng hợp xuất hiện hơn, điều này làm Athena có điểm ngoài ý muốn.

Nàng không tin lúc trước Diệp Lăng muốn đến Trúc Tâm Lâu là vì nghĩ đến hoạt động này, chẳng qua là tùy tiện chọn một chỗ mà thôi. Bất quá tùy tiện chọn một chỗ lại có trợ giúp với kế hoạch, đây là chuyện khó thể tưởng tượng được.

“Bính!”

Khi trở lại Trúc Tâm Lâu, Diệp Lăng xuất hiện một cái ngoài ý muốn nho nhỏ, sau khi hắn vào cửa đựng phải một cái tiểu cô nương, đại khái chỉ có mười bốn mười lăm tuổi.

Lúc ấy dường như tiểu cô nương đang hô: “Đều thông minh lên một chút, làn nhám trắng này phải chuẩn bị hoàn mỹ hơn một chút... a...”

“Tiểu muội muội, người không sao chứ!”

Diệp Lăng lập tức nâng tiểu cô nương dậy, cũng rất lo lắng hỏi.

“Ta không sao, xin lỗi, vừa rồi là ta không nhìn đường!” Tiểu cô nương cũng không phát giận mà xin lỗi cùng Diệp Lăng.

“Là lỗi của ta, vừa rồi ta đi quá nhanh!” Diệp Lăng lắc đầu nói: “Nếu không ca ca mua đường cho người ăn nhé.”

Nhìn nụ cười tươi sáng của Diệp Lăng, toàn bộ Trúc Tâm Lâu đều yên lặng, bất quá cũng không phải vì nụ cười của hắn mà vì câu nói vừa rồi.

Hắn lại tự xưng là ca ca, xong rồi, chẳng lẽ hắn không biết nàng không thích nhất là người khác coi nàng như tiểu hài tử, càng không thích có người chiếm tiện nghi của nàng, làm ca ca của nàng sao?

“Không cần!” Quả nhiên tiểu cô nương biến sắc.

“Qua, ở đây có một món đồ chơi nhỏ trước kia mua, tặng cho người!” Diệp Lăng không phát hiện có gì không đúng, nếu tiểu muội muội không cần đường thì cho nàng đồ chơi.

“Không... Ý, thật đáng yêu!” Vốn tiểu cô nương vẫn cự tuyệt nhưng khi nàng nhìn thấy thứ trong tay Diệp Lăng, hai mắt bắt đầu sáng lên.

473. Chương 474: Phượng Vũ Cửu Thiên (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 474: Phượng Vũ Cửu Thiên (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đây là một món đồ chơi nhỏ bọc bằng vải nhung, bất quá món đồ chơi này có thể động, bên trong còn có luyện kim trận khu động, sau khi đến tay Diệp Lăng, trải qua một ít thay đổi nho nhỏ làm luyện kim trận này càng thêm, hoàn mỹ.

Làm cho món đồ chơi này trở nên càng hấp dẫn người khác hơn...

“Đáng yêu không, ta cũng biết nó rất đáng yêu nên mua nó, tặng cho người!” Diệp Lăng đưa món đồ chơi cho tiểu cô nương.

“Tốt, cái này coi như người bán cho ta đi, người ở đây phải không, nếu vậy thì tất cả phí dụng ở trong này của người sẽ được miễn.” Tiểu cô nương nhận lấy món đồ chơi, cũng đưa ra một điều kiện trao đổi, nàng không thích vô duyên vô cớ tiếp nhận lễ vật của người khác.

“Không cần.” Diệp Lăng lắc đầu.

“Người đang hoài nghi ta không thể làm chủ sao?” Thần sắc tiểu cô nương nghiêm túc lại, biểu tình này thật giống như một người trưởng thành vậy, rất thành thực.

Tin rằng vấn đề của tiểu cô nương rất bình thường bởi người bình thường nhìn thấy một cái tiểu cô nương thì sẽ không tin nàng có thể miễn đi phí dụng cho một người tại cái lễ điểm cao cấp này.

Bất quá Diệp Lăng lại không nghĩ như vậy, hắn chỉ lắc đầu nói: “Không phải hoài nghi, là ta không thích những thứ miễn phí gì đó, ta thích tiêu tiền, còn có, người như vậy không phù hợp tuổi của người, tiêu hải tử thì nên đi chơi nhiều một chút, đừng luôn nhủ mảy.” Nói đến đây ngữ khí của Diệp Lăng trở nên rất ôn nhu.

Cũng không biết vì sao Diệp Lăng cảm thấy tiểu cô nương này có một loại cảm giác quen thuộc nhưng không nghĩ ra được cảm giác này là gì.

“...” Tiểu cô nương ngây dại, hai mắt nhìn Diệp Lăng tràn ngập nghi hoặc, lúc này nàng đang nhìn chăm chăm vào Diệp Lăng, tựa hồ đang tìm cái gì.

Diệp Lăng cười cười đi vào, mà tiểu cô nương ngây người ở ngoài cửa một hồi lâu, sau đó lắc đầu, miệng lẩm bẩm gì đó, sau đó cũng rời đi.

Đây dường như là một hồi gặp gỡ thực bình thường, cũng không có gì đặc biệt...

“Diệp Lăng, người đúng là dù ngốc, vì sao người lại đòi ba lồng bánh bao nhỏ làm cho Lý Nguyệt chú ý, còn có, người ở sân tập bắn... Ha ha, người cũng quá nổi bật đi, sẽ làm người ta hoài nghi.”

Khi Diệp Lăng trở về phòng, phát hiện bên trong có thêm một người khác, cặp lỗ tai và cái đuôi hồ ly kia như đang nói lên thân phận của người này vậy.

Đúng vậy, chính là Athena.

Mà khi Diệp Lăng vừa trở về chưa kịp nói gì đã bị Athena mắng một trận, điều này cũng nói lên Athena giám thị nhất cử nhất động của Diệp Lăng.

Diệp Lăng cùng Lãnh Huyết Ngủ cũng biết điểm này, lúc ấy Lãnh Huyết Ngủ còn hỏi Diệp Lăng có muốn giải quyết những người này không, tất nhiên Diệp Lăng ngăn lại, hắn biết những người này là người của Athena.

Mà nếu không phải Athena, là người khác giám thị thì càng không nên có động tĩnh gì, như vậy chỉ làm cho người ta biết mình có mục đích mà thôi.

“Sao người lại ở đây, không sợ bị người phát hiện sao?” Diệp Lăng cũng không trả lời, trực tiếp hỏi.

“Sợ cái gì, bị phát hiện thì ta nói ta là tỷ tỷ của người.” Athena đã sớm nghĩ tới điểm này, lấy cớ này cũng tiện đi gặp Diệp Lăng.

Có lẽ Athena đến đây vì nàng cảm thấy một thời gian sau có lẽ nàng sẽ không có cơ hội gặp mặt Diệp Lăng.

Vốn nàng cũng không muốn đến đây, chủ yếu là vì việc làm hôm nay của Diệp Lăng làm nàng cảm thấy thật bất ngờ, tuy rằng làm Lý Nguyệt chú ý nhưng dường như cũng không làm cho Lý Nguyệt hoài nghi, như vậy quả thật đáng ăn mừng.

Bất quá Athena cảm thấy nếu Diệp Lăng còn như vậy thì rất dễ thất bại nên nàng phải nhắc nhở một chút.

“Vốn người cũng không nên một mình đến đây thì tốt hơn!” Athena cười nói.

“Đi đi, ta đã nói ta là một mình đến, ta là một mình trốn nhà đi.”

“Thì ta đến đây tìm được người rồi này.”

“...”

“Nói thật đi, lúc chiều có phải người cố ý chĩnh Mục Nhĩ kia không?” Athena cười hỏi.

“Chĩnh hẩn? Ta không có a!” Diệp Lăng ngây người một chút, biểu tình này rõ ràng nói cho Athena biết là hẩn căn bản không nghĩ đến chuyện này.

“Người đang giả vờ à?” Athena hỏi.

“Hẩn không giả vờ, người chính là Athena sao? Nếu không có việc gì thì tốt nhất không nên xuất hiện ở đây, ta sẽ chiều cổ hẩn.” Thanh âm Lãnh Huyết Ngũ đột nhiên xuất hiện trong phòng làm Athena hoảng sợ, nhìn khắp nơi.

“Người là ai, ở đâu, đi ra đây!” Athena có điểm hoảng sợ hô.

“Ta gọi là Lãnh Huyết Ngũ, vốn không nên nói cho người biết thân phận của ta, chỉ là muốn cho người biết ta có năng lực bảo hộ hẩn mà thôi.” Thanh âm Lãnh Huyết Ngũ lại xuất

hiện, mà lúc này Athena cảm giác được rõ ràng người này đang ở sau lưng mình.

Vì thế Athena quay đầu lại, hẩn nhìn thấy Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ đang ngồi uống trà ăn bánh, thật giống như vốn đã như vậy rồi.

“Lãnh Huyết Ngũ? Người chính là Lãnh Huyết Thập Tam Ưng trong Lãnh Huyết Tổ?” Tuy Athena kinh ngạc sự xuất quỷ nhập thần của Lãnh Huyết Ngũ nhưng nàng càng kinh ngạc hơn về thân phận của Lãnh Huyết Ngũ.

Athena biết tiểu Linh cũng là Lãnh Huyết Thập Tam Ưng nhưng thoát nhìn tiểu Linh càng giống hữu danh vô thực hơn một chút, hoàn toàn không cùng một cấp bậc với Lãnh Huyết Thập Tam Ưng, mà hiện tại chân chính xuất hiện mới làm nàng cảm thấy rung động.

Nếu vừa rồi Lãnh Huyết Ngũ muốn lấy tánh mạng của nàng thì quả thật dễ như trở bàn tay, nàng cũng hiểu được đạo lý này.

“Đúng vậy!” Lãnh Huyết Ngũ gật đầu nói.

”Không thể tưởng tượng được người lại đi bảo hộ thiếu gia, có người ở thì ta tin tưởng nhất định thiếu gia sẽ rất an toàn. Athena khôi phục vẻ mặt bình thường, thoải mái nói.

“Ừ.” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng đáp, cũng không nói gì nữa.

“Các người đang làm gì đấy, sao cả hai người đều đến đây, Lãnh Huyết Ngũ, không phải đã nói không nên đi vào phòng hẩn sao?” Lúc này trong phòng lại nhiều ra một người - Lãnh Huyết Thất.

“Người là...” Athena có điểm cảm giác khó tả, người ở đây sao lại xuất quỷ nhập thần như vậy, một đám lặng yên không tiếng động xuất hiện.

“Lãnh Huyết Thất, người hẩn là Athena a.” Lãnh Huyết Thất trả lời Athena.

N ít

Vì sao các nàng đều biết ta là ai, ta chưa có giới thiệu qua.

Đương nhiên vấn đề này Athena không cần hỏi, nếu nàng không nghĩ ra được thì nàng sẽ không là Athena, nàng biết bởi vì mình là Hồ tộc, đặc thù này rất rõ ràng.

Lúc này chuyện làm Athena cảm thấy khiếp sợ là một cái Lãnh Huyết Ngũ còn chưa đủ, còn thêm một cái Lãnh Huyết Thất nữa. Hai đại đầu mục của Lãnh Huyết Tộc đều ở bên cạnh bảo hộ Diệp Lăng, trợ giúp hắn, điều này quả thật không ngờ tới.

“Thật sự là phiền hai vị hỗ trợ chiếu cố thiếu gia, chúng ta không tiện xuất hiện ở đây, cũng may có các người.” Athena cảm thấy Diệp Lăng cũng dù may mắn, vốn phải một mình chiến đấu, không ngờ đám người Lãnh Huyết Ngũ cũng vừa lúc ở đây.

474. Chương 475: Phượng Vũ Cứu Thiên (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 475: Phượng Vũ Cứu Thiên (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Không cần người phải cảm tạ, chiếu cố hắn là nhiệm vụ chúng ta phải làm, ta còn phải đã tạ người bày ra kế hoạch này!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, trực tiếp đoạt quyền chủ động về.

Lời của Athena thật như đang nói Diệp Lăng là cùng nàng, mà hai người Lãnh Huyết Ngũ chỉ là ngoại nhân, hỗ trợ thì cần cảm tạ.

Đương nhiên cách nói này Lãnh Huyết Ngũ không thể tiếp thụ, nói thế nào đi nữa Diệp Lăng cũng là người của Lãnh Huyết Tộc, mặc dù là tượng trưng nhưng dù sao cũng không phải ngoại nhân.

“Xin lỗi, ta không khéo nói, xin thứ lỗi ngôn ngữ của ta! Mặc kệ nói gì thì nói, mục đích của chúng ta cũng như nhau, đều là giúp thiếu gia theo đuổi Lý Nguyệt, sau đó lấy đến Thiên Cơ Giáp trên người nàng!” Athena không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Nàng biết mình và Diệp Lăng nhận thức không lâu, không thể nào so sánh cùng Lãnh Huyết Ngũ hai người nhưng nàng cũng sẽ không yếu thế.

“Kế hoạch của người rất tốt, ta sẽ dốc sức hắn, bất quá trong thời gian này, ta hy vọng bất cứ ai trong chúng ta cũng sẽ không xuất hiện bên cạnh hắn, chúng ta chỉ có thể âm thầm hành động!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

“Ừ, ta sẽ chú ý, chỉ là tình huống lúc chiều làm ta cảm giác có điểm buồn cười, có điểm nhin không được mới lại đây...” Athena lại muốn nở nụ cười.

“?? Buổi chiều có chuyện gì? Lãnh Huyết Ngũ, người nói một chút, người vẫn ở cùng một chỗ với hắn.” Lãnh Huyết Thất còn không biết chuyện này, nàng chỉ phụ trách an bài, cũng không giám thị hai người.

Vẫn ở cùng một chỗ? Những lời này làm cho Athena cảm thấy cả kinh, nàng phái người giám thị nhất cử nhất động của Diệp Lăng, cho tới bây giờ vẫn không có ai phát hiện Diệp Lăng ở cùng một chỗ với Lãnh Huyết Ngũ.

Bất quá lúc này Athena cũng cảm thấy vui vẻ, ít nhất cũng có thể nói lên bên cạnh Diệp Lăng có cao thủ bảo hộ!

“Buổi chiều ở sân tập bắn, hần không biết bắn cung, sau đó...”

“Ha ha ha... Cười chết ta, Thập Tam à, người rất khôi hài, còn cấm về nữa... Ha ha ha, ta không chịu nổi...” Lãnh Huyết Thất ôm bụng cười.

Gọi là Thập Tam cũng là một nhũ danh của Diệp Lăng tại Diệp gia, vì ở trong Lãnh Huyết Tổ, hần cũng coi như từng làm qua Lãnh Huyết Thập Tam nên Lãnh Huyết Ngũ cùng Lãnh Huyết Thất ngoài gọi hần là tiểu ngu ngốc, tiểu sắc quỷ còn gọi hần là Thập Tam

“Đáng buồn cười đến vậy sao?” Diệp Lăng cùng Lãnh Huyết Ngũ đều hỏi, một cái là mơ hồ, một cái là lãnh huyết.

“Ừ, hai người các người đều không bình thường nên không biết... Ha ha...” Lãnh Huyết Thất vẫn tiếp tục cười.

“Tiểu Ngũ, CỐ Cần đánh xỉu nàng không?” Diệp Lăng nhìn về phía Lãnh Huyết Ngũ hỏi.

“Nếu nàng tiếp tục như vậy thì đánh xỉu nàng a!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

N «1

Những người này là sao a, Athena cảm thấy mình không hiểu được quan hệ giữa ba người họ, thoát nhìn giống như đồng bọn, nhưng lại nói muốn đánh xỉu đối phương.

“Ách... Ta không cười là được, tiểu sắc quỷ, xem ra kế hoạch theo đuổi của người lại tiến thêm một bước dài, Lý Nguyệt kia nhất định sẽ rất có hứng thú với người, lại triển khai công kích mãnh liệt thì nhất định sẽ được, đến lúc đó người muốn nàng làm gì thì nàng sẽ làm thế... Ha ha...” Lãnh Huyết Thất ngậm lại bật cười, bất quá rất nhanh dùng bàn tay ngọc ngà bưng kín miệng mình.

Không thể cười, nếu không sẽ thật sự bị Lãnh Huyết Ngũ đánh ngất xỉu!

“Đúng vậy, không thể tưởng tượng được kế hoạch này lại tiến hành thuận lợi đến vậy, thiếu gia đúng là có nữ thần may mắn che chở.” Athena nói, nàng đã nhận được tin tức Diệp Lăng là đứa con riêng của nữ thần may mắn.

”Ừ! Bất quá, tiểu sắc quỷ, ta cảnh cáo người, nếu người dám có hành vi gây rối gì với Lý Nguyệt thì biết tay ta! Người phải nhớ kỹ, người chỉ vì Thiên Cơ Giáp nên lừa gạt tình cảm của nàng mà thôi! Lãnh Huyết Thất phát ra một cái cảnh cáo với Diệp Lăng, mà theo lời nàng thì việc lừa gạt tình cảm chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Có lẽ a, vèn vèn là lừa gạt một chút, không làm gì khác thì hần sẽ rất nhanh quên!

“Biết rồi, ta chỉ lừa lừa nàng thôi, sẽ không làm gì cả. Quái, chuyện này liên quan gì đến người, người khẩn trương cái gì.” Bỗng nhiên Diệp Lăng phát hiện dường như chuyện này không có quan hệ gì với Lãnh Huyết Thất.

“Không có quan hệ, ta chỉ không muốn một cái thiếu nữ bị người lừa tình cảm còn lừa cả thân thể...” Lãnh Huyết Thất nói.

“Đi đi, ai muốn thân thể của nàng, ta chỉ cần Thiên Cơ Giáp trong thân thể nàng thôi!” Diệp Lăng khoát tay nói.

“Tất cả giải tán đi, buổi chiều hần đã luyện tiên pháp lâu như vậy, cũng mệt mỏi rồi!” Vào lúc này Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, cũng ý bảo hai thiếu nữ khác có thể rời đi rồi.

“Tốt, ta cáo lui trước, giao thiếu gia cho các người!” Athena đứng dậy nói, sau đó liền rời đi.

Lãnh Huyết Thất cũng không nói gì thêm, trực tiếp ly khai, Lãnh Huyết Ngũ cũng vậy, bỗng nhiên trong phòng cũng chỉ còn lại một mình Diệp Lăng.

Thiếu mất một ít náo nhiệt, bất quá lại hơn một phần thanh tịnh, Diệp Lăng tắm rửa nghiên cứu tiên pháp một chút, sau đó đi ngủ, đi tìm con gái Chu Công nói chuyện phiếm, à không, hần là đi tìm Hiên Viên Băng, có Hiên Viên Băng ở, cho dù Diệp Lăng có nằm mơ

cũng sẽ không nhìn thấy con gái hần.

“Hiên Viên Bằng, thành lập một sân tập bắn, tìm một cây cung tốt, còn có vô số vũ tiễn, ta muốn luyện tiễn!” Diệp Lăng đi vào trong mộng, vừa thấy Hiên Viên Bằng liền nói.

Diệp Lăng có thêm một cái ưu thế hơn người khác, hần muốn luyện kỹ năng gì cũng có thể luyện trong mộng, hiệu quả sẽ không kém hơn trong hiện thực.

“Tốt!”

Những yêu cầu này với Hiên Viên Bằng mà nói quả thật là chuyện rất đơn giản, có điều nàng không rõ vì sao Diệp Lăng lại có hứng thú với tiễn pháp.

“Ta đang theo đuổi Lý Nguyệt, nàng muốn luyện tiễn pháp nên ta bồi luyện cùng nàng!” Diệp Lăng rất trực tiếp trả lời.

“Hôm nay ngươi đã bắt đầu hành động à, kết quả ra sao?” Hiên Viên Bằng đã sớm biết chuyện này, sao Diệp Lăng có thể gạt nàng được.

“Không biết nữa, hôm nay ta chỉ ăn bánh bao nhỏ và luyện tiễn, không đến gần nàng, Athena nói phải đợi sau này có cơ hội đã!” Diệp Lăng bắn ra một mũi tên, đồng thời thuận miệng trả lời.

“Ta cảnh cáo ngươi, sau khi thành công thì không thể...”

“Không thể có hành vi gì khác với nàng, chỉ có thể lừa gạt tình cảm của nàng, không thể lừa gạt thân thể của nàng.”

“Ừ, đúng vậy, sao bỗng nhiên ngươi lại có giác ngộ này?”

“Bối Lãnh Huyết Thất mới nói qua...”

“...”

Sáng sớm hôm sau.

“Lão bản, cho ta ba bát đậu hũ, ba lồng bánh bao nhỏ!” Diệp Lăng đi vào quán nhỏ kia, cũng gọi bữa sáng, bắt quá lần này hần trực tiếp chọn ba phần.

Lãnh Huyết Ngũ cùng lão bản có điểm không nói gì, chẳng lẽ ngươi còn không tiếp thụ giáo huấn, hôm qua ba lồng kia còn chưa ăn dù sao?

“Vị công tử này, ngươi ăn một mình sao?”

“Đúng vậy! Nhanh lên đi...”

Nếu đã vậy thì lão bản cũng chỉ có thể làm theo, hần có thể làm thêm một phần tức là sinh ý tốt hơn một phần, tất nhiên sẽ không có ý kiến gì!

475. Chương 476: Phượng Vũ Cửu Thiên (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 476: Phượng Vũ Cửu Thiên (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Lão bản...”

Hôm nay Lý Nguyệt vẫn đến đúng hạn, khi nàng nhìn thấy Diệp Lăng, nhất là ba lồng bánh bao nhỏ trước mặt hắn, nàng rất muốn cười, bất quá vẫn nhịn được, như vậy quá thất lễ.

“Lão quy củ, ta hiểu.”

Lý Nguyệt ăn bánh bao nhỏ, cũng vụng trộm nhìn về phía Diệp Lăng, lần này Diệp Lăng cũng không làm cái loại động tác như hôm qua nữa, hắn đang xử lý cái lồng thứ ba.

“Tiểu đầu đất, người ăn nhiều như vậy làm gì, căng hỏng bụng thì sao?” Lãnh Huyết Ngũ truyền tin tức cho Diệp Lăng, nàng có chút lo lắng, vốn tưởng Diệp Lăng kêu ba phần chỉ khoe một chút, sau đó chia cho mình ăn, không ngờ Diệp Lăng lại thật sự ăn hết.

“Không sao cả, mới ba lồng thôi, ta nuốt trôi mà, ta chỉ muốn cho Lý Nguyệt nhìn xem ta mạnh hơn nàng!” Diệp Lăng trả lời.

“Người đang dối sao?” Lãnh Huyết Ngũ vô lực hỏi.

“Ừ!” Diệp Lăng thừa nhận, làm cho Lãnh Huyết Ngũ có điểm ngoài ý muốn nhưng ngẫm lại thì chuyện gì Diệp Lăng chẳng làm ra được nên cũng bình thường lại.

“...”

“A, no rồi, không, mới no tám phần mà thôi, lão bản lại đóng gói cho ta một phần!” Diệp Lăng vỗ bụng nói Lãnh Huyết Ngũ trầm mặc, mà bánh bao nhỏ trong miệng Lý Nguyệt lại rớt xuống dưới, miệng nàng cũng há thật to, nàng biết Diệp Lăng đang thể hiện.

Lần này Diệp Lăng mang một phần bữa sáng đi rồi, đi trước Lý Nguyệt, cũng không nói gì với nàng.

Buổi chiều, Lý Nguyệt đi đến sân tập bắn. Cũng như ngày hôm qua, bất quá tình huống hôm nay dường như đã thay đổi, ít nhất mảnh đất trống không gần mình cũng không có nữa.

Chẳng lẽ Diệp Lăng còn chưa tới sao?

Không phải, Diệp Lăng đã đến đây, có điều lần này không xuất hiện tình huống thái độ như hôm qua nữa nên bên cạnh hắn còn người khác, tách hắn và Lý Nguyệt ra.

Bất quá tuy bị tách ra nhưng Lý Nguyệt vẫn chú ý đến sự tồn tại của Diệp Lăng, mà lần này lại làm nàng cảm thấy ngoài ý muốn một lần nữa.

Đơn giản là nàng phát hiện tài bắn cung của Diệp Lăng lại tiến bộ, hơn nữa rất rõ ràng, cho dù là chính mình cũng chưa chắc bắn được như hắn.

Một ngày, vắn vắn là một ngày a, hắn liền từ một thái độ biến thành cao thủ, hơn nữa còn là cao thủ vượt qua mình, điều này làm cho Lý Nguyệt cảm thấy thật cảm tức, đồng thời cũng thật bất đắc dĩ.

Mà Lãnh Huyết Ngũ âm thầm đi theo cũng thấy kỳ quái, Diệp Lăng tiến bộ quá nhanh.

mình vẫn đi theo hắn mà không biết, ở giữa lại có một lần tiến bộ nhảy vọt, giống như hắn đã luyện mấy ngày rồi vậy.

Chẳng lẽ tối hôm qua hắn vụng trộm đi luyện? Không được, nhất định phải hỏi rõ chuyện này.

Lãnh Huyết Ngũ không biết Diệp Lăng luyện trong mơ, mà sau khi được câu trả lời nàng lại cảm thấy Diệp Lăng đang gạt mình, nói vớ vẩn.

Mặc kệ nói như thế nào đi nữa, tài bắn cung của Diệp Lăng tiến triển cực nhanh, hiện tại hắn đã bắt đầu liên hệ bắn bí kíp kia, mà hắn cũng không biết sẽ tạo nên bao nhiêu ảnh hưởng.

ở trong đó xuất hiện tiền xoay tròn, tiền rẽ một đường cong, còn cứ tứ tiền tề phát, khoái tốc liên xạ, hết thấy kiểu bắn tân kỳ xuất hiện trong tay Diệp Lăng.

Điều này làm cho những người luôn lấy tài bắn cung làm tự hào lập tức như bị nhốt vào đáy giếng, cảm thấy mình chính là con ếch dưới đáy, không biết trời đất bao la...

Mấy ngày kế tiếp, hứng thú của Diệp Lăng càng lúc càng lớn, còn riêng chế tác một cây cung cho mình, còn có một ít tên đặc biệt.

Dù sao mấy ngày nay trừ bỏ theo đuổi Lý Nguyệt cũng không có chuyện gì làm, vừa lúc có thể lợi dụng.

Sau đấy...

Thiện xạ tính cái gì, bây giờ ta cũng không hiếm lạ, lợi dụng cải tạo với cung tiễn, ba trăm thước cũng chẳng là gì.

Mỗi lần Diệp Lăng kéo Viên Nguyệt Cung, trên Viên Nguyệt Cung sẽ xuất hiện một tia ánh sáng đặc hữu của luyện kim trận, tựa hồ nói cho mọi người biết rằng đây cũng không phải một cây cung bình thường, là một thanh cực phẩm luyện kim vũ khí

Bất quá mặc dù có chút luyện kim thành phần nhưng vẫn được xem như một cây cung, có thể dùng vào hoạt động vây săn.

“Thiếu gia, người làm như vậy có rêu rao quá không, chẳng lẽ người không dùng cung bình thường được sao?” Athena có chút lo lắng bởi nói thế nào đi nữa cây cung này cũng là một thanh luyện kim vũ khí có thể làm cho người ta hoài nghi không?

Diệp Lăng lắc đầu, nói không sao cả bởi luyện kim trận trên cây cung này rất đơn giản, chỉ gia tăng một ít lực đạo làm cho tên bay xa hơn mà thôi.

Quả thật rất nhiều người có thể làm ra cây cung như thế, chỉ bỏ thêm một ít phụ trợ, làm cho tên bắn ra càng chuẩn xác, càng mạnh hơn một chút mà thôi.

Tài bắn cung của Diệp Lăng kỳ thật đều dựa vào chính hấn sử dụng nội lực tiến hành, cũng không phải dựa vào luyện kim thuật.

“Phượng Vũ Cừu Thiên!”

Trong nháy mắt Diệp Lăng bắn ra chín mũi tên, bay múa trên không trung như phượng hoàng vùng cánh vậy làm cho tất cả mọi người lâm vào rung động. Lúc này Lý Nguyệt đã không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả cảm xúc của mình.

Đây là thái điều mấy hôm trước sao? Loại tài bắn cung này cho dù đối phó Kiếm Thánh cũng dư sức nữa là, quá mạnh mẽ!

Tài bắn cung của Diệp Lăng đã đại thành trong bảy ngày này, mà kỳ thật mọi người không biết còn có rất nhiều chiêu thức hấn chưa bày ra, nếu không bọn họ sẽ trực tiếp gọi Diệp Lăng là Thần Tiễn, sau đó cứng bái...

Mà đối với điều này, Athena lại cao hứng một hồi, nàng cho rằng trong lần ngấm trắng kia cũng không sai biệt lắm có thể xác định sự thành công của kế hoạch này.

Tin rằng khi vây săn, lại thêm vài lần vô tình gặp gỡ, lại trình diễn một chút tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân thì chắc chắn Lý Nguyệt sẽ bị công hấn

Nói đi cũng phải nói lại, lần ngấm trắng đó cũng xảy ra một chuyện làm Diệp Lăng không ngờ đến.

Đây là một đêm trăng tròn, trong truyền thuyết, đêm trăng tròn sẽ xuất hiện truyền thuyết kỳ lạ...

“Tiểu đầu đất, người không đi tham gia Thuởng Nguyệt Hội sao?” Lúc đó Lãnh Huyết Ngũ phát hiện Diệp Lăng không có ý định nhích người, chỉ đứng trong viện tử ngắm người nhìn ánh trăng.

“Không muốn đi...” Đột nhiên Diệp Lăng nói.

“Vì sao?” Lãnh Huyết Ngũ cảm thấy có điểm kỳ quái.

“Ta ghét ánh trăng!” Diệp Lăng mặc danh kỳ diệu nói.

“Cái gì?” Lãnh Huyết Ngũ càng thêm kỳ quái, nếu người đã ghét thì sao còn đứng đây ngắm trăng, đây không phải là tự tìm phiền toái sao?

“Cử đầu vọng minh nguyệt, để đầu tư cố hương, người nghe qua câu thơ này chưa?”

“Chưa từng nghe qua, không có cảm giác gì.” Lãnh Huyết Ngũ không thèm để ý trả lời, quả thật hai câu thơ này không coi như thơ hay gì, tuy xuất từ đại thi nhân Lý Bạch nhưng trừ bỏ biểu đạt loại tình cảm nhớ nhà của mình, trên cơ bản không có ý cảnh xinh đẹp gì ả, không thể làm cho người khác cộng minh.

“Chưa từng nghe qua hay không cảm giác cũng không sao cả, chỉ biết ý tứ của nó là được rồi.” Diệp Lăng thuận miệng nói.

“Cái này thì ta biết, người nhìn trăng nhớ đến cố hương của mình phải không? Ta nhớ cố hương của người ở đây mà?” Lãnh Huyết Ngũ nói.

476. Chương 477: Đèn Khổng Minh Bay Cao (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 477: Đèn Khổng Minh bay cao (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“...” Diệp Lăng không nói gì.

“Đừng làm rộn nữa, người nhanh chóng đi thực hiện kế hoạch đi, đây là một cơ hội không sai!” Lãnh Huyết Ngũ một cước đá bay Diệp Lăng, làm cho hắn ngoan ngoãn đi Thường Nguyệt Hội.

“Được rồi! Ta đi!” Diệp Lăng lộn một vòng trên không trung, hạ cánh xinh đẹp, rời đi!

Khi đi vào Thường Nguyệt Hội, Diệp Lăng có một chút kinh ngạc bởi chỗ này dường như hơi náo nhiệt quá mức!

Lần Thường Nguyệt Hội này cử hành trong đại viện Trúc Tâm Lâu, nơi này có thể cất chứa ngàn người vẫn không chật chội, mà bây giờ Diệp Lăng cảm thấy chật chội, cũng nói lên chỗ này có hơn ngàn người rồi!

“Ta dựa vào, như vậy thì sao ta có thể đến gần Lý Nguyệt, còn không băng về nhà ngủ!” Khi Diệp Lăng nhìn thấy tình huống này, rõ ràng quyết định quay đầu chạy lấy người.

Nhưng bên cạnh có người rất không thân thiện nhìn chằm chằm Diệp Lăng, Diệp Lăng phát hiện dường như người này là Athena, không ngờ nàng cũng được mời.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Athena, Diệp Lăng đành phải tiến vào trong đám người, sau đó rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt Athena, điều này làm nàng rất tức giận, rõ ràng là trốn tránh mình, mình có đáng sợ như vậy sao?

Người không đáng sợ, nhưng người rất phiền!

Nếu Diệp Lăng bị Athena quơ được thì nhất định hắn sẽ thành thật trả lời vấn đề này, hiện tại Diệp Lăng cảm thấy người phiền phức nhất là nàng bởi nàng quá thông minh, bắt hắn phải dựa theo yêu cầu của nàng làm cái này cái nọ.

Những chuyện khác thì Diệp Lăng còn có thể coi nhẹ, nhưng kế hoạch theo đuổi Lý Nguyệt lần này thì hắn không thể không thỏa hiệp!

“Bình!”

ở trong đám người, Diệp Lăng đụng phải một người, phải nói là một cái cô gái.

“Tiểu muội muội, người không sao chứ, ca ca không cố ý... Sao lại là người, chúng ta đúng là có duyên a.” Khi Diệp Lăng nâng cô gái dậy, phát hiện hóa ra là cô gái đứng ở trước

“A, lại là người!” Tiểu cô nương cũng rất bất ngờ.

“Tốt lắm, lần này ca ca đưa người cái gì nhỉ, muốn món đồ chơi như lần trước không?” Diệp Lăng hỏi.

“Thôi, một cái là đủ rồi! Người còn đồ chơi thú vị gì không?” Tiểu cô nương hỏi, trong ánh mắt như có điểm chờ mong, xem ra nàng rất thích món đồ chơi lần trước Diệp Lăng đưa.

“Thứ thú vị thì còn nhiều, bất quá không thích hợp với tiểu cô nương như người, đúng rồi, thứ này nhất định người sẽ thích, là một nữ hài tử đều sẽ thích.” Diệp Lăng lấy ra một con gấu đồ chơi rất lớn, cơ hồ ngang với tiểu cô nương.

“Oa, cái này thật đáng yêu..., nó gọi là gì?” Tiểu cô nương lộ ra ý hưng phấn, rất thích thú ôm con gấu đồ chơi kia.

“Cái này gọi là gấu đồ chơi! Thấy chưa! Ta đã nói loại gấu đồ chơi này thì đại bộ phận nữ hài tử sẽ thích mà, buổi tối ôm ngủ cũng rất thoải mái.” Diệp Lăng cười cười, bất giác lấy tay sờ sờ đầu tiểu cô nương.

“...” Thân thể tiểu cô nương rung lên, hai mắt ngơ ngác nhìn Diệp Lăng, trong mắt tràn ngập vẻ mê ly.

“Ý, Trúc lão bản chúng ta hôm nay sao trở nên nhu thuận như vậy, thật giống như một tiểu cô nương bình thường vậy.”

Tình huống của Diệp Lăng cùng tiểu cô nương bị một số người nhìn thấy, mà trong lòng họ đều toát ra vấn đề như vậy, thậm chí có người đã mở miệng nghị luận.

“Người, người... Không, không có khả năng, người không phải hắc, hắc không phải Hồ tộc.” Tiểu cô nương lắc lắc đầu nói, tựa hồ nàng tưởng Diệp Lăng là một ai đó.

Diệp Lăng cũng đang muốn hỏi, đột nhiên có một người chạy tới, hô với tiểu cô nương kia: “Trúc lão bản, sao người lại ôm thứ này làm gì, nhanh đi lên nói mấy câu với mọi người đi, Thương Nguyệt Hội này lại là một tay người tổ chức a!”

Trúc lão bản? Hắc đang nói tiểu cô nương này sao?

“Đã biết! Ta sẽ đi ngay!” Tiểu cô nương đáp lời, xem ra nàng đúng là Trúc lão bản này.

“Trúc lão bản, sao người còn ôm vật kia, trước tiên để xuống dưới đi.” Khi lên đài, người nọ phát hiện tiểu cô nương vẫn ôm con gấu đồ chơi liền nhắc nhở.

“Không cần, con gấu đồ chơi này là bảo bối của ta.” Trúc lão bản ôm con gấu đồ chơi lên đài, sau đó bắt đầu đọc diễn văn.

Lúc này Diệp Lăng mới biết hóa ra tiểu cô nương Trúc lão bản này thật sự là một lão bản, nàng là lão bản của Trúc Tâm Lâu này, cũng là lão bản của một thương hội.

Thật đúng là không nhìn ra, một tiểu cô nương nhỏ như vậy mà lại là một lão bản của thương hội, hơn nữa thoát nhìn năng lực kinh doanh của nàng cũng rất mạnh.

Đột nhiên Diệp Lăng nhớ tới cũng từng có một tiểu cô nương giống như vậy, mười tuổi bắt đầu chống đỡ gia đình, dường như nàng cũng họ Trúc, Trúc gì ấy nhỉ...

“Trúc Diệp Nhi...”

Đúng, chính là Trúc Diệp Nhi! Dưới sự nhắc nhở của người khác, rốt cuộc Diệp Lăng cũng nhớ đến tên tiểu cô nương này, tên của nàng đã bị hắc quên mất.

Tiểu cô nương ngày trước vì muốn phối phương của Diệp Lăng mà đến van cầu hắc gia nhập liên minh giờ cũng đã trưởng thành a, ít nhất cũng lớn cỡ Trúc lão bản.

Khoan khoan...

Vừa rồi là ai nói?

Rốt cuộc Diệp Lăng cũng phản ứng lại, khi hắn nghe thấy ba chữ Trúc Diệp Nhi dường như là chính Trúc lão bản đọc diễn văn, mà câu này đầy đủ hẳn là đã tạ mọi người đã đến, ta - Trúc Diệp Nhi đại biểu Trúc Tâm Lâu, đại biểu Trúc Diệp Thương Hội cảm tạ mọi người...

Ta kháo, hóa ra Trúc lão bản này chính là Trúc Diệp Nhi kia, quả thật rất ngoài ý muốn!

Diệp Lăng thầm mắng trong lòng, bây giờ hắn đã biết rõ trước đó Trúc Diệp Nhi muốn nói gì, hóa ra nàng đã có điểm nhận ra mình, xem ra mình phải giữ một khoảng cách với nàng, phải tránh xa nàng ra một chút.

Trúc Tâm Lâu, sao ta không nghĩ đến nhĩ rõ ràng là địa bàn của tiểu Trúc lão bản này, tên cũng dùng tên nàng mà.

Diệp Lăng muốn đi nhưng hắn lại biết trốn được hòa thượng cũng không trốn được miếu, nếu bây giờ mình rời đi nhất định sẽ làm người ta hoài nghi, phải ở lại chỗ này.

Kỳ thật cũng không có vấn đề gì cả, Trúc Diệp Nhi kia bất quá chỉ mới gặp qua một lần, hẳn là rất khó nhận ra mình, nếu nàng nhận ra được mình thì Lý Nguyệt cũng có thể.

Trên thực tế quyết định này của Diệp Lăng là rất chính xác bởi vì khi Trúc Diệp Nhi đến tìm hắn, nếu không thấy hắn thì nàng sẽ hoài nghi.

Chờ Trúc Diệp Nhi nói xong, người phía dưới phát ra một trận cuồng hô, sau đó không ít nữ hài tử liền vây quanh Trúc Diệp Nhi, cũng không phải các nàng muốn làm thân với Trúc Diệp Nhi mà vì các nàng muốn biết thứ trong tay Trúc Diệp Nhi mua ở đâu.

Khi nhìn thấy tình huống này, Trúc Diệp Nhi liền nở nụ cười, nàng càng thêm nhất quyết phải đến nói chuyện với Diệp Lăng.

“Ca ca, ngươi tên gì?” Trúc Diệp Nhi đi đến bên cạnh Diệp Lăng, rất tự nhiên gọi hắn là ca ca, mà lúc này chính nàng cũng cảm thấy kỳ quái, dựa theo tính cách của mình sao lại thân thiết gọi như vậy, cho dù là muốn nói một sinh ý quan trọng gì đó cũng không cần phải như vậy...

477. Chương 478: Đèn Khổng Minh Bay Cao (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 478: Đèn Khổng Minh bay cao (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Ngay cả Trúc Diệp Nhi cũng tự thấy kỳ quái nên những người khác càng không rõ, những người quanh đó từng giao tế qua với nàng cũng rất nhiều, bọn họ cũng biết Trúc Diệp Nhi là một tiểu nữ cường nhân điển hình.

Một người mà từ mười tuổi đã bắt đầu kế thừa quản lý sản nghiệp của gia tộc, làm cho sinh ý gia tộc ngày càng lớn, đến bây giờ còn không ngừng mở rộng, tiềm lực rất lớn. Một tiểu cô nương như vậy có thể biết được năng lực của hắn cỡ nào.

Lúc này rất nhiều người đều muốn nói kỳ thật tuổi không phải vấn đề, vấn đề là ngươi có làm được hay không.

Mà một cái tiểu nữ cường nhân như vậy lại biểu hiện ra một mặt tiểu cô nương của mình thì rất khó nhìn thấy, là một kỳ quan hiếm thấy.

“Người đã gọi ta là ca ca à, có gì không?” Diệp Lăng cũng không trả lời vấn đề kia bởi hắn không muốn lừa gạt một tiểu cô nương.

“Ca ca, người có thể nói cho ta biết gấu đồ chơi này người mua ở đâu không?” Trúc Diệp Nhi tựa hồ cũng không có tâm tư đi nghiên cứu vì sao Diệp Lăng không trả lời vấn đề đó mà nàng lại quan tâm gấu đồ chơi trong tay hơn.

“Đây là ta đặt người ta làm, thế nào, đáng yêu chứ? Diệp Lăng hồi đáp, đây là lúc hắn nhàm chán, thật sự tìm không ra cách gì để bại gia liên tiêu tiền cho người ta làm mấy thứ vô dụng này.

“Vậy tức là, cũng không phải là mua mà là người tự nghĩ ra?” Hai mắt Trúc Diệp Nhi sáng ngời, có điểm hưng phấn cầm lấy tay Diệp Lăng.

“Cũng có thể nói như vậy.” Diệp Lăng gật đầu nói.

“Vậy ca ca, ta muốn sản xuất gấu đồ chơi này của người để bán kiếm tiền, có thể không?” Trúc Diệp Nhi hỏi thẳng, món này có thị trường rất lớn, phỏng chừng nữ hài tử nào cũng sẽ thích ôm vật như thế.

Món tiểu đồ chơi trước Diệp Lăng đưa cần luyện kim thuật, vật kia Trúc Diệp Nhi không làm được nhưng thứ này thì khác, tài liệu rất đơn giản.

“Có thể!” Diệp Lăng gật gật đầu, hắn cũng không ngại bởi thứ này vốn rất thông thường ở chợ, tất nhiên là nói lúc ở Địa Cầu...

“Hi hi, cứ vậy đi, sau khi kiếm được tiền nhất định ta sẽ chia cho ca ca một phần.” Trúc Diệp Nhi nói.

“Không cần, ta không thích chia hoa hồng, tiền của ta dù dùng rồi.” Diệp Lăng cự tuyệt, “Ca ca đi tìm đại tỷ tỷ nói chuyện phiếm, người đi chơi đi.”

Diệp Lăng muốn bỏ chạy, hắn muốn tìm Lý Nguyệt, cái loại hành động cao cấp theo đuổi khác phái của người lớn này thì tiểu cô nương không nên nhìn tốt hơn.

“Không ta muốn đi chung, ta cũng thích nói chuyện phiếm với đại tỷ tỷ.” Trúc Diệp Nhi cũng không thuận theo ý Diệp Lăng, kéo lấy quần áo Diệp Lăng kêu.

Hành vi này của Trúc Diệp Nhi làm cho rất nhiều người ở đây ngây dại, đây là Trúc lão bản sao? Sao nhìn giống nữ hài tử nhà bên đang làm nũng vậy.

“Lăn đi, ca ca phải đi tán gái, tiểu nha đầu như người đi theo làm gì!” Diệp Lăng thực trực tiếp nói, không có chút đường sống nào.

N ít

Người thật đúng là dám nói thẳng mình đi tán gái mà bỏ mặt mũi mình a, ách, không đúng, thoát nhìn hình như là Trúc lão bản.

Mọi người gần đó có điểm bội phục Diệp Lăng bởi hắn có thể gọn gàng dứt khoát như vậy.

“Ta cũng muốn bắt chước một chút, ta có rất nhiều người theo đuổi.” Trúc Diệp Nhi nói.

“Người đang nói giỡn à?” Diệp Lăng nhìn Trúc Diệp Nhi, nhìn từ trên xuống dưới.

“Thật mà, ta rất vĩ đại!” Trúc Diệp Nhi có điểm tức giận nói, rõ ràng Diệp Lăng đang khinh thường mình.

Mà trên thực tế quả thật Trúc Diệp Nhi có rất nhiều người theo đuổi bởi năng lực của nàng, tài sản của nàng. Nàng có thể chỉ trong vòng năm năm làm cho một gia tộc đứng bên vực phá sản lên như điều gặp gió, đã đến tình trạng phú khả địch quốc!

“Đúng vậy, người rất vĩ đại, người theo đuổi người hắn đều là tiểu thí hài a?” Diệp Lăng cười hỏi.

“...” Trúc Diệp Nhi không muốn nói chuyện bởi nàng cảm thấy mình bị vũ nhục, nếu là trước kia thì nhất định nàng sẽ bảo nổi, bất quá lần này lại không, đây cũng là chỗ rất kỳ quái.

Hôm nay nàng cảm thấy mình rất kỳ quái, hết thấy đều kỳ quái, sao mình lại có cảm giác như vậy với Hồ tộc này, cảm giác hẳn thật giống như ca ca mình vậy, trừ bỏ Diệp gia Thập Tam thiếu gia ngày trước vốn không có ai có thể gây cho mình cảm giác như vậy.

Mà chính cảm giác này làm cho mình giống một tiểu cô nương, làm ra một ít chuyện mà chính mình cũng không tưởng tượng được.

Hiện tại Diệp Lăng có điểm buồn bực, mình vốn nương lẫn Thường Nguyệt Hội này đi tán gái, kết quả lại bị một cổ bé quẩn lầy, muốn quăng đi cũng không được.

Thẳng đến khi Thường Nguyệt Hội chấm dứt Diệp Lăng cũng không có cơ hội nói chuyện với Lý Nguyệt, bị Trúc Diệp Nhi kéo đi đốt đèn lồng, đi chơi đoán chữ...

Quên đi, coi như bồi muội muội đi chơi hội hoa đăng a.

Cuối cùng Diệp Lăng quyết định buông tha cho giấy dựa, quyết định hảo hảo chơi với Trúc Diệp Nhi.

“Muội muội, đến đây, ca ca dạy người chơi trò khác, chỉ riêng đốt đèn lồng thì không thú vị.” Sau khi Diệp Lăng buông tha, bắt đầu chơi đèn lồng cùng Trúc Diệp Nhi.

“Trò gì?” Trúc Diệp Nhi có điểm hưng phấn mà hỏi, lúc này nàng mười phần giống một tiểu cô nương.

Khi nhìn thấy Trúc Diệp Nhi như vậy, trong lòng rất nhiều người cảm thấy rất vui bởi trong mắt họ, tuy Trúc Diệp Nhi mạnh mẽ nhưng khuyết thiếu một ít ngây thơ chất phác, không ai chơi cùng nàng, nàng hẳn phải có cuộc sống thời thơ ấu.

Hiện tại sự xuất hiện của Diệp Lăng tựa hồ làm cho Trúc Diệp Nhi có sự ngây thơ chất phác mà đáng ra nàng nên có.

“Tìm một cái đèn lồng nhẹ một chút, ừ, cái này không sai, bỏ hết mấy thứ vô dụng trên này đi, sau đó dán phía trên đèn lồng, tiếp đó đốt đèn.” Diệp Lăng vừa nói vừa cải tạo đèn lồng.

“??” Trúc Diệp Nhi có điểm không rõ thứ này là gì. “Ca ca, đèn lồng này trụ lùì mất, rất khó coi...”

“Khó coi cũng không sao cả, dù sao đến lúc đó người cũng không nhìn thấy được, quan trọng nhất là nó có thể bay...” Diệp Lăng cười nói, hẳn đang làm đèn Không Minh.

“Bay? Người nói đèn lồng có thể bay lên?” Trúc Diệp Nhi ngoài ý muốn nói.

“Ừ, đây là đèn Không Minh!” Diệp Lăng đốt đèn Không Minh vừa làm, sau khi đủ nhiệt, đèn Không Minh kia dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, từ từ bay lên không.

“Oa, thật sự bay, ca ca, thật sự bay...” Trúc Diệp Nhi hưng phấn hô.

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người, bất quá chỉ dùng luyện kim thuật mà thôi!” Có người rất là khinh thường nói, cảm thấy Diệp Lăng dùng luyện kim thuật gì đó trên đèn lồng.

“Đây cũng không có gì giỏi cả, bất quá cũng không phải luyện kim thuật, vắn vắn chỉ là nguyên lý nóng lên mà thôi.” Diệp Lăng bình thản nói.

“Hừ, nói doi!”

Diệp Lăng hoàn toàn không để ý đến những người này, chỉ nói cùng Trúc Diệp Nhi: “Muội muội, chúng ta chơi lớn hơn đi, phóng tất cả đèn lồng lên, như vậy rất đẹp.”

“Tốt, chỗ này của ta cũng có rất nhiều tồn kho, đang không biết xử lý thế nào...” Trúc Diệp Nhi nói, mà tựa hồ nàng đã lỡ miệng, nói ra có vài thứ không bán được trong lần Thường Nguyệt Hội này.

478. Chương 479: Đèn Không Minh Bay Cao (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 479: Đèn Không Minh bay cao (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Đèn lồng năm màu à? Đều là dùng thẻ trúc sao?” Diệp Lăng hỏi.

“Tương đối nhiều, có một ít chỉ dùng gỗ.” Trúc Diệp Nhi trả lời.

“Nặng quá thì không cần, càng nhẹ càng tốt!” Diệp Lăng nói.

Cứ như vậy Trúc Diệp Nhi lấy ra gần ngàn cái đèn lồng, dù các loại màu sắc, bề ngoài lại tương đối giống nhau.

Sau đó Diệp Lăng bắt đầu chỉ đạo tại chỗ cho mọi người làm đèn Không Minh, nhiều đèn lồng như vậy tất nhiên không thể một mình hắn làm được, tất nhiên phải chia ra cho mọi người ở đây làm.

Bởi vì Diệp Lăng buông tha trước, tất cả mọi người đều vui vẻ nên trên cơ bản đều đồng ý cả, mà người nghi ngờ Diệp Lăng cũng gia nhập hàng ngũ này bởi hắn cảm thấy mình tự làm không phải là mình chứng tốt nhất sao?

“Qua, mọi người chuẩn bị tốt chưa?” Trúc Diệp Nhi kêu lên, chuyện này mặc dù là Diệp Lăng bày ra nhưng dường như cũng là Trúc Diệp Nhi nói chuyện, trừ bỏ Diệp Lăng lười nói ra cũng muốn cho Trúc Diệp Nhi có thể nắm giữ nhân mạch càng tốt hơn.

Đồng thời có vài thứ cũng cần tiểu lão bản này chuẩn bị, công cụ trong tay mọi người, thiết bị đánh lửa, ngọn nến vân vân...

“Tốt lắm!” Người phía dưới cùng hô lên.

“Đốt đèn!” Trúc Diệp Nhi đốt lên đèn Không Minh mình tự làm, sau đó từ từ để nó cất cánh trên không trung.

“A a...”

Trong Trúc Tâm Lâu tràn ngập tiếng reo hò sung sướng...

Rất nhanh toàn bộ Hoàng Thành hiện ra một hình ảnh rất huyền lệ, hơn ngàn cái đèn Không Minh cùng bay lên làm tất cả những người trong Hoàng Thành đều dừng lại chuyện đang làm, nhìn về phía đám đèn này.

“Đây là cái gì?”

Khắp mọi ngõ ngách trong Hoàng Thành đều tự hỏi vấn đề này, bọn họ cũng không biết thứ này là gì, bắt đầu đều cảm thấy rất đẹp.

Dưới ánh trăng tròn, những chiếc đèn Không Minh chậm rãi bay lên, thật giống như rất nhiều ánh sao đang trở lại bầu trời vậy, đây là hình ảnh mộng ảo xinh đẹp đến cỡ nào.

Sau ngày hôm đấy, Trúc Tâm Lâu trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, cũng làm cho địa vị của nó dâng lên rất cao!

Bất quá đây cũng không phải là chuyện cao hứng nhất với Trúc lão bản, thứ làm Trúc lão

bản cao hứng là nàng có thể bán ra những thứ mới, cũng là gấu đồ chơi và đèn Không Minh.

Còn không biết tiền cảnh của gấu đồ chơi ra sao nhưng đèn Không Minh lại rất nóng nẩy, chỉ trong một thời gian ngắn, số lượng đèn Không Minh được bán ra chỉ có tiến không lùi, không chỉ ở Tường Không Hoàng

Thành, Tường Không Đẻ Quốc, thậm chí là toàn bộ đại lục đều rộ lên phong trào ban đêm đốt đèn Không Minh.

Điều này rất bất ngờ với Diệp Lăng, hẳn cũng chỉ muốn chơi chơi mà thôi.

Người đặc ý nhất trong chuyện này vẫn là Trúc Diệp Nhi, vốn sinh ý bán thuốc giám béo của nàng đã dù nóng nảy, giúp nàng thổi quét toàn bộ tài sản của đại bộ phận quý tộc phú hào.

Bây giờ sinh ý đèn Không Minh lại từ hoàng thân quốc thích cho đến bình dân cũng có thể mua, càng thích!

Bất quá sau chuyện này Trúc Diệp Nhi tựa hồ phải đi công tác, cũng không tiếp tục quần lấy Diệp Lăng nữa, cũng làm Diệp Lăng cảm thấy rất may mắn, nếu không thì hẳn phải dọn ra khỏi Trúc Tâm Lâu.

Trước vậy sẵn một ngày, Diệp Lăng vẫn ở sân tập bắn luyện tiễn cùng Lý Nguyệt, chỉ cần Lý Nguyệt ở thì hẳn nhất định phải bồi nàng!

“Nhất Tiễn Định Càn Khôn!”

Diệp Lăng bắn ra một mũi tên cực mạnh, chỉ cung tiễn này mang theo khí tức mãnh liệt, bạo phá bia ngắm phía trước ra làm bốn năm phần...

Một tiếng vang lớn này làm cho toàn bộ sân tập bắn vốn ồn ào trở nên thật im lặng, bọn họ đều tự hỏi trong lòng tiễn này có uy lực cỡ nào, nếu bắn trúng mình thì còn mạng sao?

“...”

Lý Nguyệt ngưng trọng nhìn về phía Diệp Lăng, lúc này nàng càng ngày càng không rõ Diệp Lăng là một hạng người gì, vì sao lại xuất hiện ở vài chỗ trùng hợp với mình nhưng lại chưa từng nói chuyện nhiều.

Nếu không phải muốn theo đuổi mình thì không phải hoàn toàn trùng hợp sao?

Tựa hồ cũng đúng là trùng hợp, nhưng nếu không phải trùng hợp thì sao đến tận bây giờ còn không có động tĩnh gì?

Lý Nguyệt quyết định phải chủ động phóng ra, nàng muốn biết rõ ràng rốt cuộc Diệp Lăng muốn làm gì!

Kết quả là, Lý Nguyệt đến bên cạnh Diệp Lăng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng chủ động tiếp cận Diệp Lăng, cũng mở miệng hỏi Diệp Lăng.

“Fox công tử, xin hỏi người có tham gia đợt vây săn ngày mai không?”

“Ừ! Có!” Diệp Lăng gật gù trả lời, có điều câu trả lời của hắn rất có hiện tượng không thềm, để ý bởi tâm tư của hắn vẫn còn đặt ở trên tiễn pháp.

“Chúng ta có thể tạo thành một tiểu đội không?” Lý Nguyệt hỏi, hừ, tạo thành một tiểu đội thì người có thể đến gần ta, rất chiếm tiện nghi.

“Không, ta muốn độc hành, không tổ đội cùng người khác!” Diệp Lăng rất trực tiếp cự tuyệt lời mời này, căn cứ kế hoạch của Athena thì Diệp Lăng phải đi một mình, như vậy mới tiện cho việc theo đuổi Lý Nguyệt.

Đương nhiên nếu Lý Nguyệt đã chủ động mời thì Athena cảm thấy cần lo lắng một chút, cũng không thể lập tức đáp ứng nhưng cũng không nên lập tức cự tuyệt.

Lúc này Diệp Lăng lại không có tâm tư gì nên hắn trực tiếp cự tuyệt, hẳn không biết là Lý Nguyệt.

“Nga, vậy thì đã quấy rầy! Cáo từ!” Lý Nguyệt nói, đồng thời thi lễ một cái, sau đó xoay người rời đi.

Hừ, người là cái gì vậy, ta đã tự mình mời rồi lại còn cự tuyệt!

Tuy Lý Nguyệt hy vọng Diệp Lăng cự tuyệt, như vậy có thể chứng minh hắn không phải cố ý theo đuổi mình, nhưng là bây giờ bị người cự tuyệt thì lòng nàng cũng không chịu nổi, rất khó chịu!

“Ê ê, có phải ta nhìn nhầm không? Vừa rồi tên hồ ly tiểu tử kia lại cự tuyệt lời mời của Lý Nguyệt tiêu thư?”

“Người không có nhìn lầm, ta cũng nhìn thấy, điều này quả thật rất ngoài ý muốn, tiểu tử này đúng là rất cường hãn!”

“Đúng vậy, ngay cả Lý Nguyệt tiểu thư chủ động mời cũng cự tuyệt...”

“Tiểu ngu ngốc, sao người lại cự tuyệt?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi.

“Cái gì?!” Diệp Lăng rõ ràng đang rất chuyên tâm

“Vừa rồi người đã cự tuyệt lời mời của Lý Nguyệt, nàng đã chủ động mời người tham gia vậy sẵn cùng nàng, xem ra kế theo đuổi của người đã thành công bước đầu! Người đang cố ý câu nàng à?” Lãnh Huyết Ngũ tiếp tục hỏi.

“A?! Vừa rồi Lý Nguyệt có mời ta à? Sao ta không biết, lúc nào vậy?” Diệp Lăng hỏi.

“Giờ người mới biết? Đừng nói vừa rồi người không chú ý đến nàng chứ?” Lãnh Huyết Ngũ đã hiểu cũng không phải Diệp Lăng cự tuyệt Lý Nguyệt mà hắn không biết là Lý Nguyệt.

“Làm sao bây giờ, nếu bị Athena biết ta cự tuyệt Lý Nguyệt thì còn không bị nàng oán đến chết! Không được, ta muốn đuổi theo Lý Nguyệt...” Diệp Lăng khẩn trương nói.

Hắn khẩn trương cũng không phải vì cự tuyệt Lý Nguyệt, vèn vèn là vì sợ Athena nói, đây là kế hoạch nàng an bài, không ngờ tự mình lại đập vỡ.

479. Chương 480: Khối Gạch Lãng Mạn (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 480: Khối gạch lãng mạn (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Tuy nói rằng Diệp Lăng vừa cự tuyệt Lý Nguyệt làm nàng càng thêm tin tưởng hắn không phải đến theo đuổi nàng, về sau sẽ làm nàng càng dễ tiếp thụ.

Nhưng đạo lý gần quan được ban lộc này vĩnh viễn không đổi, ở cùng một chỗ cùng với Lý Nguyệt thì cơ hội luôn nhiều hơn so với bây giờ, đến lúc đó tùy thời có thể phát sinh một ít chuyện.

Theo đuổi nữ hài tử thì quan trọng nhất vẫn là ở cùng một chỗ, vô luận là lý do gì cũng được, khi ở cùng một chỗ thì cơ hội luôn rất nhiều.

“Bây giờ người đuổi theo kiểu gì, vừa rồi nàng đã về trước, hơn nữa người đuổi theo thì dùng lý do gì đây?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi.

“Tùy tiện bịa lý do, chỉ cần bịa ra một cái là được!” Diệp Lăng hoàn toàn không lo lắng đến việc này, trực tiếp tính tiền rồi bỏ chạy, điều này làm cho Lãnh Huyết Ngũ và những người âm thầm đi theo cảm thấy bất đắc dĩ, muốn đi ngăn cản Diệp Lăng nhưng lại không thể hiện thân.

“Cái gì?! Hắn muốn đuổi theo Lý Nguyệt, ngốc ời là ngốc, cự tuyệt thì cứ cự tuyệt, có gì mà phải đuổi theo, coi như nàng chưa từng mời qua là được, vốn kế hoạch cũng không nghĩ đến nàng sẽ đến mời mà!” Khi Athena thu được tin tức, vội đến nổi dậm chân đành dậm.

Mà nàng biết bây giờ đã không thể ngăn trở bởi khi nàng thu được tin tức thì Diệp Lăng đã gặp Lý Nguyệt, đã chậm!

Hiện tại Athena chỉ có thể cầu nguyện vào sự may mắn của Diệp Lăng, cầu ông trời cho hắn một cái lý do tốt, nếu vậy thì chuyện này cũng không xuất hiện biến hóa lớn gì cả.

“Dựa vào! Lý do này là cái mẹ gì vậy!”

Mà khi Athena thu được lý do thì nàng nhin không được chui âm lên, không có chút hình tượng nào. Mà lúc đó nàng có một loại đục vọng mãnh liệt muốn đánh Diệp Lăng một trận.

Mặc cho ai nghe được cái lý do như vậy cũng nải điên, không thể trách Athena được!

Lúc ấy...

Rốt cuộc Diệp Lăng cũng đuổi kịp Lý Nguyệt, hắn không nghĩ thêm gì nữa, trực tiếp vọt lên, sau đó gọi nàng.

“Lý Nguyệt!”

“?!” Khi Lý Nguyệt nghe được tiếng la của Diệp Lăng, nàng dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía sau, nàng thấy Diệp Lăng nẩy cự tuyệt mình giờ lại chạy đến đây.

Hắn tới đây làm gì? Không phải hắn đã cự tuyệt mình sao, chẳng lẽ thay đổi chủ ý?

Hừ, cho dù người đổi ý ta cũng sẽ không tổ đội với người, người cho là cự tuyệt bốn tiểu thư xong, tùy tiện nói vài câu thì bốn tiểu thư sẽ đáp ứng sao?

Khi Lý Nguyệt còn đang miên man suy nghĩ, Diệp Lăng cũng đang suy nghĩ, hắn cần một lý do, một cái lý do nói chuyện cùng Lý Nguyệt, giải thích vì sao gọi nàng lại.

Khi hắn nhìn trên mặt đất, bỗng thấy một vật phẩm, cuối cùng hắn quyết định dùng nó!

Lúc đó Lý Nguyệt cùng đám người Lãnh Huyết Ngũ âm thẩm nhìn Diệp Lăng khom người nhặt lên một khối gạch, ai cũng không rõ Diệp Lăng muốn làm gì.

“Lý Nguyệt! Khối gạch này là người đánh rơi à?”

“Oanh!”

Toàn trường té ngựa, tất cả mọi người đều bội phục Diệp Lăng, không ngờ lại dùng biện pháp này đến gần nữ hài tử, lý do này thật sự quá mạnh mẽ, mạnh đến bất khả tư nghị!

Lúc này Lãnh Huyết Ngũ rất muốn nhảy ra, hung hăng gõ đầu Diệp Lăng một cái, cũng muốn hỏi xem hắn đang nghĩ gì, người lại cầm một khối gạch đi hỏi một cô gái có phải nàng đánh rơi không.

Người thấy nữ hài tử nào mang gạch chưa? Người đi gần đó tìm một đóa hoa còn tốt hơn, cho dù bị người nhìn thấu cũng có thể đưa cho họ.

Gạch này là có ý gì? Chẳng lẽ dùng để phòng thân sao?

“Ha ha...” Lý Nguyệt ngây người một chút, sau đó bắt đầu cười phá lên, nàng phát hiện Diệp Lăng thật sự rất khôi hài, lần nào cũng có thể làm nàng cười thoải mái cả.

Lúc này nàng cảm thấy cho dù Diệp Lăng cố ý theo đuổi mình cũng không sao cả bởi hắn có thể làm nàng vui vẻ cười đùa, ở cùng hắn một chỗ làm nàng có cảm giác rất thoải mái.

Nếu đã như vậy thì những chuyện khác không quan trọng, chỉ cần hắn không có ý đồ gì khác với mình thì mình cũng không để ý ở cùng một chỗ với hắn.

“Làm sao vậy?” Diệp Lăng cầm gạch, ngơ ngác hỏi.

“Không có gì, thật sự người rất có ý tứ! Nói đi, người tìm ta có chuyện gì?” Sau khi cười một lúc, Lý Nguyệt liền hỏi Diệp Lăng, nàng tin rằng nhất định hắn có chuyện tìm nàng.

“Vừa rồi không phải người mời ta tổ đội sao? Vừa rồi ta đang suy nghĩ chuyện khác, không chú ý đến người, ta muốn tổ đội đi vây săn với người!” Diệp Lăng trực tiếp nói, điều này làm cho Lý Nguyệt cảm thấy có điểm ngoài ý muốn, nàng cảm thấy cho dù là vì chuyện này thì Diệp Lăng cũng phải nói cong queo một hồi chứ.

“Không được! Ai bảo vừa nãy ngươi cự tuyệt ta, rất mất mặt, ta cũng muốn cự tuyệt ngươi một lần!” Lý Nguyệt cười nói, trên mặt xuất hiện nụ cười khê rất ít gặp.

“Ừ, vậy sao...” Diệp Lăng có điểm thất vọng nói.

“Bất quá nếu ngày mai chúng ta có thể gặp được thì ta sẽ không ngại!” Lý Nguyệt cười

“?? Cái gì?” Diệp Lăng có điểm không hiểu, suy nghĩ xem lời nàng có ý gì.

“Cứ vậy đi, ngày mai tái kiến! Còn có, cục gạch này trả lại cho ta... Ha ha...” Lý Nguyệt cầm lấy khối gạch trong tay Diệp Lăng, lại cười cười, rất vui vẻ rời đi.

Nàng muốn khối gạch này chỉ muốn nhớ lại kỷ niệm này, nàng tin rằng khi nàng nhìn lại khối gạch này nhất định sẽ nhớ đến tình huống vừa rồi, sẽ cười thật vui.

“Tiểu Ngủ, như vậy là sao?” Diệp Lăng hỏi Lãnh Huyết Ngủ.

“Tiểu ngu ngốc, người ta đã đáp ứng đi cùng với ngươi rồi, đến lúc đó chỉ cần ngươi tìm nàng là được, thật sự là một tiểu ngu ngốc!” Lãnh Huyết Ngủ tức giận trả lời.

“Vậy không thành vấn đề a, may quá, nếu không Athena sẽ sinh khí lỗi tai ta sẽ phải chịu tội!” Diệp Lăng rất là may mắn nói.

“Tiểu ngu ngốc, ngươi rất để ý Athena kia à?” Lãnh Huyết Ngủ tựa hồ có điểm ghen.

“Ừ, bây giờ nàng là quân sư, ta phải nghe lời nàng, nếu không thì ta một cước đá bay nàng rồi!” Diệp Lăng hung hăng nói, cũng làm ra một động tác đá chán, giống như thật sự phải đá bay Athena vậy.

Lãnh Huyết Ngủ trầm mặc, nàng biết Diệp Lăng sẽ không ngoan như vậy, có điều không ngờ hắn lại “vong ân phụ nghĩa”, trực tiếp qua sông đoạn cầu...

Khi Athena thu được kết quả cũng thấy rất ngoài ý muốn, nàng không ngờ Lý Nguyệt lại không tức giận, ngược lại rất vui vẻ, hơn nữa còn ưng thuận đi cùng, vậy tức là lại tiến thêm một bước đến thành công.

Thiếu gia cũng quá may mắn, truy nữ hài tử có thể truy được như hắn thì tin rằng khắp thiên hạ cũng không có người thứ hai!

Nghĩ đến đây Athena cũng không khỏi bật cười...

“Lý Nguyệt, có phải ngươi đánh rơi khối gạch này không...” Khi Lãnh Huyết Thất nghe được chuyện này liền làm ra động tác như vậy với Diệp Lăng, “Ta nói tiểu sắc quỷ, ngươi học được chiêu này ở đâu đấy, rất mạnh mẽ!”

480. Chương 481: Khối Gạch Lăng Mạn (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 481: Khối gạch lăng mạn (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Mắc mớ gì đến ngươi, Lãnh Huyết Thất, ta phát hiện ngươi thật sự rất nhàm chán, mỗi ngày đều ở trong này làm chuyện vớ vẩn gì ấy, nhanh quay về Lãnh Huyết Tổ đi!” Diệp Lăng rất không khách khí nói.

“Tên vô lương tâm nhà ngươi, ta không phải vì ngươi mới ở đây sao, ta ở đây giúp ngươi tìm hiểu không biết bao nhiêu tin tức!” Lãnh Huyết Thất rất là khó chịu nói.

“Tin tức gì? Vì sao ta chưa từng nhận được?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi.

“Mấy tin tức này đều là vì người, nhưng không thể nói với người!” Lãnh Huyết Thất thần bí nói, mấy ngày nay quả thật nàng đang rất vội vì thứ này, mỗi ngày phải đổi một thân phận đi tìm hiểu tin tức.

Lãnh Huyết Thất làm một tên lừa đảo, đồng thời cũng là một gián điệp rất cao cấp, tìm hiểu tin tức là sở trường của nàng.

Nàng biết rõ việc Diệp Lăng theo đuổi Lý Nguyệt thì mình không thể cố gắng được gì nên rõ ràng đi chấp hành nhiệm vụ của Lãnh Huyết Tổ, đi tìm hiểu chuyện phòng thí nghiệm mà Diệp Lăng để lại.

Nói tới đây cũng hiện ra lý do tế nhị mà nàng không nói cho Diệp Lăng, cũng không phải nàng không tranh công mà việc này Diệp Lăng cũng biết, chẳng qua là nàng đang tìm hiểu xem phía Tường Không Đế Quốc biết bao nhiêu mà thôi.

Mà Tường Không Đế Quốc biết nhiều ít tựa hồ không có ý nghĩa gì với Diệp Lăng, hắn sẽ không thấy hứng thú!

“Tiểu Ngũ, đi săn thú cần chuẩn bị cái gì?” Khi chuẩn bị xuất phát, đột nhiên Diệp Lăng nghĩ đến vấn đề này.

“Chỉ cần cung tiễn, con mồi bị bắn trúng người có thể cắt vào trong không gian vật phẩm, có thể bảo tồn đầy đủ! Những người khác không có không gian vật phẩm thì có thể giao cho tồ chức giả, bọn họ sẽ hỗ trợ thu!” Lãnh Huyết Ngũ nói.

“Hóa ra là vậy, vậy nếu ta làm bữa, trực tiếp ném vào rất nhiều con mồi thì không phải ta thắng sao?” Diệp Lăng nghĩ đến biện pháp này liền trực tiếp hỏi.

“Hoạt động sẽ có người giám sát, nếu bị bắt thì sẽ trở thành đối tượng bị mọi người phỉ nhổ nên bình thường không ai dám làm như vậy!” Lãnh Huyết Ngũ hồi đáp.

“Vậy à, thế thì chúng ta đi thôi!” Diệp Lăng nói.

“Ừ!” Lãnh Huyết Ngũ đáp.

Lần này Lãnh Huyết Ngũ vẫn đi theo Diệp Lăng, vẫn đang âm thầm, dưới tình huống như vậy sẵn mà phải giấu từ một nơi bí mật gần đó tựa hồ trở nên rất khó khăn nhưng dường như vẫn không tạo được nan đề với Lãnh Huyết Ngũ, nàng vẫn có thể thoải mái giải quyết.

Kỳ thật đi vậy sẵn thì người bình thường rất khó đến gần nên việc Lãnh Huyết Ngũ bảo vệ Diệp Lăng dường như càng đơn giản hơn.

Bất quá Lãnh Huyết Ngũ lại phát hiện một nan đề khác, cũng không phải của mình mà là Diệp Lăng!

“Tiểu ngu ngốc, người không biết cưỡi ngựa, đến lúc đó bọn họ đều là cưỡi ngựa săn thú, người làm sao giờ?” Lãnh Huyết Ngũ phát hiện vấn đề này rất nghiêm trọng.

“Không sao cả, ta đi bộ là được, có nhiều chỗ ngựa cũng không lên được!” Diệp Lăng không thèm, để ý nói.

“Nhưng có đôi khi phải cưỡi ngựa đuổi theo con mồi...”

“Ta chạy còn nhanh hơn ngựa, không sao cả!” Diệp Lăng trực tiếp trả lời.

N ít

Nói cũng đúng, quả thật Diệp Lăng chạy rất nhanh, Lãnh Huyết Ngũ cũng không phải gặp qua mới chỉ một lần.

Lên xe xuất phát!

Diệp Lăng khác người ta, người ta đều là cưỡi ngựa đi đến nơi vây sẵn, mà hắn thì ngồi xe ngựa đi!

Bãi săn là hơn năm trăm dặm trong vùng núi ở phía Tây Hoàng Thành, ở đó có rất nhiều các loại chim bay cá nhảy, còn có một phần ma thú, là một nơi rất thích hợp để vây sẵn!

Nói đến ma thú thì cũng thuộc trong phạm vi vây săn, chỉ cần người có khả năng liệt sát, càng là ma thú cao cấp thì điểm càng cao, rất nhiều người còn trực tiếp ngắm về phía ma thú, như vậy có thể dễ đạt được điểm cao hơn.

Có điều ma thú cũng không phải dễ liệt sát đến vậy bởi quy cũ lần này là chỉ có thể dùng cung tiễn bắn rập, không được dùng vũ khí khác, ma pháp luyện kim thuật cũng không được dùng.

Kỳ thật lần này Vũ Giả sẽ càng dễ nổi bật hơn, tuy rằng không thể dùng vũ khí khác nhưng cung tiễn cũng có thể phát huy đầu khí chỉ cần luyện luyện một chút là được.

Khi Diệp Lăng ở sân tập bắn không thấy mấy người sử dụng đầu khí bắn tên kỳ thật cũng không phải không có mà vì tất cả mọi người đều tập luyện trong tối để người ta không thể biết được thực hư của mình.

“Muội muội, sao người còn chưa đi! Mau, chúng ta đi vây săn!” ở đại môn Lý gia, Lý Nguyệt còn dắt ngựa đi từ từ, tựa hồ đang chờ cái gì đó từ sáng đến giờ, mà Lý Ngạn vừa khôi phục thương thế đi ra, nhìn thấy Lý Nguyệt liền chào hỏi, cũng muốn Lý Nguyệt đi cùng mình.

“Tốt!” Lý Nguyệt xoay người lên ngựa, sau đó giục ngựa chạy đi.

“Muội muội, người chậm một chút. Thật là, không nói thì người không đi, vừa đi lại đi nhanh như vậy!” Lý Ngạn đuổi theo nhưng tốc độ của Lý Nguyệt rất nhanh làm hắn không thể đuổi kịp.

Tọa kỵ của Lý Nguyệt không phải hàng thường, mà thuật cưỡi ngựa của nàng cũng rất mạnh, dù sao nàng cũng là một giáo úy!

“Hừ! Đúng là một ngu ngốc, người sẽ không đến nhà ta đi chung sao?” Lý Nguyệt có điểm khó chịu nói.

Kỳ thật vừa rồi Lý Nguyệt đang chờ Diệp Lăng, nàng cảm thấy hôm qua mình nói như vậy thì nếu Diệp Lăng thông minh hơn một chút thì nên trực tiếp qua đi cùng nàng, như vậy có thể bảo đảm trăm phần trăm gặp nhau.

Đến khu vực săn bắn, nhiều người như thế thì ai biết ai ở đâu!

Kỳ thật điểm này cũng không phải đám người Athena và Lãnh Huyết Thất sơ sẩy, các nàng cũng biết như vậy là tốt nhất nhưng như vậy sẽ bại lộ một nhược điểm của Diệp Lăng là hắn không biết cưỡi ngựa.

Không biết cưỡi ngựa có thể sẽ mang đến đả kích cho nữ hài tử, sẽ làm hình tượng Diệp Lăng bị hao tổn nên bọn họ quyết định để cả hai bên đến khu vực săn bắn rồi tính sau.

Kỳ thật ngoài nguyên nhân trên còn có một nguyên nhân rất quan trọng là việc Diệp Lăng không biết cưỡi ngựa có rất nhiều người biết, nếu Diệp Lăng sắm vai người này, lại không biết cưỡi ngựa, kết hợp thêm, một ít đặc điểm sẽ làm người ta cảm thấy hắn chính là Diệp Lăng!

Như vậy cũng không sai, có thể tạo thành một trường hợp vô tình gặp mặt, đến lúc đó có thể càng lãng mạn hơn một chút, chỉ cần Diệp Lăng không phá hư là được!

Các nàng cũng biết rất nhiều chuyện lãng mạn, khi gặp phải Diệp Lăng sẽ trở nên ảm đạm!

Bất quá có đôi khi một ít chuyện rất bình thường, thậm chí khô khan, khi gặp phải Diệp Lăng có thể sẽ trở nên rất lãng mạn, ví dụ như sự kiện khối gạch hôm qua.

Rất nhiều năm sau, khi Lý Nguyệt cầm khối gạch này, trong lòng tràn ngập không phải ý cười mà một loại hạnh phúc...

“Tiểu Ngưu, người đoán xem ở đây có bao nhiêu người!” Khi xe ngựa của Diệp Lăng đến nơi, nhìn qua cửa sổ có thể nhìn thấy tình cảnh người người tấp nập làm người ta không khỏi hoài nghi vùng núi này có thể thừa nhận được sự săn bắn điên cuồng của đám người kia không.

Kỳ thật rất nhiều người đều lo lắng như vậy nhưng nơi này vẫn luôn thế, sau khi bị săn bắn xong thì rất nhanh khôi phục lại sinh cơ, giống như vô cùng vô tận vậy.

481. Chương 482: Vây Săn Bắt Đầu (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 482: Vây săn bắt đầu (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Hắn là có hai ba vạn người a, chỉ tính một người một con thì cũng phải hai ba vạn con mỗi, nơi này dù sao?” Thanh âm Lãnh Huyết Ngũ vang lên từ trong xe.

Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ cùng đi một xe ngựa, bắt quá hành khách này không ai biết cả, ngay cả xa phu cũng không biết xe mình có hai người.

“Đù, năm nào cũng vậy cả, giống như động vật sẽ từ vùng núi khác chạy đến đây vậy...” Diệp Lăng cũng không thể giải thích điều này, cũng cảm thấy có điểm bất khả tư nghị.

Thiên nhiên có rất nhiều thứ bất khả tư nghị nên Diệp Lăng cũng không nghĩ nhiều!

Diệp Lăng nhảy xuống xe ngựa, trà trộn vào trong đám người, mà Lãnh Huyết Ngũ cũng như hình với bóng đi theo sát hắn.

Sau khi Diệp Lăng đến không lâu lại lục tục có người đến, cũng chuẩn bị tham gia hoạt động vây săn lần này, những người này gây ra oanh động cũng không nhỏ!

“Lý Nguyệt tiểu thư!”

“Rống!”

Xem ra Lý Nguyệt đã đến rồi, lúc này Diệp Lăng chuẩn bị chen đến gặp Lý Nguyệt, như vậy có thể đi chung rồi.

Rất nhanh Diệp Lăng đã nhìn thấy Lý Nguyệt - một thiếu nữ xinh đẹp bị vây quanh, bây giờ hắn đang tính chen đến tổ đội với nàng, đây là chuyện nàng đã答应 hôm qua.

Mà lúc đó bên cạnh Lý Nguyệt rất nhanh hiện ra một người mà Diệp Lăng quen thuộc - là Lý Ngạn, hắn không khỏi có điểm phiền chán bởi hắn biết bây giờ mà đến nhất định sẽ có chuyện không vui.

Nhưng Diệp Lăng cũng không thèm để ý, bởi thực hành kế hoạch nên hắn cũng không ngại đi cùng một chỗ với Lý Ngạn!

Đương nhiên ý kiến của Lãnh Huyết Ngũ là để Diệp Lăng chờ Lý Ngạn đi xong rồi lại đến, Lý Ngạn hắn sẽ không ở cùng một chỗ với Lý Nguyệt, hắn sẽ đi tìm người khác.

Diệp Lăng nghe lời Lãnh Huyết Ngũ, chờ tại chỗ đợi lát nữa rồi qua.

Không lâu sau lại một người rất được sự chú ý của mọi người xuất hiện, hình như là công tử nào đó, sau đó còn là tiểu thư nào đó, đều là nhân vật có điều nổi bật trong Hoàng Thành, nơi này thật có thể gọi là phong vân tế hội.

Nhưng những người này cộng lại còn chưa đủ oanh động bằng người kia, làm cho người ta cảm thấy thật sự rất ngoài ý muốn!

Mà khi Diệp Lăng nhìn thấy người này cũng quyết định nhanh chóng rời đi, nhất là người này còn ở bên cạnh Lý Nguyệt nên đánh chết hắn cũng không đến gần Lý Nguyệt, kế hoạch tạm thời mắc cạn!

Là ai có năng lượng lớn như vậy?

Nếu nói đám người Lý Nguyệt gây nên oanh động, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào nhưng dù sao cũng đã biết trước sẽ xuất hiện rồi nên tuy oanh động nhưng tuyệt đối không ngoài ý muốn.

Người này là người mà tất cả mọi người cho rằng không có khả năng xuất hiện, cơ hồ không ai nghĩ đến nàng sẽ xuất hiện ở đây, thậm chí đến bây giờ còn có người đang hoài nghi có phải có người giả mạo không.

Tất cả mọi người đều hành lễ, cũng hô một câu –

“Hoàng Thượng!”

Đúng vậy, người này chính là Triệu Nhã Nhu, không ngờ nàng lại xuất hiện ở đây, nàng đến tham gia cùng vui với dân chúng hay chỉ vờ vện xuất hiện một hồi, nói một vài câu rồi đi đây?

Rất nhanh sẽ có đáp án!

“Các vị khỏe, hôm nay ta đến tham gia vây săn, mọi người không cần coi ta như Hoàng Thượng, ta chỉ là một người dự thi bình thường thôi!” Triệu Nhã Nhu cười nói.

“Rống!” Mọi người hưng phấn la lên, bọn họ có điều duy trì Triệu Nhã Nhu, mà đồng thời cũng muốn đến gần tiểu Nữ Hoàng này một chút.

Dựa vào, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nữ nhân biến thái này đang chơi trò gì, không có việc gì chạy đến đây tham gia làm gì, gây trở ngại kế hoạch của ta!

Sau khi Triệu Nhã Nhu xuất hiện Diệp Lăng liền trốn thật xa, hắn cảm thấy cho dù mình có cải trang đi nữa thì có khi cũng bị nàng nhận ra, không thể mạo hiểm được.

Mà bây giờ vấn đề đầu tiên nhất là vì Lý Nguyệt là giáo úy thủ thành, nếu Nữ Hoàng bệ hạ đã đến đây thì nàng phải nghĩ vô phần cổ làm hộ vệ!

“Có cần thừa dịp vây săn này bắn chết nàng không nhỉ... Coi như là ngoài ý muốn...” Lúc này Diệp Lăng rất là tà ác thâm nghĩ.

Xem ra lần vây săn này sẽ không được bình tĩnh...

“Nàng chính là tiểu Nữ Hoàng kia?” Lãnh Huyết Ngũ có điểm không dám xác định hỏi Diệp Lăng.

Triệu Nhã Nhu xuất hiện làm cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy ngoài ý muốn, bất quá cũng có rất nhiều người cho rằng đây là diễn trò, bọn họ vẫn có điểm không thể tin được Triệu Nhã Nhu lại xuất hiện.

Tuy rằng toàn đại lục cũng biết đến nhân vật Triệu Nhã Nhu này nhưng quả thật không mấy ai nhìn thấy được chân diện của nàng, Triệu Nhã Nhu rất ít xuất hiện trước mặt mọi người, vẫn là một người khá thần bí.

Đương nhiên cũng có rất nhiều người có ảnh hoặc tranh vẽ nàng, đại khái biết dung mạo

của nàng nhưng khi người thật xuất hiện thì vẫn có một ít cảm giác khác lạ, có điểm không dám khẳng định.

Lãnh Huyết Ngũ có bức họa của Triệu Nhã Nhu nhưng vẫn không dám khẳng định trăm phần trăm!

“Ừ!” Diệp Lăng gật gật đầu, tin rằng Diệp Lăng rất có tư cách trả lời câu này.

Sau khi được xác định, Lãnh Huyết Ngũ tự hỏi một lát, sau đó hỏi ra một câu. Nếu Lãnh Huyết Thất ở đây thì nhất định sẽ phát điên.

Lời Lãnh Huyết Ngũ rất đơn giản, chỉ có hai chữ -

“Giết nàng?”

Nàng có cùng ý tưởng với Diệp Lăng, nghĩ muốn thừa dịp này trực tiếp giết Triệu Nhã Nhu. Nguyên nhân cũng không phải vì Lãnh Huyết Tổ, không phải vì Chu Tước Đế Quốc mà vì chính Diệp Lăng.

Làm Lãnh Huyết Ngũ sao nàng không biết thái độ của Triệu Nhã Nhu với Diệp Lăng được, tuyệt đối là đối địch, nàng tin rằng nếu Diệp Lăng rơi vào tay Triệu Nhã Nhu thì tuyệt đối không có kết quả tốt.

ít nhất trong hai năm này thái độ của Triệu Nhã Nhu là như vậy, có một loại địch ý rất sâu, một loại địch ý làm người ta khó hiểu.

Rất nhiều người có điểm nghĩ không ra, nếu Diệp Lăng đã thành công rồi đi thì làm hoàng đế, đáng ra Triệu Nhã Nhu nên buông dịch ý này bởi nó không có ý nghĩa gì với đế quốc nhưng Triệu Nhã Nhu lại không.

Mà điểm kỳ quái là, thái độ của Triệu Nhã Nhu với những thành viên Diệp gia như Diệp Thành Thiên hay những người rời đi đều không tiếp tục thái độ căm thù, ngược lại mặc cho thủ hạ hợp tác, không tán thành nhưng cũng không phản đối.

Điểm này vốn cũng không kỳ quái bởi những người của Diệp gia đã rời khỏi Tường Không, chỉ cần họ không có quan hệ gì với nội bộ Tường Không thì làm người soán vị thành công, Triệu Nhã Nhu tự nhiên sẽ không xen vào đám nhân sĩ không có quan hệ này.

Nhưng hiện tại nàng vẫn tiếp tục chú ý Diệp Lăng, lại bình thường với những người này, cái này rất quái!

Nói đơn giản hơn, hiện tại nếu người của Diệp gia toàn bộ xuất hiện ở đây thì có lẽ Triệu Nhã Nhu cũng dùng lễ đối đãi, nhưng chỉ riêng Diệp Lăng sẽ hưởng thụ một loại đặc quyền, ừ, không có khả năng dùng lễ, thập diện mai phục thì có!

Đương nhiên người biết được chuyện này cũng không nhiều, bất quá là thành viên trong thế giới hắc ám, Lãnh Huyết Ngũ rất dễ dàng thu được tin tức này bởi trong thế giới hắc ám có một đám người sẽ đối phó với Diệp Lăng.

“Ừ, ta cũng nghĩ rằng nên làm như vậy, chúng ta tìm cơ hội giết nàng...” Diệp Lăng trực tiếp đáp lại.

482. Chương 483: Vây Săn Bắt Đầu (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 483: Vây săn bắt đầu (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nếu nói việc giết Triệu Nhã Nhu không có phiền toái gì thì trăm phần trăm Diệp Lăng sẽ giết nàng bởi với hắn mà nói, sự tồn tại của nàng là một sự uy hiếp với mình. Tuy bình thường hắn mơ mơ màng màng nhưng hắn vẫn rất rõ điều này.

Cũng vì vậy hắn mới cải trang, nếu không lấy tính cách của hắn đã sớm trực tiếp đi vào, đồng thời hắn cũng không muốn Triệu Nhã Nhu có cơ hội nhìn thấy mình, bởi vậy khi thấy Triệu Nhã Nhu thì hắn liền trốn ngay.

Giống như hiện tại...

“Trốn!”

Khi Diệp Lăng phát hiện Lý Nguyệt tựa hồ đang tìm cái gì, ngay khi Lý Nguyệt có thể đảo mắt đến mình, hắn liền tránh trong đám người, làm cho Lý Nguyệt thất vọng quay về.

“Chẳng lẽ hắn còn chưa tới sao?” Lý Nguyệt lẩm bầm nói, trên mặt lơ đãng lộ ra một tia mất mát.

“Sao vậy Lý Nguyệt giáo úy?” Triệu Nhã Nhu thuận miệng hỏi, tựa hồ cũng không để ý lắm. Bất quá người có thể làm nàng hỏi đến cơ hồ không có, Lý Nguyệt có thể được nàng “không thềm, để ý” hỏi cũng coi như rất khó rồi.

Có người đồn rằng tựa hồ Triệu Nhã Nhu cũng có chút chiều cổ một cách đặc thù với Lý Nguyệt, không biết là vì quan hệ của Lý gia hay vì Lý Nguyệt và nàng mỗi người một vẻ...

Có lẽ, chỉ là có lẽ thôi nhé, là vì Lý Nguyệt từng cự tuyệt qua Diệp Lăng...

“Không có gì...” Lý Nguyệt hồi đáp, sao nàng có thể nói mình đang đợi một người, một thiếu niên khác phái được.

Nếu chuyện này bị người khác biết thì nhất định sẽ làm toàn thành oanh động, ai cũng biết tính cách của Lý Nguyệt, biết thái độ trước giờ của nàng với người khác phái.

“Ừ...” Triệu Nhã Nhu cũng không truy vấn, nàng có thể tùy tiện hỏi đã rất khó rồi, chuyện làm nàng hứng thú thì tìm khắp thiên hạ cũng không có mấy.

Ở bên kia, khi Diệp Lăng trốn đi, Lãnh Huyết Ngũ cảm thấy có điểm kỳ quái, lại hỏi: “Người đang làm gì?”

“Trốn đi, ta sợ bị Lý Nguyệt nhìn thấy.” Diệp Lăng hồi đáp.

“Tiểu đầu đất, người đừng quên người đến đây để làm gì!” Lãnh Huyết Ngũ nhắc nhở.

“Ta đến tán Lý Nguyệt!” Diệp Lăng lập tức hồi đáp.

“Nếu đã như vậy thì sao người còn tránh nàng, bị nàng nhìn thấy thì đã sao, ta biết người sợ gặp mặt với Triệu Nhã Nhu nhưng chắc hẳn nàng sẽ không bắt Lý Nguyệt mang người tới, nàng lại không biết người, không có hứng thú với người!” Lãnh Huyết Ngũ âm thầm nói với

Diệp Lăng.

Đúng như lời nàng, Triệu Nhã Nhu thân là tôn sư một quốc gia, sao lại có rảnh rỗi đến nỗi đi nhìn xem đối tượng kết giao của thủ hạ, thậm chí ngay cả hỏi cũng khó nữa là.

“Ta biết, nhưng ta sợ vạn nhất vì Lý Nguyệt, nữ nhân biến thái kia đột nhiên nhìn về phía ta thì không hay ho.” Diệp Lăng trả lời.

“Nhìn về phía người thì sao vậy, chẳng lẽ liếc mắt một cái thì nàng có thể nhận ra sao?” Lãnh Huyết Ngũ rất không thèm để ý nói, Diệp Lăng bây giờ thì cho dù là người quen thuộc cũng khó mà nhận ra.

“Chẳng lẽ người và nàng rất quen thuộc sao?” Lãnh Huyết Ngũ lại hỏi, nàng vẫn cảm thấy quan hệ giữa hai người không đơn giản như vậy.

“Không quen, quả thật ta với nàng rất không quen!” Diệp Lăng lập tức phủ định, trong trí nhớ của hắn thì quả thật mình không quen với Triệu Nhã Nhu, trước đây chơi chung một thời gian ngắn, sau khi lớn lên cũng chỉ gặp qua hai lần, không, tính thêm lần này nữa là ba.

“Nếu đã không quen thì người còn sợ cái gì?” Lãnh Huyết Ngũ tức giận hỏi.

“Ừ nhì, ta sợ cái gì?” Diệp Lăng cũng thấy kỳ quái, dường như mình cũng không nên sợ, cho dù bị Triệu Nhã Nhu nhìn thấy thì đã sao? Bây giờ cho dù lão mẹ đến đây cũng chưa chắc có thể nhận ra nữa là, Triệu Nhã Nhu sao có thể nhận ra?

Vì thế Diệp Lăng lại đi ra, bất quá lúc này hắn đi ra cũng không có hiệu quả bởi Lý Nguyệt đã không tìm nữa.

“Tiểu Ngũ, người nói bây giờ ta bắn trộm có thể giết chết nàng không?” Diệp Lăng lôi kéo cung, cũng đặt tên lên, mà lúc này không ai chú ý động tác này của hắn bởi rất nhiều người ở đây đều làm như vậy.

Lần vây săn này đã sắp bắt đầu, rất nhiều người bây giờ còn đang điều chỉnh cung nỏ của mình, nhìn xem có sơ suất gì không, lúc này cơ hồ có thể nói là lần kiểm tra cuối cùng rồi.

Khi hoạt động vây săn bắt đầu thì không ai có cơ hội ra ngoài nữa, mà người ở ngoài cũng không được tiến vào, chỗ này sẽ bị phong bế lại, trừ phi có tình huống đặc thù xuất hiện hoặc là tự mình buông tha lần hoạt động này.

“Không chết được, ở chung quanh nàng có rất nhiều cao thủ giống ta.” Lãnh Huyết Ngũ lãnh đạm nói.

Khi nàng nói phải ám sát Triệu Nhã Nhu thì cũng đã tìm hiểu tình huống, nàng phát hiện chung quanh Triệu Nhã Nhu có rất nhiều cao thủ âm thầm bảo hộ, tất nhiên tuy đều là cao thủ nhưng cũng không có năng lực phát hiện sự tồn tại của nàng.

Năng lực của Lãnh Huyết Ngũ cao hơn bọn hắc không ít nhưng bọn hắc lại chiếm ưu thế về nhân số cho nên phải giết chết Triệu Nhã Nhu dưới sự bảo hộ của bọn hắc thì cơ hồ là nhiệm vụ bất khả thi.

Đây cũng là điều tất nhiên, nếu Hoàng Đế Tường Không Đế Quốc dễ dàng bị ám sát như vậy thì Triệu Nhã Nhu đã sớm chết vài lần.

“Vậy nếu ta có thể giết nàng thì có phiền toái lắm không?” Diệp Lăng thuận miệng hỏi, tựa hồ hắc có biện pháp thu phục, cũng tựa hồ chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi.

“Không chỉ là phiền toái, lấy năng lực hiện tại của chúng ta thì rất khó chạy đi, hơn nữa mục đích lần này của người cũng rất khó thực hiện.” Lãnh Huyết Ngũ nói.

Có đôi khi giết người rất đơn giản, cái khó là không để lại dấu vết và toàn thân trở ra, đó cũng là một phương diện trọng yếu mà Lãnh Huyết Ngũ lo lắng, những lần ám sát trước kia của nàng cơ hồ đều là không để lại dấu vết nên mới trở thành đại lực đệ nhất sát thủ.

Hơn nữa lần này Diệp Lăng đến đây vì Thiên Cơ Giáp, nếu ám sát Triệu Nhã Nhu sẽ gây trở ngại đến mục đích này thì Diệp Lăng sẽ không làm.

“Ừ, vậy thì thôi, chờ sau này lại có cơ hội rồi tính.” Diệp Lăng thực tùy ý nói, cũng giống như hắc rất tùy ý muốn giết Triệu Nhã Nhu vậy, đến cũng nhanh mà đi cũng không chậm

“Ừ, dù sao nàng cũng không có nguy hiểm gì nhiều với người, bất quá bây giờ có một vấn đề, nếu Lý Nguyệt đi theo Triệu Nhã Nhu thì chúng ta xuống tay kiểu gì?” Lãnh Huyết Ngũ nhìn Triệu Nhã Nhu ở cùng một chỗ với Lý Nguyệt, vấn đề này dường như có điểm đau

“Cũng không có gì, Lý Nguyệt chỉ đi theo nàng một lúc thôi, rất nhanh sẽ tách ra.” Diệp Lăng không thân để ý trả lời.

IIQII

“Lúc hoạt động bắt đầu thì tất cả mọi người sẽ đi vào vây săn, cũng không có nhiều người tụ tập cùng một chỗ, lúc đấy sự bảo hộ Triệu Nhã Nhu cũng sẽ yếu đi nhiều, mà Lý Nguyệt lâm thời làm công này tất nhiên cũng không có chuyện của nàng, ta có thể ở cùng một chỗ với nàng, đến lúc đó... ha ha...” Diệp Lăng cười gian.

Lãnh Huyết Ngũ im lặng.

”Hoàng Thượng, nếu lần này người đã đến thì từ người tuyên bố bắt đầu đi..

Người tổ chức hoạt động kỳ thật cũng là nhân viên chính phủ, hơn nữa còn là quan to triều đình, vốn hắc đã chuẩn bị hết thủy, bắt đầu diễn thuyết rồi.

Nhưng Triệu Nhã Nhu đột nhiên đến làm hắc không biết làm sao cho phải, hắc không biết ý nàng nên hắc cũng không dám bắt đầu, cũng chỉ có thể mời Triệu Nhã Nhu trước.

483. Chương 484: Vây Săn Bắt Đầu (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 484: Vây săn bắt đầu (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Cứ làm như bình thường đi, ta đã nói lần này ta cũng chỉ giống mọi người, đều là người thường đến tham gia vây săn thôi.” Triệu Nhã Nhu lãnh đạm nói

“Này... Hay là Hoàng Thượng tự mình lên thì có ý nghĩa hơn, ta nghĩ mọi người cũng sẽ nghĩ như vậy.” Quan to triều đình kia cũng không tiếp tục thủ tục như bình thường mà vẫn tiếp tục mời mọc Triệu Nhã Nhu qua.

Trừ bỏ giúp hấn thoát khỏi phiền toái ra thì kỳ thật cũng có thể vỗ mã thí của Triệu Nhã Nhu một chút.

“Đúng vậy, Nữ Hoàng xinh đẹp, người đến thì hay hơn a!”

Người ở dưới nghe vậy cũng bắt đầu phụ họa, mà đây cũng là điều nội tâm họ muốn nhìn thấy, dù sao làm cho Nữ Hoàng tự mình chủ trì cũng làm cho đợt vây săn này càng trở nên quan trọng hơn, làm cho bọn họ càng có thể kiêu ngạo hơn.

Kiêu ngạo như thế nào? Còn không phải đi thả phòng rằng hoạt động vây săn mình tham gia là Nữ Hoàng bệ hạ đích thân chủ trì, hơn nữa cùng tham gia, đây là chuyện đáng tự hào khoe mẽ đến chùng nào?

“Vậy thì ta tới a!” Triệu Nhã Nhu vẫn bình thản như vậy, trực tiếp bước lên cái đài nho nhỏ kia, trước sự chú mục của mọi người, nàng nói bốn chữ —

“Vây săn bắt đầu!”

Đơn giản sáng tỏ làm người ta có điểm không phản ứng kịp, một ít lời diễn thuyết như thường lệ của ngày trước cũng được tỉnh lược, tuy những lời này vốn cũng không nhiều, cao lắm là mấy phút đồng hồ thôi nhưng cái này cũng đơn giản quá đi.

Bất quá, sau khi ngảy người một lúc, mọi người mới kịp phản ứng lại.

“Rống!”

Tiếng hô động trời tuyên cáo hoạt động vây săn lần này đã chính thức bắt đầu, mà cái loại ngắn gọn rõ ràng này của Triệu Nhã Nhu cũng làm nhiều người rất tán thưởng, trong đó có cả thể bất lưỡng lập - Diệp Lăng.

“Không thể không nói, tuy rằng nữ nhân này biến thái nhưng làm việc lại rất rõ ràng.”

“Ừ, rất rõ ràng, bất động thanh sắc liền trực tiếp giết chết cha mình, còn tàn sát tất cả hoàng tộc làm cho ngôi vị hoàng đế của nàng không thể dao động được.” Lãnh Huyết Ngũ gật đầu tán thành.

Hiện tại toàn bộ hoàng tộc của Tường Không Đế Quốc chỉ còn ba người, một là bản thân Triệu Nhã Nhu, hai người khác là Thất công chúa và Thất tâu.

Ai, dựa theo cách nói của Trung Quốc cổ đại thì hoàng tộc này đã tuyệt hậu...

Diệp Lăng nghĩ như vậy, hoàng tộc chỉ còn ba nữ tử này thì hương khói đã đoạn tuyệt rồi...

Bất quá đây là cách nói của Trung Quốc cổ đại, trên đại lục này thì khác, nữ cũng có thể kế thừa hương khói, chẳng qua cũng phải tìm một người ở rể mới được.

Mà Nữ Hoàng Tường Không Đế Quốc tất nhiên sẽ tìm một người ở rể, nàng không có khả năng xuất giá ra ngoài, mà con rể này dường như là thân vương đế quốc thì phải.

“Đi thôi, nếu không đi sẽ bị người phát hiện.”

Nhìn Diệp Lăng còn đang ngần người, Lãnh Huyết Ngũ liền nhắc nhở vì lúc này những người khác cũng đã chạy rồi, sau tiếng hô kia cũng đã xuất phát về bãi săn.

Đương nhiên cũng không phải không ai có thái độ như Diệp Lăng, có một ít người sẽ chậm chậm đi tới, tỏ vẻ một loại thái độ là rất lạnh nhạt, lãnh đạm Có một từ rất văn nhã để hình dung nó là - trang sức bức.

(trang sức bức là làm ra vẻ ngưu bức, tức làm ra vẻ mình ghê gớm lắm vậy - DG)

Diệp Lăng cũng có thể ra vẻ một chút nhưng nếu rất nải bật thì hấn sẽ không làm bởi hấn luôn rất bận rộn.

Vì sao nói Diệp Lăng sẽ trở nên nổi bật? Rất đơn giản bởi những người ở đây đều là cười ngựa, trong sân kỳ thật ai cũng cười ngựa cả trừ phi không có ngựa thôi.

Nhân tiện cũng nói luôn về cái tràng săn bắn này, kỳ thật vùng săn bắn rất lớn, lớn đến nỗi làm người ta khó tưởng tượng ra được, vây săn là một vùng núi, một vùng núi hình dạng không có quy tắc nào cả, dài nhất có khi đến năm trăm dặm, rộng ba trăm

Như vậy tương đương với một phần tư một hành tỉnh của đế quốc, có khi còn lớn hơn một ít tiểu vương quốc nữa.

Chuyện này cũng là chuyện đương nhiên, hoạt động vây săn này là việc trọng đại của toàn bộ đế quốc, nhân số tham gia rất đông, nếu chỉ là một tiểu địa phương thì sao đủ để săn.

Như thế thì chẳng khác nào so cướp đoạt, không phải so bản lĩnh săn thú, như vậy sẽ đi ngược với tôn chỉ của hoạt động.

Hoạt động có một nội quy là không được cướp đoạt con mồi, đương nhiên là chỉ con mồi đã bị bắn hạ, nếu trùng hợp cùng gặp một con mồi thì chỉ có thể so đấu thực lực hoặc hợp tác bắt lấy.

Hoạt động vây săn này cũng không xa lạ với Diệp Lăng, trước kia hắn cũng từng tham gia rồi, còn đạt được vị trí xuất sắc nữa, bất quá lần đó hắn cũng không cần phải lấy cung tiễn qua, là Diệp Lam Vũ các nàng thu phục.

Lúc ấy Diệp Lăng là thành viên của một tiểu tá, có Diệp Lăng, còn có Diệp Lam Vũ Thất

công chúa, còn có vài nữ hài tù nữa, Diệp Lăng cũng không nhớ rõ là ai, chỉ nhớ Diệp Lam Vũ và Thất công chúa vì có điều quen thuộc thôi.

Lúc ấy nguyên nhân đạt được vị trí xuất sắc cũng không phải vì thành viên trong tổ mạnh mẽ đến đâu mà vì vận khí của đội ngũ quá mạnh mẽ, cơ hồ đến đâu cũng có con mồi, có thể nói là con mồi đều tự động đưa lên miệng vậy.

Săn thú thì thời gian mất nhiều nhất vào việc phát hiện con mồi, đây mới là mấu chốt nhất, mà tiểu tổ của Diệp Lăng lại không cần công đoạn này, muốn không thắng cũng khó.

Lúc đó cơ hồ tất cả mọi người đều cảm thán –

Ai, vận khí của Thập Tam thiếu gia quả nhiên là vô địch!

Trở lại chuyện chính, địa bàn lớn như vậy tất nhiên cần con ngựa làm phương tiện đi lại, làm thứ để đám quý tộc trang sức bức, tất nhiên sẽ có.

Mà Diệp Lăng không phải hắn không dùng nổi mà là hắn không biết cưỡi ngựa nên hắn chỉ có thể đi bộ, cũng vì thế mà hắn không thể xen lẫn trong đám người kia, tốt nhất là chạy theo bình dân trước.

Nếu để người ta phát hiện quý tộc như hắn lại không cưỡi ngựa thì nhất định sẽ làm người ta chú ý, thân một ít đoán rất có thể sẽ đoán ra hắn là một quý tộc mà khắp thiên hạ chỉ có một người không biết cưỡi ngựa, chính là tên bại gia tù kia.

Cho nên Diệp Lăng phải sớm đi vào vây săn tràng, nếu đã vào rồi thì tin rằng sẽ không còn ai chú ý hắn nữa.

Vây săn trắng lớn như vậy, sau khi xâm nhập có khi chỉ có mình mình, sẽ không gặp người khác. Với xác suất như vậy thì Diệp Lăng cảm thấy mình sẽ không trùng hợp hội ngộ đến Triệu Nhã Nhu.

Đương nhiên cũng vì vậy nên sau khi Diệp Lăng đi vào cũng không rời đi quá xa bởi hắn muốn đi theo Lý Nguyệt, nếu không thì hắn và Lý Nguyệt trên cơ bản sẽ không gặp nhau.

“Hy vọng người không đi cùng nữ nhân biến thái kia, nếu không chúng ta cũng chỉ có thể định lại kế hoạch.” Diệp Lăng ngồi trên một tảng đá nhô trên sườn núi, ở đó vừa hay có thể nhìn thấy đám người Lý Nguyệt cùng Triệu Nhã Nhu còn chưa đi vào vây săn tràng.

Diệp Lăng đang chờ đợi, đợi xem ý đồ của Lý Nguyệt, nếu đi cùng Triệu Nhã Nhu thì hắn sẽ buông tha cho lần hoạt động này, trực tiếp quay về thành nghỉ ngơi.

Bất quá may mà dường như Lý Nguyệt cũng không định đi cùng Triệu Nhã Nhu, mà Triệu Nhã Nhu cũng không giữ Lý Nguyệt lại bên mình, Lý Nguyệt quyết định sẽ như năm trước, một mình tìm một khu vực không ai để săn thú.

484. Chương 485: Một Tên Bắn Chết (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 485: Một tên bắn chết (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nhìn thấy Lý Nguyệt đi về một hướng, Diệp Lăng lập tức chạy đến chặn trước, chuẩn bị cho Lý Nguyệt một cái “kinh hỉ”, kinh là chắc chắn rồi, hỉ thì chưa biết được...

Mà Lý Nguyệt đi rồi, đám quý tộc trang sức bức kia cũng có một ít người đi theo, mục tiêu của họ chính là Lý Nguyệt, bọn họ là người theo đuổi của nàng, tuy Lý Nguyệt không mời nhưng sao họ có thể bỏ qua cơ hội như vậy được.

Không chỉ những người này, một số người đi vào trước cũng chú ý đến Lý Nguyệt, muốn chế tạo một cơ hội để vượt qua lần vây săn này cùng nàng.

Diệp Lăng cũng đã sớm tính đến những thứ này rồi, cho dù đàn độn đến đâu cũng có thể tính đến hướng gì hần không phải đàn độn, chỉ hơi trì độn một chút thôi. Có điều hần không ngờ đến nữ nhân biến thái Triệu Nhã Nhu kia cũng có người theo đuổi.

“Dựa vào, đám người kia chán sống à, ngay cả nữ nhân này cũng dám đến gần!”

Khi Diệp Lăng nhìn thấy Triệu Nhã Nhu di chuyển, phát hiện số người theo nàng dường như cũng không ít hơn Lý Nguyệt, thậm chí có thể nói là nhiều hơn nữa!

Đây là chuyện Diệp Lăng không thể tưởng được, bất quá cũng hợp tình hợp lý. ở trong mắt Diệp Lăng, Triệu Nhã Nhu là biến thái, là nguy hiểm không thể tiếp cận, nhưng trong mắt những người khác thì lại khác.

Có một ít người cảm thấy tuy rằng Triệu Nhã Nhu nguy hiểm thật nhưng chỉ cần giam được lòng nàng thì nhất định sẽ ngoan ngoãn như con chó thôi, biến thành một tiểu nữ nhân vô hại đáng yêu.

Đối với điều này, cách nói của Diệp Lăng là tuyệt đối không có, kẻ biến thái như Triệu Nhã Nhu kia không có khả năng biến thành như vậy, nói không chừng hôm nào đó nàng nổi điên lên sẽ giết luôn người yêu ấy.

Bất quá có một ít người cũng biết như vậy, cũng tính đến mình có thể sẽ chết nhưng vẫn nghĩa vô phản cổ đi theo đuổi Triệu Nhã Nhu!

Cũng không phải bọn hần luẩn quẩn trong lòng muốn tìm chết mà vì vị trí của nàng quả thật có hấp dẫn trí mạng với người khác!

Nữ Hoàng của một cái đế quốc, vền vẹn chỉ thế đã đủ giải thích hết thấy!

Cái đỉnh của quyền lợi làm cho một số người dù chết vẫn thấy vui vẻ, cảm thấy vô oán vô hối...

”Không cần quan tâm đến bọn hần, bọn họ vốn không đáng đồng tình! Lãnh Huyết Ngũ âm thầm nói, thật sự nàng nhìn thấy trường hợp như vậy quá nhiều rồi.

“Ừ! Ta cũng không rảnh đi quản bọn hần, hiện tại đã đủ rồi!” Diệp Lăng cau mày hỏi: “Tiêu Ngũ, người cảm thấy ta nên xuất hiện trước mặt Lý Nguyệt như thế nào mới tốt, nên dùng biện pháp gì đây?”

“Tùy người, ngay cả gạch người cũng dùng được nữa còn sợ cái gì!” Lãnh Huyết Ngũ rất không thèm đề ý về chuyện này, hơn nữa còn khinh bỉ Diệp Lăng một chút, cái loại chuyện này người còn làm ra được mà còn tốn sức suy nghĩ cái gì, trực tiếp đi nhốt đại cái gì đến hỏi có phải nàng đánh rơi không là được.

“Nói cũng đúng, hay dùng lá cây... Bất quá, tiểu Ngũ à, chiêu này đã dùng qua rồi, nếu dùng lại thì có không thích hợp lắm không?” Diệp Lăng nhặt một mảnh lá cây lên, có điểm làm khó nói.

“Người cũng biết không thích hợp à, kỳ thật dùng biện pháp khác thì tốt hơn, người có thể từ từ đi ra, nói với nàng, Lý Nguyệt tiểu thư thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau!” Lãnh Huyết Ngũ nói, cách này dường như rất bình thường, rất nhiều người vẫn dùng nó.

“Đối cái khác!” Diệp Lăng nói thẳng.

“??” Lãnh Huyết Ngũ nghi hoặc một chút, nàng cảm thấy lấy tính cách của Diệp Lãng thì sao lại phủ quyết điều này, điều này lại rất bình thường, có khi Diệp Lãng sẽ trực tiếp sử dụng mới đúng.

Rất nhanh Lãnh Huyết Ngũ hiểu được vì sao, hóa ra hiện tại trước mặt Lý Nguyệt có một thiếu niên quý tộc chặn đường, mà tựa hồ hắn đang dùng chiêu này...

“Lý Nguyệt tiểu thư thật trùng hợp, ngay cả ở đây cũng có thể gặp nhau, thật là có duyên a!”

“Cút ngay, đừng chặn đường ta!”

Rất rõ ràng, đây là thất bại...

“Lý Nguyệt tiểu thư thời tiết hôm nay thật đẹp...”

“...”

Thất bại...

“Tiểu Ngũ, mau tìm cách xem!” Diệp Lãng nhìn Lý Nguyệt càng ngày càng đến gần, thúc giục.

“Không cò, không ngờ người theo đuổi Lý Nguyệt nhiều như vậy, biện pháp ta có thể nghĩ đến họ đều dùng rồi!” Lãnh Huyết Ngũ đã buông tha cho, nàng không muốn tiếp tục phát biểu gì ở vấn đề này.

Một đường đến đây không biết có bao nhiêu người già vờ giữa đường gặp Lý Nguyệt, sau đó đến gần, dù các loại phương pháp, từ những cách Lãnh Huyết Ngũ có thể nghĩ đến những cách nàng không nghĩ ra đều sử dụng cả, bất quá kết quả vẫn như nhau, không một ai thành công.

“Quên đi, không cần người suy nghĩ nữa!” Diệp Lãng trả lời, cũng không phải hấn thát

vọng với Lãnh Huyết Ngũ mà vì đã không còn thời gian bởi Lý Nguyệt đã ở bên cạnh hắn.

“Fox công tử?” Khi Lý Nguyệt thấy Diệp Lãng liền lên tiếng trước, bây giờ nàng rất muốn hỏi Diệp Lãng vì sao không xuất hiện sớm hơn.

“Chào Lý Nguyệt tiểu thư người cũng đến vậy sẵn sao? Ta cũng thế! Chúng ta đi chung a!” Tựa hồ Diệp Lãng không lấy gì cả.

“...” Mọi người trầm mặc.

Ai không biết đến đây đều là vậy sẵn, mà nhất định người đứng đây chờ sẵn, bất quá người cũng nói dám thắng mời nàng cùng đi a!

“Hừ! Ai muốn đi với người, lời hẹn của chúng ta đã qua rồi!” Lý Nguyệt hừ nói, nàng rất không thích Diệp Lãng cự tuyệt, tuy rằng sau đó đã bù lại nhưng bây giờ lại không chịu đến tìm nàng trước.

“Không phải đâu, sao người lại nói không giữ lời, ta còn riêng đứng đây chờ người!” Diệp Lãng lập tức nói, lời này cũng tố cáo việc hắn đứng sẵn nơi này chờ Lý Nguyệt đến.

“Người ở đây chờ ta sao?” Đột nhiên Lý Nguyệt nghĩ đến việc này.

“Đương nhiên, nếu không ta đứng đây làm gì, chẳng lẽ chờ những người đằng sau người... Ai, không công đợi, ta chỉ có thể một mình đi sẵn vậy...” Diệp Lãng tựa hồ có điểm thất vọng, lần này dường như đã thất bại, xem ra phải tìm cơ hội xảo ngộ với nàng.

Ý, người của Athena, không phải nàng đã nói sẽ an bài chuyện cho chúng ta sao?

“Người từ từ đã! Khi sáng người không xuất phát cùng ta là vì người ở đây chờ sao?” Lý Nguyệt hỏi.

“Xuất phát? Vì sao? Chúng ta có hẹn như vậy sao? Diệp Lãng có điểm kỳ quái hỏi.

“..., Không có! Quên đi, xem ở việc người chờ ta tại đây, ta đi với người vậy!” Lúc này Lý Nguyệt mặt không biểu tình nói.

Nàng sẽ không thừa nhận lúc sáng mình ở cửa nhà chờ Diệp Lãng. Mà bây giờ dường như nàng mới phát hiện giống như cũng không nói rằng sẽ cùng xuất phát, chỉ là cùng nhau sẵn thú mà thôi.

“Ừ, đi chung!” Diệp Lăng gật đầu nói, đồng thời hẩn phát tin tức cho Lãnh Huyết Ngũ bởi dường như hẩn nhớ đến một việc!

“Tiểu Ngũ, vì sao lại bắt ta tìm cách đến gần nàng, không phải ta với Lý Nguyệt đã hẹn trước sẽ cùng nhau đi săn sao, ta trực tiếp đến nói với nàng không được à?”

“Đúng vậy!” Lãnh Huyết Ngũ có điểm mồ hôi lạnh.

“Vậy sao trước đó ngươi còn nói nhiều như vậy?”

485. Chương 486: Một Tên Bẩn Chết (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 486: Một tên bẩn chết (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Không phải do ngươi hỏi sao, ta chỉ trả lời ngươi thôi!” Mồ hôi lạnh của Lãnh Huyết Ngũ ngày càng nhiều.

“Ừ cũng đúng!”

“...”

May mà tiểu ngu ngốc này mơ mơ màng màng, nếu không hẩn theo đến cùng thì quả thật mình phải đau đầu, vừa rồi quên mất, còn tưởng hẩn là người muốn đến gần!

Thật sự là đại ý a, đây là một sai lầm trí mạng...

Không được, về phải nghĩ lại một chút!

“Ngựa của ngươi đâu?” Lý Nguyệt thấy Diệp Lăng đi bộ, tò mò hỏi.

“Ta chuẩn bị từ từ đi, thuận tiện du lãm một chút cảnh đẹp non sông ở đây!” Diệp Lăng một bộ cảm thán cảnh sắc thật đẹp, hẩn tuyệt đối không thừa nhận mình không có ngựa là vì mình không biết cưỡi ngựa.

“Nga, không ngờ ngươi lại có nhã hứng như vậy! Bất quá phong cảnh ở đây cũng không đẹp mấy, phải đi sâu vào mới có, nếu ngươi có ngựa thì có thể sớm nhìn thấy hơn!” Lý Nguyệt một bên xuống ngựa, một bên vỗ vỗ thân thể ngựa.

Ý nàng dường như muốn đi bộ cùng Diệp Lăng.

“Như nhau cả, kỳ thật đi bộ cũng không phải chuyện xấu, có lẽ sẽ gặp được một ít con mồi không kém lắm a!” Diệp Lăng thuận miệng nói, hẩn vẫn tiếp tục giả vờ, cho dù Lý Nguyệt nói chỗ này xấu, nhanh đi qua thì hẩn cũng sẽ nói đây là một loại hương vị khác.

“Không sai, cũng không phải vội như thế!” Lý Nguyệt gật đầu nói, sau đó kéo dây cương ngựa từ từ đi.

Mà Lý Nguyệt còn nói thêm: “Nếu những lời này đặt trên người tên đó thì quả thật là sự thật, hẩn đến đây tham gia đều là đi bộ, bất quá con mồi lại rất nhiều...”

Tên đó mà Lý Nguyệt nhắc đến thì ai cũng biết nàng đang nói ai, chính là Diệp Lăng, ngoài Diệp Lăng ra thì ai ở đây cũng biết lời nàng đang nhắc đến hẩn.

Mà khi Lý Nguyệt nói về Diệp Lăng, ngữ khí và vẻ mặt tựa hồ có điểm bất đồng, bất quá đây lại là một loại biến hóa rất vi diệu, không ai chú ý đến!

“??” Diệp Lăng nghi hoặc, bất quá hẩn cũng không có hứng thú hỏi cái này bởi Athena nói qua, khi theo đuổi nữ hài tử thì tốt nhất không nên đàm luận về người khác.

Kỳ thật cho dù Athena không nói thì Diệp Lăng cũng lười hỏi, không liên quan gì đến hắn cả! Ít nhất trong lòng Diệp Lăng cho rằng không liên quan gì cả...

Đi một lúc sau, Lý Nguyệt nhủ mảy lại, nói với đám người vẫn đi theo sau: “Chẳng lẽ các người không biết quy cũ sao? Trong khi vậy sẵn, trừ đồng hành cùng mình ra thì không được đi theo người khác, nếu không sẽ bị cho là phạm quy và bị đuổi!”

“Này... Lý Nguyệt tiểu thư người đi cùng tiểu tử này quá nguy hiểm, ta cảm thấy ta ở lại có điều tốt!” Một người đứng ra nói, mà lời hắn đồng thời cho thấy một sự kiện là hắn muốn một mình hắn ở lại.

Đối với cái này, cả đám người đều không nhìn được nói: “Dựa vào, người cho mình là ai mà muốn độc hưởng! Lý Nguyệt tiểu thư chúng ta sẽ ở lại bảo hộ người, chúng ta cùng nhau...”

“Xin lỗi, ta không cần! Nếu các người tiếp tục đi theo thì ta phải thông tri cho nhân viên công tác.” Lý Nguyệt lắc đầu, rất lạnh nhạt nói.

Đối với tình huống này nàng đã sớm quai rồi, tự nhiên sẽ không có dao động cảm xúc gì.

Cuối cùng, một đám người đối với Lý Nguyệt là ruồi bọ cũng tán đi, có một ít người ngoan cố cũng bị nhân viên tổ chức hoạt động đá ra ngoài, cũng chỉ còn lại Diệp Lăng và Lý Nguyệt đi cùng một chỗ.

Cô nam quả nữ, là thời điểm làm “chuyện tốt”...

Lúc này Diệp Lăng đang suy nghĩ xem mình nên làm chuyện này thế nào.

“Người đang nghĩ chuyện xấu gì?” Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng hỏi.

“Không có a!” Diệp Lăng lập tức phủ nhận, bất quá rất nhanh hắn hỏi lại một câu: “Sao người biết ta đang nghĩ chuyện xấu?”

“...” Lý Nguyệt trầm mặc một hồi, “Nhìn biểu tình của người là biết nhất định người đang suy nghĩ chuyện không hay rồi, Thú Nhân các người thật đúng là rất đơn thuần, không khác với tên ngu ngốc nào đó là mấy...”

Lúc này Lý Nguyệt coi sự mơ hồ của Diệp Lăng như sự đơn thuần của Thú Nhân, so sánh với nhân tộc thì quả thật Thú Nhân đơn thuần hơn nhiều.

“Tên ngu ngốc nào đó?” Diệp Lăng nghi hoặc nói.

“Ừ, hắn là một siêu cấp bại gia tử, bất quá người cũng không xấu.” Lý Nguyệt gật đầu lãnh đạm nói.

Siêu cấp bại gia tử? Đây không phải đang nói. ..

“Tiểu ngu ngốc, người hỏi nàng xem có phải nàng có hảo cảm với siêu cấp bại gia tử kia không.” Lãnh Huyết Ngũ phát tin tức tới.

“Người có hảo cảm với bại gia tử kia phải không?” Diệp Lăng rất nghe lời hỏi, mà hắn cũng không biết kỳ thật bại gia tử này là chỉ hắn.

Tuy rằng không biết đang hỏi mình nhưng Diệp Lăng cũng hỏi lại Lãnh Huyết Ngũ một chút ngay sau khi hắn hỏi Lý Nguyệt.

“Tiểu Ngũ, vì sao lại hỏi vấn đề này? Như vậy sẽ phá hư kế hoạch, không phải Athena đã nói tuyệt đối không nên đề cập đến người Lý Nguyệt có hảo cảm sao?”

“..., cái này người không cần xen vào!” Lãnh Huyết Ngũ rất rõ ràng trả lời, nàng có thể không để ý đến kế hoạch nhưng nhất định phải biết rõ chuyện này.

Lý Nguyệt nghe được vấn đề này cũng ngẩng ra một hồi, tựa hồ không ngờ mình lại bị hỏi về vấn đề đấy, mà càng không ngờ Diệp Lăng lại hỏi đến.

Mà rất nhanh Lý Nguyệt liền khôi phục lại, nói: “Không có hảo cảm, nếu nói chán ghét thì có một chút!”

“Hỏi nàng vì sao lại chán ghét?”

Còn hỏi? Diệp Lăng có điểm kỳ quái, bắt quá vắn làm theo, nhưng lần này hắn không hỏi Lãnh Huyết Ngũ nữa bởi nàng đã nói trước cho hắn đừng để ý rồi.

“Kỳ thật cũng không thể nói là chán ghét, chỉ có thể nói là có điểm không thoải mái! Trước kia hắn từng theo đuổi ta, mặc danh kỳ diệu theo đuổi, giống như một con ruồi bọ chán ghét vậy, đuổi cũng không đi, bắt quá sau đây hắn lại đột nhiên không tìm ta nữa, thậm chí đến bây giờ cũng không nói thêm, câu nào, điều này làm cho ta cảm thấy không nuốt được cục tức này...” Lý Nguyệt không có kiêng kỵ Diệp Lăng, chậm rãi nói.

“Hóa ra là vậy...” Lãnh Huyết Ngũ có điểm hiểu được, nàng cũng có thể hiểu được loại tâm lý này.

Khi một người vắn quẩn quýt lấy người, người cảm thấy thật chán ghét, rất muốn hắn biến đi chỗ khác. Nhưng bỗng nhiên một ngày nào đó, người này đột nhiên không dây dưa, thậm chí coi nhẹ người nữa.

Lúc này người sẽ cảm thấy như mình bị lừa dối, cũng có thể nói là một thói quai đột nhiên biến mất.

Đương nhiên cũng có một khả năng là Diệp Lăng từng đã động được Lý Nguyệt một chút, dù sao lúc trước chuyện gì Diệp Lăng cũng làm, mà hắn còn là một thiếu niên thật tốt, trả giá rất nhiều vì theo đuổi Lý Nguyệt.

Dưới tình huống như vậy, có lẽ sẽ có một sự kiện làm cho Lý Nguyệt cảm động cũng không chừng, mà sau đó Lý Nguyệt vì mặt mũi nên vẫn trang sức lạnh lùng, nói không thích Diệp Lăng.

Rồi sau đó, đột nhiên Diệp Lăng không để ý đến nàng nữa, tất nhiên nàng sẽ cảm thấy rất mất mát...

Sai!

Tất cả đều sai!

Nếu Lý Nguyệt biết những lời tiên đoán này nhất định sẽ trả lời mình sẽ không bị Diệp Lăng làm cho cảm động, nàng chỉ cảm thấy mình... bị lừa dối!

486. Chương 487: Một Tên Bẩn Chết (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 487: Một tên bẩn chết (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nếu nói lúc này Lý Nguyệt biết thiếu niên Hồ tộc này là Diệp Lăng thì có khi nàng sẽ trực tiếp rút kiếm bỏ hắn ra!

Đối với điểm này, Lãnh Huyết Ngũ cùng đám người Athena, kể cả chính Diệp Lăng cũng rất khẳng định, nếu bị Lý Nguyệt phát hiện thì mình tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Cho nên tuyệt đối không thể lộ ra, nhiều nhất chỉ để nàng hận Ford * Fox... Đến lúc đó, nàng làm sao tìm được Ford * Fox thì không liên quan gì đến mình cả!

“Bụng có điểm đói, ăn chút gì đã...”

Đi được nửa ngày, chung quanh Diệp Lăng dần dần đã không còn bóng người, trước còn có tốp năm tốp ba đi ngang qua, bây giờ cơ hồ không thấy ai cả.

Bây giờ đã bước vào giai đoạn mọi người phân tán ra khắp nơi, sẽ không còn tình cảnh nhiều người tụ cùng một chỗ nữa, chân chính đi săn đã bắt đầu rồi.

“Không được ăn, ăn sẽ phá hỏng quy củ!” Lý Nguyệt thấy Diệp Lăng lấy đồ ăn sẵn từ trong giới chỉ ra, lập tức ngăn cản lại.

“?? Cái gì?” Diệp Lăng có điểm nghi hoặc, vì sao lại phá hỏng quy cũ?

“Lần vây săn này, hết thấy ăn, mặc, ở, đi lại đều phải dựa vào chính bản thân mình, người muốn ăn gì thì tự người đi tìm hoặc chính người mang lương khô đến!” Lý Nguyệt nói.

Lần vây săn này, kỳ thật trừ săn dã thú ra còn muốn khảo nghiệm năng lực sinh tồn nơi dã ngoại của mọi người, muốn ăn gì thì phải tự tìm, rau dại quả dại, tất nhiên còn có dã thú nữa!

Đừng quên lần này là săn thú, sau khi săn được con mồi, ghi điểm rồi thì tùy người xử lý, muốn đốt nướng hay làm gì là tùy!

“Còn có chuyện như vậy sao?” Diệp Lăng kỳ quái nói, trước kia hắn cũng không phát hiện vấn đề này, kỳ thật cũng không thể trách hắn bởi Diệp Lam Vũ cùng Thất công chúa thu phục tất cả mọi chuyện, hắn căn bản không cần làm gì cả.

“Ừ, có! Bây giờ người đói thì ăn cái này trước đi!” Sau đó Lý Nguyệt lấy ra một gói to, bên trong có một ít lương khô.

“Cám ơn!” Diệp Lăng cũng không khách khí trực tiếp nhận lấy, hắn đúng là có điểm đói bụng thật.

“Kỳ quái, vì sao dọc đường đi lại không thấy con mồi nào cả?” Lúc này Lý Nguyệt cảm thấy có điểm kỳ quái nói, cũng làm cho Diệp Lăng phát hiện ra vấn đề.

Dọc theo đường đi của bọn họ quả thật không nhìn thấy con mồi nào cả, dựa theo tình huống trước kia của Diệp Lăng thì không biết đụng đến bao nhiêu rồi.

“Có thể còn chưa gặp được con bự a!” Diệp Lăng kỳ quái trong nhất thời, rất nhanh liền toát ra một lời giải thích.

“Có lẽ a! Có lẽ chúng ta đã đi vào lãnh địa của cường đại ma thú nên mới làm cho những động vật khác đều biến mất tiêu, nói cách khác là chính chúng ta xui xẻo.” Lý Nguyệt nói.

Xui xẻo, hai chữ này dường như không thể xuất hiện trên người Diệp Lăng, nhưng cũng chưa chắc khi Lý Nguyệt và Diệp Lăng ở cùng một chỗ có xuất hiện tình huống đặc thù hay không.

“Cũng có thể chỉ là tạm thời, nói không chừng sẽ hiện ra một con..., người xem người xem, xuất hiện!” Diệp Lăng chỉ vào một cái phương hướng nói.

“...” Lý Nguyệt cùng Lãnh Huyết Ngũ trầm mặc.

“Người hưng phấn cái gì, đó là Đại Hôi Lang!” Lời Lý Nguyệt cùng tin tức của Lãnh Huyết Ngũ cùng truyền qua.

“Ta biết mà, Đại Hôi Lang!” Diệp Lăng hồi đáp, không phải chỉ là một cái Đại Hôi Lang sao, hai người khẩn trương làm gì.

“Nó là ma thú!”

“Biết!”

“Cao cấp!”

“Ta cũng biết!”

“Hai chúng ta đối phó với nó rất không dễ dàng, phải cẩn thận!”

“Ta cũng biết cái này!”

N II

Đã nói đến như vậy thì Lý Nguyệt còn có thể nói gì đây, chỉ có thể bắt đầu chuẩn bị tác chiến, nàng không ngờ con mồi đầu tiên đã là ma thú rồi, không biết nên nói là vận khí tốt hay kém nữa.

Đại Hôi Lang cũng không phải Đại Hôi Lang trên Địa Cầu, Đại Hôi Lang ở đây là một loại ma thú, bởi hình thể nó rất lớn lại màu xám nên mới gọi là Đại Hôi Lang.

Mà đặc điểm lớn nhất của Đại Hôi Lang chính là “đại”, bình thường ma thú thì chỉ lớn hơn động vật một chút mà thôi, gấp hai đã là đỉnh rồi, mà Đại Hôi Lang này còn to hơn cả con trâu, đây là chỗ khác người của hắn nên chỉ cần liếc mắt là nhận ra nó.

“Fox công tử, để ta hấp dẫn sự chú ý của nó, nếu người có cơ hội liền bắn chết nó! Nhớ kỹ, nhược điểm của nó là mắt và bụng.” Lý Nguyệt lấy ra cung tiễn, đến gần Đại Hôi Lang, chờ tiến vào tầm bắn liền cho nó một phát trí mạng.

Tất nhiên đây là tình huống lý tưởng nhất, nếu không được thì cứ làm như lời nàng, hấp dẫn sự chú ý của nó trước, sau đó để Diệp Lăng đánh lên.

“Hiểu rồi!” Diệp Lăng cũng kéo cung, nhìn chăm chăm Đại Hôi Lang, thoạt nhìn như rất nghiêm túc, chẳng qua thực tế hắn lại đang thương lượng một chuyện nho nhỏ cùng Lãnh Huyết Ngũ.

“Tiểu Ngũ, người nói ta có nên làm cho Lý Nguyệt lâm vào hiểm cảnh, sau đó anh hùng cứu mỹ nhân không, như vậy nhất định nàng sẽ yêu ta.”

“..., Nếu người làm vậy thì nhất định sẽ bị nàng phát hiện, bây giờ người cũng đâu phải ở một nơi bí mật nào đó đâu.” Lãnh Huyết Ngũ tức giận trả lời, vấn đề này căn bản là có thể xem nhẹ.

Nếu nói lúc này Diệp Lăng không ở cùng một chỗ với Lý Nguyệt thì tất nhiên có thể núp ở một bên, đợi cho Lý Nguyệt lâm vào hiểm cảnh, lấy tư thái oai hùng xuất hiện, làm anh hùng cứu mỹ nhân nhưng bây giờ thì không được.

Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt đang ở cùng một chỗ, nếu bây giờ Diệp Lăng cố ý để Lý Nguyệt lâm vào hiểm cảnh thì sao nàng không phát hiện được, đến lúc đó chỉ làm sự tình càng thân không xong.

Cho nên chuyện này bị Lãnh Huyết Ngũ phủ định!

“Vậy thì thôi, giết chết con Đại Hôi Lang kia, ta rất đói!” Diệp Lăng thấy biện pháp này không dùng được nên nghĩ muốn sớm chấm dứt lần liên sát này, một phát bắn chết con Đại Hôi Lang này.

Hít hà...

Giương cung...

Giờ khắc này Diệp Lăng trở nên thật bình tĩnh mà hết thấy những gì chung quanh hắn cũng trở nên bình tĩnh theo, vào lúc này, nếu Lý Nguyệt quay đầu lại sẽ phát hiện Diệp Lăng như đã hoàn toàn dung nhập vào hoàn cảnh chung quanh.

Cái loại cảm giác này rất khó diễn tả bằng lời, rõ ràng Diệp Lăng đang đứng đó lại làm cho người ta có một loại cảm giác hắn không tồn tại, hoặc là nói, hắn đã không chỗ không ở, hoàn toàn dung nhập vào thiên địa.

Thiên nhân hợp nhất, ừ, chính là loại cảnh giới này!

Mà lúc này, trên tên của Diệp Lăng tụ tập một cỗ lực lượng, đây là một loại lực lượng không thể tả rõ, dường như là ma pháp, cũng giống như dấu khí lại như không phải cả hai

Sau đó Diệp Lăng nhẹ nhàng buông tay, vũ tiễn cứ vậy mà phá không đến...

Lúc này Lý Nguyệt còn đang che dấu cho Diệp Lăng, muốn hấp dẫn sự chú ý của Đại Hôi Lang làm cho Diệp Lăng có cơ hội bắn chết Đại Hôi Lang kia. Với sự hiểu biết của nàng với Diệp Lăng thì nàng biết nhất định hắn có thể làm được.

Mặc dù Đại Hôi Lang này là ma thú, cũng khá mạnh nhưng lấy thực lực của nàng vẫn chưa để nó vào mắt, có điểm khó khăn đấy nhưng cũng không tạo thành phiền toái.

Sở dĩ nàng để Diệp Lăng bắn kỳ thật cũng là dùng biện pháp đơn giản nhất mà thôi. Làm một quân nhân, nàng biết làm sao để lợi dụng mọi yếu tố!

487. Chương 488: Một Tên Bắn Chết (4)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 488: Một tên bắn chết (4)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Mà Lý Nguyệt không thể nghĩ đến là mình còn chưa động thủ Diệp Lăng đã bắn một mũi tên qua, mũi tên kia như tia chớp vụt qua sát bên cạnh nàng làm nàng ngất ra một chút.

Không chỉ vì không ngờ Diệp Lăng lại dẫn đầu phát tên mà quan trọng nhất là không ngờ tốc độ của một tiễn này lại nhanh như vậy, nhanh đến nỗi nàng cảm thấy có điểm bất khả tư nghị.

Tài bắn cung của Diệp Lăng nàng cũng thấy qua, nàng cũng hiểu được mình vẫn còn kém hơn hẳn, cảm thấy tài bắn cung của hắn đã đạt đến tình trạng đăng phong tạo cực rồi, trên đại lục này cũng không có mấy ai sánh bằng.

Nhưng cho dù nàng nghĩ như vậy nhưng trước lúc này nàng vẫn còn đánh giá thấp tài bắn cung của Diệp Lăng.

Một chỉ vũ tiễn kia của Diệp Lăng lấy tốc độ tia chớp xuất hiện trước mặt Đại Hôi Lang, thẳng nhắm về ánh mắt của hắn.

Lúc đó Đại Hôi Lang như nhìn thấy một chuyện bất khả tư nghị vậy, mà vũ tiễn cũng đã đến nơi làm nó nhắm mắt lại, có điều mí mắt kia có bao nhiêu lực phòng ngự đây? Kết quả vẫn bị mũi tên xuyên phá.

Vũ tiễn lọt vào trong mắt cũng không vì thế mà dừng lại, óc của Đại Hôi Lang cũng bị một mũi tên này phá hư, lực tàn phá của vũ tiễn làm cho Đại Hôi Lang còn to hơn trâu này bay về phía sau, cảm giác như người nó bỗng nhẹ đi mà phiêu phũ trên không trung vậy.

Mà mặc kệ nói gì thì nói, con Đại Hôi Lang vừa xuất hiện này còn chưa kịp phát huy thực lực của nó, cứ như vậy mà biến thành con mồi, ừ, con mồi chết.

“ ... ”

Vào giờ khắc này, Lý Nguyệt cùng Lãnh Huyết Ngũ đều ngậy ngấn cả người, các nàng không ngờ kết quả lại như vậy, một mũi tên của Diệp Lăng đã làm tỉnh lược đi tình huống ác đấu mà các nàng suy tưởng.

Đây là thực lực chân chính của hắn sao?

“Khi người ở sân tập bắn là... vẫn còn giữ lại sao?” Cung tiễn của Lý Nguyệt còn chưa thu hồi lại, tựa hồ nàng đã quên đi chuyện này, chỉ ngờ ngạc hỏi.

“Giữ lại? À, người đang nói thực lực à, đó là đương nhiên, làm người phải điệu thấp, không thể biểu hiện tất cả thực lực ra!” Diệp Lăng gật gật đầu, thừa nhận mình có điều giữ lại.

“Người nói cho ta biết, trước kia người thật sự chưa từng tiếp xúc qua cung tiễn sao?” Biểu tình ngưng trọng xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của Lý Nguyệt, mà điều nàng hoài nghi cũng là điều hoài nghi của bất cứ người bình thường nào.

Diệp Lăng từ thái điều đến cao thủ, đến cảnh giới bất khả tư nghị làm Lý Nguyệt chỉ có thể nhìn lên này chỉ mất bảy ngày.

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy thì sao một người có thể tăng đến trình độ như vậy?

Dường như không có khả năng, cho dù là thiên tài cũng không thể.

Trừ phi hắn đang gạt ta, trước kia hắn đã biết bắn cung, hắn làm như vậy vờ vờ chỉ vì tiếp cận mình.

“Không có!” Diệp Lăng lắc đầu.

“Làm sao có thể không có, người nói dối, trước kia người đều dối gạt ta, vì tiếp cận ta nên người mới trùng hợp xuất hiện ở những nơi ta xuất hiện. Ta đúng là khờ, còn tin rằng nó chỉ là trùng hợp.” Lý Nguyệt lạnh lùng nói, một loại cảm giác bị lừa dối xuất hiện trong lòng nàng.

“...” Diệp Lăng ngây người một chút, sau đó nói: “Chuyện này thật đúng là không phải trùng hợp, ta cố ý tiếp cận ngươi, ta muốn theo đuổi ngươi.”

“Tiểu đầu đất, sao ngươi lại nói ra, không phải đã dặn ngươi là đánh chết cũng không thừa nhận sao?” Lãnh Huyết Ngưu có điểm sốt ruột nói.

“Nếu bị nàng phát hiện thì thừa nhận thôi, cũng chẳng sao cả, hiện tại ta có thể danh chính ngôn thuận theo đuổi nàng!” Diệp Lăng không sao cả trả lời.

Vốn hắn cũng không thêm để ý, nên nói thế nào thì nói thế ấy, theo đuổi một người thì có gì phải giấu diếm, biết thì cứ biết thôi.

Đối với điều này Athena cũng sẽ không quản Diệp Lăng, biết thì biết, cũng không có gì cả, đến lúc đó có thể buông tay ra theo đuổi, mà quan trọng nhất là đừng để Lý Nguyệt biết mục đích thực sự của bọn hắn là được.

Đúng vậy, mục đích của đám người Diệp Lăng mới là quan trọng nhất, chỉ cần chuyện này không bị lộ thì những chuyện khác là không sao cả.

Ai nói theo đuổi bị nhìn thấu sẽ không thành công? Có một ít người lấy thái độ theo đuổi đảng hoàng mà đột phát lòng của cô gái, theo đuổi thành công đấy thôi.

Mà lúc này Athena cũng hiểu được là lúc cho thấy thái độ bởi vì Diệp Lăng đã hình thành một ấn tượng rất sâu trong lòng Lý Nguyệt, những chuyện trước kia làm đã đạt đến mục đích rồi.

Hiện tại cho dù Lý Nguyệt đã biết cũng sẽ không trở mặt đuổi Diệp Lăng đi.

“Hừ!” Lý Nguyệt rất là khinh thường hừ một tiếng.

Quả nhiên Lý Nguyệt cũng chỉ hừ một tiếng, cũng không có ý đuổi Diệp Lăng đi, hai người vẫn tiếp tục tiến hành săn bắn ở đây.

”Đừng mất hứng chứ, ngươi có nhiều người theo đuổi như vậy, nhiều hơn ta một cái cũng có sao đâu. Đúng rồi, ta muốn nói rõ một chút, ta chỉ theo đuổi ngươi, cũng không có lừa ngươi. Diệp Lăng đuổi kịp Lý Nguyệt nói.

“Không có lừa ta? Ngươi cũng đã thừa nhận không phải trùng hợp, còn nói không lừa ta?” Lý Nguyệt có điểm khó chịu, ấn tượng của Diệp Lăng trong lòng nàng bắt đầu hạ xuống.

Vốn theo đuổi mình cũng không sao cả, cũng như lời hắn vậy, nhiều người như vậy, thêm một cái cũng không nhiều nhưng ngươi sống chết không chịu thừa nhận là sai rồi.

“Ngươi cũng đâu có hỏi qua ta, vậy chỉ có thể nói ta giấu ngươi, cũng không phải lừa ngươi!” Diệp Lăng rất nghiêm túc nói.

N ít

Lý Nguyệt ngây người một chút, nếu dựa theo cách nói này của Diệp Lăng thì quả thật không có lừa mình, chỉ giấu mình mà thôi, nhưng giấu mình thì có thể tha thứ sao?

Lý Nguyệt có điểm sinh khí hơn nữa nàng cảm thấy có chuyện nhất định Diệp Lăng lừa mình: “Tải bắn cung của ngươi không phải là lừa ta sao? Trước kia còn ra vẻ là thái điều, còn làm cho ta dạy ngươi, ngươi cũng đã đến cảnh giới này còn bắt ta dạy, có phải muốn làm cho ta bêu xấu để ngươi có thể cười ta không!”

Lý Nguyệt càng nói càng sinh khí lúc này nàng hận không thể giáo huấn Diệp Lăng một chút.

“Cái này quả thật ta không có lừa ngươi, lúc đó quả thật ta là một thái điều a.” Diệp Lăng lắc đầu, dùng ngữ khí thật thành khẩn tỏ vẻ mình không nói sai.

“Ngươi còn nói dối nữa, nếu trước kia ngươi là thái điều thì sao có thể chỉ trong vòng bảy ngày ngắn ngủi có thể biến thành một cao thủ bắn cung, hơn nữa còn là một tuyệt đỉnh cao thủ, ta luyện mười mấy năm còn không bằng ngươi nữa!” Lý Nguyệt nói thẳng.

“Cái này, có thể vì ta là một thiên tài a!” Diệp Lăng nghĩ nghĩ, nghiêng đầu nói.

Lý Nguyệt lạnh lùng nói: “Thiên tài, cho dù là thiên tài cũng không thể!”

“Ta đây chính là thiên tài trong thiên tài!” Diệp Lăng nói tiếp.

“...” Lý Nguyệt trầm mặc.

“Lý Nguyệt tiểu thụ ta nghiêm túc nói cho ngươi biết, về chuyện này ta tuyệt đối không nói láo, ta thật sự là thiên tài trong thiên tài!” Thấy Lý Nguyệt không nói lời nào, Diệp Lăng lập tức cường điệu.

488. Chương 489: Ăn Canh (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 489: ăn canh (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Được rồi, ta thề, ta thề nếu trước kia ta biết bắn cung thì ta sẽ bị sét đánh chết!” Diệp Lăng thà chuyện này hẳn không cần lo lắng bởi quả thật hẳn chưa từng chạm qua.

“Ngươi quả thật chưa từng học qua?” Nhìn thấy Diệp Lăng thề, Lý Nguyệt cũng bắt đầu buông lỏng.

“Ừ!” Diệp Lăng gật gật đầu.

“Vậy ngươi thật sự là thiên tài trong thiên tài!” Lý Nguyệt nói.

“Tất nhiên!” Diệp Lăng không đỏ mặt nhận lời khen ngợi này.

“Ngươi đúng là không biết ngược! Tốt lắm, trước tiên xử lý con Đại Hôi Lang này đã...” Lý Nguyệt cũng không tiếp tục dây dưa đề tài này nữa, con Đại Hôi Lang bị liệt sát trước mặt mới là vấn đề cần xử lý.

“Rất đơn giản, lột da, sau đó lấy ma hạch ra, tiếp theo bỏ nội tạng đi, hầm thịt ăn!” Diệp Lăng nói, mà hẳn cũng chỉ nói, không có ý động thủ.

“Ừ!” Lý Nguyệt gật gật đầu, sau đó nhìn về Diệp Lăng, tiếp đó Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt cùng đi đến bên cạnh Đại Hôi Lang.

“Con sói này là chúng ta liệt sát, sau này hầm thịt nó thì không tính là phạm quy chứ?” Diệp Lăng nói.

“Không tính, chỉ cần là con mồi liệt sát được ở đây đều không tính!” Lý Nguyệt tiếp tục nhìn Diệp Lăng.

“Vậy thì tốt rồi, thịt con sói này dù để chúng ta ăn khá lâu, ngươi ra tay nhanh lên, đừng lãng phí thanh xuân nữa.” Diệp Lăng nhìn chăm chăm con Đại Hôi Lang kia.

“Ra tay? Ý của ngươi là để ta ra tay sao?” Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng hỏi.

“Nói nhảm, không phải ngươi thì là ta làm sao? Nhanh lên, ngươi là Lý Nguyệt, ngươi rất thành thạo.” Diệp Lăng trực tiếp trả lời, tựa hồ không chú ý đến vấn đề trong đó.

“Ngươi bắt ta ra tay, ngươi thì sao?” Lý Nguyệt tiếp tục nhìn Diệp Lăng.

“Ta nhìn ngươi làm a, có sao không, ta nói hết rồi đó, mau ra tay đi!” Diệp Lăng đương nhiên nói.

“Ngươi đang theo đuổi ta sao?” Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng, ánh mắt trở nên thật cổ quái.

“Đúng vậy, ta đang theo đuổi ngươi!” Diệp Lăng có điểm không rõ, cái này có quan hệ gì với theo đuổi sao?

“Nếu đang theo đuổi ta thì chuyện này ngươi nên tự mình làm chứ, ngươi không biết xấu hổ để một nữ hài tử làm chuyện như vậy sao? Đừng nói là ngươi đang theo đuổi ta, cho dù ngươi không theo đuổi thì ngươi cũng không nên để ta làm chuyện như vậy!” Lý Nguyệt tức giận nói, người này thật đúng là, như vậy còn thuận lý thành chương để cho ta đến làm, còn

bản thân hắn thì đứng một bên nhìn.

“Cái này có vấn đề sao? Ta cũng không quen thuộc với mấy thứ này, trước kia đều là người khác làm, trong đó cũng có nữ hài tử.” Diệp Lăng khó hiểu.

Trước kia thiếu gia như Diệp Lăng này thì sao phải tự mình ra tay, cấp dưới của hắn có không ít người, hơn nữa đám người Hồ Nữ Chân Tiểu Yên cũng sẽ hỗ trợ thu phục, sẽ không để hắn có cơ hội động thủ.

“Tiểu ngu ngốc, tất nhiên là ngươi phải làm rồi, ngươi phải có phong độ thân sĩ trước mặt nữ hài tử.” Lãnh Huyết Ngưu có điểm nhìn không được, nếu hiện tại có thể thì nàng thật sự muốn nhảy ra đánh Diệp Lăng một chút.

“Ta không phải thân sĩ! Tiểu Ngưu, ta nhớ trước kia chuyện như vậy cũng là ngươi làm, vì sao ngươi có thể làm mà nàng lại không?” Diệp Lăng trả lời.

“Ngu ngốc, ta là ta, nàng là nàng, chúng ta giống nhau sao?” Lãnh Huyết Ngưu tức giận

“Không giống! Ngươi là người một nhà, nàng là người ngoài, ừ, hắn là như vậy.” Diệp Lăng gật đầu, tựa hồ nghĩ ra điều gì đấy.

Nghe những lời này của Diệp Lăng, trong lòng Lãnh Huyết Ngưu ít nhiều cũng cân bằng hơn một chút, cũng biết mình khổ cực thế này cũng đáng giá, ít nhất mình là người một nhà.

“Được rồi, để ta tới đi!” Lúc này Diệp Lăng chỉ có thể tự thân xuất mã, mà hắn vốn muốn từ trong không gian giới chỉ lấy ra một cái công cụ, bất quá tựa hồ nhớ đến nếu mình lấy ra công cụ này thì sẽ rất phiền toái.

Bởi công cụ này chính là luyện kim công cụ tự hắn chế tạo, có thể tạo ra một ít phiền toái không cần thiết.

Vì vậy Diệp Lăng cũng chỉ có thể lấy ra một thanh chùy thủ thực bình thường, quả thật rất bình thường, thuộc loại làm hàng loạt, lần trước Diệp Lăng tùy tiện mua xuống, trong không gian giới chỉ của hắn còn hơn mười cái.

Bất quá tuy nói là bình thường, không có gì bình thường nhưng thứ mà bại gia tử này mua thì cũng sẽ không kém, chùy thủ này cũng có điều nhất lưu, hàn quang lóng lánh, thoát nhìn rất sắc bén.

Diệp Lăng kéo Đại Hôi Lang đến bên cạnh dòng suối nhỏ, sau đó thuận thực hai ba cái đã giải thể xong con Đại Hôi Lang to hơn cả con trâu này!

“..., trước kia ngươi là đồ tể à?” Lý Nguyệt thấy vậy, ngăn ra.

“Không phải!” Tất nhiên Diệp Lăng sẽ phủ định rồi, sao mình có thể đi làm đồ tể, cho dù mình muốn thì những người khác cũng sẽ không cho.

“Vậy trước kia ngươi thường xuyên làm chuyện này sao?” Lý Nguyệt lại hỏi.

“Không có, lần đầu tiên!” Diệp Lăng trả lời.

“Có phải ngươi lại chuẩn bị gạt ta không?” Lý Nguyệt vẽ mặt ta không tin ngươi nói.

“Không có lừa ngươi a, quả thật là lần đầu tiên, trước kia đều là người khác chuẩn bị tốt, ta không cần động thủ.” Diệp Lăng hồi đáp, rửa tay, làm cho dòng suối nhỏ trở nên hơi đỏ lên, bất quá rất nhanh lại biến về trong suốt.

về câu nói kế tiếp tất nhiên sẽ làm Lý Nguyệt tin tưởng, làm một thiếu gia của gia tộc sao còn phải tự tay mình làm, nhưng những lời phía trước làm người ta không thể tin được, lần đầu tiên đã thuận thực như vậy rồi, chẳng lẽ ngươi lại định nói mình là thiên tài trong thiên tài.

“Không phải ngươi lại muốn nói mình là thiên tài a?”

“Cũng có thể nói như vậy, bất quá ta là nhìn nhiều lần rồi, tất nhiên sẽ biết! Không phải có câu, chưa ăn qua thịt heo cũng xem qua giết heo...” Diệp Lăng nói.

“..., đó là chưa ăn qua thịt heo cũng thấy qua heo chạy!” Lý Nguyệt sửa sai.

“À, không khác gì lắm, cũng là ý vậy!” Diệp Lăng gật đầu nói.

Lý Nguyệt tổng cảm thấy lời này dường như có điểm lạ, nhưng cũng không tiếp tục truy cứu bởi không cần thiết.

Dựng lên giá gỗ, bỏ chén bát lên trên, Diệp Lăng ném thịt sói vào trong để hầm lên, chỉ thêm một ít muối tỏi, ngoài ra không thêm gì cả. ở thế giới này cũng là lần đầu tiên Diệp Lăng nấu đồ vật này nọ, bất quá hẳn cũng đã nhìn qua rất nhiều lần, hơn nữa kiếp trước cũng biết một chút.

Nói đến muối, tới chén bát này đều là Lý Nguyệt chuẩn bị, nàng còn chuẩn bị không ít đồ gia vị nhưng Diệp Lăng lại không dùng đến bởi hẳn không biết dùng đồ gia vị phức tạp, hẳn chỉ biết đơn giản.

Mà cũng vì khi này nói rồi nên Diệp Lăng cảm thấy thứ này cũng phải tự mình làm, cũng không để Lý Nguyệt nhúng tay!

Kỳ thật tuy rằng trù nghệ của Lý Nguyệt không phải rất cao nhưng cũng có một ít, hơn nữa loại sinh tồn dã ngoại này nàng còn chịu qua huấn luyện chuyên môn.

ít nhất sẽ mạnh hơn hẳn a!

Lý Nguyệt thấy cách làm của Diệp Lăng, trong lòng nàng cảm thấy mình hẳn sẽ không kém hơn Diệp Lăng.

“Cái này được bao nhiêu điểm?”

Diệp Lăng một bên hầm thịt sói, một bên khẽ hát tiểu khúc, tựa hồ rất tiêu dao tự tại, mà tiểu khúc này cũng rất bình thường, rất lưu hành trên đại lục nên Lý Nguyệt cũng không cảm thấy kỳ quái gì.

“Đại Hôi Lang, thất cấp ma thú, năm điểm!” Lý Nguyệt hồi đáp.

489. Chương 490: Ăn Canh (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 490: ăn canh (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Làm sao để chia? Thất cấp không phải bảy điểm à?” Diệp Lăng hỏi, mà tin rất nhất nhiều người sẽ hỏi vấn đề này, dù sao thói quen bao nhiêu cấp bấy nhiêu điểm đã ăn sâu rồi.

”Không phải chia như vậy, bình thường dã thú khó bắt thì hai điểm, ma thú từ năm cấp trở xuống ba điểm, cấp năm trở lên năm điểm, Địa Cấp năm mươi, Thiên Cấp một trăm, cái khác thì xem tình hình rồi tính. Lý Nguyệt nói.

Kỳ thật có một ít người nói ma thú dưới Địa Cấp thì không khác với dã thú lắm, mà thực lực của họ tất nhiên đã bước vào Địa Cấp.

Mà năm điểm này kỳ thật là điểm của vận khí gặp được ma thú đã là gặp may rồi.

Còn có, tuy thực lực của ma thú cũng phân chia như người vậy nhưng đều là cừu cấp, người giết ma thú cũng không phải là chuyện khó khăn lắm bởi ma thú vẫn chỉ là ma thú, thiếu một ít trí tuệ của loài người.

“Thiên Cấp, Địa Cấp, cái loại ma thú này sao có thể xuất hiện ở đây...” Diệp Lăng thuận miệng nói.

“Đúng vậy, tỷ lệ xuất hiện ma thú ở đây vốn đã rất thấp, có là tốt rồi, mà ma thú cao cấp cơ hồ không có, chúng ta không biết gặp cái gì mà may mắn đến thế, có thể gặp được một con cao cấp.” Lý Nguyệt nhìn canh trong nồi, lãnh đạm nói.

“Đương nhiên là vận may, ta là ngôi sao may mắn.” Diệp Lăng thuận miệng nói, nếu Lý Nguyệt biết hẳn chính là Diệp Lăng thì nhất định sẽ gật đầu, mà hiện tại nàng chỉ coi thường hẳn mà thôi.

Qua thật lâu sau, canh trong nồi đã phát ra tiếng thơm nức mũi, mà Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt còn đang tùy tiện trò chuyện, đều là nói chuyện phiếm, vớ vẩn, cũng chỉ để vượt qua thời gian nhàm chán này mà thôi.

Mà tựa hồ Lý Nguyệt cũng không sốt ruột đi săn thú, có thể vì nàng cũng không thèm để ý với thứ tự, nàng chỉ muốn hưởng thụ quá trình trong đó.

Lý Nguyệt không vội thì Diệp Lăng lại càng không vội, hần vẫn để nồi tiếp tục phát ra mùi, tiếp tục hầm...

Cuối cùng vẫn là Lý Nguyệt bắt canh xuống trước, nếu không phỏng chừng Diệp Lăng còn có thể ngồi chờ đến tối...

“Canh này cũng không tệ lắm.”

Khi Lý Nguyệt húp một chút canh, đột nhiên phát hiện nó thật thơm ngon, tuy không có tài liệu phức tạp gì nhưng lại có một loại dư vị nhẹ nhàng.

“Tất nhiên, cũng không nhìn xem là ai làm!” Diệp Lăng rất không khách khí kéo công lao về mình, một bộ đắc ý dào dạt.

“Vì sao ta thấy ngươi không giống một Hồ tộc, giống một người không biết xấu hổ hơn!”

Lý Nguyệt tức giận nói. sau đó tiếp tục ăn canh.

“Ta vốn không phải Hồ tộc a. còn có. ta muốn ăn!” Diệp Lăng nghiêm túc nói.

“...”

Lý Nguyệt lắc đầu, nàng cảm thấy nói chuyện với Diệp Lăng rất hao tâm tốn sức, thật sự là dở khóc dở cười, bất quá nói thật hần đúng không phải là Hồ tộc, Fox gia tộc là Bán Thú Nhân, đã hỗn hợp mấy đời với con người rồi.

“Tốt lắm, chúng ta tiếp tục đi thôi.”

Sau khi ăn uống no đủ, thu thập một chút, Lý Nguyệt liền đứng dậy nói với Diệp Lăng, lúc này bọn họ tất nhiên còn cần xâm nhập vào sâu hơn.

Gần đây hần là không có con mồi nào nữa, đây là lãnh địa của Đại Hôi Lang, ở lãnh địa của nó hần sẽ không xuất hiện con mồi nào khác.

“Ngươi đi trước đi, từ từ ta sẽ đuổi theo sau, ta dọn dẹp một chút, để lại mồi lừa thì hậu quả thật nghiêm trọng.” Diệp Lăng nói.

“Thu thập gì nữa, thu thập xong hết rồi, lừa cũng đã bị dội nước rồi, sao còn vấn đề gì nữa?” Lý Nguyệt nói, lừa là do chính nàng đập tắt, nàng rất khẳng định về vấn đề này.

“Được rồi, kỳ thật ta muốn đi đại tiện!” Diệp Lăng thuận miệng nói.

“...” Mặt Lý Nguyệt lập tức đỏ lên.

“Hừ, cái này cũng nói ra được, ta đi trước đây!” Lý Nguyệt đỏ mặt đi về phía trước, không quay đầu lại nhìn Diệp Lăng nữa.

Diệp Lăng cũng lập tức đi vào rừng cây gần đó, tựa hồ thật sự phải đi “làm đại sự”.

Nếu Lý Nguyệt đi theo thì sẽ phát hiện kỳ thật hần cũng không phải đi làm cái chuyện này, hần chỉ đưa một thiếu nữ nổi canh thịt sói mà thôi.

“Tiểu Ngũ, tiểu Ngũ, ra ăn canh!” Khi Diệp Lăng đi vào rừng cây liền gọi Lãnh Huyết Ngũ ra.

“Đi tìm chết đi, ngươi muốn làm gì thì làm đi!” Lãnh Huyết Ngũ phẫn nộ đáp lại, rất rõ ràng nàng cho rằng Diệp Lăng muốn đi đại tiện mà giờ lại gọi nàng ăn canh.

“Làm cái gì? Ta chỉ muốn cho ngươi ăn canh thôi, còn nóng, ta lừa nàng đi rồi, sẽ không bị phát hiện.”

“Lừa nàng? Ngươi thật sự vì đưa canh cho ta sao?” Lãnh Huyết Ngũ ngờ ngác hỏi.

“Ừ, ta biết người có thực vật, bắt quá mấy thứ nóng hổi ngon hơn một chút, mau ra đây ăn đi.” Diệp Lăng gật gật đầu, mà sau khi hắn nói xong Lãnh Huyết Ngũ đã bước ra từ trong bóng tối, xuất hiện trước mặt hắn.

Lãnh Huyết Ngũ cũng không nói gì, trực tiếp cầm lấy canh trong tay Diệp Lăng uống.

”Thế nào, kém hơn của người một chút, bắt quá không sao cả, bây giờ còn không thể để người xuất hiện được, người kiên nhẫn một chút nhé. Diệp Lăng ngồi dưới đất cười nói.

“Canh này ngon lắm!” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, bắt quá trong lòng nàng lại thật ấm áp, nàng không ngờ Diệp Lăng sẽ nhớ đến nàng, giữ lại một chén canh cho nàng.

Tuy rằng hương vị của nó không sánh bằng chính bản thân nàng động thủ nhưng cảm giác lại không giống, có gia vị rất đặc thù mang đến hương vị rất ngon, hương vị ấm áp của sự quan tâm

Tốt lắm, ta đi đây, chờ đến tối nàng ngủ thì chúng ta lại ra ăn khuya.” Diệp Lăng thấy Lãnh Huyết Ngũ ăn xong rồi liền đứng lên rời đi, hắn phải đuổi theo Lý Nguyệt, mà bây giờ Lý Nguyệt còn chưa rời khỏi phạm vi khống chế của bọn hắn.

“Tiểu đầu đất.” Lãnh Huyết Ngũ nhẹ nhàng gọi một tiếng, ngữ khí không còn là băng lãnh nữa mà lẫn vào một chút ôn nhu, sau đó nàng liền biến mất trong bóng tối.

“Lý Nguyệt tiểu tử, ta đến đây.” Diệp Lăng đuổi theo Lý Nguyệt nói.

“Rửa tay chưa đấy?” Lý Nguyệt thuận miệng hỏi một câu.

“Rửa cái gì?” Diệp Lăng ngần ngừ, nhất thời không kịp phản ứng.

“Đừng nói ngay cả tay người cũng chưa rửa nhé!” Mặt Lý Nguyệt trở nên có điểm âm trầm

“À, người đang nói cái kia à, tất nhiên rửa rồi, người cho rằng ta ở bẩn như người à?” Diệp Lăng mới nhớ đến cái cố của mình.

“Hừ!” Lý Nguyệt hừ một tiếng không nói gì nữa, tuy không thấy Diệp Lăng rửa tay nhưng căn cứ tình huống làm thịt con Đại Hôi Lang của Diệp Lăng, biết Diệp Lăng coi như là một người sạch sẽ, cũng không lời thôi bắn thủ gì.

Cứ như vậy Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt vẫn đi tới, càng ngày xâm nhập càng sâu, mà lúc sau con mồi xuất hiện cũng tương đối nhiều, Lý Nguyệt cũng có thể bày ra một chút tài bắn cung của mình.

Mà sau lần giết sói đấy, Diệp Lăng vốn cũng không giết qua con mồi nào, hắn lười động thủ, dù sao có Lý Nguyệt, nàng chỉ cần hai ba cái liền thu phục, cũng không đến phiên hắn.

Sau một ngày, tiểu tử Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt này đã tích lũy được năm mươi điểm, tuy không nhiều lắm nhưng cũng không ít, mà tích phân mỗi một ngày sẽ có người làm thống kê, sẽ liệt ra một cái bảng.

490. Chương 491: Đêm Tập (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 491: Đêm tập (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nói đến công tác thống kê tích phân này cũng không phải là có người đi theo sau, nếu như thế thì cần an bài không biết bao nhiêu người nữa!

Người tham gia hoạt động sẽ lấy một cái luyện kim công cụ loại nhỏ, đây là một công cụ chuyên ghi chép con mồi, mỗi lần giết con mồi xong chỉ cần ghi chép lại một chút là được.

Ban đêm, Diệp Lăng và Lý Nguyệt tìm một chỗ hạ trại...

“Lý Nguyệt tiểu thư người có mang theo lều trại không?” Vào lúc hạ trại, Diệp Lăng hỏi.

“Tất nhiên là có!” Lý Nguyệt lấy ra một cái lều trại, sau đó rất quen thuộc dựng lên. Làm một giáo úy, cái này với nàng chỉ có thể xem như chút chuyện nhỏ.

“Này... Có mang thừa không?” Diệp Lăng hỏi.

“Không có, người... Chẳng lẽ người không mang?” Lý Nguyệt nhìn về phía Diệp Lăng, lúc này mới hiểu được hóa ra vừa nãy Diệp Lăng hỏi mình cũng không phải xuất phát từ yên tâm, chủ yếu là vì hắn cũng không mang theo.

“Ha ha, này... quên thôi...” Diệp Lăng nói.

Lý Nguyệt trầm mặc, mà Lãnh Huyết Ngũ trính trong chỗ tối cũng hết chỗ nói rồi, bây giờ nàng mới phát hiện mình quên thứ này, để Diệp Lăng đến đây vậy sẵn mà lại không chuẩn bị dã ngoại lều trại

“Sao người lại mơ hồ như vậy, lần vậy sẵn này diễn ra hơn mười ngày a, sao người lại không mang theo lều trại! Vốn ta có một cái dự bị, bất quá bị ca ca lấy đi rồi, hắn cũng ở đây.” Lý Nguyệt hồi đáp.

“Không phải đâu! Vậy phải làm sao giờ, chúng ta ngủ cùng một cái được không?” Lời Diệp Lăng làm cả hai thiếu nữ đều ngẩn người ra, người này cũng rõ ràng quá đi.

“Người cố ý không mang theo phải không?” Diệp Lăng làm cho Lý Nguyệt hoài nghi.

“Ta quên mà, ta cố ý không mang theo để làm gì, còn phải chen chúc với người trong cùng cái lều trại!” Diệp Lăng cau mày nói, tựa hồ chen chúc cùng Lý Nguyệt là một chuyện thật khó chịu vậy.

Mà nếu chuyện này bị đám người theo đuổi Lý Nguyệt biết thì nhất định sẽ chỉ vào mũi Diệp Lăng mắng to, tiểu tử người quá vô sỉ, nhất định là người cố ý, muốn ở cùng Lý Nguyệt tiểu thư nắm mơ à!

“Đi tìm chết đi! Ai muốn chen chúc một chỗ với người, ta mặc kệ người là vô tình hay cố ý, nếu người không có lều trại thì ra ngoài ngủ đi!” Lý Nguyệt coi nhẹ Diệp Lăng, tiếp tục dựng lều trại của mình.

“Ừ, ta ngủ ở ngoài thì tốt hơn một chút!” Diệp Lăng gật đầu, “Ta đi tìm một ít củi nhóm lửa, tối nay ăn thịt nướng à?”

“Nướng thịt đi, nướng mấy con thỏ kia kia.” Lý Nguyệt trả lời, nàng cũng không phải cái loại người thấy mấy con thỏ đáng yêu liền sinh lòng thương xót, hơn nữa, mấy con thỏ đó đã sớm chết dưới tên của nàng rồi.

“Tốt lắm, người đi nướng đi!” Diệp Lăng gật đầu nói.

“Vì sao lại là ta?” Lý Nguyệt thật vô lực, người này bị làm sao vậy, luôn đổ chuyện lên đầu ta, hắn thật đang theo đuổi ta sao?

“Bởi vì khi sáng ta đã hầm canh rồi nên bây giờ đến lượt người nướng, người đi giết con thỏ đi, ta nhặt lại đây là nướng được rồi!” Lý do của Diệp Lăng tựa hồ rất bình thường, nhưng lại tựa hồ có điểm không bình thường.

Bất quá mặc kệ là bình thường hay không, Diệp Lăng nói xong liền quay mặt bước đi, không để Lý Nguyệt có cơ hội phản bác làm cho Lý Nguyệt không thể không đi giết con thỏ, tất nhiên phải đợi nàng chỉnh trang lều trại xong đã.

”Tiểu thỏ con ngoan ngoan, mở cửa cho ta....

“Đã nướng chín rồi, nó không mở được!”

Khi Diệp Lăng hát khúc này, con thỏ trong tay Lý Nguyệt đã rất chín rồi, lời vừa rồi chính là câu trả lời Lý Nguyệt đưa cho hắn, vừa nghe như vậy đã biết Lý Nguyệt là thuộc loại nữ hài tử theo chủ nghĩa hiện thực, không có đặc biệt ảo tưởng.

“Ai nói, nấu chín con vịt đều có thể bay, nấu chết con thỏ có khi còn mở được cửa kia.” Diệp Lăng vùng trộm nhéo một cái chán, cắn một cái xong, cảm giác rất ngon!

“Người làm cho con vịt chín bay bay ta xem.” Lý Nguyệt tức giận nói.

“Ném nó lên không trung thì không phải đã bay sao?” Diệp Lăng lại cắn một miếng thịt thỏ.

...” Lý Nguyệt không nghĩ tranh cãi gì nữa bởi nàng cảm thấy như vậy thật không có ý nghĩa.

Mà rất nhanh sau đó Lý Nguyệt biết ngay vì sao Diệp Lăng lại bắt mình đi nướng thỏ, bởi vì...

Lúc đó Lý Nguyệt bắt Diệp Lăng nướng một con thỏ...

“Fox công tử, xin hỏi thứ trên tay là gì vậy, than cùi sao?” Lý Nguyệt nhìn thoáng qua con thỏ trong tay Diệp Lăng, kỳ thật cái màu đen của nó không kém với than cùi là bao.

“Không phải đâu, là con thỏ đó, có điều chỉ hơi đen một chút mà thôi! Hẳn là hơi khét...” Diệp Lăng hồi đáp.

“Cái này cũng gọi là hơi đen à? Cái này đâu phải là hơi khét, là trăm phần trăm khét!” Lý Nguyệt có điểm hết chỗ nói với Diệp Lăng rồi, công tử ca đúng là công tử ca, chưa từng sinh tồn nơi hoang dã.

“Phải không, cũng không sai!” Diệp Lăng thu hồi con thỏ, không tiếp tục nướng nữa.

“Không sai cái gì? Cái này cũng gọi là không sai?” Lý Nguyệt có điểm không rõ, không biết Diệp Lăng nghĩ gì, ngay cả như vậy còn nói là không sai.

“Đúng vậy, cái này không sai a, ít nhất cũng nói lên con thỏ này đã chín.”

“...” Tất nhiên là chín rồi, đã bị đốt trọi như vậy thì có thể không chín sao?

“Chỉ cần bỏ đi bộ phận bị khét thì cũng có thể ăn vậy.” Diệp Lăng lấy chùy thủ ra, hơ trên lửa một chút, sau đó bắt đầu “giải phẫu” con thỏ bề ngoài đen như than này.

Tuy rằng nói bề ngoài đã đen như than, bắt quá ở trong vẫn còn một ít thịt!

“Về sau ta muốn nướng heo rừng, như vậy cho dù nướng cháy thì ở trong cũng còn không ít thịt, thịt thỏ quá ít!” Diệp Lăng nhìn chừng này thịt, hạ một cái quyết định nho nhỏ.

Lý Nguyệt cùng Lãnh Huyết Ngũ không phát biểu gì nữa, nếu sau này có cơ hội cùng nướng thịt với Diệp Lăng thì tuyệt đối các nàng sẽ không để hấn động thủ, thà rằng tự mình làm cho xong.

Cứ như vậy bữa tối đã xong, Lý Nguyệt đi vào lều trại nghỉ ngơi, mà Diệp Lăng tất nhiên không thể vào, hấn chỉ có thể leo lên một thân cây ngắm trăng.

Mà sau khi Lý Nguyệt đi vào lều trại, hấn liền rời xa một chút, làm cho Lãnh Huyết Ngũ có thể đi ra bởi mình ngắm trăng.

“Tiểu Ngũ, có ăn thịt nướng không?” Diệp Lăng lấy phần thịt bị khét kia ra cho Lãnh Huyết Ngũ, tất nhiên không phải bộ phận đen như than, là bộ phận có thể ăn.

“Không ăn!” Lãnh Huyết Ngũ tức giận nói, nướng thành như vậy thì còn gì ngon nữa.

“Vậy thì ta ăn, kỳ thật hương vị cũng rất ngon, thật giống như thịt khô.” Diệp Lăng cắn một miếng thịt thỏ, tuy có thể ăn nhưng dường như hơi nước còn không nhiều lắm, không khác thịt khô là mấy.

“Cho ta một chút đi!” Lãnh Huyết Ngũ đoạt “thịt khô” trong tay Diệp Lăng, để vào trong miệng tước một ít: “Ừ, hương vị cũng không tệ lắm, có thể ăn được!”

Kỳ thật Lãnh Huyết Ngũ lấy lại đây chỉ để chia sẻ một chút, không muốn để Diệp Lăng ăn nhiều thứ đồ ăn mà nàng cho rằng không tốt, kết quả ngoài ý muốn của nàng là, hương vị không ngờ cũng khá

491. Chương 492: Đêm Tập (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 492: Đêm tập (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Hắc hắc, đó là đương nhiên, ta rất lợi hại đấy, kỳ thật ta cố ý nướng khét.” Diệp Lăng một bộ ta rất lợi hại vênh vảo nói.

“Mới là lại”

“..., ngươi đừng nói phá được không...”

“Tốt lắm, ta không nói phá, ngươi cố ý nướng khét vì hương vị này, được chưa.”

“Ừ!”

“...”

Dưới ánh trăng, hai người ngồi trên gốc đại thụ, nếu có người nhìn thấy bức họa này sẽ cảm thấy rất có ý cảnh, có một loại xinh đẹp làm người ta hướng về.

Mà hai người trong bức tranh lại không có loại giác ngộ này, vẫn ngồi kia nói chuyện, nói những chuyện rất phá hư phong cảnh...

Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ trên cơ bản không có mấy đề tài, đã phần đều là liên quan đến sát thủ, Diệp Lăng dạy hết những gì mình biết cho Lãnh Huyết Ngũ, làm cho nàng càng thân giết người trong vô hình.

“Không phải nói Lý Nguyệt thích ngắm trăng sao? Vì sao ngươi không thừa dịp này ngắm trăng cùng nàng?” Đột nhiên Lãnh Huyết Ngũ nghĩ tới vấn đề này.

Tuy rằng Lãnh Huyết Ngũ cũng rất thích ngồi một chỗ ngắm trăng như vậy cùng Diệp Lăng nhưng với nàng mà nói, chuyện quan trọng nhất vẫn là hoàn thành chuyện của Diệp Lăng đã.

“Nàng à, nàng thích ngắm thật, bắt quá nàng đã vào lều rồi, sao ta ngắm với nàng đây? Hơn nữa ta ngắm trăng cùng nàng không thoải mái bằng cùng ngươi, ở với nàng thì nhất định ta không được tự nhiên.” Diệp Lăng nói.

“Không được tự nhiên cũng phải đi, ai bảo bây giờ ngươi còn đang theo đuổi người ta!” Lãnh Huyết Ngũ không để ý thứ khác, cũng không quản vì sao Diệp Lăng ở cùng một chỗ với nàng tự tại như vậy, nàng chỉ muốn Diệp Lăng sớm thu phục chuyện này.

Kỳ thật nàng nghĩ rằng sớm thu phục chuyện này thì nàng sẽ không cần nhìn Diệp Lăng và Lý Nguyệt ở cùng một, còn mình phải âm thầm đi theo nữa.

Không biết vì sao nàng thấy hai người ở cùng một chỗ, trong lòng có một ít không thoải mái, đây là chuyện chưa từng xảy ra với lãnh huyết sát thủ nàng.

“Tiểu Ngũ, nhìn kia, sao xui xẻo...”

“...”

Trong bầu trời đêm, một viên sao chổi mang theo cái đuôi thật dài xuất hiện trước mắt mọi người, mà đây là một hình ảnh rất khó nhìn thấy, chu kỳ xuất hiện của sao chổi rất dài.

Vốn đây là một tình huống làm người ta rất đáng nhớ lại, lại bị ba chữ “sao xui xẻo” của người nào đó phá hủy.

“Ngươi không biết nói dễ nghe hơn một chút à, cái gì xinh đẹp cũng bị ngươi phá hỏng!” Bàn tay nhỏ bé của Lãnh Huyết Ngũ thò đến bên hông Diệp Lăng, sau đó hung hăng nhéo hấn một cái.

À, dễ nghe hơn một chút...

“Tiểu Ngũ. mau nhìn, sao xui xẻo thật xinh đẹp...”

“ ... ”

Cái này cũng đúng?

(“sao xui xẻo”, tiếng hán là “tảo bả tinh”, là 1 cách gọi khác của sao chổi, dùng để chỉ điềm xấu, tại Trung Quốc người ta hay gọi 1 số người là “tảo bả tinh” tức là người mang đến xui xẻo, không chỉ người đó xui xẻo mà còn mang cả xui xẻo đến cho những người chung quanh. - DG)

Trời đã hơi khuya, Diệp Lăng bắt Lãnh Huyết Ngũ ăn khuya với hân, điều này làm Lãnh Huyết Ngũ cảm thấy bất đắc dĩ, bất quá cũng không có cách gì cả, đành phải bồi hân, nếu không hân sẽ không để nàng ngủ một giấc ngon lành.

“Ăn cái gì?”

“Gà ăn mày...”

Trong đám con mỗi buổi chiều có mấy con chim trĩ đột nhiên Diệp Lăng nghĩ đến món này, nếu gà nướng sẽ khét thì gà ăn mày sẽ không khét rồi, ném vào thì không cần quan tâm nữa.

“Cứ như vậy?” Khi Lãnh Huyết Ngũ nhìn thấy Diệp Lăng ném bùn vào đồng lửa, nàng ngán ra, nàng còn chưa thấy qua cách nấu ăn như vậy.

“Ừ, cứ như vậy!” Diệp Lăng gật gật đầu.

“Hân là có thể a!” Diệp Lăng cũng không khẳng định lắm, dù sao cũng là lần đầu tiên hân làm.

“Hân là có thể? Người không biết à?” Lãnh Huyết Ngũ khẽ nhíu mày.

Diệp Lăng bẻ gãy một khúc củi, ném vào trong đồng lửa, đồng thời không thêm để ý trả lời: “Sẽ không, đây là lần đầu tiên, bất quá hân là không sai!”

“Người không sớm nói để ta làm cho mà ăn, thật là!” Lãnh Huyết Ngũ có điểm oán trách

Mà trải qua sự nhắc nhở của Lãnh Huyết Ngũ, Diệp Lăng mới nhớ đến một việc: “À đúng rồi, người cũng giồng mù béo, cũng là nữ đầu bếp mà, ta quên mất! Ta kháo, đêm mai nhất định sẽ bắt người nấu ăn khuya cho ta...”

“Đêm mai? Vậy đêm nay thì sao?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi.

“Đương nhiên là gà ăn mày!”

“ ... ”

Người xác định người sẽ thành công sao?

Những lời này Lãnh Huyết Ngũ sẽ không hỏi, nàng biết đáp án của hân chắc chắn sẽ là có, mà lấy vận khí của hân thì cũng có thể sẽ thành công, ít nhất cũng là thành công chút chút.

Giống như nướng thịt thỏ lúc chiều cũng thành công một chút...

Cứ như vậy hai người ngồi trước đồng lửa, mà Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ lại dựa vào nhau, lúc ấy Lãnh Huyết Ngũ còn hỏi Diệp Lăng làm gì vậy, mà câu trả lời của Diệp Lăng là “Như vậy thì ấm hơn một chút, ta sợ người đóng băng!”

“Ta không lạnh!”

“Ta lại lạnh a!”

«1 II

Kỳ thật như vậy cũng không sai, quả thật có điểm ấm áp, Lãnh Huyết Ngũ tựa vào người Diệp Lăng, xuất thần nhìn về phía xa xa...

“Tiểu Ngũ!” Đột nhiên Diệp Lăng nói.

“91”

“Người nói trong kế hoạch của Athena có tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân không?” Diệp Lăng hỏi.

“Có lẽ sẽ có a, nữ hài tử sẽ ấn tượng khá sâu về nó, có điều với thực lực của Lý Nguyệt thì rất khó có cơ hội.” Lãnh Huyết Ngũ nói.

“Ừ, vậy thì mặc kệ!” Diệp Lăng tiếp tục dùng nhánh cây quăng vào đồng lứa.

“Mặc kệ cái gì?” Lãnh Huyết Ngũ có điểm tò mò.

“Vừa rồi ta cảm thấy dường như có một vài người đi về phía Lý Nguyệt.” Diệp Lăng bình tĩnh nói.

“Cái gì?!” Lãnh Huyết Ngũ sửng sốt, “Ý người là, có người đi về phía Lý Nguyệt, mà người hỏi ta vấn đề như vậy là vì phát hiện điều này?”

“Đúng vậy, đại khái là ở mười phút trước a.” Diệp Lăng thuận miệng nói, cũng không đặt ở trong lòng.

“...” Lãnh Huyết Ngũ trầm mặc, mười phút trước, sao bây giờ người mới nói.

“Sao người không nói sớm?”

“Ta lại không biết bọn họ đi tìm Lý Nguyệt, đây là vây săn trắng, xuất hiện một vài người cũng không có gì kỳ quái a.” Diệp Lăng trả lời.

“Vậy sao bây giờ người lại biết?”

“Bây giờ bọn họ đã ở chung quanh lều của Lý Nguyệt, có người còn đi vào nữa.” Diệp Lăng vẫn như cũ không thêm để ý, cũng không định làm gì cả.

“...”

“Ngu ngốc, mau qua bên kia, vô luận có phải kế hoạch của Athena không thì người đều phải đi!” Lãnh Huyết Ngũ lập tức nói, kéo Diệp Lăng đi.

Nếu là kế hoạch của Athena thì làm diễn viên chính, Diệp Lăng tất nhiên phải xuất hiện, nếu không sao tiếp tục diễn nữa?

Mà nếu không phải thì Diệp Lăng lại càng nên xuất hiện, đây chính là chân chính anh hùng cứu mỹ nhân!

“Ăn khuya trước đã!” Diệp Lăng lấy ra vài khối bunn, đập vỡ ra rồi ăn mấy miếng.

“Ăn cái đầu người, đi nhanh đi!” Lãnh Huyết Ngũ gõ đầu Diệp Lăng một cái, sau đó liền ẩn vào bóng tối, cũng đi về phía Lý Nguyệt.

Quay lại bên Lý Nguyệt, quay lại lúc có người tiến vào, Lý Nguyệt rút kiếm ra bỏ một phát về phía người nọ, một kiếm này dường như cũng không dùng hết toàn lực, chỉ có ý đuổi người nọ đi thôi.

Lúc đấy Lý Nguyệt còn cho rằng người vào là Diệp Lăng, nàng còn thăm mắng trong lòng: Quả nhiên người vô sỉ như vậy, cố ý không mang theo lều trại để nửa đêm vụng trộm đi vào!

492. Chương 493: Đêm Tập (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 493: Đêm tập (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Mà khi Lý Nguyệt xuất kiếm, người nọ cũng rất nhanh làm ra phản ứng, dùng võ khí chặn một kiếm của Lý Nguyệt, cũng không bị bức lui ra ngoài, tựa hồ cũng là một cao thủ không kém.

Lúc ấy Lý Nguyệt cũng có chút giật mình, tuy nàng chưa dùng hết toàn lực nhưng có thể dễ dàng chống đỡ như vậy cũng không phải đơn giản, lúc đó nàng còn giật mình không ngờ Diệp Lăng có thực lực như vậy nữa.

Lấy biểu hiện bên ngoài của Diệp Lăng, thoát nhìn giống như không có bao nhiêu thực lực, là cái loại người thật dễ dàng bị đánh bại vậy.

Mà chuyện càng làm Lý Nguyệt giật mình hơn còn ở phía sau, khi người nọ ngăn trở nàng xong, lập tức lấy một túi bột phần ra quăng về phía nàng, lập tức bột phần tràn ngập cả lầu trại

Bột phần bất thành linh xuất hiện làm Lý Nguyệt nhất thời không kịp phản ứng, hút một hơi không khí có mang theo bột phần, mà khi nàng ngừng thở thì đã chậm.

Rất nhanh Lý Nguyệt hiểu được bột phần này là cái gì rồi bởi lúc đấy nàng đã bắt đầu cảm thấy toàn thân mệt mỏi, loại cảm giác này làm người ta không thể xuất lực được.

“Đề tiện! Không ngờ ngươi lại là người như vậy?” Lý Nguyệt cắn răng nói.

“Ha ha, ta vốn là người như vậy mà, chẳng lẽ Lý Nguyệt tiểu thư ngươi không biết sao?” Người nọ cười ha hả nói.

Sau khi người ấy phát ra âm thanh, sắc mặt Lý Nguyệt hơi biến đổi, nàng đã biết người trước mặt không phải Diệp Lăng, mà thanh âm này nàng cũng nhớ rõ, là một người theo đuổi bị mình cự tuyệt.

“Hóa ra là ngươi!”

“Không phải ta thì là ai, ngươi nghĩ là tên Hồ tộc ngu ngốc kia sao? Hiện tại hắn còn cách chỗ này rất xa, thật đúng là ngu ngốc, cơ hội tốt như vậy cũng không biết tận dụng, còn chạy xa như vậy! Bất quá như vậy cũng tốt, khỏe cho ta, đỡ đi nhiều phiền toái...” Người kia cười nói.

“Lý Hiền Đức, nói thế nào đi nữa ngươi cũng là Kiếm Thánh chỉ từ, ngươi dám làm ra chuyện như vậy chẳng lẽ không sợ làm ô uế thanh danh phụ thân ngươi sao?” Lý Nguyệt tức giận trợn trừng mắt.

Lý Hiền Đức, không ngờ là Lý Hiền Đức, là đứa con Kiếm Thánh có đệ đệ bị Diệp Lăng sử lý, giờ cũng là đứa con duy nhất của Kiếm Thánh.

Dĩ vãng Lý Hiền Đức đều là một bộ quang minh chính đại, không ngờ lại là mặt hàng như vậy.

“Làm ô uế cái rắm, chính hắn cũng có không ít nữ nhân!” Lý Hiền Đức có điểm khinh thường, “Ngươi yên tâm, ta sẽ phụ trách với ngươi! Về sau ngươi sẽ là nữ nhân của ta...”

“Cút, cho dù ta chết cũng sẽ không để ngươi chiếm tiện nghi!” Lý Nguyệt lãnh đạm nói.

“Chá? Ta sẽ không để ngươi chết, ngay cả khí lực tự từ cũng không có, vừa rồi là Thập Hương Nhuyễn Căn Tán, ngay cả gân cốt của ngươi cũng sẽ mềm nhũn nữa là.” Lý Hiền Đức âm hiểm cười nói.

“...” Lý Nguyệt nhú mày, bây giờ nàng đã cảm nhận được mình ngay cả cảm kiếm cũng không nổi, được hiệu đã bắt đầu từ từ phát tác.

Nếu nói Lý Nguyệt không có vương bài cuối cùng thì nhất định lúc này nàng sẽ tự sát, tuy nàng không phải cái loại nữ tử trịnh liệch này nhưng nàng cũng sẽ không cho phép thân thể trong sạch của mình bị người khác làm bẩn.

Tất nhiên vương bài này cũng không phải Diệp Lăng, tuy Diệp Lăng cũng là một hy vọng nhưng không thể xem như vương bài!

Wương bài của nàng chính là Thiên Cơ Giáp trong thân thể nàng!

“Có phải ngươi cảm thấy mình còn Thiên Cơ Giáp không?” Lý Hiền Đức đắc ý cười nói, mà từ biểu tình này của hắn thì hắn là hắn đã biết vương bài của nàng, còn có biện pháp đối phó nữa.

“Ngươi!” Tuy rằng Lý Nguyệt không phải thông minh tuyệt đỉnh nhưng vẫn có thể nhìn ra được ý tứ của Lý Hiền Đức.

“Vô dụng thôi, Thiên Cơ Giáp là luyện kim trang bị, nếu không có ma pháp nguyên tố thì nó sẽ không có tác dụng gì cả! ở bên ngoài người của ta đã khởi động một cái cấm ma trận nho nhỏ, người cứ an tâm làm nữ nhân của ta a!” Lý Hiền Đức cười đậm đang nói, cũng bước đến gần Lý Nguyệt.

Vì ngày hôm nay, Lý Hiền Đức chuẩn bị rất đầy đủ, chẳng những an bài truy tung còn chuẩn bị Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, lại chuẩn bị thêm cấm ma trận, dù sao hết thấy những gì hấn nghĩ được cũng đã chuẩn bị kỹ càng rồi.

Hiện tại Lý Nguyệt thật giống như thịt bỏ trên dao thót, tùy ý hấn xâm lược!

“Người dám làm như vậy, Lý gia sẽ không bỏ qua người!” Hiện tại Lý Nguyệt chỉ có thể nâng Lý gia qua cảnh cáo, mà trong ánh mắt của nàng đã xuất hiện một tia tuyệt vọng.

Lúc này vị trí của Diệp Lăng trong lòng nàng tựa hồ đã trở nên lớn hơn vì lúc này Diệp Lăng đã là hy vọng lớn nhất của nàng!

Mà nếu Lý Nguyệt biết Diệp Lăng căn bản không để điều này trong lòng thì nhất định nàng sẽ bị tươi sống tức chết!

“Lý gia thì sao, cha ta là đế quốc Đệ Nhất Kiếm Thánh, ở trước mặt thực lực thì cái gọi là gia tộc của các người có đáng cái rắm gì! Trong Lý gia các người có thể lấy ra ai chống lại phụ thân ta sao?” Lý Hiền Đức rất là kiêu ngạo nói.

Lý Nguyệt trầm mặc, quả thật như vậy, thế lực gia tộc rất quan trọng nhưng ở thế giới này, quan trọng nhất vẫn là thực lực, nếu một người có thể đạt đến Kiếm Thánh thì cho dù hấn là người thường, những gia tộc này cũng phải nhường hấn ba phần.

Dùng nói gia tộc, ngay cả đế quốc cũng vậy!

Nếu chuyện này lấy ra bàn bạc thì nhất định đế quốc sẽ không duy trì Lý gia, đồng thời cũng không duy trì Kiếm Thánh, lúc đấy hai bên chỉ có thể tự giải quyết.

“Ha ha, nếu không vậy đi, ta cưới người, sau đấy Lý gia các người còn có đế quốc Đệ Nhất Kiếm Thánh bao, như vậy là kết quả tốt nhất rồi!” Lý Hiền Đức cười to nói, cũng đi về phía Lý Nguyệt.

“Cầm thú, tên cầm thú nhà người, ta sẽ không bỏ qua cho người!” Lý Nguyệt giẫy dụa lui về sau, mà lúc này nàng không khỏi hận Diệp Lăng sao lâu như vậy vẫn chưa qua.

Bất quá ngẫm lại cũng là, nếu Diệp Lăng đến thì kết quả sẽ ra sao? Hấn có thể chế phục được Lý Hiền Đức sao?

Theo nàng biết, Lý Hiền Đức là một Địa Cấp cao thủ, cho dù chính nàng cũng chưa chắc có thể đánh thắng được, Kiếm Thánh chỉ từ cũng không phải bài trí cũng có điểm thực lực.

Hơn nữa ở bên ngoài cũng có không ít người, hấn có thể cứu mình sao?

Nghĩ như vậy Lý Nguyệt bắt đầu có điểm tuyệt vọng, nàng đã có điểm hối hận sao lại đại ý như vậy, thật không ngờ có người sẽ động thủ với mình, hơn nữa còn chuẩn bị nhiều thứ như vậy.

Lý Nguyệt thử điều ra Thiên Cơ Giáp nhưng vẫn vô ích!

Nhìn Lý Hiền Đức đi từng bước đến gần mình, khuôn mặt đáng giận kia phát ra từng trận cười đậm đang đáng ghê tởm, nàng đã có giác ngộ sẽ chết, bất quá trước khi chết nàng nhất định sẽ làm cho Lý Hiền Đức chết, dùng tất cả biện pháp có thể.

Vào giờ khắc này, nàng trở nên bình tĩnh dị thường, lạnh lùng nhìn Lý Hiền Đức.

Khi Lý Hiền Đức nhìn thấy ánh mắt này của Lý Nguyệt, trong lòng cũng không khỏi sinh ra một loại sợ hãi, bất quá hiện tại hấn đã coi nhẹ cảm giác này, ngược lại chỉ kích thích thú tính trong hấn.

“Rống!”

Lý Hiền Đức vỗ lại, bắt đầu xé rách y phục trên người Lý Nguyệt...

Chẳng lẽ thật sự bị hấn làm bần sao?

Trong lòng Lý Nguyệt rất phẫn hận, vào giờ khắc này, nàng nghĩ đến vô luận bất cứ ai tới cứu mình thì mình cũng sẽ dùng cả đời báo đáp, tất nhiên cả đời này cũng không phải lấy thân báo đáp, chỉ là báo ân thôi!

493. Chương 494: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 494: Anh hùng cứu mỹ nhân (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nếu thật sự phải lấy thân báo đáp thì cần gì phải cứu?

Có chứ, một là tự nguyệt, một là bị bức bách.

Chẳng qua với Lý Nguyệt mà nói thì cũng không khác gì lắm.

Vừa lúc đó, một cái “lưu tinh” rơi xuống.

“A!”

“Lưu tinh” đập trúng đầu một người xong cải biến góc độ phi hành, bắn vào trên lều trại Lý Nguyệt, lực đạo trực tiếp nhất lều trại lên không, lại còn vừa hay bao cả Lý Hiền Đức vào trong nữa.

Lúc ấy Lý Nguyệt vừa hay đang nằm trên mặt đất nên cũng không bị bực vào trong, bất quá xuân quang của nàng liền tiết lộ, may mà cũng không hiện ra bộ vị quan trọng.

Bất quá cái làn da trắng nõn như tuyết kia cũng làm cho nam nhân ở đây nuốt từng cục nước miếng, dục hỏa bay lên.

“A...”

Tựa hồ Lý Nguyệt phát hiện được vấn đề này, mà vừa xấu hổ vừa vội vàng nên phát động Thiên Cơ Giáp.

“A?”

Lý Nguyệt phát hiện không ngờ có thể khởi động được Thiên Cơ Giáp, điều này làm nàng có điểm mê hoặc, vừa rồi không phải không khởi động được sao?

Rất nhanh Lý Nguyệt đã phát hiện được nguyên nhân, hóa ra vì một người trong đám khởi động cấm ma trận bị ngã xuống đất làm cấm ma trận tiêu thất.

“Tê!”

Lý Hiền Đức xé rách lều trại, lại xuất hiện trước mặt Lý Nguyệt, mà khi hắn nhìn thấy Lý Nguyệt liền ngẩn người ra, hắn nhìn thấy cái Thiên Cơ Giáp sáng bóng kia hoàn toàn bao bọc Lý Nguyệt lại.

Dựa vào, sao lại như vậy, sao lại để nàng khởi động Thiên Cơ Giáp.

Lý Hiền Đức nhìn về phía đám người mình mang theo, đồng thời cũng phát hiện một người trong đấy ngã xuống đất, mà dường như hắn cảm giác được người vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết kia hẳn chính là người này.

“Sao lại thế này?” Lý Hiền Đức lớn tiếng hỏi, trong ngữ khí tràn ngập lừa gạt.

“Vừa rồi có cái gì đó rơi xuống, không biết là cái gì...” Một người hồi đáp, cũng chỉ về một hướng, “lưu tinh” kia xuất hiện từ đằng đấy.

“Ai ở đấy, đi ra cho ta!” Lý Hiền Đức tức giận rống to.

“Có, là ta!” Một thanh âm xuất hiện, tiếp đó một bóng người cũng hiện ra.

Mà người này không phải Diệp Lăng thì là ai?

“Fox công tù!” Trong lòng Lý Nguyệt thấy thật vui mừng, ánh mắt nhìn Diệp Lăng cũng nóng cháy hơn, nàng không ngờ cuối cùng vẫn là hắc cữu mình.

Tuy rằng lúc này Diệp Lăng xuất hiện rất không sáng suốt đi bại lộ vị trí của mình nhưng Lý Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy Diệp Lăng lúc này oai hùng mạnh mẽ đường nào.

Hiện tại Lý Nguyệt đã có thể bảo vệ thân mình, Thiên Cơ Giáp cũng đã triệu hoán, nàng không sợ bị Lý Hiền Đức xâm phạm nữa, cho dù phụ thân hắc, Kiếm Thánh đến đây cũng chưa chắc có cách mở Thiên Cơ Giáp này ra.

“Xin lỗi đến hơi chậm, vừa rồi đang kiểm ít đồ ăn khuya... Đúng rồi, đồ ăn khuya của ta...” Lúc đầu Diệp Lăng một bộ lạnh nhạt nói, mà lúc sau liền trở nên khẩn trương, chạy về phía Lý Nguyệt.

Nghe thấy lời của Diệp Lăng, Lý Nguyệt ngay cả tâm muốn giết Diệp Lăng cũng có, mình thiếu chút nữa chịu nhục mà hắc còn đi tìm đồ ăn khuya.

Mà tiếp đó Lý Nguyệt lại càng mơ hồ hơn bởi nàng thấy Diệp Lăng chạy đến bên cạnh mình, sau đó tìm tìm, tìm được một khối bunn, cũng nói: “May mà không sao...”

Đây chính là đồ ăn khuya của hắc? Cũng quá kỳ lạ a!

“Chính là thứ này đập vào chúng ta sao?” Lý Hiền Đức hỏi, hắc có thể đoán được khối bunn này vừa rồi đã phá hủy chuyện tốt của mình.

“Hình như là...” Mọi người không dám xác định, trong bóng đêm bọn họ cũng nhìn không rõ.

“Ừ, chính là nó đập vào các ngươi đấy, là ta ném!” Diệp Lăng gật đầu khẳng định sự hoài nghi của mọi người, lúc này hắc phải xác định chuyện này để Lý Nguyệt biết là hắc làm.

“Tiểu tử, ngươi muốn tìm chết à?” Bên trong ngữ khí của Lý Hiền Đức tràn ngập sát khí hắc muốn bầm thây vạn đoạn Diệp Lăng.

“Không phải, ta đến để làm anh hùng cứu mỹ nhân, Lý Nguyệt, ngươi không sao chứ?” Diệp Lăng rất trực tiếp nói mục đích của mình ra, cách nói này coi như trực tiếp nhất, trực tiếp phun ra năm chữ anh hùng cứu mỹ nhân ra.

“Còn đỡ, tốt nhất ngươi nên chạy xa một chút, thông tri nhân viên công tác đến đây!” Lý Nguyệt bình tĩnh nói, nàng cảm thấy lấy năng lực của Diệp Lăng hắc không đủ làm anh hùng cứu mỹ nhân, có thể bởi cả hắc vào.

“Thông tri người khác thì sao ta có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân a, ta chỉ muốn một mình chơi!” Diệp Lăng cười nói, nụ cười thật tự tin.

Giả vờ?

Tất nhiên là giả vờ, đám người kia không phải Athena phái đến diễn trò sao, mình cũng phải diễn trò theo.

Lúc này dường như Diệp Lăng còn cho rằng đám người kia là Athena an bài nên hắc rất bình tĩnh, rất có tự tin.

“Anh hùng cứu mỹ nhân? Ta thấy giống như cầu hùng tìm chết a!” Lý Hiền Đức cười

lạnh nói, hắc cẩn thận quan sát Diệp Lăng vài cái, cảm thấy Diệp Lăng căn bản không đáng giá nhắc tới.

“Ý, vì sao ta cảm thấy ngươi có điểm quen mắt nhỉ?” Cuối cùng Diệp Lăng cũng phát hiện ra Lý Hiền Đức, mà trong nhất thời hắc vẫn chưa nhớ ra Lý Hiền Đức là ai.

Lý Hiền Đức lạnh lùng nhìn Diệp Lăng: “Mặc kệ ngươi có quen ta hay không, điều đó không còn quan trọng nữa bởi ngươi sẽ chết!”

Trong lúc nói chuyện, Lý Hiền Đức càng thêm nắm chặt kiếm trong tay, hắc phải phát chiêu. Mà Diệp Lăng tựa hồ vẫn là một bộ không thèm để ý, điều này làm cho Lý Nguyệt không khỏi sốt ruột thay hắc.

“Cẩn thận, hắn là Kiếm Thánh chỉ từ, là một Địa Cấp cao thủ!” Lý Nguyệt nhắc nhở Diệp Lăng, “Tốt nhất người mau chạy đi, ta có Thiên Cơ Giáp, không sao cả.”

“Kiếm Thánh chỉ từ? À, ta nhớ ra rồi, người chính là cái kia...” Diệp Lăng trải qua lần nhắc nhở này, cuối cùng cũng nhớ đến Lý Hiền Đức, bất quá hắn vẫn không nhớ rõ được tên Lý Hiền Đức.

“Lý Hiền Đức!” Lãnh Huyết Ngũ nhắc nhở.

“Đúng rồi, chính là Lý Hiền Đức, đúng là hai huynh đệ người chẳng có ai tốt lành cả!” Diệp Lăng nói thẳng.

“Người nói cái gì!” Lừa giận Lý Hiền Đức càng tăng lên.

“Đi!” Khi Diệp Lăng biết là Lý Hiền Đức liền lập tức chạy lấy người, chạy rất nhanh...

“...”

Tất cả mọi người trầm mặc, bọn họ không ngờ Diệp Lăng lại làm như vậy, không nói hai lời liền chạy.

Trước đó không phải người nói anh hùng cứu mỹ nhân sao? Sao giờ lại chạy mất.

Lý Nguyệt có điểm thất vọng với hành vi này của Diệp Lăng, tuy cũng là biện pháp tốt nhất nhưng ít nhiều cũng có điểm không thoải mái.

“Người chạy cái gì?” Lãnh Huyết Ngũ âm thầm hỏi.

“Nói nhảm, nếu là Lý Hiền Đức thì lần này là đùa thật rồi, cũng không phải Athena an bài.” Diệp Lăng trả lời.

Lúc này hắn lại không mơ hồ chút nào, quả thật Athena không có khả năng mời Lý Hiền Đức qua diễn trò, vô luận thế nào cũng không có khả năng, như vậy đáp án chỉ có một, lần anh hùng cứu mỹ nhân này không phải diễn trò.

“Cho dù là thật thì sao, không phải vừa hay à? Người có thể đánh bại những người đó, sau đó đoạt được tâm của Lý Nguyệt.” Lãnh Huyết Ngũ nói, lần này lại là thời cơ tốt.

“Ta biết, chẳng phải ta đang muốn làm như vậy à!” Diệp Lăng trực tiếp trả lời.

494. Chương 495: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 495: Anh hùng cứu mỹ nhân (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Vậy người chạy làm gì?” Lời của Diệp Lăng làm cho Lãnh Huyết Ngũ có điểm mơ hồ, nếu muốn vậy thì người còn chạy cái gì?

“Không chạy chẳng lẽ mình ta đánh với cả đám bọn họ? Bọn họ người đồng thể mạnh mà, hơn nữa ta cũng không thể dùng luyện kim thuật, dùng liền lời ngay!” Diệp Lăng trả lời.

“Cũng đúng...” Lãnh Huyết Ngũ lẩm bẩm nói.

“Mau đuổi theo, các người còn đứng lằng ra đây làm gì, chờ hắn đi gọi người đến đối phó chúng ta sao?” Lý Hiền Đức quát, mà hắn cảm thấy mình không cần phải đuổi theo, hắn cảm thấy Diệp Lăng còn chưa có tư cách này.

Thoạt nhìn Diệp Lăng chạy rất bình thường, tùy ý vài người là có thể đuổi theo ngay, có điều dường như bọn hắn đã sai lầm rồi, tuy Diệp Lăng chạy bằng hai chân nhưng tốc độ cũng không chậm, trong nháy mắt đã biến mất trong rừng cây, để lại đám người kia hai mặt nhìn nhau!

“Tiểu tử này cầm tinh con thỏ à? Sao lại chạy nhanh như vậy!”

“Hắn là hồ ly a, vốn đã chạy không chậm rồi!”

1» II

về việc Diệp Lăng chạy nhanh như thế thì người ở đây dường như quy về việc hắn là Hồ tộc, cảm thấy đây là năng lực đặc thù của Hồ tộc.

“Mau tìm hắn ra cho ta!” Lý Hiền Đức giận dữ hét, mà hắn đã quên bốn chữ chân lý “gặp rừng chớ vào” rồi.

Khi người đuổi theo vào trong rừng cây, rất nhanh liền truyền ra một tiếng kêu thảm thiết, rất rõ ràng bọn họ đã gặp nạn!

Đừng nói Diệp Lăng có thể bắn tên trộm, ở trong rừng cây thì Lãnh Huyết Ngũ tự nhiên có thể phát huy năng lực ám sát của nàng, trong nháy mắt thu gặt mấy mạng người ngay.

“Sao lại thế này?” Trên mặt Lý Hiền Đức lộ ra kinh sắc, nhiều tiếng kêu thảm thiết như vậy khẳng định không thể xuất ra từ Diệp Lăng được bởi hắn cũng chỉ có một mình mà thôi.

Thần sắc của Lý Nguyệt thì khác, nàng còn tưởng rằng Diệp Lăng đào tẩu nhưng bây giờ thoát nhìn hắn đang cố gắng lợi dụng hoàn cảnh mà thôi.

Lúc này đánh giá của nàng với Diệp Lăng vọt lên vài bậc!

“Dùng biện lừa thuật!” Lý Hiền Đức hạ lệnh nói, lúc này hắn biến thông minh, không phải thêm người vào trong nữa mà dùng ma pháp bức Diệp Lăng ra.

“Biến lừa...” Ma Pháp Sư kia đang ngưng tụ ma pháp, lúc này lại xảy ra một biến cố.

“Sư!”

Một chỉ vũ tiễn với tốc độ tia chớp phóng đến, dưới tình huống mọi người chưa kịp phản ứng đã đâm xuyên qua cổ họng Ma Pháp Sư!

Biến lừa thuật đột nhiên đình chỉ!

Tiến thuật này thật đáng sợ! Nếu đổi thành mình thì có thể tránh được không?

Mà bọn hắn còn chưa kịp cảm thán tiến thuật này, một nguy cơ xuất hiện trước mặt bọn hắn, một cỗ ma pháp nguyên tố bạo ngược bị mất đi khống chế...

Đây là năng lượng vừa rồi tụ tập biến lừa thuật, bởi Ma Pháp Sư đột nhiên từ vong làm cho ma pháp nguyên tố này không được khống chế, mà dưới tình huống như vậy thường thường sẽ hình thành nổ mạnh.

Mà uy lực của nó cũng thường rất lớn!

“Tránh mau!”

Lý Hiền Đức hét lớn một tiếng, sau đó tự mình chạy đi, hắn cũng không đi quản Lý Nguyệt dưới đất, cũng không quản đám thủ hạ của mình.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, mà toàn bộ thân thể của Ma Pháp Sư đã chết kia bị bạo mở nhưng không có tình huống máu tươi đầy trời bởi năng lượng ma pháp kia đã tinh lọc hết thủy.

“A...”

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, vài tên chưa kịp chạy bị lan đến, ít nhiều cũng bị thương.

“Fox công tử, người được lắm!” Lý Hiền Đức cắn răng, lừa giận kia không cần nói cũng biết, nếu Diệp Lăng xuất hiện trước mặt hắn thì nhất định hắn sẽ tê thành mảnh nhỏ.

Lúc này Lý Nguyệt đang cười thật sảng khoái, biểu hiện của Diệp Lăng làm nàng cảm thấy thật bất ngờ!

Bây giờ nàng đã không lo lắng sự an toàn của Diệp Lăng nữa, từ mũi tên vừa rồi có thể hiểu được Diệp Lăng không chỉ có tiến thuật lợi hại mà ngay cả nắm bắt thời cơ cũng rất lợi hại

Một mũi tên vừa rồi cũng không phải chỉ đơn giản là giết chết Ma Pháp Sư kia, còn có vừa hay ma pháp đạt đến đỉnh điểm mới làm nó mất đi không chế!

Nếu ngay từ đầu giết chết Ma Pháp Sư kia thì ma pháp sẽ biến mất, mà nếu ma pháp đã phóng ra ngoài, giết Ma Pháp Sư chỉ làm cho sau khi nó bị thả ra mới mất không chế mà thôi.

Nhưng vừa rồi thì khác, ở ngay một thời khắc đặc thù ngăn trở ma pháp phóng ra, làm cho ma pháp thật giống như một trái bom, bạo nổ.

Đồng thời ngoài việc nhìn thấy sự cường đại của Diệp Lăng, Lý Nguyệt cũng nhìn thấy sự suy nhược của Lý Hiền Đức!

Vốn người của Lý Hiền Đức mang theo cũng không phải rất nhiều, vừa rồi đã tổn thất một ít trong rừng cây, bây giờ lại tổn thất một ít nữa, hiện tại chỉ còn năm sáu người có thể chiến đấu mà thôi.

Bất quá năm sáu người này cũng là tinh nhuệ nhất, khó đối phó nhất!

“Tất nhiên ta rất được rồi, a, người muốn dụ ta nói chuyện!” ở trong rừng cây vang lên

tiếng của Diệp Lăng, mà khi hắn nói chuyện đồng thời cũng phát hiện ra mục đích của Lý Hiền Đức.

Hắn muốn xác định phương vị chính xác của Diệp Lăng, như vậy vừa có thể đề phòng Diệp Lăng bắn trộm, đồng thời cũng có thể chính xác đả kích.

“Đúng vậy!” Lý Hiền Đức phóng xuất một đầu khí kỹ, hủy diệt rừng cây nơi phát ra âm thanh của Diệp Lăng, đồng thời đám người Lý Hiền Đức cũng đặt sự chú ý ở bên này.

Nhưng bọn hắn không phát hiện bóng người của Diệp Lăng, xem ra đã chạy!

“May mà trốn mau!”

Diệp Lăng âm thầm nói, đồng thời cảnh cáo chính mình đừng phát âm thanh nữa, nếu không sẽ bị phát hiện, người xem đám người kia đang nhìn về phía kia kia.

Khoan khoan... Như vậy thì ta có thể...

Đột nhiên Diệp Lăng nghĩ ra một kế sách, ừ, đột nhiên nảy ra ý hay...

“Sưu!”

Diệp Lăng bắn ra một mũi tên vào trong rừng, đúng vậy, bắn vào trong rừng chứ không phải bắn về phía những người đó, mà sau khi hắn bắn ra liền chạy về hướng ngược lại!

“Sưu!”

Một chỉ vũ tiễn lấy tốc độ cực nhanh nhắm về phía đám người Lý Hiền Đức, mà lúc này Lý Hiền Đức cũng không để bắn trúng ai, hắn tự mình đỡ lấy.

Tuy rằng một mũi tên này cũng không xuất hiện trong tầm mắt Lý Hiền Đức, cũng không kém gì mũi tên trước nhưng dù sao đám người Lý Hiền Đức cũng có điều phòng bị nên mũi tên này vẫn bị đỡ lấy.

Mà ngay khoảnh khắc đấy, đám người Lý Hiền Đức cũng đặt lực chú ý về phía mũi tên phóng ra, đây cũng là điều thường tình của con người thôi, mũi tên này bắn ra từ phía này tức là khi Diệp Lăng bắn nó hắn đứng đằng kia.

Phạm vi doanh địa cũng không nhỏ, người bình thường không ai sẽ cho rằng phía sau có nguy hiểm bởi không ai chạy nhanh như vậy, Diệp Lăng hẳn không có tốc độ này.

Cũng vì vậy mà lúc này phòng ngự sau lưng của đám người Lý Hiền Đức hơi yếu đi một chút!

“Sưu!”

“A!”

Một người té về phía trước, cũng không phải hắn muốn mà vì lực của mũi tên xô qua ngực hắn, hắn bị trúng tên!

Sao lại như thế được? Vừa rồi rõ ràng hắn còn ở đó cơ mà, chẳng lẽ còn người khác?!

495. Chương 496: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 496: Anh hùng cứu mỹ nhân (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Vào giờ khắc này, đầu óc người nọ vẫn đang nghĩ về vấn đề đấy, mà đó cũng là vấn đề cuối cùng hắn tự hỏi trong đời, hắn mang theo vấn đề này đi gặp mình vương!

Mà nó cũng là vấn đề mà tất cả những người ở đây khó hiểu, kể cả Lý Nguyệt, nàng cảm thấy có điểm bất khả tư nghị, không biết Diệp Lăng làm thế nào.

Chẳng lẽ thật sự có hai người? Vậy sao mình không phát hiện?

Trên thực tế trong rừng cây quả thật có hai người, ngoài Diệp Lăng ra còn có Lãnh Huyết Ngũ nữa, có điều hai mũi tên này đều do chính Diệp Lăng phóng ra, Lãnh Huyết Ngũ cũng không hỗ trợ gì.

Mà người nhìn thấy từ đầu đến cuối - Lãnh Huyết Ngũ cũng cảm thấy có điểm ngoài ý muốn, nàng không ngờ Diệp Lăng có thể phát huy tiên thuật thần kỳ đến vậy!

Nàng nhìn thấy Diệp Lăng bắn ra một mũi tên về một hướng, sau đó bỏ chạy về phía ngược lại, lúc ấy nàng còn có chút không rõ Diệp Lăng làm như vậy để làm gì.

Rất nhanh nàng đã hiểu, mũi tên Diệp Lăng bắn ra kia lại không phải bay thẳng mà có độ cong nhất định, vẽ một đường cong vọt ra rừng cây, phóng thẳng về phía đám người Lý Hiền Đức.

Kỳ thật khi nó xuất hiện trước mặt đám người Lý Hiền Đức thì mũi tên này vẫn có một độ cong nho nhỏ nhưng đám người kia cũng không chú ý đến.

Trên thực tế cũng không có thời gian cho hắn chú ý bởi tiếp đấy Diệp Lăng lại dùng một mũi tên giải quyết một cái thuộc hạ của hắn.

Mà nếu không phải tận mắt thấy, Lãnh Huyết Ngũ tuyệt đối không tin tiên thuật có thể biến hoá đến loại trình độ này, đây vốn chỉ là cung tiễn bình thường, cũng không có luyện kim thuật gì trong đấy, quả thật rất bất khả tư nghị!

Tiếp đấy Diệp Lăng vẫn tiếp tục bắn lén, bất quá hiệu quả nhỏ hơn một chút, dù sao đám người này cũng đã đề phòng rồi, hơn nữa còn là đề phòng toàn bộ các mặt.

Ngay sau lúc ấy bọn họ đã kết thành một vòng tròn, lưng đối lưng, mắt nhìn bốn phía!

Bất quá dưới tình huống như vậy Diệp Lăng vẫn lấy đi hai mạng làm cho Lý Hiền Đức chỉ còn lại ba người, kể cả chính hắn.

Mà tiên thuật mang theo hai cái mạng kia đã không thể xem như bắn lén, đó là trực diện nhưng lại không thể nào né tránh!

Trong đó một cái hoa lệ tiên thuật Lý Nguyệt đã gặp qua nhưng không ngờ lại có uy lực lớn đến vậy, đấy là - Phượng Vũ Cừu Thiên!

Chín mũi tên đồng thời xuất hiện ở những góc độ khác nhau làm người ta không thể tránh né!

Lúc Phượng Vũ Cừu Thiên xuất hiện quả thật rất hoa lệ...

Đương nhiên từ đầu đến cuối Diệp Lăng vẫn không xuất hiện làm cho đám người Lý Hiền Đức chỉ có thể phòng thủ mà không thể tiến công, có lẽ đấy mới là trí mạng nhất!

Lúc này Lý Hiền Đức đã bắt đầu có điểm phát cuồng, hắn không ngờ sẽ xuất hiện cục diện như vậy, mình là một Địa Cấp cao thủ lại giống như một con mồi, bị người ta vây sẵn ở đây.

Không phải hắn không muốn động mà là hắn không tìm ra được phương vị của Diệp Lăng, đồng thời tiền thuật của Diệp Lăng cũng có nguy hiểm với hắn làm hắn không dám đi vào trong rừng!

Cũng may hắn không phát cuồng đến độ đi vào rừng, nếu không thì bây giờ hắn đã là một người chết rồi, Lãnh Huyết Ngũ có thể giải quyết hắn chỉ trong vài giây!

Ở trong hoàn cảnh như vậy, không ai là đối thủ của Lãnh Huyết Ngũ cả!

“Đi ra, người đi ra cho ta!” Lý Hiền Đức giận dữ hét.

Lý Nguyệt cười, nàng thấy Lý Hiền Đức như vậy làm nàng rất muốn cười, tình huống hiện tại làm cho nàng yên lòng, nàng đã hiểu được Diệp Lăng đã hoàn toàn chiếm ưu thế!

Không biết có phải Lý Nguyệt cười làm Lý Hiền Đức phát hiện không, đột nhiên Lý Hiền Đức nhìn về phía nàng, sau đó nở nụ cười âm lãnh, hắn vọt đến bên cạnh nàng, một kiếm chỉ hướng nàng.

“Fox công tử, nếu người không muốn làm nữ nhân này chết thì lập tức đi ra cho ta!” Lý Hiền Đức cười lạnh nói, cái loại tươi cười này nói cho mọi người biết nếu Diệp Lăng không hiện ra thì nhất định hắn sẽ giết Lý Nguyệt.

Tuy rằng Lý Nguyệt mặc Thiên Cơ Giáp nhưng nàng đã không còn lực lượng nữa, Thiên Cơ Giáp cũng không thể phòng ngự tất cả nhược điểm của nàng, ít nhất không thể phòng ngự trên mặt.

“Kèm bên cạnh một thiếu nữ, người không biết xấu hổ sao?” Âm thanh lãnh đạm của Diệp Lăng truyền đến.

“Ta có xấu hổ hay không thì đã sao, chỉ cần có thể đạt được mục đích là được!” Âm thanh của Lý Hiền Đức lạnh lùng vang lên, hắn cảm thấy mình đã ở thế thượng phong

“Fox công tử, không cần lo cho ta, người đi ra cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ càng làm sự tình trở nên kém hơn thôi!” Lý Nguyệt bình tĩnh nói, nàng rất bình thản với kiếm của Lý Hiền Đức.

Chắc cũng không đáng sợ, nàng là một quân nhân, đã sớm không để ý đến sinh tử của mình rồi, nàng chỉ không muốn chết trong khuất nhục mà thôi!

Hiện tại nếu Lý Hiền Đức giết nàng thì nàng cũng sẽ không nhân mày một chút!

“Ta biết!” Diệp Lăng hồi đáp.

Lúc này Diệp Lăng đang lo lắng một chuyện, có nên để Lý Hiền Đức giết Lý Nguyệt cho khỏe không, bởi như vậy Thiên Cơ Giáp trên người Lý Nguyệt sẽ dễ như trở bàn tay.

Mục đích lần này của hắn không phải vì Thiên Cơ Giáp sao? Đây chính là một cơ hội tốt!

Mà nếu Lý Nguyệt chết cũng không liên quan gì đến mình, là Lý Hiền Đức giết, đến lúc đó để Lý gia tìm Kiếm Thánh tính sổ đi, dù sao mình cũng không thích Kiếm Thánh kia.

Thoạt nhìn dường như Lý Nguyệt chết tựa hồ là lựa chọn tốt nhất, chỉ có trăm lợi mà vô hại!

Có điều mình có thể làm như vậy sao? Có thể nhìn Lý Nguyệt bị người giết ngay trước mặt mà không cứu sao?

Tựa hồ không được, ít nhất hiện tại Diệp Lăng không làm được!

“Biết là tốt rồi, vậy nhanh chóng hiện thân cho ta, đừng ở đây bắn lén nữa!” Lý Hiền Đức lại quát.

“Người dám giết nàng sao?” Tuy Diệp Lăng không muốn Lý Nguyệt chết nhưng hắn cũng sẽ không ngốc đến nỗi trực tiếp đi ra ngoài, nếu như vậy thì giống Lý Nguyệt nói vậy, chỉ càng làm chuyện này trở nên khó khăn hơn thôi.

Loại tình huống này ai cũng biết, khi người bắt có đạt được mục đích thì con tin đã mất đi tác dụng, muốn giết hay không còn phải tùy vào người bắt cóc.

Bất quá tình huống của Lý Nguyệt thì khác, Lý Hiền Đức còn không dám động thủ với nàng, nếu không Lý gia sẽ bắt hấn đền mạng.

“Nếu lựa chọn giữa ta và nàng thì tất nhiên ta sẽ chọn nàng chết!” Lý Hiền Đức lạnh lùng nói, lúc này hắn có cảm giác như bị buộc đi lên đường chết vậy.

“Vì sao ngươi lại lựa chọn như vậy, ngươi có thể buông nàng ra, sau đó rút đi xa một chút, ta cũng đâu định giết ngươi đâu.” Diệp Lăng không sao cả nói, hấn cho Lý Hiền Đức một con đường sống, nếu không chỉ càng làm chuyện này nặng thêm. thôi.

Mà trên thực tế quả thật Diệp Lăng cũng không có lý do để giết Lý Hiền Đức, hấn cảm kích Lý Hiền Đức còn không kíp, đừng quên là Lý Hiền Đức sáng tạo cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân hoàn mỹ như vậy cho hấn.

Cho nên nếu hiện tại Lý Hiền Đức không làm gì cả, trực tiếp rút đi thì Diệp Lăng sẽ không quản hấn, việc này để cho Lý Nguyệt đi xử lý đi, hấn cũng không muốn nhúng tay vào

“Ta không tin, vừa rồi ngươi đã giết nhiều người của chúng ta như vậy, chẳng lẽ ngươi không sợ ta sẽ trả thù sao?” Lý Hiền Đức cũng không chọn rời đi, hấn không tin lời Diệp Lăng, hấn cảm thấy nếu mình rời đi thì Diệp Lăng sẽ bắn trộm ngay.

496. Chương 497: Thử Thử Xem (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 497: Thử thử xem (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ta sợ cái gì, một mình ta cũng đã giết được hết bọn hấn rồi, ngươi trở về có thể kêu thân bao người đây? Gọi phụ thân ngươi đến đây sao?” Diệp Lăng không sao cả nói.

Đúng vậy, người ta một mình đã có thể như vậy rồi, đến lúc đó có khi người ta sẽ càng đông người hơn, mình có thể trả thù sao? Gọi phụ thân, có thể sao?

Đường đường đệ nhất Kiếm Thành, nếu như ngay cả việc này cũng tự mình ra ngựa thì hấn sẽ không đáng để người ta tôn kính, sẽ chỉ làm người trong thiên hạ nhạo báng!

Trên thực tế, nguyên nhân Diệp Lăng không sao cả cũng không phải chỉ vậy, căn bản là hấn không phải người của cái gia tộc Fox gì, đến lúc đó Fox gia tộc có thể tìm ra hấn mới là lạ.

Ngươi trả thù đi, ngươi trả thù đi, nhớ kỹ tên của ta, ta gọi là Ford * Fox, có bản lĩnh thì tìm ta a! Phóng ngựa lại đây, ta không sợ ngươi!

“Nếu đã vậy thì sao ngươi còn giết nhiều người của ta như vậy?” Lý Hiền Đức lạnh giọng chất vấn, hấn vẫn không tin lời Diệp Lăng.

“Nếu ta không giết bọn hấn thì ngươi sẽ ngoan ngoãn nghe lời như vậy sao? Lúc ấy nhất định ngươi sẽ lại hô, lên, giết tiểu tử này cho ta!” Diệp Lăng rất là khinh thường trả lời.

Đúng vậy, nếu không giết đám chó săn này thì ngươi sẽ sợ hãi như vậy sao?

“...” Lý Hiền Đức trầm mặc, biểu tình bất định.

Trải qua một phen tự hỏi, Lý Hiền Đức vẫn tiếp tục chọn uy hiếp, cho dù hấn tin lời Diệp Lăng nói thì tự tôn của hấn cũng không cho phép hấn cứ như vậy xám xịt đào tẩu.

Đương nhiên nếu hấn cẩn thận ngấm lại, hấn kèm bên cạnh một thiếu nữ bị hấn hạ được thì có cái quái tự tôn gì ở đây nữa?

“Người đi ra trước, nếu không sao ta biết có phải người đang âm thầm mai phục hay không!” Lý Hiền Đức nói.

“Tốt!” Diệp Lăng cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp hiện thân ra, chỉ thấy hấn một tay cầm cung, một tay cầm một chỉ vũ tiễn, tùy thời đều có thể chuẩn bị bắn chết người.

“Buông cung tiễn!” Lý Hiền Đức tiếp tục yêu cầu nói.

“Tốt!” Diệp Lăng lại một lần nữa đi vào khuôn khổ, ném cung tiễn xuống đất, mà hai mắt của hấn vẫn nhìn chăm chăm Lý Hiền Đức, đó cũng là một loại phòng ngừa Lý Hiền Đức đột nhiên tập kích.

Mà chỉ cần Lý Hiền Đức có động tĩnh gì thì Diệp Lăng sẽ có đối ứng lại ngay, kỳ thật cung tiễn cũng không là vấn đề, trong không gian giới chỉ của hấn còn nhiều.

“Ta giao nữ nhân này cho người!” Lý Hiền Đức đột nhiên ném Lý Nguyệt về phía Diệp Lăng, mà đồng thời hấn cùng thủ hạ cũng di động.

Di động nhưng cũng không phải rời đi như lời Diệp Lăng mà là theo sát Lý Nguyệt vọt về phía Diệp Lăng.

“Không biết sống chết!”

Khi Diệp Lăng phát hiện tình huống này, trong tay lại xuất hiện một cây cung, lấy tốc độ cực nhanh bắn ra cừu tiễn, dùng thủ pháp Cửu Tinh Liên Châu bắn ra, có điều cũng có một chút biến hóa.

“Thật ngu xuẩn! Lý Nguyệt còn ở đây thì người có thể làm gì ta được?” Lý Hiền Đức có điểm trào phúng cười, hấn ném ra Lý Nguyệt mục đích chính là làm tường đỡ, Lý Nguyệt mặc Thiên Cơ Giáp là một tấm chắn vô cùng tốt.

Có điều chuyện làm cho Lý Hiền Đức ba người tuyệt đối không thể tưởng được đã xảy ra, bọn họ phát hiện tên Diệp Lăng bắn đến lại rẽ ngang, hơn nữa độ cong rất lớn, trực tiếp vọt qua thân thể Lý Nguyệt, nhằm về phía mình.

Biến cố này làm bọn họ phản ứng không kịp, hơn nữa trước đây bọn họ cũng quá vội vã đi theo Lý Nguyệt nên không còn dư lực thay đổi phương hướng, chỉ có thể nhìn những cây tên này kiêu ngạo cắm lên người.

Kỳ thật nếu lần này bọn họ không dùng phương thức như vậy, trực tiếp ứng phó tên của Diệp Lăng thì dễ hơn nhiều, ít ra sẽ không dễ dàng bị bắn trúng như vậy.

Điều này tương đương với việc chính bọn hấn đào ra một cái hố rồi tự nhảy vào, mà Diệp Lăng chẳng qua chỉ là đẩy một chút thôi.

“A!”

“A...”

N «1

Ba người đều bị trúng tiễn, mà chỉ có một mình Lý Hiền Đức sống sót, Địa Cấp cũng không phải thôi, mũi tên tràn ngập nội kinh của Diệp Lăng cũng không giết hấn được.

Chẳng qua tuy không giết chết nhưng vẫn biến hấn thành trọng thương không thể nhúc nhích!

Mà Diệp Lăng cũng không quan tâm, sau khi hấn bắn tên xong liền ném cung tiễn đi, sau đấy bay đến ôm Lý Nguyệt vào trước ngực.

Hiện tại Lý Nguyệt có điểm mê ly, ở trong lòng Diệp Lăng, nàng cảm thấy một cỗ khí tức của nam nhân, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc thân mật với người khác phái như vậy.

Lúc này Lý Nguyệt tựa hồ phát hiện thân hình xinh đẹp kia cũng trở nên có hương vị nam nhân hơn, hai gò má đỏ lên...

Lý Nguyệt có một loại cảm giác mê mang, nàng cứ vậy bị ôm trong lòng, không thể không nói lần anh hùng cứu mỹ nhân này của Diệp Lăng thật thành công, nếu hắn không nói

câu dưới thì sẽ càng thành công hơn một chút!

Những lời này cũng phá hủy hình ảnh đẹp này!

“Người nặng quá!” Diệp Lăng nhú mày nói, đây là lời nói thật, Lý Nguyệt mặc Thiên Cơ Giáp quả thật có điểm nặng.

“A, thả ta xuống!” Lý Nguyệt ngượng ngập nói, biểu tình này rất ít khi xuất hiện trên mặt nàng.

“Ừ...” Diệp Lăng rất nghe lời, hắn ước gì mình sớm buông Lý Nguyệt ra, bất quá khi buông ra hắn cũng có điểm lưu luyến, chẳng qua thứ hắn lưu luyến là Thiên Cơ Giáp của Lý Nguyệt...

Hắn đang nghĩ xem có phải mình nên đoạt lấy không...

Mà Lý Nguyệt tựa hồ cũng phát hiện sự lưu luyến của Diệp Lăng, tạo thành một hiểu lầm xinh đẹp, nàng còn tưởng rằng Diệp Lăng đang lưu luyến cảm giác ôm mình.

“Chào, Lý Hiền Đức, trên người ngươi cảm thấy có đau không? Nếu không ta nhờ giúp ngươi a...” Sau khi buông Lý Nguyệt ra, Diệp Lăng đến bên cạnh Lý Hiền Đức, búng mũi tên một cái.

Diệp Lăng cũng không tính giết Lý Hiền Đức nhưng cũng không tính chữa trị, hắn chuẩn bị thông tri nhân viên công tác đến cứu người, hắn sẽ không xuất thủ cứu người như vậy.

“A a... Ngươi được lắm, có bản lĩnh thì giết ta đi, nếu không ta sẽ không bỏ qua ngươi!” Lý Hiền Đức hung hăng nói, mà khuôn mặt tuôn mồ hôi hột đang nói cho mọi người biết hắn đang đau, đau chết đi được.

“Sẽ không bỏ qua ta? Ngươi đang nhắc nhở ta giết ngươi sao?” Diệp Lăng lấy ra một thanh chùy thủ chói lói, biểu tình uy hiếp nói.

“Fox công tử, đừng giết hắn, nếu không ngươi sẽ gặp phiền toái, cho hắn một chút giáo huấn là được rồi!” Lý Nguyệt có điểm sốt ruột nói, giết Lý Hiền Đức tương đương đắc tội đệ nhất Kiếm Thánh, đây là một chuyện rất phiền phức.

“Đọa người mà thôi, cũng không phải thật sự muốn giết hắn.” Diệp Lăng cười nói.

Làm ta sợ!

Lý Hiền Đức tức giận, lạnh lùng nói: “Hừ, biết là ngươi không dám mà, đồ nhát gan!”

“Ngươi ghê! Có phải ngươi muốn thử xem ta có phải người nhát gan không?” Diệp Lăng giơ ngón tay cái với Lý Hiền Đức, nói thế nào đi nữa cũng là làm cho người khác đến giết chính hắn, đây không phải người bình thường có thể nói.

Chùy thủ của Diệp Lăng từ từ tiếp cận Lý Hiền Đức, tiếp cận lồng ngực hắn...

497. Chương 498: Thử Thử Xem (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 498: Thử thử xem (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Ta sợ ngươi à? Ngươi có bản lĩnh thì giết ta đi rồi chờ phụ thân ta đuổi giết, hắn lại là đế quốc đệ nhất Kiếm Thánh, trên đại lục không có mấy ai là đối thủ của hắn...” Lý Hiền Đức lớn tiếng nói, kỳ thật những lời này cũng chỉ là biểu hiện sự khiếp đảm của hắn, hắn muốn Diệp Lăng nhận rõ hậu quả khi giết hắn.

“Phải không? Vậy người cứ chờ xem!” Chùy thủ của Diệp Lăng đột nhiên nhanh hơn, trực tiếp đâm vào trái tim của Lý Hiền Đức.

“Người... Người thật sự giết ta... Người... Vì sao...” Trên mặt Lý Hiền Đức lộ ra vẻ không thể tin được, đến chết hân cũng không tin được Diệp Lăng thật sự giết mình, chẳng lẽ hân không sợ Kiếm Thánh đuổi giết.

“...” Lý Nguyệt cau mày, nàng không ngờ Diệp Lăng thật sự giết Lý Hiền Đức.

“Vì sao? Rất đơn giản, chính người nói ta thử nên ta thử xem sau khi chết có thể mang lại phiền toái gì cho ta.” Diệp Lăng mỉm cười trả lời.

Có đôi khi có một ít người không biết điều như vậy, cứ thách người khác động vào hân, mà đến lúc bị động thật thì mặc kệ sau này có trả thù được hay không thì trước tiên cũng phải trả giá đắt đã.

Lần này Lý Hiền Đức trả giá đắt, cái giá của cả sinh mệnh!

về sau cho dù Kiếm Thánh có thể giết được Diệp Lăng thì sao? Lý Hiền Đức hân đã chết, hân vĩnh viễn đều không nhìn thấy được, huống chỉ Kiếm Thánh có thể giết được Diệp Lăng sao?

Tuy rằng Diệp Lăng không đánh lại Kiếm Thánh nhưng Kiếm Thánh cũng không thể bắt được Diệp Lăng, muốn giết chết Diệp Lăng là chuyện không tưởng.

Khi nghe đến lời giải thích của Diệp Lăng, Lý Hiền Đức càng thêm không thể sáng mắt, hiện tại hân mới phát hiện mình ngu xuẩn cỡ nào, vì sao phải khích người ta giết mình, có ý nghĩa sao?

Nếu có thể quay lại thì nhất định hân sẽ lựa chọn sớm chạy trốn một chút, không để ý cái gì mà tự tôn, không dây dưa với người không ăn lẽ thường như Diệp Lăng nữa.

Khi Lý Nguyệt nghe được câu trả lời của Diệp Lăng, nàng ngậy người ra một chút, nàng cảm thấy người có thể nói cái loại lý do này hân là cùng một loại với tên bại gia tử của Diệp gia kia, chẳng lẽ Fox công tử trước mặt này cũng là đồng loại với bại gia tử kia?

“Nếu sự tình đã đến mức này thì bây giờ phải nhanh chóng hủy thi diệt tích, đừng để lại phiền toái” Lý Nguyệt lắc đầu, nhắc nhở Diệp Lăng.

“Ừ!” Diệp Lăng đáp, sau đó hủy thi diệt tích.

Hân có thể thử xem nhưng không có nghĩa là hân nhất định phải chịu trận phiền toái này, có thể không bị phát hiện thì tốt nhất.

Rất nhanh Diệp Lăng đã chôn sạch thi thà sau đó hủy diệt tất cả dấu vết, dưới sự trợ giúp của Lãnh Huyết Ngưu, cho dù bị người ta biết nơi này cũng không phát hiện được vấn đề gì.

Mà lần này Lý Hiền Đức tiến hành rất bí mật, tất cả mọi người chỉ biết hân đến vậy sẵn, cũng không biết hân đi tìm Lý Nguyệt, đây là vì hân không muốn cho người khác biết.

Đó cũng là chỗ buồn cười nhất, tự bản thân hân đã hoàn toàn che lấp cái chết của mình, cũng làm cho không ai có thể phát hiện ra vấn đề, sau đây mọi người chỉ cho là hân mất tích, cho dù hoài nghi đã chết cũng không liên hệ đến Lý Nguyệt.

Mà Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt, vì lần chiến đấu này chỉ có thể suốt đêm rời đi, hai người cũng không muốn qua đêm ở đây, coi như sẵn đêm.

“Lý Nguyệt, trên người của người có cái gì để bọn hân có thể tìm đến được đây?” Sau khi rời khỏi, Diệp Lăng có điểm kỳ quái hỏi, hân có thể khẳng định không ai đi theo mình, nếu có thì nhất định Lãnh Huyết Ngưu đã sớm để ý.

Cho nên trên người Lý Nguyệt nhất định có thứ gì đó theo dõi.

“Hiện tại trên người ta không có gì cả, chỉ có Thiên Cơ Giáp, bất quá... có thể là... con ngựa này...” Lý Nguyệt vỗ vỗ tọa kỵ, trên người nàng không thể có nhưng ngựa thì dễ bị động tay động chân hơn.

“Ta xem thử!” Diệp Lăng bắt đầu điều tra, rất nhanh đã tìm được nơi phát ra vấn đề, hóa ra là trong yên ngựa có một món đồ chơi nhỏ, là một loại đồ chơi dùng để truy tung.

Nhưng loại đồ chơi nhỏ này rất đắt tiền, xem ra vì ngày hôm nay mà Lý Hiền Đức trả giá không ít.

Diệp Lăng cũng không thèm nhìn tới, tùy tay ném vào khe núi, mà lấy trình độ luyện kim thuật của hắn, lại cẩn thận tìm thêm, một lần thì khẳng định đã không còn vật như thế nữa.

“Ê, vừa rồi ngươi có thấy không?” Sau khi trầm mặc một lúc, Lý Nguyệt có điểm ngưng ngừng hỏi.

“Thấy chứ!” Diệp Lăng nhìn phía trước trả lời.

“Cái gì?” Lý Nguyệt có điểm e thẹn nói, mà rất nhanh nàng đã phát hiện chuyện mà Diệp Lăng nói tựa hồ không cùng chủ đề với nàng.

“Con mèo lớn như vậy sao ta không thấy được, chờ, ta chỉ dùng một mũi tên đã đủ bắn chết nó!” Diệp Lăng gương cung bắn tên, bắn chết một con dã thú.

“...” Lý Nguyệt trầm mặc, thấy Diệp Lăng chạy tới thu thập con mèo, nàng rất muốn một cước đá bay hắn.

“Ê, ngươi nghiêm túc chút được không, rốt cuộc ngươi có thấy hay không?” Lý Nguyệt chờ Diệp Lăng trở về, tiếp tục hỏi.

“Cái gì mà thấy hay không, ngươi đang nói gì đấy?” Diệp Lăng bị Lý Nguyệt biến thành mơ hồ.

“Nãy ngươi ném một khối bùn vào làm lều trại bị xốc lên, ngươi thấy cái gì?” Mặt Lý Nguyệt đỏ lên, ngưng ngưng làm nàng đẹp hơn, tất nhiên là nếu có người chú ý.

“Khối bùn? A, đồ ăn khuya của ta, quên mất... May mà còn...” Khi Diệp Lăng nghe đến khối bùn mới phát hiện món gà ăn mỳ của mình vẫn chưa được xơi.

Vì thế hắn tìm khối bùn bị bỏ vào trong giới chỉ, may mà khi nãy hắn không ném một bên, nếu không thật sự quên rồi, mà sau khi hắn lấy ra thì phát hiện khối bùn đã nứt sẵn.

Nói nhảm, không nứt mới lạ, vừa rồi ngươi dùng thứ này ném hai người...

Gỗ đi lợp bùn ở ngoài, món thịt gà thơm nộn xuất hiện trước mặt Diệp Lăng, mùi thơm mê người làm người ta thèm, ăn, Diệp Lăng rất không khách khí cắn một cái chân gà.

Mà khi Diệp Lăng đang muốn bỏ chân gà vào miệng, một tiếng thét chói tai vang lên trong núi, cũng không phải khu phụ cận mà chính ở bên cạnh Diệp Lăng.

“Ford * Fox!” Lý Nguyệt nổi giận, mình đã hỏi vài lần rồi mà người này vẫn cứ coi nhẹ, hoàn toàn không để mình trong lòng.

“A? Gọi ta?” Diệp Lăng sững sốt một chút, sau đấy mới kịp phản ứng là gọi mình.

Nhìn thấy biểu tình của Diệp Lăng, Lý Nguyệt càng tức giận hơn: “Ta hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi có nhìn thấy thân thể của ta không?”

“Có chứ, ta thấy hết mà!” Diệp Lăng vốn đang không muốn trả lời, trời tối như vậy, hơn nữa góc độ từ hắn đến Lý Nguyệt làm hắn không nhìn được nhiều, nhiều nhất là một ít da thịt mà thôi.

Bất quá lúc ấy Lý Nguyệt cũng không lộ ra bao nhiêu cả cho nên thấy hết cũng chẳng sao.

Diệp Lăng nói như vậy kỳ thật vì hắn cảm thấy nếu làm vậy thì chẳng phải tỏ vẻ quan hệ của mình và Lý Nguyệt lại tiến thêm một bước sao? Đến lúc đó có thể trực tiếp biến thành quan hệ yêu đương.

“Ngươi... Ngươi...” Lý Nguyệt người nửa ngày cũng không nói thêm gì được nữa, hỏi ra thì sao? Bất hắn làm gì đây?

498. Chương 499: Thử Thử Xem (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 499: Thử thử xem (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ta sẽ phụ trách!” Diệp Lăng thực nghiêm túc nói.

“Phụ trách cái đầu người, bị người nhìn thì sao, không phải chỉ một chút da sao...” Lý Nguyệt làm bộ như rất không thèm, để ý.

“Phải, tất nhiên phải phụ trách rồi! Không bằng người làm bạn gái ta đi, hoặc chờ xong vụ này ta sẽ cầu hôn với Lý gia.” Diệp Lăng tiếp tục bảo trì nghiêm túc.

“Đi tìm chết! Người nắm mơ à!” Lý Nguyệt lập tức nói, “Không nói chuyện này nữa, người muốn theo đuổi ta cũng không dễ dàng như vậy!”

“Lý Nguyệt, có thể cho ta mượn Thiên Cơ Giáp của người xem một chút không?” Diệp Lăng cười hỏi, theo đuổi hay không cũng không phải vấn đề, nếu bây giờ người cho ta mượn Thiên Cơ Giáp thì ta sẽ trực tiếp nói cúi chào ngay.

Lúc này Diệp Lăng hỏi vấn đề này cũng không tính đường đột bởi hiện tại Lý Nguyệt đang mặc Thiên Cơ Giáp, đối thánh ai khác cũng sẽ cảm thấy tò mò.

“Không thể, đây là truyền gia chỉ bảo, không thể tùy tiện cho người khác xem.” Lý Nguyệt cự tuyệt nói.

“Ta chỉ xem một chút thôi...” Diệp Lăng khẩn cầu nói, trong lòng lại âm thầm bảo chỉ một hồi thôi ta liền chạy lấy người, lấy tình huống hiện tại của người thì không có khả năng đuổi theo ta được.

“Không thể!” Lý Nguyệt lắc đầu, hiện tại Diệp Lăng vẫn không thể làm cho nàng giao Thiên Cơ Giáp ra được, hắn còn chưa thật sự bắt lấy lòng nàng, hiện tại nhiều nhất chỉ đang ở giai đoạn lo lắng mà thôi.

“Thật đúng là keo kiệt, phải thế nào người mới chịu cho ta mượn xem một chút?” Diệp Lăng hỏi.

“Nếu người thành người của Lý gia thì ta có thể cho người mượn xem!” Lý Nguyệt nói, mà nói xong câu đó thì mặt nàng lại đỏ lên.

Trở thành người của Lý gia không phải là lập gia đình với người của Lý gia sao? Mà dường như trước mắt cũng chỉ có nàng.

“Vậy chẳng phải về vấn đề cũ, ta trực tiếp đến Lý gia cầu hôn, đến lúc đấy người lại cho ta xem Thiên Cơ Giáp.” Diệp Lăng nói.

“Đi tìm chết! Ai đồng ý với người.” Lý Nguyệt xấu hổ nói.

“Cái này đâu cần người đồng ý, ta đi cầu hôn mà còn cần người đồng ý hay không à?” Diệp Lăng nói.

quả thật cái chuyện này không cần trải qua sự đồng ý của mình, mà câu này nghe sao quen tai vậy, nếu không phải người này là Hồ tộc thì thật sự nghi là người kia giả trang

“Đừng nói nữa, nếu không ta sẽ không đi cùng với người nữa!” Lý Nguyệt nói, trên mặt

vẫn còn một chút ửng đỏ.

“Người cho ta biết, nếu ta cưới người thì có phải người sẽ cho ta xem không?” Diệp Lăng nói.

“Nếu người là trượng phu của ta thì tất nhiên ta sẽ cho người xem, nhưng người không phải!” Lý Nguyệt cau mày nói.

“Tốt, ta lập tức lấy người! Cho ta đi...”

“Câm miệng!”

“...”

“Tiểu ngu ngốc, người không thể trực tiếp như vậy được, phải uyển chuyển một chút, bắt quá thoát nhìn cách thành công không xa a!” Lãnh Huyết Ngũ có điểm bất đắc dĩ chen vào.

“Làm sao để uyển chuyển hơn một chút? Hỡi nàng có phải đã yêu ta không à?” Diệp Lăng hỏi lại.

“..., cái này chả phải giống thế, người cứ ở chung một chỗ với nàng đã, dù sao còn có chừng mười ngày mà, chờ ra khỏi đây rồi tính!” Lãnh Huyết Ngũ tức giận đáp lời.

“Thật đúng là phiền toái..., thôi được, chờ vậy!” Diệp Lăng không nói gì nữa, coi như tiếp tục du lịch.

Một lát sau...

“Sao không nói gì?” Lý Nguyệt gặp Diệp Lăng thật sự không nói, còn cho rằng mình rất hung dữ với hắn làm hắn không muốn nói gì với mình nữa.

“Người bảo ta câm miệng...” Diệp Lăng thuận miệng nói.

“Chỉ cần người không nói chuyện này, những chuyện khác đều có thể...” Lý Nguyệt nhẹ nhàng nói.

“Những chuyện khác... Không có...” Diệp Lăng suy nghĩ một chút, sau đó phát hiện dường như không có đề tài khác muốn nói.

“...” Lý Nguyệt trầm mặc.

Không có thì thôi! Ta cũng không muốn nói chuyện với người!

Cứ như vậy hai người yên lặng đi bộ trong vùng núi với thời tiết hơi se lạnh của sáng sớm, mặc dù có Thiên Cơ Giáp bảo hộ nhưng Thiên Cơ Giáp này cũng không thể chống lạnh, thân thể Lý Nguyệt có điểm phát run.

“Lạnh không? Qua, mặc áo này đi!” Lúc này Diệp Lăng lấy ra một cái áo khoác đưa cho Lý Nguyệt, “Người thu Thiên Cơ Giáp về đi, nếu không sẽ không mặc được quần áo.”

“Không cần!” Lý Nguyệt lắc đầu, nàng cũng muốn thu hồi Thiên Cơ Giáp nhưng khi đẩy thì trên người nàng lại lộ ra quần áo bị rách nát, điều này làm nàng cảm thấy rất dọa người.

Nếu bây giờ mà nàng còn sức lực thì cũng không sao cả, tùy tiện tìm một nơi bí ẩn thay

là được, nhưng vấn đề ở chỗ nàng vẫn chịu tác dụng của Thập Hương Nhuyễn Cân Tán.

Hiện tại nàng toàn thân mệt mỏi, không thể tự đổi quần áo, mà nàng cũng không có khả năng để Diệp Lăng đổi!

Mà giải được Thập Hương Nhuyễn Cân Tán thì nàng cũng không đi hỏi nhân viên công tác bởi như vậy giải thích rất phiền toái, cũng vì vậy mà nàng cũng chỉ có thể thừa nhận khi suy yếu này.

Rời đi? Vậy chẳng phải nói cho mọi người biết là có vấn đề.

Vốn Diệp Lăng có thể giải được Thập Hương Nhuyễn Cân Tán này nhưng vấn đề ở chỗ hắn không thể bại lộ thân phận, phàm là những gì liên quan đến luyện kim thuật thì hắn sẽ không chạm vào, tất nhiên là kể cả giải được.

Bắt quá cũng vì như vậy mà xuất hiện một tình huống có điều kỳ quái là Diệp Lăng phải chiều cổ Lý Nguyệt đang suy yếu, chuyện này liền trở nên có ý tứ.

Hiệu quả của Thập Hương Nhuyễn Cân Tán sẽ liên tục một thời gian ngắn, nếu không ăn giải được thì sẽ từ từ khôi phục thể lực, có điều không thể phát huy ra đâu khí may mà Lý Nguyệt cũng không phải cái loại nhân vật chủ chốt gì, nếu không thì phiền toái

“Chúng ta nghỉ ở đây một chút, đốt lửa sưởi ấm, người đi nghỉ trước một chút!” Diệp Lăng chỉ vào một nơi thích hợp dựng trại nói.

“Tốt!” Lý Nguyệt gật đầu nói, nàng cũng muốn ngủ một chút, ngủ có thể giúp nàng khôi phục một chút thể lực, không đến mức chuyện gì cũng để Diệp Lăng làm.

Bây giờ cho dù nàng muốn đi nhà cầu cũng cần Diệp Lăng hỗ trợ nên nàng phải chịu đựng, trừ phi đến lúc thật sự nhịn không được thì...

Diệp Lăng đốt lửa trại, trải chiếu giường xuống đất, không có lều trại thì cũng phải chấp nhận vậy thôi, dù sao cũng có rất nhiều người không có lều trại, cứ như vậy ngã ra đất ngủ.

“Tốt lắm, có thể nghỉ ngơi!” ôm Diệp Lăng xuống dưới, đặt nàng nằm trên chăn đệm, chính hắn cũng sửa sang lại chăn đệm của mình.

“Ngủ ngon!” Lý Nguyệt nói với Diệp Lăng, tuy lúc này trời đã sáng nhưng nàng cảm thấy vẫn nên nói như vậy.

“Ừ, ngủ ngon.” Diệp Lăng gật đầu, chui vào ổ chăn của mình, lúc sau hắn còn nói một câu, “Lý Nguyệt, nếu buổi tối thấy mắc tiểu thì cứ gọi ta...”

“Đi tìm chết!”

“...”

“Sớm!”

Khi Diệp Lăng tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, ánh dương quang ấm áp làm hắn thật thoải mái, cảm giác lưỡi biếng kia làm hắn muốn tiếp tục nắm lưỡi một chút.

499. Chương 500: Tự Mình Động Thủ (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 500: Tự mình động thủ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Không còn sớm! Nên rời giường!” Thanh âm Lý Nguyệt như thanh tuyến trong u cốc, làm Diệp Lăng cảm thấy rất nhẹ nhàng khoan khoái đến nỗi làm hắn mất cả buồn ngủ.

“Ừ!” Diệp Lăng thu thập một chút, chuẩn bị đến dòng suối nhỏ đánh răng rửa mặt, lúc này hắn phát hiện Lý Nguyệt đang đỏ mặt nhìn mình, tựa hồ có gì muốn nói nhưng lại không dám nói, hoặc là ngượng không nói nên lời.

Vốn Diệp Lăng cũng không phát hiện ra vấn đề này, bất quá có Lãnh Huyết Ngủ ở, nàng nhắc nhở hắn một chút, cũng biết Lý Nguyệt bị gì, bất quá nàng cũng không nói ra.

“Làm sao vậy?” Diệp Lăng hỏi.

“Ta, ta vẫn không thể động, ngươi có thể mang ta đến đó được không?” Lý Nguyệt chỉ vào một chỗ có điều bí ẩn.

“Đi làm gì? À, muốn đi nhà xí à, ngươi không chịu nói sớm, hôm qua ta đã bảo ngươi cần thì cứ gọi ta thì không đến mức...” Diệp Lăng cũng phát hiện được nguyên nhân, mà theo lời của hắn ngày càng nhiều, mặt Lý Nguyệt ngày càng hồng.

“Câm miệng! Mau dẫn ta tới!” Lý Nguyệt quát bảo Diệp Lăng ngưng lại, nàng sợ không biết kể tiếp Diệp Lăng lại nói ra chuyện xấu hổ gì nữa.

“Đã biết...” Diệp Lăng ôm lấy Lý Nguyệt, đi đến nơi bí ẩn, buông tay chạy lấy người.

Mà trước khi hắn đi còn nói: “Khi nào xong thì nói ta một tiếng.”

“Đi mau, không được nhìn lên!”

“Ta mới không rảnh! Đi đánh răng rửa mặt đã, có cần ta chuẩn bị nước cho ngươi rửa... cái kia không?”

Lý Nguyệt phát hiện mình ở trước mặt Diệp Lăng đã không có riêng tư đáng nói, cứ tiếp tục như vậy sẽ mất mặt hết, nàng đang suy nghĩ có khi mình trực tiếp quay về cho khỏe, làm cho người ta biết thì đã sao, dù sao cũng là Diệp Lăng chết.

Nhưng thù chung nàng vẫn không tản nhẫn như vậy được!

Mà lúc sau Lý Nguyệt cũng thích cái cảm giác này bởi khi nàng suy yếu thì có thể đẩy hết mọi chuyện cho Diệp Lăng làm, để hắn hầu hạ mình.

Cũng không biết vì sao nàng cảm thấy như vậy thật tốt, cảm giác Diệp Lăng hầu hạ nàng tốt hơn cả trăm lần so với hạ nhân.

Rất nhiều năm về sau nàng vẫn nhớ rất rõ đoạn thời gian này, rất thích cái loại cảm giác này, lúc ấy nàng cảm thấy nếu thời gian lâu hơn một chút thì tốt rồi, đáng tiếc chỉ có mấy ngày như thế thôi.

Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt tiếp tục đi sâu vào trong, bởi Lý Nguyệt suy yếu nên tiến độ cũng không phải rất nhanh, ba ngày sau bọn họ mới đến chỗ mà đáng ra chỉ mất một ngày.

Bất quá tuy tiến trình chậm một chút nhưng con mồi lại không ít, lúc này tiễn thuật của Diệp Lăng lại được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, năng lực đốt nướng của hắn cũng mạnh lên một chút.

Trong ba ngày này Lý Nguyệt vẫn như thế, dùng lời của Diệp Lăng là vẫn nửa chết nửa sống nên hắn cũng chỉ có thể tự mình đốt nướng.

Bất quá Diệp Lăng vẫn không thích đốt nướng, thích nấu canh hoặc kiếm gà ăn mày ăn chơi, như vậy thì không cần phải quay tới quay lui, chỉ cần ngồi chờ là được.

Hôm nay Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt cũng như cũ ngồi bên đồng lửa, đợi gà ăn mày trong đây. Mà lúc này không khí giữa hai người như hòa hợp hơn nhiều, có nói cười vui vẻ, cũng thân mật hơn không ít.

Hiện tại Lý Nguyệt bị Diệp Lăng ôm cũng không đỏ mặt nữa, không có gì khác lúc bình thường cả, giống như làm một chuyện thật bình thường, có thể đã quen a.

Rất nhanh gà ăn mày đã hoàn thành, Diệp Lăng móc từ trong đồng lửa ra, làm lạnh một lúc mới phá lớp vỏ, hương thơm lập tức tỏa ra bốn phía.

“Cho người ăn cái chân gà để sớm có chút lực, nếu không có bắt ta ôm qua ôm lại, rất phiền toái!” Đầu tiên Diệp Lăng đưa chân gà cho Lý Nguyệt, thuận tiện lấy một quả đại ra.

Trong vùng núi này có rất nhiều quả đại ngon ngọt, Diệp Lăng và Lý Nguyệt đều thích ngắt lấy một ít ăn.

“Sao bây giờ người đã ghét bỏ ta, trước đó người còn muốn lấy ta mà, nhìn thấy người như vậy ta cần phải thận trọng suy nghĩ nha!” Lý Nguyệt mỉm cười nói, nói đùa cùng Diệp Lăng.

Trải qua ba ngày ở chung này, khoảng cách giữa hai người cũng gần hơn rất nhiều, từ đây có thể thấy, nếu tiếp tục như vậy thì Lý Nguyệt sẽ rất nguy hiểm, sẽ bị Diệp Lăng lừa đi tâm can.

“Nếu ta cưới người thì ta mới chiếu cố người mà không than phiền! Đáng tiếc người không muốn!” Diệp Lăng tiếp tục xé một cái chân gà ra, sau đó cắn một phát, miệng đầy mỡ.

“Nếu người có tâm lấy ta thì trước đây phải đối xử thật tốt với ta, sao ta biết sau khi cưới người có bỏ mặc ta mà đi hái hoa ngắt cỏ khắp nơi hay không!” Lý Nguyệt cười nói.

“Cái này thì ta không biết, ta là người tốt!” Diệp Lăng nghiêm túc nói.

Ở một bên Lãnh Huyết Ngũ âm thâm lên tiếng: “Người còn dám nói, Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu đều là cửa người, người là một kẻ mở thanh lâu, từ nhỏ đã ăn nhậu gái gú cờ bạc rồi!”

“Ta chỉ mở thanh lâu, chỉ đi uống rượu hoa, không có gái gú a.” Diệp Lăng trả lời.

“Còn không phải như nhau...” Ngay khi Diệp Lăng chuẩn bị phản bác, một tình huống không tưởng xảy ra, tình huống này làm Diệp Lăng muốn bỏ chạy, ném Lý Nguyệt lại.

Đương nhiên cũng không phải hắn ích kỷ mà là Lý Nguyệt cũng không gặp nguy hiểm.

“Thơm quá a, các người không ngại chia cho ta một cái chân gà chứ.” Một âm thanh dễ nghe truyền đến, mà cùng lúc đó, một thân ảnh cũng xinh đẹp xuất hiện trước mặt Lý Nguyệt.

Lúc ấy Diệp Lăng vừa hay quay mặt về phía Lý Nguyệt nên không nhìn thấy người sau lưng là ai, thuận miệng nói: “Muốn ăn thì tự mình nướng, ta có thể cho người một con chim trĩ.”

“...”

Người tới cùng Lý Nguyệt ngây người ra một chút, đều không nghĩ đến Diệp Lăng sẽ cự tuyệt như vậy, bất quá lời này đúng với đại bộ phận người khác, có điều thân phận người đến có hơi đặc thu.

Lúc này Lý Nguyệt liền bật người nói: “Nếu Hoàng Thượng muốn ăn thì cứ ăn phần của ta. Chúng ta ăn sau vậy. Xin thứ cho mặt tướng thân thể không khỏe, không thể đứng dậy nghênh đón Hoàng Thượng!”

“Hoàng...” Diệp Lăng ngây người một chút, chẳng lẽ là...

Diệp Lăng chậm chậm quay lại...

Ta dựa vào! Thật đúng là nàng!

Triệu Nhã Nhu, Nữ Hoàng Trường Không Đế Quốc này hiện đang đứng cách hần không xa, mà chung quanh nàng có không ít hoàng gia thị vệ, những hoàng gia thị vệ này cũng không phải hàng bình thường, đều là tinh anh cả.

Không ngờ đều là Địa Cấp trở lên, tuy nhân số không nhiều nhưng thực lực tuyệt đối là cường hãn.

Mà đây chỉ vẹn vẹn là ở chỗ sáng, nếu tính cả trong tối thì càng khủng bố!

“Lý Nguyệt giáo úy, thân thể của người làm sao vậy?” Triệu Nhã Nhu nhìn thoáng qua Diệp Lăng, nhìn lỗ tai và cái đuôi hồ ly xong cũng không để hần ở trong lòng.

“Thân thể có điểm không thoải mái, toàn thân vô lực.” Lý Nguyệt hồi đáp, lúc này nàng vẫn tận lực giấu chuyện mình trúng Thập Hương Nhuyễn Cán Tán.

Mà nếu trực tiếp nói với Triệu Nhã Nhu thì tin rằng Triệu Nhã Nhu rất nhanh có giải được những chuyện này cũng bại lộ.

Lúc này Lý Nguyệt giống Diệp Lăng, đều hy vọng Triệu Nhã Nhu chỉ ngồi một lúc rồi đi, không tiếp tục ở cùng một chỗ với bọn hần.

“Sinh bệnh à? Vậy sao không thông tri đám người đó đến đón người đi, dù sao người cũng không cần đạt được vị thứ gì.” Triệu Nhã Nhu nói, Triệu Nhã Nhu cũng có điểm hiểu biết về Lý Nguyệt, biết nàng cũng không phải cái loại người ái mộ hư danh.

500. Chương 501: Tự Mình Động Thủ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 501: Tự mình động thủ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Không cần, ta đã có người chiếu cố, hần coi như thông qua.” Lý Nguyệt lắc đầu.

“Hần...” Trên mặt Triệu Nhã Nhu lộ ra một tia kinh ngạc, bất quá rất nhanh đã biến mất, có thể vì nàng không ngờ Lý Nguyệt lại để Diệp Lăng chiếu cố.

Mà đến lúc này Diệp Lăng vẫn không quay đầu lại, cho dù biết nàng là Triệu Nhã Nhu cũng thế.

“Đúng vậy!” Lý Nguyệt gật đầu, nhìn về phía Diệp Lăng.

Lúc này đám người Triệu Nhã Nhu cũng đều nhìn về phía Diệp Lăng, trong nhất thời hắn đã trở thành tiêu điểm.

“Tiểu đầu đất, người phải chào hỏi với Nữ Hoàng, nếu không người sẽ làm cho nàng chú ý.” Lãnh Huyết Ngũ vội vàng truyền tin.

“Ta biết, nhưng nếu ta chào hỏi với nàng cũng sẽ bị nàng nhận ra.” Diệp Lăng nhíu mày, cảm thấy rất đau đầu.

“Người nghĩ cách gạt nàng xem, nếu không ta cũng chỉ có thể giết hết bọn họ, mặc dù có điểm khó khăn nhưng vẫn có một chút hy vọng.” Lãnh Huyết Ngũ trả lời.

“Xem trước chút đã...” Diệp Lăng tiếp tục suy nghĩ.

“Ê, người sao vậy, Hoàng Thượng ở phía sau người kìa, người tỏ vẻ một chút được không.” Lý Nguyệt nói, cho dù người không phải người của Tường Không nhưng thấy Nữ Hoàng bệ hạ thì ít nhiều có điểm lễ phép chút.

“À, Hoàng Thượng đến à, ăn cái gì sao? Đúng rồi, món ăn thôn quê này hẳn không hợp khẩu vị của người, vậy tái kiến, không tiễn!” Diệp Lăng khoát tay, từ đầu đến cuối hắn cũng không quay đầu lại.

“...” Tất cả mọi người trầm mặc, mà nguyên nhân của họ cũng không giống nhau.

Lý Nguyệt còn tưởng rằng Diệp Lăng vì Thập Hương Nhuyễn Cán Tán, trong lòng âm thầm nói, làm gì vậy, người không chào đón Hoàng Thượng như thế thì chẳng khác nào đang nói cho mọi người biết chúng ta có vấn đề sao?

Mà Lãnh Huyết Ngũ, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dãi trong lòng, người như vậy sẽ càng làm nàng chú ý, càng thân thiện toái thôi.

Bọn thị vệ lại cảm thấy Diệp Lăng rất vô lễ, dám không chào đón Hoàng Thượng.

Mà Triệu Nhã Nhu chỉ mỉm cười, không thể nhìn ra nàng đang nghĩ gì, không biết nữ nhân biến thái này có phải phát hỏa, muốn xử lý Diệp Lăng hay không.

“Lời này sai rồi, ta cũng không phải cái loại người chỉ biết hưởng thụ phú quý, vừa rồi chẳng phải ta đã xin người một cái chân gà sao?” Triệu Nhã Nhu cười nói, sau đó đi đến trước Diệp Lăng, ngồi xuống.

Người đã không chịu xoay người để ta thấy mặt thì ta ngồi trước mặt người, nhìn xem người làm gì đây.

Tựa hồ ý tứ của Triệu Nhã Nhu là vậy, điều này làm tất cả mọi người ở đây mở rộng tầm mắt, đều không rõ Triệu Nhã Nhu đây là muốn làm gì, không tức giận, ngược lại mỉm cười ngồi xuống.

Mỉm cười, đây là biểu tình rất ít nhìn thấy từ khuôn mặt Triệu Nhã Nhu, những hộ vệ này ở bên cạnh nàng lâu như thế còn chưa thấy nàng mỉm cười như vậy.

Trước kia khi nàng cười, cảm giác âm trầm hơn rất nhiều, hơn nữa trên cơ bản sau khi mỉm cười sẽ đại khai sát giới.

Chẳng lẽ đây là trời lạng trước cơn giông sao?

“Hoàng Thượng, hẳn là Thú nhân tộc nên có chút không hiểu quy cũ, mời người thứ lỗi!” Lý Nguyệt cũng nghĩ rằng Triệu Nhã Nhu muốn giết Diệp Lăng nên lập tức biện hộ.

“Hồ tộc, ta biết, vừa hay ta cũng muốn thương lượng chuyện liên minh cùng Hồ tộc, không biết người là ai ở Hồ tộc?” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng nói.

Chẳng lẽ vì thế nên nàng mới mỉm cười với hắn?

“Xin lỗi, ta cũng không phải Hồ tộc.” Diệp Lăng xin lỗi nói, rất bình thản, không có đi cố ý biện giải mình không phải Hồ tộc, nếu làm vậy ngược lại sẽ càng khiến Triệu Nhã Nhu hoài nghi.

Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng không nói gì, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Đúng rồi, hẳn đúng là không thể xem như Hồ tộc, hẳn là Fox gia tộc, là bán thú nhân!” Lý Nguyệt nói.

“Fox gia tộc?” Trên mặt Triệu Nhã Nhu lộ ra một tia kinh ngạc, “Hóa ra là vậy, không biết Fox qua Tường Không chúng ta làm gì?”

“Chơi!” Diệp Lăng hồi đáp rõ ràng.

“Chơi?” Triệu Nhã Nhu có điểm nghi hoặc.

“Đúng vậy, chính là chơi.” Diệp Lăng lại xác nhận nói, “Ta cũng không phải đi làm việc cho gia tộc, ta chỉ đến chơi mà thôi.”

Làm một cái bại gia tử, ta đi ra ngoài chơi không được sao? Trên đại lục này hẳn có rất nhiều người như vậy a, cũng không phải là quyền lợi riêng của bại gia tử, tất cả con dòng cháu giống có tiền quyền cũng có thể như vậy.

“À, hóa ra là vậy...” Triệu Nhã Nhu bình thản nói.

“Không được sao?” Diệp Lăng hỏi ngược lại.

“Có thể.” Triệu Nhã Nhu cười đáp, mà lúc này nụ cười của Triệu Nhã Nhu có lực hấp dẫn làm người ta không thể tưởng được, làm cho người ở đây ngơ ngẩn trong chớp lát.

“Không ngờ người cười lộ lên trông rất đẹp...” Vào giờ khắc này Diệp Lăng cũng kìm lòng không đậu nói một tiếng.

Mà Diệp Lăng vừa nói xong, Triệu Nhã Nhu thu lại nụ cười, trở nên lạnh lùng: “Phải không? Ý người là, khi ta không cười thì sẽ không đẹp sao?”

“Không phải, dung mạo của người rất đẹp.” Diệp Lăng nói tiếp.

“Tức là, nội tâm của ta không đẹp?” Hôm nay dường như Triệu Nhã Nhu hơi nhiều lời.

“Cái này thì ta không biết...” Vốn Diệp Lăng định nói nội tâm người đẹp mới là lạ, bất quá đóng vai một người không biết gì cả thì dường như không nên nói như vậy.

“Tốt lắm, không nói vấn đề này nữa, người có thể chia cho ta một chút con gà của người chứ?” Triệu Nhã Nhu nhìn gà ăn mỳ trong tay Diệp Lăng.

“Không có cửa đâu, tự mình nướng đi!” Diệp Lăng bắt người cự tuyệt, làm cho tất cả mọi người ngây ra một chút, ngay cả Triệu Nhã Nhu cũng vậy.

Như vậy còn cự tuyệt?

“Tiểu đầu đất, người hẳn là đáp ứng a.”

“Không đây là vấn đề nguyên tắc, tuyệt không đáp ứng, ta sẽ không cùng ăn một con gà với nàng, đồng thời cũng không để nàng chỉ đông nói tây.”

N ít

Sau khi Diệp Lăng trả lời Lãnh Huyết Ngũ liền bắt đầu ăn, hai ba cái đã ăn sạch con gà làm tất cả mọi người nhìn có điểm ngây đại, mà hắn lại rất thoải mái ợ một tiếng tỏ vẻ ăn no.

Cái này tính là gì, không muốn cho ta cơ hội sao?

Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, ý tứ của hắn đã rất rõ ràng, không cho nàng cơ hội cắn một miếng.

Lãnh Huyết Ngũ tựa hồ có điểm hiểu được, địch ý của Diệp Lăng với Triệu Nhã Nhu có chút đậm Nhưng nàng cũng cảm thấy mặc dù Diệp Lăng có địch ý, tuy cũng nói muốn giết Triệu Nhã Nhu nhưng tổng vẫn cảm thấy hắn sẽ không hạ thủ được.

Nàng cảm thấy hai người kia không phải chỉ đơn giản là địch nhân.

Đương nhiên đây chỉ là cảm giác của nàng thôi, rốt cuộc có phải thật hay không thì chưa biết, bất quá nàng cũng từng hỏi qua Diệp Lăng, phát hiện hai người ngoài địch nhân thì vẫn là địch nhân, giống như không có chuyện gì khác.

Nàng tin rằng Diệp Lăng sẽ không gạt mình, trừ phi ngay cả chính hắn cũng không biết.

“Hừ!” Triệu Nhã Nhu hừ lạnh, một cái hừ lạnh này làm người ở đây bắt đầu có điểm sợ, đây không khác Từ Thần triệu hoán là mấy.

“Hoảng thượng...” Khi Lý Nguyệt đang muốn nói gì lại bị Triệu Nhã Nhu đánh gãy.

“Không cần nói, nói cho ta biết làm sao để nướng, ta cũng không tin ta không ăn được.” Triệu Nhã Nhu lạnh giọng nói.

“A...” Lý Nguyệt ngẩn ngơ, nàng không ngờ Triệu Nhã Nhu không bảo nổi, còn thật sự làm gà ăn mỳ này.

501. Chương 502: Thất Lạc (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 502: Thất lạc (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Chỉ cần bôi bùn ở ngoài con gà là được, nếu Hoàng Thượng sợ bẩn thì dùng lá sen bọc gà lại.” Lý Nguyệt nói, đây là Diệp Lăng dạy cho nàng.

“Gà đâu?” Khi đã nói xong hết thấy, Triệu Nhã Nhu phát hiện lại không còn chủ nguyên liệu là gà nữa, vì thế nhìn về phía Diệp Lăng, dường như khi này Diệp Lăng còn nói cho mình gà.

Lúc này Diệp Lăng nói ra một câu làm người ta cảm thấy hận không thể đánh chết hắn.

“Tự mình đi săn!”

N II

“Không phải vừa rồi ngươi nói có thể cho ta gà sao?” Triệu Nhã Nhu hỏi.

“Vừa này là vừa này, bây giờ là bây giờ!” Diệp Lăng trả lời, nếu biết là ngươi thì tuyệt đối sẽ không nói cho ngươi.

“Tốt, xem như ngươi lợi hại! Các ngươi đi tìm một con gà cho ta.” Tâm tình hôm nay của Triệu Nhã Nhu dường như không sai, thế nhưng có thể nhẫn nhịn được sự vô lễ của Diệp Lăng.

Mà lúc này cơ hồ tất cả mọi người đều kinh ngạc điểm này, vì sao hôm nay tính tình của Nữ Hoàng lại tốt như vậy? Để cho tiểu tử trước mặt này kiêu ngạo như thế.

Bất quá khi mọi người nhìn Diệp Lăng, ánh mắt như đang nhìn một cái người chết vậy bởi bọn họ cảm thấy hắn hẳn phải chết chắc rồi!

Tâm tình của Nữ Hoàng lúc này đúng là tốt nhưng khi tâm tình nàng không tốt tức đã bắt đầu bão nổi, mà trên cơ bản tâm tình của nàng đều vẫn không được tốt lắm, có lẽ ngày mai, có lẽ hôm nay cũng không chừng đã lập tức trở mặt.

Đến lúc đó tiểu tử này phải đi gặp minh vương!

Bất quá hiện tại quan trọng nhất là đi bắt một con gà đến đây, nếu không mình cũng phải đi gặp minh vương...

“Mùi vị không tệ, ai nghĩ ra cách này vậy?” Khi Triệu Nhã Nhu ăn xong gà ăn mỳ, cảm thấy hương vị cũng được, có một phen phong vị khác thường.

Con gà ăn mỳ này quả thật tự chính Triệu Nhã Nhu động thủ, hôm nay hứng thú của nàng quả nhiên không phải thấp, nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn lắm búp, mọi người có điểm cảm khái nghĩ.

Diệp Lăng thấy Triệu Nhã Nhu đã ăn xong gà rồi, hắn lại rất không khách khí nói: “Nếu ăn xong thì chúng ta chia tay a, tái kiến, còn có, phiền các người diệt lừa giùm! Lý Nguyệt, chúng ta tiếp tục...”

Lúc ấy Triệu Nhã Nhu sững sốt, còn chưa kịp nói chuyện đã phát hiện Diệp Lăng ôm lấy Lý Nguyệt, lấy sự hiểu biết của nàng với Lý Nguyệt thì tuyệt đối không dễ để người khác ôm, hơn nữa còn là một nam nhân.

“! Lý Nguyệt giáo úy, người thật sự yếu như thế sao?” Triệu Nhã Nhu hỏi, từ trạng thái kia có thể thấy được sự suy yếu của Lý Nguyệt, cảm giác không ra cái loại quan hệ thân mật

gì từ hai người.

“Đúng vậy, qua vài ngày là tốt rồi!” Lý Nguyệt gật gật đầu, trên mặt có điểm hồng lên, nàng không ngờ Diệp Lăng làm trò trước mặt mọi người ôm lấy mình.

Mà lúc ấy tựa hồ mình cũng đã quen, không đi kháng cự, mà kế tiếp tất nhiên càng không phải nói, chỉ có thể yên lặng tiếp thụ!

Diệp Lăng rất nhanh đặt Lý Nguyệt lên lưng ngựa, sau đó lúi kéo dây cương đi từ từ về phía trước.

Khi Triệu Nhã Nhu nhìn thấy hình ảnh này, thế nhưng cảm thấy cảm giác thật đẹp, Lý Nguyệt suy yếu ngược lại làm cho bức tranh mỹ lệ hơn, làm cho người ta có điểm hâm mộ khi thấy nàng được chiếu cố.

Mà cảm giác này cũng không phải chỉ có mình Triệu Nhã Nhu, những người khác sau lưng nàng cũng vậy, vào giờ khắc này bọn họ cảm thấy hơi hơi chấn động tâm linh vì bức tranh này.

ừ hơi hơi, nho nhỏ, bất quá trong nhân sinh có bao nhiêu chuyện có thể rung động tâm linh đây? Cho dù là nho nhỏ cũng rất khó được.

“Người chiếu cố nàng cũng không sai, người thích nàng sao?” Triệu Nhã Nhu hỏi Diệp Lăng, mà lúc này nàng đang song song đi cùng Diệp Lăng, cảm giác rất tự nhiên.

“Mắc mớ gì đến người, đi theo chúng ta làm gì?” Diệp Lăng nhìn Triệu Nhã Nhu, nhíu mày tựa hồ phiền chán việc Triệu Nhã Nhu đi theo mình.

“Ai đi theo người, chỉ là cùng đường thôi.” Triệu Nhã Nhu lãnh đạm nói.

“À, vậy người đi trước!” Diệp Lăng dừng bước, sau đó làm cho Triệu Nhã Nhu đi trước.

“Người... Bây giờ ta muốn nghỉ ngơi...” Triệu Nhã Nhu lạnh lùng nói, mà khi bắt đầu nói, trên người nàng dâng lên một cỗ khí

Đó là sát khí, tuyệt đối là sát khí, tiểu tử này chết chắc rồi!

Bất quá vì sao Nữ Hoàng bệ hạ lại chịu đựng cỗ sát khí này, trước kia nàng chưa bao giờ nhẫn nhịn.

“Ý của người là, người định đi theo ta sao?” Diệp Lăng coi nhẹ cỗ sát khí kia, rất bình tĩnh hỏi.

“Ừ! Thiên hạ này là của ta, ở trong thiên hạ của ta, ta thích đi theo người thì đi, ai mượn người xen vào!” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng nói, ở trong mắt nàng dường như hơn một tia gì đó rất khó nói nên lời.

“Mặc kệ người!” Diệp Lăng coi nhẹ nói.

Kỳ quái, vì sao ta cảm thấy đã nghe qua những lời này rồi...

Diệp Lăng tiếp tục đi về phía trước, mà Triệu Nhã Nhu cứ như vậy đi theo, tựa hồ nàng đã nhìn trúng Diệp Lăng vậy, hành vi này của nàng làm đám người Lý Nguyệt vừa sợ lại vừa

mê hoặc.

ở đây người không có chút cảm giác với Triệu Nhã Nhu phòng chừng cũng chỉ có mình Diệp Lăng!

Một đường không tiếng động, đội ngũ từ từ tiếp cận một nơi thần bí trong vùng núi này, đó là một nơi ít người qua lại, mà trong truyền thuyết người đi vào trong đấy có không ít bị mất tích.

Đám người Diệp Lăng cũng không phải muốn đi chỗ này, ít nhất Diệp Lăng không phải đi chỗ đấy, có điều sai ở chỗ bọn họ để Diệp Lăng dẫn đường, lấy lịch sử chiến tích của Diệp Lăng, rõ ràng hắn đã lạc đường.

Phòng chừng đây là chuyện tất cả mọi người không ngờ đến, vốn Diệp Lăng mang theo Lý Nguyệt đi, Lý Nguyệt là không sao cả, mà Triệu Nhã Nhu đi theo Diệp Lăng, những người khác lại đi cùng Triệu Nhã Nhu, cứ như vậy một đám người bị lạc theo Diệp Lăng.

Mà đám người này phỏng chừng là một tổ hợp kỳ diệu nhất, đây là một tổ hợp mà bất cứ ai cũng không nghĩ đến, ai cũng cảm thấy bọn họ sẽ không đi cùng một chỗ, có điều ông trời cố tình lại làm cho bọn họ gặp nhau.

Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu gặp nhau là một trùng hợp, tuyệt đối trùng hợp, Triệu Nhã Nhu vốn đi loạn, định sẵn thú xong rồi về, ai dè lại đụng phải hai người Diệp Lăng.

Mà có thể bị tâm tình chơi bởi mấy hôm nay ảnh hưởng đến, nàng lại đi theo Diệp Lăng...

“Ta kháo, con thỏ!” Đột nhiên Diệp Lăng kêu lên, đánh vỡ không khí im lặng.

“Con thỏ thì có gì mà phải kêu!” Triệu Nhã Nhu hừ lạnh nói.

“Người nhìn xem trước rồi hẵng nói...” Diệp Lăng chỉ về một phương hướng, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

“Ta kháo! Con thỏ này...”

Cơ hồ tất cả mọi người đều phát ra tiếng kêu tương tự Diệp Lăng, trên mặt có chút kinh ngạc.

Tiểu bạch thỏ thì tất cả mọi người đã gặp qua, nhưng tiểu bạch thỏ phóng đại mấy chục lần thì chưa, hiện tại nó lại xuất hiện trước mặt Diệp Lăng, hơn nữa hai mắt lộ ra hung quang, cũng như một đám răng nanh to khỏe của nó.

“Làm gì phải con thỏ, rõ ràng là một loại ma thú!” sắc mặt Triệu Nhã Nhu không thay đổi, bình tĩnh nói.

“Cuồng Bạo Thỏ, cừu cấp ma thú, hi hữu! Hai mươi điểm!” Lý Nguyệt nhìn sơ qua tư liệu, đọc ra, tư liệu này là ban tô chức mượn tư liệu của Dong Binh Công Hội, cũng sử dụng một ít công cụ nhỏ của Dong Binh Công Hội để nhân viên dự thi có thể đạt được một ít tư liệu đơn giản.

502. Chương 503: Thất Lạc (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 503: Thất lạc (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Giết a...” Diệp Lăng lập tức lao tới, cừu cấp ma thú còn chưa là gì với hắn, mà quan trọng nhất là con thỏ này dù lớn, nướng sẽ không sợ cháy.

“..., vội như vậy làm gì, có ai cướp đoạt với người đâu... Khoan khoan, các người lên cho ta, tiểu tử này đang cướp điểm với chúng ta!” Đột nhiên Triệu Nhã Nhu nhớ đến mình và Diệp Lăng ở hai tổ khác nhau, nếu bị Diệp Lăng giết thì mình sẽ không có điểm.

Tuy rằng Triệu Nhã Nhu chỉ chơi chơi thôi nhưng nàng cũng không muốn để Diệp Lăng chiếm tiện nghi.

“Triệu Nhã Nhu, đây là ta thấy trước, người đừng cướp đoạt, nếu không ta đi thông tri nhân viên công tác đuổi người ra ngoài!” Diệp Lăng quen miệng trực tiếp hô tên Triệu Nhã Nhu.

Đối với điều này, người ở đây dường như không có để ý mấy, ngay cả chính Triệu Nhã Nhu cũng vậy, chỉ cười nói: “Ta đúng là đoạt đấy, người đi thông tri a, ta xem ai dám đuổi ta đi.”

“...”

Lời này cũng đúng, trong Tường Không Đế Quốc ai dám đuổi Triệu Nhã Nhu? Muốn tạo phản sao?

“Người đúng là cầu Hoàng Đế, ức hiệp lương dân!” Diệp Lăng rất khinh thường nói.

N Ỉ

Hồ ly tiểu tử này dường như ngày càng lớn mật, trực tiếp gọi Nữ Hoàng là cầu Hoàng Đế, hẳn thật sự không nghĩ đến Nữ Hoàng sẽ tức giận giết hẳn sao?

“Ta không phải cầu Hoàng Đế, mà người cũng không phải lương dân gì.” Triệu Nhã Nhu phản bác nói.

“Ta phải, ta là nhất đẳng lương dân.” Diệp Lăng thực nghiêm túc, bắt quá trong mắt người khác thì hẳn là không biết xấu hổ, nhìn người vô lễ với Nữ Hoàng như vậy thì biết ngay người là một điều dân rồi.

“Nếu ta thuộc về Tường Không thì chẳng phải người muốn ức hiệp liền ức hiệp sao?” Diệp Lăng giương cung, đồng thời nói.

“Sẽ không, ta sẽ không ức hiệp người, ta chỉ bắt người lại thôi!”

“Dựa vào, còn không phải giống nhau.” Diệp Lăng bắn một mũi tên ra ngoài, con thỏ kia cắn vũ tiễn ở miệng, sau đó hung ác nhìn Diệp Lăng.

“Nhìn cái gì vậy, Cừu Tinh Liên Châu, ta bắn chết người!” Trong nháy mắt Diệp Lăng bắn ra chín mũi tên, mà lần này không có rẽ ngang, chỉ bay thẳng tắp.

Dưới đồng tên như thủy triều của Diệp Lăng, rốt cuộc Cuồng Bạo Thỏ rất không cam lòng ngã xuống đất, nó cảm thấy thật ủy khuất, mình chưa phát huy đã ngã xuống rồi.

“Hảo tiền pháp!”

Người ở đây đều đánh giá rất cao với tiền pháp của Diệp Lăng, kể cả Triệu Nhã Nhu.

Mà bọn họ cảm giác được tiền pháp của Diệp Lăng cũng không có dấu khí giống như vền vền chỉ dựa vào lực lượng vậy, mà tình huống như thế còn có thể giết chết một con cừu cấp ma thú, điều này làm người ta cảm thấy có điểm ngoài ý muốn.

Bất quá, bọn họ tin rằng nếu đổi thành người thì hẳn sẽ không đơn giản như vậy, hẳn sẽ rất dễ dàng tránh đi.

“Bêu xấu thôi.” Diệp Lăng cười nói, tiếp theo đó rất thuần thực giải thể Cuồng Bạo Thỏ, sau đó trực tiếp tìm một chỗ nhóm lửa gần đấy.

“? Người làm gì?” Triệu Nhã Nhu hỏi.

“Nghỉ ngơi a, hiện tại thời gian cũng không sai biệt lắm, nếu Hoàng Thượng người còn muốn đi tiếp thì ta không tiễn!” Diệp Lăng cười nói.

Người đang ước gì ta đi đúng không, ta không đi.

“Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ!” Triệu Nhã Nhu hạ lệnh, sau đó đến bên cạnh Diệp Lăng ngồi.

“Triệu Nhã Nhu, hôm nay thấy người thực kỳ quái?” Diệp Lăng hỏi.

“Hôm nay ta rất kỳ quái? Trước kia người gặp qua ta sao?” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng hỏi.

“Gặp qua vài lần, người là Nữ Hoàng bề hạ, làm sao ta có thể chưa thấy qua, người khác đều nói người là một cái biến thái, ta thấy đây là đang khen người.” Diệp Lăng nói, chỉ một từ biến thái có thể định nghĩa được người sao?

“Ý của người là ta không chỉ đơn giản là biến thái mà còn có thể là biến thái trong biến thái đúng không?” Triệu Nhã Nhu nhìn đồng lửa đã dâng lên nói.

“Ta không phủ nhận!” Diệp Lăng không muốn nói dối, khẳng định.

“Ta như vậy còn không phải bị các người bức...” Thanh âm Triệu Nhã Nhu trở nên trống rỗng, giống như thấy được mà sờ không được vậy.

Đây là biểu tình mà Triệu Nhã Nhu chưa từng bày ra trước mặt người khác, bất quá hiện tại chúng nhân đã có một ít lực miễn dịch, hôm nay bọn họ đã nhìn thấy rất nhiều chuyện làm họ cảm thấy ngoài ý muốn.

“Đường là tự mình đi, ai có thể ép được?” Diệp Lăng lãnh đạm hỏi.

“Đúng vậy, cho dù là bị ép nhưng cũng chính mình lựa chọn con đường này, ta sẽ không hối hận!” Lời nói của Triệu Nhã Nhu có chút ý vị sâu xa, không biết nàng đang muốn nói cái gì-

“Vậy hy vọng người có thể tiếp tục đi tiếp, người đã không có tư cách làm một nữ nhân tốt, muội muội tốt nhưng người có thể làm một cái Hoàng Đế tốt.” Diệp Lăng nhìn thịt nướng, như thuận miệng nói.

“Vậy nếu ta làm một cái Hoàng Đế tốt thì người sẽ ủng hộ ta sao?” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng hỏi, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm hắn, đợi Diệp Lăng đưa ra đáp án.

“Ta?” Diệp Lăng ngây người một chút, sau đó lập tức nói: “Ta ủng hộ người hay không thì có quan trọng với người sao? Ta bất quá chỉ là một ngoại nhân thôi.”

“Nếu ta nói quan trọng thì sao?” Triệu Nhã Nhu hỏi.

“Vậy câu trả lời của ta là, ta không ủng hộ, đây là vấn đề về nguyên tắc!” Diệp Lăng trực tiếp trả lời.

Vấn đề về nguyên tắc, chẳng lẽ đang nói người không phải người của Tường Không sao? Tất cả mọi người, kể cả Lý Nguyệt cũng có ý tưởng như vậy, trừ bỏ Lãnh Huyết Ngũ, còn có Triệu Nhã Nhu không biết đang nghĩ gì.

“Ta biết mà, người cứ chờ xem, ta sẽ cho người biết người đàn ông đến mức nào!” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng nói.

“Oa, thịt nướng xong rồi!” Diệp Lăng không hề để ý tới Triệu Nhã Nhu, dùng chùy thủ cắt một khối thịt thỏ nướng thật lớn, sau đó bắt đầu ăn.

“Ăn đi, ăn chết người đi!” Triệu Nhã Nhu ngồi bên cạnh nguyên rửa nói, biểu tình như tiểu cô nương này lại làm người ta sôi sục.

“Lý Nguyệt, ăn một cái chân thỏ!” Diệp Lăng lại đưa thịt chân cho Lý Nguyệt.

“Có phải người lại muốn ta bồi bả chân lực không?” Lý Nguyệt thấy liền biết mục đích của Diệp Lăng, tức giận nói.

“Ừ!” Diệp Lăng rất rõ ràng gật gật đầu, cũng không có ý phủ nhận.

“Ta cho người biết, ta như vậy đều là do người, nếu người ghét bỏ ta thì ta liền một kiếm giết người.” Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng, rút kiếm ra nói.

“Thời tiết hôm nay thật không sai, buổi tối hẳn sẽ không mưa!” Đột nhiên Diệp Lăng không hề dấu hiệu nói đến thời tiết, rất rõ ràng hắn đang nói lảng sang chuyện khác.

“...”

Ban đêm, Diệp Lăng ngủ nơi hoang dã, mà đám người Triệu Nhã Nhu ngủ ở trong doanh trướng, làm Nữ Hoàng, bên cạnh nàng tất nhiên mang theo không ít trang bị, mà Lý Nguyệt may mắn được nàng truyền vào ngủ chung.

Lúc này Diệp Lăng rất muốn đi gặp Lãnh Huyết Ngũ nhưng hắn biết tình huống hiện tại không cho phép, người bên cạnh Triệu Nhã Nhu nhiều lắm, hắn chỉ có thể truyền tin cùng Lãnh Huyết Ngũ, dùng phương thức này nói chuyện phiếm

503. Chương 504: Thất Lạc (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 504: Thất lạc (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Trong lúc đấy, Diệp Lăng cũng nhận được báo cáo của Lãnh Huyết Ngũ, báo cáo về thực lực che dấu bên cạnh Triệu Nhã Nhu, kết quả cho hắn biết Triệu Nhã Nhu này đúng là khủng bố a, cho dù là Thiên cấp cao thủ đến đây cũng chưa chắc có thể làm gì được nàng.

Cho nên Lãnh Huyết Ngũ nhắc nhở Diệp Lăng, không đến vạn bất đắc dĩ thì không nên động vào Triệu Nhã Nhu, cũng không nên lộ ra thân phận của mình.

Câu phía trước thì Diệp Lăng cảm thấy không thành vấn đề, ít nhất mình cũng có chừng mực, bắt quá câu sau thì khó, ở lâu, lấy sự khôn khéo của Triệu Nhã Nhu hẳn là sẽ phát hiện cái gì đó.

Mà tựa hồ Diệp Lăng không chú ý đến, hắn vẫn còn đang kỳ quái là thái độ của Triệu Nhã Nhu với hắn rất kỳ quái, không giống như thái độ với một người xa lạ.

Mặc kệ nói gì thì nói, Diệp Lăng cảm thấy cần phải vứt bỏ Triệu Nhã Nhu, ngày mai nhất định phải vứt bỏ nàng...

Ngày hôm sau, Diệp Lăng thử qua rất nhiều biện pháp nhưng vẫn không thoát được Triệu Nhã Nhu, Triệu Nhã Nhu giống như cao dần vậy, dán chặt trên người Diệp Lăng.

Đối với điều này, Diệp Lăng cũng nói thẳng Triệu Nhã Nhu thật phiền, không nên quần quít lấy mình!

Kết quả, Triệu Nhã Nhu nói một câu, làm cho Diệp Lăng đột nhiên nhớ lại một chuyện, “Vì sao ngươi muốn vứt bỏ ta, vì sao ngươi không thích ta như vậy!”

Đối với vấn đề này, Diệp Lăng cũng không để ý, còn tưởng rằng Triệu Nhã Nhu nói về chuyện hôm qua đến giờ, hắn đã không phải một lần hai lần muốn vứt bỏ Triệu Nhã Nhu.

“Ta cảnh báo ngươi...”

Cuối cùng Diệp Lăng cũng chỉ có thể dùng biện pháp nguyên thủy nhất - chạy. Hắn dắt ngựa chạy như điên, tốc độ kia làm cho đến cả ngựa cũng có điểm không chịu nổi, có điểm theo không kịp.

Đối với điều này, Triệu Nhã Nhu lên ngựa điên cuồng đuổi theo, hai bên ta chạy người đuổi, dần dần không biết cả phương hướng, mà người đi theo Triệu Nhã Nhu cũng bắt đầu càng ngày càng ít.

“Ngươi còn chạy!”

“Ngươi còn truy!”

“Ngươi không chạy thì ta sẽ không truy!”

“Ngươi không truy thì ta sẽ không chạy!”

“Trước tiên ngươi đừng chạy!”

“Trước tiên ngươi đừng truy!”

Diệp Lăng cùng Triệu Nhã Nhu còn đang giằng co, mà Lý Nguyệt lúc này chỉ có thể cảm thấy đau đầu, nàng không ngờ sự tình sẽ phát triển đến nước này, đường đường Nữ Hoàng lại có thể chơi vui vẻ như vậy.

“Ngươi...”

“Ngươi...”

Dựa vào, ai vui vẻ!

Nếu biết ý tưởng của Lý Nguyệt, nhất định Diệp Lăng cùng Triệu Nhã Nhu đều phản

“Ý? Đây là đâu?” Đột nhiên Triệu Nhã Nhu hỏi, lúc này nàng mới phát hiện hoàn cảnh nơi này thật xa lạ, mà đồng thời nàng cũng phát hiện dường như đám người của mình cũng biến đâu mất.

Điều này làm nàng cảm thấy có điểm giật mình, nàng biết năng lực của hoàng gia thị vệ, cho dù mình chạy mau nhưng cũng không đến nỗi bị lạc!

Mà lúc này nàng lại có điểm sợ hãi, sợ Diệp Lăng làm gì với mình, hiện tại cũng chỉ có ba người họ.

“Ta đâu biết!” Diệp Lăng tức giận đáp, tựa hồ hắn cũng phát hiện hiện tượng kỳ quái này, hắn không cảm giác được khí tức của Lãnh Huyết Ngũ, hỏi cũng không có đáp lại.

Xem ra không chỉ có Triệu Nhã Nhu đã không có thị vệ, ngay cả Diệp Lăng cũng không

Bất quá lúc này Triệu Nhã Nhu cũng chỉ có một mình, là một cơ hội tuyệt hảo để giết nàng nhưng Diệp Lăng lại không làm như vậy, cũng không biết có phải hắn không nghĩ đến không nữa.

“Người không biết? Vậy người dẫn chúng ta đến đây làm gì? Chẳng lẽ người muốn gây rối với chúng ta.” Triệu Nhã Nhu che thân thể mình lại nói.

“Đi đi, cho dù nữ nhân khắp thiên hạ đều chết hết thì ta cũng không có hứng thú gì với người.” Diệp Lăng rất trực tiếp trả lời.

“Người nói cái gì!” Âm thanh lạnh lùng Triệu Nhã Nhu đáp trở, mà trên người nàng phát ra một cỗ lãnh khí mãnh liệt.

Câu nói vừa rồi của Diệp Lăng thật sự rất kích thích người, cho dù tính tình của Triệu Nhã Nhu tốt đến đâu đi nữa cũng sẽ phát hỏa chứ đừng nói tính tình của nàng vốn không tốt mấy.

“Ta nói... Dù nữ nhân khắp thiên hạ đều chết hết thì ta cũng không có hứng thú gì với người!” Diệp Lăng lại nói, không chút nào để ý đến sát khí của Triệu Nhã Nhu.

“Ta làm người chán ghét đến vậy sao!” Thanh âm của Triệu Nhã Nhu càng ngày càng lạnh.

“Không phải chán ghét hay không, ta không có cảm giác gì với người, đây là vấn đề về nguyên tắc!” Diệp Lăng không thêm, để ý nói.

“Hoàng Thượng, trước đừng nói cái này, nên nói đến tình cảnh hiện tại của chúng ta a!” Lý Nguyệt thấy không khí ngày càng căng thẳng liền mở miệng nói sang chuyện khác.

“Hừ!” Triệu Nhã Nhu hừ lạnh, cũng lạnh lùng nhìn Diệp Lăng.

Đây mới là Nữ Hoàng bệ hạ, xem ra nàng đã khôi phục bình thường! Tuy rằng lãnh ý của Triệu Nhã Nhu làm cho người ta sợ hãi, bất quá Lý Nguyệt lại cảm thấy như vậy mới bình thường, Triệu Nhã Nhu vốn nên như vậy.

“Fox công tử, có phải người cũng không biết chúng ta đang ở đâu?” Lý Nguyệt hỏi Diệp Lăng, theo thái độ của Triệu Nhã Nhu thì hỏi cũng như không, hơn nữa, nàng cũng là chạy

theo Diệp Lăng mà đến đây.

“Không biết! Bất quá ta có thể khẳng định một chuyện!” Diệp Lăng nói.

“Chuyện gì?” Lý Nguyệt hỏi, mà Triệu Nhã Nhu cũng đặt lực chú ý lên người Diệp Lăng.

“Chúng ta lạc đường!”

“...” Hai nàng trầm mặc.

“Cái này không cần nói cũng biết! Nói cách khác, người cũng không biết mình đang ở đâu?” Triệu Nhã Nhu lãnh đạm nói.

Diệp Lăng gật gật đầu, nhìn tình huống bốn phía, sau đó nói: “Không biết, nhưng ta còn có thể khẳng định thêm một chuyện!”

“Nói!”

“Chúng ta thất lạc cùng những người khác!” Diệp Lăng nói.

“Cái này cũng là nói nhảm!” Triệu Nhã Nhu nói.

“Người không thể nói một ít thứ gì có ích được sao?” Lý Nguyệt có điểm vô lực nói.

Diệp Lăng nghĩ nghĩ, sau đó nói: “Có, ta còn có thể khẳng định một chuyện!”

Triệu Nhã Nhu cùng Lý Nguyệt đều nhìn Diệp Lăng, lần này các nàng cũng lườm hỏi lại.

“Ta khẳng định, nếu chúng ta không tìm chỗ trú mưa thì nhất định sẽ biến thành ướn sũng!” Diệp Lăng nói.

“? Ý người là, trời sắp mưa sao?” Lý Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời, nhìn thế nào cũng không có dấu hiệu trời sắp mưa cả.

“Đúng vậy, lập tức sẽ mưa, hơn nữa còn có dông tố nên tốt nhất chúng ta nên đến cái sơn động kia!” Diệp Lăng chỉ vào một cái sơn động không xa, đây là một sơn động nằm ở giữa một sườn núi nhỏ, động khẩu rất lớn làm cho người ta nhìn vào liền chú ý ngay.

“Người xác định trời sẽ mưa sao?” Triệu Nhã Nhu hỏi.

“Xác định!” Diệp Lăng gật đầu, cũng không giải thích.

“Tốt, chúng ta đi!” Triệu Nhã Nhu cũng rất rõ ràng.

Vì thế ba người đi về phía sơn động kia, mà khi bọn hắn đi vào sơn động, thời tiết bên ngoài bắt đầu biến hóa, mây đen dày đặc, đây là điềm báo trước khi có dông tố.

Lúc này Triệu Nhã Nhu cùng Lý Nguyệt đang cảm thấy may mà mình tin Diệp Lăng, nếu không thật sự phải ướn sũng.

“Sao người biết trời sẽ mưa?” Lý Nguyệt tò mò hỏi.

“Từ vài chỉ tiết hoàn cảnh chung quanh có thể nhìn ra được, cái này không khó, nếu người muốn học thì ta có thể dạy cho người.” Diệp Lăng nói.

Lý Nguyệt gật đầu, tất nhiên nàng sẽ muốn học, rất tiện cho hành quân đánh giặc.

504. Chương 505: Sinh Lộ Tử Lộ (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 505: Sinh lộ tử lộ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Cái này nói sau, người nói cho ta biết vì sao bọn họ đều thất lạc? Hắn không phải chỉ vì hoàn cảnh phúc tạp chứ?” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, nàng hy vọng có thể đạt được đáp án từ hai mắt hắn.

Hiện tại nàng đang đoán có thể chính Diệp Lăng an bài làm cho mình lè loi, nếu như vậy thì hắn có thể làm điều bất lợi với mình!

“Có thể là... Chúng ta đi quá nhanh!” Diệp Lăng nói.

Từ trong lời nói của Diệp Lăng, Triệu Nhã Nhu có thể nghe ra Diệp Lăng có điều giấu diếm với mình, hắn biết nguyên nhân nhưng không nói cho mình.

“Nói! Có phải người muốn giết ta hay không? Nếu đúng vậy thì cứ việc lại đây!” Triệu Nhã Nhu lạnh lùng nhìn Diệp Lăng, hiểu lầm này làm nàng cho rằng Diệp Lăng là thích khách.

“Cái gì?! Fox công tử, người muốn giết Hoàng Thượng?” Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng, trên mặt xuất hiện biểu tình âm tình bất định.

Nếu Diệp Lăng vì giết Triệu Nhã Nhu thì chẳng phải trước giờ hắn đều là giả, mục đích của hắn không ở mình mà là ở Triệu Nhã Nhu.

“Không có! Lần này ta không phải đến giết nàng!” Diệp Lăng lắc lắc đầu, phủ định cách nói này, đồng thời cũng không bài trừ lần sau mình có thể đến giết Triệu Nhã Nhu.

“Vậy là sao, ngươi không phải vì ta, chẳng lẽ là vì nàng?” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng.

“Ừ! Ta đến vì Lý Nguyệt, ta đang theo đuổi nàng!” Diệp Lăng hồi đáp.

“Ngươi thật sự phải theo đuổi nàng sao?” Triệu Nhã Nhu nhíu mày hỏi.

Diệp Lăng gật gật đầu đáp: “Ừ!”

“Nếu như vậy thì ngươi liên lụy cả ta vào làm gì, ngươi có thể mang nàng đi thế giới hai người chứ!” Triệu Nhã Nhu có chút nổi giận, nhưng câu tiếp theo của Diệp Lăng làm nàng xui xuống.

“Ai liên lụy ngươi, là ngươi mặt dày mày dạn đi theo!” Diệp Lăng trực tiếp nói.

“Ách!” Triệu Nhã Nhu nghẹn lời, “Cho dù ngươi theo đuổi người ta thì ngươi cũng không cần phải... làm lớn như vậy chứ, vậy cả bản thân mình vào!” Triệu Nhã Nhu lập tức nói.

“Không phải, đây không phải ta làm, là thiên nhiên...” Diệp Lăng dừng một chút, sau đó nói: “Đây là thiên ý!”

Đúng như lời Diệp Lăng, có thể đúng là thiên ý thật. Nơi Diệp Lăng đứng hóa ra là một

tòa thiên nhiên kỳ môn trận pháp, phạm vi lớn đến nỗi làm người ta cảm thấy bất khả tư nghị.

Tạo hóa luôn thần kỳ, thiên nhiên trận pháp cũng không phải chỉ xuất hiện một hai lần, rất nhiều nơi cũng xuất hiện, vô luận là trên địa cầu hay trên đại lục này cũng thế, mà những trận pháp đấy thường thường sẽ tạo ra một ít mặt cảnh, hình thành một cái truyền thuyết.

Bây giờ Diệp Lăng mới hiểu được truyền thuyết về chỗ này là sao, nói có người mất tích cũng là điều tất nhiên, bị lạc vào trận pháp này thì rất có thể sẽ bị mê hoặc đến chết.

Thật ra pháp trận này sẽ đuổi người bị lạc về chỗ cũ, từ đâu đến sẽ về lại chỗ ấy, mà nếu vẫn xông vào hoặc đứng dịp đi sâu vào hơn thì xui rồi, có thể sẽ bị trận pháp vây vào trong.

Kỳ thật trận pháp này cũng không phải phức tạp, Diệp Lăng hai ba cái có thể phá giải ngay. Có điều vì thiên nhiên hình thành nên Diệp Lăng không chú ý đến, mãi đến xâm nhập vào trong mới phát giác vấn đề.

Hơn nữa chuyện này Diệp Lăng lại không thể nói với người khác, cho dù thân phận của mình bại lộ thì cũng không thể giải thích sự tồn tại của nó chứ đừng nói bây giờ hắn còn là Ford * Fox.

Bởi vậy nói đến giữa chừng, Diệp Lăng lại che giấu đi, cũng vì vậy mà Triệu Nhã Nhu hiểu lầm, nàng còn tưởng rằng trận pháp bên ngoài là do Diệp Lăng làm, thậm chí còn hoài nghi hắn đến giết nàng nữa.

Mà cũng không trách nàng được, ở địa vị của nàng, mỗi ngày đều phải lo lắng chuyện này, không biết nó có tính là trừng phạt của nàng không nữa.

“Thiên ý... Vậy bây giờ làm sao đây?” Triệu Nhã Nhu chậm rãi hỏi.

“Hiện tại chỉ có thể đợi tạnh mưa, chúng ta đi ra tìm bọn họ!” Diệp Lăng trả lời.

“Cũng chỉ có thể như vậy, hy vọng bọn họ không vội!” Lý Nguyệt nói.

“Không vội mới lạ!” Triệu Nhã Nhu lãnh đạm nói.

Hoàng Đế biến mất dưới mí mắt mình, điều này với thị vệ mà nói, tuyệt đối là một sai lầm không thể tha thứ được, mà bây giờ bọn họ thật giống như kiến bỏ trên chảo nóng, đang đi quanh!

Có điều bọn họ sốt ruột cũng chẳng làm gì được, không thể vào trận pháp được, đi vào rồi lại đi ra, đi ra rồi lại đi vào, không có cách gì cả.

Trừ bỏ đám thị vệ này ra còn có Lãnh Huyết Ngưu. Nàng cảm thấy thật mất mặt, đây là chuyện mà nàng chưa từng gặp qua, vốn nàng vẫn đang duy trì khoảng cách nhất định nên khi Diệp Lăng đi vào trận pháp, nàng vẫn còn ở bên ngoài nên tất nhiên bị lạc rồi.

Lúc ấy Lãnh Huyết Ngũ còn có thể cảm giác được Diệp Lăng đang ở đâu cho nên hẳn

cũng không nóng nảy, có điều sau đấy nàng lại không cảm giác được sự tồn tại của Diệp Lăng, điều này làm cho nàng rất nóng lòng.

Bây giờ nàng đang càng ngày càng vội, đơn giản nàng đã hoàn toàn không cảm giác được sự tồn tại của Diệp Lăng, mà mình lại không vào được cái rừng cây này!

Kỳ thật nàng cũng biết Diệp Lăng sẽ không có việc gì, lấy năng lực của Diệp Lăng thì sao có thể có chuyện được, nhưng điều này cũng không ngăn cản được sự lo lắng của nàng, nhất là hiện tại Diệp Lăng còn ở chung với Triệu Nhã Nhu làm nàng càng lo lắng.

Tin tức truyền đi như đá chìm đáy biển, hoàn toàn không có trả lời!

“Tiểu Ngũ, ta không sao, ta tìm một chỗ trốn mưa, hết mưa ta sẽ ra!”

Tin tức Diệp Lăng truyền đến làm Lãnh Huyết Ngũ tạm yên tâm, có điều nàng vẫn không biết rõ trạng huống của Diệp Lăng nên lập tức phát tin tức hỏi.

Đồng thời Lãnh Huyết Ngũ cũng biết khoảng cách của Diệp Lăng với mình cũng không phải rất xa, sẽ không vượt qua năm km, thứ truyền tin này hiệu quả cao lắm cũng chỉ có năm km

Nhất là trong trường hợp như vậy, thứ này chỉ nên mở phạm vi nhỏ, nếu không tiêu hao quá lớn thì sẽ rất nhanh hết năng lượng.

“Gặp một vấn đề nhỏ, người không nên đi vào tám rừng cây, sẽ lạc đường.”

“Vậy người ở trong đây lỡ có việc gì thì sao...”

“Yên tâm đi, cũng chỉ có Lý Nguyệt, Triệu Nhã Nhu cùng với ta, các nàng có thể làm gì ta chứ?”

“Chỉ có các người sao?”

“Ừ! Tốt lắm, không nói nữa, nói nữa sẽ hết ma lực mất, có chuyện gì quan trọng rồi nói sau!” —

“Tốt! Người phải cẩn thận đấy!”

“Mưa đến bao giờ?” Triệu Nhã Nhu ngồi bên cạnh đồng lửa, nhẹ giọng hỏi.

“Không biết!” Diệp Lăng hồi đáp.

“Người không biết?” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, tựa hồ không tin.

“Sao ta biết được, ta chỉ biết trời sẽ mưa, nhưng sao ta biết được mưa bao lâu, ta cũng không phải là thần...” Diệp Lăng lấy ra một khúc cây làm như cùi lừa, ném vào trong đồng lửa.

“Quên đi, cũng không vội, thích mưa bao lâu thì mưa bấy lâu a.” Triệu Nhã Nhu hai tay ôm đầu gối, ngẩn người nhìn đồng lửa, lửa trại làm khuôn mặt nàng hơi hồng hồng, làm bộ dạng của nàng rất xinh đẹp.

505. Chương 506: Sinh Lộ Tử Lộ (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 506: Sinh lộ tử lộ (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Người không vội, thuộc hạ của người lại vội, ta và Lý Nguyệt thì không sao cả, chúng ta có nhiều thời gian mà!” Diệp Lăng cũng không sao cả nói.

Triệu Nhã Nhu cũng không sao cả đáp: “Cứ để bọn họ chờ, có sao đâu.”

“Đúng rồi!” Diệp Lăng lại lấy ra vài vật giống củi ném vào đồng lửa.

Một lát sau...

“Ý? Sao lại thơm như vậy, hít hít...” Triệu Nhã Nhu ngẩng đầu, ngửi cái mùi đang tràn ngập trong không khí

“Thơm chứ, đây là một loại rễ cây thực vật, gọi là củ từ.” Diệp Lăng cười nói.

“Cho ta nếm thử một chút.” Triệu Nhã Nhu vươn tay đòi Diệp Lăng.

“Vẫn chưa tốt, kể cả tốt rồi cũng không cho người ăn.” Diệp Lăng coi nhẹ nói.

“...” Triệu Nhã Nhu trầm mặc.

“Fox công tử, người cũng đừng khi dễ Hoàng Thượng của chúng ta nữa, bây giờ nàng không có thị vệ, người bảo nàng đi đâu tìm thức ăn đây.” Lý Nguyệt mắt liếc Diệp Lăng.

Diệp Lăng trực tiếp trả lời: “Ta mặc kệ nàng, cứ để nàng đói một chút mới tốt, thể nghiệm được sự khó khăn của dân gian, đây là điều kiện tất yếu của một Hoàng Đế.”

“...”

“Lấy có, người đang lấy có, ta muốn ăn, người không cho thì ta...” Triệu Nhã Nhu có điểm như giận vội.

“Người cái gì?” Diệp Lăng vẻ mặt khinh thường, đánh ta, mắng ta, vô dụng thôi.

Nhìn bộ dạng Diệp Lăng, Triệu Nhã Nhu có thể biết Diệp Lăng đang nghĩ gì, vì thế nàng nói một câu long trời lở đất –

“Ta gả cho người!”

“Dựa vào, cho người!” Diệp Lăng chưa nói hai lời, trực tiếp đưa củ từ cho Triệu Nhã Nhu.

“...”

Lý Nguyệt cùng Triệu Nhã Nhu đồng thời ngẩn ra, người cũng không cần phản ứng đến vậy chứ, nàng (ta) có kém như vậy sao?

Triệu Nhã Nhu ăn hết bữa ăn này trong buồn bực, mà mưa vẫn chưa ngớt, nàng tiếp tục ngăn người trong buồn bực, một lát sau đột nhiên nàng phát hiện Diệp Lăng đã biến mất.

“Lý Nguyệt, hồ ly kia đâu?” Triệu Nhã Nhu thấy Lý Nguyệt còn ở bên cạnh liền hỏi.

“Đường như vừa rồi hắn đi vào trong kia, cũng không nói gì, có lẽ là đi thám hiểm a.” Lý

Nguyệt chỉ vào trong huyệt động, huyệt động đen đen làm người ta không nhìn thấy gì cả.

“Hắn lại làm cái quỷ gì thế. vào xem a.” Triệu Nhã Nhu nói, sau đó liền đi vào trong.

“Hoảng Thượng, người đi vào như vậy quá nguy hiểm, cứ chờ hắn xuất hiện đi.” Lý Nguyệt đứng lên ngăn cản, mà lúc này nàng đã có thể đi đường, cũng không cần người ôm như trước.

“Không sao cả, có thể có nguy hiểm gì...” Triệu Nhã Nhu lãnh đạm nói, sau đó bước vào trong.

“Hoảng Thượng!”

Lý Nguyệt thấy không thể khuyên can Triệu Nhã Nhu liền đi theo, có điểm miễn cưỡng, mà Triệu Nhã Nhu thấy vậy liền giúp Lý Nguyệt đi tới.

Điều này làm Lý Nguyệt có điểm thụ sùng nhược kinh, nàng không ngờ Triệu Nhã Nhu lại đỡ mình, trong lòng có điểm cảm kích, đồng thời cũng có điểm hoài nghi, Triệu Nhã Nhu thật đúng là cái loại người lãnh khốc vô tình sao?

Sơn động thoát nhìn rất tối nhưng lại không sâu, Triệu Nhã Nhu cùng Lý Nguyệt đi tầm hai phút liền nhìn thấy thân ảnh của Diệp Lăng, lúc này Diệp Lăng đang ngăn người nhìn một vách tường.

Diện bích?

Triệu Nhã Nhu hai nàng đồng thời toát ra ý tưởng này, nhưng rất nhanh vãi ra sau óc.

Lại nói tiếp, nhìn kỹ thì vách tường này tựa hồ không giống với vách núi bình thường, chẳng những bằng phẳng chỉnh tề mà còn không thiếu hoa văn điêu khắc.

“Đây là cái gì?” Triệu Nhã Nhu có chút kinh ngạc hỏi.

“Đây là một cánh cửa, xem ra trong quả núi này có kiến trúc...” Diệp Lăng hồi đáp, cũng vuốt vuốt bức tường.

“Cửa? Kiến trúc? Ai kiến tạo ở đây? Bọn họ có mục đích gì?” Triệu Nhã Nhu tiếp tục hỏi, làm quân chủ của khối đất này, sao nàng có thể không quan tâm về nơi kỳ dị này được.

“Mục đích thì ta không biết, có điều ai thì có thể đoán ra một chút, loại chữ được khắc ở đây là một loại văn tự thời thượng cổ, thuộc loại Thiên Công Việt Tộc.”

“ở thời thượng cổ, Thiên Công Việt Tộc là một chủng tộc có nền luyện kim văn minh cực kỳ hưng thịnh, thậm chí trình độ còn cao hơn bây giờ, có điều ở thượng cổ chỉ chiến, Thiên Công Việt Tộc đã biến mất, không ngờ ở đây lại có kiến trúc của bọn họ.” Diệp Lăng rất hưng phấn nhìn cánh cửa kia, ngay cả chuyện mình phải thu liễm cũng quên luôn.

“Vậy ở trên đây có nói ra biện pháp mở cánh cửa này không?” Triệu Nhã Nhu hỏi.

“Có thì có, có điều thoát nhìn nó cảnh báo nhiều hơn một chút, ý bảo chúng ta không nên đi mở cánh cửa này ra, nếu không sẽ đi vào địa ngục.” Diệp Lăng nói.

“Mở nói sau, sớm hay muộn gì cũng phải xuống địa ngục thôi!” Triệu Nhã Nhu cũng không thềm, để ý, chỉ muốn mở ra cánh cửa này.

“Đây là người nói, đừng để đến lúc đó xuống địa ngục còn chơi xấu trên đầu ta.” Diệp Lăng tất nhiên có hứng thú, nếu không có hai người Triệu Nhã Nhu thì hẳn đã sớm mở ra rồi.

“Hoàng Thượng, chúng ta không đợi những người sao?” Lý Nguyệt hỏi, nàng cảm thấy ba người quả thật quá ít, nếu có tình huống nào xảy ra thì căn bản không thể chiếu ứng được.

“Cũng không phải xâm nhập vào, chẳng qua là mở một cánh cửa mà thôi, bên trong có gì thì chúng ta cũng có thể xem qua trước một chút.” Triệu Nhã Nhu không thềm để ý nói.

Cũng đúng, nếu chỉ là mở cửa thì quả thật không có vấn đề gì. Lý Nguyệt cũng yên lòng, cảm thấy việc mở cửa hẳn là không có nguy hiểm, ít nhất mình đứng xa một chút thì không có nguy hiểm.

Lúc này, Triệu Nhã Nhu cùng Lý Nguyệt đều đứng xa xa, rõ ràng là phòng ngừa tình huống đột phát xuất hiện, có nhiều thêm thời gian chuẩn bị hơn một chút.

“ở đây có ba con đường, theo ý ở trên đây, một cái là tử lộ cừu từ nhất sinh, một cái là hoạt lộ lưu thông vô trở, mà cái còn lại là gian nan chỉ lộ, đương nhiên tuyển hoạt lộ rồi!” Diệp Lăng nói, đồng thời muốn điểm mở hoạt lộ (đường sống) nhưng lại bị Triệu Nhã Nhu gọi lại.

“Nào có chuyện đơn giản như vậy, nhất định là đang gạt chúng ta, tuyển tử lộ vạn nhất là tử lộ thì phiền toái, chọn gian nan chỉ lộ đi!” Mặt trên Triệu Nhã Nhu viết hai chữ không tin, lại sợ vạn nhất nên chọn gian nan chỉ lộ tốt hơn một chút.

“Không, vì sao ta phải nghe người, ta cứ tuyển hoạt lộ.” Diệp Lăng coi nhẹ ý kiến của Triệu Nhã Nhu, chuẩn bị điểm vào hoạt lộ.

“Không cần!” Triệu Nhã Nhu quát.

“Làm gì vậy, ta nói chọn hoạt lộ là hoạt lộ!” Diệp Lăng nói.

“Người nghe ta một lần đi!” Triệu Nhã Nhu nói, lời này tựa hồ có chút cầu xin, bất quá lúc này không ai để ý đến, Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt đều nhìn cánh cửa kia.

“Không nghe người, muốn chọn gian nan thì chờ ta đi vào rồi lại chọn!” Diệp Lăng lắc đầu, sau đó điểm vào hoạt lộ.

Sau khi Diệp Lăng điếm vào, chỗ bị điếm bắt đầu phát ra hào quang, mà hào quang như nước chảy, từ trong hoa văn chảy ra, sau đó chậm rãi trải rộng toàn bộ cánh cửa.

Sau đây hào quang này càng ngày càng thịnh, hoa văn ở trên bắt đầu chuyển động, thật giống như cơ quan bánh răng, chuyển động có quy luật.

506. Chương 507: Sinh Lộ Tử Lộ (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 507: Sinh lộ tử lộ (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ca ca...” Diệp Lăng nghe thấy như có cơ quan gì bị chạm đến, đồng thời cũng cảm giác được mặt đất hơi hơi chấn động, nguyên nhân vì cơ quan ở cánh cửa bị chạm vào xúc động đến các cơ quan khác chung quanh.

“Vì sao ngươi không nghe ta!” Triệu Nhã Nhu rất tức giận nói với Diệp Lăng.

“Nghe ngươi sẽ có lợi sao? Ngươi dám khẳng định ngươi đúng sao?” Diệp Lăng thực không thêm, để ý trả lời, rất rõ ràng hắn sẽ không để ý Triệu Nhã Nhu sinh khí, trước sau như một, vẫn coi nhẹ.

“Cho dù là ta sai, ngươi không thể nghe ta một lần sao?” Những lời này của Triệu Nhã Nhu làm cho Lý Nguyệt có điếm hồ đồ, Diệp Lăng càng thêm mơ hồ.

“Ngươi đã sai rồi thì sao ta phải nghe ngươi? Đầu óc ngươi hỏng rồi à?” Diệp Lăng nhìn Triệu Nhã Nhu, rất là kỳ quái hỏi.

“Đúng! Đầu óc của ta bị hỏng, nếu không sao ta lại làm chuyện biến thái như vậy, ta đúng là một biến thái, ta thích làm sai! Ta muốn đi tử lộ!” Triệu Nhã Nhu dè điếm tử lộ.

“Dựa vào, ngươi có bệnh!” Diệp Lăng lớn tiếng nói.

“Ta có bệnh, ngươi có thuốc sao?” Triệu Nhã Nhu lạnh lùng trả lời.

“Ngươi cần nhiều ít?”

“Ngươi có bao nhiêu?”

“Ngươi cần bao nhiêu, ta có bấy nhiêu!”

“Ngươi có bao nhiêu, ta muốn bấy nhiêu!”

Đối thoại này hơi quen quai a...

“A...” Ngay khi Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu còn chưa tính sổ xong, Lý Nguyệt đã xảy ra chuyện, nàng phát ra một tiếng kêu sợ hãi, mà khi hai người nhìn qua thì phát hiện Lý Nguyệt đã tiêu thất.

Cùng lúc đó, ở vị trí của Lý Nguyệt xuất hiện một cái hố to, rất rõ ràng tử lộ kia đã xuất hiện.

“Lý Nguyệt!”

Diệp Lăng cùng Triệu Nhã Nhu đồng thời kinh hô, mà lúc đó Diệp Lăng trực tiếp chạy vội tới, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nhảy xuống.

“Ngươi thích nàng đến vậy sao, vì nàng mà ngay cả mạng mình cũng không muốn?” Triệu Nhã Nhu không nghĩ tới Diệp Lăng lại làm như vậy, không biết ở dưới ra sao mà vẫn nhảy xuống.

Kỳ thật Triệu Nhã Nhu cũng không biết nguyên nhân Diệp Lăng nhảy xuống cũng không phải vển vẹn vì Lý Nguyệt, chủ yếu còn vì Thiên Cơ Giáp trên người nàng.

Lúc này Triệu Nhã Nhu cũng làm ra một cái hành vi không ai tưởng được, nếu nói hiện

tại đầm Tường Không đại thần ở đây nhất định sẽ bị mạng này trấn trụ.

Không ngờ Triệu Nhã Nhu cũng đi theo Diệp Lăng, nhảy xuống, nàng cũng biết rõ ở dưới là một cái bẫy mà vẫn nhảy xuống.

Điều này làm mọi người khó hiểu, Triệu Nhã Nhu cũng không phải không có đường để đi, chỉ cần nàng chờ ở đây sẽ có người đến đón nàng, mà đồng thời hai người Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt, dường như không ai có thể làm nàng không để ý tánh mạng mà nhảy xuống

Ngay cả phụ thân nàng mà nàng cũng giết được, sao lại đi để ý sự sống chết của người khác?

Chỉ có thể dùng từ bất khả tư nghị để hình dung, quả nhiên nàng biến thái đến một loại cảnh giới bất khả tư nghị, ngay cả mạng của mình cũng không cần.

“Fox công tử...”

Lý Nguyệt rơi vào một cái ao, lực đánh vào thật lớn làm cho cả người nàng suýt rớt ra từng mảnh, mà nàng vẫn còn đang suy yếu nên không tài nào trồi lên mặt nước, chỉ có thể từ từ chìm xuống.

Tại một khắc đó, Lý Nguyệt cảm thấy như thế giới của mình trở nên thật yên lặng, nàng cũng không giãy dụa gì.

Tại một khắc đó, nàng cũng không cảm thấy mình sẽ chết đi, cũng không biết vì sao, nàng cảm thấy nhất định Diệp Lăng sẽ xuống cứu nàng lên, mà sự thật cũng không làm nàng thất vọng, nàng thấy Diệp Lăng từ từ tiếp cận mình, ôm lấy mình, bay lên...

“Lý Nguyệt, ngươi không sao chứ!” Diệp Lăng có chút khẩn trương hỏi.

“Không sao cả!” Lý Nguyệt lắc đầu, cười đáp.

“Dựa vào! Ngươi xuống làm gì!” Lúc này Diệp Lăng thấy một bóng người rơi vào trong nước, mà không cần phải nói, người này chính là Triệu Nhã Nhu.

“Ta thích, ngươi quản được sao?” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, lại nhìn nhìn Lý Nguyệt trong lòng Diệp Lăng, rất là lãnh khốc nói.

“Hoàng Thượng...” Lý Nguyệt cũng kinh ngạc nhìn Triệu Nhã Nhu.

“Quên đi, nếu đã xuống thì cũng không còn cách nào, nhìn xem có đường ra không rồi tính.” Diệp Lăng nhìn phía trên, cửa đã đóng, cũng chỉ có thể tìm đường ra khác.

“Không có lối ra!”

“Nước rót từ trên xuống!”

Đây là kết luận mà Diệp Lăng cùng Triệu Nhã Nhu đưa ra, bọn họ đã tra qua tình huống phụ cận, nơi này là một mặt thất hình chữ nhật, mà nước đang được rót vào từ một đầm lỗ

Những lỗ nhỏ này tất nhiên không có khả năng chứa được người, cho dù là một bàn tay cũng khó với vào nữa là!

“Quả nhiên là như vậy, đây là tử lộ! Triệu Nhã Nhu, hiện tại ngươi đã biết rồi chứ, tử lộ này là chính ngươi chọn.” Diệp Lăng lãnh đạm nói, khẽ nhủ mày, hắn còn đang suy nghĩ chuyện gì đấy.

“Ta thích tử lộ này, tối thiểu chúng ta cũng có thể chết cùng một chỗ, nếu cho ta chọn lại thì nhất định ta cũng sẽ chọn con đường này.” Triệu Nhã Nhu lạnh lùng nói.

“Ngươi quả nhiên là biến thái, ngươi thích chết thì tự mình chết đi, vì sao còn muốn liên lụy người khác?” Diệp Lăng nói tiếp.

“Chết một mình đâu có ý nghĩa gì, kéo ngươi theo cùng mới có ý tứ!” Triệu Nhã Nhu vẫn lạnh lùng như vậy.

“Mặc kệ ngươi!” Diệp Lăng lấy ra một cái thùng gỗ đặt trên mặt nước, hắn lợi dụng thùng gỗ làm túi khí, nên không khí lại ở trong, nhờ đó có thể sống lâu được một lúc.

Triệu Nhã Nhu cùng Lý Nguyệt vừa thấy đã hiểu ngay, bất quá lúc này còn hữu dụng sao?

Triệu Nhã Nhu thực trực tiếp nói: “Cái này thì làm được gì, nhiều nhất chỉ là sống lâu hơn một chút, đến lúc đó cũng sẽ chết mà thôi!”

“Vậy người đừng qua, người cứ chết ở bên ngoài đi!” Diệp Lăng không sao cả nói, Triệu Nhã Nhu sống hay chết quả thật không liên quan gì đến hắn.

Hơn nữa, có thể cái cân Diệp Lăng hy vọng Triệu Nhã Nhu chết nhiều hơn một chút!

“Hừ, chết ở bên ngoài thì chết ở bên ngoài!” Triệu Nhã Nhu hừ lạnh nói, không có tới gần Diệp Lăng, tựa hồ đang sinh khí

“Tốt nhất!” Diệp Lăng nói.

Tiếp đó mực nước dần dần lên cao, bao phủ toàn bộ mặt thất hình chữ nhật, ba người Diệp Lăng dán ở trần nhà, thẳng đến khi hoàn toàn bị bao phủ mới chìm xuống, lúc đấy Triệu Nhã Nhu lạnh lùng nhìn Diệp Lăng, chìm vào trong nước.

Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt đi vào trong thùng gỗ, lại bắt đầu hô hấp không khí

“Fox công tử, người thật sự mặc kệ Hoàng Thượng sao?” Lý Nguyệt hỏi, mà nàng cũng chỉ hỏi một chút thôi, dù sao nàng cảm thấy được ở bên trong cũng chỉ là sống lâu hơn một chút mà thôi.

“Mặc kệ nàng đi! Nàng muốn chết cứ để nàng chết, ai rảnh mà đi cản!” Diệp Lăng lãnh đạm nói.

“Ta không rõ vì sao Hoàng Thượng phải xuống dưới, biết rõ là cừu từ nhất sinh, sao nàng phải qua mạo hiểm?” Lý Nguyệt không thể hiểu được điều này, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Diệp Lăng cũng nhiều ra một phần tình cảm.

Nếu nàng biết nơi này là cừu từ nhất sinh, mà hiện tại cũng sắp chết thì sao nàng không cảm động với người nhảy xuống bồi nàng như Diệp Lăng đây.

“Ta cũng không biết, đầu óc của nàng không bình thường, làm ra một ít chuyện biến thái cũng thực bình thường.” Diệp Lăng lắc đầu nói.

507. Chương 508: Hôn Dưới Nước (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 508: Hôn dưới nước (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Fox công tử, ta... ta...” Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng, muốn nói gì đó.

“Không cần phải nói gì cả, nếu người muốn cảm kích ta thì đưa Thiên Cơ Giáp cho ta mượn xem!” Diệp Lăng nói.

“Bây giờ mà người còn muốn cái này, nếu lần này chúng ta may mắn thoát khỏi thì ta đáp ứng sẽ cho người mượn...” Mặt Lý Nguyệt hơi đỏ lên.

Trong suy nghĩ của Lý Nguyệt, mượn Thiên Cơ Giáp chính là tương đương gả cho Diệp Lăng, mà cái gọi là mượn của Diệp Lăng thuần túy chỉ là mượn thôi!

“..., quên đi, ta đang vui, cứu người một lần!”

HQOH

Lý Nguyệt không rõ sao đột nhiên Diệp Lăng lại nói như vậy, mà rất nhanh nàng đã hiểu, hóa ra Diệp Lăng thấy Triệu Nhã Nhu, thấy Triệu Nhã Nhu đã bắt đầu giãy dụa đến cực hạn.

Nhìn thấy Triệu Nhã Nhu như vậy, trừ phi là người cực kỳ hận Triệu Nhã Nhu nếu không cũng sẽ cứu nàng, mà Diệp Lăng cũng không phải hận Triệu Nhã Nhu lắm, hắn có thể mặc kệ sự sống chết của nàng nhưng thấy nàng giãy dụa trước mặt mình, trong lòng có cảm giác không thoải mái, muốn đi cứu nàng.

Ai, ta đúng là người tốt!

Diệp Lăng hít sâu một hơi, sau đó trầm xuống, bơi về phía Triệu Nhã Nhu, rất nhanh đã ôm lấy Triệu Nhã Nhu còn đang giãy dụa.

Lúc ấy Triệu Nhã Nhu nhìn thấy Diệp Lăng, ngược lại giãy dụa ghê hơn, nếu nàng có thể nói chuyện nhất định sẽ hô to, ta không cần người lo cho ta, người cứ đứng nhìn ta chết trước mặt người đi!

Mà ngay tại một khắc nọ, Triệu Nhã Nhu không có động tĩnh gì nữa, nàng yên tĩnh lại...

“A...” Miệng Lý Nguyệt căng rộng ra bởi nàng nhìn thấy một chuyện vô cùng chuyện tình!

Ở trong nước, Diệp Lăng cùng Triệu Nhã Nhu miệng đối miệng, tứ chỉ ôm cùng một chỗ...

Giờ khắc này Triệu Nhã Nhu cảm thấy như trời đất đều quay, đầu óc của nàng lập tức nổ tung, nàng đã hoàn toàn mất đi năng lực tự hồi.

Vào giờ khắc này, nàng vịn vịn chỉ dùng bản năng để cảm giác, nàng cảm giác được đôi môi ôn nhuận mà thật dày trong dòng nước băng lạnh!

Nếu giờ khắc này thời gian dừng trôi thì thật là tốt biết bao...

Thật sâu trong nội tâm Triệu Nhã Nhu có một âm thanh đang hò hét...

Diệp Lăng đang làm cái gì?

Hắn chỉ làm chuyện mà hắn cảm thấy là chính xác, sau khi hít sâu một hơi, muốn dùng để tiếp hơi cho Triệu Nhã Nhu, mà sau khi tiếp cận hắn liền trực tiếp dùng miệng lấp miệng Triệu Nhã Nhu. Đối với hắn mà nói, đây là một hành động cứu mạng người, là hô hấp nhân tạo chứ không phải hôn môi.

Mà hắn cũng không biết mình làm một chuyện oanh động đến mức nào, nếu hình ảnh này bị người khác biết được thì toàn bộ Tường Không Đế Quốc đều phải oanh động lên.

Đương nhiên chuyện này hắn không có khả năng bị người khác biết, ba người ở đây đều không nói chuyện này ra ngoài!

“Hít hà...”

Diệp Lăng kéo Triệu Nhã Nhu xuống dưới thùng gỗ, bắt đầu hít thở đều lại. Có điều hắn không chú ý đến hai cô gái bên cạnh đều đang ngẩn người, ngẩn người vì động tác vừa rồi của hắn!

Triệu Nhã Nhu bị Diệp Lăng kéo lên sau, ngây người ra một hồi, tiếp đó mới kịp phản ứng, khôi phục đến trạng thái lạnh lùng nói: “Người cứu ta làm gì? Không phải người muốn thấy ta chết sao?”

Biểu tình ngữ khí của Triệu Nhã Nhu làm cho Lý Nguyệt cảm thấy dường như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra vậy.

“Ta không nỡ nhìn kẻ biến thái chết, được rồi chứ!” Diệp Lăng trả lời.

“Người cứu ta thì được gì, không phải cũng sẽ chết sao!” Triệu Nhã Nhu lãnh đạm nói.

“Ai nói phải chết!” Diệp Lăng kỳ quái nói.

“?? Chẳng lẽ người còn có cách?” Triệu Nhã Nhu nghi hoặc nhìn Diệp Lăng.

“Người đúng là ngu ngốc, ở trên đây viết cừ từ nhất sinh tức sẽ để cho người một đường sống, chỉ cần người sống qua thì sinh lộ sẽ xuất hiện!” Diệp Lăng nói thẳng, cũng rất khinh thường nhìn Triệu Nhã Nhu một cái, giống như đang nói rằng người đàn độn hơn ta vậy.

“Người mới đàn độn, ở trên đây viết cừ từ nhất sinh thì người thật sự tin có một đường sinh cơ, người ta đang đùa người đấy!” Triệu Nhã Nhu phản bác.

“Người không biết gì cả! Thiên Công Việt Tộc là một chủng tộc thật đặc biệt, cả đời bọn họ sẽ không nói dối, viết sinh lộ thì chính là sinh lộ, tử lộ chính là tử lộ, cừu từ nhất sinh thì nhất định sẽ có một đường sinh cơ!” Diệp Lăng nói, sau đó còn bổ sung một câu — “Cái này cũng rất giống với ta, ta cũng không nói dối!”

“Mới là lạ!” Triệu Nhã Nhu cùng Lý Nguyệt đồng thời nói tiếp.

Mà giờ khắc này Triệu Nhã Nhu mới hiểu, hóa ra người tạo nên cục diện này chính là vì mình khởi động tử lộ, nếu trực tiếp nghe Diệp Lăng thì tốt rồi, sẽ đi một con đường hoạn lộ bằng phẳng thênh thang.

“Thật sự a...” Diệp Lăng một bộ ta rất trung thực.

“...”

Đợi một hồi, sinh cơ bắt đầu xuất hiện như lời Diệp Lăng nói, một cánh cửa mở ra một thông đạo trước mặt ba người, mà nước cũng rút ra từ đó.

Điều này làm cho Diệp Lăng ba người bị dòng nước xiết làm cho thiếu chút nữa không đứng vững được.

“Xem, đây là một đường sinh cơ!” Diệp Lăng thu thùng gỗ lại, chỉ vào thông đạo nói.

Khi “mật thất” này tràn ngập nước sẽ khởi động cơ quan tương ứng, mở ra thông đạo này, mà mật thất lại biến thành “bất mật thất”!

“Đi thôi!” Diệp Lăng ôm lấy Lý Nguyệt, sau đó nói với Triệu Nhã Nhu. Trải qua chuyện vừa rồi, Lý Nguyệt lại toàn thân vô lực.

Lúc này Lý Nguyệt không biết nên nói như thế nào mới tốt, nàng hy vọng mình có thể hữu dụng hơn một chút, ít nhất không phải là một trời buộc, muốn Diệp Lăng có thừa khí lực tự chiếu cố hẳn.

Nhưng nàng cũng hy vọng tiếp tục như vậy, hy vọng Diệp Lăng tiếp tục chiếu cố mình, ôm mình đi đường!

Kỳ thật làm một thiếu nữ cũng là một chuyện hạnh phúc...

Triệu Nhã Nhu nhìn nhìn Lý Nguyệt, tựa hồ cũng có loại giác ngộ này, bất quá nàng lại khinh thường chuyện này, nàng sẽ không trở thành một người yếu đuối đến độ làm cho người ta phải bảo hộ.

Xuyên qua thông đạo hẹp hỏ kia, ba người nhìn thấy một thông đạo khác có điều trống trải hơn, nếu nói thông đạo trước chỉ có thể chứa một người thì cái này có thể chứa được sáu người cùng đi.

Mà trong thông đạo này, dưới chân có đá phiến dù màu, thoát nhìn cũng không phải đơn giản như vậy.

“Triệu Nhã Nhu, người đi qua xem!” Diệp Lăng đứng tại chỗ, nói với Triệu Nhã Nhu ở bên cạnh.

“..., người cho rằng ta điên động như người sao? Đây rõ ràng là có cơ quan, ta đi qua là chịu chết.” Triệu Nhã Nhu tức giận nói.

“Nhưng người có thể đi thử xem, nếu không thử một chút thì sao biết nó là cơ quan.” Diệp Lăng còn nghiêm túc nói.

Lúc này Triệu Nhã Nhu rất muốn ném Diệp Lăng ra để tự hấn đi thử cơ quan xem, bất quá cuối cùng nàng vẫn nhịn được.

“Tự người nghĩ cách đi!” Triệu Nhã Nhu lạnh lùng nói.

“Thật là, vừa rồi ai nói mình muốn chết, bây giờ lại sợ chết...” Diệp Lăng ngơ ngác nói, cũng lắc lắc đầu.

508. Chương 509: Hôn Dưới Nước (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 509: Hôn dưới nước (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Rất nhanh Diệp Lăng cũng không cần suy nghĩ xem phải thử thể nào nữa bởi hắn nhìn thấy một cái quy tắc. Sàn nhà dù màu sắc kỳ thật đều đại biểu cho một vài chữ.

Quy tắc chính là làm cho những con số này hình thành một quan hệ riêng, mà quy tắc này có điều cùng loại với Cửu Cung Đồ, lại hoàn toàn không giống.

Giống với Cửu Cung Đồ, loại này càng tính càng nhiều càng rườm rà, càng khó phá giải, nếu là ba tầng thì dễ hơn được một ít nhưng ở đây có đến chín tầng, khó khăn thật lớn.

“Cái này không khó! Người chỉ cần nói cho ta biết những con số dưới đất là được.” Triệu Nhã Nhu nghe vậy, rất thoải mái nói.

“??” Diệp Lăng vốn đang phải tự mình phiên mã, không ngờ Triệu Nhã Nhu lại tự đề cử mình.

Vì vậy Diệp Lăng trực tiếp đọc lên, kết quả hai phút sau Triệu Nhã Nhu đã đi tới đi lui, trực tiếp vượt qua, mà cửa đá ở tâm cùng thông đạo vốn đóng cũng đã mở ra.

Biến thái đúng là biến thái, mới hai phút, đổi thành người khác thì ít nhất cũng phải mấy giờ, hơn nữa còn là cái loại người thật giỏi.

Diệp Lăng nhìn Triệu Nhã Nhu, cảm thấy Triệu Nhã Nhu có thể có vị trí hiện tại kỳ thật cũng không phải ngẫu nhiên, không phải chỉ mỗi vận khí mà thôi.

Sau khi Triệu Nhã Nhu nhảy qua, mặt đất lại khôi phục bình thường, cơ quan đã tiêu thất, sau đấy Diệp Lăng liền ôm Lý Nguyệt đi qua.

“Triệu Nhã Nhu...” Diệp Lăng lên tiếng.

“Hừ, đừng nói bắt ta đi trước dò thám...” Triệu Nhã Nhu cau mày nói, nàng cảm thấy Diệp Lăng không có chuyện tốt lành gì dành cho mình.

Diệp Lăng lắc đầu, nói: “Không có, ta chỉ bảo người cẩn thận một chút, vật người sờ có độc!”

“...” Triệu Nhã Nhu nhìn tay của mình, đã bắt đầu biến thành màu đen, hiện tại nàng chỉ muốn làm một việc là bắt lấy tay Diệp Lăng.

“Dựa vào! Người làm gì vậy, sao lại truyền cho ta!” Diệp Lăng không kịp né tránh, bị Triệu Nhã Nhu thực hiện được.

“Ai bảo người không nói cho ta, như vậy chúng ta có thể cùng chết!”

“... Đừng cứ hờ ra là nói chết, cửa này chính là giải độc, ở trên đấy có rất nhiều tài liệu, chỉ cần hợp lại giải được là được!” Diệp Lăng nói.

“Cái này ta cũng biết, đơn giản! Người nói cho ta biết thành phần dược liệu của độc này là gì!” Triệu Nhã Nhu còn nói thêm

“...” Diệp Lăng trầm mặc.

Sao nữ nhân này cái gì cũng biết, thoạt nhìn nàng cũng biết cả luyện kim thuật, hơn nữa còn không phải tầm thường.

Trước đó là khảo nghiệm toán học, bây giờ là khảo nghiệm tể thuốc, kế tiếp chẳng lẽ là luyện kim trận, hoặc là những cái khác?

Diệp Lăng nghĩ chính xác, mấy cửa tiếp theo đều có liên quan với luyện kim thuật, hơn nữa vấn đề rất khó, đổi thành một luyện kim thuật sĩ bình thường thì không thể phá giải, cho dù là hoàng gia thuật sĩ đến đây cũng chưa chắc có thể phá giải.

Mà Triệu Nhã Nhu lại có thể một đường giết qua, hoàn toàn không có khó khăn gì cả, điều này làm cho Diệp Lăng cảm thấy rất ngoài ý muốn. Hiện tại hắn có thể khẳng định luyện kim thuật của Triệu Nhã Nhu phải cao hơn đám hoàng gia thuật sĩ nhiều.

Nhưng dường như chưa từng nghe ai nói qua chuyện này, Triệu Nhã Nhu này giấu quả thật đúng là sâu, có thể còn có những kỹ năng khác, xem ra mình vẫn xem thấp nàng.

Kỳ thật không chỉ Diệp Lăng mà ngay cả những người bên cạnh Triệu Nhã Nhu cũng không biết chuyện này, từ nhỏ Triệu Nhã Nhu đã học luyện kim thuật rồi, tạo nghệ cũng khá cao, có thể nói nếu thế giới này không có Diệp Lăng thì nàng là đệ nhất luyện kim thiên tài.

Mà lúc trước, khi nàng tạo phản, tất cả độc được sử dụng cũng chính tay nàng làm, cấm ma trận kia cũng chính nàng thiết kế, những người đó cũng đều tự tay nàng bồi dưỡng.

Bất quá cũng không ai biết việc này là nàng làm, đều tưởng rằng có một luyện kim cao thủ nào đó.

Nếu đám luyện kim thuật sĩ bên cạnh Triệu Nhã Nhu biết nàng có luyện kim thuật mạnh như vậy, tin rằng miệng bọn hắn có thể dù nhét cả quả trứng vịt vào.

“Cửa cuối cùng có hai cánh cửa, chọn một trong hai để đi qua.”

“Sao không có gợi ý gì cả? Sao chọn?” Triệu Nhã Nhu nhìn thấy hai cánh cửa trước mặt, không biết nên đi thế nào, những cửa trước đều có gợi ý, ở đây lại không có gì cả, chỉ nói người ta chọn một trong hai.

“Như vậy thì cứ tùy tiện chọn một cái!” Diệp Lăng không thèm để ý nói.

“Nếu vạn nhất chọn sai thì sao?” Triệu Nhã Nhu nhíu mày.

“Triệu Nhã Nhu, dạy người một cái đạo lý!” Diệp Lăng ôm Lý Nguyệt, trực tiếp đi vào cánh cửa trái, mà Triệu Nhã Nhu nghĩ nghĩ, cũng không ngăn cản Diệp Lăng, đi vào theo.

Kết quả bên ngoài là rộng mở trong sáng, một địa hạ thành thị làm người ta rung động xuất hiện trước mặt ba người, đây là di tích dưới lòng đất của Thiên Công Việt Tộc.

Ai cũng không ngờ đến trong dãy núi này thậm chí có một di tích lớn đến vậy, đây là kết tinh trí tuệ của Thiên Công Việt Tộc, di tích này xuất hiện sẽ mang đến ảnh hưởng gì đến thế nhân thì vẫn chưa thể nói trước được.

Bất quá ảnh hưởng này nhất định sẽ không nhỏ!

Mà nhìn thấy cảnh này cũng nói lên một việc, ba người Diệp Lăng đã thành công!

“Làm sao người biết đi bên trái? Người muốn dạy ta đạo lý gì?” Triệu Nhã Nhu hỏi.

“Đáp án của vấn đề này kỳ thật chỉ có một, để ta dạy người một lần, luyện kim thuật là muốn không ngừng thăm dò, không ngừng nghiệm chứng nên khi người đứng trước mặt hai con đường, người nhất định phải đi thăm dò nghiệm chứng, nếu người không đi thì người vĩnh viễn chỉ có thể đứng trước hai con đường kia, mà nếu người đi rồi, cho dù đi nhầm thì ít nhất người cũng biết hẳn nên đi đường nào!” Diệp Lăng lãnh đạm nói.

“Ta hiểu!” Triệu Nhã Nhu gật gù đầu, nàng đã hiểu được ý nghĩa của đề mục vừa rồi, Diệp Lăng nói rất cặn kẽ.

“Cái thành phố này rất có ý tứ, nếu có thể thì ta thật sự muốn ở trong này một thời gian.” Diệp Lăng nhìn thượng cổ di tích này, phát ra một chút cảm khái.

Thượng cổ di tích này có không ít thứ có trợ giúp rất lớn với Diệp Lăng, bất quá Diệp Lăng cũng không thể nghiên cứu lâu ở đây, dù sao cũng là địa bàn của Tường Không Đế Quốc, nơi này sau này sẽ trở thành trọng điểm nghiên cứu của luyện kim thuật sĩ Tường Không.

“Người thích thì cứ ở, ta cho phép!” Triệu Nhã Nhu nói.

“Ta không cần, ta ở trong này vài ngày là được, di tích như vậy rất ít thấy, người nhất định phải bảo hộ tốt, đừng để người ta phá hư thứ gì!” Diệp Lăng nói.

“Cái này còn cần người nói, đồ tốt như vậy thì ta cũng còn chưa hết a!” Triệu Nhã Nhu cười nói, nàng rất vui vẻ, có địa hạ di tích này rồi thì nàng cũng không cần nhìn chằm chằm luyện kim thuật của Diệp Lăng nữa.

Những thứ kia đã đủ để quốc nghiên cứu rất lâu rồi, tuy rằng nàng còn chưa nhìn thấy cụ thể nhưng chỉ riêng cái phi thuyền kia đã đủ là một đối tượng nghiên cứu tốt rồi.

“Thời thượng cổ, Thiên Công Việt Tộc phát huy luyện kim thuật đến mức tận cùng, làm ra những phi thuyền có thể bay lượn ở bầu trời, tàu lượn có thể lặn vào trong nước, xe ma lực có thể chạy như điên trên đất bằng, luyện kim cơ giáp có thể chiến đấu...”

509. Chương 510: Hôn Dưới Nước (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 510: Hôn dưới nước (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Nhưng cũng vì vậy mà Thiên Công Việt Tộc bị những thượng cổ chủng tộc khác tiêu diệt, phân chia luyện kim thiết bị của họ, làm cho luyện kim thuật của Thiên Công Việt Tộc không còn truyền thừa nữa.”

“Mà di tích này xuất hiện sẽ làm cho cái loại luyện kim thuật này tái hiện, thúc đẩy thời đại phát triển...”

“Chẳng qua, hy vọng đây là một chuyện tốt, sẽ không trở thành nguyên nhân gây chiến tranh...”

Diệp Lăng nhìn di tích này, không khỏi cảm khái nói, mà lời này chính là nói cho Triệu Nhã Nhu nghe, hy vọng nàng có thể hạn chế một chút, đừng làm đại lực lâm vào chiến tranh.

“Phương hướng của ngươi rất tốt, loại luyện kim thuật này cũng chưa biết có thể sử dụng hay không, đừng quên, tài liệu thời thượng cổ vô cùng vô tận còn bây giờ, muốn làm một cái phi thuyền như vậy thì phải tốn biết bao tài lực đây?” Triệu Nhã Nhu khác Diệp Lăng, tên bại gia tử này chưa bao giờ nghĩ đến phí tổn, mà làm Hoàng Đế, nàng phải suy nghĩ đến nó.

“Nói cũng đúng, cho dù có kỹ thuật cũng chưa chắc có thể tạo ra nhiều như vậy, này, Triệu Nhã Nhu, nếu làm ra được phi thuyền thì có thể bán cho ta một cái không, ta có thể trả tiền cho ngươi.” Diệp Lăng nhìn Triệu Nhã Nhu nói.

“Bây giờ nói cái này thì còn quá sớm, chờ nó xuất hiện thì không biết chúng ta đang ở đâu nữa.” Triệu Nhã Nhu lắc đầu nói.

“Hắn là không biết ta ở đang ở đâu, ngươi sẽ vẫn luôn ở trong Tường Không!” Diệp Lăng cười nói, “Làm Hoàng Đế đúng là khổ...”

“...”

“Đi đây, lại du lịch, Triệu Nhã Nhu, ngươi đừng đi theo ta, chúng ta tách ra đi!” Diệp Lăng nói, hắn muốn vứt bỏ Triệu Nhã Nhu để có thể an tâm nghiên cứu di tích này, trước tiên phải tách Triệu Nhã Nhu ra, lấy những thứ hữu dụng lại đây.

“Ngươi nằm mơ, ta muốn ở cùng một chỗ với ngươi, ngươi đừng hòng vứt bỏ ta!” Triệu Nhã Nhu vẫn giống như miếng cao dán, dán trên người Diệp Lăng, không bỏ được.

Sau đấy Diệp Lăng bắt đầu nơi nơi du lãm trong địa hạ di tích, những thứ trong này làm cho luyện kim thuật của hắn có được sự dần dần mới, mà tất cả đều tiến hành trong bí mật, không ai có thể nhìn ra hắn đang nghiên cứu luyện kim thuật.

Vài ngày này ba người Diệp Lăng vẫn ở trong, đương nhiên bọn họ đã thông tri người bên ngoài, nói mình nghỉ ngơi một thời gian ở đây, về phần chuyện vây săn thì tạm thời đình chỉ.

Người ở bên ngoài vì có trận pháp nên căn bản không thể đi vào, tuy không biết ba người Diệp Lăng làm gì nhưng bọn hắn cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Bất quá Lãnh Huyết Ngũ cũng đã đi đến bên người Diệp Lăng, ngay ngày đầu, Diệp

Lăng thừa dịp Triệu Nhã Nhu cùng Lý Nguyệt ngủ, chạy ra dẫn Lãnh Huyết Ngũ vào.

Ngay lúc đó khuôn mặt lãnh huyết ngàn năm bất biến của Lãnh Huyết Ngũ cũng lộ ra chút rung động, địa hạ di tích này quả thật rất rung động.

Sau khi có Lãnh Huyết Ngũ, Diệp Lăng cũng tiện lợi hơn nhiều, làm cho Lãnh Huyết Ngũ hỗ trợ tìm kiếm manh mối trong địa hạ di tích, phàm là những thứ có vấn đề, Diệp Lăng đều xem qua một chút.

Cũng nhờ vậy mà manh mối Diệp Lăng đạt được ngày càng nhiều, luyện kim thuật học được cũng càng nhiều, mà hết thảy đều tiến hành trong lén lút, không bị Triệu Nhã Nhu cùng Lý Nguyệt phát hiện.

Chỉ lén lút như vậy mà chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủi, Diệp Lăng đã nghiên cứu thấu triệt di tích này. Có một ít thứ cho dù người ta nghiên cứu chín mươi năm ở đây cũng không nghiên cứu được thì hắn cũng đã nắm giữ rồi.

Cũng không thể không nói, Diệp Lăng đúng là không hổ danh với mấy chữ luyện kim thiên tài

Trên thực tế, luyện kim thuật của Diệp Lăng cũng không kém gì di tích này, thậm chí còn thần bí, thực dụng hơn một chút.

Nếu bất Diệp Lăng tạo phi cơ đại pháo thì kỳ thật hắn cũng có thể tạo ra, chỉ cần tiêu tốn vài năm, phòng chừng ngay cả đạn đạo cũng có thể làm ra, đương nhiên cần đại lượng tài chính và nhân lực.

Tất nhiên tri thức về thứ như luyện kim thuật thì nhiều hơn một chút cũng không có chỗ hỏng gì nên lúc này Diệp Lăng đang hấp thu những tri thức này, làm cho luyện kim thuật của mình càng hoàn mỹ hơn.

Bây giờ Diệp Lăng rất muốn tạo ra phi thuyền, mọi người đều hướng tới phi hành, mà bây giờ hắn đã hoàn toàn nắm chắc có thể làm ra, chỉ là cần rất nhiều thời gian, đây là vấn đề lớn nhất của Diệp Lăng.

Thời gian của Diệp Lăng cũng không có nhiều, mà nếu mở ra phi thuyền thì sẽ gây oanh động nên với người luôn tuân thủ điều thấp như hắn thì có điểm không thích hợp.

Bởi vậy kế hoạch này của Diệp Lăng bị mắc cạn.

Trong mười ngày này Triệu Nhã Nhu cũng không đi học luyện kim thuật, chỉ đơn giản đi theo Diệp Lăng, đi loạn khắp mọi nơi, mà thân thể Lý Nguyệt đã bị Triệu Nhã Nhu phát hiện có vấn đề, cũng hợp ra giải được cho Lý Nguyệt, làm cho nàng khôi phục thực lực bình thường, cũng không cần Diệp Lăng ồm ồm nữa.

Đối với điều này, Diệp Lăng thật sự là vui muốn chết, cũng khua chiêng gõ trống đi chúc mừng...

Ôi các bồ lão mình ơi, hôm nay thật vui...

Điều này làm cho Lý Nguyệt cảm thấy rất tức tối, chất vấn Diệp Lăng rốt cuộc người đang theo đuổi ta thật không? Tất nhiên câu trả lời của Diệp Lăng là có rồi nhưng lại không nói cụ thể.

Mười ngày sau, ba người rời khỏi địa hạ di tích này, mà hoạt động vây săn cũng đã đi vào hồi kết, thoát nhìn Diệp Lăng cùng Triệu Nhã Nhu đều không có hy vọng được đến vị thứ cao, thậm chí ngay cả một trăm thứ hạng trước cũng không.

Bất quá đã hoàn toàn không quan trọng với bọn họ, bọn họ được những thứ tốt hơn nhiều lần, hưởng chỉ vốn bọn họ cũng không đặt mục tiêu ở đây.

Mà lúc này tất nhiên là mấy người nói lời từ biệt, Triệu Nhã Nhu phải về hoàng cung của nàng, nàng đã biến mất hơn mười ngày, tất nhiên có rất nhiều chuyện chờ nàng.

“Tái kiến, Triệu Nhã Nhu, ta sẽ không nhớ ngươi!” Đây là lời từ biệt của Diệp Lăng, hơn nữa còn là Triệu Nhã Nhu đòi mấy lần mới được.

“...” Triệu Nhã Nhu lạnh lùng nhìn Diệp Lăng một cái, sau đó chuẩn bị lên xe chạy đi, nàng cũng không nói lời từ biệt với Diệp Lăng bởi nàng biết rất nhanh mình sẽ gặp Diệp Lăng, chỉ cần Diệp Lăng còn theo đuổi Lý Nguyệt thì nhất định sẽ không rời khỏi Tường Không Hoàng Thành!

“Đúng rồi, nếu mười ngày sau mà người còn ở lại Hoàng Thành thì đến tham gia yến hội sinh nhật của ta!” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng mời.

“Ta... không... đi...” Diệp Lăng gần như tiếng một.

Triệu Nhã Nhu đã sớm định liệu đến, nàng khẽ cười nói: “Đến lúc đó Lý Nguyệt sẽ tham gia, người muốn nàng đi một mình sao?”

“Đến lúc đấy rồi tính, có lẽ lúc ấy ta đã không ở Tường Không.” Diệp Lăng chỉ có thể bất đắc dĩ nói, hiện tại hắn đang theo đuổi Lý Nguyệt, hẳn sẽ tham gia cùng nàng.

Trừ phi đến lúc đó Diệp Lăng đã chiếm được Thiên Cơ Giáp, nếu vậy thì hẳn sẽ cuối chào cùng mọi người.

Nhưng chỉ có mười ngày, không biết Lý Nguyệt có đáp ứng không, vấn đề này có điểm khó, không ai có thể khẳng định, kể cả Lý Nguyệt.

Triệu Nhã Nhu nhìn trúng điểm này nên buộc Diệp Lăng đến tham gia yến hội của mình, mà rốt cuộc vì cái gì thì không ai biết.

Chẳng qua cho dù là đâm rỗng hang hổ, nếu Diệp Lăng vẫn chưa lấy được Thiên Cơ Giáp thì hẳn vẫn phải xông vào...

Điều kiện đầu tiên là thân phận không bị bại lộ.

Mặc kệ nói gì thì nói, hành trình đến Tường Không lần này của Diệp Lăng cũng đã có thu hoạch, chỉ riêng địa hạ di tích đã làm cho chuyến đi này không tệ rồi, mà những chuyện khác thì có thể bàn bạc kỹ hơn.

510. Chương 511: Lý Gia Yến Hội (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 511: Lý gia yến hội (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Cái gì?! Nàng mời người tham gia yến hội? Người không thể đi! Tuyệt đối không thể đi!” Thanh âm của Athena quanh quẩn trong phòng, từ trong thanh âm có thể nhìn ra được nàng rất khẩn trương.

Mà cùng lúc đó, Athena đứng lên, nhìn chăm chăm Diệp Lăng...

Lúc này Diệp Lăng đã trở về, khi trở lại Trúc Tâm Lâu thì Athena đã ở trong phòng chờ hắn xuất hiện rồi, cũng lớn tiếng chất vấn vì sao Diệp Lăng lại mất tích làm cho toàn bộ những an bài của nàng mất hậu quả.

Đương nhiên nàng cũng không sốt ruột, cùng lắm thì làm lại nhưng mất đi tin tức của Diệp Lăng làm nàng rất nóng vội. Vốn định đi hỏi Lãnh Huyết Thất nhưng lại tìm không ra, chỉ có thể bất đắc dĩ âm thầm chú ý tin tức.

Lúc sau Diệp Lăng lại xuất hiện, hơn nữa đi cùng Triệu Nhã Nhu, cái này làm nàng có điểm không rõ nên mạo hiểm chờ trong phòng Diệp Lăng.

Khi nàng chờ đợi Diệp Lăng cũng giấu trong chỗ tối, nếu không phải Diệp Lăng đi vào thì hẳn là nàng sẽ không xuất hiện.

Sau khi nàng nghe toàn bộ câu chuyện, nàng cau mày, không rõ vì sao Triệu Nhã Nhu lại đi cùng Diệp Lăng, lại càng không rõ vì sao thái độ của Triệu Nhã Nhu với Diệp Lăng lại lạ như vậy.

Tuy rằng Diệp Lăng không nói rõ nhưng Lãnh Huyết Ngũ cũng vạch trần vấn đề này.

Athena còn chưa kịp bình luận gì lại nghe Diệp Lăng đáp ứng tham dự yến hội sinh nhật của Triệu Nhã Nhu nên lập tức ngăn cản.

Ngay cả khi không rõ ràng mục đích của Triệu Nhã Nhu thì sao có thể tham gia yến hội của nàng, điều này không thể đùa được, nữ nhân này lại là một biến thái!

Lần trước còn đỡ, dù sao cũng ở nơi hoang dã, Triệu Nhã Nhu cũng không thể hoàn toàn nắm được cục diện, mà nếu đi vào hoàng cung thì chẳng khác nào đi vào trong nắm ngón tay của nàng.

Sinh nhật yến hội của Triệu Nhã Nhu chắc chắn sẽ tả tụy trong hoàng cung, đây là chuyện có thể khẳng định trăm phần trăm!

“Ta cũng biết không nên đi nhưng nếu Lý Nguyệt muốn thì ta phải đi một chút, trừ phi người có biện pháp thu phục Lý Nguyệt trong vòng mười ngày này!” Diệp Lăng không thèm để ý nói, giống như đang nói một chuyện không liên quan gì với hắn vậy.

Tựa hồ hắn không để chuyện này ở trong lòng, cho dù đi vào trong hoàng cung, cho dù đi vào sự khống chế của Triệu Nhã Nhu cũng không là gì cả.

Có lẽ vì hắn không nghĩ đến tính nghiêm trọng của vấn đề!

“Trong vòng mười ngày thu phục Lý Nguyệt, có điểm khó khăn nhưng cũng không phải hết cách! Để ta ngẫm lại xem...” Athena suy tư nói.

Lãnh Huyết Ngũ lãnh đạm nói: “Athena tiểu thư tốt nhất người có thể nghĩ ra biện pháp trong vòng mười ngày này, như vậy chúng ta có thể rút lui, nếu không đi vào hoàng cung thì sẽ phiền toái, ta không có cách nào đi vào!”

“Ta biết...” Đương nhiên Athena hiểu được chuyện này, cho dù bốn sự của Lãnh Huyết Ngũ có cao hơn nữa cũng không thể hoàn toàn che dấu, chính xác hơn là không thể che dấu đi theo Diệp Lăng.

Lúc này đột nhiên Diệp Lăng nói: “Người muốn theo ta vào hoàng cung cũng không phải không có cách nào, chỉ cần người giả trang thành thị nữ của ta là được. Thân phận của ta thì có một thị nữ bên cạnh cũng rất bình thường, đến lúc đó ta chỉ cần nói lúc trước người có chút việc không ở bên cạnh ta là được.”

“Ừ! Mặc dù ở chỗ sáng không hữu dụng như chỗ tối nhưng ít ra cũng ở bên cạnh người!” Lãnh Huyết Ngũ gật đầu, không nghĩ đến những chuyện khác, nàng chỉ nghĩ làm sao ở bên cạnh Diệp Lăng là được.

“Biện pháp này không phải không thể, nhưng nếu Triệu Nhã Nhu nhắm vào người thì sẽ không cho phép bên cạnh người có người khác, sẽ bắt một mình người đi vào, đến lúc đó Lãnh Huyết Ngũ cũng không phát huy được tác dụng, hơn nữa còn có thể bại lộ sự tồn tại của Lãnh Huyết Ngũ, như vậy cũng không tốt!” Athena cau mày, cũng không phải rất đồng ý biện pháp này.

Cũng giống như Athena lo lắng vậy, nếu Triệu Nhã Nhu thật sự sẽ đối phó Diệp Lăng thì nếu Lãnh Huyết Ngũ ở ngoài sáng, nhất định sẽ bị Triệu Nhã Nhu điều đi, như thế thì cũng như không, đồng thời còn làm cho Triệu Nhã Nhu phát hiện nàng, càng thân cảnh giác.

Mà nếu Triệu Nhã Nhu không định đối phó Diệp Lăng thì Lãnh Huyết Ngũ ở bên cạnh Diệp Lăng cũng thừa thãi, không có tác dụng gì cả.

Nói cách khác, tốt nhất Lãnh Huyết Ngũ vẫn nên ở chỗ tối, ít nhất như vậy còn có thể biến thành một chiêu kì binh!

Diệp Lăng cùng Lãnh Huyết Ngũ đều không nghĩ đến chuyện này, bọn họ cũng không thành thạo, đây là chuyện mà những người đã mưu trí cần làm, mà tình huống trước mặt, Athena chính là người đã mưu trí của Diệp Lăng.

“Vậy cứ để một mình ta đi, dù sao cho dù nàng đối phó với ta thì ta cũng có biện pháp đào tẩu! Trên cái thế giới này, người mạnh hơn ta rất nhiều nhưng người có thể giữ ta lại cũng không nhiều...” Diệp Lăng thuận miệng nói, mà lời của hắn ít nhiều cũng có điểm khiêm tốn.

Người có thể giữ hắn lại không phải không nhiều mà là cực kỳ ít, không phải ở hoàn cảnh đặc thù, tình huống đặc thù thì không ai có thể làm được.

Mà cái loại hoàn cảnh đặc thù này thì có lẽ cả đời Diệp Lăng cũng không đụng đến!

“Người đừng rất tự tin, Triệu Nhã Nhu này không đơn giản, ta hoài nghi nàng đã nhìn thấu thân phận của người, vì không chắc chắn trăm phần trăm bắt người nên mới không vạch trần thân phận của người!” Athena nhìn Diệp Lăng, biểu tình rất nghiêm túc, mà điều này biến thành một cái đối lập rõ ràng với biểu tình không thèm để ý của Diệp Lăng.

“Không thể nào, sao nàng có thể nhìn ra được, ta với nàng không quen, bây giờ cho dù lão mẹ đến đây cũng chưa chắc có thể nhận ra chứ đừng nói là nàng! Nhất định là người suy nghĩ quá nhiều!” Diệp Lăng lắc đầu, hắn cảm thấy chuyện này không có khả năng.

“Theo lý thuyết thì đúng là không có khả năng, nhưng nàng cũng không phải người thường...” Athena vẫn có chút hoài nghi, “Nếu không thì người giải thích thế nào, nàng đường đường là một Nữ Hoàng, sao lại thân cận với một người xa lạ như người được, người không biết ở trong này có vấn đề rất lớn sao?”

“Này...” Diệp Lăng trầm mặc một hồi, sau đó nói ra một cái lý do long trời lở đất: “Có thể vì ta rất đẹp trai a!”

“...” Athena cùng Lãnh Huyết Ngũ nhất thời ghen hờn.

“Ý người là, Triệu Nhã Nhu nhất kiến chung tình với người?” Athena kỳ quái cười, không nhìn ra được cụ thể là gì, làm cho người ta vĩnh viễn không đoán được.

“Đi đi! Ta không có ý này!” Diệp Lăng vừa nghe đến những lời này cảm thấy lạnh cả người, nếu như đã bị Triệu Nhã Nhu coi trọng thì quả thực bắt hắn đi chết còn sướng hơn.

“Vậy ý người là gì?” Athena hỏi.

“Ý của ta là, có thể Triệu Nhã Nhu bị chứng hoa mắt, thấy ta đẹp trai nên biến thành không bình thường!” Diệp Lăng cúi đầu, bày ra một bộ dáng mà tự nhận là rất tuần tú.

Athena cùng Lãnh Huyết Ngũ lại trầm mặc.

511. Chương 512: Lý Gia Yến Hội (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 512: Lý gia yến hội (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Được rồi được rồi, người đẹp trai nhất!” Athena nói, “Bất quá, cho dù đã nhận ra người thì cũng không nên đi cùng người như vậy chứ..., các người là địch thủ chứ không phải tình lữ, nàng làm như vậy cũng không giống tính cách của nàng, thật khó hiểu!”

Đây là chỗ mơ hồ nhất, vô luận là có nhận ra Diệp Lăng hay không thì hành vi của Triệu Nhã Nhu cũng rất kỳ quái, đều là không nên xuất hiện.

Dùng câu của Diệp Lăng thì ngược lại có thể giải thích, đó là đột nhiên Triệu Nhã Nhu mờ mắt ngu si, không thì sao có thể giải thích đây, quan hệ của hắn và Triệu Nhã Nhu là đối địch, hơn nữa còn là cái loại từng cố đưa nhau vào chỗ chết!

Có điều chuyện mờ mắt ngu si có thể phát sinh trên người Triệu Nhã Nhu sao?

Vấn đề này chỉ có thể hỏi chính cô ta, không ai có thể hiểu được, chỉ có thể chờ chính cô ta công bố đáp án.

Athena cũng không nghĩ đến chuyện này nữa, nghĩ cũng chẳng ra, nàng nhìn Diệp Lăng nói: “Trước mắt, quan trọng nhất vẫn là thu phục chuyện người và Lý Nguyệt, ngày mai người nên tiếp tục như trước, đi ăn điểm tâm, bắn tên chung cùng nàng, nếu có thể thì hẹn ra ngoài đi chơi! Tuy rằng quan hệ giữa các người đã rất thân cận nhưng vẫn còn phải tăng mạnh, nắm chặt thời gian, cố gắng trong vòng mười ngày làm cho nàng giao Thiên Cơ Giáp ra...”

“Chỉ cần thu phục chuyện này trong vòng mười ngày thì mặc kệ Triệu Nhã Nhu có âm mưu gì, người lập tức rời khỏi đây!” Athena nói, nàng cũng giống Diệp Lăng, thu phục Lý Nguyệt xong thì cũng không cần quan tâm những chuyện khác nữa.

“Ta biết, hiện tại dường như Lý Nguyệt cũng rất nghe lời, nếu không ngày mai ta đi hỏi nàng xem!” Diệp Lăng có điểm ngân người nói.

“Hỏi cái đầu người, bây giờ người tùy tiện đi hỏi vấn đề này thì nàng không nghi ngờ mục đích của người mới là lạ!” Athena tức giận nói.

“Có gì đâu, ta hỏi qua trước rồi, nàng nói chỉ cần chúng ta kết hôn thì nàng sẽ giao Thiên Cơ Giáp cho ta!” Diệp Lăng ngơ ngác nói.

“Các người kết hôn... Sao các người đã nói đến tận kết hôn rồi? Nàng mang thái độ gì?” Athena cũng không biết chuyện này, Diệp Lăng cũng chưa nói với nàng, hắn cho rằng chuyện này cũng không quan trọng.

Khi Athena hỏi điều này, biểu tình dường như có chút khấn trương, cũng không biết nàng khấn trương về tiến triển hay vụn vụn chỉ vì chuyện Diệp Lăng kết hôn cùng Lý Nguyệt nữa.

“Dường như không tán thành, bất quá cũng không giống phản đối!” Diệp Lăng nghĩ nghĩ nói, hắn không nhìn ra được thái độ của Lý Nguyệt.

Lòng của nữ nhân như kim chìm đáy biển, vốn đã không dễ nhìn ra rồi chứ huống chỉ Diệp Lăng hắn hay mơ mơ màng màng.

“Không phản đối là được chỉ cần không phản đối thì đã thành công hơn nửa rồi! Hắn là thẹn thùng, nếu không thì chúng ta đi Lý gia cầu hôn đi?” Athena nói, tựa hồ rất trực tiếp, chỉ cần xác định xong thì hắn Lý Nguyệt sẽ cho Diệp Lăng nhìn Thiên Cơ Giáp, chỉ cần xem một chút thì Thiên Cơ Giáp này sẽ biến thành của Diệp Lăng.

Lúc sau có thể Diệp Lăng sẽ nói với Lý Nguyệt, ta phải đi, cảm ơn!

Sau đó sẽ là, Diệp Lăng biến mất khỏi Tường Không Hoàng Thành, mà đám người Lý Nguyệt cũng không tìm ra được sự tồn tại của hắn, đồng thời cũng biết Diệp Lăng là một kẻ “lừa tình”, đến vì Thiên Cơ Giáp.

Đương nhiên cuối cùng các nàng có thể phát hiện ra thân phận của Diệp Lăng hay không thì chưa biết được.

“Cầu hôn? Quên đi, chúng ta chỉ chờ đợi tình cảm của nàng thôi, nếu đến mức đó thì tựa hồ quá mức!” Diệp Lăng lắc đầu nói.

Nhìn Diệp Lăng một hồi, Athena mới gật đầu nói: “Cũng đúng!”

Chuyện lần này đã làm Lý Nguyệt thương tâm rồi, tình huống bây giờ còn dễ, nếu thật sự đến Lý gia cầu hôn thì sẽ rất khó xong việc.

“Mặc kệ nói gì thì nói, ngày mai người lại đi ăn điểm tâm cùng Lý Nguyệt, quy luật này không thể sửa, nếu không nàng sẽ hoài nghi mục đích của người!” Cuối cùng Athena nói, sau đó đợi Diệp Lăng đồng ý rồi bí mật rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Lăng lại xuất hiện trên quán nhỏ, bất quá lần này Lý Nguyệt cũng không xuất hiện, điều này làm cho Diệp Lăng cùng Lãnh Huyết Ngủ đều cảm thấy có điểm kỳ quái, bất quá bọn họ cũng không nghĩ nhiều.

Người rồi sẽ có lúc thay đổi thói quen, sẽ vì các loại nguyên nhân khác nhau mà thay đổi thói quen của mình, có đôi khi là nhất thời, cũng có khi là cả đời!

Mà Diệp Lăng cũng không vì Lý Nguyệt không đến mà thay đổi, hắn vẫn tiến hành hoạt động như bình thường, mà rất nhanh hắn cũng nhận được tin tức về Lý Nguyệt.

Athena thấy Lý Nguyệt không đến liền phái người đi dò la tin tức, phát hiện hóa ra nàng

căn bản không ra khỏi Lý gia, lý do thì dường như vì một cái tụ hội của Lý gia diễn ra ở vài ngày sau.

Đối với quý tộc mà nói, họ sẽ thường xuyên tổ chức yến hội, trước kia Diệp gia cũng vậy, dùng yến hội để liên kết một ít cảm tình.

Lần này Lý gia tụ hội diễn ra trước sinh nhật yến hội của Triệu Nhã Nhu, xem ra ngoài việc liên lạc tình cảm ra thì họ còn muốn thương lượng một ít công việc tương quan về sinh nhật yến hội của Triệu Nhã Nhu.

Kiểu như phải chúc mừng thế nào, đưa lễ vật gì, người nào nên ngồi vị trí nào vân vân!

Vốn chuyện này không liên quan gì đến Lý Nguyệt, mỗi lần đến đợt tụ hội này, Lý Nguyệt cũng chỉ lộ mặt ra một chút, phần chuẩn bị phía trước hân sẽ không tham gia, không biết vì sao lần này lại ở lại trong Lý gia.

Chuyện này Athena cũng không thể điều tra rõ được, chỉ loáng thoáng đoán có thể liên quan đến chuyện giữa Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu, nhưng có đúng hay không thì còn cần có thân một ít tin tức mới có thể khẳng định được.

Đương nhiên Athena cảm thấy Diệp Lăng không cần hỏi đến vấn đề này, không liên quan gì đến hân, mà tất nhiên Diệp Lăng cũng sẽ không hỏi.

Sau đấy Diệp Lăng vô luận là đi sân tập bắn hay đi những nơi bình thường Lý Nguyệt hay xuất hiện đều không gặp được Lý Nguyệt, mười ngày cứ vậy mà trôi qua một ngày!

Mà cũng không phải chỉ một ngày như vậy, vài ngày đều thế cả, Lý Nguyệt căn bản không xuất hiện, sao Diệp Lăng có thể thu phục chuyện này trong mười ngày đây, cho dù có biện pháp tốt cũng không có cách nào thực hiện.

Đây đã là ngày thứ năm, đã bốn ngày Diệp Lăng chưa gặp qua Lý Nguyệt, điều này làm cho Athena cảm thấy có chút vô lực, giống như có một thân lực lượng, muốn phát tiết ra ngoài nhưng lại không có cách nào phát tiết cả!

Nhìn Diệp Lăng vẫn một bộ thoải mái, Athena thật muốn nhảy đến cắn một phát! Bất quá nàng cũng không trách gì hân bởi nàng biết có vội cũng thế cả.

Hiện tại kỳ thật chỉ có thể đợi!

Mà rất nhanh sẽ không phải đợi nữa...

"Xin hỏi, Fox công tử có đây không?" Một hạ nhân của Lý gia đến Trúc Tâm Lâu, bị tiểu nhị dẫn lại đây, làm người của Lý gia, nếu muốn tìm một người thì chắc là sẽ không có mấy trở ngại.

512. Chương 513: Lý Gia Yến Hội (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 513: Lý gia yến hội (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đoạn thời gian này không biết Trúc Diệp Nhi đang ở đâu, chắc lại bôn ba vì sinh ý của nàng thì càng không có ai ngăn cản người của Lý gia.

Nếu Trúc Diệp Nhi biết Diệp Lăng là ai thì chắc hân nàng sẽ không rời đi, cho dù sinh ý có quan trọng đến đâu đi nữa cũng thế!

Bây giờ thì dù nàng có điểm hảo cảm với Diệp Lăng nhưng chưa đến mức vì hân mà buông tha cho cơ hội kiếm tiền, nhất là đèn Không Minh lần trước của Diệp Lăng làm cho xúc giác miễn tuệ của nàng bắt được một thương cơ, gần đây nàng đặt trọng điểm vào mặt

“Chuyện gì?” Diệp Lăng nghe thấy có người tìm liền hỏi, mà lúc này hạ nhân Lý gia cũng đã đến trước mặt hắn.

“Đây là thiệp mời tiểu thư đưa đến, hy vọng người có thể xuất hiện ở đêm yến hội!” Hạ nhân Lý gia lấy một tờ thiệp mời ra đưa cho Diệp Lăng, cũng tò mò nhìn Diệp Lăng một hồi. Hắn tò mò không biết Diệp Lăng là người ra sao mà có thể làm cho tiểu thư nhà hắn tự thân phát thiệp mời, chuyện chủ động như vậy chưa từng xuất hiện, cho dù là vương công đại thần hay hậu duệ quý tộc cũng không có胆子 này.

Chẳng lẽ tiểu thư thích tên công tử Hồ tộc này? Đường như không thể a, thoạt nhìn hắn không giống cái loại hình mà tiểu thư thích, tuy cũng đẹp trai đấy.

Có điều cái loại đẹp trai này thường làm người ta cảm thấy thiếu đi một ít hương vị nam nhân, mà tiểu thư là một quân nhân, sao có thể thích cái loại nam nhân không có cái loại hương vị nam nhân như vậy được.

Đường như không đúng, ừ, nhất định không phải rồi, tiểu thư mời hắn chỉ vì lý do khác, không phải thích hắn!

“Ta không rảnh! Rất phiền!” Diệp Lăng nói thẳng, rõ ràng hắn không nghĩ rằng thiệp mời này là của Lý Nguyệt, còn tưởng là những quý tộc tiểu thư khác, mấy ngày nay hắn cũng thu được không ít lời mời.

Lấy vẻ bề ngoài của Diệp Lăng, hơn nữa bối cảnh của Fox gia tộc, thêm vào sự kiện đèn Khổng Minh hôm nọ, hắn cũng trở thành một tiêu điểm, tuy tiêu điểm này không phải rất chú mục nhưng cũng làm hắn mệt mỏi.

“Này...” Hạ nhân Lý gia sững sốt, hắn không ngờ Diệp Lăng lại cự tuyệt lời mời của Lý Nguyệt, thật đúng là làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Mà nếu hắn biết Diệp Lăng tưởng rằng là người khác thì mặt hắn sẽ càng khó coi hơn!

“Đừng làm phiền ta, ta muốn ngồi một mình!” Diệp Lăng nhìn bầu trời xanh xanh, ngơ ngác nói.

“Này... Fox công tử, ta để thiệp mời ở đây, nếu người có rảnh thì đến, nếu không rảnh thì ta cũng chịu. Bất quá tiểu thư nhà ta lại rất ít khi mời người khác, mong quý trọng cơ hội này!” Hạ nhân Lý gia nói với Diệp Lăng.

“Ừ, đã biết! Vậy phiền người giúp ta chuyển lời đã tạ đến tiểu thư nhà người...” Diệp Lăng thuận miệng nói, theo biểu tình hắn còn nghĩ người kia có thể biết được hắn căn bản không để ý đến chuyện này.

Hạ nhân Lý gia đoán, có thể ngay cả thiệp mời Diệp Lăng cũng không đọc, đúng, Diệp Lăng cho hắn cảm giác như vậy!

Trên thực tế Diệp Lăng cũng không chú ý đến chuyện này, vẫn luôn ngăn người, nếu không phải lúc sau Lãnh Huyết Ngưu để ý đến thì có thể hắn đã bỏ qua cơ hội lần này rồi.

“Cái gì? Là Lý Nguyệt mời? Người vừa rồi sao kỳ vậy, không nói rõ một chút, hại ta thiếu chút nữa bỏ lỡ cơ hội này!” Diệp Lăng nghe thấy Lãnh Huyết Ngưu nhắc nhở lập tức nói, nghe ý của hắn, tựa hồ hắn đang trách người khác không nói.

“Tuy hắn không nói nhưng người cũng không hỏi vậy...” Lãnh Huyết Ngưu nói, cũng vạch ra lỗi của Diệp Lăng.

“Ách, chẳng lẽ trách ta...” Diệp Lăng nghĩ nghĩ, dường như quả thật mình có chút vấn đề.

“Không trách người, chẳng lẽ trách ta sao?” Lãnh Huyết Ngưu nói.

“..., trách ta!” Diệp Lăng thành thật gánh vác hết sai lầm.

“Nếu Lý Nguyệt mời người thì người nên chuẩn bị một chút, buổi tối phải đi cho đàng hoàng!” Lãnh Huyết Ngưu nói.

“Ừ!” Diệp Lăng vươn nắm tay ra, bộ dáng rất quyết tâm.

Ban đêm, lại là một đêm xinh đẹp. Ánh trăng tuy chỉ là trăng non nhưng lại có cảm giác thần bí mà trăng tròn không có, kết hợp với bầu trời đầy sao thành một hình ảnh rất mỹ lệ.

Có điều người ngắm nhìn bầu trời đêm này cũng rất ít, ít nhất là trong Lý gia cơ hồ không có, tất cả mọi người đều bận rộn giao tế, không rảnh rỗi ngắm bầu trời đêm xinh đẹp.

Bất quá cũng không phải tất cả mọi người đều không thấy, ít nhất ở trong viện tử, một vị tiểu thư xinh đẹp đang ngắm nhìn, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng dựa vào cây cột, ngắm khuôn mặt xinh đẹp của mình, dùng đôi mắt bạc sánh bằng ánh trăng kia ngắm nhìn bầu trời đêm.

Lặng lặng như giữa thiên địa chỉ có một mình nàng vậy!

“Lý Nguyệt tiểu thư sao người lại ở đây, ta tìm người thật khó!” Một thanh âm không hài hòa vang lên, theo đó một người có điều không hài hòa xuất hiện, từ bề ngoài có thể coi như là một cảm thú khoác da thú hoa lệ mà thôi.

Ừ, có một vài người nhìn thấy người nọ đều cảm thấy như vậy!

Tiểu thư mỹ lệ kia thì không cần nói cũng biết, chính là nữ diễn viên tối nay - Lý Nguyệt!

Lý Nguyệt giống với tuyệt đại đa số quân nhân, đều không thích xã giao, gặp tình huống như vậy đã phần đều rời đi, trừ phi là không còn cách nào khác.

Tựa như Lý gia Lý Đại nguyên soái, bình thường hẳn cũng sẽ không tham gia những buổi yến tiệc xã giao như vậy, bất quá những lần xã giao quan trọng thì hẳn vẫn phải có mặt, đây cũng là điều bắt buộc dĩ của thân phận, một câu có thể làm cho người ta hiểu rõ là nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ!

“Ta đang đợi một người!” Lý Nguyệt không để ý đến người tới, chỉ lãnh đạm đáp lời.

“Chờ người? Chờ ai?” Người tới rất là nghi hoặc hỏi, người nên tới trên cơ bản đều tới cả rồi, vậy Lý Nguyệt đang đợi ai?

Còn có, người có thể làm Lý Nguyệt chờ là người như thế nào? Lấy sự hiểu biết của hắn với Lý Nguyệt, nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được ai có thể làm cho nàng chờ.

“Người không cần phải biết!” Lý Nguyệt lãnh đạm nói, tiếp tục nhìn bầu trời đêm, mà trong lòng nàng đang trầm tư, rốt cuộc người đang làm gì, vì sao đã trễ vậy vẫn chưa xuất hiện, yến hội cũng đã bắt đầu rồi.

“...” Người nọ trầm mặc, sắc mặt trở nên có điểm khó coi, lấy xúc giác của hắn thì hắn có thể cảm giác được Lý Nguyệt đang tưởng niệm một người, có thể là người nàng đang chờ.

Mà biểu tình của nàng như thế thì rất có thể người nàng đợi là một nam nhân!

Lý Nguyệt đang tưởng niệm một nam nhân, chẳng phải nói mình có tình địch?

Ta thật muốn nhìn xem rốt cuộc là ai cũng dám cướp đoạt nữ nhân của ta!

Người nọ hung hăng thâm nhủ, bất quá hắn cũng không biểu hiện ra ngoài bởi Lý Nguyệt cũng không phải người thường, nếu biết hắn có những ý tưởng loạn thất bát tao này thì nhất định sẽ làm Lý Nguyệt phản cảm, thậm chí còn có thể sẽ bị Lý Nguyệt đuổi ra Lý gia.

Nhưng mặc kệ nói gì thì nói, Diệp Lăng còn chưa đến đây đã trở thành tiêu điểm của người khác, hơn nữa còn là cừu địch tiêu điểm!

513. Chương 514: Tiểu Bạch Kiểm (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 514: Tiểu bạch kiểm (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Lý Nguyệt, người ở đây làm gì, khách nhân đều đến cả rồi, người còn không mau đi vào đi.” Không lâu sau Lý Ngạn đi ra gọi, cũng không phải hấn quan tâm Lý Nguyệt, hấn mới không rảnh ấy, vừa rồi hấn còn tán gẫu vui vẻ đến chừng nào với đám tiểu thư quý tộc, có điều bị phụ thân cường bức ra gọi Lý Nguyệt.

Mặc dù Lý Ngạn chịu hình phạt rất nặng, cũng chịu thương rất nghiêm trọng nhưng trải qua hai mươi ngày tu dưỡng, lấy ma pháp và y thuật của thế giới này thì đã khỏi hấn từ mấy hôm trước, lại bắt đầu nhảy nhót.

Tuy rằng thanh danh Lý Ngạn không phải tốt lắm nhưng cũng không trở ngại địa vị của hấn trong vòng tròn giao tế bởi vị trí thiếu gia Lý gia của hấn vẫn không có biến hóa gì, vẫn rất được giới quý tộc Hoàng Thành hoan nghênh, nhất là đám tiểu thư quý tộc cùng tuổi.

“Chờ một chút, ta đang đợi khách nhân của ta! Khách nhân của ta còn chưa tới.” Lý Nguyệt đáp lại.

“Khách nhân của người? Người phát thiệp mời người khác?” Lý Ngạn rất ngạc nhiên hỏi, cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng thấy muội muội mình phát thiệp mời người khác.

Theo lý thuyết, tiểu thư quý tộc ít nhiều cũng có vài người khuê mật linh tinh, cũng rất bình thường, bất quá tựa hồ Lý Nguyệt không có khuê mật, nhiều nhất chỉ có vài người có điều tốt, mà sao khi nàng đi vào quần doanh liền dần dần xa lạ.

Lý Nguyệt gật gật đầu.

“Nam hay nữ?” Ma xui quỷ khiến Lý Ngạn hỏi một câu, vốn hấn chưa từng nghĩ đến vấn đề này, vấn đề này sẽ làm cho người ta cảm thấy một ít ám muội.

Mà căn cứ tình huống của Lý Nguyệt, ám muội tựa hồ không có khả năng, nếu thật sự có thì ngược lại người của Lý gia sẽ rất cao hứng.

Đương nhiên cao hứng vền vẹn chỉ là người của Lý gia, những người khác thì chưa biết, nhất là người theo đuổi Lý Nguyệt, điều ấy sẽ làm cho bọn họ cảm thấy rất không bình tĩnh.

Mà cảm thú gần đó, ách, hấn nên nói là thoát nhìn giống cảm thú, khoác đã cảm thú, mặt người dạ thú vân vân để khái quát, mặt người dạ thú này đang nhìn Lý Nguyệt, đồng thời cũng cầu nguyện trong lòng.

Không phải nam, không phải nam!

“Là nam!” Lý Nguyệt nhẹ nhàng trả lời.

Oanh!

Đầu óc của mặt người dạ thú nổ tung, mà khuôn mặt cảm thú của hấn lại càng giống cảm thú hơn.

“À, ta hiểu rồi!” Lý Ngạn gật gật đầu, sau đó liền đi vào, hấn cần báo gấp cho phụ thân

về tin tức này, tin rằng sau khi biết được tin tức này thì phụ thân hấn, Lý Thiên Quân cũng sẽ không ép Lý Nguyệt đi vào.

Tuy lần quý tộc tụ hội này có rất nhiều người tham gia nhưng cũng không phải rất quan trọng, ít đi một cái Lý Nguyệt cũng không sao, quan trọng nhất bây giờ là hạnh phúc của Lý Nguyệt.

Nam nhân kia là ai?

Lý Thiên Quân muốn biết vấn đề này, Lý phu nhân cũng vậy, cơ hồ tất cả những ai biết tin tức đều muốn biết.

Là nam nhân nào mà có mị lực đến vậy, có thể làm cho nhân gian tiên từ Lý Nguyệt này động xuân tâm?

Mọi người một bên xã giao, một bên không khỏi nhìn ra ngoài, nhìn về phía cửa ra vào, muốn nhìn thấy xem nam nhân mà Lý Nguyệt chờ đợi.

Đồng thời trong lòng mọi người cũng không khỏi có chút thắc mắc, người nam nhân này đúng là không biết điều, đã trễ vậy mà sao còn chưa xuất hiện khiến Lý Nguyệt chờ hấn ở đây.

“Hắn không đến sao? Hay hắn không nhận được thiệp mời của ta?” Thời gian từng chút trôi qua, nàng cũng bắt đầu có điểm suy nghĩ miên man.

Mà ngay khi đó, rốt cục thân hình Diệp Lăng cũng hiện ra, dưới sự dẫn dắt của một hạ nhân, tiến nhập phạm vi tầm mắt của Lý Nguyệt.

Đang nhìn bầu trời đêm, Lý Nguyệt lập tức cảm giác được khí tức của Diệp Lăng, nhìn về phía cửa

“Sao đến trễ vậy?” Lý Nguyệt lắc mình một cái, xuất hiện trước mặt Diệp Lăng, điều này làm cho mọi người hoa mắt, đồng thời cũng cảm thấy cả kinh.

Từ biểu hiện của Lý Nguyệt có thể thấy thoát nhìn người nam nhân này rất quan trọng với nàng, làm cho nàng rất khâm trọng, quan hệ này cũng không phải quan hệ nam nữ tầm thường, tựa hồ còn cao hơn mình suy nghĩ một chút.

“A, Lý Nguyệt à?” Làm ta sợ hết hồn, tưởng có người tập kích chứ.” Diệp Lăng vỗ vỗ ngực nói, lời của hắn cũng không giả, vừa rồi thiếu chút nữa Lãnh Huyết Ngũ hành động rồi.

“Ai dám tập kích người, ta mời người đến mà!” Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng nói, “Nói cho ta biết vì sao người lại đến trễ vậy?”

“Trễ à? Yến hội bắt đầu từ bao giờ? Ta còn tưởng rằng ta đến hơi sớm chứ.” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi.

“...” Lý Nguyệt mới nghĩ đến một vấn đề, dường như trên thiệp mời của nàng quên viết thời gian, chỉ viết đêm nay, thời gian cụ thể thì không có.

“Bây giờ cũng đã sắp tám giờ, người cảm thấy còn sớm à?” Lý Nguyệt tức giận nói, cho dù không viết thời gian thì cũng đã quá trễ rồi.

“Ừ!” Diệp Lăng gật đầu, tỏ vẻ còn sớm

“...” Lý Nguyệt không nói gì.

Kỳ thật Lý Nguyệt không biết, cũng không phải Diệp Lăng cảm thấy sớm, có điều hắn không thể nói mình đến trễ vì một chuyện, nếu không sẽ đến sớm hơn nhiều.

Chuyện gì?

Còn không phải vì hắn không phát hiện người đưa thiệp mời là Lý Nguyệt sao, mãi đến sau bữa cơm chiều, khi hắn chuẩn bị ném vào đồng rác mới bị Lãnh Huyết Ngũ nhanh tay lẹ mắt phát hiện.

Mà chuyện này hắn có thể nói cho Lý Nguyệt sao? Rõ ràng là không rồi.

“Lý Nguyệt, đây là người mà người đợi sao?” Người luôn luôn đợi bên cạnh hỏi.

“Đúng vậy.” Lý Nguyệt gật gật đầu, vẫn duy trì lễ nghĩa.

“Hắn có chỗ nào đáng để ngồi nhớ tới, là vì vẻ ngoài sao? Hồ tộc quả thật là vẻ ngoài bên ngoài tô vàng nạm ngọc, ấy nhằm, là tuần mỹ phi phạm” Người nọ nhìn Diệp Lăng, châm chọc khiêu khích nói.

Trong tâm trí hắn có điểm đổ kỵ, không chỉ đổ kỵ thái độ của Lý Nguyệt với Diệp Lăng, đồng thời còn đổ kỵ ngoại hình tuần mỹ của hắn.

“Cái này không liên quan gì đến người!” Lý Nguyệt lạnh lùng nói, lôi kéo Diệp Lăng rời đi, tuy không phải tay nhỏ nắm tay to, vền vẹn chỉ kéo cổ tay thôi nhưng cũng làm cho tình hình trở nên rất vi diệu.

Nếu nói vừa rồi chỉ hơi ngửi được một ít mùi dấm chua thì bây giờ đã đổ cả bình rồi, tất nhiên đây là tạm thời không đề cập đến đối phương có tư cách ghen tị hay không.

Người nọ nhìn chằm chằm Diệp Lăng, ghen tị chỉ hỏa như vệt khói hai mắt, hắn muốn bùng nổ, muốn bão nổi lại không tìm ra nơi phát tiết.

Diệp Lăng không làm gì cả, cũng không phải hắn kéo tay Lý Nguyệt, là chính Lý Nguyệt chủ động thì người nọ nói gì đây? Chẳng lẽ nói Lý Nguyệt hư hỏng sao?

Làm một kẻ theo đuổi, hành vi như vậy rất không sáng suốt, mà mặt người dạ thú này cũng không phải người thường, nếu không hẳn cũng sẽ không là cầm thú khoác da người.

“A...”

Khi Lý Nguyệt lôi kéo Diệp Lăng vào yến hội, mọi người chú ý phía cửa đã há to miệng, tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc!

514. Chương 515: Tiểu Bạch Kiểm (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 515: Tiểu bạch kiểm (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lý Nguyệt là ai, trong hai năm này cả Hoàng Thành đều biết, nhất là đám quý tộc ở đây đều biết Lý gia có một thiếu nữ rất có tiền đồ.

Không chỉ vì nàng là Lý gia tiểu thư cũng không chỉ vì trên người nàng có Lý gia truyền gia chỉ bảo Thiên Cơ Giáp, quan trọng nhất vẫn vì thành tích trong quân của nàng, vô luận nàng có bối cảnh cường đại hay không đều là tiền đồ vô lượng.

Thiếu nữ như vậy lại xinh đẹp, còn chưa có hôn thú, tất nhiên sẽ trở thành tiêu điểm. Người muốn đuổi theo nàng, muốn biến nàng thành con dâu, muốn trở thành người một nhà cùng nàng rất nhiều.

Mà dưới tình huống như thế, mọi người lại phát hiện Lý Nguyệt không tiếp xúc với ai cả, cho dù điều kiện tốt đến đâu nàng cũng không đồng ý, không tiếp thụ!

Bất quá rất nhiều người cũng không muốn buông tha, nghĩ ra tất cả các loại biện pháp tiếp cận Lý Nguyệt, muốn bắt lấy tâm nàng, có điều kết quả đều là bại lui.

Mà có những câu chuyện trong đó rất li kỳ hấp dẫn, trở thành chuyện trà dư tửu hậu của mọi người.

Trên cơ bản, tất cả mọi người đều hiểu một chuyện là muốn tiếp cận Lý Nguyệt là một chuyện rất rất khó!

Có điều bây giờ mọi người lại phát hiện, tựa hồ Lý Nguyệt có dấu hiệu bị người bắt, nàng kéo tay một thiếu niên Hồ tộc đi vào!

“Oa, đẹp trai quá...” Khi đám tiểu thư quý tộc nhìn thấy Diệp Lăng, hai mắt bắt đầu sáng lên, bộ dạng mê trai...

Đương nhiên, làm quý tộc, các nàng cũng rất nhanh thu lại biểu tình mê trai này, dù sao nó cũng rất tổn hại đến thân phận mình, đồng thời các nàng cũng biết nếu tiếp tục nhìn như vậy thì Diệp Lăng sẽ thấy rõ bản tánh mình.

Bất quá biết thì biết, vẫn còn một số người si ngốc, từ đó có thể thấy được bộ dáng hiện tại của Diệp Lăng có lực sát thương đến chừng nào!

“Chẳng lẽ Lý Nguyệt cũng thích cái loại người có vẻ bề ngoài này?” Khi nhìn thấy Diệp Lăng, mọi người không biết Diệp Lăng có chỗ nào nổi bật cả, duy chỉ có bề ngoài tuấn mỹ của hắn là đáng để mắt mà thôi, hiện tại ngoài nó ra thì không còn gì cả!

Bất quá mặc kệ nói gì thì nói, lúc này dường như mọi người có điểm hiểu lầm, còn tưởng

Lý Nguyệt thích loại thiếu niên đẹp trai như vậy, bọn họ đều có điểm hối hận, sớm biết vậy thì cho đám thiếu niên đẹp trai lên, còn tưởng Lý Nguyệt thích nam tử khí nhiều hơn một chút.

Bây giờ cũng đã chậm rồi, bọn họ tin rằng khó có thể tìm ra vài cái có thể so sánh cùng Diệp Lăng.

Bất quá bọn hắn cũng không kinh ngạc với vẻ ngoài của Diệp Lăng bởi Hồ tộc luôn như vậy, nếu Diệp Lăng không tuần mỹ thì ngược lại họ sẽ cảm thấy kỳ quái.

Đây cũng là bất đồng giữa chủng tộc và chủng tộc, giống như Hồ tộc, Tinh Linh Tộc, còn có Long Tộc trong truyền thuyết đều cực kỳ tuần mỹ, trong đám bọn họ xuất hiện người như thế này cũng không có gì là kỳ quái

Bọn họ không thể khẳng định Lý Nguyệt có thích loại hình này hay không nhưng ít ra cũng có tám chín thánh bởi Diệp Lăng xuất hiện bên cạnh Lý Nguyệt không lâu, người ở đây thậm chí còn không biết nên có thể có tiến triển lớn như vậy trong thời gian ngắn ngủi đến thế thì nói lên một chuyện, Lý Nguyệt rất thích loại hình này.

Mà chuyện xảy ra giữa hai người tin rằng không có mấy ai biết, ngoài Triệu Nhã Nhu ra cơ hồ không ai biết cả, nếu việc này bị người khác biết thì bọn họ sẽ không để ý về bề ngoài của Diệp Lăng nữa, cũng không nghĩ Lý Nguyệt là như thế.

Bất quá cả đời bọn họ sẽ không biết, Lý Nguyệt cùng Diệp Lăng đều không nói chuyện này cho bất cứ ai, đây là bí mật của bọn hắn, cũng liên lụy đến cái chết của Kiếm Thánh chỉ từ, càng không thể nói ra.

“Nguyệt nhi, hắn là bằng hữu của con sao?” Lý Thiên Quân cùng Lý phu nhân còn chưa hỏi đã có người giúp rồi, một thiếu niên công tử có điểm anh khí bức người hỏi, ánh mắt hắn nhìn về phía Diệp Lăng tựa hồ không khác với người nọ lắm, bất quá dường như hắn càng hiểu được che giấu.

“Đúng vậy, hắn là bằng hữu của ta.” Lý Nguyệt gật gật đầu, “Còn có, mời đừng gọi ta là Nguyệt nhi, đây là xưng hô của trưởng bối ta, không phải người!” Người trước mặt này là thể giao cùng thế hệ với Lý Nguyệt, rất thích chiếm lấy ưu thế này, cảm thấy mình và Lý Nguyệt không giống người bình thường, rất đặc thù.

Mà nữ danh Nguyệt nhi này đều là người rất thân cận với Lý Nguyệt mới gọi, hắn làm thể giao tất nhiên cũng nghe qua, có đôi khi vẫn mặt dày mày dạn dùng nó để gọi Lý Nguyệt, Lý Nguyệt cũng đã nói qua rất nhiều lần nhưng hắn vẫn gọi.

Tuy rằng Lý Nguyệt rất sinh khí nhưng không thể vì một tiếng xưng hô mà làm gì người ta!

“Thoạt nhìn các người không giống bằng hữu bình thường...” Thể giao công tử coi nhẹ cảnh cáo của Lý Nguyệt, nhìn điểm liên hệ của Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt, cũng chính là Lý Nguyệt lôi kéo tay Diệp Lăng.

Lý Nguyệt thấy ánh mắt đối phương, nhìn theo ánh mắt của hắn, nàng muốn biết vì sao đối phương cảm thấy mình và Diệp Lăng không tầm thường.

“A...” Lý Nguyệt khẽ kêu một tiếng, lập tức buông tay Diệp Lăng ra, lúc này nàng mới phát hiện mình bất tri bất giác làm một động tác thật thân mật.

Đúng vậy, là bất tri bất giác bởi nàng đã rất quen với chuyện này rồi, từ sau khi bị Diệp Lăng ôm chiếu cố, kỳ thật hành vi này rất bình thường.

Dùng lời của một số người, ôm cũng đã ôm qua thì kéo tay có là cái gì đâu?

Chẳng qua đó là dưới tình huống không ai, bây giờ có nhiều người như vậy đang nhìn, hơn nữa còn có phụ mẫu thành ra nàng trở nên ngượng ngùng, bất người liền buông tay ra, mà mặt nàng có điểm đỏ bừng, đầu hơi hạ thấp xuống một chút.

“A...” Mọi người nhìn Lý Nguyệt, há to mồm, cho dù bỏ nguyên quả trứng vịt cũng rất đơn giản.

Chúng ta thấy gì đây, Lý Nguyệt đỏ mặt, đây là chuyện khó tin đến chừng nào a!

“Khụ khụ...” Lý Nguyệt ho khan vài tiếng, quét mắt về những người ở đây, ánh mắt nàng dường như muốn nói, nhìn cái gì vậy, có gì đẹp mà nhìn!

Lúc này dường như nàng đã khôi phục khí chất cứng cỏi của quân nhân!

Nhất thời mọi người ngậm miệng lại, nhìn Lý Nguyệt có điểm khôi phục lại bình thường, đợi sự phát triển tiếp theo của câu chuyện, đơn giản hơn là đợi Lý Nguyệt đáp lời.

“Quả thật chúng ta không phải bằng hữu bình thường!” Lý Nguyệt lạnh nhạt nói, nàng không cho rằng có vấn đề gì trong lời nói của mình.

“Không phải bằng hữu bình thường? Vậy là cái gì?” Đám người theo đuổi và quan tâm Lý Nguyệt đều muốn hỏi, mà người hỏi ra những lời này trước chính là tên mặt người dạ thú kia.

“...” Lý Nguyệt muốn nói, bất quá lời đến đầu môi lại không phát ra được nữa, cũng không phải nàng không muốn nói mà thật sự không biết nói thế nào!

515. Chương 516: Tiểu Bạch Kiểm (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 516: Tiểu bạch kiểm (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lúc này Diệp Lăng lên tiếng, hắn rất bình tĩnh thuận miệng nói: “Không giống bằng hữu bình thường thì còn cần nói rõ ra sao? Dù sao quan hệ của ta và Lý Nguyệt mạnh hơn các người là được.”

“...” Đáp án này phòng chừng rất ít người nghĩ ra, hơn nữa cho dù nghĩ ra cũng sẽ không nói ra, căn bản đây là xích lửa khoe và đả kích.

Khoe quan hệ giữa mình và Lý Nguyệt, sau đó đả kích những người theo đuổi Lý Nguyệt ở đây.

“Người...” Khi có người cảm thấy khó chịu, chuẩn bị nói ra lời mắng chửi thì Lý Nguyệt lên tiếng.

“Ừ, hắn nói đúng.” Lý Nguyệt gật gù đầu, thừa nhận cách nói của Diệp Lăng, cũng gián tiếp giúp hắn đả kích những người kia, đồng thời cũng tăng thể diện cho Diệp Lăng.

N ít

Mọi người lại trầm mặc, có thể vì bọn họ đều phải tiêu hóa một chút về thái độ của Lý Nguyệt, bọn họ phát hiện nàng có ý che chở Diệp Lăng, mặc dù lời Diệp Lăng nói có điểm đắc tội người khác nhưng nàng vẫn che chở.

Tuy rằng vển vển chỉ là chuyện nhỏ, không thể nói lên điều gì nhưng ít ra cũng có thể nói lên quả thật bọn họ không phải bình hữu bình thường.

Điểm này làm người ta rất ghen ghét.

“Hừ, tiểu bạch kiểm thì có tư cách gì ở bên cạnh Lý Nguyệt tiểu thư.” Một người hừ lạnh

“Một cái tiểu bạch kiểm Hồ tộc thì sao có thể sánh đôi cùng Lý Nguyệt tiểu thư của chúng ta, đúng là không biết ngượng mà.”

“...”

Lập tức một ít người theo đuổi Lý Nguyệt bắt đầu oanh tạc Diệp Lăng, làm hắn sững sốt một hồi.

“Mặt của ta rất trắng à?” Diệp Lăng ngơ ngác nhìn những người đó, sau đó hỏi một câu làm người ta ngẩn ra.

“Đần độn, tiểu bạch kiểm không phải nói mặt người trắng mà nói người là... Nên giải thích sao nhỉ, tức là mắng người dựa vào khuôn mặt đi lấy lòng nữ nhân, dựa vào nữ nhân...” Lãnh Huyết Ngũ lập tức nói.

“À, hóa ra bọn họ nói tiểu bạch kiểm là vậy, ta còn tưởng rằng ta hóa trang không tốt.” Đương nhiên Diệp Lăng biết nghĩa của từ tiểu bạch kiểm, có điều hắn nhất thời không nghĩ đến mà thôi.

“Ừ, người đúng là một cái tiểu bạch kiểm!” Những người đó nghe thấy Diệp Lăng nói như vậy cũng tiếp tục gắng làm thấp hắn.

Lúc này Lý Nguyệt muốn tranh cãi giúp Diệp Lăng, nàng biết Diệp Lăng không phải loại người như vậy, nếu là vậy thì nàng cũng sẽ không thân cận với hắn như thế.

“Đúng vậy, ta là tiểu bạch kiểm, chỉ cần Lý Nguyệt thích là được, các người đang ghen tị? Có phải hâm mộ ta không? Có phải hận ta không?” Diệp Lăng thực không biết xấu hổ nói, bất quá lời của hắn cũng làm người ta kích thích đến chết.

Nhất thời đám người lại im lặng.

“...” Hiện tại Lý Nguyệt rất muốn cười, nàng cảm thấy Diệp Lăng đang cố ý chọc giận những người này, bất quá trong trường hợp như vậy thì nàng vẫn cần bảo trì một ít khí chất, không thể cười ra, nếu không sẽ làm người ta cảm thấy nàng rất không có giáo dưỡng.

Kỳ thật nàng nghĩ nhầm rồi, không phải Diệp Lăng cố ý chọc giận mà quả thực hắn cảm thấy chuyện này hắn là như vậy.

Nếu Lý Nguyệt biết thân phận Diệp Lăng thì nàng cũng không hoài nghi gì cả, biết Diệp Lăng không phải cố ý giả vờ mà thật sự hắn là một kẻ mơ hồ.

“Người...” Lúc này đám người theo đuổi Lý Nguyệt bị tức đến không nói nên lời, ở trong tình cảnh này thì việc muốn động thủ trên cơ bản không thể, cần dùng biện pháp khác.

Có người cũng rất thông minh, bọn họ đi tìm thân nhân Lý Nguyệt để đối phó Diệp Lăng, như vậy sẽ tốt hơn so với việc bọn họ tự ra mặt nhiều.

“Lý huynh, người không thấy tiểu bạch kiểm bên cạnh muội muội người rất kém cỏi sao, hắn không xứng với muội muội người!” Một người đến bên cạnh Lý Ngạn, hắn đang đàm luận rất nóng nháo cùng đám tiểu thư quý tộc.

“Mặc kệ hắn xứng hay không, chỉ cần muội muội của ta thích là được, ít ra cũng tốt hơn là không ra ngoài được.” Lý Ngạn không sao cả nói, đáp án này làm cho người bên cạnh có điểm sững sờ.

Kỳ thật bọn họ không biết, Lý gia đã bắt đầu lo lắng việc chung thân đại sự của Lý Nguyệt, Lý Nguyệt bộ dạng không thêm, để ý kia thì có khi phải đứng cả đời tại Lý gia chứ không “ra” được.

Vô luận vì hạnh phúc của muội muội hay vì quyền thừa kế của mình thì Lý Ngạn đều muốn đẩy Lý Nguyệt ra ngoài, vô luận là ai cũng được, chỉ cần được Lý Nguyệt coi trọng thì không có vấn đề gì cả.

Nếu Lý Nguyệt vẫn ở trong nhà thì nàng rất có thể được đến quyền thừa kế Lý gia, điều này cũng không phải điều Lý Ngạn muốn, mà có lẽ cũng là nguyên nhân lớn nhất làm hắn phản ứng như thế.

“Nhưng nếu Lý Nguyệt tiểu thư chọn sai người thì không phải khổ cả đời sao.” Người bên cạnh nói.

“Ít ra cũng tốt hơn là không ra ngoài được, còn không phải vì đám người các người sao, nhiều người như vậy mà theo đuổi muội muội của ta lại không ai thành công, hiện tại rốt cục cũng có một, ta cho người biết, ta tuyệt đối sẽ tán... tán... thành tiểu tử kia...” Câu tán thành của Lý Ngạn vẫn chưa nói xong, đơn giản là lúc ấy hắn nhìn về phía Diệp Lăng.

Tuy rằng mục đích của hắn có điểm bất lương nhưng ít nhiều cũng phải quan tâm muội phu tương lai của mình một chút, muội muội của mình sẽ gả cho một hạng người gì.

Mà khi hắn thấy Diệp Lăng, hai mắt hắn bắt đầu sáng lên, đó là ánh sáng của... cừu hận!

Tốt!

Vào lúc này, tuy không rõ vì sao Lý Ngạn lại có phản ứng như vậy, vì sao trong mắt lại lộ ra cừu hận nhưng tất cả đều không quan trọng, người tới chỉ biết nhất định Lý Ngạn sẽ hoàn thành chuyện mình suy nghĩ trong lòng.

Lấy biểu hiện của Lý Ngạn thì nhất định nhận thức tiểu bạch kiểm kia, hơn nữa còn có một ít cừu hận.

Mà cũng đúng như hắn đoán, Lý Ngạn lập tức buông ra hết thủy, vọt tới, mang theo mãnh liệt tức giận, trực tiếp vọt đến trước mặt Diệp Lăng.

“Dựa vào, hóa ra là vương bát đản nhà ngươi, không ngờ còn dám đến Lý gia chúng ta, còn muốn muội muội của ta nữa...”

Đột nhiên Lý Ngạn sát ra làm cho tất cả mọi người chú ý về phía Diệp Lăng, vốn vờ vẩn chỉ là chuyện của Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt, còn không đủ để mọi người chú ý, nói đến cùng cũng chỉ là chuyện giữa tiểu bối mà thôi.

Tình huống lúc này đã khác, vừa rồi Lý Ngạn gầm lên giận dữ, rõ ràng có chuyện xưa, có chuyện không tốt cùng thiếu niên Hồ tộc này, ít nhất là Lý Ngạn có ấn tượng như vậy.

“Ngươi là?” Diệp Lăng nhìn Lý Ngạn, có điểm nghi hoặc, trong nhất thời không thể nhớ ra Lý Ngạn trước mặt này là ai.

Chuyện xảy ra ở Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu đã xảy ra hơn hai mươi ngày, Diệp Lăng cũng đã sớm loại nó ra khỏi bộ nhớ.

“Ngươi cứ giả vờ đi, giả vờ không biết ta đi, nếu vậy là ngươi có thể phủ nhận chuyện ngươi làm rồi đấy!” Lý Ngạn nhìn chằm chằm Diệp Lăng, hai mắt vẫn bốc lên lửa hận, mà hắn cho rằng Diệp Lăng đang giả vờ không biết mình.

Tình huống hiện tại thì Diệp Lăng giả vờ không biết Lý Ngạn là tốt nhất bởi hắn xuất hiện tại Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu cùng Lý Ngạn, mặc kệ hắn ở đây làm gì đều sẽ ảnh hưởng đến thái độ của Lý Nguyệt với hắn.

516. Chương 517: Chuyện Không Thể Đưa Ra Ánh Sáng (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 517: Chuyện không thể đưa ra ánh sáng (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nữ nhân thì ai lại thích cái loại địa phương như vậy chứ? Hơn nữa là người có thể ở cùng mình lại đi đến cái loại địa phương như vậy thì càng không thể tiếp nhận rồi.

“Ta không giá vờ! Chuyện không thể đưa ra ánh sáng của ta cũng nhiều lắm, ngươi nói cái nào?” Lời của Diệp Lăng làm người ta lộ vẻ kinh ngạc.

“..., tiểu ngu ngốc, ngươi có biết cái gì gọi là chuyện không thể đưa ra ánh sáng sao?” Lãnh Huyết Ngũ rất là bất đắc dĩ gửi tin hỏi.

“Không thể đưa ra ánh sáng, không phải là bí mật không thể cho người khác biết sao, bí mật của ta rất nhiều.” Diệp Lăng trả lời.

“Đần độn ! Bí mật là bí mật, không giống nhau, đây là nghĩa xấu, dùng để hình dung chuyện xấu.” Lãnh Huyết Ngũ có điểm vô lực nói.

“Không khác nhau lắm a!” Diệp Lăng vẫn cảm thấy giống nhau.

Đối với chuyện này, mặc kệ nói thế nào đi nữa thì Diệp Lăng đều hiểu như nhau, mà hắn như vậy lại làm cho người ta hiểu lầm hắn là một kẻ tiểu nhân xảo trá, nếu không thì sao lại có nhiều chuyện không thể đưa ra ánh sáng như vậy.

Bất quá bọn hắn bọn hắn cũng kỳ quái, nếu là cái loại người dối trá này thì sao lại làm trò trước mặt mọi người nói rằng mình có một ít chuyện không thể đưa ra ánh sáng?

Cũng không giống như lời mà cái loại người dối trá này nên nói a!

“Fox công tử, người đừng nghĩ nhầm, chuyện không thể đưa ra ánh sáng không giống với bí mật!” Lý Nguyệt mở miệng nói, nàng tiếp xúc với Diệp Lăng hơn mười ngày, biết đôi khi hắn sẽ mơ hồ.

Đương nhiên tình huống mơ hồ này, nàng cảm thấy vì Hồ tộc này có điểm không quen với ngôn ngữ nhân tộc, mà nàng lại không nghĩ đến Fox gia tộc đã ở nhân tộc nhiều năm như vậy, đã sớm bị đồng hóa rồi, sao lại có chuyện không quen chứ.

“Ta biết, bất quá bất cứ ai ít nhiều cũng có một ít chuyện không thể đưa ra ánh sáng, cũng không sao cả!” Diệp Lăng thuận miệng hồi đáp, mà ngụ ý của hắn là thừa nhận vừa rồi có nghĩ lộn giữa bí mật và chuyện không thể đưa ra ánh sáng.

Đồng thời hắn cũng thừa nhận quả thật mình có chuyện không thể đưa ra ánh sáng, thậm chí giống bất cứ ai trên thế giới này, ai cũng có chuyện không thể đưa ra ánh sáng.

Tin rằng đây là chuyện mà tất cả mọi người sẽ thừa nhận, có điều không ai sẽ nói thẳng ra như Diệp Lăng cả, điều này làm rất nhiều người cảm thấy kinh ngạc.

“Đúng vậy, vị tiểu huynh đệ này nói rất đúng, mỗi người đều có mặt hắc ám cả, hoặc là nói, bất cứ chuyện gì đều có mặt hắc ám của nó, cái này cũng không cần giấu diếm, cũng không cần truy tra làm gì.” Một lão học giả đức cao vọng trọng lớn tiếng nói, câu vừa rồi của Diệp Lăng làm cho hắn ngộ ra rất nhiều điều.

Mà tất cả mọi người nghe lão học giả này nói, cũng lâm vào trầm tư, không ai dám nói mình không có chuyện gì chuyện không thể đưa ra ánh sáng, hoặc ít hoặc nhiều, hoặc nặng hoặc nhẹ đều có.

Lý Ngạn cũng đang suy nghĩ, chuyện không thể đưa ra ánh sáng của chính hắn cũng rất nhiều, đừng nói hắn, tất cả những người hắn gặp qua cũng có rất nhiều người vẻ ngoài đạo mạo, đằng sau lại bại hoại vô song.

Cho nên nói, chuyện không thể đưa ra ánh sáng của hồ ly tiểu tử kỳ thật cũng không là ý gì? Khoan khoan!

“Ê, hồ ly tiểu tử, người có chuyện không thể đưa ra ánh sáng hay không đâu liên quan gì đến ta, ta cũng không nói đến chuyện này!” Đột nhiên Lý Ngạn tỉnh ngộ, chuyện vừa rồi hắn muốn nói có liên quan gì đến cái này đâu, thiếu chút nữa bị nhiễu vào rồi.

“?? Vậy người muốn nói cái gì? Còn có, xin hỏi người là ai? Sao nhìn có điểm quen mắt nhỉ?” Diệp Lăng có điểm nghi hoặc nhìn Lý Ngạn.

Lý Ngạn trầm mặc, hắn không ngờ Diệp Lăng lại già vờ đến mức này, còn nói không biết mình nữa, hắn cũng không nghĩ đến quả thật Diệp Lăng không nhớ ra hắn.

Tuy rằng lúc ấy Lý Ngạn đoạt Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu của hắn, bất quá trong mắt của hắn, Lý Ngạn là một tiêu nhân vật không đáng giá nhắc tới, không cần mất tinh lực đi nhớ làm gì.

Đến bây giờ Diệp Lăng cũng không biết Lý Ngạn là ca ca của Lý Nguyệt, nếu biết thì có lẽ hắn còn có thể nhớ được một chút.

“Fox công tử, hắn là đại ca ta! Đại ca, người có chuyện gì thì nói thẳng ra đi, đừng quanh co lòng vòng!” Lý Nguyệt giới thiệu Lý Ngạn một chút, cũng trực tiếp bảo Lý Ngạn đi thẳng vào vấn đề.

“Ta quanh co lòng vòng? Tốt, tốt! Vậy ta sẽ trực tiếp một chút, hồ ly tiểu tử, người có còn nhớ rõ Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu sao?” Lý Ngạn lạnh lùng hỏi, có lẽ hắn có chút choáng váng đầu óc, lúc này còn dám đề cập đến Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu.

Ai cũng biết Lý Ngạn vì chuyện Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu mà bị Triệu Nhã Nhu xử phạt. Mà chuyện này thoát nhìn như đã giải quyết xong nhưng không ai sẽ hoài nghi nếu đột nhiên Triệu Nhã Nhu nhớ tới, có thể tăng xử phạt với hắn, không ai dám khẳng định.

Cho nên lúc này tốt nhất nên ít đề cập đến Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu!

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu?” Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt đồng thời lên tiếng, cũng nghi hoặc nhìn về phía Lý Ngạn. Tuy động tác hai người giống nhau nhưng ý tưởng lại khác.

Lý Nguyệt đang nghĩ vì sao đột nhiên đại ca mình nhắc đến chuyện này, có liên quan gì đến Diệp Lăng?

Diệp Lăng lại là –

“À... Ta nhớ ra rồi! Người chính là cái tên Lý gia thiếu gia xâm chiếm Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu à, chẳng trách ta thấy người rất quen mắt, hóa ra chúng ta nhận thức thật!” Diệp Lăng chỉ vào Lý Ngạn, một bộ hiểu ra nói.

“Người nhớ tới rồi à? Lúc người đá ta ra ngoài, có phải cảm thấy rất thích! Có phải cảm thấy đá ta ra ngoài khiến người rất kiêu ngạo không?” Lý Ngạn lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Lăng.

“Cái gì?!”

Khi Lý Ngạn nói ra những lời này, mọi người mới biết được hóa ra lần trước Lý Ngạn bị người đánh ra ngoài, hung thủ chính là thiếu niên Hồ tộc này, điều này cũng quá trùng hợp đi, đúng là không phải oan gia không tụ đầu mà!

Đồng thời những người theo đuổi cũng cười thầm trong lòng, bọn họ cảm thấy Diệp Lăng đã không còn là mối nguy hiểm nữa rồi.

Cho dù Lý Nguyệt thích đến đâu đi nữa cũng không thể có kết quả gì với hồ ly tiểu tử này, ai bảo hắn đánh Lý Ngạn, hơn nữa còn đá văng ra khỏi Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu.

Đừng nói những chuyện khác, Lý Ngạn làm Lý gia thiếu gia, bị đánh trước mặt mọi người là chuyện làm Lý gia rất mất mặt, cho dù Lý gia không đi so đo chuyện này nhưng muốn làm cho bọn họ không ngại người đánh Lý Ngạn là chuyện không thể.

Cho nên nhất định Diệp Lăng là người không được hoan nghênh tại Lý gia!

Mà đồng thời, chuyện Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu cũng gián tiếp vì Diệp Lăng mà lộ ra ngoài, Lý Ngạn thiếu chút nữa bị Triệu Nhã Nhu giết chết, ít nhiều cũng vì Diệp Lăng nên Diệp Lăng càng không được hoan nghênh.

Những người có tâm đầu vụng trộm nhìn phản ứng của Lý Nguyệt, kết quả bọn họ thấy được vẻ kinh ngạc trên mặt nàng, rất rõ ràng trước đó Lý Nguyệt còn không biết chuyện này.

Bọn họ tin rằng lúc này Lý Nguyệt đã biết chuyện, nhất định sẽ ít nhiều cũng có một chút bất hòa cùng Diệp Lăng!

Có điều làm cho mọi người ngoài ý muốn là, lúc này Lý Nguyệt lại không có một chút ý bất hòa nào cả, ngược lại nhìn Lý Ngạn nói: “Đây là trùng phạt đúng tội rồi, chẳng lẽ người còn không rõ lỗi của mình sao?”

517. Chương 518: Chuyện Không Thể Đưa Ra Ánh Sáng (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 518: Chuyện không thể đưa ra ánh sáng (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Thấy Lý Nguyệt chẳng những không bất hòa cùng Diệp Lăng, ngược lại còn nói giúp Diệp Lăng, những người theo đuổi nàng đều ngán người ra, đồng thời những người khác cũng vậy, đều cảm thấy chuyện này có chút quái dị.

Cũng không thể nói Lý Nguyệt sai được, chuyện này nàng cũng không sai, có điều dường như lập trường của nàng có điểm không đúng, nàng lại là người của Lý gia, là muội muội Lý Ngạn a.

Chẳng lẽ đây là nữ đại bất trung lưu sao?

“Cho dù ta có sai thì cũng đã bị phạt nhưng cũng không có nghĩa là chuyện hắn làm sẽ được quên đi, hắn dựa vào cái gì mà đánh ta, dựa vào cái gì mà đuổi ta ra khỏi Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, chỗ đây cũng

không phải nhà hấn.” Lý Ngạn cũng quản thái độ của Lý Nguyệt, hấn chỉ vào Diệp Lăng, sau đó gào thét với Lý Nguyệt.

Hành vi của Diệp Lăng cũng không sai nhưng mọi người cũng thấy giống như lời Lý Ngạn vậy, bọn họ cảm thấy Diệp Lăng quá rộng, hấn có tư cách gì mà nhúng tay?

Bọn họ cũng không biết kỳ thật Diệp Lăng mới là người có tư cách quản việc này nhất, chỉ cần bọn họ biết thân phận thật của Diệp Lăng...

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn Diệp Lăng, muốn xem hấn nói gì về việc này, mà trong óc họ cũng dự đoán không ít cách nói nhưng không một vị tài ba nào có thể đoán được cách nói của hấn.

“Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ là bổn phận của ta, người không cần cảm kích đâu.” Diệp Lăng chấp tay nói với Lý Ngạn.

N ít

Tất cả mọi người trầm mặc, không phát ra âm thanh gì, hiện tại cho dù là một cây châm rơi trên mặt đất cũng có thể rõ ràng rơi vào tai mọi người.

Thiếu niên Hồ tộc này rất có ý tứ, cách nói này cũng quá khó đỡ a, hơn nữa hấn còn bảo Lý Ngạn không cần cảm kích hấn nữa, ta thấy Lý Ngạn chỉ muốn giết người a.

“Ta kháo, ai con mẹ cảm kích người, người là ai, rõ ràng lão tử đang muốn đánh người, người nhìn thế *** nào mà ra cảm kích?” Lý Ngạn bạo phát, chỉ vào Diệp Lăng chùi ầm lên.

Mà lúc này Lý Ngạn cũng không tiếp tục cố kỵ hình tượng của mình nữa, cho dù hiện tại có rất nhiều khách quý cũng không thể ngăn cản hấn bạo nổi.

”Người không cảm kích ta còn muốn đánh ta là người sai rồi, chưa nói người không biết

hối cải, sao người có thể đối đãi với khách nhân của người như vậy? Đây là đạo đãi khách của Lý gia các người sao?” Diệp Lăng nhìn Lý Ngạn nói.

“Lý gia chúng ta không chào đón người, không có khách nhân như người!” Lý Ngạn chỉ vào Diệp Lăng nói.

“Đại ca, mời người tôn trọng khách nhân của ta, ta mặc kệ người có điều gì không hài lòng với hấn đều để sau cho ta.” Lý Nguyệt lạnh lùng nói.

“Lý Nguyệt, người... người thật sự rất kỳ cục, có muối muối nào chống đối đại ca như người không? Ta thấy người đã bị ma quỷ ám ảnh rồi, người đừng bị hồ ly tiểu tử này lừa, hấn không phải người tốt, hấn đi cái loại địa phương như Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu đấy!” Lý Ngạn quát với Lý Nguyệt.

Lý Nguyệt lãnh đạm nói: “Ta không muốn chống đối người, ta chỉ muốn người tôn trọng khách nhân của ta một chút, tôn trọng ta một chút, chuyện của người nói sau đi.”

“Sau này rồi nói, đến lúc đó người đã bị tiểu tử này...” Lý Ngạn quát.

“Đều cầm mồm cho ta, các người cãi nhau trước mặt bao nhiêu khách nhân như vậy thì còn ra cái thể thống gì nữa!” Lý Thiên Quân không nhịn được, mặc kệ là Lý Ngạn hay Lý Nguyệt đều làm hấn cảm thấy rất tức giận.

Lý Ngạn là không ra gì, mà Lý Nguyệt lại giúp đỡ ngoại nhân, điều này làm một phụ thân như hấn rất tức giận.

“Tiểu đầu đất, xem ra lần này người rất thất bại rồi, chẳng những không xúc tiến được quan hệ mà ngược lại còn xuất hiện thân chương ngại.” Lãnh Huyết Ngưu thấy vậy, cảm thấy đêm nay rất thất bại, còn không bằng không đến.

“Đây chỉ là một cái ngoài ý muốn, ai biết Lý Ngạn là ca ca Lý Nguyệt, nếu không ta tuyệt đối sẽ không qua yến hội nhà họ, lén thu phục Lý Nguyệt là được.” Diệp Lăng có điểm đồng cảm, cảm thấy đêm nay còn không bằng đừng đến.

“Ha ha, làm mọi người cười rồi, tiểu hài tử không hiểu chuyện ấy mà.” Lý Thiên Quân cười nói với khách nhân, muốn hóa giải cục diện xấu hổ này.

“Lý đại nhân, nếu là tiểu hài tử cãi chơi thì cứ để bọn họ chơi tiếp đi, ta lại rất muốn nhìn xem bọn họ chơi tiếp đấy.” Lúc này, một quan viên có thể lực tương đương Lý Thiên Quân nói, vô luận là ở chức vị hay thực lực đều không cần sợ Lý Thiên Quân, tất nhiên không có cổ kị gì nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

“Đúng đúng, nếu đã vậy thì cứ để bọn hắn tiếp tục đi, cũng rất thú vị!” Lúc này một số người cũng ồn ào, đều muốn nhìn kết quả xem, cũng muốn cười nhạo Lý gia.

Đây là cơ hội hiếm thấy, sao có thể bỏ qua được? Nội tâm những người ấy đều có cùng ý tưởng.

Cũng vì mấy năm gần đây Lý gia phát triển quá nhanh làm cho rất nhiều người cảm thấy ghen tị, muốn nhìn chuyện xấu nhà họ.

“Này... Hôm nay chúng ta đến đây chủ yếu vì thảo luận sinh nhật yến hội của Nữ Hoàng bệ hạ, những chuyện khác nên bỏ qua một bên a.” Trên mặt Lý Thiên Quân xuất hiện một tia hắc tuyến, hắn muốn trực tiếp đá bay những người này, bất quá rất rõ ràng là không thể.

về chuyện sinh nhật yến hội của Nữ Hoàng bệ hạ thì thật ra cái gì nên thảo luận cũng đã thảo luận rồi, bây giờ có bàn nữa cũng không có ý nghĩa gì.” Vị đại nhân trước đây nói, rất rõ ràng không muốn buông tha.

“Còn chưa xong mà, chúng ta còn chưa thảo luận nên đưa cái gì cho Nữ Hoàng bệ hạ, là đưa chung hay tách ra đưa?” Lý Thiên Quân lập tức nói.

“Tách ra đi!”

“Ừ, ta cũng biết tách ra thì tốt hơn, chúng ta nên đưa cái gì cho nàng bây giờ? Đưa vài thứ quý trọng lại không có nhiều ý nghĩa hay đưa thứ hữu dụng mà không quý trọng?” Lý Thiên Quân hỏi.

Tin rằng vấn đề này rất nhiều người đều muốn thảo luận, lấy sự hiểu biết của họ với Triệu Nhã Nhu thì họ cảm thấy nàng là một người chỉ cầu ích lợi thực tế, đưa thứ hữu dụng sẽ tốt hơn nhiều.

Có điều dù sao nàng cũng là Hoàng Đế, nếu đưa vật phẩm có ý nghĩa lại không quý trọng thì có thể làm cho nàng cảm thấy rất không có mặt mũi không?

Vốn nếu trước Triệu Nhã Nhu có tổ chức sinh nhật thì ít nhiều bọn họ cũng có điểm căn cứ, có điều đáng tiếc là chưa từng có, ít nhất là bọn họ đều chưa từng tham gia.

Mà lần này Triệu Nhã Nhu nói tổ chức sinh nhật cũng rất đột nhiên, quyết định ngay vào vài ngày trước, bảo mọi người chuẩn bị một chút.

Nếu đám người này biết một vài chuyện thì họ sẽ hiểu được lần sinh nhật yến hội này là tổ chức vì Diệp Lăng, điều này sẽ làm cho bọn họ cảm thấy càng kỳ quái hơn.

Mà nói gì thì nói, sinh nhật của Triệu Nhã Nhu làm tất cả đại thần trong triều đều khó xử, không biết nên làm sao cho tốt, mà ngay cả đưa lễ vật gì cũng không dám chắc nữa là.

“Tùy tiện đưa!”

:wow:

518. Chương 519: Tẩu Vi Thượng Sách (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 519: Tẩu vi thượng sách (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Sao có thể tùy tiện đưa, nếu vận nhất nòng không thích thì phiền toái!” Lý Thiên Quân nghe thấy vậy liền nói.

“Chỉ cần không phải cố ý đưa đồ không tốt thì cũng không có vấn đề gì cả!”

“Ai dám đưa đồ không tốt, đây không phải là muốn chết sao? Bất quá, nếu tùy tiện đưa thì sẽ xuất hiện tình huống những thứ ấy có giá trị chênh lệch quá lớn, sẽ có vấn đề!” Lý Thiên Quân nói.

“Không sao cả bởi căn bản nòng sẽ không để ý đến giá trị của nó, thậm chí cũng sẽ không nhìn nữa là, bởi vậy các người cứ tùy tiện đưa thôi, chỉ là hình thức mà thôi.”

“Làm sao người biết... Khoan khoan, này giờ là người nói sao?” Lý Thiên Quân đang muốn chất vấn, đột nhiên phát hiện người nói là - Diệp Lăng!

“Đúng vậy, là ta nói.” Diệp Lăng gật gật đầu nói.

“Người thì biết cái gì, đừng ở đây nói lung tung, đúng là chẳng ra gì!” Lý Thiên Quân có điểm sinh khí nói, những lời của Diệp Lăng nếu là người khác thì hẳn sẽ không tức giận, có điều là Diệp Lăng lại làm hắn có điểm tức tối.

Cũng không phải Lý Thiên Quân khinh thường Diệp Lăng mà hắn cảm thấy Diệp Lăng là ai? Là một du khách vừa vào Hoàng Thành không lâu, làm sao hắn biết Triệu Nhã Nhu thích cái gì chứ.

Lý Thiên Quân cũng không biết khi đi săn, Diệp Lăng ở cùng một chỗ với Triệu Nhã Nhu, nếu hắn biết thì có khi sẽ suy nghĩ lại lời Diệp Lăng nói, có điều chuyện này cũng không mấy ai biết, Triệu Nhã Nhu đã hạ lệnh không ai được nhắc tới, mà Lý Nguyệt cũng nhận được mệnh lệnh này nên cũng không nói cho ai biết cả.

“Được rồi, ta không nói!” Diệp Lăng cảm thấy rất ủy khuất, mình hảo tâm nhắc nhở mà thôi, Triệu Nhã Nhu nữ nhân kia sẽ để ý lễ vật của người khác đưa cho nòng sao? Sẽ không, không có một tia nào cả!

Cho nên cho dù người ở đây có dùng bao nhiêu tiền mua lễ vật đi nữa thì hiệu quả cũng giống như những người khác chỉ kiếm một ít hàng mỹ nghệ mà thôi, cũng không khác nhau lắm.

Nếu người ở đây nghe theo lời Diệp Lăng thì sẽ không tổn thất bao nhiêu, mà kết quả là, rất nhiều người ở đây dùng rất nhiều tiền đi mua lễ vật, muốn lấy lòng Triệu Nhã Nhu, kết quả nòng cũng không thêm, xem, trực tiếp sai thủ hạ thu vào kho phòng.

Điều này làm cho những người biết tin đều cảm thấy hối hận, hối hận vì sao trước kia mình không nghe lời Diệp Lăng!

“Người thật sự là rảnh rồi sinh nông nổi, chuyện vừa rồi còn chưa chấm dứt đã đưa chân vào chuyện này làm gì.” Lý Nguyệt nói, đồng thời cảm thấy vô lực với Diệp Lăng, bất quá loại cảm giác này lại làm nòng có điểm thích, nòng thích cảm giác ở cùng một chỗ với Diệp Lăng, thích cảm giác vô lực Diệp Lăng gây ra cho nòng.

Trong hơn mười ngày vậy sẵn, tựa hồ Lý Nguyệt đã thích cái cảm giác này rồi, cũng có điểm không thể tự thoát ra được, đương nhiên bản thân nòng còn chưa phát hiện.

“Ta chỉ có hảo ý mà thôi, còn có, chuyện vừa rồi là chuyện gì?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi, tựa hồ đã ném chuyện của Lý Ngạn ra sau đầu.

“..., không có gì!” Lý Nguyệt trả lời.

“Ồ ly tiểu tử, người dùng tới gần mười mười ta, Lý Nguyệt, nhất định hẳn có ý đồ không tốt với người!” Lý Ngạn cảnh cáo Diệp Lăng, đồng thời cũng nói với Lý Nguyệt.

Lúc này Lý Ngạn cũng nhỏ giọng hơn, hẳn không muốn tiếp tục bị quở trách, cũng vì vậy mà cũng ít người chú ý hơn.

“Ý, tiểu Ngũ, sao hắn lại biết ta có ý đồ, bị hấn phát hiện rồi kìa, có cần xử lý hấn không?” Diệp Lăng nhìn Lý Ngạn, âm thầm phát tin tức cho Lãnh Huyết Ngũ.

“..., hấn biết cái gì, chỉ tùy tiện nói mà thôi, bắt quá vừa hay trùng hợp mà thôi!” Lãnh Huyết Ngũ trả lời.

Đây vển vển chỉ là trùng hợp, lấy chỉ số thông minh của Lý Ngạn thì sao có thể nhìn ra mục đích của Diệp Lăng được, mà ngay cả Lý Nguyệt cũng không phát giác chứ đừng nói những người khác.

“Vì sao người cứ luôn nghi ngờ người khác vậy, đừng nghĩ rằng người khác đuổi người ra, kỳ thật là cứu người đấy, nếu sau này người mới bị Hoàng Thượng phát hiện thì khẳng định người sẽ bị Hoàng Thượng chém!” Lý Nguyệt cau mày nói.

Lý Ngạn trầm mặc một hồi, tuy hấn không thông minh lắm nhưng cũng đủ có thể nghĩ ra hậu quả, nếu thật bị Triệu Nhã Nhu phát hiện thì khẳng định sẽ bị giết.

Trước đó Triệu Nhã Nhu đã muốn giết hấn!

“Ta cũng không phải nói vậy, người có biết hấn đi Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu làm gì không? Có mấy ai đi đến đấy mà là nam nhân tốt không?” Lý Ngạn vội vã nói, mà lúc nói việc ấy thì dường như hấn cũng quên mình là cái loại người này.

Vào lúc này cũng có một số người chú ý phía bên Diệp Lăng, nghe đến lời Lý Ngạn cũng không miễn cười thầm trong lòng.

“Quả thật không có mấy ai là nam nhân tốt, bắt quá trong đó còn có một cái là ta! về phần người, ta thấy chưa chắc à.” Diệp Lăng nhìn Lý Ngạn lãnh đạm nói.

“Vèo...” Đám người Lý Nguyệt nở nụ cười, đều cười Diệp Lăng quá vô sỉ đi!

“Người thật đúng là vô sỉ!” Lý Ngạn cũng trực tiếp biểu đạt sự phẫn nộ của mình.

“Vô sỉ? Răng của ta rất tốt mà, người nhìn xem!” Diệp Lăng lộ ra hàm răng trắng nõn chính tề của mình.

“...” Tất cả những ai chú ý đến bên này cơ hồ đều sùng sốt một hồi, không rõ được ý tứ của Diệp Lăng, suy nghĩ nửa ngày mới ngấm ra được.

“Ha ha...”

Tiểu tử này rất có ý tứ, như vậy cũng nói được nữa.

“Người đúng là một tiểu đứa ngốc, bắt quá ngốc đến đáng yêu...” Lãnh Huyết Ngũ nói với Diệp Lăng.

Mà lúc này Diệp Lăng cũng không rõ đột nhiên vì sao Lãnh Huyết Ngũ lại nói vậy, phát ra một ít nghi vấn nhưng Lãnh Huyết Ngũ cũng chưa trả lời lại nên cũng không giải quyết được gì.

“Hừ! Không nói cái này, tự người nói xem, người đến Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu để làm gì?” Lý Ngạn trực tiếp hỏi, hấn không dây dưa những vấn đề không liên quan nữa, như vậy chỉ càng làm hấn cảm thấy tức chết mà thôi.

“Mục đích là... uống hoa tửu!” Sao Diệp Lăng có thể nói ra mục đích ban đầu của mình được? Như vậy chỉ làm cho hấn bại lộ thân phận mà thôi, đến Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu cũng chỉ làm vài chuyện, nhẹ nhất là nghe một ít nhạc, uống một ít hoa tửu mà thôi.

(hoa tửu là uống rượu mà có kỹ nữ hầu - DG)

“Thấy chưa, chính hấn cũng thừa nhận đi uống hoa tửu kìa! Lý Nguyệt, người cảm thấy nam nhân như vậy thì có thể tin được sao?” Tựa hồ Lý Ngạn rất hưng phấn, rốt cục cũng tìm được lỗ hổng của Diệp Lăng.

“Uống hoa tửu thì đã sao, nam nhân đi ra ngoài uống uống hoa tửu thì sao lại không đáng tin?” Lý Nguyệt rất không thèm để ý trả lời, những lời này làm tất cả đều ngây ra.

Chẳng lẽ nói tình yêu thật sự sẽ làm người ta mù quáng sao? Ngay cả chuyện uống hoa tửu cũng không để ý.

Không để ý? Vậy là các người không chú ý đến mà thôi, Lý Nguyệt nàng rất để ý, nàng đã làm một ít động tác nhỏ trên người Diệp Lăng, làm cho Diệp Lăng chịu nổi khổ da thịt mà lại không dám phát ra âm thanh.

:wow:

519. Chương 520: Tẩu Vi Thượng Sách (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 520: Tẩu vi thượng sách (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Hắn không chỉ uống hoa rượu thôi mà còn mua một nữ nhân rất mỹ lệ, hơn nữa người đàn bà kia... Lý Nguyệt, tuy rằng người là muối muội ta nhưng ta cũng đành ăn ngay nói thật vậy, tiểu cô nương kia không kém với người, thậm chí ở một số mặt còn mạnh hơn nữa!”

Lý Ngạn nói.

Kỳ thật tiểu Linh đúng là rất xinh đẹp, là một mỹ nhân hiếm thấy, cũng không kém cõi so với Lý Nguyệt. Mà nếu hỏi Diệp Lăng thích ai thì nhất định hắn sẽ khuynh hướng tiểu Linh.

Mặc dù hiện tại Lý Nguyệt là mục tiêu theo đuổi của hắn nhưng cũng chỉ là giả, mà tiểu Linh lại khác, quan hệ rất chân thật, tất nhiên là quan hệ thầy trò...

Lùi một vạt bước mà nói, thời gian tiểu Linh ở bên cạnh Diệp Lăng cũng không ít, mà Lý Nguyệt thì không cần phải nói, rất rất ít.

“Phải không? Nàng đâu?” Lý Nguyệt lãnh đạm hỏi, mà trong lời nàng tựa hồ có điểm sát khí

Tựa hồ Lý Ngạn cảm giác được sát khí của Lý Nguyệt trở nên rất hưng phấn, điều này nói lên Lý Nguyệt đã bắt đầu tức giận!

“Không biết, ta nghe nói tiểu cô nương kia bị hắn mang đi, cuối cùng không biết đi đâu rồi nữa, ta nghĩ nhất định là bọn họ mở cái phòng ở đâu đó... Sau đây... Cái này ta không nói nữa, các người đều hiểu rồi!”

Đến cuối câu, biểu tình ám muội của Lý Ngạn đã nói rõ hắn đang muốn nói chuyện gì.

“Fox công tù, xin hỏi cuối cùng người dẫn người đi đâu?”

Lý Nguyệt tiếp tục dùng ngữ khí lãnh đạm hỏi.

“Ta đưa nàng về rồi.”

Diệp Lăng hồi đáp, cuối cùng hắn cũng đưa tiểu Linh về Lãnh Huyết Tố, đây là ăn ngay nói thật, cũng không có ý lừa Lý Nguyệt.

“Đưa nàng về nhà?”

Người hỏi câu này cũng không phải Lý Nguyệt mà là Lý Ngạn, hắn cảm thấy rất ngoài ý muốn, Diệp Lăng cứ vậy mà đưa tiểu Linh về nhà sao? Trong mắt của hắn, tiểu Linh là một tiểu vương vật hiếm thấy.

“Ừ, hiện tại nàng đã quay về bên cạnh người nhà nàng.”

Diệp Lăng hồi đáp.

“Sao ngươi lại như vậy, nếu ngươi không cần nàng thì cho ta, vì sao lại cướp trên tay ta rồi lại để nàng chạy mất, ngươi làm vậy là sao!”

Lý Ngạn chỉ vào Diệp Lăng giận dữ hét, ngấm lại lúc ấy Diệp Lăng dám cướp đi tiểu Linh trên tay mình, đầu óc hấn lập tức phát hỏa, đồng thời cũng hồ đồ.

“Ngươi nói vậy là sao? Ngươi cường đoạt con gái nhà lành người khác, chuyện này ta còn không tìm người tính sổ mà giờ ngươi còn mặt mũi nói điều này?”

Diệp Lăng trở nên có điểm lạnh lùng.

“Hóa ra hấn chính là người khi dễ tiểu Linh, tốt lắm, ta còn sợ không tìm thấy ngươi.”

Lãnh Huyết Ngũ âm thầm nói trong lòng.

Nếu Lý Ngạn biết sự tồn tại của Lãnh Huyết Ngũ, biết quan hệ của tiểu Linh cùng Lãnh Huy Tổ thì lúc này hấn có nhắc đến tiểu Linh không? Hiển nhiên là không rồi, chỉ cần là một người bình thường sẽ không làm vậy.

Nếu để cho thành viên Lãnh Huyết Tổ biết hấn từng khi dễ qua tiểu Linh - tân Lãnh Huy Thập Tam, hơn nữa còn là chuyện lừa bán thanh lâu thì tin tưởng tất cả thành viên Lãnh Huy Tổ sẽ cho hấn trả giá đắt.

Nếu xung đột trực diện với Lý gia thì Lãnh Huyết Tổ sẽ không chiếm được bao nhiêu tiện nghi, như vậy sẽ chỉ làm họ bị hao tổn, nếu không cần thiết thì bọn họ sẽ không làm như vậy.

Lãnh Huyết Tổ là một tổ chức hắc ám, tất cả những chuyện họ làm trên cơ bản đều tiến hành trong thế giới ngầm nên bọn họ thích chơi trong bóng tối, mà trong bóng tối, trên đại lục này có bao nhiêu nhà có thể ứng phó Lãnh Huyết T ố?

Rất rất ít, ít nhất thì Lý gia không ở trong hàng ngũ này!

Đừng nói Lãnh Huyết Tổ, chỉ riêng thiên hạ đệ nhất sát thủ Lãnh Huyết Ngũ này là có thể xử lý Lý Ngạn mà không làm ai hay biết, cũng không để lại dấu vết gì rồi.

“Đại ca, ngươi ít nói đi vài câu được không, Lý gia chúng ta không còn mặt mũi gì nữa rồi!”

Lý Nguyệt lạnh lùng nói, nàng đã sớm chú ý thấy rất nhiều người đều chú ý nơi này, muốn nhìn Lý gia mất mặt.

Kết quả bọn họ đã thấy được, cuối cùng Lý Ngạn cũng tự lấy đá đập chân mình mà thôi!

Từ kết quả có thể thấy Diệp Lăng không những không bị lời nói của Lý Ngạn đả kích, không rơi chậm lại địa vị trong lòng Lý Nguyệt mà ngược lại còn làm Lý Nguyệt càng thích hấn thêm, càng thêm giữ gìn hấn.

Dù sao Diệp Lăng cũng không làm gì ở Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu cả, mục đích của hấn cũng rất đơn thuần, chỉ đi xem tình huống, có cơ hội thì đá Lý Ngạn, kẻ xâm chiếm ra khỏi nơi này mà thôi.

Mà cũng vì vậy, chuyện đi thanh lâu vốn là chuyện không sáng sủa gì mấy ngược lại làm cho Diệp Lăng trở nên càng chói lọi hơn, làm Lý Ngạn xấu hổ vô cùng.

Diệp Lăng là nhân vật trình diễn tiết mục cứu người khỏi hố lửa, đây là nhân vật mà tất cả mọi người đều thích, nhất là cái loại nữ hài tử tình thương tràn đầy này.

“Ngươi... Các ngươi... Hồ ly tiểu tử, chúng ta chờ xem!”

Lý Ngạn đã không thể gây thêm áp lực gì với Diệp Lăng được nữa, đánh thì không lại, nói cũng không qua, cũng chỉ có thể nguyên rửa một câu, sau đó oán hận rời đi.

“Ừ, vậy chờ xem, ngươi cẩn thận một chút, đừng té ngã!”

“Té ngã? Ngươi cho rằng ta là tiểu hài tử ba tuổi sao? Ta...”

Lý Ngạn còn đang lên tiếng cãi cọ, kết quả rất may mắn đâm trúng vỏ chuối không biết ai đánh rơi trên mặt đất, lập tức ngã chống vó.

“...”

Những người nhìn thấy một màn này không khỏi có điểm sững sờ, bất quá rất nhanh cũng bỏ qua sau đầu, coi chuyện vừa rồi như một sự trùng hợp, cũng chỉ có thể dùng trùng hợp để giải thích.

Rất nhanh Diệp Lăng tìm một cơ hội đi riêng cùng Lý Nguyệt dạo dạo trong viện tử.

Lý Nguyệt cũng không muốn đợi ở trong đây, ở trong đây trên cơ bản đều đang đàm luận về sinh nhật của Triệu Nhã Nhu, chuyện này không có quan hệ mấy đến nàng, đến lúc ấy nàng cũng chỉ cần tham gia thôi.

“Fox công tử, người cảm thấy ta nên đưa lễ vật gì thì tốt?”

Lý Nguyệt cảm thấy nếu Diệp Lăng dám nói như vậy thì nhất định có điểm nắm chắc.

“Đưa cái gì chẳng được, người đưa Thiên Cơ Giáp cho ta là được à.” Diệp Lăng thuận miệng nói, hắn cũng không có gì nắm chắc với Triệu Nhã Nhu cả, không biết nàng thích cái gì, chỉ có thể khẳng định nàng không để ý gì cả, nàng chú ý mắt mấy thứ ấy.

“Đi đi, không đứng đấy!”

Lý Nguyệt đỏ mặt lên, sắc giọng với Diệp Lăng: “Hiện tại người không nhận được thiện cảm từ ca và phụ thân ta, người qua cửa của họ rồi tính!”

ở trong lòng Lý Nguyệt, đưa Thiên Cơ Giáp cho Diệp Lăng kỳ thật tương đương với việc đáp ứng kết hôn với hắn, nói cách khác, Diệp Lăng đòi Thiên Cơ Giáp cũng chẳng khác nào đang cầu hôn nàng.

“Cái này liên quan gì đến bọn họ, chỉ cần người nguyện ý là được!”

Diệp Lăng nghi hoặc nói, trong nhất thời hắn cũng không suy nghĩ được tâm tư của Lý Nguyệt.

“Chẳng lẽ người không muốn được sự thừa nhận của người nhà ta sao?”

Lý Nguyệt tức giận nói, đây vốn là một câu nhắc nhở Diệp Lăng, bất quá nàng không ngờ Diệp Lăng lại thật sự coi như là một vấn đề, còn là một vấn đề rất bình thường...

:wow:

520. Chương 521: Tẩu Vi Thượng Sách (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 521: Tẩu vi thượng sách (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Không!” Diệp Lăng lắc đầu nói.

“...” Mặt Lý Nguyệt trầm xuống.

“Ta chỉ cần sự thừa nhận của người, những người khác, quan trọng sao?” Diệp Lăng hỏi.

Quan trọng sao?

Đây là chuyện của hai người, người khác thừa nhận chỉ là dẹt hoa trên gấm, cũng không phải mấu chốt gì, tựa hồ do mình nghĩ nhiều mà thôi, không nên vì thái độ người nhà mà thay đổi gì cả.

Tin rằng đến lúc đó gạo nấu thành cơm, cho dù bọn họ không đồng ý cũng sẽ tiếp thụ, cũng sẽ từ từ tiếp nhận chúng ta...

Khoan khoan, ta đang nghĩ cái gì vậy? Cái gì mà gạo nấu thành cơm? Ta với hắn còn chưa đến mức đó, thật đúng là mắc cỡ chết đi được!

Lý Nguyệt miên man suy nghĩ một lúc, mặt trở nên đỏ rực, đỏ đến nỗi làm người ta cảm giác được độ ấm trên mặt nàng.

“Người làm sao vậy, sao mặt lại đỏ như thế. có phải phát sốt không?” Diệp Lăng vươn tay vuốt trán Lý Nguyệt, “Hơi nóng, bắt quá cũng không giống như phát sốt, phải chú ý thân thể một chút.”

“...” Lý Nguyệt cảm thấy mặt mình càng nóng hơn, bắt quá dường như có điểm thích cảm giác như vậy.

“Các người... Không biết như vậy rất mất hình tượng sao? Trước công chúng làm như vậy còn ra thể thống gì?” Tên mặt người dạ thú kia lại xuất hiện bên cạnh, tựa hồ hắn vẫn đi theo Lý Nguyệt.

“Điều này rất không có hình tượng sao?”

“Chuyện của chúng ta không cần người phải quan tâm!” Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt đồng thời nói, nhất là thái độ cường ngạnh trong lời chất vấn của Lý Nguyệt làm cho tên mặt người dạ thú kia có điểm ngoài ý muốn.

Tuy rằng Lý Nguyệt là một quân nhân nhưng thái độ của nàng với mọi người cũng không phải rất cứng rắn, tương phản còn có điểm ôn nhu, kỳ thật cũng không tính ôn nhu nhưng nàng rất có lễ phép, đồng thời cũng lãnh đạm, không có thái độ cường ngạnh.

Bắt quá tuy không có nhưng Lý Nguyệt là quân nhân nên nàng cũng có cái loại khí thế này, có lẽ dùng bốn chữ không giận mà uy để giải thích.

“Fox công tử đúng không, ta muốn quyết đấu với ngươi!” Mặt người dạ thú kia bị kích thích, đưa ra một yêu cầu thực bình thường với Diệp Lăng, ừ, trên đại lục này quả thật quyết đấu rất bình thường, mỗi ngày đều có.

“Không có hứng thú!” Diệp Lăng khoát tay, một bộ không thân để ý, đồng thời cũng nói cho những người khác biết đừng đến làm phiền ta.

Tuy rằng suy nghĩ đến phản ứng của Diệp Lăng nhưng không ai có thể nghĩ ra như vậy, trực tiếp cự tuyệt, đây là chuyện rất ít xảy ra trên đại lục này, bình thường quyết đấu đều sẽ đáp ứng, đây là chuyện có liên quan đến tôn nghiêm.

“...” Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó.

“Ha ha, thấy không, Lý Nguyệt tiểu thư hắn là một tiểu bạch kiểm nhất gan sợ chết, người như vậy sao có thể xứng đôi với ngươi!” Sau khi Diệp Lăng cự tuyệt, tên mặt người dạ thú kia bắt đầu kiêu ngạo, cười lớn nói, thanh âm cực lớn như muốn nói cho toàn bộ thiên hạ biết vậy.

Cũng vì hành vi này của hắn mà một số người vốn trong đại sảnh cũng bị hấp dẫn đi ra ngoài, một số người đi ra, ánh mắt nhìn Diệp Lăng có một loại hèn mọn.

Trên đại lục này, cơ hồ tất cả mọi người đều tôn trọng cường giả mà khinh bỉ hành vi của kẻ yếu như Diệp Lăng, trong lòng bọn họ thậm chí còn không bằng một kẻ yếu, ít ra kẻ yếu cũng sẽ đáp ứng quyết đấu.

Quyết đấu ở đây cũng không phải đồn đối phương vào chỗ chết, chỉ vẹn vẹn muốn phân ra thắng bại nên kẻ yếu cũng không sợ khiêu chiến, thua thì thua, chúng ta chân trần chẳng lẽ còn sợ mang giày à?

“Fox công tử, vì sao ngươi không đáp ứng hắn?” Lý Nguyệt hỏi, ngữ khí rất bình thản, làm cho người ta không nhìn ra được ý tứ của nàng.

“Vì sao phải đáp ứng hắn? Nếu a miêu a cầu nào cũng đòi quyết đấu với ta, ta đáp ứng hết thì không phải một chết cũng sẽ phiền chết!” Diệp Lăng thuận miệng nói.

Hóa ra ý hắn là vậy, hắn khinh thường tên mặt người dạ thú này.

“Tiểu bạch kiểm, ai là a miêu a cầu, ta sẽ cho ngươi chết rất khó xem!” Mặt người dạ thú kia giận dữ hét, hắn cảm thấy mình bị vũ nhục, Diệp Lăng căn bản khinh thường quyết đấu cùng hắn, thậm chí xem cũng không thèm nữa là.

“Lý Nguyệt, ánh trăng hôm nay thật đẹp, tựa như ánh mắt khi người cười rộ lên vậy.” Đột nhiên Diệp Lăng nói với Lý Nguyệt.

“??” Trong nhất thời Lý Nguyệt còn chưa rõ Diệp Lăng đang muốn làm gì, không kịp phản ứng, bất quá rất nhanh đã hiểu được Diệp Lăng đang khen mình xinh đẹp, mặt nàng lại đỏ lên.

Phản ứng này của Lý Nguyệt làm cho người của Lý gia, còn có những ai hiểu rõ nàng đều ngăn người ra, bọn họ chưa từng thấy trạng thái đầy nữ tính này của Lý Nguyệt.

Xem ra lần này quả thật nàng đã thích thiếu niên Hồ tộc này rồi, ít nhất có thể khẳng định là rất có hảo cảm.

“Tiểu bạch kiểm, ngươi muốn chết!” Mặt người dạ thú kia nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó rút ra một thanh đại kiếm, bổ một kiếm về phía Diệp Lăng.

Một kiếm kia mang theo đầu khí mãnh liệt, còn có ngạt trời tức giận, hai thứ này làm cho uy lực một kiếm này trở nên rất cường đại, những người biết hắc cũng cảm thấy kỳ quái không biết hắc trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ.

Một kiếm này có thể xem như một kiếm chí cường của mặt người dạ thú, là chiêu mạnh nhất từ lúc hắc chào đời đến nay, ngay cả chính hắc cũng không ngờ mình có thể phát ra uy lực lớn như vậy, mà lúc này hắc cũng không chú ý đến vì hắc đã bị bao phủ bởi lửa giận.

Một kiếm này không đơn giản!

Ở đây cũng không thiếu cao thủ đều âm thầm nói trong lòng, cũng lo lắng và đồng tình vì Diệp Lăng, bọn họ cảm thấy cho dù Diệp Lăng không chết cũng bóc một tầng da chứ chẳng đùa.

Lúc này Diệp Lăng rất là bình tĩnh nhìn một kiếm kia, sau đó làm ra một động tác làm cho tuyệt đại đã số đều muốn phì nhổ...

“Lý Nguyệt! Ngươi lên...” Diệp Lăng hô một tiếng, sau đó vọt ra sau lưng Lý Nguyệt, rõ ràng là muốn Lý Nguyệt bảo vệ hắc.

Dựa vào, tiểu bạch kiểm này đúng là... Không ngờ hắc lại tránh sau lưng nữ nhân, để nữ nhân giúp hắc ngăn trở công kích, người như vậy đúng là phải phun chết hắc.

Mọi người đều phát ra khinh bỉ, thật sâu khinh bỉ từ trong tâm với Diệp Lăng, hành vi của Diệp Lăng làm bọn họ hoàn toàn coi hắc như một cái tiểu bạch kiểm, còn là một cái yếu đuối tiểu bạch kiểm.

Bất quá dường như Lý Nguyệt cũng không để ý, nàng chỉ cười cười, sau đó rút ra thanh kiếm trong tay, đâm một kiếm tới, sử dụng đầu nhọn của kiếm định trụ lại kiếm của mặt người dạ thú, mà dường như điểm đó cũng là mũi kiếm.

Một kiếm này hóa giải rất phần khích làm cho người ở đây lại đánh giá cao Lý Nguyệt hơn một tầng!

“Hay!”

Nhất thời âm thanh ủng hộ vang lên làm cho người của Lý gia cảm thấy rất có mặt mũi, có điều đương sự là Lý Nguyệt vẫn bình thản như vậy, cũng không chịu ảnh hưởng gì, chỉ quay đầu nhìn về phía sau nói với Diệp Lăng.

“Tốt lắm, không sao rồi!”

Tuy Diệp Lăng bị mọi người khinh bỉ nhưng sắc mặt vẫn như thường, tựa hồ làm một chuyện thực bình thường!

:wow:

521. Chương 522: Tẩu Vi Thượng Sách (4)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 522: Tẩu vi thượng sách (4)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

”Không sai, Lý Nguyệt, kiếm pháp của ngươi ngày càng tinh diệu! về sau có người rồi thì cũng không sợ gặp nguy hiểm nữa.

Ngươi còn không biết xấu hổ nói nữa, thật đúng là không ngờ lại có người vô liêm sỉ đến vậy! Nếu ta là người thì đã sớm cúp đuôi đi rồi!

“Cám ơn!” Mặt Lý Nguyệt lại đỏ lên, nàng rất hưởng thụ sự khích lệ của Diệp Lăng.

Tình yêu a, thật đúng là làm người ta mù quáng, chuyện đã vậy rồi mà ngươi còn thế này, ngươi hẳn là sớm rời khỏi tên tiểu bạch kiếm này chứ!

Tất cả mọi người đều lắc đầu vì thái độ của Lý Nguyệt, bọn họ đều cảm thấy Lý Nguyệt bị tình yêu che lấp tâm trí mà mấy ai biết giữa hai người đã phát sinh chuyện gì? Sao nàng có thể không biết Diệp Lăng có phải là người yếu đuối hay không?

Nếu hẳn là người yếu đuối thì sao lại quyết đấu cùng Kiếm Thánh chỉ từ, vì cứu mình mà đánh bạc cả sinh tử, nếu hẳn là người yếu đuối thì sao có thể giữ được bình tĩnh như vậy dưới thù thối, còn cứu người khác nữa.

Hắn làm như vậy là có nguyên nhân của hắn, có lẽ hắn khinh thường động thủ!

Lý Nguyệt không biết rằng Diệp Lăng không thể ra tay, vừa ra tay sẽ bạo lộ thân phận ngay, bình thường hắn vẫn sử dụng luyện kim thuật và vũ kỹ trong võ lâm bảo khổ.

Vốn vũ kỹ trong võ lâm bảo khổ cũng không có mấy người biết nhưng không biết chiêu thức thì đã sao, người đã từng xem qua hắn triển lộ thân thủ đều biết loại phong cách này cũng chỉ mỗi Diệp Lăng, động thủ liền lòi.

ở trong này số người xem qua Diệp Lăng động thủ cũng không ít!

Cho nên Diệp Lăng không thể ra tay nên đành lựa chọn một cái lựa chọn hắn cảm thấy thật bình thường là để Lý Nguyệt ra tay, mình ở đằng sau lược trận trợ giúp.

ừ, là lược trận trợ giúp, không phải núp sau lưng nàng!

“Tiểu bạch kiếm, chẳng lẽ ngươi chỉ biết núp sau lưng nữ nhân sao?” Bị Lý Nguyệt phá chiêu, mặt người dạ thú quát về phía Diệp Lăng, hắn không dám lướt qua Lý Nguyệt không chỉ vì Lý Nguyệt mạnh hơn hắn nhiều mà hơn hết là hắn cũng không muốn trở mặt với Lý Nguyệt.

“Không phải, ta còn biết cái khác nữa!” Diệp Lăng nói.

“Tỷ như... tẩu vi thượng sách! Lý Nguyệt, Lý gia các ngươi không chào đón ta, ta cũng không thích trường hợp này, rất phiền phức! Tái kiến, mai gặp lại!” Diệp Lăng nói một câu với Lý Nguyệt, sau đó chạy lấy người.

“Ừ, mai gặp lại!” Lý Nguyệt gật đầu nói.

“A...”

Tất cả mọi người không ngờ Diệp Lăng lại rõ ràng bỏ chạy như thế. điều này làm cho mọi người cảm thấy rất ngoài ý muốn, chờ khi có người kịp phản ứng, muốn đuổi theo thì đã không thấy bóng người nữa.

“Hừ! Đúng là một kẻ nhất gan!” Đám người Lý Ngạn khinh bỉ nói.

“Lý Nguyệt, sao ngươi lại ở cùng một chỗ với người như vậy, hần quá kém! Thật đúng là là một gổi thêu hoa, nhìn thì đẹp mà không xài được!” Rất nhiều người vây quanh Lý Nguyệt, cũng không thiếu tiểu thư quý tộc mê trai khi này.

Bề ngoài Diệp Lăng tuy cực kỳ tuấn mỹ nhưng hành vi của hần lại làm cho các nàng cảm thấy thất vọng, các nàng không nhìn ra được anh hùng khí khái của Diệp Lăng, ngược lại còn cảm thấy giống như cẩu hùng.

“Thật sao?” Lý Nguyệt vén vạt cười nói một câu, “Ta có chút mệt mỏi, muốn đi vào nghỉ ngơi, xin lỗi mọi người!”

Đột nhiên lúc này Lý Nguyệt phát hiện Diệp Lăng thông minh đến dường nào, trường hợp này quả thật quá mệt mỏi, hơn nữa còn không hề có ý nghĩa gì cả!

Nhìn thấy Lý Nguyệt như vậy mọi người cũng hết cách, chỉ có thể tan rã trong không vui, tất nhiên đây là nói về những người đến đây vì Lý Nguyệt.

Yến hội vẫn tiếp tục sau khi Diệp Lăng và Lý Nguyệt rời khỏi, hơn nữa còn kéo thật dài, mãi đến khi bọn họ đã đại khái xác định được nên ứng phó sinh nhật Triệu Nhã Nhu ra sao mới thôi.

Đừng quên đây mới là mục đích thật sự của bọn hần!

Bất quá Diệp Lăng cũng vì vậy mà nổi danh một chút, truyền bá trong toàn bộ giới quý tộc Hoàng Thành, cơ hồ tất cả quý tộc đều biết có một nhân vật như Diệp Lăng, một cái tiêu bạch kiếm núp sau lưng nữ nhân.

Thanh danh của Diệp Lăng ở đây đã bốc mùi, không, là Ford * Fox!

“Thiếu gia à, sao ngươi lại làm như vậy, nếu vậy sẽ làm vị trí của ngươi trong lòng Lý Nguyệt tụt dốc không phanh, người nhìn xem, mấy ngày nay nàng cũng không xuất hiện nữa!”

Athena oán trách vô cùng, nàng cảm thấy Diệp Lăng phá hủy kế hoạch này, kế hoạch này hần sẽ chấm dứt trong thất bại, đây là bọn họ mất tầm một tháng tâm huyết, nàng có điểm

không cam lòng.

Mà mấy ngày nay Lý Nguyệt vẫn không xuất hiện cũng làm Athena cảm thấy chuyện này đã thất bại!

“Cũng không sao cả, biến hóa thì biến hóa, vừa hay miễn cho lương tâm ta cắn khoăn!” Diệp Lăng nói, “Gạt người là không tốt, hơn nữa còn là lừa gạt tình cảm...”

“Bây giờ ngươi nói cái này có ý nghĩa gì!”

“Không có ý nghĩa gì a, ta chỉ nói mà thôi, cái gì nên làm vẫn tiếp tục làm.”

“...”

“Bây giờ nên làm sao đây, mấy ngày nay Lý Nguyệt không xuất hiện, chẳng lẽ phải thật sự đi sinh nhật của Triệu Nhã Nhu?” Athena cau mày nói, nàng không muốn nhìn thấy kết quả này.

Diệp Lăng đi vào hoàng cung thì chẳng khác nào đi vào long đàm hổ huyệt, quá nguy hiểm!

“Cùng lắm thì không đi thôi, có sao đâu, ta cũng đâu phải theo đuổi Triệu Nhã Nhu, hơn nữa ta cũng đâu đáp ứng sẽ đi.” Diệp Lăng không sao cả nói.

“Đúng vậy, ta quên mất, ngươi có thể không cần đi!” Athena vỗ đầu mình một cái, thảm thán sao mình lại quên vấn đề này.

Tuy Triệu Nhã Nhu mời nhưng Diệp Lăng có thể không đi cơ mà, chắc hần sẽ không ảnh hưởng gì đến kế hoạch của nàng, Lý Nguyệt cũng không có khả năng vì Diệp Lăng không đi mà thay đổi cái gì.

Đương nhiên đi cũng có lợi hơn một chút, ít nhất cũng có thân một cơ hội tiếp xúc cùng Lý Nguyệt, có điều nếu quá nguy hiểm thì Diệp Lăng sẽ bỏ đi một cơ hội này, cho dù hần không chịu thì đám người Athena cũng bắt hần bỏ.

“Đúng vậy, cũng không biết Lý Nguyệt bị gì nữa, gần đây vẫn không thấy...” Diệp Lăng nói, “Ngươi đi tìm hiểu rõ chuyện này đi!”

“Ta biết rồi, cái này còn cần người nói à, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức!” Athena đáp lại.

“Đúng rồi, các người tiến hành đàm phán ra sao rồi, Tường Không có yêu cầu gì không?” Diệp Lăng thuận miệng hỏi, hẳn cũng không quan tâm vấn đề này lắm, bất quá tùy tiện hỏi cũng không sao cả.

“Tường Không đưa ra điều kiện rất hậu đãi, hẳn là chúng ta sẽ không cự tuyệt, mà bọn họ cũng không yêu cầu gì, chỉ muốn kết minh với chúng ta thôi.” Athena nói, mấy ngày này ngoài việc của Diệp Lăng ra thì toàn bộ thời gian nàng đều đầu nhập vào đàm phán, đàm phán cùng đại biểu của Tường Không.

:wow:

522. Chương 523: Thiếp Thân Thị Vệ (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 523: Thiếp thân thị vệ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

(Thị vệ đi theo bên mình - DG)

Có lẽ cũng vì vậy mà đám người Athena cũng không khiến Triệu Nhã Nhu hoài nghi, chỉ cảm thấy bọn họ là một đội ngũ đàm phán thực bình thường, cho dù sau này chuyện của Diệp Lăng bạo phát thì tin rằng cũng sẽ không ảnh hưởng đến đám người Athena.

Kỳ thật cho dù hoài nghi thì sao? Đám người Athena cũng không cấu thành nguy hiểm gì với Tường Không, Tường Không sẽ không làm gì với bọn họ, có làm cũng chỉ có dẫn phát chiến tranh giữa Tường Không và Thú Nhân mà thôi.

Cho dù Tường Không Đế Quốc là đế quốc mạnh nhất trong nhân tộc thì cũng phải cân nhắc kỹ khi đối mặt Thú Nhân, hậu quả rất nghiêm trọng!

“Kết minh? Hình thức gì?” Diệp Lăng thuận miệng nói, ngữ khí tùy ý làm cho người ta biết hẳn có biết đáp án hay không cũng không quan trọng.

“Là một loại hòa bình minh ước, hai bên không xâm phạm lẫn nhau, giao dịch công bình...” Athena nói ra một loạt điều ước, thoạt nhìn cũng không sai, không ảnh hưởng đến ích lợi của hai bên, chỉ mang đến ưu đãi cho cả hai mà thôi.

Thoạt nhìn hiệp ước này có vẻ công bình, không ai chịu thiệt cả, mà tựa hồ Hồ tộc bộ lạc còn chiếm không ít chỗ tốt.

Triệu Nhã Nhu này dường như cũng không có ý đồ gì cả, chỉ muốn thêm bằng hữu mà thôi, thuộc loại ngoại giao bình thường.

Bất quá tuy rằng như vậy cũng không khỏi không nói Triệu Nhã Nhu rất tinh mắt, nàng là đế quốc đầu tiên chính thức kết minh với Thú Nhân bộ tộc, chỗ tốt trong này thì không ai không biết.

“Ừ, các người cứ tiếp tục đàm phán đi, ta vẫn tiếp tục thu phục Lý Nguyệt kia, nếu thật sự không được thì ta phải dùng thủ đoạn đặc biệt vậy.” Diệp Lăng nói.

“Ừ! Nếu thật sự không được thì cứ dùng thủ đoạn đặc biệt đi, bất quá người phải chú ý an toàn, đừng mạo hiểm!” Athena nói, cũng không phải nàng lo lắng về thủ đoạn của Diệp Lăng mà là lo lắng về an toàn của hắn.

“Biết rồi! Các người cũng phải chú ý! Mặc kệ nghe được tin tức gì về ta thì các người cũng phải ra về như chưa phát sinh gì cả, vẫn giống như bình thường vậy! Nhỏ kỹ, mặc kệ là cái gì!” Diệp Lăng nói, cũng không quên nhấn mạnh.

“Ừ, ta sẽ!” Athena gật đầu nói, nàng có thể cảm giác được lần gặp này có thể là lần gặp cuối cùng giữa mình và Diệp Lăng, mà sau đây cho dù nghe thấy Diệp Lăng gặp nguy hiểm gì đi nữa thì nàng cũng không thể có động tác gì, nếu không sẽ bại lộ ra ngoài.

Triệu Nhã Nhu cũng không phải là người bình thường, chuyện gì nàng cũng có thể làm ra được, có thể sẽ liều lĩnh giết chết đám người Athena.

Trong nháy mắt đã đến ngày sinh nhật của Triệu Nhã Nhu, trước ngày này Diệp Lăng vẫn không nhìn thấy Lý Nguyệt, bất quá từ tin tức nhận được thì không phải vì Lý Nguyệt chán ghét Diệp Lăng mà vì Lý gia phản đối nên nàng không xuất hiện.

Sau hôm ấy Lý gia mãnh liệt phản đối Lý Nguyệt tiếp xúc cùng Diệp Lăng bởi biểu hiện của hắn làm người của Lý gia rất thất vọng, quan trọng nhất là làm cho vợ chồng Lý Thiên Quân thất vọng, nhìn thái độ của Lý Nguyệt, bọn họ muốn gạt bỏ tình yêu này từ trong nôi.

Đối với điều này Diệp Lăng cũng chỉ có thể tùy bọn họ mà thôi, cũng không thể chạy đến Lý gia nói đừng như vậy, cho Lý Nguyệt ở cùng một chỗ với hắn a?

Dù sao sẽ có cơ hội thôi, vẫn còn thời gian mà, không sợ!

“Tiểu Ngũ, chúng ta đi, hôm nay không thể ở đây được, ta sợ Triệu Nhã Nhu kia tìm đến cửa!” Diệp Lăng nói, lúc này vẫn còn là sáng sớm, hành vi này của hắn tựa hồ có hơi quái.

Yến hội cử hành vào buổi tối, cho dù Triệu Nhã Nhu tới bắt người, không, là mời người thì cũng phải ở buổi chiều chứ, thời gian còn rất sớm.

Mà tất cả mọi người cảm thấy Triệu Nhã Nhu cũng sẽ không đến mời Diệp Lăng, nàng chưa từng mời người như vậy.

Chẳng qua đột nhiên Diệp Lăng cảm thấy có thể như vậy, hắn cảm thấy có thể Triệu Nhã Nhu sẽ làm như thế nên hắn chuẩn bị rời đi trước cho chắc.

“Tiểu ngu ngốc, người thật sự không tham gia yến hội sao?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi.

“Không, đi cũng không có nhiều ý nghĩa, giống như yến hội lần trước ở Lý gia vậy, đi vậy cũng như không, còn mạo hiểm bị Triệu Nhã Nhu nhận ra, thật sự không có lời!” Diệp Lăng lắc đầu phân tích.

“Cũng đúng là mất nhiều hơn được!” Lãnh Huyết Ngũ nói.

“Đi thôi, hôm nay chúng ta đi đấu giá hội trước, sau đó đi...” Khi Diệp Lăng đang an bài hành trình hôm nay thì có một đoàn người xuất hiện quấy rầy kế hoạch của hắn.

Mà khi biết rõ thân phận của những người này, hắn cảm thấy mình không cần an bài kế hoạch hôm nay nữa bởi có người đã an bài hành trình của mình luôn rồi!

“Ta dựa vào, tiểu Ngũ người nhìn xem Triệu Nhã Nhu có phải bị điên rồi không, sớm vậy đã phái người tới rồi!”

Diệp Lăng ở trong tối mắng, đám người này đến từ hoàng cung, là thủ hạ của Triệu Nhã Nhu, không ngờ ngay từ sáng sớm nàng đã phái người đến chặn Diệp Lăng, làm cho hắn cần

bàn không có biện pháp rời khỏi.

Tình huống này làm cho ngay cả người trì độn như Diệp Lăng cũng bắt đầu hoài nghi không biết Triệu Nhã Nhu đã biết thân phận mình hay không nên mới phái người trông coi mình, không cho mình rời đi.

Tương tự, hiện tại hoàng cung Tương Không trong mắt Diệp Lăng đã biến thành một cái bẫy siêu lớn, nếu mình đi thì rất có thể sẽ bị nhốt ở trong.

Cho nên lúc này Diệp Lăng cần quyết định rốt cuộc có nên đi vào hoàng cung không hay vứt bỏ đám người này mà trốn đi?

“Ta muốn đi cùng Lý Nguyệt, các người đừng đi theo ta!”

Mặc kệ là chọn phương án nào thì hiện tại Diệp Lăng cũng phải vứt bỏ những người này, đi tìm Lý Nguyệt trước xem có biện pháp nào lừa Lý Nguyệt giao Thiên Cơ Giáp ra không, đây là cơ hội cuối cùng.

“Xin lỗi, Fox công tử, mệnh lệnh của Hoàng Thượng là phải đi theo người, Hoàng Thượng nói cho dù công tử người đi nhà cầu thì chúng ta cũng phải một tắc không rời đi theo!” Người kia nói.

“Ta dựa vào, đây là xâm phạm nhân quyền!” Diệp Lăng tức giận, ngay cả đi nhà xí cũng đi theo thì có còn để người ta sống hay không.

“Xin lỗi, ta không biết cái gì gọi là xâm phạm nhân quyền, bất quá hoàng mệnh nan vi, thỉnh thứ lỗi!” Người kia không kiên nại không siểm nịnh nói.

“Trước cứ theo hần đi, hần không đơn giản!” Lãnh Huyết Ngũ âm thầm phát tin tức.

“Ta biết, ta nhớ đã gặp qua hần, là một trong thập đại cao thủ của đế quốc, không thể tưởng được Triệu Nhã Nhu lại dễ mất ta như vậy, phải một người như vậy qua trông ta!” Diệp Lăng hồi đáp.

Đối với Tường Không Đế Quốc, nhất là về tư liệu của Tường Không hoàng cung thì Diệp Lăng quen thuộc hơn người khác nhiều, người trong đây hần cũng gặp qua không ít.

“Ta cảm thấy dường như Triệu Nhã Nhu đã phát hiện thân phận của người...”

“Hần là không đâu, ta và nàng cũng không quen thuộc, quên đi, cho dù bị phát hiện thì đã sao, ở Tường Không Hoàng Thành này, ta muốn đi thì đi, không ai có thể giữ được ta, kê cả Tường Không hoàng cung!” Diệp Lăng rất không thềm, để ý trả lời.

Những lời này của Diệp Lăng cũng không phải thổi phồng, quả thật hần có nắm chắc về điều này, nơi này quá quen thuộc với hần đi, càng dễ dàng bí mật phá vỡ hơn những nơi khác.

523. Chương 524: Thiếp Thân Thị Vệ (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 524: Thiếp thân thị vệ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Cẩn thận là trên hết!”

“Biết! Ta sẽ tận lực không đi hoàng cung, nhưng nếu ta đi vào thì người cũng đừng đi theo, một mình ta có thể ứng phó, nếu ta có chuyện gì thì người cứ xem tín hiệu của ta rồi hành động, đừng xúc động!” Diệp Lăng rất nghiêm túc phân phó, hần không hy vọng Lãnh Huyết Ngũ gặp chuyện không may.

Nếu nói lần hành động này và sự an toàn của Lãnh Huyết Ngũ có mâu thuẫn thì hần nhất định sẽ lựa chọn người sau, buông tha cho mục đích hành động lần này.

Nói trắng ra là nếu chỉ có thể chọn một trong hai, giữa Lãnh Huyết Ngũ cùng phụ thân Hồ Nữ thì Diệp Lăng sẽ lựa chọn Lãnh Huyết Ngũ, điều này không cần nghi ngờ!

“Đi tìm Lý Nguyệt thì cũng không sao cả, vốn Hoàng Thượng muốn hai người các người cùng tiến cung.” Cao thủ kia gật đầu, đồng ý đề nghị này của Diệp Lăng.

“...” Diệp Lăng trầm mặc, nếu mình đi tìm Lý Nguyệt mà người này còn đi theo như vậy thì rất có thể sẽ gây trở ngại đến mình, hơn nữa rất có thể bị hần tóm lấy Lý Nguyệt uy hiếp.

“Vậy đi thôi!” Diệp Lăng lãnh đạm nói, “Các người có xe chứ!”

Đến tình trạng này thì Diệp Lăng có thể làm gì đây, chỉ có thể tiếp tục như thế, đi bước nào hay bước ấy, có lẽ chuyện này là chuyện tốt cũng nên.

Có lẽ Triệu Nhã Nhu thật sự không có ác ý với mình...

ở một bên khác, tại phòng khách Lý gia đang trình diễn một bộ phim gia đình luân lý...

“Phụ thân, mẫu thân, ta muốn đi ra ngoài!” Lý Nguyệt lãnh đạm nói, mà trong ngữ khí lãnh đạm này có một sự kiên trì không thể phủ định được.

“Không được, hôm nay người ngoan ngoãn ở nhà cho ta, chờ cùng tham gia sinh nhật Hoàng Thượng cùng chúng ta! Đừng nghĩ đi gặp tên Hồ tộc tiểu tử kia, hắn không thích hợp người!” Lý Thiên Quân trầm giọng nói.

“Thích hợp hay không là chuyện của chúng ta, ta không nghĩ cãi nhau với người, người cũng đừng ngăn cản tự do của ta!” Lý Nguyệt vẫn lãnh đạm nói.

“Đã nói với người bao nhiêu lần rồi sao người không chịu nghe, tên tiểu tử kia có cái gì tốt, hắn là một tiêu bạch kiểm, ngoài bộ dạng xinh đẹp ra thì chẳng ra gì cả! Người cũng không phải không thấy khi bị người công kích hắn đã làm gì? Là núp sau lưng người, trốn sau lưng nữ nhân!” Lý Thiên Quân lại một lần nữa nói câu mà hắn nói không biết bao nhiêu

lần, nhưng hắn phát hiện con gái mình vẫn không nghe lọt.

“Ta rất rõ hắn là hạng người gì, có một số việc không thể chỉ nhìn mặt ngoài, nếu không đến lúc đó người hối hận chính là các người!” Lý Nguyệt nói.

Nghe nữ nhi nói vậy, Lý Thiên Quân lập tức nói: “Vậy người nói xem hắn là hạng người gì? Nếu người nó thông thì ta sẽ để người đi gặp hắn.”

“Hắn là một... Ta cũng không biết nói thế nào cho rõ nữa, dù sao không giống như các người nghĩ là được.” Lý Nguyệt muốn nói nhưng thật sự không tìm ra được từ ngữ để hình dung thái độ làm người của Diệp Lăng bởi hắn rất kỳ quái, quả thật là một tổ hợp thể của một đống mâu thuẫn.

Mà cách nói này của Lý Nguyệt làm Lý Thiên Quân càng thêm hiểu lầm, hiểu lầm Lý Nguyệt cũng biết “khuyết điểm” của Diệp Lăng nhưng vẫn thích nuôi hắn.

“Con à, nghe phụ thân người đi, người đừng đi gặp hắn nữa, hắn chỉ đến đây chơi mà thôi, không bao lâu sau cũng đi mất. Người vẫn tiếp tục làm giáo úy của mình đi, đừng nghĩ đến tên tiểu tử kia nữa.” Lúc này Lý phu nhân đi ra khuyên nhủ.

Mà không chỉ hai người, còn có Lý Ngạn Lý Bác hai huynh đệ, còn có lão gia từ Lý Đại nguyên soái, lão gia từ trăm mặc, không phát biểu ý kiến gì.

Mà Lý Ngạn hai huynh đệ thì khác, bọn họ cũng ở bên cạnh khuyên muội muội mình đừng đi tìm “tiểu bạch kiểm” này nữa.

Vì vậy trường hợp trở nên rất hỗn loạn, mọi người đều a vào khuyên bảo.

Mà trải qua một lúc trăm mặc, Lý Nguyệt bạo phát! Gầm nhẹ một tiếng rồi nói: “Các người đừng nói nữa, ta muốn gặp hắn, đừng ai ngăn cản ta! Có hậu quả gì thì tự mình gánh vác, sẽ không liên lụy đến bất cứ ai!”

“Nha đầu chết tiệt nhà người sao lại không chịu nghe lời, ta cho người biết, ta sẽ không cho các người gặp mặt, nếu người còn kiên trì như vậy thì ta sẽ phái người đuổi hắn ra khỏi thành phố này! Thậm chí đế quốc này!” Lý Thiên Quân lạnh lùng nói.

Lý Thiên Quân làm nhân vật tâng cao nhất ở Tường Không, muốn đuổi đi một công tử của gia tộc nào đó thì vẫn rất đơn giản, hắn hoàn toàn có thể làm được.

“Nếu người làm như vậy thì ta sẽ rời đi nơi này, để xem người có thể làm cho cả thiên hạ nghe theo mình không?” Lý Nguyệt thực bình tĩnh nói, mà quyết tâm trong lời nói cũng không thể hoài nghi.

“Người... Người... Có phải muốn ta tức chết không!” Lý Thiên Quân chỉ vào Lý Nguyệt có điểm không nói nên lời, chỉ có thể nói câu kịch kinh diên này thôi, khi một đứa con làm sai chuyện gì cũng đều nói như vậy.

“Nữ nhi không có ý tứ này, chẳng qua nữ nhi cảm thấy thế giới bên ngoài có lẽ sẽ đẹp, sẽ tốt hơn, ta đi tìm Diệp Lăng có lẽ sẽ thú vị hơn một chút.” Lý Nguyệt lãnh đạm nói.

“..., người muốn đi tìm chết à! Tìm Diệp Lăng, nếu bị Hoàng Thượng biết thì nhất định nàng sẽ không bỏ qua người!” Lúc này Lý Thiên Quân chỉ muốn phun ra một búng máu, biểu đạt sự buồn bực của mình.

Lý Nguyệt lắc đầu nói: “Người sai rồi, Hoàng Thượng cũng không phải loại người như vậy, nhiều người ở cùng một chỗ với Diệp Lăng như vậy, nàng từng đối phó qua ai? Chân Tiêu Yên thân với Diệp Lăng như vậy, còn đi theo hắn nữa mà nàng cũng chẳng sao cả, người nhà nàng cũng vậy.”

“Đó là vì nàng chỉ là một tiêu nhân vật!” Lý Thiên Quân nói.

“Thiên Quân, đừng nói những lời như vậy, cũng vì chỉ là một tiểu nhân vật, nếu Hoàng Thượng muốn động thì càng dễ hơn nữa, tiểu nhân vật không chỉ không có gì phải cố kỵ mà còn có tác dụng giết gà dọa khỉ.” Lý Đại nguyên soái bỗng lên tiếng, “Hoàng Thượng không động cũng chỉ nàng không muốn động! Đừng nhìn Hoàng Thượng chỉ là một tiêu cô nương mười bảy mười tám tuổi nhưng nàng có thể làm những chuyện mà người khác không thể, nhận được những việc mà người khác không thể nhận, ngàn vạn lần đừng coi nàng như một người bình thường!”

“Đúng vậy phụ thân, ta vẫn chưa bao giờ xem nàng như người thường, từ một khắc nàng phát động chính biến kia đến bây giờ, thực lực trong tay nàng quả thật không phải là một người bình thường có thể có được, cho dù là hoàng tộc cũng khó làm được điểm này!” Lý Thiên Quân cảm thán nói.

Khi Triệu Nhã Nhu khởi xướng chính biến, có rất nhiều người cảm thấy đây chỉ là vận khí là Triệu Nhã Nhu gặp may mắn nhưng sau đây lại phát hiện đây không chỉ là vận khí mà quan trọng hơn là thực lực Triệu Nhã Nhu nắm giữ, đây cũng là chỗ làm người ta cảm thấy đáng sợ.

Lúc ấy Triệu Nhã Nhu mới mười sáu tuổi mà thôi, một thiếu nữ mười sáu tuổi trong mắt rất nhiều người mới chỉ là một đứa nhỏ còn chưa đủ lớn, ai có thể nghĩ được đứa nhỏ thoát nhìn còn chưa thành thực kia đã khổ tâm nhiều năm nắm giữ một cỗ lực lượng không ai có thể chống cự.

524. Chương 525: Thiếp Thân Thị Vệ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 525: Thiếp thân thị vệ (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Mấy người nói cái này làm gì, bây giờ đang nói về nữ nhi cơ mà!” Lý phu nhân đánh tỉnh Lý Thiên Quân, kéo vấn đề trở lại, đừng càng nói càng xa.

“Mọi người không cần nói nhiều như vậy, Lý Nguyệt có ý tưởng của Lý Nguyệt, nàng có cần các người quan tâm bao giờ chưa, có đôi khi làm cha làm mẹ, các người cũng nên buông tay ra một chút, nếu lúc trước ta cũng giống các người thì các người thử nói xem các người có ở cùng một chỗ được hay không?” Lý Đại nguyên soái nhìn đứa con cùng con dâu nói.

“Này...” Hai vợ chồng Lý Thiên Quân trầm mặc.

Nói đến sự kết hợp của họ kỳ thật cũng có chuyện xưa, hơn nữa còn cong queo vô cùng, lúc trước bọn họ cũng có không ít chứng ngại, dựa theo cách nói của Lý Đại nguyên soái, nếu hắn phản đối thì hiện tại bọn họ không có cơ hội ở cùng một chỗ.

“Chúng ta là chúng ta, nàng là nàng, Fox công tù kia thật sự quá kém, thật sự không thích hợp.” Lý Thiên Quân nói, mà ngữ khí cũng trở nên dạn dĩ hơn nhưng vẫn phản đối.

“Điểm này các người hẳn phải chú ý đến chứ, Lý Nguyệt đã nói dùng nhìn sự việc ở bên ngoài thôi, nói cách khác có vài thứ các người cũng không nhìn thấy, mà Lý Nguyệt thấy được cho nên nàng mới tin Fox công tử kia!” Lý Đại nguyên soái tiếp tục nói.

“Lúc trước ai trong các người có thể cảm thấy được Diệp gia tiểu Thập Tam kia có thể có được thành tựu như hôm nay? Mỗi người trong các người đều cảm thấy hắn chỉ là một ngốc từ, kết quả thế nào? Mà ngay cả đương kim Hoàng Thượng cũng không thể lưu hắn lại, để hắn mang theo người của Diệp gia chạy thoát, đây là dưới tính huống phòng thủ nghiêm mật đấy, ai mà tin được hắn có thể dẫn người chạy thoát? Ai có thể cho rằng mình có thể làm được đây?”

“Đây là một cái giáo huấn để các người biết nhìn chuyện đừng chỉ nhìn ở mặt ngoài!”

“Này...” Lý Thiên Quân trầm mặc, hắn vẫn ấn tượng sâu với chuyện này, hắn cũng coi như có điểm giao tình với Diệp Thành Thiên, cũng gặp qua Diệp Lăng, cũng cảm thấy mình trông nhầm, hơn nữa nhầm đến tình trạng mù lòa.

Lúc này Lý Nguyệt nói: “Kỳ thật các người cũng không cần ngăn trở, hôm nay hắn sẽ đến đây đi tham gia yến hội của Hoàng Thượng, có điều ta không muốn để các người thấy hắn, tránh cho các người lại tạo nên ảnh hưởng xấu gì thôi.”

“Hắn đi tham gia sinh nhật Hoàng Thượng? Hắn có tư cách này sao? Người đừng dẫn người đi vậy như vậy, như thế, Hoàng Thượng sẽ mất hứng.” Lý Thiên Quân cũng không quản những chuyện khác, chỉ nhìn Lý Nguyệt nói, hắn cảm thấy Lý Nguyệt vì Diệp Lăng mà một mình mang theo hắn đi tham gia sinh nhật Triệu Nhã Nhu.

Nếu như vậy thì sẽ có vấn đề, nếu bị Triệu Nhã Nhu phát hiện thì nhất định nàng sẽ bị trừng phạt, không thể mạo hiểm như vậy!

“Nếu hắn không đi thì ta thấy Hoàng Thượng mới mất hứng ấy, hắn là đích thân Hoàng Thượng mời đi.” Lý Nguyệt nói

“Cái gì?! Người nói hắn là đích thân Hoàng Thượng mời đi? Sao có thể như vậy được? Hoàng Thượng nàng nhận thức hắn sao?” Trong đầu đám người Lý Thiên Quân đều là dấu chấm hỏi, tin tức này làm bọn họ rất kinh ngạc.

“Bọn họ mới quen không lâu khi đi vậy sẵn, bắt quá thái độ của Hoàng Thượng với hắn rất kỳ quái, cụ thể thì ta không thể nói rõ được, Hoàng Thượng không cho chúng ta nói ra!” Lý Nguyệt nói.

“...” Lý gia trầm mặc.

“Quả nhiên nhìn người không thể nhìn mặt ngoài, Fox công tử này giấu thật sâu, không ngờ hắn thậm chí có quan hệ với Hoàng Thượng nữa.” Lý Thiên Quân cảm thán nói.

Cũng may mình còn chưa phạm sai lầm lớn gì trước mặt hắn, nếu không có thể ngay cả chết cũng không biết vì sao.

Không chỉ Lý Thiên Quân, Lý Ngạn cũng âm thầm may mắn trong lòng, may mắn mình có thể sống sót, đây đã là một kết quả không sai rồi.

Lý Ngạn cảm thấy Diệp Lăng đi Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu có thể cũng không phải một sự ngẫu nhiên mà là nhận được mệnh lệnh của Triệu Nhã Nhu, mà sau đó Triệu Nhã Nhu lại mượn việc này để giết mình.

“Chuyện này các người đừng nói cho người khác biết, ta nghĩ Hoàng Thượng sẽ mất hứng.” Lý Nguyệt nói, “Hiện tại hẳn các người đã biết một chút, kỳ thật hắn còn rất nhiều chuyện mà các người không biết cho nên ta hy vọng các người tôn trọng sự lựa chọn của ta.”

“Chúng ta sẽ tôn trọng sự lựa chọn của người nhưng nếu biết là người sai thì chúng ta cũng sẽ lựa chọn can thiệp.” Lý Thiên Quân vẫn như cũ không buông tay quyền lợi làm phụ thân của mình.

“Tùy các người! Hiện tại ta có thể đi rồi chứ?” Lý Nguyệt nói.

“Người... Đi thôi...” Lý Thiên Quân có điểm gian nan nói, chuyện đã đến nước này thì hắn còn có thể giữ Lý Nguyệt lại sao? Đây tựa hồ không thể, cũng là chuyện rất không sáng suốt.

Mà chuyện làm người ta không ngờ là, Lý Nguyệt vừa bước ra cửa đã thu được một cái báo cáo.

“Báo cáo lão gia, Thiết Tĩnh thị vệ cùng Fox công tử tới chơi.”

“Cái gì?!” Tất cả mọi người giật mình nói.

Tất cả mọi người ở đây đều biết Thiết Tĩnh thị vệ này là ai, đây chính là đường đường một trong thập đại cao thủ của đế quốc, vẫn rất bề bộn mà thực lực lại viễn siêu sự tưởng tượng của mọi người.

Mà phía trên cũng nói đến đây, Thiết Tĩnh thị vệ vẫn rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người cho nên số người biết được hẳn cũng rất ít, bất quá có thể khẳng định thực lực của hẳn có thể tương xứng với Kiếm Thánh nhưng sự nổi tiếng lại thấp hơn nhiều!

Nói đến Thiết Tĩnh thị vệ này còn có một ít chuyện xưa, hẳn cũng không phải thực lực mà Triệu Nhã Nhu tiếp thu đế quốc, hẳn là tự Triệu Nhã Nhu đào móc ra, đã âm thầm làm việc vì Triệu Nhã Nhu rất lâu trước đó rồi.

Mà nghe nói người giống Thiết Tĩnh thị vệ thì Triệu Nhã Nhu cũng không thiếu, nàng đang bồi dưỡng một đội ngũ rất mạnh, mặc dù là vương bài thị vệ trước đây của Hoàng Gia cũng không phải đối thủ của họ.

Đương nhiên hiện tại trong những người này, có một ít người đã chính thức trở thành Hoàng Gia vương bài thị vệ, mà có một ít người vẫn là bộ đội bí mật của Triệu Nhã Nhu.

Đám người Thiết Tĩnh thị vệ xuất hiện là một trong những biểu hiện thực lực của Triệu Nhã Nhu!

Cũng có rất nhiều người sau khi thấy Thiết Tĩnh thị vệ xuất hiện, vì lấy lòng hẳn mà dùng hết thảy mọi cách nhưng lại vô công mà về, hẳn nên làm gì thì sẽ làm vậy, không nên làm thì tuyệt đối sẽ không làm.

Mặc kệ nói gì thì nói, Thiết Tĩnh thị vệ có thể nói là một nhân vật trọng yếu trong thế lực của Triệu Nhã Nhu, bình thường sẽ không xuất hiện, mà bây giờ lại hiện ra, cũng đi cùng Diệp Lăng, điều này làm cho Lý gia cảm thấy rất giật mình.

Đồng thời Lý Nguyệt cũng giật mình, nàng không ngờ Triệu Nhã Nhu coi trọng Diệp Lăng đến vậy!

“Thiết Tĩnh thị vệ, chuyện gì phiền ngài đại giá quang lâm thế này!” Lý Thiên Quân đi ra ngoài nghênh đón nói, tuy rằng Thiết Tĩnh thị vệ cũng chỉ là một thị vệ, thân phận quan to triều đình của hẳn cao quý hơn nhiều nhưng cũng không làm cho hẳn lơ là chậm trễ. Dù sao Thiết Tĩnh thị vệ là người bên cạnh Triệu Nhã Nhu, đồng thời hẳn còn là một cao thủ, một cao thủ rất mạnh!

Vô luận là mặt nào đi nữa cũng làm cho hẳn không dám chậm trễ.

525. Chương 526: Ăn CƠM(1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 526: ăn cơm(1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Lý đại nhân, ta chẳng qua chỉ phụng mệnh mời Fox công tử tiến cung, Fox công tử muốn đi cùng Lý Nguyệt tiểu thư vừa lúc Hoàng Thượng cũng nói cho hai người đi chung cũng được.” Thiết Tĩnh thị vệ hành lễ nói, trên lễ tiết hẳn vẫn là một thị vệ nho nhỏ, không có chút kiêu ngạo nào.

Đó cũng là nguyên nhân mà rất nhiều người thích Thiết Tĩnh thị vệ, nếu là Kiếm Thánh thì nhất định sẽ không tốt lành như thế. nhất định sẽ bày ra Kiếm Thánh cái giá.

“Chỉ vì mời hẳn tiến cung?” Lý Thiên Quân có chút ngoài ý muốn hỏi, hẳn còn tưởng rằng có chuyện gì khác, không ngờ chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy.

Mà điều này nói lên cái gì? Không phải càng nói lên sự coi trọng của Triệu Nhã Nhu với Diệp Lăng!

“Đúng vậy, Hoàng Thượng nói phải bảo hộ Fox công tử.” Thiết Tĩnh thị vệ hồi đáp.

“Vì sao?” Lý Thiên Quân muốn biết nguyên nhân, rất muốn biết! Điều này thực sự làm hắn cảm thấy rất mê hoặc, cho dù chính bản thân Triệu Nhã Nhu xuất giá cũng chưa chắc có Thiết Tĩnh thị vệ hộ tống, “tiêu bạch kiên” trước mặt lại có đãi ngộ này, thật sự làm người ta không thể nghĩ nổi.

“Ta không biết, ta cũng không cần biết vì sao, chỉ cần biết đây là mệnh lệnh của Hoàng Thượng!” Thiết Tĩnh thị vệ hồi đáp.

“...” Lý Thiên Quân trầm mặc một hồi, tựa hồ hắn cũng biết chuyện này, Thiết Tĩnh thị vệ thuộc loại người tuyệt đối trung thành, hắn cũng sẽ không hỏi đến mệnh lệnh của Triệu Nhã Nhu, chỉ biết chấp hành mà thôi.

“Lý Nguyệt, chúng ta tiến cung đi, nếu không ngay cả ta muốn đi nhà cầu cũng không được tự nhiên!” Diệp Lăng thấy Lý Nguyệt lập tức mời nàng tiến cung, đây là cách giúp hắn thoát khỏi Thiết Tĩnh thị vệ một cách nhanh nhất.

Đúng vậy, sau khi đi vào hoàng cung thì Thiết Tĩnh thị vệ cũng không cần bảo hộ bên cạnh nữa, hắn cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc đó sẽ có nhiều người hơn trông coi Diệp Lăng nhưng không gian hoạt động của Diệp Lăng cũng lớn hơn nhiều.

“Tốt, ta cũng đã chuẩn bị xong rồi!” Lý Nguyệt ngẩng người một chút, sau đó lập tức cùng đi, nàng ngăn người là vì không biết vì sao Diệp Lăng muốn vào hoàng cung sớm như vậy.

“Đi thôi! Lý Đại nguyên soái, Lý đại nhân, Lý phu nhân và vân vân, chúng ta đi trước, hẹn tái kiến.” Diệp Lăng nói với người của Lý gia.

Vân vân? Giống như chúng ta bị “khái quát”.

Lý gia hai huynh đệ nhìn nhau một chút, có cảm giác bị coi nhẹ nhưng lại không thể nói gì cả, bây giờ bọn họ cũng không dám kiêu ngạo, bọn họ còn chưa có lá gan trước mặt Thiết Tĩnh thị vệ kiêu ngạo.

“Ừ, tái kiến!”

Người của từ từ mới phản ứng lại kịp, nói tái kiến với Diệp Lăng.

“Fox công tử, nếu người chỉ đến đây gọi Lý Nguyệt tiểu thư thì vừa rồi cho người đến mời nàng tiến cung là được rồi, không cần phiền người chạy tới chạy lui!” Thiết Tĩnh thị vệ nói, cũng không phải hắn không muốn đi nhiều mà là hắn không muốn Diệp Lăng tổn công tổn sức.

Có lẽ vì Triệu Nhã Nhu phân phó hắn phải đối đãi tốt với Diệp Lăng.

“Cái này là ta phải làm, nếu không sao có thể nhìn ra được thành ý của ta, còn có, ta cũng muốn sớm nhìn thấy Lý Nguyệt tiểu thư. Người cũng rất muốn sớm nhìn thấy ta phải không, Lý Nguyệt tiểu thư.” Diệp Lăng cười nói, nụ cười hắn cũng không có ý tứ giả dối gì, chỉ có cái loại hương vị tự nhiên, thành khẩn.

“Đi! Ta mới không nhớ người! Người đúng là không biết ngượng, cái này cũng dám nói.” Lý Nguyệt xoay đầu qua một bên, tựa hồ rất khinh thường, bất quá chỉ cần là người hơi từng trải đều có nhìn ra được đây là sự thẹn thùng rụt rè của nữ hài tử.

“Sao lại không dám nói, đây là nói thật a, ta thật sự muốn đến thăm người, hơn nữa còn muốn đi hoàng cung với người, cùng người ở đây chờ yến hội bắt đầu!” Diệp Lăng vụng trộm vươn tay, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lý Nguyệt, Lý Nguyệt hơi run run người một chút, sau đó không có động tĩnh gì nữa, tùy ý Diệp Lăng nắm.

Thiết Tĩnh thị vệ thấy một màn này chỉ cười cười, trong lòng thầm than xem ra lại có một đôi xuất hiện.

Cái nắm tay vừa rồi của Diệp Lăng kỳ thật kết hợp rất nhiều thời cơ, nếu không cũng sẽ không thành công như vậy.

Lý Nguyệt vì nhiều ngày không gặp Diệp Lăng, lại bị người áp chế nên trong sâu nội tâm có một ít điểm phản nghịch, muốn làm cho người ngăn cản của mình xem mình ở cùng một chỗ với hắn thì sao.

Đương nhiên tâm lý phản nghịch này chỉ có một chút tác dụng, bất quá nếu không phải sâu trong nội tâm nàng có hảo cảm với Diệp Lăng, thật sự có điểm thích Diệp Lăng thì cũng vô dụng.

Trải qua một loạt chuyện thì trên cơ bản, Lý Nguyệt đã xác định mình thích Diệp Lăng rồi, tuy rằng không rõ ràng lắm loại này có phải cái loại yêu đương kinh thiên động địa sông cạn đá mòn không.

Cho nên nói, cái nắm tay của Diệp Lăng thành công bởi thời cơ rất trùng hợp, đổi thành lúc khác thì có lẽ Lý Nguyệt sẽ rút tay ra cũng tiến hành một ít phê bình nhất định với Diệp Lăng.

Mà vốn Diệp Lăng cũng sẽ không biết nắm chắc thời cơ đâu, có điều được Lãnh Huyết Ngũ trong chỗ tối nhắc nhở một chút, chính Lãnh Huyết Ngũ bắt Diệp Lăng nắm bàn tay nhỏ của Lý Nguyệt.

Cứ như vậy, Diệp Lăng nắm tay Lý Nguyệt, trò chuyện một ít lời nhảm nhảm, bất quá, làm một đôi người yêu thì nói chuyện phiếm như vậy cũng rất có ý tứ, thời gian cũng bất tri bất giác trôi qua.

Rất nhanh hai người đã đến trước cửa hoàng cung, thời gian với họ rất rất nhanh.

“Fox công tử, Lý Nguyệt tiểu thư, chúng ta đã đến nơi! Sau khi vào đây thì chúng ta phải tự đi đường, bên trong hoàng cung không được phép đi xe ngựa.”

“Ta ở đây trông chừng, người cẩn thận một chút.” Lãnh Huyết Ngũ truyền tin tới.

“Ừ! Người cũng cẩn thận một chút.”

“Khoan khoan, vừa rồi cảm giác nắm tay Lý Nguyệt có tốt không?”

“Đúng vậy, cảm giác không sai, có điều vẫn kém hơn tiểu Thất các nàng một chút.” Diệp Lăng hồi đáp, những lời này của hắn rất thành thực, nếu Thất công chúa nghe được sẽ rất cao hứng thưởng hắn hai cái hôn.

“So với ta thì sao?” Lãnh Huyết Ngũ hỏi.

Diệp Lăng nghĩ nghĩ, hồi đáp: “Ta chưa từng nắm qua, bất quá hẳn sẽ không kém a, chờ xong chuyện này thì người để ta nắm tay thử xem.”

Nếu đổi thành người khác nói như vậy thì nhất định Lãnh Huyết Ngũ sẽ rút kiếm giết ngay, bất quá nếu là Diệp Lăng thì khác, nàng chỉ lạnh lùng đáp: “Ừ, sau này thử xem!”

“Đi thôi!” Lý Nguyệt nhảy xuống xe trước, nói với Diệp Lăng còn đang ngăn người trong xe.

“Đến đây.” Diệp Lăng kịp phản ứng, đứng dậy xuống xe, đi vào trong hoàng cung. Lúc này hắn cũng không nắm tay Lý Nguyệt, hắn không biết lúc này hắn nên tiếp tục nắm sẽ làm kế hoạch của hắn càng hoàn mỹ hơn.

Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng tự nom mục đích của mình, muốn duỗi tay ra đánh hắn mấy cái nhưng nhịn lại được.

Sau đó nàng chạy nhanh đuôi theo, đi song song cùng Diệp Lăng, sau đấy cánh tay nhỏ bé của nàng rủ xuống, trong lơ đãng chạm vào tay Diệp Lăng...

526. Chương 527: Ăn CƠM(2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 527: ăn cơm(2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đương nhiên chỉ cần là người có chút ánh mắt là có thể nhìn ra được Lý Nguyệt muốn dắt tay với Diệp Lăng, mà đây tuyệt đối không phải lơ đãng, tuyệt đối là cố ý.

Mà tựa hồ Diệp Lăng không phát hiện điểm này, phát hiện tay Lý Nguyệt tiếp xúc tay mình, vì thế hắn liền làm một động tác, đặt hai tay ra đằng sau, chấp tay mà đi!

“...”

Lý Nguyệt ở một bên muốn phát điên, hai tay đưa đến cổ Diệp Lăng, có một loại cảm giác tức giận muốn bóp chết hắn, bất quá cuối cùng cũng nhịn được, tức giận đi bên cạnh hắn.

Cứ như vậy một người chấp tay mà đi, một người giận hờn, hình ảnh hết sức buồn cười, bất quá lại cho người ta cảm thấy được một ít hương vị ấm áp.

Nhìn cảnh này, Thiết Tĩnh thị vệ cười cười lắc đầu, hắn có thể nhìn ra được Diệp Lăng là cái loại ngu ngốc về mặt tình cảm, ngay cả chuyện này cũng không biết nắm chắc, Lý Nguyệt gợi ý rất rõ ràng.

Lúc này nếu Lãnh Huyết Ngũ ở bên cạnh nhất định sẽ mắng to ngu ngốc, cơ hội tốt như vậy mà lại bỏ qua, thật sự là rời đi một khắc cũng không yên tâm mà!

Đi đi một hồi, đột nhiên Lý Nguyệt phát hiện một vấn đề nho nhỏ.

“Ý, chúng ta đang đi đâu đây? Fox công tử, người rất quen thuộc nơi này sao? Nhìn dáng vẻ của người giống như rất quen thuộc nơi này thì phải.” Lý Nguyệt có chút kỳ quái nhìn Diệp Lăng.

Lúc này tất cả mọi người đều đi theo Diệp Lăng, nói cách khác, Diệp Lăng là người dẫn đường, tuy không biết Diệp Lăng mang mọi người đi đâu nhưng tất cả mọi người đều cảm giác được một việc là tựa hồ Diệp Lăng rất quen thuộc với nơi này, cảm giác rất quen thuộc. Sau khi hắn đi vào, ngay cả nhìn cũng không nhìn hai bên, tuyệt đối không giống cái loại người mới tới.

Người bình thường lần đầu tiên tới đây, ít nhiều đều nhìn đông nhìn tây, dù sao đây cũng là hoàng cung, có rất nhiều thứ hấp dẫn ánh mắt người khác.

“A, ta không biết gì nơi này a, làm sao rất quái được, đây là nơi nào ta cũng không biết nữa là.” Diệp Lăng nghe Lý Nguyệt nói mới tỉnh ngộ lại, mình không nên biểu hiện bình tĩnh như vậy.

Bất quá may mà có một việc làm cho người ta không hiểu lắm rằng hắn quái thuộc nơi này, nhiều nhất chỉ cho là thói quen của hắn như vậy thôi, cho dù đến một địa phương xa lạ

cũng sẽ như vậy.

Mà chuyện này chính là, bệnh Diệp Lăng lại tái phát, hắn lạc đường!

Cho dù ở nơi quen thuộc này, đôi khi hắn vẫn lạc đường, tuy rằng tỷ lệ nhỏ hơn ở ngoài nhiều, bất quá hai năm rồi hắn chưa quay lại, tỷ lệ này lại tăng lên nhiều!

Mà cũng vì thế làm cho người ta phủ định việc hắn quen thuộc với nơi này!

“Người đấy, không biết đường thì đừng chạy loạn, vạn nhất đi vào hoàng cung cấm địa thì sao.” Lý Nguyệt rất bất đắc dĩ với việc lạc đường của Diệp Lăng, rất tự nhiên lôi kéo Diệp Lăng đến bên cạnh mình, đồng thời cũng rất tự nhiên nắm tay đi cùng.

“Hoàng cung này có cấm địa sao?” Diệp Lăng kỳ quái hỏi, nơi này chỗ nào hắn cũng từng đi qua, sao không biết ở đây có cấm địa chứ.

“Trước kia thì không, bất quá hai năm gần đây xuất hiện một loạt cấm địa, chính là cung điện mà những hoàng tử công chúa trước kia ở qua, bây giờ đều bị Hoàng Thượng niêm phong lại, nàng không muốn cho người khác tiếp cận nơi này, càng không thích có người ở đây.” Lý Nguyệt hồi đáp.

Mà đồng thời trong lòng Lý Nguyệt cũng thầm nói, kỳ thật cho dù muốn có người ở lại cũng khó, bây giờ hoàng tộc chỉ còn lại ba người, hai cái đã thoát ly quan hệ cùng Tương Không Đế Quốc, chỉ còn lại một mình Nữ Hoàng.

Nữ Hoàng lại không có con nối dòng thì còn ai có tư cách ở lại những cung điện này?

“Ừ...” Diệp Lăng lên tiếng.

“Fox công tử, Lý Nguyệt tiểu thư mời đi theo ta!” Thiết Tĩnh thị vệ thấy Diệp Lăng lạc đường, kéo việc dẫn đường về lại mình, hẳn cũng không muốn cùng Diệp Lăng đi loạn trong hoàng cung.

Trước hẳn không cảnh tỉnh Diệp Lăng cũng muốn biết rốt cuộc có phải lần đầu Diệp Lăng đến đây không, đồng thời cũng muốn biết mục tiêu Diệp Lăng muốn đến.

Kết quả Diệp Lăng quai chân đi đến cung điện của Thất công chúa, nhưng rất không may lại lạc đường, đây là hẳn thực sự lạc đường nên về mặt hẳn không có loại cảm giác giả

Đi qua một đoạn đường không ngắn, Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt đi đến một nơi trống trải, đây dường như là một quảng trường trong hoàng cung, có đôi khi sẽ cử hành một ít hoạt động ở đây.

Mà hiện tại ở đây đang bày ra tiệc rượu, còn có một ít bài trí khắp nơi, những thứ này đều nói cho Diệp Lăng biết nơi này sắp có một hội yến hội ngoài trời, không cần phải nói.

yến hội này chính là sinh nhật yến hội của Triệu Nhã Nhu.

Tuy rằng nói buổi tối mới bắt đầu, bắt quá bây giờ cũng đã có không ít người tiến hành công tác ở đây, cho dù hiện tại mở tiệc cũng không sao cả nên Diệp Lăng cũng rõ ràng chạy tới, đòi một phần ăn.

Đối với yêu cầu của Diệp Lăng, nhân viên công tác tất nhiên sẽ thỏa mãn, bọn họ cũng không muốn đắc tội bất cứ ai qua chỗ này, vì thế rất nhanh có một phần thức ăn đưa tới cho Diệp Lăng.

Có điều ngay khi phần thức ăn này đưa đến giữa không trung, bị người gọi lại!

“Lấy về!” Thiết Tĩnh thị vệ quát, sau đó lại nói với Diệp Lăng: “Fox công tử, trước ngươi đừng nên ăn gì cả! Hoàng Thượng nói qua nếu ngươi đến sớm thì dùng bữa cùng nàng luôn.”

“Không cần a!” Diệp Lăng nhìn thức ăn bị lấy về, trong hai mắt lộ ra vô số ánh sao lấp lánh, một bộ bị cướp đoạt đi đồ chơi quý giá nhất.

“Phải, Hoàng Thượng đã chuẩn bị rất nhiều sơn hào hải vị, ngươi nhất định sẽ rất vừa lòng.” Thiết Tĩnh thị vệ nói.

“Thật sự? Vậy nhanh một chút, ta sắp chết đói rồi đây.” Diệp Lăng lập tức nói.

Sắp chết đói? Vừa rồi ngươi còn chẳng bị gì cả, ngay cả đói cũng không nói, nếu không phải vừa rồi bị thực vật kích thích thì phỏng chừng ngươi cũng chẳng muốn ăn gì, bây giờ lại nói mình sắp chết đói rồi, tốc độ đói của ngươi cũng hơi nhanh a.

Đám Thiết Tĩnh thị vệ lắc đầu, bắt quá cũng không nói gì thêm, dẫn Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt chạy đến chỗ ngự thư phòng của Triệu Nhã Nhu.

Nơi nấy trước kia Diệp Lăng cũng tới rồi, trước kia Hoàng Đế sẽ gọi Diệp Lăng giải quyết vài vấn đề, Diệp Lăng cũng vui lòng làm thay.

Khi Diệp Lăng đến, Triệu Nhã Nhu đang xử lý chuyện quốc gia đại sự to nhỏ dù kiểu, nghe thấy Diệp Lăng đến liền cho hẳn tiến vào.

“Hoàng Thượng, khi nào ăn cơm?” Diệp Lăng thấy Triệu Nhã Nhu lập tức nói thẳng.

“...” Triệu Nhã Nhu tạm dừng một chút, nàng vốn còn muốn xử lý vài chuyện, muốn để Diệp Lăng ngồi đợi một chút, kết quả Diệp Lăng lại rõ ràng đến vậy, trực tiếp hỏi nàng khi nào ăn cơm.

“Lập tức ăn ngay, ngươi ngồi chờ một chút! Người tới, bưng đồ ăn lên!” Triệu Nhã Nhu gọi người chuẩn bị ngự thiện, mà nàng cũng thừa dịp này phê thân vài chuyện!

527. Chương 528: Ăn Cơm(3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 528: ăn cơm(3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng nhận được câu trả lời cũng không để ý đến Triệu Nhã Nhu nữa, hắn cũng không muốn ngồi nói nhảm cùng Triệu Nhã Nhu, hắn chỉ muốn ăn xong rồi mang theo Lý Nguyệt đi Ngự Hoa Viên chơi thôi.

Triệu Nhã Nhu khép lại một quyển văn kiện, sau đó nhìn về phía Diệp Lăng, chỉ thấy Diệp Lăng và Lý Nguyệt tán gẫu rất vui vẻ, như chẳng quan tâm đến sự tồn tại của mình.

“Fox công tù...” Triệu Nhã Nhu gọi to, kết quả Diệp Lăng coi như không, chưa trả lời lại.

Mà sau đó Triệu Nhã Nhu gọi vài câu, vẫn không nhận được lời đáp lại, nàng bắt đầu có điểm phát hỏa, sau đó nhìn thấy bàn đồ ăn, đột nhiên nghĩ ra biện pháp.

Chỉ thấy nàng đứng dậy, đi đến bên cạnh bàn ăn, sau đó nhẹ nhàng gọi: “Ê, ăn cơm!”

“Tốt!” Diệp Lăng lên tiếng, sau đó rất nhanh ngồi bên cạnh bàn ăn, cầm lấy chiếc đũa gấp một miếng sườn.

Vừa lúc đó, trên miếng sườn kia xuất hiện một đôi đũa, đôi đũa đè nặng đũa của Diệp Lăng, không muốn cho hắn gấp lên.

“Ta dựa vào, nhiều sườn như vậy, ngươi tùy tiện gấp đi, đừng gấp của ta.” Diệp Lăng lập tức quát, hơn nữa ngẩng đầu, nhìn về phía người ngăn cản mình.

“Sao lại là ngươi? Đừng tưởng rằng ngươi là Hoàng Thượng mà ta sẽ để cho ngươi, miếng sườn này là của ta!”

Cuối cùng Diệp Lăng cũng thấy được Triệu Nhã Nhu, bất quá khi hắn biết Triệu Nhã Nhu chặn mình, hắn hoàn toàn không cam lòng yếu thế, không thả cho Triệu Nhã Nhu, trực tiếp đòi miếng sườn kia.

Lúc này đám thị nữ đầu đầy mồ hôi, cảm thấy có phải Diệp Lăng đang tìm chết không mà dám nói như vậy.

Chẳng qua các nàng giống những người trước kia, đều giật mình với phản ứng của Triệu Nhã Nhu, hoặc gọi là khiếp sợ thì đúng hơn.

“Ta cũng không cướp đoạt với ngươi! Ăn đi.” Triệu Nhã Nhu cười cười, chẳng những buông tha cho miếng sườn kia, còn gấp bỏ vào chén Diệp Lăng nữa.

“11”

Nữ thần a, chúng ta đang thấy gì vậy, có phải đang nắm mơ không? Tiểu Nữ Hoàng chẳng những không giết Hồ tộc này mà còn gấp cho hắn ăn, nhất định ta đang nắm mơ, thật bất khả tư nghị.

Trên khuôn mặt thị nữ hoàn toàn một bộ ta không tin.

Diệp Lăng nhìn nhìn Triệu Nhã Nhu, đột nhiên đình chỉ động tác, sau đó cũng gấp một

miếng thức ăn để vào chén Triệu Nhã Nhu, nói: “Ngươi cũng ăn!”

Triệu Nhã Nhu cùng Lý Nguyệt sùng sốt, các nàng đều bất ngờ về hành vi này của Diệp Lăng, trước cho dù quan hệ của Diệp Lăng cùng Triệu Nhã Nhu dù đi một chút cũng chưa từng cho nàng ném qua thứ gì, đều là Lý Nguyệt đưa.

Hiện tại hắn lại chủ động gấp thức ăn cho Triệu Nhã Nhu, điều này làm cho mọi người có cảm giác mặt trời mọc đằng tây.

“Ăn nhanh!” Diệp Lăng nhìn thấy Triệu Nhã Nhu bất động liền thúc giục nói.

“Ừ!” Triệu Nhã Nhu mang theo tươi cười ăn miếng thức ăn kia, nụ cười này làm cho Hoàng Gia thị nữ ngẩn ra, các nàng chưa từng gặp qua nó.

“Lại ăn cái này!” Diệp Lăng lại gấp một chút đồ ăn, Triệu Nhã Nhu tiếp tục ăn xuống.

Sau đó Diệp Lăng liên tục gấp rất nhiều đồ ăn, cơ hồ mỗi món đều gấp một lần, Triệu Nhã Nhu toàn bộ đều mang theo tươi cười ăn hết, giờ khắc này trong nàng có một loại cảm giác thực vi diệu.

“Tốt lắm, không có việc gì, Lý Nguyệt người cũng ăn!” Diệp Lăng nói một câu làm cho người ta trong nhất thời không hiểu được, sau đó hắn bắt đầu ăn, tốc độ như gió cuốn mây tan vậy.

Tuy nói tốc độ rất nhanh nhưng trên người Diệp Lăng lại mang theo một loại tư thế rất cao nhã, đây là đại gia tộc bồi dưỡng ra, người bình thường không thể có được.

Nhìn Diệp Lăng ăn thức ăn, Triệu Nhã Nhu bắt đầu vẫn cười, có điều rất nhanh biến mất, hơn nữa bắt đầu nhú mày, có điểm tức giận.

“Vừa rồi ngươi cho ta ăn có phải muốn ta thử không?” Triệu Nhã Nhu dùng một loại thanh âm thực bình thần hỏi, loại thanh âm này làm cho thị nữ gần đó cảm thấy phát lạnh, các nàng cảm thấy tựa hồ phải có chuyện phát sinh.

“Đúng vậy, nếu ngươi không ăn thì sao ta biết ngươi có hạ độc hay không!” Diệp Lăng vừa ăn vừa không thèm để ý nói.

“...”

Lúc này, trong ngự thư phòng cơ hồ tất cả âm thanh đều tiêu thất trừ bỏ thanh âm ăn uống của Diệp Lăng, ngoài ra đều biến mất, trở nên thật im ắng.

Thiếu niên Hồ tộc này thật cường hãn a, dám để Hoàng Thượng đến ăn thử chẳng trách mỗi món hắn đều gắp một chút. Cái này còn chưa tính, hắn lại dám trực tiếp nói ra, đang tìm chết sao?

“Ta chuẩn bị nhiều sơn hào hải vị như vậy cho ngươi mà ngươi lại lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, hoài nghi ta hạ độc!”

528. Chương 529: Lương Chúc (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 529: Lương Chúc (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Ngày hôm nay, có một ít người thừa dịp sinh nhật Triệu Nhã Nhu, cảm thấy có thể lẫn lộn được một ít chuyện tốt, kết quả bọn họ không nhận được ưu đãi gì, ngược lại còn làm cho họ cảm thấy hối hận không thôi.

Mà người tạo nên hết thảy hiện tại đang chơi đùa trong Ngự Hoa Viên, đi cùng Lý Nguyệt, thưởng hoa bắt bướm, rất tiêu dao tự tại

Lúc này không ai có thể đi vào Ngự Hoa Viên, trừ bỏ những người làm vườn!

Vốn Ngự Hoa Viên chính là nơi giải trí của hoàng tộc, có điều hiện tại không có hoàng tộc nên không ai đến cả.

Cũng vì vậy mà hai người mới ở trong Ngự Hoa Viên, được hưởng sự thanh tĩnh không ai quấy rầy, rất thoải mái, rất ngọt ngào...

Dùng lời của Diệp Lăng, kế hoạch của mình tựa hồ lại tiến thêm một bước, làm cho kế hoạch càng hoàn mỹ hơn nên Diệp Lăng quyết định ra tuyệt chiêu!

Âm nhạc cảm động, chuyện xưa lãng mạn, đây đều là những nơi yếu ớt của nữ nhân, dùng mấy thứ này rất dễ dàng làm cho một nữ nhân khóc, nói cách khác là có thể làm cho một nữ nhân cảm động.

Cho nên Diệp Lăng chuẩn bị ra chiêu, hắn nắm tay Lý Nguyệt, sóng vai ngồi trên một ghế dựa, một bên nhấp nhấp đong đưa, một bên sửa sang lại chuẩn bị kể chuyện xưa.

Lương Chúc hóa điệp, câu chuyện này tin rằng vĩnh viễn là bài ca buồn mà nhiều người thích nói đến nhất, chẳng những vì nó truyền lưu rất rộng, đồng thời cũng nói lên sự cảm động của nó, chỉ có cảm động mới có thể khắc sâu đến vậy.

Diệp Lăng dùng âm thanh cực kỳ cuốn hút kể lại câu chuyện xưa đẹp đẽ này, làm cho lòng Lý Nguyệt bị xúc động thật nhiều, bất giác chảy ra hai hàng nước mắt trong suốt.

Nếu một màn này bị người khác nhìn thấy có lẽ sẽ rất kinh ngạc bởi Lý Nguyệt luôn luôn lấy hình tượng quân nhân kiên cường xuất hiện trước mặt mọi người, cho dù gặp khó khăn đến đường nào nàng cũng chưa từng chảy ra một giọt nước mắt, vậy mà bây giờ nàng lại rơi lệ.

“Ta rơi lệ?” Lý Nguyệt cảm thấy khuôn mặt mình ươn ướt, vuốt mặt mình, tiếp xúc với nước mắt mình, nàng có điểm không tin được...

Đúng vậy, ngay cả Lý Nguyệt cũng không tin mình lại rơi lệ!

Có điều Diệp Lăng cũng không vì thế mà buông tha nàng, hắn còn dùng lá cây thò ra bài nhạc Lương Chúc, vào giờ khắc này, câu chuyện tình đẹp kia vẫn vờn quanh đầu óc Lý Nguyệt, hơn nữa còn có âm nhạc làm nàng chìm sâu vào trong nữa.

Nàng đã rơi vào tay giặc...

Lý Nguyệt tựa vào vai Diệp Lăng, vươn tay còn lại gắt gao ôm lấy hắn, mà nước mắt nàng vẫn còn chảy, lúc này nàng chỉ thầm nghĩ tìm một chốn an toàn để dựa vào, để vuốt ve an ủi thương cảm lòng mình. Rất rõ ràng hiện tại Diệp Lăng đã có tác dụng này, cũng vì vậy mà Lý Nguyệt vĩnh viễn không thể quên cảm giác lúc này, cảm giác ôm Diệp Lăng...

Không thể không nói lần sáng tạo cơ hội này của Diệp Lăng rất thành công, nếu đám người Lãnh Huyết Ngũ ở đây nhất định sẽ hoan hô, đồng thời cũng sẽ vụng trộm khóc. Có lẽ Lãnh Huyết Ngũ sẽ không khóc nhưng Athena và Lãnh Huyết Thất nhất định sẽ.

Mặc kệ vì nguyên nhân gì, giờ khắc này Diệp Lăng và Lý Nguyệt hợp thành một cái hình ảnh thực hoàn mỹ, càng thêm mộng ảo hơn trong Ngự Hoa Viên vốn đã như mộng ảo rồi.

Nếu có người thấy được hình ảnh này sẽ bị nó hấp dẫn thật sâu, vĩnh viễn không thể quên!

Lại nếu đám người Lý Thiên Quân thấy được hình ảnh này, nhất định sẽ vứt bỏ hết thấy, toàn tâm toàn ý duy trì hai người ở cùng một chỗ, sẽ ném hết tất cả những ý kiến phản đối ra sau đầu.

Mà hai người trong tranh, Diệp Lăng cảm giác dường như mình đã thành công, hắn đã hoàn toàn lừa gạt được tình cảm của Lý Nguyệt rồi, đồng thời hắn cảm thấy tựa hồ cảm giác này cũng rất tốt, nếu bỏ đi dụng tâm bất lương ra thì thật tốt...

Ý tưởng của Lý Nguyệt rất đơn giản, nàng chỉ mong có thể tiếp tục như vậy đến vĩnh hằng!

Nếu có thể thì thời gian cứ dừng lại ở đây đi, vĩnh viễn...

Có điều đây là điều không thể thời gian sẽ không dừng lại, mà câu chuyện xinh đẹp đến đâu cũng có lúc tàn!

Bất quá trí nhớ có thể vĩnh viễn lưu lại nó, đây sẽ là kỷ niệm mà Lý Nguyệt vĩnh viễn không thể quên được!

Sau đấy Diệp Lăng và Lý Nguyệt ngồi cùng một chỗ thật thật lâu, hai người vẫn duy trì im lặng, không phát ra thanh âm gì, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương.

Qua bao lâu không biết, dù sao bọn họ chỉ cảm thấy mới có một lát mà thôi.

Lúc này Diệp Lăng đánh vỡ sự trầm mặc: “Lý Nguyệt, cho ta mượn Thiên Cơ Giáp xem một hồi a.” Diệp Lăng thực vô lương tâm đánh đến chủ đề, hắn vẫn không quên mục đích của mình - lừa Thiên Cơ Giáp.

Nếu lúc này Lãnh Huyết Ngũ ở đây nhất định sẽ mắng Diệp Lăng đần độn, sao có thể trực tiếp như vậy, làm thế sẽ phá hư bầu không khí này.

Bất quá Lý Nguyệt lại như không có cảm giác gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu nói: “Ừ, biết rồi!”

“Vậy lập tức cho ta!” Diệp Lăng thấy Lý Nguyệt đáp ứng lập tức hưng phấn nói, lúc này hai tay hắn đang đặt trên hai vai Lý Nguyệt.

“Hiện tại? Không thể!” Lý Nguyệt ngần ngại, sau đó lắc lắc đầu nói.

“Vì sao?” Diệp Lăng hỏi.

“Đần độn ! Thiên Cơ Giáp sẽ làm quần áo ta biến mất, chẳng lẽ ngươi muốn ta trần truồng sao?” Lý Nguyệt gõ đầu Diệp Lăng một cái, ngượng ngùng nói.

“Không sao cả, tìm một chỗ đổi, ta canh chừng giúp ngươi!” Diệp Lăng nhìn nhìn chung quanh, sau đó chỉ vào cung điện bên ngoài, Ngự Hoa Viên này tựa hồ không được tốt lắm, vạn nhất cảnh xuân tiết ra ngoài sẽ không tốt, hay là đi tìm cái phòng ở cho chắc.

“Sao ngươi cứ muốn nhìn Thiên Cơ Giáp như vậy, đến nỗi ta hoài nghi có phải ngươi vì Thiên Cơ Giáp mới tới gần ta không.” Lý Nguyệt tức giận nói, sau đó kéo Diệp Lăng đi về phía cung điện kia, rõ ràng tuy lời nàng là vậy nhưng cũng đã đáp ứng yêu cầu của hắn rồi.

Ách, ta đúng là vì Thiên Cơ Giáp, sao ngươi lại biết.

Thiếu chút nữa Diệp Lăng đã nói ra, may mà thời khắc mấu chốt hắn đã nhận được, đồng thời cũng âm thầm cảm thấy may mắn, nếu hiện tại lấy được Thiên Cơ Giáp thì mình đã có thể trốn.

Chỉ cần Diệp Lăng muốn đi thì phòng ngự nơi này cơ hồ bằng 0, hắn có thể quay lại tự nhiên, cho dù Thiết Tinh thị vệ vẫn đi theo Diệp Lăng thì hắn cũng có biện pháp bỏ chạy.

Triệu Nhã Nhu, kiếp sau tái kiến a, không, kiếp sau cũng đừng gặp, tốt nhất là đời đời kiếp kiếp đều không gặp gỡ!

Đang lúc Diệp Lăng hưng phấn, đang chuẩn bị đi vào cung điện kia cùng Lý Nguyệt để thay Thiên Cơ Giáp, tại thời khắc mấu chốt này lại có người phá hủy chuyện này, làm cho Diệp Lăng phi thường khó chịu, bất quá lại không có cách nào cả.

529. Chương 530: Lương Chúc (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 530: Lương Chúc (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Các người muốn đi đâu? Yến hội đã bắt đầu rồi, các người không quên chứ?” Triệu Nhã Nhu đột nhiên sát ra, hỏi Diệp Lăng và Lý Nguyệt.

Lúc này Diệp Lăng mới phát hiện hình như đã chạng vạng rồi, cách sinh nhật Triệu Nhã Nhu đã không xa, mà Triệu Nhã Nhu đã lại đây tức là mình đã không còn thời gian ở một mình cùng Lý Nguyệt nữa rồi.

Chỉ thiếu chút nữa thôi, chỉ cần thời gian nhiều hơn một chút là ta đã thành công rồi, Triệu Nhã Nhu, ngươi không thể đến trễ một chút sao?

Nếu hỏi Triệu Nhã Nhu như vậy, nhất định nàng sẽ cảm thấy thực ủy khuất, nàng chỉ vì muốn sớm một chút nên liều mạng đuổi thời gian, xử lý tất cả các chuyện khác.

“Bắt đầu rồi sao? Vậy Fox công tử, sau này chúng ta lại nói tiếp.” Lý Nguyệt nói, trên mặt cũng hơi bưng đở, dù sao chuyện này cũng làm người ta cảm thấy rất ám muội.

“Được rồi!” Lúc này Diệp Lăng có thể nói gì đây? Tiếp tục miễn cưỡng thì nhất định Lý Nguyệt sẽ không chịu, chỉ có thể chờ tiệc tối chấm dứt rồi tính.

Vì phát tiết sự bất mãn của mình, Diệp Lăng liền nói một câu: “Triệu Nhã Nhu, nha đầu người thật sự rất phiền toái, chỉ biết gây trở ngại người khác.”

Những lời này của Diệp Lăng quả thật có thể nói là long trời lở đất, cho dù mọi người đã quen giật mình trước đó nhưng câu này quả thật quá kinh người, chỉ tên nói họ với Hoàng Thượng còn chưa tính, còn gọi Hoàng Thượng là một nha đầu.

Vô luận là ở điểm nào cũng làm cho người ta không thể tiếp thụ, khiếp sợ không thôi.

Kỳ thật lấy tính cách của Diệp Lăng thì hẳn cũng sẽ không nói như vậy, hẳn luôn luôn rất có lễ phép với người khác, đây cũng là điều tất cả mọi người công nhận. Tuy hẳn rất mơ hồ nhưng về mặt lễ tiết thì hẳn vẫn rất đúng mực.

Cho dù quan hệ đối địch đi nữa, chỉ cần không làm cho hẳn rất chán ghét thì hẳn cũng sẽ rất lễ phép.

Chẳng qua cũng không biết vì sao hẳn lại nói với Triệu Nhã Nhu như vậy. Với Triệu Nhã Nhu, hẳn cũng không thể nói rõ là rất hàn, dựa theo thói quen của hẳn thì hẳn sẽ có điều lễ phép với nàng.

Có điều đôi khi, loại lễ phép này của hẳn cũng không làm cho người ta cảm thấy thoải mái, ngược lại sẽ càng làm họ nổi trận lôi đình, quá khứ có chuyện có thể chứng minh điểm này.

“Người...” Thân thể Triệu Nhã Nhu run rẩy, giống như phải bùng nổ vậy, đây là chuyện tất cả mọi người chưa từng thấy qua, trước kia cho dù nàng sinh khí cũng rất lãnh tĩnh, bình

tĩnh đến đáng sợ.

Rất nhiều năm sau Lý Nguyệt mới biết được lúc đó quả thật Triệu Nhã Nhu rất tức giận, muốn bùng nổ bởi Diệp Lăng nói trúng vết đau trong lòng của nàng, bất quá cuối cùng nàng cũng không bộc phát ra, vẫn nhịn lại được.

“Chúng ta đi thôi, đi xem sinh nhật của ta có làm cho ta vừa lòng hay không.” Triệu Nhã Nhu ngừng run rẩy, lạnh lùng nói, đồng thời khi nàng thấy Diệp Lăng và Lý Nguyệt nắm tay nhau, không biết vì nguyên nhân gì lại chen vào giữa, tách hai người ra.

Có lẽ vì vừa rồi, nàng cảm thấy Diệp Lăng không để mình thoải mái thì mình cũng sẽ không cho hẳn cảm thấy tốt lành gì.

Rất quái lạ, thật sự rất quái lạ!

Lúc này ngay cả Diệp Lăng cũng phát giác Triệu Nhã Nhu có điểm gì là lạ chứ đừng nói những người khác, trong lòng mọi người đều có nghi hoặc như vậy, không rõ vì sao Triệu Nhã Nhu lại chịu đựng Diệp Lăng như thế.

Đúng vậy, vì sao có thể chịu được? Từ phản ứng vừa rồi của nàng thì hẳn là rất tức giận mới đúng, nhìn tính cách của nàng thì ai chọc phải nàng chẳng phải lập tức bị giết sao?

Hết thấy đều rất kỳ quái!

Chẳng lẽ nói, nàng thật sự đã thích thiếu niên Hồ tộc này? Người mà nghe đồn là “tiểu bạch kiếm”.

Nếu là như vậy thì “tiểu bạch kiếm” kia cũng lợi hại quá, chẳng những bắt được trái tim băng lạnh ngàn năm của Lý Nguyệt mà ngay cả trái tim biến thái của Nữ Hoàng cũng thế.

Đương nhiên đây vẫn chỉ là suy nghĩ trong lòng, bọn họ không dám nói ra khỏi miệng, đó là muốn chết.

Triệu Nhã Nhu là có thể dễ dàng tha thứ hành vi của Diệp Lăng, nhưng không có nghĩa là nàng có thể dễ dàng tha thứ người khác. Đương nhiên, nếu người có dũng khí thì cũng có thể đi trả thù nhưng kết quả có chết hay không thì chưa biết được.

Cứ như vậy, Triệu Nhã Nhu có điểm lạnh lùng dần Diệp Lăng đến sân, lúc đó có một vài khách nhân đã đến, bọn họ đều lại đây chúc Triệu Nhã Nhu vạn vạn.

Bất quá lúc này tâm tình nàng không tốt nên tất cả mọi người chỉ có thể tự đòi mất mặt, chỉ có thể mặt mày xám tro quay về.

Mà mọi người cũng không hỏi nhiều với hiện tượng này, dù sao Triệu Nhã Nhu là hỉ nộ vô thường, người như vậy sẽ không ai đi quan tâm vì sao nàng sinh khí, điều này hoàn toàn là dư thừa.

Không chỉ có những khách nhân này không hay ho mà ngay cả nhân viên công tác chuẩn bị mở yến hội cũng vậy, ai làm nàng cảm thấy không thoải mái đều bị trừng phạt.

Những nhân viên công tác này thực vô tội, kỳ thật bọn họ đã làm tốt lắm rồi, chỉ không hợp ý Triệu Nhã Nhu mà thôi. Đương nhiên nếu không phải tâm tình nàng không tốt thì cũng sẽ không bị trừng phạt.

May mà Triệu Nhã Nhu còn có chút đúng mực, không xuống tay quá nặng, chỉ trừng phạt một chút mà thôi, ừ, với nàng mà nói đúng là chút chút thật...

“Hoảng Thượng, khách nhân của ngươi nhiều, chúng ta ra ngoài tự do hoạt động, người đi tiếp đón bọn họ đi.”

Tuy rằng mọi người biết Triệu Nhã Nhu tâm tình không tốt nhưng không chào hỏi lại không được nên người chúc nàng vẫn liên miên không dứt.

Tin rằng tình huống này vẫn sẽ tiếp tục, có khi liên tục đến tận lúc yến hội chấm dứt, tất nhiên Diệp Lăng sẽ không tốn thời gian cùng Triệu Nhã Nhu, hẳn lựa chọn chạy lấy người.

Triệu Nhã Nhu cũng rất bất đắc dĩ, nàng làm Hoàng Thượng cũng không thể làm quá mức, hơn nữa nói thế nào thì những người này cũng đến vì sinh nhật mình, vì chúc phúc mình nên mình cũng phải hơi ứng phó một chút.

về phần Diệp Lăng thì cứ để hắn đi chơi một hồi đi, lát nữa lại tìm hắn.

Diệp Lăng thoát khỏi Triệu Nhã Nhu liền ngồi ở một góc, cùng Lý Nguyệt trò chuyện, ăn điểm tâm, uống chút trà thơm

Không thể không nói những thứ ở hoàng cung quả thật không sai, điểm tâm tinh xảo ngon miệng, trà thì ngát hương làm lòng người cũng tốt hơn nhiều lắm.

Hiện tại Diệp Lăng đang như thế, tâm tình hắn rất không sai, bỏ đi một ít nhân tố thì nơi này vẫn là một nơi nói chuyện yêu đương, có thể gia tăng cảm tình với Lý Nguyệt.

“Tiểu bạch kiểm, sao ngươi có thể đến được đây?”

Buổi tối người ngày càng nhiều, mà trong đó cũng không thiếu một ít quý tộc trẻ tuổi, cũng tồn tại người theo đuổi Lý Nguyệt, mà bọn họ lại thu được tin tức rằng Lý Nguyệt sẽ đến đây tham gia yến hội nên bọn họ vừa đến liền tìm xem Lý Nguyệt đang ở đâu.

Chẳng qua lúc ấy Lý Nguyệt vẫn ngồi ở góc cùng Diệp Lăng, khó nhìn thấy nên từ đầu không ai biết nàng đã đến.

Mãi đến sau này, khi người của Lý gia đến mới biết hóa ra Lý Nguyệt đã sớm vào cung, hơn nữa là đi cùng Diệp Lăng thì bọn hắn mới đi khắp nơi kiếm nàng, rốt cục phát hiện hai người đang ngồi trong góc cười nói nói.

Mà thấy hai người cười cười nói nói, bọn họ bắt đầu ghen tuông...

530. Chương 531: Khách Nhân Của Nữ Hoàng (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 531: Khách nhân của Nữ Hoàng (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

“Ta cũng không muốn đến, bắt quá cũng không có cách nào, Hoàng Thượng nàng bắt ta phải qua thôi.” Diệp Lăng nhìn đám thanh niên đang căm tức kia, mặt vô biểu tình nói.

“Hoàng Thượng? Hừ, ngươi cứ xuy ngu đi, một cái tiểu bạch kiểm như ngươi chẳng lẽ Hoàng Thượng cũng phải nuôi ngươi sao?” Những người đó rất là khinh thường nói, ở trong mắt bọn họ, Diệp Lăng chính là một tiểu bạch kiểm yếu đuối.

“Lại nói tiếp, ta cũng hoài nghi, cảm thấy thật sự nàng muốn nuôi ta cả đời.” Diệp Lăng có điểm nghiêm túc nói, mà “nuôi” trong lời hắn kỳ thật không đồng nghĩa với người khác.

Diệp Lăng cảm thấy Triệu Nhã Nhu muốn giam lỏng mình, như vậy cũng chẳng khác gì nuôi mình, chỉ là cách nói hơi khác nhau thôi.

“Thật đúng là một tiểu bạch kiểm không biết xấu hổ, ngươi nắm mơ à, Hoàng Thượng là ai, nếu nàng dễ dàng bị tiểu bạch kiểm nhà ngươi lừa thì ta đã sớm đi rồi!” Có người rất là khinh thường nói.

“Ý ngươi là, ngươi cảm thấy quá khó để thu phục nàng nên ngươi mới lui để cầu tiến, theo đuổi Lý Nguyệt tiểu thư sao?” Một người lên tiếng nói.

Đừng nhìn bọn hắn cùng đến đây thảo phạt Diệp Lăng, bản thân bọn hắn vẫn là tình địch, chiến đấu giữa bọn họ sẽ không đình chỉ, hơn nữa ân oán trước kia cũng không ít nên khi có người có lỗi hồng, người khác sẽ lập tức đả kích.

“Không phải, ta chỉ ví dụ thôi, người ta yêu là Lý Nguyệt tiểu thư đời đời kiếp kiếp sẽ không thay đổi.” Người trước khấn trương nói.

“Nghe nói, trước kia ngươi theo đuổi Diệp Lam Vũ cũng nói như vậy, là trước kia ngươi nói láo hay bây giờ đang nói láo?” Lại có người nói.

Diệp Lam Vũ?! Mắt Diệp Lăng sáng ngời, nhìn về phía người trước, tựa hồ có điểm ấn tượng với hắn.

Mà người trước đã im lặng, dù hắn trả lời thế nào cũng không thích hợp, đều bị Lý Nguyệt khinh thường nên tốt nhất là lựa chọn trầm mặc.

Trải qua lần rẽ này, Diệp Lăng lại như biến thành người đứng xem, không có chuyện gì của hắn nữa nên hắn lại uống trà nói chuyện phiếm, với Lý Nguyệt.

Rất nhanh đám người đang thảo phạt người trước phát hiện nữ diễn viên của mình lại bị tiểu bạch kiểm kia lừa đi mất, mình làm những chuyện như thế này lại trở nên vô nghĩa.

Giải quyết tình địch kia làm gì, nguy hiểm lớn nhất vẫn còn đây, hơn nữa còn đang dần đầy bọn hắn vào “tử lộ”.

“Tiểu bạch kiểm, cách xa Lý Nguyệt tiểu thư một chút!”

“Lý Nguyệt tiểu thư sao ngươi còn ngồi cùng một chỗ với tiểu bạch kiểm này, trước hắn làm như thế mà ngươi không cảm thấy gì sao?”

Lập tức đám người đó ồn ào như chợ, muốn nuốt hết cả Diệp Lăng cùng Lý Nguyệt.

“Mời các người...” Lý Nguyệt đứng lên, rất là bình thản nói, sau đó rất nhanh hai mắt nàng lạnh như băng, lạnh lùng nói: “Câm miệng!”

“A...”

Mọi người tựa hồ rất giật mình, giật mình với những lời của Lý Nguyệt, tựa hồ trước giờ nàng chưa từng lạnh như vậy!

“Đầu tiên ta muốn nói một chút, bộ dạng hắn rất được nhưng không phải tiểu bạch kiểm! Sau đây, ta ở cùng một chỗ với ai là chuyện của ta, các người không có tư cách quản! Cuối cùng, mời các người cách xa chúng ta ra một chút, đừng gây trở ngại chúng ta!” Lý Nguyệt nhìn những người đó, lãnh đạm nói.

“Lý Nguyệt...”

“Ta không muốn nói đến lần thứ hai, các người có hiểu không!” Lý Nguyệt lạnh lùng

nói.

“Hồ ly tiểu tử, ta muốn quyết đấu với ngươi, lấy danh nghĩa của Cao Lôi ta, không chết không thôi!” Một người vọt đến trước mặt Diệp Lăng, một kiếm chỉ hướng Diệp Lăng, kiếm chỉ cách hần hơn mười cm.

Thanh kiếm hàn quang lóng lánh kia và gương mặt ngằn ra của Diệp Lăng, trong một khắc kia tựa hồ đã biến thành tiêu điểm toàn trường, không chỉ người gần đó chú ý mà đã bắt đầu lan đến toàn yến hội.

“Người kia là ai?”

“Ngươi còn không biết à? Hần chính là tiểu bạch kiếm bên cạnh Lý Nguyệt gần đây!”

“À, là hần à, lại nói tiếp, hần đúng là tuần mỹ, rất có tiềm chất làm tiểu bạch kiếm!”

Một ít quý tộc lắng chuyện bắt đầu đàm luận, mà những người này cũng chỉ nói, sẽ không đi ngăn cản gì cả, cho dù ở đây phát sinh đại chiến thì họ cũng sẽ “tám”, sẽ mặc kệ.

“Cao hầu tước, hình như kia là lệnh công tử thì phải, ngươi mau bắt hần thu hồi vũ khí đi.” Lý Thiên Quân thấy rõ ràng lập tức nói với một trung niên quý tộc đối diện, người này đúng là phụ thân của tên đang chỉ kiếm vào Diệp Lăng!

Lý Thiên Quân còn có chút giao tình với Cao hầu tước này nên lập tức nhắc nhở.

Nếu đổi thành lúc sáng thì Lý Thiên Quân chỉ biết cổ vũ Cao hầu tước kia, để con hần đuôi Diệp Lăng khỏi bên cạnh nữ nhi mình nhưng hiện tại thì không bởi hần đã biết một việc.

“Không phải chỉ là một tiểu bạch kiếm nhất gan sợ phiền phức sao, ta biết hần là công tử Fox gia tộc, bắt quá Fox gia tộc cũng không thể làm cho ta cảm thấy sợ hãi, hần muốn qua thì qua, ta sẽ ở đây chờ!” Cao hầu tước rất là khinh thường nói, hần cảm thấy Diệp Lăng căn bản không đáng giá nhắc tới, cho dù Fox gia tộc đến đây thì hần cũng không sợ.

“Đừng, thiếu niên Hồ tộc này không phải đơn giản như các ngươi tưởng, ngươi nhanh gọi lệnh công tử về đi, nếu không liền chậm!” Lý Thiên Quân lại nhắc nhở, xem ra quan hệ hai người coi như không sai.

“Thật vậy sao?” Cao hầu tước nghi hoặc, do dự, mà vì một cái do dự của hần mà sự tình trở nên không thể cứu vãng, mà sau này hần vẫn rất hối hận vì sao lại do dự một chút, vì sao không ngăn cản ngay từ đầu đi.

“Cao...” Cao hầu tước chuẩn bị gọi con mình, nếu Lý Thiên Quân đã nói vậy thì nhất định có lý do của hần, mình hần nên nghe một chút.

Lui một vịn bước mà nói, mình nghe lời Lý Thiên Quân thì chẳng khác nào đã cho hần mặt mũi, coi như là một loại lấy lòng thì có sao không làm? Hơn nữa chỉ kiếm vào một người như thế cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Có điều hần phát hiện khi hần chuẩn bị kêu thì đã có người nhất chiêu chế phục Cao Lôi

Cũng không phải là nói khoa trương, quả thật là nhất chiêu chế phục, vèn vèn chỉ dùng nhất chiêu đã chế phục một Vũ Giả không tính kém như Cao Lôi rồi, từ đó có thể nhìn thấy người xuất chiêu mạnh mẽ cỡ nào.

Mà người có thân thủ như vậy cũng không nhiều, trong yến hội này cũng chỉ có mấy tay, bắt quá đại bộ phận đều cổ kị thân phận, sẽ không trực tiếp ra tay, duy độc chỉ có một người có thể ra tay không hề cổ kị, người này cũng là người quen của Diệp Lăng - Thiết Tĩnh thị

Lại nói tiếp, trước khi Thiết Tĩnh thị vịn ra chiêu, Diệp Lăng đang làm một việc, hần lấy ngón tay bắn kiếm của Cao Lôi, phát ra từng đợt âm thanh ong ong.

“Xin lỗi, có thể tránh thanh kiếm này ra không, đao kiếm không có mắt, rất nguy hiểm!” Lúc đấy Diệp Lăng cười nói một câu như vậy, làm cho tất cả mọi người ngây ra một chút, tựa hồ không ai nghĩ đến hần lại trấn định đến vậy!

531. Chương 532: Khách Nhân Của Nữ Hoàng (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 532: Khách nhân của Nữ Hoàng (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Dựa vào một phần trần định này của Diệp Lăng làm cho người ở đây biết được một chuyện, tiểu bạch kiểm này tựa hồ cũng không phải yếu đuối như trong đồn đãi

Mà ngay khi mọi người còn chưa kịp nghĩ gì, Thiết Tĩnh thị vệ ngay trong chớp mắt đã bắt Cao Lô lại, điều này làm cho rất nhiều người giật nảy mình, không biết vì sao Thiết Tĩnh thị vệ lại ra tay, tựa hồ Diệp Lăng không đáng để hắn phải ra tay.

Cho dù đây là sinh nhật Triệu Nhã Nhu thì cũng có thể là Hoàng Gia thị vệ chứ không đến mức hắn phải qua.

Khi mọi người còn chưa ngấm lại xong, một loạt chuyện kinh ngạc khác liên tục phát sinh, làm cho người ta không kịp hồi thần.

“Fox công tử, xin lỗi đã để người sợ hãi!” Thiết Tĩnh thị vệ giải thích làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn, bọn họ cảm thấy Thiết Tĩnh thị vệ ra tay đã là rất tốt, không cần thiết phải giải thích, ít nhất là với người có thân phận như Diệp Lăng thì hắn là không cần.

Sau đấy Triệu Nhã Nhu từ từ đi tới, lạnh lùng nói với Cao Lô: “Người gọi là Cao Lô phải không, rất tốt a, cũng dám động kiếm ở trên sinh nhật của ta, còn dùng kiếm chìa vào khách nhân ta mời đến nữa!”

Lãnh ý của Triệu Nhã Nhu làm cho lỗ chân lông của người ở đây co rút lại, mà Cao Lô dưới đất cùng Cao hầu tước ở xa xa đều mồ hôi lạnh đầm đìa, thật giống như nhìn thấy Từ Thần vậy.

Đúng vậy, Triệu Nhã Nhu như vậy trên cơ bản không khác gì Từ Thần!

Mà lúc này mọi người cũng chú ý đến một chuyện là câu nói cuối cùng của Triệu Nhã Nhu kia, khách nhân nàng mời tới, chẳng lẽ nói Hồ tộc thiếu niên này là khách nhân của nàng? Không phải đi cùng Lý Nguyệt tới?

Nếu vậy thì Cao Lô kia xem như xong rồi!

“Hoàng Thượng, xin tha thứ tiểu nhi vô tri mà tha cho hắn a!” Cao hầu tước lập tức chạy tới quỳ trên mặt đất, khẩn cầu Triệu Nhã Nhu.

“Nếu vô tri thì còn giữ hắn lại làm gì!” Triệu Nhã Nhu lạnh lùng nói.

“...” Cao hầu tước nhất thời nghẹn lời, hắn không nghĩ tới lời cầu tình của mình lại bị Triệu Nhã Nhu coi như chuẩn tắc trừng phạt.

“Hoàng Thượng, xin nghĩ lại!” Lý Thiên Quân xuất đầu thay Cao hầu tước, hành động này làm cho Cao hầu tước cảm động.

“Ta nghĩ lại rồi, không thể bỏ qua cho hắn!” Triệu Nhã Nhu lãnh đạm trả lời.

Lời của Triệu Nhã Nhu làm cho Cao hầu tước nhất thời câm miệng, mà Lý Thiên Quân cũng không nói gì nữa, bởi có nói thêm gì thì cũng chỉ làm nàng càng giận thêm

“Thả hắn...”

“Ta nói không thể. các người có nghe hay không, đừng khảo nghiệm kiên nhẫn của ta!” Thanh âm Triệu Nhã Nhu rất rất lạnh.

“Nhưng người không thả hắn thì ta không đi được a!”

“? Cái gì không đi được?” Triệu Nhã Nhu có điểm nghi hoặc, sau đó đột nhiên xoay người nhìn về phía Diệp Lăng, chỉ thấy lúc này Diệp Lăng đang bị Cao Lô trong tay Thiết Tĩnh thị vệ cản đường ra.

Lúc này Diệp Lăng chỉ là muốn rời khỏi, hẳn cũng mặc kệ Cao Lô có bị Triệu Nhã Nhu xử tử hay không, dù sao đối phương cũng cầm kiếm chỉ vào mình, không lẽ lại vì người như vậy đi trêu chọc Triệu Nhã Nhu.

Có điều nhìn thấy Cao Lô quỳ trước mặt mình, bộ dạng đáng thương như vậy làm Diệp Lăng mềm lòng, cầu tình giúp hắn một lần, bất quá cũng chỉ một lần mà thôi.

Ai, ta đúng là người tốt mà.

“Hắn chặn đường của ngươi à? Vậy thì giết hắn đi!” Triệu Nhã Nhu lạnh lùng nói.

Lúc này Diệp Lăng lắc lắc ngón tay nói: “Ê ê, ngươi là một nữ hài tử, đừng luôn hô đánh hô giết vậy chứ, thả hắn đi, cũng không phải chuyện lớn gì, tội cũng không chí tử!”

Những lời này của Diệp Lăng làm toàn trường sợ ngây người, tất cả mọi người không ngờ Diệp Lăng lại khuyên Triệu Nhã Nhu, hơn nữa còn coi nàng như một nữ hài tử bình thường.

Có lẽ vì hắn là Hồ tộc, cũng không biết quy củ của nhân tộc a! Rất nhiều người đều dùng ý tưởng này để giải thích, cũng chỉ có nó mới có thể giải thích được.

Mà lúc này vui vẻ cảm động nhất không ai qua được hai phụ tử Cao gia, hành vi này của Diệp Lăng làm họ thấy được có sinh cơ.

Bất quá mọi người lại hoài nghi Triệu Nhã Nhu sẽ nghe Diệp Lăng sao? Lấy sự hiểu biết của họ với Triệu Nhã Nhu, cảm thấy tỷ lệ việc này rất thấp, cực kỳ thấp!

“Vừa rồi hắn lại cầm kiếm chỉ vào ngươi mà ngươi còn muốn buông tha hắn?” Triệu Nhã Nhu không làm ra quyết định mà nhìn Diệp Lăng hỏi.

“Ta cũng không phải Hoàng Đế, người cầm kiếm chỉ vào ta cũng nhiều lắm, mà những người đó cũng không chết vậy.” Diệp Lăng hồi đáp, dường như hắn không nói rõ một chút, những người đó đều nhận được giáo huấn, có thể cả đời cũng không thể cầm kiếm.

“Ngươi xác định?” Triệu Nhã Nhu hỏi.

“Ừ!” Diệp Lăng gật đầu.

“Vậy được rồi, ta có thể tha chết cho hắn nhưng không thể cứ như vậy buông tha cho hắn được, dù sao hắn cũng cầm kiếm chỉ ngươi ngay trên sinh nhật của ta, mà ngươi lại là ta mời đến.” Triệu Nhã Nhu lạnh lùng nói.

Tội chết có thể tha, tội sống khó thoát!

Đây chính là những điều Triệu Nhã Nhu muốn nói, mà những lời này làm hai cha con Cao gia vui vẻ, tuy không biết sẽ bị trừng phạt gì nhưng có thể sống sót là vui rồi.

Mà lúc này cơ hồ tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kinh dị nhìn Diệp Lăng bởi từ trước đến giờ, bọn họ còn chưa thấy ai có thể thay đổi chủ ý của Triệu Nhã Nhu, mà hiện tại Diệp Lăng chỉ nói mấy câu là có thể làm nàng thay đổi một cái quyết định, điều này thật sự làm họ cảm thấy ngoài ý muốn.

Khi mọi người còn đang suy nghĩ về điều này, Diệp Lăng lại lên tiếng, những lời này lại làm cho người ta trầm mặc, hơn nữa cảm thấy có lẽ Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu ở mặt nào đó mà nói quả thật rất xứng đôi.

“Ta chỉ nói ngươi đừng giết hắn thôi, cũng không nói là buông tha hắn, ngươi cứ tùy tiện tiện phết đi tay cầm kiếm của hắn là được, hôm nay là sinh nhật của ngươi, tốt nhất đừng thấy máu, nếu không ngươi sẽ rất không hay ho... Ý sai rồi, hẳn là cho ngươi không hay ho chứ! Thiết Tĩnh thị vệ, chém đứt tay phải vị Cao công tử này đi!” Đột nhiên Diệp Lăng nhớ tới đường như mình và Triệu Nhã Nhu là đối địch, nàng không hay ho thì mình sướng thôi, còn có thể chúc mừng một chút.

N II

Tất cả mọi người trầm mặc, cơ hồ đều thầm than trong lòng, thiếu niên Hồ tộc này cũng rất lãnh khốc, có thể thoải mái nói ra quyết định đến tương lai cả đời của người khác như vậy.

Nếu như vậy, từ một góc độ nào đó thì Triệu Nhã Nhu và Diệp Lăng là cùng một loại người.

Đương nhiên mỗi người đều có một ít tính cách tương tự với người khác nhưng không có nghĩa là ai cũng như ai, chẳng qua Diệp Lăng đối địch mới vậy, hơn nữa hắn làm vậy đã là tốt rồi, ít nhất vừa rồi hắn không để Triệu Nhã Nhu giết người kia.

Mà lúc này Cao Lô phụ tử hai người đều tối tăm mặt mày, oán hận nhìn Diệp Lăng. Phế đi tay phải Cao Lô chẳng khác nào phế đi Cao Lôi, cái này càng thống khổ hơn so với giết hắn!

Có lẽ nếu Diệp Lăng biết ý tưởng của hai người sẽ nói, kỳ thật có thể sống, vô luận thế nào cũng tốt hơn chết.

Chỉ có những người không có dũng khí sống sót mới cảm thấy chết còn tốt hơn sống, mà người cảm thấy cuộc sống của mình sống không bằng chết kỳ thật vì họ không thể tiếp thụ sự thật, không thể thay đổi cuộc sống của mình.

Không phải có câu nói, cuộc sống như cường ..., nếu không thay đổi được thì phải học cách hưởng thụ!

532. Chương 533: Khách Nhân Của Nữ Hoàng (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 533: Khách nhân của Nữ Hoàng (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Thiết Tĩnh thị vệ nghe Diệp Lăng nói tất nhiên sẽ không động thủ, hắn là người của Triệu Nhã Nhu, không phải của Diệp Lăng, cái này phải phân rõ. Hơn nữa Diệp Lăng còn nói muốn cho Triệu Nhã Nhu không hay ho thì càng không thể nghe hắn.

“Hừ! Thiết Tĩnh, phế đi hai tay của hắn! Đừng thấy máu!” Triệu Nhã Nhu hừ lạnh nói, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu đừng thấy máu nữa.

“Vâng!” Thiết Tĩnh thị vệ đáp, cũng chuẩn bị dùng đầu khí phế đi hai tay của Cao Lô...

“Khoan khoan, không phải chỉ tay phải sao?” Diệp Lăng lập tức ngăn cản.

Cao Lô phụ tử thực đáng thương nhìn Triệu Nhã Nhu, ánh mắt như muốn nói, hồ ly kia nói đúng, không phải chỉ một mình tay phải sao? Sao lại biến thành hai tay rồi!

Phế đi tay phải ít ra còn tay trái, tuy không rất tiện lợi nhưng một hồi cũng quen, ít nhất cũng coi như tiện.

Nhưng nếu bị phế đi cả hai tay, không còn cái nào cả, sự khác biệt giữa một cánh tay và không có cánh tay nào cả thật sự quá lớn.

“Tay trái cũng có thể cầm kiếm vậy, chắc gì không có lần tiếp theo, phế hắn đi!” Triệu Nhã Nhu lãnh đạm nói.

Ca ca...

“A...”

Thanh âm xương cốt vỡ vụn và tiếng kêu thảm thiết của Cao Lô vang vọng rõ ràng làm cho trái tim những người ở đây đều nhảy dựng lên, làm cho bọn họ như có điểm đồng cảm vậy.

Thiết Tĩnh thị vệ phế rất hoàn toàn, vừa đánh gãy gân mạch trên cánh tay Cao Lô, đồng thời còn đánh nát xương tay của hắn!

Cao Lô đã hoàn toàn bị phế đi!

Tựa hồ không ai nghĩ đến kết quả này, mà ngẫm lại một chút, bọn họ ngạc nhiên phát hiện người tạo ra hậu quả này hóa ra lại là “tiểu bạch kiếm” trong đồn đãi kia.

Vén vén chỉ vì Cao Lô chỉ kiếm vào hấn!

Khi mọi người đưa ánh mắt tập trung đến đầu sở Diệp Lăng này lại phát hiện hấn đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, dùng một chiếc đũa chọt chọt Cao Lô, lúc này Cao Lô đã đau đến hôn mê.

“Ê, người chết chưa vậy!”

Uy uy, người ta đã như vậy rồi sao người không chịu buông tha.

Triệu Nhã Nhu cũng cảm thấy kỳ quái, lúc này Diệp Lăng còn muốn làm gì, cũng đã phế đi hai tay rồi, cái này còn nghiêm trọng hơn điều hấn nói mà.

Mà lúc này mọi người lại phát hiện Diệp Lăng gọi vài tiếng, vô công mà phản nên có động tác mới.

“Tĩnh tĩnh a!”

Diệp Lăng cầm lấy một bình trà, trực tiếp rót lên mặt Cao Lô, mà tựa hồ còn có hơi khói bay lên, nói cách khác trà này rất nóng...

“...” Mọi người trầm mặc.

“A!” Cao Lô tỉnh lại, đầu tiên là cảm thấy mặt mình rất nóng, sau đó cảm thấy sự đau đớn từ hai tay truyền đến.

Lúc này nếu cho Cao Lô chọn lựa thì hấn sẽ chọn tiếp tục hôn mê, tuyệt đối không muốn tỉnh lại bởi thật sự rất thống khổ.

Ai cũng biết điều này cả, mà lúc này ai cũng hoài nghi Diệp Lăng là cố ý cứu tỉnh Cao Lô, sau đó để hấn chịu đau khổ!

“Ta thấy người đáng thương như vậy nên thiện tâm nói cho người biết một chuyện, người muốn nghe không?” Diệp Lăng nói.

“Mời chỉ giáo!” Cao Lô cắn răng chịu đựng, gần từng tiếng nói.

“Nếu người muốn hai tay khôi phục lại như bình thường kỳ thật không phải không có khả năng...” Diệp Lăng nói.

“?!” Cao Lô phụ tử hai mắt sáng ngời, lúc này bọn họ đã quên những gì Diệp Lăng làm, chỉ cần hấn có thể giúp khôi phục hai tay của Cao Lô thì bọn họ sẽ cúng bái Diệp Lăng như thần vậy.

“Mời công tử chỉ giáo!” Cao Lô nói, lúc này ngữ khí của hấn trở nên rất có lễ phép.

“Chỉ giáo thì không dám nhận! Ta chỉ nghe nói mà thôi, nghe nói bây giờ dưới Thánh Thành có một nơi gọi là Kỳ Tích Khu, Y Sư ở đó rất cao minh, có lẽ người có thể đi thử xem!” Diệp Lăng cười nói.

“...” Mọi người trầm mặc, cũng không phải họ bị tin tức này chấn kinh mà vì tin tức này ai cũng biết, Diệp Lăng nói vậy chẳng khác nào đùa giỡn người ta.

“Cái này không cần người nói ta cũng biết!” Cao Lô oán hận nói.

“À, người biết rồi à, vậy tiếp tục xỉu đi!” Diệp Lăng thuận miệng nói.

“...” Cái này có thể nói xỉu là xỉu sao?

“Hoảng Thượng, hôm nay ta xin cáo lui trước!” Cao hầu tước nâng con mình, nói với Triệu Nhã Nhu, hấn không dám đi hận nàng.

“Tốt, người lui ra đi!” Triệu Nhã Nhu lãnh đạm nói.

“Hừ!” Hai phụ tử Cao hầu tước hừ một tiếng với Diệp Lăng, hận ý kia không cần nói ra, bọn họ không dám hận Triệu Nhã Nhu nhưng vẫn có thể hận được Diệp Lăng.

“Các người nhớ kỹ đừng nói cho những Y Sư này vì sao bị thương như vậy, nếu không bọn họ sẽ không trị liệu đâu, người cứ nói mình lăn từ trên núi xuống đi!” Diệp Lăng lại nhắc một câu.

“ ... ”

Lăn từ trên núi xuống chỉ bị thương hai tay sao? Người lăn cho ta xem! Tất cả mọi người cười nhạt với lời Diệp Lăng.

Mà ai có biết những lời này của Diệp Lăng là khuyên thật, nếu để đám Quang Minh Y Sư biết Cao Lô bị người phế đi hai tay vì cầm kiếm chỉ vào Diệp Lăng, hơn nữa Diệp Lăng cũng nói muốn phế tay phải của hắn thì Quang Minh Y Sư này tuyệt đối sẽ không trị liệu cho hắn, ít nhất tuyệt đối sẽ không chữa tay phải của hắn.

Có lẽ bọn họ còn khiến Quang Minh Kỳ Sĩ đuổi ra khỏi phạm vi Thánh Thành, trọn đời không được vào lại!

Diệp Lăng là ai, hắn là Mơ Hồ Đường Đường chủ, là Thánh Thành công tử, bất kính với hắn thì chẳng khác nào đắc tội toàn bộ Mơ Hồ Đường, toàn bộ Thánh Thành, thậm chí toàn bộ Thánh Giáo.

Đây mới là phương thức xử lý của Thánh Giáo, nếu bị cư dân ở Kỳ Tích Khu thì có lẽ còn đánh gãy hai chân của Cao Lô nữa!

Trên thực tế, cuối cùng Cao Lô thật sự bị người biết, hắn không nhớ lời khuyên của Diệp Lăng, đồng thời còn nói mình muốn trả thù lại, vấn đề này liền trở nên nghiêm trọng, kết cục của hắn nhất định rất tệ.

Lúc ấy Cao Lô cũng không biết địa vị của Diệp Lăng ở đây, còn làm trò nói trước mặt A Nhĩ Ôn nữa, có thể vì muốn theo đuổi A Nhĩ ôn, dưới cách ăn mặc nữ trang, A Nhĩ ôn càng thân mê người.

Có thể đây là kết cục của tà tâm bắt từ sắc tâm bắt di, có một ít người không biết tiếp thụ giáo huấn, không biết thu liễm chút nào.

Vì thế A Nhĩ Ôn tức giận, hung hăng đâm hắn mấy châm, sau đó giao Cao Lô cho Phong Hành xử trí. Mà Phong Hành lại giao cho cư dân Kỳ Tích Khu, nói mình là người của Thánh Giáo, Quang Minh Nữ Thần không cho phép thương hại người thường.

Cư dân ở đây cũng không dấn động, biết ngụ ý của Phong Hành là nói cho bọn hắn biết, Phong Hành hắn không tiện ra tay, các người có thể tùy ý!

Đám đối phó với công tử của chúng ta, ta thấy người đang đi tìm chết!

Vì thế một đám người cùng lên, quyền đâm cước đá vào Cao Lô, đánh cho hắn biến thành cuộc sống không thể tự gánh vác, cuối cùng không những bị phế đi hai tay, còn bị phế đi hai chân nữa!

533. Chương 534: Truyền Thống Của Sinh Nhật (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 534: Truyền thống của sinh nhật (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Trở lại chính đề, sau khi Cao Lô phụ tử đi ra, Triệu Nhã Nhu liền mang theo tò mò tâm hỏi Diệp Lăng một vấn đề: “Người nói bọn họ có thể chữa khỏi hay tay của hắn là thật à?”

“Hắn là thật, ta cũng chỉ nghe nói...” Diệp Lăng đáp lời.

” Y thuật của Quang Minh Y Sư bây giờ mạnh như vậy sao? Hai tay kia của Cao Lô hắn không thể khôi phục chứ, vậy mà bọn họ có thể chữa khỏi như không bị thương vậy.” Triệu Nhã Nhu cau mày, nàng cũng là một người tinh thông luyện kim thuật, ít nhiều cũng tiếp xúc qua y thuật, có thể nhìn ra được thương

thể của Cao Lô nặng chừng nào, hơn nữa nàng biết, với thương thể này thì y thuật trước kia là không thể chữa khỏi.

Xem ra, dưới sự trợ giúp của hần, y thuật của Thánh Giáo cao minh hơn rất nhiều!

“Ai nói giống như không bị thương, ta chỉ nói là giống với người bình thường mà thôi!” Diệp Lăng nói.

“??” Triệu Nhã Nhu khó hiểu.

“Thương tổn như vậy thì kể cả thần tiên cũng khó khôi phục, không thể nào giống như chưa bị thương, bất quá có thể làm cho hần giống người bình thường, có thể lấy đồ vật này nọ, làm vài động tác đơn giản.” Diệp Lăng nói.

“Hóa ra là vậy.” Triệu Nhã Nhu hiểu được, hóa ra Diệp Lăng muốn nói là giống với người bình thường không có ma pháp đấu khí gì, không thể nào lại cầm kiếm chiến đấu nữa.

“Không nói mấy cái này nữa, khi nào khai tiệc, chúng ta ăn xong liền chạy!” Diệp Lăng thúc giục nói.

“Ngay bây giờ đây, người gấp cái gì! Tốt lắm, từ giờ trở đi người phải đứng bên cạnh ta...” Triệu Nhã Nhu nói.

“Không, ta mới không đi cùng người, người cách ta xa ra một chút!” Diệp Lăng đánh gãy lời Triệu Nhã Nhu, rất quyết đoán cự tuyệt.

“Vì sao?” Triệu Nhã Nhu tiến lên một bước hỏi.

“Người rất nguy hiểm!” Diệp Lăng cũng rất trực tiếp nói.

“...” Triệu Nhã Nhu trầm mặc, những người khác cũng trầm mặc, không ai nghĩ đến Diệp Lăng lại rõ ràng cự tuyệt Triệu Nhã Nhu như vậy.

“Ta muốn người theo ta vượt qua lần sinh nhật này, ngồi cùng một chỗ ăn sinh nhật được không?” Triệu Nhã Nhu mềm nhẹ nói, đây là biểu tình chưa bao giờ xuất hiện trên nàng, khiến mọi người sững sờ.

Hôm nay Triệu Nhã Nhu đã cho bọn hần rất nhiều kinh ngạc, Diệp Lăng cũng vậy.

“Cái này... để từ từ rồi nói.” Diệp Lăng nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng nhìn hai mắt Triệu Nhã Nhu, hần như nhớ ra cái gì đó nhưng lại không nhớ rõ là cái gì, bất quá loại cảm giác này nói với hần không nên đi cự tuyệt.

“Người không phản đối tức là đáp ứng, ta sẽ an bài người ngồi bên cạnh ta!” Triệu Nhã Nhu cười nói, một khắc kia, tất cả mọi người cảm giác được nụ cười của nàng là thật, thật sự rất vui vẻ.

Chẳng lẽ tiểu Nữ Hoàng đã thích thiếu niên Hồ tộc này?

Có lẽ a, nếu không sao có thể giải thích hết thấy đây, dù sao nàng cũng là một nữ hài tử mười tám đôi mươi, quả đúng là thời thanh xuân mơ mộng, thích một người kỳ thật cũng là chuyện bình thường.

“Tùy người!” Diệp Lăng trả lời, trong hai mắt xuất hiện một tia suy nghĩ, tựa hồ nhớ đến chuyện gì nhưng hần không thể nào bắt được nó.

“Các người còn muốn nói gì với ta sao?” Diệp Lăng phát hiện phía trước còn có vài người theo đuổi Lý Nguyệt đứng đó, kỳ quái hỏi.

“Không không, Fox công tử, người rất xứng đôi cùng Lý Nguyệt tiểu thư chúng ta không có ý kiến!” Có người lập tức nói, bọn họ đã nhìn thấy kết cục của Cao Lô, lại nhìn thấy quan hệ vi diệu giữa Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu thì sao bọn họ còn dám tiếp tục nữa.

“Chúng ta chỉ muốn đến giao cái bằng hữu với Fox công tử.” Một người nói.

“Đúng đúng! Chính là qua giao cái bằng hữu!”

“...”

Những người này làm cho Diệp Lăng hoàn toàn hiểu được cái gì là thuận theo chiều gió, cái gì là không có địch nhân vĩnh viễn...

“Giao bằng hữu với ta? Có thể chứ, tứ hải giai huynh đệ!” Diệp Lăng cười cười, bắt đầu nói chuyện cùng những người này, làm cho người ta cảm thấy bọn họ thật sự như một đám bằng hữu vậy.

“??” Lý Nguyệt có điểm không rõ vì sao đột nhiên Diệp Lăng thay đổi thái độ, đi nói chuyện cùng những người này, không phải hẳn rất chán ghét đi tiếp xúc với họ sao?

Lý Nguyệt phát hiện Diệp Lăng không chỉ kỳ quái ở mỗi điểm này, nàng phát hiện Diệp Lăng lại chủ động đi nói chuyện với một số người, mà tựa hồ những người đó cũng không phải tốt lành gì.

Đúng vậy, không phải người tốt, những người này đều từng khi dễ qua Diệp Lăng hoặc khi Diệp gia rời khỏi Tường Không, bỏ đá xuống giếng với Diệp gia, đương nhiên Diệp gia này là nói phái của Diệp Dực, không phải Diệp gia hiện tại ở Tường Không.

Vì sao Diệp Lăng lại làm thế?

Lý Nguyệt không rõ, mà càng làm nàng không rõ là, lúc sau Trúc lão bản xuất hiện, chính là cô bé Trúc Diệp Nhi tiểu muội muội kia, tựa hồ nàng là người cung ứng cho lần yến hội này, rất nhiều đồ vật đều mua từ chỗ nàng.

Lý Nguyệt cũng không phải kỳ quái việc Trúc Diệp Nhi xuất hiện ở đây, lấy lực ảnh hưởng của Trúc Diệp Nhi, nàng hoàn toàn có tư cách tham gia lần yến hội này, đây là dưới tình huống ngay cả nàng không cung cấp thương phẩm cho lần yến hội này cơ.

Trúc Diệp Nhi tiểu muội muội thấy Diệp Lăng lập tức chạy tới, bộ dáng như rất hưng phấn. Lý Nguyệt cũng không thấy kỳ quái với việc này bởi trước kia, ở tràng Thượng Nguyệt Hội tại Trúc Tâm Lâu, nàng cũng thấy hình ảnh Diệp Lăng bị Trúc Diệp Nhi dây dưa, nhìn thấy cảnh tượng Diệp Lăng và Trúc Diệp Nhi cùng làm đèn Không Minh bay cao.

Điều làm Lý Nguyệt kỳ quái là, khi Diệp Lăng nhìn thấy Trúc Diệp Nhi tới chỗ mình liền lạnh lùng nói: “Tiểu muội muội, chúng ta cũng không phải rất quen thuộc, đừng tới tìm ta, qua kia chơi đi!”

“...” Trúc Diệp Nhi khựng lại, khẽ cắn môi nhìn Diệp Lăng, sau đó xoay người rời khỏi.

Hắn đang làm gì vậy? Sao là hai thái độ hoàn toàn khác trước? Chẳng lẽ trước đó chỉ là nhất thời hứng khởi, bây giờ mới thật sự là hẳn?

Rất nhanh sinh nhật chính thức bắt đầu, Diệp Lăng bị Triệu Nhã kéo đến ghế dài ngồi chung, điều này làm tất cả mọi người cảm thấy ngoài ý muốn.

Chỗ kia vốn là một mình Triệu Nhã Nhu ngồi, vị trí giữa quân thần có chút khác nhau, mà dưới tình huống bình thường, bên cạnh chỗ Triệu Nhã Nhu ngồi cũng không phải không thể ngồi, nhưng chỗ đó hẳn là chỗ của người thân mật nhất với nàng, cũng chính là Thân Vương đại nhân của nàng, cũng có tục xưng là Đế Thân Vương.

Bất quá tất cả mọi người cũng không nghĩ gì nhiều về điều này, sẽ không cho rằng Diệp Lăng chính là người lựa chọn vào vị trí Đế Thân Vương, dù sao trong cảm nhận của mọi người, Triệu Nhã Nhu là một nữ bạo quân thay đổi thất thường, ai mà biết nàng đang nghĩ gì.

Yến hội lần này rất xa hoa, có rượu và thức ăn tốt nhất, có ca múa đẹp nhất, có âm nhạc dễ nghe nhất, còn có những tiết mục thú vị mà đầy hứng thú nữa.

Triệu Nhã Nhu tựa hồ rất hài lòng với những an bài này, từ đầu đến cuối đều mỉm cười, mà Diệp Lăng cũng rất rõ ràng, hẳn chỉ thích một thứ - rượu.

Trong thời gian này, Triệu Nhã Nhu còn gấp qua đồ ăn cho Diệp Lăng, một bộ hiển thô, thật giống như đang hầu hạ Diệp Lăng vậy.

Diệp Lăng hơi ngần ra, sau đó tiếp tục ăn, ăn uống no đủ xong mới bắt đầu xem những tiết mục biểu diễn, không thể không nói, những tiết mục này rất phần khích!

534. Chương 535: Truyền Thống Của Sinh Nhật (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 535: Truyền thống của sinh nhật (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Tiết mục phần khích làm cho thời gian trôi qua rất nhanh, đồng thời cũng dần tiến nhập giai đoạn kết thúc.

Khi kết thúc, khắp hoàng cung dâng lên pháo hoa xinh đẹp, lập tức hấp dẫn tất cả mọi người, cũng hấp dẫn toàn bộ những người có thể nhìn thấy trong hoàng cung, trong Hoàng Thành.

“Triệu Nhã Nhu, pháo hoa này rất đẹp a.”

“Ừ, rất đẹp, có điều thời gian xinh đẹp lại quá ngắn!”

“Nếu không phải ngắn ngủi thì sao làm người ta nhớ rõ được, mọi người thường xem nhẹ mất những thứ xinh đẹp dễ dàng nhìn thấy bên cạnh mình nhất!”

“...” Bất tri bất giác, Diệp Lăng bắt đầu nói chuyện cùng Triệu Nhã Nhu, quên mất một chuyện là chúc mừng sinh nhật Triệu Nhã Nhu.

“Ý, ai phóng đèn Không Minh?”

Trong làn pháo hoa, Diệp Lăng nhìn thấy từng cái từng cái đèn Không Minh bay lên, những đèn Không Minh này rõ ràng hoa lệ hơn của lần làm nhiều, mà lần này cũng hoa lệ hơn lần trước nhiều.

“Đèn Không Minh... Đây là đèn Khổng Minh mà lần trước người phóng sao?” Triệu Nhã Nhu hỏi.

“Đúng vậy! Lúc đó nhàm chán nên để lại vài cái, không ngờ bọn họ đều phóng cả.” Diệp Lăng nhìn vài điểm sáng trên bầu trời đêm nói.

“Đây là đương nhiên, bởi vì bọn nó đều rất đẹp!” Triệu Nhã Nhu nhẹ nhàng nói.

“Đúng rồi, hiện tại người cũng có thể phóng đèn Không Minh, viết hy vọng của mình bỏ vào trong, sau đó cho nó bay lên, lão thiên gia... ách, là nữ thần sẽ thu được nguyện vọng của người, vậy nhất định sẽ được như nguyện. Đáng tiếc bây giờ không có đèn Không Minh...” Diệp Lăng bộ dạng tiếc hận nói.

“Đèn Không Minh thì ta có, ta chuẩn bị phóng cùng với người!” Bên cạnh Triệu Nhã Nhu đột nhiên xuất hiện một cái đèn Không Minh lớn và hoa lệ, đây là Trúc Diệp Nhi thiết kế, có thể bay rất cao.

Mà đây chính là trọng tâm đêm này, Triệu Nhã Nhu muốn cùng Diệp Lăng phóng đèn Không Minh này.

“Vậy viết nguyện vọng của kiếp này dán lên trên đi!” Diệp Lăng rất hưng phấn nói, lúc này hắn đã quên hết thảy, chỉ biết chơi đùa.

“Tốt!” Triệu Nhã Nhu gọi người lấy bút lại, bất quá nàng lại không dùng mực nước mà lại dùng nước trong viết, căn bản là không nhìn thấy nhan sắc gì.

Đây là vì nàng không muốn nguyện vọng của mình bị người nhìn thấy, nếu viết cho nữ thần thì nhất định nữ thần có thể nhìn thấy tâm nguyện của mình!

Tâm nguyện của nàng cũng chỉ có nữ nhân và nàng mới biết được!

Diệp Lăng cũng không để ý việc này, chỉ đợi Triệu Nhã Nhu viết xong liền cùng nàng cho đèn Không Minh cất cánh, dưới ngọn đèn, khuôn mặt Triệu Nhã Nhu tràn ngập nụ cười, kia có thể là nụ cười vui vẻ nhất đời nàng!

Bởi giờ khắc này nàng ở cùng một chỗ với Diệp Lăng chúc mừng sinh nhật chính mình, cho phép nguyện vọng của mình cất cánh!

Mà Diệp Lăng lại đang rất hưng phấn nhìn đèn Không Minh bay cao, lộ ra vẻ tươi cười thật sự của mình, nụ cười có thể làm cho người ta cảm thấy rất thân cận kia!

Diệp Lăng cùng Triệu Nhã Nhu cũng không biết hành vi này của hai người, sau này lại hình thành một cái truyền thống. Rất nhiều năm sau, trên đại lục vẫn có một truyền thống về sinh nhật là viết nguyện vọng của mình, dán lên trên đèn Không Minh rồi cho nó cất cánh bay xa.

Đèn Không Minh bay càng cao tức là nguyện vọng của họ càng dễ dàng thực hiện!

Triệu Nhã Nhu không biết chuyện nàng làm vốn chỉ muốn thỏa mãn nguyện vọng của mình, cuối cùng lại được lịch sử vĩnh viễn ghi lại. Đời sau tất cả mọi người đều biết truyền thuyết giữa nàng và Diệp Lăng bởi mỗi người trong họ đều có sinh nhật.

Bất quá người đời sau chưa chắc đã biết sau lúc ấy đã xảy ra một ít biến hóa đột ngột!

Khi đèn Không Minh biến mất khỏi tầm mắt mọi người, sinh nhật Triệu Nhã Nhu cũng đã kết thúc.

“Cám ơn người đã vượt qua sinh nhật đẹp nhất đời này cùng với ta!” Triệu Nhã Nhu nói với Diệp Lăng.

“Cảm tạ ta làm gì? Ta cũng đâu làm gì đâu.” Diệp Lăng ngơ ngác nói.

“Đã đủ rồi, chỉ cần như vậy đã đủ rồi!” Triệu Nhã Nhu ôn nhu cười cười, nhìn khuôn mặt Diệp Lăng. Vào giờ khắc này nàng như trở nên rất ôn nhu, thật giống như một...

Thê tù? Không đúng, hẳn là càng giống một cái muối muối hơn!

Cảm giác này thật sự có điểm kỳ quái, không chỉ những người bên cạnh mà ngay cả Diệp Lăng cũng cảm thấy thật kỳ quái!

“Có phải người đang nghĩ chuyện xấu gì không? Vì sao lại cười đến kỳ quái như vậy?” Diệp Lăng ngơ ngác hỏi.

“Không có, ta không nghĩ đến chuyện xấu gì cả! Ta chỉ muốn hỏi người một chuyện.” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, cười nói.

“Chuyện gì?” Diệp Lăng hỏi.

“Diệp Lăng, người nói cho ta biết, lỗ tai và đuôi hồ ly của người làm sao gắn lên được vậy?” Triệu Nhã Nhu lãnh đạm hỏi, trên mặt còn lộ vẻ mỉm cười, tựa hồ muốn nói một chuyện thực bình thường.

Cái gì?!

Vừa rồi Hoàng Thượng nói cái gì? Đường như nàng gọi Diệp Lăng, Diệp Lăng ở đây sao? Còn có, gắn lỗ tai và đuôi lên? Là đang nói Hồ tộc này sao?

Chẳng lẽ nói thiếu niên Hồ tộc này là Diệp Lăng kia sao? Không, điều này không có khả năng, sao có thể như vậy?

Mọi người bắt đầu suy nghĩ lung tung, mà sắc mặt Lý Nguyệt bắt đầu thay đổi, bọn họ đều muốn biết đáp án, cũng muốn hỏi Triệu Nhã Nhu vì sao lại nói như vậy.

Mà rất nhanh Diệp Lăng nói một câu làm cho tất cả mọi người khẳng định chuyện này, thiếu niên Hồ tộc này xác xác thực thực là Diệp gia Thập Tam thiếu gia kia.

“Cái này à, rất đơn giản, luyện kim thuật của người cũng mạnh như vậy hẳn cũng có thể dùng, chỉ cần...” Diệp Lăng hỏi đáp, giống như cũng không phát hiện ra việc mình bị phát hiện, kiên nhẫn giảng giải.

Có thể trì hoãn đến nước này cũng chỉ có Diệp gia Thập Tam thiếu gia kia!

Lúc này một ít vấn đề làm phức tạp mọi người cũng được giải khai, ví dụ như vì sao Triệu Nhã Nhu lại coi trọng Diệp Lăng như vậy, ví dụ như vì sao thiếu niên Hồ tộc này lại kỳ quái như vậy.

Mà Trúc Diệp Nhi ở bên cạnh cũng hiểu được một chuyện, nàng biết vì sao Diệp Lăng lại mang đến cảm giác như vậy bởi vì bọn họ căn bản là cùng một người, đồng thời cũng hiểu được vì sao Diệp Lăng đột nhiên lại gây sự với mình, đó là vì hẳn không muốn cho Triệu Nhã Nhu biết.

Người thân cận với Diệp Lăng rất có thể sẽ bị Triệu Nhã Nhu trả thù, không lâu sau có vài người chứng minh cho điều này, những người thân cận với Diệp Lăng đều bị Triệu Nhã Nhu lấy tội thông đồng với địch bán nước mà xử phạt.

Lý Nguyệt coi như hiểu được vì sao Diệp Lăng lại đi thân cận với những người này, hóa ra là muốn hại những người này, bắt quá những người này cũng đúng là phạt đúng tội, không trách ai được!

Giờ khắc này tất cả mọi người đều bắt đầu hành động, một số người lui về sau, một số người đi tới, tiến hành một cái vây kín chỉ thế với Diệp Lăng.

Kỳ thật khi Triệu Nhã Nhu nói ra hai chữ Diệp Lăng này, bọn thị vệ đã bắt đầu biến hóa, Thiết Tĩnh thị vệ vốn muốn tiến lên, bắt quá lại bị Triệu Nhã Nhu ngăn lại.

535. Chương 536: Cô Em Vợ (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 536: Cô em vợ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ách...” Diệp Lăng ngừng lại, tựa hồ bây giờ mới phát hiện mình đã bại lộ.

“Vẫn trì hoãn như vậy! Người như thế này mà ai dám để người đến đây một mình, chẳng lẽ không sợ ta bắt giết sao?” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng lãnh đạm nói.

“Gi, người nói gì, sao yêm nghe không hiểu!” Diệp Lăng trực tiếp giả ngu.

“Dùng giả bộ, ai cũng biết người là ai rồi!” Triệu Nhã Nhu cười nói.

“Ta dựa vào, người phát hiện từ bao giờ?” Diệp Lăng nhìn Triệu Nhã Nhu bên cạnh, rất khó hiểu hỏi.

“Kỳ thật từ lần đầu tiên ta nhìn thấy đôi mắt người là ta đã nhận ra rồi, nếu không người cho rằng ta sẽ tùy tiện tiếp xúc với một cái nam nhân xa lạ sao?” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng nói.

Đúng như đám người Lãnh Huyết Ngũ đoán, quả thật Triệu Nhã Nhu đã xuyên qua thân phận của Diệp Lăng từ trước, nàng cũng không phải một nữ nhân bình thường.

“Ta dựa vào! Đã sớm hoài nghi người đã nhận ra ta rồi, mà người cũng rất kỳ quái, vì sao không trực tiếp vạch trần ta, còn có, sao người lại nhận ra được, ta hóa trang rất hoàn mỹ mà!” Tựa hồ Diệp Lăng cũng không khẩn trương, gỡ xuống ngực trang, khuôn mặt quái thuộc lại xuất hiện trước mặt mọi người.

Vào giờ khắc này, rất nhiều người đều sợ hãi than, hóa trang thuật này cũng mạnh quá đi, chỉ bỏ thêm, cái lỗ tai và mái tóc là cả người đều thay đổi.

“Nhận ra người kỳ thật rất đơn giản, ta vĩnh viễn cũng không thể quên được cổ hơi thở trên người người, vô luận người biến thành bộ dáng gì đi nữa ta cũng có thể nhận ra! Mà không vạch trần người là vì ta không nắm chắc lưu người lại, không biết mục đích người đến đây, còn có ta cũng muốn người ăn sinh nhật với ta.” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng nói.

“Người rảnh rỗi bắt ta ăn sinh nhật làm gì, tự người ăn là tốt rồi.” Diệp Lăng có điểm không rõ sao Triệu Nhã Nhu lại kỳ quái như vậy, hẳn cảm thấy mình hẳn là có rất nhiều lần có thể bị nàng vây lại nhưng nàng vẫn không làm như thế.

Nếu nói nàng muốn biết mục đích của mình thì không có gì, nhưng nếu nói muốn mình bồi sinh nhật cùng nàng thì lý do này rất vô nghĩa.

“Ta thích, không cần người xen vào!” Triệu Nhã Nhu nhẹ cười nói.

”Ai quản người, nếu người không vạch trần ta thì người cứ tiếp tục giả vờ không biết đi,

chờ ta làm xong chuyện ta sẽ bước đi a, chẳng lẽ bây giờ ngươi còn muốn giết ta sao?” Diệp Lăng nhìn một chút tình huống chung quanh, rất không thêm, để ý nói.

“Cho tới bây giờ ta vẫn không nghĩ đến việc giết ngươi!” Đột nhiên Triệu Nhã Nhu lớn tiếng nói, vẻ mặt như rất kích động, sau đó nàng tiếp tục nói: “Ta muốn lưu ngươi lại, ta muốn nhốt ngươi lại cho ngươi cả đời này cũng không thể trốn thoát khỏi tay ta!”

Thân thể Diệp Lăng run lên, phảng phất như có điểm lạnh, sau đó hắn nói: “Ngươi đúng là một nữ nhân biến thái, ta biết ngươi tra tấn ta, muốn ta sống không bằng chết! Gớm, ngươi đừng tưởng rằng đây là địa bàn của ngươi thì ta không có cách nào chạy được!”

“Vấn đề này từ từ rồi nói, bây giờ ta chỉ muốn hỏi vì sao ngươi phải tiếp cận Lý Nguyệt?” Triệu Nhã Nhu hỏi.

Khi Triệu Nhã Nhu hỏi về điều này, thân thể Lý Nguyệt rõ ràng run lên một cái, nàng nhìn Diệp Lăng, hy vọng hắn có thể nói ra lý do làm nàng có thể tha thứ hắn.

“Ta theo đuổi nàng!” Diệp Lăng trực tiếp trả lời.

“... Ta biết ngươi theo đuổi nàng, vì sao lại theo đuổi? Ngươi đừng nói là thích nàng, trước kia ngươi theo đuổi nàng là vì nghe thấy một thầy tướng đầu đường nói nàng là thê tử tương lai của mình mà thôi.” Triệu Nhã Nhu nói thẳng ra, nàng tra rất rõ ràng về chuyện của Diệp Lăng, đến bí mật không mấy người biết này cũng bị nàng điều tra ra.

Thân thể Lý Nguyệt hơi chấn động, bây giờ nàng mới biết lý do trước đây Diệp Lăng theo đuổi mình, nàng tiếp tục nhìn Diệp Lăng, hy vọng hắn không thừa nhận bởi nó thật sự là một đả kích với nàng.

“Ý? Sao ngươi lại biết chuyện này, chuyện này chỉ có ta, tỷ tỷ và người biết thôi mà, nhất định là tiểu Thất, chuyện gì cũng đi nói với ngươi!” Diệp Lăng nghi hoặc hỏi, đồng thời cũng gián tiếp thừa nhận chuyện này.

“...”

Tất cả mọi người trầm mặc, bọn họ cũng biết chuyện này nhưng lại không biết nguyên nhân, bây giờ biết rồi mới biết sự cường đại của Diệp Lăng...

“Cái này không cần ngươi xen vào, ta hỏi ngươi, rốt cuộc vì sao lại theo đuổi Lý Nguyệt? Biết rõ ràng là ta đang bắt ngươi mà còn dám to gan một mình trở về như vậy, nhất định có nguyên nhân trọng yếu a.” Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng nói.

“Này...” Diệp Lăng chần chờ một chút, hắn ngượng ngùng nói ra.

“Nói đi, Lý Nguyệt nàng cũng muốn biết, nàng hẳn không trách ngươi đâu!” Triệu Nhã Nhu thăm nghĩ trong lòng, nàng chỉ giết ngươi thôi!

Diệp Lăng nhìn về phía Lý Nguyệt...

“Có phải ngươi đến vì Thiên Cơ Giáp không?” Lý Nguyệt lạnh nhạt hỏi, sau khi biết thân phận Diệp Lăng, nàng lại nhớ đến Diệp Lăng không chỉ một lần hỏi nàng về Thiên Cơ Giáp.

“A, ngươi biết rồi à, vậy đưa Thiên Cơ Giáp cho ta, ta đi ngay. Vốn ta cũng sắp chiếm được rồi, đều là do nha đầu Triệu Nhã Nhu này quấy rối.” Diệp Lăng thừa nhận, cũng oán trách Triệu Nhã Nhu một câu.

“Sao lại nói ta quấy rối, các ngươi ở Ngự Hoa Viên lâu như vậy ta cũng chưa đi qua nữa, cũng cho các ngươi mặt mũi rồi!” Triệu Nhã Nhu có điểm kháng nghị nói.

“Diệp Lăng, vì sao ngươi muốn Thiên Cơ Giáp của ta, nếu ngươi cần thì cứ việc nói thẳng, vì sao còn phải làm bộ theo đuổi ta!” Lý Nguyệt lạnh lùng nói, mà dưới sự lạnh lùng này, nào ai biết nàng phải đè nén biết bao lửa giận.

“Ta cũng muốn trực tiếp một chút, là có người bắt ta theo đuổi ngươi, nói như vậy thì có điều tốt! Sớm biết có kết quả thế này thì ta dùng biện pháp của ta cho khỏe, thật sự là lãng phí thời gian!” Diệp Lăng hồi đáp.

“Là ai bắt người theo đuổi ta (nàng)?” Lý Nguyệt cùng Triệu Nhã Nhu đồng thời hỏi, lúc này tâm Lý Nguyệt tựa hồ dễ chịu hơn một chút, ít nhất cũng không phải Diệp Lăng nguyện ý, là người khác, nhưng cũng chỉ dễ chịu hơn một chút, chỉ một chút mà thôi.

Mà các nàng hỏi như vậy tất nhiên là muốn tìm ra người đưa ra chủ ý này, Lý Nguyệt là vì trả thù, mà Triệu Nhã Nhu là vì tìm ra đồng lõa.

Triệu Nhã Nhu cảm thấy Diệp Lăng hẳn không đến một mình, nhất định có người đi cùng, nhưng nàng vẫn không phát hiện có người ở bên cạnh Diệp Lăng.

Lãnh Huyết Ngũ cùng Athena cũng không phải người bình thường, cơ sở ngầm của Triệu Nhã Nhu căn bản không có biện pháp phát hiện sự tồn tại của các nàng!

“...” Diệp Lăng không thể nói, vấn đề này sao hẳn có thể trả lời được.

“Hoàng Thượng, ta cảm thấy chuyện quan trọng nhất lúc này là làm sao xử lý Diệp Lăng, nếu mấy người muốn ôn chuyện thì từ từ rồi đến cũng được!” Lý Thiên Quân trầm giọng nói.

“Xử lý thế nào, đương nhiên là bắt hẳn lại, sau đó nhốt thôi!” Triệu Nhã Nhu lãnh đạm nói.

“Triệu Nhã Nhu, người không biết là hiện tại người đứng rất gần với ta sao? Nếu ta bắt người làm con tin thì ta có thể thoải mái đào tẩu rồi?” Diệp Lăng cũng học Triệu Nhã Nhu, lãnh đạm nói.

Hiện tại Triệu Nhã Nhu ngay bên cạnh Diệp Lăng, cách hẳn không đến một thước, từ sau khi hai người phóng đèn Khổng Minh vẫn đứng chung một chỗ chưa tách ra.

536. Chương 537: Cô Em Vợ (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 537: Cô em vợ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Người cứ thử xem!” Triệu Nhã Nhu mỉm cười.

“... Người rất nguy hiểm!” Diệp Lăng nhìn Triệu Nhã Nhu, cuối cùng lựa chọn một hướng chạy lấy người, bất quá lúc này chung quanh hẳn đều là người, chạy đường nào cũng như nhau.

Rất nhiều năm sau mọi người mới biết lựa chọn này của Diệp Lăng rất sáng suốt, nếu không kết quả hoàn toàn khác rồi, Triệu Nhã Nhu quả thật rất nguy hiểm!

“Diệp Lăng, người có biết không, kỳ thật ta muốn người bắt ta làm con tin, sau đó ta sẽ chạy khỏi đây với người, ta sẽ không làm Nữ Hoàng nữa, sẽ đi theo người...” Khi Diệp Lăng chạy ra ngoài, Triệu Nhã Nhu cảm thán nói, cảm giác như nàng đang nói thật vậy.

“Đừng, đừng đi theo ta, ta thà hy sinh lòng lấy ở đây!” Diệp Lăng hoảng sợ, trực tiếp hô.

N ít

“Bắt tên hỗn đản này lại cho ta. ta muốn hẳn cưới ta. ta muốn bức hôn!” Triệu Nhã Nhu cả giận nói.

N «1

Tất cả mọi người cũng không nóng nảy gì với hai người kia, bất quá bọn hắn cảm thấy Triệu Nhã Nhu sẽ không thích Diệp Lăng. Người như Triệu Nhã Nhu rất có thể kết hôn với một người hoàn toàn không có cảm tình.

Hiện tại chắc là như vậy!

“Người là cô em vợ của ta, người làm như vậy không sợ trời phạt sao?” Diệp Lăng lập tức trả lời, tính đứng lên quả thật Triệu Nhã Nhu là cô em vợ tương lai của Diệp Lăng, là muội muội của vị hôn thê hắn, không phải cô em vợ thì là gì đây?

“Người còn thừa nhận ta là cô em vợ người sao?” Triệu Nhã Nhu hỏi.

“Đây không phải là vấn đề thừa nhận hay không, đây là sự thật.” Diệp Lăng thuận miệng trả lời, lúc này hắn đang trong giai đoạn phá vây, dùng thân thủ lanh lẹ và công cụ luyện kim tiến hành phá vây, trước mắt coi như thuận lợi.”

“Mờ trận!” Triệu Nhã Nhu hô một tiếng, sau đó sâu kín nói: “Ta là một người lưng đeo máu tươi, khác với các người...”

“Ta biết, nhưng cũng không thay đổi được huyết thống, kỳ thật ta cũng không muốn thừa nhận nhưng cũng không có cách nào khác. Cho nên người không được bức hôn, như vậy là không có đạo đức!” Diệp Lăng thực nghiêm túc nói.

“Có phải người sợ ta bức hôn nên mới không thể không thừa nhận thân phận cô em vợ của ta không?” Triệu Nhã Nhu cười hỏi, năng đoán được tâm tư của Diệp Lăng.

“Ta không có gì để nói cả... Ta dựa vào, lại là cấm ma trận, chẳng lẽ người không biết thứ này vô dụng với ta sao?” Đột nhiên Diệp Lăng phát hiện mình không sử dụng được luyện kim công cụ nữa bởi chung quanh đã mất đi ma pháp nguyên tố, đây là hiện tượng của cấm ma trận.

Vừa rồi Triệu Nhã Nhu nói mở trận kỳ thật là mở cái này đây!

“Ta biết, người có lực lượng đặc thù, trong cấm ma trận không ai có thể đánh thắng được người!” Triệu Nhã Nhu nhẹ nhàng nói.

Lúc này bên cạnh Diệp Lăng chỉ còn hoàng gia thị vệ, hơn nữa còn là vương bài thị vệ, mà chung quanh đã bị thanh tròng thành trống không. Theo lý thuyết, sau khi người ta đi vào cấm ma trận, lại gặp tình huống như vậy thì cũng chỉ có thể thúc thủ chịu trời, kể cả Thiên cấp cao thủ.

Có lẽ sẽ có người hỏi, vậy dùng cấm ma trận liền có thể đối phó với Thiên cấp cao thủ còn gì? Kỳ thật không phải, cấm ma trận cũng chỉ là một cái bẫy, nếu người khác không ở trong cái bẫy này thì căn bản không có tác dụng gì.

Mà bẫy rập này nếu bố trí kém một chút, cho dù vậy khôn được người khác cũng sẽ bị đột phá.

“Biết mà còn dùng, chẳng lẽ người cũng đần độn như ta?” Diệp Lăng nói.

“...Nào có ai lấy mình so sánh đần độn cơ chứ, đúng là một ngu ngốc! Ta cho người biết, nếu ta đã mở cấm ma trận bắt người tức đã lo lắng qua lực lượng của người, ta có biện pháp đối phó người! So với loại lực lượng này, ta càng sợ hãi luyện kim thuật của người hơn, ít nhất như vậy người không có cách nào sử dụng luyện kim thuật!” Triệu Nhã Nhu nhẹ nhàng nói, đồng thời cũng bắt đầu bố cục của nàng.

“Dựa vào, người cho rằng ta là cá à? Dùng nhiều lưới như vậy bắt ta!” Diệp Lăng xem như hiểu được thủ đoạn của Triệu Nhã Nhu, vừa cấm ma, đồng thời cũng chuẩn bị lưới đặc thù để bắt mình.

Những người sử dụng lưới này nhìn là biết cao thủ ngay, nếu bị cuốn lấy thì chắc sẽ bị bắt!

Vì thế Diệp Lăng lập tức chạy, cấp tốc chạy như điên về một phía!

“Người là cá, một con siêu cấp cá!”

Lúc này cơ hồ tất cả mọi người đều thẫn thờ, trong mắt bọn họ, Diệp Lăng là một con bảo bối ngư giá trị phi phàm!

“Người cho là có thể chạy trốn ra khỏi Thiên Vong Trận của ta sao? Vì bắt lấy người, ta đã cho người luyện lâu lắm rồi!” Triệu Nhã Nhu rất có lòng tin với bố cục của mình, Diệp Lăng chạy về phía ngoài cấm ma trận cũng không làm nàng khản trương.

Kỳ thật cho dù Diệp Lăng chạy ra khỏi cấm ma trận này thì mình vẫn còn rất nhiều bố cục khác chờ hấn, lần này không giống lần trước, chỉ có một mình hấn, hơn nữa mình vẫn có

điều giữ lại!

Kỳ thật Diệp Lăng cũng biết như vậy nên hấn suy nghĩ một biện pháp đặc thủ, một cái biện pháp làm Triệu Nhã Nhu không thể tưởng được!

Diệp Lăng quăng một thứ về phía bầu trời, nó cấp tốc bay lên cao, khi đạt đến độ cao nhất định liền bạo nổ, giống như pháo hoa vậy.

“Đạn tín hiệu?”

Triệu Nhã Nhu thầm nhủ, hiện tại nàng có thể khẳng định nhất định Diệp Lăng có đồng bọn, hấn phát tín hiệu đạn này là để thông tri đối phương.

Bất quá cho dù thông tri thì sao, trong hoàng cung Tường Không này thì ai có thể xông vào?

Sau khi Diệp Lăng quăng ra viên đạn tín hiệu kia, động tác của hấn cũng không dừng lại, còn chạy như điên, tốc độ rất nhanh làm cho người ta có cảm giác không kịp phản ứng.

Bất quá Triệu Nhã Nhu đã biết điểm này nên đã sớm huấn luyện qua!

Một tấm lưới, hai tấm lưới, ba tấm lưới...

Vô luận Diệp Lăng đi đâu đều bị lưới bao lại, đường đi của hấn bị phong kín!

Nếu Diệp Lăng vẫn bảo trì tốc độ thì dù người phía trước không động thủ, bản thân hấn cũng sẽ nhảy vào trong vòng. Mà Triệu Nhã Nhu đã tính toán qua tốc độ của Diệp Lăng rồi, cảm thấy cho dù hấn giảm tốc cũng sẽ không kịp.

Nhưng ngay một khắc kia, Diệp Lăng hoàn toàn không có cảm giác giảm tốc độ, hấn thẳng tắp đứng đằng kia, làm cho những động tác canh trước đều rơi vào khoảng không.

Vào lúc này, Diệp Lăng hấn là nhân cơ hội tiến lên nhưng hấn lại không làm vậy bởi phía trước còn có đợt vòng thứ hai nữa!

Triệu Nhã Nhu đã tính toán nếu bại thì như thế nào, nàng lợi dụng mình người đông thể mạnh, an bài rất nhiều đạo phòng ngự, một đạo không được thì hai, ba đạo!

Ta kháo, đúng là một nữ nhân biến thái!

Bởi vì một cái tạm dừng này của Diệp Lăng mà Thiên Vong Trận bốn phía ngày càng gần hấn, vây quanh hấn lại.

“Quăng lưới!”

Quăng lưới này cũng không phải ném lưới đi mà là lợi dụng thủ pháp đặc thù quăng lưới về phía Diệp Lăng, cuốn lấy hấn. Một khi hấn bị một tấm lưới nào cuốn lấy thì sau đấy sẽ có tấm thứ hai, tấm thứ ba... Mà quăng lưới cũng không phải chỉ riêng trước mặt Diệp Lăng, cả mặt sau, bên trái, bên phải đều quăng lại đây.

537. Chương 538: Cô Em Vợ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 538: Cô em vợ (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Thiết Tĩnh thị vệ ở một bên nhìn cũng cảm thấy nếu là mình ở tình huống này, vừa không có vũ khí vừa không có đầu khí nhất định sẽ bị tóm lại.

Ngay cả hắc đầu như vậy thì những người khác không cần phải nói!

Chẳng qua Triệu Nhã Nhu lại không cho rằng như vậy, nàng cảm thấy Diệp Lăng còn có thể đào thoát, cho dù điều này rất bất khả tư nghị nhưng cũng xảy ra.

Mà đúng như Triệu Nhã Nhu suy nghĩ, Diệp Lăng bắt đầu có động tác, nhẹ nhàng xuyên qua đám lưới kia, không bị lưới dính vào người, điều này làm mọi người cảm thấy kinh ngạc, Thiết Tĩnh thị vệ lại mở to hai mắt nhìn.

Diệp Lăng không những tránh thoát, hơn nữa còn tránh thoát rất xinh đẹp, thân pháp của hắn làm người ta cảm thấy thật giống như con bướm bay múa trên không trung, hoàn toàn không nhìn ra chút chặt vật nào.

Bất quá tiếp theo Diệp Lăng đã không thể thoải mái được bởi hắn thấy sau khi đám lưới này rơi xuống đất nhưng phía sau vẫn còn rất nhiều, hắn có thể tránh thoát được một lần, chẳng lẽ có thể tránh thoát lần thứ hai, lần thứ ba, mãi mãi tránh được sao?

Không thể, cho dù đến lúc đó hắn không có bất cứ sai lầm gì cũng sẽ bị động tác tránh né làm mệt chết. Huống chỉ khi hắn tránh né, đồng thời đối phương cũng dần tiếp cận, vây quanh hắn.

Cho nên hắn phải nghĩ ra biện pháp đột phá trong thời gian ngắn!

Tựa hồ Diệp Lăng đã nghĩ tới việc này rồi!

“Uống!”

Diệp Lăng dẫm mạnh một cái, đá phiến thật dày dưới chân bạo mở, đá vụn văng ra bốn phía, tựa hồ muốn đánh tan những người chung quanh.

Bất quá sự thật chứng minh biện pháp này là vô ích, những người sử dụng lưới trong Thiên Võng Trận của Triệu Nhã Nhu còn có thể phòng ngự, cản hết đám đá vụn này lại.

Lúc này Diệp Lăng tựa như trở nên thật vô lực, đám người quan tâm Diệp Lăng ở ngoài lo thay hắn, trong đó người lo nhất không ai bằng với Trúc Diệp Nhi.

Mà Lý Nguyệt, kỳ thật cũng có chút lo lắng, mặc dù nàng có điểm hận Diệp Lăng lừa gạt mình nhưng nàng cũng không muốn Diệp Lăng rơi vào tay Triệu Nhã Nhu!

Khóe miệng Triệu Nhã Nhu lộ ra vẻ cười, là một nụ cười thắng lợi, nàng cảm thấy bố cục của mình làm cho Diệp Lăng vô lực thi triển, chỉ có thể ngoan ngoãn thủ chịu thôi.

Vừa lúc đó, đột nhiên giữa sân có biến hóa mới, Diệp Lăng lại tiếp tục dẫm sàn nhà vài cái nữa.

Lúc đấy tất cả mọi người đều cảm thấy Diệp Lăng chỉ giãy dụa vô vị!

Kết quả, khi hắn dẫm lần cuối, đồng thời lẳng không bay lên trên không, những người chung quanh đang dùng lưới phòng ngự, không ai nghĩ đến Diệp Lăng lại nhắm về phía trên.

Trúc Diệp Nhi âm thầm cao hứng trong lòng, nếu Diệp Lăng vọt ra được khỏi phạm vi của cấm ma trận thì hắn có thể dùng luyện kim thuật mà ly khai.

Trên bầu trời hắn không ai đi phòng ngự, chỉ cần hắn vọt ra ngoài thì như chim sổ lồng, một đi không trở lại.

Nhắm phía trên? Đó là tự tìm tử lộ!

Triệu Nhã Nhu cười thầm trong lòng, nàng biết Diệp Lăng có thể bay lên rất cao nhưng hắn cũng khó lòng bay ra khỏi phạm vi cấm ma trận.

Triệu Nhã Nhu thiết cục này thì sao có thể không tính đến điểm này được, nàng đã cho người nâng thêm độ cao của cấm ma trận, cho dù khinh công Diệp Lăng cao đến đâu cũng không ra được.

Lúc trước Triệu Nhã Nhu đã tính toán đến nhân tố khinh công của Diệp Lăng, tất nhiên nàng không biết được đây là khinh công, chỉ xem như một loại lực lượng đặc thủ, vì sợ mình coi khinh Diệp Lăng nên đã riêng thân cao gấp ba so với biểu hiện của Diệp Lăng.

Đối với điểm này, Diệp Lăng có điểm bội phục Triệu Nhã Nhu, nếu nàng giống người thường, chỉ dùng gấp hai thì lần này Diệp Lăng đã có thể dễ dàng đi ra ngoài rồi.

Mà phía dưới Diệp Lăng có một tấm lưới lớn đang bung ra, tựa hồ nói cho Diệp Lăng biết, nếu người rớt xuống thì nhất định sẽ xong đời.

Đồng thời bốn phương tám hướng dưới chân hắn đều có lưới quăng về phía này, hiện tại Diệp Lăng đang ở trên không trung là một bìa ngấm rất tốt, càng dễ dàng bị tóm trúng.

Bất quá khi Diệp Lăng nhìn thấy đám lưới này bay về phía hắn, trong hai mắt cũng không có chút ưu sầu gì, ngược lại có thêm, một ít kinh hỉ, mà rất nhanh hắn đã chứng minh cho mọi người biết vì sao lại kinh hỉ.

Nếu Triệu Nhã Nhu biết trước chuyện này thì nhất định nàng sẽ không để người ta phóng lưới từ dưới lên.

“Lên!”

Diệp Lăng nhẹ nhàng điểm một cước lên trên tấm lưới, sau đó cả người như mũi tên bay về phía trước.

“Sao có thể như vậy được? Sao hắn có thể mượn được lực, đây là tấm lưới mỏng manh, sao có thể mượn lực được?” Đám người Triệu Nhã Nhu rất kinh ngạc nhìn một mảng này.

Nếu bình thường thì hành vi này của Diệp Lăng rất có thể sẽ bị người khác coi như ma pháp, nhưng bây giờ hắn vẫn ở trong cấm ma trận, ở đây không thể dùng ma pháp được.

Tất cả mọi người không nghĩ ra, cũng vĩnh viễn không thể biết vì sao bởi Diệp Lăng chưa từng công bố đáp án!

Kỳ thật cho dù công bố cũng vậy, khinh công diệu dụng thì mấy ai trên thế giới này có thể hiểu đây?

Chỉ cần Diệp Lăng mượn lực thân lần nữa, hắn có thể trực tiếp chạy ra khỏi phạm vi của cấm ma trận, đến lúc đó hắn muốn làm gì thì làm vậy.

Muốn hỏi nếu như không có lưới thì Diệp Lăng phải làm sao đây?

Đơn giản thôi, Diệp Lăng sẽ cởi quần áo, dùng quần áo để mượn lực, quần áo còn tốt hơn lưới một chút, chỉ cần hơi chút vận khí thì quần áo có thể tạm thời biến thành cứng rắn như thiết bản, dẫu nó bay lên chăng phải đơn giản hơn sao?

Bất quá dùng quần áo cũng có chỗ không tốt là Diệp Lăng phải lỏa lồ thân thể một chút, như vậy rất mất hình tượng.

Chỉ cần bay ra khỏi cấm ma trận, Diệp Lăng có thể khẳng định mình có thể sử dụng rất nhiều loại biện pháp phi hành trong thời gian ở trên bầu trời, có thể thoải mái rời khỏi hoàng cung theo đường hàng không.

Cho dù không bay ra được thì hắn cũng có rất nhiều biện pháp để giấu đi, đến lúc đó lại chuồn ra khỏi hoàng cung!

Có điều Diệp Lăng thật có thể như nguyện sao?

Diệp Lăng phát hiện con đường này tựa hồ có điểm nhấp nhô bởi hắn phát hiện có người bay lên không trung, công kích về phía hắn. Những người này là Triệu Nhã Nhu phòng ngừa vạn nhất, đặt trên không để trông chừng Diệp Lăng có thể đào thoát khỏi cấm ma trận.

Vốn Triệu Nhã Nhu cảm thấy nước cờ này chỉ là bài trí hắn sẽ không có tác dụng gì, bây giờ mới biết đây là một quyết định sáng suốt, lo trước khỏi gặp họa!

Nhìn thấy vậy Diệp Lăng không khỏi muốn mắng Triệu Nhã Nhu, muốn biết đầu Triệu Nhã Nhu cấu thành từ cái gì, sao ngay cả bước này cũng tính tới, người cũng quá cẩn thận

Có lẽ cũng nói lên vì sao Triệu Nhã Nhu có thể đoạt được ngôi vị hoàng đế này, lúc trước nếu không phải nhờ Diệp Lăng thì phỏng chừng nàng có thể bắt toàn bộ Diệp gia rồi!

Nếu vậy thì hành động đoạt vị của nàng sẽ trở nên hoàn mỹ hơn!

“Dựa vào, các người qua a! Không chiến, lão từ cũng không sợ!”

Mặc dù có người phòng ngự nơi này nhưng Diệp Lăng cũng không sợ bởi hắn rất tin tưởng về không chiến của mình, có khinh công thân pháp làm hậu thuẫn, hắn không có tin tưởng mới là lạ!

Những người đó thấy Diệp Lăng xuất hiện liền lập tức muốn ép Diệp Lăng quay về, mà biện pháp của bọn họ cũng vẫn là dùng lưới.

Một cái lưới lớn từ trên trời trùm xuống phía Diệp Lăng!

Cho dù Diệp Lăng có khinh công thân pháp mạnh mẽ đến đâu dường như cũng chỉ có thể bắt lực, cái lưới lớn như vậy làm sao hắn có thể trốn đây, căn bản không có chỗ để trốn.

538. Chương 539: Cô Em Vợ (4)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 539: Cô em vợ (4)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Bất quá Diệp Lăng lại cười cười, bộ dạng như không để ý thứ này, cử chỉ này chỉ có hai cách giải thích, một là hắn buông tha cho, hai là hắn có biện pháp giải quyết.

Diệp Lăng buông tha cho sao? Không, hắn không buông tha!

Chỉ thấy tay hắn vung lên, ngón trỏ và ngón giữa lập thành kiếm quyết, trực tiếp lấy chỉ xuất kiếm, kiếm khí sắc bén phá vỡ tấm lưới, cả người phá lưới lao ra!

Ở đây không thể không nói, lưới của Triệu Nhã Nhu thật sự nhiều lắm, mà trong thời gian ngắn nàng không thể lấy ra rất nhiều lưới tốt vậy khốn Diệp Lăng được nên có một nhóm người sử dụng lưới hơi kém một chút, mà cái lưới lớn này chính là một trong số đó.

Bất quá cho dù có điều kém nhưng cũng không phải tùy tiện có thể phá, nhất là trong cấm ma trận, có thể tóm được bất cứ ai, chẳng qua Diệp Lăng là một ngoại lệ.

Bay!

Sau khi Diệp Lăng đột phá cấm ma trận, lập tức vận khởi luyện kim trận, hình thành một cái luyện kim trận dưới chân, sau đó dùng sức giẫm lên, lại phóng về phía bầu trời.

Hiện tại mọi người đã không còn thời gian suy nghĩ đến trình độ vận dụng luyện kim trận thuần thục của Diệp Lăng, bọn họ cảm thấy Diệp Lăng thật bất khả tư nghị, có thể chạy ra khỏi vòng vây thật chặt của mọi người!

Không, còn chưa!

Khi Diệp Lăng bay lên bầu trời, đột nhiên cảm thấy một cổ nguy hiểm tiến đến, phát hiện một thân ảnh lấy tốc độ cực nhanh nhắm về phía mình, mà đồng thời bên cạnh cũng có mấy đạo thân ảnh dâng lên.

“Dựa vào, quên mất, trên không trung còn có Long Kỵ Sĩ!”

Đúng vậy, Diệp Lăng quên, những người khác dường như cũng quên bởi Long Kỵ Sĩ rất ít xuất hiện ở trước mặt mọi người nên vẫn bị xem nhẹ.

Hiện tại nếu Diệp Lăng bị Long Kỵ Sĩ vây quanh thì sẽ phải lâm vào khổ chiến rồi cũng sẽ bị bắt!

Mà người lấy tốc độ cực nhanh đến gần Diệp Lăng tựa hồ chính là Thiết Tinh thị vệ bảo hộ Diệp Lăng vào hoàng cung kia, hẳn cũng không phải Long Kỵ Sĩ bất quá hẳn lại là người có thể đến nhanh nhất, cũng là người không thể bỏ qua được.

Lúc này chỉ cần Diệp Lăng bị Thiết Tinh thị vệ bám trụ thì hẳn sẽ bị Long Kỵ Sĩ vây quanh, hậu quả không cần nói cũng biết!

Nhìn tốc độ của Thiết Tinh thị vệ thật không hổ là thập đại ca thủ của đế quốc, bất quá nếu vừa rồi hẳn cũng ở dưới chờ Diệp Lăng phá lưới mà ra rồi lại đến thì hẳn không có cơ hội đuổi theo Diệp Lăng.

Vấn đề ở chỗ hẳn cũng không phải vừa phóng ra mà là khi Diệp Lăng bay lên cũng đã phóng ra rồi, cũng vì phòng ngừa vạn nhất.

Cho nên hiện tại Diệp Lăng nhất định phải tránh né Thiết Tinh thị vệ, nhưng nếu hẳn tránh né thì tốc độ cũng chỉ chậm lại, tại cái thời khắc giành giật từng giây này, hẳn không thể làm chuyện như vậy được.

Vì thế Diệp Lăng liền chủ động công kích, đúng vậy, song chưởng của hẳn lấy loi đình vạn quân chỉ thế áp về phía Thiết Tinh thị vệ!

“?! Hẳn làm sao vậy, hiện tại đi đối chưởng với Thiết Tinh, cho dù hẳn thắng thì sao, hẳn cũng sẽ bị Long Kỵ Sĩ bắt lấy!” Lý Nguyệt có chút lo lắng, nàng có thể nhìn ra được tình hình rất bất lợi với Diệp Lăng.

Mà cái tâm vừa rồi có chút hoảng loạn của Triệu Nhã Nhu cũng đã trấn định lại bởi nàng cảm thấy hiện tại Diệp Lăng đã không thể chạy thoát được.

Có điều kết quả lại là nàng không thể ngờ được!

“Oanh!”

Song chưởng Thiết Tinh thị vệ quán chú đầu khí nghênh hướng song chưởng của Diệp Lăng, bốn chưởng tiếp xúc bộc phát ra tiếng vang lớn, mà lúc này Thiết Tinh thị vệ mới phát hiện mình bị lừa.

Bởi hẳn phát hiện ra lực lượng của Diệp Lăng rất nhanh biến mất!

Diệp Lăng căn bản là mượn lực, nương theo đầu khí mãnh liệt của Thiết Tinh thị vệ, hơn nữa lấy tốc độ nhanh chóng của hẳn như một ngôi sao băng lao ra ngoài, cho dù là Long Kỵ Sĩ cũng vô pháp đuổi theo!

Giờ khắc này mọi người đều lắng ngốc ra, bọn họ càng không thể tưởng được Diệp Lăng bại gia từ này, trước thì cải trang giả dạng, đùa giỡn xoay quanh mọi người, mà hiện tại, dưới sự vây quanh của mọi người lại có thể thoải mái đào thoát.

Phần gan dạ sáng suốt, phần cơ trí này làm tất cả mọi người cảm thấy bội phục.

Trong bầu trời đêm truyền đến thanh âm của Diệp Lăng: “Cám ơn Thiết Tinh thị vệ đưa ta đoạn đường, mọi người, lần sau tái kiến, à, hay là không nên gặp đi!”

“Hoàng Thượng, hiện tại nên làm gì bây giờ?”

Đây là ở trong hoàng cung Tường Không, ngay trên sinh nhật yến hội của Triệu Nhã Nhu, sau khi Diệp Lăng vượt vây dưới sự phòng ngự thật mạnh, có người ngơ ngác hỏi.

Nhìn trong bầu trời, ánh sáng luyện kim trận như ánh sao kia, tất cả mọi người ngơ ngác thất thần, tựa hồ đến bây giờ bọn họ còn có điểm không tin được chuyện thật trước mắt, bọn họ còn chưa thoát ra khỏi sự sững sờ.

Mãi đến khi ánh sáng của luyện kim trận kia hoàn toàn biến mất, mọi người vẫn mê mang một hồi lâu mới dần dần phản ứng lại!

Đây là chuyện gì, ở trong tay nữ hoàng biến thái Triệu Nhã Nhu này, khi nhìn thấy sự an bài của Triệu Nhã Nhu, tin rằng bất cứ ai đều cảm thấy kinh ngạc, kinh ngạc Triệu Nhã Nhu có thể an bài đến trình độ này, cho dù là cao nhất Thiên cấp cao thủ cũng phải ở lại đây.

Có điều kết quả là Diệp Lăng lại chạy thoát, lần này càng ngoài ý muốn, càng làm người ta rung động hơn lần trước.

Vô luận là thân phận của hần đột nhiên bị vạch trần hay có thể thoải mái tiêu sái trong vòng vây, hoặc là luyện kim trận...

Hần có thể ở trên không trung, dùng hai chân phát ra luyện kim trận, khiến cho mình có thể có điểm dừng chân trên không trung, có thể tùy ý hành động trên không. Chỉ cần hần có ma lực thì tình huống này có thể vẫn tiếp tục vĩnh viễn.

Mặc kệ vì sao hần có thể làm được điểm này, có thể khẳng định rằng hần có năng lực hành động trên bầu trời, không có cánh vẫn có thể bay trên không.

Điều này làm cho những người muốn bắt hần càng thêm khó khăn hơn!

Mà người ở đây cùng với những người sau này biết được tin tức, đại bộ phận họ đều có ý hâm mộ bởi con người vĩnh viễn hướng tới việc có thể bay trên trời.

Phương thức của Diệp Lăng tuy chỉ có thể coi như nhảy, nhưng hần có thể nhảy vọt trên không, theo ý nghĩa nào đó mà nói thì cũng là một loại bay lượn trên không.

“Làm sao bây giờ? Hần nhảy đi như vậy thì chúng ta có thể làm sao đây? Đóng cửa thành? Hần trực tiếp bay trên không trung lướt qua, mà bây giờ đuổi theo cũng không còn kịp rồi! Trừ phi hần tự chui đầu vào lưới, quay lại tìm ta... Khoan khoan!” Triệu Nhã Nhu nhìn bầu trời đêm, vốn đã định buông tha cho, bắt quá rất nhanh nàng liền nhớ đến một việc, nhìn về phía Lý Nguyệt.

“?!” Lý Nguyệt thấy Triệu Nhã Nhu nhìn về phía mình, có điểm mê hoặc, chẳng lẽ nàng muốn nói hần sẽ quay lại tìm ta? Sao có thể như vậy được?

“Lý Nguyệt, hần sẽ quay về tìm ngươi, mấy ngày nay tốt nhất ngươi nên ở trong nhà, dẫn hần mắc câu! Nếu ở trong này thì hần sẽ chú ý đến có mai phục, nếu ở trong nhà ngươi thì sẽ thả lỏng hơn nhiều!” Triệu Nhã Nhu nói.

Lúc này trong lòng Triệu Nhã Nhu nghĩ tới một việc, nàng cảm thấy có lẽ cho dù ở hoàng cung thì Diệp Lăng cũng đã gặp qua, chắc chắn sẽ có điều chuẩn bị, như vậy sẽ càng khó bắt lấy hần.

Mà nếu để Lý Nguyệt tự hoạt động thì có lẽ Diệp Lăng sẽ không phát hiện ra mai phục, ngược lại sẽ tốt hơn so với ở hoàng cung, cho dù không nhiều người lắm thì cũng sẽ tốt hơn một chút.

Tin rằng lấy tính cách của Diệp Lăng rất có thể lâm vào mơ hồ, bắt tri bắt giác lọt vào trong mai phục.

Có điều vấn đề mấu chốt vẫn là, rốt cuộc Diệp Lăng có tới hay không?!

539. Chương 540: Hành Động Một Mình (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 540: Hành động một mình (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Hoàng Thượng, sao người có thể khẳng định hần sẽ đến tìm ta? Tình huống bây giờ hần hần sẽ chạy đi rất xa, dù sao cũng đã bị vạch trần, hần chắc sẽ không đến tìm ta đâu.” Lý Nguyệt nhíu mày, tựa hồ cảm thấy không có khả năng.

Mà ở trong lòng Lý Nguyệt tựa hồ cũng có một chút mất mát, nàng cảm thấy nếu không có mục đích khác thì nhất định Diệp Lăng sẽ không vì mình mà đến.

“Ta tin hần sẽ quay về, còn chưa đạt được Thiên Cơ Giáp của ngươi thì hần sẽ lại đến! Hần chính là cái loại ngốc từ như vậy, nếu không đạt mục đích thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay!” Triệu Nhã Nhu lắc đầu, nhìn bầu trời đêm cười nói.

“??” Mọi người khó hiểu nhìn Triệu Nhã Nhu, còn Lý Nguyệt lại cảm thấy nghi hoặc.

Trong cảm nhận của mọi người, Diệp Lăng tựa hồ là cái loại quỷ mị hồ không để ý đến gì cả, sao hắn có thể giống cái loại người mà Triệu Nhã Nhu nói được, không đạt mục đích sẽ không dễ dàng buông tay, người như thế nói gì cũng không giống Diệp Lăng.

Hoàng Thượng từ đâu mà nhìn ra Thập Tam thiếu gia là người như thế? Không hiểu, hoàn toàn không thể hiểu được!

Nhất định là ảo giác...

“Thật vậy sao?” Lý Nguyệt lẩm bẩm nói.

“Ta không ngại khi các ngươi hoài nghi phán đoán của ta, đến lúc đó các ngươi cứ đứng nhìn là được. Còn có, các ngươi có thể làm hắn bị thương, cho dù nửa sống nửa chết cũng được nhưng nhất định không thể để hắn chết!” Khi Triệu Nhã Nhu nói hết lời, ngữ khí trở nên vô cùng băng lãnh, làm cho người ta tin tưởng nếu ai dám cãi lại mệnh lệnh này thì nhất định chỉ có chết!

Có lẽ, không chỉ đơn giản là chết mà thôi!

Nhưng mà trong những lời của nàng, mọi người cũng sẽ không cảm thấy Triệu Nhã Nhu sẽ lo lắng cho Diệp Lăng, nếu lo lắng thì sao lại chỉ cần không chết là được?

Có điều nếu không lo lắng thì những chuyện trước kia sao giải thích được đây, sao giải thích lý do của lần yến hội này, sao giải thích sự cười đùa vui vẻ của Triệu Nhã Nhu, sao giải thích thái độ khác thường của Triệu Nhã Nhu với Diệp Lăng?

Chẳng lẽ vẹn vẹn chỉ vì nàng phải bắt được Diệp Lăng sao? Tựa hồ cũng chỉ có thể giải thích như vậy, đồng thời tựa hồ cũng không thuyết phục lắm...

Nhưng không thuyết phục lắm thì sao? Nếu nói Triệu Nhã Nhu quan tâm Diệp Lăng thì càng thêm khó thuyết phục, bọn họ lại là tù địch.

“Linh mệnh!” Lý Nguyệt lập tức bày ra tư thái, một bộ cấp dưới đáp lại lời Triệu Nhã

Nhu, ở trước mặt Triệu Nhã Nhu, quả thật nàng là một cấp dưới, vừa rồi vì chuyện của Diệp Lăng làm nàng có chút phân tâm

Cho dù Triệu Nhã Nhu nói sai rồi, an bài sai rồi thì nàng cũng phải nghe theo, không được có dị nghị gì!

“Để tính các ngươi thêm lần nữa, chỉ có thể bắt sống, nếu thật sự không được thì để hắn chạy thoát đi!” Triệu Nhã Nhu nói.

“??” Mọi người lại sửng sốt, chỉ có thể bắt sống thì họ còn hiểu được, nhưng cái câu cuối cùng kia “cứ để hắn chạy thoát” làm người ta khó hiểu, nhất là dưới tình huống như vậy thường sẽ nói là thả hủy diệt cũng không để người ta được đến hắn.

Có thể vì thân phận hiện tại của Diệp Lăng quá nhạy cảm, nếu có một phương nào giết hắn đều sẽ đưa đến phiền toái rất lớn, mà loại phiền toái này cũng không phải ai cũng có thể gánh vác được.

Ừ, hắn là như vậy!

Mặc kệ Triệu Nhã Nhu nghĩ thế nào đi nữa, chuyện nàng mai phục người để bắt Diệp Lăng ngay bên cạnh Lý Nguyệt là chuyện trăm phần trăm, hơn nữa sẽ có rất nhiều cao thủ đi chấp hành, an bài tựa hồ còn hơn nhiều so với yến hội hôm nay.

Mà lúc này Diệp Lăng đã ẩn vào trong bóng đêm để đô, không ai có thể tìm ra hành tung của hắn, trừ Lãnh Huyết Ngũ bên cạnh.

Về phần Lãnh Huyết Ngũ vì sao lại ở bên cạnh hắn cũng không phải vì nàng biết Diệp Lăng sẽ bay đến đây mà vì khi Diệp Lăng rời đi cũng đã thông tri nàng rồi.

“Tiểu Ngũ, chúng ta quay về đi, chuẩn bị bước tác chiến kế tiếp!”

“Cái gì? ở trong đây xảy ra chuyện gì mà người phải trốn ra? Chẳng lẽ người đã bị phát hiện?” Lúc này Lãnh Huyết Ngũ còn chưa biết đã phát sinh chuyện gì, chỉ biết là Diệp Lăng dùng hình thức không bình thường rời khỏi hoàng cung, mà loại phương thức này, nói trắng ra là trốn đi!

“Ừ, bị phát hiện!” Diệp Lăng gật gật đầu, rất bình thản đáp, ngữ khí của hắn như nói một chuyện thật bình thường vậy.

“...” Lãnh Huyết Ngũ trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Chúng ta lập tức rút lui!”

“Không cần! Bọn họ không thể tìm thấy ta, ta chỉ có một mình, mục tiêu quá nhỏ! Chuyện này cũng chưa chấm dứt, ta còn muốn tiếp tục nghĩ biện pháp, người đi thông tri Lãnh Huyết Thất, ta đi thông tri Athena! Chúng ta gặp nhau tại Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu!” Diệp Lăng nói xong liền ẩn vào trong đêm, làm cho người ta không thấy được chút dấu vết nào.

Bí kỹ này, Lãnh Huyết Ngũ biết, Diệp Lăng cũng biết!

Mà liên hệ giữa hai người là Diệp Lăng học từ Lãnh Huyết Ngũ, có điều bây giờ Lãnh Huyết Ngũ đã không còn gì để dạy Diệp Lăng nữa rồi.

Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, chỗ này đám người Triệu Nhã Nhu biết rất rõ ràng nhưng lại sẽ xem nhẹ, bọn họ cũng không cảm thấy Diệp Lăng sẽ quay về Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu bởi nơi đó rất rõ ràng.

Có điều Diệp Lăng lại chọn lần nữa, đây chắc là vì nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất!

Lúc này Diệp Lăng thông tri Lãnh Huyết Thất cùng Athena lại đây, theo lý thuyết là một chuyện có điều nguy hiểm, nếu như bị phát hiện thì sẽ rất phiền toái

Bất quá lấy sự khôn khéo của Lãnh Huyết Thất cùng Athena thì các nàng sẽ không có khả năng bị người phát hiện, cho dù là Triệu Nhã Nhu cũng vậy!

Lúc trước đám người Diệp Lăng ở ngoài sáng, Triệu Nhã Nhu từ trong tối mà còn chưa phát hiện được, huống chỉ hiện tại Athena cùng Lãnh Huyết Thất càng phòng bị thêm thì càng không thể bị phát hiện.

Hơn nữa, lúc này hành tung của Diệp Lăng vẫn là một sự mê hoặc của đám người Triệu Nhã Nhu, nếu như có thể phát hiện ra đám người Athena thì cũng chẳng khác nào đã phát hiện được sự tồn tại của Diệp Lăng.

“Ta nói thiếu gia à, sao người cứu thích chốn tầm hoa này vậy, tối khuya rồi còn gọi ta qua, người muốn làm gì với ta?” Athena lặng yên xuất hiện trong Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, tìm được Diệp Lăng đang nằm trong sán, cười hi hi hỏi.

Trước khi qua Athena còn lo lắng đến tình huống của Diệp Lăng, bất quá chỉ lo lắng tình huống của hắn trong hoàng cung mà thôi, nàng sợ nhất là ở trong hoàng cung xuất hiện tình huống ngoài ý muốn gì, mà hiện tại Diệp Lăng lại hảo hảo đứng trước mặt nàng, tất nhiên không cần lo lắng gì nữa.

Chỉ cần người còn thì những chuyện khác có thể từ từ giải quyết!

“Người đã đến rồi? Ngồi một lúc đi, đợi tiểu Ngũ các nàng đến đây.” Diệp Lăng cũng không động đậy, nhẹ nhàng nói.

Athena cũng không nói gì nữa, đi đến bên cạnh Diệp Lăng ngồi xuống, bậc thang bằng đá làm nàng cảm thấy có chút lạnh lẽo, bất quá có lẽ vì ở bên cạnh Diệp Lăng nên cái loại lạnh lẽo này cũng không sao cả.

Giờ khắc này Diệp Lăng đang nằm trên bậc thang đá, cũng không có bàn ghế gì!

540. Chương 541: Hành Động Một Mình (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 541: Hành động một mình (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nếu đổi thành người khác thì có lẽ sẽ không bởi Diệp Lăng không hình tượng ngồi xuống như vậy, cho dù lúc này không có ai cũng sẽ không làm như vậy.

Bất quá Athena lại không giống, cho dù lúc này có người khác thì nàng cũng sẽ ngồi xuống như vậy, nàng cũng không cảm thấy không có hình tượng bởi nàng là Hồ tộc, là Thú nhân tộc!

Thú nhân tộc cũng không nhiều quy cũ như nhân tộc, bọn họ càng thích gần với tự nhiên hơn, dưới tình hình chung đều ngồi trên chiếu cỏ, tình huống này khi Diệp Lăng ở Hồ tộc bộ lạc cũng thường xuyên nhìn thấy rồi, mà hắn cũng thường xuyên ngồi dưới đất nói chuyện với Hồ Nữ.

“Thiếu gia, người thành công sao?”

Kỳ thật Athena cũng muốn hỏi những lời này nhưng vẫn không muốn hỏi bởi nàng phát hiện lúc này, tựa hồ có được một bầu không khí yên lặng hiếm có, dùng cách nói khác là vô âm thắng hữu âm!

Cuối cùng, Athena không mở miệng, nàng không muốn đánh vỡ phần yên lặng này, điều này làm cho thể xác và tinh thần của nàng đều cảm thấy thoải mái yên lặng!

Athena không ra tiếng, Diệp Lăng cũng vậy, tất nhiên không phải hắn đang hưởng thụ sự yên lặng này, hắn chỉ thuần túy là ngăn người, đợi Lãnh Huyết Thất đến.

Thời gian trôi qua từ từ, dần dần trôi qua trong bóng đêm tĩnh lặng, mãi đến hai nữ hài tử khác lặng yên xuất hiện.

Khi Lãnh Huyết Ngũ hai người đến, phát hiện Diệp Lăng và Athena đã ở đấy sẵn rồi, hình thành một hình ảnh rất kỳ lạ, lúc đó Athena đùa nghịch cái đuôi xinh xắn của mình, ngồi yên lặng bên cạnh Diệp Lăng.

Một cái là một thiếu nữ Hồ tộc có điểm yêu mị, mà một cái là một thiếu niên, bức tranh này nếu đưa lên địa cầu thì tuyệt đối sẽ là một cảnh Liêu Trai, yêu mị hồ ly tinh và mơ hồ thơ sinh...

Bất quá không thể phủ nhận bức họa này còn có một loại đẹp khác thường, sẽ làm người ta bị lạc trong giấy lát.

“Tiểu ngu ngốc, sao rồi?”

Rất nhanh Lãnh Huyết Thất liền trực tiếp hỏi, trên đường nàng đã biết một ít về tình huống Diệp Lăng chạy ra hoàng cung nên có điều sót ruột hỏi.

”Tốt lắm, mọi người đều đến đông đủ rồi, chúng ta bắt đầu thưởng lượng chuyện tiếp theo đi!” Diệp Lăng ngồi dậy, nhìn tam nữ có điểm nghiêm túc nói.

Có điều sự nghiêm túc của Diệp Lăng tựa hồ có người cũng không thèm để ý đến, trực tiếp mở miệng nói chuyện, kéo vấn đề lại.

“Thưởng lượng cái gì? Người cứ nói cho chúng ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đã, vì sao người lại bị Triệu Nhã Nhu phát hiện, sao lại chạy ra khỏi hoàng cung.” Bây giờ Lãnh Huyết Thất chỉ muốn biết khi Diệp Lăng đến hoàng cung, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Kỳ thật rất đơn giản, Athena người nói đúng vậy, Triệu Nhã Nhu đã sớm phát hiện ra thân phận của ta, ngay từ đầu đã phát hiện rồi!” Diệp Lăng không sao cả nói, giải thích này cũng là điều tất yếu.

“Quả nhiên là vậy! Ta đã cảm thấy có điểm kỳ quái mà, có điều ta vẫn cảm thấy có điểm quái, vẫn không thể nghĩ ra được vì sao lại thế. nếu nàng đã sớm phát hiện ra người thì hắn đã sớm động thủ với người rồi, vì sao phải chờ đến bây giờ?” Athena khẽ nhíu mày.

“Kỳ thật rất đơn giản, trước đó nàng không có tuyệt đối nắm chắc bắt lấy được ta, cho nên rõ ràng coi như không biết ta!” Diệp Lăng trả lời, đáp án này kỳ thật là Triệu Nhã Nhu nói, mà hắn cũng cảm thấy chính xác nhất.

“Hắn là như vậy! Đã đi vào hoàng cung tức là đã tiến vào địa bàn của nàng, nàng muốn bắt ai thì dù cho là Thiên cấp cao thủ cũng khó chạy thoát, thiếu gia, sao người trốn ra được?” Athena nhìn về phía Diệp Lăng, cảm thấy việc hắn trốn được ra ngoài là một chuyện rất không bình thường.

“Đồ tiểu hồ ly tinh vô lương tâm nhà ngươi, có phải người ước gì ta bị nàng bắt lấy, bị nàng giam lỏng, tra tấn cả đời không?” Diệp Lăng tức giận nói, phản ứng của Athena làm hắn cảm thấy thật buồn bực.

“Không phải a, sao ta nữ để thiếu gia người bị nắm, bị tra tấn. Cho dù ta bỏ được thì tiểu hồ nữ cũng luyện tiếc a, đến lúc đó, nếu nàng biết người bị bắt đi từ trong tay ta thì không tìm ta liều mạng mới là lạ!” Athena lập tức nói, hơn nữa trong ngôn ngữ có chút ám muội, nhưng nàng vẫn biểu hiện như thường.

Bởi nàng cảm thấy cái loại ám muội này cũng chỉ là giữa Diệp Lăng và tiểu Hồ Nữ, có liên quan gì đến nàng đâu, về phần luyện tiếc của nàng thì loại tình cảm này giống như thích bản thân Diệp Lăng vậy, đương nhiên, cái loại thích này không phải thích giữa quan hệ nam nữ.

“Ta biết, cho nên ta mới chạy ra đến đây, ta sẽ không để Hồ Nữ luyện tiếc.” Diệp Lăng cười nói.

“...”

“Người nói cho ta biết, ở trong hoàng cung xảy ra chuyện gì?” Athena lại hỏi nàng muốn biết càng nhiều để có thể càng dễ giúp Diệp Lăng giải quyết vấn đề hơn.

“Cái này... ta đi vào hoàng cung, tìm Triệu Nhã Nhu ăn cơm trưa một chút...” Diệp Lăng bắt đầu tự thuật, bắt quá vừa nói đến đây đã bị Lãnh Huyết Thất đánh gãy.

“Cái gì? Người ăn cơm trưa cùng nàng?”

“Ừ! Nàng chuẩn bị cơm trưa cho ta nên ta cũng ăn một chút.” Diệp Lăng gật gật đầu đáp.

“Trước kia ta nói với người thế nào, đã bảo người đừng ăn bậy những thứ Triệu Nhã Nhu đưa cho người, nếu bị hạ độc thì sao giờ?” Athena lên tiếng, oán trách Diệp Lăng sao không nghe lời.

“Ta biết mà, có điều ta là bách độc bất xâm a, hơn nữa, vì an toàn của Lý Nguyệt, trước đó ta cũng để Triệu Nhã Nhu tự mình ăn trước một chút, không có vấn đề.” Diệp Lăng giải thích nói.

“...” Đầu óc tam nữ hiện ra tình cảnh lúc đó, các nàng có thể tưởng tượng được cái loại tiểu Nữ Hoàng cao cao tại thượng như Triệu Nhã Nhu lại bị Diệp Lăng coi như người thử ăn, tình huống kia nhất định rất khôi hài.

Mà nếu các nàng biết Diệp Lăng trực tiếp nói rõ chuyện này thì biểu tình nhất định sẽ phong phú hơn một chút!

“Sau đó ta liền ước hội cùng Lý Nguyệt ở Ngự Hoa Viên một chút, ta dùng một câu chuyện tình đẹp làm cho nàng cảm động, rốt cục đã đáp ứng đưa Thiên Cơ Giáp cho ta, có điều cuối cùng lại bị Triệu Nhã Nhu phá hủy. Sau đó ta liền tham gia yến hội của Triệu Nhã Nhu, kết quả, sau khi chấm dứt nàng liền trở mặt với ta, ta bỏ chạy!” Diệp Lăng tiếp tục nói, hắn đơn giản nói qua tất cả mọi chuyện một lần.

Đúng vậy, quả thật rất đơn giản, không có chi tiết nào cả!

“... Tốt lắm, đại khái ta cũng đã biết rồi, nhưng sao người trốn ra được, nàng phải bao nhiêu người bắt người?” Athena cũng không hỏi nhiều những thứ khác, bây giờ không phải là lúc.

Tuy lời của Diệp Lăng đơn giản nhưng cũng để lộ ra một tin tức là tình cảnh hiện tại của mọi người cũng không phải tốt lắm, rất có thể sẽ bị Triệu Nhã Nhu tìm được, không cho phép nhiều chuyện.

Nếu mỗi chuyện đều nói thì trăm phần trăm Diệp Lăng sẽ bị phát hiện, bây giờ là nhiều lời một hồi sẽ có thân một ít tỷ lệ bị phát hiện!

“Triệu Nhã Nhu quả thật rất biến thái, cơ hồ đã tính toán hết tất cả đường lui của ta, bắt quá may mà, thực lực của ta cao cường, trốn ra khỏi vòng vây thắt chặt của họ, lúc đó...” Diệp Lăng tự khen mình vài câu xong bắt đầu tỉ mỉ nói tình huống lúc đó!

541. Chương 542: Hành Động Một Mình (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 542: Hành động một mình (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lại nói, bây giờ các nữ tử mới cảm thấy đau đầu, bây giờ mới thật sự cảm nhận được sự khủng bố của Triệu Nhã Nhu, đồng thời cũng cảm thấy ngoài ý muốn về năng lực phản ứng và thực lực của Diệp Lăng.

Ba người đều cảm thấy Diệp Lăng là cái loại quỷ mị hồ đồ dần dần dồn dập, dưới tình huống như vậy hẳn là mơ mơ màng màng bị bắt lấy mà vẫn chưa kịp phản ứng.

Tin rằng đây không chỉ là ý tưởng của ba nàng mà rất nhiều người đều nghĩ như vậy. Lúc trước chẳng phải những người kia cũng cho là thế sao? Kết quả bọn họ đều phát hiện mình đã sai lầm rồi.

Mà lúc này tất cả mọi người mới nhớ đến, lúc trước Diệp Lăng một mình ngăn sóng dữ, dưới sự vây quanh đuổi bắt của đại quân mà bình yên dần người rời đi.

Trước kia, có người còn có chút dị nghị với điều này, cảm thấy có điểm khoa trương thì bây giờ cũng đã ngậm miệng lại.

“Cũng may người trốn ra được, chỉ cần trốn được là tốt!” Athena vỗ vỗ ngực, tựa hồ mất đi một tảng đá lớn đè nặng, khi nghe Diệp Lăng tường thuật quả thật nàng cảm thấy rất lo lắng!

Tuy rằng nàng biết Diệp Lăng đã ở trước mặt mình, không có việc gì nhưng vẫn không nhịn được có cảm giác hết hồn.

“Trên thế giới này hẳn là không ai có thể bắt được ta, tuy thực lực của ta không phải cực mạnh nhưng chuyện như di chuyển chiến lược tuyệt đối là cực mạnh.” Diệp Lăng có điểm kiêu ngạo nói, nếu mọi người hiểu ý của hắn nhất định sẽ cảm thấy không nói gì được nữa, cái này có gì mà kiêu ngạo.

“Di chuyển chiến lược?” Athena có điểm mơ hồ hỏi.

Diệp Lăng nghiêm túc nói: “Di chuyển chiến lược, từ này rất thâm ảo, chính là phá vây, lui lại...”

“...”

“Nói khó nghe hơn một chút chính là chạy trốn! Còn di chuyển chiến lược nữa...” Athena tức giận nói.

“Khụ khụ...” Diệp Lăng ho khan vài tiếng, cũng không phủ nhận gì.

“Tốt lắm, tạm thời không nói đến cái này, vấn đề hiện tại chính là chúng ta làm sao để lấy được Thiên Cơ Giáp đây, hiện tại Lý Nguyệt đã phát hiện, muốn lấy được Thiên Cơ Giáp từ trên người nàng là rất khó, chẳng lẽ lại quay về, đến luyện kim phòng thí nghiệm tìm sao?” Athena cau mày nói.

“Vấn đề này không cần thương lượng nữa, ta đã có quyết định. Hôm nay gọi các người đến là muốn nói cho các người biết một việc, sau này ta muốn hành động một mình, các người chỉ cần để ý chờ nhận tin tức là được!” Diệp Lăng nhìn bầu trời đêm, lặng lẽ nói

Lời của hắn rất bình tĩnh nhưng lại làm cho ba nữ hài nhảy dựng lên!

“Cái gì?! Người phải hành động một mình? Không được, tuyệt đối không được, sao chúng ta có thể để người đi một mình còn mình ngồi chờ tin tức được, tuyệt đối không thể!” Athena lắc đầu phản đối, ngữ khí vô cùng kiên quyết.

“Hiện tại các người cũng không giúp gì được, mà quan trọng nhất là, các người không thể bị bại lộ, nếu không sau đó Triệu Nhã Nhu nhất định có thể đoán trước được mục đích của ta, như vậy khi ta di chuyển chiến lược sẽ gặp phải trở ngại!” Diệp Lăng cười nói, “Hồ ly tinh, ta biết người sẽ không quên đi như vậy

nên mới gọi người đến giáp mặt nói cho rõ ràng. Nhớ kỹ, sau này thân phận của người chỉ là đặc phái viên ngoại giao của Hồ tộc, ngoài ra không còn gì khác!”

Athena ngậy người một chút, vốn nàng muốn tiếp tục phản đối nhưng nghe thấy lời Diệp Lăng liền ngậy cả người ra, nàng có điểm không rõ ý tứ của Diệp Lăng, đây là đặc thù chiếu cố sao?

Mặc kệ nói gì thì nói, ít nhất cũng nói lên ở trong lòng Diệp Lăng, Athena cũng không phải cái loại nhân vật người qua đường giáp, ít ra cũng có một ít địa vị, là cái loại người hấn sẽ quan tâm

Có lẽ đây là chuyện mà Athena cảm thấy có giá trị nhất bởi có thể làm cho Diệp Lăng, kẻ mơ hồ và có điểm vô lương tâm này quan tâm cũng không có mấy người!

Athena có thể nhận được phần quan tâm đặc thù này kỳ thật cũng không phải ngẫu nhiên. Một đường chiếu cố, hao hết tâm tư bày mưu tính kế cho Diệp Lăng, chuyện này cũng đã đủ nhận được hồi báo từ Diệp Lăng.

“Có điều...” Athena tam nữ vẫn có điểm lo lắng.

“Yên tâm đi, tình huống như thế ta vẫn có thể đào tẩu, bây giờ ta có chuẩn bị thì càng đơn giản hơn! Tin tưởng ta, trên cái thế giới này còn không có chỗ nào có thể vây ta được.” Diệp Lăng cười nói.

“Vậy người định làm thế nào?” Athena hỏi.

“Đến lúc đó các người sẽ biết, khi các người thu được tin tức thì nhớ kỹ, không cần có dị động gì cả!” Diệp Lăng lại dặn dò, hấn không muốn Lãnh Huyết Ngũ cùng Athena bại lộ.

“Vậy người cẩn thận một chút, có chuyện thì cứ đến tìm ta, mặc kệ là chuyện gì ta cũng sẽ giúp người!” Cuối cùng Athena nhìn Diệp Lăng, đáp ứng chuyện này. Kỳ thật nàng không muốn đáp ứng nhưng nàng có thể cảm thấy một loại quyết tâm trong ngữ khí của Diệp Lăng, chính sự quyết tâm này làm cho nàng không có cách nào phản đối.

“Tiểu Ngũ, người đừng vụng trộm đi theo ta đấy.”

“Yên tâm, ta sẽ không! Nếu người xảy ra chuyện gì thì ta sẽ dùng hết biện pháp vãn hồi, nếu người chết, ta sẽ giết tất cả những người đối phó người.” Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, tựa hồ không có chút cảm tình nào, thật giống như nói một chuyện rất bình thường vậy.

Đối với việc này, Lãnh Huyết Thất cùng Diệp Lăng cũng đã quen rồi, bọn họ biết tính cách của Lãnh Huyết Ngũ là như vậy, cho dù gặp được chuyện lớn hơn nữa thì nàng cũng sẽ lãnh đạm như vậy.

Mà Athena còn có điểm chưa quen, nghi hoặc nhìn Lãnh Huyết Ngũ.

“Tốt lắm, cứ như vậy đi, tất cả giải tán! Ngày mai các người đều đi làm chuyện của mình đi, ta sẽ giải quyết chuyện ở đây trong vài ngày, ta không muốn kéo dài nữa, sớm chữa khỏi cho phụ thân Hồ Nữ đi thôi.” Diệp Lăng nhìn bầu trời đêm nói.

Xất!”

Tam nữ đáp, sau đó các nàng biến mất trong màn đêm, trở lại nơi vốn dĩ là của các nàng, từ giờ phút này đến khi hết chuyện, các nàng cũng sẽ không có liên hệ gì với Diệp Lăng.

Hiện tại Diệp Lăng cũng chỉ còn một mình hấn, bất quá như vậy với hấn mà nói chưa chắc đã không phải là chuyện tốt, một mình thì ngược lại, có một số việc càng dễ làm hơn một chút.

“Hấn định làm thế nào? Đi tìm Lý Nguyệt? Hay đi Diệp Trạch?”

Vấn đề này quấy nhiễu Athena trong vài ngày sau đó, nàng cảm thấy hai cái đều có khả năng, mà trong đó tựa hồ khó khăn cũng không thấp. Lại nói, hiện tại đi tìm Diệp Lăng phải khó khăn hơn một chút.

Đúng vậy, Triệu Nhã Nhu cũng không biết trong luyện kim phòng thí nghiệm của Diệp Lăng còn một kiện Thiên Cơ Giáp, nếu không nhất định nàng sẽ tăng thêm, nhân thủ đến Diệp Trạch, cũng sẽ an bài mai phục không kém gì bên cạnh Lý Nguyệt.

Mà hiện tại tất cả mọi người đều không biết chuyện này nên tiêu điểm đều đặt trên người Lý Nguyệt, chỉ dùng Lý Nguyệt làm mồi dụ dỗ Diệp Lăng xuất hiện, đặt tất cả tầm mắt và tinh lực lên người nàng.

Cho nên nói, hiện tại muốn lấy Thiên Cơ Giáp trên người Lý Nguyệt thì phiền toái hơn nhiều so với Diệp Trạch.

542. Chương 543: Ái Tình Cổ Sự (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 543: Ái tình cổ sự (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nếu nói Diệp Lăng có thể lo lắng đến điểm này thì nhất định hắn sẽ lựa chọn trực tiếp đi Diệp Trạch, nhưng hắn có thể nghĩ đến nhân tố này sao? Có lẽ a.

Mặc kệ nói gì thì nói, ngày hôm sau, tất cả mọi người nhận được một tin tức, có lẽ hắn là nói như vậy, một ít người tin tức linh thông, nửa đêm đã nhận được tin tức này rồi.

Đây là một tin tức làm cho rất nhiều người cảm thấy ngoài ý muốn, đồng thời cũng làm cho đại bộ phận người cảm thấy khiếp sợ cùng hưng phấn, mà tin tức này tất nhiên là việc Diệp Lăng xuất hiện ở Hoàng Thành.

Ở trong Hoàng Thành, tùy nơi đều có thể nhìn thấy có người đứng tùm năm tùm ba thảo luận về Diệp Lăng, đúng vậy, không biết bao nhiêu cái góc.

“Các người có biết không, Thập Tam thiếu gia đã trở lại!” Một người rất hưng phấn nói, mà người hưng phấn tựa hồ không phải chỉ vì lắm chuyện mà càng nhiều hơn là bọn hắn muốn thấy Diệp Lăng trở về.

Nhân khí của Diệp Lăng trong Tường Không Hoàng Thành cũng không phải bình thường, có rất nhiều người muốn hắn trở về, có điều vì Triệu Nhã Nhu nên bọn họ cũng biết đây là chuyện không thể.

Cũng vì đây là chuyện không thể nên bọn họ càng chờ mong hơn, hiện tại đột nhiên Diệp Lăng trở lại thì bảo sao họ không hưng phấn đây.

“Cái này ta đã sớm biết rồi, ta còn biết hắn đã sớm đến, hơn nữa còn tham gia hoạt động vậy sẵn.” Một người nói, tựa hồ chuyện của Diệp Lăng đã truyền ra khắp thành, đã có không ít người biết về những hành vi của Diệp Lăng.

“Vậy các người có biết Thập Tam thiếu gia dùng thân phận gì không?” Có người rất là thối chí hỏi, hắn cho rằng vấn đề này người ta sẽ không biết, có điều hắn sai lầm rồi, lúc này ai mà không biết.

“Biết, hình như là một cái Hồ tộc, tên có chút khó đọc, gọi là gì Ford * Fox, lúc trước còn tưởng rằng là Fox gia tộc, không ngờ lại là Thập Tam thiếu gia giả trang.”

“Ta nói hèn gì lúc trước, Fox công tử kia lại ngu như vậy, trực tiếp đánh Lý Ngạn bay ra khỏi Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, hóa ra là Thập Tam thiếu gia tự thân xuất mã, tên hỗn đản Lý Ngạn thật đúng là chẳng ra gì, thừa dịp Thập Tam thiếu gia không ở lại động đến đồ của Thập Tam thiếu gia, thật đúng là xứng đáng!” Có người nghiêng răng nói, đối với việc Lý Ngạn xâm chiếm tài sản của Diệp Lăng, bọn họ đều cảm thấy rất bất bình.

Có lẽ cũng vì vậy mà nhân khí của Lý Ngạn ở Tường Không Hoàng Thành trong khoảng thời gian này giảm rất mạnh, rất nhiều người đều ở ngoài mặt hoặc sau lưng xa lánh hắn.

Đối với kết quả này, Lý Ngạn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Giống nhiều người khác, hắn cũng không ngờ trong dân chúng, Diệp Lăng lại có danh vọng cao đến vậy, cũng được nhiều người kính yêu đến thế.

“Ừ, hẳn rất xứng đáng, hẳn nghĩ đến hiện tại Lý gia đắc thế là có thể vô pháp vô thiên, đã vậy còn lớn mật đi xâm chiếm Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu của Thập Tam thiếu gia! Ai, thật sự là hoài niệm Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu lúc trước, có rất nhiều tài nữ giai nhân, cả Liễu Phi Yên giờ cũng đã ở Diệp Thành...”

“Nói thật Diệp Thành cũng rất không sai, lần trước ta đi ngang qua, bộ dáng của Liễu Phi Yên bây giờ thì tuyệt đối các người không thể tưởng tượng nổi...”

“Cái gì cái gì...” Khi nam nhân nói đến chuyện này thì tổng hội sẽ đi nghiên cứu, hỏi thăm một chút, cho dù hiện tại có thảo luận chuyện gì đi nữa cũng vậy.

“Khụ khụ, có lẽ các người còn chưa biết một chuyện, đây là ta mất rất lớn công sức mới hỏi thăm được, chuyện này với chúng ta có lẽ là một chuyện tốt, đến lúc đó có lẽ Thập Tam thiếu gia sẽ thật sự ở lại đây.” Có người thấy đề tài lệch khỏi quỹ đạo liền ra tiếng, muốn kéo đề tài trở về.

Làm một người bát quái chuyên nghiệp thì khi cần phải lên được tác dụng, phải cho người khác tiếp tục nhiều chuyện tiếp!

“Chuyện tốt gì? Chẳng lẽ nói là Thập Tam thiếu gia theo đuổi Lý Nguyệt tiêu thư sao, chuyện này chúng ta cũng biết, có điều ai cũng biết là Thập Tam thiếu gia có mục đích khác, lại nói tiếp lần này Thập Tam thiếu gia thật đúng là vô lương tâm, đi lường gạt cảm tình của Lý Nguyệt tiểu thư...”

Uy lực của đám bát quái quần chúng quả thật mạnh mẽ, ngay cả tin tức này cũng biết, nếu để Lý Nguyệt biết nhất định sẽ hận Diệp Lăng. Bất quá nàng cũng đã sớm hận đến nghiến răng rồi.

Đối với tin tức này, mọi người cũng cảm thấy nếu là sự thật thì cũng không sao, chỉ cần Thập Tam thiếu gia đối tốt với Lý Nguyệt thì lừa một chút cũng không sao cả, kỳ thật hai người cũng rất xứng đôi.

“Không phải, cho dù Lý Nguyệt tiểu thư có thể ở cùng một chỗ với Thập Tam thiếu gia thì làm được gì? Nàng có thể thay đổi quyết định của Nữ Hoàng sao? Đừng quên, nguyên nhân chủ yếu mà Thập Tam thiếu gia không thể trở về là gì!”

“Là vì Nữ Hoàng hiện tại...” Mọi người lập tức nói ra đáp án, đáp án này ai cũng biết cả, mà trải qua người khác nhắc nhở bọn họ mới chú ý đến vấn đề này.

Đúng vậy, nếu chỉ là Lý Nguyệt và Diệp Lăng ở cùng một chỗ thì kết quả vẫn vậy, Diệp Lăng vẫn sẽ không quay về đây.

“Vậy là chuyện gì có thể làm cho Thập Tam thiếu gia lưu lại, ai có thể thay đổi tâm của Nữ Hoàng bệ hạ? Phải biết rằng, nàng cũng không phải người bình thường...”

“Cái này... Ai cũng không thể thay đổi tâm của Nữ Hoàng bệ hạ!” Người nọ bắt đầu thừa nước đục thả câu, không tiếp tục nói nữa.

“Gớm...” Có người khinh bỉ người này.

“Khụ khụ, bởi vì chuyện này có liên quan với Nữ Hoàng!”

“Cái gì? Người nói chuyện này có liên quan cùng tiểu Nữ Hoàng kia?”

“Đúng vậy! Có liên quan với nàng! Hơn nữa nếu ta nói ra chuyện này thì tin rằng không ai tin cả!” Người nọ lại nhân cơ hội bán một cái nút, bất quá lần này hẳn lại chiếm được thứ hắn mong muốn.

“Cái gì?” Cơ hồ tất cả mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, muốn biết chuyện này là sao.

“Nói cho các người biết a, chuyện này phải cẩn thận một chút, đừng quá đường hoàng, nếu không nhất định Nữ Hoàng sẽ nghiêm trị, thủ đoạn của nàng thì các người cũng biết rồi đấy, không muốn nhận lấy chứ?”

“Không!” Tất cả mọi người lắc đầu.

“Chuyện này có quan hệ với Nữ Hoàng, từ mặt ngoài thấy, quan hệ giữa Nữ Hoàng và Thập Tam thiếu gia cũng không phải đơn giản chỉ là quan hệ đối địch, tựa hồ còn có một đoạn cổ sự bị quên đi.”

“Cổ sự gì?”

“Không biết, chuyện này có điểm không nói rõ được, cũng chỉ có thể biết một chút từ thái độ lúc nhò của Nữ Hoàng với Thập Tam thiếu gia, chỉ có hỏi người trong cuộc mới biết được, bất quá tin rằng Thập Tam thiếu gia đã quên...”

“...”

”Không hổ là Thập Tam thiếu gia, chuyện này cũng có thể quên, mà như vậy cũng có nghĩa là trên cơ bản không có cách biết chuyện này, tiểu Nữ Hoàng sao có thể nói chuyện này cho người khác biết.

“Các người cũng biết Thập Tam thiếu gia cùng tiểu Nữ Hoàng đều tham gia đợt vây săn kia, sau vài ngày bọn họ liền gặp nhau, cũng không phải cố ý mà vền vẹn chỉ là trùng hợp, điểm này những người chung quanh cũng đã chứng minh rồi. Mà vốn bọn họ đụng vào một chỗ, nếu không bùng nổ chiến tranh cũng không thể ở chung một chỗ được, mà Thập Tam thiếu gia cũng có ý tứ theo đuổi tiểu Nữ Hoàng!”

543. Chương 544: Ái Tình Cổ Sự (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 544: Ái tình cổ sự (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Lúc đó thái độ của Thập Tam thiếu gia không được tốt lắm, cái này hắc mọi người đều biết, khi Thập Tam thiếu gia thấy người mình không thích thì trên cơ bản sẽ chẳng có chút lễ phép nào. Mà lúc đó, tất cả mọi người đều cảm thấy đây là bất kính với tiểu Nữ Hoàng, bọn họ đều cảm thấy lấy tính cách của tiểu Nữ Hoàng nhất định sẽ bão nổi, nhưng kết quả lại ra ngoài dự kiến, tiểu Nữ Hoàng chẳng những không bão nổi, hơn nữa còn đi theo Thập Tam thiếu gia tham gia vây săn...”

“Lúc sau bọn họ vẫn luôn luôn ở cùng nhau, thuận tiện nói một chút, lúc đó nghe nói Thập Tam thiếu gia đều vẫn ôm Lý Nguyệt tiểu thư không biết vì sao mà toàn thân năng vô lực, đều do Thập Tam thiếu gia chiếu cố.”

“Đương nhiên, hiện tại Lý Nguyệt tiểu thư cũng không phải trọng điểm, sau đó Thập Tam thiếu gia vẫn ở cùng một chỗ với tiểu Nữ Hoàng, thái độ rất ấm muội, tuyệt không giống hai đối thủ một mất một còn. Sau lại, nghe nói ở giữa còn có một sự tình, Thập Tam thiếu gia cùng tiểu Nữ Hoàng, Lý Nguyệt ba người mất tích trong một thời gian ngắn, cho dù là vậy nhưng họ vẫn không phát sinh chuyện gì cả, điều này làm cho người ta thấy rất kỳ quái”

“Sau đó càng kỳ quái hơn là, tiểu Nữ Hoàng đột nhiên tuyên bố phải cử báo sinh nhật yến hội, nàng có mời Thập Tam thiếu gia tham gia, trước đó mọi người còn đang mê hoặc vì sao đột nhiên nàng có hứng thú với chuyện này, bây giờ mới hiểu ra hóa ra là vì Thập Tam thiếu gia!”

“Sau đó... sau đó, tiểu Nữ Hoàng còn nói trước mặt mọi người bắt Thập Tam thiếu gia lấy nàng, bất quá Thập Tam thiếu gia cự tuyệt...” Nói đến đây, rất nhiều người cảm thấy tiếc hận, trong lòng bọn họ, tựa hồ Diệp Lăng cưới Triệu Nhã Nhu là một chuyện rất tốt.

Làm bình dân dân chúng, tất nhiên bọn họ không nghĩ đến cảm giác giữa hai người có phải là tù địch hay không mà họ chỉ cảm thấy chuyện như thế là hoàn mỹ nhất, nếu Triệu Nhã Nhu gả cho Diệp Lăng thì tuyệt đối là chuyện tốt.

Cái này từ góc độ nào đó cũng coi như là một loại hôn nhân chính trị, là kết quả dân chúng muốn thấy nhất!

“Sau đó...”

Kế tiếp, người nọ nói một vài chuyện giữa hai người ra, đều là một ít chuyện mà mọi người cảm thấy có chút vấn đề, cảm thấy có chút ấm muội trong đó, đương nhiên, đây đều là đám dân chúng tự nhận.

Vì thế, cố sự tình yêu giữa Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu bắt đầu truyền lưu ra ngoài, từ thuần túy chỉ là đối thủ một mất một còn biến thành có quan hệ phức tạp đối thủ một mất một còn.

Lại có người giỏi hơn, lấy chuyện tình hai người biên soạn thành một câu chuyện tình yêu, chuyện này còn được truyền lưu ra ngoài, cũng xuất hiện rất nhiều bản khác nhau, mà làm cho người ta cảm thấy thần kỳ là, chuyện này lại biến thành câu chuyện tình yêu kinh điển.

Chuyện kể rằng, một tiểu công chúa trong thâm cung, cùng vị hôn phu của tỷ tỷ nàng...

Khụ khụ, trở lại chính đề!

Lời đồn đãi này rất nhanh truyền vào tai Triệu Nhã Nhu, nàng chỉ lạnh nhạt cười, cũng không ngăn cản.

Tuy Triệu Nhã Nhu không ngăn cản nhưng mọi người cũng không cảm thấy chuyện này có thể nói trước mặt nàng, có lẽ nàng cảm thấy nó chỉ là chuyện nhỏ, không đáng để nàng chú ý.

Mặc kệ sự việc phát triển như thế nào, tin tức Diệp Lăng ở đây đều bị cả thành biết đến!

“A, hần đúng là hần mà, sao ta lại dần dần như vậy, sao không nhìn ra được chứ, ta còn muốn nói một chuyện với hần, không biết hần đang ở đâu nữa! Thật là!” Sau khi Trúc Diệp Nhi biết tin tức Diệp Lăng, sưng sốt một hồi mới kịp phản ứng, bắt đầu oán trách.

Mà giống Trúc Diệp Nhi, rất nhiều người đều muốn biết Diệp Lăng đang ở đâu, là chạy ra Hoàng Thành rồi hay vẫn còn ở lại đây, nếu ở lại đây thì hiện tại đang ở nơi nào?

Bất quả, đại bộ phận mọi người cảm thấy khả năng Diệp Lăng còn ở lại là rất thấp, sự tình cũng đã bại lộ, hơn nữa còn từng bị Triệu Nhã Nhu vây bắt, sao hần còn ở đây được, chẳng lẽ hần ngồi chờ Triệu Nhã Nhu tới bắt sao?

“Lý Nguyệt, ngươi muốn đi ra ngoài?”

Lúc này Lý Thiên Quân đang muốn tìm Lý Nguyệt nói chuyện, lại phát hiện Lý Nguyệt lại chuẩn bị đi ra ngoài như bình thường, bây giờ sao hần có thể dễ dàng đi được, tất nhiên sẽ tiến đến ngăn cản.

“Ừ, ta muốn đi ra ngoài!” Lý Nguyệt tựa hồ không phát hiện được ý tứ của Lý Thiên Quân, gật gật đầu nói.

“Bây giờ là lúc nào rồi mà ngươi còn đi ra ngoài, ngoan ngoãn ở nhà đi!” Lý Thiên Quân lập tức nói.

“Lúc nào? Vì sao không thể đi?” Lý Nguyệt lãnh đạm hỏi.

Lý Thiên Quân khẽ nhíu mày, nói: “Hiện tại Diệp gia Thập Tam không biết lúc nào sẽ xuất hiện, ai biết hần có ý đồ gì với người không, người hay là ở nhà vài ngày đã rồi tính sau.”

“Hần đến thì tốt quá, không phải các người đã an bài tốt rồi sao?” Lý Nguyệt vẫn bình thản như vậy, tựa hồ trải qua một đêm, cái nhìn của nàng với Diệp Lăng lại bình thản hơn nhiều, dường như cũng không tức giận nữa.

Có điều nàng thật sự không tức giận sao? Tin rằng rất nhiều người muốn biết chuyện này, lấy tính cách của Lý Nguyệt, bọn họ cảm thấy rất có thể sẽ như vậy.

Bất quá đó là vì bọn họ không biết một số chuyện, nếu bọn họ biết chuyện phát sinh giữa Diệp Lăng và Lý Nguyệt, tin rằng bọn họ sẽ không cảm thấy khả năng này rất cao, chỉ cảm thấy rất có thể.

ừ, chỉ là có thể, nhưng cũng có thể không phải!

“An bài là an bài, nhưng nếu ngươi đi lại ở bên ngoài thì sẽ yếu bớt đi sự chuẩn bị của chúng ta, đến lúc đó có thể ngươi sẽ gặp phiền toái.” Lý Thiên Quân nói.

“Nếu ta không đi lại ở ngoài thì hần có hoài nghi chúng ta có chuẩn bị không?” Lý Nguyệt nói.

“Này... hần là sẽ không, người cũng biết đôi khi hần cũng mơ mơ màng màng...” Lý Thiên Quân có điểm xấu hổ, chuyện này đúng như lời hần nói, là đôi khi.

“Nếu vạn nhất hần trở nên khôn khéo thì sao?” Lý Nguyệt hỏi.

“Này...” Lý Thiên Quân nói không ra lời.

“Kỳ thật phụ thân ngươi cũng không cần khẩn trương, mặc dù hắc lừa gạt ta nhưng cũng sẽ không làm ra chuyện bất lợi với mình, hắc sẽ không thương tổn ta, ít nhất sẽ không xúc phạm đến cơ thể của ta...” Lý Nguyệt lãnh đạm nói, mà lần này, trong ngữ khí lãnh đạm còn có một tia ưu sầu.

“Cái này cũng đúng, tuy tiểu tử kia rất đáng giận nhưng sẽ không thương tổn ngươi, hắc cũng không phải người như thế. Còn có, nói thế nào đi nữa chúng ta cũng coi như là thế giao, dù sao cũng sẽ cho chúng ta một ít mặt mũi.” Lý Thiên Quân gật đầu nói.

Về việc Diệp Lăng có thương tổn Lý Nguyệt hay không thì tin rằng tất cả mọi người đều có thể khẳng định rằng đó là chuyện không thể.

Lý Nguyệt và Diệp Lăng cũng không phải quan hệ đối địch, hơn nữa nói thế nào đi nữa Diệp Lăng cũng từng theo đuổi qua Lý Nguyệt, mà lấy tính cách khá tốt của Diệp Lăng tất nhiên sẽ không làm chuyện gì với Lý Nguyệt, trừ phi tự Lý Nguyệt đi chọc giận Diệp Lăng.

“Cho nên, ta đi ra ngoài cũng chẳng sao cả.” Lý Nguyệt nói, cũng bắt đầu bước đi, muốn rời khỏi cửa.

544. Chương 545: Ta Tới Tìm Người (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 545: Ta tới tìm người (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Cái này ta cũng biết, nhưng ngươi cứ như vậy mà ra ngoài, vạn nhất hắc xuất hiện cũng không dễ bắt... Khoan khoan, nữ nhân à, không phải ngươi không muốn để chúng ta bắt lấy hắc nên mới đi ra ngoài chứ?” Đột nhiên Lý Thiên Quân phát hiện ra vấn đề này.

Lý Nguyệt đi ra ngoài như vậy là có lợi nhất với Diệp Lăng, như vậy sẽ đánh tan an bài của Triệu Nhã Nhu. sẽ rất tiện cho Diệp Lăng.

Lấy tính cách của Lý Nguyệt, kỳ thật bắt nàng ở nhà đợi cũng không phải vấn đề lớn, Lý Thiên Quân cho rằng nếu là bình thường, nói nàng ở nhà thì nhất định nàng sẽ nghe lời chứ không giống như bây giờ.

Cho nên nhất định có vấn đề, mà nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có nàng muốn giảm bớt phiền toái cho Diệp Lăng, không muốn hắc rơi vào tay Triệu Nhã Nhu mà thôi.

Bây giờ bên cạnh Lý Nguyệt đã giăng ra thiên la địa võng, chỉ chờ Diệp Lăng chui vào!

“Đúng vậy! Ta không muốn hắc bị Triệu Nhã Nhu bắt lấy, hơn nữa còn vì ta!” Lý Nguyệt gật đầu, ngoài ý liệu trực tiếp thừa nhận.

“Vì sao?” Lý Thiên Quân cảm thấy rất ngoài ý muốn, miệng mở rất lớn, có lẽ không phải vì đáp án của Lý Nguyệt mà vì thái độ liều lĩnh của nàng.

Hiện tại ở đây cũng không chỉ có Lý Nguyệt và Lý Thiên Quân, còn có người khác nữa, ngoài sáng trong tối đều có, lời của Lý Nguyệt nhất định sẽ truyền vào lỗ tai Triệu Nhã Nhu.

“Không tại sao cả, ta chỉ không nhìn được mà thôi, bất quá ta cũng sẽ không phá hư kế hoạch của các người, ta chỉ không tham dự vào, dưới điều kiện cho phép sẽ sáng tạo một cơ hội cho hắc.” Hiển nhiên Lý Nguyệt không muốn nói lý do, bất quá có thể khẳng định nàng thiên hướng về Diệp Lăng.

Có điều tuy thiên hướng Diệp Lăng, nhưng làm một quân nhân, nàng vẫn tiếp tục phục tùng mệnh lệnh, sẽ không làm ra chuyện nắm ngoài mệnh lệnh, đồng thời cũng sẽ không làm ra chuyện cản trở Triệu Nhã Nhu, đây là trình độ lớn nhất nàng có thể.

“...” Lý Thiên Quân trầm mặc nhìn Lý Nguyệt một hồi lâu, sau đó mới chậm rãi hỏi: “Ngươi... Có phải đã thích tiểu tử Diệp gia Thập Tam kia rồi phải không?”

“A? Đương nhiên không, phụ thân ngươi nói bậy bạ gì đó!” Lý Nguyệt ngây người một chút, lập tức phủ định chuyện này, mà mặt nàng không khỏi hơi hồng lên một chút.

“Thật sự không phải sao?” Lý Thiên Quân có điểm hoài nghi, biểu tình cũng trở nên có điểm cổ quái.

“Không phải! Ta hận hấn mới đúng, hấn lừa ta hai lần, hừ, nếu để ta nhìn thấy thì ta sẽ tê hấn thành mảnh nhỏ...” Lý Nguyệt vội vàng nói, tựa hồ có điểm sốt ruột.

Lúc này, vốn Lý Thiên Quân còn muốn nói điều gì nhưng một thanh âm truyền đến làm hấn không khỏi ngây ngẩn cả người.

“Dựa vào, không cần ác như vậy chứ, ta không cố ý lừa gạt ngươi mà, lần đầu tiên là thầy tử vi nói, lần này cũng là người khác đề nghị.”

“Chính là ngươi, chính là ngươi! Thầy tử vi nói gì ngươi cũng tin à, hấn nói ngươi đi chết thì ngươi cũng đi à? Còn có, lần này nếu ngươi muốn Thiên Cơ Giáp thì cứ việc nói thẳng ra, ta cũng không phải không cho ngươi mượn, ngươi có cần... Khoan khoan...” Trong nhất thời Lý Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, còn đang tức giận. Rất nhanh nàng phát hiện ra có điểm là lạ.

“Ngươi, ngươi, sao ngươi lại đến đây?” Ngón tay Lý Nguyệt chỉ vào một hướng, rất khiếp sợ nói.

“...” Đám người Lý Thiên Quân trầm mặc, bọn họ đều ngơ ngác nhìn người tới, thật giống như thấy chuyện ngoài ý muốn nhất thiên hạ vậy.

Đúng vậy, đây có thể là chuyện làm họ cảm thấy ngoài ý muốn nhất, bọn họ đều ở đây vì bắt lấy Diệp Lăng, bọn họ nghĩ đến Diệp Lăng sẽ xuất hiện, sẽ dùng rất nhiều loại phương thức xuất hiện.

Có điều cho dù là vậy cũng không thể nghĩ ra phương thức này, tuyệt đối không ngờ Diệp Lăng lại xuất hiện nhanh đến vậy, hơn nữa lấy phương thức như vậy.

Không cần hỏi, người vừa phát ra âm thanh chính là Diệp Lăng, chỉ thấy hấn một mình từ từ bước tới, biểu tình thật giống như đi vào nhà một bằng hữu thân thích, không có chút hương vị xâm nhập lông đảm hô huyết gì cả.

Tình huống này đổi thành ai cũng cảm thấy bất khả tư nghị, nếu Triệu Nhã Nhu đến đây cũng sẽ ngây ngốc hồi lâu, quá một hồi mới có phản ứng.

“Ta tới tìm ngươi a.” Diệp Lăng không thềm để ý trả lời.

“Vì sao?” Lý Nguyệt hỏi, vấn đề của nàng tất nhiên không phải vì sao tìm nàng mà là đang hỏi Diệp Lăng vì sao phải làm như vậy.

“Ta muốn Thiên Cơ Giáp của ngươi.” Diệp Lăng trực tiếp nói, hấn cũng không phát giác đến Lý Nguyệt muốn hỏi cái gì.

“Ta biết ngươi muốn Thiên Cơ Giáp, nhưng vì sao, rốt cuộc vì sao ngươi muốn Thiên Cơ Giáp, lại có thể mạo hiểm một mình tiến đến, biết rõ rất khó khăn cũng vậy!” Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng nói, hơn nữa còn có một câu chỉ nói thầm trong lòng, không có dũng khí hỏi.

“Chỉ vì nó mà ngươi tới theo đuổi ta, đáng giá sao?”

“Cái này... Ta chỉ mượn đến nghiên cứu nghiên cứu, xong ta sẽ trả lại cho ngươi, ta có thể dùng vật đổi. Long Lân Chiến Giáp này thì sao?” Diệp Lăng lấy ra một kiện vậy giáp, quang mang lấp lánh của nó làm cho người ta cảm thấy thứ này không phải phàm vật.

“Long Lân Chiến Giáp? Đây không phải là phòng ngự Thần Khí trong truyền thuyết, dùng vậy Thanh Long chế tạo sao? Sao lại ở trong tay hấn? còn có, thứ này giá trị còn cao hơn Thiên Cơ Giáp nhiều! Rốt cuộc hấn muốn làm gì?”

Khi Diệp Lăng lấy ra Long Lân Chiến Giáp, đám người Lý Thiên Quân ngây dại, bọn họ đều không hiểu Diệp Lăng muốn làm gì, rõ ràng không phải vền vẹn vì lực phòng ngự của Thiên Cơ Giáp bởi thứ trong tay Diệp Lăng còn có giá trị cao hơn nhiều.

Cho dù không có Long Lân Chiến Giáp thì mọi người cũng sẽ không tin Diệp Lăng vền vẹn chỉ vì Thiên Cơ Giáp mà đến, thật sự làm cho người ta không hiểu được. Diệp Lăng là ai, hẳn là đại biểu cho đỉnh cao của luyện kim thuật, lại là một siêu cấp bại gia tù, với hắn mà nói, Thiên Cơ Giáp hoàn toàn là thứ không đáng nhắc tới.

Cho dù đáng giá hắn chú ý cũng không thể vì Thiên Cơ Giáp mà đi mạo hiểm!

“Vì sao người muốn Thiên Cơ Giáp của Lý gia chúng ta, người có cả Long Lân Chiến Giáp rồi cơ mà, còn có, Thiên Cơ Giáp của ta người sớm nói qua đã hiểu thấu triệt, không cần xem nữa rồi, người nói người còn có thể làm ra một kiện tốt hơn.” Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng nói.

Chuyện này rất nhiều người cũng biết, trước kia Diệp Lăng tiếp nhận Thiên Cơ Giáp nghiên cứu rất lâu, lúc ấy lấy quan hệ hai nhà, hơn nữa luyện kim năng lực của Diệp Lăng, hẳn rất dễ dàng mượn được.

Cho nên Lý Nguyệt cảm thấy kỳ quái, những người khác cũng không ngoại lệ.

Mà cùng lúc đó, những người chung quanh bắt đầu tiếp cận Diệp Lăng, cũng thông tri những người khác hoàn thành vây bắt, bọn họ rất muốn thấy hai người tiếp tục nói chuyện, càng như thế thì họ càng có nhiều thời gian an bài hơn.

Hiện tại bọn họ chỉ hy vọng là, Diệp Lăng đừng phát hiện những động tác đó.

545. Chương 546: Ta Tới Tìm Người (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 546: Ta tới tìm người (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Tựa hồ Diệp Lăng thật như họ mong muốn, không phát hiện hành vi những người chung quanh, chỉ nói cùng Lý Nguyệt: “Ta cũng làm một cái a, vốn ta muốn đi lấy nó, bất quá nơi đó phòng ngự rất nghiêm ngặt, ta không có cách nào lấy.”

“?? Cái gì? Ý người là, ở trong viện tử trước kia của người?” Rất nhanh Lý Nguyệt liên tưởng đến viện tử trước kia của Diệp Lăng, ở đó có rất nhiều người phòng ngự.

“Ừ, ta để trong đó, còn một chút nữa là hoàn thành rồi, bất quá lúc ấy đi vội vàng, không kịp mang đi. Hiện tại phòng thí nghiệm đã bị các người chiếm lĩnh rồi, ở trong còn rất nhiều thứ rất đáng tiếc!” Diệp Lăng gật đầu nói, có điểm oán trách nói

“Phòng thí nghiệm của người? Chẳng lẽ ở dưới phòng của người còn có một cái phòng thí nghiệm?” Lý Thiên Quân kinh thanh hỏi, hắn biết viện tử của Diệp Lăng đã trở thành trọng điểm, ở đó có rất nhiều luyện kim thuật sĩ nghiên cứu phá giải những gì Diệp Lăng để lại, bọn họ cũng nghĩ đến Diệp Lăng sẽ để lại một ít đồ vật.

Nhưng bọn họ hẳn không biết ở bên dưới còn có một cái phòng thí nghiệm, cũng chưa từng có ai phát giác dấu hiệu gì cả, cho dù là đám người Diệp Thành Thiên cũng không biết có nó.

Đừng nói Diệp Thành Thiên, ngay cả Diệp Lam Vũ cũng không biết, phòng thí nghiệm này của Diệp Lăng có thể nói là được thành lập dưới tình huống không ai biết cả.

“A, ta nói cái gì, ta chưa nói gì cả, cái gì mà phòng thí nghiệm, ta không biết, các người đừng đánh chủ ý đến phòng thí nghiệm kia.” Lúc này tựa hồ Diệp Lăng mới phát hiện mình đã nói lộ, lập tức phủ nhận, có điều có hiệu quả sao?

“...” Tất cả mọi người đã khẳng định ở phía dưới viện tử của Diệp Lăng có cất giấu một cái luyện kim phòng thí nghiệm mà không ai biết cả.

Nếu thông tri chuyện này cho Triệu Nhã Nhu, không biết nàng sẽ kinh ngạc đến chừng nào, mà đám hoàng gia luyện kim thuật sĩ sẽ hưng phấn, hưng phấn đến cực điểm.

Luyện kim phòng thí nghiệm của Diệp Lăng, giá trị của nó có cần phải nhắc sao? Đây chính là một đám tài phú không thể đánh giá.

Cho dù hôm nay không bắt được Diệp gia Thập Tam, chỉ riêng tin tức này là có thể bình ổn lửa giận của Nữ Hoàng, không phải nàng muốn luyện kim thuật sao?

“Đầu đất!” Lý Nguyệt tức giận mắng một câu, bắt quá lời mắng của nàng lại không có một tia hận ý, không ai cảm thấy ác ý gì cả.

“Vậy nếu có thể làm được Thiên Cơ Giáp thì người còn muốn Thiên Cơ Giáp để làm gì?” Lý Nguyệt tiếp tục hỏi.

“Cái này... ta không thể nói cho người biết, người chỉ cần cho ta mượn một chút là được rồi.” Diệp Lăng cũng không nói ra mục đích, nói mục đích này ra thì ai cũng biết hắn từ đâu đến, sẽ đi tới đâu.

Tuy rằng không tạo ra bao nhiêu ảnh hưởng với Hồ tộc bộ lạc, Triệu Nhã Nhu còn không đến mức vì vậy mà trở mặt với Hồ tộc bộ lạc, có điều sẽ làm Triệu Nhã Nhu biết được lộ tuyến rút lui của hắn, đồng thời cũng làm Triệu Nhã Nhu phát hiện đám người Athena.

Đội nhân mã của Athena xuất hiện rất trùng hợp với Diệp Lăng, vốn Triệu Nhã Nhu còn có điểm hoài nghi, có điều đội nhân mã này đến theo yêu cầu của nàng, hơn nữa Diệp Lăng cũng không có quan hệ gì với Hồ tộc bộ lạc nên nàng cũng mất đi hoài nghi.

“Nếu ta không cho mượn thì người sẽ làm sao?” Lý Nguyệt mỉm cười nhìn Diệp Lăng nói, tựa hồ đang nói giỡn, cũng tựa hồ muốn chọc giận hắn.

“Nếu như vậy thì xin lỗi, ta cũng chỉ có thể — đoạt!” Diệp Lăng có chút ngượng ngùng nói.

“...” Lý Nguyệt trầm mặc, không ngờ Diệp Lăng lại nói thẳng như vậy, còn có, người có gì phải ngượng ngùng...

“Người đúng là một đầu đất, người còn muốn cướp đoạt của ta, người nhìn xem hoàn cảnh của mình rồi hãy nói.” Ánh mắt Lý Nguyệt đảo qua những cụm mai phục chung quanh, tựa hồ nhắc nhở Diệp Lăng.

Uy uy, Lý Nguyệt tiểu thụ người rảnh không nói việc này làm gì, người như vậy không phải đang giúp Thập Tam thiếu gia à, tuy rằng ta cũng hiểu được suy nghĩ của người nhưng người cũng phải để chúng ta có cơ hội báo cáo kết quả công tác chứ, đừng làm khó chúng ta như vậy a.

Những người mai phục âm thầm nói trong lòng, cũng lấy một ít nhân số thích hợp xuất hiện bên cạnh Diệp Lăng, vây quanh, hình thành một đội hình vây bắt thực hoàn mỹ.

“Ý, các người bốc lên từ đâu vậy?” Diệp Lăng nhìn thấy những người chung quanh như có điểm ngoài ý muốn, rõ ràng trước giờ hắn không chú ý có người mai phục.

Bởi vậy mọi người có thể khẳng định một việc là, cũng không phải Diệp Lăng biết tình hình trong Lý phủ mới vào mà là hắn hoàn toàn không biết gì nên mới thoải mái như vậy.

Thập Tam thiếu gia này thật sự làm cho người ta không biết nói sao cho phải, cứ như vậy mà lao vào, bây giờ là tình huống nào, tất cả mọi người đang tìm người, chưa đầy mười mấy tiếng người đã hiện ra, ngay cả tránh đi một lát cũng không thêm

“Trước khi người tới họ cũng đã mai phục bên cạnh ta, quả nhiên Hoàng Thượng đoán không sai, người thật đúng là cái loại người không đạt được mục đích sẽ không dễ buông tay, ta còn tưởng rằng người sẽ không tới tìm ta, không ngờ người vẫn đến.” Lý Nguyệt cảm thán nói, nàng có điểm ngoài ý muốn Triệu Nhã Nhu có thể đoán được tâm tư Diệp Lăng.

Chẳng lẽ trước kia hai người họ rất quen thuộc sao? Không đúng a, cho tới bây giờ vốn chưa từng thấy họ ở chung một chỗ, không quen thuộc mới đúng chứ?

“Không tới tìm người thì sao ta lấy được Thiên Cơ Giáp?” Diệp Lăng ngờ ngác nói.

“Người điều tra rõ tình huống, sau đó an bài một chút không được à? Người cứ trực tiếp qua như vậy chẳng phải như dương nhập hổ khẩu, chui đầu vào lưới sao?” Lý Nguyệt tức giận nói.

Uy uy, Lý Nguyệt tiểu thư người nói vậy là sao, người cảm thấy hấn không nên tự đến đây, cảm thấy hấn phải chế tạo một ít phiền toái cho chúng ta mới tốt sao?

Người bên cạnh có điểm không biết nói gì, ý tứ của Lý Nguyệt tựa hồ đang oán trách Diệp Lăng dễ dàng mắc câu như vậy. Có điều, nếu thật sự Diệp Lăng làm theo lời nàng thì những người này sẽ rất phiền toái và đau đầu.

Nếu thật sự kế hoạch của Diệp Lăng thành công thì những người này nên đi tìm ai đây.

“Không sao cả, dù sao chuyện này cũng sẽ bị người ta biết đến, vốn ta cũng không muốn phiền toái như vậy, không nên theo đuôi người...” Diệp Lăng không sao cả nói, hấn cảm thấy cuối cùng mình cũng theo đuổi thất bại, vụ sự vô bổ. So với việc bỏ công sức ra làm những việc này thì còn không bằng sử dụng biện pháp của mình.

“Người nói cái gì, cái gì gọi là không nên theo đuổi ta!” Đột nhiên Lý Nguyệt tức giận chất vấn, điều này làm cho rất nhiều người không rõ, không phải lúc trước nói hấn ức hiếp lừa gạt tình cảm sao?

Kỳ thật chính Lý Nguyệt cũng không biết nữa, nàng cũng hiểu được chuyện này không phát sinh là tốt nhất, nhưng khi Diệp Lăng nói không nên, không biết từ đâu trong lòng nàng toát ra một đoàn lửa giận lên não, làm nàng phần nộ không thôi.

546. Chương 547: Ta Tới Tìm Người (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 547: Ta tới tìm người (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ta cảm thấy có theo đuổi người cũng vô dụng nên không nên a.” Diệp Lăng không nghĩ gì nhiều, nói thẳng. Lúc này hấn cũng không phải rất để ý với đám người mai phục, tựa hồ những người này cũng chẳng là gì cả.

“Người giỏi thì nói lại lần nữa xem, có tin ta một kiếm bỏ người không!” Lý Nguyệt tức giận nói, hơn nữa giờ kiếm lên như muốn đánh nhau vậy.

“Dừng dừng, ta chỉ nói thôi, chuyện này cũng đã phát sinh rồi, giờ có nói cũng chẳng được gì.” Diệp Lăng cũng sợ Lý Nguyệt rút kiếm, cũng không phải hấn sợ Lý Nguyệt, chỉ không muốn có xung đột với nàng thôi.

“Hừ! Người biết là tốt rồi, nếu người không muốn chịu trách nhiệm thì dù người có đi đến chân trời góc biển ta cũng sẽ không tha người!” Lý Nguyệt hừ nói.

“Ta chịu trách nhiệm cái gì, ta có làm gì người đâu, chỉ lừa gạt một chút cảm tình mà thôi.” Diệp Lăng ngơ ngác nói.

“...” Mọi người không nói gì, người nói thật thoải mái, lừa gạt tình cảm một nữ nhân là một chuyện rất nghiêm trọng, mà thoạt nhìn, người đã lừa gạt thành công rồi, nếu không Lý Nguyệt cũng sẽ không nói như vậy.

“Thối tiểu tử, rốt cuộc người đã làm gì nữ nhi ta, làm sao phải chịu trách nhiệm!” Lý Thiên Quân nghe Lý Nguyệt và Diệp Lăng nói chuyện, càng nghe càng cảm thấy không thích hợp.

“Ta không làm gì với nàng cả, ta có nguyên tắc của mình, chỉ lừa gạt tình cảm, không lừa gạt thân thể, đừng nói xấu cho ta.” Diệp Lăng lắc đầu nói, cực lực phủ quyết.

“Cái gì mà không có, người từng ôm qua ta, còn xem qua cơ thể ta nữa.” Lý Nguyệt cười nói.

“Đây là chuyện không thể kháng lại, lúc ấy người thiếu chút nữa bị cường gian, ta cứu người, không cần thận nhìn thấy, người cho rằng ta muốn thấy lắm à. về phần ôm người cũng chỉ vì người trúng độc mà thôi.” Diệp Lăng thuận miệng nói, mà lời của hắn làm Lý Thiên Quân ngáy người.

“Trúng độc thì sao người không giải đi, lấy năng lực của Thập Tam thiếu gia người, giải một cái độc rất dễ dàng, người cố ý muốn ôm ta, nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta.” Lý Nguyệt có chút phẫn nộ nói, nói đến chuyện này nàng sẽ tức giận, sau khi thân phận Diệp Lăng bị vạch trần nàng liền nghĩ đến chuyện này.

Lấy năng lực của Diệp Lăng thì rất dễ dàng giải trừ Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, ngay cả Triệu Nhã Như còn làm được thì luyện kim thiên tài như hắn sao có thể không chứ.

Mà hắn cứ để mình hư nhược lâu như vậy, rõ ràng là cố ý không giải độc cho mình, muốn thừa dịp mình bị suy yếu mà chiếm tiện nghi.

Bất quá, cảm giác được hắn chiếu cố cũng không phải sai...

Tuy rằng Lý Nguyệt giận nhưng cũng chỉ nhất thời mà thôi, kỳ thật chuyện này làm nàng cảm thấy vui vẻ nhiều hơn bởi lúc đó nàng được hưởng thụ đến sự chiếu cố của Diệp Lăng, rất ít người có phúc như nàng, có thể nói là tuyệt vô cận hữu.

Mà cũng vì vậy nên dù nàng rất giận Diệp Lăng gạt nàng, nhưng trên thực tế cũng không phải bắt Diệp Lăng thế nào, chỉ cần Diệp Lăng có thể cho nàng hơi phát tiết một chút, hơi dụ dỗ một chút thì nàng cũng sẽ bỏ qua.

Có điều, lấy tính cách của Diệp Lăng tựa hồ chỉ có thể làm nàng tức giận, trên cơ bản sẽ không phát sinh chuyện hồng nàng vui vẻ.

“Giải độc không phải là nói cho người biết ta là ai sao, ta mới không dần dần như vậy.” Diệp Lăng rất trực tiếp nói.

“...”

“Các người vừa nói cái gì, cái gì mà sắp bị người cường gian?” Lúc này, Lý Thiên Quân lên tiếng, mang theo cơn tức thật lớn, lúc này hắn mới kịp phản ứng lại sau một hồi khiếp sợ.

Nữ nhi của mình lại thiếu chút nữa bị người cường gian, đổi thành bất cứ người cha nào nghe được chuyện này đều có phản ứng như hắn, khiếp sợ, sau đó giận dữ...

May mà hắn không bị lừa giận hờn đầu, có một số người sẽ không thêm suy nghĩ mà chỉ vào mặt Diệp Lăng hỏi hắn đã làm gì.

Cái này chỉ cần hơi nghĩ một chút liền biết chuyện này không quan hệ với Diệp Lăng, rõ ràng hắn là ân nhân cứu Lý Nguyệt khỏi ma chướng.

“Nàng à! Lúc đó y phục của nàng đều bị Lý Hiền Đức kia...” Diệp Lăng nói, cũng không chú ý đến một số việc không nên nói ra.

“Diệp Lăng!” Lý Nguyệt muốn hét chặn Diệp Lăng, có điều dường như đã muộn, Diệp Lăng đã nói ra ba chữ Lý Hiền Đức kia.

“Gì vậy?” Diệp Lăng hỏi.

“Người đứng là một đại ngu ngốc!” Hiện tại Lý Nguyệt rất muốn một cước đá bay Diệp Lăng.

“Lý Nguyệt, Lý Hiền Đức hắn làm gì người? Có phải hắn muốn tìm chết không, đừng cho rằng mình là đứa con của Kiếm Thánh là có thể vô pháp vô thiên, cũng dám đụng vào nữ nhi của ta, ta nhất định không tha cho hắn.” Lý Thiên Quân rất giận dữ, nếu bây giờ Lý Hiền Đức ở trước mặt hắn thì hắn sẽ không chút lo lắng trực tiếp bổ làm đôi.

“Đúng vậy, hắn đang tìm chết nên ta giết hắn rồi.” Ngữ khí của Diệp Lăng vẫn dọa người như cũ.

Cái gì? Hắn giết đứa con của Kiếm Thánh? Đây đã là người thứ hai rồi, mà dường như Kiếm Thánh cũng chỉ có hai đứa con trai, như vậy tức là Kiếm Thánh đã vô hậu?

Thật sự là đáng thương a!

“Bình!” Không biết Lý Nguyệt từ bao giờ đã chạy đến bên cạnh Diệp Lăng, hung hăng gõ đầu hắn một cái, nàng thật muốn bốp chát nó ra, nhìn xem ở trong có cái gì mà đôi khi lại mơ hồ đến vậy.

“Sao lại đánh ta!” Diệp Lăng rất là vô tội nói.

“Có phải ngươi ngại mình chưa đủ nhiều phiền toái không, muốn để quốc đệ nhất Kiếm Thánh qua đuổi giết ngươi à? Chẳng những nói chuyện của Lý Hiền Đức ra, còn thừa nhận mình giết hắn, vốn cho dù ngươi nói ra cũng không có gì, nhiều nhất không thừa nhận, cứ cho rằng hắn mất tích đi, ai biết ngươi giết hắn đâu. Bây giờ thì hay rồi, tự mình thừa nhận!” Lý Nguyệt có điểm nổi giận, có điều nàng giận vì Diệp Lăng.

Đối với hành vi khác thường này của Lý Nguyệt, tất cả mọi người cảm thấy có điểm kỳ quái, bất quá bọn hắn cảm thấy càng kỳ quái là...

“Khụ khụ, hình như chúng ta muốn đến bắt Thập Tam công tử, sao hiện tại lại giống như chúng ta đến xem Thập Tam công tử cùng Lý Nguyệt tiểu thư ôn chuyện nhỉ.”

Tình huống này thật sự có điểm quái dị, làm sao có chút cảm giác gương cung bạt kiếm đây?

Trải qua lần nhắc nhở này, Lý Nguyệt tựa hồ cũng phát hiện ra vấn đề, muốn thối lui, muốn im lặng nhìn Diệp Lăng bị bắt, không ra tay giúp ai cả.

“Trước chờ một chút, chuyện của các ngươi từ từ rồi tính!” Lúc này Diệp Lăng không để Lý Nguyệt đi, duỗi tay ra bắt lấy tay Lý Nguyệt. Mà sau khi Lý Nguyệt bị nắm tay, cũng không cố ý giãy dụa, chỉ tò mò nhìn Diệp Lăng.

Diệp Lăng tiếp tục nói: “Lý Nguyệt, ta muốn nói rõ một chút, ta sẽ không phủ nhận chuyện ta giết Lý Hiền Đức bởi hắn đáng chết. Ta cũng không ngại để quốc đệ nhất Kiếm Thánh đến tìm phiền toái, trước kia chỉ sợ hắn phá hư kế hoạch của ta mới giấu diếm thôi, giờ không cần nữa!”

Là không cần, chỉ cần rời khỏi Tường Không thì Diệp Lăng còn cần sợ Kiếm Thánh sao? Vốn cũng từng có một lần rồi, nhiều thân một lần nữa cũng vậy thôi!

547. Chương 548: Bắt Cóc (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 548: Bắt cóc (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Ta biết tên khốn kia đáng chết nhưng Lý Kiếm Thánh quả thật rất mạnh, ngươi đừng tưởng ngươi có chút luyện kim thuật là có thể thắng hắn, ở trước mặt hắn, những luyện kim thuật của ngươi đều không có hiệu quả! Ta đã thấy hắn chiến đấu, nếu hắn muốn giết ngươi thì quả là dễ như trở bàn tay! Trước kia hắn không giết ngươi là vì Lý Đan Đằng sai, phạm sai lầm trước mắt bao người nên mới không có lý do xuống tay với ngươi, bây giờ thì khác...” Lý Nguyệt bình tĩnh nói, lúc này nàng đã khôi phục lại như trước, trên mặt không có dao động gì.

“Cái gì mà khác, chẳng lẽ Lý Hiền Đức lại đúng, hắn muốn ngươi mà, sớm biết như vậy thì ta đã không cứu ngươi rồi.” Diệp Lăng có điểm mất hứng nói.

“Ngu ngốc! Ta chưa nói hắn đúng, có điều chỉ có hai chúng ta biết hắn sai, người ta Kiếm Thánh, không chịu thừa nhận, chỉ nói báo thù cho con thì ngươi liền nguy hiểm!” Sự bình tĩnh của Lý Nguyệt không duy trì được bao lâu lại bị đánh vỡ, nàng cũng không muốn bị Diệp Lăng hiểu lầm.

“Hắn không thừa nhận thì không thừa nhận, dù sao chúng ta cũng không thẹn với lương tâm. Còn có, một cái Kiếm Thánh thì tính cái gì, tuy hiện tại ta không đánh lại hắn nhưng hắn cũng không giết ta được. Nếu

hắn ép ta quá thì ta sẽ cùng tiểu Ngũ ám sát hắn, cho dù hắn là đại lục đệ nhất Kiếm Thánh cũng chỉ có đường chết mà thôi!” Diệp Lăng không thèm để ý nói.

Nếu hắn và Lãnh Huyết Ngũ hợp tác giết một người thì người kia hẳn phải chết chắc rồi, cho dù có thể tránh thoát một lần cũng không thể tránh được lần thứ hai, lần thứ ba...

Bây giờ Diệp Lăng là một tồn tại rất yêu nghiệt, nếu chỉ luận thực lực thì hắn còn kém Thiên cấp cao thủ một đường nhưng hắn lại có thể chạy trốn trước mặt bất cứ ai, không ai có thể nề hà gì hắn.

Mặc dù điều này có điểm làm cho người ta khinh bỉ nhưng cũng làm cho hắn đứng ở thế bất bại!

Mà nếu hắn thật sự muốn giết một người, cho dù là cực mạnh Thiên cấp cao thủ cũng khó có thể thoát khỏi sự ám sát của hắn, ám sát thuật của hắn tuyệt đối không kém với Lãnh Huyết Ngũ.

Ở trong vô lâm bảo khố có một ít bộ sách ghi lại kỹ xảo ám sát, cơ quan ám sát vân vân về ám sát thuật, vốn Diệp Lăng đã tinh thông hết những thứ này rồi, giờ còn kết hợp với luyện kim thuật ở thế giới này, ám sát thuật của hắn cũng trở nên thật khủng bố.

Như vậy hắn và Tử Thần thiếu nữ Lãnh Huyết Ngũ này ở cùng một chỗ thì trên đại lục này, căn bản không có ai có thể đào thoát khỏi sự ám sát của hai người họ.

Đương nhiên đây là nói một người, còn Hoàng Đế như Triệu Nhã Nhu thì chưa chắc, dù sao thủ hạ cao thủ nhiều, người cũng đông đảo, không phải cùng một tầng thứ.

“Tiểu Ngũ là ai? Quên đi, người đã nói như vậy thì ta cũng bó tay, bất quá ta cũng sẽ gánh chuyện này với ta!” Lý Nguyệt nói, nàng là một người ân oán phân minh, vốn chuyện này là vì nàng mới có, nàng sẽ không vứt bỏ Diệp Lăng mà tự mình trốn tránh.

Lúc này Diệp Lăng lập tức nói: “Dựa vào, người cùng gánh cái gì mà gánh, ta nói như vậy là để người tránh xa chuyện này ra, để cho Kiếm Thánh kia đừng tới tìm người!”

Lời của Diệp Lăng làm Lý Nguyệt ngẩn ngơ, nàng không ngờ Diệp Lăng vì mình mới nói ra chuyện này, mà nó cũng làm cho lòng nàng cảm thấy ấm áp.

Tuy rằng Diệp Lăng có lừa gạt nàng nhưng thật sự rất tốt với mình.

Hừ, ta mới không cảm động, ta không hiềm lạ...

Đầu Lý Nguyệt hơi hơi giương lên, nói: “Sao bây giờ người còn đối tốt với ta như vậy, người lại không theo đuổi ta.”

“Ta không theo đuổi người nhưng ta vẫn muốn Thiên Cơ Giáp của người a, tất nhiên phải lấy lòng người rồi.” Diệp Lăng cười nói.

“...” Lý Nguyệt có điểm phát điên.

“Tốt lắm, các người đừng nói nữa, kỳ thật chuyện Lý Kiếm Thánh cũng không cần các người giải quyết, Hoàng Thượng sẽ giúp các người, Hoàng Thượng nàng cũng sẽ không để Lý Kiếm Thánh động Thập Tam công tử.” Người bên cạnh nói, dùng nó để thuyết minh sự tồn tại của mình, làm cho Diệp Lăng đừng quên đám người của mình, hoàn cảnh của hắn.

“Đúng vậy, Lý Nguyệt, nói chính sự đi, người mau đưa Thiên Cơ Giáp cho ta, ta còn muốn rời đi nơi này, nhiều người muốn bắt ta như thế, sẽ rất phiền toái.” Diệp Lăng lại coi nhẹ người bên cạnh.

“Ta không đưa, ta nói rồi, nếu người kết hôn với ta thì ta sẽ cho người! Bây giờ người không muốn kết hôn với ta thì sao ta phải cho người.” Lý Nguyệt trực tiếp trả lời.

“Ta có lão bà rồi, không thể kết hôn với người! Quên đi, nếu người không muốn thì ta cũng chỉ có thể bắt cóc người, vốn ta muốn làm vậy rồi, đây mới là cách đơn giản nhất, đơn giản hơn là đi theo đuổi người.” Diệp Lăng không sao cả nói.

“Cái gì?” Lý Nguyệt có điểm không rõ ý tứ của Diệp Lăng, những người khác cũng có điểm mơ hồ, không rõ Diệp Lăng muốn làm gì.

“Ta muốn bắt cóc người, bức người giao ra Thiên Cơ Giáp!” Diệp Lăng nhìn Lý Nguyệt mỉm cười, vẻ mặt có chút mơ hồ như không biết những lời này mang đến bao nhiêu rung động với người khác vậy.

“Người muốn bắt cóc ta? Cũng tội cho người dám nói ra như vậy, bây giờ là lúc nào rồi, bản thân người còn khó bảo toàn còn muốn bắt cóc ta?” Lý Nguyệt tức giận nói.

“Ai nói tự thân khó bảo toàn, ta đến đây cũng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi, xem chiêu!” Diệp Lăng nói, sau đó làm một động tác nhỏ với Lý Nguyệt, điểm một huyết vị của nàng.

“Cái gì... A...” Lý Nguyệt còn không kịp phản ứng, đầu óc đã bắt đầu mơ hồ, sau đó yếu đuối ngã vào lòng Diệp Lăng.

“?!” Lý Thiên Quân ngây ngẩn cả người, hẳn không biết Diệp Lăng làm gì với Lý Nguyệt, giống như chỉ huych nàng một cái lại làm cho Địa Cấp Vũ Giả như Lý Nguyệt hôn mê, điều này làm người ta thật không nghĩ ra.

Không chỉ là Lý Thiên Quân, những người khác cũng vậy. Lúc này họ cũng chỉ có thể tự giải thích trong lòng là Diệp Lăng dùng luyện kim thuật gì đó mới có hiệu quả như vậy.

Ừ, ngoài cách giải thích này không còn cách nào khác, về phần dùng luyện kim thuật gì thì họ cũng không biết, cũng không muốn đi biết bởi luyện kim thuật của Diệp Lăng thật sự nhiều và phức tạp lắm.

“Hỗn đản, rốt cuộc người làm gì với nữ nhi ta?” Lý Thiên Quân lớn tiếng chất vấn.

“Không có gì, chỉ làm cho nàng ngủ một lát thôi, Lý đại nhân, ta mang nàng đi một thời gian, nếu làm các người có chỗ nào không tiện thì xin thứ lỗi.” Diệp Lăng mỉm cười xin lỗi.

Cái này sao giống bắt cóc? Giống như mời Lý Nguyệt đi du sơn ngoạn thủy vậy.

Thập Tam công tử này thật sự rất lễ phép, có điều việc hắn làm khiến cho người khác có điểm xấu hổ.

“Tha thứ cái rắm, người có thể chạy ra khỏi đây rồi nói!” Lý Thiên Quân không để ý hình tượng chửi ầm lên, đối với người bắt cóc nữ nhi của mình mà hắn đối tốt mới lạ, hơn nữa còn làm trò trước mặt hắn nữa.

“Nga, nếu như vậy thì các vị sẽ thấy ngay!” Diệp Lăng rất thuần thực ôm lấy Lý Nguyệt, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

548. Chương 549: Bắt Cóc (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 549: Bắt cóc (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

“Thập Tam công tử, đây cũng không phải là nơi người nói đến là đến, đi là đi, đừng coi chúng ta như người chết được không.” Người bị coi nhẹ thật lâu rất buồn bực nói.

“Ta không coi các người như người chết, nếu là người chết thì trước đó ta cũng không cần phải chuẩn bị thứ kia.” Diệp Lăng lắc đầu nói.

“?? Chuẩn bị cái gì vậy?” Mọi người khó hiểu.

“Thứ cho các người an tâm ngủ gì đó!” Diệp Lăng hỏi đáp.

Diệp Lăng vừa nói xong, đột nhiên chung quanh có vài tiếng pháo nổ lên, đúng vậy, là tiếng pháo, không phải tiếng nổ mạnh. Sau đó mọi người thấy chung quanh dâng lên một làn sương khói lạnh đậm, rất nhanh bao phủ toàn bộ Lý gia.

Từ số lượng sương khói có thể thấy rất số lượng khá khả quan, Diệp Lăng có thể bắt tri bắt giác sắp đặt nhiều luyện kim linh kiện như vậy.

Nếu ở ngoài Lý gia thì còn đỡ, dù sao cũng là bên ngoài, không phát hiện thì thôi nhưng lại ở trong Lý gia thì có điểm không thể nào nói nổi.

Mình có nhiều người như vậy mai phục ở đây, cơ sở ngầm nhiều đến thế mà ngay cả người khác bố trí nhiều đồ vật như vậy cũng không biết, điều này làm bọn họ cảm thấy khó có thể tưởng tượng, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy sợ hãi.

Nếu đặt luyện kim bom thì sao?

Nhất định là sẽ biến Lý gia thành bình địa, tất cả người và sự vật đều sẽ biến mất, chỉ còn sót lại một mảnh phế tích!

Mà hiện tại mọi người rất muốn biết làn sương khói này có tác dụng gì, chẳng lẽ đúng như Diệp Lăng nói là làm cho người ta ngủ sao?

Quả nhiên hiệu quả lập tức hiện ra, theo làn sương khuếch tán, những làn sương khói đi đến đâu, những người ở đó gần như lâm vào ngủ say ngay, quả thật là ngủ, không phải hôn mê.

Loại sương khói này là một loại thôi miên tễ thuốc, có thể làm cho người ta lăn ra ngủ trong thời gian rất ngắn!

Người thường thì hít vào một chút sẽ lâm vào giấc ngủ ngay, mà cao thủ thì có thể chống cự một chút, bất quá cũng không dài bao nhiêu. Cái loại tễ thuốc này có thể thôi miên tất cả những ai dưới Thiên cấp cao thủ, Địa Cấp thì có thể kiên trì thời gian khá dài nhưng thực lực cũng sẽ bị ảnh hưởng một chút.

Đương nhiên cũng có thể tìm cách không hít khói vào, chỉ cần có thể làm được thì sẽ không có việc gì cả.

Có điều người làm được điểm này cũng không nhiều, mà đối với Diệp Lăng thì vậy đã đủ rồi, hắn chỉ cần giải quyết phần lớn, phần nhỏ còn lại cũng không cấu thành uy hiếp với hắn.

“? Sao người biết chúng ta ở trong này?” Nhìn thủ hạ của mình từng đám từng đám ngã xuống, tuy còn lại đều là tinh anh nhưng tinh anh thì đã sao? Cũng bị ảnh hưởng không ít, cứ như vậy thì nhiệm vụ của mình khẳng định sẽ thất bại.

Thật sự không nghĩ đến mơ hồ Thập Tam công tử này lại khôn khéo đến vậy, cho đám người mình một đòn nghiêm trọng!

Bọn họ có điểm hận vì sao lúc này Thập Tam công tử không tiếp tục mơ hồ đi, vì sao lại khôn khéo lên như vậy, có thể phát hiện những người của mình. Mà điều làm bọn họ không thể tưởng được là kỳ thật Diệp Lăng cũng không phát hiện sự tồn tại của họ, tuy rằng hắn đi tới tới lui lui ở trong.

“Ta không biết các người ở trong này a, ta nào biết các người cũng hư hỏng như vậy, ở trong này mai phục ta, chắc đều học từ Triệu Nhã Nhu ra chứ gì.” Diệp Lăng thực trực tiếp trả lời.

Học từ Triệu Nhã Nhu? Không phải, là nàng hạ lệnh. Đám người Lý Thiên Quân xấu hổ, cũng chỉ có Diệp Lăng dám trực tiếp gọi tên Triệu Nhã Nhu như vậy, hơn nữa còn không sợ nàng phản cảm.

“Chẳng lẽ người không biết chúng ta ở đây?”

Diệp Lăng lắc đầu nói: “Không biết! Nếu biết thì ta sẽ không vào như vậy, ta sẽ đổi một phương thức khác, vụng trộm bắt cóc Lý Nguyệt.”

“Nếu không biết thì sao người còn sử dụng nhiều như vậy? Người muốn đối phó ai?”

“Tất nhiên là người của Lý gia rồi, ta chuẩn bị làm cho toàn bộ Lý gia ngủ, sau đó mới xuất hiện. Bất quá vừa rồi Lý Nguyệt gọi ta, ta nhin không được mới xuất hiện.” Diệp Lăng nói.

“...”

Bây giờ những người đó càng thêm buồn bực, đáp án này làm họ buồn bực đến cực điểm, hóa ra mình bị “ngộ sát”!

“Xin lỗi, làm cho nó lan đến gần các người, các người chỉ cần ngủ một chút là tốt rồi, không có vấn đề gì cả.” Diệp Lăng như hiểu được sự buồn bực của đối phương nên mở miệng an ủi, nhưng lời an ủi của hắn cơ hồ không có hiệu quả.

“...” Những người đó buồn bực nói, “Bây giờ không phải vấn đề là ngủ một giấc hay không, nếu Hoàng Thượng biết chúng ta thất bại, nổi giận thì không phải chúng ta có thể gánh vác.”

“Thì người cứ bảo Triệu Nhã Nhu đến tìm ta!” Diệp Lăng rất có nghĩa khí nói.

“Vốn chính nàng muốn tìm người chứ ai, có điều người có thể dễ dàng tìm được sao?” Những người đó tức giận nói, thật sâu khinh bỉ Diệp Lăng, lúc này còn giả vờ nghĩa khí.

“Không thể!” Diệp Lăng lắc đầu, “Cho nên bây giờ ta phải đi, các người không cần tiễn!”

Diệp Lăng nói xong liền ôm Lý Nguyệt rời đi, lúc này đương nhiên đám người Lý Thiên Quân không thể dễ dàng đi được, bọn họ nỗ lực vây quanh hắn.

Có điều bọn họ phát hiện Diệp Lăng vượt qua vòng vây trong nháy mắt, bóng người hắn đã xuất hiện ngay cửa chính, căn bản không có ai có thể ngăn lại hắn.

Cho dù những người này đã bị dục vật ảnh hưởng nhưng cũng không đến mức để người ta nhẹ nhàng thoát đi như vậy chứ, Thập Tam công tử này chẳng lẽ là thâm tàng bất lộ sao?

Nhìn Diệp Lăng biến mất, tất cả mọi người ngây ra một chút, bọn họ nghĩ đến việc Diệp Lăng sẽ đào thoát nhưng không nghĩ đến lại dễ dàng đến vậy.

“Mau đuổi theo!”

Sau khi ngây người một hồi, mọi người bắt đầu nghĩ đến việc mình hắn phải làm, đó là đuổi bắt Diệp Lăng, nhưng rất nhanh bọn họ đã phát hiện ra một vấn đề, cũng là việc làm bọn họ bội phục Diệp Lăng.

Sau khi ra ngoài, bọn họ phát hiện toàn bộ chung quanh Lý gia đều là một mảnh mờ mịt, toàn bộ đều bị sương khói bao phủ, tầm nhìn cực thấp, làm họ không cách nào nhìn thấy Diệp Lăng ở đâu.

Kỳ thật làn khói kia cũng không phải chỉ riêng là thôi miên tễ thuốc, đồng thời còn là một loại sương khói đạn, làm cho Diệp Lăng có thể thông dong đào tẩu.

“Phân nhau ra đuổi!”

Rơi vào đường cùng, những người còn có thể động chỉ có thể tách ra đuổi theo, hơn nữa thông tri tiếp viện, làm cho người ta chặn đường Diệp Lăng, có điều phạm vi này tựa hồ sẽ rất lớn.

Vốn Lý gia đã rất lớn rồi, hơn nữa lúc này Diệp Lăng đã lao ra khỏi phạm vi của Lý gia rồi, không biết hắn sẽ đi theo hướng nào, làm cho người ta khó có thể phòng ngự.

Trên cơ bản lần này Diệp Lăng đã thành công, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa! Hắn đã thoát mái rời khỏi sự phòng ngự, thoát mái mang Lý Nguyệt đi rồi.

Kỳ thật thành công của Diệp Lăng còn có một vài người hỗ trợ, không thể không nói Diệp Lăng rất được duy trì ở đây.

549. Chương 550: Bắt Cóc (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 550: Bắt cóc (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Thời điểm Diệp Lăng rời khỏi Lý gia, ngay tại một góc đường có một đoàn người phát hiện ra hắn, hắn có thể tránh thoát những người chính thức đuổi bắt hắn ở Tường Không, nhưng lại không thể tránh khỏi dân chúng bình dân, bởi vì họ có mặt ở khắp mọi nơi.

-Thập Tam thiếu gia...

Có người nhìn thấy Diệp Lăng ôm Lý Nguyệt chạy qua trước mặt mình, ngây ngốc một chút, sau đó kinh ngạc kêu lên.

Người này lại không thể ngờ được Diệp Lăng lại xuất hiện ở trước mặt mình, người này cảm thấy vận khí của mình đúng là quá tốt.

Đồng thời, hắn cũng nhìn thấy Lý Nguyệt, cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao Thập Tam thiếu gia lại ôm Lý Nguyệt tiểu thư chạy đi như thế, hắn đang làm cái gì?

Không đợi hắn nghĩ thông suốt chuyện này, có một đám kỵ sĩ mặc áo giáp màu đen xuất hiện, đây là đoàn kỵ sĩ của Triệu Nhã Nhu, cả Tường Không không có người nào không biết những người này.

Trong những người kỵ sĩ này có người lên tiếng hỏi:

-Có thấy Diệp Lăng không?

-Không có! Thập Tam thiếu gia ở chỗ này sao?

Không ngờ người này lại lắc đầu, cũng giả bộ như rất hưng phấn, muốn đi tìm kiếm Diệp Lăng.

Có người nào mà không biết Thập Tam thiếu gia là đối thủ một mất một còn với nữ hoàng, nói cho các người biết không phải là muốn giết Thập Tam thiếu gia hay sao? Ta sẽ làm như vậy sao? Nếu như ta nói cho các người, ta chắc chắn sẽ bị mọi người mắng chửi đến chết.

Chính vì vậy, cho dù Diệp Lăng đi trên đường cái của Tường Không đế quốc, chỉ cần không phải bị người của Triệu Nhã Nhu phát hiện, tất cả mọi người sẽ xem như không nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không tiết lộ tin tức của hắn cho người khác, thậm chí có khả năng nói dối để lừa gạt người khác.

Tình huống này Diệp Lăng không biết, hắn chỉ biết phải ôm Lý Nguyệt rời đi, trực tiếp rời khỏi Hoàng thành, lấy năng lực của hắn, có rất nhiều biện pháp không kinh động đến thành vệ quân mà vẫn có thể rời khỏi thành.

-Đã lâu như vậy, xem ra hắn đã rời khỏi rồi! Chúng ta nên trở về bẩm báo với nữ hoàng a.

Ba canh giờ sau, những người tìm kiếm cũng đã bỏ đi, lưu lại một bộ phận để làm bộ, còn lại đã trở về.

-Ba canh giờ, hắn đã chạy thoát từ sớm rồi, không cần tìm nữa!

Sau khi Triệu Nhã Nhu nhận được tin tức này, đã hạ lệnh đình chỉ tìm kiếm, bởi vì nàng biết rõ năng lực của Diệp Lăng hơn bất cứ người nào, biết rõ không thể tìm được Diệp Lăng, có tiếp tục cũng vô ích, cho nên dứt khoát thu binh.

-Thuộc hạ vô năng! Thỉnh nữ hoàng ban tội!

Người tham dự hành động lần này quỳ gối trước mặt Triệu Nhã Nhu, đang lo sợ bị Triệu Nhã Nhu trừng phạt, đây là chuyện mà bọn họ đã chuẩn bị tinh thần từ sớm.

Thủ hạ làm việc cho Triệu Nhã Nhu, phải giác ngộ trước là mình sẽ bị trừng phạt, đương nhiên đây là chuyện làm sai, làm không tốt, còn nếu hoàn thành nhiệm vụ, mà còn làm tốt, sẽ có ban thưởng.

Thưởng phạt phân minh, đây là thói quen của Triệu Nhã Nhu, nhưng bất luận là thưởng hay phạt với nàng đều rất nặng, nhất là trừng phạt!

Lúc này đây, bọn họ nhiều người như thế mà vẫn không bắt được Diệp Lăng, ngay cả cơ hội giao thủ cũng không có, cho nên bọn họ có cảm giác mình nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Nhưng mọi chuyện lại không như bọn họ tưởng tượng.

-Các người đều lui ra đi, chuyện này không trách các người, ta biết trước sẽ có kết quả như vậy, nhưng ta hi vọng thời điểm các người làm nhiệm vụ sau này, không được thất bại nữa!

Triệu Nhã Nhu nhẹ nhàng phất tay, mang theo nụ cười nhàn nhạt.

???

Mọi người khó hiểu, không biết Triệu Nhã Nhu có ý gì, nhưng bất kể nói thế nào, bọn họ cũng nghe lời Triệu Nhã Nhu, lui ra, lưu lại tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.

Khi tất cả mọi người rút đi, trong ngự thư phòng chỉ còn lại một mình Triệu Nhã Nhu, nàng chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Diệp Lăng ngồi ăn cơm trước kia.

-Thật không nghĩ tới, người lại có năng lực như vậy, ta đã an bài rất nhiều người bên trong, nhưng người lại có thể dễ dàng mang Lý Nguyệt đi...

Triệu Nhã Nhu nghĩ đến Diệp Lăng có thể dễ dàng phá đi mai phục của mình, nàng cũng có chút ngoài ý muốn, nàng cũng có cảm giác mai phục của mình không làm khó được Diệp Lăng, nhưng lại không ngờ bị phá đơn giản như vậy.

Sở dĩ đơn giản như vậy, vì hắn muốn đối phó Lý gia, mà mình an bài đều là những người vô tội bị liên lụy, mới có thể dễ dàng để hắn chạy đi như vậy.

Phải nói thế nào nhỉ? Phải nói là may mắn a, hắn là nhi tử của nữ thần may mắn, nữ thần không chiếu cố hắn thì chiếu cố ai chứ? Thực hi vọng hắn có thể bảo trì sự may mắn...

-Người muốn đem Lý Nguyệt đi đâu, tại sao người có thể phá giải được Thiên Cơ Giáp? Bây giờ người có trở về Diệp thành không? Nếu người trở về một chuyến, người sẽ biết sau khi người rời khỏi, Diệp thành đã xảy ra không ít chuyện...

Triệu Nhã Nhu không biết Diệp Lăng muốn gì, cho nên suy đoán hắn sẽ trở về Diệp thành.

Mà Diệp thành, Triệu Nhã Nhu vẫn luôn chú ý đến, không chỉ muốn biết Diệp gia hiện tại như thế nào, đồng thời cũng muốn biết hành tung của Diệp Lăng và Thất công chúa.

Căn cứ vào tin tức Triệu Nhã Nhu nhận được, Diệp thành hiện tại đang xảy ra biến hóa long trời lở đất, địa vị của Diệp thành tăng cao trên đại lục, mà điều này không quan hệ gì đến Diệp Lăng, nhưng gần đây Diệp thành phát sinh một chuyện, nó có chút quan hệ tới Diệp Lăng, nếu Diệp Lăng trở về, nhất định sẽ cảm thấy ngoài ý muốn.

Đây cũng chính là chuyện mà Triệu Nhã Nhu muốn nói, mà nàng không hi vọng Diệp Lăng trở về Diệp thành, bởi vì chuyện này sẽ phát triển không theo mong muốn của nàng.

-Diệp Lăng, tên hỗn đản, đừng để lần sau ta bắt được người, nếu không cả đời này của người đừng hòng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta!

Cuối cùng, Triệu Nhã Nhu duỗi một tay ra, sau đó nắm chặt lại, âm thầm thề thốt.

Nhưng vào lúc đó, giống như Triệu Nhã Nhu cũng buông lỏng một hơi, bởi vì nàng không biết sau khi mình bắt được Diệp Lăng, sẽ xử lý hắn như thế nào.

Diệp Lăng hiện tại quá khó giải quyết, chính là một củ khoai lang phỏng tay, có lẽ hắn chạy thoát, đây chính là kết quả tốt nhất.

Đương nhiên, nếu có thể bắt được, Triệu Nhã Nhu vẫn hi vọng bắt được.

...

-Này này, các người có biết gì hay không...

-Thập Tam thiếu gia và tiểu nữ hoàng đúng không, ta biết rõ, hai người bọn họ có chút vấn đề cần giải quyết.

-Không đúng, đây là tin tức cũ rồi, tin tức mới nhất, Thập Tam thiếu gia vừa bắt Lý Nguyệt tiểu thư mang đi, phải nói là bắt cóc mang đi...

-Cái gì?

...

-Không tệ ah, tuy bắt cóc có chút lưu manh, nhưng lại rất dứt khoát, như vậy chẳng khác nào đạt được Thiên Cơ Giáp. Chỉ cần Thiên Cơ Giáp ở trên người Lý Nguyệt, chắc chắn sẽ có biện pháp lấy được.

Sau khi Athena nhận được tin tức này cũng sửng sốt, hơn nữa âm thầm tự trách mình trước khi không nghĩ tới chuyện này, bằng không cũng không cần phiền toái như vậy, còn để cho Diệp Lăng lâm vào khốn cảnh vài lần.

Kỳ thật dùng trí tuệ của Athena cũng dễ dàng nghĩ ra, nhưng tâm của nàng không độc ác như vậy, cho nên không nghĩ tới phương diện này mà thôi.

550. Chương 551: Ta Mệt Mỗi (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 551: Ta mệt mỗi (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Ban đêm, Lý Nguyệt từ từ mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên một bãi cỏ và có mùi thịt nướng thơm lừng đang quanh quẩn ở lỗ mũi của nàng, tiếng kêu ùng ục khi bụng đói vang lên, nàng cảm thấy nước miếng muốn sắp tràn ra ngoài.

Nhìn về phía đồng lửa bên cạnh, nhìn thấy một người đang ngồi nướng thịt, khi Lý Nguyệt nhìn thấy thời khắc này, khi đó nàng cảm thấy người này đang nướng thịt vì mình.

Chẳng lẽ mình đang nằm mơ sao? Không phải mình đang ở nhà sao? Lý Nguyệt cho rằng mình đang nằm mơ, nhưng nàng nhanh chóng nhận ra là mình không phải nằm mơ, mình bị người ở trước mặt bắt đến đây.

Nàng đã từng tới nơi này, với tư cách là quân nhân, nàng nhớ rõ vị trí nơi đây, mà nơi này lại rất dễ nhận ra, đây là đại thảo nguyên ở phía bắc cách Hoàng thành cả ngàn dặm.

-Diệp Lăng, ngươi muốn làm gì, ngươi mang ta đến nơi này là có mục đích gì.

Lý Nguyệt bình tĩnh hỏi, không cảm thấy khẩn trương và sợ hãi chút nào.

-Ngươi tỉnh rồi ah, đến đây, ăn chút thịt và uống nước đi, chắc ngươi cũng đói bụng rồi.

Diệp Lăng không trả lời vấn đề của Lý Nguyệt, đem một bình nước và thịt đưa cho Lý Nguyệt.

Lý Nguyệt không hề nghĩ ngợi, tự tiếp nhận thịt và nước, bắt đầu đưa thịt lên miệng ăn, uống một ngụm nước lớn, nàng không hoài nghi Diệp Lăng sẽ làm điều gì mờ ám, bởi vì Diệp Lăng không cần làm vậy, nếu muốn làm thì trước đó đã làm rồi.

Mà lúc này, Lý Nguyệt cũng rất đói, cần bổ sung năng lượng, với tư cách một quân nhân, nàng sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội được ăn uống nào, mà nàng vẫn chưa rõ tình huống thực tế.

-Ta ngủ bao lâu?

Sau khi Lý Nguyệt ăn xong liền hỏi Diệp Lăng.

-Không bao lâu, tính cả hiện tại thì mới được tám giờ.

Diệp Lăng trả lời.

Lý Nguyệt hơi kinh hãi, nói:

-Từ buổi trưa ngươi mang ta đến tận nơi này, nơi này cách Hoàng thành hơn ngàn dặm đó.

-Đương nhiên, tốc độ của ta nhanh, mà ta cũng không có nhiều thời gian để lãng phí.

Diệp Lăng vô tình hồi đáp.

-Người dùng cái gì để tới đây, tại sao ở gần đây lại không có con ngựa nào, chỉ có hai chúng ta?

Lý Nguyệt phát hiện ra vấn đề này, nơi này là đại thảo nguyên nên không có bất kỳ chướng ngại vật nào, phương viên hơn mười dặm không có thứ gì cả, chỉ cần nhãn lực hơi tốt là nhìn thấy rõ, mà nhãn lực của Lý Nguyệt lại rất tốt.

Phụ cận không có bất kỳ vật gì, cho nên nàng hoài nghi Diệp Lăng dùng phương thức nào mang mình tới đây, nếu là ở một nơi gần thì nàng nhất định sẽ nghĩ Diệp Lăng ôm nàng tới, nhưng ở nơi xa như vậy, cho nên nàng không đoán ra được.

Một đường ôm đến đây? Điều này có thể sao? Nhất định không thể.

-Ta chạy tới a, hiện tại cũng không có thời gian đi tìm xe ngựa.

Diệp Lăng trả lời một câu làm Lý Nguyệt ngây người, chẳng lẽ thật sự là ôm nàng tới đây, hơn ngàn dặm a.

-Thật sự là người chạy tới? Chẳng lẽ ta...

-Ta ôm người tới đây, thế nào, đây cũng không phải là lần đầu, người có vấn đề gì sao?

Diệp Lăng thuận miệng nói, tựa hồ hắn không hiểu chuyện này có vấn đề gì cả.

-Không có, không có vấn đề gì cả!

Lý Nguyệt lắc đầu, bây giờ nàng có thể nói vấn đề gì chứ, theo như lời Diệp Lăng nói, đây cũng không phải lần đầu tiên, huống chi mình bị hắn bắt cóc tới đây, hắn không khiêng mình chạy đi đã là rất tốt rồi.

-Hiện giờ người muốn làm gì ta?

Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng, bộ dáng của nàng lúc này giống như để mặc hắn xâm lược.

-Người đem Thiên Cơ Giáp cho ta mượn một thời gian ngắn, ta sẽ thả người trở về, chờ ta sử dụng xong Thiên Cơ Giáp sẽ mang trả lại cho người, mà ta sẽ cho người một Long Lâm Chiến Giáp, đây có thể xem là bồi thường cho người!

Diệp Lăng vừa nói, vừa bỏ thêm củi vào trong đồng lửa.

Nhưng que củi này có từ đâu? Chính là trong giới chỉ của hắn.

-Đền bù tổn thất? Người cảm thấy một kiện Long Lâm Chiến Giáp có thể đền bù nỗi tổn thất sao?

Lý Nguyệt lạnh lùng nói, rất hiển nhiên, nàng sẽ không đồng ý nhưng nàng vẫn nói vì sao nàng không đồng ý.

-Người không đồng ý? Người phải hiểu rõ ràng, kỳ thật ta có thể trực tiếp lấy đi Thiên Cơ Giáp của người, nhưng nếu làm vậy sẽ phải cởi quần áo của người, mà chuyện này ta lại không muốn làm.

Diệp Lăng nhìn Lý Nguyệt nói, ngữ khí của hắn rất bình thản.

-Người dám! Ta nói cho Diệp Lăng người biết, nếu như người dám làm như vậy, ta sẽ chết cho người xem!

Lý Nguyệt cả giận, vào lúc này, trong mắt nàng xuất hiện lệ quang.

-Ta không dám cho nên mới mang người tới đây, nếu không ta cũng không mang theo người từ Hoàng thành tới đây, ta biết rõ nam nữ thụ thụ bất thân, người cũng không phải vợ ta, cho nên ta sẽ không làm vậy.

Diệp Lăng cau mày, có chút phiền não nói.

-Nếu như người lấy ra, ta sẽ ném người về Hoàng thành.

Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng, trong ánh mắt xuất hiện tình cảm rất phức tạp, nàng không thể trong thời gian làm cho Diệp Lăng hiểu ý của mình, mà Diệp Lăng lại rất mơ hồ.

Diệp Lăng rất trực tiếp gật đầu trả lời:

-Ân! Nếu như ngươi lấy ra, ta mang ngươi ném ở Hoàng thành, vì mang theo ngươi là một gánh nặng!

-Ngươi... Ngươi hỗn đản!

Lý Nguyệt chỉ vào Diệp Lăng mắng, bộ dáng như rất khó thở.

-Ta hỗn đản? Tiểu thư a, bây giờ là ta bắt cóc ngươi, ta mang ngươi ném ở Hoàng thành là đúng rồi, ngươi có thể về nhà, thế nào gọi là hỗn đản, như ta hiện giờ mới gọi là hỗn đản. . . Ách, không đúng không đúng, hiện giờ ta là một tên bắt cóc hảo tâm, không phải hỗn đản!

Diệp Lăng phát hiện mình đang chửi mình, cho nên lập tức đổi giọng, mà biểu lộ ngây ngốc của hắn làm cho Lý Nguyệt ở bên cạnh đột nhiên cười lên.

-PHỤT, ngươi đúng là đồ đàn, không có thuốc nào có thể chữa được đần độn!

-Ngươi không giận sao?

Tuy Diệp Lăng trì độn, nhưng chuyện này hắn vẫn nhận ra, nụ cười của Lý Nguyệt xuất phát từ nội tâm, cười rất vui vẻ.

-Ai nói ta không tức giận!

Lý Nguyệt sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn,

-Ngươi phải nói cho ta biết, ngươi muốn lấy Thiên Cơ Giáp của ta làm cái gì?

-Ta dùng nó để cứu người, Thiên Cơ Giáp có một loại công năng đặc thù, ta cần loại công năng này để cứu người.

Diệp Lăng cũng không dấu diếm, trực tiếp nói cho Lý Nguyệt biết, thời điểm hiện tại, cũng không cần phải giấu diếm.

-Cứu ai?

Lý Nguyệt cũng không hỏi vì sao công năng của Thiên Cơ Giáp có thể cứu người, vì điều này nàng có biết cũng vô dụng, bởi vì nàng nhất định sẽ không hiểu.

Cho nên, Lý Nguyệt dứt khoát không hỏi, trực tiếp hỏi cứu ai, nàng muốn biết, là ai lại có thể làm cho Diệp Lăng bất chấp nguy hiểm trở về Tường Không như thế.

-Chuyện này, ngươi phải giữ bí mật mới được, ít nhất phải giữ bí mật trong khoảng thời gian này, nếu không ta sẽ không nói cho ngươi biết.

Diệp Lăng không muốn mang Lý Nguyệt kè kè bên người, hắn có thể thả Lý Nguyệt trở về, thứ hắn muốn chỉ là Thiên Cơ Giáp, không phải là Lý Nguyệt.

Nếu Lý Nguyệt trở về nói cho Triệu Nhã Nhu biết, mà Athena lại không thể ly khai, nếu nói ra, Diệp Lăng không dám cam đoan Triệu Nhã Nhu có gây bất lợi với Athena hay không.

-Được, ta sẽ giữ bí mật!

Tuy Lý Nguyệt không biết Diệp Lăng đang suy nghĩ gì, nhưng nàng sẽ giữ bí mật, bởi vì nếu không giữ được bí mật, nàng sẽ không hỏi, nếu đã hỏi, ít nhất nàng phải biết rõ vấn đề này.

Mà Lý Nguyệt nói sẽ giữ bí mật, nàng chắc chắn sẽ tuân thủ lời hứa, chuyện mà nàng đáp ứng, cho tới bây giờ chưa bao giờ dối ý, sẽ không vi phạm lời hứa.

551. Chương 552: Ta Mệt Mỏi (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 552: Ta mệt mỏi (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-Ta phải cứu phụ thân của Hồ Nữ.

-Cái gì? Phụ thân của Hồ Nữ? Hồ Nữ, chính là người nữ nô Thái Nhã của người, vậy chẳng phải bây giờ người phải đi bộ lạc Hồ tộc sao?

Lý Nguyệt cũng biết rõ Hồ Nữ, đây chính là danh nhân, cả Tường Không này không ai không biết Hồ Nữ, Lý Nguyệt cũng không ngoại lệ.

-Vâng.

Diệp Lăng gật đầu.

-Hắn bị gì thế, có hay nguy hiểm hay không?

Lý Nguyệt hỏi, đây chỉ lời hỏi thăm xuất phát từ thói quen hỏi thăm ân cần, phụ thân của Hồ Nữ không có quan hệ với nàng, nàng cũng không phải là loại thành nhân, ai cũng quan tâm.

-Không có gì nguy hiểm, ta đã dùng Băng Phách đóng băng hắn lại, chỉ cần trong tháng mười hắn sẽ không có vấn đề gì.

Diệp Lăng nói ra.

-Ah, vậy là tốt rồi! Nếu người vì cứu người, ta sẽ cho người mượn Thiên Cơ Giáp, nếu người nói với ta từ sớm, sẽ không có nhiều chuyện xảy ra như vậy.

Lý Nguyệt nói.

Nếu hắn không náo loạn, vậy thì mình và hắn sẽ phát sinh nhiều chuyện như vậy sao? Mà chuyện này, mình sẽ không đành lòng cho mượn sao?

Lý Nguyệt không dám khẳng định, nàng không dám đối mặt với những vấn đề này, bởi vì nàng nghĩ đến vấn đề này, trong nội tâm lại xuất hiện nỗi sợ hãi, giống như sợ bị mất một cái gì đó.

Có lẽ, nàng không muốn mất đi đoạn trí nhớ này...

-Sớm biết người dễ nói chuyện như vậy, ta cũng không cần lên lút đi bắt cóc người.

Diệp Lăng có chút hối hận, hối hận vì mình làm chuyện như vậy, giống như tất cả đều uống phỉ.

-Không phải ta dễ nói chuyện, người cảm thấy ta rất ở chung như vậy sao?

Lý Nguyệt cười hỏi, trong nụ cười của nàng giống như che dấu thứ đồ vật nào đó rất đáng sợ, nếu như Diệp Lăng trả lời làm cho nàng không hài lòng, như vậy, thứ đồ vật đáng sợ này sẽ xuất hiện.

-Àn, trước kia người rất khó ở chung, ta còn nhớ rõ khi người nhìn thấy ta liền đòi đánh đòi giết.

-Ách!

Lý Nguyệt bị Diệp Lăng nói làm ngẩn ngơ, có cảm giác muốn khóc, vấn đề này có thể trách mình sao?

-Nếu không phải trước kia người không gây huyên náo, không nên nói ta là lão bà của người, nói ta là một nửa khác của người, ta lại không thể giải thích, đành phải đánh người...

Lý Nguyệt có chút ngượng ngùng nói:

-Sớm biết có một ngày như vậy, lúc trước ta đối với người...

-Thế nào, có phải tốt hơn một chút đúng không!

Diệp Lăng tò mò hỏi.

-Không, là kiên quyết hơn, ta muốn đánh cho người sợ, làm như vậy thì hiện tại người sẽ không dám lừa gạt ta.

Lý Nguyệt nói ra.

...

Diệp Lăng không nói lời nào, nói thế nào thì chuyện này là hần sai, hiện giờ hần trầm mặc là lựa chọn thông minh nhất.

-Tại sao không nói chuyện? Kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ?

Lý Nguyệt nằm trên đồng cỏ, nàng nhìn ánh sao trên bầu trời đêm, ánh trăng màu bạc và đồng tử chiếu rọi lẫn nhau, nếu lúc này Diệp Lăng nhìn vào ánh mắt của nàng, nhất định sẽ bị hấp dẫn.

Chỉ là, Diệp Lăng không có xem, hần chỉ là rất không hiểu phong tình nói:

-Vừa rồi ta đã nói, người đưa Thiên Cơ Giáp cho ta, sau đó người có thể trở về!

...

Lý Nguyệt xoay người, không để ý tới Diệp Lăng.

-Này, Lý Nguyệt, người có ý gì! Nói chuyện đi chứ.

Diệp Lăng nhìn thấy bộ dạng của Lý Nguyệt hiện giờ, giống như không rõ tình huống, cho nên muốn xác định ý của nàng.

-Ta mệt mỏi! Ngày mai nói sau nhé.

Lý Nguyệt nói ra.

-Mệt mỏi? Người là heo à, mới vừa tình ngủ, bây giờ ăn xong liền đòi ngủ...

Diệp Lăng có chút nghi ngờ nói.

...

-Không nói lời nào, ta cũng không nói, ta không để ý tới người nữa!

-Ngủ ngon!

Diệp Lăng cho rằng Lý Nguyệt thực sự mệt mỏi, cho nên dùng luyện kim trận cách ly ở bên cạnh, làm vậy sẽ không thể nhìn thấy bên trong có gì, đồng thời cũng xua đuổi rắn rết, côn trùng, chuột, kiến... Không cho những thứ này quấy rầy, có thể xem đây là một lều vải.

Rất nhanh, Diệp Lăng cũng tiến vào giấc ngủ để đi tìm Hiên Viên Băng nói chuyện phiếm, cả ngày hôm nay làm hần rất mệt mỏi, ôm Lý Nguyệt chạy gần ngàn dặm, nếu như không phải nội lực của hần kéo dài, sợ rằng sớm đã chịu không nổi.

Nhưng một đường chạy tới đây hần cũng thu được một ít chỗ tốt, hần vẫn có thu hoạch, làm cho nội khí của hần tinh tiến thêm một chút, loại chạy trốn đường dài này kỳ thật cũng là một phương thức để luyện khí.

Lý Nguyệt đợi Diệp Lăng ngủ mê, hung hăng đạp bãi cỏ một cái, lúc này nàng thật sự muốn đá Diệp Lăng một cước, vừa rồi nàng đã ngủ cả ngày, cho nên sẽ không dễ ngủ như vậy.

Bất quá, cho dù như vậy, nàng vẫn chưa ngủ được, cuối cùng không biết qua bao lâu nàng cũng mơ mơ màng màng.

Cứ như vậy, một đêm không có chuyện gì cũng trôi qua.

Sáng sớm, ánh sáng mặt trời xuất hiện, trên thảo nguyên, Diệp Lăng và Lý Nguyệt ngủ chung một chỗ, hai người đang ôm nhau.

...

Đợi một chút? Ôm nhau?

-Aaaaaaaa....

Lý Nguyệt thét lên một tiếng, dùng sức đẩy Diệp Lăng ở trước mặt nàng một cái, đây là phản ứng mà bất cứ nữ tử nào cũng phải làm!

Thời điểm Lý Nguyệt tỉnh giấc, nàng phát hiện nàng đang ôm một thân thể rất ôn hòa, mà cảm giác ôn hòa này làm cho nàng rất thoải mái.

Nhưng mà, thời điểm nàng phát hiện ra vấn đề, mở to mắt nhìn thấy mình đang ôm Diệp Lăng, gối đầu vào ngực Diệp Lăng, mặt nàng lập tức hồng lên, sau đó mới làm ra phản ứng

Kết quả, Diệp Lăng buông Lý Nguyệt ra, sau đó ôm lấy một đồng cỏ vào người, lại đụng vào biên giới luyện kim trận, mà cái luyện kim trận này lại có thêm năng lực phòng ngự nhất định.

-Phanh!

-Aaa...

Diệp Lăng đụng vào phòng ngự của luyện kim trận, liền thét lên một tiếng, đây là tiếng thét thống khổ, hoàn toàn bất đồng với tiếng thét của Lý Nguyệt.

...

Lý Nguyệt nhìn thấy bộ dạng Diệp Lăng, bộ dạng như vậy, nàng rất muốn cười, nhưng nàng lại không cười, nàng vẫn còn tức giận, tức giận vì Diệp Lăng lúc ngủ còn chiếm tiện nghi của nàng.

Nhưng mà, Lý Nguyệt rất nhanh phát hiện một tình huống, Diệp Lăng vẫn ngủ ở vị trí cũ, mà vị trí nàng ngủ lúc trước lại là nơi khác.

Đây chẳng phải nói... Là ta ôm hắn?

Lý Nguyệt nghĩ vậy, mặt của nàng liền hồng lên.

Kỳ thật chuyện này không thể trách Lý Nguyệt, đây là phản ứng rất tự nhiên, thảo nguyên về đêm cũng hơi lạnh, khi đó đồng lửa vẫn chưa tắt, cho nên trong lúc ngủ mơ, Lý Nguyệt phải hướng về Diệp Lăng nơi phát ra nguồn nhiệt.

Vào lúc đó, Lý Nguyệt trừ thẹn thùng ra, trong nội tâm cũng có chút kỳ quái, nàng cảm thấy nhiệt lượng trên người của Diệp Lăng rất thoải mái, không đơn giản chỉ là nhiệt độ của cơ thể.

Đây cũng là một điểm kỳ quái, nàng suy nghĩ như thế bởi vì nàng có ảo giác, nhiệt độ cơ thể của hắn rất đặc biệt!

-Ồ, trời sáng rồi a, tại sao ta lại lăn đến đây?

Diệp Lăng ngồi xuống, rất là nghi hoặc tự hỏi.

-Lại nói, giống như bị rút gân...

Àn, rút gân của người! Lý Nguyệt nói thầm trong lòng, may mắn Diệp Lăng không phát hiện ra tình huống vừa rồi.

-Rửa mặt, đánh răng!

Diệp Lăng dùng một luyện kim thuật tinh lọc toàn bộ thân thể, sau đó dùng luyện kim thuật ngưng kết một chút nước để rửa mặt và súc miệng, những chuyện này đều cần một chút công phu, nhất là nước, hoàn thành rất đơn giản.

552. Chương 553: Ta Mệt Mỏi (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 553: Ta mệt mỏi (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-Muốn ta giúp người tinh lọc hay không?

Diệp Lăng nhìn về phía Lý Nguyệt, hiện tại Lý Nguyệt có chút cảm giác như cuồng mỹ nhân, Ân, chính là thụy mỹ nhân (mỹ nhân ngủ), vừa thức dậy chính là tiểu mỹ nhân.

-Không muốn, ta tự mình làm! Dùng phương thức bình thường!

Lý Nguyệt lắc đầu nói.

-Vậy thì nhanh một chút, ta còn muốn ăn bữa sáng.

Sau khi Diệp Lăng nói xong, đem chậu rửa mặt ra, sau đó dùng luyện kim trận ngưng kết ra một chậu nước lớn cho Lý Nguyệt sử dụng.

-Ách

Lý Nguyệt ngơ ngác nhìn chậu rửa mặt, nàng rất muốn biết, trong không gian giới chỉ của Diệp Lăng tại sao lại có đủ thứ đồ loạn xạ như vậy, thứ nào cũng có.

-Buổi sáng nên ăn cái gì thì tốt nhỉ? Nấu cháo thì quá chậm, vậy ăn sủi cảo đi, Tiểu Yên làm cho ta rất nhiều.

Diệp Lăng lấy một cái nồi ra, sau đó đem một cái lò ra, đặt lên trên một ít sủi cảo để nấu.

-Lý Nguyệt, người muốn ăn súp, hay ăn thứ khác?

Sau khi nấu bánh sủi cảo xong, Diệp Lăng phát hiện Lý Nguyệt vẫn còn đang trang điểm, cũng không phải Lý Nguyệt chậm, mà là nấu sủi cảo không mất nhiều thời gian, chỉ là Diệp Lăng lại cảm thấy chậm.

Lúc nào cũng làm thế, nữ nhân đúng là phiền toái!

-Ta thích ăn chua, người có mang theo dấm chua không?

Sau khi Lý Nguyệt cột tóc thành đuôi ngựa, liền đi tới bên người Diệp Lăng.

-Đương nhiên có mang, ta có vài bình đây này!

Diệp Lăng thuận miệng nói, rất nhanh liền lấy ra một cái bàn nhỏ, hai cái ghế dựa, đôi đũa và chén lót đều xuất hiện

-Trước..., đúng là cái gì người cũng có!

Lý Nguyệt nhìn thấy, có chút cảm khái nói, Diệp Lăng giống như một cửa tiệm tạp hóa, hơn nữa còn là một siêu cấp tiệm tạp hóa, cái gì cũng có.

-Không phải a, có nhiều thứ ta không có, như...

Diệp Lăng bắt đầu nói ra tên một đồng đồ vật, trong đó điều là những thứ rất hiếm có, thiên kim khó cầu, hẳn là một bại gia chi tử, cũng không phải thần.

Có nhiều thứ chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu!

-Cầm miệng, ăn sủi cảo!

Trên đầu Lý Nguyệt đầy hắc tuyến, không muốn dây dưa với Diệp Lăng về vấn đề này nữa, nàng có ý này, chỉ cảm thấy một chút mà thôi.

-Ah, ta muốn ăn có súp, thái nhỏ một chút... Thêm chút muối, thêm chút dấm chua, một ít dầu vừng, tán nhỏ hồ tiêu...

Sau khi Diệp Lăng đưa cho Lý Nguyệt một đĩa sủi cảo, sau đó tự mình cầm một chén sủi cảo lớn, sau đó phối nguyên liệu vào.

...

Lý Nguyệt nhìn chén bánh sủi cảo của Diệp Lăng xong, liền bị hấp dẫn, sau khi nàng ăn vài bánh sủi cảo, liền muốn anh chén bánh sủi cảo của Diệp Lăng.

-Ta cũng muốn ăn!

Lý Nguyệt chỉ vào chén của Diệp Lăng.

-Không có nữa, trong nồi chỉ còn nước mà thôi...

Diệp Lăng lắc đầu, thuận tiện hắn đem đồ vật thu thập vào, hắn dùng tinh lọc trộn một cái liền rửa sạch sẽ.

-Vậy người đưa phần trong chén cho ta...

Lý Nguyệt nói ra, thời điểm lời này ra khỏi miệng, mới phát hiện lời này của mình có một vấn đề lớn.

Nếu như nàng ăn bánh trong chén của Diệp Lăng như vậy giống như nàng đang ăn chung chén với Diệp Lăng, mà người rất thân mật với nhau mới làm như thế, nàng rất rõ mình và hắn vẫn chưa tới trình độ này.

Nhưng Diệp Lăng lại thấy không có chuyện gì cả, hắn không thèm để ý đến vấn đề này, chỉ thấy hắn gật đầu một cái:

-Có thể, ta cho người mấy cái, người cũng cho ăn mấy cái...

Thời điểm Diệp Lăng đang nói chuyện liền dùng đôi đũa gấp sủi cảo trong chén của Lý Nguyệt, chấm một ít dấm chua rồi sau đó đưa vào trong miệng.

-Ô ô... Mùi vị cũng không tồi, sủi cảo đúng là đồ tốt, luộc ăn, chưng ăn, có súp, không có súp đều có mùi vị khác nhau...

...

Diệp Lăng nói có chút không rõ, bởi vì trong miệng của hắn đang nhai sủi cảo.

Thấy Diệp Lăng gấp sủi cảo trong đĩa của mình, Lý Nguyệt cũng không biết là có vấn đề, dù nói ăn cùng nhau cũng cần thân mật đến trình độ nhất định, nhưng dù sao cũng đang ăn sủi cảo, phải tách ra từng người.

-Người muốn nữa không, cho người...

Diệp Lăng đem chén đổ lên chính giữa, ý bảo Lý Nguyệt ăn đi.

-Được, ăn thì ăn, ta còn sợ người sao? Lúc ở trong quân, ta cũng từng ăn chung với người khác rồi!

Lý Nguyệt khẽ cắn môi, sau đó dùng thìa của Diệp Lăng, uống mấy ngụm súp.

Lúc này, mặt của Lý Nguyệt có chút hồng, đây là vì nàng đang ăn canh của Diệp Lăng, cả người nóng lên, phát nhiệt.

Trong quân Lý Nguyệt cũng từng ăn chung với người khác, nhưng đó đều là nữ, trong quân đội, nam nữ đều tách ra, trừ phi là những đội quân đặc thù.

-Thế nào, mùi vị không tệ phải không, Tiểu Yên làm không tệ đâu!

Diệp Lăng rất là tự hào tán thưởng.

-Người cao hứng cái gì, đây là do trù nghệ của Chân Tiểu Yên tốt, có quan hệ gì tới người!

Lý Nguyệt có chút khó chịu, nàng cảm giác Diệp Lăng tán thưởng Chân Tiểu Yên, giống như đang tán thưởng chính hắn.

Đây là một tín hiệu rất nguy hiểm, điều này nói rõ hắn và Chân Tiểu Yên tuy hai mà một, quan hệ không đơn giản.

-Có vấn đề gì sao, Tiểu Yên là người nấu cơm cho ta, có quan hệ rất lớn với ta.

Diệp Lăng nói.

Ách, Lý Nguyệt trầm mặc, vấn đề này nàng đã được nghe nói, biết rõ Chân Tiểu Yên bị Diệp Lăng lừa gạt rất vô sỉ.

-Ăn no, bắt đầu chạy thôi, đúng rồi, Lý Nguyệt, trước tiên người nên đưa Thiên Cơ Giáp cho ta, đến lúc đó ta sẽ đưa người đến một thành trấn, khi đó người trở về Trường Không một mình.

Diệp Lăng thu thập xong các thứ đồ vật, liền hỏi Lý Nguyệt vấn đề này, đây là vấn đề mà tối qua họ vẫn chưa nói xong.

-Không, ta muốn xem người dùng Thiên Cơ Giáp, bằng không, ta sợ người làm hư Thiên Cơ Giáp của ta.

Lý Nguyệt lắc đầu, đưa ra một quyết định.

Diệp Lăng nhú mày, ngẫm lại, nói ra:

-Tốt! Vậy thì cùng đi bộ lạc Hồ tộc, dù sao người cũng không có việc gì, coi như nghỉ ngơi mấy tháng!

Nếu Lý Nguyệt đã nói vậy, Diệp Lăng cũng chiều ý nàng, dù sao nàng cũng là chủ nhân Thiên Cơ Giáp, chỉ cần nàng cho mình mượn dùng, nếu đã muốn xem thì mình sẽ cho nàng xem.

-Án.

Lý Nguyệt gật đầu.

-Như vậy cũng tốt, có thêm người, có lẽ ta sẽ không bị lạc đường.

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

-Lạc đường? Có ý gì?

Lý Nguyệt có chút khó hiểu, về chuyện Diệp Lăng bị lạc đường, rất nhiều người cũng biết, nhưng chỉ giới hạn trong những người có quan hệ thân mật với Diệp Lăng.

-Lạc đường có nghĩa là không biết đường, không biết nên chạy đến địa phương nào.

Diệp Lăng giải thích, chỉ là, hình như hần cũng mơ hồ với hai chữ lạc đường.

Trước..., ách, thôi không nói những chuyện này nữa, có nói hần cũng không thông.

-Lý Nguyệt, bộ lạc Hồ tộc đi đường nào?

Diệp Lăng hỏi, may mắn vấn đề này hỏi thăm Lý Nguyệt, nếu như đổi lại là người bình thường, sẽ không có khả năng ở trên đại thảo nguyên phân biệt được phương hướng, cũng không biết vị trí bộ lạc Hồ tộc nằm ở hướng nào.

-Hướng bên kia, đại thảo nguyên này chính là biên cảnh của đế quốc, đi qua chính là Ai Phất Đốn vương quốc, xuyên qua...

-Ah...

Thời điểm Lý Nguyệt vẫn chưa nói xong, đã bị Diệp Lăng ôm lên, làm cho nàng kêu to một tiếng.

553. Chương 554: Sư Tử Biến Dị (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 554: Sư tử biến dị (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Thời điểm Lý Nguyệt còn chưa hỏi Diệp Lăng đang làm gì, Diệp Lăng đã nói một câu:

-Chỉ nên nói với ta đi phía trước thế nào, đằng sau đi thế nào, người chỉ cần nói với ta như vậy là được!

-Được... Còn nữa, người mau thả ta xuống! Hiện tại ta không có yếu ớt nữa, không cần người ôm ta đâu!

Lý Nguyệt ở trong ngực Diệp Lăng giãy dụa, nhưng chỉ tốn công vô ích.

Lực lượng của Diệp Lăng, còn có khí tức dương cương của hắn, làm cho sự giãy dụa của Lý Nguyệt nhũn ra.

-Tuy người không yếu ớt nữa, nhưng người đi quá chậm, ta ôm người chạy sẽ nhanh hơn!

Diệp Lăng nói, hắn đã dùng hành động thực tế để chứng minh lời hắn nói.

Mới đầu Lý Nguyệt vẫn không rõ lời nói của Diệp Lăng, làm sao ôm ta sẽ đi nhanh hơn một chút, thời điểm nàng nhìn thấy tốc độ như cuồng phong của Diệp Lăng, thời điểm nàng nghe tiếng gió gào thét bên tai của mình, nàng đã hiểu rõ, vì sao Diệp Lăng lại nói mình quá chậm.

Nhưng mà, tốc độ của mình đúng là quá chậm, tốc độ này của hắn còn nhanh hơn thiên lý mã, làm sao nàng có thể vượt qua, trách không được ngày hôm qua lại xuất hiện ở đại thảo nguyên cách Hoàng thành ngàn dặm, nguyên lai là như vậy, đúng là hắn đã ôm mình chạy đến nơi đây!

Đây đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi, tốc độ này, đúng là làm người ta khó có thể hiểu nổi, đây thuần túy là dựa vào cước lực mà chạy, không có một chút ma pháp lực nào, đây mới là điểm làm người ta khó hiểu nhất.

Diệp Lăng ah Diệp Lăng, rốt cuộc người có bao nhiêu bí mật, có bao nhiêu chuyện làm cho người ta khó hiểu a!

Trên người Diệp Lăng xuất hiện nhiều hiện tượng quái dị, Lý Nguyệt cũng không thèm tìm hiểu, nàng cũng không hề kỳ quái, xem đây là một thói quen mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Đầu của Lý Nguyệt chậm rãi tựa vào ngực Diệp Lăng, lẳng lặng nằm im, nghe tiếng tim Diệp Lăng đập, điều này đã giúp nàng quên đi thời gian trôi qua.

-Rống...

Một tiếng rống cuồng bạo đã làm Lý Nguyệt tỉnh lại.

-Tình huống thế nào? Ồ? Hiện tại đã là giữa trưa?

Tuy Lý Nguyệt không biết vừa đi được bao lâu, nhưng nàng có thể khẳng định hiện tại đã là giữa trưa, bởi vì vị trí mặt trời trên bầu trời, cho nên nàng phát giác ra vấn đề, Diệp Lăng chạy từ buổi sáng cho đến bây giờ cũng qua ít nhất bốn năm canh giờ.

Nhưng vẫn bảo trì tốc độ như vậy rất lâu, trước khi còn tưởng chỉ là nhất thời, không nghĩ tới lại bền bỉ như vậy!

Trước tiên mặc kệ chuyện này, âm thanh gầm rú vừa rồi là cái gì?

-Ah, sư tử...

Lý Nguyệt nhìn thấy sau lưng đang có một con sư tử đuổi theo, thập phần hùng tráng, rất là uy vũ, nó vẫn luôn đuổi theo sau lưng Diệp Lăng.

-Người mới phát hiện sao? Nó đã đuổi theo ta một canh giờ rồi, con sư tử này đúng là không tệ, có thể chạy theo ta lâu như vậy, vậy mà lại không có một chút mệt mỏi.

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

-Đã một giờ? Tại sao lại là sư tử? Người là sao lại trêu chọc con sư tử này, nó không có khả năng vô duyên vô cớ đuổi theo người lâu như vậy.

Lý Nguyệt hỏi, tại sao sư tử lại đuổi theo lâu như vậy, cho dù có khí lực này, cũng không có tâm tư như vậy mới đúng.

Sư tử đều có lãnh địa, rời khỏi lãnh địa quá xa sẽ không tiếp tục đuổi theo nữa.

Nhưng con sư tử này lại không phải màu vàng như bình thường, mà có màu hỏa hồng, đây rõ ràng không phải là một con sư tử bình thường, rất có thể là một loại ma thú.

-Thời điểm ta chạy qua, không nghĩ tới lại giẫm lên đuôi của nó, cho nên nó đuổi theo không bỏ!

Diệp Lăng trả lời rất tùy ý!

...

Lý Nguyệt cũng có thể tưởng tượng ra, nhất định là lúc ấy Diệp Lăng chạy quá nhanh, hơn nữa hẳn không thêm để ý con sư tử này, chẳng qua là một con thú bình thường, tuy có màu hỏa hồng trên thảo nguyên cũng không tính là bình thường, nhưng lấy tính cách mơ mơ màng màng của Diệp Lăng, nhất định sẽ cho rằng đây là chuyện bình thường.

-Có phải người cho rằng nó giống như các loại đá phải không?

-Làm sao người biết, ta còn chưa nói mà, lúc ấy nó rúc thành một cục, ta còn tưởng là đồng đất đỏ...

Diệp Lăng nói ra.

...

-Không biết con sư tử này có phải bị biến dị hay không, không ngờ lại có tốc độ như vậy!

Đột nhiên Diệp Lăng phát hiện con sư tử sau lưng đã tới gần hơn một chút, hẳn cảm thấy tốc độ của con sư tử sau lưng đã nhanh hơn một chút, hơn nữa có thể cảm giác trên người của nó còn có ma lực ba động.

-Xem sơ qua cũng biết là ma thú, biến dị cái gì...

Lý Nguyệt tức giận nói, ma thú có rất nhiều năng lực khác nhau, có lẽ năng lực của con ma thú sư tử này là chạy nhanh.

-Đúng là ma thú rồi, nhưng nó nhất định là biến dị ma thú, ta chưa từng thấy qua con sư tử nào như nó, nhất định là từ dã thú bình thường tiến hóa lên.

Diệp Lăng nói ra.

Về ma thú, trừ bản thân có được huyết thống ma thú ra, còn có một loại dã thú bình thường tiến hóa mà thành, nhưng loại tiến hóa này rất khó, mà điều kiện của nó cũng thập phần hà khắc.

Nhưng mà, dã thú trong thiên hạ đâu chỉ có mấy ngàn, cho dù tỷ lệ rất thấp, chắc chắn cũng có khả năng đạt được, nhưng tỉ lệ gặp được những con ma thú này rất thấp, cũng rất khó phát hiện, chỉ đến khi biến dị ma thú này chính thức phát triển tộc đàn của mình, lúc đó mới có người biết đến.

-Tại sao người có thể khẳng định nó là biến dị ma thú, có lẽ nó là đời thứ hai đời thứ ba thì sao.

Lý Nguyệt không chịu thua, nàng muốn tìm chút tật xấu và sai lầm của Diệp Lăng.

-Sẽ không, thời điểm ta giẫm lên con ma thú sư tử này, bên cạnh có một đám sư tử, chúng nó đều rất bình thường, chính vì như vậy, ta mới cho rằng con sư tử này là một đồng đất đỏ.

Diệp Lăng lắc đầu nói ra.

-Người nhìn thấy một đám sư tử, vậy tại sao người còn chạy tới, không phải người muốn chết hay sao?

Lý Nguyệt nghe thấy lời của Diệp Lăng, lập tức lên tiếng nói.

-Sư tử bình thường có thể đuổi kịp ta sao? Mà ta thấy cũng không sao cả, chúng đuổi theo một hồi sẽ không đuổi theo nữa, nhưng con đằng sau chính là phiền toái...

Diệp Lăng chẳng hề để ý nói.

-Hình như nó đã chạy nhanh hơn, tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ bị đuổi kịp.

Lý Nguyệt nhìn con sư tử đằng sau, phát hiện tốc độ của nó có biến hóa.

-Nó biết gia tốc, ta cũng biết, nắm chặt!

Lúc Diệp Lăng vừa nói, chân hắn bắt đầu phát lực, thoảng cái đã kéo giãn khoảng cách, làm cho con sư tử đằng sau phát ngốc một cái, sau đó nó gầm lớn một tiếng, cũng tiếp tục gia tốc.

Lý Nguyệt không có chú ý tới tình huống này, chỉ nghe thấy lời của Diệp Lăng, nắm chặt Diệp Lăng, nàng không muốn gây cho Diệp Lăng quá nhiều gánh nặng, chỉ có thể giảm nhẹ một chút.

-Diệp Lăng, nếu không, người đặt ta ở phía sau lưng đi, ta sẽ ôm lấy người, như vậy người sẽ chạy nhanh hơn một chút!

Trải qua khoảng thời gian này, Lý Nguyệt mới nói ra.

-Không cần, không biết con sư tử này còn tiếp tục bao lâu, nhưng ta còn có thể! Nếu như công người lên lưng, một khi con sư tử này có chiêu thức gì, không phải người sẽ lãnh đủ hay sao, chuyện này không được!

Diệp Lăng lắc đầu nói ra.

...

Lý Nguyệt ngẩn ngơ, nàng không ngờ Diệp Lăng vào lúc này lại căn nhắc cho nàng, hơn nữa vào lúc này, buông tha mới là lựa chọn tốt nhất.

Kỳ thật nếu nói lui một bước, nếu không phải Diệp Lăng ôm nàng, đã sớm bỏ qua con sư tử này, mà hẳn lại không làm như vậy, không ném bỏ Lý Nguyệt.

554. Chương 555: Sư Tử Biến Dị (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 555: Sư tử biến dị (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Sau khi Diệp Lăng gia tốc một thời gian, phát hiện sư tử đằng sau vẫn tiếp tục đuổi theo, điều này làm cho hắn phải đánh giá con sư tử này cao hơn một chút.

-Rống...

Sư tử lại rống một tiếng, giống như đang nói, chớ xem thường ta.

-Diệp Lăng làm sao bây giờ, có nên giết nó hay không, cứ như vậy thì chúng ta rất phiền.

Lý Nguyệt nói, tuy con sư tử này là ma thú, nhưng đối với Diệp Lăng và nàng thì không phải là nguy hiểm gì, một mình Lý Nguyệt cũng có thể giải quyết nó được.

-Đúng vậy a, chúng ta cũng nên ăn cơm trưa thôi, không biết thịt của con sư tử này có vị thế nào.

Diệp Lăng cười nhạt nói.

Con sư tử hỏa hồng phía sau vẫn còn bộ dáng hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, nó còn không biết, hia người mà nó đuổi theo, đang thương lượng có nên bắt nó làm thức ăn hay không.

Nếu như nó biết, hơn nữa lại biết rõ thực lực của hai người trước mặt, vậy thì nhất định nó sẽ quay đầu bỏ chạy, đáng tiếc, nó không biết! !

-Ngừng!

Diệp Lăng đột nhiên ngừng lại, hơn nữa lập tức quay người lại, đồng thời cũng tạo ra một vách tường phòng ngự, động tác này rất đột nhiên, hơn nữa lại hoàn thành trong nháy mắt.

Con sư tử hỏa hồng kia còn chưa kịp phản ứng, cho nên trực tiếp tông vào vách tường, kỳ thật, cho dù nó phản ứng kịp, cũng không có khả năng hoàn thành trong thời gian ngắn, nhất định sẽ đụng vào vách tường mà Diệp Lăng tạo ra, nó đụng vào vách tường làm cho thất điên bát đảo.

-Ngao ngao...

Con sư tử hỏa hồng rống lên thảm thiết, trong cặp mắt của nó, có chút khó hiểu, nó không rõ vì sao phía trước lại xuất hiện vách tường, rõ ràng là phía trước chẳng có gì mà.

-Ồ, vậy mà không bị chóng mặt, xem ra con sư tử này không tồi a!

Diệp Lăng nhìn con sư tử nói, lực va đập vừa rồi, nói như thế nào thì ma thú cũng sẽ bị chóng mặt một chút, nhưng con sư tử này lại không bị chóng mặt, chỉ là bị đau mà thôi.

-Rống!

Con sư tử này quan sát, bộ dáng rất cảnh giác, đương nhiên, đây cũng tư thế tấn công rất tốt.

-Đừng kêu, lát nữa ta sẽ biến thịt mi thành thịt kho tàu, hôm nay ta muốn ăn thịt kho tàu thịt viên, là thịt viên thật sự...

Diệp Lăng nhìn đầu sư tử hỏa hồng, trong nội tâm đang tưởng tượng, nên làm thịt viên và thịt kho tàu như thế nào.

-Rống!

Tuy con sư tử không hiểu lời nói của Diệp Lăng, nhưng nó vẫn hiểu một ít lời nói của Diệp Lăng, lời nói của hắn có chút không hảo ý với nó.

Vì vậy, sau khi nó rống lên một tiếng, liền nhào lên, nhưng rất không may, nó vẫn bị vách tường phòng ngự đỡ được, cho nên nó không làm gì được.

-Rống...

Tiếp tục đụng, vẫn tốn công vô ích, nó thử nhiều lần như vậy nhưng lại không có kết quả...

-Dã thú chính là dã thú, không biết lúc nào nên rút lui.

Lý Nguyệt nhìn con sư tử kia, có chút cảm khái nói.

-Nhưng nó cũng có chút đầu óc, nó biết học tập.

Diệp Lăng cười nói, lúc hắn đang nói chuyện, con sư tử kia không hề va chạm, nó đã học khôn một chút.

Nếu đã không thể đi về phía trước, vậy thì đi vòng qua, sư tử di động qua phía hai bên, nó muốn nghĩ cách vượt qua bức tường không khí, nhưng nó nhanh chóng phát hiện, hai bên trái phải cũng giống như vậy, nó cũng đụng phải vách tường và không thể vượt qua.

Sau khi phát hiện tình huống này, con sư tử cảm thấy nguy hiểm, đây là một loại cảm giác, nó lui về phía sau, nhưng nó cũng phát hiện đằng sau cũng có bức tường không khí, nó không thể nào vượt qua.

-Không cần phí công, người đã bị ta vây vào trong trận pháp, trận pháp này rất nổi danh, tên là Lao Lung! Người lúc này giống như dã thú bị nhốt vào chuồng, cho nên không có cách thoát ra.

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

-Rống rống...

Con sư tử điên cuồng rống lên, giống như nó đang phẫn nộ, xen lẫn một chút sợ hãi, hiện tại nó là một con thú bị nhốt.

-Lý Nguyệt, thời điểm đi săn trước kia, người nói người chưa từng săn giết qua, hiện tại rất đúng lúc, cho người một cơ hội, người dùng cung tiễn bắn chết nó đi.

Diệp Lăng nói ra, cũng đem cung tiễn đưa cho Lý Nguyệt.

-Ấn!

Lý Nguyệt tiếp nhận cung tiễn, rất dứt khoát kéo mũi tên trên dây cung, kéo cung thành hình trăng rằm, đem mũi tên bắn vào con sư tử.

Vào lúc này con sư tử cảm thấy một cổ nguy hiểm mãnh liệt, cũng có thể nói, hiện tại nó cảm thấy nguy hiểm từ trên người Lý Nguyệt phát ra, nó cúi người thấp giọng gầm rú với Lý Nguyệt.

Hiện tại nó làm bộ dạng giống như con mèo nhỏ đáng yêu, muốn dùng phương thức này ngăn cản công kích của Lý Nguyệt sao?

-Vào! Đối với chuyện này, Lý Nguyệt sẽ quan tâm sao? Nàng rất lạnh khốc bắn mũi tên ra, bay thẳng vào con sư tử, nàng không phải là nữ hài tử bình thường, sẽ không bởi vì tấm lòng yêu mến vô vị mà xuất hiện thương cảm.

-Ngao...

Con sư tử ở trong một nơi nhỏ bé như vậy có thể tránh thoát mũi tên sao, một mũi tên bắn trúng, nhưng hình như nó đã tránh thoát khỏi bộ vị trọng yếu, ít nhất cũng tránh thoát được vết thương trí mạng.

Mũi tên này của Lý Nguyệt bắn vào chân trước bên trái của nó, tuy không phải trí mạng, nhưng sẽ ảnh hưởng đến năng lực hành động của nó, kế tiếp, Lý Nguyệt bắn ra mũi tên thứ hai, mũi tên này mới là mũi tên không thể tránh né.

-Vào!

-Vào!

Lý Nguyệt bắn một mũi tên rồi lại một mũi tên, trên người con sư tử có rất nhiều mũi tên, nhưng nó vẫn ương ngạnh sống sót, điều này làm cho Diệp Lăng và nàng rất kinh ngạc.

Những mũi tên này của Lý Nguyệt cũng không phải muốn tra tấn con sư tử, mỗi mũi tên đều muốn bắn chết con sư tử, nhưng con sư tử này lại tránh né không để trúng bộ phận trí mạng, cho nên tìm được đường sống trong chỗ chết.

Biến dị ma thú quả nhiên không phải ma thú bình thường, coi như là cao cấp ma thú, ở dưới tình huống như vậy, cũng đã chết, nó có thể sống sót, hơn nữa ý chí sinh tồn vẫn còn mãnh liệt như vậy, không buông tha chút nào!

Chính ý chí muốn sống này của nó đã làm cho hai người bất ngờ, dù cho bây giờ lâm vào khốn cảnh, trải qua một lúc, nó cũng từ từ buông tha.

...

Lý Nguyệt không nói gì, nàng lại kéo cung, đây là mũi tên mạnh nhất của nàng, nhất định sẽ bắn trúng con sư tử này, mà nếu là như vậy, sau khi nàng bắn mũi tên này ra, con sư tử sẽ bị giết chết.

Chính là vào lúc này, đột nhiên Diệp Lăng vươn tay ngăn Lý Nguyệt lại, nói ra:

-Được rồi, Lý Nguyệt! Nó đã muốn sống như vậy, vậy thì cho nó sống đi!

...

Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng một hồi, sau đó gạt đầu, thu hồi cung tiễn:

-Được, vậy thì thả nó đi! Chúng ta tiếp tục chạy đi!

-Tiểu sư tử! Sau này đừng như vậy nữa nhé, nếu gặp phải một bạo lực nữ như Lý Nguyệt, nhất định sẽ biến ngươi thành thịt viên kho tàu.

Diệp Lăng giải trừ luyện kim trận Lao Lung, thả đầu sư tử ra, lúc này con sư tử đã không còn sức lực để phản kháng, toàn thân của nó đang phát run, sợ hai người Diệp Lăng sẽ làm gì nó.

-Ai là bạo lực nữ? Còn nữa, ngươi cũng đừng giới thiệu nước bắn lên người của ta, vừa rồi chính là ngươi muốn đem nó biến thành thịt viên kho tàu mà!

Lý Nguyệt rất bất mãn nói, vung cước muốn đá vào người Diệp Lăng.

-Có sao?

Thân thể Diệp Lăng di động một cách kỳ dị, dễ dàng tránh thoát một cước của Lý Nguyệt.

-Rõng rỗng...

Sư tử thấp giọng rên rỉ, không biết có phải đang nói: chính là ngươi, ngươi mới là đầu sỏ gây ra mọi chuyện!

555. Chương 556: Sư Tử Biến Dị (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 556: Sư tử biến dị (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-Tiểu sư tử, ta giúp ngươi nhốt tên trên người ra nhá, ngươi phải chịu đau một chút, sau đó sẽ không còn đau nữa!

Diệp Lăng cười nói, giống như muốn dùng nụ cười để dẹp đi sự sợ hãi của con sư tử này.

Nắm lấy, Diệp Lăng bắt đầu nhốt tên ra.

-Rõng rõng...

Sư tử thấp giọng gầm thét, đau đến muốn nhảy lên, tuy rằng khi nhốt tên xong đã không còn đau nữa, nhưng mỗi lần bị nhốt ra rất đau, rất khó chịu được.

Chỉ là, con sư tử cố gắng cũng tốn công vô ích, nó bị Diệp Lăng đè lên thân thể, chỉ cần dùng một tay áp xuống mà nặng như một ngọn núi nhỏ, làm cho nó không cách nào động đậy được, lực lượng của tên nhân loại này quá đáng sợ.

Vào lúc này con sư tử đã hiểu ra, hai người mà nó đuổi theo này, đều là tồn tại khủng bố, nó không thể nào chiến thắng nổi!

Nhất là nữ nhân kia, thật đáng sợ, trực tiếp muốn giết ta, xem ra tên nam nhân trước mắt này tốt hơn một chút, còn chịu trị thương cho ta!

Sau khi Diệp Lăng đã nhốt hết mũi tên ra, lại dùng luyện kim trận trị thương cho con sư tử, làm cho nó nhanh chóng khôi phục được bảy tám phần, sau đó để nó nằm trên đất, hiện tại nó đã được an toàn.

-Đi thôi, vừa rồi thật không có ý tứ, giẫm phải đuôi của ngươi, lại còn làm tổn thương ngươi.

Diệp Lăng nói, vỗ vỗ đầu của sư tử, giống như chào tạm biệt con sư tử này.

Nếu tình huống hiện giờ mà có người khác nhìn thấy, nhất định sẽ cảm thấy Diệp Lăng và con sư tử này rất hữu hảo, tuyệt đối không thể tưởng được trước đây, con sư tử bị Lý Nguyệt bắt thành con nhím.

Sư tử cũng bị Diệp Lăng cho làm hồ đồ, thái độ của ngươi là có ý gì, nó thật sự không thể hiểu nổi.

-Rõng...

-Cút!

Sư tử vừa mới rõng lên, ý muốn bảo rằng nó không tính toán nữa, nhưng khi vừa mới rõng lên, Diệp Lăng đã dùng một cước đá bay nó đi, hoàn toàn không còn thái độ hữu hảo như vừa rồi.

Nhân loại, quả thật là đáng sợ...

Sau khi con sư tử bị đá bay ra ngoài, trong lòng của nó xuất hiện một ý nghĩ, nếu như nó có thể mở miệng nói chuyện, nhất định sẽ mắng to Diệp Lăng là đồ vô sỉ.

-Chúng ta đi thôi!

Diệp Lăng tiếp tục ôm lấy Lý Nguyệt, sau đó chuẩn bị chạy, vào lúc đó, hắn phát hiện con sư tử vừa mới bị đá bay đã xuất hiện trở lại, chắn ở trước mặt của hắn.

...

Diệp Lăng và Lý Nguyệt trầm mặc.

-Diệp Lăng, xem ra con sư tử này muốn chết rồi, chúng ta tiễn nó một đoạn đi.

Lý Nguyệt nói ra, trong tay xuất hiện một thanh kiếm.

-Đây là nó muốn chết, ta cũng không còn cách nào, giết nó đi!

Diệp Lăng vừa mới buông tha cho con sư tử này, nhưng nếu như con sư tử vẫn tiếp tục dây dưa với hắn, hắn cũng không ngại giết con sư tử.

Mà vào lúc đó, con sư tử khê động, làm cho hai người phát ngốc trong chốc lát.

-Rỗng rỗng...

Con sư tử gầm nhẹ hai tiếng, nằm rạp trên mặt đất, cái đuôi đong đưa...

-Đây là... Đây là ý gì?

Diệp Lăng có chút mê hoặc dò hỏi.

Lý Nguyệt nhăn mày, nói ra:

-Hình như nó muốn đi theo chúng ta, muốn chúng ta thu lưu nó.

-Rỗng rỗng...

Con sư tử vẫn tiếp tục ngoắt ngoắt cái đuôi, tuy nó không nghe hiểu tiếng của nhân loại, cho nên nó phải dùng động tác để biểu lộ, dù sao từ trước tới giờ nó chưa từng tiếp xúc với nhân loại, nếu như nó tiếp xúc trong thời gian dài, nhất định nó sẽ nghe hiểu lời nó của nhân loại.

-Đi theo chúng ta làm cái gì, muốn trở thành thịt viên kho tàu sao?

Diệp Lăng cảm thấy kỳ quái nên tiếp tục hỏi, hắn không thể hiểu nổi vì sao con sư tử lại muốn đi theo mình.

-Chết đi, người chỉ biết ăn, kỳ thật để cho con sư tử này đi theo chúng ta cũng không tệ lắm, có một con ma thú làm sủng vật cũng rất hiếm thấy.

Lý Nguyệt nói ra.

-Người thích thì cho người, ta không cần sủng vật.

Diệp Lăng nói rất trực tiếp, đem con sư tử này giao cho Lý Nguyệt, nếu chuyện này mà để người ta biết được, nhất định sẽ mắng to Diệp Lăng là đồ dẫn, con ma thú này có thể sẽ làm đồng bọn cùng bản thân mình chiến đấu, khi đó thực lực của sẽ tăng lên rất lớn.

Không nên hoài nghi con ma thú này, ma thú sẽ không xuất hiện tình huống phản bội, chúng tuyệt đối trung thành với chủ nhân.

Cho nên, có được một con ma thú làm sủng vật, nếu không phải là loại yếu nhược, thì thực lực sẽ gia tăng rất lớn, đây là chuyện mà rất nhiều người mong muốn.

Nhưng bây giờ Diệp Lăng lại đem chuyện tốt này giao cho Lý Nguyệt, tình huống này nhất định có nhiều người hô lên đáng tiếc, nếu mà để người khác biết được hành động kế tiếp của Lý Nguyệt, nhất định sẽ rất hối hận, vì sao không phải là mình, nếu là mình thì tốt rồi.

Vào lúc này Lý Nguyệt cũng cự tuyệt:

-Ta cũng không muốn có sủng vật như vậy, quá lớn, nữ hài tử không thích hợp, nếu như nó là chó xồm thì còn có thể.

Tuy Lý Nguyệt là một quân nhân, nhưng lại không thích con sủng vật lớn như vậy.

-Cũng không nhất định phải làm sủng vật, xem nó như tọa kỵ cũng không tồi, đến lúc đó, người cưỡi thứ này ra trận giết địch, nhất định sẽ dọa đối phương sợ vỡ mật.

Diệp Lăng thuận miệng nói ra, nhưng rất nhanh, hai mắt của hắn tỏa sáng.

-Tại sao ta lại không nghĩ đến nhỉ, con tiểu sư tử này ta muốn!

???

Lý Nguyệt có chút khó hiểu nhìn Diệp Lăng, cũng không kỳ quái Diệp Lăng muốn điều gì, mà kỳ quái là tại sao Diệp Lăng lại cải biến chủ ý.

-Tiểu sư tử, Wow, lại đây cho ca ca cười nào.

Diệp Lăng nhảy lên người sư tử, lúc này Lý Nguyệt đã minh bạch, nguyên lai là như vậy, hẳn muốn cười con sư tử này thay cho đi bộ, nhưng mà...

-Diệp Lăng, không phải ngươi không biết cười ngựa sao?

Lý Nguyệt rất không nể tình mà hỏi thăm, chuyện Diệp Lăng không biết cười ngựa, cả Tường Không ai cũng biết, chính là cái lần mà Diệp Lăng chạy thoát khỏi Tường Không, lúc đó mới biết.

Diệp Lăng vỗ vỗ bờm con sư tử, sau đó nói:

-Cười ngựa ta không biết, nhưng ta biết ngồi, chỉ cần con sư tử này thông minh một chút là được, ta thấy nó cũng không tệ, rất thông minh, nó cũng có sự quan sát của nó, không cần ta phải khống chế nó.

-Nói cũng phải, đúng là con sư tử này không giống như ngựa, cứ như vậy đi, chúng ta thử xem sao.

Lý Nguyệt cũng leo lên người sư tử, mới đầu con sư tử còn vô ý thức tránh né một chút, bởi vì Lý Nguyệt vừa rồi đã làm cho nó sợ hãi.

Nếu là bất cứ ai cũng sẽ sợ Lý Nguyệt giống như con sư tử này, chuyện Lý Nguyệt bắn nó như con nhím, đã làm cho tâm linh bé nhỏ của nó lưu lại bóng mờ.

-Ngươi muốn thế nào?

Lý Nguyệt hỏi thăm, trong mắt lóe ra hàn quang, lúc này con sư tử mới ngoan ngoãn lại, khuất phục dưới dâm uy của Lý Nguyệt.

Sau đó, Lý Nguyệt rất là bình tĩnh ngồi lên lưng con sư tử, ngồi bên cạnh Diệp Lăng, một tay cầm lấy áo của Diệp Lăng.

-Lý Nguyệt, ngươi ngồi xuống đi! Chúng ta đi tiếp!

Diệp Lăng không để ý đến chuyện này, vuốt vuốt thịt viên, sau đó chỉ về một hướng.

-Tiểu sư tử, chạy về hướng đó!

-Rống!

Sư Tử rống lên một tiếng, sau đó bắt đầu chạy như điên.

-Ngừng!

Lý Nguyệt nói một chữ đã làm con sư tử dừng lại, nó luôn có cảm giác sợ hãi khi đối mặt với Lý Nguyệt, tuyệt đối sẽ không dám đắc tội Lý Nguyệt.

Khi con sư tử dừng lại, Diệp Lăng cũng lập tức ổn định thân thể của mình, đây là do hắn phản ứng nhanh, hẳn không phải là người bình thường, nhưng mà Lý Nguyệt ở bên cạnh lại không có năng lực phản ứng như hắn, trực tiếp đâm vào người Diệp Lăng.

556. Chương 557: Mục Dương Trấn (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 557: Mục Dương trấn (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

-Chuyện gì vậy?

Diệp Lăng hỏi, hắn không cảm giác được Lý Nguyệt đang xấu hổ, hắn chỉ hỏi là có chuyện gì.

-Người là đồ dân, phương hướng bên kia là đi ngược trở về, phải đi bên này!

Lý Nguyệt biết rõ Diệp Lăng nhất định không biết chuyện của mình, dứt khoát giả bộ như không biết, nói rất trấn định.

-Ah, như vậy à, tiểu sư tử, quay đầu lại, đi về hướng bên này đi.

-Rống...

Cứ như vậy, Diệp Lăng lại một lần nữa xuất phát đi về hướng bộ lạc Hồ tộc, chỉ là, lần này hắn đổi công cụ để đi, không phải do hắn chạy bộ nữa.

Kỳ thật hắn cũng không có ý định cứ chạy bộ như vậy, chỉ cần ra khỏi thảo nguyên này, hắn sẽ tìm xe ngựa, với tư cách một bại gia chi tử, hắn thích ngồi xe ngựa, nhưng đã có tọa kỵ sư tử, không cần phiền phức như vậy.

Biên cảnh đại thảo nguyên, chính là Mục Dương trấn, trọng trấn phương bắc của Tường Không, nơi này là một nơi rất phồn thịnh, cũng vì đây là nơi giao dịch các sản vật địa phương với các dân tộc du mục.

Bên trong đại thảo nguyên, có rất nhiều bộ lạc du mục, nhân số và số lượng cũng không ít, nhưng rất trùng hợp, Diệp Lăng lại không gặp được một người nào, mà tỷ lệ này phi thường thấp.

Diệp Lăng không thể nghi ngờ là rất may mắn, tỷ lệ thấp như vậy, hắn lại đạt được!

Bên ngoài Mục Dương trấn, có một đội quân tinh nhuệ canh gác, Mục Dương trấn là nơi đóng quân, đế quốc đế ngũ quân đoàn – Tham Lang quân đoàn! !

Tham Lang quân đoàn là quân đoàn phụ trách phòng ngự phía bắc của Tường Không đế quốc, cũng là quân đoàn duy nhất, mà phía bắc lại là một đại thảo nguyên, cho nên các trung tâm Tường Không rất xa xôi.

Không chỉ xa xôi về vị trí địa lý, mà còn xa xôi về quyền lợi chính trị, đế quốc rất ít quản địa phương này, cho nên cũng tạo thành hiện tượng núi cao hoàng đế xa.

Mà Tham Lang quân đoàn này cũng là vẻ bề ngoài, tuy bọn họ thuộc đế quốc đế ngũ quân đoàn, nhưng cũng là quân đoàn có tính độc lập cao nhất, loáng thoáng có hương vị của quân phiệt.

Đây chính là vấn đề mà Tường Không đế quốc luôn muốn xử lý, chỉ có điều có quá nhiều chuyện xảy ra, cho nên vẫn bảo trì tình huống hiện tại, làm cho hiện tượng này càng ngày càng trầm trọng.

Bản đồ của Tường Không chỉ đến được một phần của đại thảo nguyên là đỉnh chỉ, khu vực phía bắc này là do Tường Không khuếch trương sau này, mà bây giờ lại rất rõ ràng, tuy bản đồ được khuếch trương, nhưng sự thống trị vẫn chưa tới được nơi đây.

Nhưng mà, Tham Lang quân đoàn và một ít thổ hoàng đế ở đây vẫn chưa công khai làm gì, bọn họ vẫn trực thuộc Tường Không đế quốc, đế quốc ra lệnh cho bọn họ thì họ vẫn nghe, không có bất kỳ hiện tượng làm phản nào.

Ít nhất, bề ngoài là chưa có, cho nên, đế quốc không có khả năng phái người chuyên môn đi xử lý vấn đề này, sẽ không phái thêm quân đoàn khác tới đây.

Đương nhiên, vấn đề này không có quan hệ gì tới Diệp Lăng, ít nhất trước mắt là không có.

Giữa trưa hôm nay qua đi, mặt trời làm cho người ta vừa yêu vừa hận vẫn chiếu sáng đại địa, hơi nóng từ đại thảo nguyên thổi qua Mục Dương trấn.

-Móa! Thật sự là không thể chịu nổi mà, sáng nóng tối lạnh, ta rốt cuộc đã đắc tội với ai, lại bị phái đến địa phương quỷ quái này để canh gác thế này.

Một binh sĩ uống một ngụm nước, sau đó tổ khổ với người bên cạnh.

-Người không có đắc tội ai, nhưng người không có hậu trường, nơi tốt đương nhiên sẽ có những người có hậu trường đảm nhiệm, chúng ta là những người không có bối cảnh hậu trường, cho nên phải gian khổ hơn một chút.

Một binh sĩ khác rất là bình tĩnh nói.

-Đúng vậy, đừng oán trách, ít nhất chúng ta còn tốt hơn đám pháo hôi trên tiền tuyến rất nhiều, bọn họ trải qua một cuộc chiến, cũng không biết là mình có thể sống sót hay không.

Một binh sĩ bên cạnh nói ra.

-Nói cũng phải, làm người, nên biết đủ, ở đây cũng không tệ! Mỗi khi nhìn nữ nhân du mục trên đại thảo nguyên, cũng có một phong vị khác.

-Người đừng háo sắc như vậy, chúng ta là quân nhân.

-Quân nhân thì thế nào, quân nhân cũng muốn nữ nhân, không biết hôm nay có nữ nhân nào tới hay không, nếu có thể ta sẽ đùa giỡn một chút.

-Người đùa giỡn thì đùa giỡn, nhưng con mắt phải sáng một chút, đừng chọc những người không nên chọc.

-Ta biết rồi, đây cũng không phải lần đầu tiên, người cho rằng ta là tay mơ à? Bên kia hình như có cái gì tới, tốc độ rất nhanh...

Khi đang nói chuyện, một binh sĩ thủ vệ phát hiện trên đại thảo nguyên xuất hiện một bóng dáng, theo thời gian trôi qua, bóng dáng này bắt đầu lớn dần lên.

-Không đúng, tốc độ tại sao lại nhanh như vậy?

Ngay từ đầu, những binh lính này còn không biết như thế nào, tuy cảm thấy tốc độ này nhanh, nhưng không có cảm thấy cái gì không đúng, nhưng khi càng ngày càng gần, bọn họ liền phát hiện, tốc độ này này quá nhanh.

-Đây là cái gì?

Cuối cùng, bọn họ mới phát hiện, đây không phải là vấn đề mà họ kinh ngạc nhiều nhất!

Khi nhìn thấy bóng dáng này còn cách khoảng vài dặm, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt mình, khi đó, lần đầu tiên những binh sĩ này phát hiện tốc độ còn nhanh hơn so với tưởng tượng rất nhiều, mà rất nhanh, khi họ đang kinh ngạc về tốc độ này này, thì lực chú ý đã chuyển dời sang chuyện khác.

-Móa!

-Cứu mạng a...

-Má ơi...

Khi những binh sĩ này nhìn rõ thứ đang lao tới, mới làm ra phản ứng thập phần mãnh liệt, hơn nữa tiếng hô bất đồng nhau, nhưng lại có một điểm giống nhau, chính là bọn họ đều lui lại, kéo giãn khoảng cách giữa mình là thứ đang lao tới.

Dù là kẻ nào khi nhìn thấy thứ này đều đề phòng một cách vô ý thức, hơn nữa kéo giãn khoảng cách an toàn, bởi vì thứ này là một con mãnh thú, hơn nữa còn là Bách Thú Chi Vương sư tử, một con sư tử hỏa hồng cao lớn mạnh mẽ!

Một con sư tử mạnh mẽ này đứng trước mặt, dù là ai cũng phải cảm thấy áp lực, nếu là dân chúng bình thường khi thấy nó đã chạy trốn từ sớm, những binh lính này cũng không tệ lắm, chỉ ít có một bộ phận vẫn không chạy trốn.

Ân, chỉ có một bộ phận, một bộ phận khác, đã chạy ra phía sau lấy tấm chắn che ở trước mặt mình, bảo trì đề phòng nghiêm ngặt.

-Xin hỏi, đây là nơi nào?

Âm thanh rất ôn hòa, ẩn chứa một chút thân thiện truyền tới, âm thanh từ trên người sư tử phát ra, họ bắt đầu chú ý tới chuyện khác, ví dụ như, trên người con sư tử có hai người.

Một thiếu niên, một thiếu nữ.

Thiếu niên tóc đen mắt đen, có cảm giác như đang cười rất tự nhiên, làm cho người ta có cảm giác rất thân thiết, trên người của thiếu niên này mặc một bộ áo choàng bình thường, đây là trang bị của người lữ hành, nhưng quần áo trên người của thiếu niên này rất đặc biệt, chất liệu đều là tơ lụa thượng đẳng nhất.

Nếu có người chú ý tới điểm này, nhất định sẽ đoán ra, thân phận của thiếu niên này nhất định không đơn giản, tuyệt đối không phải quý tộc bình thường!

Mà đồng thời, thiếu nữ lại hơi lạnh khốc, nhưng không phải là loại hình giống như băng sơn, nhưng loại hình tượng này giống như có bất cứ chuyện gì, bất cứ người nào cũng không thể làm ảnh hưởng đến nàng.

Thiếu nữ cũng giống như thiếu niên này, có đầu tóc đen, tóc đen của nàng sáng bóng mềm mại, cho dù tết tóc đuôi ngựa, nhưng cũng nhìn ra được nàng có mái tóc rất xinh đẹp.

Bất đồng với thiếu niên, đồng tử của thiếu nữ không phải màu đen, mà là màu bạc, đây là chuyện tương đối ít thấy, có một loại vẻ đẹp thần bí, phối hợp với ngũ quan tinh xảo của nàng, đúng là không gì có thể sánh được.

Hai người ở cùng một chỗ, làm cho người ta có cảm giác như Kim Đồng Ngọc Nữ, dù là ai cũng cảm thấy hâm mộ.

557. Chương 558: Mục Dương Trấn (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 558: Mục Dương trấn (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nhưng mà, hiện tại mọi người không có tâm tình để hâm mộ, đang kỳ quái tại sao trên người một con sư tử mạnh mẽ này, lại có hai Kim Đồng Ngọc Nữ tuổi không lớn lắm thế này?

Hai người này đương nhiên là Diệp Lăng và Lý Nguyệt, không phải là ai khác, bọn họ chỉ phí hai canh giờ là có thể đi xuyên qua đại thảo nguyên, hơn nữa còn có thời gian nghỉ ngơi, nếu để cho người ta biết được, không biết sẽ rung động cỡ nào.

Đồng thời, Diệp Lăng cũng rất hài lòng về cước lực của sư tử, nó là tọa kỵ không tồi, không phải mình không biết cưỡi ngựa sao? Sau khi có nó, cũng không cần sợ không có ngựa cưỡi.

Vào lúc đó, Diệp Lăng giống như có ý muốn lưu con sư tử lại, ít nhất cũng phải cho nó mang mình đi đến bộ lạc Hồ tộc rồi nói sau, muốn cho Hồ Nữ nhìn xem, khỏe khoắn với nàng một chút.

-Nơi này là Mục Dương trấn, các người là người phương nào, tại sao lại cưỡi một con sư tử đến đây?

Một binh sĩ nơm nớp lo sợ hỏi thăm.

-Thật sự là Mục Dương trấn sao, Lý Nguyệt năng lực nhận biết phương hướng của người đúng là không tệ!

Diệp Lăng khen Lý Nguyệt một câu, sau đó hắn nhìn binh sĩ kia nói ra:

-Con tiểu sư tử này là tọa kỵ của ta, các người không cần sợ hãi, nó sẽ không ăn các người đâu!

-Cái gì? Ăn người?

Nghe được lời này của Diệp Lăng, người này tránh xa một chút.

-Người đứng là đồ đàn, người đừng nên nói nó ăn người, lời này giống như nói thức ăn của nó là thịt người vậy, người ta hiểu lầm cũng không phải là chuyện lạ.

Lý Nguyệt có chút tức giận nói.

-Nhưng đây là sự thật ah, nó đúng là sẽ không ăn người, tối đa chỉ cắn người chết hoặc bị thương thôi...

Diệp Lăng ngưng ngắc nói, hắn không cảm giác lời nói của mình có vấn đề gì, chỉ là...

-Cái gì? !

Những người này lui lại còn nhanh hơn.

...

-Người đứng là đồ đàn, người mở hũ mà không biết trong hũ có gì, những lời như vậy mà người cũng nói được sao?

-Các người đừng sợ, ta sẽ không để sư tử làm xằng bậy, chỉ cần có chúng ta ở đây, sẽ không có việc gì.

Diệp Lăng an ủi những người kia, hắn biết những người này đang sợ hãi, nhưng hắn lại không biết nguyên nhân là do hắn.

-Nếu các người không có ở đây thì sao?

Có người nêu lên vấn đề.

-Ta cũng không biết, đến lúc đó nhìn xem sẽ rõ.

Diệp Lăng thành thật trả lời.

...

Mọi người không biết nên nói gì cho đúng, đến lúc đó nhìn xem, nếu khi đó có người chết thì sao? Chẳng lẽ chỉ nhìn là được sao?

-Tốt, chúng ta vào thành thôi!

Diệp Lăng cũng không có ý định nói tiếp với đám người này, trực tiếp cho sư tử đi vào, chỉ là, tình huống hiện tại, người khác sẽ để cho hắn vào thành sao.

-Con sư tử này của người không thể vào thành, nếu nó làm tổn thương những người thì không tốt lắm.

Một binh sĩ đi ra ngăn cản nói.

Bọn họ có thể nhìn ra con sư tử này chính là tọa kỵ của Diệp Lăng, nhưng muốn vào địa bàn của nhân tộc rất khó, bởi vì sư tử có khả năng sẽ làm người khác bị thương, cho nên không ai dám cam đoan, cũng không dám cho con sư tử đi vào.

-Chúng ta sẽ trông chừng, các người yên tâm, lại nói, con tiểu sư tử này rất nghe lời, không có vấn đề gì đâu.

Diệp Lăng cười nói.

-Không được, ta phải vì mọi người của Mục Dương trấn mà lo nghĩ!

Người binh lính kia tiếp tục nói, bộ dáng rất chính nghĩa, không biết hắn đang giả bộ hay thật sự có tinh thần trọng nghĩa đây.

-Sao người lại không nói đạo lý như vậy, thể này nhá, ta dùng cái vòng này giam cầm lực lượng của nó.

Diệp Lăng đem ra một cái vòng cổ hoa lệ đeo lên cổ sư tử.

-Àn, vật thì được!

Binh sĩ này gật đầu nói, trên đại lục, có một loại công cụ luyện kim, chính là cái vòng đeo cổ cho sủng vật, có thể giam cầm lực lượng của dã thú, đây là đồ vật mà các quý tộc rất ưa thích, vì cái này có thể làm cho bọn họ mang theo sủng vật, điều này rất có phong cách.

???

Một cái vòng cổ xuất hiện trên cổ của sư tử làm cho nó bị mê hoặc, nhưng không sao cả, bởi vì cái vòng cổ này bị cái bờm của nó che phủ đi, cho nên nó cũng không để ý làm gì.

-Chúng ta đi vào đây, không quấy rầy các vị nữa!

Diệp Lăng mỉm cười, nhận lỗi với những người ở đây, sau đó chuẩn bị đi vào.

Chỉ là, hắn vẫn không được như ý.

-Muốn đi vào? Còn không được! Người vẫn chưa nói người là ai, đến nơi đây làm cái gì?

Một tên binh sĩ khác xuất hiện, cản hai người Diệp Lăng lại, hơn nữa nhìn Lý Nguyệt nói ra.

Đúng vậy, hắn đang nhìn Lý Nguyệt, không nhìn Diệp Lăng chút nào, trong đôi mắt tràn đầy mê đắm, đã nói rõ với mọi người ở đây, hắn có ý đồ!

Lý Nguyệt không thèm nhìn thẳng tên binh sĩ này, vươn tay nhìn bàn tay của mình, nhìn xem nó có bị đen hay không, có biến thành thô ráp hay không, nói thế nào thì nàng cũng là một tiểu hài tử, cho nên rất để ý đến làn da và dung mạo của mình.

Lúc này Diệp Lăng cũng không nói gì, vuốt lông bờm sư tử, hắn đang sửa sang lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, tràng diện biến thành yên tĩnh, mà tên binh sĩ này cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

-Này này, ta đang hỏi các người đấy?

Người binh lính kia có chút tức giận nói.

-Người đang nói chuyện với ai?

Diệp Lăng rất kỳ quái nhìn tên binh sĩ kia.

-Ta đang nói chuyện với người, tiểu tử, người định giả ngu với ta sao?

Người binh lính kia tức giận, hắn có cảm giác mình giống như bị người ta đùa giỡn.

-Không có ah, vừa rồi người nhìn Lý Nguyệt mà nói, ta còn tưởng người đang nói chuyện với Lý Nguyệt. Nếu người nói chuyện với ta, người phải nhìn ta.

Diệp Lăng nói rất nghiêm túc:

-Người biết lễ phép không?

...

Mọi người ở đây ngẩn ngơ, bọn họ đều cảm thấy Diệp Lăng đang đùa nghịch mình, nhưng chỉ có Lý Nguyệt biết rõ, Diệp Lăng đang nói thật.

-Tiểu tử, có phải người không còn muốn sống nữa hay không, dám đùa nghịch với ta.

Người binh lính kia rất giận.

-Đùa nghịch người? Không có, vừa rồi ta mới dạy người biết lễ phép, người nói chuyện với ta, người phải nhìn ta, không nên nhìn Lý Nguyệt, nếu làm thế thì đây là hành vi không lễ phép.

Diệp Lăng nói rất nghiêm túc.

-Móa! Người dám chơi ta! Nói cho người biết, hôm nay người muốn sống phải có một điều kiện, nếu làm tốt, ta sẽ thả cho người một con đường sống, bằng không thì..., hừ hừ!

Binh sĩ kia rút đao ra, cả người bắt đầu run run, bộ dáng của hắn lúc này rất lưu manh.

-Hừ!

Lý Nguyệt hừ một tiếng, bộ dáng rất khinh thường, nàng xem thường nhất chính là những quân nhân giống như tên binh sĩ này.

-Cái gì?

Diệp Lăng hỏi người binh lính kia, hắn cũng muốn hỏi, tại sao lại nói thả cho mình một con đường sống.

Mà người binh lính kia nghe thấy, đang nghĩ Diệp Lăng đang hỏi ý kiến của mình là điều kiện gì, vì vậy hắn nói ra:

-Điều kiện chính là, lưu nữ nhân này lại đi theo chúng ta một đêm, lúc đó chuyện này coi như xong.

-Thấp hèn!

Lý Nguyệt hừ nhẹ nói, tuy lời này rất nhẹ, nhưng lại truyền vào trong lỗ tai của tất cả mọi người, bọn họ sẽ không cho phép bị người ta xem thường, dù là nữ nhân cũng giống như vậy.

Thời điểm bọn họ muốn hành động, Diệp Lăng lại lên tiếng:

-Chuyện này phải xem cô ta có nguyện ý hay không, vấn đề này người không nên hỏi ta.

Nguyên lai là một tên sợ phiền phức, vậy mà không để ý đến nữ nhân bên cạnh của mình.

Trong mắt những người này, những lời này cho thấy Diệp Lăng đang yếu thế, đang muốn thỏa hiệp, nhưng bọn họ lại không biết, Diệp Lăng đang tôn trọng ý muốn của Lý Nguyệt, chứ không phải đang thỏa hiệp với bọn họ.

558. Chương 559: Mục Dương Trấn (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 559: Mục Dương trấn (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-Tiểu thư xinh đẹp, người nhìn nam nhân của người xem, ngay cả dũng khí bảo hộ người cũng không có, người hay theo chân chúng ta, ở nơi đây, người muốn cái gì, chúng ta sẽ cho người cái đó.

Người binh lính kia cuồng tiểu, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Diệp Lăng, dùng ngữ khí vênh vác nói chuyện với Lý Nguyệt.

-Bảo hộ? Chỉ là mấy tên bại hoại các người, ta còn cần người khác bảo hộ sao.

Lý Nguyệt nói rất lạnh nhạt, bộ dạng không có tức giận chút nào, với nàng không sao cả, muốn nén giận xuống, thì không ai có thể nhìn ra.

-Lý Nguyệt, bọn họ là bại hoại sao?

Diệp Lăng hỏi.

-Người còn nhìn không ra sao? Bọn họ muốn lợi dụng thân phận của mình, cưỡng chế chúng ta như những dân chúng bình thường. Vừa rồi bọn họ muốn đùa giỡn ta, tại sao người lại đàn độn như vậy, chuyện như thế mà cũng nhìn không ra!

Lý Nguyệt thật muốn đánh Diệp Lăng vài cái.

-Đùa giỡn? Vậy tại sao người không chơi còn bọn họ đi?

Diệp Lăng nhìn Lý Nguyệt hỏi.

-Đùa giỡn ở đây, chính là nữ hài tử như ta ở một đêm với tất cả bọn chúng, bọn chúng sẽ làm gì?

Lý Nguyệt trả lời nhàn nhạt, cũng không tức giận, bởi vì đó là thói quen của nàng.

-Không phải chỉ trò chuyện, uống rượu, chơi trò chơi sao?

Diệp Lăng rất đơn thuần, hẳn chưa bao giờ nghĩ mọi chuyện thêm phức tạp.

-Bọn họ muốn ta ngủ với họ, người hiểu chưa?

Lý Nguyệt nói thẳng, đây là thói quen trong quân, trên người của nàng không có bộ dáng của tiểu thư rụt rè.

-Ngủ thì thế nào, chẳng phải lúc người ngủ cũng ôm ta sao?

Thời điểm Diệp Lăng nói đến đây, mặt Lý Nguyệt biến thành màu hồng, nàng không nghĩ cái mà nàng gọi là bí mật, kỳ thật đối phương cũng biết.

Đang lúc Lý Nguyệt muốn ngăn Diệp Lăng nói chuyện, lại phát hiện Diệp Lăng có ý khác:

-Ồ, không đúng, chúng ta thì quen thuộc nhau rồi, còn những người này, dựa vào cái gì mà bọn họ muốn đùa giỡn người chứ!

...

-Người mới biết sao, vậy hiện tại người nói phải làm gì bây giờ?

Trong nội tâm Lý Nguyệt rất bất đắc dĩ, tên Diệp Lăng này, tại sao đôi khi lại dằn dặt thế không biết.

-Giết bọn họ? Chuyện này không tốt lắm, đánh bọn họ một trận, giáo huấn bọn họ một chút, như vậy sẽ tốt hơn.

Diệp Lăng nhìn những binh lính này nói ra.

Tràng diện lúc này an tĩnh lại, ai cũng không nghĩ tới Diệp Lăng lại xem bọn họ là thịt cá tùy ý cho mình xử lý, lúc này đang phân vân nên xử lý như thế nào nữa chứ.

-Ha ha...

Lập tức, sau khi kịp thời phản ứng, những binh lính kia đều cười lên, trong tiếng cười mang theo sự khinh miệt.

-Các người đang cười cái gì, chẳng lẽ các người là đám điên cuồng thích bị ngược đãi, nghe thấy người khác muốn đánh các người, các người liền cao hứng.

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi thăm.

-Ha ha, tiểu tử, người nói đùa đúng là buồn cười, không tệ không tệ, thời điểm chúng ta đối phó người, sẽ hạ thủ lưu tình, chỉ đánh người tàn phế, sẽ không giết người đâu!

Đám binh sĩ lại cười lên một cách điên cuồng.

Vào lúc này, có một đám người đi đường bên cạnh nhìn bọn họ, liền âm thầm lắc đầu, đôi Kim Đồng Ngọc Nữ đẹp mắt này làm cho họ tiếc hận, tại sao lại đắc tội những người này, những tên này là đám chuyên ức hiếp dân chúng.

Những tên binh sĩ thủ thành ở đây, có tính cách không tốt, điều này có thể từ thái độ của họ là rõ.

Vốn bọn họ cũng biết cách nhìn người, biết người nào nên trêu chọc và không nên trêu chọc, nhưng khi hai người Diệp Lăng đi vào thì bọn họ có cảm giác rất dễ khi dễ.

Đây là chuyện không có cách nào, Diệp Lăng và Lý Nguyệt chỉ có hai người, bên cạnh lại không có tùy tùng, y phục trên người tuy đều là thượng đẳng, nhưng hai người bọn họ cũng không phải là người thích bị người khác chú ý, cho nên phong cách không có gì nổi bật.

Hơn nữa bởi vì bộ dáng mệt mỏi phong trần do đi đường xa, làm cho đám người này hiểu lầm cách ăn mặc của họ rất bình dân.

Nhắc tới con sư tử này, đây chính là điểm bất đồng, nhưng ở chỗ này bọn họ đã gặp không ít bình dân mang theo dã thú, nhưng đều là thú mà bọn họ thuần dưỡng được hoặc do bắt giữ, để kiếm cái ăn.

Bởi vậy, cho nên con sư tử này làm cho bọn họ không cảm thấy hai người này chẳng có thân phận không đơn giản gì cả, ngược lại cảm thấy hai người này chỉ là thợ săn hoặc Thuần Thú Sư hạ đẳng mà thôi, trong mắt bọn họ, đây chính là chức nghiệp hạ đẳng.

-Ta cũng không phải đang nói giỡn, còn nữa, đám người các ngươi dám đánh chủ ý lên người của chúng ta, Lý Nguyệt, người nói đúng không.

Diệp Lăng cười nói với Lý Nguyệt, thần thái rất bình tĩnh, chính điều này đã làm cho những tên binh lính này cảm thấy kỳ quái.

Chẳng lẽ, bọn họ chính là những người thâm tàng bất lộ sao?

-Người muốn ta động thủ phải không, người đúng là một tên lười biếng mà.

Lý Nguyệt trả lời nhàn nhạt, bộ dáng như không sao cả, đối với nàng mà nói, đúng là không có vấn đề gì.

-Các ngươi là võ giả cấp mấy? Thuộc tính gì?

Binh sĩ hỏi, thế giới này võ phong cường thịnh, dù là ai cũng có thể là võ giả hoặc là ma pháp sư, có đôi khi, có một ít cao thủ ở trong đó.

Những binh lính này đã từng chịu thiệt qua, tuy hai người Diệp Lăng cũng giống những người bình thường, không giống bộ dáng của võ giả, nhưng giọng điệu này lại làm cho bọn họ có cảm giác phải xác nhận trước một chút.

Nếu là do hai người này không sợ chết, đám người bọn họ cũng không sợ hãi làm gì, nhưng nhất định phải hỏi cho rõ ràng đã.

-Ta không phải võ giả, ta không có thuộc tính, Lý Nguyệt, người cấp mấy?

Diệp Lăng lắc đầu, đúng là hắn không phải võ giả, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng khảo hạch lần nào.

-Ta Lục cấp, Phong thuộc tính...

Lý Nguyệt trả lời, nếu như đi khảo hạch, ta đã đạt tới Thất cấp, nhưng khảo hạch là chuyện của mấy năm trước, mấy năm nay đều ở trong quân, không có thời gian đi khảo hạch.

Một không phải, một mới Lục cấp, ở đây tùy tiện cũng đều là Ngũ cấp, lão đại chính là Bát cấp, đối phó hai tên thái thú này, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Trong nội tâm những tên binh sĩ này tính toán, bọn họ cho rằng bọn người Diệp Lăng chính là hai tên thái thú, hai con ghé con mới sinh!

-Nguyên lai vị tiểu thư xinh đẹp này là Lục cấp, không tệ, người còn trẻ như vậy, thành tựu sau này nhất định sẽ rất cao, đi theo Tham Lang quân đoàn chúng ta, nhất định sẽ trở nên nổi bật. Về phần tiểu tử này, đi chỗ khác chơi cho ta, ngay cả võ giả cũng không phải, chính là một phế vật không có thuộc tính mà thôi.

-Đúng vậy a, vị cô nương này, người đừng đi theo hắn, hắn không có tiền đồ đâu.

Trong thời gian ngắn mà bọn binh sĩ vô cùng khinh bỉ Diệp Lăng, sau khi bọn họ biết rõ Diệp Lăng không có thuộc tính, thì càng thêm không kiêng nể gì cả.

Trên đại lục này, người không có thuộc tính cũng có thể học tập vũ kỹ và ma pháp, nhưng tuyệt đối không thành tựu gì.

-Ta cũng không muốn đi theo hắn, nhưng hắn bắt cóc ta tới đây, ta cũng không còn cách nào.

Lý Nguyệt cười nói, rất là nghịch ngợm nhìn Diệp Lăng một cái.

Nếu lúc này có người quen biết ở đây, nhất định sẽ được mở rộng tầm mắt, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy, Lý Nguyệt lại có lúc có thể nghịch ngợm như vậy.

-Cái gì?

Tất cả mọi người ở đây sửng sốt, bọn họ không thể nghĩ tới, Lý Nguyệt và Diệp Lăng lại có quan hệ thế này, Lý Nguyệt lại bị Diệp Lăng bắt cóc tới đây.

Mà lúc này, trong nội tâm những tên binh sĩ này càng vui vẻ hơn, nếu là bắt cóc đến, mình bắt lại chẳng phải càng danh chính ngôn thuận sao?

Tiểu cô nương, ta tới cứu ngươi đây!

Nhưng bọn họ lại không ngờ, nếu Lý Nguyệt là võ giả Lục cấp, mà Diệp Lăng lại không phải võ giả, thì làm sao có thể bắt cóc Lý Nguyệt, chuyện này trừ khi Lý Nguyệt tự nguyện, hoặc Lăng không phải là phế vật.

559. Chương 560: Tiểu Ma Nữ (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 560: Tiểu ma nữ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-Tiểu thư đừng sợ, có chúng ta ở đây, ngươi sẽ không có việc gì, ta sẽ đem tiểu tử bắt cóc người bắt lại, nghiêm trị không tha!

Một tên trong đám binh sĩ ngôn từ rất chính nghĩa, làm cho người ở đây càng khinh bỉ hắn!

Ở đây còn có ai không biết các người muốn làm gì, còn tự đeo lên mặt cái mặt nạ chính nghĩa làm gì chứ.

-Tuy hắn là bắt cóc, nhưng rất tốt với ta, ta ở trong tay của hắn còn tốt hơn ở trong tay các người nhiều.

...

Đám binh sĩ xẩu hổ một hồi, vậy mà bọn mình còn xấu xa hơn cả tên bắt cóc.

Đám binh dân vây xem trong lòng hô to một tiếng thống khoái, phi thường ủng hộ thuyết pháp của Lý Nguyệt, bọn họ cũng biết nếu Lý Nguyệt rơi vào trong tay của chúng, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

-Vị tiểu thư này, chúng ta là Tham Lang quân đoàn, ngươi nên tin tưởng chúng ta!

Có người vẫn còn bảo trì hình tượng chính nghĩa chói lọi.

-Người chỉ biết các người là người của Tham Lang quân đoàn, nhưng không thể đại biểu cho cả Tham Lang quân đoàn, trong Tham Lang quân đoàn vẫn có bại hoại, ta đã nói rồi, các người là bại hoại.

Lý Nguyệt nói ra, ngữ khí không có run sợ nào.

-Móa, không nên nói nhảm nữa, bắt nàng lại, cho nàng ném thử tư vị của huynh đệ chúng ta.

Những tên binh lính càn quấy này đã vạch mặt, muốn trực tiếp dùng biện pháp cứng rắn.

-Lý Nguyệt, bọn họ nói tư vị là sao?

Diệp Lăng hỏi.

-Câm miệng! Ngươi đứng nhìn là được rồi!

Lý Nguyệt quát, tung người nhảy lên, rút kiếm chém đứt một cánh tay của một binh sĩ càn quấy.

-Ah...

Cánh tay bay lên, máu tươi tung tóe, tràng diện lúc này làm cho tất cả mọi người đều ngây người.

Không ai có thể nghĩ đến, Lý Nguyệt vừa rồi là một thiếu nữ điềm đạm nho nhã, vừa ra tay đã có máu, trực tiếp chặt đứt một cánh tay của người ta.

Bọn họ nào biết rằng, Lý Nguyệt vốn là một quân thiết huyết, nàng không giết người đã là không tệ rồi, lúc này nàng muốn nâng cao quốc uy giáo huấn đám binh sĩ này, cho dù trước mặt của Triệu Nhã Nhu, nàng vẫn sẽ làm thế.

Đồng thời, cho bọn họ hiểu rõ một chút, cô nương trước mặt không phải đơn giản, chỉ là, bọn họ lại không để ở trong lòng, vẫn cảm thấy mình có thể chế phục cô nương này.

Chỉ là một võ giả Lục cấp, vừa rồi là do mình không cẩn thận, bị đánh lén thành công mà thôi.

-Lý Nguyệt, cố gắng lên, còn có một hai... Mười một người.

Diệp Lăng ở bên cạnh ủng hộ, cũng không kiên nhẫn gì đếm đầu người.

-Ta biết rõ, không cần người nhắc nhở!

Lý Nguyệt vừa nói, thân hình lóe lên, xuất hiện ở bên cạnh một tên binh lính càn quấy, một kiếm chém ngang, lại thu lấy một đầu cánh tay.

-Ah!

Lại có tiếng hét thảm.

-Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, các người nhìn thấy không?

Có người bắt đầu khần trương, bởi vì bọn họ phát hiện mình không thể nhìn thấy động tác của Lý Nguyệt, điều này nói rõ thực lực của Lý Nguyệt cao hơn bọn họ rất nhiều.

-Không có, quá nhanh, xem ra thực lực cô nàng này không phải Lục cấp... Ah...

-Chân ta!

Lý Nguyệt lại chuyển động một cái, liền chém đứt một chân, vừa ra tay đã chém cho người ta đứt chân đứt tay, thập phần hung hãn, nguyên nhân là đám người này dám đùa giỡn nàng.

-Đá phải tảng đá rồi, chúng ta gọi lão đại...

Sau khi nhìn thấy tình huống, có người đã minh bạch, mười mấy người của mình không thể nào ngăn nổi kiếm của Lý Nguyệt.

Vì vậy, bọn họ liền nghĩ tới lão đại của mình, chính là lão đại trong quân ngũ của họ, cũng không phải là tướng lĩnh cao nhất của Tham Lang quân đoàn ở chỗ này.

-Muốn đi? Không để lại chút gì đó, các người đi được sao?

Lý Nguyệt không cho đám người này rời khỏi, dùng một kiếm chém đứt tứ chi của đối phương.

-Ah...

-Ah!!!

Tiếng kêu thảm thiết nối nhau không dứt, mặt đất dưới chân vốn có màu vàng, bây giờ đã nhuộm đỏ máu.

-Thật đáng sợ, nữ nhân này thật sự quá đáng sợ...

Người vây xem thấy Lý Nguyệt chém người như thái dưa, một hơi liền chặt đứt tay chân của mười mấy người, trong nội tâm có điểm sợ hãi.

-Lý Nguyệt, đừng bạo lực như thế, làm vậy sẽ ảnh hưởng hình tượng nữ hài tử của người.

Diệp Lăng ở bên kia kêu lên.

-Hình tượng của ta vốn là thế này.

Lý Nguyệt vứt bỏ thanh kiếm dính máu, sau đó nhảy lên trên người sư tử, chuẩn bị cùng Diệp Lăng rời khỏi.

-Đi thôi! Tiểu sư tử.

Diệp Lăng vỗ vỗ tọa kỵ sư tử, sư tử nhảy dựng lên, sau đó chạy như điên vào trong trấn.

-Hai người các người đừng nên vui vẻ quá sớm, thù này, Tham Lang quân đoàn chúng ta nhất định sẽ báo!

Đám binh sĩ vừa đứt chân đứt tay hô lên, vào lúc đó, sắc mặt của hắn trở nên điên cuồng, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Máu chảy nhiều như vậy, sắc mặt không tái nhợt mới là lạ...

-Các người nên lo trị liệu trước đi, máu chảy nhiều, sẽ chết đó.

Diệp Lăng thuận miệng nói ra, không dừng lại chút nào, cười sư tử đi xa.

Đám người vây xem xung quanh, sau đó rất thông minh tán đi, chỉ để lại đám binh sĩ đứt chân đứt tay càn quấy, nếu bọn họ tiếp tục vây xem, nhất định sẽ có phiền toái.

Đợi đến lúc đi tới nơi đóng quân, nhìn thấy những binh lính này thảm như vậy, nếu thấy có người vây xem, kết quả nhất định sẽ giận chó đánh mèo với người vây xem, đến lúc đó chính là thành môn thất hỏa.

Mục Dương lữ điểm, đây là lữ điểm duy nhất trong Mục Dương trấn, đồng thời cũng là quán rượu duy nhất, cho nên Diệp Lăng chỉ có thể dừng chân nghỉ ngơi ở đây.

Nhưng mà, sở dĩ cái lữ điểm này trở thành duy nhất, cũng không phải vì nơi này vắng vẻ, cho nên không có người lập nghiệp, nguyên nhân chủ yếu chính là quy mô Mục Dương lữ điểm rất lớn, thực lực không yếu kém hơn các lữ điểm trong thành phố lớn.

Bởi vậy, sau khi Diệp Lăng nhìn thấy nơi này, liền trở nên hưng phấn, hắn rất thích những lữ điểm lớn như vậy, có như vậy hắn mới có thể tiêu phí một con số kếch xù.

Cái Mục Dương lữ điểm này không làm cho Diệp Lăng thất vọng, ở đây giá cao giá thấp thế nào cũng có, mặc kệ là người nào, cũng có thể ở chỗ này tìm được nơi phù hợp.

-Trông coi tọa kỵ của ta, mang cho nó một chút đồ ăn đi.

Diệp Lăng nói với phục vụ lữ điểm, sau đó dẫn Lý Nguyệt tiến vào.

-Cái này... Cái này, làm thế nào a...

Bộ dáng phục vụ vốn tràn đầy tươi cười tiếp đón, hắn liền muốn khóc, làm sao ta tiếp đãi được đây?

Hắn tiếp đãi qua rất nhiều sủng vật kỳ quái, nhưng sư tử thì vẫn là lần đầu tiên!

Cho nó ăn, không biết nó có ăn ta hay không... Không có biện pháp, vì công tác, đành phải kiên trì! Cuối cùng phục vụ cũng không còn cách nào, nơm nớp lo sợ dẫn sư tử đi vào thú lan.

Sư tử hiện giờ thành thật hơn rất nhiều, chỉ cần không có người kích thích nó, nó sẽ không gây chuyện.

Diệp Lăng và Lý Nguyệt chậm rãi đi vào Mục Dương lữ điểm, tìm một chỗ thanh tịnh ngồi xuống, sau đó bắt đầu gọi món ăn, hai người giống như một đôi lữ khách bình thường.

Nếu như đổi lại là người khác, vào lúc này đã rời khỏi nơi thị phi này, bằng không, sẽ có những cái đuôi đuổi theo bắt bọn họ lại, nhưng bọn họ thật sự xem chuyện vừa rồi giống như chưa từng phát sinh qua.

Rất nhanh, đồ ăn của Diệp Lăng đã được mang đến, hai người cũng không khách khí bắt đầu ăn, hai người đều không cố kỵ đối phương, rất là tự nhiên, cũng rất tự tại.

560. Chương 561: Tiểu Ma Nữ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 561: Tiểu ma nữ (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

-Các người có biết gì hay không, vừa rồi ở đầu trấn xảy ra một chuyện, có một tiểu cô nương chém đứt tay chân của hơn mười thủ vệ.

Một người chạy vào, sau khi tìm được bằng hữu của mình, vừa ngồi xuống đã nói.

-Cái gì?

Nghe tin tức như thế mọi người liền ngẩn ngơ.

-Những tên lính đó gặp chuyện không may là đáng đời, nhìn thấy tiểu cô nương người ta xinh đẹp, liền đánh chủ ý lên nàng, không nghĩ tới đụng phải một tiểu ma nữ, không nói vài lời đã chém bọn họ, toàn bộ đều bị chém đứt tay chân.

Thời điểm bọn họ bàn luận, tuyệt đối không thể tưởng được nhân vật chính lại đang ở chỗ này, đang an vị ngay bên cạnh bọn họ.

-Tiểu ma nữ? Lý Nguyệt, cái tên này rất thích hợp với người a.

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

-Hừ!

Lý Nguyệt bỏ qua.

-Thế tiểu ma nữ đó hiện giờ đang ở đâu?

Những người kia tiếp tục nói.

-Không biết, chắc đã cùng tiểu bạch kiếm kia bỏ chạy rồi, ở tại chỗ này chẳng lẽ chờ người ta tới trả thù sao? Tuy những tên binh lính càn quấy đó không có thực lực gì, nhưng dù sao người ta cũng là người của Tham Lang quân đoàn. Đây là địa bàn của Tham Lang quân đoàn, nếu chọc vào thì còn nghiêm trọng hơn chọc phải hoàng thượng.

-Tiểu bạch kiếm...

Lý Nguyệt xem nhẹ những lời khác, chỉ chọn danh xưng này gán lên Diệp Lăng.

-Cái này không thích hợp với người, người không có trắng, cũng không anh tuấn!

...

Diệp Lăng có chút nộ,

-Ai nói ta không trắng, người nhìn xem làn da của ta trắng nõn, còn khuôn mặt của ta, tuy không được như Phan An, nhưng cũng rất đẹp trai a.

-Đẹp trai? Chẳng lẽ người không biết định nghĩa của từ này sao?

Lý Nguyệt cố ý đả kích nói, tuy nàng không biết Phan An là ai, nhưng cũng hiểu đó là nam nhân có tướng mạo rất tốt.

-Không có, ta thật sự rất đẹp trai, không tin người đi hỏi người bên cạnh xem.

Diệp Lăng lắc đầu, sau đó chuẩn bị đến hỏi người bên cạnh, hỏi người ta có phải mình rất đẹp trai hay không.

Đương nhiên kết quả có thể chắc chắn, dù Diệp Lăng lớn lên không đẹp trai, người khác cũng sẽ nể tình mà ừ một tiếng, mà hắn lại cho rằng bản thân mình không kém, mặc dù sự đẹp trai của hắn chênh lệch với nhận xét của người khác rất nhiều, nhưng cũng có thể miễn cưỡng được tính là đẹp trai.

Hơn nữa, Diệp Lăng còn có tiềm chất ẩn giấu, nếu hắn thật sự ăn vận một chút, tuyệt đối sẽ biến thành một mỹ nam, hút hồn cả ngàn vạn thiếu nữ.

Chỉ là, gần đây hắn không thích ăn mặc cầu kỳ...

-Người nói tiểu ma nữ kia gọi là Lý Nguyệt, còn tên tiểu bạch kiểm kia bên gọi là gì?

Trong hành lang, tiếp tục có người nghị luận, mà trước kia Lý Nguyệt đã báo ra tên của mình, mà Diệp Lăng cũng không che dấu tên thật của nàng, cho nên tên của nàng không phải là bí mật, rất nhanh đã bị truyền ra.

-Không biết, hần chưa từng giới thiệu qua!

Nói đến chuyện này, Diệp Lăng giống như mới nhớ tới, đúng là mình còn chưa báo ra tên của mình.

-Lý Nguyệt, người nói ta hiện tại có nên báo ra tên của mình hay không?

Diệp Lăng tựa hồ biết rõ mình chắc chắn sẽ gặp lại tình huống như vậy, ở lại chỗ này sẽ bị người ta hỏi danh tính.

-Được! Nhưng không được dùng tên thật!

Lý Nguyệt nói ra.

-Tại sao?

Diệp Lăng khó hiểu hỏi thăm.

-Nếu người nói ra tên của người, người khác nhất định sẽ đoán ra chúng ta là ai, nhưng nếu người báo ra một cái tên giả, người khác nhất định sẽ không nhận ra ta.

Lý Nguyệt trả lời rất đơn giản.

-A...

Diệp Lăng gật đầu.

-Người nghe hiểu sao?

Lý Nguyệt có chút kỳ quái, bình thường người mơ mơ màng màng, cái gì cũng không hiểu, ta còn chưa giải thích, người giống như đã hiểu.

-Chuyện này có gì khó hiểu, nếu như có người biết rõ Lý Nguyệt ở chỗ này, tự nhiên cũng biết ta ở chỗ này, đó là hội tụ điều kiện của chúng ta. Nếu ta nói ra tên giả, người khác ngay từ đầu sẽ không nghĩ tới ta, mà Lý Nguyệt người cũng không bị người ta đoán ra, cũng không nghĩ đó là người.

-Bọn họ sẽ nhớ tên giả của ta, nhưng người dùng tên thật, vậy tại sao lúc đó cũng dùng tên giả, làm gì vẽ vời cho thêm chuyện, nhưng nếu dùng tên giả, cảm thấy ta không phải ta, người không phải người!

Diệp Lăng giải thích, mà cách giải thích này cũng là cách nghĩ của Lý Nguyệt.

-Đúng vậy! Chính là như vậy, xem ra có đôi khi người cũng rất khôn khéo.

Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng, cảm thấy cũng có thời điểm Diệp Lăng không mơ hồ, cũng có chút tiểu thông minh.

-Đương nhiên.

Diệp Lăng kiêu ngạo nói.

-Đúng là người chẳng biết mắc cỡ là gì.

Lý Nguyệt nhìn thấy bộ dạng của Diệp Lăng như vậy, cũng có chút tức giận.

-Mắc cỡ là vật gì? Ta không biết.

Diệp Lăng thuận miệng nói ra, sau đó hần bắt đầu ăn, Lý Nguyệt cũng giống như vậy, hai người đều ăn cơm, sau đó uống trà trò chuyện.

-Diệp Lăng, chúng ta nên đi thôi.

Đã qua được một khoảng thời gian, Lý Nguyệt nói ra, thời điểm này, nàng cảm thấy những người kia có lẽ cũng sắp tìm tới đây, nếu không đi, sẽ bị những người kia dây dưa.

-Đi? Đi nơi nào, chẳng phải đêm nay chúng ta ở lại đây sao?

Diệp Lăng vẫn không hiểu, không để ý đến chuyện sắp xảy ra.

...

Lý Nguyệt có chút vô lực.

-Không thể lưu lại đây, những người kia sẽ đến báo thù, tuy chúng ta không sợ, nhưng sẽ rất phiền toái, sẽ ảnh hưởng đến lộ trình của chúng ta.

-Ah, như vậy à, vậy chúng ta đi thôi.

Diệp Lăng đáp.

-Ngoan!

Lý Nguyệt gật đầu nói.

Đột nhiên Lý Nguyệt cảm thấy kỳ quái, vốn mình bị Diệp Lăng bắt cóc tới đây, nhưng tình huống bây giờ giống như mình đang giúp hắn hoàn thành chuyện này.

-Muốn đi? Các người cho rằng có thể đi được sao!

Thời điểm hai người đi tới cửa, đã có người chặn ở trước mặt, nhìn những người kia, không biết những người này là người nào.

-Có thể!

Diệp Lăng cũng trả lời.

...

Tuy đó là câu hỏi, nhưng hình như không cần người trả lời.

-Vậy thì mời xuất ra bốn sự của các người, ta xem thế nào mới thả các người đi.

Một người lĩnh đội đứng ở trước mặt, nói rất lãnh khốc.

-Cưỡi tiểu sư tử rời khỏi! Tiểu nhị, dắt tiểu sư tử qua đây.

Diệp Lăng vẫn trả lời vấn đề của tên lĩnh đội.

Đáp án của Diệp Lăng làm cho sắc mặt của đối phương kịch biến, bọn họ cảm thấy Diệp Lăng đang giả ngu, đang đùa bọn họ, vì vậy, phía dưới có người tức giận:

-Lão đại, tiểu tử này đang đùa nghịch với chúng ta! Người phải báo thù cho chúng ta!

-Ồ, tay người tốt rồi sao, xem ra trong các người cũng có y sư cao minh nhỉ.

Diệp Lăng nhận ra người đang nói chuyện chính là một trong những binh lính cần quấy bị chém đứt tay.

-Hừ!

Tên binh lính cần quấy hừ một tiếng, bộ dáng rất là khó chịu.

-Có phải người cảm thấy không có chuyện gì đúng không? Sai! Tuy năng lực cánh tay của các người có thể khôi phục đến trình độ nhất định, những việc hàng ngày có thể làm được, nhưng cả đời này lại không thể cầm đao giết người được.

Diệp Lăng nhìn tên binh lính cần quấy nói ra.

-Người nói mò, người thì biết cái gì, y quan trong quân của chúng ta, chỉ bảo ta dưỡng thương cho tốt, vẫn có thể giống như người bình thường.

Tên binh lính cần quấy kia sau khi nghe Diệp Lăng nói, lập tức nói ra, rất hiển nhiên y sư không có nói ra sự thật cho hắn biết.

Đây có lẽ là vì không muốn phá hư nguyện vọng của một người, không muốn người này biết vết thương của họ ra sao, vì làm thế sẽ làm cho họ mất đi tin tưởng.

561. Chương 562: Tiểu Ma Nữ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 562: Tiểu ma nữ (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Trong hành lang, tiếp tục có người nghị luận, mà trước kia Lý Nguyệt đã báo ra tên của mình, mà Diệp Lãng cũng không che dấu tên thật của nàng, cho nên tên của nàng không phải là bí mật, rất nhanh đã bị truyền ra.

- Không biết, hẳn chưa từng giới thiệu qua!

Nói đến chuyện này, Diệp Lãng giống như mới nhớ tới, đúng là mình còn chưa báo ra tên của mình.

- Lý Nguyệt, người nói ta hiện tại có nên báo ra tên của mình hay không?

Diệp Lãng tựa hồ biết rõ mình chắc chắn sẽ gặp lại tình huống như vậy, ở lại chỗ này sẽ bị người ta hỏi danh tính.

- Được! Nhưng không được dùng tên thật!

Lý Nguyệt nói ra.

- Tại sao?

Diệp Lãng khó hiểu hỏi thăm.

- Nếu người nói ra tên của người, người khác nhất định sẽ đoán ra chúng ta là ai, nhưng nếu người báo ra một cái tên giả, người khác nhất định sẽ không nhận ra ta.

Lý Nguyệt trả lời rất đơn giản.

- A...

Diệp Lãng gật đầu.

- Người nghe hiểu sao?

Lý Nguyệt có chút kỳ quái, bình thường người mơ mơ màng màng, cái gì cũng không hiểu, ta còn chưa giải thích, người giống như đã hiểu.

- Chuyện này có gì khó hiểu, nếu như có người biết rõ Lý Nguyệt ở chỗ này, tự nhiên cũng biết ta ở chỗ này, đó là hội tụ điều kiện của chúng ta. Nếu ta nói ra tên giả, người khác ngay từ đầu sẽ không nghĩ tới ta, mà Lý Nguyệt người cũng không bị người ta đoán ra, cũng không nghĩ đó là người.

- Bọn họ sẽ nhớ tên giả của ta, nhưng người dùng tên thật, vậy tại sao lúc đó cũng dùng tên giả, làm gì vẽ vờ cho thêm chuyện, nhưng nếu dùng tên giả, cảm thấy ta không phải ta, người không phải người!

Diệp Lãng giải thích, mà cách giải thích này cũng là cách nghĩ của Lý Nguyệt.

- Đúng vậy! Chính là như vậy, xem ra có đôi khi người cũng rất khôn khéo.

Lý Nguyệt nhìn Diệp Lãng, cảm thấy cũng có thời điểm Diệp Lãng không mơ hồ, cũng có chút tiểu thông minh.

- Đương nhiên.

Diệp Lăng kiêu ngạo nói.

- Đúng là người chẳng biết mắc cỡ là gì.

Lý Nguyệt nhìn thấy bộ dạng của Diệp Lăng như vậy, cũng có chút tức giận.

- Mắc cỡ là vật gì? Ta không biết.

Diệp Lăng thuận miệng nói ra, sau đó hắn bắt đầu ăn, Lý Nguyệt cũng giống như vậy, hai người đều ăn cơm, sau đó uống trà trò chuyện.

- Diệp Lăng, chúng ta nên đi thôi.

Đã qua được một khoảng thời gian, Lý Nguyệt nói ra, thời điểm này, nàng cảm thấy những người kia có lẽ cũng sắp tìm tới đây, nếu không đi, sẽ bị những người kia dây dưa.

- Đi? Đi nơi nào, chẳng phải đêm nay chúng ta ở lại đây sao?

Diệp Lăng vẫn không hiểu, không để ý đến chuyện sắp xảy ra.

...

Lý Nguyệt có chút vô lực.

- Không thể lưu lại đây, những người kia sẽ đến báo thù, tuy chúng ta không sợ, nhưng sẽ rất phiền toái, sẽ ảnh hưởng đến lộ trình của chúng ta.

- Ah, như vậy à, vậy chúng ta đi thôi.

Diệp Lăng đáp.

- Ngoan!

Lý Nguyệt gật đầu nói.

Đột nhiên Lý Nguyệt cảm thấy kỳ quái, vốn mình bị Diệp Lăng bắt cóc tới đây, nhưng tình huống bây giờ giống như mình đang giúp hắn hoàn thành chuyện này.

- Muốn đi? Các người cho rằng có thể đi được sao!

Thời điểm hai người đi tới cửa, đã có người chặn ở trước mặt, nhìn những người kia, không biết những người này là người nào.

- Có thể!

Diệp Lăng cũng trả lời.

...

Tuy đó là câu hỏi, nhưng hình như không cần người trả lời.

- Vậy thì mời xuất ra bốn sự của các người, ta xem thế nào mới thả các người đi.

Một người lính đội đứng ở trước mặt, nói rất lạnh khốc.

- Cưỡi tiểu sư tử rời khỏi! Tiểu nhị, dắt tiểu sư tử qua đây.

Diệp Lăng vẫn trả lời vấn đề của tên lính đội.

Đáp án của Diệp Lăng làm cho sắc mặt của đối phương kịch biến, bọn họ cảm thấy Diệp Lăng đang giả ngu, đang đùa bọn họ, vì vậy, phía dưới có người tức giận:

- Lão đại, tiểu tử này đang đùa nghịch với chúng ta! Người phải báo thù cho chúng ta!

- Ồ, tay người tốt rồi sao, xem ra trong các người cũng có y sư cao minh nhỉ.

Diệp Lăng nhận ra người đang nói chuyện chính là một trong những binh lính cần quấy bị chém đứt tay.

- Hừ!

Tên binh lính càn quấy hừ một tiếng, bộ dáng rất là khó chịu.

- Có phải người cảm thấy không có chuyện gì đúng không? Sai! Tuy năng lực cánh tay của các người có thể khôi phục đến trình độ nhất định, những việc hàng ngày có thể làm được, nhưng cả đời này lại không thể cầm đao giết người được.

Diệp Lăng nhìn tên binh lính càn quấy nói ra.

- Người nói mò, người thì biết cái gì, y quan trong quân của chúng ta, chỉ bảo ta dưỡng thương cho tốt, vẫn có thể giống như người bình thường.

Tên binh lính càn quấy kia sau khi nghe Diệp Lăng nói, lập tức nói ra, rất hiển nhiên y sư không có nói ra sự thật cho hắn biết.

Đây có lẽ là vì không muốn phá hư nguyện vọng của một người, không muốn người này biết vết thương của họ ra sao, vì làm thế sẽ làm cho họ mất đi tin tưởng.

- Giống như người bình thường, không phải vừa nãy ta đã nói, làm chuyện hàng ngày thì có thể!

Diệp Lăng lần nữa nói ra.

- Người dám ăn nói lung tung, ta sẽ giết người...

- Đi, đừng nói! Chuyện này là thật, quan quân y đã nói với ta rồi, đám người các người là phế vật, sau khi chuyện hôm nay chấm dứt, các người sẽ đi làm hậu cần, nếu không muốn thì có thể về nhà làm ruộng.

Tên lính đội kia nói rất lạnh lùng, không có bao nhiêu cảm tình bên trong.

- Lão đại...

Tên binh lính càn quấy này, hắn không nghĩ tới kết quả lại như vậy, lúc trước hắn còn mơ ước mình nhanh chóng khôi phục, khi đó lại có thể khi nam bá nữ như lúc trước.

- Yên tâm, chuyện của các người, chúng ta sẽ giúp người đòi lại, ta sẽ bắt bọn chúng bồi thường.

Tên lính đội nói ra.

- Lão đại...

- Ta đã nói rồi, sẽ giúp các người đòi lại công đạo, các người vẫn còn ở đây kêu gào thống khổ gì nữa.

Tên lính đội kia không kiên nhẫn quát tháo.

- Lão đại...

- Đừng nói nữa!

- Lão đại, không được đâu, chuyện này không được, tiểu tử kia và cô gái kia chuẩn bị cưới sư tử rồi đi rồi!

!!!

Lúc này tên lính đội mới phát hiện, Diệp Lăng đã cười lên người con sư tử, mà Lý Nguyệt cũng đã leo lên, bọn họ chuẩn bị rời đi.

Chuyện này, đúng là bọn chúng không để chúng ta vào mắt mà!

Không có, chuyện này không được, Diệp Lăng ngay từ đầu đúng là đã bỏ qua đám người này, cho nên, những người này nói gì hắn không thèm nghe qua, cho nên gọi con sư tử lại rồi rời đi.

- Đúng lại!

Tên lính đội vẫy tay một cái, đám binh sĩ kia tiến lên vây quanh hai người Diệp Lăng lại, lúc này Diệp Lăng không thể không nhìn thẳng đám người trước mặt này.

- Không có ý tứ, sao các người cản đường của ta, xin tránh ra.

Diệp Lăng rất lễ phép nói.

562. Chương 563: Tiền Thuộc Men (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 563: Tiền thuộc men (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lý Nguyệt trầm mặc.

- Ta cản đường của người đấy! Chuyện này vẫn chưa nói xong, người đã muốn trốn sao?

- Có chuyện gì?

Diệp Lăng có chút khó hiểu.

...

Không ngờ, chúng ta nói lâu như vậy, tiểu tử này ngay từ đầu đã chẳng thèm để ý chúng ta nói cái gì sao?

- Buổi chiều hôm nay chính nữ nhân bên cạnh người đã chém người của ta, chuyện này người xem như không có chuyện gì sao?

Tên lính đội nhìn Diệp Lăng, bộ dạng khoan thai tự đắc, xem ra đây là loại người âm hiểm.

- Đến nói cảm tạ sao?

Diệp Lăng suy nghĩ, sau đó nói:

- Ta cảm thấy bọn họ rất đáng đời!

...

Tràng diện lúc này trở nên yên tĩnh lại, dù là ai cũng không nghĩ tới Diệp Lăng lại nói như vậy, lời này chẳng khác nào là tự tìm đường chết.

- Không phải chuyện này.

Sắc mặt tên lính đội lúc này biến thành âm lãnh, xem bộ dáng giống như sắp bộc phát ra.

- Không phải chuyện này sao, để ta suy nghĩ, đúng rồi, các người không phải là người tốt!

Diệp Lăng suy nghĩ một lúc rồi nói ra, những người bình dân lúc này mắt lòng hả dạ, còn đám binh lính thì oán hận.

...

Trong thời gian ngắn, cả trời đất cũng yên tĩnh lại, rất yên tĩnh...

- Lão đại!

- Tiểu Đô Thống.

- Tiểu tử này đang đùa giỡn chúng ta đấy mà, không nói nhảm với hấn nữa, trước tiên chúng ta phải chặt hai tay hai chân của hấn đã.

Thoáng cái, trong đám binh lính truyền ra âm thanh hô hào, gào thét.

- Mọi người yên tĩnh lại, Tham Lang quân đoàn chúng ta chính là quân chính quy của đế quốc, chúng ta sẽ không làm những chuyện vi phạm quân kỷ, làm trái pháp luật được.

Tên lính đội kia, cũng chính là tiểu Đô Thống, hấn vung tay lên, nói ra lời lẽ đầy chính nghĩa.

Thời điểm này mà còn nói như thế, đám dân chúng bình dân đứng ở đằng xa âm thầm chờ đợi biến cố trong lòng, ngày các người mà cũng biết nói những lời này, ngày đó thiên hạ sẽ thái bình.

Mà đúng lúc này, có người nói ra tiếng lòng của bọn họ!

- Tại sao ngay từ đầu ta đã thấy các người vi phạm quân kỷ, làm trái pháp luật? Xin hãy nói cho ta biết, cái gì gọi là hợp pháp?

Diệp Lăng trực tiếp hỏi.

...

Tên tiểu Đô Thống ghen lời.

- Tốt, nói hay lắm.

Trong nội tâm của quần chúng bình dân hoan hô.

- Tiểu tử, nhìn người tựa hồ rất có lai lịch.

Đột nhiên tiểu Đô Thống nói ra.

- Ta chỉ nhìn thấy các người là một đám trộm cướp mà thôi.

Diệp Lăng thuận miệng nói ra.

- Ta cũng không ngu như vậy, người đừng dò xét ta, ta sẽ không nói lai lịch của ta đâu!

...

Lúc này Lý Nguyệt rất muốn nói, câu trước là đủ rồi, câu sau là dư thừa rồi!

Nhưng mà, Lý Nguyệt đã quen thuộc Diệp Lăng, nhưng điều mà Diệp Lăng nói là thật, cảm thấy câu sau là dư thừa, nhưng người khác thì không nhất định, bọn họ cảm thấy Diệp Lăng đang đùa giỡn bọn họ, cố ý giả ngu.

- Coi như là đạo phỉ, cũng phải có tên tuổi, xin mời nói ra tôn tính đại danh!

Tiểu Đô Thống khê cấn môi, quyết định hỏi thân phận của Diệp Lăng trước rồi nói sau.

- Ta gọi là Lý Quỷ.

Diệp Lăng cười nói.

Bất cứ người hiện đại nào cũng đều biết, Lý Quỷ là tên giả, tên này tuyệt đối là giả mạo, nhưng người ở nơi này thì không sao cả.

- Lý Quỷ? Lý Nguyệt? Các người là...

- Chúng ta là tỷ đệ, nàng là lão tỷ của ta!

Diệp Lăng trả lời.

...

Lý Nguyệt bị kích thích một cái, mình là tỷ tỷ? Tại sao lại là lão tỷ?

Lại nói, Lý Nguyệt dù lớn hơn Diệp Lăng một chút, tuy không hơn nhiều, nhưng điều này là không thể cải biến, vĩnh viễn không có khả năng cải biến.

Cho tới nay, Lý Nguyệt cũng chưa bao giờ suy nghĩ qua vấn đề này.

- Không phải người nói người là kẻ cướp sao, nàng là người do người bắt cóc tới sao?

Tiểu Đô Thống cảm thấy đầu óc của mình có chút không bình thường.

- Đúng vậy ah! Ai quy định đệ đệ không thể bắt cóc tỷ tỷ, như vậy sự tình mới được là dễ dàng nhất phát sinh, chỉ cần có lấy lợi ích xung đột.

Diệp Lăng thuận miệng nói ra, giống như kịch trong truyền hình, thường xuyên có những tiết mục như vậy.

...

Tiểu Đô Thống không nói lời nào, bởi vì chuyện này hẳn cũng có nghe nói qua một ít, tranh giành trong nội bộ vĩnh viễn không thể biến mất.

- Đi, tiểu đệ, đừng nói nhảm với bọn chúng.

Lý Nguyệt cảm thấy không kiên nhẫn, thời điểm nàng nói hai chữ tiểu đệ, ngữ khí đặc biệt tăng thêm một chút.

- Đúng thế, những người này phiền phức quá! Tiểu sư tử, chúng ta đi!

Diệp Lăng vỗ vỗ tọa kỵ sư tử.

- Rống!

Hỏa hồng sư tử rống lên một tiếng, phát ra khí thế mãnh liệt, làm cho mọi người lùi lại trong vô thức, đúng lúc này, sư tử nhảy lên, trực tiếp nhảy qua bức tường người, chạy như điên ra bên ngoài.

...

- Đuổi theo cho ta!

Tiểu Đô Thống giận dữ hét lên, hẳn cảm thấy mặt mũi của mình bị hai người Diệp Lăng chà đạp không còn chút nào, bởi vì Diệp Lăng ngay từ đầu đã không để hắn vào mắt, nhất là Lý Nguyệt.

Lúc này, cho dù không lấy lại danh dự cho bộ hạ, cũng phải tìm về mặt mũi cho mình.

Nhưng mà, những người này lại không thể đuổi theo bước chân của sư tử, nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, dù muốn cưỡi ngựa truy kích, nhưng thời điểm ngựa đến gần sư tử, bị sư tử rống lên một tiếng, lập tức sợ hãi quay đầu bỏ chạy.

Tiểu Đô Thống nhìn thấy tình huống này, lập tức cho người đi tắt đến cửa thành, tuy đây mà một trấn, nhưng là một trọng trấn quân sự, năng lực phòng ngự rất mạnh, không thua bất kỳ các thành phố lớn nào.

- Lý Nguyệt, vượt qua cửa thành, chúng ta có thể được nghỉ ngơi.

Thời điểm Diệp Lăng nhìn thấy cửa thành đóng lại, hẳn phải dừng bước lại.

Nếu lời này bị tên tiểu Đô Thống nghe được lời này, hẳn nhất định sẽ thổ huyết tại chỗ, bởi vì lời này của Diệp Lăng đúng là không để hắn vào mắt.

Muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, đây chẳng phải là thái độ hiện nay của Diệp Lăng sao?

- Hiện tại phải đi thế nào! Hay là chúng ta sẽ xông qua cửa.

Lý Nguyệt trả lời, nếu nàng không nói lời này, nàng nhất định không phải Lý Nguyệt, mà là Diệp Lăng.

- Xông qua cửa? Như vậy không tốt đâu, làm thế sẽ không hợp pháp.

- Người còn dám nói cái gì hợp pháp với không hợp pháp sao, chuyện người làm có bao giờ hợp pháp sao, gạt ta, bắt cóc ta, là hợp pháp sao?

Trên trán Lý Nguyệt xuất hiện hắc tuyến, nghe được lời nói của Diệp Lăng làm cho nàng rất tức giận.

- Ta đang lo lắng cho người đó, ta hợp pháp hay không hợp pháp chẳng có quan hệ gì, ta vốn là địch nhân của Tường Không, không cần tuân thủ pháp luật ở đây, nhưng người thì không giống, người là thủ thành Giáo Ủy của Tường Không.

Diệp Lăng nói ra, thời điểm nhìn Lý Nguyệt, hẳn đang kỳ quái vì sao Lý Nguyệt lại nổi giận.

563. Chương 564: Tiền Thuốc Men (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 564: Tiền thuốc men (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lý Nguyệt sững sờ, nàng không nghĩ tới Diệp Lăng lại đang cân nhắc cho mình, đây là việc làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn.

- Người không cần cân nhắc ta, bây giờ ta là con tin bị người bắt cóc, ta không chủ động đi làm, chuyện của người làm không liên quan đến ta.

Lý Nguyệt nói ra.

- Ah, như vậy thì đơn giản, Sư tử tiến lên!

Diệp Lăng sau khi nghe được lời nói của Lý Nguyệt, liền quyết định bắt đầu xông cửa, nhưng mà, lúc hấn xông cửa thì mọi việc lại không dễ dàng như vậy.

Nếu như nói, thời điểm Diệp Lăng đang nói chuyện, muốn vượt qua cửa thì rất dễ dàng, nhưng thời điểm Lý Nguyệt nói, thì đó là lúc phiền toái nhất.

Vào lúc đó, Diệp Lăng nhìn thấy ở cửa thành có mấy trăm người và vật cản, đây là thủ vệ của Mục Dương trấn, do tên tiểu Đô Thống kia quản lý, đương nhiên, quyền lợi cao nhất không nằm trong tay hấn.

Tại Mục Dương trấn có năm ngàn binh sĩ, tiểu Đô Thống như hấn chỉ có thể quản lý năm trăm người mà thôi, phía trên còn có đại Đô Thống, Thiên Tướng, Nha Tướng, người lãnh đạo cao nhất đóng ở đây chính là Nha Tướng.

Tại Tường Không đế quốc, quân chức trong quân đoàn được chia làm: Ngũ Trưởng, quản lý tiểu đội năm người; Thập Trưởng, quản lý hai mươi người; Bách Phu Trưởng, quản lý trăm người; tiểu Đô Thống, quản lý năm trăm người; đại Đô Thống, quản lý một ngàn người; Thiên Tướng, quản lý ba ngàn người; Nha Tướng, quản lý năm ngàn người; Tướng Quân, một vạn người.

Còn lên cao hơn, thì có Thượng Tướng Quân, Đại Tướng Quân, Nguyên Soái, Đại Nguyên Soái, nhưng người này quản lý quân số không cố định, nhưng những người này lại chính là những người có quyền quyết sách trong quân đoàn.

Về phần Lý Nguyệt là Giáo Úy, thuộc về một hệ thống khác, là hệ thống trực thuộc hoàng đế quản lý, có chút khác biệt với quân đoàn.

Ở cái Mục Dương trấn này lại có một Nha Tướng, đồng thời có năm ngàn quân đóng ở đây, điều này đã đủ để nói rõ tầm quan trọng của Mục Dương trấn.

- Con sư tử này, tại sao lại không biết bay chứ.

Diệp Lăng vỗ vỗ đầu sư tử, có chút cảm khái, vào lúc đó, hấn nhìn thấy phía trước nhiều người như vậy, làm cho hấn trong thời gian ngắn muốn bay ra ngoài.

- Rống rống...

Sư tử gầm lên, không biết có phải đang phàn nàn suy nghĩ hão huyền của Diệp Lăng hay không.

Nhìn thấy phía trước có nhiều binh lính như vậy, bộ dạng dù có chết cũng phải thủ vững, Diệp Lăng dứt khoát buông tha suy nghĩ xông cửa, lại nói bọn người này, có lẽ sẽ cho mình vượt qua.

Dù sao thời gian còn nhiều, chậm một chút cũng không có vấn đề gì, so với tốn thời gian chém chém giết giết còn tốt hơn.

- Còn muốn trốn sao?

Tên tiểu Đô Thống đuổi theo, nhìn thấy Diệp Lăng bắt động, còn tưởng rằng Diệp Lăng đã khuất phục, sợ hãi.

- Trốn? Ta chưa bao giờ nghĩ qua, nhiều nhất là đổi cách di chuyển khác.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời, hấn cũng không cho tên tiểu Đô Thống có cơ hội trả lời, lại trực tiếp nói ra:

- Người nhanh chóng mở cửa thành ra, ta không muốn tốn thời gian dây dưa với các người.
- Muốn ta mở cửa thành cũng được, nhưng người phải bồi thường tổn thất cho thủ hạ của ta, một người một ngàn kim tệ, mười hai người là một vạn hai, tăng thêm khổ phí của ta, đưa cho ta một vạn năm, sau đó người có thể đi!

Tên tiểu Đô Thống kia cười lạnh, hắn cảm giác mình mở miệng đòi điều kiện, Diệp Lăng sẽ không cấp nổi cho hắn, nhưng hắn sẽ cho Diệp Lăng trả giá, bổ sung một ít điều kiện.

- Nguyên lai là đòi tiền, sao người không nói sớm, một vạn năm đúng không.

Diệp Lăng rất trực tiếp ném kim phiếu một vạn năm ra.

- Hiện tại tránh ra cho ta.

Tiền đối với Diệp Lăng mà nói, chỉ là một con số mà thôi, hắn cũng thích tiêu tiền, mà đám người kia vừa nói đó là tiền thuốc men, dù nói thế nào thì buổi chiều Lý Nguyệt đã chém mười hai người.

...

Tiểu Đô Thống tiếp nhận tờ kim phiếu bay tới, hắn ngẩng người, bởi vì hắn nhìn thấy kim phiếu này là hàng thật giá thật, trong tay hắn chính là một vạn năm ngàn kim tệ.

Vừa nhìn thấy tên thiếu niên này ném ra nhẹ nhàng như vậy, giống như tờ kim phiếu này hoàn toàn chẳng là thứ gì quan trọng, thiếu niên này tuyệt đối không phải là thiếu niên bình thường.

Nếu là như vậy, chuyện này càng thú vị hơn.

- Đây đây, bảo người của người mở cửa ra.

Diệp Lăng chỉ vào đám binh sĩ phía trước, sau đó nói với tên tiểu Đô Thống.

- Vị thiếu gia này, ta vừa nói người trả tiền thuốc men thì có thể rời khỏi, nhưng tỷ tỷ của người lại không thể.

Tên tiểu Đô Thống này nhìn Diệp Lăng cười nói, ngữ khí trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, đây là mị lực của tiền a.

- Tại sao?

Diệp Lăng khó hiểu hỏi thăm, Lý Nguyệt ở bên cạnh lạnh lùng nhìn hắn.

- Bởi vì nàng đã làm tổn thương huynh đệ của ta.

Giọng tên tiểu Đô Thống trầm xuống, giống như muốn dùng âm thanh này nói cho Diệp Lăng biết, chuyện này rất nghiêm trọng.

- Vừa rồi ta đã đưa cho người tiền thuốc men, chuyện này nên chấm dứt được rồi.

Diệp Lăng nói ra, hắn không thêm để ý tới ngữ khí của đối phương, hắn vẫn giữ nguyên quan điểm của mình.

- Chuyện này vốn có thể chấm dứt, nhưng tỷ tỷ của người ra tay quá độc ác, chém đứt tay chân của người ta.

Trên mặt tên tiểu Đô Thống đầy hàn ý.

- Đây là đáng đời bọn họ! Chỉ nhìn thái độ của bọn họ, chắc chắn trước kia đã làm chuyện này không ít lần, nếu không phải là trêu chọc chúng ta, cũng sẽ trêu chọc người khác, cho nên, tỷ tỷ của ta chém đứt tay chân của họ, làm cho bọn họ không còn năng lực để gây tai họa cho dân chúng.

Diệp Lăng trả lời rất trực tiếp, ngữ khí rất bình thản, không có gì kinh ngạc, giống như đang nói một chuyện bình thường, đồng thời đây cũng là một sự thật rất bình thường.

Lý Nguyệt nghe được lời nói của Diệp Lăng liền cảm thấy kinh ngạc, nàng cũng nghĩ như vậy, nhưng chưa bao giờ nói cho Diệp Lăng biết, tại sao hắn lại biết suy nghĩ của mình?

Chẳng lẽ, chúng ta đã đến mức... Ah, ta đang suy nghĩ gì thế này!

Vào lúc này Lý Nguyệt đỏ mặt một cách khó hiểu, mà những người bên cạnh cũng không hiểu, vì sao vào lúc này nàng lại đỏ mặt?

- Dù là bọn họ sai, nhưng việc trừng phạt là việc của Tham Lang quân đoàn tự mình xử lý, không cần ngoại nhân quan tâm đến.

Tiểu Đô Thống nói rất âm trầm.

- Người cảm thấy nên làm thế nào bây giờ? Có cần thêm một ít tiền thuốc men hay không? Muốn bao nhiêu, người cứ mở miệng.

Vào lúc đó, Lý Nguyệt mà giật nhẹ Diệp Lăng một cái, thấp giọng nói ra:

- Cho dù người muốn bại gia cũng không nên cho bọn họ, bọn họ đều là một lũ cặn bã bại hoại!

Diệp Lăng cười cười, không có trả lời Lý Nguyệt, mà tiếp tục nhìn tên tiểu Đô Thống kia, đang đợi đáp án của hắn.

Trong đầu của hắn bây giờ đang suy nghĩ, suy nghĩ thế cục hiện giờ, nên cầm một chút tiền, hay là là sư tử ngoạm?

Nhìn thái độ của Diệp Lăng đối với kim tệ, ít nhất nói rõ hắn không phải một thiếu niên bình thường, nhất định là có bối cảnh, mà bối cảnh này mình không thể trêu chọc, đây chính điều mà hắn đang cân nhắc.

Nếu như không thể trêu chọc, đương vậy thì cầm một ít chỗ tốt là được, không nên tiếp tục dây dưa nữa, nếu có thể, vậy thì phải ép khô tên tiểu tử này mới được.

Cần tiếp tục nữa không?

Trong đầu hắn đã có quyết định, hắn muốn tiếp tục.

Nhưng cuối cùng, tiểu Đô Thống đã đưa ra quyết định, một quyết định làm hắn hối hận suốt đời, hắn muốn là người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn.

- Chỉ cần đem tất cả tiền trên người của người cho ta, sau đó cho tỷ tỷ của người ở lại hầu hạ ta một đêm, ta sẽ cho các người an toàn rời đi.

Tiểu Đô Thống dùng nụ cười dâm tà nhìn Lý Nguyệt, tư sắc của Lý Nguyệt có thể làm cho bất luận nam nhân nào nhìn thấy cũng động tâm không thôi.

- Điều kiện này ta không đáp ứng, ta sẽ cho các người thêm một vạn nữa để làm tiền thuốc men, chuyện này cứ như vậy mà chấm dứt.

Diệp Lăng vừa cười vừa nói, lấy ra một tờ kim phiếu một vạn kim tệ ném qua.

- Người bị ngốc à, đưa cho bọn chúng làm gì, bọn chúng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Lý Nguyệt rất muốn đánh Diệp Lăng một trận, tờ kim phiếu một vạn kia giống như đem bánh bao đánh chó.

- Ha ha, không phải các người đều nói ta rất ngốc sao?

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

- Người đúng là ngốc, nhưng là ngốc đáng yêu! Loại chuyện này sau này không được làm nữa.

Lý Nguyệt cười cười, thời điểm này nàng lại không có chút tức giận, Diệp Lăng chính là người như vậy, hiện tại hắn có vốn liếng để làm thế, có gì phải sợ sao? Cứ theo hắn rời đi là được.

Vào lúc đó, đột nhiên Diệp Lăng trở nên rất nghiêm túc, nói ra:

- Lý Nguyệt! Có chút tiền cứ cho, bằng không lương tâm của ta không yên.

???

Lý Nguyệt có chút khó hiểu, không rõ lời này của Diệp Lăng là có ý gì.

- Vị công tử này, cái này vẫn chưa đủ...

Tên tiểu Đô Thống kia nhìn Diệp Lăng rất tham lam, giống như muốn Diệp Lăng đưa thêm một ít tiền.

Diệp Lăng lắc đầu, vừa cười vừa nói:

- Đủ rồi, số tiền thuốc men này đã đủ rồi!

- Chưa đủ! Người nhà của mười hai thủ hạ của ta cũng cần phải nuôi, chút tiền này không đủ.

Tên tiểu Đô Thống hí mắt, giống như muốn giấu đôi mắt của hắn đi.

- Người sai rồi, không phải mười hai người, là bốn trăm bảy mươi ba người, mỗi người có thể được phân hai mươi kim tệ vẫn còn dư.

Diệp Lăng cười nói.

- Bốn trăm bảy mươi ba người? Lời này của ngươi là có ý gì? Làm sao lại có nhiều người như thế?

Tiểu Đô Thống có chút nghi hoặc.

- Đúng vậy, số tiền này nhất định phải cho!

Hai mắt Lý Nguyệt phát sáng, nàng đã minh bạch ý tứ của Diệp Lăng, nàng bắt đầu có chút hưng phấn, rất tán thưởng với quyết định của Diệp Lăng.

- Không phải là toàn bộ các ngươi sao?

Diệp Lăng chỉ chỉ vào những binh lính trước mặt, nói rất lạnh nhạt.

...

Tiểu Đô Thống trầm xuống, hắn đã hiểu ra ý tứ của Diệp Lăng.

- Móa! Tiểu tử, ngươi dám đùa nghịch ta! Ngươi tưởng ngươi là ai chứ, chúng ta hơn bốn trăm người, ngươi có thể làm bị thương toàn bộ sao?

- Có lẽ không thể! Toàn bộ tổn thương ta làm không được...

Diệp Lăng nói rất nhẹ nhàng.

Vào lúc đó, sắc mặt của tiểu Đô Thống bắt đầu có chút vui vẻ, cảm thấy Diệp Lăng cũng tự biết sức mình, biết rõ mình không tự lượng sức, nhưng mà, sau khi hắn nghe được câu nói sau thì sắc mặt hắn liền đen lại.

Chỉ thấy Diệp Lăng tiếp tục nói:

- Toàn bộ tổn thương ta làm không được, bởi vì ta không khống chế tốt lực đạo, có lẽ sẽ giết chết mấy người. Yên tâm, chết ta sẽ đền gấp bội cho!

- Mẹ kiếp, ngươi nghĩ mình là ai, các huynh đệ, bắt tiểu tử này cho ta!

Tiểu Đô Thống phẫn nộ, sau đó ra lệnh một tiếng, nhưng binh lính bên cạnh xông về phía hai người Diệp Lăng.

- Đầu tiên sẽ phế ngươi!

Diệp Lăng nhìn về phía tên tiểu Đô Thống cười nói, sau đó lấy vũ khí ra, chỉ là, vào lúc đó, Lý Nguyệt đã đè tay hắn lại.

- Chuyện này giao cho ta! Ngươi đừng có dùng những vật kia, dùng vũ kỹ của ngươi, hoặc tiên thuật cũng được.

Sau khi Lý Nguyệt lưu lại một câu, liền rút kiếm ra tiến về phía trước, lao về phía tên tiểu Đô Thống.

Lấy tính cách của Lý Nguyệt, nàng không thích nhất chính là những tên bại hoại trong quân đội, nhất là vừa rồi tên tiểu Đô Thống này muốn nàng ngủ với hắn một đêm, còn nhìn nàng cười rất thâm độc, nếu nàng không thể từ tay làm thịt tên tiểu Đô Thống này nàng sẽ không thể thoải mái.

Mà Lý Nguyệt không cho Diệp Lăng dùng luyện kim vật phẩm, chính là vì không muốn thân phận của Diệp Lăng bị bại lộ.

- Vậy thì dùng cung tiễn, đúng lúc, ta có mấy ngàn mũi tên... Tiểu sư tử, né tránh những công kích kia, nhảy đến nơi an toàn.

Diệp Lăng an vị tên lưng sư tử, sau đó bắn một mũi tên ra.

- A!

- A...

Chỉ một lát, liên tiếp có tiếng kêu thảm thiết vang lên, còn đang tiếp tục kêu lên, tiếp tục thật lâu, thật lâu, làm cho một ít người phải ngoái đầu nhìn lại.

Thời điểm bọn họ nhìn thấy cục diện, đều kinh ngạc đến ngây người, bọn họ không nghĩ tới có người lại trực tiếp khiêu chiến Tham Lang quân đoàn, tuy chỉ có vài trăm người, nhưng đối phương chỉ có hai người a.

Hai người a, hai người này có thể giết mấy trăm binh sĩ người ngựa đổ, mà bọn họ làm rất tiêu sái tự nhiên, thậm chí không bị chút tổn thương nào.

Cô gái kia chính là tiểu ma nữ trong truyền thuyết a, quả nhiên giống như trong truyền thuyết, rất bạo lực rất huyết tinh, nàng đi đến đâu ở đó có huyết tinh bắn ra.

Máu tươi, tứ chi gãy rụng bay đầy trời...

Tiểu ma nữ này, tuyệt đối không phải võ giả Lục cấp, mẹ kiếp, ai đã báo cáo tin tức này vậy, nói nàng là Lục cấp, Lục cấp có thể mạnh như vậy sao? Tuyệt đối là ngoài Cửu cấp.

Còn nữa, tiểu ma nữ này tuyệt đối không phải võ giả bình thường, ra tay rất tàn nhẫn, mỗi một chiêu đều làm cho người ta mất đi năng lực hành động, thậm chí là trí mạng, đây là chuyện võ giả làm không được, nữ võ giả lại càng không được.

Còn tên thiếu niên kia, không phải võ giả, nhưng hắn còn khó chơi hơn võ giả rất nhiều, tiền thuật như thần, mỗi một mũi tên đều làm cho một người mất đi năng lực hành động, thậm chí còn có thể một mũi tên bắn trúng hai con nhạn, không, phải nói là hai người.

Tiền thuật của thiếu niên này như thần, theo cách nghĩ của bọn họ, dù hắn có uy lực mạnh hơn nữa, nếu bị người ta vây vào bên trong, đến lúc đó vật lộn cận thân, dù tiền thuật có cao minh hơn nữa cũng chỉ là phế vật.

564. Chương 565: Tiền Thuật Men (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 565: Tiền thuật men (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nhưng tọa kỵ của thiếu niên này là một con sư tử, hiện tại có thể khẳng định đây không phải là con sư tử bình thường, nếu là sư tử bình thường, có thể linh hoạt như vậy sao? Có thể trong tình cảnh bị nhiều người vây đánh như vậy lại có thể nhẹ nhàng tránh thoát, nó có thể bình thường sao?

Đây tuyệt đối không phải bình thường!

Bắt con sư tử này đã quá sức, còn phải ứng phó với công kích sắc bén của thiếu niên trên người nó, lại càng cố sức thêm. Thời gian qua đi, người vây bắt càng ngày càng ít, bởi vì những người kia bị công kích của thiếu niên làm tổn thương, đang nằm trên mặt đất, hoặc là trên vách tường.

- Con sư tử này của Diệp Lăng cũng không tệ, phối hợp với tiền thuật của hần, đây tuyệt đối là tồn tại đáng sợ.

Lý Nguyệt nhìn thấy cảnh trước mặt, trong nội tâm nói thầm.

- Đến người rồi!

Lý Nguyệt đã giết đến tên tiểu Đô Thống trước mặt, toàn thân nàng nhuốm máu, sát khí mười phần.

- Không nên, không nên giết ta!

Tiểu Đô Thống kinh hoảng hô lên, hần bị sát khí của Lý Nguyệt hù dọa.

...

Lý Nguyệt không nói gì, trực tiếp dùng một kiếm đâm xuyên qua yết hầu của tên tiểu Đô Thống, máu tươi bắn ra.

- Tiểu Đô Thống chết rồi, tiểu Đô Thống chết...

Sau khi nhìn thấy tên tiểu Đô Thống chết đi, những binh lính kia bắt đầu ném bỏ binh khí áo giáp, không dám đối kháng với bọn người Diệp Lăng nữa, bọn họ bị hù dọa vỡ mật, âm thanh kêu la trên mặt đất, làm cho bọn họ càng thêm sợ hãi.

- Các người nên tìm tiền thuốc men trên người của tên tiểu Đô Thống, sau này con mắt phải sáng một chút, đừng để gặp phải tiểu ma nữ như tỷ tỷ của ta.

Diệp Lăng lưu lại câu cuối cùng, sau đó cùng Lý Nguyệt cười lên người sư tử rời đi.

Lý Nguyệt nghe Diệp Lăng nói thế, chỉ là tức giận liếc nhìn, sau đó không để ý tới Diệp Lăng.

Những binh sĩ đang kêu rên kia cũng nhìn, mà những người đứng xung quanh cũng nhìn, đều bị những lời của Diệp Lăng làm xấu hổ, bọn họ cảm thấy hần so với tiểu ma nữ, hình như còn đáng sợ hơn một chút, bởi vì đại bộ phận binh sĩ bị thương là do hần gây ra.

Nhưng mà, may mắn là tỷ đệ tiểu ma nữ đã hạ thủ lưu tình, đại bộ phận những binh sĩ này chỉ bị trọng thương, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, nhất là những người bị thương với làn tên, cũng không có người chết, chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian ngắn là khỏi hẳn.

- Ba!

Trong phủ đệ Nha Tướng trong Mục Dương trấn, trong thư phòng, một trung niên nhân vỗ một cái mạnh lên một cái án, mọi người nhìn biểu hiện trên mặt của hần, biết hần vỗ án là vì hần rất giận.

- Các người nói, hai thiếu niên nam nữ hai mươi tuổi, lại có thể đánh tan hơn bốn trăm người các người, lại còn bị người ta giết chết tiểu Đô Thống của các người?

- Vâng...

Tên tiểu binh trước mặt không dám thở mạnh, khúm núm đáp lời.

- Phế vật, các người đều là phế vật sao? Bình thường khi huấn luyện các người đã làm gì, Tham Lang quân đoàn chúng ta nuôi đám phế vật các người làm gì! Hơn bốn trăm người, lại bị hai người đánh tan, mà người ta lại hạ thủ lưu tình, cho nên mới bảo lưu cái mạng nhỏ của các người.

Trung niên nhân kia vẫn còn tức giận.

...

Tiểu binh không dám nói lời nào, bảo trì trầm mặc.

- Có biết tại sao xảy ra xung đột này hay không?

Trung niên nhân kia hỏi.

- Không biết, phía dưới đều nói là do tiểu ma nữ chém đứt tay chân hơn mười huynh đệ, cho nên tiểu Đô Thống mới ra mặt.

Hiện tại tiểu binh không dám nói do chính bọn họ gây chuyện thị phi, đồng thời còn cho hơn hai vạn kim tệ làm tiền thuốc men chứ.

- Hừ! Mặc kệ hai người này là ai, giết người của ta, lại làm tổn thương nhiều người như vậy, vấn đề này không thể bỏ qua như vậy được! Không giết bọn họ, quân uy của Tham Lang quân đoàn quân chúng ta sẽ không còn!

Trung niên nhân lạnh lùng nói:

- Triệu tập đội ngũ, đuổi theo hai nam nữ kia.

- Vâng!

Cứ như vậy, bộ đội tinh duệ nhất của Mục Dương trấn đã xuất phát, đuổi theo giết hai người Diệp Lăng, bọn họ không cầu viện bộ đội của nơi khác, bởi vì bọn họ cảm thấy rất mất mặt, sẽ làm cho người khác chê cười.

Mà bọn họ cũng có lòng tin sẽ bắt được hai người này, bởi vì bọn họ cảm thấy tuổi của hai người không lớn, cường thịnh nhất cũng chỉ đạt Địa cấp sơ giai, dù là hai Địa giai cao thủ bọn họ cũng có lòng tin bắt được.

Bọn là bộ đội tinh duệ nhất, tám võ giả Cửu cấp, dù là trong Tham Lang quân đoàn, cũng không quá kém, dù sao Mục Dương trấn cũng là trọng trấn.

Hai người Diệp Lăng cũng không biết ở đằng sau có người đang truy tung, không biết những người này lại không chịu buông tha, hơn nữa còn phái ra bộ đội tinh duệ, muốn tiến hành giết mình.

Bình thường trong tình huống như vậy, chuyện này cũng không phải do bọn Diệp Lăng khơi mào, đã trả hơn hai vạn kim tệ là tiền thuốc men. Đổi lại là bất cứ quân đội nào cũng sẽ cho chuyện này trôi qua, sẽ không tiếp tục truy cứu, chỉ đem hai người Diệp Lăng vào danh sách người không được hoan nghênh mà thôi.

Cũng bởi vì cách nghĩ này, bọn người Diệp Lăng rất tự nhiên tự tại, sau khi chạy được một đoạn, lại chọn ngay một ngọn núi nhỏ xinh đẹp, tìm một dòng suối nhỏ, cắm trại ở gần đó.

Vết máu trên người của hai người, chủ yếu là từ trên người Lý Nguyệt, Diệp Lăng ở bên cạnh Lý Nguyệt, khi đó sau khi đánh xong liền nhảy lên người sư tử, hai người cùng cưỡi sư tử, cho nên cũng đụng chạm vào nhau.

Những vết máu này đã được Diệp Lăng dùng tinh lọc trận, hai người còn giúp sư tử tẩy trừ rất nhiều thứ dơ bẩn, không cần tắm rửa.

Nhưng lúc này Diệp Lăng lại cởi sạch quần áo, nhảy vào trong dòng suối tắm rửa, đương nhiên, hắn không cởi đồ lót, hắn còn không cởi mở như vậy.

Dù là như vậy, Lý Nguyệt nhìn thấy Diệp Lăng bây giờ, cũng ngượng ngùng dời ánh mắt đi, ngồi bên đống lửa, chuẩn bị nướng đồ vật làm buổi tối.

Vào lúc đó, đột nhiên Lý Nguyệt có một loại ảo giác, thời gian nàng đi cùng với Diệp Lăng, đó là đoạn thời gian mà nàng vĩnh viễn không bao giờ quên.

Nếu như nói, lúc đó Diệp Lăng không lừa gạt mình, mà thực lòng nói với mình như vậy, khi đó thật tốt, đáng tiếc hắn không phải, nhưng mà, cảm giác này thật tốt... Ai! Ta làm sao thế này, chẳng lẽ ta thích tên hỗn đản này? Không, không có khả năng, ta hận hắn! !

- Hừ!

Lý Nguyệt hừ lạnh, dùng sức ném một tảng đá, ném vào trong rừng cây, hù dọa đám chim bay lên.

- Oa, Lý Nguyệt, Lý Nguyệt, mau nhìn, mau nhìn.

Âm thanh của Diệp Lăng từ đằng sau vang lên, làm cho Lý Nguyệt từ trong suy nghĩ tỉnh lại.

- Người có chuyện gì sao?

Lý Nguyệt xụ mặt, muốn làm cho Diệp Lăng khó chịu một chút, nhưng sau khi nàng nhìn Diệp Lăng, miệng nàng mở lớn.

- Cái này... Cái này...

565. Chương 566: Đại Khai Sát Giới (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 566: Đại khai sát giới (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-Cái này ah, làm súp đầu cá.

-Có cái nồi nào lớn như vậy sao?

Lý Nguyệt mở miệng hỏi, con cá này quá lớn, đầu cá cũng rất lớn, nồi nào chứa nổi.

-Người yên tâm, ta có!

Diệp Lăng lấy ra một cái nồi sắt, thật đúng là rất lớn, coi bỏ cả con cá vào, cũng không thành vấn đề.

-Nha!

Trong lòng Lý Nguyệt nói ra, người là lão bản của tiệm tạp hóa à.

Rất nhanh, Diệp Lăng lấy ra một cái đại chảo (siêu bếp), dùng đại chảo mới có thể sử dụng bát tô, bắt đầu đặt đầu cá lên, nổi lửa lên, thêm chút củi, Diệp Lăng đi đến phụ cận để kiếm củi, để dành dự trữ một chút.

Đồng thời, thời điểm đang làm súp đầu cá, Diệp Lăng ở bên cạnh xử lý con cá, loại bỏ xương, cắt thịt cá thành nhiều mảnh, sau đó đặt lên nướng. Không lâu sau, thịt cá bắt đầu phát ra từng làn hương thơm nức mũi, thịt của con cá này rất không tồi, là một con cá cực phẩm.

Rất nhanh, Diệp Lăng và Lý Nguyệt đã chứng minh điều đó, hai người ăn thịt cá nướng, chấm chút dấm chua thì đúng là mỹ vị, lại thêm đầu cá nấu súp, quá ngon miệng.

Lúc này, cho dù như thế, bọn họ đã ăn hết con cá và các bộ phận nhỏ, đầu cá và thịt cá còn thừa rất nhiều, Diệp Lăng đã cắt nó vào không gian giới chỉ, bảo tồn chúng hoàn hảo.

Bữa ăn tiếp theo họ vẫn có thể ăn nó, ăn cho đến khi nào chán thì thôi!

Thời gian kế tiếp, chính là ngủ, nhưng Lý Nguyệt lại lôi kéo Diệp Lăng đi lên núi, bởi vì nàng muốn cùng Diệp Lăng ngắm trăng một hồi, đúng lúc hôm nay là đêm trăng tròn, mà muốn ngắm trăng đương nhiên phải lên càng cao càng tốt.

Tuy đối với Diệp Lăng lên cao hay ở dưới thấp cũng không ảnh hưởng gì, ánh trăng vẫn không có gì khác, nhưng Lý Nguyệt lại không đồng ý, nhất định phải lên đỉnh núi ngắm ánh trăng.

Diệp Lăng lúc ấy nói, muốn đi thì người đi đi, ta không đi!

Kết quả, Lý Nguyệt lại nói, người đừng quên, ta là con tin do người bắt cóc tới, người nhất định phải trông chừng ta!

Diệp Lăng phiền muộn, mình đúng là đạo phỉ a, nhưng cũng không phải là bảo mẫu!

Cuối cùng Diệp Lăng vẫn bị Lý Nguyệt kéo lên đỉnh núi, ở trên đỉnh núi, hai người ngồi chung trên một tảng đá lớn, ngắm ánh trăng thật lâu, thật lâu!

Diệp Lăng cũng không biết mất bao lâu, bởi vì hắn đã đi tìm Hiên Viên Bằng nói chuyện phiếm, Diệp Lăng dựa vào người Lý Nguyệt, Diệp Lăng ngủ không biết trời trăng gì, nàng chỉ cần Diệp Lăng ở bên cạnh nàng là được rồi, yêu cầu của nàng chỉ đơn giản như vậy.

Trời càng ngày càng tối, Lý Nguyệt cũng không để ý, tựa vào Diệp Lăng ngủ say, một lần nữa nàng có thể khẳng định, lúc Diệp Lăng ngủ, trên người của hắn phát ra một cổ nhiệt lượng ôn hòa, làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái.

Nàng có chút sợ hãi, sợ mình thích loại cảm giác này, đến lúc đó muốn rời khỏi Diệp Lăng chỉ sợ rất khó!

Ta không muốn thích hắn, ta không muốn...

Mang theo suy nghĩ này, Lý Nguyệt cũng tiến vào mộng đẹp, ngay cả lúc đang ở trong mộng, nàng cũng mơ thấy mình và Diệp Lăng ở cùng một chỗ, hai người tay trong tay, ở cùng một chỗ...

-Rống!

Rống lên một tiếng giận dữ.

-Tiểu sư tử, đừng làm rộn!

Lý Nguyệt nói mơ.

-Rống!

Lại rống một lần nữa.

Lý Nguyệt cảnh giác tỉnh lại, nàng có thể cảm giác được sư tử gào thét như thế là do nó cảm thấy nguy hiểm, nó cảm thấy nguy hiểm đang tiến đến gần, bất kể là dã thú hay là ma thú, khả năng cảm nhận nguy hiểm linh mẫn hơn con người rất nhiều.

Thời điểm Lý Nguyệt mở mắt, nhìn thấy hỏa hồng sư tử đang nhìn dưới núi rống lên, đang trong tư thế đề phòng.

-Có địch nhân?

Lý Nguyệt nhú mày, lúc này nàng đã có thể cảm thấy có người đang tiến lại gần mình, hơn nữa số lượng rất nhiều.

Ngọn núi nhỏ bị địch nhân vây quanh, mình lựa chọn ở trên đỉnh núi, đây chính là cơ hội tốt để địch nhân vây quanh!

-Diệp Lăng, mau tỉnh lại!

Lý Nguyệt rút kiếm đi đến bên người Diệp Lăng, dùng một cước đá vào người Diệp Lăng, muốn làm cho hắn tỉnh lại, cho dù ngủ như chết, dưới động tác như vậy, chắc chắn phải tỉnh lại.

Vào lúc này Lý Nguyệt chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình, dùng phương thức bạo lực nhất để gọi Diệp Lăng tỉnh lại, mà nàng cũng biết, Diệp Lăng sẽ không bị gì, hắn không vì một cước này mà bị thương.

Nhưng mà, Lý Nguyệt rất là ngạc nhiên khi phát hiện, Diệp Lăng vẫn như cũ, không tỉnh dậy, hắn đang ngủ mê.

Cái này, đây là người nào thế này!

-Ồ, tại sao ta cảm thấy có chút mê muội?

Trong mộng, Diệp Lăng đang ở cùng Hiên Viên Bằng véo nhau, hai người đang sống mái với nhau, hắn vừa vận tránh thoát công kích của Hiên Viên Bằng.

Thời điểm hai người đang véo nhau, uốn éo thân thể, không có chút nào bộ dáng của cao thủ, giống như tiểu hài tử đang đánh nhau.

May mắn, đây là trong mộng, bằng không, hình tượng thánh nữ của Hiên Viên Bằng nhất định sẽ làm cho người ta mở rộng tầm mắt, trong nội tâm hoài nghi nàng có phải là thánh nữ hay không.

Hiên Viên Băng hình như rất thích cảm giác này, nàng muốn ở trong hiện thực làm thử với Diệp Lăng, đương nhiên sẽ không ở bên ngoài, mà là trong khuê phòng.

-Sao thế?

Hiên Viên Băng dừng lại, áp vào trên người Diệp Lăng, ôn nhu hỏi thăm.

-Hình như ở bên ngoài Lý Nguyệt đụng vào ta, mặc kệ nàng, chắc không có chuyện gì.

Diệp Lăng thuận miệng nói ra, sau đó tiếp tục quật ngã Hiên Viên Băng.

Hắn cũng không rõ vì sao mình lại làm vậy với Hiên Viên Băng, trước kia hình như là vì mình chơi xấu, sau đó đánh nhau với Hiên Viên Băng, sau đó Hiên Viên băng không có việc gì liền tìm mình đánh nhau một trận, hình như chuyện cứ như thế mà diễn ra.

Diệp Lăng cảm thấy, nếu mình bị người khác nhìn thấy sẽ ra sao? Vậy thì rất mất mặt. Đúng vậy, hắn thường xuyên ở cùng một chỗ với Hiên Viên Băng, có đôi khi, song phương còn có thể cần đối phương.

May mắn, điều này đang diễn ra trong mộng, sẽ không có đau nhức, cũng không lo lắng lưu lại vết thương.

-Ồ, gặp nguy hiểm? Hiên Viên Băng, ngày mai sẽ tới tìm ngươi, ta đi trước!

Đột nhiên Diệp Lăng kích linh, sau đó lưu lại, rời khỏi giấc mơ, đơn giản mà nói thì đó là tỉnh lại.

Thời điểm Diệp Lăng tỉnh lại, nhìn thấy Lý Nguyệt đang ngăn cản trước mặt mình, hình như đang bảo vệ mình, còn có rất nhiều người, hơn nữa tất cả đều là cao thủ.

Hình như mình cũng bị cao thủ vây quanh!

-Có chuyện gì đang xảy ra? Lý Nguyệt, ngươi lại đi trêu hoa ghẹo nguyệt nữa à.

Diệp Lăng không hiểu tình huống bây giờ, bộ dạng khi hắn tỉnh lại, hắn vẫn cho rằng đây nhất định là chuyện tốt do Lý Nguyệt gây ra.

-Đi chết đi!

Lý Nguyệt tức giận trả lời.

-Ồ? Ngươi rốt cục cũng tỉnh rồi sao?

-Ấn! Tỉnh rồi, bị nhiều người như vậy làm bực tỉnh.

Diệp Lăng gật đầu nói:

-Nữ nhân đúng là tai họa, đi đến đâu cũng trêu chọc nam nhân.

-Ngươi dám nói lại lần nữa không, những người này không phải ta trêu chọc đến!

Lý Nguyệt quay đầu lại nhìn nhìn chằm chằm vào Diệp Lăng, bộ dáng giống như muốn ăn thịt người.

-Chẳng lẽ là ta? Không có khả năng, những người này đều là nam nhân, nếu là nữ nhân, ta sẽ thừa nhận là ta làm.

Diệp Lăng nói ra.

...

Lý Nguyệt trầm mặc, đây là một tên đàn, tình huống như hiện giờ mà ngươi còn chưa hiểu gì sao? Ngươi không biết người ta vì sao lại tới đây sao?

566. Chương 567: Đại Khai Sát Giới (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 567: Đại khai sát giới (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-Các người còn nói không có, ta hỏi người, có phải người chính là tiểu ma nữ Lý Nguyệt hay không?

Một trung niên nhân đi ra nói, hẳn chính là tên Nha Tướng lúc trước đã nổi giận trong phủ đệ.

-Nhìn xem, quả nhiên người ta vì người mà tới đây.

Sau khi Diệp Lăng nghe xong, hẳn liền khẳng định những người này là do Lý Nguyệt trêu chọc.

-Câm miệng!

Lý Nguyệt giận dữ nói.

...

Diệp Lăng che miệng lại, bộ dạng của hắn ý nói ta sẽ không nói thêm lời nào.

...

Lý Nguyệt nhìn thấy Diệp Lăng như vậy, liền vô lực lắc đầu, sau đó quay đầu nhìn tên trung niên nhân kia.

-Các người là người của Mục Dương trấn?

Lý Nguyệt bắt đầu hỏi thăm, trong âm thanh không có bất kỳ vẻ sợ hãi nào, cho dù có đối mặt thiên quân vạn mã nàng cũng chưa từng sợ hãi qua, huống chi chỉ có một đám người như vậy.

-Đúng vậy, tiểu ma nữ quả nhiên có phách lực, ta chính là Nha Tướng Hawke trấn thủ Mục Dương trấn, thuộc Tham Lang quân đoàn.

Thì ra trung niên nhân kia chính là Nha Tướng Hawke, hẳn lãnh đạm giới thiệu chính mình.

-Nha Tướng Hawke, không biết các người tới đây làm gì, tại sao lại vây quanh chúng ta?

Lý Nguyệt hỏi thăm rất lạnh nhạt, lạnh lùng nhìn binh sĩ tinh anh bốn phía.

-Hừ! Chuyện này còn cần ta nói rõ ra sao?

Hawke hừ lạnh, Lý Nguyệt lãnh đạm làm cho hắn cảm thấy không quen, quá trấn định.

-Thỉnh chỉ giáo!

Lý Nguyệt chỉ nói ra ba chữ, vẫn biểu lộ lạnh nhạt, làm cho Hawke cảm thấy kinh ngạc.

Hắn hành quân chiến tranh đã gặp qua nhiều người, nhưng loại người như Lý Nguyệt hẳn rất ít gặp được, nhưng đó đều là những Đại Tướng thân kinh bách chiến, mà cảm giác của đám người này, còn không bằng cả tiểu ma nữ Lý Nguyệt.

Nàng mới bao nhiêu tuổi chứ, nhiều nhất mới chỉ hai mươi tuổi, mà những người kia đều là những lão già bảy tám mươi tuổi, trải qua rất nhiều thời gian lịch lãm rèn luyện mới có thể có được, mà tiểu ma nữ này lại có cảm giác này, chuyện này đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Bất kể thế nào, tiểu ma nữ này tuyệt đối không phải là người bình thường.

Còn tên thiếu niên bên cạnh, giống như không cảm thấy có chút nguy hiểm nào, không biết đồn đãi có đúng hay không, tiền thuật của hắn mạnh như vậy sao?

-Các người làm tổn thương nhiều người của chúng ta như vậy, lại còn giết một tiểu Đô Thống của chúng ta, các người thấy chuyện này nên tính toán thế nào? Nếu muốn không giết các người, hãy báo ra lai lịch của mình, chúng ta sẽ bàn bạc lại với nhau.

Hawke lạnh lùng nói, hẳn muốn dò hỏi thân phận của hai người Diệp Lăng.

Tiểu ma nữ Lý Nguyệt gây cho hán cảm giác rung động, làm cho hán phải nhìn thẳng mà nói chuyện, nếu đừng phải thể lực mạnh mẽ, hán còn phải lấy lòng Lý Nguyệt.

-Ta chỉ là một người bị bắt cóc.

Lý Nguyệt không muốn nói cái gì, nàng không muốn làm bại lộ thân phận của Diệp Lăng.

-Bắt cóc? Ai?

Hawke sững sờ, về vấn đề này, hán vẫn chưa nghe ai thông báo.

-Ta! Là ta đã bắt cóc nàng, ta là cướp!

Diệp Lăng lập tức nhắc tay nói.

-Người cảm thấy rất vinh quang sao?

Lý Nguyệt lên tiếng hỏi.

-Ân, ta là một tên cướp rất vinh quang, ta rất quang minh chính đại!

Diệp Lăng gạt đầu, hán nói ra một câu mà người bình thường tuyệt đối không dám nói.

Làm cướp mà vinh quang, còn quang minh chính đại, người đúng là vô sỉ mà!

-Nếu đã không chịu nói, ta đành phải bắt các người lại rồi nói sau!

Hawke biết rõ hai người Diệp Lăng không muốn nói ra thân phận của mình, hán cũng không sao cả, hán cảm thấy bắt hai người Diệp Lăng trước rồi sau đó từ từ hỏi cũng không muộn.

-Đợi một chút!

Diệp Lăng phát tay, lên tiếng nói.

-Xin hỏi có vấn đề gì sao?

Hawke lúc này rất lễ phép, hình tượng này của hán giống như song phương không phải đang đối chọi với nhau.

-Ta hỏi một câu đề, có phải các người cảm thấy tiền thuốc men không đủ, cho nên muốn kiếm ta đòi thêm hay không?

Diệp Lăng dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn đám người này.

-Tiền thuốc men? Hừ, danh dự của Tham Lang quân đoàn chúng ta bị các người chà đạp như vậy, các người cảm thấy chúng ta sẽ vì một chút tiền thuốc men mà tha cho các người sao?

Hawke nghe được ba chữ tiền thuốc men thì ngẩn ngơ, hán vẫn chưa biết được tin tức Diệp Lăng đã cho tiền thuốc men rồi, nếu hán biết rõ, có lẽ chuyện này sẽ không biến thành như vậy.

-Nếu không phải vì tiền thuốc men, các người tới đây làm gì?

Diệp Lăng hỏi.

...

Người ta nói lâu như vậy, hán còn chưa rõ sao? Đi tới đây là để bắt các người chứ làm gì.

-Đồ dân! Bọn họ đến bắt chúng ta, có lẽ còn muốn giết chúng ta!

Lý Nguyệt tức giận nói.

-Tại sao các người vẫn dây dưa không dứt thế, chuyện này vốn là các người sai trước, đừng có lại phiền chúng ta, nếu không, kết quả không chỉ bị thương đơn giản như vậy!

Diệp Lăng nhú mày, nói rất lạnh nhạt.

-Ha ha...

Sau khi nghe lời này của Diệp Lăng, bốn phía vang lên tiếng cười diên cuồng, bọn họ cảm thấy đây là một câu truyện buồn cười nhất mà mình nghe được, một tên tiểu tử mà dám ở trước mặt của bọn họ kêu gào, hần dựa vào cái gì?

-Tiểu tử, người rất hung hăng cần quấy, nhưng muốn hung hăng cần quấy phải có bốn sự, nếu không có bốn sự, kết cục của người rất bi thảm.

Hawke rất khinh thường nhìn xem diệp làng, hần khinh thường diệp Lăng hung hăng cần quấy, cho rằng Diệp Lăng không tự lượng sức.

-Hung hăng cần quấy? Ta không phải, ta chỉ nói sự thật thôi, mà ta cũng có bản lĩnh thực tế, chí ít ta có bốn sự giải quyết toàn bộ các người!

Diệp Lăng nói rất lạnh nhạt.

-Lão đại, không nên nói nhiều với bọn chúng, trực tiếp xông lên, giết hần trước, bắt tiểu ma nữ này lại, nàng đúng là một vưu vật, hắc hắc...

Một người vừa cười vừa nói.

-Đúng vậy a, đúng vậy a, tiểu ma nữ này quá mê hoặc người ta a...

-Lão đại, đến lúc đó người lên trước, sau đó sẽ tới lượt chúng ta...

Lý Nguyệt đứng dưới ánh trăng rằm, đồng tử màu bạc trở nên yêu dị, lúc này nàng có thể nói là không thua bất cứ nữ nhân nào, dung nhan khuynh đảo chúng sinh.

Nhưng mà, có thể khuynh đảo chúng sinh, không phải là thứ nàng muốn, cũng không có nghĩa là nàng thích bị đám người này đùa giỡn.

Sắc mặt Lý Nguyệt càng ngày càng lạnh như băng, trên người phát ra từng đợt sát khí, sát khí lạnh như băng giống như biến thành gió lạnh trong đêm, làm cho người ta cảm thấy trong lòng rét lạnh.

Giờ phút này, ai cũng có thể nhìn ra, nàng muốn đại khai sát giới!

-Vào!

-Vào!

-A!!!

-A...

Chỉ nghe được vài âm thanh xé gió, sau đó là tiếng người kêu lên thảm thiết.

Những người vừa mở miệng đùa giỡn Lý Nguyệt, hiện tại chỗ yết có một mũi tên, mũi tên bắn xuyên qua yết hầu của bọn họ, vừa nhìn là đã biết những người này phải chết không thể nghi ngờ.

Mà lúc này, mọi người mới phát hiện, trong tay Diệp Lăng đã xuất hiện một cây cung, mà những mũi tên vừa rồi là do hần bắn ra.

-Nếu các người đã muốn chết, ta sẽ tiễn các người một đoạn!

Giờ phút này ngữ khí của Diệp Lăng biến thành rất đáng sợ, bởi vì đối với những người này, đây chính là tiếng kèn tiễn đưa người chết!

-Hừ!

Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng một cái thật sâu, sau đó hừ lạnh một tiếng, trực tiếp nhảy vào trong đám người này.

Cũng giống như lần trước, nơi Lý Nguyệt đi qua đều là một cảnh huyết tinh, nhưng lần này khác lần trước, lần này mỗi chiêu của Lý Nguyệt đều là trí mạng, không cho người ta bất cứ cơ hội sống sót nào.

567. Chương 568: Đại Khai Sát Giới (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 568: Đại khai sát giới (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Dùng thực lực của Lý Nguyệt, có thể bị những người này làm bị thương, nhưng lúc này lại không bị thương chút nào, nàng tránh né để không bị thương, đây chính là thói quen mà Lý Nguyệt đã tập từ rất sớm.

Trong thời gian tòng quân, Lý Nguyệt đã trải qua nhiều tình huống như vậy, có một lần nàng bị trọng thương chí tử, nhưng sinh mệnh lực của nàng rất ương ngạnh, cuối cùng vẫn sống lại.

Lý Nguyệt bị thương nhiều như vậy, trên người nhất định sẽ có rất nhiều vết thương, điều này sai, dù sao Lý Nguyệt cũng là nữ hài tử, cho nên nàng dùng thuốc chữa thương cao cấp nhất, cho nên không lưu lại bất kỳ vết thương nào.

Bằng không, khắp người nàng sẽ đầy sẹo!

Nhưng bây giờ, Lý Nguyệt vốn có ý nghĩ là mình sẽ bị thương, nhưng lúc này làm cho nàng ngoài ý muốn, nàng không bị chút tổn thương nào, mà nàng minh bạch đó không phải là vận khí của nàng, là vì Diệp Lăng đã thủ hộ nàng. Thời điểm có người sắp làm nàng tổn thương, sẽ xuất hiện một mũi tên giết chết người nọ, có người chú ý điểm này của Diệp Lăng, cho nên vây giết Diệp Lăng, chỉ là, Diệp Lăng vẫn rất thành thạo, đồng thời có thể đánh tan đám người vây giết, mà hắn còn có thể giải vây cho Lý Nguyệt.

Diệp Lăng vẫn cười lên người sư tử, cũng vì điều này, có người cho rằng nguyên nhân hắn linh động là vì Diệp Lăng cười lên người sư tử, nhưng nếu để Diệp Lăng nói, có lẽ sẽ linh động hơn một chút, nhưng mà, hắn sẽ hơi phân tâm một chút.

Vì ngăn cản Diệp Lăng, có người đã đánh chủ ý lên người con sư tử, nhưng bọn họ rất nhanh phát hiện ra vấn đề, con sư tử này rất khó chơi, không chỉ da dày, lực lượng và tốc độ cũng rất mạnh, phá tan đám người chặn đánh rất đơn giản.

Sự thật cũng chứng minh điểm này, nếu sư tử muốn đối phó những người này, hoặc là dùng trảo, hoặc là dùng hàm răng, nhưng nó không ăn bất cứ bộ phận nào của những người này.

Bởi vì Diệp Lăng đã dạy cho nó, không cho nó ăn thịt của bất cứ người nào cho nên dưỡng thành thói quen, nó chỉ có thể ăn thịt dã thú, nhưng mà, tình huống như vậy càng làm sư tử rất ưa thích, nó thích ăn thịt dã thú hơn nhiều.

Rất nhanh, Hawke liền phát hiện, mình dẫn theo mấy trăm binh sĩ tinh anh, đang lần lượt ngã xuống, trong hai người này, đáng sợ nhất chính là thiếu niên vô hại kia.

Vào lúc đó, độ khó chơi của Diệp Lăng đã cao hơn Lý Nguyệt, là mấu chốt của thắng bại!

Trốn hay không trốn? Nếu tiếp tục như vậy, ngay cả mình cũng có thể bị mất mạng.

Hawke đang do dự, hắn chỉ do dự một chút, hai người Diệp Lăng đã đánh giết được thêm mấy người.

Không cần cân nhắc!

Hawke nhanh chóng không cần cân nhắc, bởi vì hai người Diệp Lăng đã giúp hắn quyết định, hiện giờ chỉ còn lại vài người, đã chạy không thoát...

-Các người là người phương nào?

Hawke hỏi câu cuối cùng.

-Chúng ta chỉ đi đường của mình! Chuyện ngày hôm nay sẽ không phát sinh nếu Tham Lang quân đoàn các người không chặn giết chúng ta.

Lý Nguyệt lạnh nhạt nói, sau đó dùng một kiếm chém chết Hawke. Địa cấp cấp cao, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, rốt cuộc tiểu ma nữ là người này, còn thiếu niên kia...

Hawke đến cuối cùng cũng không biết được vấn đề này, hẳn bị người ta giết mà cái gì cũng không biết!

Sau khi chiến đấu chấm dứt, hai người Diệp Lăng liền thu dọn chiến trường một chút, thu hồi tất cả binh khí, Diệp Lăng muốn làm gì, hẳn chỉ cần một ít kim loại mà thôi.

Cuối cùng bọn họ cũng rời đi, hai người không có biện pháp thu dọn sạch sẽ nơi này, mà cũng không cần quét dọn, ai phát hiện thì phát hiện, đến lúc đó mình đã rời khỏi nơi này từ lâu, rời khỏi phạm vi của Tham Lang quân đoàn.

Hai người Diệp Lăng không thể tưởng tượng ra chuyện kế tiếp, chuyện này sẽ phát triển theo một hướng mà tất cả mọi người đều khiếp sợ, chuyện này càng ngày càng nghiêm trọng, cho đến cuối cùng, hai người Diệp Lăng phải đối mặt với cả Tham Lang quân đoàn!

-Tiểu ma nữ, các người đã bị vây quanh, bỏ vũ khí xuống, không nên chống cự vô vị.

Một tiếng quát lớn vang dội trời đất xuất hiện.

Đây là một nơi dã ngoại hoang vu, không có bao nhiêu người, nhưng bây giờ lại có thiên quân vạn mã, đương nhiên, điều này hơi khoa trương một chút, nhưng đúng là người không ít, có năm sáu ngàn người.

Mà những người này toàn bộ đều là quân nhân, hơn nữa đều là những tướng sĩ tinh anh đã qua huấn luyện, là một đội quân tinh anh hiếm có trên đại lục, có được đội quân tinh anh như vậy chỉ có thể là đại quốc, đương nhiên kể cả tam đại đế quốc.

Trong tam đại đế quốc, đội quân tinh anh như vậy cũng là nhất lưu, sẽ không vì những việc nhỏ mà xuất hiện, có thể xuất hiện quy mô năm sáu ngàn người thế này, chắc chắn là có đại sự phát sinh.

Đúng vậy, chuyện này nhất định là đại sự, ít nhất là quân đội tinh anh này cảm thấy đúng vậy!

Đây là Osk thành ở phía bắc, mà Osk thành là thành thị nằm ở phía bắc của Tường không đế quốc, vị trí địa lý cụ thể là nằm chính giữa khu vực phía bắc và phía tây của đại thảo nguyên, nó có địa vị trung tâm.

Mà đội quân đóng ở đây đương nhiên chính là Tường Không đế quốc đệ ngũ quân đoàn Tham Lang quân đoàn, phiên hiệu Sói Xám, chẳng những Osk thành có tài nguyên phong phú, mà còn có địa hình phức tạp, cho nên đây chính là một chi bộ đội tinh anh của Sói Xám.

Đội quân Sói Xám xuất hiện ở chỗ này, là một việc ngoài ý muốn, bọn họ sẽ không xuất động, ít nhất sẽ không xuất động với quy mô lớn như vậy.

Thời điểm xuất động đội quân Sói Xám, dân chúng Osk thành đều cảm thấy có chút kỳ quái, không rõ đã phát sinh đại sự gì, chẳng lẽ ở gần đây có người làm phản? Hoặc nói, rốt cuộc đế quốc đã phái quân tới đây?

Dân chúng Osk thành đều cảm thấy hưng phấn, bởi vì bọn họ không thích Tham Lang quân đoàn hoành hành ngang ngược, dân chúng chính là thịt cá..., đội một tỳ, những chuyện này đối với Tham Lang quân đoàn mà nói, chỉ là một chuyện thường ngày.

Mà loại hiện tượng này không chỉ xuất hiện tại Osk thành, mà là toàn bộ khu vực phía bắc của Tường Không, trong phạm vi khống chế của Tham Lang quân đoàn, hiện tượng này rất phổ biến.

Bầu không khí này đã hình thành từ vài chục năm trước, thời điểm lúc trước, Tham Lang quân đoàn là một chi bộ đội kỷ luật nghiêm minh, nếu không nó không thể trở thành Tường Không đế quốc đệ ngũ quân đoàn.

Nghe nói, hơn mười năm trước, quân đoàn trưởng trước đó qua đời, con trai trưởng của quân đoàn trưởng thừa kế quân đoàn, bắt đầu thay lòng đổi dạ, sau đó, Tham Lang quân đoàn đã biến đổi thành như ngày nay.

Thời điểm này, đế quốc đã chú ý tới, nhưng có khổ mà không dám nói, Tham Lang quân đoàn là thế lực thâm căn cố đế ở phương bắc, nếu trừng trị nhất định sẽ xảy ra động loạn.

Đế quốc chỉ có thể đợi đến lúc căn cơ của Tham Lang quân đoàn bị dao động, khi đó là thời điểm bắt đầu trừng trị.

Dù hiện tại dân chúng không ủng hộ Tham Lang quân đoàn, nhưng thế lực của Tham Lang quân đoàn vẫn còn rất mạnh, nếu muốn trừng trị khối u ác tính này, nhất định sẽ xảy ra động loạn, đây chính là điều mà Tường Không đế quốc không muốn nhìn thấy.

Đồng thời, hiện tại Triệu Nhã Nhu cũng không có thời gian quản nơi này, nàng chỉ vừa mới củng cố quyền lợi của mình, trong thời gian ngắn sẽ không động đến phương bắc này, trừ khi xuất hiện một cơ hội không thể tưởng được.

Nhưng mà, khả năng xuất hiện cơ hội này rất thấp, cho nên, Tham Lang quân đoàn vẫn tiếp tục làm thoả hoàng đế của họ, tiếp tục làm mưa làm gió ở phía bắc Tường Không đế quốc.

568. Chương 569: Tu Luyện (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 569: Tu luyện (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Trên địa bàn của họ, không người nào dám đối đầu với họ, bằng không dù là thiên hoàng lão tổ cũng phải ăn chút đau khổ, trong hoàn cảnh như vậy, lại xuất hiện tình huống mà bọn họ không thể tưởng tượng nổi.

Một cặp thiếu niên nam nữ lại công nhiên khiêu chiến Tham Lang quân đoàn, ở Mục Dương trấn giết chết một tiểu Đô Thống, sau đó giết chết Nha Tướng đuổi giết bọn họ.

Thời điểm thu được tin tức này, Tham Lang quân đoàn ở khu vực Mục Dương trấn khiếp sợ, bọn họ bắt đầu tìm hiểu tin tức về nơi hạ lạc của hai người này, may mắn là hai người này hình như không có giấu diếm hành tung, hơn nữa còn mang theo một con sư tử rất dễ phân biệt.

Rất nhanh, Tham Lang quân đoàn đã tìm tới hai người, nhưng thật không ngờ, hai thiếu niên nam nữ này lại không có ý tứ khuất phục, tiếp tục “Phản kháng” bọn họ, vì vậy, song phương bắt đầu lâm vào tử cục.

Tham Lang quân đoàn muốn tiêu diệt hai thiếu niên nam nữ này, nhưng kết quả lại làm cho bọn họ không thể tưởng tượng được, chẳng những bọn họ không thành công, ngược lại lại bị hao binh tổn tướng.

Mà hai thiếu niên nam nữ này đương nhiên là Diệp Lăng và Lý Nguyệt, bọn họ cũng không ngờ chuyện này lại phát triển đến trình độ này, nhưng mà, hình như bọn họ không sợ hãi khi đối mặt, hơn nữa giống như muốn làm kẻ địch của Tham Lang quân đoàn.

Dưới tình huống bình thường thì Lý Nguyệt động thủ, Diệp Lăng chỉ phụ trách công tác hậu cần, ví dụ như động viên Lý Nguyệt, đương nhiên, không chỉ như vậy, nếu Lý Nguyệt không bị người ta đánh chết thì cũng bị hấn làm tức chết.

Diệp Lăng cho rằng làm công tác hậu cần là cực kỳ trọng yếu, nhưng cũng không phải là nhân vật ở một bên xem cuộc vui, hấn còn giúp Lý Nguyệt ngăn cản những vết thương trí mạng, đồng thời còn hỗ trợ trị liệu.

Đoạn đường này, hai người bọn họ không chỉ bị người ta bao vây chặn đánh một lần, tuy mỗi lần như vậy bọn họ đều tìm được đường sống trong chỗ chết, Lý Nguyệt cũng giết không ít người, chính thức trở thành tiểu ma nữ, nhưng chính cô ta cũng thụ không ít tổn thương, trong đó có một lần trọng thương suýt chết.

Nhưng mà, có Diệp Lăng ở bên cạnh, chỉ cần không chết, nhưng cho dù đã chết đi, hấn cũng có biện pháp trị liệu!

Sau mỗi cuộc chiến, thời điểm bồi hồi giữa thời khắc sống và chết, thực lực của Lý Nguyệt cũng tăng lên, nàng đã từ từ tiếp cận hàng ngũ Thiên cấp, còn ẩn ẩn sắp đột phá.

Lúc này kỳ thật Lý Nguyệt rất may mắn, đây là cơ hội tu luyện ngàn năm có một của nàng, có không biết bao nhiêu người đều hâm mộ nàng có cơ hội tốt như vậy.

Có một đối tượng đưa tới cửa để tu luyện: Tham Lang quân đoàn, lại có một thần thủ hộ mệnh là Diệp Lăng, cả hai kết hợp với nhau, thực lực của nàng bắt đầu tăng lên.

Muốn nói những tuyệt thế cao thủ kia, có người bảo hộ bản thân không bị giết chết, lại có cơ hội giãy dụa trong thời khắc sống chết, mà tính đặc thù của Diệp Lăng, không ai có thể thay thế, cũng không có ai có thể bắt chước hẳn.

Nhưng mà, trừ nhân tố Diệp Lăng ra, tiềm lực phát triển của Lý Nguyệt cũng rất trọng yếu, nếu là người bình thường, cũng không có cách nào đạt tới độ cao như Lý Nguyệt.

Bởi vì Diệp Lăng luôn ở bên cạnh phụ trợ, cho nên không ai xem trọng hẳn bằng Lý Nguyệt, lực chú ý của mọi người đều dồn vào trên người tiểu ma nữ Lý Nguyệt, Diệp Lăng phụ trợ chỉ là thứ yếu.

Đương nhiên, đó chỉ là cách nói tương đối, Tham Lang quân đoàn cũng không phải là phế vật, bọn họ đã sớm nhìn ra tầm quan trọng của Diệp Lăng, bọn họ biết rõ nếu không giết Diệp Lăng, thì tiểu ma nữ Lý Nguyệt sẽ tiếp tục sống sót.

Nhưng mà, muốn giết chết Diệp Lăng, chuyện này còn khó khăn hơn tưởng tượng của bọn họ rất nhiều, còn khó khăn hơn việc giết Lý Nguyệt rất nhiều, điều này đã làm cho bọn họ lâm vào bế tắc.

Trong tình huống bình thường, thời điểm có người đối phó Diệp Lăng, Lý Nguyệt sẽ trực tiếp giết người đó, không cho bất cứ người nào có cơ hội đến gần hẳn, chỉ biết sẽ không giết được Diệp Lăng nếu có Lý Nguyệt đứng ở trước mặt hẳn, rất khó đụng được Diệp Lăng.

Nói cho cùng, trận chiến này ngay từ đầu đã là tử cục.

Hiện tại, đội quân Sói Xám năm sáu ngàn người này, ở trên khu đất hoang này, lại chỉ bao quanh một thiếu niên và một thiếu nữ, đồng thời, còn có một con sư tử hùng tráng.

Thiếu niên và thiếu nữ đang vây quanh một đồng lửa, thiếu niên cầm một trường thương trong tay, đang nướng một con thỏ rất mập, dùng trường thương để nướng thỏ.

Thiếu niên này là Diệp Lăng, mà thiếu nữ chính là Lý Nguyệt, tiếng hô lúc trước thì không cần phải nói, chính là nói với bọn họ, nhưng hai người lại gạt bỏ sự tồn tại của đám người kia.

-Yên tĩnh một chút được không, quá ồn ào!

Diệp Lăng đang nướng con thỏ, nhìn hẳn rất chuyên chú, thuận miệng nói với đám người đang vây xung quanh bọn họ.

-Trong tay của ta có vũ khí sao?

Lý Nguyệt ngồi xếp bằng một chỗ trên tảng đá lớn, hai tay đang cầm một con gà nướng, miệng lớn cắn xé không có chút hình tượng thiếu nữ nào, trên miệng dính đầy dầu mỡ.

Không phải bản tính của Lý Nguyệt vốn là như vậy, nhưng tình huống hiện tại, là vì nàng vừa mới trải qua một trận chiến sinh tử, lúc ở trong Osk thành, bọn họ cũng bị vây quang một lần.

Bởi vậy, hiện tại nàng cần một ít thịt cá để bổ sung thể lực, để ứng phó chuyện phát sinh kế tiếp, vào lúc đó, nàng chẳng cần phải chú trọng lễ tiết hình tượng làm gì.

-Không có, có thể bọn họ đang nói ta.

Diệp Lăng đáp lời nói.

-Trong tay của ta đang cầm nửa thanh trường thương.

-À!

Lý Nguyệt ứng một tiếng, sau đó tiếp tục ăn con gà nướng, miệng lớn uống một ngụm súp, tiếp tục bổ sung năng lượng, bỏ qua chuyện khác.

-Tiểu ma nữ, quý y, rốt cuộc các người là ai, có mục đích gì?

Nhìn thấy đám người Diệp Lăng lại bỏ qua sự tồn tại của mình và nhiều người như vậy, một người giống tướng quân xuất hiện, cũng mở miệng nói với Diệp Lăng, người này đúng là một gã tướng quân, một Tướng Quân có phẩm cấp thấp nhất, nhưng lúc này lại là lãnh đạo tối cao của đội quan Sói Xám.

Quý y, chính là danh hiệu của Diệp Lăng mà Tham Lang trong quân đoàn đặt cho, điều này trừ nhân tố y thuật của hắn, còn là vì tên giả Lý Quý của hắn.

Diệp Lăng nhiều lần kéo Lý Nguyệt từ địa ngục trở về, lại dùng một thời gian rất ngắn để khôi phục lại như bình thường, y thuật như vậy, ai có thể làm được, bọn họ cảm thấy không có, ít nhất trước khi gặp Diệp Lăng, bọn họ cảm thấy không có.

Hiện tại họ càng ngày càng hoài nghi mục đích của Diệp Lăng và Lý Nguyệt ở chỗ này, không phải chỉ đơn thuần là đi ngang qua, Lý Nguyệt cường hãn và Diệp Lăng y thuật cao minh, làm cho bọn họ cảm thấy vấn đề này không đơn giản.

Hiện tại bọn họ đã không còn hứng thú đi tìm hiểu nguyên nhân gây ra chuyện này, bọn họ cảm thấy nguyên nhân chỉ là cái cớ, không có ý nghĩa gì.

Bọn họ cũng không biết, đây là sai lầm, đúng là bọn người Diệp Lăng đi ngang qua đây, sẽ không tạo thành bất kỳ nguy hiểm gì cho bọn họ, nếu bọn họ hiểu rõ chuyện này, cũng sẽ không xảy ra chuyện của ngày hôm nay, càng không phát sinh nhiều chuyện không mong muốn như vậy.

Chờ đến thời điểm bọn họ biết được, sau này sẽ hối hận, nhưng hiện giờ đã muộn.

-Chúng ta là ai tại sao phải nói với người, các người còn ý kiến gì nữa không?

Diệp Lăng trả lời rất tùy ý.

-Tiểu đệ, cách nghĩ hiện tại của chúng ta và bọn họ khác nhau quá lớn, cho dù người là hoàng đế, lời nói đã không còn ý nghĩa gì.

569. Chương 570: Tu Luyện (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 570: Tu luyện (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-Ta chỉ nói cho các người, miễn cho hiểu lầm càng ngày càng sâu! Ta đã nói với các người rồi, chúng ta chỉ là đi ngang qua, cũng không trêu chọc các người, nhưng bởi vì người của các người trêu chọc bốn tiểu thư, cho nên mới xảy ra va chạm, bốn tiểu thư chỉ giáo huấn một chút, nhưng các người lại dây dưa không dứt, sau đó thì chuyện phát triển đến trình độ này.

Lý Nguyệt giống như đã bổ sung năng lượng xong, nhưng mà, vẫn xé thịt nướng ăn, ăn một chút uống một chút.

Bổ sung năng lượng xong, hiện tại phải dự trữ!

-Ăn cái đùi thỏ này, xem nó có hương vị thế nào.

Diệp Lăng kéo một đùi thỏ xuống, sau đó đưa cho Lý Nguyệt.

Lý Nguyệt cầm lấy cái đùi thỏ đầy dầu mỡ, đưa vào trong miệng cắn một cái, chậm rãi nhai, xem ra mùi vị rất thơm ngon.

-Ân, không tệ, kỹ thuật nướng của người sắp vượt qua ta rồi.

Lý Nguyệt sau khi nuốt xong đùi thỏ, liền nói một câu, không phải là nàng tự đại, mà sự thật là thế, nàng nướng đồ ăn ngon hơn Diệp Lăng rất nhiều.

Thời điểm này, đều là Lý Nguyệt nướng còn Diệp Lăng chờ ăn, nhưng khi Diệp Lăng không có việc gì làm hẳn cũng nướng chơi, nhưng vào lúc chiến đấu, Lý Nguyệt vừa chiến đấu xong, nàng không thể động thủ.

-Này này, có phải các người cho rằng chúng ta không tồn tại hay không, đừng quên mình đang ở nơi nào!

Tên Tướng Quân lên tiếng nhắc nhở, nhìn hai người như vậy, hẳn có một loại ảo giác, mình tới đây không phải là để đối phó với hai người bọn họ, mà là đang bảo vệ cho bọn họ nướng đồ ăn.

-Ân, đúng là ta cho rằng các người không tồn tại, các người cũng tới đây ăn đồ nướng đi.

Diệp Lăng trả lời.

...

Mọi người trầm mặc một hồi, sau đó mới kịp phản ứng, mới hiểu được ý tứ của Diệp Lăng, nguyên lai hẳn muốn bọn họ ăn cùng với hẳn...

Nhưng mà, chúng ta sẽ đến sao? Đây là chuyện không có khả năng, tiểu tử này, đang đùa giỡn chúng ta sao?

Đúng, nhất định là vậy!

-Hừ! Nếu các người đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho các người, báo thù rửa hận cho các huynh đệ! Tiến lên...

Tướng quân phát tay, nói rất lạnh lùng .

Cùng lúc đó, những tướng sĩ này bao quanh hai người Diệp Lăng vào trong, có một ít người đi ra, có khoảng ba bốn mươi người, những người này đều là những người tương đối hung hãn trong quân, bọn họ tin tưởng, xuất động những người này, muốn bắt hai thiếu niên tuổi không lớn này rất nhẹ nhàng.

Dù tên tuổi của tiểu ma nữ rất lớn, nhưng bây giờ nhìn thấy Lý Nguyệt, đều cảm thấy là do những người trước kia không cẩn thận, cho nên Lý Nguyệt mới có thể giết nhiều như vậy.

Lý Nguyệt, một tiểu cô nương gần hai mươi tuổi, dù là thiên tài ngàn năm có một, đạt đến Địa cấp đã không tồi, một võ giả Địa cấp cũng không phải quá khó để đối phó, đoán chừng nàng chỉ đạt tới Địa cấp sơ giai.

Chỉ cần cẩn thận một chút, muốn bắt được nàng, cũng không quá khó!

Trên thực tế, cách nghĩ về Lý Nguyệt, bọn họ cũng không có gì sai, dù sao mấy lần vây giết Lý Nguyệt trước đó, cũng đã kích thương được nàng, nếu như nàng chỉ có một mình, kết quả sẽ không sai biệt với dự kiến.

Nhưng mà, bên người của nàng có Diệp Lăng!

Đương nhiên, bản thân của Lý Nguyệt cũng làm cho bọn họ bất ngờ, mỗi một lần, nàng đều làm cho mọi người bất ngờ, lúc này cũng không ngoại lệ!

-Xem ra phải đợi chút nữa mới có thể ăn được.

Sau khi Lý Nguyệt nhìn thấy tình huống, liền nhai thịt thỏ nhanh hơn, nuốt vào bụng, sau đó lấy khăn tay lau miệng, đứng dậy.

Rút kiếm ra, về mặt Lý Nguyệt đầy ngạo nghễ nhìn về phía trước.

-Lý Nguyệt...

Diệp Lăng phát ra âm thanh.

-Ta biết rồi, không thể sử dụng Thiên Cơ Giáp!

Lý Nguyệt trả lời, mỗi lần như vậy, Diệp Lăng đều nhắc nhở nàng điểm này, mà nàng cũng nghe lời, dù là khi sắp chết cũng không sử dụng.

Diệp Lăng không thể để cho Lý Nguyệt có cảm giác ỷ lại, năng lực phụ trợ của Thiên Cơ Giáp quá mạnh mẽ, nếu nàng nghĩ dựa vào năng lực phòng ngự của Thiên Cơ Giáp, thì lần huấn luyện này sẽ uổng phí, sẽ tạo thành chướng ngại sau này cho Lý Nguyệt.

Kỳ thật ngay từ đầu, Diệp Lăng nói cũng không phải vì nguyên nhân này, nếu Lý Nguyệt biết rõ nguyên nhân thật sự, nhất định nàng sẽ đuổi giết Diệp Lăng ba ngày ba đêm!

Nguyên nhân chính là...

Nếu như Lý Nguyệt dùng Thiên Cơ Giáp, vạn nhất Thiên Cơ Giáp bị người ta làm hư hao, thì rất phiền toái, nàng đừng dùng thì tốt hơn.

Nếu người bị thương, ta sẽ chữa tốt cho người!

Nhưng ước nguyện lúc ban đầu không có hảo ý của Diệp Lăng về sau bắt đầu biến hóa, không thể tưởng được sau khi không cần Thiên Cơ Giáp, Lý Nguyệt được trải nghiệm cảm giác sinh tử, thực lực bắt đầu tăng lên liên tục.

Sau khi nhìn thấy như thế, Diệp Lăng quyết định cho Lý Nguyệt tiếp tục, không phải lúc vạn bất đắc dĩ hẳn sẽ không ra tay giúp đỡ, toàn bộ sẽ để Lý Nguyệt tự tay giải quyết.

Nhưng mà vì như thế, Lý Nguyệt liền cực khổ, đây là cực khổ không phải người bình thường có thể thừa nhận được, cách một hai ngày nằm đo đất một lần, nếu không phải y thuật của Diệp Lăng cao minh, sẽ không thể cứu được nàng.

Nhưng Lý Nguyệt lại không có ý nghĩ lo lắng, thậm chí nàng còn thích như vậy, bởi vì vào thời khắc này, Diệp Lăng sẽ chiếu cố nàng cẩn thận, vào thời khắc này Diệp Lăng sẽ sẵn thứ gì đó nướng cho nàng ăn.

Mà nàng cũng quên luôn cảm giác bị thương và hậu quả của nó, nói ví dụ như lưu lại vết sẹo, đây không phải là việc mà nữ hài muốn nhìn thấy, Lý Nguyệt cũng không muốn, nàng cũng không muốn khi cởi quần áo của mình, thời điểm đó trong lòng nàng rất khẩn trương, nếu bị người trong lòng nhìn thấy trên người của mình đều là một đồng vết sẹo ngổn ngang lộn xộn.

Người trong lòng, không biết có xuất hiện hay không, vấn đề này Lý Nguyệt chưa bao giờ nghĩ tới, chẳng những hiện tại không có, trước kia cũng không có.

Nhưng nàng đã xem nhẹ một điểm, thời điểm Diệp Lăng trị liệu cho nàng, sẽ đem tất cả vết thương của nàng thu hết vào trong mắt, mà trong khoảng thời gian này vết thương trải rộng toàn thân của nàng, nói một cách đơn giản, toàn thân của nàng đều bị Diệp Lăng nhìn thấy.

Nhưng mà, hiện tại nàng chỉ xem Diệp Lăng là một thầy thuốc, thầy thuốc nhìn thân thể của bệnh nhân cũng là chuyện bình thường, đúng, đây là cái cố duy nhất mà nàng tìm được.

Về phần bản thân Diệp Lăng, hẳn hoàn toàn không để ý điều này, hẳn đã quen điểm này, hẳn làm thấy thuốc không phải ngày đầu tiên, trước khi cũng có tình huống như vậy, nhưng những nữ hài kia cũng không quen biết hẳn, chỉ là người bệnh mà thôi.

-Không phải chuyện này...

Diệp Lăng lắc đầu, chuyện này hiện tại hẳn không muốn nhắc nhở, bởi vì Lý Nguyệt đã có thói quen không dùng Thiên Cơ Giáp.

-Yên tâm, ta sẽ không hạ thủ lưu tình, nhất định sẽ làm được nhất kích tất sát, dùng lực lượng nhỏ nhất để đạt được sát thương lớn nhất!

Lý Nguyệt ngây ngốc một chút, sau đó tiếp tục nói ra.

Diệp Lăng vẫn luôn tiến hành chỉ đạo võ kỹ cho Lý Nguyệt, tuy điều này không thể làm cho đấu khí của Lý Nguyệt trở nên mạnh mẽ, nhưng sẽ làm gia tăng sức chiến đấu thực tế của nàng, làm cho nàng đạt tới cấp bậc vô địch nếu chiến đấu với người cùng cấp bậc.

-Cũng không phải nói chuyện này...

Diệp Lăng lắc đầu, hần vẫn phủ nhận.

-Vậy người muốn nói cái gì?

Lý Nguyệt không rõ, trừ hai chuyện này ra, Diệp Lăng sẽ không nói thêm cái gì mới đúng, ít nhất là không có vào những lúc thế này.

-Ta muốn nói, quần áo của người bị phá thành nhiều mảnh như vậy, nhìn rất chướng mắt...

Diệp Lăng nói ra.

570. Chương 571: Đồ Sắt (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 571: Đồ sắt (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Xem ra phải đợi chút nữa mới có thể ăn được.

Sau khi Lý Nguyệt nhìn thấy tình huống, liền nhai thịt thỏ nhanh hơn, nuốt vào bụng, sau đó lấy khăn tay lau miệng, đứng dậy.

Rút kiếm ra, vẻ mặt Lý Nguyệt đầy ngạo nghễ nhìn về phía trước.

- Lý Nguyệt...

Diệp Lăng phát ra âm thanh.

- Ta biết rồi, không thể sử dụng Thiên Cơ Giáp!

Lý Nguyệt trả lời, mỗi lần như vậy, Diệp Lăng đều nhắc nhở nàng điểm này, mà nàng cũng nghe lời, dù là khi sắp chết cũng không sử dụng.

Diệp Lăng không thể để cho Lý Nguyệt có cảm giác ỷ lại, năng lực phụ trợ của Thiên Cơ Giáp quá mạnh mẽ, nếu nàng nghĩ dựa vào năng lực phòng ngự của Thiên Cơ Giáp, thì lần huấn luyện này sẽ uống phí, sẽ tạo thành chướng ngại sau này cho Lý Nguyệt.

Kỳ thật ngay từ đầu, Diệp Lăng nói cũng không phải vì nguyên nhân này, nếu Lý Nguyệt biết rõ nguyên nhân thật sự, nhất định nàng sẽ đuổi giết Diệp Lăng ba ngày ba đêm!

Nguyên nhân chính là...

Nếu như Lý Nguyệt dùng Thiên Cơ Giáp, vạn nhất Thiên Cơ Giáp bị người ta làm hư hao, thì rất phiền toái, nàng đừng dùng thì tốt hơn.

Nếu người bị thương, ta sẽ chữa tốt cho người!

Nhưng ước nguyện lúc ban đầu không có hảo ý của Diệp Lăng về sau bắt đầu biến hóa, không thể tưởng được sau khi không cần Thiên Cơ Giáp, Lý Nguyệt được trải nghiệm cảm giác sinh tử, thực lực bắt đầu tăng lên liên tục.

Sau khi nhìn thấy như thế, Diệp Lăng quyết định cho Lý Nguyệt tiếp tục, không phải lúc vạn bất đắc dĩ hần sẽ không ra tay giúp đỡ, toàn bộ sẽ để Lý Nguyệt tự tay giải quyết.

Nhưng mà vì như thế, Lý Nguyệt liền cực khổ, đây là cực khổ không phải người bình thường có thể thừa nhận được, cách một hai ngày nằm đo đất một lần, nếu không phải y thuật của Diệp Lăng cao minh, sẽ không thể cứu được nàng.

Nhưng Lý Nguyệt lại không có ý nghĩ lo lắng, thậm chí nàng còn thích như vậy, bởi vì vào thời khắc này, Diệp Lăng sẽ chiếu cố nàng cẩn thận, vào thời khắc này Diệp Lăng sẽ sẵn thứ gì đó nướng cho nàng ăn.

Mà nàng cũng quên luôn cảm giác bị thương và hậu quả của nó, nói ví dụ như lưu lại vết sẹo, đây không phải là việc mà nữ hài muốn nhìn thấy, Lý Nguyệt cũng không muốn, nàng cũng không muốn khi cởi quần áo của mình, thời điểm đó trong lòng nàng rất khẩn trương, nếu bị người trong lòng nhìn thấy trên người của mình đều là một đồng vết sẹo ngổn ngang lộn xộn.

Người trong lòng, không biết có xuất hiện hay không, vấn đề này Lý Nguyệt chưa bao giờ nghĩ tới, chẳng những hiện tại không có, trước kia cũng không có.

Nhưng nàng đã xem nhẹ một điểm, thời điểm Diệp Lăng trị liệu cho nàng, sẽ đem tất cả vết thương của nàng thu hết vào trong mắt, mà trong khoảng thời gian này vết thương trải rộng toàn thân của nàng, nói một cách đơn giản, toàn thân của nàng đều bị Diệp Lăng nhìn thấy.

Nhưng mà, hiện tại nàng chỉ xem Diệp Lăng là một thầy thuốc, thầy thuốc nhìn thân thể của bệnh nhân cũng là chuyện bình thường, đúng, đây là cái cơ duy nhất mà nàng tìm được.

Về phần bản thân Diệp Lăng, hẳn hoàn toàn không để ý điều này, hẳn đã quen điểm này, hẳn làm thấy thuốc không phải ngày đầu tiên, trước khi cũng có tình huống như vậy, nhưng những nữ hài kia cũng không quen biết hẳn, chỉ là người bệnh mà thôi.

- Không phải chuyện này...

Diệp Lăng lắc đầu, chuyện này hiện tại hẳn không muốn nhắc nhở, bởi vì Lý Nguyệt đã có thói quen không dùng Thiên Cơ Giáp.

- Yên tâm, ta sẽ không hạ thủ lưu tình, nhất định sẽ làm được nhất kích tất sát, dùng lực lượng nhỏ nhất để đạt được sát thương lớn nhất!

Lý Nguyệt ngây ngốc một chút, sau đó tiếp tục nói ra.

Diệp Lăng vẫn luôn tiến hành chỉ đạo vũ kỹ cho Lý Nguyệt, tuy điều này không thể làm cho đấu khí của Lý Nguyệt trở nên mạnh mẽ, nhưng sẽ làm gia tăng sức chiến đấu thực tế của nàng, làm cho nàng đạt tới cấp bậc vô địch nếu chiến đấu với người cùng cấp bậc.

- Cũng không phải nói chuyện này...

Diệp Lăng lắc đầu, hẳn vẫn phủ nhận.

- Vậy ngươi muốn nói cái gì?

Lý Nguyệt không rõ, trừ hai chuyện này ra, Diệp Lăng sẽ không nói thêm cái gì mới đúng, ít nhất là không có vào những lúc thế này.

- Ta muốn nói, quần áo của ngươi bị phá thành nhiều mảnh như vậy, nhìn rất chướng mắt...

Diệp Lăng nói ra.

- Aaaaaa...

Lý Nguyệt kinh hô một tiếng, hiện giờ nàng mới phát hiện trong chiến đấu quần áo của nàng đã bị phá hư rất nhiều, thậm chí còn lộ ra một chút da thịt cần phải che dấu.

Kết quả là, mặt Lý Nguyệt đỏ bừng, làm cho đội quân Sói Xám ở gần đó ngây ngốc một chút, đây chính là tiểu ma nữ giết người không chớp mắt sao?

Nhưng rất nhanh, Lý Nguyệt liền khôi phục lại bình thường, làm cho người ta hoài nghi không biết vừa rồi có phải là ảo giác hay không.

- Sao ngươi không nói sớm, hiện tại ngươi nhanh tạo ra một bình chướng cho ta, ta muốn thay quần áo.

Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng bình tĩnh nói, nàng biết rõ nhất định Diệp Lăng có biện pháp.

- Ừ!

Diệp Lăng gặt đầu, hai tay vỗ nhẹ, sau đó kích lên mặt đất, đột nhiên trên mặt đất xuất hiện một vòng tròn bằng đất, bao vây Lý Nguyệt vào giữa. Loại luyện kim thuật này hẳn không coi vào đâu, hơn nữa đội quân Sói Xám cũng biết Diệp Lăng biết luyện kim thuật, bằng không thì hẳn không thể nào trở thành y sư, cho nên hiện giờ bọn họ cũng không kỳ quái, hiện tại trong đầu của bọn họ, đang tràn ngập tình tiết tiểu ma nữ Lý Nguyệt đang thay quần áo.

Những hình ảnh này làm cho nhiệt huyết của người ta sôi trào cỡ nào, cái tường đất đáng chết này, tại sao lại không phải trong suốt, có một chút khe hở cũng được, nhìn một cái cũng làm ta cảm thấy mỹ mãn.

Những ý nghĩ này chỉ tiếp tục được một hồi, thật sự chỉ diễn ra một hồi, sau khi tường đất được dựng lên một chút, chỉ trong nháy mắt, tường đất liền nổ tung.

- Oa...

Chẳng lẽ trời cao cảm động lời cầu khẩn của ta, làm cho ta được nhìn thấy tình cảnh tiểu ma nữ thay quần áo, cảm tạ nữ thần, cảm tạ...

Khi đó tất cả mọi người của đội quân Sói Xám rất khẩn trương nhìn chằm chằm, nhìn chằm chằm vào vị trí cát bụi mờ mịt kia, hi vọng được nhìn thấy một màn phú huyết.

Chỉ tiếc, bọn họ cảm thấy thất vọng!

Chẳng lẽ luyện kim thuật của Diệp Lăng thất bại sao? Không, không có khả năng, Diệp Lăng sẽ không vì một luyện kim thuật nho nhỏ này mà thất bại, hơn nữa lúc này hẳn không chút hoang mang nung nấu.

Sau khi bụi đất biến mất, thân ảnh của Lý Nguyệt xuất hiện trước mắt mọi người, trên người nàng mặc bộ trang phục màu đen, một bộ trang phục màu đen hoàn hảo vô khuyết, bao bọc đáng người uyển chuyển kia vào trong, không một ra một chút dấu vết nào.

Chuyện này, đây rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Kỳ thật lý do rất đơn giản, tốc độ thay quần áo của Lý Nguyệt rất nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt là hoàn thành, có thể nói là không ai nhìn thấy, hoặc nói thấy không rõ lắm, những chỗ xuân quang hiện ra, hiện giờ đã được che lại.

571. Chương 572: Đồ Sắt (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 572: Đồ sắt (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đối với chuyện này, Diệp Lăng sớm đã biết rõ, cho nên ngay từ đầu hẳn đã biết, cái tường đất này nhanh chóng biến thành vô dụng, sẽ bị Lý Nguyệt đánh nổ tung, vì thế mà hẳn đã làm tốt sự chuẩn bị, nếu hẳn muốn làm chắc chắn, vào lúc này nó sẽ không bị nổ tung.

Lý Nguyệt chậm rãi đi lên vài bước, sau đó cầm kiếm lên mặt đất, lấy một khăn lụa màu đen ra buộc tóc, sau đó lạnh lùng nhìn về phía trước, nói:

- Hỏi các người một lần cuối cùng, các người lui lại hay là chịu chết ở đây?

!!!

Lời này là có ý gì, chẳng lẽ đang hỏi chúng ta sao? Cái gì gọi là cuối cùng, chẳng lẽ vừa hỏi lần đầu tiên cũng gọi là cuối cùng? Cũng có thể, nhưng làm cho người ta có chút không quen.

Còn có, người muốn lưu tất cả chúng ta ở lại đây, có thể sao?

- Hừ! Xem ai mới là người lưu lại chịu chết!

Tên Tướng Quân kia cũng nói một câu đầy lạnh lùng, mà có cách nghĩ như tên Tướng Quân có rất nhiều, có thể nói là toàn bộ, đó là chưa kể đến ba bốn mươi người tiến về phía trước kia.

- Các người để cho ta nói rõ một câu.

Vào lúc này Diệp Lăng lại nói ra.

- Nói cái gì?

Tên Tướng Quân thuận miệng hỏi theo.

- Người tốt sẽ không đi làm binh lính!

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

Lời này của Diệp Lăng giống như đang vẽ mặt, nói tất cả bọn họ không phải là người tốt, đây là một câu trào phúng trần trụi, hay còn gọi là bầy trào.

- Quý y, đúng là người thật sự muốn biến thành quỷ rồi, ta sẽ thành toàn cho người, người đâu, bắt hẩn cho ta! Giết!

Mặt tên Tướng Quân đen lại, sau đó phái ra một ít người giết về phía Diệp Lăng.

!!!

Lý Nguyệt nhú mày.

- Người nói ít vài lời có được không!

Lời này của Diệp Lăng rất rõ ràng, mà thời điểm Lý Nguyệt nói xong câu này, nàng trực tiếp lao về phía trước, dùng tốc độ làm cho người ta lú lẫm xâm nhập vào trong đội ngũ tiền trạm của đội quân Sói Xám, chính là đội ngũ ba bốn mươi người kia.

Chỉ cần tốc độ này, đã làm cho người ta minh bạch, tiểu ma nữ trước mắt đúng là danh bất hư truyền, nàng có thực lực rất cường đại.

Chỉ là, vào lúc đó, đội quân Sói Xám không thể để ý đến, ngay sau khi bắt đầu, bọn họ đã bắt đầu khiếp sợ.

Sau khi Lý Nguyệt tiến vào, đã quơ quơ mấy kiếm, tốc độ nhanh hơn thiểm điện, nàng dùng tốc độ ánh sáng để hoàn thành động tác, làm cho người ta không thể thấy rõ động tác của nàng, không ai biết vào lúc này nàng đã đáng ra bao nhiêu kiếm.

Kể cả nàng lúc này cũng không biết mình đánh ra bao nhiêu kiếm, nhưng rất nhanh nàng đánh xong, sau đó nàng đã vọt tới một hướng khác, chính là hướng của nhóm người thứ hai động thủ với Diệp Lăng.

Vào thời khắc này, có không ít người nhìn thấy Lý Nguyệt ra tay, đều cảm thấy không hiểu, tại sao tiểu ma nữ lại chạy loạn như thế, làm vậy có ý nghĩa gì.

Rất nhanh, bọn họ đã minh bạch động tác của Lý Nguyệt là làm gì!

- Phanh!

- Phanh!

...

Thời điểm Lý Nguyệt đổi vị trí khác, địa phương mà trước kia nàng xuất kiếm, những người kia cũng bắt đầu ngã xuống, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, máu tươi từ trong miệng trào ra, cả mặt đất bị nhuộm đỏ!

!!!

Tất cả mọi người khiếp sợ, bọn họ đều không tin được vào mắt mình, làm sao mà bọn họ dám tin tưởng, một thiếu nữ vào lúc giờ tay nhắc chân, liền giết chết tất cả đám người trước mặt.

- Coi chừng, tiểu ma nữ này rất mạnh!

Vào lúc này tên Tướng Quân hô lên, những lời này trong nội tâm của ai cũng minh bạch, những huynh đệ trong quân trước kia không là do không cẩn thận mà mất mạng, mà là vì tiểu ma nữ này quá mạnh, mạnh đến mức vượt qua tưởng tượng của mọi người!

- Không, không phải rất mạnh, mà là quá mạnh!

Rất nhanh, tên Tướng Quân liền cải biến lời nói, bởi vì hắn nhìn thấy Lý Nguyệt chỉ trong nháy mắt, đã bỏ qua ba bốn mươi người, hơn nữa còn thuận tiện tiêu diệt đám người mà mình phải đi đối phó với Diệp Lăng.

Cái này quá nhanh, coi như có thực lực Địa cấp, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy có thể hoàn thành, chẳng lẽ nàng đã đạt tới Thiên cấp? Không có khả năng, làm sao có thể, nàng mới bao nhiêu tuổi chứ.

- Hừ, chịu chết hay là rút, cho các người lựa chọn một lần!

Lý Nguyệt nhẹ nhàng lau vết máu trên thân kiếm, lạnh lùng nói.

- Tiểu ma nữ, người không nên can thiệp, cho dù thực lực người có mạnh hơn nữa thì thế nào, thủ hạ của ta có đến năm ngàn tinh binh, là tinh binh chân chính, người nên thúc thủ chịu trời đi!

Tên Tướng Quân bắt đầu đàm phán, thực lực của Lý Nguyệt làm cho hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao lực lượng một người cũng có hạn, trừ phi sử dụng biện pháp đặc thù, bằng không tuyệt đối không thể đối địch được với đại quân, nếu muốn có thể mà nói, như vậy cần phải xuất động cả những Thiên cấp cao thủ kia, như vậy mới có thể đánh được thiên hạ.

Còn có, ngay cả hoàng đế cũng phải là Thiên cấp cao thủ, bằng không làm sao có thể lấy uy hiếp những cao thủ này đi vào quy củ?

Kỳ thật vào thời điểm Diệp Lăng thoát khỏi Tường Không cũng đã thấy rõ, lúc ấy trong bọn họ cũng không thiếu cao thủ, Thiên cấp tối thiểu cũng có hai người, tiếp cận Thiên cấp rất nhiều, nhưng thời điểm đối mặt với đại quân, cũng phải bỏ trốn mà thôi.

Nếu là người thì sẽ có thời điểm mệt mỏi, sẽ có lúc thể lực tiêu hao hết.

Lý Nguyệt không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn tên Tướng Quân kia, nàng cũng không bị tình huống hiện giờ hù dọa, bốn tiểu thư dễ bị dọa như vậy sao?

Tiểu ma nữ lúc còn nhỏ đã phải chịu đựng nền giáo dục quân sự hóa, cho dù có đối mặt với địch nhân cường đại cỡ nào, nàng cũng luôn bình tĩnh ứng phó, đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng không sử dụng Thiên Cơ Giáp, cho dù thời điểm tính mạng lâm vào nguy hiểm, nàng cũng không sử dụng.

Một trong những thiên trúc của quân nhân, chính là tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh!

Phục tùng ai? Tạm thời chính là trưởng quan Diệp Lăng mơ hồ!

- Nói thật, năm ngàn người các người đúng là không tệ, có thể vây giết Lý Nguyệt, nhưng mà, các người chớ quên, các người sẽ bị tổn thất thảm trọng, sẽ bị Lý Nguyệt đánh chết hơn phân nửa! Đây là một cái giá lớn, các người đã suy nghĩ kỹ chưa?

Âm thanh nhàn nhạt của Diệp Lăng lúc này vang lên, giọng nói của hắn truyền vào trong tai của tất cả mọi người ở đây.

- Một cái giá lớn...

Đột nhiên tên Tướng Quân kia giật mình, hình như vào lúc này hắn mới nghĩ đến cái giá lớn, lúc trước hắn chỉ nghĩ phải hoàn thành nhiệm vụ lần này, đạt được mục đích, về phần người phe mình tổn thất thế nào, đây không phải là việc hắn cần nhắc tới.

Hiện tại suy nghĩ cẩn thận một chút, nếu như thật sự chiến đấu với Lý Nguyệt, năm ngàn người của phe mình sẽ còn lại bao nhiêu người? Nhìn biểu hiện và thủ đoạn của nàng vừa rồi, tối thiểu cũng phải tổn thất hơn phân nửa.

572. Chương 573: Đồ Sắt (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 573: Đồ sắt (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đến lúc đó, dù mình có công lao, nhưng thủ hạ không còn, đáng giá sao?

Không đáng!

Nhưng vấn đề này có cách giải quyết sao?

Hình như không có!

- Kỳ thật bản chất của chuyện này chính là vô vị, các người cũng sẽ hy sinh vô vị, chúng ta chỉ đi ngang qua đây thôi, điều này hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới các người, ta cũng không quan đến đám bại hoại các người và ý tứ của Triệu Nhã Nhu gì cả.

Diệp Lăng nói rất tùy ý.

...

Lý Nguyệt trầm mặc, thầm nghĩ trong lòng: thiếu gia của ta a, người đừng nói trực tiếp như vậy được không, tuy bọn họ là bại hoại, nhưng cũng không nên nói thẳng ra chứ, ít nhất muốn người khác dừng tay, người không nên nói như vậy mới đúng.

- Bại hoại?

- Triệu Nhã Nhu?

...

Bọn họ có thân phận gì, ngữ khí khi nói chuyện rất lớn, trực tiếp gọi hoàng thượng là Triệu Nhã Nhu, còn dám ở trước mặt gọi chúng ta là bại hoại.

- Lớn mặt! Người dám gọi thẳng tục danh của hoàng thượng, đúng là đại nghịch bất đạo!

Tuy tên Tướng Quân kia không biết Diệp Lăng là người nào, hắn cũng không khấn trương khi có người mạo phạm Triệu Nhã Nhu, nhưng biểu hiện bên ngoài phải thế, đây là thói quen mà hắn vẫn thường làm.

- Cái gì mà đại nghịch bất đạo, cái gì là lớn mặt?

Diệp Lăng ngơ ngác nói:

- Từ khi nàng lên làm hoàng đế, ta vẫn luôn gọi nàng là Triệu Nhã Nhu, ta cũng không phải do nàng quản, không cần gọi nàng là hoàng thượng.

- Trước khi nàng trở thành hoàng thượng người gọi nàng là gì?

Lý Nguyệt đột nhiên hỏi, lời này của Diệp Lăng rất rõ ràng, trước khi Triệu Nhã Nhu làm hoàng đế, chắc hẳn xưng hô với Triệu Nhã Nhu bằng một cách khác.

Ấn ý của lời này, mọi người ở đây đều nghe ra được, đồng thời cũng tỉnh tường chuyện này, bởi vì này có thể trực tiếp giải Diệp Lăng thân phận, biết rõ Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu có quan hệ với nhau.

- Trước khi nàng trở thành hoàng đế thì người gọi nàng là gì?

Diệp Lăng ngẫm lại, giống như không cần suy nghĩ, thuận miệng nói ra:

- Ta gọi nàng là Bát công chúa điện hạ...

...

Lời này hoàn toàn không có ý nghĩa gì, bề ngoài thì ai cũng xưng hô như thế, chỉ là sau khi hắn gọi thẳng tên Triệu Nhã Nhu có chút đặc biệt mà thôi.

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Tên Tướng Quân hỏi lại lần nữa, trừ hỏi điều này ra, hắn cũng không biết nên làm cái gì tiếp theo nữa.

- Ta đã nói rồi, ta tên là Lý Quỷ, nàng là lão tỷ của ta.

Diệp Lăng nói rất tùy ý.

- Đừng gọi ta là lão tỷ được không!

Lý Nguyệt có chút kháng cự, nàng không muốn nghe đến chữ “Lão”.

- Ah, có thể, nàng là đại tỷ của ta.

...

Lý Nguyệt trầm mặc, chữ “Đại” cũng giống như vậy, giống như đang tuyên cáo mình lớn hơn hắn, hơn nữa, xưng hô này nghe không thân thiết lắm.

Rất nhiều người cũng gọi là đại tỷ!

- Thôi, ngươi vẫn gọi ta là lão tỷ đi!

Lý Nguyệt nói ra.

- Tốt, lão tỷ. Ngươi muốn ăn chút thịt thỏ không, lão tỷ?

Diệp Lăng đem thịt thỏ đã nướng chín tới, bản thân hắn cũng xé một chút để ăn.

Lý Nguyệt rất dứt khoát trả lời:

- Cho ta! Đưa cho ta, ngươi cũng không được nói thêm lời nào nữa!

- Vâng, lão tỷ! Cho ngươi, lão tỷ! Đón lấy, lão tỷ!

Diệp Lăng gạt đầu, xé một miếng thịt thỏ đưa cho Lý Nguyệt.

...

Lý Nguyệt im lặng, cắn một cái thật mạnh vào thịt thỏ, nhai rất mạnh, giống như đang phát tiết tâm tình bất mãn của nàng. Nàng không dám nói với Diệp Lăng, bởi vì nàng biết Diệp Lăng sẽ đưa ra một kết quả mà nàng rất buồn bực.

- Các ngươi đúng là rảnh rồi!

Tên Tướng Quân nhìn bọn Diệp lăng bắt đầu ăn thịt thỏ nướng, hắn có cảm giác mình không được để ý tới, một cảm giác nhục nhã xuất hiện trong lòng, lửa giận trong lòng của hắn bốc lên.

Tình huống hiện giờ, các ngươi đang bị đại quân chúng ta vây quanh, vừa rồi còn tiến hành đánh giết một trận, hiện tại các ngươi giống như đang dạo chơi ngoài thành, xem chúng ta giống như không khí không tồn tại.

Chuyện này, chính là khiêu khích trần truội!

- Ân, nếu không có lời nói của các ngươi, ta sẽ tin rằng chúng ta còn rảnh rỗi hơn.

Diệp Lăng gạt đầu, không để ý đến tên Tướng Quân, hắn còn đổ thêm dầu vào lửa.

- Móa, cho dù lão tử có chết cũng phải bắt cho được các ngươi! Các huynh đệ, giết đôi cẩu nam nữ này cho ta!

Tên Tướng Quân kia hét lên giận dữ, lúc này hắn cảm thấy, cho dù có phải chết hơn phân nửa số người, hắn cũng không hối hận về quyết định này của mình.

Hai người này đang khiêu khích tôn nghiêm của đội quân Sói Xám, đây là vấn đề nghiêm túc.

Kỳ thật, trong lòng của hắn còn một các nghĩ khác, nhưng hắn rất che giấu, cho dù người của hắn có chết nhiều hơn nữa, hắn cũng không có việc gì, còn cầm được công lao, vì sao lại không làm!

- Nếu các người đã muốn chết, ta cũng không còn cách nào, Lý Nguyệt lên đi, những người này không phải là người tốt, người cứ yên tâm mà giết!

Diệp Lăng nói rất lạnh nhạt, hơn nữa dưới tính huống không ai biết, dưới chân của hắn xuất hiện một cỗ ma lực, đang vẽ phác thảo một tòa luyện kim trận dưới mặt đất.

Chuyện này không có ai biết, kể cả Lý Nguyệt cũng không phát giác, tuy nàng có chút hoài nghi, nhưng lại cảm thấy Diệp Lăng chắc chắn sẽ quan tâm đến mình, bằng không thì mỗi lần mình bị thương thừa sống thiếu chết, hắn đều nhanh chóng cứu mình.

Lý Nguyệt cảm thấy, nếu như đổi lại là người khác, nói ví dụ như Chân Tiểu Yên, Diệp Lăng chắc chắn sẽ không để cho Chân Tiểu Yên bị bất cứ tổn thương nào, mà nàng biết chắc hắn cũng sẽ làm như vậy với mình.

- Ta biết rồi, không cần người nhắc nhở!

Lý Nguyệt lạnh lùng nói, thân thể lóe lên rồi biến mất trước mắt mọi người, sau đó thân ảnh của nàng xuất hiện trong trận doanh của đội quân Sói Xám, nàng muốn đại khai sát giới một lần nữa.

Kiểm quang xuất hiện giống như lưu tinh (sao băng), đương nhiên, đó không phải là lưu tinh, mà là mưa sao chổi!

Mỗi lần kiểm quang hiện lên, chắc chắn sẽ có người ngã xuống, hoặc nằm trong vũng máu, nhìn sơ quá biết chắc khó có thể sống sót, chỉ người có vận khí tốt mới có thể còn sống sót.

!!!

Tên Tướng Quân không ngờ Lý Nguyệt lại động thủ trước, trực tiếp nhảy vào trong trận doanh của mình, bắt đầu tàn sát, nhưng hắn cũng minh bạch, Lý Nguyệt đang chiếm tiên cơ, thời điểm này mà nàng không làm vậy, thì nàng sẽ càng bị động.

Lý Nguyệt tiến vào, đội quân Sói Xám bắt đầu hỗn loạn, nhìn người của mình lần lượt ngã xuống, mà mình lại không thể nhìn thấy thân ảnh xuất quỷ nhập thần của địch nhân, làm cho thần kinh của bọn họ căng lên.

- Aaa...

- Aaaaaaa...

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, hơn nữa còn vang lên từ hai nơi cách xa nhau, điều này càng làm cho người ta không biết Lý Nguyệt đang ở địa phương nào.

573. Chương 574: Quét Dọn Chiến Trường (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 574: Quét dọn chiến trường (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Muốn tìm một người trong một nơi có năm sáu ngàn người rất khó khăn, hơn nữa người này lại di động khắp nơi, giống như bóng ma, làm cho người ta càng không thể phát hiện ra được.

Mà Lý Nguyệt không phiền não về điều này, nàng chỉ có một người, nàng không cần quan tâm đối phương là ai, nàng chỉ lo giết người là được, như vậy càng làm cục diện trở nên kỳ quái.

Rõ ràng là năm ngàn người đối phó một người, nhưng lại bị một người nắm mũi dắt đi, hoàn toàn không có năng lực phòng thủ.

Nếu như còn tiếp tục như vậy, đội quân Sói Xám sẽ bắt lợi, bọn họ phải nghĩ ra biện pháp, nghĩ biện pháp lật ngược thế cục, làm cho Lý Nguyệt không thể tiếp tục đồ sát huynh đệ của mình được.

- Bày trận, phân tán!

Tướng Quân quát lên, đối với chuyện này, hắn đã nghĩ ra biện pháp ứng phó, tuy biện pháp này sẽ làm cho năng lực công kích của mình giảm đi một chút, nhưng lại là biện pháp tốt nhất để bắt địch nhân.

Sau khi tên Tướng Quân hô lên, năm sáu ngàn người chỉ dùng thời gian cực ngắn để phân tán ra, mỗi người đều cách người bên cạnh năm thước, bởi vì như vậy, Lý Nguyệt không thể trà trộn vào bên trong.

Rất nhanh, thân hình của Lý Nguyệt hiện ra trong mắt mọi người.

- Hàng phía trước xếp thành gai nhọn, hàng sau tiến lên, sau đó...

Từng đạo mệnh lệnh từ trong miệng tên Tướng Quân phát ra, đội quân Sói Xám này không hổ là bộ đội tinh anh, năng lực phản ứng cực cao, điều này tạo thành nguy hiểm rất lớn cho Lý Nguyệt.

Đây là điểm mà một đám ô hợp không cách nào bằng được!

- Hừ!

Lý Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó dùng thân pháp xảo diệu tránh thoát trường thương, tránh tất cả trường thương từ bốn phương tám hướng dày đặc như mưa.

Tên Tướng Quân đứng quan sát từ xa, hắn không rõ làm thế nào mà Lý Nguyệt có thể tránh thoát, thân thể đang ở trên không trung lại có thể làm ra động tác như vậy, làm thân thể vận vẹo, đây là việc mà người bình thường có thể làm được sao?

Đây chính là điều mà hắn không thể tưởng tượng nổi, thời điểm Lý Nguyệt tránh né, vẫn có thể phản kích.

- Lãnh Nguyệt Trảm!

Một đạo kiếm khí như mặt trăng lao về phía một tên binh sĩ, chém đứt tất cả, đúng vậy, là chém đứt tất cả, khôi giáp, quần áo, vũ khí, mà trọng yếu nhất chính là thân thể cũng bị chém đứt.

Những tên binh lính kia bị Lãnh Nguyệt Trảm chém thành hai đoạn, hình ảnh máu tươi phun ra, làm cho người ta minh bạch, những người này không có khả năng cứu sống!

Lãnh Nguyệt Trảm, đây là một chiêu trong đấu khí kỹ mà Lý Nguyệt mới lĩnh ngộ gần đây, tập trung tất cả lực lượng, hình thành một đạo kiếm khí rất mỏng, tuy diện tích không lớn, nhưng uy lực lại cực kỳ cường đại, dù là Thiên cấp cao thủ gặp được cũng phải tránh né mũi nhọn.

Tuy những binh lính này là tinh binh, nhưng bọn họ không phải là cao thủ, cao nhất chính là Cửu cấp, hơn nữa còn là cấp thấp nhất, cho nên bọn họ không thể ngăn được một chiêu này.

Nếu đạt tới Địa cấp, có lẽ có thể tránh thoát, nhưng nếu những binh sĩ này là Địa cấp, thì đội ngũ này đã đủ để quét ngang đại lục.

Ở trong quân đội, xuất hiện Địa cấp cao thủ, trên cơ bản đều là quan lớn, trong binh sĩ không có khả năng xuất hiện, trừ phi là bộ đội đặc thù.

Mà đạo Lãnh Nguyệt Trảm này cũng không phải là đạo duy nhất, kế tiếp Lý Nguyệt làm vài động tác, nàng lại xuất chiêu, từng đạo Lãnh Nguyệt Trảm hiện ra trước mắt mọi người.

Những đạo Lãnh Nguyệt Trảm kia đã thu lấy không ít tính mạng.

- Giết, tiếp tục giết! Ta không tin, nàng lại có thể không ngừng sử dụng đấu khí kỹ!

Trên chiến trường, có đôi khi máu tươi làm cho người ta bại lui, mà có đôi khi máu tươi lại làm cho người ta cuồng nhiệt, tính huống hiện tại, chính là tình huống thứ hai.

Đúng vậy, Lý Nguyệt không có khả năng sử dụng đấu khí kỹ không ngừng nghỉ, điểm này chính cô ta rõ ràng nhất, hiện tại nàng phải dùng, bởi vì nàng muốn làm cho nhân số của đối phương giảm xuống, giảm xuống thật nhanh.

Lúc này sử dụng đấu khí kỹ có thể có được uy lực lớn nhất, chẳng những có thể đánh loạn thế tiến công của đối phương, hơn nữa còn làm làm cho sĩ khí và quân số của đối phương giảm xuống.

Hơn nữa, Lý Nguyệt cũng không sử dụng đấu khí kỹ một cách mù quáng.

- Ai nói ta không thể sử dụng đấu khí kỹ không ngừng nghỉ được!

Sau khi Lý Nguyệt đánh tan những binh lính vây quang, lại bắt đầu cuộc chém giết mới, mỗi kiếm đánh ra đều lấy đi nhân mạng của đối phương, ngay cả lúc chạy nàng cũng xuất quỷ nhập thần như thế, mặc dù đối phương đã tách ra, nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể tìm ra được nàng, thời điểm tìm ra được nàng, nàng đã đi tới địa phương tiếp theo.

Thân pháp của Lý Nguyệt rất quỷ dị, ít nhất đối với người của đội quân Sói Xám là quỷ dị, nếu đối với Diệp Lăng ở bên cạnh, hẳn sẽ không cho rằng là quỷ dị, hẳn đang nhũn mỳ, giống như có chút bất mãn.

Lý Nguyệt vung trộm liếc nhìn Diệp Lăng, nàng phát giác được Diệp Lăng không hài lòng, nàng cũng hơi thất vọng, nhưng lại lập tức chăm chú, cố gắng thi triển thân pháp vũ kỹ tốt hơn.

Sở dĩ Lý Nguyệt làm như vậy, là vì thân pháp vũ kỹ của nàng do Diệp Lăng dạy, huấn luyện cho nàng, tuy tốc độ của nàng tăng lên rất nhanh, nhưng cách trình độ làm Diệp Lăng thỏa mãn còn rất xa.

Nếu vấn đề này bị đám người kia biết được, tuyệt đối sẽ mở rộng tầm mắt, bởi vì trong mắt bọn họ, thân pháp của Lý Nguyệt đã quỷ dị đến trình độ làm cho người ta sợ hãi, mà trình độ như vậy trong mắt Diệp Lăng còn chưa đủ, điều này làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tên Tướng Quân rất đau đầu, cục diện hiện tại lại làm hắn cảm thấy vô lực, muốn phát lực nhưng lại không có chỗ phát lực, bởi vì thân pháp của Lý Nguyệt làm cho cảm thấy rất vô lực, hiện tại chỉ có thể đợi đến lúc Lý Nguyệt lộ ra sơ hở, hoặc đợi đến lúc thể lực của Lý Nguyệt tiêu hao hết.

Chỉ là, không biết phải đợi đến lúc nào, tên Tướng Quân này không biết, chỉ trong lúc này, người của hắn đang tử vong thảm trọng.

Vào lúc đó, đột nhiên trong ánh mắt của tên Tướng Quân có thêm một người, hắn nghĩ ra một biện pháp có thể uy hiếp được Lý Nguyệt.

- Bắt tên tiểu tử kia lại cho ta!

Tên Tướng Quân chỉ vào Diệp Lăng quát lên, đúng vậy, chính là Diệp Lăng, hiện tại hắn không còn nhận nữa, nếu như hắn có thể bắt được Diệp Lăng, tuyệt đối có thể uy hiếp được Lý Nguyệt.

Nhưng mà, muốn bắt Diệp Lăng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Chỉ có điều vấn đề này người ở đây không biết, cho dù bọn họ biết rõ, cũng sẽ tiếp tục làm như vậy, bởi vì Lý Nguyệt quá khó chơi, làm cho người ta không thể ra tay.

574. Chương 575: Quét Dọn Chiến Trường (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 575: Quét dọn chiến trường (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng xem ra dễ bắt hơn nhiều, bộ dáng mơ mơ màng màng, làm cho người ta cảm thấy bắt hắn là chuyện dễ như trở bàn tay.

- Các người muốn chết.

Lý Nguyệt nổi giận quát một tiếng, thân thể lóe lên xuất hiện bên người Diệp Lăng, sau đó vận khởi đấu khí, đấu khí như bão táp có thể dùng mắt thường nhìn thấy được, năng lượng của đấu khí nồng đậm đến độ không thể tưởng tượng nổi.

- Quả nhiên, biện pháp này hữu hiệu.

Tuy đấu khí của Lý Nguyệt làm cho người ta sợ hãi, nhưng tên Tướng Quân lại rất vui vẻ, bởi vì điều này đã làm cho Lý Nguyệt lâm vào bị động, mình có thể vây giết Lý Nguyệt, không đến nỗi ngay cả mục tiêu cũng không tìm thấy.

- Viên Nguyệt!

Lý Nguyệt gầm lên một tiếng, sau tiếng gầm lên, một chiêu đấu khí kỳ bạo phát ra, mà chiêu đấu khí kỳ này rất giống tên của nó, chính là một mặt trăng tròn ngày rằm.

Lấy Lý Nguyệt làm trung tâm, hào quang Viên Nguyệt chiếu sáng bốn phía, ánh trăng thập phần xinh đẹp lung linh, nhưng ẩn giấu vẻ xinh đẹp là sát cơ nồng đậm.

Những ánh hào quang này cũng không phải hào quang bình thường, mà là từng đạo kiếm khí, giống như Lân Nguyệt Trảm của Lý Nguyệt, mà chiêu Viên Nguyệt này chính là do nhiều chiêu Lân Nguyệt Trảm tổ hợp mà thành, đây là một chiêu để đối phó quân công rất lợi hại.

Kiếm khí hoa lệ xẹt qua người những binh sĩ vây quanh, mang theo máu tươi phóng ra bốn phía, bay đến một phạm vi rất xa, cho đến khi kiếm khí biến mất trong không khí.

!!!

Tiểu ma nữ này, quá kinh khủng, đây còn là người sao?

Con mắt tên Tướng Quân giống như muốn rớt ra, hắn không thể tin được nhìn Lý Nguyệt, một chiêu Viên Nguyệt vừa rồi nhìn rất đơn giản nhưng lại có thể làm cho hắn tổn thất gần hai ngàn thủ hạ, uy lực thật sự quá lớn.

Lại thêm lần chém giết lúc trước, một mình tiểu ma nữ này đã giết đại bộ phận người của hắn, hắn chỉ còn lại khoảng hai ngàn người, điều này thật đáng sợ! !

Hiện tại hắn chỉ hi vọng, sau một chiêu này, thực lực tiểu ma nữ giảm bớt đi nhiều, tốt nhất là thể lực cũng tiêu hao hết không còn.

Chiêu thức mạnh như vậy, chắc chắn phải hao tổn nhiều thể lực, dù là ai cũng thế, ngay cả Lý Nguyệt cũng không ngoại lệ.

- Hô... Hô...

Hơi thở của Lý Nguyệt trở nên nặng nề, một chiêu này mang đến gánh nặng không nhỏ cho nàng, làm cho thể lực của nàng giảm bớt không ít, tuy điều này sẽ tạo cơ hội cho kẻ địch, nhưng một chiêu này mang đến hiệu quả cũng rõ rệt, tiêu diệt ít nhất hai ngàn người, điều này rất đáng giá.

- Lên! Thừa dịp này bắt chúng lại cho ta, đừng cho tiểu ma nữ có cơ hội thở dốc.

Tên Tướng Quân kia hô to.

- Giết!

Sau khi nghe tên Tướng Quân nói, đám người còn lại rống lên một cách điên cuồng, phóng tới Lý Nguyệt và Diệp Lăng, bọn họ giận dữ, muốn xông lên xé nát hai người.

- Xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương!(bắn người trước phải bắn ngựa, bắt giặc phải bắt vua!) Lý Nguyệt, giết tên Tướng Quân kia, khi đó đám người này sẽ không còn người tổ chức.

Diệp Lăng nhìn tên Tướng Quân nói ra, đồng thời, hắn cắn một miếng thịt thô, sau đó lấy ra một ít đồ, hướng bỏ vào trong nước một ít tài liệu, hình như hắn muốn hầm cách thủy.

Lý Nguyệt không nói gì, chỉ gật đầu, hiện tại nàng đã khôi phục một ít thể lực, không nói câu nào mà muốn giữ lại chút thể lực.

Vào lúc đó, đám người đứng cách đó không xa tiến lại gần hai người, trong thời gian ngắn sẽ tiến đến vị trí của Diệp Lăng, xem ra tràng diện lúc này không có bao nhiêu biến hóa.

- Ta muốn giết người!

Lý Nguyệt đã khôi phục được một lát, cầm thanh kiếm chỉ vào tên Tướng Quân, lạnh lùng nói một câu, sau đó nàng bắt đầu di chuyển đến gần tên Tướng Quân.

Lúc này nàng không sử dụng thân pháp quỷ dị đến đi qua, nàng đang mở một đường máu, lấy thủ đoạn cực kỳ bạo lực để mở đường, làm cho người ta thấy rõ quyết tâm của nàng.

Hiện tại bộ dạng của Lý Nguyệt đầm máu, sát khí trùng thiên, dù là ai cũng cảm thấy kinh hãi, nhất là những người đứng mũi chịu sào!

- Nhanh! Mau cản nàng lại!

Tên Tướng Quân kia nhìn thấy bộ dạng của Lý Nguyệt, có chút sợ hãi kêu lên, thời điểm này, hắn đã quên việc phải không chế Diệp Lăng, bởi vì hắn cảm thấy, dù có bắt được Diệp Lăng, nhưng mình lại chết, thì tất cả cũng không còn ý nghĩa.

Cứ như vậy, đột nhiên áp lực bên phía Diệp Lăng giảm xuống, đại bộ phận đều chuyển dời đến bên cạnh Lý Nguyệt, ngăn cản Lý Nguyệt tới gần tên Tướng Quân.

Lúc này này, bọn họ mới cảm thấy Lý Nguyệt khủng bố, trước kia Lý Nguyệt dùng thân pháp quỷ dị nên không ai bắt được, mà bây giờ Lý Nguyệt lại không dùng, nhưng không có ai có thể ngăn cản, duy nhất chỉ có thể làm cho Lý Nguyệt bị thương mà thôi.

Đúng vậy, dưới tình huống như vậy, Lý Nguyệt vẫn không sử dụng Thiên Cơ Giáp, bị thương hoặc nhiều hoặc ít, dù ở dưới loạn tên cũng không sử dụng đến.

Đây là chuyện mà không có bất kỳ kẻ nào có thể đảm bảo, dù là cao thủ mạnh nhất, cũng không dám nói dưới tình huống như vậy có thể hoàn hảo không tổn hao gì.

Nhưng mà, sau khi Lý Nguyệt bị thương, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn tiếp tục đi tới, giống như những thương tổn kia không phải là thương tổn của nàng, tiếp tục đi thẳng đến chỗ tên Tướng Quân kia.

- Ngăn nàng lại, ngăn nàng lại...

Tên Tướng Quân càng ngày càng kinh hãi, bây giờ nhìn ánh mắt của hắn nhìn Lý Nguyệt bắt đầu có sợ hãi, Lý Nguyệt quá cường hãn.

Tên Tướng Quân gào rú cũng không có bất kỳ tác dụng gì, bởi vì các binh sĩ ở bên cạnh, lời của hắn giống như đang nói nhảm, không làm cho cục diện biến hóa chút nào, chỉ làm cho thủ hạ của hắn thêm sợ hãi mà thôi, chịu ảnh hưởng do tâm tình của hắn.

- Đây chính là tác dụng của mãnh tướng a.

Diệp Lăng kiến lập phòng ngự bên người, không một cá lọt lưới nào đến gần được hắn, mà hắn vẫn luôn chú ý đến tình huống của Lý Nguyệt, trong lòng có chút cảm khái.

Tác dụng của Hồ Nữ trên chiến trường trước kia đã nói rõ điểm này, mà bây giờ Lý Nguyệt càng nói rõ vấn đề này, máu tươi và sợ hãi chính là chứng minh trần trụi cho vấn đề này.

Mặc kệ Diệp Lăng có xuất phát từ mục đích bồi dưỡng Lý Nguyệt hay không, nhưng sau sự kiện lần này chấm dứt, Lý Nguyệt đã biến thành một mãnh tướng đáng sợ, không những nàng được rèn luyện trên chiến trường, mà cả về phương diện vũ kỹ nữa.

Kinh nghiệm của nàng trước kia đến từ diễn tập, nhưng bây giờ là trên chiến trường thiết huyết, tình huống không phải người chết thì ta vong.

- Ai, Triệu Nhã Nhu, ta làm như vậy có tính là tiện nghi cho người không...

Đột nhiên Diệp Lăng cảm khái, lần đi Tường Không này của hắn, trừ mình đạt được chỗ tốt ra, người được lợi lớn nhất chính là Triệu Nhã Nhu.

575. Chương 576: Quét Dọn Chiến Trường (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 576: Quét dọn chiến trường (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Thứ khác không nói, trước mắt đã thay nằng đào tạo ra một viên mãnh tướng, trong cách nghĩ của Diệp Lăng, Lý Nguyệt sớm muộn gì cũng trở lại Tường Không, đến cuối cùng nằng vẫn là thủ hạ của Triệu Nhã Nhu.

Đây là chuyện mà Diệp Lăng không muốn làm nhất, nhưng hắn cảm thấy mình thua thiệt Lý Nguyệt quá nhiều, cho nên phải cho nằng chỗ tốt thật lớn, đồng thời, hắn không biết thực lực Triệu Nhã Nhu cường đại thì đối với hắn có uy hiếp gì, không phải là Triệu Nhã Nhu không thể giết được hắn, mà là hắn cảm thấy Triệu Nhã Nhu và hắn sẽ không còn gặp lại nhau.

Chuyện lần này là ngoài ý muốn, chuyện như vậy có lẽ sẽ không phát sinh nữa, sau này Diệp Lăng sẽ không đi Tường Không để quốc nữa, cho nên sẽ không bị Triệu Nhã Nhu bao vây chặn đánh.

Đây xem như bồi thường tổn thất..., đợi một tý, vì sao ta lại bồi thường tổn thất, ta đâu có thiếu nợ nằng cái gì, thật là kỳ quái.

Diệp Lăng lắc đầu, suy nghĩ trong đầu của hắn loạn lên, cho nên hắn không nghĩ nữa, sau đó nhìn cái nồi, hình như cái nồi nước này không giống bình thường, không phải nước súp bình thường mà hắn vẫn thường uống.

Vào lúc đó, không có bao nhiêu người chú ý tới Diệp Lăng, đại bộ phận lực chú ý đều tập trung lên người Lý Nguyệt, nếu bọn họ chú ý tới, sẽ phát hiện Diệp Lăng còn khó chơi hơn cả Lý Nguyệt, ít nhất theo một ý nào đó, thì đúng là như vậy.

Có một ít người muốn từ trên người Diệp Lăng kiếm chút tiện nghi, nhưng thời điểm tới gần hắn, trên mặt đất liền xuất hiện một thổ quyền đánh bay, đúng vậy, chính là thổ quyền, dùng thổ nguyên tố hình thành nắm đấm, dùng lực lượng ngàn cân đánh bay người đến gần, đánh bay những người muốn chiếm tiện nghi.

Tình huống này làm cho người ta minh bạch, nhìn Diệp Lăng thì cả người lẫn vật đều vô hại, nhưng không phải dễ bắt như vậy, điều này nói rõ, luyện kim thuật của Diệp Lăng thập phần cao minh, cao minh đến mức không dùng bất cứ biện pháp gì, cũng có thể khống chế Thổ nguyên tố.

Hiện tại những người kia vẫn không thể tỉnh tường Diệp Lăng đang dùng luyện kim thuật, loại công kích và thủ đoạn này cũng có thể nói là một loại ma pháp, cho nên người ta lẫn lộn.

Cũng may mắn là lẫn lộn, điều này làm cho thân phận của Diệp Lăng không bị vạch trần, một ma pháp sư có thể nổi tiếng bằng người dùng luyện kim thuật nổi tiếng như Diệp Lăng sao? Chênh lệch trong đó giống như trời và đất.

- Tướng Quân!

Tùng tiếng rống giận vang lên, Diệp Lăng không cần nhìn cũng biết, Lý Nguyệt đã thành công đánh chết tên Tướng Quân kia, hiện tại Lý Nguyệt đã có thể dùng sức một người tiến thẳng vào trận địa của địch lấy thủ cấp của tướng địch, kết quả này Diệp Lăng đã biết rõ từ lâu.

Hiện tại Diệp Lăng chỉ muốn biết, Lý Nguyệt bị tổn thương bao nhiêu, và tiến bộ hơn lần trước bao nhiêu mà thôi.

- Đúng vậy, xem ra có tiến bộ không nhỏ.

Diệp Lăng gật đầu.

- Xem ra kế tiếp phải chuẩn bị thu thập tàn cuộc.

Diệp Lăng lấy cái nôi xuống, rót thứ bên trong vào trong chén, sau đó đi đến bên cạnh Lý Nguyệt, thời điểm này toàn thân Lý Nguyệt toàn là máu, đã không còn phân rõ địch nhân hay là cô ta nữa.

- Ta còn có thể, ta muốn giết sạch những tinh binh này rồi mới nghỉ ngơi!

Lý Nguyệt thì thảo, hiện tại trên mặt của nàng không có bất kỳ biểu lộ nào, ánh mắt của nàng cũng như vậy, không có bất kỳ tình cảm nào.

Chỉ cần đội quân Sói Xám không lui bước, khi đó Lý Nguyệt vẫn tiếp tục chiến đấu, cho dù trên người nàng đã bị tổn thương nhiều chỗ, hiện giờ nàng càng cố gắng hết sức.

Muốn tiếp tục không?

Đội quân Sói Xám nhìn thấy Lý Nguyệt giống như sát thần giết chết Tướng Quân của bọn họ, trong nội tâm của họ sợ hãi đã tràn ngập, nhưng bọn họ cũng không lùi bước, bởi vì tâm tình của họ không cho phép bọn họ lui lại, đồng thời bọn họ cũng nhìn ra, Lý Nguyệt càng ngày càng yếu.

Tiếp tục, đương nhiên phải tiếp tục!

- Các huynh đệ xông lên, tiểu ma nữ này sắp không xong rồi, chúng ta phải báo thù, báo thù cho những huynh đệ đã chết!

Thoáng một cái, sĩ khí của đội quân Sói Xám tăng vọt, bởi vì bọn họ nhìn thấy hi vọng, đồng thời, bọn họ chính là những tinh binh, cũng không phải là đám ô hợp, cái này gọi là tinh binh tất thắng.

Xoát xoát...

Lý Nguyệt một kiếm lại một kiếm chém giết những người tới gần, tránh thoát công kích từ bốn phương tám hướng, hiện tại phản ứng của nàng hoàn toàn dựa vào bản năng, điều này chứng tỏ nàng đã đạt tới một cảnh giới mới, đồng thời vào lúc đó, linh ngộ của nàng cũng đạt tới cao nhất, sau này thực lực sẽ tăng lên càng mạnh.

Nhìn thấy Lý Nguyệt như thế, Diệp Lăng bắt đầu cười, hẳn hiểu được sau lần này, thực lực của Lý Nguyệt sẽ tăng lên trong phạm vi lớn, hiện tại đây chính là tình huống hẳn muốn nhìn thấy nhất.

Nhưng mà, trước khi kết thúc, Lý Nguyệt vẫn phải chịu khổ!

- A...

Lý Nguyệt cảm thấy sau lưng của mình có một thanh vũ khí xẹt qua, sau lưng bị một đầu thương cắm vào, nhưng mà, động tác của nàng vẫn không đình chỉ, sau khi nhanh chóng chém giết người trước mặt, một kiếm đâm ngược trở lại sau lưng, trực tiếp đâm chết người làm nàng tổn thương.

Một động tác đâm này, nàng không quay đầu nhìn lại, giống như nàng có thể nhìn thấy mọi chuyện sau lưng, mà một kiếm này của nàng giống như hồn nhiên thiên thành, làm cho người ta không nhìn ra bất cứ sơ hở gì, nhưng cũng làm người ở phía sau không thể tránh né.

Tình huống như vậy sau này càng ngày càng nhiều, tổn thương trên người Lý Nguyệt càng ngày càng nhiều, máu đang từ từ mất đi, lực lượng của nàng cũng từ từ mất đi, cho dù như thế, nàng vẫn không nhú mảy một cái, tiếp tục huy kiếm chém giết địch nhân.

Tuy như thế, tất cả mọi người có thể nhìn ra được, nàng sắp không xong rồi, sau mỗi lần chém ra một kiếm, có cảm giác nàng sẽ lập tức ngã xuống.

Điều này làm cho người của đội quân Sói Xám càng ngày càng hưng phấn, bọn họ cảm thấy thành công đang tới gần, chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa, cố gắng thêm nữa, khi đó có thể bắt được tiểu ma nữ này rồi.

Nhưng mà, cần cố gắng thêm một chút nữa, một chút lại một chút.

Đợi đến lúc có người phát hiện tình huống không đúng, khi đó, xung quanh bọn họ chỉ còn rải rác hơn trăm người!

Mà Lý Nguyệt vẫn đứng đấy như cũ, giống như nàng vĩnh viễn không ngã xuống, vào thời khắc này, bọn họ sợ hãi, sợ hãi phát ra từ nội tâm.

- Ma quỷ, nàng chính là ma quỷ!

Khi đó, có người nổi điên kêu lên, sẽ rất may mắn nếu hắn điên thật, sau khi kêu lên điên cuồng, hắn chạy về phía thành thị.

Một bộ phận người còn lại cũng bắt đầu chạy trốn, bọn họ hiện tại cảm thấy có tiếp tục cũng không còn ý nghĩa gì, đương nhiên, vẫn có một bộ phận không lui bước, muốn tiếp tục giết chết Lý Nguyệt.

Đây là loại người mạo hiểm, không cam lòng, bọn họ cảm thấy, có lẽ thời khắc mình rời khỏi, Lý Nguyệt sẽ ngã xuống, nếu như vậy thì tất cả cố gắng sẽ uổng phí.

- Tiểu ma nữ, hôm nay không phải ngươi chết, thì chính là chúng ta vong!

Có người rống lên một tiếng, điều này giống như tăng thêm lòng can đảm, giống như muốn dùng thủ đoạn này hù dọa Lý Nguyệt.

Đúng vào lúc này, bọn họ nghe được một âm thanh, âm thanh kia rất bình thản, tuy bình thản nhưng làm cho bọn họ cảm thấy như bị giam vào trong địa ngục, bởi vì hiện tại bọn họ mới biết, bọn họ đã bỏ qua một nhân vật.

- Đương nhiên là các ngươi vong!

Diệp Lăng nói đầy lạnh nhạt, chậm rãi đi đến bên cạnh Lý Nguyệt, sau đó đem chén nước canh kia đưa cho Lý Nguyệt, ôn nhu nói:

- Lý Nguyệt, uống hết cái này đi, sau đó ngươi có thể nghỉ ngơi, chuyện nơi này giao cho ta xử lý.

- Ân!

Lý Nguyệt phát ra âm thanh rất gian nan, sau đó đem chén nước canh của Diệp Lăng uống hết trong một hơi.

Chén nước canh này là gì Lý Nguyệt sớm đã biết rõ, nàng uống cái này không phải lần đầu, mỗi khi đến thời điểm này, Diệp Lăng đều cho nàng uống nước canh, bảo nàng uống hết.

Sau mỗi khi nàng uống hết, trong thân thể giống như có một dòng nước ấm, khuếch tán khắp thân thể, sau đó nàng nhanh chóng phát hiện thể lực bắt đầu khôi phục một cách nhanh chóng, kể tiếp...

Nàng sẽ ngủ.

Mỗi lần như vậy, nàng rất mệt, cần nghỉ ngơi, thời điểm uống xong nước canh này, Diệp Lăng sẽ xử lý chuyện còn lại, nàng có thể yên tâm vì có hắn bảo hộ.

- Các ngươi có thể đi chết được rồi! Nhưng mà, ta cũng không phải loại người không nói đạo lý, nếu như các ngươi không muốn chết, có thể giúp ta làm một việc, quét dọn chiến trường này một chút, đem tất cả vũ khí kim loại tập trung đến đây.

Diệp Lăng khẽ cười nói, người nhìn thấy hắn cười lúc này không cảm thấy có cảm giác thân thiết, mà là cảm giác sợ hãi.

- Chê cười, ngươi là ai, tại sao ta phải nghe lời ngươi!

- Đúng rồi! Tiểu ma nữ đã ngã xuống, người có thể dùng cái gì uy hiếp được chúng ta chứ? Hiện tại người nên ngoan ngoãn nghe lời là người mới đúng, đừng có nói ngược!

Thoáng cái, những người này mới kịp phản ứng, Lý Nguyệt ngã xuống, trước mắt chỉ còn Diệp Lăng vô hại, cần bản không cần sợ hãi.

- Các huynh đệ tiến lên, tiêu diệt tiểu tử này!

Hơn trăm người còn lại lao về phía Diệp Lăng.

- Ta đã cảnh cáo các người, các người còn muốn liều mạng!

Diệp Lăng đưa tay lên muốn ngăn cản hành vi của những người kia, đương nhiên, đây là hấn cảm thấy thế, còn những người kia sẽ không cho là như thế.

- Là liều mạng, liều cái mạng của người.

Một người hừ lạnh nói.

- Đúng đấy, liều... Liều... Liều mạng chúng ta...

Thời điểm có người phụ họa, nhưng lại phát hiện tình huống có biến, thiếu niên trước mắt đứng là có thực lực lấy mạng của họ.

Ngay vào thời điểm này, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện rất nhiều gai nhọn hoắt do nham thạch tạo thành, vây khốn hơn trăm người kia vào bên trong không cách nào nhúc nhích, đương nhiên, nếu họ không muốn sống nữa, có thể động đây.

Đã có người chứng minh, nếu như bị giam bên trong mà dám động đây, kết quả chỉ có một, đó chính là chết!

Vừa rồi có một ít người xông tới rất nhanh, thời điểm cái gai nhọn hoắt kia vây quanh, thân hình bọn họ không kịp dừng lại, trực tiếp đâm vào chúng, kết quả không cần phải nói, máu tươi đầy đất.

Trời ạ, tiểu tử này lại còn đáng sợ hơn cả tiểu ma nữ, nếu như hấn cứ phát ra đám gai nhọn này đầy đất, cho dù đám huynh đệ kia của mình có sống lại lần nữa cũng phải chết rất nhiều..

Nhưng mà, nếu nói thực lực chân chính, bọn họ cảm thấy dễ thắng Lý Nguyệt hơn một chút, bởi vì Lý Nguyệt là võ giả, mà Diệp Lăng là “Ma pháp sư” .

Ma pháp sư trong quần công chiếm tiện nghi nhiều hơn so với võ giả, đây là chuyện mà cả thiên hạ đều công nhận!

- Hiện tại, các người lựa chọn chết, hay là lựa chọn giúp ta làm việc?

Diệp Lăng khẽ cười nói, nhưng lúc hấn nói chuyện, những cái gai nhọn hoắt kia từ từ tiến gần đến chỗ hiểm của đám người này.

Đây chính là uy hiếp trần trụi.

Nhưng mà, chúng ta có thể làm gì hấn sao? Hiện tại người ta chỉ cần động một đầu ngón tay là có thể giết đám người bọn họ, đến con kiến còn muốn sống hưởng chỉ là bọn họ.

- Ta, ta giúp người làm việc!

- Ta cũng thế...

Cơ hồ tất cả mọi người đều trả lời như vậy, có mấy người không trả lời, Diệp Lăng rất dứt khoát tiến đám người này về tây thiên, bọn họ liền khuất phục.

- Vậy thì đi đi, nhanh lên một chút! Ta không có nhiều thời gian!

Diệp Lăng phát tay, thu hồi tất cả gai nhọn trên mặt đất, làm cho những người này như trút được gánh nặng, sau đó vội vàng đi thu thập binh khí trên chiến trường.

Mà Diệp Lăng cũng không nhàn rồi, hấn dựng lên tường đất làm vật che chắn, sau đó bắt đầu trị liệu cho Lý Nguyệt, trước dùng tinh lọc trận làm sạch thân thể của nàng, cởi quần áo trị liệu, sau đó thay quần áo.

Đây chính là thói quen của Diệp Lăng, không phải bởi vì muốn nhìn thấy thân thể như ngọc của nàng gần một chút mà có cảm giác khác thường, dù sao Lý Nguyệt cũng không bị thương tổn ở chỗ hiểm, cho nên những bộ vị mấu chốt không cần trị liệu, cho nên không cần cởi tất cả quần áo.

Đối với tình huống này, đối với một người hiện đại mà nói chẳng coi vào đâu, dù sao cái gì cũng đều xem qua, nữ nhân đều thích ăn mặc gợi cảm, không chừng mực như ở đây.

Mà thôi, tính cách Diệp Lăng mơ hồ, cũng không coi chuyện này vào đâu, hấn quên, nữ tử ở đại lục này rất bảo thủ, có thể nói tất cả đều có tính cách như thế, nếu như bị người khác biết, nhất định sẽ nhắc tới danh tiết.

Nhưng Diệp Lăng cũng rất đặc thù, bởi vì hấn là một y sư, y sư ở phương diện này đều có đặc quyền.

Thời điểm nhìn thấy Diệp Lăng dựng tường đất lên, trong tư tưởng của một ít người có biến hóa, bọn họ muốn thừa dịp Diệp Lăng không nhìn thấy, bắt đầu chạy trốn.

Nhưng mà, ý định này của bọn họ đã thất bại, không biết Diệp Lăng thông qua cái gì, lại rất tinh tường tình huống ở bên ngoài, có người xuất hiện ý định bỏ chạy, bên cạnh hấn liền xuất hiện gai nhọn, nhắc nhở hấn không nên nghĩ đến việc chạy trốn.

Nhìn thấy tình huống này, những người kia đều rất thành thật, bọn họ đều thành thành thật thật đi nhặt binh khí, sau đó đặt chúng bên cạnh bức tường đất của Diệp Lăng, chờ đợi Diệp Lăng phân phó.

Thời gian trôi qua, rốt cục những người kia hoàn thành công tác, đương nhiên, có khả năng còn để sót lại vài thứ, nhưng Diệp Lăng cũng không thèm để ý, dù sao hấn cũng không phải muốn toàn bộ, hấn chỉ thuận tiện thu thập mà thôi.

576. Chương 577: Con Ruồi (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 577: Con ruồi (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nhìn thấy Diệp Lăng biến mất dưới trời chiều, trong lòng của gần trăm tên còn lại trong đội quân Sói Xám có nhiều cảm xúc, bọn họ muốn tình huống bây giờ là một giấc mộng, không phải là thật thì tốt biết mấy.

Buổi đội quân Sói Xám của họ còn ở trong thành khoái hoạt, khi dễ một đám dân chúng bình dân, mà bây giờ, đội quân Sói Xám gần như bị diệt toàn bộ, bị hai người, không, nói đúng hơn là chỉ một mình tiểu ma nữ tiêu diệt.

Tính tiết này, giống như trong mơ, làm cho người ta không dám tin tưởng, cũng không muốn tin tưởng.

Mà chuyện này làm cho cả Tham Lang quân đoàn đều khiếp sợ, trước kia còn dễ nói, hiện tại cả đội quân Sói Xám, là bộ đội tinh anh của họ, bây giờ đã bị hai người tiêu diệt.

Chẳng lẽ hai người này đều là Thiên cấp cao thủ?

Nếu Diệp Lăng rơi vào trong tay Tham Lang quân đoàn, bọn họ sẽ trút lửa giận ngút trời lên bọn Diệp Lăng, bọn họ cảm thấy bọn Diệp Lăng coi rẻ Tham Lang quân đoàn, nhưng mà, bọn họ cũng không muốn xảy ra xung đột, bởi vì đúng theo lời Diệp Lăng, chẳng qua bọn họ chỉ có hai người, cho dù thắng, Tham Lang quân đoàn chẳng có chỗ tốt gì.

Không có, một chút cũng không có!

Nhưng dù là vậy, cũng không có nghĩa là Tham Lang quân đoàn sẽ buông tha bọn Diệp Lăng, hiện tại bọn họ sẽ không để cho đại quân xung đột với bọn Diệp Lăng, nhưng sẽ không để hai người bọn họ được khoái hoạt.

Tham Lang quân đoàn chuẩn bị phái cao thủ ra đối phó với bọn Diệp Lăng, trong Tham Lang trong quân đoàn cũng không thiếu cao thủ, những cao thủ này có tác dụng đối phó với cao thủ, ứng phó những tình huống như bây giờ.

Tham Lang quân đoàn sẽ cho người chú ý hành tung của bọn Diệp Lăng, sau đó an bài bẫy rập, ám toán bọn Diệp Lăng, sau đó sẽ cho cao thủ đuổi giết bọn Diệp Lăng.

Trực diện không được, vậy thì ám toán!

Mặc kệ Tham Lang quân đoàn chuẩn bị làm chuyện gì, chuyện đội quân Sói Xám đã bị tiêu diệt, chuyện này không có khả năng dấu diếm, bởi vì chuyện này quá lớn.

Sau khi nhận được tin tức của đội quân Sói Xám bảo hộ Osk thành, dân chúng âm thầm chúc mừng, đóng môn ở trong nhà ăn uống thả cửa, bắt đầu chúc mừng thời khắc kỳ diệu này.

Dân chúng ở những địa phương khác bị Tham Lang quân đoàn ức hiếp, bọn họ đều cầu nguyện, cầu nguyện thiên sứ tiểu ma nữ sẽ hàng lâm tại thành thị của mình, sau đó đánh đập Tham Lang quân đoàn thật tàn nhẫn! !

Nhưng mà, Diệp Lăng chỉ đi qua đường, không có tình huống đặc biệt hấn sẽ không xuất thủ, tuy bọn họ cũng biết việc Tham Lang quân đoàn làm ác, nhưng vấn đề này bọn hấn không quản được, chỉ có thể chờ Triệu Nhã Nhu làm việc này.

Nghĩ tới thời điểm này, Diệp Lăng cảm thấy Triệu Nhã Nhu làm hoàng đế đúng là không tồi, tuy nàng biến thái, giết phụ thân và huynh đệ thân sinh của mình, nhưng dưới sự thống trị của nàng, thiên hạ thái bình trăm họ an cư lạc nghiệp, quần dân không có bất kỳ xung đột nào ngược lại còn tương thân tương ái với nhau.

Hoàng đế là dạng người gì không trọng yếu, chỉ cần hấn có thể làm cho quốc thái dân an, thì hấn chính là hoàng đế tốt, cho dù hấn biến thái, là một nguy quân tử, điều này cũng chẳng là gì.

Triệu Nhã Nhu.

-Ách xì...

Triệu Nhã Nhu đang ngồi trên vương tọa hất xì một cái, sau đó dùng ngón tay chà xát cái mũi, có chút nghi hoặc, không phải nàng cảm mạo, chẳng lẽ có người nghĩ ta sao?

-Hoàng thượng, bảo trọng long thể!

Một đám đại thần vào lúc này nói lời quan tâm, nhưng những lời này lại không giả dối chút nào, vì bọn họ thật sự quan tâm.

Đương nhiên, bọn họ quan tâm thân thể Triệu Nhã Nhu, cũng không phải vì họ thật sự quan tâm đến Triệu Nhã Nhu, mà họ đang quan tâm cho chính mình, sợ thân thể Triệu Nhã Nhu không thoải mái khó chịu sẽ trừng phạt bọn họ...

-Không có việc gì, có thể là có người đang muốn giết ta!

Triệu Nhã Nhu thuận miệng nói ra.

...

Chúng đại thần trầm mặc, đối với thuyết pháp này thì bọn họ cam chịu, rất nhiều người muốn giết Triệu Nhã Nhu.

Ngồi trên vị trí của nàng mà không có người muốn giết nàng là chuyện không thể nào, huống chi bản thân Triệu Nhã Nhu làm việc tâm ngoan thủ lạt, chọc không ít người.

-Hoàng thượng, có cấp báo!

Đúng vào lúc này, bên ngoài vang lên một âm thanh vang dội, trong ngũ khí rất cấp bách.

-Trình lên đây!

Triệu Nhã Nhu nói theo thói quen.

-Vâng.

Sau khi tiếp nhận báo cáo, Triệu Nhã Nhu xem vài lần mà vẫn lộ ra vẻ ngoài ý muốn, chính biểu lộ này làm cho đám đại thần cảm thấy kỳ quái, dù trước kia có xảy ra chuyện lớn cỡ nào, Triệu Nhã Nhu cũng rất lạnh nhạt, mặt không đổi sắc.

Rốt cuộc là có chuyện gì, có thể làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn?

Kế tiếp, Triệu Nhã Nhu đột nhiên cười lên, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy ngoài ý muốn.

-Hoàng thượng, có chuyện gì phát sinh sao?

Lý Thiên Quân lên tiếng hỏi.

-Một kiện rất thú vị, cũng có chút quan hệ với người!

Triệu Nhã Nhu nói.

-Có quan hệ với ta?

Lý Thiên Quân có chút nghi hoặc, đầu tiên hấn ngẫm lại mình có khuyết điểm gì, hấn sợ hãi Triệu Nhã Nhu sẽ đối phó mình.

-Không phải Lý Nguyệt nhà của người bị tên khốn Diệp Lãng bắt đi sao?

Triệu Nhã Nhu nói ra.

-Đúng! Chẳng lẽ trong đó có tin tức của bọn họ?

Lý Thiên Quân gật đầu, sau đó nhìn cấp báo trong tay Triệu Nhã Nhu, bộ dáng có chút chờ mong.

Triệu Nhã Nhu gật đầu, nói ra:

-Đúng vậy! Có tin tức của Lý Nguyệt, hiện tại nàng làm ra trò hay, có danh hiệu là tiểu ma nữ. Các người cũng xem một chút đi!

Triệu Nhã Nhu đem phần cấp báo kia đưa cho nữ tùy tùng, nữ tùy tùng đưa cho Lý Thiên Quân, chuyện này vốn sẽ do thị vệ làm, nhưng Triệu Nhã Nhu lại muốn người kề cận mình cũng là nữ, cho nên đành phải đổi thành nữ tùy tùng.

Nhưng mà, những nữ tùy tùng này cũng không phải nữ tùy tùng bình thường, bản thân cũng có thực lực rất mạnh, những người này do đích thân Triệu Nhã Nhu bồi dưỡng từ trước kia.

-Chuyện này... Chuyện này không thể nào, thực lực của Lý Nguyệt ta rất rõ ràng, làm sao mà nàng có thể tiêu diệt cả đội quân Sói Xám chứ, chẳng lẽ đội quân Sói Xám này không phải quân tinh nhuệ.

Sau khi nhìn qua phần báo cáo, Lý Thiên Quân và những người khác đều hoài nghi, hoài nghi người trong phần cấp báo này không phải là Lý Nguyệt.

-Không sai, thời gian trùng hợp như vậy, đến cả phong cách hành sự, rất phù hợp với Diệp Lãng.

Triệu Nhã Nhu lắc đầu, nàng có thể khẳng định tên Lý Quỷ này chính là Diệp Lãng, Lý Nguyệt trong cấp báo chính là Lý Nguyệt bị bắt cóc đi.

Có lẽ người khác sẽ bị vẻ bề ngoài mê hoặc, nhưng Triệu Nhã Nhu chỉ cần liếc sơ qua là biết chân tướng.

-Nhưng, thực lực của Lý Nguyệt không có mạnh như vậy.

Lý Thiên Quân nói ra.

-Các người đừng quên, bên cạnh nàng chính là Diệp Lãng!

Triệu Nhã Nhu mỉm cười, thời điểm nói tên Diệp Lãng, nàng cảm thấy có chút thú vị.

-Dù có Thập Tam thiếu gia hỗ trợ, nhưng đây không thể là chuyện một mình Lý Nguyệt có thể hoàn thành, chẳng lẽ Lý Quỷ... chính là Thập Tam thiếu gia, hình như hắn không có động thủ, hơn nữa hắn là ma pháp sư sao, hình như Thập Tam thiếu gia không giống với ma pháp sư a.

-Đó là luyện kim thuật, nhưng luyện kim trận này lại không bị người ta phát hiện, hẳn là giấu trong lòng đất.

Triệu Nhã Nhu nói ra, tuy nàng không có ở hiện trường, nhưng nàng có thể từ phần tin tức giản lược trong cấp báo mà đoán ra được, giống như chính nàng có mặt ở hiện trường.

577. Chương 578: Con Ruồi (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 578: Con ruồi (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-Nhưng mà...

Triệu Nhã Nhu ngắt lời nói:

-Người còn muốn nói thực lực của Lý Nguyệt sao? Ta nói rồi, bởi vì bên người nàng có Diệp Lăng, cũng không phải nói Diệp Lăng giúp nàng tiêu diệt đội quân Sói Xám, mà là nói Diệp Lăng giúp Lý Nguyệt đề cao thực lực.

-Không thể nào đâu, mới qua bao lâu chứ, cho dù Thập Tam thiếu gia là một luyện kim thiên tài, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy làm cho thực lực của Lý Nguyệt đề cao như vậy.

Lý Thiên Quân vẫn hoài nghi.

-Lý Nguyệt là con gái của người, có lẽ người cũng biết tiềm lực của nàng, Diệp Lăng chỉ làm cho tiềm lực của nàng phát huy ra thôi, cũng không phải trực tiếp tăng thực lực của nàng lên, nếu như người cẩn thận nghiên cứu, sẽ phát hiện ra, mỗi khi chiến đấu xảy ra, thực lực của Lý Nguyệt đều đề cao một chút. Nhưng mà, tốc độ này cũng làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Triệu Nhã Nhu khẽ thở dài, không biết nàng thở dài vì cái gì.

Lý Thiên Quân nhìn kỹ phần cấp báo một lần nữa, phía trên của phần cấp báo chỉ đề cập đến những cuộc chiến đấu, cho nên bọn họ chỉ chú ý đến báo cáo về Tham Lang quân đoàn, những phần còn lại bị xem nhẹ.

Hơn nữa, trong tiềm thức, bọn họ cảm thấy Lý Nguyệt cũng không có mạnh như vậy, nếu lúc trước nàng mạnh như vậy, tại sao bọn họ lại không phát giác, không thể trong thời gian ngắn mà đã có chênh lệch lớn như vậy.

Có thể Lý Nguyệt thông qua chiến đấu mà trở nên mạnh mẽ, nhưng tốc độ này đúng là không thể tưởng tượng nổi!

-Được rồi, thực lực của Lý Nguyệt không phải là trọng điểm, chúng ta không cần thảo luận nữa! Hi vọng Tham Lang quân đoàn không nhịn được cục tức này, đến lúc đó, Diệp Lăng chính là xung phong của ta.

Thời điểm Triệu Nhã Nhu nói đến phần sau, ngữ khí trở nên nhẹ nhõm hơn một chút, còn có một chút mờ hồ.

-Xung phong?

Đại thần Lý Thiên Quân nghi hoặc, nhưng hắn cũng minh bạch một chút cách nghĩ của Triệu Nhã Nhu.

-Tham Lang quân đoàn cần được trừng trị một chút, mà Diệp Lăng lại sáng tạo một cơ hội tốt cho chúng ta.

Triệu Nhã Nhu cũng không giấu diếm ý nghĩ của mình, nói rất trực tiếp.

Nếu là hoàng đế khác chắc chắn sẽ không làm như vậy, đợi đến lúc thời cơ chín mùi mới nói ra ý nghĩ của mình, nhưng Triệu Nhã Nhu khinh thường làm như vậy, bởi vì nàng biết rõ, chuyện này phải làm như thế, trong lòng của ai cũng đều biết rõ.

Người cho rằng người không nói, Tham Lang quân đoàn sẽ không biết sao? Dù bây giờ bọn họ đang hưởng thụ một cách thỏa thích, chuyện này trong mấy năm kế tiếp sẽ không có khả năng phát sinh, hơn nữa chắc chắn bọn họ đã có chuẩn bị nhất định, sẽ không ngồi chờ chết.

-Chuyện này... Cách nghĩ của hoàng thượng chúng ta biết rõ, nhưng tại sao Thập Tam thiếu gia lại sáng tạo cơ hội cho chúng ta?

Lý Thiên Quân rất hoài nghi vấn đề này, hẳn cảm thấy Diệp Lăng sẽ không sáng tạo ra một cơ hội tốt như vậy.

-Người đừng quên, hẳn chính là sủng nhi của nữ thần may mắn, dù hẳn ở đây cũng sẽ mang đến may mắn, có lẽ, lúc này hẳn đã mang đến may mắn cho ta.

Triệu Nhã Nhu cười cười, trong giọng nói có chút đùa giỡn, nhưng nàng không muốn thảo luận nhiều về vấn đề này.

...

Chuyện này cũng có chút khả năng, nhưng hẳn thật sự là người mang đến vận may hay sao? Các người là tử địch của nhau, vận may của hẳn chẳng phải là vận rủi của người hay sao?

Đại thần Lý Thiên Quân đang âm thầm suy nghĩ, hẳn cảm thấy vận may của Diệp Lăng, cũng không liên quan gì đến Triệu Nhã Nhu, bởi vì hai người có quan hệ đối địch.

Nhưng mà bọn họ cũng không biết, lần này Diệp Lăng đã mang đến vận may cho Triệu Nhã Nhu, cái thượng cổ di tích kia chính là minh chứng tốt nhất, Diệp Lăng đạt được chỗ tốt, nhưng có lẽ chỗ tốt lớn nhất đã thuộc về Triệu Nhã Nhu cũng không chừng.

Dựa vào việc phá giải thượng cổ di tích, Tường Không đế quốc đã có được vũ khí luyện kim cường đại, cỡ lẽ vũ lực đã có khả năng thống nhất thiên hạ.

-Diệp Lăng, người đang làm cái gì, tại sao lại đi về phía bắc...

-Ách xì... Là ai đang nhớ đến ta? Hồ Nữ sao?

Diệp Lăng hất xì một cái, hẳn cũng dùng ngón tay để quẹt mũi, sau đó nhìn về phía trước nghi hoặc tự hỏi.

-Trừ Hồ Nữ, chẳng lẽ không còn những người khác nhớ người sao?

Âm thanh của Lý Nguyệt có chút không vui, nguyên nhân có thể là vì Diệp Lăng nhớ đến Hồ Nữ.

-Ồ, Lý Nguyệt, người tỉnh rồi à.

Diệp Lăng nói ra.

-Y phục của ta là người thay đúng không.

Lý Nguyệt lạnh lùng hỏi thăm.

-Đúng.

Diệp Lăng không biết sống chết mà gật đầu.

-Bốp!

-Ah, tại sao lại đánh ta?

Diệp Lăng nói rất vô tội.

-Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, không được tự tiện thay quần áo cho ta.

Lý Nguyệt giận dữ nói.

-Vậy lần sau ta sẽ cởi bỏ hết... , ah, làm cái gì vậy, tại sao lại đánh ta!

Diệp Lăng lại bị đánh lần nữa, những lời hắn nói đều là sự thật, bởi vì nếu không thay quần áo cho Lý Nguyệt, vậy thì hắn sẽ cởi bỏ quần áo trên người Lý Nguyệt ra.

-Ta thích, thế nào, người có ý kiến gì không?

Lý Nguyệt cũng biết rõ vấn đề này, biết rõ là một chuyện, nhưng nàng vẫn tức giận, phải cho Diệp Lăng ăn ít đau khổ thì trong lòng nàng mới thoải mái được một chút.

-Không có...

Diệp Lăng có thể nói gì nữa đây.

Hai ngày sau, Diệp Lăng đi vào một thành thị khác, Diệp Lăng càng ngày càng tiếp cận biên giới Tường Không, đồng thời cũng sắp rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của Tham Lang quân đoàn, đương nhiên, khoảng cách này cũng không phải ngắn.

Nếu như Diệp Lăng trực tiếp đi về hướng chính bắc, với cước lực của sư tử, hiện tại đã rời khỏi, nhưng mà, bọn họ lại đi về hướng xéo tây bắc, như vậy phải hao phí thêm rất nhiều thời gian.

Trong vòng hai ngày, Diệp Lăng không đến gần các thành thị, chỉ đi qua các thị trấn, nhưng cũng không gặp chuyện gì ngoài ý muốn, trong mắt Diệp Lăng, hình như Tham Lang quân đoàn đã nghe lời.

-Vị đại ca này, xin hỏi nơi này có quán rượu hay lễ điểm nào không?

Sau khi Diệp Lăng tiến vào thành thị, liền tìm người hỏi đường.

-Ở đây tốt nhất chỉ có Minh Nguyệt Lâu, nhưng Minh Nguyệt Lâu chi phí rất cao, không có lợi nhất, tiểu huynh đệ, ta thấy người nên đi Thượng Hà lâu thì tốt hơn.

Người mà hắn hỏi thăm rất nhiệt tình, giới thiệu cho Diệp Lăng nơi thích hợp, nhưng mà, hắn không biết người đứng trước mặt hắn là một tên siêu cấp bại gia, hắn sẽ không để ý đến chút tiền tài này.

-Cảm ơn đại ca, nhưng ta muốn đi Minh Nguyệt Lâu, lão tử của ta thích nơi có ánh trăng (Minh Nguyệt).

Diệp Lăng vừa cười vừa nói, sau đó vỗ vỗ sư tử, sư tử chạy như điên.

-Lại có thêm một con dê béo bị người ta làm thịt rồi!

Người đi đường kia nhìn Diệp Lăng rời đi, lắc đầu, sau đó hắn tiếp tục làm việc mà hắn đang làm.

-Minh Nguyệt Lâu, chính là chỗ này rồi!

Diệp Lăng nhanh chóng đi tới trước cửa Minh Nguyệt Lâu, sau khi an bài tốt cho sư tử, cùng Lý Nguyệt bước vào trong Minh Nguyệt Lâu.

-Khách quan, muốn nghỉ trọ hay dùng chân?

Tiểu nhị chạy đến, bộ dáng rất cung kính.

-Cả hai! Chuẩn bị đồ ăn tốt nhất cho ta, chuẩn bị thêm một gian phòng tốt nhất cho ta luôn.

Diệp Lăng trả lời theo thói quen.

-Dạ được!

Tiểu nhị không nói chuyện khác, hắn biết rõ nên hầu hạ những khách nhân loại này như thế nào, hỏi chuyện khác là điều dư thừa, chỉ cần để ý mang thức ăn lên là được rồi.

578. Chương 579: Con Ruồi (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 579: Con ruồi (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Tiểu nhị dẫn hai người Diệp Lăng đến một vị trí không tồi, ở trên lầu gần cửa sổ, đây là vị trí mà nhiều người ưa thích, mà quan cảnh ngoài cửa sổ cũng không tệ.

Cả bàn đầy thức ăn ngon được dọn lên, còn có một bình rượu ngon, đây là cho Lý Nguyệt uống, Diệp Lăng không uống rượu.

-Diệp Lăng, chẳng lẽ ngươi không uống được một giọt rượu thật sao?

Sau khi Lý Nguyệt uống xong một chén rượu, tò mò hỏi.

-Ăn!

Diệp Lăng gật đầu, sau đó tiếp tục ăn uống.

-Ta không tin, có thể hay không thử là biết.

Lý Nguyệt nhìn chằm chằm vào Diệp Lăng, bộ dáng rất hiếu kỳ.

-Không, ta vừa uống vào sẽ chóng mặt, đến lúc đó ngươi nói xem ta sẽ làm gì với ngươi bây giờ.

Diệp Lăng lập tức cự tuyệt, hơn nữa còn nói một câu rất mập mờ.

-Cút! Ta sẽ không cho ngươi làm gì cả, ngươi cho rằng ngươi là người nào chứ, ta không có một chút hứng thú nào với ngươi cả.

Mặt Lý Nguyệt hơi đỏ lên, sau đó nói ra một câu hờn dỗi giận dữ.

-Không có hứng thú thì ngươi bảo ta uống rượu làm gì, ta cảnh cáo ngươi, đừng nên thử, chúng ta hiện tại đang ở vào thời kỳ phi thường. Thời điểm đến bộ lạc Hồ tộc, ta sẽ cho ngươi xem, dù sao ta cũng đang buồn ngủ.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

...

Lý Nguyệt trầm mặc không nói, đang chậm rãi nhai thức ăn, đương nhiên, động tác nhai nuốt chậm rãi của nàng chỉ là ảo giác, trên thực tế nàng ăn rất nhanh.

-Ôi!!! Không ngờ ở đây lại có một tiểu nương tử xinh đẹp như vậy, xem ra ta chưa bao giờ tới sai địa phương, không tệ không tệ.

Thời điểm hai người Diệp Lăng đang ăn uống, liền có một anh thanh rất chán ghét truyền tới, nhưng hai người bọn họ lại không để ý đến điều này.

Xem ra vừa tới nơi này đã có chuyện phát sinh, không biết có phải là tiểu cô nương này mang tới xui xẻo hay không, lại bị nhiều người vừa ý như vậy.

Đây là suy nghĩ của Diệp Lăng vào thời điểm này, nhưng mà, có một chuyện mà bọn họ không thể tưởng tượng được, tiểu nương tử trong lời nói của người này lại là...

-Tiểu nương tử, ngươi tên là gì, ta tên Mạc Lâm, cha ta là Mạc Cát.

Một người xuất hiện bên cạnh bàn của Diệp Lăng, nhìn Lý Nguyệt đang ăn, nói chuyện đầy phong độ của thân sĩ.

-Tiểu nương tử, hắn đang gọi người kìa.

Diệp Lăng ngậy ngốc một chút, sau đó cười nói với Lý Nguyệt.

-Bỏ qua đi, tiếp tục ăn cơm!

Lý Nguyệt liếc Diệp Lăng, nói rất lạnh nhạt, vào lúc đó, dưới mặt bàn, nàng dùng chân đá một cái vào Diệp Lăng, giống như trừng phạt Diệp Lăng đang rất hả hê.

...

Diệp Lăng vui đầu ăn cơm.

-Tiểu nương tử, đừng như vậy, đừng ăn ở chỗ này, ta mời người đi ăn ở nơi tốt nhất...

Mạc Lâm vốn muốn nói mời Lý Nguyệt đi ăn ở nơi tốt nhất, nhưng đột nhiên hắn phát hiện, đồ ăn trên bàn của Diệp Lăng đều là thứ tốt nhất.

-Ta muốn ăn cùng một chỗ với các người, các người không ngại chứ!

Đột nhiên người nọ cải biến chủ ý, cười nói rồi ngồi xuống.

-Chú ý!

Diệp Lăng và Lý Nguyệt đồng thời nói ra, bọn họ không muốn ngồi ăn cơm cùng bàn với loại người như vậy, nhưng thời điểm họ nói ra thì người nọ đã ngồi xuống.

-Không nên như vậy, mọi người gặp nhau là hữu duyên, nếu các người ở chỗ này có chuyện gì thì cứ đến tìm ta, ta sẽ bảo kê cho các người, không ai có thể khi dễ các người.

Mạc Lâm vừa cười vừa nói, da mặt của hắn không phải dày bình thường.

-Lý Nguyệt, người nói xem tại sao lại có người mặt dày như vậy chứ, rõ ràng không chào đón hắn, nhưng hắn vẫn ngồi xuống.

Diệp Lăng nhìn Lý Nguyệt nói ra.

Con mắt Mạc Lâm nói ra, nhưng cũng không tức giận, mà là vì Diệp Lăng nói ra tên của Lý Nguyệt, kết quả là, hắn lập tức nói:

-Nguyên lai là Lý Nguyệt tiểu tỷ a, hạnh ngộ hạnh ngộ.

-Bởi vì có nhiều người không biết liêm sỉ, mặc kệ hắn, cứ xem hắn như bãi cứt, chúng ta ăn đi.

Lý Nguyệt trả lời một câu.

...

Mạc Lâm thấy Lý Nguyệt như thế, cơ thịt trên mặt nhăn lại một cái, nhưng hắn vẫn bảo trì dáng tươi cười như cũ.

-Lý Nguyệt tiểu tỷ, không biết người tới nơi này làm gì, có gì cần ta hỗ trợ xin cứ nói.

...

Lý Nguyệt bỏ qua hắn, tiếp tục ăn cơm.

Mạc Lâm nhìn thấy bộ dạng như thế, vẫn nói tiếp, mãi cho đến khi hai người bọn họ ăn xong, hắn vẫn kiên nhẫn nói, trên mặt vẫn treo nụ cười giả nhân giả nghĩa, ai cũng đều thấy được, trong lòng của hắn rất không thoải mái.

Thật sự là quá đẹp, nếu không phải như vậy, lão tử sẽ không tha thứ cho các người.

Mạc Lâm nhìn Lý Nguyệt, hai con mắt liền tỏa sáng, muốn lưu dung mạo của Lý Nguyệt vào trong đầu của mình, hắn là một hoa hoa công tử chuyên tán gái, nhìn thấy một thiếu nữ tuyệt sắc như Lý Nguyệt thì hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

-Nhìn đi! Tỷ tỷ của ta rất có mị lực.

Lý Nguyệt khinh thường nhìn Mạc Lâm, nhưng cũng nhìn Diệp Lăng bằng ánh mắt đầy thâm ý, lúc này Diệp Lăng rất kiêu ngạo nói một câu.

-Ta biết, tỷ tỷ của ta rất có mị lực, cho nên mới bị những con ruồi thể này vây quanh.

Diệp Lăng nói một câu rất vô tình.

-Hỗn đản, người nói ai là con ruồi!

Sau khi Mạc Lâm nghe được lời này của Diệp Lăng, hắn bắt đầu nổi bão, nếu còn tiếp tục nhin nữa, thì hắn không phải là hắn.

-Nói con ruồi chính là nói người đó, suốt ngày cứ vo ve bên lỗ tai của ta.

Lý Nguyệt cũng nói một câu vô tình, vào lúc đó, đột nhiên nàng nhớ tới một việc.

-Đợi một chút, người nói hắn là con ruồi, chẳng lẽ ta là... Hỗn đản, người muốn chết à!

Lý Nguyệt dùng một cái chén đánh về phía Diệp Lăng, phía bên trong còn một ít nước canh, Diệp Lăng nhanh chân tránh thoát, nhưng nước canh thì bị văng ra ngoài.

Ba!

Chén đĩa rơi xuống đất vỡ vụn, âm thanh này khiến cho mọi người chú ý tới, dù ngay từ đầu bọn họ đã chú ý tới nơi này, dù sao thì Mạc Lâm ở trong thành này cũng là một nhân vật phong vân.

Đây là chuyện gì, thiếu nữ này muốn phản kháng Mạc Lâm công tử hay sao? Hình như không giống, nhìn bộ dạng của Mạc Lâm bây giờ, không phải như vậy.

-May mắn! Thân thể của ta nhanh nhẹn, phản ứng linh mẫn!

Diệp Lăng nói xong, liền vỗ vỗ bộ ngực như hắn vừa may mắn tránh thoát.

-Người cho rằng như vậy là hết sao?

Lý Nguyệt lạnh lùng nói.

-Vậy người muốn thế nào... Dựa vào, người còn...

Không đợi Diệp Lăng nói xong, Lý Nguyệt lại ném tới vài thứ.

Hiện tại mọi người đã minh bạch, nguyên lai là tự bọn họ ồn ào với nhau, cũng không phải vì Mạc Lâm.

-Này này, khách quan, các người làm gì vậy.

Tiểu nhị vội vàng hỏi.

-Yên tâm, những thứ bị tổn hại ta sẽ bồi thường, ta và lão tỷ đang chơi đùa mà thôi... Dựa vào, người còn ném...

Diệp Lăng lại phát hiện Lý Nguyệt có biến hóa, nàng ném rất mạnh, những thứ bay tới rất khó tránh né, cũng không cách nào tránh né toàn bộ.

Nếu không thể tránh né, ta phải ngăn chúng lại!

-Ta ngăn, ta cản... Yaaaaaaa!

Diệp Lăng phát ra tiếng kêu như Lý Tiểu Long, sau đó dùng một quyền một cước đánh bay đám chén đĩa đang bay tới, đánh nát, nhưng dưới tình huống như vậy, những người bên cạnh sẽ bị vạ lây, đây chẳng khác nào tai bay vạ gió.

579. Chương 580: Diệp Nguyệt (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 580: Điệp Nguyệt (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Mặt Mạc Lâm đen lại, hắn vốn cho rằng Lý Nguyệt và Điệp Lãng vì cãi nhau mà trở mặt mà thôi, hiện tại hắn phát hiện, hai người này là cố ý, làm bộ cãi nhau rồi trở mặt, sau đó cho mình đẹp mắt.

Tại sao Mạc Lâm lại có cách nghĩ này? Kỳ thật rất đơn giản, bởi vì lúc vừa mới bắt đầu, những chén đĩa bị Điệp Lãng đánh bay đều bay về phía hắn, còn có những mảnh vỡ kia, vừa văng cũng bay về phía hắn.

Dùng thân thủ của hắn muốn tránh né những thứ này, là một chuyện rất đơn giản, nhưng khi hắn muốn tránh né, những chén đĩa kia lại vượt qua dự kiến của hắn, nện vào người hắn.

Tiếp tục, một chén nước canh bay tới, hắn muốn tránh cũng tránh không kịp, cho nên chén canh đã bay vào bộ quần áo văn nhả của hắn...

-Dừng tay!

Mạc Lâm giận dữ hét lên, vỗ xuống bàn một cái thật mạnh.

-Mặc kệ hắn!

Lý Nguyệt thuận miệng nói, nàng vẫn tiếp tục động tác của mình.

-Bỏ qua hắn!

Diệp Lãng cũng trả lời rất tùy ý, hắn cũng tiếp tục.

...

Lý Nguyệt nhanh chóng ném hết tất cả mọi thứ trên bàn, vào lúc đó, Điệp Lãng đang muốn vui mừng một chút, những người khác cảm thấy vấn đề này có lẽ sẽ chấm dứt, Mạc Lâm cảm giác mình cần phải lên tiếng.

Nhưng mà, vào lúc đó, Lý Nguyệt lại làm một động tác đi ngược với suy nghĩ của mọi người, chỉ thấy nàng đứng đó, đặt hai tay lên cạnh bàn, hai tay hất lên...

Lật bàn!

-Móa, chuyện như vậy người cũng làm được, lật bàn, đây là chuyện mà nữ hài có thể làm được sao?

Diệp Lãng dùng một chưởng đập cái bàn qua một bên, lên tiếng trách móc Lý Nguyệt.

-Ai nha...

Âm thanh của Mạc Lâm vang lên, mọi người phát hiện, cái bàn mà Điệp Lãng đập bay qua vừa văng văng trúng vào người của hắn.

Đúng là hài tử đáng thương!

-Hắn bị sao thế?

Diệp Lãng ngơ ngác hỏi.

-Không biết, có thể hắn bị cảm lạnh...

Lý Nguyệt thuận miệng trả lời.

Chê cười, giờ này mà có thời tiết lạnh, các người cảm thấy cái bàn có thể là chấn mềm hay sao?

-Rất lạnh sao? Loại người này quá yếu đuối cho nên thân thể mới hư nhược như vậy, chúng ta không cần lo cho hắn, trở về phòng nghỉ ngơi thôi, sáng sớm ngày mai còn phải lên đường nữa.

Diệp Lãng rất khinh bỉ liếc nhìn Mạc Lâm, sau đó chuẩn bị cùng Lý Nguyệt rời đi.

-Ừ, được!

Lý Nguyệt gật đầu.

Chuyện này, tại sao hai người này đột nhiên hòa hảo với nhau rồi, biến hóa quá nhanh a. Nhưng mà, người ta là hai tỷ đệ, cãi nhau ầm ĩ rồi hòa bình là chuyện rất bình thường.

-Các người đứng lại cho lão tử, đắc tội lão tử xong còn muốn đi sao? Nói cho các người biết, hôm nay Lý Nguyệt phải là của ta, bằng không, các người đừng hòng rời khỏi thành thị này!

Mạc Lâm chấn nát cái bàn, đứng lên dùng ánh mắt giận dữ nói với bọn Diệp Lăng.

...

Diệp Lăng và Lý Nguyệt nhìn nhau một cái, sau đó trực tiếp rời đi, hoàn toàn không để ý đến Mạc Lâm, đây mới là coi rẻ chân chính, ngay cả lời nói cũng không thèm nói một câu.

-Người... Các người...

Mạc Lâm bị chọc tức đến mức không thể nói ra lời, hắn sống tới bây giờ, chưa từng gặp qua chuyện này bao giờ, cũng chưa từng bị người ta coi rẻ như vậy.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người ở bên cạnh cũng kinh ngạc, bởi vì kết quả này khác xa so với tưởng tượng của bọn họ, trong suy nghĩ của họ, Lý Nguyệt bị Mạc Lâm đùa giỡn, sau đó thiếu nữ này sẽ bị ác ma Mạc Lâm tàn phá.

Nhưng bây giờ, chính thiếu nữ này bỏ qua ác ma, đồng thời còn chọc cho ác ma này tức điên lên một phen.

Tất cả mọi người đều hoài nghi, tuy vừa rồi Lý Nguyệt ném đồ về phía Diệp Lăng, nhưng chẳng khác nào mượn tay Diệp Lăng ném Mạc Lâm.

-Đừng!

Trên người Mạc Lâm phát ra một cổ đầu khí, sau đó phóng tới bên cạnh Diệp Lăng, rút kiếm bên hông của hắn ra, bộ dáng đằng đằng sát khí.

Một đạo ánh sáng hiện ra, chỉ hiện ra trong nháy mắt, tất cả mọi người ở đây không ai có thể nhìn ra chuyện gì, khi ánh sáng biến mất, cảnh tượng mà họ nhìn thấy làm cho họ hoài nghi là mình có bị ảo giác hay không.

???

Mạc Lâm cảm thấy ngực của mình rất đau, hắn vô ý thức cúi đầu nhìn xuống, kết quả hắn nhìn thấy trên ngực của mình có một điểm đỏ tươi, hình như là máu.

Quần áo của mình dính máu lúc nào?

Thời điểm này, Mạc Lâm vẫn chưa rõ ràng là có chuyện gì vừa xảy ra, nhưng hắn nhanh chóng biết chuyện gì vừa diễn ra, bởi vì điểm đỏ tươi nhanh chóng lớn lên, sau đó dần dần nhuộm đỏ ngực của hắn.

Chuyện gì thế này? Tại sao ngực của mình lại chảy máu? Mình bị thương lúc nào?

Sau đó, một cổ đau đớn kịch liệt từ trái tim của hắn lan ra, thần kinh của hắn căng lên, lúc này hắn mới hiểu chuyện vừa diễn ra, mình bị trúng chiêu, ngực của mình bị người ta đâm thủng.

-Là người sao?

Mạc Lâm si ngốc hỏi thăm, hai mắt của hắn nhìn chăm chăm vào kiếm của Lý Nguyệt, hắn nhìn thấy kiếm trong tay Lý Nguyệt, có vài giọt máu tươi.

Vào lúc đó, dù hắn không thể tin nổi, nhưng hắn cũng hiểu được, Lý Nguyệt đã giết mình.

-Đúng! Người không nên có sát khí, hiện giờ ta rất miễn cảm với sát khí, không có ý tứ!

Lý Nguyệt trả lời rất lạnh nhạt, giống như chuyện vừa rồi không có liên quan gì tới mình.

Gần đây Lý Nguyệt luôn luôn bị Tham Lang quân đoàn đuổi giết, cho nên trình độ miễn cảm với sát khí tăng lên đến mức đỉnh phong, đồng thời, thói quen phản sát khi cảm nhận thấy sát khí vẫn được bảo trì, chỉ cần có người nổi lên sát khí với mình và Diệp Lăng, thời điểm bọn họ tiếp cận, nàng sẽ xuất kiếm giết người.

-Không sao, các người sẽ nhanh chóng đi theo ta, ha ha ha...

Vào thời khắc cuối cùng Mạc Lâm không có ý nghĩ khác, không có hận ý, không có giận dữ, hắn chỉ cười, hắn cảm thấy Lý Nguyệt sẽ nhanh chóng chết theo hắn, đây là cái giá của việc giết hắn, bởi vì hắn là...

-Không có ý tứ, nàng sẽ không đi theo người, nàng sẽ sống lâu trăm tuổi, đến lúc đó người đi đầu thai xong rồi lại đến tìm nàng báo thù.

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

-Người cũng sẽ chết, ta ở dưới đó chờ các người!

Mạc Lâm nhìn Diệp Lăng, trên mặt nở nụ cười.

-Vậy thì chờ mấy trăm năm đi.

Diệp Lăng nhún vai, ý bảo không sao cả.

-Bọn họ đang nói cái gì?

Mọi người ở bên cạnh còn chưa biết rõ, những lời này bọn họ nghe không hiểu, bởi vì bọn họ không biết, Mạc Lâm đứng trước mặt của họ sẽ lập tức chết đi, hắn đang nói những câu cuối cùng mà thôi.

-Ta là Mạc Lâm, cha ta là...

-Cha người là Mạc Cát, ta biết rồi, người không cần nói, người an tâm đi đi!

...

-Phù phù...

Tất cả mọi người đều giật mình, nhìn về phía Diệp Lăng.

Mạc Lâm té trên mặt đất, giật giật vài cái, sau đó máu tươi chậm chậm từ thân thể của hắn lan ra, thời điểm này, mọi người mới biết chuyện gì đã phát sinh.

Đại sự!

-Chạy mau, Mạc Lâm chết rồi!

Thoáng một cái, cả quán rượu đều yên lặng, người phản ứng nhanh đã chạy trốn ra khỏi cửa, bởi vì bọn họ không muốn dây vào phiền toái, những người này biết rõ sau khi Mạc Lâm chết đi, mình lại ở ngay bên cạnh, không biết những người này có giận lấy sang mình hay không, chẳng phải khi đó mình sẽ bị phiền toái hay sao.

Rất nhanh, bên trong Minh Nguyệt Lâu không còn lại bao nhiêu người, có một ít người không đi, bởi vì họ không biết Mạc Lâm là ai.

580. Chương 581: Diệp Nguyệt (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 581: Diệp Nguyệt (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Tất cả mọi người đều hoài nghi, tuy vừa rồi Lý Nguyệt ném đồ về phía Diệp Lăng, nhưng chẳng khác nào mượn tay Diệp Lăng ném Mạc Lâm.

- Đùng!

Trên người Mạc Lâm phát ra một cổ đầu khí, sau đó phóng tới bên cạnh Diệp Lăng, rút kiếm bên hông của hắn ra, bộ dáng đằng đằng sát khí.

Một đạo ánh sáng hiện ra, chỉ hiện ra trong nháy mắt, tất cả mọi người ở đây không ai có thể nhìn ra chuyện gì, khi ánh sáng biến mất, cảnh tượng mà họ nhìn thấy làm cho họ hoài nghi là mình có bị ảo giác hay không.

???

Mạc Lâm cảm thấy ngực của mình rất đau, hắn vô ý thức cúi đầu nhìn xuống, kết quả hắn nhìn thấy trên ngực của mình có một điểm đỏ tươi, hình như là máu.

Quần áo của mình dính máu lúc nào?

Thời điểm này, Mạc Lâm vẫn chưa rõ ràng là có chuyện gì vừa xảy ra, nhưng hắn nhanh chóng biết chuyện gì vừa diễn ra, bởi vì điểm đỏ tươi nhanh chóng lớn lên, sau đó dần dần nhuộm đỏ ngực của hắn.

Chuyện gì thế này? Tại sao ngực của mình lại chảy máu? Mình bị thương lúc nào?

Sau đó, một cổ đau đớn kịch liệt từ trái tim của hắn lan ra, thần kinh của hắn căng lên, lúc này hắn mới hiểu chuyện vừa diễn ra, mình bị trúng chiêu, ngực của mình bị người ta đâm thủng.

- Là người sao?

Mạc Lâm si ngốc hỏi thăm, hai mắt của hắn nhìn chăm chăm vào kiếm của Lý Nguyệt, hắn nhìn thấy kiếm trong tay Lý Nguyệt, có vài giọt máu tươi.

Vào lúc đó, dù hắn không thể tin nổi, nhưng hắn cũng hiểu được, Lý Nguyệt đã giết mình.

- Đúng! Người không nên có sát khí, hiện giờ ta rất miễn cảm với sát khí, không có ý tứ!

Lý Nguyệt trả lời rất lạnh nhạt, giống như chuyện vừa rồi không có liên quan gì tới mình.

Gần đây Lý Nguyệt luôn luôn bị Tham Lang quân đoàn đuổi giết, cho nên trình độ miễn cảm với sát khí tăng lên đến mức đỉnh phong, đồng thời, thói quen phản sát khi cảm nhận thấy sát khí vẫn được bảo trì, chỉ cần có người nổi lên sát khí với mình và Diệp Lăng, thời điểm bọn họ tiếp cận, nàng sẽ xuất kiếm giết người.

- Không sao, các người sẽ nhanh chóng đi theo ta, ha ha ha...

Vào thời khắc cuối cùng Mạc Lâm không có ý nghĩ khác, không có hận ý, không có giận dữ, hắn chỉ cười, hắn cảm thấy Lý Nguyệt sẽ nhanh chóng chết theo hắn, đây là cái giá của việc giết hắn, bởi vì hắn là...

- Không có ý tứ, nàng sẽ không đi theo người, nàng sẽ sống lâu trăm tuổi, đến lúc đó người đi đầu thai xong rồi lại đến tìm nàng báo thù.

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

- Người cũng sẽ chết, ta ở dưới đó chờ các người!

Mạc Lâm nhìn Diệp Lăng, trên mặt nở nụ cười.

- Vậy thì chờ mấy trăm năm đi.

Diệp Lăng nhún vai, ý bảo không sao cả.

- Bọn họ đang nói cái gì?

Mọi người ở bên cạnh còn chưa biết rõ, những lời này bọn họ nghe không hiểu, bởi vì bọn họ không biết, Mạc Lâm đứng trước mặt của họ sẽ lập tức chết đi, hắn đang nói những câu cuối cùng mà thôi.

- Ta là Mạc Lâm, cha ta là...

- Cha người là Mạc Cát, ta biết rồi, người không cần nói, người an tâm đi đi!

...

- Phù phù...

Tất cả mọi người đều giật mình, nhìn về phía Diệp Lăng.

Mạc Lâm té trên mặt đất, giật giật vài cái, sau đó máu tươi chậm chậm từ thân thể của hắn lan ra, thời điểm này, mọi người mới biết chuyện gì đã phát sinh.

Đại sự!

- Chạy mau, Mạc Lâm chết rồi!

Thoáng một cái, cả quán rượu đều yên lặng, người phản ứng nhanh đã chạy trốn ra khỏi cửa, bởi vì bọn họ không muốn dây vào phiền toái, những người này biết rõ sau khi Mạc Lâm chết đi, mình lại ở ngay bên cạnh, không biết những người này có giận lấy sang mình hay không, chẳng phải khi đó mình sẽ bị phiền toái hay sao.

Rất nhanh, bên trong Minh Nguyệt Lâu không còn lại bao nhiêu người, có một ít người không đi, bởi vì họ không biết Mạc Lâm là ai.

- Công tử, tiểu thư, các người chộc đại họa rồi, các người nên chạy mau đi!

Tiểu nhị thấy bên cạnh không có người, đi đến bên cạnh Diệp Lăng nói một câu cảnh báo.

- Chạy làm gì, ta muốn nghỉ ngơi một đêm.

Diệp Lăng nói không chút khấn trương.

Lý Nguyệt nhìn mày, hỏi:

- Tên chết tiệt kia có thân phận gì?

- Các người không biết sao? Quả nhiên là các người không biết, bằng không sẽ không dám làm như vậy, hắn là Mạc Lâm, là hải tử của Mạc Cát, mà Mạc Cát chính là quân đoàn trưởng của Tham Lang quân đoàn!

Tiểu nhị nói ra bối cảnh của Mạc Lâm, điều này làm cho Lý Nguyệt cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

...

Lý Nguyệt trầm mặc, nàng không nghĩ lại trùng hợp như vậy, không ngờ mình lại gặp người của Tham Lang quân đoàn, hơn nữa còn là thiếu quân đoàn trưởng, hắn ở chỗ này chẳng khác nào là vương tử cả.

Trách không được khẩu khí của hắn lại lớn như vậy! Nhưng mà...

- Nguyên lai là Tham Lang quân đoàn, tại sao bọn họ lại cứ dây dưa không dứt thế này, lại nói, dù sao đây cũng là thói quen, giết nhiều một chút cũng không sao.

Diệp Lăng nói với bộ dạng không sao cả.

Lời này của Diệp Lăng làm cho người khác ngẩn ngơ, đều không rõ ý tứ câu nói của Diệp Lăng, cái gì mà giết nhiều một chút cũng không sao, chẳng lẽ, trước đây các người đã giết rất nhiều người của Tham Lang quân đoàn rồi sao?

Đúng, là rất nhiều!

Lý Nguyệt, Lý Nguyệt... Cái tên này nghe rất quen...

- Đồ dẫn! Ý nghĩ của lần này không giống, những người trước kia chúng ta giết đều là râu ria, hiện tại thù oán của chúng ta đã kết, nhất định bọn họ sẽ dùng mọi biện pháp để báo thù!

Lý Nguyệt tức giận nói.

- Tại sao?

Thời điểm này Diệp Lăng lại mơ hồ.

- Bởi vì hắn là nhi tử của quân đoàn trưởng, đơn giản mà nói, hắn chính là hoàng tử của thổ hoàng đế, một hoàng tử bị giết, người cảm thấy bọn họ sẽ làm thế nào?

Lý Nguyệt tức giận nhìn Diệp Lăng.

- Rất đơn giản, đương nhiên là báo thù! A, mẹ kiếp, không được rồi, Lý Nguyệt, chúng ta mau chạy trốn cho nhanh, bằng không, bọn họ sẽ tới đây dựa vào chúng ta, ta không có nhiều thời gian để dựa vào bọn họ.

Hình như Diệp Lăng đã minh bạch điểm mấu chốt, cho nên hắn cảm thấy sốt ruột.

Nhưng mà, hắn sốt ruột không phải vì sợ người ta đến báo thù, mà hắn sợ hành trình sẽ bị trì hoãn, mà hắn không muốn làm chuyện vô vị.

- Đi thôi, không thể ở lại đây, chúng ta nhanh chóng rời khỏi Tường Không cho nhanh!

Lý Nguyệt lắc đầu.

- Đi thôi! Rõ ràng...

Diệp Lăng rống vài tiếng, hắn rống không phải vì hắn sốt ruột, mà hắn đang triệu hoán sư tử, đây là một chiêu mà hắn học được trong khoảng thời gian này.

Sư tử nghe được Diệp Lăng kêu to, lập tức đình chỉ ăn uống, rống to vài tiếng, nhảy ra thú lan, làm cho tên nhân viên đang làm việc sợ hãi chạy đi.

- Các người không thể đi!

Chưởng quầy chạy tới, bộ dáng khẩn trương vẻ mặt chảy mồ hôi.

- Tại sao?

581. Chương 582: Diệp Nguyệt (3 4)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 582: Diệp Nguyệt (3 4)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng cười hỏi, bộ dáng rất thân thiết.

- Bởi vì các người đã giết công tử Mạc Lâm, nếu các người đi, Tham Lang quân đoàn sẽ giận lây sang chúng ta, mà chúng ta không đảm đương nổi tội danh này, cho nên, xin các người hãy lưu lại...

Chưởng quầy nói ra, những lời hắn nói đều là sự thật, nếu hôm nay hai người Diệp Lăng cứ như vậy mà đi, toàn bộ người ở đây sẽ gặp chuyện không may.

- Lý Nguyệt...

Diệp Lăng nhìn về phía Lý Nguyệt, vấn đề này hắn phải hỏi qua ý tứ của Lý Nguyệt.

Lý Nguyệt trầm tư một hồi, mở miệng nói ra:

- Các người cũng rời đi, rời khỏi nơi này càng xa càng tốt, các người cũng đừng trở lại nơi này, bằng không khi chuyện này chấm dứt, các người cũng sẽ bị liên quan. Các người nên đợi đến lúc Tham Lang quân đoàn bị tiêu diệt thì hãy trở lại!

- Chuyện này...

Chưởng quầy có chút do dự.

- Đệ đệ, cho bọn họ một chút tiền, cho họ làm vốn để đi nơi khác sinh sống.

Lý Nguyệt nói.

- Biết rồi! Nơi này có mười tấm kim phiếu, mỗi tấm một ngàn, các người tự chia nhau một chút, nếu các người không có nơi để đi, có thể đi Tường Không Hoàng thành, nói Lý Nguyệt bảo kê cho các người.

Diệp Lăng tiện tay liền đem một vạn kim phiếu giao cho bọn họ.

- Cái này không cần a, ta nghĩ chúng ta không cần rời đi đâu.

Chưởng quầy nhìn kim phiếu trong tay, vẫn có chút do dự, hẳn đang do dự nên lấy kim phiếu hay không, chứ không phải là đi hay không.

- Nếu các người không muốn chết, thì rời đi, nếu các người muốn chết thì ta không cần các người! Nhất định các người cảm thấy chúng ta sẽ bị Tham Lang quân đoàn tiêu diệt, có đúng không? Chúng ta sẽ không chết, hơn nữa còn giết rất nhiều người của bọn họ, đến lúc đó, người xem bọn họ có phát tiết lửa giận lên đầu của các người hay không?

Lý Nguyệt liếc nhìn chưởng quầy, nói rất tùy ý.

Lý Nguyệt đã nhìn ra ý tứ của chưởng quầy, hẳn cảm thấy mình và Diệp Lăng nhất định sẽ chết ở chỗ này, khi đó Tham Lang quân đoàn đã báo thù xong, sẽ không đem lửa giận trút lên đầu bọn họ.

Nhưng mà, hai người Diệp Lăng sẽ bị Tham Lang quân đoàn giết sao? Rất hiển nhiên là không thể nào, dù Tham Lang quân đoàn có năng lực giết họ, nhưng bọn họ cũng có năng lực để chạy trốn.

- Các người là... Không có khả năng, hai người các người là...

Chưởng quầy lắc đầu nói.

Vào lúc này, đột nhiên có âm thanh kêu lên:

- Ah, ta biết rồi, Lý Nguyệt, tiểu ma nữ Lý Nguyệt! Nguyên lai là các người!

- Cái gì? Tiểu ma nữ Lý Nguyệt?

Vào lúc đó, tất cả mọi người ở đây đều nhìn Lý Nguyệt, trong con mắt của bọn họ đều lộ ra vẻ khiếp sợ, hình như bọn họ có chút không tin nổi, một thiếu nữ đẹp như thiên sứ ở trước mặt, lại chính là tiểu ma nữ giết người không chớp mắt trong truyền thuyết.

Nhưng mà, thời điểm nàng vừa giết Mạc Lâm, đúng là giết người không chớp mắt, có lẽ điều này là thật.

- Người là tiểu ma nữ sao?

Mồm của tiểu nhị như dài ra, đầu lưỡi lúc nói chuyện hình như không có cảm giác.

- Đúng vậy, ta chính là tiểu ma nữ tổng miệng của các người, cho nên, bây giờ các người không đi, các người không cần đi nữa, vì các người sẽ không còn cơ hội!

Lý Nguyệt gật đầu.

- Đi! Đi mau!

Chưởng quầy lập tức lựa chọn tiền, dù sao một vạn kim tệ cũng đủ để cho đám người bọn họ xây dựng lại một Minh Nguyệt Lâu hoàn toàn mới, hơn nữa, nếu hẳn muốn thì vẫn có khả năng đông sơn tái khởi ở địa phương khác.

Cho dù không có khả năng, thì ít nhất vẫn giữ được mạng, nếu ở lại chỗ này, các mạng nhỏ chắc chắn sẽ khó giữ được, cho nên lựa chọn lần này, ai cũng biết nên chọn thế nào.

- Tiểu ma nữ, hi vọng các người vẫn còn sống sót!

Tiểu nhị chạy sau cùng, sau đó còn quay đầu chút phúc Lý Nguyệt một câu, đây là hẳn thành tâm chúc phúc, hẳn chúc phúc tiểu ma nữ có thể sống sót, có thể giết nhiều tên Tham Lang quân đoàn hơn nữa.

- Lý Nguyệt, chúng ta ở chỗ này chờ đi, nên làm một chút gì đó nhé?

Diệp Lăng hỏi.

- Người cứ nói đi?

Lý Nguyệt hỏi ngược lại.

- Nên làm một chút bấy rập phòng ngự a, một lúc sau chắc chắn sẽ có rất nhiều người, chúng ta đã giết nhĩ tử của quân đoàn trưởng, tên Mạc Lâm kia cũng thật là, tại sao lại không mang theo một người nào, hấn cũng nên nói thân phận của mình từ sớm chứ.

Diệp Lăng có chút oán trách, sau đó bắt đầu bố trí luyện kim bấy rập trong Minh Nguyệt Lâu.

Tuy thời gian không nhiều, nhưng cũng đủ để cho Diệp Lăng làm ra một biện pháp khủng bố, có thể cho làm cho Tham Lang quân đoàn hao binh tổn tướng, lúc này, hấn bắt đầu có giác ngộ chiến đấu.

Dù sao, cũng do Lý Nguyệt không cẩn thận giết chết thiếu quân đoàn trưởng của người ta chứ.

- Nếu như hấn nói rõ thân phận, thì không tiêu diệt hấn sao?

Lý Nguyệt hỏi thăm rất lạnh lùng.

- Đương nhiên là phải tiêu diệt hấn, ai bảo hấn dám đùa giỡn người, còn có sát ý với chúng ta, hơn nữa hấn đã rút kiếm, như vậy hấn nhất định phải chết.

Diệp Lăng lắc đầu.

- Thế vừa rồi người nói nhiều như vậy làm cái gì.

Lý Nguyệt liếc Diệp Lăng.

- Ta chỉ nói cho có nói mà thôi, không được sao?

Diệp Lăng hỏi ngược lại.

...

Lý Nguyệt không muốn nói chuyện.

- Đến rồi!

Diệp Lăng đi đến bên cạnh Lý Nguyệt, hấn kéo Lý Nguyệt ngồi cùng một chỗ để làm cho người khác chú ý, hấn ngồi nhắm nhĩ bình trà chờ đợi, tư thái này cho thấy, bọn họ không sợ ai cả.

...

Thời điểm những người kia tiến vào, nhìn thấy hai người Diệp Lăng nhàn nhã ngồi ở đó, bọn họ đều phát ngốc một chút, trong suy nghĩ của bọn họ, hai người Diệp Lăng đã sớm chạy từ lâu.

Hiện tại chẳng những không chạy, lại to gan lớn mật ngồi ở bên trong, giống như đang chờ đợi bọn họ đến.

- Mạc Lâm đâu?

Một người trong đó nhìn hai người Diệp Lăng, hấn rất bình tĩnh hỏi thăm.

- Ô? Lý Nguyệt, hình như bọn họ đều là cao thủ, không giống lũ râu ria lúc trước.

Diệp Lăng nhìn những người kia một vòng, phát hiện mấy người này đều là cao thủ, thất nhất cũng là Địa cấp.

Những người này họ chưa từng gặp qua, chính là cao thủ của Tham Lang quân đoàn, nhưng hiện tại mới xuất hiện, bọn họ xuất hiện ở chỗ này nhất định là có nguyên nhân đặc biệt.

- Có thể đang chấp hành một ít nhiệm vụ, hoặc là, bọn họ là bảo hộ của Mạc Lâm, không biết vừa rồi Mạc Lâm xuất phát từ nguyên nhân gì, hấn lại lạc đàn một mình, cho nên, hiện tại bọn họ rất sợ phải gánh trên lưng trách nhiệm của sai lầm lần này.

Lý Nguyệt nói, vấn đề này chỉ cần suy đoán một chút cũng hiểu được.

- Đúng vậy, chúng ta phụng lệnh bảo hộ Mạc Lâm, chúng ta biết rõ các người sẽ tới nơi này, nhưng không nghĩ các người lại tới nhanh như vậy.

Một người trả lời, nhìn Diệp Lăng và Lý Nguyệt, ánh mắt hần đảo tới đảo lui, giống như đang có âm mưu gì đó.

- Lý Nguyệt, người này không thể tin tưởng, có khả năng bọn họ đang kéo dài thời gian, muốn đợi người khác tới, trước tiên người giết bọn chúng rồi nói sau.

Diệp Lăng nói rất trực tiếp.

...

Những người kia không ngờ Diệp Lăng lại dứt khoát như vậy, dù cho có khám phá ra âm mưu của người ta, cũng phải nói chuyện một chút, chờ đợi cơ hội tốt, chứ không trực tiếp như hần.

- Được.

Lý Nguyệt gạt đầu, rút kiếm ra rồi xông lên.

- Đã như vậy, chúng ta đành phải phụng bồi! Các huynh đệ, cẩn thận một chút, tiểu ma nữ này rất mạnh, chúng ta phải liên thủ đối kháng mới được!

Một người quát, nói xong hần liền đâm một thương về phía Lý Nguyệt.

Trường thương mang theo một cổ khí lưu mạnh mẽ, làm cho người khác cảm thấy, nếu bị một thương thành đánh trúng, kết quả chính là bi kịch.

Đối với một điểm này, trong lòng Lý Nguyệt biết rất rõ, đột nhiên nàng tăng thêm tốc độ, cúi đầu né tránh trường thương, dùng tư thế như dán chặt xuống mặt đất mạnh mẽ xông về phía trước, một kiếm này mang theo kiếm quang của Lăng Nguyệt Trảm.

Một chiêu này của Lý Nguyệt làm cho người này không thể lường trước được, những người khác cho dù nghĩ đến Lý Nguyệt cúi người về phía trước, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ đến, góc độ của nàng lại thấp như vậy, cơ hồ là song song với mặt đất.

Tốc độ của nàng tuyệt đối không chậm, giống như lưu tinh, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt người dùng trường thương, đồng thời Lăng Nguyệt Trảm của nàng cũng chém tới.

!!!

Hai mắt của người dùng trường thương mở lớn, hết sức kinh ngạc, nhưng hần biết rõ đây không phải là thời điểm kinh ngạc, hần phải tránh, chỉ có tránh né mới có thể thoát được một kiếm này.

Lui!

Vội vàng thối lui!

Vào lúc này người dùng trường thương lựa chọn lui về phía sau, hần dùng tốc độ nhanh nhất để lui về phía sau, dùng cách này để tránh được một chiêu Lăng Nguyệt Trảm của Lý Nguyệt.

Nhưng mà, vào giờ phút này, Lý Nguyệt lại chém ra một kiếm, nàng muốn giết chết người dùng trường thương trước mặt mình, hơn nữa muốn nhất kích tất sát, làm thế thì nàng sẽ giảm bớt được sự tiêu hao khí lực, đồng thời cũng giảm được một chút uy hiếp.

Một kiếm lúc này của Lý Nguyệt, cũng không phải chiêu thức mới, mà là tăng thêm uy lực của một kiếm vừa rồi, dù là tốc độ hay uy lực công kích, đều được tăng cường.

Đây chính là kỹ năng được thăng cấp của Lăng Nguyệt Trảm, Lãnh Nguyệt Trảm Chi Diệp Nguyệt!

Diệp Nguyệt, kết hợp hai Lãnh Nguyệt Trảm lại với nhau, làm cho uy lực của Lãnh Nguyệt Trảm được đề cao, mà cũng là song trọng công kích, làm vậy thì uy lực sẽ tăng lên gấp hai lần.

- Chuyện này... Chuyện này là không có khả năng...

Người dùng trường thương nhìn thấy Lãnh Nguyệt Trảm xuyên qua thân thể của mình, dù vận khí của hần tốt ngăn cản được đệ nhất trọng, nhưng lại không ngăn nổi đệ nhị trọng, thân thể của hần cứ như vậy mà bị đứt lìa.

Ngay lúc thân thể của hắn chia lìa, thân trên bay lên, hắn liền hiểu rõ vì sao mình lại bị đánh lúi, nhưng mà, điều này cũng chẳng thay đổi được gì.

!!!

Những người ở đây đều ngây người, bọn hắn biết Lý Nguyệt rất mạnh, nhưng lại không nghĩ tới Lý Nguyệt lại có thể làm được nhất kích tất sát, nhất kích tất sát giải quyết một Địa cấp cao thủ.

Dù vừa rồi người dùng thương có chút khinh địch, nhưng dù là thế, muốn nhất kích tất sát cũng không phải là chuyện dễ dàng, điều này nói rõ một điểm, thực lực của Lý Nguyệt cao hơn bọn họ rất nhiều.

Nếu là như thế, Lý Nguyệt có đẳng cấp gì? Thiên cấp? Chuyện này hình như không có khả năng.

Nhưng, nhất định Lý Nguyệt đã vượt qua trình độ Địa cấp sơ cấp, có khả năng là thuộc tầng lớp Địa cấp đỉnh phong, chỉ có như vậy, mới có thể làm được chuyện này.

Nàng mới bao nhiêu tuổi, hiện giờ đã đạt tới đẳng cấp này, nàng cách Thiên cấp còn xa không?

Một khi đạt tới Thiên cấp, vậy thì lúc này bọn họ không đủ nhìn, chênh lệch giữa Thiên cấp và Địa cấp giống như chênh lệch giữa trời và đất, dù là Địa cấp đỉnh phong và Thiên cấp, thực lực sai biệt trong đó cũng rất lớn, bọn người của họ chỉ là Địa cấp, không cần nói thì kết quả cũng rõ.

Thiên cấp cao thủ, số lượng bọn họ trên đại lục là bao nhiêu, chắc chắn không tới một trăm người, tất cả đều là nhân vật phong vân một cõi, nhưng tiểu ma nữ đứng trước mặt bọn họ đã sắp đạt tới, điều này đúng là quá mức tưởng tượng.

Có lẽ bọn họ không biết, thời gian Lý Nguyệt đạt tới Thiên cấp, so với tưởng tượng của bọn họ còn ngắn hơn rất nhiều, dù bọn họ nghĩ như thế, nhưng cũng chỉ đoán là năm sáu năm hoặc vài chục năm sau, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới lại ngắn như vậy.

- Kế tiếp chính là các người!

Khi bọn họ đang kinh ngạc, Lý Nguyệt cũng không nhân rồi, nàng tìm kiếm người yếu nhất để làm điểm đột phá, bởi vì vừa rồi bị thất thần, cho nên Lý Nguyệt đắc thủ rất đơn giản, lại một Địa cấp cao thủ bị diệt, thực lực của Tham Lang quân đoàn lại giảm xuống.

- Nhanh, liên thủ giết nàng!

Vào lúc đó, những người còn lại không hề ngần ngại, cũng không hề do dự hay không muốn xuất kích, bởi vì làm như vậy tính mạng của bọn họ sẽ không còn.

Bọn họ nhanh chóng phát hiện, dù bọn họ liên thủ, nhưng cũng không có tác dụng gì, bởi vì thân pháp của Lý Nguyệt quá quỷ dị, cho nên bọn họ không nắm được hành tung của Lý Nguyệt.

Chỉ dựa vào thân pháp này thì Lý Nguyệt đã đứng ở thế bất bại, mà chỉ cần bất bại, vậy thì nhất định sẽ có cơ hội giành được thắng lợi, vấn đề là chỉ cần chờ cơ hội mà thôi.

Lý Nguyệt xuất quỷ nhập thần, mỗi kiếm đều là đánh lén, nàng liên tục công phá phòng thủ của đám người này, làm cho những Địa cấp cao thủ này liên tục bị tổn thương, bọn họ hiện giờ chỉ có thể phòng ngự bị động.

Nói trắng ra, tình huống hiện giờ không phải là những Địa cấp cao thủ này vây công Lý Nguyệt, mà là Lý Nguyệt đối phó bọn họ, bởi vì thực lực của nàng viễn siêu những người này, kết quả rất rõ ràng, những người này sớm muộn gì cũng táng thân dưới kiếm của nàng mà thôi.

Kết quả là như thế, thời gian nửa nén hương trôi qua, một người đã ngã xuống, rất nhanh, một người khác cũng ngã xuống, thời gian những người này ngã xuống càng ngày càng ngắn, cho đến khi giải quyết toàn bộ.

- Lý Nguyệt uy vũ, đến đây ăn chút đồ ăn đi, đây chỉ là khúc nhạc dạo mà thôi, kế tiếp sẽ có thêm nhiều người nữa!

Diệp Lăng thấy Lý Nguyệt cuối cùng cũng giải quyết xong, hắn liền kêu lên.

Lý Nguyệt đứng ở đó một hồi, sau đó mới từ từ đi về phía Diệp Lăng ngồi xuống, ăn chút đồ ăn để bổ sung năng lượng.

Lý Nguyệt ngăn người, bởi vì cô ta cũng có chút mê hoặc, trước đây nàng cũng không ngờ, mình lại có thể giải quyết những Địa cấp cao thủ dễ dàng như vậy, hơn nữa lại nhiều Địa cấp cao thủ như vậy.

582. Chương 583: Biến Cố (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 583: Biến cố (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lý Nguyệt xuất quỷ nhập thần, mỗi kiếm đều là đánh lén, nàng liên tục công phá phòng thủ của đám người này, làm cho những Địa cấp cao thủ này liên tục bị tổn thương, bọn họ hiện giờ chỉ có thể phòng ngự bị động.

Nói trắng ra, tình huống hiện giờ không phải là những Địa cấp cao thủ này vây công Lý Nguyệt, mà là Lý Nguyệt đối phó bọn họ, bởi vì thực lực của nàng viễn siêu những người này, kết quả rất rõ ràng, những người này sớm muộn gì cũng táng thân dưới kiếm của nàng mà thôi.

Kết quả là như thế, thời gian nửa nén hương trôi qua, một người đã ngã xuống, rất nhanh, một người khác cũng ngã xuống, thời gian những người này ngã xuống càng ngày càng ngắn, cho đến khi giải quyết toàn bộ.

-Lý Nguyệt uy vũ, đến đây ăn chút đồ ăn đi, đây chỉ là khúc nhạc dạo mà thôi, kế tiếp sẽ có thêm nhiều người nữa!

Diệp Lăng thấy Lý Nguyệt cuối cùng cũng giải quyết xong, hần liền kêu lên.

Lý Nguyệt đứng ở đó một hồi, sau đó mới từ từ đi về phía Diệp Lăng ngồi xuống, ăn chút đồ ăn để bổ sung năng lượng.

Lý Nguyệt ngăn người, bởi vì cô ta cũng có chút mê hoặc, trước đây nàng cũng không ngờ, mình lại có thể giải quyết những Địa cấp cao thủ dễ dàng như vậy, hơn nữa lại nhiều Địa cấp cao thủ như vậy.

Càng không thể tưởng tượng nổi, đối phương lại không có lực hoàn thủ.

Nếu là trước kia, đây có thể là mộng tưởng của nàng, nhưng hiện tại mộng tưởng đã thành hiện thực, nàng cảm thấy hiện giờ giống như trong giấc mơ.

-Tiêu chuẩn trước kia của ngươi, đã không còn là tiêu chuẩn của hiện tại, nếu ngươi muốn trở thành tuyệt thế cao thủ, đừng đứng bồi hồi giậm chân tại chỗ.

Vào lúc này đột nhiên Diệp Lăng nói ra, những lời này đối với Lý Nguyệt mà nói, giống như phải mà cũng không phải.

???

Lý Nguyệt mê hoặc nhìn Diệp Lăng, nhưng nàng nhanh chóng không để ý, bất kể là cái gì, lời nói của Diệp Lăng không sai, hần đang chỉ điểm cho nàng.

Không bao lâu sau, nhóm người thứ hai xuất hiện, đám người này cũng là cao thủ giống nhóm trước, hơn nữa còn mạnh hơn nhóm đầu tiên một chút, tình huống này làm cho bọn Diệp Lăng cảm thấy kỳ quái.

Chẳng lẽ nơi này chính là tổng bộ của Tham Lang quân đoàn? Nếu không, những này cao thủ hi hữu lúc bình thường không thể nhìn thấy lại xuất hiện giống như ong vỡ tổ thế này.

Kỳ thật đây không phải là tổng bộ của Tham Lang quân đoàn, nhưng đây cũng là một thành thị trọng yếu.

Mạc Lâm xuất hiện ở chỗ này, là vì hắn được phái tới quản lý nơi này, đương nhiên sự bổ nhiệm này chỉ là hình thức, là giá đỡ cho hắn, quản lý chính thức ở nơi này là một người khác.

Sở dĩ những cao thủ này xuất hiện ở nơi này, bởi vì hai người Diệp Lăng, lúc trước Tham Lang quân đoàn định dùng những cao thủ này ám toán hai người Diệp Lăng, cho nên ở phụ của hai người có rất nhiều cao thủ, mà ở nơi này, chính là khu vực phụ cận.

Nhưng mà, bọn họ vẫn chưa an bài được kế hoạch ám toán, liền phát sinh chuyện này, làm cho cả kế hoạch biến hóa rất vi diệu, mà biến hóa này làm cho những cao thủ này phải lộ diện.

Bọn họ vốn muốn ám toán hai người Diệp Lăng, kết quả hiện giờ biến thành Diệp Lăng ám toán bọn họ, bởi vì chuyện của Mạc Lâm vừa xuất hiện, vừa đi tiếp viện, kết quả liền có đi không về.

Biến cố lần này, làm cho cao thủ của Tham Lang quân đoàn bị diệt gần một nửa, điều này đối với Tham Lang quân đoàn mà nói, chính là đả kích trí mạng, chuyện lần này còn quan trọng hơn chuyện lần trước rất nhiều.

-Các người... Các người đã giết bọn họ?

Đám cao thủ kia nhìn những người nằm trên mặt đất, ngây ngốc một hồi, cũng quên mất chuyện của Mạc Lâm, dù sao bọn họ cũng không có hảo cảm với Mạc Lâm, thời gian quan tâm hắn không bằng quan tâm đến mình còn tốt hơn, đây là chuyện thường tình.

-Đúng vậy! Kế tiếp chính là các người, Lý Nguyệt...

Diệp Lăng gật đầu, sau đó gọi Lý Nguyệt đi làm việc.

Lý Nguyệt liếc nhìn Diệp Lăng, sau đó thân thể lóe lên.

Chiến đấu bắt đầu.

Kết quả lúc này không sai biệt với lần trước lắm, nhưng lúc này Lý Nguyệt lại bị thương, không phải là nàng không cẩn thận, cũng không phải tự mãn về thực lực của bản thân, mà là vì đối thủ của nàng rất mạnh, lúc chiến đấu lại khó tránh khỏi chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Đương nhiên, những tên cao thủ kia cũng chết hết!

-Lý Nguyệt đến đây, ta sẽ trị thương cho ngươi một chút, nếu bọn họ vẫn tới đây như vậy, chuyện này sẽ không tệ!

Diệp Lăng vừa cười vừa nói, thời điểm hắn trị thương cho Lý Nguyệt, trong nội tâm có tính toán nhỏ nhất.

Nếu Tham Lang quân đoàn vẫn tới như vậy, vậy thì mình sẽ tiêu diệt toàn bộ cao thủ của Tham Lang quân đoàn, chuyện này với bọn họ trăm lợi mà không có một hại, bởi vì có thể những cao thủ này sẽ cấu thành phiền phức cho hắn, nếu một ít thì không sao, nhưng nhiều người thì không giống.

Về suy nghĩ này, không lâu sau đã có người đến chứng minh, thế nhân đều biết được tin tức này, biểu lộ cũng không có bao nhiêu được sắc, bọn họ rất khó tin tưởng việc này là thật.

-Giết tiểu binh quá mệt mỏi, nếu bọn họ đến giống như lúc này, đúng là không tệ, ta cũng có thể nghỉ ngơi!

Lý Nguyệt gật đầu, cảm thấy lời này của Diệp Lăng rất có đạo lý.

Mà hình như ông trời nghe được lời của bọn họ nói, cũng giống như ý trời an bài, qua một thời gian ngắn, chuyện như vậy vẫn phát sinh, luôn có một ít cao thủ tiến đến, sau đó bị Lý Nguyệt chém giết.

Nếu một đám cao thủ tới, Lý Nguyệt sẽ rất phiền toái, thậm chí phải chạy trốn, nhưng nếu từng nhóm tới, nàng hoàn toàn có thể ăn tươi, đánh bại tất cả những người này.

Tình huống lúc này rất đặc thù, trước khi những người này đều phân tán ra bốn phía, sau khi nhận được tin tức, liền lập tức chạy tới đây, cũng không tập hợp ở địa phương khác, bởi vì bọn họ cảm thấy có lẽ ở phía trước có người của mình, mình chỉ cần đi qua hội họp là được.

Mà bọn họ nào biết được rằng, người đi trước đều đã biến thành người chết, bọn họ cứ đi qua như vậy, chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp.

Đương nhiên, thời gian càng lâu, vấn đề này sẽ bại lộ, bởi vì khi đó, đã có người thủ ở bên ngoài, bọn họ nhìn thấy những người đi vào đều không có động tĩnh, liền nhìn ra điểm kỳ lạ, sẽ nhắc nhở cho người tới sau một chút.

-Xem trận đánh kế tiếp sẽ rất ác liệt, Lý Nguyệt!

Diệp Lăng nhìn về phía Lý Nguyệt.

-Có chuyện gì?

Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng rất kỳ quái.

-Ta cho người Đại Bổ Hoàn để người mang theo tùy thân, lát nữa chiến đấu, vạn nhất thể lực của người không đủ thì dùng đến nó. Lúc này, người đến không phải một ít, mà là rất nhiều cao thủ, có chút khó giải quyết!

Diệp Lăng có chút lo lắng phân phó với nàng một tiếng.

Lý Nguyệt ngây ngốc một lúc, nàng không nghĩ tới vào lúc này Diệp Lăng lại quan tâm đến nàng, nàng cười cười, gật đầu nói:

-Được! Người cũng phải cẩn thận một chút, đến lúc đó ta không thể nào chiếu cố đến người được.

-Không có việc gì! Ở đây ta đã có an bài, còn nữa, nếu người ra bên ngoài, ở bên ngoài người sẽ ăn thiệt thòi, bên trong này không gian nhỏ hẹp, bọn không thể nào phát huy ra ưu thế nhân số được!

Diệp Lăng tiếp tục chỉ điểm cho nàng về ưu thế khi chiến đấu.

-Biết rồi, ta không phải đồ đàn!

Lý Nguyệt quệt mồm, nói rất khó chịu, biểu lộ này của nàng rất ít khi xuất hiện, người nhìn thấy cũng không nhiều, vào lúc này Diệp Lăng cũng không có tâm tư đi quản điều này.

583. Chương 584: Biến Cố (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 584: Biến cố (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

-Đám Tham Lang quân đoàn bại hoại các người, thức thời thì nhanh chóng rời đi, bằng không thì đừng trách bốn tiểu thư đại khai sát giới!

Lý Nguyệt quát lên với đám người bên ngoài.

...

Người đã đại khai sát giới rồi, chẳng phải người ở bên trong đều bị người giết sao?

Nhưng mà, những lời này của Lý Nguyệt là muốn làm cho người của Tham Lang quân hành động, xông vào đây liều mạng với Lý Nguyệt, chỉ có một ít người khác chế, có nhiều người ở bên ngoài lại không khác chế được, trực tiếp xông vào.

Kết quả, đám người kia có đi không về, sai lầm có thể vẫn hồi, nhưng đều biến thành những cỗ thi thể lạnh như băng.

Lý Nguyệt cố ý đánh những người này trở về, kích thích máu nóng của những người khác, kết quả, dưới sự kích thích của nàng, lại có một đám người xông vào.

Sau nhiều lần như vậy, thời điểm người của Tham Lang quân đoàn phát hiện người của mình càng ngày càng ít, mới cảm thấy chuyện này có điểm là lạ, bọn họ cảm thấy mình đã bị mắc lừa.

-Phá hủy căn nhà này.

Một người hô lên, lời này nhắc nhở rất nhiều người, căn nhà này thật vững bền, lúc này nó biến thành thành lũy của Lý Nguyệt, sau khi hủy nó đi, Lý Nguyệt phải xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhưng mà, sau khi bọn họ ra tay, lại phát hiện căn nhà này rất chắc chắn, chắc chắn đến mức không thể tưởng tượng được, không người nào có thể tháo dỡ được, dù là Địa cấp cao thủ, cũng chỉ miễn cưỡng phá được một ít.

Đến trình độ này, muốn phá hủy căn nhà này, không mất tám ngày mười ngày là không thể nào, nhưng người của mình có thể chờ được tám ngày mười ngày sao? Chuyện này không có khả năng.

Kỳ thật, cho dù bọn họ có biện pháp phá vỡ thì cũng không làm được gì, người phá đi bao nhiêu, Diệp Lăng sẽ khôi phục lại bấy nhiêu, cho nên không có khả năng bị phá dỡ.

Về phần nguyên nhân vì sao căn nhà lại chắc chắn như vậy, cũng không phải vì Minh Nguyệt Lâu quá mức cường đại, mà là vì Diệp Lăng vừa dùng luyện kim trận gia cố, hơn nữa còn tăng thêm một trận pháp phòng ngự.

Hắn đã sớm nghĩ ra bọn họ sẽ phá hủy căn nhà, khi đó, mình và Lý Nguyệt sẽ lâm vào bị động, cho nên, hắn sẽ không để cho những người này phá hủy căn nhà.

Đồng thời, hắn thiết lập phòng ngự trận cũng để đề phòng vạn nhất, vạn nhất bên ngoài tập kết lực lượng không thể chống cự, vậy thì mình sẽ phong bế khu vực này, sau đó sử dụng luyện kim thuật mở một con đường, sau đó bỏ chạy.

Một chiêu đòn thổ rất hữu hiệu, lúc trước hắn bị vây trong mười vạn đại quân, có cả Long kỵ sĩ giám sát mà hắn vẫn bỏ chạy một cách dễ dàng.

-Báo cáo trưởng quan, không có cách nào phá hủy căn nhà, có khả năng có luyện kim trận, chẳng lẽ phải mời luyện kim thuật sĩ tới đây hỗ trợ sao?

Một tên lính đến đưa tin.

...

-Ta biết rồi, mời đến đây đi! Xem ra lão bản của Minh Nguyệt Lâu quá mức cẩn thận, tại sao phải làm một cái phòng ngự trận chứ.

Tên trưởng quan kia có chút đau đầu nói.

Vào lúc đó, tất cả mọi người đều đem luyện kim trận của Diệp Lăng quy công cho lão bản Minh Nguyệt Lâu

-Không cần thỉnh! Cái phòng ngự trận này không phải người bình thường có khả năng phá hư, luyện kim thuật sĩ ở thành thị này cũng không thể nào phá hư được, xem ra chỉ có thể thỉnh tổng bộ hỗ trợ.

Một Địa cấp cao thủ mở miệng nói.

Sở dĩ hắn kết luận như vậy, là vì hắn đã ra tay qua, nhưng không cách nào phá hư được, luyện kim trận có thể làm cho Địa cấp cao thủ thúc thủ vô sách, đây tuyệt đối không phải là phòng ngự trận bình thường, luyện kim thuật sĩ bình thường cũng không thể phá hư.

...

-Ta ngủ một giấc trước, lúc nào các người tiến vào thì đánh thức ta.

Âm thanh của Lý Nguyệt từ bên trong truyền ra, làm cho tất cả mọi người ở đây hiểu được, hiện tại nàng đang rảnh rỗi tự tại thế nào.

-Tiểu ma nữ, người đừng để mình rơi vào tay ta, bằng không ta nhất định làm cho người... Cởi sạch hầu hạ ta...

Người ở bên ngoài hận Lý Nguyệt đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà, nếu bọn họ bắt được Lý Nguyệt, chắc chắn sẽ muốn chiếm dụng Lý Nguyệt, điều này bọn họ rất nhất trí.

Mị lực của Lý Nguyệt rất lớn, dù là địch nhân cũng phải mê muội nàng.

Lý Nguyệt ở bên trong đúng là đã ngủ thật, hiện tại rảnh rỗi không làm gì, nàng cần nghỉ ngơi một chút, bởi vì bọn họ không biết, kế tiếp sẽ có cơ hội để nghỉ ngơi hay không.

Đương nhiên, lúc Lý Nguyệt nghỉ ngơi, Diệp Lăng sẽ phải trông chừng, không thể ngủ được, sau khi Lý Nguyệt tỉnh lại, Diệp Lăng có thể yên tâm đi ngủ, nếu như lúc đó hắn cũng buồn ngủ.

...

-Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ không thể làm gì bọn họ sao?

Tham Lang quân đoàn ở bên ngoài càng ngày càng nhiều, quy mô vượt qua một vạn, hơn nữa còn đang gia tăng.

Nếu như Diệp Lăng thấy được màn này, sẽ hỏi, có phải các người gọi tất cả binh sĩ của thành thị tới đây không, nếu không thì tại sao lại nhiều như vậy.

Vào lúc đó, đúng là tất cả binh sĩ đều kéo tới đây, khác nhau chỉ là người đã tới và người đang trên đường tới đây.

Thời điểm người càng ngày càng nhiều, ý kiến kia cũng càng ngày càng nhiều, có người chủ trương xông vào, cho dù có hi sinh cũng tốt, còn tốt hơn so với việc ngày ngốc ở bên ngoài.

Cũng có người phản đối, bọn họ cảm thấy làm như vậy chỉ hi sinh vô ích, căn bản không có chút tác dụng nào!

Song phương bắt đầu nhao nhao, hơn nữa càng nhao càng kịch liệt, có lẽ lúc này không cần Lý Nguyệt ra tay, bọn họ đã đánh nhau trước rồi, nếu như vậy, Lý Nguyệt và Diệp Lăng sẽ vỗ tay chúc mừng.

Đương nhiên, loại tình huống này không thể nào xuất hiện, cuối cùng bọn họ cũng quyết định xong, có một phương đã thắng, hiện tại tiếp tục phơi nắng, là tiến công, hay tiếp tục phòng ngự, đây mới là vấn đề mấu chốt.

Rất nhanh, kết quả đã được công bố!

-Các huynh đệ, giết vào, với tư cách quân nhân, chúng ta đã sớm giao mạng ra từ lâu rồi, ta tuyệt đối không cho phép chúng tôn nghiêm của chúng ta bị chà đạp, tôn nghiêm của quân nhân phải dùng tính mạng để giữ gìn!

Dưới một nói tràng đầy nhiệt huyết như thế, có một đám người dẫn đầu đi vào, người phía sau cũng xông lên, toàn bộ tiến vào trong Minh Nguyệt Lâu.

Hiện trường lúc này trở nên kỳ quái, người đứng ở xa quan sát cảm thấy, cái Minh Nguyệt Lâu này giống như một cái thùng không có đáy, đổ nước vào thế nào cũng không đầy, có người đi vào, nhưng vẫn có thể để cho người ta tiếp tục tiến vào.

Kỳ thật, bọn họ cũng không biết, những người kia sau khi tiến vào, ngay từ đầu cũng không phải trực tiếp tìm được Lý Nguyệt, mà là di động qua các hướng bên cạnh, nhường đường cho người sau, cứ lặp lại như vậy không ngừng.

Rất nhanh, Diệp Lăng và Lý Nguyệt đã bị những người này vây vào giữa, Tham Lang quân đoàn dựa vào vách tường, bao quanh bọn họ, người của bọn họ muốn tiến vào, đương nhiên sẽ không chen chúc nhau, làm thế sẽ hạn chế bọn họ phát lực.

Trong loại tình huống này, Lý Nguyệt và Diệp Lăng vẫn rảnh rỗi tự đắc, không có bất kỳ sợ hãi nào, thậm chí ngay cả một ít phản ứng cho thích hợp với hoàn cảnh cũng không có.

-Lý Nguyệt, có muốn ta giúp người giải quyết một bộ phận hay không?

Diệp Lăng cắn một miếng bò bít tết, đồng thời ném một khối cho con sư tử ở bên cạnh, gần đây con sư tử cũng thích đồ ăn chín, đồ ăn sống nó càng ngày càng không thích ăn.

-Không cần, trước giao cho ta giải quyết, người xem thời cơ là được.

Lý Nguyệt lắc đầu, nàng biết rõ Diệp Lăng đang nói đến luyện kim bầy rập của hắn, ở trong tửu lâu này, có rất nhiều.

Những bầy rập này có thể giải quyết đại bộ phận người ở đây, nhưng đó chỉ là dự đoán tốt nhất, bầy rập vẫn là bầy rập, phải nhìn vận khí và thời cơ.

Mà Lý Nguyệt cũng không muốn sử dụng quá sớm, những thứ này phải nhìn thời cơ, muốn sử dụng phải đến thời điểm tốt nhất mới được.

584. Chương 585: Biến Cố (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 585: Biến cố (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Hiện tại Lý Nguyệt cũng không muốn chiến đấu cùng một lúc với nhiều người như vậy, đây chẳng khác nào tự tìm cái chết, dù là Thiên cấp cao thủ, nếu bị đám người này bao phủ thì cũng phải chết không thể nghi ngờ.

Cho nên, cho nên muốn dùng luyện kim thuật của Diệp Lăng hỗ trợ, giúp nàng chiến đấu, làm thế để nàng không bị lâm vào hiểm cảnh.

Tuy Diệp Lăng muốn huấn luyện cho Lý Nguyệt nhưng hắn cũng không muốn Lý Nguyệt cứ như vậy mà chết đi, chiến đấu với nhiều người như vậy, cửu tử nhất sinh, quy mô của cuộc chiến lần này lớn hơn trước kia rất nhiều.

Cho nên, hắn mới phải chuẩn bị luyện kim bầy rập ngay từ đầu, muốn làm giảm quân số của đối phương.

Muốn hỏi tại sao Diệp Lăng không dứt khoát bỏ chạy từ đầu, hắn có thể lợi dụng động thổ để chạy trốn, mang theo Lý Nguyệt trốn đi là chuyện rất dễ dàng, lúc trước có rất nhiều cơ hội để đào tẩu.

Nhưng thật ra Diệp Lăng đang chờ đợi, chờ đợi tất cả binh lính của Tham Lang quân đoàn tập trung tại đây, dù hắn có phải tiêu hao mười ngày tám ngày, cũng phải đem toàn bộ chủ lực của Tham Lang quân đoàn hấp dẫn tới đây.

Tại sao phải hấp dẫn tới đây?

Lý do chính là làm như vậy mới dễ rời khỏi, nếu Diệp Lăng không hấp dẫn bọn họ tới đây, dù hiện giờ hắn có rời đi, thì trên đường đi hắn sẽ bị đuổi giết liên tục, đây chưa kể dứt.

Nếu đã như vậy, còn không bằng dứt khoát một lần duy nhất tập trung bọn họ tới đây, sau đó một đường thông suốt, dù có gặp phải một đám người, thì những người đó cũng không thể gây ra bao nhiêu trở ngại.

Về phần Tham Lang quân đoàn có tới hay không, vấn đề này Diệp Lăng không dám khẳng định, nhưng tỷ lệ rất lớn!

Nhưng có một điểm, Lý Nguyệt vừa mới giết quân nhi tử của quân đoàn trưởng, trước đó lại tiêu diệt đội quân Sói Xám, cộng thêm nhiều lần va chạm với Tham Lang quân đoàn, thù hận đã kết rất sâu, đã có đủ lý do để bọn họ tới nơi này.

Tiếp theo, chỉ cần tiêu diệt đám Tham Lang quân đoàn ở bên ngoài là được, nhất là phải tiêu diệt những tên cao thủ, lúc đó chắc chắn tên quân đoàn trưởng sẽ đứng ngồi không yên, hẳn sẽ cho quân chủ lực đến đối phó bọn họ.

Nhân số càng ngày càng nhiều, cơ hồ không có dừng lại chút nào, thậm chí có khả năng là toàn bộ Tham Lang quân đoàn đều kéo tới nơi này.

Đây chỉ là dự đoán, có thể thành công, cũng có thể thất bại, nhưng dù thế nào, người có lợi chỉ có Diệp Lăng, đây mới là trọng điểm, như vậy sau này hẳn càng dễ dàng rồi đi.

-Ta ở trên lầu ngắm cảnh, người đối phó những người này!

Sau khi Diệp Lăng nói xong, liền dẫn sư tử lên lầu, thời điểm này, những tên Tham Lang quân đoàn cũng không ngăn cản hẳn, bởi vì hiện giờ bọn họ không có thời gian.

Lúc Diệp Lăng đang nói chuyện, Lý Nguyệt đã rút kiếm lao vào trong đám người kia, giống như một tử thần, mỗi một kiếm đều thu đi tính mạng của người ta.

Vào thời điểm này, những người tiến vào đầu tiên mới cảm thấy hối hận, bởi vì ở nơi này bọn họ không thể phát huy ưu thế về nhân số, thân pháp của Lý Nguyệt quý dị, làm cho tình huống bên trong là một cuộc đồ sát đơn phương.

Tình huống không phải là Tham Lang quân đoàn đồ sát Lý Nguyệt và Diệp Lăng, mà là Lý Nguyệt đồ sát Tham Lang quân đoàn.

Những người tiến vào trong, cũng có vài tên cao thủ, bọn họ vốn nghĩ sẽ thừa cơ tiến hành đánh lén, kết quả, bọn họ phát hiện chuyện này là không có khả năng thực hiện, Lý Nguyệt đang lặn lội trong đám người, tất cả các lộ tuyến để đánh lén đều bị chặn lại.

Lui lại, tình huống hiện tại càng không thể lui lại, người ở phía sau đang không ngừng tiến vào, một khi cục diện này bắt đầu, thì xu thế của nó sẽ không ngừng nghỉ.

Hiện tại bọn họ chỉ có hi vọng, thể lực của tiểu ma nữ nhanh chóng tiêu hao sạch sẽ, đến lúc đó, nàng chỉ có một con đường chết.

Chết thì chết, dù sao cũng đã bị giết người như vậy, chết thêm một ít thì có quan hệ gì, dù sao hôm nay bọn họ không chết, đến lúc đó quân đoàn trưởng tức giận, bọn họ cũng có khả năng bị giết.

Nếu là lão quân đoàn trưởng thì tốt biết mấy, hẳn sẽ không vì con của mình mà để thủ hạ hi sinh, quân đoàn trưởng hiện tại rất không được a.

Ở thời điểm này, một ít lão binh cao thủ đều cảm thán, bọn họ không có ưa thích quân đoàn trưởng hiện tại, nhưng không có biện pháp, mình không thể phản bội, thời khắc tiến vào Tham Lang quân đoàn, thì cả đời của người nhất định là của Tham Lang quân đoàn.

Rất nhanh, những cao thủ này đã không còn suy nghĩ, bởi vì bọn họ bị Lý Nguyệt đánh lén.

Kết quả này làm cho bọn họ không thể tin được, bọn họ tới đây vốn là để ám toán Lý Nguyệt, kết quả lại bị Lý Nguyệt ám toán, điều này đã làm cho bọn họ chết không nhắm mắt.

Lý Nguyệt đã sớm phát giác trong đám người này có mấy tên cao thủ, ngay từ đầu nàng đã định giết chết những người này, bởi vì nàng biết rõ bọn họ sẽ ra tay đánh lén mình, nàng phải đem những mầm móng tai họa này diệt trừ đi.

Lúc ấy, nàng cố ý giết chóc một nơi khác, sau đó từ từ tiến lại gần, nhưng sau khi tới gần, liền quay trở về, làm cho những người này cảm thấy nàng làm việc không có quy luật.

Sau mấy lần như vậy, đột nhiên nàng tập kích một người trong đó, âm thầm sử dụng Diệp Nguyệt, nhất kích tất sát.

Kết quả làm đám cao thủ này vì không chuẩn bị mà bị giết, làm cho những người khác không chú ý tới điểm này, còn tưởng rằng nàng đang giết một tên binh sĩ bình thường, thời điểm bọn họ kịp phản ứng, đã bị đánh bại từng người.

Kỳ thật đây là một kết quả tất yếu, bởi vì thời điểm bọn họ tiến vào đây, đã phân tán ra, cho dù biết rõ đối phương muốn giết mình, cũng không có người tiếp viện, kết quả cũng giống nhau.

Dù là như vậy, Lý Nguyệt cũng phải phí không ít công phu.

Kế tiếp, sau khi giết xong những tên cao thủ này, Lý Nguyệt đã có thể buông tay tàn sát đám binh sĩ bình thường, thi thể càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng thì toàn bộ mặt đất đã bị thi thể lấp kín, mà đám người ở ngoài vẫn tiếp tục tiến vào, giống như thủy triều lên xuống từ từ mài chết Lý Nguyệt.

-Tiểu ma nữ này, đúng là khủng bố, nhiều người như vậy tiến vào trong, hiện tại vẫn chưa giải quyết được nàg.

Quan viên bên ngoài rất bất mãn, bọn họ nhìn Minh Nguyệt Lâu trước mặt, giống như một cái động không đáy, dù có bao nhiêu người tiến vào cũng không thể lấp đầy.

-Vèo!

Đột nhiên bọn họ nghe được một âm thanh xé gió bay tới, sau đó là có một âm thanh thống khổ vang lên.

!!!

Nhiều người ở bên ngoài nhìn thấy, ngay trên yết hầu của một tên cao thủ có một mũi tên cắm vào, một mũi tên rất bình thường, nhưng mũi tên này lại xuyên thấu qua yết hầu của tên cao thủ, kết cục một tên cao thủ cứ như vậy mà chết.

Là ai bắn tên? Là ai mà có tiễn thuật cao như thế, có thể dùng một mũi tên bắn chết một tên cao thủ.

Thời điểm này, cơ hồ tất cả mọi người nhìn về phía Minh Nguyệt Lâu, vì thời điểm này, Minh Nguyệt Lâu chính là địa phương phải được cân nhắc đầu tiên, kết quả, bọn họ nhìn thấy một thiếu niên đứng trên ban công lầu hai, mỉm cười nhìn bọn họ, phải nói là nhìn về phía tất cả mọi người.

Thiếu niên này chính là Diệp Lăng, hắn lên lầu hai không phải để nghỉ ngơi, hắn lên để quan sát, quan sát những cao thủ bên ngoài có ai buông lỏng hay không, chỉ cần có cơ hội sẽ cho hắn một mũi tên, từ từ tiêu diệt cao thủ của đối phương.

Mà đồng thời, Diệp Lăng lên lầu hai cũng có một mục đích khác, nếu hắn cảm thấy người bên ngoài tiến vào nhiều quá, hắn sẽ ra tay ngăn cản, làm cho Lý Nguyệt có thời gian để nghỉ ngơi.

Chỉ cần ngăn tất cả bọn họ ở bên ngoài, Lý Nguyệt sẽ giải quyết sạch những người đang ở bên trong, sau đó nghỉ ngơi, những chuyện còn lại phải trông cậy vào Diệp Lăng.

585. Chương 586: Tiếng Rít Gào(1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 586: Tiếng rít gào(1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng cảm thấy thi thể ở phía dưới hơi nhiều rồi, mà đây là thời điểm Lý Nguyệt ăn Đại Bổ Hoàn, thể lực của nàng đã bị tiêu hao rất nhiều, đây là thời điểm nghỉ ngơi.

Tính toán một cách đơn giản, vừa rồi Lý Nguyệt đã giết được gần hai ngàn người, trong đó có mười mấy cao thủ, đương nhiên, hắn vẫn chưa tính đám cao thủ đã bị giết trước kia.

Nếu tính cả những người lúc trước, lần này có một phần ba cao thủ của Lang Nha doanh bị tiêu diệt.

Mọi người đều biết, Lang Nha doanh là vương bài của Tham Lang quân đoàn, người ở bên trong đều do Địa cấp cao thủ tạo thành, tổng cộng chỉ có không tới hai trăm người, nhưng không tới hai trăm người này lại có thể ngăn cản được mấy vạn đại quân.

Lúc này, Lang Nha doanh xuất động hơn phân nửa số người để phục kích hai người Diệp Lăng, nhưng bởi vì phát sinh chuyện ngoài dự kiến, cho nên bọn họ lâm vào bị động, từng đám từng đám chết đi, thoáng một lần đã bị đối phương giết năm sáu chục người.

Bọn họ đã biến thành hòn đá để Lý Nguyệt đặt chân lên con đường vô đạo chí cao, được cùng những Địa cấp cao thủ này quyết đấu, Lý Nguyệt được lợi rất nhiều, điều này còn tốt hơn việc nàng giải quyết đội quân mấy ngàn người nhiều lắm.

Diệp Lăng muốn ngăn chặn người ở phía ngoài, kỳ thật không chỉ hấn muốn mà những người ở ngoài cũng muốn nghỉ ngơi, bọn họ còn phải xử lý những thi thể dưới đất, chủ yếu là thu hết vũ khí và đồ phòng ngự của họ.

-Sưu!

Diệp Lăng liên tục bắn ra các mũi tên, mỗi mũi tên đều mang theo một tính mạng, làm cho những người kia vội vàng lui lại, rời khỏi tầm bắn của Diệp Lăng, bởi vì như vậy, binh sĩ tiến vào đã ngừng lại.

Chuyện đột ngột như vậy làm cho Lý Nguyệt cảm thấy không thích ứng kịp, tại sao lại không còn ai tiến vào?

-Đi lên nghỉ ngơi đi, vận công khôi phục thể lực, chuyện còn lại để ta xử lý.

Diệp Lăng từ trên lầu nhảy xuống, đi đến bên cạnh Lý Nguyệt đang ngăn người nói ra.

-Nha... Được!

Lý Nguyệt gạt đầu, mới kịp phản ứng, nàng liền cảm thấy toàn thân thoát lực, cần được nghỉ ngơi.

Diệp Lăng không quản đến Lý Nguyệt, hấn nhanh chóng kết xuất ra vài luyện kim trận, hào quang của uyện kim trận nhanh chóng tản ra bốn phía, đồng thời, luyện kim trận trong tay của hấn càng ngày càng lớn.

Rất nhanh, luyện kim trận bao trùm toàn bộ Minh Nguyệt Lâu, thời điểm này, luyện kim trận cũng không khuếch trương nữa, chỉ phát ra ánh sáng nhu hòa, chiếu sáng những thi thể phía dưới.

Đúng lúc này, một hình ảnh thần kỳ xuất hiện, hiện tại nếu có người ở nơi này nhìn thấy, nhất định sẽ bị tính cảnh trước mắt làm cho ngây người.

Dưới hào quang chiếu rọi, những đao kiếm trên những thi thể kia đang nhanh chóng phân giải, biến thành những hạt ánh sáng bay đi, kỳ thật nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện không chỉ vũ khí, ngay cả đồ phòng ngự, và một số vật khác, chỉ cần là kim loại đều hóa thành ánh sáng, sau đó liền tập trung ở chính giữa.

Sau khi các hạt ánh sáng này tập trung lại với nhau, liền hình thành những khối kim loại nhỏ, đồng thời những khối kim loại nhỏ này đều nhanh chóng tập trung lại với nhau thành một khối.

Cái luyện kim trận này mới là một cái luyện kim trận nghiêm túc, bởi vì nó có tác dụng phân giải và tổ hợp kim loại, nhưng cái luyện kim trận này cũng có cực hạn của nó, không thể sử dụng trên quy mô lớn, cũng không thể sử dụng trong thời gian dài, mà nó cũng cần nguồn năng lượng rất lớn để vận hành.

Nói cách khác, nếu sử dụng nó trên chiến trường một lần, vậy vũ khí và áo giáp của đối phương sẽ bị phế đi, nói như vậy, chẳng phải là tùy ý cho mình xâm lược hay sao.

Diệp Lăng muốn làm gì? Ngay cả hấn cũng không thể tùy ý sử dụng, bởi vì nguồn năng lượng để nó vận hành hấn cũng không chịu đựng nổi, luyện kim thuật là một trao đổi đồng giá, nhưng trong trao đổi giá đó, cũng cần năng lượng duy trì, phân giải và tổ hợp cần tiêu hao rất nhiều năng lượng, cho nên muốn sử dụng cái luyện kim trận này để công kích thì phải chịu được năng lượng tiêu hao lúc vận hành.

Nhưng hấn dùng nó để đoạt vũ khí, cho nên Diệp Lăng vẫn phải sử dụng, bởi vì làm thế sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian và sức lực, đồng thời, tình huống hiện tại hấn cũng không có thời gian đi thu gom từng món.

Người ở bên ngoài đã đình chỉ công kích, nhưng bọn họ sẽ nhanh chóng tiến công, mà chắc chắn bọn họ đã có biện pháp đối phó với cung tiễn của Diệp Lăng.

Trên chiến trường, có một loại đồ vật chuyên dùng để đối phó với cung tiễn, mà thứ này chính là tấm chắn!

-Triển khai tẩm chấn!

Tham Lang quân đoàn xuất ra nhiều tẩm chấn, ngăn chặn công kích từ lầu hai, sau đó có một đám binh sĩ đi xuyên qua, tiến vào Minh Nguyệt Lâu, chuẩn bị tiến công, bọn họ không muốn cho hai người Diệp Lãng có cơ hội thở dốc, nói cách khác, bọn họ không quản phải hy sinh bao nhiêu người.

-Các người mau chuyển thi thể trên mặt đất đi ra ngoài, nếu cứ tiếp tục để như vậy ta sợ đến một lúc nào đó cửa vào sẽ bị chặn lại.

Sau khi Diệp Lãng nhìn thấy, hắn nói rất bình thản.

!!!

Được Diệp Lãng nhắc nhở, những binh lính vừa vào đã phát hiện, trong phòng tràn ngập thi thể, hơn nữa nhìn cảnh này, trên mặt tất cả những người này đều có chút kinh khủng và sợ hãi.

-Sau khi giết người, chúng ta sẽ xử lý! Các huynh đệ, giết hắn báo thù cho huynh đệ! Lên!

Gầm lên giận dữ, đám người kia tiến về phía Diệp Lãng, vào thời điểm này, Diệp Lãng lại không làm ra động tác gì, hắn vẫn rảnh rỗi tự tại.

Điều này làm những người xông lên kỳ quái, vì sao hắn lại không làm gì? Chẳng lẽ hắn muốn chịu chết sao?

Rất hiển nhiên, Diệp Lãng không phải ở chỗ này chịu chết, sở dĩ hắn nhẹ nhàng như vậy, là vì hắn biết rõ những người này sẽ không thể làm gì được hắn, thậm chí ngay cả cơ hội tới gần cũng không có.

-Đừng!

-Đừng!

Liên tục có tiếng nổ mạnh, làm cho những người ở bên ngoài đều kinh ngạc, bọn họ không biết ở bên trong đang xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên lại có động tĩnh lớn như vậy.

Thời điểm chiến đấu với Lý Nguyệt, tuy tính hình chiến đấu kịch liệt, nhưng bên ngoài lại không có bất kỳ âm thanh nào!

Bởi vì Diệp Lãng khởi động luyện kim bấy rập, cho nên mới phát ra động tĩnh lớn như vậy.

...

Nhìn những người ở đằng trước bị nổ chết, những người phía sau không dám tiến lên, bọn họ sợ khi mình tiến lên sẽ có kết quả giống như vậy, đây chính là tác dụng uy hiếp của lực lượng.

Nhưng mà, đây chỉ là khúc dạo đầu, nhanh chóng có người tiến lên, bởi vì người phía sau đã bắt đầu tiến lên, cái này gọi là tre già măng mọc, bất kể là hi sinh bao nhiêu người, cũng phải giết chết hai người Diệp Lãng.

-Vì sao các người phải khổ như vậy? Cần gì phải làm thế chứ?

Diệp Lãng lắc đầu, bộ dạng tiếc hận, sau đó, tiếng nổ mạnh lại vang lên liên tiếp.

Cứ như thế nhiều binh sĩ đã chết, dù là thế, vẫn không thể ngăn cản được người phía sau tiến lên, những luyện kim bấy rập của Diệp Lãng nhanh chóng tiêu hao hết, nhưng cũng làm đối phương tổn thất gần ngàn người.

Thân ảnh của Diệp Lãng bắt đầu di động, thân pháp của hắn không kém hơn Lý Nguyệt, mà phải nói là cao minh hơn, bởi vì hắn là người đã dạy cho Lý Nguyệt.

Những binh lính này muốn bắt được Diệp Lãng là chuyện không thể nào, mà bọn họ cũng không thể nào bắt được Diệp Lãng, bởi vì Diệp Lãng vừa làm thêm nhiều luyện kim bấy rập mới.

Diệp Lãng di động tới đâu, đều lưu lại một luyện kim bấy rập, trong bất tri bất giác, Diệp Lãng đã bổ sung lại tất cả luyện kim bấy rập, trong lúc này, một đám lại một đám binh sĩ chết đi.

586. Chương 587: Tiếng Rít Gào (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 587: Tiếng rít gào (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Được Diệp Lăng nhắc nhở, những binh lính vừa vào đã phát hiện, trong phòng tràn ngập thi thể, hơn nữa nhìn cảnh này, trên mặt tất cả những người này đều có chút kinh khủng và sợ hãi.

- Sau khi giết người, chúng ta sẽ xử lý! Các huynh đệ, giết hắn báo thù cho huynh đệ! Lên!

Gầm lên giận dữ, đám người kia tiến về phía Diệp Lăng, vào thời điểm này, Diệp Lăng lại không làm ra động tác gì, hắn vẫn rảnh rỗi tự tại.

Điều này làm những người xông lên kỳ quái, vì sao hắn lại không làm gì? Chẳng lẽ hắn muốn chịu chết sao?

Rất hiển nhiên, Diệp Lăng không phải ở chỗ này chịu chết, sở dĩ hắn nhẹ nhàng như vậy, là vì hắn biết rõ những người này sẽ không thể làm gì được hắn, thậm chí ngay cả cơ hội tới gần cũng không có.

- Đùng!

- Đùng!

Liên tục có tiếng nổ mạnh, làm cho những người ở bên ngoài đều kinh ngạc, bọn họ không biết ở bên trong đang xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên lại có động tĩnh lớn như vậy.

Thời điểm chiến đấu với Lý Nguyệt, tuy tính hình chiến đấu kịch liệt, nhưng bên ngoài lại không có bất kỳ âm thanh nào!

Bởi vì Diệp Lăng khởi động luyện kim bẫy rập, cho nên mới phát ra động tĩnh lớn như vậy.

...

Nhìn những người ở đằng trước bị nổ chết, những người phía sau không dám tiến lên, bọn họ sợ khi mình tiến lên sẽ có kết quả giống như vậy, đây chính là tác dụng uy hiếp của lực lượng.

Nhưng mà, đây chỉ là khúc dạo đầu, nhanh chóng có người tiến lên, bởi vì người phía sau đã bắt đầu tiến lên, cái này gọi là tre già măng mọc, bất kể là hi sinh bao nhiêu người, cũng phải giết chết hai người Diệp Lăng.

- Vì sao các người phải khổ như vậy? Cần gì phải làm thế chứ?

Diệp Lăng lắc đầu, bộ dạng tiếc hận, sau đó, tiếng nổ mạnh lại vang lên liên tiếp.

Cứ như thế nhiều binh sĩ đã chết, dù là thế, vẫn không thể ngăn cản được người phía sau tiến lên, những luyện kim bẫy rập của Diệp Lăng nhanh chóng tiêu hao hết, nhưng cũng làm đối phương tổn thất gần ngàn người.

Thân ảnh của Diệp Lăng bắt đầu di động, thân pháp của hắn không kém hơn Lý Nguyệt, mà phải nói là cao minh hơn, bởi vì hắn là người đã dạy cho Lý Nguyệt.

Những binh lính này muốn bắt được Diệp Lăng là chuyện không thể nào, mà bọn họ cũng không thể nào bắt được Diệp Lăng, bởi vì Diệp Lăng vừa làm thêm nhiều luyện kim bẫy rập mới.

Diệp Lăng di động tới đâu, đều lưu lại một luyện kim bẫy rập, trong bất tri bất giác, Diệp Lăng đã bổ sung lại tất cả luyện kim bẫy rập, trong lúc này, một đám lại một đám binh sĩ chết đi.

- Đang có chuyện gì xảy ra thế này, tại sao tốc độ binh sĩ của chúng ta tiến vào trong lại nhanh như vậy?

Đám quan quân bên ngoài cau mày, bởi vì bọn họ nhìn thấy tốc độ binh sĩ tiến vào nhanh hơn lúc trước.

Mà nguyên nhân nhanh hơn, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là vì người chết càng nhanh, càng ngày càng nhiều!

- Có nên dừng lại hay không, tiếp tục như vậy không biết phải hi sinh bao nhiêu người đây? Không biết ba vạn người chúng ta có thấy được mặt trời ngày mai hay không.

Có người bắt đầu hoài nghi, hẳn đang hoài nghi trong ba vạn người ở đây sẽ có bao nhiêu người sống qua ngày hôm nay, nếu là người không hiểu rõ tình hình, nhất định sẽ hoài nghi có phải hẳn nói ngược hay không.

- Yên tâm! Cho dù ba vạn người không đủ, cũng không phải là vấn đề gì, quân đoàn trưởng đã phái người tới, hẳn đã ra lệnh phải giết cho bằng được hai tỷ đệ của tiểu ma nữ! Lúc hừng đông, bọn họ sẽ tới!

Một tên tướng quân khê cắn môi, oán hận nói.

- Lần này sẽ có ai tới? Tới bao nhiêu người?

- Nghe nói là đại công tử, hẳn dẫn năm vạn người tới trợ giúp, hơn còn có thêm mười mấy tên cao thủ.

- Đại công tử, xem ra chuyện này phải tiếp tục rồi, chúng ta chỉ có thể làm tiếp mà thôi.

...

Vào thời điểm này, có một ít người cảm thấy chuyện này thật vô lý, tám vạn người tới đây, chỉ để đối phó hai người, chuyện này mới nghe qua đã thấy bất khả tư nghị.

Nhưng mà, tuy bọn họ nghĩ như vậy, nhưng không dám nói ra, hậu quả khi nói ra sẽ rất nghiêm trọng, hai người này cũng không dám tưởng tượng nổi, nhiều người như vậy không biết có phát ra bất kỳ tác dụng nào không.

Rất nhanh, đêm khuya đã tới, nhưng ở xung quanh Minh Nguyệt Lâu vẫn đèn đuốc sáng trưng, chiến đấu vẫn đang tiếp tục.

Diệp Lăng và Lý Nguyệt đổi lượt cho nhau không ít lần, hai người thay phiên nhau nghỉ ngơi, thay phiên ra trận, tuy rất khổ sở, nhưng tinh lực và thể lực của hai người vẫn đầy đủ, thực lực đang tăng lên.

Không chỉ có Lý Nguyệt, đến cuối cùng Diệp Lăng cũng dứt khoát lấy vũ khí ra để chiến đấu, cái gì đao kiếm thương côn... Mười tám loại vũ khí, hẳn đều lấy ra sử dụng.

Đúng lúc này, đột nhiên hắn phát hiện, đây là nơi tu luyện tốt nhất, vừa vặn có thể đề cao võ kỹ của mình, trước kia hắn vẫn cho rằng dù hắn không động thủ vẫn không sao cả.

Nhìn thấy Diệp Lăng ra tay, Lý Nguyệt cảm thấy sợ hãi, chắc chắn nếu người khác nhìn thấy, cũng sẽ sợ hãi, bởi vì bọn họ rất ít khi nhìn thấy Diệp Lăng ra tay, hơn nữa từng chiêu từng thức đều sử dụng vũ kỹ.

Lý Nguyệt phát hiện, thời điểm Diệp Lăng ra tay, những chiêu thức kia làm cho nàng có linh ngộ, nàng bắt đầu mê mang, ở thời điểm này, nàng tiến vào một trạng thái khác, trạng thái vong ngã.

Loại trạng thái này, có thể dùng một cách nói khác để giải thích, đó chính là trạng thái linh ngộ, sau lần này, Lý Nguyệt chắc chắn sẽ bước vào Thiên cấp.

Diệp Lăng hình như cũng phát hiện trạng thái của Lý Nguyệt, cho nên hắn không để cho Lý Nguyệt tiếp tục thay mình, hắn vẫn sử dụng võ kỹ giải quyết đám người này, hắn phải đợi cho Lý Nguyệt bắt đầu thanh tỉnh lại mới được.

Lý Nguyệt đang linh ngộ, nhìn Diệp Lăng, giống như nàng đã minh bạch một thứ gì đó, chỉ là không bắt được, đến một khi nàng bắt được, vậy thì lúc đó nàng đã thành công rồi.

Nếu Lý Nguyệt vốn có thể linh ngộ thất bại, nhưng Diệp Lăng là tồn tại đặc thù, cho nên nàng lần lượt có thêm linh ngộ, bởi vì Diệp Lăng thường xuyên thay đổi vũ khí để sử dụng, đã kích thích nàng linh ngộ.

Mà Diệp Lăng thay đổi vũ khí, đã kích thích một đám người khác, chính là những người mà hắn đang chiến đấu, Tham Lang quân đoàn, hiện tại bọn họ cũng bị kích thích, có đôi khi biết được vũ khí mà Diệp Lăng

sử dụng, thời điểm chuẩn bị vây giết, đột nhiên Diệp Lăng thay đổi vũ khí, điều này đã làm cho kế hoạch của bọn họ thất bại, chết và tổn thương thảm trọng.

Đồng thời, bọn họ cũng kinh ngạc phương thức Diệp Lăng thay đổi vũ khí, mà điều này cũng không phải là thay đổi vũ khí, mà là đang cải biến hình dạng của vũ khí.

587. Chương 588: Oanh Thiên (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 588: Oanh thiên (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đúng vậy, thời điểm Diệp Lăng chiến đấu, trong nháy mắt liền cải biến hình dạng vũ khí trong tay của mình, làm cho vũ khí biến thành hình dạng hắc muốn, đao, kiếm, thương, côn...

Vũ khí cứ như vậy mà biến hóa!

Đây là Diệp Lăng sử dụng luyện kim thuật, hắc đã sớm nắm giữ kỹ năng biến đổi hình dạng của vật phẩm, nhưng mà hắc rất ít khi sử dụng vũ khí cận chiến, cho nên, không có người nào thấy qua các loại biến hóa này.

Hiện tại Lý Nguyệt đã minh bạch, không phải Diệp Lăng không biết sử dụng vũ khí khi cận chiến, mà là bản thân hắc có thể sử dụng tất cả các loại vũ khí, hơn nữa còn sử dụng các loại vũ khí rất thành thục.

Chẳng lẽ đây là cách luyện kim thuật sĩ chiến đấu sao?

Nếu như vậy, cao thủ quyết đấu với nhau, đột nhiên cải biến vũ khí, sẽ làm cho đối phương không thể thích ứng kịp, đạt được hiệu quả tập kích bất ngờ.

Về Diệp phương thức Diệp Lăng chiến đấu, trong một thời gian ngắn không có người nào biết rõ, bởi vì những người biết được trừ Lý Nguyệt ra thì đều là người chết, mà Lý Nguyệt sẽ không nói điều này cho bất cứ ai biết, bởi vì nàng cảm thấy đây là bí mật của Diệp Lăng, nàng không muốn nói cho người khác biết bí mật của Diệp Lăng, nhất là từ trong miệng của nàng.

Thời gian chậm chậm qua đi, Diệp Lăng phát hiện thể lực của mình đã giảm xuống, tiếp tục như vậy hắc sẽ phải phong bế cửa vào, dùng năng lực của hắc, có rất nhiều biện pháp phong bế cửa vào, nhưng hắc lại không muốn phong bế, bởi vì hắc muốn hấp dẫn Tham Lang quân đoàn ở địa phương khác tới.

Hiện tại chắc đã không sai biệt lắm, đến tận lúc này đã có gần vạn người chết, điều này chính là động lực thúc đẩy bọn họ đi tới đây.

Mà vào lúc này, một tiếng rít gào như tiếng gió lạnh thổi qua khe đá vang lên, Diệp Lăng nhìn về phía Lý Nguyệt, khóe miệng của hắc xuất hiện nụ cười, bởi vì hắc biết Lý Nguyệt đã lĩnh ngộ xong.

Tuy không biết Lý Nguyệt có phải vừa đột phá đến Thiên cấp hay không, nhưng ít nhất thực lực của nàng đã tăng tiến.

Trên thực tế, Lý Nguyệt vẫn chưa đột phá Thiên cấp, nhưng đã cách Thiên cấp không xa, đây chỉ là vấn đề thời gian, trải qua lĩnh ngộ vừa rồi, chiêu thức của nàng trở nên hoàn mỹ, trên thực lực đã gia tăng trên phạm vi lớn.

Một tiếng rít gào này, làm cho những cao thủ ở bên ngoài chấn kinh, sắc mặt trở nên ngưng trọng, bởi vì bọn họ biết đó là dấu hiệu của cao thủ đột phá, mà từ nơi phát ra tiếng rít gào và trình độ của nó, từ khí tức tăng trưởng, nhất định phải là ngoài Địa cấp.

Địa cấp cao thủ ở nơi này, hiện tại chỉ có tiểu ma nữ kia...

- Còn kêu la cái gì, mau thay ta đi, ta muốn xem người đã lĩnh ngộ sâu đến mức nào.

Âm thanh của Diệp Lăng vang lên, vẻ mặt tức giận.

...

Tiếng rít gào của Lý Nguyệt dừng lại, nàng có chút bất đắc dĩ nhìn Diệp Lăng, sau đó nhảy xuống lầu.

Diệp Lăng thấy Lý Nguyệt nhảy xuống, liền chuẩn bị lên lầu nghỉ ngơi, nhưng trước khi hần lên lầu, hần tiện tay sử dụng luyện kim thuật để thu thập chiến lợi phẩm.

- Người có thể thu thập nơi này một chút được không, thi thể ở đây sắp chồng chất lên tầng lầu hai rồi.

Nghĩ đến luyện kim thuật, Lý Nguyệt liền nói với Diệp Lăng.

Hiện tại chỗ thi thể chất cao nhất, đã chồng chất lên đến lầu hai, nếu không phải cái Minh Nguyệt Lâu này lớn, nơi đây đã sớm hết chỗ rồi.

- Là bọn họ đáng chết, nhưng chúng ta không thể phá hủy thi thể của bọn họ, bọn họ cũng có người thân của mình.

Diệp Lăng lắc đầu nói.

- Ta không bảo người phá hủy, mà là bảo người nghĩ biện pháp thu thập một chút, chuyển nó ra ngoài.

Lý Nguyệt tức giận nói.

- Đây là một công việc rất lớn đấy, có biện pháp. Lý Nguyệt, người đến đứng ở chỗ ta này!

Đột nhiên Diệp Lăng nghĩ ra một biện pháp.

- Ah, được!

Lý Nguyệt gật đầu, phi thân đến bên cạnh Diệp Lăng.

Diệp Lăng thấy Lý Nguyệt đã đến bên cạnh, liền dùng hai tay đè xuống đất, rót một đạo năng lượng xuống đất, trên mặt đất nhanh chóng hình thành một cái luyện kim trận, bao phủ trọn Minh Nguyệt Lâu vào bên trong.

Sau đó, một đạo ánh sáng xuất hiện, đột nhiên thi thể trên mặt đất biến mất, lại xuất hiện một đám người đang kinh ngạc thay thế, những người này chính là binh sĩ của Tham Lang quân đoàn đứng bên ngoài.

- Chuyện này, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Đám người kia nhao nhao nghị luận, rất kinh hoàng khi không biết có chuyện gì xảy ra.

Lý Nguyệt mở to hai mắt, nhìn về phía Diệp Lăng, nàng cũng không biết trước mắt đã xảy ra chuyện gì, những thi thể kia không thấy đâu, lại xuất hiện nhiều binh sĩ Tham Lang quân đoàn như vậy.

- Không có gì, chẳng qua ta dùng Giao Hoán Trận để đổi những người bên ngoài với những thi thể ở trong đây mà thôi.

Diệp Lăng thuận miệng giải thích.

Đây là một loại Truyền Tống Trận, chỉ truyền tống người, có thể sử dụng trong giao thông, nhưng chỉ có tác dụng thay thế, chỉ cần đưa ma pháp lực vào là có thể truyền tống đến nơi cần đến, nó được vận dụng trong quân sự rất rộng rãi.

Đây là một loại Truyền Tống Trận cự ly ngắn, nhưng không vượt quá một km, bởi vì khoảng cách càng dài, sử dụng ma pháp lực càng nhiều, vượt qua khoảng cách một km, dù là Thiên cấp cao thủ cũng phải tiêu hao hết ma lực.

Cho nên nói, một km này chỉ là trên lý luận, nó cũng có thể truyền tống trong phạm vi mười mét.

Diệp Lăng bố trí hai cái Truyền Tống Trận cách nhau hơn mười thước, mục đích của hần chỉ là vận chuyển thi thể bên trong, ra đến bên ngoài, khi đó sẽ có người xử lý.

Nhưng hẳn không ngờ, hơn mười thước bên ngoài, lại có nhiều người như vậy.

- Lý Nguyệt, xuống dưới đi!

Diệp Lăng cũng không giải thích thêm cái gì, bảo Lý Nguyệt đi xuống dưới vận dụng những gì mà nàng vừa lĩnh ngộ.

- Ân!

Một hồi giết chóc lại bắt đầu.

Trong đêm nay, trận chiến này đã được ghi chép vào trong lịch sử, bởi vì nơi này đã sáng tạo ra kỳ tích!

Dùng sức của hai người có thể ngăn cản mấy vạn đại quân, hơn nữa còn chém giết trên vạn người, chuyện này dù là Thiên cấp cao thủ cũng không làm được.

Lịch sử đời sau nghiên cứu ra, bởi vì hai người Diệp Lăng chiếm cứ ưu thế địa lý, vì chiến đấu diễn ra trong Minh Nguyệt Lâu nên không cách nào phát huy ưu thế đại quân.

Người đời sau cảm thấy, Tham Lang quân đoàn không nên tiến vào bên trong, và cũng không nên cận chiến, tên quan chỉ huy của Tham Lang quân đoàn lúc đó chính là một con lợn!

Điểm này, đã làm cho nó trở thành tài liệu giảng dạy về phương pháp phản diện điển hình!

Một đêm qua đi, Diệp Lăng và Lý Nguyệt nghỉ ngơi ở bên trong, buông lỏng thể xác và tinh thần để nghỉ ngơi, người ở bên ngoài cũn không thể nào tiến vào trong này quấy rầy bọn họ.

588. Chương 589: Oanh Thiên (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 589: Oanh thiên (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Sở dĩ người ở bên ngoài không quấy rầy, cũng không phải vì bọn họ mệt mỏi cần nghỉ ngơi, cũng không phải bọn họ hảo tâm không quấy rầy hai người Diệp Lăng, mà Diệp Lăng dùng luyện kim thuật giam cầm nơi này, trong mấy canh giờ sẽ không có người nào tiến vào.

Trừ phi, có người có thể phá giải luyện kim trận của Diệp Lăng, nhưng ở chỗ này không có người nào có thể làm được chuyện này.

Lúc hừng đông, một đám người ngựa chạy về hướng này, chỉ huy là một người trẻ tuổi, tuổi chừng hai mươi lăm, trên khuôn mặt anh tuấn có một cổ khắc nghiệt chí khí.

- Đại công tử!

Trong đám quan chỉ huy ở gần Minh Nguyệt Lâu, sau khi nhìn thấy đám người này, lập tức tiến lên nghênh đón, sau đó cung kính xưng hô hẳn là đại công tử.

Xem ra, người trẻ tuổi anh tuấn này chính là đại công tử mà bọn họ nói trước đó, đại công tử đã đến, vậy thì viện quân cũng đã đến, điều này làm gánh nặng trong lòng của họ giảm xuống.

- Chuyện gì đang xảy ra?

Sau khi đại công tử tới đây, liền cau mày hỏi.

- Chuyện là thế này...

Có người bắt đầu giảng thuật sơ về tình hình đang xảy ra.

...

- Người nói là, hai tỷ đệ tiểu ma nữ, chẳng những giết đệ đệ của ta, còn giết hơn sáu mươi người của Lang Nha doanh, hơn nữa còn giết hơn một vạn người của các người?

Sau khi đại công tử nghe hắn nói xong, hắn trầm mặc một lúc, lúc này mới hỏi lại..

Đối với chuyện này, hắn có chút không thể tin được, đổi lại là người khác lúc này cũng không tin được, nghe hắn kể thì cái Minh Nguyệt Lô này chẳng khác gì long đàm hổ huyệt, ai nghe cũng không dám tin tưởng đây là sự thật.

- Đúng vậy!

Tên quan quân cúi đầu, giống như có chút xấu hổ, nhưng hắn nhanh chóng ngẩng đầu lên, bởi vì hắn chuyện này sẽ không tránh khỏi.

- Làm sao có thể, chẳng lẽ bọn người tiểu ma nữ là Thiên cấp? Không, dù là Thiên cấp cao thủ, cũng không làm được như vậy, bên trong thật sự chỉ có hai người sau?

Đại công tử nói rất âm trầm.

- Đúng, chỉ có hai người, hơn nữa bọn họ không phải là Thiên cấp!

Một tên cao thủ của Lang Nha doanh nói.

- Điều này sao có thể? Chẳng lẽ bọn họ có kỹ năng đặc thù sao?

Đại công tử hỏi.

- Tiểu ma nữ không có, nhưng tên đệ đệ quỷ y của hắn thì có, hắn có thể sử dụng một ít y thuật được tề, có thể làm cho tiểu ma nữ khôi phục đầu khí trong thời gian rất ngắn, đồng thời, hắn còn biết một chút luyện kim thuật kỳ quái.

...

Thời điểm nghe tới luyện kim thuật, đại công tử dừng lại một chút, hình như hắn nghĩ tới một chuyện gì đó, rồi sau đó, hắn lại hỏi tiếp:

- Vậy tại sao bây giờ các người vẫn còn ở chỗ này làm gì? Tại sao không tiếp tục, chẳng lẽ các người muốn cho bọn họ có thời gian nghỉ ngơi sao?

- Bẩm đại công tử, không phải chúng ta không muốn đi vào, mà là có một phòng ngự trận, chúng ta không có biện pháp phá hủy nó, chỉ có thể đợi nó biến mất.

Một tên quan quân trả lời.

- Phòng ngự trận?

Đại công tử phi thân lên, đi đến trước Minh Nguyệt Lô, sau đó dùng đầu khí dò xét cái luyện kim trận này, một lúc sau, hắn lui trở về, sau đó hô to:

- Người đâu, công kích cho ta, phá hủy nơi này cho ta! Toàn bộ sử dụng đầu khí kỹ!

- Đại công tử? Như vậy có được không?

Có người hoài nghi nói.

- Tuy cái luyện kim trận này cao minh, nhưng lực phòng ngự của nó có hạn, chỉ cần không ngừng công kích, sẽ có thể phá hủy nó, một hai lần không được, nhưng sau trăm ngàn lần, sẽ có hiệu quả! Ưu thế bây giờ của chúng ta là gì, không phải là nhiều người sao? Mỗi người dùng một chiêu đầu khí kỹ, đã sớm san bằng nơi này thành bình địa, các người có ưu thế lớn như vậy mà không biết lợi dụng, đúng là một đám phế vật!

Đại công tử oán hận nói, làm sao mà đám người kia lại ngu ngốc như vậy.

...

Những người thủ ở nơi này lúc trước đều trầm mặc, kỳ thật không phải do bọn họ chưa thử qua, nhưng mà bọn họ cảm thấy vô dụng, người ở bên trong sẽ bổ sung nó lại.

Cho dù toàn bộ người ở đây là võ giả một cấp, mỗi người dùng một chút đấu khí, tổng số lượng đấu khí đó không gì có thể ngăn cản, dù luyện kim thuật của Diệp Lăng có cao minh hơn nữa, cũng không thể ngăn cản được.

Vấn đề này, Diệp Lăng thừa nhận, vì đây là sự thật không thể phủ nhận, dù một người có nghịch thiên cỡ nào cũng không thể chống đỡ được sự liên hợp đấu khí của mấy vạn người, bởi vậy, biện pháp sẽ thực hiện được.

- Oanh!

- Oang!

...

Đấu khí kỹ không ngừng xuất hiện, đánh lên phòng ngự trận, vào lúc này, Diệp Lăng và Lý Nguyệt đã tỉnh lại, bị động tĩnh này làm bừng tỉnh.

Lý Nguyệt rất khẩn trương nhìn Diệp Lăng, mà lúc này Diệp Lăng lại làm ra bộ dạng không sao cả, muốn Lý Nguyệt rửa mặt đánh răng, sau đó ăn chút điểm tâm nóng, vì thế Lý Nguyệt có cảm giác muốn đánh Diệp Lăng.

Nhưng mà, cuối cùng Lý Nguyệt vẫn làm theo sự phân phó của Diệp Lăng, hai người rửa mặt đánh răng, sau đó chuẩn bị bữa sáng, Lý Nguyệt đang chuẩn bị làm bữa sáng, nơi này là quán rượu, cho nên có nhiều nguyên liệu.

Mà Diệp Lăng đâu rồi, hắn đã đi gia cố luyện kim trận, chuẩn bị cho cái luyện kim trận này chống đỡ qua lúc ăn xong bữa sáng, đồng thời, hắn cũng đi lên lầu hai, chuẩn bị đảo loạn một chút.

Nhưng mà, thời điểm hắn đi lên lầu, tiếng rống giận dữ vang lên.

- Diệp Lăng, nguyên lai là người!

...

Ở bên ngoài Minh Nguyệt Lâu, Đại công tử nhìn luyện kim trận đang suy yếu, sắp có thể tiến vào bên trong, hắn nắm chặt hai tay, hắn muốn xông vào giết người ở bên trong ngay lập tức.

Nhưng đúng vào lúc này, trong tầm mắt đại công tử xuất hiện một người, người này vừa vặn xuất hiện trong tầm mắt của hắn chính là Diệp Lăng, hắn liền ngậy người.

Đại công tử lập tức chỉ vào Diệp Lăng, hỏi:

- Quý y Lý Quý đệ đệ của Lý Nguyệt trong miệng của các người là hắn sao?

- Đúng, chính là hắn!

- Hồn dân, hắn là Lý Quý cái rắm, hắn cũng không phải là đệ đệ của Lý Nguyệt! Các người làm ăn thế nào chứ, bị người ta giết nhiều người như vậy, ngay cả địch nhân là ai cũng không biết!

Đại công tử giận dữ hét lên.

- Cái gì?

Đám người bên cạnh ngậy người, bọn họ còn không biết thân phận của Diệp Lăng, thật sự cho rằng là đệ đệ của Lý Nguyệt, tên gì Lý Quý.

- Hắn là Diệp Lăng, Diệp gia Thập Tam thiếu gia!

Đại công tử mở miệng giải thích, nhìn vào Diệp Lăng gào thét, trong tiếng gào thét mang theo hận ý mãnh liệt, hận ý này không thua gì thù giết phụ mẫu, cũng có thể là vì đệ đệ của hắn bị giết.

- Ah, làm sao người biết ta là ai?

Diệp Lăng ngơ ngác, hắn nghĩ tới mình lại bị người khác nhận ra, nhưng hắn nhớ rõ mình có rất ít người quen, cho nên cũng không biết nhiều người.

589. Chương 590: Oanh Thiên (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 590: Oanh thiên (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Những lời này của Diệp Lăng không phải thừa nhận mình là ai, nhưng vào lúc này, rất nhiều người đều ngây người, bọn họ không nghĩ tới người chiến đấu với mình lâu như vậy, nhưng lại không biết thân phận của người ta.

- Người... Người rất quen mặt, ta nhớ hình như đã gặp người ở đâu rồi.

Diệp Lăng nhìn về phía đại công tử, hắn nhìn thấy đại công tử trước mặt nhìn có chút quen mắt, hình như hắn đã gặp qua ở nơi nào đó, mà điều này cũng giải thích một chuyện, đại công tử nhận ra hắn.

Nguyên lai là có quen biết!

Nhưng mà, tên đại công tử này là ai?

- Thập Tam thiếu gia đúng là quý nhân nên hay quên, chẳng lẽ người quên, lần trước người hại ta mất hai nữ nhân rồi sao?

Đại công tử nói rất lạnh lùng.

- Ai?

Diệp Lăng hỏi thăm.

- Là người! Nếu không phải là người, ta và Sa Lan, Chân Tiểu yên đã ở cùng một chỗ rồi!

Đại công tử lớn tiếng hét lên giận dữ.

- Tiểu Yên?

Diệp Lăng ngẩn ngơ, hắn không nghĩ tới tên đại công tử trước mắt lại có quan hệ Chân Tiểu Yên, tuy hắn mơ hồ, nhưng hắn không ngờ hắn lại là bằng hữu của Chân Tiểu Yên.

- Người là Mạc Á?

Mạc Á công tử, lúc trước Diệp Lăng ở học viên, hắn lại quen biết đại công tử của Tham Lang quân đoàn, thế giới này đúng là quá nhỏ.

- Đúng! Ta là Mạc Á, người đã hại ta mất đi người yêu, hiện tại lại mất đi đệ đệ! Diệp Lăng, ta đã đắc tội người sao, tại sao người lại hại ta như vậy!

Mạc Á nhìn Diệp Lăng, mỗi câu mỗi chữ, kết hợp với bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi, hắn không thể ăn tươi nuốt sống Diệp Lăng.

- Chuyện này thì có liên quan gì đến ta.

Diệp Lăng chột dạ, chuyện của Chân Tiểu Yên hắn không biết thế nào, mà mình cũng không làm sai, mà về Sa Lan, hắn có điểm quá ác, phá hư hạnh phúc của người ta.

- Như thế nào, chột dạ sao!

Âm thanh của Mạc Á lạnh lùng nói.

- Chỉ với Sa Lan thôi, dù sao ta làm có chút quá phận, nếu có cơ hội ta sẽ tìm nàng nói rõ ràng. Nhưng mà, nếu như người tin tưởng nàng, chuyện này cũng không có gì.

Diệp Lăng nói lời xin lỗi, nói rất trực tiếp.

Mà Diệp Lăng cũng nói thật, nếu như Mạc Á tin tưởng lời của đối phương, dù là Chân Tiểu Yên, hay là Sa Lan, đều không có khả năng mất đi, có lẽ hiện tại đã sống với nhau rất hạnh phúc.

Tín nhiệm, đây là hai chữ trọng yếu nhất, nếu như điểm này cũng không làm được, vậy thì sớm muộn cũng sẽ có vấn đề, vấn đề này Diệp Lăng đã nói từ trước đến giờ đã biểu hiện ra ngoài.

Đương nhiên, muốn làm được hai chữ tín nhiệm này cũng không dễ dàng như vậy, cho nên Mạc Á không thể nói gì, nhưng nếu đổi lại là Diệp Lăng, hẳn sẽ tin tưởng trăm phần trăm, bởi vì, đầu óc của hắn rất đơn giản.

- Ta tin tưởng? Người đang nói chuyện gì?

Sau khi nghe Diệp Lăng nói, Mạc Á có chút nghi hoặc, hắn không rõ tín nhiệm mà Diệp Lăng nói là chuyện gì.

- Không phải chuyện người nói Sa Lan có hài tử sao? Người nọ lúc ấy là ta, ta giả dạng người khác chạy tới nói lời bịa đặt thôi. A...

Diệp Lăng nói trong mơ hồ, thời điểm hắn nói đến khúc sau, hắn bị Lý Nguyệt đánh một cái thật mạnh.

Diệp Lăng quay đầu lại, nhìn về phía Lý Nguyệt, hắn muốn biết tại sao Lý Nguyệt lại đánh hắn.

- Người là đồ hỗn đản, người có biết danh tiết của nữ hài tử trọng yếu cỡ nào không, loại chuyện này người cũng có thể đem ra nói giỡn sao, trách không được vì sao Sa Lan lại hận người như vậy, không, phải nói là muốn giết người, thật đáng đời người! Nhưng nếu nàng biết chuyện này do người làm, ta đoán nàng sẽ không tiếc bất cứ giá nào cũng phải giết người!

Lý Nguyệt tức giận nhìn Diệp Lăng.

Từ lời nói của Lý Nguyệt, nếu biết Lý Nguyệt có quen biết với Sa Lan, nếu Diệp Lăng ý tứ một chút, sẽ không xảy ra chuyện này, đáng tiếc là hắn không có ý tứ.

- Ah! Ah! Sa Lan, ta đã trách oan người! Diệp Lăng, ta nhất định phải giết người!

Mạc Á ngửa mặt lên trời hét to, hắn dùng đôi mắt đỏ thẫm gào thét nhìn Diệp Lăng.

- Ô, hình như hắn đang hối hận, đúng là đáng đời, ai bảo người không tin nàng.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời, lời nói của hắn lúc này giống như đang châm chọc.

...

Lý Nguyệt trầm mặc, nàng nhìn thấy bộ dạng không biết sai của Diệp Lăng lúc này, nàng rất bất đắc dĩ lắc đầu, trong nội tâm thầm than, chỉ hi vọng đến lúc đó Sa Lan không tìm thấy hắn, bằng không thì việc này sẽ không đơn giản như vậy, hiện tại Sa Lan rất không đơn giản...

- Ta rất hối hận, ta không nên không tin nàng! Nhưng ta nhất định không buông tha cho người, ta muốn giết người, sau khi giết người, ta sẽ đi tìm Sa Lan nói rõ ràng!

Mạc Á dữ hét.

- Người đừng nên dây dưa với ta, đừng giết ta, nhanh chóng đi tìm Sa Lan quan trọng hơn, nhưng đã nhiều năm như vậy, có khả năng trong lòng của người ta đã không còn người, ai, nữ nhân đều dễ đổi... Ah...

Thời điểm Diệp Lăng đang thở dài, lại bị Lý Nguyệt gõ một cái.

Lúc này không cần phải nói, những lời nữ nhân dễ thay đổi đã nói động đến Lý Nguyệt.

- Nữ nhân không chỉ dễ thay đổi, còn rất mang thù, người nên cẩn thận một chút.

Lý Nguyệt liếc Diệp Lăng.

Diệp Lăng bỏ qua, đối với những chuyện này hắn không bao giờ để ý, đánh không lại cùng lắm là chạy thôi.

- Người cảm thấy ta sẽ bỏ qua cho người sao? Hai người các người giết nhiều người của chúng ta như vậy, nếu không giết các người, ta làm thế nào phục chúng, Tham Lang quân đoàn chúng ta làm sao có thể đặt chân ở nơi này được nữa!

Mạc Á không muốn nói đến chuyện của Sa Lan, nhưng hắn âm thầm hạ quyết tâm, sau khi chuyện này chấm dứt, sẽ đi đến Hoàng thành tìm Sa Lan nói rõ ràng.

- Dừng chân? Dừng dừng chân nữa, dù sao dân chúng nơi này đã bị các người xem là thịt cá, sớm muộn gì cũng bị tiêu diệt, ta chỉ giúp các người mau chóng đi đầu thai mà thôi.

Diệp Lăng nhún nhún vai, vẻ mặt không sao cả.

- Tiến công!

Mạc Á gào thét, sau đó dùng một chiêu đấu khí kỹ phóng về phía Diệp Lăng đứng trên Minh Nguyệt Lô, phòng ngự trận nhanh chóng bị phá hủy, Diệp Lăng cũng không cách nào duy trì được phòng ngự trận.

Trừ phi, hắn có đầy đủ thời gian để bố trí luyện kim trận, nếu như vậy thì không bị phá hủy.

Sau khi luyện kim trận bị phá, Mạc Á không cho người tiến lên, bởi vì hắn cảm thấy xông tấn công chẳng khác nào chịu chết, hắn rất thông minh lựa chọn tiếp tục trùng kích Minh Nguyệt Lô.

Giống như vừa rồi, dưới sự công kích như bão táp của đấu khí kỹ, đánh về phía Minh Nguyệt Lô, Minh Nguyệt Lô bị đấu khí kỹ công kích lung lay sắp đổ, nhưng vẫn chưa ngã.

Đối với phòng ngự của Minh Nguyệt Lô, Diệp Lăng đã tốn một chút thời gian để tăng cường, cho nên không dễ dàng bị phá hủy, cho nên, những người kia không phá hủy được cũng là bình thường.

590. Chương 591 592: Tranh Khúc (1 2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 591 592: Tranh khúc (1 2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Minh Nguyệt Lô dưới sự công kích như mưa kia, vẫn đứng vững trong mười phút, lúc này mới bắt đầu sụp đổ!

Sau khi Minh Nguyệt Lô bị hủy, đám người vây xung quanh hưng phấn, trong lòng hoan hô một tiếng, nhưng bọn họ còn chưa hoan hô xong, liền nhìn thấy một cảnh làm ngáy người.

Đơn giản là vì bọn họ nhìn thấy, Diệp Lăng và Lý Nguyệt đang ngồi ở quanh một cái bàn, đang nhàn nhã ăn sáng.

Con sư tử cũng rất nhàn nhã, đang gặm một cái móng heo.

Phạm vi xung quanh bọn họ, bên cạnh hoàn toàn không có gì, không có một chút ngói tàn và khói bụi xung quanh, cả Minh Nguyệt Lô chỉ có nơi của bọn họ là hoàn hảo.

- Diệp Lăng, nơi này đã sụp rồi!

Sau khi Lý Nguyệt nói câu này, cứ tiếp tục vui đầu ăn.

- Sập thì sập, có thể dựng lại! Cái cũ không đi cái mới sao tới.

Diệp Lăng uống một chén canh đậu hũ, sau đó ăn một cái bánh bao hấp.

Diệp Lăng và Lý Nguyệt đang ngồi cùng một chỗ ăn sáng, đồng thời hai người không quan tâm đến chuyện xung quanh.

Canh đậu hũ và bánh bao hấp là do Lý Nguyệt tự làm, nàng thích ăn và thích ăn thức ăn của mình nấu, cho nên đã đi học một lần, với thiên tư của nàng thì nàng nhanh chóng học được.

- Ăn!

Lý Nguyệt gạt đầu, sao đó cầm lấy một cái bánh bao hấp lên ăn.

...

Bọn người Mạc Á cũng sờ một hồi, bọn họ đang hoài nghi, có phải đầu óc của hai người trước mặt có vấn đề hay không, dưới tình huống như hiện giờ, vẫn có tâm tình ăn điểm tâm.

- Lên, giết bọn họ!

Mạc Á hô lên.

- Mạc Á công tử, nên chờ một chút, chờ chúng ta ăn xong có được không!

Diệp Lăng lập tức hô lên, thời điểm này hắn kêu gọi đầu hàng, trong miệng còn đang nhai một cái bánh bao hấp.

- Đợi sau khi xuống dưới đó, có thể từ từ ăn.

Mạc Á lạnh lùng nói.

- Lý Nguyệt, thu dọn đồ đạc, chúng ta chuẩn bị đi!

Diệp Lăng đứng lên.

- Ăn!

Lý Nguyệt đang ăn nghe được lời của Diệp Lăng nói, cũng lập tức đứng lên, dùng tốc độ cực nhanh thu thập cái bàn trước mặt xong, đem đồ ăn thu vào trong không gian giới chỉ.

Ăn cái gì cũng không thể lãng phí, cho dù ăn không vô, cũng phải thu, dù sao nàng vẫn chưa ăn xong, đợi một lát nữa nàng sẽ ăn tiếp.

- Chúng ta đi!

Diệp Lăng kết một luyện kim thuật, đột nhiên mặt đất biến mất, hai người và một sư tử té xuống.

!!!

Thời điểm này Mạc Á mới nhớ tới, Diệp Lăng là một luyện kim thuật sĩ, hắn có rất nhiều biện pháp đào tẩu, mà Diệp Lăng đứng ở Minh Nguyệt Lâu lâu như vậy, đã sớm mở ra một con đường chạy trốn.

- Mau đuổi theo!

Mạc Á phóng về phía trước, muốn nhảy vào đuổi theo, trong khoảng thời gian ngắn hắn đã quên, nếu nhảy vào lối này, hắn sẽ lạc đàn, bị Lý Nguyệt giết chết trong nháy mắt.

Nhưng may mắn, Diệp Lăng đề phòng có người nhảy xuống truy kích, cho nên hắn ở gần đó an bài một cái phòng ngự trận, cái phòng ngự trận này rất nhỏ, nhưng trình độ phòng ngự cũng rất cao, không có khả năng bị phá hủy trong thời gian ngắn.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Lăng đã sớm chạy đi mất!

Nhưng mà, vào lúc đó, Diệp Lăng cũng không có chạy, âm thanh lưỡi biếng của hắn truyền tới, truyền vào trong lỗ tai của mọi người.

- Mạc Á công tử, nếu người đã nhận ra ta, vậy người nhất định biết rõ, nghề nghiệp của ta là luyện kim thuật sĩ, ta có rất nhiều luyện kim vật phẩm, vì để lộ sự biết ơn các người chiếu cố ta trong thời gian qua, cảm ơn đạo đãi khách rất cẩn thận của các người! Cho nên, ta có quà cho các người!

- Gặp lại! Nếu như còn có thể...

- Có ý gì?

Trong thời gian ngắn, rất nhiều người còn chưa rõ ý tứ trong lời nói của Diệp Lăng.

- Không tốt! Chạy mau, có bão rập!

Đột nhiên Mạc Á chấn động, la lớn, lúc này hắn cũng bay lên, chạy ra phía bên ngoài.

Đáng tiếc, vẫn muộn một chút.

- Oanh!

- Oanh!

- Oanh!

...

Thoáng cái, tiếng nổ tung vang lên không dứt, tiếng nổ nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, mặt đất nơi Tham Lang quân đoàn giẫm lên, mỗi một tấc đất đều nổ tung, không có nơi ngoại lệ.

Diệp Lăng tính toán uy lực nổ tung của từng điểm, chuẩn xác đến một sơ hở cũng không có, vì thế Diệp Lăng đem tất cả luyện kim tạc đạn lấy ra sử dụng, trong khu vực bị nổ tung, không có người nào có thể may mắn thoát khỏi.

Cộng thêm đám người mà Mạc Á mang tới cũng đã nhiều hơn tám vạn người.

Hơn tám vạn người tính cả kiến trúc ở phụ cận đều bị nổ tung, có thể sống sót không có bao nhiêu người.

Diệp Lăng vào ngày hôm qua và ngày hôm nay, hắn vụng trộm lợi dụng luyện kim thuật vùi xuống một loạt tạc đạn và bão rập xuống đất, phạm vi bạo tạc và bão rập rất rộng, làm cho người ta lú lờ.

May mắn là dân chúng bình thường khi nhìn thấy thế trận của Tham Lang quân đoàn, đã lui ra rất xa, ở gần đó không có một binh dân nào.

Mà lúc này, thời điểm dân chúng nghe được tiếng nổ mạnh, còn tưởng có người bắn pháo, nhưng bọn họ không cách nào nghe tới lại có tràng diện lớn tới như vậy.

Đến cuối cùng, có người nhìn thấy người của Tham Lang quân đoàn bay đầy trời, kiến trúc bị nghiền nát, bọn họ mới biết đó là tạc đạn, còn những người kia chính là người của Tham Lang quân đoàn.

Vào giờ phút này, rất nhiều người đều kích động muốn hoan hô thật lớn, nhưng vì hoảng sợ và biết rõ, cho nên đã dần xuống.

Nhưng sau khi chứng kiến thấy tràng diện lớn như vậy, nhìn thấy hình ảnh mà cả đời này bọn họ không thể quên, trong nội tâm của họ kích động, cho nên không thể kiềm nén được!

Tin tưởng, sau ngày hôm nay, cả đại lục sẽ bị tin tức này làm chấn động!

Mà tạo thành người tạo ra hình ảnh này là Diệp Lăng, hắn đang cười lên sư tử và Lý Nguyệt chạy ra bên ngoài thành, trước khi bạo tạc bọn họ đã theo thông đạo chạy ra bên ngoài thành, bởi vì Diệp Lăng tin tưởng trận bạo tạc kia sẽ hủy diệt thông đạo, hơn nữa mình ở gần đó sẽ bị ảnh hưởng, cho nên rời khỏi càng sớm càng tốt.

Nhưng mà, đến cuối cùng, Diệp Lăng và Lý Nguyệt vẫn bị lan đến một chút.

- Lý Nguyệt, nhìn bên kia đi.

Diệp Lăng nhìn Lý Nguyệt la lớn lên.

- Cái gì? Người nói cái gì?

Lý Nguyệt hoàn toàn nghe không được lời của Diệp Lăng, bởi vì màng tai của nàng đã bị chấn cho điếc rồi, đương nhiên, chỉ trong thời gian ngắn mà thôi.

Mặc dù trận bạo tạc kia không làm hai người Diệp Lăng bị thương, nhưng âm thanh lại vang vọng trong thông đạo, làm cho bọn họ rất thống khổ, may mắn Diệp Lăng đã phong bế thính giác của mình, mà hắn cũng phong bế nhĩ lực của Lý Nguyệt, bằng không thì lỗ tai của nàng đã bị phế bỏ.

- Mà thôi, không nói nữa! Nhìn về bên kia là được. Ta đi ngủ trước.

Diệp Lăng vỗ vỗ sư tử, nhắm chuẩn một hướng để chạy tới, sau đó hấn dựa vào người Lý Nguyệt và ng
Nếu muốn nói tối hôm qua hấn ngủ đủ, đây tuyệt đối là không có khả năng, hiện tại hấn cần ngủ bù!

...

Lý Nguyệt trầm mặc, cảm Diệp Lăng cũng không được, nhưng mà, nàng cũng giống như Diệp Lăng, dựa vào nhau mà ngủ, để cho sư tử chạy một mình, dù sao tối hôm qua con sư tử này ngủ rất đủ.

Cứ như vậy, sư tử chở đi hai người chạy như điên dưới ánh mặt trời, nó vẫn chạy theo hướng mà Diệp Lăng đã chỉ cho nó.

Không biết trải qua bao lâu, mặt trời đã đến thời điểm giữa trưa, đột nhiên sư tử dừng lại, điều này làm cho hai người đang ngủ tỉnh lại.

???

- Tiểu sư tử, ngươi làm gì thế? Ah, thì ra đã đến buổi trưa rồi, đến giờ cơm trưa rồi.

Diệp Lăng nhướng con mắt, phát hiện mặt trời đã nhô lên cao, lúc này mới nói.

...

- Diệp Lăng, chúng ta có phiền toái!

Lý Nguyệt tỉnh lại trước hấn, lạnh lùng nhìn bên cạnh, sau đó nói với Diệp Lăng.

- Cái gì?

Diệp Lăng có chút khó hiểu nên hỏi lại.

- Ngươi còn chưa có tỉnh ngủ sao? Ngươi nhìn bên cạnh đi!

Lý Nguyệt gõ Diệp Lăng một cái, làm thế như muốn gõ cho Diệp Lăng tỉnh lại. Lúc này, lỗ tai của Lý Nguyệt đã miễn cưỡng nghe được âm thanh, đương nhiên, vẫn cần phải khôi phục.

- Cái gì? Không phải là có rất nhiều người sao, các người ở chỗ này làm gì?

Diệp Lăng nhìn về phía bên cạnh, phát hiện cách mình năm trăm mét, có rất nhiều người, mà những người này đều đang bao vây bọn họ.

Từ y phục những người này đang mặc, lại nhìn cờ xí, chính là hình của Tham Lang quân đoàn luôn tới gây phiền toái cho hấn, bọn họ đang bị Tham Lang quân đoàn vây quanh.

Vào lúc này Diệp Lăng còn chưa kịp phản ứng, cho nên mới lên tiếng hỏi thăm mấy người bên cạnh.

- Đồ dẫn! Bọn họ là Tham Lang quân đoàn, lần này chúng ta lại gặp phải... Mà ở nơi này có hơn mười vạn người đó, có cơ hội chúng ta nên chạy trốn được.

Lý Nguyệt biết rõ Diệp Lăng vẫn còn chưa tỉnh ngủ, liền nói nhỏ với Diệp Lăng.

- Bà mẹ nó, đúng là âm hồn bất tán mà, tại sao chúng ta đi đâu cũng gặp phải bọn chúng thế.

Diệp Lăng mắng.

- Chắc bọn họ nhìn thấy con tiểu sư tử của chúng ta, sau đó âm thầm vây chặt chúng ta lại, vừa rồi ta không có nghe được âm thanh, cho nên bị bọn họ vây quanh mà không biết.

Lý Nguyệt phỏng đoán.

Mà tình huống thực tế, cũng không khác với dự đoán của Lý Nguyệt, tọa kỵ của Diệp Lăng quá dễ làm người khác chú ý, cho nên bị Tham Lang quân đoàn phát hiện dễ dàng.

Vì không muốn làm cho hai người Diệp Lăng sinh nghi, bọn họ âm thầm vây quanh, đã có mệnh lệnh, dưới tính huống bình thường, hai người Diệp Lăng không thể không bị vây quanh.

Thế nhưng hai người vẫn đang ngủ, mà lúc này lỗi tại Lý Nguyệt xảy ra vấn đề, cho nên không biết, mà lúc này hỏa hồng sư tử cũng đói, có thể vì chạy quá lâu nên mệt mỏi, cho nên chạy trốn cũng chậm.

Tổng hợp những chuyện này lại một chỗ, chính là kết quả hiện nay, hai người Diệp Lăng bị mười vạn quân Tham Lang quân đoàn vây quanh.

Vào lúc đó, Diệp Lăng và Lý Nguyệt đều mắng thầm trong bụng, tại sao lại trùng hợp đụng phải quân chủ lực của bọn họ, bọn họ có bao nhiêu người chứ, chỉ gặp một lần là đụng phải một nửa số quân của họ.

- Sư tử, thiếu nữ, thiếu niên, người là tiểu ma nữ Lý Nguyệt đúng không?

Một âm thanh uy nghiêm truyền tới, nhìn theo hướng phát ra âm thanh, hai người Diệp Lăng nhìn thấy một trung niên có dung mạo khá giống Mạc Á.

Trời ạ, chẳng lẽ là phụ thân của Mạc Á, chính là Mạc Cát trong truyền thuyết đây sao?

- Không phải!

Lý Nguyệt và Diệp Lăng nhìn nhau, sau đó rất dứt khoát lắc đầu trả lời.

- Nếu như không phải, vậy tại sao các người lại cười con sư tử này, lại là hỏa hồng sư tử, chỉ có tỷ đệ tiểu ma nữ mới có.

Tên nam nhân trung niên kia nói.

- Hai người các người còn muốn nói xạo à?

- Không phải, chúng ta nghe chuyện của tiểu ma nữ, rất sùng bái nàng a.

Diệp Lăng nói ra, thời điểm hắn nói chuyện với tên trung niên này, Lý Nguyệt đang lén lút nhéo Diệp Lăng một cái.

- Khục khục, ta sùng bái nàng, cho nên ta nhuộm con sư tử của ta thành màu đỏ!

- Nhuộm đỏ? Tiểu tử, người cho rằng ta là tiểu hài tử ba tuổi sao?

Tên nam nhân trung niên kia nói rất lạnh lùng.

- Ta không có đem người đem làm ba tuổi tiểu hài!

Diệp Lăng lập tức lắc đầu, nếu như nói những lời này cũng không có gì, nhưng chết nhất là câu nói kế tiếp của hắn, làm cho tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt.

- Ta chỉ hi vọng người ngu một chút, bị ta lừa gạt a!

Trời đất, tên tiểu tử này đang nói móc lão đại của chúng ta?

Trong nội tâm của tất cả mọi người đều nghĩ như thế, đầu tiên có thể khẳng định một điểm, Diệp Lăng đang đùa giỡn lão đại của bọn họ.

Tiếp theo, bọn họ nghĩ đến một việc, hai thiếu niên ở trước mặt chính là tỷ đệ tiểu ma nữ trong truyền thuyết, mà những lời này của Diệp Lăng đã khẳng định điều đó.

- Đồ dẫn!

Lý Nguyệt bắt đầu dĩ mà lắc đầu.

- Làm sao các người có thể trốn tới đây, không phải các người đang bị nhốt trong Minh Nguyệt Lâu hay sao?

- Ah, ta đào địa đạo trốn ra, thuận tiện làm nổ bay đám người vây quanh.

Diệp Lăng trả lời rất tùy ý.

- Đồ dẫn, đồ dẫn, đồ dẫn...

Lý Nguyệt muốn ngăn cản nhưng không kịp, hiện tại muốn đi là việc không có khả năng, hơn mười vạn đại quân này sẽ đập chết hai người bọn họ.

Bởi vì Diệp Lăng đã nói ra chuyện tình không nên nói, chính là chuyện nổ bay người ở xung quanh.

- Nổ bay người nào?

Nam nhân trung niên kia lạnh lùng hỏi thăm.

- Không phải là Mạc Á... Ah, Lý Nguyệt, người làm gì thế.

Diệp Lăng vẫn không biết sống chết mà trả lời.

- Không nên nói.

Thời điểm Lý Nguyệt nghe tới những lời này, muốn ngăn cản nhưng lại không kịp.

- Hiện tại cũng chỉ có tử chiến, ở đây lại là bình nguyên, chúng ta đối mặt với mười vạn đại quân, chúng ta chết chắc...

- Sợ cái gì, có ta.

Diệp Lăng nói một cách vô tình.

- Đúng, còn có người a, người mau đem luyện kim vũ khí của người ra dùng đi, hiện tại không dùng thì không còn cơ hội.

Đột nhiên Lý Nguyệt nghĩ đến Diệp Lăng là một luyện kim thuật sĩ, mà còn là một siêu cấp phá sản luyện kim thuật sĩ, trên người của hắn có rất nhiều vũ khí.

- Vô dụng, vừa rồi đã dùng để nổ bay mấy vạn người khai rồi, ta đã dùng toàn bộ luyện kim tác đạn và ma tinh thạch, còn lại đối phó nhiều người như vậy không đủ.

Diệp Lăng nói ra.

...

- Mạc Á... Mấy vạn người...

Trong miệng tên trung niên nhân kia lẩm bẩm, sắc mặt của hắn càng ngày càng đen.

- Các người đã giết hai nhi tử của ta, còn giết nhiều thủ hạ của ta, ta muốn các người chết!

Trung niên nhân kia giận dữ hét lên.

591. Chương 593: Tranh Khúc (3 4)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 593: Tranh khúc (3 4)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Nhi tử? Nguyên lai người chính là phụ thân của Mạc Á, Mạc Cát đúng không. Các người cũng nên thay đổi cách nói đi, kỳ thật những chuyện này không nên trách chúng ta, là chính các người không có việc gì làm đi trên chộc chúng ta.

Diệp Lăng tuyệt không khản trương, bởi vì thái độ của hắn, Lý Nguyệt cũng không khản trương chút nào.

Khản trương có làm được cái gì chứ, dù sao kết quả vẫn giống nhau, không bằng cùng hắn tác chiến với nhau, có chết cũng chết cùng một chỗ, như thế sẽ có bạn, kỳ thật đây cũng là một chuyện không tệ.

- Chúng ta gây chuyện...

Thời điểm này không ai biết Mạc Cát đang nói gì, đột nhiên có người đến đưa tin, bọn họ đã nhận được tin tức, tin tức về Minh Nguyệt Lâu, tin tức này được những người chưa chết truyền về.

Sau khi nhận được tin tức, hình như Mạc Cát buông lỏng một hơi, xem ra trong tin tức, hình như có một tin tức tốt, nhưng xem một hồi, sắc mặt của hắn biến thành màu đen.

- Nguyên lai là cháu gái của Lý Đại Nguyên Soái Lý Nguyệt tiểu thư, còn có Diệp gia Thập Tam thiếu gia Diệp Lăng công tử, không biết các người có ý gì, tại sao lại tới đây gây rối?

Thân phận của Lý Nguyệt và Diệp Lăng đều thuộc loại miễn cảm, nhất là Lý Nguyệt, Diệp Lăng ở chỗ này cũng không gì, dù sao hắn cũng đã thoát ly Tường Không, mà Lý Nguyệt thì không giống, nàng là cháu gái của Lý Đại Nguyên Soái, mà Lý Đại Nguyên Soái hiện tại rất bất mãn với Tham Lang quân đoàn, đã từng nhiều lần muốn trừng trị Tham Lang quân đoàn.

Mà đồng thời, Mạc Cát cũng biết Triệu Nhã Nhu cũng không ưa thích hắn, nếu có cơ hội nhất định sẽ tiêu diệt hắn.

Cho nên, Lý Nguyệt tới nơi này đã làm cho Mạc Cát hoài nghi, hoài nghi cố tính tới đây phá hoại, sau đó làm cho Triệu Nhã Nhu cùng Lý gia tới đây thu thập hắn.

- Diệp Lăng vừa rồi đã nói, là các người trêu chọc chúng ta, chúng ta chỉ là đi ngang qua, không có ý trêu chọc các người.

Lý Nguyệt nói.

- Nếu như các người chỉ đi ngang qua, tại sao phải đi về hướng này, các người biết rõ nơi này chính là vị trí của Tham Lang trong quân đoàn chúng ta.

Mạc Cát có chút khinh thường nói, hắn cảm thấy Lý Nguyệt đang nói dối, là loại người nói dối không chớp mắt.

Lý Nguyệt ngừng một chút, nói ra:

- Đây chỉ là một trùng hợp, chúng ta vừa vặn phải đi hướng tây bắc!

Lại nói, đúng là trùng hợp, trước khi nàng không nghĩ qua vấn đề này, lộ tuyến của mình vừa vặn phải đi qua vị trí của Tham Lang trong quân đoàn.

- Chỉ sợ không phải là một trùng hợp! Các người muốn đi đâu?

Mạc Cát lạnh lùng hỏi thăm.

- Chúng ta đi đâu không cần nói cho người biết, người chỉ cần biết rằng chúng ta chỉ đi ngang qua đây thôi, đó là tất cả những gì chúng ta có thể nói, được rồi, mau tránh ra một bên, chúng ta sẽ chứng minh là chúng ta chỉ đi ngang qua thôi.

Diệp Lăng nói tiếp, hắn không muốn nói cho người khác biết mình muốn đi nơi nào, nếu nói ra, sẽ đưa tới phiền toái không cần thiết.

- Chứng minh? Chê cười, người muốn chứng minh người đi ngang qua, không phải là muốn ta thả các người rồi đi chứ, người cảm thấy tình huống hiện tại có thể sao?

Mạc Cát cười ha hả, đó là cười trào phúng, trào phúng Diệp Lăng xem hắn như tiểu hài tử, trào phúng Diệp Lăng lừa gạt mình.

Kỳ thật hắn cũng không biết, Diệp Lăng nói là sự thật, hắn trào phúng chỉ là trào phúng bản thân của mình mà thôi!

- Ta cảm thấy không có khả năng, nhưng mà, vì muốn tốt cho người, ta đề nghị người không nên ép ta ra tay, bằng không, các người sẽ chết rất thảm!

Diệp Lăng nói rất bình thản.

- Ha ha ha... Ta phải sợ sao, chúng ta có hơn mười vạn người, tại sao sợ hãi, sợ các người là Thập Tam thiếu gia và tiểu ma nữ thôi hay sao?

Mạc Cát cười lớn.

- Ha ha...

Mọi người của Tham Lang quân đoàn đều cười, bọn họ cảm thấy chuyện này đúng là chuyện cười hay nhất, là chuyện đáng chê cười nhất thiên hạ.

Hơn mười vạn người đối phó hai người, lại bị một trong hai người kia uy hiếp, nói rằng mười vạn người sẽ chết thảm, lời này, dù là ở bất cứ đâu, đều sẽ bị người ta chê cười.

Cho dù bọn họ biết rõ Diệp Lăng vừa mới nổ bay tám vạn người, dù là vậy, bởi vì trước đó không cẩn thận, hiện tại bọn họ đang ở trên một bình nguyên, Diệp Lăng có thể làm gì chứ.

- Ha ha ha ha...

Diệp Lăng bắt đầu cười to, hơn nữa cười còn to hơn cả bọn họ.

- Diệp Lăng, ngươi cười cái gì...

Lý Nguyệt ở bên cạnh hỏi.

- Cười bọn họ đang cười, cho nên ta cũng phải cười, ta muốn so tiếng cười với họ xem ai cười lớn hơn, áp đảo khí thế của bọn họ. Ha ha ha...

Sau khi Diệp Lăng trả lời Lý Nguyệt, lại bắt đầu cười.

...

- Tiểu tử, ngươi đang cười cái gì!

Mạc Cát bị âm thanh của Diệp Lăng áp đảo, cho nên hắn không tiếp tục nữa, nói rất khó chịu.

Mà ở phía sau hắn, tất cả mọi người của Tham Lang quân đoàn cũng dừng lại!

- Ngươi cười cái gì, ta cười cái đó! Ha ha...

Sau khi Diệp Lăng trả lời, còn tiếp tục cười một hồi, theo lời nói của hắn muốn nói, ta cười còn lâu hơn các ngươi.

- Ta cười ngươi ngốc, cười ngươi ngây thơ!

Mạc Cát lạnh lùng nói.

- Ta cũng cười ngươi ngốc, cười ngươi ngây thơ!

Diệp Lăng dùng lời của Mạc Cát trả lại hắn.

- Ngươi...

Mạc Cát có cảm giác muốn tức điên lên.

- Phốc...

Lý Nguyệt ở bên cạnh cười trộm, thầm nghĩ trong lòng: dám đấu võ mồm với một tên đàn, chẳng khác nào tự tìm đường chết, hắn sẽ làm cho các ngươi tức giận mà chết...

- Không cần nhiều lời, lên cho ta, ai có thể giết được tiểu tử này, ta sẽ trọng thưởng!

Mạc Cát không muốn nói tiếp, hắn cảm thấy cần trực tiếp một chút, trực tiếp giết Diệp Lăng.

- Đợi một chút!

Diệp Lăng gầm lên một tiếng.

- Cái gì?

Bọn người Mạc Cát dừng lại một chút.

- Các ngươi thật sự muốn bức ta sao?

Diệp Lăng hỏi thăm, hai tay đặt sau lưng, dùng bộ dáng ngạo nghễ.

...

Lý Nguyệt nhìn thấy bộ dạng của Diệp Lăng như vậy liền muốn cười lên, nàng cảm thấy Diệp Lăng hiện giờ rất buồn cười.

- Là chúng ta bức người, người có thể làm gì, muốn giết chúng ta sao?

Mạc Cát rất khinh thường.

- Người xác định?

Diệp Lăng lại hỏi.

- Xác định!

Lông mi của Mạc Cát nhảy lên.

- Người khẳng định?

Diệp Lăng hỏi lại lần nữa.

- Khẳng định!

Trên trán của Mạc Cát đen lại.

- Người nhất định phải bức ta sao?

Diệp Lăng gầm lên, hình như trong giọng nói của hắn có chút bất đắc dĩ, chuyện như vậy hắn không muốn làm, nhưng hắn lại không thể không làm.

- Được, là người bức ta, tiểu tử, tại sao người lại dong dài như vậy, người đâu, xông lên!

Mạc Cát tức giận quát lên, hắn cảm thấy Diệp Lăng thật phiền phức, tiểu tử này đang giả bộ trang bức.

Đúng, có thể là giả bộ trang bức.

Lúc này thời điểm, Lý Nguyệt cũng có suy nghĩ giống như vậy, nàng cảm thấy Diệp Lăng đang cố kéo dài thời gian, cho nên mới làm ra bộ dạng trang bức như vậy.

- Vậy được rồi! Nếu các người đã muốn thế thì đừng nên hối hận.

Diệp Lăng nói, điểm lên người Lý Nguyệt vài cái, phong bế huyết đạo của nàng.

Lý Nguyệt thấy động tác của Diệp Lăng có chút khó hiểu, nàng cảm thấy mình đã mất đi thính giác một lần nữa, nàng nhìn Diệp Lăng, vẻ mặt nghi hoặc.

Mà vào lúc đó, Lý Nguyệt nhìn thấy Diệp Lăng lấy ra một đàn tranh, muốn làm gì thì không rõ, hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ lúc này, người còn tâm tư đánh đàn sao?

???

Mạc Cát và mười vạn quân của hắn cũng không rõ, bọn họ không biết Diệp Lăng muốn làm gì, xuất ra đàn tranh, chẳng lẽ hắn thật sự muốn đánh đàn sao, người đang muốn đánh đàn cho mình nghe hay đánh đàn cho chúng ta nghe.

Mà lúc này, hơn mười vạn ánh mắt đều nhìn Diệp Lăng, bọn họ nhìn thấy Diệp Lăng ngồi xuống, đem đàn tranh đặt trên một cái kệ, đàn lên vài tiếng, giống như đang tìm lại tâm tình và âm điệu.

- Ha ha, tiểu tử, người có bị điên hay không!

Mạc Cát và mười vạn đại quân bắt đầu cười lên, cử chỉ của Diệp Lăng làm bọn họ cảm thấy buồn cười.

- Người cho rằng, chúng ta sẽ bị âm nhạc của người làm cảm động, sau đó bỏ đồ đao xuống sao? Có phải người nghe câu chuyện về hiệp sĩ quá nhiều, cho nên mới làm như vậy đúng không?

- Ha ha, thật sự quá buồn cười... Tiểu tử này đúng là ngu ngốc...

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng cười nhạo Diệp Lăng vang lên bốn phía, nhưng Diệp Lăng đối với chuyện này hoàn toàn không để ý, chỉ lo thử âm, đã lâu rồi hắn không có đánh đàn.

- Diệp Lăng, ngươi đang làm gì thế?

Dù Lý Nguyệt đứng ở bên cạnh không nghe được tiếng cười nhạo, nhưng nàng cũng nhìn thấy, nàng có chút khấn trương hỏi Diệp Lăng, nhưng mà nàng đã quên, dù Diệp Lăng có trả lời cho nàng, hiện tại nàng cũng nghe không được, bởi vì Diệp Lăng đã phong bế thính giác của nàng.

- Đánh đàn để giết người!

Diệp Lăng trả lời, nhưng hắn cũng quên, Lý Nguyệt hiện tại không nghe được.

- Giết người? Đánh đàn cũng có thể giết người sao?

Lý Nguyệt vậy mà lại “Nghe” được, kỳ thật cũng không phải nàng nghe được, mà nàng nhìn khẩu hình miệng của Diệp Lăng mà đoán được hắn đang nói cái gì.

- Ngươi nhìn là được, đầu tiên là một khúc Cao Sơn Lưu Thủy.

Diệp Lăng bắt đầu khảy đàn, khúc dạo đầu giống như nước chảy, có một âm thanh nước chảy róc rách xuất hiện trong lòng mọi người, vào lúc này, giống như tâm linh của bọn họ đã được cọ rửa qua.

Vào lúc này, bọn họ cảm thấy cầm kỹ của Diệp Lăng đúng là siêu phẩm nhập thánh, có thể làm cho người ta cảm động, nhưng điều này vẫn chưa đủ.

Nhưng mà, nhưng bọn họ ngay từ đầu đã không biết Diệp Lăng cố ý làm vậy, sau đó sẽ mang đến cho bọn họ một chuyện mà bọn họ không cách nào tưởng tượng được.

Mọi người đều biết, lúc Mỹ phóng tàu vũ trụ để dò xét không gian đã phát ra một khúc nhạc Cao Sơn Lưu Thủy, ngày phóng tàu là ngày 22 tháng 8 năm 1977, muốn tìm kiếm tri âm trong vũ trụ mênh mông.

Nhưng khúc nhạc Lưu Thủy này, chính là một đàn khúc, hoàn toàn bất đồng với tranh khúc.

Các Tranh phái ở khắp Trung Quốc đều có lưu truyền khúc Cao Sơn Lưu Thủy của tranh khúc, nhưng khác nhau rất lớn, mà Chiết phái cũng có Cao Sơn Lưu Thủy của mình, biểu diễn rất đa dạng.

Cao Sơn Lưu Thủy là một tác phẩm có trong Thần Kỳ Bí Pháp của Chu Nguyên Chương, phong cách thoải mái nhẹ nhàng, giai điệu, nhịp điệu du dương trôi chảy, phong cách thanh nhã tươi mát, âm vận phong cách cổ xưa trang nhã, ý cảnh sâu xa.

Những chuyện này nhiều người đều biết rõ, nhưng nhiều người cũng không biết điều ẩn giấu trong đó, bản Thần Kỳ Bí Pháp này được Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương biên soạn lại từ một quyển cầm phổ cổ xưa, nhưng trên thực tế quyển cầm phổ này lại chính là một quyển bí kíp võ công.

Nhưng mà, hắn không biết đây là một cuốn bí kíp, cũng không trách hắn không biết, bởi vì hắn chỉ biết đó là cầm phổ, mà cách vận dụng công pháp trong đó như thế nào cũng không được ghi lại.

Diệp Lăng lúc còn ở trong Võ Lâm Bảo khố đã có được toàn bộ bản bí kíp này, hắn cũng học toàn bộ, đây là dạng công pháp gì mà cần phải đánh đàn?

Diệp Lăng rất nhanh sẽ làm cho người đời minh bạch về điều này, đây là một công pháp rất đáng sợ.

- Giết hắn!

Dù có Lưu Thủy chảy trong tâm linh cũng không thể tẩy đi tâm tính giết chóc của Mạc Cát và binh lính, bọn họ chần chờ trong một lúc, vẫn đưa ra quyết định giết Diệp Lăng, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất phóng về phía Diệp Lăng.

Mà đúng lúc này, đột nhiên tranh khúc của Diệp Lăng có biến hóa, từ Lưu Thủy tinh tế tỉ mỉ biến thành Cao Sơn hùng vĩ, mà âm thanh của hùng vĩ cứng cáp gõ vào tâm linh người nghe.

Vào lúc này, đột nhiên bọn họ cảm thấy huyết dịch sôi trào, bọn họ kỳ quái, chẳng lẽ tiểu tử này đang cố vũ mình?

Nhưng rất nhanh, bọn họ liền phát hiện chuyện không đúng, bởi vì huyết dịch sôi trào vẫn còn, còn tiếp tục tăng lên, thân thể của họ không thể thừa nhận.

Đúng vậy, công pháp này chính là Âm Ba Công, là công pháp đối phó quần công mạnh nhất trong Vô Lâm Bảo Khố, dù là thiên quân vạn mã cũng phải đều có thể diệt sát.

Mà trong loại công pháp này, đều ghi lại người trúng phải âm công đều chết rất thê thảm, không phải thất khiếu chảy máu mà chết, thì cũng biến thành ngu ngốc, hoặc bị điếc vĩnh viễn.

Đó chỉ là người có chút công lực, nếu như có thể luyện đến cảnh giới cao nhất, kết cục duy nhất là chết.

Âm Ba Công, cảnh giới cao nhất không phải là dùng âm thanh giết người, cũng không phải sinh ra sóng âm, mà là lợi dụng không khí chấn động, dẫn đến cộng hưởng với thân thể, dùng nó để giết địch.

Đương nhiên, nếu là người có công lực siêu tuyệt, hoặc có biện pháp đặc thù ngăn cản, cũng sẽ tránh được, nhưng mà, chuyện đó không phải là người bình thường có thể làm được.

Nhưng mà, lúc này Diệp Lăng đang lợi dụng âm thanh, hẳn không muốn làm quá tuyệt, cho dù là thế, hơn mười vạn đại quân trước mặt cũng không có bao nhiêu người có thể ngăn cản được.

- Mọi người cẩn thận, che lỗ tai lại, đừng có nghe tiếng tử này đánh đàn.

Mạc Cát kinh hãi, hét lớn một tiếng.

- Là Tranh, không phải là Cầm!

Diệp Lăng cười cười, sau đó tốc độ của mười ngón tay nhanh thêm, tranh khúc phát ra càng ngày càng hoàn mỹ, càng thêm có lực.

Mà điều này cũng đại biểu, Âm Ba Công của hắn sẽ có thêm lực công kích rất mạnh.

- Phốc!

Có không ít binh sĩ thổ huyết, đang thống khổ che lỗ tai lại.

???

Thời điểm Lý Nguyệt nhìn thấy tình huống này, có chút ngoài ý muốn, nàng không rõ những binh lính này tại sao lại làm thế, vì sao đột nhiên lại thổ huyết, trên mặt của họ hiện giờ rất thống khổ.

592. Chương 594: Rung Động (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 594: Rung động (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Vào lúc đó, nàng có chút hoài nghi nhìn Diệp Lăng, chẳng lẽ là vì hắn đánh đàn khó nghe quá, cho nên người ta nghe thấy liền thổ huyết?

Quá khó nghe, nếu Diệp Lăng nghe được tiếng lòng của Lý Nguyệt, không biết có thổ huyết hay không.

Nhưng dù nói thế nào, Lý Nguyệt có thể khẳng định, tất cả những việc này có liên quan tới Diệp Lăng, nhất định là hắn đã dùng biện pháp đặc thù để làm người khác biến thành như vậy.

Lý Nguyệt lúc này, nàng cảm thấy luyện kim trận dưới mặt đất của Diệp Lăng mới là điểm mấu chốt, thời điểm Diệp Lăng đánh đàn, trên mặt đất liền xuất hiện một luyện kim trận, điều này đã làm cho nàng hoài nghi.

Nhưng mà, Lý Nguyệt hoài nghi là sai lầm, cái luyện kim trận trên mặt đất chỉ có tác dụng phụ trợ, phụ trợ đem tranh khúc của Diệp Lăng truyền ra xa hơn, làm cho mười vạn người ở đây đều nghe được, phạm vi rất rộng, làm cho bọn họ không cách nào trốn tránh được.

Đây là một phụ trợ gia cường, phạm vi công kích của Âm Ba Công rất có hạn, không có khả năng đối phó nhiều người như vậy, nhưng có luyện kim trận thì lại khác.

- Phốc...

- Phốc...

Càng ngày càng có nhiều binh sĩ thổ huyết, thống khổ quỳ trên mặt đất, trong miệng hô to nhưng lại không nghe thấy được gì.

- Sẽ nhanh thôi, mới mười hai đoạn mà thôi, sau đó ta sẽ miễn phí đánh một khúc Ngự Chu Văn Xướng...

Diệp Lăng vừa cười vừa nói, mà nụ cười của hắn lúc này trong mắt hơn mười vạn người giống như ác ma đang cười, nụ cười rất tà ác.

Tiếng đàn tranh vang vọng trên bình nguyên, âm thanh làm cho binh sĩ thổ huyết cũng đang quanh quẩn xung quanh, bọn họ đang quay cuồng trên mặt đất, gõ đầu rất thống khổ, cảnh tượng này giống như địa ngục, nếu có người nhìn thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ cảm thấy đã có ác mà hàng lâm đến thế gian này.

Diệp Lăng nhắm mắt lại, có lẽ là vì hắn không muốn nhìn cảnh tượng này, cũng có thể hắn đã tiến vào cảnh giới vong ngã, hoàn toàn nhập tâm vào tranh khúc.

Người có thể đứng càng lúc càng ít, từ khi tranh khúc vang lên tới giờ, âm thanh liên quanh quẩn không dứt.

- Rốt cuộc, cũng có người ngã xuống.

Sau đó, hơn mười vạn người bắt đầu ít đi phân nửa, trong đó trừ những người bị tranh khúc giết chết ra, thêm nữa... Có không ít người vì chịu không nổi thống khổ đã rút kiếm tự sát.

Có thể làm cho những quân nhân thiết huyết như thế này thống khổ tới mức tự sát, vậy phải có bao nhiêu thống khổ mới đủ!

!!!

Lý Nguyệt đứng yên nhìn cảnh tượng trước mắt, sự rung động trong nội tâm của nàng lúc này không cách nào có thể hình dung được, có khả năng còn rung động hơn cả tranh khúc này đang phát ra.

Diệp Lăng, đến cùng ngươi là dạng người gì, tại sao ngươi còn có loại kỹ năng làm cho người ta giết mình như vậy.

Lý Nguyệt ngơ ngác nhìn Diệp Lăng, nàng có chút si mê, không chỉ vì hình ảnh rung động làm cho nàng si mê, mà còn vì trạng thái hiện tại của Diệp Lăng, trạng thái vong ngã, làm cho nàng có cảm giác rung động tâm linh.

Khúc cuối cùng!

Trên bình nguyên, đã không còn người đứng lên, trừ ra Lý Nguyệt, hơn mười vạn người của Tham Lang quân đoàn, tất cả đều nằm trên mặt đất, không rõ sống chết.

Tràng diện này rung động lòng người cỡ nào, sau này, nếu có người biết được, thì tin tức của nó chấn động cỡ nào.

Chắc chắn là khó có thể tưởng tượng được.

- Được rồi, thu thập chiến trường một chút.

Diệp Lăng giải khai huyết đạo cho Lý Nguyệt, liền vỗ vỗ tay, chuẩn bị đi thu dọn chiến trường.

Vào lúc đó, Lý Nguyệt biết rõ Diệp Lăng không phải quan tâm sự sống chết của đám người kia, chuyện này với hắn không có gì trọng yếu, hắn tới nơi này không phải để tác chiến với Tham Lang quân đoàn, hắn chỉ đi ngang qua mà thôi.

Chỉ đi ngang qua!

Nếu Tham Lang quân đoàn biết rõ Diệp Lăng thật sự đi ngang qua, thì kết cục là do người của bọn họ trên chọc hai người, nếu biết rõ như thế bọn họ nhất định sẽ rút kiếm ra tự sát.

Hiện tại chỉ có nữ thần mới có thể nói cho bọn họ biết, Diệp Lăng chỉ đi ngang qua, các người không cần phải chết và tổn thương thảm trọng như vậy, mà bọn họ cũng không thể tin nổi, vì cái gì mà bọn họ phải trả giá nặng nề như vậy.

Đây là một cái giá lớn, chẳng lẽ bọn họ sẽ quy tội này cho mình sao? Chắc chắn là không, cho dù Diệp Lăng không cố ý, chỉ đi ngang qua, vấn đề này bọn họ sẽ đeo lên lưng cho Diệp Lăng.

Trở lại chuyện chính, Diệp Lăng thu thập chiến trường chính là muốn thu thập kim loại, cho nên hắn phải sử dụng một cái luyện kim thuật có phạm vi siêu lớn, có thể thu thập kim loại trong phạm vi lớn.

Sau khi sử dụng cái luyện kim thuật này, Diệp Lăng lập tức mềm nhũn, hắn phải ăn một khóa đan dược, sau đó nằm trên người sư tử.

...

- Người đứng là dẫn đến mức loạn trí rồi, nếu vào lúc đó, người bị hao tổn toàn bộ thể lực như bây giờ, người không sợ sẽ xuất hiện tình huống ngoài ý muốn sao?

Lý Nguyệt nhìn thấy cảnh này, liền biết rõ trạng thái của Diệp Lăng.

- Không phải còn có người sao?

Diệp Lăng nói trong suy yếu vô lực.

...

Lý Nguyệt ngẩn ngơ, nàng không nghĩ tới Diệp Lăng lại tín nhiệm chính mình như vậy, nhưng nàng ưa thích loại cảm giác này, dù có phải trả giá bằng tính mạng, mình cũng sẽ bảo hộ hắn.

Vào lúc đó, Lý Nguyệt đã sớm quên, mình bị Diệp Lăng bắt cóc đến đây, vấn đề này đã trở nên không trọng yếu, không trọng yếu chút nào cả.

- Diệp Lăng, trước đó người đã làm gì, tại sao bọn họ lại như vậy? Có quan hệ tới tiếng đàn của người sao?

Lý Nguyệt ngừng một chút, liền hỏi thăm.

Vào thời điểm này, nàng đã ngồi trên người tiểu sư tử, mà tiểu sư tử lại bắt đầu chạy như điên.

- Đúng! Đó là một loại công pháp lấy âm thanh làm vũ khí, là một loại công pháp đáng sợ, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, ta sẽ không sử dụng!

Diệp Lăng nói trong suy yếu.

- Hơn mười vạn người cũng có thể bị một mình người tiêu diệt, nó đúng là quá đáng sợ.

Lý Nguyệt cảm thán, nếu như nàng không phải tận mắt nhìn thấy, nàng nhất định sẽ không tin tưởng chuyện này.

Mà làm cho nàng không thể tưởng được chính là, đó vẫn chưa phải là cực hạn của Diệp Lăng, vốn dĩ Diệp Lăng còn có thể đáng sợ hơn thế, bởi vì hắn đã nói một câu:

- Cái này chỉ là Cao Sơn Lưu Thủy mà thôi, nếu ta dùng Nghiễm Lăng Tán, vậy thì đó mới thật sự là đáng sợ.

...

...

Đêm khuya, một phần công văn khẩn cấp đã quấy rầy giấc ngủ của Triệu Nhã Nhu, nàng rất muốn giết cả nhà của người đánh thức nàng, bởi vì nếu nữ hài tử vẫn còn ngủ chưa đủ giấc, sẽ có nếp nhăn, sẽ nhanh già đi.

Nếu là như vậy, chẳng phải là nàng còn già hơn cả những lão già đàn độn kia!

Thời điểm Triệu Nhã Nhu xem hết phần công văn này, vẻ buồn ngủ của nàng đã tan biến hết:

- Cái này... Cái này... Lập tức tổ chức triều đình khẩn cấp, lệnh cho Lý Đại Nguyên Soái, Quân Cơ đại thần trình diện!

593. Chương 595: Rung Động (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 595: Rung động (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đêm nay, các đại thần đều bị người ta đánh thức từ trong chăn, có người còn đang ôm mỹ nhân ôn nhu mềm mại bên người, lúc tỉnh lại bọn họ còn chửi ầm lên, nhưng khi nghe tới đó là ý chỉ của Triệu Nhã Nhu, bọn họ nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề, ngồi xe ngựa chạy thẳng vào Hoàng thành.

Lý gia.

- Phụ thân? Người cũng muốn đi sao?

Lý Thiên Quân nhìn thấy phụ thân của mình cũng lên xe ngựa, hắn có chút kỳ quái nên hỏi thăm.

Địa vị của Lý Đại Nguyên Soái hiện giờ rất siêu nhiên, những chuyện bình thường không cần hấn tham gia, nhưng nếu có hấn tham dự, vậy chuyện này chắc chắn phải là đại sự của đế quốc.

- Ủ, xem ra đã có chuyện lớn xảy ra!

Lý Đại Nguyên Soái gật đầu.

Trong đại điện hoàng cung, thời điểm có một đại thần tiến vào, hấn phát hiện Triệu Nhã Nhu đã ngồi trên vương tọa chờ đợi, hấn hiểu được chuyện này nhất định không nhỏ, đến cả hoàng thượng cũng phải chờ đợi.

Hắn đứng yên tại vị trí của mình, không phát ra chút âm thanh nào, vào lúc đó, nhất định sẽ có người mới tiến vào.

Rất nhanh, thời gian không tới nửa nén hương, trên cơ bản mọi người đã tới đông đủ, về cơ bản thì họ ở gần đây, một người đến, thì người khác sẽ nhanh chóng đến thôi.

Bọn họ không dám chần chờ, bởi vì nếu để Triệu Nhã Nhu đợi lâu, hậu quả rất nghiêm trọng!

Vào lúc đó, nhìn thấy Lý Đại Nguyên Soái và Quân Cơ đại thần đều tới, bọn họ liền hiểu ra vấn đề này nhất định có liên quan đến quân sự, chẳng lẽ, chúng ta sắp đánh quốc gia khác sao?

Hoặc là nói, có người đánh đế quốc của chúng ta sao, cho nên mới phải gọi đến khẩn cấp như vậy!

- Đúng, nhất định là vậy.

- Tốt, tất cả mọi người đến đã đông đủ! Ta sẽ nói ra chuyện mà ta gọi các người tới!

Triệu Nhã Nhu quét mắt một vòng qua các vị đại thần.

- Chúng ta sẽ phái binh đi tiếp thu phía bắc đế quốc! Đại Nguyên Soái, chuyện này giao cho người làm, cần phải trong thời gian ngắn nhất tiếp thu khu vực phía bắc.

- Cái gì?

Lập tức, cả đại diện đều xôn xao, bọn họ không ai có thể nghĩ tới chuyện mà Triệu Nhã Nhu nói chính là vấn đề này.

- Hoàng thượng, tuy ta cũng muốn tiếp thu khu vực phía bắc của đế quốc, nhưng ở nơi này có Tham Lang quân đoàn đóng quân, các quân đoàn khác không thể nào nhúng tay vào, hiện tại đi đến đó sẽ tạo ra hỗn loạn cho đế quốc, thời cơ vẫn chưa tới!

Lý Đại Nguyên Soái tiến lên khuyên bảo.

Nếu là lúc trước, những lời này của hần Triệu Nhã Nhu sẽ đồng ý, nhưng hiện tại nàng sẽ không!

- Đại Nguyên Soái, thời cơ đã tới, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất!

Triệu Nhã Nhu mỉm cười.

- Tỷ phu tương lai của ta đã giúp chúng ta có được thời cơ này.

- Tỷ phu tương lai? Ah, người nói là Thập Tam sao, hần thế nào?

Lý Đại Nguyên Soái biết rõ tỷ phu tương lai trong miệng của Triệu Nhã Nhu là ai, hiện tại chỉ có hai, một là Diệp gia lão Thất, một... còn lại là Diệp gia Thập Tam, nhưng có thể làm cho Triệu Nhã Nhu quan tâm cũng chỉ Diệp gia Thập Tam công tử Diệp Lăng.

Đương nhiên, mọi người sẽ không cảm thấy Triệu Nhã Nhu nói tới tỷ phu tương lai Diệp Lăng là thân cận, thời điểm này nàng cười nói gọi là tỷ phu, nhưng nếu có thể sẽ bắt Diệp Lăng lại hoặc giết chết.

- Hần đã giúp chúng ta giải quyết gần mười vạn quan của Tham Lang quân đoàn, hiện tại Tham Lang quân đoàn nhất định sẽ bị rung chuyển, đây là thời cơ tốt nhất của chúng ta, nếu không, đợi đến khi Tham Lang quân đoàn ổn định lại, nhất định sẽ phải chờ đợi rất lâu mới có cơ hội tiếp theo.

Triệu Nhã Nhu nói ra rất nhẹ nhàng.

- Giải quyết mười vạn? Hoàng thượng, không biết lời này là có ý gì?

Lý Đại Nguyên Soái có chút khó hiểu nên hỏi, kỳ thật hần biết rõ ý tứ của lời nói, nhưng hần không dám tin những lời này.

Làm sao hần có thể tin tưởng, Diệp Lăng có thể giải quyết mười vạn người, nếu như vậy, còn cần quân đội làm gì nữa chứ.

Nếu hần biết, Diệp Lăng giải quyết không chỉ mười vạn người này, mà là gấp đôi, khi đó, không biết hần sẽ như thế nào?

Hiện tại Triệu Nhã Nhu chỉ nhận được tin tức Diệp Lăng nổ bay tám vạn người, giết hơn một vạn nhân, cộng thêm lúc trước đó nữa, Diệp Lăng và Lý Nguyệt đã giải quyết hơn mười vạn người.

- Giải quyết chính là giết, hần và Lý Nguyệt lợi dụng một tửu quán để kéo dài thời gian một ngày đêm, dùng quán rượu để giết hơn một vạn người của Tham Lang quân đoàn, sau đó, hần dùng một đêm để chôn luyện kim tạc đạn và bẫy rập xuống đất, nổ bay cả người lẫn vật trong phương viên mười dặm.

Triệu Nhã Nhu giải thích nói.

!!!

Toàn trường khiếp sợ, chuyện này thật sự quá rung động, nếu như không phải Triệu Nhã Nhu nói ra, nhất định bọn họ sẽ cho rằng đang nói đùa, dù là Triệu Nhã Nhu đang nói, bọn họ vẫn không thể tin nổi.

- Xem ra thời điểm lúc trước hần rời khỏi Tường Không, cũng không làm khó chúng ta, nếu không hần cũng làm như vậy với chúng ta, toàn bộ chúng ta sẽ bị nổ bay.

Triệu Nhã Nhu nhớ lại chuyện ngày đó, kết hợp với chuyện này, nàng nghĩ đến mà sợ.

Nếu như lúc trước Diệp Lăng thật sự làm vậy, vị trí hôm nay của nàng sẽ khó giữ, tổn thất nhiều người như vậy, nhưng không làm gì được hần, sau này làm sao trấn áp đây.

- Ân! Hắn là một hài tử không tệ, chắc chắn là Tham Lang quân đoàn làm chuyện quá phận, bằng không hắn sẽ không giết nhiều đến vậy.

Lý Đại Nguyên Soái gật đầu nói ra.

- Kỳ thật cũng không phải làm sai chuyện gì, từ trên tình báo thu được, từ đầu là do bọn chúng ham mê sắc đẹp của Lý Nguyệt, cho nên bị Lý Nguyệt giáo huấn, sau đó bọn chúng lại đi tìm chết, còn tiếp tục đùa giỡn, cho nên đã bị hai người bọn họ giết.

Triệu Nhã Nhu nói, chuyện này nàng đã cho điều tra rất rõ ràng, điều này nói rõ Tham Lang quân đoàn đáng buồn cỡ nào.

...

Phụ tử Lý Đại Nguyên Soái trầm mặc, bọn họ biết rõ Lý Nguyệt trêu chọc không ít người, nhưng không nghĩ tới nguyên nhân lại là vì nàng.

- Lý Nguyệt nhà của các người không tệ! Chẳng những khơi mào chiến tranh với bọn họ, tạo ra cơ hội tốt cho chúng ta, đồng thời hiện tại nàng đã sắp đạt tới Thiên cấp.

Triệu Nhã Nhu nói, không biết lời này của nàng là cao hứng hay không thoải mái.

- Cái gì, không thể nào đâu!

Lập tức, chúng đại thần ở đây hoảng sợ, nhất là phụ tử Lý Đại Nguyên Soái, bọn họ rất rõ thực lực của Lý Nguyệt, Lý Nguyệt chỉ mới bước vào Địa cấp mà thôi, hiện tại mới bao lâu chứ, sắp đạt tới Thiên cấp rồi.

Đây là chuyện phải cần thời gian vài chục năm, có lẽ là cả đời, có một ít người dù có dùng cả đời chỉ sợ cũng không thể nào đạt tới, không cách nào chạm tới ngưỡng cửa Thiên cấp.

594. Chương 596: Rung Động (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 596: Rung động (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Không sai, hắn đã nhanh chóng bồi dưỡng nàng thành Thiên cấp! Nàng ở trong Minh Nguyệt Lô đã giết gần trăm Địa cấp cao thủ, đây là chuyện mà Thiên cấp cũng không thể nào hoàn thành.

Triệu Nhã Nhu hình như có chút ghen ghét, có chút hận, nhưng chẳng qua biểu lộ lúc này rất nhạt, cho nên người ta cảm thấy trên mặt nàng chẳng có gì.

- Chuyện này... Đây là thật sao?

Lý Đại Nguyên Soái hỏi, hắn muốn đây là sự thật, dù sao Lý Nguyệt cũng là cháu gái của hắn, có thành tựu như vậy, hắn sẽ rất vui mừng.

- Các người xem đi! Đem công văn đưa cho Lý Đại Nguyên Soái và những đại thần khác nữa.

Triệu Nhã Nhu đem công văn đưa cho thị nữ, thị nữ chuyển đến tay Lý Đại Nguyên Soái.

Thời điểm Lý Đại Nguyên Soái đang nhìn hết cái công văn này, thân thể cũng run lên, xem ra hết sức kích động, nếu những lời nói trước đó của Triệu Nhã Nhu làm cho hắn còn hoài nghi, sau khi đọc xong phần công văn này toàn bộ hoài nghi đã bị hắn vứt bỏ.

Đều là thật, chuyện của Lý Nguyệt là thật, chuyện của Diệp gia Thập Tam cũng là thật, Tham Lang quân đoàn có kết cục như vậy là do các người không may, chọc ai không chọc lại đi chọc tiểu tử này, chọc tiểu tử này chẳng khác nào đi tìm chết.

Lý Đại Nguyên Soái sau khi xem xong, lập tức nói ra:

- Hoàng thượng, lão thần nguyện ý dẫn binh đi tiếp thu khu vực phía bắc, nếu có người phản kháng...

Chuyện này giống như lời của Triệu Nhã Nhu vừa nói, đây là một thời cơ tốt, không thể bỏ qua!

- Nếu có người phản kháng, vậy thì giết không tha!

Triệu Nhã Nhu lạnh lùng nói, sát khí toát ra từ trong lời nói của nàng, làm cho một ít người ở đây sợ hãi, hoàn toàn khác với lúc bình thường.

- Lĩnh mệnh!

Lý Đại Nguyên Soái chấp tay nói.

Xem ra, Tham Lang quân đoàn sắp bị tiêu diệt, khu vực phía bắc sắp chính thức nhét vào sự quản lý của đế quốc, vận khí của hoàng thượng thật tốt.

- Ta có tỷ phu tốt a, hẳn thật sự là sủng nhi của nữ thần may mắn, nếu không chuyện lần này cũng không rơi xuống đầu ta.

Triệu Nhã Nhu vừa nói vừa cười, những lời này cũng truyền vào trong lỗ tai của chúng đại thần.

Đám đại thần ở đây lại làm như không nghe thấy, bọn họ không dám ở trước mặt Triệu Nhã Nhu nhắc tới Diệp Lăng, dù cho hiện giờ Diệp Lăng mang tới chỗ tốt rất lớn cho Triệu Nhã Nhu, bọn họ cũng không dám nói.

Bởi vì, bọn họ không biết lúc nào đó Triệu Nhã Nhu sẽ giết Diệp Lăng, khi đó, mình cũng sẽ bị liên lụy!

Vấn đề này đã được chứng minh qua vô số lần, thời điểm Diệp Lăng đào tẩu, Triệu Nhã Nhu đã làm cho rất nhiều người gặp chuyện không may.

Kế tiếp triều đình lại bàn luận về công việc xuất binh lần này, dù là nói lập tức xuất binh, bọn họ cũng không dám làm qua loa, chuyện này phải an bài cho tốt.

Những chuyện thế này có liên quan rất nhiều chuyện, cần rất nhiều bộ phải liên kết với nhau, đây là cơ quan quốc gia, động một cái là toàn thân rung chuyển, dù vậy, lần này chính là thời cơ tốt nhất.

- Báo... Báo... Cấp báo... Phương bắc truyền đến cấp báo...

Đúng vào lúc này, thời điểm quân thần đang bàn luận với nhau, có cấp báo mang tới.

- Trình lên đây!

Triệu Nhã Nhu nhíu mày, nghĩ thầm lại là chuyện gì, chẳng lẽ lại là chuyện về Diệp Lăng.

Thị nữ nhanh chóng đem cấp báo cầm tới, đưa cho Triệu Nhã Nhu, Triệu Nhã Nhu mở ra xem phần cấp báo, xem một lúc, nàng liền ngậy người.

- Không, không có khả năng, điều này sao có thể? Ha ha... Diệp Lăng, người đúng là một kỳ tích... Ha ha...

Triệu Nhã Nhu ngay từ đầu đã lắc đầu không thể tin được, càng về sau cất tiếng cười to, biểu hiện có chút thất thố, làm cho tất cả mọi người đều sững sờ, bọn họ chưa từng nhìn thấy Triệu Nhã Nhu như thế bao giờ, rốt cuộc là đã có chuyện gì phát sinh, mà có thể làm cho nàng thất thố như vậy?

Tiểu nữ hoàng biến thái như thế, chẳng lẽ đã phát điên rồi sao, nếu là thế thì phải lánh tránh một chút.

- Hoàng thượng, có chuyện gì sao?

Đại Nguyên Soái cẩn thận hỏi thăm.

- Chuyện tốt, thiên đại hảo sự! Đại Nguyên Soái, xem ra lần này người đi cũng không cần hao phí bao nhiêu sức lực đâu, còn nữa, thời điểm người xuất phát, mang theo một ít quan văn, chúng ta sẽ thay đổi quan viên trọng yếu ở đó.

Triệu Nhã Nhu vừa cười vừa nói.

???

- Mang theo quan văn, chuyện này có quá gấp hay không, có thể đợi chuyện này giải quyết xong sẽ bàn sau được không?

Đại Nguyên Soái có chút khó hiểu, trong cách nghĩ của hắn, đi tới đó ít nhất phải đánh vài trận, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thể nào bình định khu vực bắc được.

Tin tức lúc trước, chỉ cho bọn họ thấy đây là thời cơ tốt nhất, nhưng không nói bọn họ lập tức chiến thắng, tình huống này cần phải tiếp tục trong vài năm.

- Không, không cần! Hiện tại không cần! Hơn mười vạn quân chủ lực của Tham Lang quân đoàn, kể cả quân đoàn trưởng Mạc Cát của bọn họ, đã bị Diệp Lăng tiêu diệt trong một bình nguyên hoang vắng.

Triệu Nhã Nhu có chút hưng phấn.

- Cái gì?

Lời nói của Triệu Nhã Nhu lúc này giống như một quả bom tấn, làm cho mọi người ở đây choáng váng, bọn họ cho rằng mình đang chóng mặt, đây là chuyện không thể nào, làm sao có thể?

Nhưng mà, đó chỉ là khúc nhạc dạo, dù đó là lời nói của Triệu Nhã Nhu, bọn hắn vẫn không thể tin tưởng được.

- Hoàng thượng, người nói là sự thật sao? Hơn mười vạn quân chủ lực của Tham Lang quân đoàn, còn có quân đoàn trưởng của bọn họ, bị một mình Diệp Lăng giết sạch sao?

Mặt mũi của Lý Đại Nguyên Soái tràn đầy khiếp sợ, lên tiếng hỏi thăm.

- Đúng!

Triệu Nhã Nhu gật đầu, khẽ cười nói, vẻ hưng phấn đã biến mất, nhưng vẫn nhìn ra được, tâm tình của nàng rất tốt.

- Dùng biện pháp gì? Luyện kim thuật sao?

Lý Đại Nguyên Soái hỏi, vào lúc đó, hắn chỉ có thể nghĩ đến một chuyện, Diệp Lăng là một luyện kim thiên tài, có lẽ có thể sử dụng một ít luyện kim thuật cường đại cũng không chừng.

Đúng vậy, chỉ có luyện kim thuật mới có khả năng, hắn là luyện kim thuật sĩ!

Tất cả mọi người đều đồng tình với thuyết pháp của Lý Đại Nguyên Soái, cũng cho rằng đây chính là đáp án chính xác, nhưng mà, làm cho bọn họ không thể tưởng tượng được, đó không phải là luyện kim thuật, điều này càng làm cho bọn họ không thể tin nổi, đáp án lại là...

- Không! Không phải luyện kim thuật! Là đánh đàn!

Triệu Nhã Nhu mỉm cười, một nụ cười rất hấp dẫn, xem ra tâm tình của nàng rất tốt.

- Cái gì? Đánh đàn? Đây là chuyện gì?

Tất cả mọi người không thể hiểu được, đánh đàn có thể giết người sao? Hơn nữa còn có thể tàn sát hơn mười vạn đại quân.

- Đúng! Chính là đánh đàn, đừng hỏi ta vì sao, ta cũng không biết vì sao đánh đàn lại có thể giết người, có thể là vì tiếng đàn của hắn quá khó nghe a.

595. Chương 597: Trở Về Bộ Lạc (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 597: Trở về bộ lạc (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp thành, là thành thị buôn bán hưng thịnh nhất trên đại lục, bởi vì mị lực đặc biệt của hần và chính sách, hiện tại đã hấp dẫn rất nhiều người tới đây, đại bộ phận trong đó là phú thương.

Bởi vì điều này, làm cho Diệp thành chỉ trong thời gian vài năm ngắn ngủi, từ một nơi không có tiếng tăm gì, biến thành một tòa thành buôn bán nổi tiếng cả đại lục.

Những năm gần đây, kiến trúc của thành thị đã thay đổi và khuếch trương, bởi vì Diệp thành dùng thương nghiệp làm chủ, bởi vì quan điểm này, thành thị này bất đồng với các thành thị khác, không có tường thành.

Trên cả đại lục, đây là thành thị duy nhất không có tường thành, điều này làm cho rất nhiều người cảm thấy lo lắng về tính an toàn của nó, cũng xác định trình độ tự do nó, đồng thời tin tưởng thái độ trung lập của Diệp gia.

Đương nhiên, không phải là không có một chút cảm giác an toàn, trái lại, thương nhân ở trong Diệp thành cảm thấy rất an toàn, bởi vì quân đội Diệp thành chỉ phụ trách an toàn của bọn họ, chứ không làm ra chuyện ức hiếp hay xảo trá.

Có một ít người muốn ăn tươi nuốt sống thịt thơm Diệp gia, lúc phái nhân mã ra chuẩn bị đánh Diệp thành, kết quả, còn chưa tới Diệp thành đã bị thành trấn bên ngoài giải quyết hết.

Khi đó, những người này mới hiểu được, nguyên lai Diệp thành không cần tường thành làm gì, muốn đánh Diệp thành, nhất định phải cho được phòng ngự tuyến ngoài của bọn họ, người có năng lực phá được phòng ngự tuyến ngoài, cho dù có tường thành cũng không thể ngăn cản được.

Hiện tại mọi người còn không biết điểm này, dù sao vào lúc này cũng không có bao nhiêu người đánh chủ ý lên Diệp gia, mà bọn họ cũng cần một nơi để giao dịch dễ dàng, dù có một ít thế lực có quan hệ đối địch, nhưng bởi vì vấn đề vật chất, cho nên mới cần những nơi như Diệp thành.

Thành thị buôn bán trung lập, đây là một nơi bức thiết của cả đại lục, nhưng trước kia không có người nào nghĩ tới, chỉ đến khi Diệp gia là người đi tiên phong mới xuất hiện, cũng vì như thế, trong khoảng thời gian này bọn họ phát triển cực nhanh, điều này lúc trước Diệp gia cũng không ngờ tới.

Trước kia, bọn họ chỉ muốn tìm một nơi để sinh sống yên ổn, đồng thời không muốn tham gia vào việc phân tranh giữa các thế lực, cho nên bọn họ cần phải trung lập, cho nên mới thành lập một thành thị trung lập.

Không nghĩ tới, nhân cơ hội này, lại sáng tạo ra một hình thức thành thị hoàn toàn mới, cũng hình thành nên một thế lực trung lập bên ngoài các quốc gia.

Mà tất cả điều này, đều là chủ ý của Diệp Lăng, bởi vì trước đó Diệp Lăng đã cực thắng cả Thiên Cửu Quốc.

-Đây đều vận may của Thập Tam mang đến cho chúng ta Thiên Cửu Quốc này, nói thật, ta cũng đổ kị vận khí của hần.

Nhớ tới những chuyện này, Diệp Dục tràn đầy cảm xúc nói.

Ở đây đang diễn ra một hội nghị gia đình, mỗi một thời gian ngắn, Diệp gia sẽ cử hành một lần hội nghị, trừ thảo luận công việc ra, còn lại sẽ nói chuyện tự do, điều này làm gia tăng tình cảm gia đình.

Đây là truyền thống của họ sau khi đi vào Diệp thành, bởi vì lúc trước có một ít người trong gia tộc phản bội, làm cho bọn họ cảm thấy đây là vấn đề tất yếu, muốn cho người trong gia tộc cảm thấy mình là người một nhà, không nên làm ra loại chuyện khiến cho lòng người lạnh lẽo như trước đây.

Có lẽ, bởi vì có một ít người không có việc gì, liền quay qua chơi đùa với nhau.

-Đồ kị cũng không sao, đây là nhất định! Nhưng mà, đã lâu như vậy không có tin tức của Thập Tam, các người có ai biết hiện tại hần đang ở nơi nào hay không?

Có thể nói chuyện với Diệp Dục như vậy không có nhiều người, mà ở trong này, chỉ có một người, đó chính là thê tử của hần Nguyên Liên Nhi.

-Nãi nãi, ta đây biết, hấn đi bộ lạc Hồ tộc.

Thất ca cướp hồi đáp.

-Chuyện này ai cũng biết, một tháng trước Lam Vũ đã nói rồi.

Nguyễn Liên Nhi liếc mắt nhìn Thất ca, làm cho Thất ca tắt tiếng im lặng, cúi đầu ăn cơm.

-Ah, cái gì?

Diệp Lam Vũ nghe thấy có người đang gọi tên mình, liền lên tiếng hỏi lại, rất rõ ràng là vừa rồi nàng không có nghe thấy cái gì.

...

-Người đang suy nghĩ cái gì thế?

Long An Kỳ nhéo khuôn mặt của Diệp Lam Vũ, có chút bất đắc dĩ nói.

-Ta đang nghĩ, chúng ta có nên thông tri cho đệ đệ, bảo hấn đi Chu Tước đế quốc hay không?

Diệp Lam Vũ ngơ ngác trả lời, nàng mãi mê suy nghĩ, cho nên không chú ý tới vấn đề hiện tại.

-Người nói đến chuyện kia sao? Kỳ thật Diệp Lăng đã gặp bọn họ, nhưng không sao cả, ngược lại chỉ có Đại ca và Nhị tỷ, hai người bọn họ còn chưa gặp qua, đến lúc đó bọn họ nên đi một lần. Nhưng mà, Diệp Lăng vẫn phải đi, hình như bọn họ rất thích hấn.

Long An Kỳ nói, không biết nàng đang vui vẻ, hay đang mất hứng.

-Trọng yếu nhất là người, người phải đi gặp bọn họ. Bất kể thế nào, bọn họ vẫn là người thân của người, đến lúc đó ta và người sẽ cùng đi.

Diệp Thành Thiên lúc này, nắm tay Long An Kỳ, vừa cười vừa nói.

Đây chính là tâm bệnh trong lòng bọn họ, tuy đã trôi qua bao nhiêu năm rồi, nhưng vẫn không đề cập đến, cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng không thể phủ nhận, vấn đề này hai người bọn họ vẫn hi vọng tìm được cách giải quyết.

Bọn họ trong lời nói của Long An Kỳ, chính là hoàng thái hậu và hoàng đế của Chu Tước đế quốc, chính là mẫu thân và cha của nàng, là bà ngoại và cậu của Diệp Lăng, đây là sự thật.

Nhưng mà, trong suy nghĩ của Diệp Lăng, vì sao Long An Kỳ lại không đề cập tới vấn đề này, trong lúc này nếu không có chuyện ở Thiên Cửu Quốc, song phương chỉ cần cố gắng hòa giải một chút là được rồi.

Thời điểm hoàng thái hậu và hoàng đế của Chu Tước đế quốc muốn tới tìm hiểu, tất cả người của Diệp gia đều cảm thấy ngoài ý muốn, người không biết chuyện sẽ không hiểu vì sao Chu Tước đế quốc lại làm như vậy, người biết nội tình cũng không có bao nhiêu người, bọn họ biết là vì đến tìm Long An Kỳ.

Đương nhiên, chuyện này đối với bọn họ, càng ít người biết càng tốt, dù sao lần này bọn họ đến không phải dùng thân phận hoàng thái hậu và hoàng đế của Chu Tước đế quốc, mà dùng thân phận người thân để tới, đây là chuyện riêng.

Chỉ có Diệp Thành Thiên và một ít người biết rõ vấn đề này, đây là việc riêng của bọn họ, không cần phải tuyên dương ra khắp nơi.

Cũng bởi vì thế, chỉ một ít người biết chuyện hoàng thái hậu đến, những người không biết một chút gì về chuyện này, chỉ biết sẽ có một phu nhân cao quý sẽ xuất hiện.

Dung mạo của hoàng thái hậu, rất giống tỷ tỷ của Long An Kỳ, dù là Long An Kỳ hiện tại cũng còn rất trẻ, trẻ như Diệp Lam Vũ và tỷ tỷ của nàng.

Điều này làm cho Diệp Lam Vũ cảm thấy, mình sẽ thừa hưởng tính chất đặc biệt này của mẫu thân cũng từ bà ngoại, không biết sau này mình có giống như họ hay không.

Nghĩ đến đây, Diệp Lam Vũ đã cảm thấy hưng phấn, tin tưởng dù là bất kỳ nữ hài nào cũng cảm thấy hưng phấn, bởi vì có thể bảo trì thanh xuân lâu như thế mà hưng phấn, khi đó, nàng càng thêm ngạc nhiên, tại

sao mình có một bà ngoại và một người cậu, hơn nữa còn là hoàng thái hậu và hoàng đế của Chu Tước đế quốc.

Nhưng nàng biết rõ, phụ mẫu của mình cũng không phải rất hòa thuận với bà ngoại và cậu, bởi vì thời điểm ban đầu, Long An Kỳ không nghe theo ý của hai người bọn họ, lựa chọn Diệp Thành Thiên làm phu quân.

596. Chương 598: Trở Về Bộ Lạc (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 598: Trở về bộ lạc (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Mười ngày sau, chuyện này từ từ biến hóa, khi Long An Kỳ gặt đầu, bởi vì hoàng đế có quá nhiều chuyện cần giải quyết, không thể rời đi quá lâu, liền trở về.

Mà hoàng thái hậu tiếp tục lưu lại Diệp thành gần hai tháng, hiện tại đã rất quen thuộc bọn người Diệp Lam Vũ, thậm chí nàng có cảm giác không muốn đi, cả ngày tại Diệp Lăng trà lâu uống trà xem cuộc vui, tựa hồ rất hưởng thụ.

Cuối cùng, bởi vì thân phận của nàng quá đặc thù, cho nên cũng phải rời đi, nhưng thời điểm rời đi, Long An Kỳ cũng tiễn nàng ra cửa, quan hệ đã không còn căng thẳng như trước.

Thừa dịp này, hoàng thái hậu mời Long An Kỳ đi Chu Tước đế quốc, tham gia thọ yến của nàng, đã nhiều năm rồi nàng không làm sinh nhật với Long An Kỳ, hiện tại nàng rất muốn Long An Kỳ dẫn người nhà của nàng tham gia, nàng còn đặc biệt chỉ đích danh Diệp Lăng, bởi vì nàng cảm thấy có ý tứ hơn cả Diệp Lam Vũ và Long An Kỳ rất nhiều.

Tuy kết quả hài hòa, nhưng Diệp Lam Vũ cũng phát hiện, vấn đề của Long An Kỳ và hoàng thái hậu không đơn giản, tuyệt đối không phải là vì quan hệ giữa Chu Tước đế quốc và Tường Không đế quốc đối lập, nếu như vậy, hiện tại Diệp gia đã thoát ly Tường Không, vấn đề này đã không còn tồn tại.

Giữa các nàng, nhất định còn có chuyện gì đó, trách không được trước kia Diệp Lăng không thừa nhận nàng là bà ngoại, vấn đề này chỉ có mẫu thân nàng thừa nhận mới được.

Mà bây giờ Diệp Lam Vũ còn không biết vấn đề đó là cái gì, bởi vì Long An Kỳ không thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng, không nói cho nàng biết, nhưng mà, cũng là thừa nhận chuyện hoàng thái hậu là mẫu thân của nàng.

Long An Kỳ và Hoàng thái hậu còn chưa đạt tới tình trạng này, nhưng nàng sẽ để cho Diệp Lam Vũ và Diệp Lăng gọi nàng là bà ngoại, nàng không muốn bởi vì mình mà nhi tử của mình hận bà ngoại của chúng.

Mà Long An Kỳ, nàng cũng hi vọng chuyện này có thể giải quyết, dù sao các nàng là mẫu tử với nhau, cũng không phải có thâm cừ đại hận gì, biểu hiện của nàng rất bình thản, nhưng trong thời gian ngắn nàng không cách nào tiếp nhận được mà thôi.

Băng dày ba thước không phải do cái lạnh một ngày, mà muốn hóa giải tảng băng này, cũng không phải chỉ một ngày mà làm được.

-Không được, phải thông tri cho đệ đệ, bảo hắn tới đây, bằng không thì không biết hắn đi nơi nào, nếu không muốn gặp lại hắn không biết phải mất bao lâu.

Diệp Lam Vũ lắc đầu nói ra, nàng vẫn còn đang suy nghĩ vấn đề của mình.

-Nói cũng đúng, phải thông tri hắn, ta cũng lâu rồi không nhìn thấy nó.

Long An Kỳ gặt đầu, nàng cũng muốn gặp Diệp Lăng, nàng không gặp được Diệp Lăng còn lâu hơn cả Diệp Lam Vũ.

-Được! Để con đi thông tri cho hấn.

Diệp Lam Vũ lập tức gật đầu.

-Các người biết hấn ở nơi nào sao?

Bọn người Diệp Dực hỏi, bọn họ rất muốn biết, Diệp Lam Vũ làm cách nào để thông tri cho Diệp Lăng.

-Ta... Không biết...

Diệp Lam Vũ lắc đầu, đã lâu rồi nàng không có nhận được tin tức gì về Diệp Lăng, nhưng nàng cũng không biết tìm ai để có được tin tức của hấn.

Trong Diệp gia, Diệp Lam Vũ không phụ trách tình báo, nếu như Diệp Lăng không báo hành tung cho nàng, nàng sẽ không cách nào biết được hành tung của hấn.

Người biết rõ nhất, có lẽ là Thất ca hoặc là Tam ca, bọn họ là người tiếp xúc với tổ chức tình báo, bọn họ là người có được tin tức.

-Lão Tam đâu rồi?

Diệp Dực mở miệng hỏi, đối với chuyện này, hấn cũng biết rõ, muốn hỏi tin tức tốt nhất là đi tìm Tam ca.

Vào lúc đó, đột nhiên mọi người phát hiện, Tam ca lại không có mặt ở tại đây.

-Ta... Ta đến...

Thời điểm mọi người đang kỳ quái, lão Tam thở hồng hộc chạy tới, thở không ra hơi, sau đó cầm một cốc nước trên bàn uống hết, để giảm bớt sự mệt nhọc của thân thể.

-Tam ca, sao người lại vội vã như vậy, muộn một chút cũng không sao, dù sao đây cũng không phải là hội nghị gì.

Thất ca có chút kỳ quái, cho dù không tham gia hội nghị gia đình, cũng không phải là chuyện gì lớn lao, dù sao mọi người đều có công chuyện của mình, nếu có việc bận, vậy thì cứ làm việc, không có ai trách người cả.

-Người cho rằng ta sẽ vì chuyện này mà gấp sao?

Tam ca trì hoãn một chút, sau đó nhìn Thất ca nói ra:

-Ta vội vã chạy tới như vậy, là muốn cho các người một kinh hỉ.

-Kinh hỉ? Kinh hỉ gì? Chẳng lẽ người có nữ bằng hữu?

Thất ca nhìn Tam ca, trong lời nói có chút đùa giỡn, hấn cũng hoài nghi Tam ca có phải là tình huống đặc thù hay không, hấn không thích nữ nhân.

Bởi vì, Tam ca vẫn không có nữ bằng hữu, hấn cũng đã lớn như vậy, thế mà vẫn không có, mỗi ngày đều lẫn lộn với đám bằng hữu của hấn, vào sinh ra tử.

Về phần hôn sự của hấn, trưởng bối Diệp gia đã nói qua không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng vẫn không cách nào ép hấn vào khuôn khổ được.

...

Tam ca tức giận liếc Thất ca, sau đó nói:

-Lát nữa người đừng cầu xin ta.

-Cầu người? Cầu người chuyện gì?

Thất ca có chút không rõ.

-Lão Tam, có chuyện gì mà làm cho người vội vã như vậy?

Diệp Dực hỏi, hấn rất ít khi nhìn thấy Tam ca có biểu lộ như vậy, cho nên, hấn có thể khẳng định là có chuyện không nhỏ.

-Ta nhận được tin tức, tin tức của Thập Tam.

Tam ca vừa cười vừa nói, nhìn mọi người nhưng không tiếp tục nói, úp úp mở mở, làm cho tất cả mọi người chờ đợi một chút, sau đó đều đưa mắt nhìn hắn.

-Phanh!

Thì ra là lão đại Diệp Thành Thiên, hắn đánh một cái vào đầu của Tam ca, mắng:

-Tiểu ranh con, có phải ngươi ngứa da rồi không, dám úp úp mở mở, nói mau, mau nói tin tức của Thập Tam.

...

Tam ca rất vô tội, đành phải ấp úng nói ra:

-Vừa mới truyền đến tin tức, Thập Tam xuất hiện ở Tường Không, hơn nữa còn là Hoàng thành Tường Không.

-Cái gì?

Tất cả mọi người giật mình, bị tin tức này làm cho chấn kinh, đương nhiên đây chỉ là giá trị bình quân, có một ít người nhảy tới lắc lư người của Tam ca.

Diệp Lam Vũ là một trong số đó, nàng dùng sức lắc lư Tam ca, lớn tiếng nói:

-Hắn đi Tường Không Hoàng thành làm cái gì, hắn không biết tình huống hiện tại là như thế nào sao? Con điên Triệu Nhã Nhu sẽ giết hắn!

Đúng vậy, người ở đây đều biết vấn đề này, Diệp Lăng đi Tường Không Hoàng thành chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp.

-Chuyện này bắt đầu... Ta cảm thấy được... Dựa vào, các ngươi đừng lắc, để cho ta nói hết...

Tam ca nói rất đáng thương, vào lúc này, dù hắn muốn giải thích, nhưng cũng không cách nào giải thích được.

-Người nói đi!

Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người đều thu tay lại, ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào Tam ca.

-Vấn đề này à, không biết nên bắt đầu từ chỗ nào đây...

Tam ca chuẩn bị nói ra.

-Người muốn chết sao?

...

-Thật sự là ta không biết nói từ nơi nào a, đột nhiên Thập Tam xuất hiện ở Tường Không Hoàng thành, trước đó một chút dấu hiệu cũng không có, nghe nói, hắn dùng thân phận Hồ tộc tiến vào.

-Hồ tộc?

Hồ tộc, Thập Tam và bọn họ có điểm gì giống nhau sao? Trong đầu của tất cả mọi người đều tự hỏi vấn đề này, tưởng tượng ra hai hình ảnh bất đồng của hai bên.

597. Chương 599: Trở Về Bộ Lạc (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 599: Trở về bộ lạc (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

-Ân, đúng, đúng là Hồ tộc, không biết hấn dùng biện pháp gì, làm cho không có người nào phát hiện hấn không phải là Hồ tộc, nghe nói, hấn hóa trang thành Hồ tộc quá giống, sau này nếu có cơ hội nhất định phải xem mới được.

Tam ca rất tò mò về hình dáng của Diệp Lăng trong lột Hồ tộc.

-Ta biết rồi, nếu hấn hóa trang thành nữ hài tử, nhất định sẽ rất đẹp.

Diệp Lam Vũ thuận miệng nói ra, nhưng nàng không biết, lúc trước nàng hóa trang cho hấn thành nữ hài tử thì vẫn làm hấn sợ hãi tới bây giờ.

-Theo tin tức...

Tam ca tiếp tục nói, hấn nhận được rất nhiều tin tức, hấn cần phải sửa sang lại một chút mới có thể nói rõ được, nhưng cùng tình hình thực tế cũng không khác biệt bao nhiêu, chỉ có nội tình trong đó là hấn không biết mà thôi.

Nhưng mà, tin tức của Tam ca nhận được về Diệp Lăng, đã nói rõ Diệp Lăng đã làm những gì.

-Cái gì? hấn theo đuổi Lý Nguyệt?

-A... Hấn đến vì Thiên Cơ Giáp?

-Không phải đâu, như vậy cũng có thể chạy thoát, tiểu tử này cũng có một chút bản sự...

-Tên tiểu vương bát đản, lại có thể trực tiếp bắt cóc Lý Nguyệt mang đi...

Tam ca nói, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi thán phục, bởi vì những chuyện mà Diệp Lăng làm bọn họ đều cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng bọn họ cũng không quấy rầy Tam ca tự thuật.

Có lẽ bởi vì bọn họ đã tập thành thói quen Diệp Lăng thường làm ra những chuyện ngoài ý muốn, nếu là vậy, tất cả mọi chuyện đều hợp tình hợp lý!

-Chuyện này còn chưa tính là gì, các người có biết kể tiếp đã xảy ra chuyện gì hay không, chuyện này các người tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Bộ dáng của Tam ca lúc này dương dương tự đắc, giống như những chuyện mà Diệp Lăng làm là của hấn vậy.

-Đừng nói nhảm, bây giờ không phải lúc để nghe người nói chuyện.

...

-Về sau, Thập Tam mang theo Lý Nguyệt tiến về phía bắc Tường Không, nơi đó là địa bàn của Tham Lang quân đoàn, chuyện này các người cũng biết, Tham Lang quân đoàn đã không chế toàn bộ khu vực phía bắc, điều này mọi người đều biết, ngay cả đế quốc cũng không cách nào nhúng tay vào.

Tam ca tiếp tục nói:

-Chỉ tiếc là Tham Lang quân đoàn gặp phải tên biến thái Thập Tam, bọn họ phải ăn không ít đau khổ!

-Tại sao lại đảo ngược như thế?

Mọi người có chút tò mò hỏi.

-Bọn họ bị diệt sát, hiện tại khu vực phía bắc đã được đế quốc quản lý.

Tam ca nói ra.

!!!

Mọi người có chút ngoài ý muốn, tuy đã nghĩ tới Tham Lang quân đoàn chắc chắn đã ăn không ít đau khổ, nhưng không lại triệt để như vậy, đây mới là điểm mà bọn họ kỳ quái.

-Chuyện này qua hệ gì tới đệ đệ, người đừng nói với ta, Tham Lang quân đoàn bị hấn tiêu diệt nhé.

Diệp Lam Vũ hỏi vấn đề mà mọi người đều muốn hỏi, bọn họ cảm thấy Tham Lang quân đoàn không thể bị diệt, đây là một quân đoàn, không thể nói diệt là diệt.

Muốn nói tiêu diệt, cũng chỉ có thể nói là do Triệu Nhã Nhu phái quân đi tiêu diệt, Diệp Lăng chỉ là ngồi nổ mà thôi!

Đây cũng là bình thường, ai cũng sẽ nghĩ như vậy, hắc và Lý Nguyệt có thể tiêu diệt cả một quân đoàn, dù có nói cũng không ai có thể tin tưởng.

-Tuy hắc không tiêu diệt toàn bộ nhưng...

Thời điểm Tam ca nói những lời này tất cả mọi người đều gật đầu trong lòng, chuyện phải là như vậy, nhưng bọn họ nhanh chóng hiểu ra, vấn đề này không đơn giản như vậy.

-Nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là hắc, hắc diệt sát người hai mươi vạn đại quân, trong đó có cả mười vạn quân chủ lực, còn diệt cả quân đoàn trưởng của bọn họ! Triệu Nhã Nhu nhất định được tiện nghi, chỉ dùng một thời gian ngắn để giải quyết toàn bộ dư孽 của Tham Lang quân đoàn.

-Không thể nào đâu, làm sao hắc làm được? Luyện kim thuật sao?

Tất cả mọi người ở đây đều không thể tin được, nhưng cũng làm ra một cách giải thích, đó chính là luyện kim thuật của Diệp Lăng.

-Luyện kim thuật, đó chỉ là một bộ phận, nhưng mà, nguyên nhân trọng yếu nhất chính là... Thập Tam đánh đàn tiêu diệt mười vạn quân của người ta...

Trầm mặc, không có bất cứ âm thanh nào.

Tình huống như vậy, xuất hiện ở nơi nào của đại lục, cũng sẽ làm cho người ta trầm mặc, ngẩn người... Còn có biểu lộ không thể tin được.

Bất quá những người này đều là cao tầng của đại lục, hơn nữa còn là cao tầng cao cấp nhất, người bình thường sẽ không thể biết được chuyện này, bởi vì chuyện này đã bị Triệu Nhã Nhu phong tỏa, người bình thường chỉ biết Tham Lang quân đoàn bị diệt.

Cũng vì như vậy, trên đại lục không có người nào biết Diệp Lăng là Cẩm Ma, có thể sử dụng tiếng đàn để giết người, hơn nữa còn có thể làm chết rất nhiều người.

Nếu như biết rõ, chắc chắn sẽ gây ra chấn động không nhỏ...

Vào lúc đó, nhân vật chính tạo thành những việc này là Diệp Lăng đã đi tới bộ lạc Hồ tộc, sau khi rời khỏi Tường Không, trên đường đi cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt, nếu có chỉ là việc nhỏ, bị Lý Nguyệt giải quyết rất nhẹ nhàng, cũng không tạo thành phiền phức gì cho hai người.

Cũng may mắn có Lý Nguyệt ở bên cạnh, bằng không thì, Diệp Lăng sẽ không trở về thuận lợi như vậy, mà tình huống này lại làm cho những người biết chuyện đều cảm thấy kỳ quái, bọn họ cảm thấy kỳ quái, Lý Nguyệt thật sự bị Diệp Lăng bắt cóc tới sao?

-Nghiêm gia!

Thời điểm Diệp Lăng đi vào bộ lạc Hồ tộc, Hồ Nữ đã đứng chờ đợi từ sớm, thời điểm nhìn thấy Diệp Lăng xuất hiện, Hồ Nữ nhảy lên bổ nhào vào Diệp Lăng, làm cho hắc ngã xuống đất.

Sau đó ôm Diệp Lăng thật chặt!

Đồng thời, cũng nhẹ giọng hỏi thăm...

-Hồ Nữ, người có chuyện gì sao?

Bị Hồ Nữ ôm chặt mà Diệp Lăng có chút nghi hoặc, ôm Hồ Nữ trong ngực, quan tâm hỏi thăm.

-Không có gì! Ta chỉ muốn ôm thiếu gia mà thôi, ta thích loại cảm giác này.

Hồ Nữ nhẹ nói ra:

-Ta sợ thiếu gia sẽ xảy ra chuyện...

Hổ Nữ vì lo lắng nên mới như vậy, kỳ thật nàng cũng không sợ Diệp Lăng bị làm sao, nàng cảm thấy Diệp Lăng chắc chắn sẽ không có chuyện gì, nhưng khi nàng nhận được tin tức của Diệp Lăng, tình huống nhiều như vậy, bị Triệu Nhã Nhu vây bắt hai lần, sau đó còn phải chiến đấu với Tham Lang quân đoàn.

Thời điểm thu được tin tức của Diệp Lăng, Hổ Nữ liền nhịn không được bỏ nhào vào Diệp Lăng, ôm chặt lấy Diệp Lăng!

Đồng thời, nàng cũng tự oán trách phụ thân của mình, bởi hấn mà Diệp Lăng mới gặp phải nguy hiểm, đều là tại phụ thân của nàng, nếu Diệp Lăng xảy ra chuyện, chỉ sợ cả đời nàng cũng không thể tha thứ cho mình.

Nhưng mà, cho dù Diệp Lăng vì phụ thân của nàng mà làm thế, nhưng nàng vẫn khó chịu, nàng rất sợ hấn xảy ra chuyện không may.

-Có thể xảy ra chuyện gì chứ, nhanh lên, ta muốn trị liệu cho phụ thân của người!

Diệp Lăng thuận miệng nói ra, hấn đẩy Hổ Nữ từ trong ngực ra, thật sự là không hiểu phong tình chút nào.

-Ah, biết rõ!

Hổ Nữ liền ngoan ngoãn, nàng cũng không nói gì nữa, lập tức rời khỏi người Diệp Lăng, sau đó kéo Diệp Lăng đứng dậy.

-Lý Nguyệt tỷ tỷ, người khỏe!

Vào lúc đó, Hổ Nữ nhìn thấy Lý Nguyệt đang ngây người, lễ phép chào hỏi một câu.

-Người khỏe! Thái Nhã, người đã cao hơn rồi.

Lý Nguyệt như mới vừa tỉnh mộng, những lời này nàng còn chưa suy nghĩ qua, tuy đây là sự thật, nhưng dùng trên người Hổ Nữ, hình như không đúng.

...

Hổ Nữ trầm mặc, rất phiền muộn, mình cũng xem như cao lớn, cũng không thấp hơn các người bao nhiêu.

598. Chương 600: Trị Liệu (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 600: Trị liệu (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Ha ha, đừng trách, ta không phải ý đó.

Lý Nguyệt hình như phát hiện ra điều gì, lập tức xin lỗi, chỉ là nàng làm như vậy chỉ càng khiến sự tình thêm rõ ràng.

-...

Hổ Nữ không biết phải trả lời thế nào.

- Đi, đừng nói chuyện!

Đúng lúc này, Diệp Lăng có vẻ muốn giải vây cho Hổ Nữ, kéo tay Hổ Nữ đi vào bên trong.

Khoảnh khắc đó, Hổ Nữ phát hiện Diệp Lăng không ngốc như nàng tưởng, chỉ là, rất nhanh, nàng lập tức thay đổi suy nghĩ, giận dữ mắng Diệp Lăng là đồ ngốc.

- Lý Nguyệt nàng xin lỗi cái gì, đâu phải nàng nói sai, Hổ Nữ lớn rồi, trước đây nàng ấy chỉ đứng đến cầm ta, bây giờ đã ngang vai rồi, như vậy là cao lên hay thấp đi?

Diệp Lăng đột nhiên mơ hồ.

-...

Lý Nguyệt không biết nói gì

- Ngốc ngốc! Đương nhiên là cao lên rồi!

Hổ Nữ lập tức nói.

- Vậy tại sao bây giờ nàng chỉ đứng đến vai ta?

Diệp Lăng mặt đầy nghi hoặc, nhìn đôi má phúng phính của Hổ Nữ.

- Là bởi vì thiếu gia cũng cao lên, nhưng ta không lớn nhanh bằng thiếu gia, hừ, thiếu gia hư quá!

Hổ Nữ nhe cặp răng nanh dễ thương, tựa hồ như muốn cắn người, nhưng sao nàng nỡ cắn thiếu gia của nàng.

- Ủi nhỉ, thì ra là vậy! Người lớn chậm hơn ta là điều đương nhiên, bởi vì thiếu gia ta muốn ngọc thụ lâm phong, cao lớn uy mãnh, người nhỏ bé đáng yêu là được rồi.

Diệp Lăng gật đầu, nói rất tự nhiên.

- Ta không muốn, ta không muốn, ta không muốn nhỏ bé đáng yêu, ta vẫn muốn cao hơn nữa, ta là hổ tộc cơ mà!

Hổ Nữ lắc lắc đầu, nói những chuyện chẳng liên phù hợp vận mệnh của nàng.

- Nàng đã qua thời kì phát dục rồi, muốn cao hơn cũng khó.

Diệp Lăng đá kích không hề khách khí.

-...

Hổ Nữ cúi đầu, không biết phản bác kiểu gì.

Lý Nguyệt nhìn thấy bộ dạng Hổ Nữ, vốn tưởng Hổ Nữ sẽ giận, chỉ ít sẽ giận Diệp Lăng một khoảng thời gian, nhưng nàng phát hiện mình đã nhầm, nàng biết Hổ Nữ không bao giờ giận Diệp Lăng, cùng lắm chỉ là tạm thời, chớp mắt là có thể quên ngay.

Không sai, chính là chớp mắt!

Sau một cái chớp mắt, Hổ Nữ và Diệp Lăng hai người đã lại bắt đầu nói chuyện, những chuyện xảy ra sau khi chia tay, đến, nói đến chuyện của Diệp Lăng, Hổ Nữ bao giờ cũng nghe rất chăm chú, vui cho Diệp Lăng, buồn cho Diệp Lăng, còn cả lo cho Diệp Lăng.

Hai người này, đúng là hình ảnh không rời trong truyền thuyết, quan hệ tốt đến nỗi, người khác vĩnh viễn không thể so sánh.

- Hổ Nữ, cái này là ta lấy được từ Hoàng cung, đẹp chứ!

Diệp Lăng kể xong chuyện, đột nhiên nghĩ ra cái gì, lấy ra một chiếc đèn lồng thập phần xinh đẹp.

Đèn lồng này không phải đèn lồng bình thường, mà là loại đèn lồng được làm từ vàng từ bạc, bên trên còn khảm rất nhiều bảo thạch, loại đèn lồng này vốn có vẻ rất xa hoa, nhưng kì lạ là, chiếc đèn lồng này không mang lại cảm giác đó.

Mặc dù dùng kim ngân châu bảo xa xỉ nhất chế thành, nhưng vẫn có mặt nghệ thuật, mang đến cho cái đẹp một tầng thứ mới, nói cách khác, kim ngân châu bảo xa xỉ đã được nghệ thuật thăng hoa!

- A! Đây không phải là Tinh quang đằng mà Hoàng thượng thích nhất sao, Diệp Lăng, nếu như Hoàng thượng biết người cầm cái này đi, người nhất định sẽ hận chết người!

Lý Nguyệt hét, theo những gì nàng nói, đây là thứ Triệu Nhã Nhu thích nhất.

Kì thực Lý Nguyệt không biết, Triệu Nhã Nhu sớm đã biết điều này, sao nàng lại không biết đồ là do Diệp Lãng lấy đi, trừ Diệp Lãng ra, còn ai dám lấy đồ của nàng.

Lúc biết Tinh mang đang không còn, Triệu Nhã Nhu đã nghĩ ngay đến Diệp Lãng, cho nên chỉ biết nghiêng rằng kèn kẹt, muốn tóm ngay lấy Diệp Lãng đánh cho một trận, chỉ là Diệp Lãng không cho nàng cơ hội, nếu như để nàng bắt được, Diệp Lãng bây giờ đã không có mặt ở đây.

- Nàng ấy vốn đã hận chết ta, nên cũng chẳng việc gì!

Diệp Lãng nhún nhún vai, hoàn toàn không quan tâm.

-...

- Cái này tặng ta sao? Cảm ơn thiếu gia!

Hồ Nữ cũng chẳng buồn quan tâm đến những việc khác, nàng chỉ biết đây là thứ Diệp Lãng tặng nàng, chỉ cần biết điểm ấy là đủ.

- Ủm!

Diệp Lãng gật gật đầu,

- Ta vẫn còn một số thứ khác, đợi lát nữa đưa nàng cả thấy, tất cả đều là mua ở trên đường.

- Được!

Hồ Nữ gật gật đầu.

Đến lúc này, Lý Nguyệt càng thêm khẳng định, Hồ Nữ trong tim Diệp Lãng vô cùng quan trọng, nếu như đổi thành người khác, Diệp Lãng đến người còn quên, đừng nói mua quà.

Đương nhiên, nếu như suy nghĩ này của Lý Nguyệt bị Diệp Lãng nghe thấy, hẳn nhất định sẽ phản đối, hẳn sẽ nói: Không phải, ta vẫn sẽ nhớ tỷ, nhớ Tiểu Thất, nhớ bà béo..., còn, còn ai nữa nhỉ?

- Tiểu thư, thiếu gia!

Trong nhân thần có chút kinh ngạc của Lý Nguyệt, Diệp Lãng và Hồ Nữ đi vào bộ lạc Hồ tộc, cả quãng đường người của Hồ tộc Ly tộc nhìn thấy họ đều chào Diệp Lãng Lý Nguyệt là thiếu gia tiểu thư.

Hồ Nữ thì Lý Nguyệt hiểu, lúc đến đây, Diệp Lãng đã nói với nàng Hồ Nữ là con gái thủ lĩnh bộ lạc Hồ tộc, cho nên, mọi người gọi nàng tiểu thư là rất bình thường.

Chỉ có điều, Diệp Lãng được gọi thiếu gia là có ý gì?

Không lẽ hẳn ở đây cũng có địa vị? Điều này hình như có vẻ khó tin, thú nhân rất ít thừa nhận nhân tộc, nhất là còn gọi thiếu gia, đối với họ mà nói đó tựa hồ là một sự sỉ nhục.

Nhiều lúc, thú nhân gọi nhân tộc thiếu gia gì đó, đều là bởi vì họ bị nhân tộc bắt làm nô lệ.

Lý Nguyệt không biết, ở đây, mọi người gọi Diệp Lãng là thiếu gia, kì thực chỉ là một cách xưng hô, không thể hiện điều gì, chỉ là bởi vì bọn Hồ Nữ Nhã Điển Na đều gọi Diệp Lãng như vậy, nên họ cũng gọi theo, thuận miệng chứ không nghiêng cứu tại sao.

Rất nhanh, ba người Diệp Lãng đã đến sảnh nghị sự bộ lạc Hồ tộc, Hồ tộc tộc trưởng bị băng phong ở trong này, bên cạnh có không ít người bảo vệ.

Trước đây, họ khiến tộc trưởng bị thương, họ đã rất hổ thẹn, bây giờ nếu như đến bảo vệ họ cũng không làm tốt, họ nhất định sẽ tự sát tạ tội.

Nhìn thấy ba người Diệp Lãng đi vào, họ bắt đầu có chút phòng bị, lúc nhận ra Hồ Nữ, họ vẫn không có ý định từ bỏ phòng bị.

Sau khi biết Diệp Lãng là người cứu trợ cho tộc trưởng, họ mới giải trừ phòng bị, ban đầu họ không nhận ra Diệp Lãng là ai cũng rất bình thường, trong mắt thú nhân, nhân tộc đều như nhau, cho dù họ đã từng gặp qua Diệp Lãng, cũng chưa chắc nhận ra.

Trong những người này, phần lớn đều là chưa từng gặp qua Diệp Lăng, nên càng không biết Diệp Lăng là ai!

Nhưng họ đều biết Diệp Lăng là người cứu trị cho tộc trưởng, sở dĩ tộc trưởng chưa chết, đều là nhờ có Diệp Lăng, vì vậy, bọn họ lập tức nhường đường cho Diệp Lăng.

- Lý Nguyệt, lấy Thiên cơ giáp cho ta, ta bây giờ chuẩn bị bắt đầu.

Diệp Lăng đến trước mặt Hồ tộc trưởng, nhìn qua mấy cái, sau khi xác nhận hắn vẫn chưa xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, liền chuẩn bị bắt đầu.

Đúng lúc này, Lý Nguyệt phản đối:

- Không được!

599. Chương 601: Trị Liệu (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 601: Trị liệu (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Sao lại không được? Lý Nguyệt người đã nhận lời với ta, nói cho người biết, ta mượn dùng một lát, đối với người cũng chẳng có hại gì, trước đây người đã nhận lời với ta, sao bây giờ lại đổi ý?

Diệp Lăng nhìn Lý Nguyệt có chút không vui, mày hơi nhíu lại.

- Ta không đổi ý, chỉ là...

Lý Nguyệt đỏ mặt, thì thầm nói, nhưng nàng vẫn chưa nói hết, Diệp Lăng đã ngắt lời nàng.

- Không đổi ý thì đừng chỉ là cái gì nữa, mau, đưa Thiên cơ giáp cho ta, ta còn phải cứu người.

Diệp Lăng chia một bàn tay, ý tứ không cần nói cùng biết.

- Người không thể nghe ta nói hết sao?

Lý Nguyệt khó chịu đập một cái vào tay Diệp Lăng, trợn mắt nhìn hắn.

- Người muốn nói gì? Đợi lát nữa nói được không, ta còn việc chính phải làm gấp!

Diệp Trần có chút mất kiên nhẫn, bên kia, Hồ Nữ cũng nhìn Lý Nguyệt, có chút không hiểu.

- Không nói không được, nếu không ta sẽ không lấy Thiên cơ giáp cho người.

Lý Nguyệt lườm Diệp Lăng, nàng rất muốn nói, sao hắn lại ngốc như vậy, đúng là đại ngốc.

- Người muốn nói gì thì nói nhanh, nữ nhân đúng là phiền phức.

Diệp Lăng càng lúc càng khó chịu, nhưng vẫn thuận theo ý Lý Nguyệt, cho nàng nói trước.

- Chuyện này, người có thể bảo họ ra ngoài hết không!

Lý Nguyệt nhìn những người xung quanh.

- Chuyện bí mật người không thể đợi lát nữa rồi nói sao, người phải biết việc gì quan trọng việc gì không quan trọng chứ!

Diệp Lăng trực tiếp nói, hắn cũng như những người khác, đều cảm thấy Lý Nguyệt định nói điều gì bí mật.

Không phải điều gì bí mật, tại sao lại bắt mọi người ra ngoài?

- Ai muốn nói bí mật với người!

Lý Nguyệt giận dữ lườm Diệp Lăng một cái, ôm đầu có chút mệt mỏi.

- Người bảo mọi người ra ngoài, không lẽ không phải là có bí mật gì không muốn cho người khác biết?

Diệp Lăng gãi gãi đầu, có chút không hiểu hỏi.

- Ta chỉ là bảo họ ra ngoài, đây chính là điều ta muốn, chứ không phải muốn nói bí mật gì với người!! Người nghĩ người là gì của ta. Ta với người chẳng có gì bí mật để nói!!

Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng lạnh lùng nói, bộ dạng đúng kiểu ta với người không quen biết.

- Tại sao lại bảo người khác ra ngoài?

Diệp Lăng có chút ngạc nhiên hỏi.

- Nói thừa! Không lẽ bảo từng ấy người đứng nhìn ta lấy Thiên cơ giáp? Sao người ngốc vậy!!

Lý Nguyệt lườm Diệp Lăng, mặt lại bắt đầu đỏ bừng.

Diệp Lăng vẫn cảm thấy có chút ngạc nhiên, người đỏ mặt gì chứ?

- Tại sao nói ta ngốc? Tại sao... Ồ, ta nghĩ ra rồi, đúng là không thể để người khác nhìn thấy.

Diệp Lăng linh quang vừa loé, nghĩ ra nguyên nhân, nói:

- Các người ra ngoài hết đi, không được cho ai vào!

-??

Bọn Hồ Nữ có chút không hiểu.

- Đi ra ngoài! Đừng làm phiền ta trị liệu!!

Diệp Lăng nói lại lần nữa, lắc tay ra hiệu cho những người có mặt lập tức rời đi.

- Ra ngoài hết đi!

Hồ Nữ nói, nàng tin Diệp Lăng làm vậy là có nguyên nhân, cho dù không có, nàng tin nàng cũng sẽ làm như vậy, bởi vì bất luận trong hoàn cảnh nào, nàng cũng sẽ nghe lời Diệp Lăng.

- Vâng!

Người của Hồ tộc và Ly tộc cùng rời đi, Diệp Lăng là y sư, chỉ có hắn mới có thể cứu được tộc trưởng của họ, lúc này, họ đương nhiên phải tôn trọng yêu cầu của Diệp Lăng.

Họ nghĩ là vì Diệp Lăng muốn giữ bí mật, không muốn cho người khác nhìn thấy y nghệ của hắn, có thể nói, tránh đi là điều đương nhiên.

Bất luận là nguyên nhân gì, họ đều tôn trọng!

Lúc này, Diệp Lăng lấy ra một tấm bình phong, vây quanh Lý Nguyệt, điều này khiến chúng nhân có chút không hiểu, nhưng cũng không để tâm, yên lặng rút lui.

- Được rồi, người có thể thay quần áo!

Sau khi đợi mọi người rời đi hết, Diệp Lăng liền nói với Lý Nguyệt trong bình phong, còn bản thân hắn thì ngồi xổm xuống bắt đầu giải băng phong cho Hồ tộc tộc trưởng, hắn đã quá bắt đầu quá trình trị liệu.

Về phần Lý Nguyệt, hắn không lưu tâm, hắn tin Lý Nguyệt sẽ không có vấn đề gì, nàng ấy sẽ làm những gì nên làm.

- Đúng rồi, Thiên cơ giáp sẽ phá hủy y phục, chẳng trách muốn mọi người trách mặt.

Lúc này Hồ Nữ cũng nghĩ ra chuyện này, biết Lý Nguyệt định làm gì.

Lý Nguyệt định cởi Thiên cơ giáp thù phải cởi hết y phục, cho dù không cởi y phục Thiên cơ giáp cũng sẽ phá hỏng hết, đến lúc đó kết quả như nhau.

Một nữ tử, không thể loã thể trước mặt người khác, đương nhiên phải đuổi mọi người ra ngoài.

Hổ Nữ biết điều này, cũng là vì lần đầu Diệp Lăng mượn dùng Thiên cơ giáp, y phục trên người hắn cũng rách hết, chỉ còn trơ lại cơ thể ở đó.

May mà lúc đó chỉ có một mình Hổ Nữ, nếu không, Diệp Lăng sẽ bị người khác nhìn thấy hết!

Hổ Nữ? Đừng căng thẳng, dù sao cũng đã nhìn qua rồi, đâu phải là lần đầu tiên.

- Cho người!

Lý Nguyệt thay y phục, lấy ra Thiên cơ giáp, đưa cho Diệp Lăng.

- Người cứ cầm lấy trước, đợi lát nữa đưa cho ta!

Diệp Lăng không nhận lấy ngay, hắn bây giờ không có thời gian quản việc đó, hắn đang từng chút một hoá giải băng tinh.

- Ồ!

Lý Nguyệt đáp một tiếng, cầm Thiên cơ giáp đứng sau lưng Diệp Lăng, nhìn lưu quang băng tinh, nhìn băng tinh tan chảy từng chút, dần để lộ ra con người bên trong.

Đầu hổ? Là Thái Nhã phụ thân thật sao?

Lý Nguyệt nhìn Hổ Nữ, rồi lại nhìn Hổ tộc tộc trưởng, nàng có chút hoài nghi, hoài nghi đây là hiểu lầm, Hổ Nữ không phải con gái ruột tộc trưởng, hai người sao lại không giống nhau.

- Thiên cơ giáp!

Diệp Lăng gơ tay nói.

Chỉ,... Lý Nguyệt vẫn đang nghĩ vấn đề, nhất thời không kịp phản ứng.

- Lý Nguyệt, nàng lại đang nghĩ gì vậy, đưa Thiên cơ giáp cho ta!

Diệp Lăng lên tiếng lần nữa, kéo Lý Nguyệt quay về với thực tại.

- Ồ, biết rồi...

Lý Nguyệt vội vàng đưa Thiên cơ giáp cho Diệp Lăng, đứng bên cạnh nhìn Diệp Lăng đem Thiên cơ giáp đành vào trong cơ thể Hổ tộc tộc trưởng, Thiên cơ giáp quang mang ẩn nhập.

Liên sau đó, nàng nhìn thấy Diệp Lăng lấy ra mấy câu kim vàng kim bạc, kim vàng hơi dài, rất khó tưởng tượng lúc đó đâm vào trong cơ thể sẽ là cảm giác gì, nhưng, nàng hiểu rất rõ.

Bởi vì trong lúc chiến đấu với quân đoàn Tham Lang, nàng bị Diệp Lăng dùng kim vàng châm qua không biết bao nhiêu lần!

Cảm nghĩ thế nào Lý Nguyệt không thể nói rõ, nhưng biết kim vàng có thể trị liệu cho người, Diệp Lăng tay nghề lại rất thần kì, nên nàng nghĩ có lẽ là một loại Luyện kim thuật không thể cho người khác biết.

Chỉ có dùng Luyện kim thuật giải thích, nếu không, có thể là cái gì?

Lúc này, Diệp Lăng cũng không giải thích, bởi vì hắn không thể giải thích, cứ để người ra nghĩ là một loại Luyện kim thuật đi!!

Sau khi đâm kim vào mấy huyệt đạo trên người Hổ tộc tộc trưởng, Diệp Lăng dùng nội lực bắn mấy cái, kim vàng theo đó tiến hành chấn động theo một tần suất nhất định.

Tiếp đó, Diệp Lăng lại bắt đầu kết ra mấy Luyện kim trận trong tay, quán Hổ tộc tộc trưởng vào giữa, đưa hắn vào trong lưu quang thần bí.

Từng đường quang mang từ từ tiến nhập vào trong cơ thể Hổ tộc tộc trưởng.

600. Chương 602: Trị Liệu (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 602: Trị liệu (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Từng chút trôi qua, tình huống này duy trì liên tục, Diệp Lăng ở đó tiến hành công việc trị liệu của hắn, trán lấm tấm mồ hôi, có thể nhìn ra, thời khắc này hắn đang phải tiêu hao một lượng lớn thể lực.

Hổ Nữ đứng xem bên cạnh, trong lòng rất xót xa, xót vì thấy Diệp Lăng vất vả, lúc này nàng đang tự trách mình, tại sao vừa rồi không để Diệp Lăng nghỉ ngơi, vừa mới quay về đã trực tiếp đến trị liệu.

Đồng thời, Hổ Nữ cũng đang mâu thuẫn, mặc dù Diệp Lăng mệt, nhưng cũng có nghĩa phụ thân nàng sắp hồi phục, điều này khiến nàng rất vui.

Mâu thuẫn dày vò Hổ Nữ, nhìn hai con người mà nàng quan tâm, trong lòng liên tục khẩn cầu

Mau kết thúc đi!

Chỉ có kết thúc nàng mới không phải mâu thuẫn thêm nữa!!

Bên kia, Lý Nguyệt cũng đang chăm chú quan sát, mặc dù Diệp Lăng nhìn có vẻ rất vất vả, nàng cũng không cảm thấy lo lắng, còn nữa, chút việc nhỏ này nàng cảm thấy chẳng là gì, hai người thậm chí còn trải qua những việc gian khổ hơn.

- Được rồi?

Lúc Diệp Lăng lấy Thiên cơ giáp tràn đầy lưu quang ra khỏi người tộc trưởng, Lý Nguyệt cảm nhận được, sự tình có lẽ đã kết thúc, Hổ Nữ cũng có suy nghĩ đó, cùng lắm là còn thủ tục kết thúc công việc.

Kết quả, Diệp Lăng biết Hổ Nữ nghĩ gì, sau khi làm xong mấy Luyện kim trận, hắn liền thu tay, đưa Thiên cơ giáp cho Lý Nguyệt.

Lý Nguyệt có chút mơ hồ nhìn Thiên cơ giáp, sau đó lại nhìn Diệp Lăng...

- Nàng có thể mặc được rồi! Hổ Nữ, chăm sóc phụ thân nàng, ta đi nghỉ ngơi một lát!

Diệp Lăng vươn vai, dầm dầm lưng, cười cười nói với Lý Nguyệt và Hổ Nữ.

- Ta... được rồi, để ra bảo người dẫn thiếu gia đến nhà ta.

Hổ Nữ vốn định đưa Diệp Lăng về nhà, nhưng bây giờ nàng phải ở bên cạnh phụ thân, không thể vì một chút chuyện nhỏ mà bỏ qua việc chăm sóc phụ thân được.

- Thái Nhã, yên tâm, ta sẽ chăm sóc hắn!

Lý Nguyệt lên tiếng, nói nàng sẽ giúp Hổ Nữ chăm sóc Diệp Lăng.

- Không cần người chăm sóc, ta bây giờ có Tiểu Nhị rồi! Tiểu Nhị bảo bối, lại đây...

Sau khi bỏ lại một câu, Diệp Lăng nhanh chóng rời đi, hắn muốn được gặp bảo bối Tiểu Nhị của hắn.

- Tiểu Nhị, là ai?

Lý Nguyệt có chút mơ hồ, nhưng có thể khẳng định đó là một cô gái, thấy Hổ Nữ có vẻ không quan tâm, nàng lại càng mơ hồ hơn.

Bất luận thế nào, Lý Nguyệt vẫn phải theo sát Diệp Lăng, Diệp Lăng muốn gặp Tiểu Nhị thì nàng cũng phải gặp.

- Thiếu gia!

Khi những người bên ngoài nhìn thấy Diệp Lăng xuất hiện, lập tức đồng thanh chào hỏi một tiếng, rồi quay sang nhìn hẩn chờ đợi.

- Tộc trưởng các người đã khỏi rồi, không cần lo lắng nữa, đợi hẩn tỉnh lại là được!

Diệp Lăng trả lời luôn cho họ đỡ hồi hộp, sau đó đưa Tiểu Nhị lúc này đã xuất hiện cùng Lý Nguyệt rời đi.

Nghe Diệp Lăng nói vậy, cả đám vội vàng chạy vào bên trong, họ không nói mấy câu cảm tạ gì đó, bởi vì họ cảm thấy đó chỉ là hình thức bên ngoài, sau này họ sẽ đưa ra cảm tạ thực tế nhất.

- Xin chào, Tiểu Nhị tiểu thư!

Lý Nguyệt lúc nhìn thấy Tiểu Nhị, trong lòng không khỏi đổ kị, đổ kị vì dung mạo hoàn mỹ vô khuyết của Tiểu Nhị, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến tâm thái đối nhân của nàng, nàng vẫn chào hỏi hết sức lịch sự.

Chỉ là, Tiểu Nhị không trả lời, cũng không có gì ngạc nhiên, Tiểu Nhị có thể trả lời mới lạ!

Sau khi thử mấy lần, nàng đã có chút không vui, bản thân chào hỏi như vậy vậy mà nàng ra chẳng buồn đáp trả, đúng là con người bất lịch sự.

Cho nên, Lý Nguyệt trở nên có chút lạnh, nếu như không phải tò mò về mối quan hệ giữa Tiểu Nhị và Diệp Lăng, nàng đã chẳng cần quan tâm Tiểu Nhị là ai, cho dù Tiểu Nhị có khuôn mặt hoàn mỹ khiến người ta phải ghen tị.

Một lúc sau, Diệp Lăng mới lên tiếng, đến lúc này, Lý Nguyệt thực sự chỉ muốn đánh người.

- Ô, nàng vừa chào hỏi Tiểu Nhị sao? Làm thế cũng vô dụng, nàng ấy sẽ không trả lời đâu, bởi vì nàng ấy là một Luyện kim khôi lỗi.

Diệp Lăng thần nhiên nói.

-...

- Luyện kim khôi lỗi?! Cái này, giống y như người thật, sao có thể là Luyện kim khôi lỗi? Người có phải đang lừa ta không?

Lý Nguyệt nhìn Tiểu Nhị, thế nào nàng cũng không tin Tiểu Nhị là một Luyện kim khôi lỗi.

- Như vậy càng chứng tỏ ta rất lợi hại, nàng ấy do ta tạo ra, đợi lúc nữa ta sẽ khiến nàng ấy càng thêm hoàn mỹ, lần này di tích Thiên Công Việt Tộc khiến ta lại có phương pháp cải tiến mới, đến lúc đó Tiểu Nhị sẽ chẳng khác gì người thật.

Diệp Lăng kiêu ngạo nói, hơn nữa còn dùng ánh mắt rất coi thường nhìn Lý Nguyệt.

Lý Nguyệt bị chọc giận, nói:

- Hừ, không khác gì người thật, nữ nhân chúng ta có thể sinh con, nàng ấy làm được không?

-... Cái đó, cần phải cải tiến thêm nữa, có lẽ là được...

Diệp Lăng ngậy người, loại công năng đó là nhiệm vụ không thể hoàn thành, nhưng hẩn cảm thấy không phải không có hi vọng.

- Hừ, cải tiến, lúc đó không biết người đang ở phương nào!

Lý Nguyệt khó chịu nói, nàng tuyệt đối không tin, Diệp Lăng có thể biến Luyện kim khôi lỗi thành một nữ nhân biết sinh con.

- Cho dù ta không hoàn thành được, thì ta cũng sẽ để con cháu hậu đại ta tiếp tục nghiên cứu, tri thức vốn thứ có thể truyền thừa và đột phá.

Diệp Lăng cũng thần nhiên nói, bỏ qua thái độ khó chịu của Lý Nguyệt.

- Người đi ngủ đi!

Lý Nguyệt trực tiếp nói, không muốn cùng Diệp Lăng tiếp tục thảo luận vấn đề này, lúc này họ đã ở trong nhà của Hồ Nữ.

Mặc dù Lý Nguyệt nhìn có chút hung dữ, nhưng lần này là nàng muốn tốt cho Diệp Lăng, dù sao Diệp Lăng vẫn cần phải nghỉ ngơi, đi cả một quãng đường dài, rồi sau đó lại trị liệu luôn, có lẽ hẳn phải mệt lắm.

Đừng nói Diệp Lăng, cho dù là Lý Nguyệt cũng cảm thấy mệt, chỉ muốn được nghỉ ngơi một lúc!

- Ta đi tắm...

Diệp Lăng vẫn giữ thói quen tắm rửa của mình, chỉ cần điều kiện cho phép, nếu không hẳn không bao giờ sử dụng Luyện kim thuật thanh tẩy cơ thể mình.

- Nhanh lên, ta cũng muốn.

Lý Nguyệt tiếp lời, một cô gái dùng nước tắm rửa là cần thiết, nàng cũng không phải ngoại lệ.

- Hay là, cùng tắm...

- Cút!!

- Đâu phải chưa từng tắm qua.

- Chết đi! Đó chỉ là tình huống đặc thù, thêm nữa, ta cũng chưa cởi quần áo.

- Ta cởi!

-...

...

Trong sảnh nghị sự Hồ tộc bộ lạc, Hồ tộc tộc trưởng trong ánh mắt lo lắng quan tâm của mọi người, cuối cùng cũng tỉnh lại.

- Ta bị làm sao vậy?

Hồ tộc tộc trưởng đầu có có chút hỗn loạn, nhìn thấy xung quanh mình có bao nhiêu người, hẳn càng cảm thấy hỗn loạn.

- Phụ thân! Phụ thân cảm thấy thế nào?

Hồ Nữ lo lắng hỏi.

-??

Hồ tộc tộc trưởng quay sang phía Hồ Nữ.

- Thế nào là thế nào, đúng rồi, ta nhớ ra rồi, con gái, con không sao chứ, người lúc này có làm bị thương con không?

-...

Câu nói này của Hồ tộc tộc trưởng khiến mọi người hiểu ra một điểm, kí ức của hắn vẫn dừng lại ở thời điểm bị kích sát.

- Phụ thân, đó là việc của hơn ba tháng trước! Con không sao, phụ thân bây giờ cũng không sao!

Hồ Nữ nhẹ nhàng nói, nhìn khí sắc trên mặt Hồ tộc tộc trưởng, nàng biết cha mình đã bình phục hoàn toàn.

601. Chương 603: Khai Chấn (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 603: Khai chấn (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Khi những người bên ngoài nhìn thấy Diệp Lăng xuất hiện, lập tức đồng thanh chào hỏi một tiếng, rồi quay sang nhìn hẩn chờ đợi.

- Tộc trưởng các người đã khỏi rồi, không cần lo lắng nữa, đợi hẩn tỉnh lại là được!

Diệp Lăng trả lời luôn cho họ đỡ hồi hộp, sau đó đưa Tiểu Nhụy lúc này đã xuất hiện cùng Lý Nguyệt rời đi.

Nghe Diệp Lăng nói vậy, cả đám vội vàng chạy vào bên trong, họ không nói mấy câu cảm tạ gì đó, bởi vì họ cảm thấy đó chỉ là hình thức bên ngoài, sau này họ sẽ đưa ra cảm tạ thực tế nhất.

- Xin chào, Tiểu Nhụy tiểu thư!

Lý Nguyệt lúc nhìn thấy Tiểu Nhụy, trong lòng không khỏi đổ kị, đổ kị vì dung mạo hoàn mỹ vô khuyết của Tiểu Nhụy, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến tâm thái đối nhân của nàng, nàng vẫn chào hỏi hết sức lịch sự.

Chỉ là, Tiểu Nhụy không trả lời, cũng không có gì ngạc nhiên, Tiểu Nhụy có thể trả lời mới lạ!

Sau khi thử mấy lần, nàng đã có chút không vui, bản thân chào hỏi như vậy vậy mà nàng ra chẳng buồn đáp trả, đúng là con người bất lịch sự.

Cho nên, Lý Nguyệt trở nên có chút lạnh, nếu như không phải tò mò về mối quan hệ giữa Tiểu Nhụy và Diệp Lăng, nàng đã chẳng cần quan tâm Tiểu Nhụy là ai, cho dù Tiểu Nhụy có khuôn mặt hoàn mỹ khiến người ta phải ghen tị.

Một lúc sau, Diệp Lăng mới lên tiếng, đến lúc này, Lý Nguyệt thực sự chỉ muốn đánh người.

- Ô, nàng vừa chào hỏi Tiểu Nhụy sao? Làm thế cũng vô dụng, nàng ấy sẽ không trả lời đâu, bởi vì nàng ấy là một Luyện kim khôi lỗi.

Diệp Lăng thần nhiên nói.

-...

- Luyện kim khôi lỗi?! Cái này, giống y như người thật, sao có thể là Luyện kim khôi lỗi? Người có phải đang lừa ta không?

Lý Nguyệt nhìn Tiểu Nhụy, thế nào nàng cũng không tin Tiểu Nhụy là một Luyện kim khôi lỗi.

- Như vậy càng chứng tỏ ta rất lợi hại, nàng ấy do ta tạo ra, đợi lúc nữa ta sẽ khiến nàng ấy càng thêm hoàn mỹ, lần này di tích Thiên Công Việt Tộc khiến ta lại có phương pháp cải tiến mới, đến lúc đó Tiểu Nhụy sẽ chẳng khác gì người thật.

Diệp Lăng kiêu ngạo nói, hơn nữa còn dùng ánh mắt rất coi thường nhìn Lý Nguyệt.

Lý Nguyệt bị chọc giận, nói:

- Hừ, không khác gì người thật, nữ nhân chúng ta có thể sinh con, nàng ấy làm được không?

-... Cái đó, cần phải cải tiến thêm nữa, có lẽ là được...

Diệp Lăng ngậy người, loại công năng đó không nhiệm vụ không thể hoàn thành, nhưng hẩn cảm thấy không phải không có hi vọng.

- Hừ, cải tiến, lúc đó không biết người đang ở phương nào!

Lý Nguyệt khó chịu nói, nàng tuyệt đối không tin, Diệp Lăng có thể biến Luyện kim khôi lỗi thành một nữ nhân biết sinh con.

- Cho dù ta không hoàn thành được, thì ta cũng sẽ để con cháu hậu đại ta tiếp tục nghiên cứu, tri thức vốn thứ có thể truyền thừa và đột phá.

Diệp Lăng cũng thản nhiên nói, bỏ qua thái độ khó chịu của Lý Nguyệt.

- Người đi ngủ đi!

Lý Nguyệt trực tiếp nói, không muốn cùng Diệp Lăng tiếp tục thảo luận vấn đề này, lúc này họ đã ở trong nhà của Hồ Nộ.

Mặc dù Lý Nguyệt nhìn có chút hung dữ, nhưng lần này là nàng muốn tốt cho Diệp Lăng, dù sao Diệp Lăng vẫn cần phải nghỉ ngơi, đi cả một quãng đường dài, rồi sau đó lại trị liệu luôn, có lẽ hẳn phải mệt lắm.

Đừng nói Diệp Lăng, cho dù là Lý Nguyệt cũng cảm thấy mệt, chỉ muốn được nghỉ ngơi một lúc!

- Ta đi tắm...

Diệp Lăng vẫn giữ thói quen tắm rửa của mình, chỉ cần điều kiện cho phép, nếu không hẳn không bao giờ sử dụng Luyện kim thuật thanh tẩy cơ thể mình.

- Nhanh lên, ta cũng muốn.

Lý Nguyệt tiếp lời, một cô gái dùng nước tắm rửa là cần thiết, nàng cũng không phải ngoại lệ.

- Hay là, cùng tắm...

- Cút!!

- Đâu phải chưa từng tắm qua.

- Chết đi! Đó chỉ là tình huống đặc thù, thêm nữa, ta cũng chưa cởi quần áo.

- Ta cởi!

-...

...

Trong sảnh nghị sự Hồ tộc bộ lạc, Hồ tộc tộc trưởng trong ánh mắt lo lắng quan tâm của mọi người, cuối cùng cũng tỉnh lại.

- Ta bị làm sao vậy?

Hồ tộc tộc trưởng đầu có có chút hỗn loạn, nhìn thấy xung quanh mình có bao nhiêu người, hẳn càng cảm thấy hỗn loạn.

- Phụ thân! Phụ thân cảm thấy thế nào?

Hồ Nộ lo lắng hỏi.

-??

Hồ tộc tộc trưởng quay sang phía Hồ Nộ,

- Thế nào là thế nào, đúng rồi, ta nhớ ra rồi, con gái, con không sao chứ, người lúc này có làm bị thương con không?

-...

Câu nói này của Hồ tộc tộc trưởng khiến mọi người hiểu ra một điểm, kí ức của hắn vẫn dừng lại ở thời điểm bị kích sát.

- Phụ thân, đó là việc của hơn ba tháng trước! Con không sao, phụ thân bây giờ cũng không sao!

Hồ Nộ nhẹ nhàng nói, nhìn khí sắc trên mặt Hồ tộc tộc trưởng, nàng biết cha mình đã bình phục hoàn toàn.

- Cái gì hơn ba tháng trước? Con gái, không phải con đang đùa với ta chứ?

Hồ tộc tộc trưởng có chút không tin.

- Không có!

Hồ Nộu lắc lắc đầu, lúc này, những người khác cũng vội vàng lên tiếng, giúp Hồ tộc tộc trưởng hiểu rõ hiện thực trước mắt.

- Thật sao?! Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Hồ tộc tộc trưởng hỏi.

- Sự tình là thế này, tộc trưởng...

Một người bắt đầu trần thuật lại, nói với Hồ tộc tộc trưởng rằng, sau khi hắn bị thương, Diệp Lăng đã băng phong hắn, rồi sau đó,...

- Nhân tộc thiếu niên Diệp Lăng xem ra có vẻ không tệ, con gái, thiếu gia à quên, người đó đâu?

Sau khi nghe xong sự tình, tộc trưởng chuẩn bị tán dương Diệp Lăng với Hồ Nộu, chỉ là hắn nhanh chóng phát hiện, Hồ Nộu sớm đã biến mất vô ảnh vô tung.

- Thái Nhã, nàng ấy đi rồi, có lẽ quay về chăm sóc thiếu gia nàng.

Có người trả lời câu hỏi.

- Đúng là con gái lớn không phải người trong nhà, ta đã thành ra thế này rồi mà nó vẫn đi quan tâm cho thiếu gia nó, chẳng nghĩ gì đến người cha này cả.

Tộc trưởng có chút ghen tị nói.

- Tộc trưởng, người không thể nói vậy được!

Trái với dự đoán của tộc trưởng, có người phản bác nói.

- Thái Nhã tiểu thư đã chăm sóc người ba tháng nay, lúc này vốn dĩ nàng phải đi chăm sóc nhân tộc thiếu niên, nhưng nàng vẫn ở lại chăm sóc người trước!

-??

Tộc trưởng có chút không thể lý giải, không sao hiểu nổi tình hình hiện tại là thế nào.

- Lúc này nhân tộc thiếu niên đó vì muốn trị liệu cho người, chẳng kịp nghỉ ngơi, vừa về đã trị liệu luôn, mặc dù hắn không nói gì, nhưng ta có thể nhìn ra, hắn đã tiêu hao rất nhiều thể lực. Có lẽ rất mệt!

- Ủm ừm! Ra cũng nhìn ra điều đó, thiếu gia hắn đúng là có chút mệt!

- Cho nên, Thái Nhã nên đi chăm sóc hắn trước, chứ không phải loại hồ nhân không hiểu tri ân đồ báo, chỉ biết ghen tị như người!

-...

Tộc trưởng im lặng, không ngờ mình lại trở thành đối tượng trách cứ của chúng nhân, hơn nữa tình huống này còn khiến hắn không thể phản bác.

602. Chương 604: Khai Chấn (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 604: Khai chấn (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Hắn phát hiện, ba tháng bị băng phong, có những chuyện hình như đã thay đổi, trong mắt tộc nhân, hắn không nhìn thấy thái độ coi thường hay khinh miệt dành cho Diệp Lăng mà là hết sức tôn kính.

Hắn có thể nghe ra rất nhiều tình cảm bên trong khi tộc nhân gọi Diệp Lăng là thiếu gia.

- Thiếu gia...

Khi Hồ Nụ vợ vội vàng về đến nhà, nàng nhìn thấy Diệp Lăng đang ngủ trong phòng khách, nhưng hẳn ngủ trên một chiếc giường, chiếc giường này Hồ Nụ có thể khẳng định là Diệp Lăng tự mang theo.

Chỉ có thể giải thích kiểu đó vì trước đây, trong phòng khách căn bản không có chiếc giường nào!!

Nhìn Diệp Lăng nằm đúng hình chữ nhất, ngủ mà vẫn rất bá khí, Hồ Nụ không khỏi bật cười, tư thế này của Diệp Lăng nàng sớm đã được nhìn qua.

Chỉ là, đúng lúc này, nàng đột nhiên phát hiện, Lý Nguyệt đang ngủ bên cạnh, gối đầu lên cánh tay Diệp Lăng, nằm cuộn tròn trong lòng hắn.

- Kì lạ? Trước kia không phải Lý Nguyệt tiểu thư rất ghét tiểu gia sao, sao lần này lại đi cùng thiếu gia đến đây. Còn ngủ cạnh nhau thân mật như vậy? Không lẽ...

Hồ Nụ hai mắt sáng rực, nở một nụ cười gian xảo.

- Thiếu gia, người hư quá!

Hồ Nụ hình như hiểu ra điều gì, cười cười, sau đó đi chuẩn bị đồ ăn, nàng muốn trước khi Diệp Lăng tỉnh dậy, chuẩn bị một bàn đầy những món ăn ngon. Nàng tin, sau khi Diệp Lăng tỉnh dậy, nhất định sẽ rất đói.

Còn mối quan hệ mật thiết giữa Diệp Lăng và Lý Nguyệt, Hồ Nụ không cảm thấy có gì cần phản đối, bây giờ đối với nàng mà nói quan trọng nhất vẫn là sức khỏe Diệp Lăng, nàng muốn để Diệp Lăng bổ sung thể lực đã mất.

Sau khi làm xong đồ ăn, Hồ Nụ bỏ mọi thứ vào hộp, đây là chiếc hộp giữ ấm đồ ăn, không phải thứ do Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên làm ra mà chỉ là loại hộp bình thường có thể mua được bất cứ chỗ nào trên cả đại lục.

Sau đó, Hồ Nụ cũng nằm xuống bên cạnh Diệp Lăng, nàng không biết Diệp Lăng định ngủ đến lúc nào, đương nhiên không ngu ngốc ngồi đó đợi hắn tỉnh lại.

Nhưng, chỉ cần Diệp Lăng tỉnh dậy, nàng nhất định biết, đến lúc đó có thể lấy đồ ăn mình đã chuẩn bị ra!

May mà Hồ Nụ không đợi, Diệp Lăng ngủ một mạch đến sáng sớm ngày thứ hai mới tỉnh dậy, nhìn thấy Hồ Nụ nằm bên cạnh, mỉm cười, nhưng vừa nhìn thấy Lý Nguyệt...

- Hừ! Lý Nguyệt, nàng đừng có đè lên tay ra, tay lão tử tê hết cả rồi đây này!

Diệp Lăng trực tiếp rút tay, làm cho đầu Lý Nguyệt bị đập mạnh xuống giường, đau không chịu nổi.

- Tay tê, có cần ta giúp người chặt nó đi không!

Lý Nguyệt lạnh lùng nói.

- Chặt cái đầu nàng, mau cút xuống cho ta...

Diệp Lăng không hề khách khí nói.

- Sau này còn tùy tiện leo lên giường ta, ta sẽ đập nàng xuống đất!

- Hừ, ai thèm, hôm qua chỉ là không có chỗ ngủ nên ta mới phải chen vào mà thôi.

Lý Nguyệt chẳng buồn bận tâm.

-... hai người đều dậy rồi à, ăn bữa sáng trước nhé!

Bên cạnh, Hồ Nụ có chút không hiểu, mối quan hệ giữa thiếu gia và Lý Nguyệt tiểu thư rất cực là như thế nào, xem ra vừa có chút mập mờ lại vừa có giới hạn rõ ràng, không giống như là có chuyện đó.

- Đánh răng rửa mặt nào...

Diệp Lăng nhảy xuống giường, sau đó, chạy vào nhà vệ sinh, ở đây hắn vẫn chưa quen lắm.

Rất nhanh, Diệp Lăng từ trong đó đi ra, ngồi bên bàn thưởng thức bữa sáng thịnh soạn của mình, đây có lẽ không thể coi là bữa sáng, vốn dĩ Hồ Nụ cũng không chuẩn bị nó cho bữa sáng.

- Thiếu gia, ăn chậm thôi, không ai cướp của người đâu!

Hồ Nụ hài lòng nhìn Diệp Lăng ăn thức ăn mình làm, mong muốn của nàng kì thực rất đơn giản, chỉ cần mỗi ngày được ở bên cạnh hầu hạ Diệp Lăng, nhìn hắn vui vẻ là được.

- Không phải, bên trong có một kẻ háu ăn, mặc dù vẫn còn thua xa Bà béo nhưng cũng rất giỏi!

Diệp Lăng vẫn ra sức ăn, tựa hồ như có ai muốn giành với hắn thật vậy.

-?? Bên trong? Bên trong chỉ có Lý tiểu thư, nàng ấy háu ăn sao?

Hồ Nụ có chút nghi hoặc.

Rất nhanh Hồ Nụ có được câu trả lời, đúng là rất háu ăn!!

Sau khi Lý Nguyệt đi ra, không nói câu nào, trực tiếp ngồi trước mặt Diệp Lăng, sau đó dùng tốc độ tên lửa nhét thức ăn vào miệng, tốc độ đó đúng là rất nhanh, dạ dày hình như cũng rất lớn.

Lúc này, Hồ Nụ bắt đầu vã mồ hôi, nàng có chút hoài nghi thức ăn mình chuẩn bị có lẽ không đủ!

Cuối cùng, nhìn bàn thức ăn càng lúc càng vơi, Hồ Nụ chuẩn bị rời đi làm món mới, nếu không cứ tiếp tục thế này, sẽ có chút nguy hiểm, không ngờ Lý Nguyệt tiểu thư lại ăn giỏi đến vậy.

Đúng lúc này

- Ha, no quá! Hồ Nụ, chúng ta ra ngoài đi dạo đi!

Diệp Lăng lau mồm, xoa xoa bụng, sau đó đi ra ngoài.

- Đợi ta với! Ta sắp ăn xong rồi...

Lý Nguyệt cũng nói.

- Không đợi nàng! Nàng cứ tìm chỗ nào đó chơi đi, đừng đi theo ta, đúng rồi, nàng có thể về nhà, ở đây không cần nàng nữa!

Diệp Lăng đột nhiên nhớ ra, Lý Nguyệt bây giờ đã không còn tác dụng, có thể đuổi nàng ta về.

Niệm xong kinh thì không cần hoà thượng, đó chính là hành vi lúc này của Diệp Lăng!

Lý Nguyệt giận đến mức nghiêng răng kèn kẹt, khó chịu nói:

- Người định qua cầu rút ván sao?

- Ừm! Không lẽ, nàng định đi theo ta? Đừng quên, nàng là do ta bắt cóc, bây giờ ta muốn thả nàng, nàng phải mừng mới đúng chứ!

Diệp Lăng rất không có lương tâm nói.

- Ta còn lâu mới muốn đi theo người, chỉ là người cho ta về như vậy, ta rất không vui.

Lý Nguyệt trực tiếp nới, nàng đúng là không muốn đi theo Diệp Lăng, muốn sớm được về nhà, nhưng thấy Diệp Lăng đuổi mình như đuổi ruồi, nàng hơi khó chịu.

Vốn dĩ Lý Nguyệt định theo học tập Diệp Lăng, tìm kiếm đột phá, nhưng nàng phát hiện hình như mình đã đến cực hạn, cứ tiếp tục đi theo Diệp Lăng, võ học đạo cũng chẳng có đột phá gì.

Kì thực quan trọng nhất là, sau khi ra khỏi Tường Không Đế Quốc, Diệp Lăng không còn chỉ đạo Lý Nguyệt nữa, Lý Nguyệt hỏi hắn, hắn cũng chỉ nói qua loa kiểu như “Được, cứ như vậy mà làm”.

Diệp Lăng dự định bồi dưỡng Lý Nguyệt, nhưng chỉ những lúc thuận tiện mà thôi, hơn nữa, hắn đã cho Lý Nguyệt đủ nhiều, người khác cả đời cũng không có cơ hội này.

Chuyện này, Lý Nguyệt cũng hiểu rất rõ, bản thân cũng rất thoả mãn, không muốn Diệp Lăng phải làm gì thêm.

- Vậy nàng cứ chơi loanh quanh ở đây, nếu như lạc đường thì báo tên ta. Ta ở đây rất nổi tiếng.

Diệp Lăng thuận miệng nói, về sau thì hẳn nói thật, hẳn ở đây độ nổi tiếng đúng là rất cao.

Cho dù không xảy ra việc của Hồ tộc tộc trưởng thì độ nổi tiếng của Diệp Lăng cũng không thấp, trải qua việc này, nhất là đêm qua, việc hẳn cứu trị thành công tộc trưởng đã truyền đi khắp nơi, hẳn bây giờ đang là đối tượng được nhiều người bàn luận nhất.

603. Chương 605: Khai Chấn (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 605: Khai chấn (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Đi, thiếu gia, cẩn thận cục đá...

Hồ Nữ cười cười, kéo tay Diệp Lăng đi dạo quanh bộ lạc.

Lý Nguyệt nhìn hai người, cảm thấy mình như kẻ thừa thải, không thể dung nhập vào họ, dường như không có thứ gì có thể xen vào giữa hai người họ.

...

Lý Nguyệt đến Hồ tộc bộ lạc đến ngày thứ mười mà vẫn chưa có ý quay về, tiếp tục mỗi ngày ở cùng Diệp Lăng, chuyện này Diệp Lăng cũng nói qua mấy lần, nhưng đều không thành công, cho nên hẳn cũng không nói nữa.

Trong mười ngày này, Diệp Lăng một lần gặp phải thú nhân trọng bệnh, nổi hừng, chữa trị luôn cho người đó, khiến người ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, đó chính là tại sao không sử dụng một thần y như Diệp Lăng, có bệnh lại cứ phải chạy đến cầu cứu y sư, nhất là những người mắc nan y tạp chứng.

Cho nên, Diệp Lăng mở ngay một Mơ Hồ Đường thứ hai ở Hồ tộc bộ lạc, chuyên chữa bệnh cho các thú nhân.

Việc này khiến danh tiếng của Diệp Lăng ở thú nhân tộc càng lúc càng thêm cao, rất nhiều người đều biết có vị nhân tộc thiếu niên này, hẳn có thể trị liệu được rất nhiều bệnh.

Từ giây phút đó, Diệp Lăng càng lúc càng bận, nhưng, bận là bận, Diệp Lăng vẫn còn rất nhiều thời gian rảnh rỗi, ví dụ buổi tối hoặc sáng sớm.

Nói đến sáng sớm, cũng giống như trước đây, mỗi ngày Diệp Lăng đều ngồi bên bàn dùng bữa sáng, xem Hồ Nữ luyện công, vừa ăn vừa chỉ đạo võ kĩ.

Nhưng bây giờ có thêm một Lý Nguyệt, dù sao cũng là thuận tiện, hẳn chỉ đạo luôn Lý Nguyệt, khiến Lý Nguyệt được lợi không ít!

Điều khiến Lý Nguyệt vui nhất và cũng kinh ngạc nhất đó là thực lực Hồ Nữ, so với lúc chiến đấu cùng Hồ Nữ, nàng phát hiện thực lực Hồ Nữ lúc này đã vượt xa mình, cũng chính là nói, Hồ Nữ có thực lực thiên cấp.

Vốn dĩ, Lý Nguyệt chỉ là muốn dùng đối chiến nâng cao thực lực chiến đấu của mình, bây giờ nàng càng thêm vui, bởi vì như vậy không chỉ nâng cao năng lực thực chiến mà còn có thể đột phá bản thân.

Đối chiến với đối thủ cường đại hơn mình, rất dễ đột phá, tất cả mọi người đều biết đạo lý này!!

Cũng chính là nguyên nhân này, mỗi ngày trước cửa nhà Hồ Nữ, khi Diệp Lăng còn đang ăn bữa sáng, Lý Nguyệt và Hồ Nữ lại chiến đấu với nhau, kịch liệt đến nỗi khiến người khác không khỏi hoài nghi rằng họ không phải đang trao đổi võ thuật mà là kẻ thù sinh tử của nhau.

Bản thân họ cũng không lưu thủ, trừ phi là đòn tất sát, cả hai đều không do dự công kích đối phương, rèn luyện kiểu đó giúp đỡ cho việc thăng cấp của họ rất nhiều.

Về việc bị thương thì làm thế nào? Không cần họ phải nghĩ, vì đã có Diệp Lăng xử lý, với y thuật của Diệp Lăng, có thể giúp họ hồi phục trong một thời gian ngắn, cho dù có là trọng thương thì cũng rất nhanh hồi phục.

Chút thương này, Diệp Lăng cũng chẳng xót xa, bởi vì hắn biết bây giờ bị thương là để sau này bớt nguy hiểm, bây giờ hắn còn có thể chăm sóc họ, sau này thì không thể nói chắc.

Hôm nay, Diệp Lăng cũng giống như mọi ngày, tạm thời dừng địa điểm gần đó làm Mơ Hồ Đường, dù sao nơi này cũng chỉ có ba người hắn sống, phụ thân Hồ Nữ rất ít khi về.

Cho dù Hồ tộc tộc trưởng quay về, nhìn thấy Diệp Lăng cứu trị tộc nhân ở đây, hắn sẽ ngăn cản sao? Ứng hộ còn không kịp ấy chứ.

- Người bệnh à?

Diệp Lăng nhìn vị khách đầu tiên, cũng là người đầu tiên đến, nhíu mày hỏi.

- Người mới có bệnh!

Người kia lập tức phản bác.

- Ồ, vậy thì người tiếp theo!

Diệp Lăng hô lên một cách dứt khoát.

-...

Người kia trầm mặc, gơ tay định đánh hắn.

Đó là một phụ nữ, hơn nữa còn là một con hồ ly tinh, một con hồ ly tinh vô cùng xinh đẹp!!

- Hồ ly tinh người định làm gì vậy, không có bệnh thì đứng sang một bên, đừng làm phiền ta.

Diệp Lăng thấy Hồ ly tinh không tránh đường, lập tức nhắc nhở.

- Hừ! Ta đến, mà người không định thể hiện một chút à?

Hồ ly tinh có chút không vui hỏi

- Thể hiện cái gì? Người có bệnh thì ta xem bệnh cho người, người không có bệnh thì đừng gây chuyện, ta đang bận lắm đây.

Diệp Lăng thuận miệng nói, lắc lắc tay khó chịu, ra hiệu cho Hồ ly tinh trước mặt mau rời đi.

- Vậy để ta giúp người, dù sao ta bây giờ cũng không có việc gì làm.

Hồ ly tinh đảo đảo mắt, ra quyết định.

- Được! Tốt nhất tìm thêm vài người nữa, có những việc, ta không cần phải đích thân ra tay, nói là các người biết.

Diệp Lăng cũng không từ chối, nếu là người khác có lẽ hắn sẽ hoài nghi có thể giúp được hay không, nhưng Hồ ly tinh trước mắt, tuyệt đối không cần hoài nghi.

Bởi vì nàng ta là

- Nhã Điển Na, về rồi sao? Lần này vất vả cho người rồi, nhờ người chăm sóc thiếu gia.

Hồ Nữ và Lý Nguyệt đánh xong, tắm rửa rồi chạy đến giúp đỡ, kết quả nhìn thấy Hồ ly tinh trước mặt Diệp Lăng, lập tức lên tiếng chào hỏi.

Lúc này, Hồ Nữ cảm thấy Nhã Điển Na không còn đáng ghét như trước nữa, dù sao Nhã Điển Na cũng chăm sóc Diệp Lăng cả quãng đường, cũng là có công lao.

- Không vất vả, thiếu gia tự mình lo được, tác dụng của ta cũng không phát huy được nhiều.

Nhã Điển Na lắc lắc đầu, không dám nhận công lao về mình, bởi vì nàng cảm thấy mình chẳng có mấy tác dụng.

Nếu như nói nhờ kế hoạch nàng đưa ra mới thành công, vậy thì Nhã Điển Na nhất định không khiếm tốn, đây là đặc điểm của thú nhân, không giả tạo!!

- Người đã làm việc nên làm, hơn nữa những việc khác cũng không cần đến người, công lao khẳng có phần người, những thứ khác, vốn dĩ đã không thể không chế.

Hổ Nộ cười nói.

Đối với Nhã Điển Na, yêu cầu ban đầu của nàng là nhờ Nhã Điển Na đưa Diệp Lăng đến Tường Không, những việc tiếp theo cũng không dự định cần Nhã Điển Na can thiệp.

Hổ Nộ chỉ cần Nhã Điển Na chăm sóc Diệp Lăng là được, đừng để họ xảy ra chuyện!

- Đây là việc ta nên làm, cũng chẳng phải công lao gì...

Nhã Điển Na lắc lắc đầu, cự tuyệt công lao, nàng còn cảm thấy mình chưa giúp được gì.

Cho nên, bây giờ nàng phải nỗ lực, giúp Diệp Trần chữa bệnh cho tộc nhân của mình, như vậy mới bù đắp được sự vô dụng trước kia.

- Người chính là Nhã Điển Na?

Lý Nguyệt lúc này cũng xuất hiện, nghe hai người Hổ Nộ nói chuyện, nàng lập tức nhận quay sang Nhã Điển Na, dùng ánh mắt kì quái nhìn đối phương, cũng không hiểu là nàng đang nghĩ gì.

- Vâng, Lý Nguyệt tiểu thư, không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong tình huống này.

Nhã Điển Na lễ phép nói, lúc này, Lý Nguyệt đã không còn là người nàng muốn mưu hại.

- Ta cũng không ngờ! Là người dạy tên ngốc này theo đuổi ta?

Lý Nguyệt lạnh lùng nhìn Nhã Điển Na,

- Chuyện này...!

Nhã Điển Na có chút ngại ngùng nói, lúc này, nàng đang ở thể yếu, ai bảo nàng mưu hại bọn Lý Nguyệt, bây giờ người ta hưng binh hỏi tội thì biết làm thế nào.

604. Chương 606: Thuần Khiết Đại Bị Đồng Miên (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 606: Thuần khiết đại bị đồng miên (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Hừ! Người giỏi lắm, bảo hần tự mình xử lý cùng lắm là bắt cóc ta, hoặc trực tiếp cướp Thiên cơ giáp của ta! Bây giờ ta thực sự không biết nên cảm tạ người hay nên hận người!!

Lý Nguyệt biểu tình có chút phức tạp.

Nếu như nói, không có chuyện Diệp Lăng theo đuổi Lý Nguyệt, Lý Nguyệt đã không bị Diệp Lăng làm cho “tổn thương”, mặc dù nàng không trách Diệp Lăng, nhưng ít nhiều cũng có chút oán giận, dù sao cũng là bị Diệp Lăng lừa mất tình cảm.

Nhưng nếu như nói không có những chuyện này, vậy thì nàng đã không ở đây, không cùng Diệp Lăng chiến đấu với Tham Lang quân đoàn, không được Diệp Lăng chỉ đạo, và cũng không có thành tựu hiện tại.

Cái này gọi là một mất một còn, khiến nàng rất mâu thuẫn!!

Có lẽ, cho dù không được, Lý Nguyệt vẫn cảm thấy bị lừa tốt hơn một chút, bởi vì chí ít có được một kỉ niệm đẹp mà cả đời này nàng không thể nào quên được.

- Bất luận người hận hay là cảm tạ ta, ta vẫn sẽ làm như vậy, xin lỗi!

Nhã Điển Na cười cười, tỏ ra rất hào hiệp, chứ không vì thái độ của Lý Nguyệt mà thay đổi gì.

- Các nàng còn nói gì nữa, mau đi làm việc đi, không lẽ muốn ta một mình mệt chết?

Diệp Lăng đứng lúc này lên tiếng, làm cho Nhã Điển Na và Lý Nguyệt phải nhìn nhau cười, nụ cười xoá tan mọi ân oán, sau đó chạy vào lều giúp Diệp Lăng làm việc.

- Lý Nguyệt, nàng giúp ta mở bắp chân người này, ở vị trí đó, cẩn thận chút, đừng làm tổn thương kinh mạch hay xương cốt, sau đó moi cục u ra.

- Nhã Điển Na... nàng xem cái này trước...

-...

Nhã Điển Na vốn đang rất sốt ruột chờ được giao nhiệm vụ, nhưng một câu nói của Diệp Lăng khiến tâm trạng hưng phấn trong này lập tức biến thành thất vọng.

- Thiếu gia, ta cũng muốn giúp, bảo ta đứng nhìn không phải là quá lãng phí sao!

Nhã Điển Na nhìn Diệp Lăng đang bận rộn giúp bệnh nhân châm cứu, có chút đáng thương nói.

- Nàng cứ xem cái đó trước, bây giờ không cần nàng giúp, hơn nữa nàng cũng không biết! Học trước đã...

Diệp Lăng dứt khoát nói.

Muốn giúp được Diệp Lăng, chí ít phải biết một chút, Lý Nguyệt trong quân đội đã học qua một chút về trị liệu khẩn cấp, cho nên không cần dạy cũng biết, trải qua mấy ngày này, nàng cũng thuần thục hơn rất nhiều.

Hồ Nộ? Từ nhỏ đã theo Diệp Lăng, giúp hắn làm mọi chuyện nên từ nhỏ đã biết!

- Ồ, biết rồi...

Nhã Điển Na chỉ có thể gật gật đầu, sau đó chăm chú đọc sách, với sự thông minh của nàng, chỉ cần đọc qua một lần là biết, cho nên độ khó không lớn.

Diệp Lăng vì biết điểm này, cho nên mới để Nhã Điển Na giúp mình!

Đợi Nhã Điển Na thuần thục, những thứ khác cho dù nàng không biết, chỉ cần Diệp Lăng chỉ đạo một chút, nàng sẽ hiểu!

Đúng như Diệp Lăng dự liệu, Nhã Điển Na quả nhiên học rất nhanh, ban đầu nàng chỉ làm công việc trợ thủ, giúp Diệp Lăng trị liệu bệnh nhân.

Sau khi có người giúp đỡ, tốc độ chữa trị của Diệp Lăng cũng nhanh hơn rất nhiều, chỉ là với tốc độ này vẫn chưa thể khám bệnh cho tất cả mọi người, còn có rất nhiều người phải đợi đến ngày mai, mà ngày mai vẫn còn những người khác nữa đến.

Đợi thông tin truyền đi, tin rằng tương lai càng lúc càng có nhiều bệnh nhân đến khám bệnh, Diệp Lăng muốn giúp hết là không thể, hắn cũng biết điểm này, ví dụ Thánh Thành, nếu như tiếp tục ở lại đó, thì bây giờ có lẽ cũng sẽ có rất nhiều người đến cầu chữa Diệp Lăng.

Cho nên, Diệp Lăng sẽ kết thúc khi nào cần kết thúc, bây giờ khám được bao nhiêu thì khám bấy nhiêu!

- Thiếu gia, người định khám ở đây đến bao giờ? Nếu như người quyết định ở lại, ta cũng không có ý kiến gì.

Tối hôm đó, Nhã Điển Na bò đến bên cạnh Diệp Lăng, lúc này, không chỉ có một mình nàng mà cả ba người Diệp Lăng đều mệt đến mức không thể đứng dậy được.

Lúc này, bốn người đang nằm cạnh nhau trên một chiếc giường trúc, may mà cả bốn người họ đều không quá lớn, nhất là Hồ Nụ vẫn còn bé xiu nên chiếc giường trúc miễn cưỡng đủ cho bốn người.

- Ta sẽ không ở đây lâu đâu, đợi các người tiến vào Thú thần chi thành, ta sẽ đi, có lẽ là khoảng tháng sau.

Diệp Lăng thuận miệng nói.

Thú thần chi thành? Lý Nguyệt lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, nhìn Diệp Lăng có chút hoài nghi.

- Đúng rồi, suýt nữa thì quên, bọn ta mà vào Thú thần chi thành thì phải mười năm nữa mới ra được, thiếu gia, người không nhớ bọn ta sao?

Nhã Điển Na cười hỏi.

- Có! Ta sẽ rất nhớ Hồ Nụ.

Diệp Lăng nói.

- Vậy còn ta thì sao?

Nhã Điển Na truy vấn.

- Nàng cái gì?

Diệp Lăng hỏi.

- Người có nhớ ta không?

- Không!

Diệp Lăng trả lời rất dứt khoát, hoàn toàn không cần nghĩ, chứng tỏ đây chính là suy nghĩ chân thực nhất của hắn.

-...

Nhã Điển Na trầm mặc, nàng biết sẽ có kết quả này.

- Mười năm thời gian dài quá, thiếu gia, hay là ta không đi nữa.

Hồ Nụ buồn buồn nói.

Nhã Điển Na biết Hồ Nụ sẽ nói vậy, đây có lẽ chính là nguyên nhân khiến Diệp Lăng nhớ nàng nhất, nếu như đổi thành nàng, nàng sẽ không vì Diệp Lăng mà từ bỏ cơ hội này.

Thú thần chi thành, cơ hội đó chỉ có một lần, sau khi từ đó đi ra, nhất định trở thành một trong những nhân vật quan trọng nhất của thú nhân bộ tộc, hơn nữa quan trọng nhất là có thể tăng cường thực lực.

Trong thú nhân bộ tộc, tăng gia thực lực kì thực chính là gốc rễ để trở thành nhân vật quan trọng, thực lực yếu ớt trên cơ bản không thể trở thành nhân vật quan trọng, bởi vì không có ai tôn kính họ.

- Mười năm đúng là dài thật, ta cũng không nhớ.

Diệp Lăng gật gật đầu, hắn cũng rất muốn giữ Hồ Nụ lại, đừng đi Thú thần chi thành gì đó nữa.

- Không được! Không lẽ các người đã quên những gì thoả thuận trước kia sao, Thái Nhã đã nhận lời tộc trưởng!

Nhã Điển Na lập tức nhắc nhở.

-...

Hồ Nụ trầm mặc, nàng vẫn còn nhớ chuyện này, đã đồng ý thì không thể nuốt lời, lúc này nàng cũng chỉ là nói vậy mà thôi.

- Chúng ta chỉ là nói vậy, không được sao? Đúng là nhiều chuyện!

Diệp Lăng trực tiếp nói.

-...

Nhã Điển Na trầm mặc.

Lý Nguyệt mỉm cười, sau đó đặt cằm lên cánh tay, cứ nằm như vậy nhìn về phía trước, hình như đang suy nghĩ điều gì.

- Lý Nguyệt nàng đang nghĩ gì vậy?

Diệp Lăng vừa hay nhìn thấy cảnh này, thuận miệng hỏi.

- Ta đang nghĩ, chúng ta ở cùng nhau như vậy có phải rất kì lạ không, vốn dĩ ta với ngươi là đối lập, bây giờ lại cùng nằm trên một chiếc giường...

Lý Nguyệt cười cười nói.

Không sai, cảnh tượng này đúng là rất kì lạ, bốn người vốn dĩ không hề ở cùng nhau, Diệp Lăng và Hồ Nộ còn đỡ, nhưng Lý Nguyệt và Nhã Điển Na thì không phải vậy, nhất là Lý Nguyệt!

Kết quả này, tin rằng trước đó không ai có thể ngờ đến.

Nhưng, cảnh tượng này xem ra cũng không tệ, vừa hài hoà lại vừa đẹp đẽ...

- Duyên là một thứ rất thần kì, có thể kéo hai người không tương tự lại với nhau, cũng có thể kéo hai người đối lập lại với nhau.

Diệp Lăng cảm khái nói, thế sự khó đoán, nói tóm lại đều là duyên.

Duyên, vừa là duyên của duyên phận nhưng cũng là duyên của nhân duyên!

605. Chương 607: Thuần Khiết Đại Bị Đồng Miên (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiêu Tiêu Sinh

Chương 607: Thuần khiết đại bị đồng miên (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Đúng vậy, rất thần kì! Không biết ngươi và Hoàng thượng có thể ở bên nhau hay không, nếu như có thể, vậy ta in thế giới này cái gì cũng có thể xảy ra!

Lý Nguyệt nói.

- Ta và Hoàng thượng? Ồ, ngươi nói Triệu Nhã Nhu hả! Cái đó thì không thể, nàng ấy đã hình thành nhân duyên, khiến chúng ta căn bản không thể ở cùng nhau, đó cũng là duyên!

Diệp Lăng thuận miệng nói.

- Cái đó thì không thể nói trước được... Hai người kì thực chưa thực sự đối lập với nhau, nếu không tại sao lúc đó ngươi không giết luôn nàng ta, đừng nói ngươi không giết người, mười mấy vạn Tham Lang quân ngươi còn giết được, muốn giết Hoàng thượng, dễ như trở bàn tay.

Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng, bộ dạng bình thản như không, khiến người ta không thể đoán được rốt cục nàng có ý gì.

- Chúng ta đúng là chưa từng chính thức đối lập, ta với nàng ấy cũng chưa đến mức muốn dồn đối phương vào chỗ chết. Nhưng, nếu muốn giết nàng ấy thật, cũng không phải việc dễ dàng gì, nàng đừng coi thường Triệu Nhã Nhu!

Diệp Lăng lắc đầu nói.

- Thiếu gia, hai người nói chuyện đó làm gì, lãng phí thời gian và tinh lực, chỉ bằng ngủ một giấc còn thực tế hơn.

Hổ Nộ đã bắt đầu buồn ngủ, nàng không muốn nghe chuyện giữa Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu, bởi vì nàng cảm thấy đó là một câu chuyện vô nghĩa. Diệp Lăng và Thất công chủ quan hệ có không bất ổn thì hẳn cũng không cùng với Triệu Nhã Nhu, Triệu Nhã Nhu giết chết cha mình, huynh đệ tỷ muội của mình, đó không phải cũng là phụ thân, huynh đệ tỷ muội của Thất công chủ sao.

Giữa họ vốn dĩ đã tồn tại một mối thâm thù không thể nào hoá giải, không thể ở cùng nhau, mà Diệp Lăng lại cùng Thất công chủ, nghĩ là giữa hắn và Triệu Nhã Nhu cũng có một mối thâm thù.

Cho nên, nói thêm cũng là vô ích!

- Ủm, ta cũng phải đôi ngủ đây!

Diệp Lăng nói xong câu đó lập tức lăn ra ngủ khiến cả ba cô gái đều cảm thấy hết sức bất ngờ, nhưng vẫn có thể hiểu được. Hôm nay là một ngày vất vả, công việc của họ nhẹ nhàng hơn Diệp Lăng rất nhiều mà giờ này cũng phải bỏ ra, nói Diệp Lăng.

- Mọi người đều mệt rồi! Về phòng nghỉ đi!

Hổ Nộ nói với Lý Nguyệt và Nhã Điển Na, ý bảo họ có thể rời đi, chỉ là, bản thân nàng chẳng thấy động đậy, vẫn nằm im bên cạnh Diệp Lăng.

- Người cũng mệt rồi, đi thôi!

Nhã Điển Na nói.

Lúc này, Lý Nguyệt cũng đã đứng dậy, chuẩn bị đi tìm chỗ ngủ.

- Ta ở lại với thiếu gia, trước đây hai chúng ta vẫn ngủ cùng nhau, nhưng một tháng nữa, chúng ta lại phải chia tay, ta muốn tranh thủ chút thời gian...

Hổ Nộ yếu ớt đảo trả.

Lúc này Hổ Nộ đang nhớ về thời gian ở trong Diệp Trạch. Diệp Lăng sau khi biết phải chia tay với Hổ Nộ cứ nằng nặc bắt nàng ngủ cùng.

Hổ Nộ còn nhớ, lúc đó, Diệp Lăng ôm lấy nàng, cảm giác ấm áp đó khiến nàng thấy rất yên lòng!

Tình huống bây giờ cũng chẳng khác gì lúc đó, nàng rất muốn thử lại cảm giác ấy một lần nữa...

Chỉ có điều, Lý Nguyệt trầm mặc một lúc, sau đó lại nằm xuống, ngủ trên chiếc giường trúc, Nhã Điển Na trực tiếp nằm im bất động.

- Các người đây là...

Hổ Nộ ngạc nhiên nhìn hai cô gái.

- Chỉ người được phép ngủ cùng thiếu gia còn chúng ta thì không được sao? Một tháng sau, ta cũng phải đi Thần thú chi thành, cũng mười năm sau mới quay lại!

Nhã Điển Na trả lời.

- Ta chỉ không muốn các người làm gì hắn, có làm thì cùng làm!

Lý Nguyệt anh dũng nói.

- ...

Thế là bốn người Diệp Lăng cùng nhau ngủ trên một chiếc giường trúc, bên cạnh là Tiểu Nhụy đứng im bất động, cứ như vậy qua một đêm.

Đêm hôm đó, Diệp Lăng cứ cảm thấy mình như bị mấy ngọn núi đè, kết quả hẳn tình dậy đúng là đang bị người khác đè thật...

Từ hôm đó trở đi, gần như ngày nào bốn người Diệp Lăng đều ở cùng nhau, ban ngày trị liệu cho bệnh nhân, ban đêm cùng ngủ, bốn người đắp chung một chăn, ài, đương nhiên, là kiểu “đắp chung một chăn” thuần khiết.

Quãng thời gian này, mỗi ngày Hồ Nộ đều muốn trôi qua thật chậm, để mình có thể tiếp tục bên cạnh thiếu gia, nhưng càng muốn nó chậm, thời gian lại càng trôi nhanh hơn.

Rất nhanh, thời gian đã đến, một tháng cứ thế trôi qua!

Hồ Nộ và Nhã Điển Na đã đến lúc phải đi Thần thú chi thành, trước đó một ngày, Hồ tộc bộ lạc cử hành một buổi lửa trại vô cùng hoành tráng, trừ việc tiễn Hồ Nộ và Nhã Điển Na đi Thần thú chi thành, còn thuận tiện tiễn luôn Diệp Lăng.

Diệp Lăng chuẩn bị rời đi cùng một ngày, đến Chu Tước đế quốc!

Trong một tháng này, Diệp Lăng nhận được thư từ Diệp Thành, bên trên có “thủ lệnh” của mẹ hắc Long An Kỳ, bảo hắc trước tháng mười năm nay phải đến Chu Tước hoàng thành Long thành.

Bây giờ đã sắp vào tháng tám, có lẽ đã đến lúc phải động thân!

Chuyện này, bọn Hồ Nộ đều biết, mà Lý Nguyệt cũng biết, nhưng Diệp Lăng đã đạt thành hiệp nghị với Lý Nguyệt, sau khi Lý Nguyệt quay về Tường Không đế quốc, không được nói hành tung của hắc cho bất cứ ai.

Vốn dĩ Lý Nguyệt định tranh thủ cơ hội này, cùng Diệp Lăng đến Chu Tước đế quốc, để xem xem nó thế nào, nằng chưa bao giờ được thăm thú quốc gia đối địch.

Nhưng, cũng chính vì là quốc gia đối địch nên Lý Nguyệt mới không thể đi cùng Diệp Lăng, nằng nhất định sẽ bị người của Chu Tước đế quốc phát hiện, đến lúc đó nhất định không cho nằng quay về.

Nếu như nằng đi một mình, khả năng bị phát hiện là rất thấp, nhưng đi cùng một mục tiêu lớn như Diệp Lăng, nằng không thể nào không bị phát hiện.

Diệp Lăng đến lúc đó sẽ cùng Long Cát công chúa cùng những người khác gặp mặt, nếu như Lý Nguyệt ở bên cạnh hắc, vậy không phải sẽ bị người ta điều tra lập tức sao!

Vốn dĩ, Diệp Lăng cũng không muốn đi Chu Tước đế quốc, hắc không thích bên đó, đi gặp Long Cát công chúa còn có thể, nhưng gặp xong bọn Hoàng thái hậu thì đúng là có chút đau đầu, cá nhận gặp gỡ không sao, nhưng sợ nhất là họ lại tuyên bố gì đó.

Chỉ là, Diệp Lăng không thể cự tuyệt Long An Kỳ, kì thực hắc cũng biết, Long An Kỳ bảo hắc đi, chủ yếu là muốn hắc gặp mình, tìm cơ hội gặp mình.

Từ sau khi rời khỏi Diệp thành, hắc đã có hơn một năm không gặp Long An Kỳ, Diệp Lam Vũ còn gặp qua một lần, Long An Kỳ thì chưa lần nào, điều này khiến Long An Kỳ rất không quen, trong lòng muốn được gặp lại con trai bảo bối của mình.

Mà Long An Kỳ biết, nếu như lần này không gọi Diệp Lăng về, vậy thì Diệp Lăng sẽ còn ở bên ngoài chơi thêm vài năm nữa mới chịu quay lại, cũng chính là nói bản thân phải đợi thêm mấy năm nữa mới được nhìn thấy con trai bảo bối.

Đó không phải điều Long An Kỳ muốn!

Đồng thời, Long An Kỳ đến Chu Tước đế quốc, Diệp Thành Thiên cũng sẽ đi cùng, lần này ý nghĩa không giống như những lần trước, cả nhà nhân số càng đông càng tốt, mà Diệp Thành Thiên và Long An Kỳ nhất định phải đi.

Bất luận thế nào, Diệp Lăng và Hồ Nộ trước khi rời khỏi Hồ tộc bộ lạc đều trải qua một buổi tối vui vẻ.

Đêm hôm đó, Diệp Lăng mới biết thì ra Hồ tộc bộ lạc vui như vậy, lửa trại có rất nhiều thứ đặc biệt, Diệp Lăng và Hồ Nộ, Lý Nguyệt, Nhã Điển Na đều vui chơi đến mệt mới thôi.

606. Chương 608: Thuần Khiết Đại Bị Đồng Miên (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 608: Thuần khiết đại bị đồng miên (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đêm hôm đó, họ vui chơi thả cửa, chơi đến tương đối điên, Diệp Lăng còn đem mấy cây pháo hoa mà hấn vẫn luôn cất kỹ ra phóng, pháo hoa mỹ lệ trong nháy mắt hấp dẫn nhãn cầu của tất cả mọi người.

Cuối cùng, bốn người Diệp Lăng lại như mọi ngày, cùng nhau ngủ trên một chiếc giường lớn, trải qua đêm cuối cùng bên nhau.

- Thiếu gia, ta đi đây!

Hồ Nộ nhìn Diệp Lăng, lại một lần nữa diễn màn kịch phân ly mùi mẫn.

- Ủm! Cẩn thận chút, Tiểu Nhụy sẽ bảo vệ nàng! Cả con sư tử nhỏ này cũng sẽ đi theo nàng...

Diệp Lăng gật gật đầu, căn dặn.

Diệp Lăng không hiểu tại sao, cứ cảm thấy Hồ Nộ lần này đi Thần thú chi thành sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng đó chỉ là cảm giác, hấn cũng không biết chuẩn hay không chuẩn.

Để ngăn không cho tình huống ngoài ý muốn xuất hiện, Diệp Lăng quyết định để Tiểu Nhụy bảo vệ Hồ Nộ, mặc dù, Hồ Nộ đã là Thiên cấp cao thủ, nhưng có thêm một trợ thủ cũng không phải chuyện xấu.

Tiểu Nhụy có thể bảo vệ nàng hai bốn trên hai bốn tiếng, có thể không ăn không ngủ, là một vệ sĩ tuyệt vời!

Trải qua rất nhiều lần nâng cấp, Tiểu Nhụy bây giờ đã có thêm rất nhiều công năng cường đại, nàng có thể một mình hoàn thành những nhiệm vụ phức tạp, không cần người khác đứng bên cạnh chỉ huy nữa.

Quan trọng nhất là, nếu như có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Tiểu Nhụy có thể phát tín hiệu cầu cứu đến Diệp Lăng, phạm vi tín hiệu này, dù Diệp Lăng có ở chân trời góc bể cũng vẫn nhận được.

Đây là một trong những biến hoá của Tiểu Nhụy sau khi thăng cấp!

Vốn dĩ Hồ Nộ kiêu gì cũng không chịu để Tiểu Nhụy theo mình, nàng cảm thấy Diệp Lăng mới là người cần bảo vệ, nhưng Diệp Lăng rất kiên quyết, cho nên nàng cũng không biết phải làm thế nào.

Đồng thời, Hồ Nộ cũng biết, ở đại lục này, không có mấy người đối phó được với Diệp Lăng, năng lực tự bảo vệ mình của Diệp Lăng tuyệt đối cường hãn.

Về phần sư tử nhỏ, để nó đi theo Hồ Nộ thì thực không phải ý của Diệp Lăng, mà phần nhiều là ý nguyện của sư tử nhỏ.

Cũng không hiểu vì sao, sư tử nhỏ vừa nhìn thấy Hồ Nộ đã thấy sợ hãi, run run rẩy rẩy đứng một bên nhìn Hồ Nộ, Diệp Lăng chưa nhìn thấy cảnh tượng ấy bao giờ.

Sư tử nhỏ hình như rất kính nể Hồ Nộ, điều này khiến người ta không sao hiểu nổi.

Nếu như nói sư tử nhỏ nể sợ thực lực Hồ Nộ, hình như có chút nói không thông, Hồ Nộ thực lực dù mạnh, nhưng khí thế vẫn chưa thể hiện ra ngoài, kém hơn nhiều sát khí có được lúc chiến đấu với Lý Nguyệt mà không thấy sư tử nhỏ kính nể Lý Nguyệt.

Nếu như nói Hồ Nộ là Hồ tộc, vậy thì càng thêm vô nghĩa, Hồ tộc tộc trưởng là người mạnh nhất Hồ tộc, lúc hấn đến, sư tử nhỏ đến nhìn còn không buồn nhìn đối phương.

Thực sự khiến người ta nghĩ không ra?

Không lẽ sư tử nhỏ có ý gì với Hồ Nộ? Nó coi Hồ Nộ như dã thú bình thường? Diệp Lăng tà ác nghĩ, nhưng sau đó đi xác nhận việc này, khiến hấn có chút bất ngờ là, sư tử là loài lương tính.

Biến dị sư tử này căn bản không phân chia giới tính, nên suy nghĩ tà ác đó lập tức bị phủ nhận!!

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Lăng vẫn nghĩ không thông, cho nên, hấn không nghĩ nữa!!

...

- Thiếu gia, có thể hát cho ta nghe một bài không.

Những giây phút cuối cùng, Hồ Nộ cười hỏi.

- Không, khó nghe lắm!

Diệp Lăng lắc đầu, hẳn bây giờ không thích ca hát.

- Vậy thì đàn một bài!

Hồ Nộ đưa ra yêu cầu thứ hai.

- Được! Thích bản nào?

Cái này thì Diệp Lăng không cự tuyệt, nhưng Lý Nguyệt bên cạnh lập tức phản đối.

- Đừng, Thái Nhã, không lẽ muốn chúng ta đi gặp Minh thần đại nhân sao? Diệp Lăng hẳn nếu như không cẩn thận đánh ra kiểu lần trước, bọn ta không phải chết chắc sao!!

-...

...

Tiến Hồ Nộ và Nhã Điển Na nhập ngũ, lại tiến Lý Nguyệt lên đường, Diệp Lăng cũng từ biệt mọi người, hẳn chuẩn bị ngồi xe ngựa về Chu Tước đế quốc, hẳn không muốn lại bị lạc đường.

- Thiếu gia, người đi cẩn thận, chúng ta cũng sẽ nhớ người! Nhớ thường xuyên về chơi nhé!

- Thiếu gia!

-...

Diệp Lăng không ngờ lúc mình đi, Hồ tộc bộ lạc lại có bao nhiêu người đến tiễn hẳn, hình như còn đông hơn cả lúc tiễn bọn Hồ Nộ, tràng diện cũng cảm động hơn.

Không hay không biết, ở đây Diệp Lăng đã gây dựng được uy vọng cho riêng mình, rất nhiều người thích hẳn, yêu quý hẳn!!

Không chỉ là Hồ tộc bộ lạc, không chỉ là Ly tộc Hồ tộc hai bộ lạc, còn có những bộ lạc khác, nhưng bộ tộc khác, phàm là được Diệp Lăng trị liệu, đều vĩnh viễn ghi nhớ ân huệ của hẳn.

Thú nhân khác nhân tộc, họ sẽ ghi nhớ ân huệ một người cả một đời, hơn nữa tuyệt đối là giọt nước chi ân dũng tuyên trương báo!!

Sau này nếu như Diệp Lăng có việc gì, đám thú nhân này nhất định sẽ liều mạng đi giúp hẳn!

Diệp Lăng vận khí hình như rất không tệ, không có chỗ nào mà hẳn không được người ta tôn kính, được một đám người cảm ân!

Lần này, Diệp Lăng rất nhẹ nhõm, một mình tự do tự tại, đến cái đuôi xinh đẹp Tiểu Nhụy cũng không còn, chỉ là, càng như vậy, tỷ lệ phát sinh tình huống bất ngờ càng lớn.

Từ Hồ tộc bộ lạc đến Chu Tước đế quốc, cần một tháng lộ trình, nếu như đi chuyển liên tục, mười ngày là đến, nhưng Diệp Lăng không vội, cho nên cứ từ từ đi, thuận tiện nhìn ngắm phong cảnh, ngao du nhân gian.

Bởi vì Diệp Lăng không thể đi qua Tường Không, nên hẳn phải vòng qua Ngải La đế quốc, nhưng chỉ là mượn một phần đường mà thôi, cho nên, không thể xảy ra chuyện gì.

Diệp Lăng và Ngải La đế quốc không có mâu thuẫn, cho dù bị người ta nhận ra cũng không làm khó hẳn.

Hôm nay, Diệp Lăng đến một tiểu thành không mấy nổi bật của Ngải La đế quốc, tiểu thành mặc dù nhỏ, nhưng ngũ tạng đầy đủ, cần gì có vậy.

Diệp Lăng sau khi xuống xe ngựa, trả tiền, cho mã phu quay về, còn hẳn một mình tản bộ trong tiểu thành.

Cả quãng đường, Diệp Lăng đều như vậy, mỗi lần đến một địa điểm mới hẳn lại đổi một lần xe ngựa, đây cũng là để người khác không lần ra tung tích hẳn, đồng thời cũng khiến hẳn tự do hơn.

Đương nhiên, nơi đổi đều phải có xe ngựa, sau này xuất phát, hẳn sẽ tìm một chiếc xe khác tiếp tục đi Chu Tước đế quốc, dù sao kết quả đều như nhau.

Sự có mặt của Diệp Lăng không mang lại quá nhiều biến hoá cho tiểu thành, cho dù hẳn ăn mặc có chút hoa lệ, nhưng còn nhiều người hoa lệ hơn hẳn, lưu lượng người qua lại tiểu thành này tương đối lớn, mỗi ngày đều có rất nhiều người đi qua.

Diệp Lăng đi một vòng quanh tiểu thành, sau đó tìm mấy điểm ăn nhẹ, cuối cùng, hẳn tay cầm mấy xiên thịt nướng, vừa ăn vừa tìm chỗ ở.

- Lũ ăn mày chết tiệt, cút xa ta ra!!

Trước mặt Diệp Lăng đột nhiên bay đến một vật thể bất minh, đi theo nó là những tiếng chửi bới khó chịu, Diệp Lăng nhanh chân né sang một bên, tránh khỏi vật thể bất minh.

607. Chương 609: Cái Tắt (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 609: Cái tắt (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Panh!

Tiếng vật nặng rơi xuống, có phần hơi thê thảm.

-...

Lúc này, Diệp Lăng mới phát hiện, mình đã sai, đáng lẽ hẳn không nên tránh vật thể bất minh đó mà phải đỡ lấy nó.

- Ôi, lão nhân gia, người không sao chứ?

Vật thể bất minh là một lão nhân, Diệp Lăng lập tức chạy lại hỏi, tiện thể kiểm tra luôn thân thể lão nhân.

- Ta không sao, vị tiểu gia này, có thể cho ta chút gì ăn không, lâu lắm rồi ta chưa được ăn gì.

Lão nhân nhìn thấy xiên thịt trong tay Diệp Lăng, nhỏ nước miếng, cách nói chuyện cũng không còn thê thảm, hình như đã quên mất vết thương trên người.

- Cho người!

Diệp Lăng không chút do dự, đưa xiên thịt trong tay cho lão nhân, lão nhân sau khi nhận được xiên thịt, lập tức ngoạm những miếng lớn, nhét đầy miệng mình.

- Người ăn chậm thôi, cẩn thận nghẹn!

Diệp Lăng nhìn thấy cảnh tượng đó, tốt bụng nói một câu.

- A.. khụ khụ...

Đúng như Diệp Lăng nói, lão nhân bắt đầu nghẹn, vỗ liên tục vào ngực mình, hoa tay múa chân đòi uống nước.

- Uống chút này đi!

Diệp Lăng đưa bình nước quả trong tay cho lão nhân.

- Ưc ực...

Lão nhân uống sạch nước quả, giải quyết xong tình huống bị ghen, phát ra một tiếng nhẹ nhõm rồi lại tiếp tục ăn những miếng thịt lớn, xem ra có vẻ rất đói.

- Tiểu tử, ngươi là ai!

Giọng nói khó chịu lúc này lại vang lên, Diệp Lăng nhìn qua, chỉ thấy một kẻ ăn chơi áo quần hao lệ, bề ngoài vênh vác.

- Xin chào, ta tên Diệp Lăng.

Diệp Lăng trả lời đúng sự thật, giờ này khắc này, hắn cảm thấy không có gì cần phải giấu, mình tên gì đâu phải bí mật.

Tên Diệp Lăng đâu chỉ một mình hắn, nói cho người khác biết thì đã làm sao.

- Diệp Lăng? Họ Diệp, ngươi là gì của tên ăn mày này?

Kẻ ăn chơi quả nhiên không để ý Diệp Lăng là ai, cái tên này quá phổ thông, nhưng hắn để ý thấy Diệp Lăng họ Diệp.

Xem ra, lão nhân kia cũng họ Diệp, hoặc là thân thích của hắn họ Diệp.

- Hắn là cháu của ta.

Lão nhân đột nhiên nói.

-??

Diệp Lăng có chút không hiểu tình huống này, sao mình đột nhiên lại trở thành cháu của lão nhân, nhưng có thể khẳng định một chuyện, lão nhân có lẽ là người nổi tiếng.

Chỉ ít kẻ ăn chơi trước mặt cũng biết một số thông tin về hắn!

- Cháu ngươi? Không phải cháu ngươi chết rồi sao?

Kẻ ăn chơi nói.

- Đó là người khác đồn đại, cháu ta chưa chết!

Lão nhân đột nhiên hét lên, giống như rất bất mãn với những gì kẻ ăn chơi nói mà cũng giống như không thể tiếp nhận chuyện này.

- Chưa chết?

Kẻ ăn chơi có chút mơ hồ, nhưng rất nhanh mơ hồ biến mất, thay vào đó là thái độ khó chịu:

- Cho dù là cháu của ngươi thì đã sao, vẫn là một phế vật!!

- Cháu ta không phải phế vật!!

Lão nhân lại hét lên.

-??

Diệp Lăng vẫn đang mơ hồ.

Kì thực, Diệp Lăng không biết cháu nội lão nhân cũng là một kẻ vô thuộc tính như hắn, bị người ta gọi là phế vật, vô thuộc tính muốn làm ra thành tích gì trên đại lục này, thực sự quá khó.

Nhưng, cháu lão nhân cũng không tệ, mặc dù vô thuộc tính, nhưng vẫn có thể đuổi kịp những người có thuộc tính, chỉ là, cuối cùng hắn tham gia một hoạt động mạo hiểm, kết quả vì hi sinh ngoài ý muốn.

- Hừ! Phế vật chính là phế vật, cho dù không chết cũng vô dụng.

Kẻ ăn chơi nói.

- Cháu ta không phải phế vật, cháu ta chưa chết...

Lão nhân lắc đầu, thê lương nói.

Diệp Lăng nhìn thấy tình cảnh này, lựa chọn trực tiếp bỏ đi, chẳng buồn quan tâm đến kẻ ăn chơi, cũng chẳng buồn quan tâm đến lão nhân, hắn đang tìm nơi để ở nên cũng chẳng có thời gian quản người khác.

Lão nhân vừa rồi vô duyên vô cớ gọi hắn là cháu mình, điều này khiến Diệp Lăng cảm thấy có chút không vui, chuyện này không thể tùy tiện nói, cho dù lý do có đáng thương thế nào cũng không thể!

- A?!

Lão nhân và kẻ ăn chơi thấy Diệp Lăng bỏ đi, nhìn cũng chẳng buồn nhìn, họ biết Diệp Lăng hoàn toàn coi thường họ.

Lão nhân bây giờ có chút hối hận, tại sao cảm thấy thiếu niên trước mắt dễ nói chuyện mà tùy tiện nhận quà, như vậy không phải mạo phạm thiếu niên đó sao.

Chỉ là, lão nhân vẫn còn chút hi vọng, hi vọng Diệp Lăng tạm thời có thể làm cháu của hắn, để hắn được bù đắp một chút tiếc nuối, chí ít, trong khoảng thời gian này, hắn muốn có người bên cạnh.

Nguyên nhân này Diệp Lăng cũng biết, từ lúc hắn kiểm tra tình hình lão nhân, hắn đã biết lão nhân đang ở giai đoạn dầu khô đèn tắt, không còn nhiều thời gian nữa.

Sinh mệnh lực không còn, Diệp Lăng cho dù năng lực lớn đến mấy cũng không thể ngăn cản, trừ phi có một số vật phẩm nghịch thiên, và cả thủ đoạn nghịch thiên.

Chỉ là, chuyện nghịch thiên đâu có dễ xảy ra như vậy, hơn nữa Diệp Lăng cũng không tự nhiên đi làm những việc vi phạm thiên lý tuần hoàn.

Nếu như không phải lão giả đã đến mức độ này, Diệp Lăng sớm đã trực tiếp chạy đi mắng người, bảo hắn là cháu, nếu như hắn đồng ý thì chính là sỉ nhục ông nội hắn.

Đừng tưởng bản thân đáng thương là có thể ăn nói linh tinh, đáng thương là đáng thương, cũng không thể lợi dụng sự đáng thương của mình đòi người khác thương hại, người như vậy không xứng để được thương hại.

Cho nên, Diệp Lăng mới lựa chọn dứt khoát bỏ qua!

- Họ Diệp, người làm vậy là có ý gì!!

Kẻ ăn chơi chặn ngang đường Diệp Lăng,

- Không lẽ ngươi mặc kệ ông nội ngươi?

- Ta không phải cháu hắn, xin hãy tránh đường!

Diệp Lăng nhíu mày, nhẹ nhàng nói.

- Ngươi không phải? Ha ha, lão ăn mày, xem ra cháu ngươi rất thức thời, trực tiếp phủ nhận ngươi, rất tốt rất tốt, tiểu tử, cá tính của ngươi ta thích, đủ vô sỉ!!

Kẻ ăn chơi cười nói.

Lúc này, người qua đường mỗi lúc một đông, rất nhiều người bắt đầu chỉ trỏ Diệp Lăng.

Xem ra, đám đông chân tướng bắt mình đó cũng có cùng suy nghĩ với kẻ ăn chơi, tưởng Diệp Lăng là cháu lão nhân, chỉ vì thân phận lão nhân quá thấp nên mới không chịu thừa nhận.

Luôn có những người như vậy, chê phụ mẫu trưởng bối mất mặt, không muốn thừa nhận quan hệ, bất luận là nơi nào trên thế giới, đều có những người như vậy.

Những kẻ đó không hiểu cảm ân là gì, chỉ biết vì thể diện của mình mà bỏ qua cảm nghĩ của phụ mẫu trưởng bối!

Nhưng, lúc này, Diệp Lăng không phải tình huống đó, hắn thực sự không phải, nhưng những người có mặt thì không nghĩ thế, họ bị ảnh hưởng bởi ấn tượng ban đầu.

- Vô sĩ? Ta vốn không phải cháu hần, lão đầu này đầu óc có vấn đề, nói năng lung tung.

Diệp Lăng phẩy phẩy tay, nói,

- Người tránh ra, ta muốn đi qua!

- Tiểu tử! Hôm nay ta muốn được làm người tốt, cho người biết thế nào là hiếu kính trưởng bối!

Kẻ ăn chơi nói.

- Vô vị!

Diệp Lăng sau khi bỏ lại một câu, nghiêng người đi qua kẻ ăn chơi, không ai nhìn thấy hần đi qua kiểu gì, chỉ biết hần vừa đứng trước mặt kẻ ăn chơi, một giây sau đã ở sau lưng.

608. Chương 610: Cái Tát (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 610: Cái tát (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- ?!

Kẻ ăn chơi sững người, lúc này hần chỉ cảm thấy mắt hơi hoa, con người vốn dĩ đang đứng trước mặt biến mất ngay sau đó, rồi từ nhân thân và phản ứng của những người bên cạnh, hần tựa hồ hiểu ra, người kia đã ở sau lưng mình.

Kẻ ăn chơi lập tức quay người, nhìn Diệp Lăng đang thản nhiên bước đi, có chút không hiểu, hần không phải người bình thường, mặc dù quần là áo lượt nhưng cũng có vốn liếng của quần là áo lượt, hần có thiên phú hơn người, đã là một bát cấp cường giả.

Ở đại lục này, trẻ như vậy mà đã đến bát cấp, là rất không tệ, đáng để tự hào!!

Thân là một bát cấp võ giả, hần lại không phát hiện nổi Diệp Lăng đi qua mình bằng cách nào, điều này khiến biểu tình của hần trở nên rất ngưng trọng!

Không lẽ do mình không cẩn thận, bỏ qua cái gì?

- Họ Diệp kia, người ở đẳng cấp nào?

Kẻ ăn chơi một lần nữa chặn đường Diệp Lăng, hần muốn làm rõ chuyện này.

Nếu như nói Diệp Lăng thực lực tương đối thấp, vậy thì hần khẳng định lúc này là mình không cẩn thận, và sẽ lại tiếp tục huênh hoang, nhưng nếu nói Diệp Lăng thực lực cao hơn hần, vậy hần sẽ lập tức bỏ đi, không quản chuyện này nữa.

- Đẳng cấp? Là cái gì?

Diệp Lăng có chút kì lạ, hần không hiểu đẳng cấp và thực lực của mình liên quan gì đến nhau, dù sao cũng rất ít người hỏi hần câu này.

- Chính là đẳng cấp võ giả hoặc ma pháp sư của người, đừng có giả ngây nữa!

Kẻ ăn chơi nói.

-Ồ, người nói cái đó hả, ta không phải võ giả cũng không phải ma pháp sư, cho nên, không có đẳng cấp!

Diệp Lăng thành thật trả lời, hần chưa từng thi qua hai loại này, đương nhiên không có.

- Người nói thật chứ? Người không phải võ giả, cũng không phải ma pháp sư?

Kẻ ăn chơi có chút ngạc nhiên hỏi, vậy lúc này là gì, người thường có thể biến mất trước mặt mình sao?

Hình như không thể, tên tiểu tử này đang đùa mình sao?

- Đúng vậy, ta chỉ là một người qua đường, các người đừng để ý đến ta, nói với người thân lão đầu, hẳn ta sẽ chết trong vòng ba ngày tới, bảo họ chuẩn bị hậu sự đi!

Diệp Lăng phẩy phẩy tay, tiếp tục đi về phía trước.

-!!

Lão nhân đột nhiên nhãn thần phát sáng, hẳn nhìn Diệp Lăng, tự hồ như không dám tin.

Xem ra, lão nhân cũng biết tình trạng sức khỏe của mình, nhưng theo tính toán của hắn, có lẽ không nhanh đến thế, bây giờ nghe Diệp Lăng nói vậy, chắc phải có căn cứ gì, cho nên, lão giả tin những gì Diệp Lăng nói, tin rằng mình sẽ chết trong ba ngày tới.

- Hừ, người lừa được ai chứ, người vốn chỉ là một võ giả tam cấp, từng ấy năm, người không thể không tiến bộ, hơn nữa đến đẳng cấp cũng không có! Còn nữa, ông của người chết đi, hậu sự đương nhiên phải do người làm.

Kẻ ăn chơi nói.

Ba!

Diệp Lăng giơ tay, tát thẳng vào mặt kẻ ăn chơi, vết bàn tay đỏ ửng đủ cho mọi người biết, lực đạo không hề nhỏ, người bị đánh chắc phải rất đau.

- Người dám đánh ta!!

Kẻ ăn chơi bị đánh bất ngờ, sưng ra một lúc rồi mới dùng dưng nổi giận rống lên một tiếng lớn, lúc này, hắn đã quên mất một chuyện, đó là mình không thể tránh được dù chỉ một cái tát của Diệp Lăng.

Một cái tát vừa rồi của Diệp Lăng không phải quá bất ngờ, xem ra chỉ là một cái tát bình thường, nhưng thân là bát cấp võ giả vậy mà vẫn bị ăn tát, sự việc này rất đáng thương thảo.

Có người nói, kẻ ăn chơi không chú ý, bị Diệp Lăng đánh lén, nhưng trên thực tế, cho dù là bị đánh lén, kẻ ăn chơi cũng không nên bị một người không có đẳng cấp đánh trúng như vậy.

Có thể đánh trúng bát cấp võ giả, trừ phi là vận khí bạo cường, nếu không cũng chỉ có một cách giải thích, đó là bản thân người đó có thực lực bất tục!

Có thực lực, thể hiện chuyện hắn nói mình không có đẳng cấp là nói dối, thể hiện, hắn vẫn còn giấu diếm, có thể thực lực của hắn rất mạnh cũng không biết chừng.

Điểm này, nếu như kẻ ăn chơi nghĩ qua, nhất định sẽ cẩn thận hơn, nhưng lúc này hắn không nghĩ được nhiều như vậy, bởi vì, hắn đang rất giận.

Trước mặt bao nhiêu người, bị giáng cho một cái tát tai, nếu như đổi thành người khác cũng khó có thể chấp nhận nổi, huống hồ kẻ ăn chơi này trong tiểu thành vốn quen tác oai tác quái, vậy thì càng không thể chấp nhận được!

- Sao không dám! Lần sau nói chuyện cẩn thận chút, ông nội ta sống rất tốt!

Diệp Lăng lạnh lùng nói.

- Là tự người nói! Ông nội người trong vòng ba ngày sẽ...

Ba!

Diệp Lăng giơ tay, lần này vẫn là đánh mặt, chỉ là đổi bên mà thôi, bây giờ, mặt của kẻ ăn chơi đã dễ nhìn hơn một chút, đối xứng hai bên.

- Nói với người lần nữa, lão đầu này không liên quan gì đến ta, ta cũng chưa từng gặp qua hắn.

Diệp Lăng chỉ lão nhân nói, bây giờ những gì hắn nói hình như đã lọt được tai một số người, họ cũng cảm thấy Diệp Lăng đúng là không như mình nghĩ.

Ở đây, đến kẻ ăn chơi hắn còn dám đánh, người như vậy sao lại không dám thừa nhận ông nội mình?

- Người đừng giao biện nữa, hắn nói như vậy mà!

Kẻ ăn chơi bị lửa giận làm cho u mê, vẫn không chịu từ bỏ.

- Hắn nói phải là phải sao? Nếu như hắn nói người là cháu hắn vậy người chính là cháu hắn sao?

Diệp Lăng hỏi lại.

-... Hắn chẳng việc gì phải lừa ta, hai người đâu phải không quen nhau, tại sao người lại nói không phải?

Kẻ ăn chơi ngữ khí trở nên yếu ớt, nhưng sự oán hận dành cho Diệp Lăng thì vẫn không hề suy giảm.

- Sao ta biết được, ghét nhất loại người này, ta giúp hắn, hắn lại bám lấy ta! Thiếu gia ta là thân phận gì chứ, nhìn y phục xem, lụa đấy, loại thượng đẳng!

Diệp Lăng khó chịu nói.

Lúc này, có người hình như phát hiện ra y phục trên người Diệp Lăng đúng là không phải loại thường, chỉ một bộ đơn giản mà giá trị tương đương tiền công một năm của một người bình thường.

- Cái này...

Kẻ ăn chơi cũng nghi hoặc, cho dù lão nhân trước mặt của thời kì phong quang nhất, thì người nhà hắn cũng không có loại y phục này, huống hồ họ bây giờ đều đã mất.

- Không sao, bốn thiếu gia đang tìm lữ quán để nghỉ, đúng rồi, không phải người là thổ địa ở đây sao? Có biết ở đây lữ quán nào tốt nhất không?

Diệp Lăng nhìn kẻ ăn chơi hỏi.

- Ai là thổ địa, ta đâu có phải du côn, lữ quán tốt nhất, chính là cái trước mặt, nhưng ở đó không rẽ đâu.

Kẻ ăn chơi nói.

- Không rẽ càng tốt, sở thích duy nhất của bốn thiếu gia chính là tiêu tiền! Cảm ơn nhé...

Diệp Lăng cười cười, sau khi cảm tạ, chuẩn bị rời đi.

- Không cần cảm... đợi đã... hừ!!

Kẻ ăn chơi đột nhiên nghĩ ra một chuyện, đó là món nợ hai cái tát vẫn chưa trả xong, lúc này vì bạn nói về mối quan hệ giữa Diệp Lăng và lão nhân mà quên mất.

Món nợ đó nếu như không tính, kẻ ăn chơi sẽ không chịu để yên!

609. Chương 611: Cái Tát (3 4)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 611: Cái tát (3 4)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Ở đại lục này, trẻ như vậy mà đã đến bát cấp, là rất không tệ, đáng để tự hào!!

Thân là một bát cấp võ giả, hắn lại không phát hiện nổi Diệp Lăng đi qua mình bằng cách nào, điều này khiến biểu tình của hắn trở nên rất ngưng trọng!

Không lẽ do mình không cẩn thận, bỏ qua cái gì?

- Họ Diệp kia, người ở đẳng cấp nào?

Kẻ ăn chơi một lần nữa chặn đường Diệp Lăng, hắn muốn làm rõ chuyện này.

Nếu như nói Diệp Lăng thực lực tương đối thấp, vậy thì hắn khẳng định lúc này là mình không cẩn thận, và sẽ lại tiếp tục huênh hoang, nhưng nếu nói Diệp Lăng thực lực cao hơn hắn, vậy hắn sẽ lập tức bỏ đi, không quản chuyện này nữa.

- Đẳng cấp? Là cái gì?

Diệp Lăng có chút kì lạ, hắn không hiểu đẳng cấp và thực lực của mình liên quan gì đến nhau, dù sao cũng rất ít người hỏi hắn câu này.

- Chính là đẳng cấp võ giả hoặc ma pháp sư của người, đừng có giả ngây nữa!

Kẻ ăn chơi nói.

- Ô, người nói cái đó hả, ta không phải võ giả cũng không phải ma pháp sư, cho nên, không có đẳng cấp!

Diệp Lăng thành thật trả lời, hắn chưa từng thi qua hai loại này, đương nhiên không có.

- Người nói thật chứ? Người không phải võ giả, cũng không phải ma pháp sư?

Kẻ ăn chơi có chút ngạc nhiên hỏi, vậy lúc này là gì, người thường có thể biến mất trước mặt mình sao?

Hình như không thể, tên tiểu tử này đang đùa mình sao?

- Đúng vậy, ta chỉ là một người qua đường, các người đừng để ý đến ta, nói với người thân lão đầu, hắn ta sẽ chết trong vòng ba ngày tới, bảo họ chuẩn bị hậu sự đi!

Diệp Lăng phẩy phẩy tay, tiếp tục đi về phía trước.

-!!

Lão nhân đột nhiên nhãn thần phát sáng, hắn nhìn Diệp Lăng, tự hồ như không dám tin.

Xem ra, lão nhân cũng biết tình trạng sức khỏe của mình, nhưng theo tính toán của hắn, có lẽ không nhanh đến thế, bây giờ nghe Diệp Lăng nói vậy, chắc phải có căn cứ gì, cho nên, lão giả tin những gì Diệp Lăng nói, tin rằng mình sẽ chết trong ba ngày tới.

- Hừ, người lừa được ai chứ, người vốn chỉ là một võ giả tam cấp, từng ấy năm, người không thể không tiến bộ, hơn nữa đến đẳng cấp cũng không có! Còn nữa, ông của người chết đi, hậu sự đương nhiên phải do người làm.

Kẻ ăn chơi nói.

Ba!

Diệp Lăng giơ tay, tát thẳng vào mặt kẻ ăn chơi, vết bàn tay đỏ ửng đủ cho mọi người biết, lực đạo không hề nhỏ, người bị đánh chắc phải rất đau.

- Người dám đánh ta!!

Kẻ ăn chơi bị đánh bất ngờ, sững ra một lúc rồi mới dùng dưng nổi giận rống lên một tiếng lớn, lúc này, hắn đã quên mất một chuyện, đó là mình không thể tránh được dù chỉ một cái tát của Diệp Lăng.

Một cái tát vừa rồi của Diệp Lăng không phải quá bất ngờ, xem ra chỉ là một cái tát bình thường, nhưng thân là bát cấp võ giả vậy mà vẫn bị ăn tát, sự việc này rất đáng thương thảo.

Có người nói, kẻ ăn chơi không chú ý, bị Diệp Lăng đánh lén, nhưng trên thực tế, cho dù là bị đánh lén, kẻ ăn chơi cũng không nên bị một người không có đẳng cấp đánh trúng như vậy.

Có thể đánh trúng bát cấp võ giả, trừ phi là vận khí bạo cường, nếu không cũng chỉ có một cách giải thích, đó là bản thân người đó có thực lực bất tục!

Có thực lực, thể hiện chuyện hần nói mình không có đẳng cấp là nói dối, thể hiện, hần vẫn còn giấu diếm, có thể thực lực của hần rất mạnh cũng không biết chừng.

Điểm này, nếu như kẻ ăn chơi nghĩ qua, nhất định sẽ cẩn thận hơn, nhưng lúc này hần không nghĩ được nhiều như vậy, bởi vì, hần đang rất giận.

Trước mặt bao nhiêu người, bị giáng cho một cái tát tai, nếu như đổi thành người khác cũng khó có thể chấp nhận nổi, huống hồ kẻ ăn chơi này trong tiểu thành vốn quen tác oai tác quái, vậy thì càng không thể chấp nhận được!

- Sao không dám! Lần sau nói chuyện cẩn thận chút, ông nội ta sống rất tốt!

Diệp Lăng lạnh lùng nói.

- Là tự ngươi nói! Ông nội người trong vòng ba ngày sẽ...

Ba!

Diệp Lăng giơ tay, lần này vẫn là đánh mặt, chỉ là đổi bên mà thôi, bây giờ, mặt của kẻ ăn chơi đã dễ nhìn hơn một chút, đối xứng hai bên.

- Nói với người lần nữa, lão đầu này không liên quan gì đến ta, ta cũng chưa từng gặp qua hần.

Diệp Lăng chỉ lão nhân nói, bây giờ những gì hần nói hình như đã lọt được tai một số người, họ cũng cảm thấy Diệp Lăng đúng là không như mình nghĩ.

Ở đây, đến kẻ ăn chơi hần còn dám đánh, người như vậy sao lại không dám thừa nhận ông nội mình?

- Người đừng giao biện nữa, hần nói như vậy mà!

Kẻ ăn chơi bị lửa giận làm cho u mê, vẫn không chịu từ bỏ.

- Hần nói phải là phải sao? Nếu như hần nói ngươi là cháu hần vậy ngươi chính là cháu hần sao?

Diệp Lăng hỏi lại.

-... Hần chẳng việc gì phải lừa ta, hai người đâu phải không quen nhau, tại sao ngươi lại nói không phải?

Kẻ ăn chơi ngữ khí trở nên yếu ớt, nhưng sự oán hận dành cho Diệp Lăng thì vẫn không hề suy giảm.

- Sao ta biết được, ghét nhất loại người này, ta giúp hần, hần lại bám lấy ta! Thiếu gia ta là thân phận gì chứ, nhìn y phục xem, lụa đấy, loại thượng đẳng!

Diệp Lăng khó chịu nói.

Lúc này, có người hình như phát hiện ra y phục trên người Diệp Lăng đúng là không phải loại thường, chỉ một bộ đơn giản mà giá trị tương đương tiền công một năm của một người bình thường.

- Cái này...

Kẻ ăn chơi cũng nghi hoặc, cho dù lão nhân trước mặt của thời kì phong quang nhất, thì người nhà hần cũng không có loại y phục này, huống hồ họ bây giờ đều đã mất.

- Không sao, bốn thiếu gia đang tìm lữ quán để nghỉ, đúng rồi, không phải ngươi là thổ địa ở đây sao? Có biết ở đây lữ quán nào tốt nhất không?

Diệp Lăng nhìn kẻ ăn chơi hỏi.

- Ai là thổ địa, ta đâu có phải du côn, lữ quán tốt nhất, chính là cái trước mặt, nhưng ở đó không rẻ đâu.

Kẻ ăn chơi nói.

- Không rẻ càng tốt, sở thích duy nhất của bốn thiếu gia chính là tiêu tiền! Cảm ơn nhé...

Diệp Lăng cười cười, sau khi cảm tạ, chuẩn bị rời đi.

- Không cần cảm... đợi đã... hừ!!

Kẻ ăn chơi đột nhiên nghĩ ra một chuyện, đó là món nợ hai cái tát vẫn chưa trả xong, lúc này vì bạn nói về mối quan hệ giữa Diệp Lăng và lão nhân mà quên mất.

Món nợ đó nếu như không tính, kẻ ăn chơi sẽ không chịu để yên!

- Người lại muốn làm gì?

Diệp Lăng nhìn người đang đứng trước mặt mình, nhíu mày, đây đã là lần thứ ba hắn bị người ta chặn đường.

- Làm gì?

Người tát ta hai cái, không lẽ định bỏ đi như vậy?

Kẻ ăn chơi lạnh lùng nói.

- Xin lỗi, ta không muốn gây chuyện, chỉ là lúc này người nói chuyện có phần quá đáng, cho nên, ta mới tát người hai cái.

Diệp Lăng áy náy nói, chỉ là cách hắn nói càng kích thích người ta hơn, khiến người ta cảm thấy hắn không giống như đang xin lỗi.

- Xin lỗi! Nói xin lỗi là xong sao? Bây giờ ta muốn đánh lại.

Kẻ ăn chơi nói.

- Ồ, vậy cho người tát lại hai cái!

Diệp Lăng đứng đó bình thản nói, đã để cho người ta đánh lại rồi, thành ý phải nói là thể hiện rất rõ ràng.

Kẻ ăn chơi thoáng ngậy ra, hắn cứ tưởng sẽ phải mất nhiều công sức lắm, ai ngờ Diệp Lăng lại để cho mình đánh lại, điều này hắn chưa từng nghĩ qua, cũng chưa từng gặp qua.

Thông thường, những lúc như thế này, người khác cho dù biết mình sai, cũng rất ít để người khác đánh lại, cùng lắm là tặng quà xin lỗi.

- Được, người đứng vững đấy!

Kẻ ăn chơi nói, phì phì hay cái, xoa xoa tay, giống như định tát chết Diệp Lăng.

Giơ tay, một cái tát giáng xuống, dùng hết toàn bộ lực khí của hắn...

Ba!

Đây là thanh âm mà kẻ ăn chơi muốn được nghe thấy, nhưng sự thực thì nó không hề vang lên, một tát của hắn rơi vào không khí, còn Diệp Lăng thì không biết đã biến đi đằng nào.

Sức mạnh đánh đi, khiến hắn nhất thời không thể khống chế, suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất, may mà hắn đã luyện qua, không thì ê mặt.

Nhìn Diệp Lăng bộ dạng thản nhiên đứng trước mặt mình, kẻ ăn chơi nộ hỏa càng bốc, sau khi đứng vững, lại một cái tát nữa giáng xuống, cái tát này, hắn dùng lực mạnh hơn, tựa hồ như dùng hết sức lực của mình, chỉ muốn một tát giết chết Diệp Lăng.

Lúc này, ai cũng có thể cảm nhận được, kẻ ăn chơi đang rất giận!!

Có điều, lần này, vẫn là đánh hụt!!

Hắn không biết Diệp Lăng tránh kiểu gì, dù sao hắn vẫn là không đánh trúng, hơn nữa, bởi vì hắn dùng quá nhiều lực, nên lần này phải quay một vòng mới đứng được vững.

- Người, người muốn trêu ta?

Kẻ ăn chơi giận dữ nói.

- Trêu người? Ta không có thời gian đó! Được rồi, hai cái tát người đã đánh xong, vậy không còn gì nữa nhé, ta đi đây.

Diệp Lăng mặt không biểu tình nói.

-?? Cái gì ta đánh, lúc này người đều tránh hết còn gì!!

Kẻ ăn chơi giận dữ nói.

- Ta chỉ là nói cho người đánh, chứ đâu có nói ta sẽ không tránh.

Diệp Lăng ngô nghê nói, trên mặt hiện rõ mấy chữ, sao người lại ngốc như vậy.

Kẻ ăn chơi muốn phát điên, hắn nói tiếp:

- Người không được tránh!!

- Tại sao không được tránh? Ta hỏi người, nếu ta đánh người người có tránh hay không?

Diệp Lăng có chút kì quái nhìn kẻ ăn chơi.

- Đương nhiên là phải tránh rồi, người nghĩ ta ngốc đứng yên cho người đánh sao.

Kẻ ăn chơi nói.

- Thì đó, người đánh ta ta đương nhiên phải tránh, nếu không ta cũng sẽ ngốc như người.

Diệp Lăng ngờ ngác nói.

-... Người vừa đánh ta, cho nên không được tránh!!

- Ta đánh người đâu có bảo người không được tránh, là tự người ngốc, không tránh được, bây giờ lại trách ta sao?

Diệp Lăng khó chịu nói.

-...

Câu nói này khiến kẻ ăn chơi triệt để im lặng, hình như Diệp Lăng nói đúng, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút vấn đề, chỉ là vấn đề rất cục nằm ở đâu thì hắn không biết.

- Không đúng, không thể tính như vậy!!

Kẻ ăn chơi đứng trên đường một lúc lâu, cuối cùng thì hắn cũng nghĩ ra, nhưng hắn phát hiện bây giờ chỉ còn lại mình hắn cùng những kẻ hiếu kì vẫn đang không ngừng chỉ trỏ, còn Diệp Lăng thì đã biến mất từ lúc nào.

- Hừ, lần này coi như ta xui xẻo, nhưng, thù này ta sẽ nhớ!!

...

Thời điểm đó, Diệp Lăng đang ở đâu?

Hắn vừa bước vào lầu quán, đang dùng cơm trong phòng ăn, một nhân ảnh khiến hắn khó chịu xuất hiện, nhưng, hắn chỉ nhíu mày, chứ không có hành động gì.

Cho đến khi người kia đến trước mặt hắn, hơn nữa còn là cường hành chạy đến, sau lưng hắn vẫn còn mấy tên hộ vệ, định kéo hắn đi.

- Bỏ ta ra, ta là khách của vị thiếu gia này, là hắn gọi ta đến!

Thấy người kia nói vậy, mấy tên hộ vệ có chút chần chừ, nhìn Diệp Lăng chờ đợi.

- Bỏ hắn ra!

Diệp Lăng nhìn người kia, nhíu mày nói.

- Vâng, mời công tử!

Hộ vệ thấy Diệp Lăng nói vậy, cũng không làm khó người kia nữa, thì lễ cáo từ.

- Người ngồi đi! Bàn thức ăn này người cứ tùy tiện dùng, nhưng ta cảnh cáo người, đừng đem ý tứ của người áp đặt lên người ta, đừng lấy ta ra làm cái cớ, lần sau, ta sẽ không khách khí với người nữa đâu.

Diệp Lăng nhíu mày, sao đó đứng dậy chuẩn bị rời đi, hẳn không có tâm trạng ngồi ăn với người này.

- Xin lỗi, Diệp Lăng thiếu gia, không phải ta cố ý, chỉ là người nói cái ta đã không còn sống được bao lâu, xin người hãy giúp ta.

Người kia lập tức nói, hẳn chính là lão nhân Diệp Lăng gặp phải lúc này, người tự xưng là ông nội Diệp Lăng.

- Nếu như có thể giúp được người ta đương nhiên sẽ giúp, nhưng hành động như vậy ta không thích, không lẽ người sắp chết là có thể bắt người khác làm theo ý mình? Người khác chỉ là thương hại người, chứ không phải nợ người!

Diệp Lăng lạnh nhạt nói.

Nếu như nói, trước đó lão giả thành khẩn cầu xin hẳn, vậy thì hẳn sẽ không ngại giúp đỡ dưới một điều kiện nhất định, nhưng vấn đề là lão nhân ngay từ đầu đã nghĩ mình đáng thương, mình già, để bắt Diệp Lăng làm việc, giống như Diệp Lăng nợ hẳn vậy.

Điều này khiến Diệp Lăng cảm thấy không vui, đối với lão nhân có chút phản cảm.

- Ta biết ta sai rồi, Diệp Lăng thiếu gia, cầu xin người, hãy giúp ta hoàn thành một tâm nguyện! Đây là tâm nguyện duy nhất của ta, và nó cũng có lợi cho người!

Lão nhân quỳ xuống, nói với Diệp Lăng.

Diệp Lăng vội vàng đỡ lão nhân dậy, hẳn không muốn được người khác quỳ lạy, lại còn là lão nhân gia, làm vậy sẽ giảm phúc!

- Lão nhân, đừng quỳ trước mặt ta, ta không chịu được! Người nói thử xem, rốt cục là chuyện gì, nếu như ta có thể làm được, vậy ta nhất định sẽ giúp người hoàn thành.

Diệp Lăng nói, người ta đã quỳ xuống như vậy thì còn có thể nói được điều gì.

*Lão nhân nhìn quanh bốn phía, sau đó mới nói:

- Ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta có thể tìm chỗ nào yên tĩnh hơn không.

- Có thể! Vậy thì mời ra hậu viện.

Diệp Lăng gật gù đầu nói.

- ...

Lão nhân do dự một lúc, rồi lại nhìn bàn thức ăn.

- Tiểu nhị! Dọn bàn thức ăn này vào trong viện tử cho ta!

Diệp Lăng nhìn ra được là lão nhân muốn ăn, trông hẳn da bọc xương thể kia, nhất định đã phải nhịn đói rất lâu rồi.

Một chút thịt nướng lúc này của Diệp Lăng không thể lấp đầy được cái bụng đói đó!

- Được rồi, người nói đi!

Diệp Lăng đợi lão nhân ăn xong, mới bắt đầu hỏi.

- Diệp Lăng thiếu gia, ta cũng họ Diệp, tên Diệp Thắng! Mặc dù bây giờ trông ta nghèo túng nhưng cũng là một quý tộc, là quý tộc Ngải La đế quốc, là nam tước cha truyền con nối, chỉ cần người giúp ta hoàn thành tâm nguyện cuối cùng, ta sẽ nhường ngôi vị nam tước cho người, dù sao sau ta cũng không còn ai nữa.

Lão nhân, cũng chính là Diệp Thắng nói.

610. Chương 612: Độc Cô Cửu Kiếm (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 612: Độc cô cửu kiếm (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Nhưng vị trí? Còn là một nam tước nữa? Ta không cần.

Diệp Lăng nói.

Từ câu nói này của Diệp Lăng, lão nhân có thể nghe ra Diệp Lăng là người có thân phận cao hơn, nên chẳng coi một nam tước nhỏ bé ra gì, và cũng một lần nữa chứng minh, Diệp Lăng không phải người thường.

- Diệp lăng thiếu gia, kì thực tước vị cũng có thể tích lũy, người có thêm một tước vị, thì tước vị cũ của người sẽ được gia tăng, mặc dù nam tước đối với người mà nói chẳng là gì, nhưng có thể giúp người tích lũy, rất có lợi cho người.

Diệp Thăng lập tức nói.

- Tích lũy á, ta không phải người của Ngải La đế quốc, nên ta không có hứng thú với chuyện này, người cứ trực tiếp nói ra yêu cầu của người đi?

Diệp Lăng trực tiếp cự tuyệt tước vị của Diệp Thăng.

- Cái này, chuyện ta muốn người làm giúp rất đơn giản, chỉ là đưa nửa miếng ngọc bội đến Ngải La chi thành Cấp Đức gia, giao cho một người tên Mễ Căn, nói với hắn là ta nhờ người trả lại hắn.

Diệp Thăng nói.

- Hừ! Chuyện đơn giản như vậy, người tùy ý kiếm một dụng binh nhờ hắn đưa là được rồi, tiền ta cho người, thật đúng là phiền phức!!

Diệp Lăng trực tiếp nói.

Chỉ là đưa nửa miếng ngọc bội mà thôi, Diệp Lăng không có thời gian đi Ngải La chi thành, hắn còn phải về Chu Tước đế quốc, nếu như đi sang bên đó, cũng không biết có kịp thời gian hay không.

Chuyện đơn giản như vậy gọi dụng binh là được rồi, cho dù khó hơn một trăm lần, dụng binh vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ, không cần lo lắng!

- Không, nửa miếng ngọc bội này không thể để dụng binh đưa, chúng ta có với nhau một ước định, đó là không được để người ngoài làm chuyện này.

Diệp Thăng lắc lắc đầu.

- Ta không phải cũng là người ngoài sao, lão nhân người nếu như chỉ có chuyện này, vậy thì mời người tìm người khác, đừng làm phiền ta, ta vẫn còn việc của mình.

Diệp Lăng thần nhiên nói.

Diệp Thăng nhìn Diệp Lăng, nói:

- Ài! Vốn dĩ là cháu nội ta phải đi, nhưng nó đã mất rồi, cho nên, ta chỉ biết đi cầu xin người, yên tâm là sẽ có lợi cho người.

- Người có biết, Mễ Căn bây giờ là gia chủ Cấp Đức gia tộc, mà Cấp Đức gia tộc bây giờ đã là một trong những gia tộc quyền lực nhất Ngải La đế quốc! Trước đây Mễ Căn cũng chỉ như ta, nhưng hắn dựa vào thiên phân của mình, cộng thêm mấy đứa con trai ưu tú, gần trăm năm kinh doanh, đã khiến Cấp Đức gia tộc hắn trở thành một trong những gia tộc cường đại nhất Ngải La đế quốc...

- Còn ta, mấy đứa con bất hiếu khiến gia tộc ta xuống dốc không phanh, đến cuối cùng chỉ có thể sống thoi thóp dưới chân người khác!!

- Người nói ta sẽ chết trong ba ngày trước, kì thực, chết đối với ta mà nói không phải chuyện xấu, chỉ là trước khi ta chết, ta hi vọng người có thể đại diện gia tộc ta, đi Cáp Đức gia, hoàn thành ước định giữa ta và Mẹ Căn!!

-...

Diệp Lăng không nói gì, tựa hồ như hần căn bản không nghe những gì Diệp Thắng nói.

- Thiếu gia, người rất cục cớ có nghe hay không, yêu cầu của ta không hề quá đáng mà, người có muốn nghe ước định đó không, nếu như người muốn ước định đó, cũng có thể lấy đi, dù sao chỉ cần người giả làm cháu nội ta, là có thể lấy được ước định đó!!

Diệp Thắng lập tức nói, hần nhìn ý tứ Diệp Lăng hình như hoàn toàn không có hứng thú.

- Giải cháu người?! Người mới phải giả làm cháu ấy, cả nhà người đều giả làm cháu!!

Diệp Lăng không vui, chuyện này hần đã nói qua một lần, sao Diệp Thắng còn tiếp tục nói, hần chưa một cước đã bay ra ngoài đã là rất không tệ.

Khiến Diệp Lăng không ngờ là, Diệp Thắng vừa thấy Diệp Lăng nổi giận, lập tức quỳ xuống, vội vàng nói:

- Ta là cháu, ta là cháu, chỉ cần người đáp ứng, ta là cháu thì đã làm sao!

- Hừ! Người đừng có hơi tí là quỳ, ta nói, để một lão nhân gia như người quỳ trước mặt ta, ta sẽ bị giảm phúc, người có phải đang muốn hại ta không!

Diệp Lăng lập tức ngăn lại, trước khi hai đầu gối Diệp Thắng kịp chạm đất.

- Nếu như người không nhận lời ta, ta sẽ quỳ ở đây!

Diệp Thắng tiếp tục quỳ xuống, hần muốn quỳ đến khi Diệp Lăng nhận lời mới thôi.

- Hừ, người đang uy hiếp ta sao?

Diệp Lăng nhìn Diệp Thắng giận dữ hỏi/

- Không, không phải ta đang uy hiếp người, chỉ là quỳ xuống cầu xin thôi!

Diệp Thắng vội vàng lắc đầu.

-...

Diệp Lăng cảm thấy cái này hình như chẳng có gì khác biệt, hần đang tính nếu từ đây đến Ngải La chi thành sau đó đi Chu Tước đế quốc thì sẽ mất bao nhiêu thời gian.

Bây giờ đã là tháng chín, một tháng thời gian, hình như cũng đủ, nhớ mẹ hần viết trong thư, thời gian có lẽ là trung tuần tháng người, muốn hần trở về trước tháng mười kì thực là muốn được gặp hần nhiều hơn, đồng thời có một số chuyện muốn nói với hần.

Nếu như nhanh hơn một chút, thì vẫn kịp, dù sao chỉ là đưa một món đồ, cũng không mất quá nhiều thời gian.

Hơn nữa, đi Ngải La chi thành cũng không tệ, tam đại đế quốc hình như Ngải La đế quốc hoàng thành vẫn chưa đi qua, để xem Ngải La đế quốc hoàng thành có gì khác biệt.

- Được rồi! Ta sẽ giúp người, người đứng dậy đi, nếu có di ngôn gì, ta cũng có thể giúp người chuyển lời.

Diệp Lăng trực tiếp nói.

Đúng là di ngôn, đợi Diệp Lăng đến được Ngải La chi thành, thì Diệp Thắng sớm đã chết!

- Cảm ơn người! Phải nói gì, kì thực cũng không có gì để nói, cứ giả là... thế này đi, giả là họ hàng xa của ta, dù sao người cũng họ Diệp, biết đâu năm trăm năm trước chúng ta là người một nhà, đây cũng không phải lừa ai.

Diệp Thắng đột nhiên nghĩ ra cách khác.

- Vậy cũng được!

Diệp Lăng gật gật đầu, như vậy cũng không có gì khó khăn, nói dối một chút cũng được, nhưng Diệp Lăng có chút ngạc nhiên là, tại sao nhất định phải giả?

Vì vậy, Diệp Lăng mới đưa ra câu hỏi này, để xem Diệp Thắng trả lời thế nào.

- Kì thực, nó rất có lợi cho người, đối với ta mà nói, cũng chẳng còn gì! Ngọc bội này, là ước định giữa ta và Mẹ Căn...

- Lại nói, cái này ta biết, người có thể đi thẳng vào vấn đề chính không! Rốt cục là ước định gì!!

Diệp Lăng ngắt lời không chút khách khí, Diệp Thắng đã nhắc đến ước định đó rất nhiều lần, nhưng lại chưa từng nói qua nội dung cụ thể của ước định là gì.

- Khụ khụ, ước định kì thực là một hôn ước, ta có thể dùng miếng ngọc bội này bảo cháu ta đi tìm cháu hần, hai nhà thông gia, cháu hần cũng có thể đi tìm cháu ta, nhưng, với gia tộc của hần, cộng thêm bên ta không có con gái nên chưa từng đi tìm qua nhau.

611. Chương 613: Độc Cô Cửu Kiếm (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiếu Tiếu Sinh

Chương 613: Độc cô cửu kiếm (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng, một lúc sau mới cất được lời:

- Ý của người không phải bảo ta tìm con gái hoặc cháu gái nhà đối phương, dùng ngọc bội này cưới một trong số đó chứ?

- Ừm! Không phải tốt cho người sao, chuyện này rất nhiều người muốn cũng không được đấy, nghe nói trong số các cháu gái hần có một người tên Hề Nhi, là một trong tứ đại mỹ nhân đế quốc, bây giờ vẫn chưa thành thân!

Diệp Thắng cười nói, đến tận bây giờ hần mới nở được một nụ cười.

Biểu tình này rất nhiều năm nay hần không có được, không ngờ hôm nay lại mỉm cười trước mặt Diệp Lăng.

- Ta không có hứng, nếu như là vì cái này, ta sẽ trực tiếp nói với Mẹ Căn, người đã không còn hậu nhân kế tục, bảo hần không cần lo lắng nữa!

Diệp Lăng trực tiếp đá bay cơ hội mà rất nhiều người muốn có.

Trong Ngải La đế quốc, không biết bao nhiêu người muốn được tứ đại mỹ nhân đế quốc, nếu có cơ hội này, họ nhất định sẽ điên cuồng cướp lấy.

Nếu Diệp Thắng hé ra thông tin này, cuộc sống của hần bây giờ có lẽ đã dễ chịu hơn nhiều, nhất định có người mang lợi nhuận ra nửa miếng ngọc bội với hần, hơn nữa nhân số nhất định không ít.

Vì vậy, cũng có thể nói Diệp Thắng là một người khá kiêu ngạo, không nhận của bố thí của người khác, không làm những việc tổn hại tín nghĩa và danh dự bản thân.

Tiếp sau, Diệp Thắng lại nói thêm một điểm khác của ước định.

- Kì thực người có thể từ bỏ cơ hội, ước định cũng có thể chuyển hoá thành ba điều kiện, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc là có thể!

Diệp Thắng nói.

- Không cần, ta không thích không làm mà hưởng, cần gì, ta sẽ bỏ tiền ra mua.

Diệp Lăng cũng chẳng có hứng thú gì với ba điều kiện.

Ba điều kiện, có lẽ còn hấp dẫn hơn hôn ước trước đó, sẽ càng có nhiều người muốn có được nó, bây giờ Cáp Đức gia tộc là một trong những gia tộc lớn nhất Ngải La đế quốc, năng lượng của họ rất lớn, rất nhiều người hi vọng nhận được sự giúp đỡ của họ.

- Có ý chí! Nhưng, ta cũng không muốn bị người khác coi thường, người không muốn cũng không sao, chỉ cần đưa nửa miếng ngọc bội trả lại cho Mễ Căn, nói với họ, Diệp gia ta không cần thứ gì của họ, cho dù phải chết, chúng ta vẫn còn tôn nghiêm.

Diệp Thắng lúc này đột nhiên trở nên cao lớn.

Tình huống này khiến Diệp Lăng cảm thấy có chút bội phục, xem ra lão đầu này không phải cứng cỏi bình thường, chỉ riêng điều này đã đủ khiến mình giúp hắn hoàn thành tám nguyện, cho Cáp Đức gia tộc biết cái gì gọi là nghèo mà vẫn có chí khí.

- Đương nhiên! Người yên tâm, mấy ngày này người cứ ăn nghỉ ở đây, sau khi chết, ta sẽ sắp xếp người lo hậu sự cho người, để người ra đi được phong quang!

Diệp Lăng gật đầu nói.

- Vậy người thì sao?

Diệp Thắng hỏi, hắn cảm thấy ý tứ của Diệp Lăng là sẽ không ở lại đây lâu.

- Ngày mai ta sẽ đi Ngải La chi quốc, tìm Mễ Căn.

Diệp Lăng trả lời.

- Không cần phải vội như vậy, không cần!

Diệp Thắng nói.

- Người không vội nhưng ta vội, ta vẫn còn việc phải làm!

Diệp Lăng tức giận nói.

- Cái này...

Diệp Thắng muốn nói, chuyện này không cần phải vội, người có thể làm xong việc của mình, không cần phải đi ngay bây giờ, có thể đi sau khi làm xong việc của người.

Không sai, Diệp Lăng hình như không nghĩ ra, việc này có thể làm muộn một chút, không nhất định phải đi làm luôn!

Dù sao Diệp Thắng đã chết, muộn một chút thì đã làm sao?

- Không cần phải nói! Chỉ là đi thêm một đoạn đường, đưa đồ xong đi luôn cũng được, sau này ta cũng không trở lại đây.

Diệp Lăng phẩy phẩy tay, hắn vừa như biết, vừa như không biết.

- Vậy người mau đi đi! Nhưng, đến đây người đừng ăn mặc hào hoa như bây giờ nhé, cứ đơn giản như ta là được...

- ...

Diệp Lăng trầm mặc,

- Đồ của người đâu được gọi đơn giản, là rách rưới mới đúng!!

- Khụ khụ, ý của ta là ăn mặc bình thường thôi, đừng dùng tơ lụa thượng đẳng, mặc vải thô là được, như vậy mới khiến Cáp Đức cảm thấy là người do ta nuôi nấng.

Diệp Thăng nói.

-...., sao lại biến thành người nuôi lớn rồi? Không phải họ hàng xa sao?

Diệp Lăng mê hoặc, lão đầu này lại định giở trò gì.

- Không sai, là họ hàng xa được ta nuôi từ nhỏ, yêu thương như ruột thịt trong nhà.

Diệp Thăng cười nói.

- Điều này có ý nghĩa gì sao? Còn nữa, đến lúc đó có người đến điều tra, không phải sẽ bị lộ sao?

Diệp Lăng có chút mê hoặc hỏi.

- Có ý nghĩa chứ! Không nói như vậy, không phải nói là ta tùy tiện tìm người, qua mặt hần sao!! Còn chuyện cho người đi điều tra thì chắc là không có, ta từng nuôi mấy đứa cháu họ, dạy chúng một thời gian kiếm pháp, người nói lúc nhỏ sống ở đây là được, không ai biết đâu.

- Thật là phiền phức, được rồi, chỉ vậy thôi chứ!

Diệp Lăng nhú mày, chuyện này thực sự khiến hần đầu đầu, nhưng nói chung vẫn chấp nhận được, chỉ là mấy câu nói mà thôi.

Mặc y phục vải thô? Cái này thì Diệp Lăng không quan tâm, hần chỉ cần có quần áo mặc là được, quần áo hần đang mặc tốt như vậy, kì thực nguyên nhân chủ yếu là hần muốn tiêu tiền mua thứ tốt nhất, cũng chính là nói, hần muốn tiêu hết tiền.

- Thế thôi, à, người còn phải dùng kiếm, Diệp gia ta kiếm pháp là chính, hay là ta dạy người vài chiêu.

Diệp Thăng vừa nhìn Diệp Lăng vừa nói, hần không biết Diệp Lăng rốt cục dùng gì, trên người Diệp Lăng một thứ vũ khí cũng không có.

- Biết rồi, ta dùng kiếm cũng được, không cần người dạy!

Diệp Lăng trực tiếp trả lời, kiếm pháp Diệp Lăng mặc không không phải rất tinh thông, nhưng hần cũng không cần người khác dạy hần.

Hần chỉ cần nghiên cứu một chút kiếm pháp là có thể trở thành kiếm pháp cao thủ!

Nên dùng kiếm pháp nào đây?

Còn cần phải hỏi sao? Đương nhiên là loại kiếm pháp nổi danh nhất lợi hại nhất trên giang hồ rồi, tin rằng trong một trăm người, có chín mươi chín người lựa chọn loại kiếm pháp này.

Độc cô cửu kiếm!!

Độc cô cửu kiếm rất thích hợp với Diệp Lăng bây giờ, không cần quá nhiều nội công, cũng chính là không cần đấu khí quá thâm hậu, như vậy chỉ khiến người khác cảm thấy, hần kiếm pháp tinh diệu, chứ không biết thực lực hần cao đến đâu.

Tuyệt đối là loại kĩ năng giả trụ ăn thịt hổ!!

Độc cô cửu kiếm Diệp Lăng không nghiên cứu quá sâu, bởi vì hần nghĩ sau khi mình ra ngoài, dung nhập xã hội, học phần lớn là quyền cước công phu, chỉ đọc lướt qua độc cô cửu kiếm.

Nhưng độc cô cửu kiếm mặc dù là tuyệt học có một không hai, nhưng học tập không phải là việc mất quá nhiều thời gian, chỉ cần ngộ tính cao là được.

Trên thực tế, độc cô cửu kiếm cũng rất đơn giản, một chính là nhanh, không chỉ là nhanh tay mà còn phải nhanh hơn bất cứ ai, phải xuất kích nhanh hơn họ một bước, công phá sơ hở người khác, mắt cũng phải nhanh, có thể nhìn ra sơ hở của đối phương trong thời gian sớm nhất, ngoài ra còn phải đầu óc nhanh, dùng tốc độ nhanh nhất đoán xem đối phương xuất ra chiêu thức gì, để tìm biện pháp phá chiêu.

612. Chương 614: Độc Cô Cửu Kiếm (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 614: Độc cô cửu kiếm (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Hai chính là ngộ tính, cái này thì hơi khó nói, chính là để người ta ngộ ra kiếm kiếm ý, ngộ ra chiêu thức mạnh nhất.

Vô chiêu thắng hữu chiêu, không phải chiêu thức gì cũng không có, mà là khiến người ta lĩnh ngộ hết toàn bộ chiêu thức, trở thành một loại bản năng, tự động phát ra chiêu thức mạnh nhất.

Cũng chính bởi vậy, Diệp Lăng mới sa vào ngộ kiếm một khoảng thời gian, khoảng thời đó chính là lúc hắn ngồi xe ngựa, cũng có thể coi là một cách tránh lãng phí thời gian.

Sau hôm đó, Diệp Lăng đưa một số tiền cho ông chủ lữ quán, bảo họ chăm sóc Diệp Thắng, cũng như lo hậu sự, còn hắn sẽ cho người canh chừng, nếu như có nửa phần qua loa, cẩn thận Diệp Lăng đến lữ quán họ.

Kì thực, Diệp Lăng đe dọa cũng là thừa, ông chủ nhất định sẽ làm theo những gì hắn nói, bởi vì Diệp Lăng đưa họ quá nhiều tiền, khiến họ sau khi lo xong chuyện vẫn còn một khoản kha khá, coi như một lần phát tài.

Những chuyện thế này, họ đương nhiên phải làm thật tốt, chứ chưa đến mức tham lam toàn bộ, Diệp Lăng một lúc đưa ra nhiều tiền như vậy, nhất là người có bối cảnh, họ là những kẻ làm kinh doanh, không muốn chuốc lấy rắc rối.

...

Bảy ngày sau, một chiếc xe ngựa cũ kĩ xuất hiện bên ngoài thành môn Ngải La đế quốc, cỗ xe này khiến người thủ thành chẳng buồn thu phí nhập thành của họ.

Đây chính là cỗ xe ngựa của Diệp Lăng, đã hoá trang thành một người nghèo mặc áo vải thô thì xe ngựa đương nhiên cũng phải cũ kĩ một chút.

Đương nhiên, phí xe hắn đưa không ít, dù sao ông chủ rồi cũng sẽ quay về rất nhanh, không ai biết hắn đã trả bao nhiêu.

Diệp Lăng không để xe đi vào trong thành mà xuống từ ngay ở cửa thành, rồi cho xe ngựa về luôn, ngoài mặt thì không ngừng cảm ơn người đánh xe, cảm ơn đã đưa hắn đến đây, cốt cho mọi người biết hắn là một người nghèo, là dùng phương thức này đến.

Người khác sẽ hoài nghi, hắn đang bị lừa, cỗ xe ngựa này ngay từ đầu đã phải đến đây, chỉ là thuận đường đưa hắn đi cùng mà thôi!

Hình tượng lúc này của Diệp Lăng là, mặc một vớ y phục bằng vải thô, mặc dù không rách rưới nhưng cũng chứng tỏ hắn là người nghèo, trên người hắn còn có một thanh kiếm cũ, treo bên hông, đây có lẽ là thứ đáng giá nhất của hắn.

Thật sự là một kẻ bần hàn!!

Thời điểm này, bất cứ ai nhìn thấy Diệp Lăng đều sẽ nghĩ vậy, họ cảm thấy người thiếu niên bần hàn này đến đây là để kiếm cơm ăn, mỗi năm đều có một tốp người như vậy đến hoàng thành này.

- Vị quân gia này...

Diệp Lăng chẳng buồn quan tâm đến những ánh mắt xung quanh, chuẩn bị vào thành, muốn vào thành đương nhiên phải đi qua một số thành vệ quân trước mắt.

- Đi đi! Đừng nói nhiều, nộp mười đồng tệ, vào!

Sĩ binh có chút khó chịu nói, nhưng cũng không làm khó Diệp Lăng, có thể bởi vì không có chất béo, cũng có thể là vì sợ Diệp Lăng lằng nhằng, cho nên mới tính cho hắn phí nhập thành rẻ nhất.

Ở đây, có rất nhiều người thiếu tiền muốn vào thành, sĩ binh nghe họ khẩn cầu nhiều cũng chán, cho nên không muốn nghe thêm nữa, thấy Diệp Lăng như vậy, đều sẽ dùng tiêu chuẩn thấp nhất.

Mười đồng tệ, tin rằng bất cứ ai cũng có thể trả, trừ phi là loại ăn mày không có một xu!!

- Mười đồng tệ?

Diệp Lăng lấy túi tiền, đếm đúng mười đồng tệ, đưa cho sĩ binh.

Vốn dĩ Diệp Lăng không bao giờ mang theo túi tiền, nhưng bây giờ hắn không thể sử dụng nhẫn không gian, nếu dùng, để người khác biết hắn không phải người thường thì rắc rối.

Bây giờ Diệp Lăng là một người bình thường từ đầu đến chân, một người không có tiền!

Đối với chuyện này, Diệp Lăng hình như có chút hưng phấn, cảm thấy thế này rất thú vị, để xem mình sẽ dùng bao nhiêu bạc tệ để sống cuộc sống này.

Sống trên địa cầu này, có những người đặc biệt dùng mấy bạc tệ để đi chơi, chơi trong một ngày, không được rút tiền, không được nhờ người khác giúp đỡ, chỉ được dựa vào bản thân mình, kiểu chơi đó rất hấp dẫn, hơn nữa còn có mùi vị đặc biệt.

Diệp Lăng bây giờ chính là muốn thử cảm giác đó, hắn quyết định dùng năm bạc tệ sống qua mấy ngày này!!

Năm bạc tệ...

Nếu như để người khác nghe thấy, nhất định họ sẽ nghĩ Diệp Lăng, bởi vì năm bạc tệ cũng không phải là một món tiền nhỏ, muốn sống qua mấy ngày là chuyện rất đơn giản, hoàn toàn không có bất cứ khó khăn nào.

Phá gia chi tử chính là phá gia chi tử, căn bản không biết giá trị đồng tiền!!

- Vào đi vào đi!

Sĩ binh mất kiên nhẫn lắc tay với Diệp Lăng, tỏ ý hắn mau vào thành đừng đứng đó làm phiền họ nữa.

- Ngẩng La chi thành, xem ra không được phồn hoa bằng Tường Không, nhưng, ở đây cũng không tệ, nhất là phong cách kiến trúc, khác với Tường Không và Chu Tước, đúng là một chuyến đi không tệ!

Diệp Lăng sau khi vào thành, lập tức phát ra một tiếng cảm khái.

Sau đó, giống như một kẻ nhà quê lên tỉnh, Diệp Lăng không ngừng nhìn ngắm chỗ nọ chỗ kia, bộ dạng này khiến người ta không chút hoài nghi thân phận của hắn, họ đều cảm thấy Diệp Lăng rất xứng với bộ y phục vải thô trên người.

Hôm đó, Diệp Lăng không có ý định đến luôn Cáp Đức gia mà tùy ý đi dạo loanh quanh, mua một ít đồ ăn rẻ tiền, hắn chuẩn bị cứ như vậy cho đến tối.

Đêm đó, hắn dự định tìm một góc nào đó để ngồi, bớt chút tiền phòng!

Không ngờ, đường đường phá gia chi tử như hắn cũng có những giờ phút này, để tiết kiệm tiền đến lữ quán cũng không đi, nếu nói ra ngoài, sẽ chẳng ai tin.

- Người kia quê quá!

Diệp Lăng không biết mình đang đi đến đâu, hình như là khu vực tương đối đắt đỏ, những người ra vào đều là con cháu phú gia hoặc là quý tộc, những người giống như Diệp Lăng rất ít khi đến đây, trừ phi là công nhân bên trong.

Chắc, đương nhiên là nói bộ dạng hiện tại của Diệp Lăng, bộ dạng bình dân!

Thông thường bình dân đều không đến khu vực này, đến đây chỉ có bị quý tộc phú hào trêu chọc, hơn nữa, họ cũng cảm thấy đây không phải nơi họ nên đến.

Diệp Lăng không giống vậy, hắn đến đây chỉ là cảm thấy phòng ốc ở đây tương đối tốt, bản thân hắn cũng chỉ ra vào những nơi tốt như thế này nên sao có thể cảm thấy là mình không nên đến đây?

Từ giây phút Diệp Lăng xuất hiện, rất nhiều người đều nhìn về phía hắn, hơn nữa còn phát ra biểu tình kì lạ, khinh bỉ hoặc coi thường, nhưng không có ai đến tiếp xúc với Diệp Lăng, vì họ cảm thấy, tìm một người như Diệp Lăng là sỉ nhục thân phận họ.

Lúc này, ở một nơi tương đối náo nhiệt trong tử lâu, mấy thiếu nữ đã đùa giỡn vui vẻ, họ đứng trên sân thượng, đáng cảm thấy không có gì để làm thì phát hiện ra bình dân Diệp Lăng mơ mơ hồ hồ.

Thế là, họ nghĩ ngay là trò để chơi!

- Các tỷ muội, có nhìn thấy tên bình dân tiểu tử đàn độn kia không?

Một thiếu nữ nói khẽ, đám thiếu nữ vốn không có tinh lực gì vẫn tiếp tục thiếu tinh lực, không bởi vì một câu nói mà trở nên có tinh thần hơn.

Đối với họ mà nói, cho dù là quý tộc công tử anh tuấn thì họ cũng không quan tâm, hướng hồ còn là một tên bình dân tiểu tử đàn độn.

613. Chương 615: Ta Không Để Mắt Đến Các Nàng (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 615: Ta không để mắt đến các nàng (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Thấy mọi người không có phản ứng gì, thiếu nữ đầu tiên lại nói:

- Các ngươi có phải đang cảm thấy bình dân không có ý nghĩa gì? Kì thực, các ngươi có bao giờ nghĩ quý tộc chúng ta mỗi ngày đều nhìn thấy rất nhiều, nhưng bình dân thì tương đối ít không!

- Vậy thì đã làm sao?

Một thiếu nữ lười biếng hỏi.

- Bình dân chúng ta có thể chơi đùa họ thế nào cũng được, rồi cho họ một ít bồi thường là họ thoả mãn lắm rồi, sẽ làm tất cả những việc mà quý tộc không bao giờ làm!

- Đúng rồi, dù sao cũng đang nhàn rồi, chỉ bằng tìm một kẻ bình dân để chơi!!

Mấy thiếu nữ bắt đầu sáng mắt.

- Nhưng, bắt nạt bình dân, chuyện này hình như không tốt.

Một thiếu nữ nói, thiếu nữ này có lẽ là người đẹp nhất trong số họ, xem ra nàng không chỉ đẹp hơn họ ở vẻ bề ngoài mà tâm linh cũng đẹp hơn một chút.

Chỉ là, trình độ mỹ lệ này rốt cục cao đến đâu thì chưa thể nói rõ.

- Không sao! Chúng ta sẽ bồi thường cho hắn, không bắt nạt hắn, một bình ân, có gì đáng bắt nạt chứ.

Thiếu nữ đầu tiên nói.

- Đúng vậy đúng vậy! Chúng ta nên chơi hắn thế nào?

Những thiếu nữ khác đều hưng phấn nói.

- Đương nhiên là lừa hắn đến đây trước!

Thiếu nữ đầu tiên nói.

- Lừa đến đây, lừa thế nào?

- Rất đơn giản! Lúc này chúng ta không phải chơi bắn cung sao? Dùng cung bắn hắn!

- Bên dưới nhiều người như vậy, ngộ nhỡ bắn trúng ai thì chết.

- Không sao, bắn trúng thì bắn trúng, như vậy càng vui!!

- Nói cũng đúng!

Cứ như vậy, các thiếu nữ lấy ra cung ná của mình, cung ná tạo hình thập phần tinh mỹ, bên trên có khảm bảo thạch, xem ra, thân phận của họ không hề đơn giản.

Các thiếu nữ lắp đạn lên, cũng chính là mấy chiếc bánh hoa quả, sau đó kéo dây thun!

Ngắm chuẩn!

Bắn!!

-??

Các thiếu nữ nhìn đạn của mình bay ra, nhìn chúng bay về phía Diệp Lăng, càng đến gần mục tiêu, ánh mắt các nàng càng chờ đợi.

Chỉ là, khoảnh khắc đó, vừa hay có người đi qua chỗ Diệp Lăng, không may che mất hắn, hứng hết số đạn bánh.

- Á...

- Là ai, là kẻ chết tiệt nào, có muốn chết không!!

Người kia sau khi bị đánh trúng, lập tức rống lên giận dữ, thu hết sự chú ý của tất cả mọi người.

Nhìn những thứ trên người hắn, mọi người lập tức hiểu ra có người ở đây đang đùa ác, chuyện này thường xuyên xảy ra, quý tộc là một đám người rất nhảm chán.

Cho nên, lúc này, mọi người đều muốn được xem trò vui, muốn xem người kia sẽ đối phó với trò đùa đó như thế nào, mà muốn có trò vui để xem thì phải tìm ra người trước đã.

Nhưng rất nhanh, họ lập tức từ bỏ suy nghĩ này, bởi vì họ đã tìm ra thủ phạm mà số thủ phạm này rất ít người có mặt ở đây dám đụng vào.

Đám bà cô tổ này chỉ cần họ không tìm ta gây chuyện là cảm tạ trời đất rồi, ai dám đụng vào họ.

Người bị thương lúc nhìn thấy các thiếu nữ, lập tức hết giận, chỉ có thể tự nhận mình không may, nhẹ nhàng chuồn êm, không còn khí thế ban nãy.

Trải qua chuyện này, những người trên đường bắt đầu chú ý đến động tĩnh của các thiếu nữ, nhìn thấy các nàng đang bắn loạn sang bên kia đường, ai thông minh đều sẽ đi sát sang một bên, trừ phi tự nhận thực lực cao không buồn quan tâm, và những kẻ ngây ngô không biết gì, ví dụ như Diệp Lăng.

Diệp Lăng tiếp tục đi trên đường, không hề hay biết có người định bắn mình.

- Tiểu tử bình dân này đúng là đần độn, quả nhiên là kẻ ngốc!

Thiếu nữ trong lòng cười thầm, vốn dĩ họ tưởng Diệp Lăng sẽ có chút phản ứng, hoặc đề phòng, kết quả phát hiện Diệp Lăng không hề hay biết.

Bảo họ không vui sao được!!

- Đúng vậy, đúng vậy, như thế càng vui!

Thiếu nữ cảm thấy Diệp Lăng như vậy chơi càng vui.

- Tiếp tục!

- Ủm!

Khai cung, tiếp tục!

Ngắm chuẩn!

Bắn!

Mấy thiếu nữ một lần nữa ngắm về phía Diệp Lăng, họ tin, lần này sẽ còn không ai đỡ giúp hắn, bên đó căn bản không còn bao nhiêu người.

- Wa...

Đúng lúc này, Diệp Lăng đột nhiên kêu lên một tiếng, sau đó chạy lên phía trước, tránh khỏi đồng bánh do các thiếu nữ bắn ra!

- Hừ!

Các thiếu nữ rất không cam tâm đậm đậm chân, phần nộ vì lần thất bại thứ hai của mình, họ rất muốn biết, Diệp Lăng làm vậy là vì cái gì.

Khi họ nhìn Diệp Lăng, chỉ thấy hắn sau khi chạy mấy bước, liền quỳ xuống, nhặt lên một đồng tệ!

- ...

Là nhặt một đồng tệ, chỉ vì một đồng tệ mà khiến tên tiểu tử này tránh được công kích của mình, là ai ném một đồng tệ ở đó chứ, để ta biết được, nhất định sẽ bẻ xương hắn.

Hành động này của Diệp Lăng khiến các thiếu nữ trong lòng càng hiểu lầm, họ cảm thấy Diệp Lăng đúng là một bình dân bình thường, một bình dân vui mừng vì một đồng tệ.

- Lần nữa!

- Ta không tin không đánh trúng hắn!

- Đúng vậy!

- Tiếp tục!

Các thiếu nữ lại bắt đầu, lần này, họ lại phải thất vọng, nhưng lần này không phải người, cũng không phải Diệp Lăng chạy linh tinh, mà là vì lộ tuyến tập kích của họ bị một tấm chiêu bài chặn mất.

Trước đó, họ không hề chú ý đến điểm này, bắn ra xong mới phát hiện nhưng đã quá muộn!

Tiếp đó, các thiếu nữ thử mấy lần, nhưng hình như đều không thành công, giận đến nổi liên tục đậm chân, thậm chí sản sinh một loại oán hận với Diệp Lăng, hoặc cũng có thể nói là oán niệm.

- Tiểu tử này rốt cục là thế nào, sao đánh mãi không trúng?

Một thiếu nữ bực bội.

- Đúng vậy, tiểu tử nghèo này vận khí cũng tốt quá mức!!

Một thiếu nữ khác nói.

- Bây giờ làm thế nào?

- Trực tiếp bắt hắn đến đây!!

- Được, quyết định làm thế!!

Các thiếu nữ nói xong, liền có người trực tiếp từ sân thượng nhảy xuống, trực tiếp lao về phía Diệp Lăng, nhìn thấy tình huống này, người đi đường đều biết sắp có trò vui để xem.

Đồng thời, lúc họ nhìn Diệp Lăng, đều dùng một loại ánh mắt thương hại để nhìn, giống như Diệp Lăng sắp gặp xui xẻo.

Có lẽ không ai nghĩ, kì thực đi tìm Diệp Lăng là tự tìm rắc rối cho mình, ở đây ai xui xẻo chưa thể nói chắc.

- Tiểu tử trước mặt, đứng lại cho bổn tiểu thư!

Thiếu nữ vừa nhảy xuống quát lên với Diệp Lăng, bộ dạng vênh váo hung hăng, chỉ là, Diệp Lăng chẳng buồn nhìn nàng mà vẫn tiếp tục đi đường của mình.

-...

Thiếu nữ trầm mặc một lúc, sau đó tiếp tục đuổi theo, chặn ngang trước mặt Diệp Lăng.

-?? Vị tiểu thư này, xin hỏi có chuyện gì không?

Diệp Lăng bị thiếu nữ đột nhiên xuất hiện làm cho có chút mơ hồ.

- Tiểu tử, coi như ngươi may mắn, bọn ta đã chọn người!

Thiếu nữ chỉ Diệp Lăng nói.

614. Chương 616: Ta Không Để Mắt Đến Các Nàng (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 616: Ta không để mắt đến các nàng (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Chọn hửn? Bà cô tổ này đang nói gì vậy, không lẽ nàng không biết ý tứ của câu đó sao? Ở một nơi đông đúc như này, không sợ người ta hiểu lầm sao?

Nhưng tiểu tử này cũng may mắn thật, được họ lựa chọn, đương nhiên, may mắn cũng có không ít ý tứ tương phản.

Lúc này, Diệp Lăng hoàn toàn hiểu lầm, hiểu lầm thiếu nữ có ý kia với hửn, hửn quan sát một lượt thiếu nữ, sau đó thản nhiên nói:

- Xin lỗi, ta không để mắt đến các nàng!

-!!

- Tại sao?!

Trong một giây, cả con đường đều im lặng, thiếu nữ ngây người, mấy thiếu nữ trên lầu cũng vậy, họ không bao giờ nghĩ có người sẽ nói điều đó ngay trước mặt họ.

Hơn nữa, người đó còn là một bình dân tiểu tử, một tiểu tử nghèo không đáng quan tâm!

Tất cả mọi người cũng như các thiếu nữ đều cảm thấy, người có tư cách gì mà không để mắt đến chúng ta, một bình dân tiểu tử như ngươi, được chúng ta chọn là may mắn cho ngươi lắm rồi.

A, ta phỉ nhổ!

Bọn ta không để mắt đến ngươi, chỉ là muốn chơi đùa ngươi một chút, tìm vui mà thôi!!

- Ngươi vừa nói gì?

Thiếu nữ trước mặt Diệp Lăng có chút u ám, nhìn Diệp Lăng mà mắt như toé lửa.

- Ta nói, ta không để mắt tới các nàng, xin hãy tránh đường!

Diệp Lăng nhắc lại, hửn hoàn toàn không để ý thấy nộ hỏa trong mắt đối phương.

- Rắc!

Những người bên kia đường đều nghe thấy tiếng một thứ quả cứng hoàn hảo vừa bị bóp vỡ trong tay thiếu nữ.

- Ta muốn giết ngươi!

Thiếu nữ trực tiếp rút kiếm, sau đó chuẩn bị công kích Diệp Lăng.

- Đại Tỷ! Dừng tay!!

Thiếu nữ đẹp nhất hét lên.

-...

Thiếu nữ được gọi là Đại Tỷ dừng động tác, thanh kiếm dừng giữa không trung, không tiếp tục đi xuống.

May mà, không ai mất mạng, tiểu tử này đúng là may mắn.

Lúc này, mọi người tựa hồ đều cảm thấy Diệp Lăng vừa nhặt lại một cái mạng, nếu như không phải có người ngăn Đại Tỷ, Diệp Lăng kia nhất định sẽ bị bổ thành hai mảnh.

Mọi người không biết, nếu như thiếu nữ tiếp tục, Diệp Lăng sẽ nắm lấy thanh kiếm, trực tiếp phá công kích của thiếu nữ.

- Hừ! Loại kiếm này của ngươi dùng được gì, con gái cũng không dùng loại kiếm mỏng và nhỏ như thế này!

Đại Tỷ tựa hồ nhìn thấy động tác của Diệp Lăng, nhưng nó khiến nàng càng thêm khó chịu, nàng nghĩ đó chỉ là động tác tự bảo vệ vô thức của Diệp Lăng, thấy giờ khắc này mà Diệp Lăng vẫn không rút kiếm là nàng đã có thể đoán ra.

Đồng thời, kiếm của Diệp Lăng nhìn có vẻ hơi nhỏ, thanh kiếm trong tay Đại Tỷ còn rộng gấp đôi, hơn nữa dài hơn nhiều.

Kiếm Đại Tỷ trong tay con gái coi được coi là rộng là dài, chỉ là loại trung bình.

Mà những loại kiếm Đại Tỷ từng được xem qua, cho dù là con gái dùng, cũng không nhỏ như của Diệp Lăng, đều là lớn hơn một số.

Kiếm của Diệp Lăng sở dĩ tương đối nhỏ, trừ nguyên nhân bản thân cũng có chút nhỏ ra, còn có một nguyên nhân quan trọng nhất, đó chính là thanh kiếm đó căn bản không có kiếm các, cũng chính là phần che tay.

Như vậy, đương nhiên nhìn tương đối nhỏ!

Thanh kiếm này là Diệp Lăng tự làm cho mình, hẳn không có phần che tay không phải vì hắn lười làm, mà vì hắn cảm thấy không cần!

Độc cô cửu kiếm không có bất cứ chiêu thức phòng ngự nào, chỉ có công kích, đây cũng chính là phòng ngự của Độc cô cửu kiếm, nếu như đã không có phòng ngự thì che tay cũng vô dụng.

- Kiếm lớn không hề uy lực sẽ lớn hơn một chút? Kiếm dựa vào người, chứ không phải dựa vào lớn nhỏ!

Diệp Lăng thuận miệng nói, sau đó chuẩn bị bỏ đi.

- Ngươi không được đi! Bọn ta mời ngươi lên đó nói chuyện!

Đại Tỷ một lần nữa chặn đường Diệp Lăng, lạnh lùng nói.

- Xin lỗi, ta không có thời gian chơi với các nàng, cũng không có hứng.

Diệp Lăng lắc lắc đầu, có chút trực tiếp nói.

- Ngươi có phải cảm thấy ta không đủ tư sắc không, đừng lo, có nhìn thấy người gọi ta lúc này không, nàng ấy rất đẹp.

Đại Tỷ thản nhiên nói, nàng có vẻ không quan tâm đến tư sắc của mình, nhưng không có nghĩa là nàng không có, mà ngược lại, nàng có nhiều hơn những người bình thường khác.

Ở Ngải La chi thành, thậm chí cả Ngải La đế quốc này, mỹ danh Đại Tỷ được rất nhiều người biết đến, nhưng mọi người cũng biết tính cách nàng, tương đối mạnh động, tương đối giống con trai...

- Nhìn thấy rồi, đúng là đẹp hơn nàng một chút, nhưng vậy thì có liên quan gì đến ta, xin hãy tránh đường!

Diệp Lăng vẫn bộ dạng thản nhiên,

- Đúng rồi, tiểu thư, ở đây chỗ nào ăn rẻ, còn nữa quảng trường công viên ở đâu?

Lúc này, Đại Tỷ nhìn Diệp Lăng, mặt tràn ngập vẻ hiếu kỳ và nghi hoặc, nàng hiếu kỳ, nàng nghi hoặc, đương nhiên là vì Diệp Lăng không đếm xỉa gì đến người mà nàng vừa nhắc đến.

Trông mặt Đại Tỷ, hình như không có ai dám coi thường người đó, nhất là nam nhi, tất cả bọn họ, ai cũng muốn liều mạng tiếp cận, sao có thể coi thường được chứ?

Đúng là kì quái, không lẽ ở đây xa quá, tên bình dân tiểu tử này nhìn không rõ?

Đúng, chính là nguyên nhân này, mình có thể nhìn rõ nhưng nhãn lực của hắn chưa chắc đã bằng mình, nhất định là hắn nhìn không ra.

Trên thực tế, nhãn lực Diệp Lăng không tệ, nhưng hắn chẳng buồn nhìn thiếu nữ kia, điều đó thì liên quan gì đến hắn, hắn nhìn nàng ta làm gì.

- Lúc này người vừa nói gì? Ăn cơm rẻ? Bọn ta mời người ăn, không cần trả tiền.

Đại Tỷ mặc dù tương đối mạnh động, nhưng cũng không ngốc.

Diệp Lăng nếu như muốn ăn cơm rẻ, vậy thì mình có thể dùng cái này dụ hắn đến, đợi chút, tại sao phải phiền phức như vậy, còn phải dụ, hừ, bảo hắn đến thì hắn phải đến chứ.

- Sao có thể thế được, chúng ta chẳng quen chẳng biết, sao có thể để các nàng mời, thế này đi, ta trả nàng tiền cơm.

Diệp Lăng lắc lắc đầu, nói ra suy nghĩ của mình.

- Được thôi, nếu người muốn trả thì cứ trả! Đi theo ta.

Đại Tỷ thuận miệng nói, còn chuyện Diệp Lăng muốn trả tiền, nàng chẳng quan tâm, đối với nàng mà nói, chút tiền đó căn bản chẳng là gì.

- Ừm!

Diệp Lăng gật gật đầu, đi theo Đại Tỷ vào trong từ lâu.

Nếu như để bọn Diệp Lam Vũ biết, nhất định sẽ mắng Diệp Lăng hồ đồ, sao có thể tùy tiện đi theo một người, nếu như người ta có ý đồ gì không tốt với hắn thì sao?

Không sai, Đại Tỷ và các thiếu nữ đúng là có ý đồ không tốt với Diệp Lăng, định chơi đùa hắn một chút, tìm chút niềm vui.

- Mấy vị tiểu thư xinh đẹp, xin chào!

Diệp Lăng nhìn thấy các thiếu nữ, lịch sự chào hỏi, khí chất quý tộc nhiều năm lúc này cũng có chút ngoại tiết.

Điều này khiến các thiếu nữ cảm thấy có chút kì quái, nhưng bởi vì khí chất quý tộc đó chủ loé lên rồi biến mất, hơn nữa những hành động tiếp theo của Diệp Lăng càng khiến họ cảm thấy Diệp Lăng chỉ là một kẻ bình dân không hơn không kém, mà còn là một kẻ bình dân rất đáng ghét nữa.

615. Chương 617: Ai Trêu Chọc Ai?

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 617: Ai trêu chọc ai?

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Vậy, tiểu nhị, đưa thực đơn cho ta!

Diệp Lăng vừa nhìn thấy bàn đầy thức ăn, lập tức ngồi xuống, thuận tiện lấy luôn thực đơn.

Vậy cũng chưa là gì, các thiếu nữ đều đã nghe mục đích đến đây của Diệp Lăng từ miệng Đại Tỷ, chỉ là gọi mấy món ăn mà thôi, họ cũng chẳng để tâm.

Tiếp theo, Diệp Lăng sau khi nhận được thực đơn liền bắt đầu chọn món, theo thói quen, hắn chọn những thứ đắt nhất, đương nhiên, nếu quá khó ăn, hắn sẽ tự bỏ qua.

Vậy cũng chưa là gì, cho dù là món đắt nhất, các thiếu nữ vẫn trả được, cùng lắm là thêm chút tiền lẻ mà thôi.

Chỉ là, khiến họ có chút không vui là, Diệp Lăng từ sau khi bước vào, chẳng buồn nhìn họ lấy một lần nào nữa mà cứ cắm đầu vào ăn.

Nhưng, tướng ăn cũng không phải quá khó coi, điều này khiến các thiếu nữ cũng cảm thấy kì quái, rõ ràng họ nhìn thấy tốc độ ăn của Diệp Lăng rất nhanh, nhưng tại sao lại không cảm thấy tướng ăn của hắn khó coi, không có cảm giác ngầu ngẩn?

Họ tự hồ có một loại ảo giác rằng bình dân tiểu tử trước mặt là một quý tộc, đương nhiên, là chỉ quý tộc trong đám bình dân.

- Ê, tiểu tử, ngươi tên gì?

Một thiếu nữ hỏi.

- Diệp Lăng!

Diệp Lăng chỉ trả lời đơn giản hai chữ, sau đó, lại tiếp tục ăn, tựa hồ phải nói thêm một chữ cũng cảm thấy mệt.

- Diệp Lăng? Cái tên này rất phổ thông, vậy ngươi đến từ đâu, đến đây làm gì? Còn nữa, ngươi là một võ giả sao?

- Kiếm khách! Một kiếm khách phiêu bạt giang hồ!

Diệp Lăng không trả lời vào câu hỏi chính mà ném ra mấy từ đã được chuẩn bị trước, lúc đến đây hắn đã chuẩn bị sẵn những câu trả lời.

Nếu như nói, có người hỏi căn nguyên hắn, hắn sẽ nói mình coi bốn biển là nhà, nghề nghiệp là một kiếm khách, phạm vi chức nghiệp chính là hành hiệp trượng nghĩa.

- Kiếm khách? Kiếm sĩ chính là kiếm sĩ, còn kiếm khách cái gì.

Đại Tỷ khó chịu nói,

- Còn nữa, ngươi là đâu có được coi là kiếm sĩ, kiếm ngươi nhỏ như vậy, dùng để giết gà cũng không xong.

Diệp Lăng nổi giận, đứng bật dậy, chăm chăm nhìn Đại Tỷ, dẫn mạnh kiếm lên bàn!

Đại Tỷ bị hành động này của hắn làm cho giật mình, hơn nữa ánh mắt Diệp Lăng còn khiến nội tâm nàng sản sinh một cảm giác sợ hãi khó hiểu, mặc dù chỉ là nhất thời, đến nàng cũng không cảm nhận được.

Các thiếu nữ cũng nhìn Diệp Lăng, bộ dạng căng thẳng, giống như sợ hắn sẽ đột ngột rút kiếm, nhưng, khiến họ bất ngờ nhất là, Diệp Lăng chỉ nói một câu.

- Ai nói không giết được gà! Nàng bắt một con gà đến đây, ta giết cho mà xem!

-...

Các thiếu nữ nhất thời ngây ra, họ cảm thấy não mình tự hồ không phản ứng kịp.

- Ha ha...

Đại Tỷ là người bật cười đầu tiên, nàng cảm thấy Diệp Lăng thực sự rất thú vị, không ngờ Diệp Lăng lại hiểu theo nghĩa ấy.

Ai cũng có thể nghe ra, câu nói đó của Đại Tỷ chỉ là một cách so sánh, chứ không phải thật.

- Người là đồ ngốc à?

Đại Tỷ mặt có chút đen.

- Không phải! Còn nàng?

Diệp Lăng lắc lắc đầu, thuận miệng hỏi lại.

-...

Các thiếu nữ lại ngây ra, sau đó bụm miệng cười thầm.

- Người muốn chết!

Đại Tỷ giận, chuẩn bị hất bàn, tay nàng đã bắt đầu nắm lấy mép bàn.

- Đại Tỷ! Đừng!

Thiếu nữ xinh đẹp nhất một lần nữa ngăn cản Đại Tỷ, nắm lấy tay không cho Đại Tỷ hất bàn.

- Hừ!

Đại Tỷ hừ lạnh một tiếng với Diệp Lăng, ánh mắt đó giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

- Ăn no rồi!

Diệp Lăng đúng lúc này xoa xoa bụng, thức ăn trên bàn mới chỉ hết một nửa, hắn đâu có phải thùng nước gạo, từng ấy thứ làm sao ăn hết được.

Nhưng, dù không là thùng nước gạo nhưng cũng nhiều hơn người khác rất nhiều.

- Nhanh vậy sao?

Các thiếu nữ sững người, họ cảm thấy Diệp Lăng mới ngồi xuống chưa được bao lâu, sao lại ăn mau như vậy.

- Được rồi, trả tiền cơm!

Diệp Lăng nói, đếm đồng tiền xu đáng thương trong túi mình.

- Không cần! Bữa này coi như bọn ta mời, người chỉ cần chơi với bọn ta một lúc là được...

Các thiếu nữ không muốn cứ vậy để Diệp Lăng đi, họ đến mở màn còn chưa bắt đầu.

- Không! Ta vẫn phải trả tiền, thoả thuận trước rồi còn gì! Đây...

Diệp Lăng lập tức lắc đầu, sau đó ném năm đồng tệ lên bàn trước con mắt ngạc nhiên của các thiếu nữ.

-... Người vậy là có ý gì? Năm đồng tệ?

Đại Tỷ trầm mặc một lúc, cướp lời hỏi.

- Đúng vậy! Năm đồng tệ là một bữa ăn của ta, hôm qua ta chỉ ăn có ba đồng tệ,

Diệp Lăng gật đầu nói.

-..., đó là ở những quán cơm bình dân rẻ tiền, ở đây là tửu lầu cao cấp, năm đồng tệ, đến điểm tâm cũng không đủ.

Các thiếu nữ trầm mặc một lúc nói.

- Ta biết!

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

- Nếu đã biết, sao còn lấy năm đồng tệ ra trả tiền cơm.

Các thiếu nữ hừ lạnh nói.

- Ta chỉ biết năm đồng tệ của ta có thể ăn một bữa cơm, ở đây ta cũng là một bữa, bên kia cũng là một bữa, đều là giống nhau! Có gì khác sao?

Diệp Lăng nói.

-...

Các thiếu nữ trầm mặc.

- Không thể tính như thế được!

Đại Tỷ nói,

- Lúc này không phải người nói sẽ trả tiền cơm cho chúng ta sao? Vậy thì hãy trả phần của mình đi!

- Đúng vậy, ta nói ta trả tiền cơm, nhưng ý của ta là ta sẽ trả số tiền vốn định dùng cho bữa tối nay, ta dự tính là năm đồng tệ!

Diệp Lăng ngơ ngác nói.

-...

Vậy cũng được? Nói ra thì hình như là thế thật, hắn chỉ nói trả tiền cơm, nhưng không nói là tiền cơm gì.

Bỏ đi, không tính toán với bình dân tiểu tử, không phải chỉ là một bữa cơm sao, coi như mời khách được rồi!!

- Đúng rồi! Các nàng có ăn chỗ này nữa không?

Diệp Lăng chỉ số thức ăn còn lại trên bàn, hỏi.

- Không ăn!

Các thiếu nữ cùng đồng thanh trả lời, đồ ăn bị một nam nhân như Diệp Lăng ăn qua, họ làm sao còn dám đụng tới.

Sau khi nhận được câu trả lời, Diệp Lăng lập tức gọi vọng ra cửa!

- Tiểu nhị, gói về!

-...

Tên, tên tiểu tử này cũng vô sỉ quá! Các thiếu nữ khinh bỉ nhìn Diệp Lăng, họ đã chẳng còn gì để nói với hắn, không lẽ bảo họ đi cướp đồ ăn với một tên bình dân tiểu tử sao? Hơn nữa còn là những thứ họ vừa nói không cần.

- Ngày mai không cần mất tiền ăn cơm nữa!

Diệp Lăng trước con mắt khinh bỉ của các thiếu nữ, vui vẻ lắm bầm một mình, hắn chẳng buồn quan tâm đến sự tồn tại của họ.

Điều này khiến các thiếu nữ có chút khó chịu, đến thiếu nữ đẹp nhất cũng không khỏi có chút oán niệm với Diệp Lăng.

Lúc tiểu nhị bước vào, nhìn bộ dạng các thiếu nữ, ánh mắt như muốn ăn thịt người, hắn có chút sợ hãi, dùng tốc độ nhanh nhất đóng gói thức ăn trên bàn, sau đó lùi ra, chỉ sợ làm vật thể thân.

Sau chuyện này, tiểu nhị mới biết thì ra tốc độ đóng gói của mình nhanh như vậy, xem ra hắn đã tự xem nhẹ bản thân!!

616. Chương 618: Ai Trêu Chọc Ai (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 618: Ai trêu chọc ai (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Các vị tiểu thư, cảm ơn! Tạm biệt!!

Diệp Lăng nhắc số thức ăn đã đóng gói lên, chào một tiếng rồi lên đi thật nhanh.

- Tạm biệt! Ai muốn gặp lại người, gặp người đúng là xui xẻo!!

Đại Tỷ hừ một tiếng.

Một lúc sau, trong các thiếu nữ có người phát hiện điều gì, kêu lên một tiếng.

- A...

- Sao vậy?

Những người khác hỏi.

- Chúng ta không phải định trêu đùa hấn sao? Sao ta cảm thấy chúng ta giống như bị trêu đùa lại?

-...

Các thiếu nữ nghĩ lại, phát hiện sự tình hình như đúng là như vậy, mấy người bọn họ vốn dĩ định trêu chọc người khác, kết quả lại bị Diệp Lăng trêu lại, hơn nữa còn bị hấn làm cho giận gần chết.

- Ta đi giết hấn!

Đại Tỷ lại hô đánh hô giết, hơn nữa còn chuẩn bị đuổi theo.

- Bỏ đi! Là thế này, cũng có thể là báo ứng, chúng ta muốn trêu chọc người khác, nhưng cuối cùng lại bị người ta trêu chọc lại!!

Thiếu nữ xinh đẹp nhất kéo tay Đại Tỷ, cảm xúc nói.

- Đúng vậy! Kệ cho hấn đi, bây giờ đuổi theo hấn chỉ khiến người khác biết chuyện, người khác mà biết thì chúng ta sẽ trở thành trò cười cho cả thiên hạ!

Thiếu nữ đầu tiên nói, từ câu nói này, có thể thấy trí tuệ của nàng không thấp, không giống như lại thiếu nữ chỉ biết ăn chơi.

- Được, dù sao chúng ta chỉ là tiêu hao thời gian, bây giờ thời gian cũng hết, chúng ta về thôi!

Một thiếu nữ.

- Được! Lần sau gặp lại, mấy hôm nay ta có vài việc phải làm!

Một thiếu nữ khác nói.

- Ừm, hẹn vậy đi!

Các thiếu nữ tan cuộc, chuyện vừa rồi đã được họ bỏ lại phía sau, không lâu nữa họ sẽ dần quên mất sự tồn tại của Diệp Lăng, dù sao Diệp Lăng cũng chỉ là một kẻ qua đường.

Lúc này, Diệp Lăng vẫn đang tiếp tục nhàn rỗi, cầm túi đồ ăn đi lang thang trên đường, hấn không bỏ túi thức ăn vào nhẩn không gian, bởi vì hấn đã tạm thời phong bế không gian trong nhất, hấn cảm thấy đã muốn diễn trò thì phải diễn triệt để một chút.

Trong khoảng thời gian này, hắn là một bình dân tiểu tử, không có không gian vật phẩm, không có tiền, đồng thời không thể sử dụng Luyện kim thuật, cũng không thể sử dụng Luyện kim vật phẩm.

Đương nhiên, đó là chỉ những lúc không nguy hiểm!

Sau một hồi đi dạo loanh quanh, Diệp Lăng tìm được một quảng trường, khoan chân ngồi xuống một chiếc ghế dài trên đó, vừa luyện khí vừa thuận tiện khôi phục tinh thần.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Lăng mở mắt, tìm nguồn nước đánh răng rửa mặt, sau đó, bắt đầu luyện kiếm, hắn muốn đem kiếm pháp dung nhập vào trong cơ thể.

Nếu như lúc này, Đại Tỷ tiểu thư nhìn thấy Diệp Lăng, nhất định sẽ không còn hoài nghi hắn không phải một kiếm khách, bởi vì kiếm pháp của Diệp Lăng rất nhanh, không phải người thường có thể làm được, chỉ riêng điểm này đã có thể chứng minh hắn là một cao thủ dụng kiếm.

Nhưng, Đại Tỷ sẽ không cảm thấy Diệp Lăng lợi hại hơn mình, bởi vì nàng cảm thấy kiếm pháp Diệp Lăng nhanh thì nhanh thật, nhưng không có dấu khí kỳ duy trì, điều này khiến uy lực kiếm pháp của hắn không được lớn.

Chỉ là, nàng sẽ cảm thấy, kiếm pháp của Diệp Lăng tựa hồ có một loại khí tức đặc biệt, tốt cực là khí tức gì thì nàng không nói ra được.

Trên thực tế, những người nhìn thấy kiếm pháp Diệp Lăng đều có chung một cảm giác đó, khí tức đó kì thực chính là linh khí, trong kiếm pháp của Diệp Lăng ẩn hàm một loại linh khí người khác không bao giờ có được.

Có thể, đó chính là Độc cô cửu kiếm kiếm ý của Diệp Lăng!

Độc cô cửu kiếm, mặc dù chỉ là một bộ kiếm pháp, nhưng mỗi người dùng đều có cảm giác khác nhau!

Mỗi người đều có đặc điểm của mình, mỗi người đều có Độc cô cửu kiếm của riêng mình!!

Lúc này, trên quảng trường không có ai, cho dù có người nhìn thấy Diệp Lăng cũng cảm thấy Diệp Lăng nhảy múa nhiều hơn luyện kiếm, không nhìn kĩ thì không cảm nhận được.

Không biết qua bao lâu, trên quảng trường người mỗi lúc một đông, trời thì mỗi lúc một sáng, Diệp Lăng lúc này quyết định dừng lại, cũng mặc kệ những người đang nhìn mình, đi ăn bữa sáng của hắn.

Bữa sáng, chính là những thứ gói được hôm qua.

Vận động nhiều, Diệp Lăng cảm thấy khẩu vị cũng tốt, thực phẩm vốn chuẩn bị cho cả một ngày, vậy mà bị hắn ăn hết một nửa, vận động thêm một lúc nữa, cuối cùng giải quyết hết phần.

Dù sao thức ăn này cũng là miễn phí, không liên quan đến những tính toán của hắn!

- Đẹp!

Diệp Lăng vận động chính là luyện kiếm, kiếm pháp của hắn càng lúc càng nhẹ nhàng linh động, người giống như bướm chơi hoa, ở đó “bay đi bat lại”, động tác uyển mỹ, khiến người ta bất giác bị hấp dẫn.

Lúc này, mọi người cảm thấy Diệp Lăng không phải đang luyện kiếm, mà là đang múa kiếm, không, phải nói là kiếm múa mới đúng!!

- Kiếm pháp đẹp quá!

- Đây là kiếm pháp sao? Rõ ràng là đam nhảy múa mà!

Bên cạnh có người bắt đầu nghị thuận, Diệp Lăng lúc này chẳng nghe thấy gì, hắn đã đem mình cách biệt với thế giới bên ngoài, toàn thân tâm dung nhập vào trong kiếm pháp, đi lĩnh ngộ kiếm pháp chân lý!!

Khi Diệp Lăng thu hồi thân tâm, thu kiếm rời đi, hắn mới phát hiện mình là tâm điểm quan tâm của tất cả mọi người, chẳng khác gì một người mãi nghệ.

Ý? Đợi đã? Mãi nghệ?

- Đa tạ các vị! Hôm nay tiểu đệ đi qua quý bảo địa, không vòng vo nữa, hi vọng các vị có tiền quyền tiền, có người quyền người!!!

Một đoạn ngôn ngữ kinh điển bạo xuất từ miệng Diệp Lăng.

-...

Đám đông trầm mặc, không phải họ không ngờ Diệp Lăng lại làm thế, là mà họ có chút không hiểu hắn đang nói gì, cần thời gian tiêu hoá.

Lúc Diệp Lăng lấy ra túi tiền đặt trước mặt, mọi người mới vỡ lẽ.

- Hừ...

Có người bắt đầu miệt thị, sau đó bỏ đi.

Nhưng, cũng có người lấy tiền ra cho Diệp Lăng, dù sao màn múa kiếm lúc nãy của Diệp Lăng cũng rất hấp dẫn, bỏ chút tiền thưởng cho hắn cũng đáng.

- Vui quá!

Diệp Lăng quỳ xuống nhặt tiền, bây giờ, hắn cảm thấy sự tình càng lúc càng thú vị, xem ra đổi một thân phận đổi một góc độ khác cũng rất thú vị.

- Tiểu tử, bắt được người rồi, ai cho người mãi nghề ở đây!! Nộp phí bảo hộ chưa!!

-...

Diệp Lăng đang vui vẻ thì có người đến quấy nhiễu, khiến tâm trạng vốn đang rất phấn chấn của hắn bắt đầu có chút khó chịu.

Mấy hán tử này nhìn có vẻ hung hãn, bao vây lấy Diệp Lăng, dẫm lên chỗ tiền hắn vốn định nhặt.

- Quảng trường này là của đế quốc chứ đâu phải của người!

Diệp Lăng nói.

- Ha ha! Cái gì của đế quốc, lão tử ở đây chính là lão tử, nếu như người không phục thì tìm đế quốc bảo hộ người. Nhìn bộ dạng nghèo kiệt xác của người, ai thèm quan tâm chứ! Ha ha...

Một hán tử hung hãn cười lớn nói.

- Người nói vậy là có ý gì, ta nghèo thì sao, không lẽ đế quốc không có vương pháp?

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi lại.

- Có, nhưng sẽ không bảo vệ một tiểu tử nghèo như người!

- Vậy sẽ bảo vệ người sao?

Diệp Lăng hỏi.

- Ha ha, ta không cần bảo vệ, lão tử ở đây chính là vương pháp!

617. Chương 619: Ai Trêu Chọc Ai? (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 619: Ai trêu chọc ai? (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Câu này nói đúng lắm, đáng lẽ ngươi sớm phải nói như vậy, thông thường ác bá đều nói thế, ngươi không nói ta cũng cảm thấy không quen!

Diệp Lăng nhìn mấy tên côn đồ nói.

- Nói gì?

- Lão tử chính là vương pháp!

-...

- Được rồi, phí bảo hộ ta không có, các ngươi có thể di chuyển một chút không, đừng làm phiền ta nhặt tiền.

Diệp Lăng lúc này lại bắt đầu ngồi xuống nhặt tiền.

- Tiểu tử, đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Mấy tên côn đồ nói.

- Ta không uống rượu!

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

-...

Đám côn đồ trầm mặc một lúc, sau đó quay sang nhìn nhau.

- Lão đại, tên tiểu tử này hình như đang đùa cợt chúng ta?

- Ta cũng thấy là như vậy!

- Vậy chúng ta làm gì đây?

- Còn làm gì nữa?! Đương nhiên là đánh hắn!!

- Lên!

Mấy tên côn đồ lao vào định tóm Diệp Lăng, chuẩn bị dạy cho hắn một bài học để hắn biết đây là địa bàn của ai.

Xoạt xoạt...

Mấy tên côn đồ chỉ cảm thấy trước mắt mình có quang mang loé lên, tiểu tử trước mắt biến mất còn chúng thì cắm đầu vào nhau.

- Á!

- Tiểu tử, ngươi muốn đi!!

Quay đầu lại, bọn chúng nhìn thấy Diệp Lăng đang bỏ đi, vội vàng định đuổi theo, nhưng rất nhanh, chúng bị một thứ ngáng chân, thứ đó hình như là quần của chúng.

Quần của chúng đúng lúc này toàn bộ tụt xuống...

- Ha ha...

Người trên quảng trường, nhìn thấy cảnh tượng này ai cũng phải ôm bụng cười.

- A, sao đây quần lão tử lại bị đứt vậy?

- Lão đại, của bọn ta cũng vậy...

- Hình như là bị người khác trêu đùa rồi...

Vốn dĩ, chúng còn tưởng khả năng chỉ có một, nhưng lúc phát hiện mấy người cũng có chung một tình huống, hơn nữa vết đứt trên dây quần lại rất gọn gàng thì biết đã bị người khác dùng lợi khí cắt đứt.

Vừa rồi, hình như chỉ có Diệp Lăng ở bên cạnh chúng!

Không lẽ là hắn? Nếu đúng vậy thật thì hắn xuất chiêu nhanh quá!!

Mấy tên côn đồ có chút không dám tin, nhìn theo bóng dáng Diệp Lăng, hoài nghi tất cả đều là do hấn bày ra, nếu như đúng là thế thật thì chúng sẽ phải cân nhắc phân lượng của mình, để xem có đủ đối phó với Diệp Lăng hay không.

Có thể trong nháy mắt cắt đứt dây quần của từng ấy người, nghĩa là cũng có thể cắt đứt cổ chúng trong thời gian tương tự.

Phần hoài nghi này khiến chúng không dám tiếp tục đuổi theo Diệp Lăng, mà quyết định nhặt nốt số tiền trên đất, nhưng khi chúng vừa cúi xuống nhặt thì đã phát hiện trên đó chẳng còn đồng nào.

-??

Là chuyện gì vậy, lúc này không phải còn rất nhiều sao? Không lẽ lại là tên tiểu tử đó?

...

- Xin hỏi, Cáp Đức gia ở đâu ạ?

Cứ đi được một đoạn, Diệp Lăng lại phải hỏi một lần đường, hấn đã hỏi qua rất nhiều lần, không phải vì chưa hỏi kĩ mà chủ yếu là sau khi hỏi không hấn vẫn không tìm được đường đi.

Sau khi đi một đoạn, hấn liền mất phương hướng, khiến hấn căn bản không thể đến nơi.

Trước đó, lần gần nhất hấn chỉ cách Cáp Đức gia hai con phố, nhưng bây giờ hấn đã ở cách Cáp Đức gia đúng mười con!!

- Cáp Đức gia? Ta cũng đang đến đó, đi cùng nhau nhé.

Lần này thì Diệp Lăng gặp may, tìm được người đi cùng hấn.

- Vậy cảm ơn!

Diệp Lăng nói.

- Không cần khách khí, nói không chừng sau này có thể giúp đỡ được nhau.

Người kia cười nói.

Người này ăn mặc cũng chẳng hơn gì Diệp Lăng, cùng là một loại vải thô nhám, hình như cũng là bình dân, cũng có thể vì lý do này mà hấn cảm thấy có chút thiện cảm với Diệp Lăng.

Rất nhanh, Diệp Lăng đi theo người đó đến Cáp Đức gia, ở cửa tụ tập rất nhiều người, nhưng, người dù đông, hình như rất có trật tự, đều đang xếp hàng.

Không phải chứ, đi vào cũng phải xếp hàng? Cáp Đức gia này rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy!!

Diệp Lăng kì thực không biết, thường ngày Cáp Đức gia cũng không bận như vậy, mặc dù khách đến thăm tương đối nhiều, nhưng vẫn chưa đến mức phải xếp hàng.

Bây giờ tại sao lại như vậy, chỉ là bởi vì Cáp Đức gia đang tiến hành kiến công, tuyển dụng một số hạ nhân, hạ nhân của Cáp Đức gia được đối đãi rất tốt, cộng thêm Cáp Đức gia lại là đại gia tộc, bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp xúc được với những người có quyền lợi, cho nên rất nhiều người muốn có được công việc này.

Mỗi ngày đều có người ở đây xếp hàng kiến công, nhân số càng lúc càng nhiều theo thời gian!

Diệp Lăng không biết việc này, còn tưởng muốn vào gặp chủ nhà thì phải xếp hàng, nếu không phải người đi cùng bảo hấn xếp hàng, chắc hấn đã trực tiếp đi hỏi hoặc vào thẳng bên trong tìm người.

Mặc dù nói, người khác chưa chắc đã cho hấn vào, nhưng cũng không cần xếp hàng.

Cứ như vậy, Diệp Lăng xếp hàng xếp hàng, tiếp tục xếp hàng...

- Họ tên, tuổi, sở trường...

- Diệp Lăng, hai mươi hai, sở trường kiếm pháp, là một kiếm khách!

- Kiếm khách? Vô giả cấp mấy?

- Không biết, chưa thi qua!

- Vậy thì vào trong trước!

Cuối cùng cũng đến lượt Diệp Lăng, khi người ta hỏi hắn, hắn cũng chỉ tùy tiện trả lời chứ không biết họ hỏi vậy để làm gì.

Hắn chỉ biết, sau khi mình trả lời xong câu hỏi, người kia liền cho hắn vào, dẫn hắn đi luôn.

Lúc này, người đi cùng Diệp Lăng đang dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn hắn, nơi hắn phải đi hình như không giống hư của Diệp Lăng.

Lần này Cáp Đức gia tuyển dụng hạ nhân trên nhiều phương diện, hầu như mỗi vị trí trong phủ đều phải tuyển người, quy mô rất lớn, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao lại có nhiều người như vậy.

Người kia ngưỡng mộ Diệp Lăng vì Diệp Lăng được đưa đến một nơi tốt hơn, đó chính là ban hộ vệ của Cáp Đức gia, biết kiếm pháp, đương nhiên sẽ được dẫn đến đó.

-??

Diệp Lăng có chút ngạc nhiên, sao lại tách hắn ra, người trước mặt sẽ đưa hắn đi đâu, sao lại không hỏi mình, không lẽ biết hắn tìm ai?

Có thể vì thấy người quá nhiều, cho nên chia ra tiếp đón, dù sao sự tình cũng không nhất định phải gặp Mễ Căn, gặp những người khác trước rồi bảo họ chuyển lời đến chỗ Mễ Căn cũng được.

Diệp Lăng nghĩ như vậy nên mới tiếp tục đi theo người trước mặt!

Rất nhanh, hắn đã có mặt ở Luyện võ tràng của Cáp Đức gia, đây là điểm kiểm tra hộ vệ, phải thông qua chỗ này mới quyết định mời hay không.

Cáp Đức gia mời người, đương nhiên phải điều tra rõ bối cảnh, nhưng không phải từ đầu đã điều tra ngay mà phải đợi đủ tiêu chuẩn mới tiến hành điều tra, nếu không phải điều tra bao nhiêu người mới có thể tiến hành bước hai.

Sau khi Diệp Lăng đến, toàn tràng đều quay sang nhìn hắn, một số người là người tham gia khảo hạch, những người còn lại đương nhiên là người sẽ khảo hạch.

Bất luận là ai, lúc nhìn thấy Diệp Lăng đều tỏ rõ thái độ khinh thường, họ cảm thấy, bọn tên bình dân như Diệp Lăng, cùng lắm là làm hộ vệ bình thường, nên không kì vọng nhiều vào hắn.

Đồng thời, có một số người chú ý đến thanh trường kiếm treo bên hông Diệp Lăng, họ cảm thấy có chút ngạc nhiên, thanh kiếm này hình như hơi nhỏ, có chịu được đấu khí kì hay không?

618. 617

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 620: Xuất kiếm (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Đến đây, thử một chiêu với ta trước.

Ở trung tâm luyện võ tràng, một cao thủ nói với Diệp Lăng, ừm, có lẽ là cao thủ, từ khí chất, từ vị trí, từ...

Nói chúng chính là một cao thủ!!

Người này là một cao thủ có thực lực trong đội hộ vệ Cáp Đức gia, là võ giả cấp chín.

- Có phải chỉ cần đánh bại được người là xem như qua cửa?

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi, lúc này, hắn đang nghĩ thầm trong bụng, Cáp Đức gia này sao mà kì thế, muốn gặp còn phải đánh một trận.

- Ha ha, đánh bại ta, để xem ngươi có bản lĩnh ấy hay không!

Cao thủ kia cười lớn nói, hắn nghĩ, Diệp Lăng nói muốn đánh bại hắn chẳng khác gì kể chuyện cười.

Rất nhiều người có mặt cũng nghĩ như vậy, đều cảm thấy Diệp Lăng không có cơ may chiến thắng.

- Mời!

Diệp Lăng hành lễ với cao thủ, sau đó ra hiệu cho hắn có thể rút kiếm động thủ.

- Ngươi muốn bảo ta động thủ?

Thấy Diệp Lăng làm vậy, cao thủ kia có chút bất ngờ, hắn không nghĩ Diệp Lăng lại để mình xuất thủ trước.

Mấy ngày này, hắn hầu như chỉ đứng một chỗ chờ người ta xuất thủ, sau đó đánh bại người khác, chưa có ai bảo hắn động thủ trước!!

- Ừm!

Diệp Lăng gật gật đầu.

- Ngươi chắc chứ?

Cao thủ kia hỏi lại lần nữa.

- Chắc, nếu không ta không thể xuất thủ!

Diệp Lăng nói, đây là hắn đang nói thật, Độc cô cửu kiếm đặc thù ở chỗ, gặp cường thì cường, nhưng nếu đối phương không xuất thủ, hắn cũng không thể xuất thủ.

Không xuất thủ, nghĩa là không có sơ hở, bảo vô chiêu Độc cô cửu kiếm tiến công thế nào?

Đương nhiên cũng có thể xuất thủ ép đối phương, nhưng Diệp Lăng không muốn lãng phí thời gian và tinh lực, hắn một một chiêu chế địch, sau đó lấy ngọc bội đi gặp Mễ Căn.

- Vậy để ta cho ngươi được mở rộng tầm mắt!!

Cao thủ kia có chút giận, thái độ của Diệp Lăng khiến hắn muốn xuất thủ dạy cho Diệp Lăng một bài học.

- Mời!

Diệp Lăng vẫn rất bình thản, hơn nữa đến kiếm còn không rút, chỉ dùng tay nắm chặt thanh kiếm.

Thấy vậy, cao thủ kia càng giận, bây giờ trong lòng hắn chỉ có một mong muốn lớn nhất đó là dạy dỗ Diệp Lăng, cho Diệp Lăng biết thế nào là đau khổ.

Vì vậy, hắn vừa xuất thủ liền tung ra chiêu đặc ý nhất!

- Xem chiêu!!

Trước mặt Diệp Lăng xuất hiện từng đường kiếm ảnh, trùng kích về phía hắn, cường liệt chẳng kém gì bạo phong vũ.

Đến đây, một số người trong đội hộ vệ đã phải nhíu mày, họ đều cảm thấy cao thủ kia xuất thủ quá nặng, với một chiêu này, thiếu niên trước mặt nhất định sẽ bị thương.

Nhưng, cho hắn một bài học cũng tốt, để thái độ hắn sau này được đoan chính hơn!!

Khi mọi người cảm thấy Diệp Lăng sắp bị “bạo phong vũ” nuốt chửng thì một chuyện bất ngờ xảy ra, “bạo phong vũ” đột nhiên dừng lại.

- A...

Tất cả ngơ ngác nhìn về phía trước, họ đều đã biết tại sao “bạo phong vũ” lại đột nhiên dừng lại, bởi vì một thanh kiếm đã được đặt vào yết hầu cao thủ, nếu hắn còn động đậy, kết cục sẽ là bị đâm thủng hầu.

Thanh kiếm đó không quá lớn, rất nhiều người cảm thấy nó còn có phần hơi mỏng, nhưng mỏng hơn cũng tốt, biến thành một cây kim cũng tốt, đặt một chỗ, sẽ không ai cảm thấy thanh kiếm đó có thể giết người.

Bây giờ không ai quan tâm thanh kiếm đó thế nào, họ chỉ quan tâm người cầm thanh kiếm là ai, và tại sao hắn làm được như vậy.

Người cầm thanh kiếm, đương nhiên chính là Diệp Lăng, khi cao thủ vừa xuất chiêu, hắn đã tìm ra không dưới năm sơ hở và có trên một trăm phương án chế địch, khoảnh khắc đó, hắn lựa chọn rút kiếm, trực tiếp đặt lên cổ đối phương.

Đương nhiên, vì chỉ là luận bàn nên hắn đã không chế bất lực đạo, nếu không, con người trước mắt chắc đã chết.

- Ta... thua...

Cao thủ kia ngây ra một lúc, rồi mới chịu thừa nhận điểm này, mặc dù hắn cảm thấy Diệp Lăng có chút tiểu xảo, nhưng nếu đánh thật, bản thân chưa chắc đã thắng, đã là sự thật, hắn không thể không thừa nhận.

- Vậy ta qua cửa rồi chứ.

Diệp Lăng thủ hồi kiếm, cười hỏi.

- Ừm! Cửa này người qua...

Chỉ là cửa này người qua, nhưng cửa sau thì chưa chắc.

- Nghe ý tứ của người, không lẽ vẫn còn một cửa, đúng là phiền phức, tại sao gặp người lại phiền phức như vậy.

Diệp Lăng nhíu nhíu mày.

- Cửa sau không cần người động thủ, chỉ cần hỏi người một số vấn đề.

Hộ vệ chủ khảo nói.

- Vậy hỏi đi!

Diệp Lăng sốt ruột nói.

Chủ khảo lắc lắc đầu, nói:

- Không phải chúng ta hỏi mà là gia chủ đích thân đến hỏi.

- ?? Các người cũng thú vị thật đấy...

Diệp Lăng ngây ra một lúc, sau đó trực tiếp nói, hắn chính là muốn gặp gia chủ họ, đã gặp được rồi thì còn hỏi cái gì nữa.

Đương nhiên, đó là suy nghĩ của hắn, hắn không hề biết mình đã tham gia vào một trình tự khảo hạch.

- ?? Người nói cái gì?

Chủ khảo không hiểu.

- Không có gì, các người tiếp tục! Mau đưa ta đi gặp gia chủ nhà người!

Diệp Lăng thuận miệng trả lời, hắn không muốn tiếp tục ở lại đây.

Cứ như vậy, dưới sự dẫn dắt của một người, Diệp Lăng đi vào đại sảnh nơi gia chủ đang có mặt ở đó.

Khi Diệp Lăng đang đứng trước đại sảnh chờ đợi thông truyền, thì xuất hiện một sự cố nho nhỏ, hai thiếu nữ vừa hay đi ngang qua chỗ hắn, chuyện này vốn dĩ cũng chẳng có gì đặc biệt, sau khi vào Cáp Đức gia, Diệp Lăng cũng đã nhìn thấy mấy thiếu nữ, đều là thị nữ hoặc tiểu thư nhà này.

Nhưng những người đó đều không quen biết Diệp Lăng, đương nhiên không có sự cố gì phát sinh, nhưng hai con người này Diệp Lăng đều đã gặp qua, hơn nữa còn rất quan tâm đến Diệp Lăng.

- Người... đồ khốn, sao người lại chạy đến nhà ta!!

Một trong hai thiếu nữ vừa nhìn thấy Diệp Lăng, sững người, sau đó giận dữ nói.

- Cái gì?

Diệp Lăng lúc này mới nhìn thấy hai thiếu nữ, hần cảm thấy có chút quen quen.

- Ánh mắt gì vậy, không lẽ người không nhận ra ta?

Thiếu nữ kia nhìn thấy ánh mắt Diệp Lăng, đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ rất hoang đường.

- Có chút quen quen!

Diệp Lăng trả lời, cũng chính là nói, hần có chút không nhớ.

-...

Hai thiếu nữ nhất thời trầm mặc.

- Con người người thật là, chuyện hôm qua người quên rồi sao.

Thiếu nữ còn lại không kìm được, nói.

- Hôm qua? À, hôm qua ta có cùng mấy nữ nhân ăn cơm, đúng rồi, là các nàng, nàng tên Ngải Tử...

Diệp Lăng lúc này mới nhớ ra.

- Đại Tử!!

Thiếu nữ lạnh lùng nói, nàng chính là Đại Tử của tôi hôm qua.

Tâm tư Diệp Lăng hôm qua đều dành cho mấy món ăn, căn bản không chú ý đến dung mạo của các thiếu nữ, điều này khiến cho hai người Đại Tử cảm thấy rất bức bối, nhất là người bên cạnh, nàng đẹp nhất ở đó, thường ngày nam nhân muốn được gần nàng nhiều không đếm xuể.

619. Chương 621: Xuất Kiếm (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 621: Xuất kiếm (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Ồ, Đại Tử!

Diệp Lăng gật đầu nói.

- Sao người lại ở đây?

Đại Tử hỏi.

- Ta tìm một người tên Mễ Căn.

Diệp Lăng trả lời.

- To gan! Tên của ông nội ta để cho người gọi sao!!

Đại Tử giận dữ nói, câu nói này đồng thời cũng thể hiện luôn thân phận của nàng, nàng chính là một trong những cô cháu gái ở đây.

- Tại sao không được gọi, người khác gọi hần Mễ Căn, không gọi như vậy, không lẽ bảo ta gọi là Mễ Trùng (một gạo)?

Diệp Lăng có chút ngạc nhiên hỏi.

-...

Đại Tử nhất thời không biết nói gì, người khác nếu như chỉ biết ông nội nàng tên Mễ Căn, vậy thì tìm người đương nhiên phải gọi như vậy, không lẽ lại bắt gọi kiểu khác?

- Đúng rồi, nếu là ông nội nàng, vậy thì nàng dẫn ta đi đi!

Diệp Lăng nói,

- Hạ nhân nhà nàng chẳng được việc gì cả. Gặp người còn phải xếp hàng, hơn nữa còn phải qua cửa!

- Cái gì?

Đại Tử nghiêng đầu có chút nghĩ không thông, nàng lớn bằng từng này, hình như chưa nghe qua quy tắc đó.

- Diệp Lăng, người có thể vào! Chào tiểu thư...

Lúc này, bên trong có người đi ra gọi Diệp Lăng, nhìn thấy hai người Đại Tử liền lên tiếng chào.

Diệp Lăng nhìn vào bên trong, rồi lại nhìn Đại Tử, sau đó nói:

- Ta...vẫn nên vào bên trong đó trước, ta cảm thấy nàng cũng không đáng tin...

- Đồ khốn! Người nói cái gì!!

Đại Tử bị chọc giận, Diệp Lăng rõ ràng đang coi thường nàng.

- Không có gì, tạm biệt!

Diệp Lăng đi vào trong phòng, chẳng buồn quan tâm đến Đại Tử.

- Tử! Chúng ta cũng vào, muội muốn xem tên tiểu tử đó đến đây vì mục đích gì.

Đại Tử kéo tay thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh, thiếu nữ xinh đẹp cũng có chút hiếu kì, Diệp Lăng hôm qua xuất hiện trước mặt các nàng, bây giờ lại xuất hiện ở đây, không thể gọi là trùng hợp, phải làm cho rõ.

- Đây, tên Diệp Lăng lúc này đến làm gì?

Đại Tử hỏi người bên cạnh, sau khi hắn đi ra, không thấy vào lại bên trong nữa mà đứng lại canh cửa, có lẽ là đợi người tiếp theo.

- Hồi tiểu thư, người vừa rồi đến ứng tuyển làm hộ vệ!

Hạ nhân trả lời.

- Ứng tuyển hộ vệ? Không phải hắn nói tìm ông nội sao? Sao bây giờ lại biến thành ứng tuyển hộ vệ?

Đại Tử trong đầu đầy những dấu hỏi chấm.

- Chuyện này chỉ có hai khả năng, một là hắn muốn làm gì ông nội, mượn cơ ứng tuyển để tấn công...

Thiếu nữ xinh đẹp nói.

- Cái gì!? Ông nội...

Đại Tử lao ra, chạy như điên theo Diệp Lăng.

-...

Thiếu nữ xinh đẹp chẳng biết nói gì, muội muội nàng lúc nào cũng mạnh động như vậy, chẳng chịu nghe nàng nói hết!

Nếu như nói, hắn định làm gì ông nội thật, vậy thì vừa rồi tại sao lại kể cho các nàng nghe, cho nên, tỷ lệ này không lớn.

Khả năng thứ hai là, hắn đến tìm ông nội, nhưng không may lại bị kéo vào hộ vệ khảo hạch, cho nên trở thành người ứng tuyển!!

Lúc này không phải hấn nói, còn phải xếp hàng, phải qua cửa, xem ra chính hấn chạy đến tham gia ứng tuyển, đồng thời, bản thân lại không biết điều này.

Nếu như đúng là như vậy thật, thì Diệp Lăng cũng thật hồ đồ, đúng là dần dần!

- Đại Tỷ, con làm gì vậy, còn ra thể thống gì nữa!

- Đại Tỷ tiểu thư, sao lại can ta?

Giọng nói của Diệp Lăng và của một người vang lên cùng một lúc, đều là nói với Đại Tỷ đang đứng trước mặt Diệp Lăng, lúc này, Đại Tỷ đã rút kiếm, nếu như không phải người kia lên tiếng, có lẽ nàng đã động thủ.

Người này, ngồi trong đại sảnh, ở vị trí trung tâm, xem ra chính là gia chủ, tuổi tác lại trung niên, chắc không phải Mễ Căn.

- Đại bá! Hấn, hấn muốn hại ông nội!!

Đại Tỷ nói với người trung niên.

Người trung niên là đại bá của Đại Tỷ, chính là con trai trưởng của Mễ Căn, cũng chính là gia chủ hiện tại, Mễ Căn đã lùi về sau hậu trường, trên thực tế, con trai trưởng của Mễ Căn còn có năng lực hơn hấn.

Cáp Đức gia tộc có thể thượng vị được nhanh như vậy, đều là công lao của vị gia chủ này!

-....

Bởi vì một câu nói này của Đại Tỷ, không khí nhất thời trở nên căng thẳng, bên cạnh Diệp Lăng cũng đột nhiên xuất hiện mấy người, kiếm bặt cung giương sẵn sàng.

Mặc dù họ không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nếu Diệp Lăng định làm hại Mễ Căn thật, vậy thì phải trừng trị nghiêm khắc!!

- Đại Tỷ, muội không được manh động như vậy, đó chủ là suy đoán của ta, hơn nữa tỷ lệ rất thấp!

Thiếu nữ xinh đẹp chạy đến, hét lên với Đại Tỷ.

Sau đó, nàng hành lễ với Cáp Đức gia chủ, nói:

- Phụ thân, đây có thể là một sự hiểu lầm, phải hỏi trước đã.

- Diệp Lăng.... phải không, người đến đây làm gì?

Gia chủ nhìn Diệp Lăng, hỏi.

- Gặp Mễ Căn, các người làm vậy là có ý gì, không lẽ ta lại phải đánh bại mấy người này mới được gặp Mễ Căn?

Diệp Lăng trực tiếp nói.

- Không biết người gặp phụ thân ta có việc gì?

Gia chủ hỏi.

- Đưa cho hấn nửa miếng ngọc bội!

Diệp Lăng hơi hột trả lời.

- Nửa miếng ngọc bội?! Đợi chút, người họ Diệp?

Ban đầu gia chủ vẫn còn có chút mê muội về chuyện nửa miếng ngọc bội, không hiểu ý của Diệp Lăng là gì, nhưng rất nhanh, hấn nghĩ ra một chuyện, chuyện này phụ thân Mễ Căn đã từng nói với hấn.

Đó chính là ước định giữa Mễ Căn và Diệp Thắng, con người Mễ Căn rất chú trọng lời hứa của mình, nếu như hậu nhân Diệp gia đến đưa nửa miếng ngọc bội thật, vậy thì hấn nhất định tuân thủ ước định.

Chỉ là, Mễ Căn sẽ không gả con cháu của mình đi như vậy, mà phải xem ý tứ của họ, cho nên hấn đã nghĩ ra việc dùng ba điều kiện để bù đắp.

- Vâng!

Diệp Lăng gật đầu.

- Nếu người đến đưa ngọc bội, vậy thì cứ trực tiếp đến gặp ta, tại sao còn tham gia ứng tuyển hộ vệ?

Gia chủ nghi hoặc nhìn Diệp Lăng.

- Cái gì ứng tuyển hộ vệ? Ta đâu có tham gia, ta chỉ là đến gặp Mẹ Căn, ai ngờ muốn vào được cửa Cáp Đức gia lại phiền phức như vậy, phải xếp hàng, phải qua cửa...

Diệp Lăng có chút trách móc nói.

-...

Lúc này, tất cả mọi người đều chẳng biết nói gì.

- Quả nhiên...

Thiếu nữ xinh đẹp biết rằng mình đã đoán đúng.

- Người gốc sao? Xếp hàng đều là những người ứng tuyển, người muốn gặp ông nội thì thông báo một tiếng, trình bày ý định của mình là được!!

Đại Tỷ nhìn Diệp Lăng theo kiểu người thật đáng thương, nàng cảm thấy Diệp Lăng thực sự quá ngốc.

- Cái gì? Hừ, ta bị người kia lừa, hắn đưa ta...đợi đã, hắn hình như đến ứng tuyển, ta lại chạy đến đi cùng hắn... hừ, sao ta lại xui xẻo đến vậy!!

Diệp Lăng lúc này mới nghĩ ra, là mình đứng sai vị trí, lãng phí bao nhiêu thời gian.

- Không phải người xui xẻo, mà là ngốc!

Đại Tỷ tranh thủ cơ hội, tiếp tục đả kích Diệp Lăng, chắc muốn trả mối thù hôm qua.

-...

Diệp Lăng không nói gì.

Thiếu nữ xinh đẹp cười cười, bây giờ nàng mới phát hiện Diệp Lăng rất thú vị, nếu như mấy thiếu nữ hôm qua cũng ở đây, chắc chắn họ sẽ quần lấy Diệp Lăng, bởi vì trên người Diệp Lăng có niềm vui mà họ đang tìm.

620. Chương 622: Không Chê Thiếu Niên Nghèo (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 622: Không chê thiếu niên nghèo (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Các người tiếp tục ứng tuyển, ta vào tìm phụ thân đại nhân, Diệp công tử, mời sang sảnh bên nghỉ ngơi, tiếp đón Diệp công tử nhé!

Gia chủ hiểu ra, liền lập tức đi tìm phụ thân thương lượng, có những việc, hắn phải hỏi phụ thân rồi mới quyết.

- Tỷ! Tỷ có biết cái gì là nửa miếng ngọc bội không? Tại sao đại bá lại căng thẳng như vậy?

Đại Tỷ có chút mê hoặc, tính huống này khiến nàng có chút không hiểu.

- Chuyện này, đi, chúng ta cùng phụ thân đi tìm ông nội!

Thiếu nữ xinh đẹp nhú mào, sau đó kéo tay Đại Tỷ, cho dù Đại Tỷ muốn ở lại chế giễu Diệp Lăng cũng vẫn bị nàng cường hành kéo đi.

Đại Tỷ à, đừng tiếp cận hắn, để hắn chọn muội là phiền đấy!!

Thiếu nữ xinh đẹp trầm nghĩ, hình như nàng cũng biết về ước định, cho nên mới kéo Đại Tỷ rời đi, sợ Diệp Lăng để ý hai người, đợi hắn đưa ra yêu cầu, không lẽ hai tỷ muội nàng phải gả cho hắn sao?

- Các con đến rồi hả, tốt lắm, ta cũng muốn gọi các con ra!

Gia chủ nhìn thấy hai người Đại Tỷ ra ngoài, thở phào nhẹ nhõm, xem ra suy nghĩ của hắn cũng giống như thiếu nữ xinh đẹp, sợ Diệp Lăng để ý hai người.

Hắn không muốn gả người của Cáp Đức gia tộc cho một gã bình dân áo vải như Diệp Lăng, không một ai, rõ ràng, hắn có chút coi thường Diệp Lăng, hoặc cũng có thể nói, coi thường một đại diện của giới bình dân.

-??

Đại Tỷ có chút mơ hồ, không hiểu họ đang nói gì.

Rất nhanh, ba người đến chỗ ở của Mễ Căn, nói với Mễ Căn chuyện Diệp gia đưa ngọc bội đến.

Sau khi nghe được tin tức, Mễ Căn cũng có chút chấn động, hình như không nghĩ nó sẽ xảy ra, hắn vốn tưởng với tình hình của Diệp Thắng, sẽ không có người mang ngọc bội đến nữa.

Nhưng, nếu đã đến thì vẫn phải chuẩn bị đối diện, lập tức đi gặp Diệp Lăng.

Trên đường đến sảnh phụ, gia chủ đã thông khí với Mễ Căn, nói rõ suy nghĩ của mình, Mễ Căn cũng đồng ý điểm này, họ sẽ bù đắp cho Diệp gia ba điều kiện, để người của Diệp gia không còn phải lo lắng cái ăn cái mặc.

Nếu như muốn vào bộ môn quan trọng của đế quốc, họ cũng có thể tìm cách tiến cử!

Về phần hôn ước, thì cứ nghĩ cách từ chối, họ không muốn đen con cháu trong nhà gả cho một gia tộc lui bại, cho dù là quý tộc, cũng là một quý tộc nghèo, họ không muốn nữ nhân trong nhà chịu khổ, quan trọng nhất là không muốn mất mặt với mọi người.

Mễ Căn cảm thấy có chút kì quái, người bạn cũ của mình rõ ràng đã như vậy, cũng chưa cầu xin mình điều gì, tại sao bây giờ lại cho người đến? Nghĩ cho thể hệ sau sao?

- Nói trước, con tuyệt đối không gả cho tên gốc đó đây, con người hắn vừa đáng ghét, vừa nghèo, vừa dâm độn!

Sau khi nghe hết đầu đuôi câu chuyện, Đại Tỷ trực tiếp biểu đạt suy nghĩ của mình.

Nàng cũng nằm trong phạm vi lựa chọn của Diệp Lăng, nếu bị chọn, không biết gia tộc có từ bỏ nàng không, hi sinh hạnh phúc của mình để bảo vệ danh dự cho gia tộc.

Nàng tin, nếu như Diệp Lăng có kiên quyết đòi lấy một người, vậy thì ông nội nàng cũng chẳng biết làm gì, chỉ cần hắn tung tin, Cáp Đức gia tộc không biết giữ lời hứa, vậy thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến Cáp Đức gia tộc.

Bây giờ Cáp Đức gia tộc đã là một trong những đại gia tộc lớn nhất của đế quốc, không thể để mất mặt như vậy!!

- Yên tâm, ta sẽ khiến hắn chọn ba điều kiện!

Gia chủ nói.

- Đừng làm khó người ra quá, nếu hắn không từ bỏ, vậy thì để hắn chọn một người trong nhà...

Mễ Căn nói.

- Phụ thân!

- Ông nội!

Sau câu nói này của Mễ Căn, phản ứng của ba người Đại Tỷ càng thêm cường liệt, sao có thể làm như vậy được.

- Ta chỉ nói để hấn chọn một người trong nhà, chứ có nói các người đâu, đến lúc đó ta tùy tiện nhận một thị nữ làm cháu gái nuôi là được, dù sao hấn cũng phải cháu nội của Diệp Thắng.

Mễ Căn nói.

- Nói cũng phải!

Gia chủ gật đầu.

- Thì ra là vậy, làm con sợ muốn chết!

Đại Tỷ vỗ vỗ ngực.

-...

...

- Diệp Lãng, xin chào, ta chính là Mễ Căn!

Lúc bọn Mễ Căn đi vào, nhìn thấy Diệp Lãng đang ăn vụng điểm tâm trên bàn, nghe Mễ Căn nói, Diệp Lãng hình như mắc nghẹn.

- Khụ khụ...

Diệp Lãng vỗ vỗ ngực, cầm chung trà, uống mấy ngụm.

- Phì...

Đại Tỷ nhìn thấy Diệp Lãng như vậy, cảm thấy rất buồn cười, không kìm được phát ra tiếng, liền sau đó, nàng lại quay về vẻ lạnh nhạt ban đầu, giống như sợ Diệp Lãng để ý đến mình.

- Xin chào!

Diệp Lãng lễ phép chấp tay hành lễ.

Mễ Căn làm một động tác miễn lễ, sau đó nói tiếp:

- Diệp Lãng, ngươi có quan hệ gì với Diệp Thắng?

- Ta là họ hàng xa với lão đầu, lúc nhỏ được hấn dạy qua mấy năm kiếm pháp, sau đó phiêu bạt giang hồ, lần này đến thăm lão đầu thì hấn sắp chết, trước khi chết, hấn đưa thứ này cho ta, bảo giao lại cho ngươi, hoàn thành ước định giữa hai người!

Diệp Lãng tiện tay ném nửa miếng ngọc bội cho Mễ Căn.

Lão đầu? Nghe ra chẳng có chút tôn trọng trưởng bối gì cả, bình dân đúng là bình dân.

- Cái gì? Lão đầu Diệp Thắng chết rồi?

Mễ Căn chẳng buồn để ý đến cách xưng hô của Diệp Lãng, hấn chỉ nghe thấy câu “trước khi chết”.

- Ừm!

Diệp Lãng gật gù đầu nói.

Mễ Căn trầm mặc mất một lúc, sau đó mới hỏi Diệp Lãng:

- Hấn có nói gì với ngươi không?

- Có chứ! Hấn bảo ta kế thừa tước vị của hấn, còn bảo ta hoàn thành ước định giữa hai người, nói trong sổ cháu gái ngươi người tên Hề Nhi rất không tệ, bảo ta lấy nàng!

Diệp Lãng trả lời thành thật.

-...

Thiếu nữ xinh đẹp sau khi nghe thấy câu này, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

Rõ ràng, nàng chính là Hề Nhi mà Diệp Lăng vừa nhắc đến, đồng thời cũng là một trong tứ đại mỹ nhân của Ngải La đế quốc.

- May mà không phải muội, Hề Nhi, ý, tỷ, không phải hẳn đang nói tỷ sao? Không được, người không thể lấy tỷ ta!!

Ban đầu Đại Tỷ còn vui vì mình không bị chọn, nhưng sau đó nàng mới phát hiện Hề Nhi chính là thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh nàng, lập tức lên tiếng phản đối.

- Diệp công tử, xin người đổi điều kiện, con gái ta trong lòng đã có người khác rồi.

Gia chủ bình thần nói.

Nếu như Diệp Lăng cẩn thận quan sát, chắc chắn sẽ phát hiện gia chủ đang nói dối, bởi vì nếu thiếu nữ xinh đẹp trong lòng đã có người, phản ứng của nàng phải kịch liệt hơn.

- Đổi điều kiện? Ta đâu có nói điều kiện gì đâu, còn nàng nữa, ta nói sẽ lấy tỷ tỷ nàng lúc nào.

Diệp Lăng chỉ vào mũi Đại Tỷ, nói, đương nhiên, nguyên nhân cũng là vì Đại Tỷ chỉ vào mũi hắn.

- ??

Một câu nói này của Diệp Lăng khiến những người có mặt đều phải mê hoặc.

- Không phải lúc này người nói, muốn lấy tỷ tỷ ta sao?

Đại Tỷ lên tiếng trước, lúc này, gia chủ cảm thấy có Đại Tỷ ở đâu đúng là không tệ, có những việc hắn không tiện lên tiếng thì Đại Tỷ nói thay.

621. Chương 623: Không Chê Thiếu Niên Nghèo (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 623: Không chê thiếu niên nghèo (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Ta chỉ là nói, lão đầu Diệp Thắng nói qua, nhưng không có nghĩa đó là quyết định cuối cùng và cũng không thể đại diện cho mong muốn của ta.

Diệp Lăng thần nhiên nói.

- Vậy người muốn gì? Người khác?

Mẽ Căn hỏi.

- Không muốn!

Diệp Lăng trả lời rất dứt khoát.

Câu nói này của hắn khiến mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm, cái họ không muốn nhất đã được loại bỏ, bây giờ cho dù là ba điều kiện, họ cũng không có vấn đề gì.

Nhưng, sự dứt khoát của Diệp Lăng khiến mọi người cảm thấy Diệp Lăng căn bản không muốn cưới bất cứ ai trong gia tộc họ, cảm giác ấy có chút quái dị.

Một tiểu tử bình dân, sao lại không muốn cưới người của đại gia tộc.

- Vậy chính là ba điều kiện, người muốn điều kiện gì, chỉ cần chúng ta làm được, nhất định sẽ giúp người thực hiện.

Gia chủ lập tức nói.

Ở đây, họ cũng làm một chút bảo hiểm, nói chỉ cần họ có thể làm được, có nghĩa là, nếu không làm được, họ sẽ không làm.

Cho nên, điều kiện cũng không thể tùy tiện nếu ra, là có hạn chế.

Chỉ có điều, hạn chế này đối với Diệp Lăng mà nói, hoàn toàn không có tác dụng, chỉ vì Diệp Lăng căn bản chưa từng nghĩ qua những điều kiện này.

- Không cần!

Diệp Lăng nói.

Bọn Đại Tỷ đều ngây ra, tại sao những lời này nghe thế nào cũng thấy khó tin nhỉ? Không cần nữ nhân còn dễ hiểu, dù sao nữ nhân của Cáp Đức gia tộc không phải người bình thường nào cũng có thể nuôi được.

Thông minh hơn một chút sẽ lựa chọn điều kiện, ba điều kiện của Cáp Đức gia tộc đủ để một người vô lo vô nghĩ cả đời, nữ nhân, tài phú, quyền lực, đều có thể sở hữu.

Nhưng, bây giờ họ đang nghe thấy gì, Diệp Lăng vẫn là không muốn, điều này hoàn toàn nằm ngoài tầm dự đoán của họ.

- Cái gì?! Người không cần?

Gia chủ dù là người trấn định, lúc này cũng có chút kích động.

- Ừm! Không cần!

Diệp Lăng gật gật đầu.

- Vậy người muốn thứ khác?

Gia chủ hỏi, sau khi đưa ra câu hỏi này, hắn cảm thấy mình thật ngu ngốc, nếu như cần cái gì khác thì đã trực tiếp nêu điều kiện, cần gì phải từ bỏ.

- Không cần!

Diệp Lăng lắc đầu nói.

- Cái gì cũng không cần, vậy người đến đây làm gì?

Đại Tỷ ngạc nhiên hỏi.

- Ngốc! Chuyện ta đến đưa ngọc bội không phải đã rất rõ ràng rồi sao, được rồi, nếu như không còn gì nữa, xin phép đi trước, ta bận lắm.

Diệp Lăng đứng dậy, thuận tiện cầm một miếng điểm tâm, bỏ vào miệng.

- Diệp Lăng, người thực sự không cần gì sao?

Đúng lúc này, Mễ Căn hỏi.

Có những lúc, khi đối phương cái gì cũng chẳng cần, mọi người sẽ có chút không quen, sẽ tiếp tục hỏi, giống như muốn đối phương đưa ra yêu cầu.

- Không cần! Lão đầu nói, người nghèo có tôn nghiêm của người nghèo, chúng ta không thể có ngạo khí, nhưng không thể không có ngạo cốt!

Diệp Lăng lắc đầu, thản nhiên nói, dùng ánh mắt bình thản nhìn khắp bốn phía xung quanh.

Câu nói này của Diệp Trần triệt để chấn động bốn người còn lại, hình như họ chưa từng nghĩ qua điểm này, họ đã quá coi thường người nghèo, nghĩ ai rồi cũng sẽ tìm cách ôm lợi vào lòng.

Chỉ là, trên thế giới này, không biết có bao nhiêu bình dân, họ cũng có ngạo cốt và đang phấn đấu dựa vào nỗ lực của mình.

Và cũng rất nhiều quý tộc phú nhân, đều bước ra từ những kẻ bình dân đó, Cáp Đức gia tộc chính là một ví dụ điển hình.

Nhưng, sau khi trở thành quý tộc phú nhân, đời thứ hai và những đời tiếp theo của họ lại bắt đầu tự cao, xem thường những kẻ bình dân - nguyên bản xuất thân của họ.

Lúc này, cả bốn người tựa hồ đều cảm nhận được chút khó chịu trong ánh mắt bình thản của Diệp Lăng, khó chịu với những người như họ.

Người ta vốn dĩ chẳng muốn bất cứ thứ gì của mình, nhưng mình lại cứ tưởng người ta sẽ đòi gì đó, bảo người ta không khó chịu sao được!!

- Diệp Lăng công tử, nếu không chê, đêm nay hãy ở lại đây, để chúng ta được làm tròn lễ nghĩa chủ nhà.

Gia chủ thành khẩn mời.

- Không cần, ta còn nơi khác...

Diệp Lăng lắc lắc đầu.

- Có phải quảng trường công viên không? Chỗ tốt không ở, lại muốn lang thang đầu đường xó chợ, cái này đâu phải ngạo cốt mà là tưởng mình thành cao!!

Đại Tỉ lập tức nói, nàng tin Diệp Lăng không có tiền, bởi vì hôm qua Diệp Lăng nói vậy, hơn nữa hắn còn tỏ ra rất hưng phấn khi nhận được một đồng tệ.

Điều này chứng tỏ một điều, Diệp Lăng rất nghèo!

- Không phải ta tưởng mình thanh cao, mà là ta không muốn ở cùng với các người, từ ánh mắt các người, ta biết các người không hề thích ta.

Diệp Lăng trực tiếp nói.

- Cái này...

Bọn Đại Tỉ đều cảm thấy mặt mình có chút nóng nóng.

- Đi! Sau này, ta tin chúng ta sẽ không gặp lại!

Diệp Lăng vẫy vẫy tay, sau đó rời đi trong sự chú ý của cả bốn người.

-...

Bốn người đứng trong sảnh phụ, trầm mặc một lúc lâu, Diệp Lăng vừa dạy cho họ một bài học, đó là không được coi thường bất cứ ai, ai cũng có thể khiến người phải giật mình.

- Đại Tỉ, con nói hắn lang thang đầu đường xó chợ, hưng phấn vì một đồng tệ, rốt cục là gì? Lúc trước các con gặp hắn ở đâu?

Gia chủ lên tiếng, phá tan sự im lặng.

Rất nhanh, Đại Tỉ kể lại đầu đuôi câu chuyện với gia chủ.

-..., nếu như không phải hắn lang thang đầu đường xó chợ vậy thì ta hoài nghi hắn chính là Diệp Lăng trong truyền thuyết, nhưng, ngẫm lại cũng chưa chắc, Diệp Lăng đó lúc này không phải ở đây, mà là Chu Tước đế quốc mới đúng, gia tộc chúng ta có quen với Chu Tước Long gia, không ngờ, con dâu Diệp gia lại là công chúa của Chu Tước đế quốc.

Gia chủ có chút cảm khái.

Nghe được thông tin này, phần lớn mọi người đều có chút chấn động, bây giờ Chu Tước đế quốc hình như cố ý công khai chuyện này, để mọi người biết họ có quan hệ với Diệp gia, để mọi người biết bà ngoại Diệp Lăng là Hoàng thái hậu Chu Tước đế quốc.

- Phụ thân đang nói Diệp Lăng đó sao, không thể nào, mặc dù lời đồn cũng nói hắn có chút mơ hồ, nhưng Diệp Lăng đó là một kẻ phá gia, sống lữ quán tốt nhất, ăn thức ăn đả nhất, không giống như thế này!

Hề Nhi cũng ít nhiều nghe qua tin đồn về Diệp Lăng, nàng cảm thấy Diệp Lăng đó không giống Diệp Lăng này.

- Ủm, có lẽ không phải! Người tên Diệp Lăng rất nhiều, chỉ riêng đế quốc chúng ta đã có hơn vạn người.

Gia chủ gật gật đầu nói.

- Hẳn lúc này không phải qua cửa rồi sao, qua thế nào?

Gia chủ đột nhiên nghĩ ra một chuyện, chuyện này, có thể giúp hắn hiểu thêm về Diệp Lăng.

Vậy là, bốn người Đại Tỷ cùng đến đại sảnh, gọi hộ vệ chủ khảo đến, trực tiếp hỏi rõ chuyện này.

- Cái gì?! Người nói hắn một kiếm chế phục một hộ vệ cấp chín? Lại còn dùng thanh kiếm mỏng đó?

Đại Tỷ sau khi nghe xong chuyện, lập tức đưa ra câu hỏi.

Trong cảm nhận của nàng, thanh kiếm mà Diệp Lăng cầm căn bản không thể chiến đấu, cùng làm để bày mà thôi, nàng còn nói không đủ giết gà, bây giờ Diệp Lăng chứng minh nàng đã sai, thanh kiếm đó đủ để giết người.

622. Chương 624: Không Chê Thiếu Niên Nghèo (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiêu Tiểu Sinh

Chương 624: Không chê thiếu niên nghèo (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Ủm! Chúng ta căn bản không thể nhìn rõ hắn xuất kiếm, loại kiếm pháp này rất quái dị, là kiểu bọn ta chưa từng thấy và cũng không giống bất cứ loại kiếm pháp vào trên đại lục.

-...

- Ta tin, nếu như hắn vẫn chưa bạo lộ toàn bộ thực lực, người này tuyệt đối không phải cá trong hồ, hắn bây giờ mới hai mươi hai tuổi, có cơ hội trở thành kiếm thánh!

-...

Kiếm thánh, vị trí ấy thật quá xa vời, nếu như nói, Diệp Lăng có thể trở thành kiếm thánh, vậy thì mình sau này phải nhìn sắc mặt hắn rồi.

Không nên khinh thường thiếu niên nghèo!!

Hắn bây giờ là một người nghèo thì đã làm sao, sau này trở thành kiếm thánh, tất cả đều không thành vấn đề, địa vị tài phú sẽ có người hai tay dâng lên hắn!!

Nếu như nói, Cáp Đức gia tộc có một kiếm thánh, vậy ngôi vị đệ nhất gia tộc Ngải La đế quốc là điều chắc chắn!!

Đúng là trào phúng, mình vừa chê bai thân phận hắn, bây giờ người ta lại dùng thực lực để chứng minh, thân phận hay quyền thế trong mắt hắn căn bản chẳng là gì.

Bây giờ hắn hiểu, cảm giác trước đó không phải ảo giác, Diệp Lăng đúng là chê không lấy nữ nhân nhà họ, đúng là không cần điều kiện của họ.

Không phải mình ghét bỏ người ta, mà là bị người ta ghét bỏ!!

Có phải hắn đang sợ sau khi trở thành kiếm thánh, họ sẽ lấy ngọc bội đến tìm hắn, cho nên, trực tiếp trả lại cho họ trước, huỷ bỏ ước định?

Những suy nghĩ hoang đường bắt đầu xuất hiện trong đầu gia chủ, nhưng có lẽ đây là cách giải thích hợp lý nhất.

Cho dù không thành kiếm thánh, với thực lực một chiêu chế phúc vô giả cấp chín của hắn, cũng sẽ trở thành đối tượng tranh giành của rất nhiều thế lực....

Hắn còn trẻ, tiềm lực lại lớn, biết đâu kiếm thánh cũng không thể ngăn cản bước chân hắn!!

- Ài! Có lẽ hôm nay ta đã ra một quyết định sai lầm!!

Gia chủ cảm thán nói.

Không sai, đến tận sau này, hắn vẫn còn hối hận vì quyết định của mình, nhất là sau khi biết thân phận thực sự của Diệp Lăng, hắn còn tự mắng mình, tại sao ngày đó không dứt khoát bám lấy Diệp Lăng.

Lúc này, họ đang nghĩ, nếu gặp lại Diệp Lăng, họ sẽ làm thế nào?

Và đúng là Diệp Lăng quay lại thật, nhưng chỉ để nói một câu, một câu đủ để mọi người ngã ngửa.

- Có thể phái người đưa ta ra ngoài được không, ta hình như lạc đường rồi!

-...

- Diệp Lăng, ta muốn tỷ thí với ngươi!

Đại Tỷ lập tức nhảy đến trước mặt Diệp Lăng.

- Không có hứng!

- Tại sao?

- Đầu tiên, ta không đánh nữ nhân, thứ hai, nàng quá yếu!

-...

Đại Tỷ đã kích rất triệt để, không thể nói gì.

- Diệp Lăng công tử, nếu ông trời đã để ngươi quay lại một lần nữa, chi bằng hãy ở lại đây.

Gia chủ cười nói.

- Không! Ta có ngạo cốt của mình, ta sẽ không ở lại đây!

Diệp Lăng trực tiếp cự tuyệt.

-... Nói như vậy, không lẽ ở chỗ chúng ta không có ngạo cốt?

- Ngải Tỷ... nàng có thể đưa ta ra ngoài không, bản thân nàng cũng thuận mắt hơn một chút...

Diệp Lăng chỉ Đại Tỷ nói, mặc dù Đại Tỷ tương đối mạnh mẽ, nhưng cũng tương đối thẳng thắn, không giấu nổi chuyện gì.

Ở cạnh những người như vậy dễ chịu hơn nhiều, Diệp Lăng cũng là chọn theo cảm giác của mình, hắn thấy ai dễ chịu thì chọn.

- Ta tên Đại Tỷ!!

Đại Tỷ chỉnh lại một lần nữa.

- À à, Đại Tỷ... Kì thực, ta cảm thấy, Đại Tỷ không được hay cho lắm...

Diệp Lăng có chút bối rối nói.

- Không liên quan gì đến ta!

Đại Tỷ khó chịu nói.

- Vậy thì thôi, đi nào, đưa ta ra ngoài!

Diệp Lăng thúc giục.

- Đi!

Đại Tỷ đi trước, Diệp Lăng lập tức đuổi theo.

Cả quãng đường không ai nói gì, Đại Tỷ đưa Diệp Lăng ra đến đại môn, sau đó từ biệt, quay người, chuẩn bị đi vào...

- Ê! Có phải người chuẩn bị rời khỏi đây không?

Đột nhiên Đại Tỷ hỏi.

Diệp Lăng dừng lại, quay đầu, nói:

- Không, đã đến đây rồi, phải chờ một hai ngày mới đi chứ.

- Một hai ngày?

- Ừm, ta không có thời gian, chuyến đi này là nằm ngoài kế hoạch.

- Tại sao lại không có thời gian, ngươi phải làm gì?

- Ta phải...lang bạt giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, giữa đường gặp chuyện bất bình chẳng tha...

-...

Đại Tỷ trần mặc, những lời sao mà khó nghe đến thế, cảm thấy như mình đang bị lừa.

Đại Tỷ không hề đoán sai, Diệp Lăng đúng là đang lừa nàng, hẳn đang vội về Chu Tước đế quốc, nhưng việc này không thể nói ra...

- Đi đây!

Diệp Lăng khoát khoát tay, sải từng bước dài.

- Ê!

Đại Tỷ lại hô lên một tiếng.

- Lại gì nữa?

Diệp Lăng có chút sốt ruột, có gì thì nàng nói nhanh đi.

- Hai ngày nữa ở đây có hoạt động, ngươi có hứng tham gia hay không?

Đại Tỷ hỏi.

- Hoạt động gì?

Diệp Lăng dừng lại, hỏi, hẳn rất có hứng thú với các hoạt động dân tộc, thường không bao giờ chịu bỏ qua.

- Là hoạt động cướp cô dâu...

Đại Tỷ nói.

- Không có hứng!

Diệp Lăng tưởng là hoạt động kiểu như tung tú cầu, lập tức ngắt lời Đại Tỷ.

- Không phải là kiểu như ngươi nghĩ đâu, đây là một loại trò chơi ở chỗ chúng ta, toàn thành đều phải tham dự, mặc dù nói là cướp cô dâu, nhưng không liên quan gì đến hôn nhân.

Đại Tỷ lập tức nói.

- Cái gì?

Diệp Lăng có chút hứng thú.

- Người tham gia sẽ rút thăm phân thành hai đội xanh đỏ, đội đỏ là đội bảo vệ các cô dâu, còn đội xanh là đội cướp cô dâu, cô dâu tổng cộng có một trăm người, bên nào tích được nhiều điểm hơn, bên đó coi như thắng. Cướp một cô dâu được một điểm, bảo vệ một cô dâu được một điểm!

- Cô dâu nếu như không thích bị cướp, cũng có thể phản kháng, cho nên trừ việc hạ được người của đội đỏ, còn phải hạ được cô dâu! Còn nữa, người bên đội đỏ nhiều hơn người của đội xanh, bởi vì nơi ở của cô dâu là cố định, chỉ cần cướp thành công cô dâu, cô dâu đó sẽ thành người của đội xanh. Cho nên, độ khó của bên đội đỏ lớn đội xanh rất nhiều.

- Có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn nào, bất luận là phòng thủ hay công kích, chỉ cần không gây thiệt mạng, chỉ cần không làm ai tàn tật đều có thể sử dụng! Đúng rồi, trong đội xanh, còn được ghép đôi với cô dâu, người đó nếu đi cứu cô dâu, cô dâu không thể phản kháng, còn được tích điểm gấp đôi! Nhưng, thông thường, người ghép đôi sẽ bị đội đỏ nhắm ngay từ đầu, loại bỏ được có thể giành thêm một điểm.

- Được ghép đôi là một loại duyên phận, nghe nói, có rất nhiều đôi cuối cùng đều ở bên nhau... năm nay ta cũng đi làm cô dâu...

Diệp Lăng trầm mặc một lúc, sau đó hỏi:

- Nàng làm cô dâu, rồi lại bảo ta đi, Ngải Tử, có phải nàng để ý đến ta, muốn ghép đôi với ta phải không!

- Hừ! Còn lâu, người đáng ghét như vậy, sao ta có thể để ý đến người được!! Còn nữa, ta tên Đại Tử!

Đại Tử trừng mắt, sau đó giận dữ xoay người đi vào trong nhà.

623. Chương 625: Xếp Hàng Lấy Số (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 625: Xếp hàng lấy số (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Hoạt động cướp cô dâu, xem ra rất thú vị, vậy thì ở lại thêm một ngày nữa, dù sao ở lại một hai ngày cũng không ảnh hưởng gì!

Diệp Lăng trong lòng thầm ra quyết định, hắn quyết định tham gia hoạt động này, kéo dài thời gian ở đây.

Theo lộ trình cũ, thời gian đi đường còn hơn, bỏ đi vài ngày không thành vấn đề, đến lúc đó cho dù không kịp đại thọ, sang gặp cũng như nhau.

Diệp Lăng không quan tâm đến đại thọ của Hoàng thái hậu, hắn cảm thấy bà ngoại của mình sẽ không hẹp hòi đến vậy, dù sao ba mẹ hắn đều còn, thiếu hắn cũng chẳng sao.

Bây giờ Diệp Lăng phải giải quyết trước hai việc, một là vấn đề ăn cơm, hai là vấn đề chỗ ở.

- Ca hôm nay mãi nghề kiếm được ít tiền, bây giờ có thể hào phóng một chút, có thể xa xỉ một chút, ca đi tìm lầu quán, ca muốn... phòng loại bình thường...

Bình thường, người còn xa xỉ gì, hào phóng gì, trước đây có lần nào mà không phải phòng tốt nhất phòng lớn nhất, Diệp Lăng trong lòng không khỏi khinh thường mình, nhưng, hắn cũng chỉ khinh thường một lúc được thôi, chứ không thay đổi quyết định ban đầu.

Con người Diệp Lăng mặc dù nhìn có vẻ mơ mơ hồ hồ, giống như chẳng để tâm đến chuyện gì, nhưng những gì hắn nói, hắn đều sẽ làm được, cho dù vất vả một chút cũng không sao, vẫn phải hoàn thành.

Tiếp sau đó, Diệp Lăng đi dạo một vòng, tìm một lầu quán bình thường, thuê một căn phòng, phí thuê hai ngày chỉ có một bạc tệ, Diệp Lăng vẫn trả được.

Tiền cơm của lầu quán này cũng rất rẻ, không hổ là dong binh giới thiệu, giá cả ở đây đều rất thực tế!

Diệp Lăng không biết, lúc hắn đi dạo đã bị mấy người nhìn thấy, những người đó hình như có chút ấn tượng với Diệp Lăng, vài nam nữ quý tộc.

- Ta hình như đã từng gặp hần!

Một nữ quý tộc có chút nghi hoặc nói, nàng không dám khẳng định việc mình đã từng gặp Diệp Lăng, bởi vì lúc đó, Diệp Lăng đang rẽ sang một con đường khác.

- Là ai?

Nam quý tộc khác hỏi.

- Chính là kẻ hại chúng ta bị đuổi khỏi Thánh Thành, hại chúng ta bị mọi người nhạo báng!!

Nữ quý tộc nói.

- Nàng nói... người đó? Sao có thể, sao hần lại ở đây, ở đây không có bất cứ ràng buộc gì với hần, không lẽ hần đi du lịch?

- Không phải! Ta nhận được tin, người đó thời gian này phải ở Chu Tước đế quốc, không thể xuất hiện chỗ chúng ta, cho nên, chắc là nàng nhìn nhầm rồi!!

- Là ta nhìn nhầm sao? Hừ, nếu hần ở đây thật, vậy thì hần chết chắc, đây là địa bàn của ta, ta sẽ cho hần biết thế nào là sự nhục nhã!

Nữ quý tộc hần học nói.

...

Hai ngày sau đó, Diệp Lăng không gặp lại đám người kia, cũng không gặp lại bọn Đại Tỷ, hần chỉ là một du khách thuần túy, dạo chơi đây đó.

Có lúc nổi hứng, hần mãi nghệ, kéo nhị hồ, múa kiếm gì đó...

Cũng chính vì những lúc nổi hứng ấy, trong giới mãi nghệ Ngải La chi thành xuất hiện một nhân vật truyền thuyết mới, mọi người đều muốn được nghe âm nhạc của hần hoặc xem hần múa kiếm.

...

Sáng sớm hôm đó, một sự kiện mà rất nhiều người trong Ngải La chi thành chờ đợi sẽ diễn ra, đó chính là hoạt động cướp cô dâu, cái mà họ quan tâm không phải ai sẽ thắng ai, mà là ai sẽ đóng vai một trăm cô dâu.

Đây cũng là một trong những điểm nổi bật nhất của hoạt động cướp cô dâu, một trăm cô dâu này đều là mỹ nhân được tuyển chọn trong cả nước, hơn nữa, chưa ai có gia đình, vẫn còn là trinh nữ.

Cho nên, sau hoạt động này, sẽ có rất nhiều người đến theo đuổi họ, mỹ danh của họ sẽ được nâng lên một cao độ mới.

Tiện thể, cũng có thể giúp các cô dâu tiến nhập vào giới cao hơn, tiếp xúc với quyền lợi!

Bất luận những cô dâu này vì danh, vì lợi, vì quyền, bản thân sự xuất hiện của họ đã là một sự hấp dẫn, là một sự kiện trọng đại.

Hôm đó, người trong Ngải La chi thành hoặc là làm khán giả, hoặc là sẽ trở thành tuyên thủ, trừ một số nghề mang tính phục vụ, hôm nay toàn thành đều sẽ nghỉ ngơi.

Trong một trăm cô dâu này, năm nay xuất hiện một bất ngờ mới, nếu là Hề Nhi, mọi người sẽ đều cảm thấy chẳng có gì đặc biệt, dù sao Hề Nhi từng tham gia rất nhiều lần, được gọi là một trong tứ đại mỹ nhân đế quốc, cũng giống như ba người kia, mỗi năm nàng đều được mời tham gia.

Nếu như không có các nàng, mọi người sẽ còn ngạc nhiên hơn, nhưng lần này người gây ngạc nhiên nhất không phải các nàng mà là một cô dâu mới.

Từ đại mỹ nhân lúc này đang tụ lại với nhau, hình thành nên một cảnh tượng vô cùng tuyệt mỹ, thu hút ánh nhìn của không biết bao nhiêu người, cũng chính vì điểm này, mọi người mới phát hiện ra nhân vật bất ngờ kia, bởi vì nàng đứng ngay bên cạnh họ.

Người đó chính là Đại Tỷ, Đại Tỷ là một người nổi tiếng, ai cũng biết nàng tính tình mạnh mẽ, có lúc chẳng khác gì nam nhân, cũng chính vì tính cách này, nàng đã làm không ít việc kinh thiên động địa, để mọi người biết đến uy danh của nàng.

Chính vì nguyên nhân này, mọi người mới không tin Đại Tỷ sẽ làm cô dâu, ở đây có gì nhầm lẫn không vậy?

Nhưng, tại sao mọi người vừa nhìn thấy Đại Tỷ lại cảm thấy nàng chính là một trong các cô dâu, chứ không phải người đi cùng Hề Nhi, ai mà không biết nàng với Hề Nhi chưa bao giờ rời nhau.

Kì thực mọi người khẳng định Đại Tỷ là một trong các cô dâu lý do rất đơn giản, đó chính là bộ y phục Đại Tỷ đang mặc trên người, nó cũng màu trắng.

Mặc dù chỉ là một hoạt động, nhưng cô dâu cũng phải mặc áo cưới, nhưng, kiểu dáng áo cưới không có hạn định, cho nên, cho dù cùng mặc áo cưới, nhưng các cô dâu vẫn mỗi người một vẻ.

Đại Tỷ đang mặc một bộ áo cưới, hơn nữa còn là một bộ áo cưới phong cách rất nhã nhặn, không giống tính cách của nàng, nhưng nó lại giúp mọi người nhìn thấy ở nàng một con người khác.

Rất nhiều người cảm thấy khung cảnh trước mắt mình như bừng sáng, lúc này, họ thậm chí còn thấy quang mang của Đại Tỷ lấp lánh hết tứ đại mỹ nhân, rất nhiều người tưởng đây là ảo giác.

Kì thực, đó chỉ là cảm giác mới mẻ, dù đẹp đến mấy, nhìn lâu cũng vẫn sẽ nhàm, từ đại mỹ nhân mỗi năm đều xuất hiện, bộ dạng không có gì thay đổi, mặc dù vẫn hút hồn bao nhiêu người, nhưng so với một cô dâu xinh đẹp mới ra lò như Đại Tỷ, đương nhiên sẽ có chút thất sắc.

Không ngờ con người Đại Tỷ vẫn còn mặt này, có lẽ nàng đẹp hơn khi ở trạng thái tĩnh, trước đây nàng đều là trạng thái động.

Lần này, Đại Tỷ không chỉ khiến những người không biết nàng bất ngờ, mà còn chấn động cả những người biết nàng, càng hiểu, đương nhiên lại càng kinh ngạc.

624. Chương 626: Xếp Hàng Lấy Số (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 626: Xếp hàng lấy số (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Hề Nhi nhìn Đại Tỷ, thông thường những tình huống kiểu này đều liên quan đến người trong mộng, nữ nhân làm đẹp là để cho người khác ngắm, nha đầu này trong tim ắt hẳn có ai.

Nhất định là như vậy, nếu không tại sao lại đi làm cô dâu, còn trở nên dịu dàng như vậy!

Hề Nhi cảm thấy, Đại Tỷ cho dù mặc váy cưới thì cũng phải bó hơn một chút, váy phải xẻ thêm một chút, để nàng tiện chạy nhảy, thậm chí đánh nhau.

Chuyện này, Hề Nhi cũng từng hỏi qua Đại Tỷ, nhưng câu trả lời của Đại Tỷ thực sự khiến nàng chẳng biết nói gì, đồng thời cũng cầu nguyện đừng để xảy ra sự cố gì.

Lúc đó, Đại Tỷ nói như thế này

- Dâu có sao đâu, nếu như xảy ra chuyện gì, trực tiếp xé váy đi là được, bộ y phục này tiện hơn những y phục khác ở chỗ đó.

-...

Lúc ấy, Hề Nhi chỉ thấy vã mồ hôi lạnh, điều duy nhất nàng có thể làm là cầu nguyện!

- Đại Tỷ, muội đang nhìn gì vậy?

Hề Nhi phát hiện từ lúc đến đây, thỉnh thoảng Đại Tỷ lại nhìn xuống dưới, ngó Đông ngó Tây.

Một trăm cô dây đều ngồi trên cao đài, từ trước đến nay vẫn vậy, dưới cao đài là quảng trường đông nghịt người, nếu như muốn tìm ai trên cái quảng trường toàn những đầu người này, e rằng hơi khó.

Đương nhiên, ban đầu Hề Nhi không nghĩ Đại Tỷ đang tìm người, chỉ là nhìn ngó xung quanh, nhưng sau đó, Đại Tỷ lại nhìn thêm mấy lần nữa, mặc dù số lần không phải quá nhiều, nhưng cũng đủ để Hề Nhi cảm thấy Đại Tỷ đang tìm ai.

Nhưng, Hề Nhi cảm thấy người mà Đại Tỷ tìm không phải quá đặc biệt, chí ít chưa phải người trong mộng của nàng, bởi vì theo như bên trên đã nói, số lần Đại Tỷ nhìn không phải quá nhiều, có lẽ chỉ là muốn xem xét mà thôi, chứ không phải theo kiểu quan tâm.

Nếu là người trong mộng, thì phải là quan tâm, chứ không phải tùy tiện nhìn ngó!!

- Không biết hắn đã đi chưa nhỉ?

Đại Tỷ lơ đãng trả lời, lúc này, nàng cũng không biết là ai đang hỏi nàng.

- Hắn? Hắn là ai?

Hề Nhi cười hỏi.

-?? Tỷ, sao tỷ lại cười như vậy, khó coi quá.

Đại Tỷ quay đầu, tựa hồ không biết mình vừa nói gì, chỉ là nhìn Hề Nhi cười có chút kì quái.

-...

Hề Nhi trầm mặc, nụ cười vừa rồi của nàng đúng là có chút mập mờ, nhưng đâu đến nỗi khó coi!

Không, không khó coi, mà là quá đẹp!!

Những người bên dưới đang nhìn Hề Nhi, nếu như biết Hề Nhi hỏi gì, nhất định sẽ ra sức lắc đầu nói, họ cảm thấy nụ cười của Hề Nhi quá đẹp, đẹp đến suýt tắc thở.

Vốn dĩ cơ hội để Hề Nhi xuất hiện trước mặt đã không nhiều, cười lại càng ít, đương nhiên sẽ có hiệu quả này.

- Mọi người đang nói không biết hắn đi hay chưa, và ta hỏi mọi người, hắn là ai?

Hề Nhi tiếp tục hỏi, nàng biết Đại Tỷ chưa nghe được những gì trước đó.

- Hắn chính là Diệp Lăng, lúc trước hắn nói hắn muốn đi, nhưng mọi người nói hôm nay có hoạt động, xem ra hắn cũng rất hứng thú, không biết có đến hay không.

Đại Tỷ trực tiếp trả lời.

- Thì ra là hắn...

Hề Nhi hiểu ra vấn đề, cũng không hỏi nữa bởi vì nàng không biết phải nói gì.

Đối với Diệp Lăng, cảm giác của nàng hơi loạn, vốn dĩ nàng tưởng Diệp Lăng và nàng sẽ thực hiện hôn ước, kết quả người ta đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn, trực tiếp từ bỏ.

Hơn nữa, sau đó còn từ bỏ ba điều kiện, điều này khiến nàng có chút bất ngờ, đồng thời ít nhiều cũng cảm thấy có chút không vui, không vui vì Diệp Lăng dễ dàng từ bỏ mình, trong lòng tự nhủ, không lẽ mình tệ đến thế sao, người ta đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn.

Đương nhiên, đây đơn thuần chỉ là một kiểu khó chịu cực độ, chứ không ảnh hưởng đến hành động của nàng, cũng không ảnh hưởng đến cảm xúc của nàng, nàng không thể vì một chút không vui này mà chứng minh giá trị của mình, đuổi theo Diệp Lăng đòi gả cho hắn, đây cũng chính là ưu điểm của nàng.

Chuyện này đối với nàng mà nói vô cùng ngu ngốc, hơn nữa còn rất nực cười!!

- Hắn đi thì để hắn đi, sao, mọi người không nỡ để người ta đi à? Không lẽ, mọi người để ý hắn?

Hề Nhi nhìn Đại Tỷ, trêu chọc nói.

- Cái gì cái gì, Đại Tỷ để ý ai?

Một thiếu nữ đứng gần đó tò mò ghé sang, nàng cũng đang mặc váy cô dâu, hình như là một trong những người từng bày trò trêu chọc Diệp Lăng, hơn nữa còn là người đưa ra chủ ý.

Nếu như Diệp Lăng ở đây, nhất định sẽ phát hiện, trong số các cô dâu ở đây, mấy thiếu nữ này hình như có thân phận rất cao, đồng thời, cũng có bề ngoài mỹ lệ, được chọn làm một trong một trăm cô dâu.

- Người vẫn còn nhớ tên tiểu tử bình dân mấy hôm trước chứ?

Hề Nhi cười cười nói.

- Cái gì? Ồ, tiểu tử đó hả, ta nhớ, nếu như bị ta gặp phải, ta nhất định cho hắn biết tay!

Thiếu nữ kia nghiêng răng nghiêng lợi nói, hình như có chút hận Diệp Lăng, nhưng chỉ là một chút mà thôi, không quá nhiều.

- Chính là hắn, hôm sau chúng ta lại gặp lại hắn, tiền bối của hắn là bạn cũ của ông nội ta, có chút thể giao với nhà ta.

Hề Nhi kể sơ lược, bỏ qua những đoạn không thích hợp, chỉ nói là có một chút quan hệ thể giao.

- Thì ra còn là thể giao của các người, vậy tại sao hắn lại... Không lẽ hắn tìm các người là để nhờ vả?

Thiếu nữ kia hỏi, trong suy nghĩ của nàng, những người như vậy rất nhiều, Diệp Lăng rất có khả năng là một trong số đó.

Lúc này, không chỉ thiếu nữ kia nghĩ vậy mà mấy thiếu nữ bên cạnh, bao gồm cả tam đại mỹ nhân còn lại cũng cảm thấy sẽ là như thế.

- Hắn không có, hắn không nhờ vả, mà còn chê bai chúng ta... cả ta và Hề Nhị tỷ tỷ đều không được hắn để ý...

Đại Tỷ lúc này đột nhiên nói.

- Cái gì?!

Tất cả các thiếu nữ đều bị câu nói này của Đại Tỷ làm cho sửng sốt, chuyện này, có chút ngạc nhiên, không, phải nói là chấn động mới đúng.

Nếu như nói họ hơi ngạc nhiên khi biết Diệp Lăng không nhờ vả gì, thì chuyện chê bai Cáp Đức gia tộc khiến họ có chút giật mình, sau đó, hắn đến Hề Nhi một trong tứ đại mỹ nhân đế quốc cũng chẳng quan tâm, lúc ấy mới thực sự là chấn động.

Họ chưa bao giờ nghĩ, một nam nhân có thể chống đỡ nổi mê lực của Hề Nhi, hơn nữa còn chẳng quan tâm, điều này khiến những người vẫn thầm ghen tị với nhan sắc của Hề Nhị không khỏi hả hê.

- Có phải hắn đang giả bộ hay không...

Thiếu nữ kia ngẫm nghĩ một lúc, nói, nàng cảm thấy giải thích như vậy là dễ chấp nhận nhất.

Những người khác cũng gật gật đầu, họ đều cảm thấy Diệp Lăng chỉ là giả bộ không quan tâm đến Hề Nhi!!

Nghĩ đến đây, họ không khỏi có chút coi thường Diệp Lăng, đương nhiên, thuận tiện coi thường luôn những gã nam nhân thích giả vờ trước mặt họ.

- Hắn không giả vờ, vốn dĩ hắn đã định đi, vốn dĩ hắn đã không có ý lưu lại thì còn phải giả làm gì.

Đại Tỷ lúc này lại nói.

625. Chương 627: Xếp Hàng Linh Số (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 627: Xếp hàng linh số (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-... Đại Tỷ, không lẽ muội thích hắn thật? Tại sao lại biện hộ cho hắn?

Hề Nhi nhìn Đại Tỷ, nhú mày hỏi.

Xem ra, những lời nói mập mờ lúc nãy, chỉ là trêu chọc Đại Tỷ. Nhưng bây giờ thì không giống vậy, nàng cảm thấy Đại Tỷ đúng là đã thích Diệp Lăng, cho nên, nàng bắt đầu lo lắng.

Mặc dù nàng rất ngạc nhiên về Diệp Lăng, và cũng có chút tôn trọng hắn, nhưng không có nghĩa là nàng đồng ý để đường muội của mình gả cho Diệp Lăng, Diệp Lăng chỉ là một kẻ bình dân, đi theo hắn chỉ có chịu khổ.

Mặc dù nàng cũng hiểu Diệp Lăng có tiềm lực, nhưng tiềm lực ấy bao giờ mới phát huy thì nàng không biết, là một gia tộc, họ có thể đầu tư vào những người có tiềm lực, cho dù phải nuôi những người ấy cả đời, họ cũng cảm thấy không thành vấn đề.

Nhưng, trước khi Diệp Lăng chưa thể có được thành tích để trở thành đại phú đại quý, họ sẽ không dễ dàng để Đại Tỷ sống cùng một bình dân như Diệp Lăng.

Mặc dù nói là nghĩ cho hạnh phúc của người trong tộc, nhưng xét về một phương diện khác, họ vẫn có chút coi thường Diệp Lăng.

Đại Tỷ lắc lắc đầu, nói:

- Không có, sao muội lại có thể thích hắn, hắn đáng ghét như vậy. Nhưng, cho dù hắn đáng ghét, chúng ta cũng không thể đổ oan cho hắn...

Đầu tiên có thể chứng minh một điểm, Đại Tỷ không thích Diệp Lăng, chỉ là có một chút cảm tình mà thôi, đương nhiên, nhiều hơn vẫn là oán niệm, nếu như để nàng chọn, nàng hi vọng có thể đánh cho Diệp Lăng một trận.

Nhưng, con người Đại Tỷ mặc dù mạnh động, mặc dù có chút thô lỗ, nhưng nàng tuyệt đối không nói dối, không vì ghét mà đổ oan cho người ta, ngược lại, nàng sẽ giúp người ta thanh minh.

- Không phải thì tốt... được rồi, kì thực Đại Tỷ nói cũng đúng, Diệp Lăng không giống như các người nghĩ, ta có thể nhìn ra hắn thực sự không quan tâm đến ta, chứ không phải giả vờ.

Hề Nhi nói với đám cô dâu đang hiếu kì.

- Có người như vậy thật sao?

Thiếu nữ kia có chút hoài nghi.

- Có, chỉ ít Diệp Lăng là một ví dụ!

Hề Nhi gật gật đầu nói.

Được Hề Nhi khẳng định, các thiếu nữ cũng bắt đầu tin chuyện này, Hề Nhi rất ít khi nói dối, những gì nàng nói có sức thuyết phục rất lớn.

- Tỷ, muội nhìn thấy hắn rồi, tỷ xem, hình như là đang xếp hàng lấy thẻ.

Đúng lúc này, Đại Tỷ đột nhiên kêu lên, có chút hưng phấn.

- Ở đâu?

Hề Nhi hỏi.

- Khu vực bình dân! Ở đó...

Đại Tỷ chỉ về một hướng, nói.

Cái gọi là khu vực bình dân chính là nơi bình dân nhận thẻ bài, tách ra khỏi quý tộc, thể hiện quý tộc và bình dân thân phận khác nhau, đồng thời cũng là một kiểu phân lưu.

Lúc này, người tham gia thực sự quá nhiều, nếu chui vào hết một chỗ, chỉ riêng việc phát thẻ bài thôi đã mất rất nhiều thời gian.

Người bên khu vực quý tộc ít hơn khu vực bình dân một chút, có lẽ không thể nói là một chút mà là ít hơn rất nhiều.

Đây không phải tình huống đặc thù mà là tình huống rất bình thường, mặc dù nói bình dân tương đối nhiều, nhưng bình dân tham gia không nhiều.

Thông thường, bình dân tham gia chỉ là cho vui, làm công việc hạ thủ, chủ lực vẫn là đám quý tộc, dù sao thực lực quý tộc cũng cao hơn, đại bộ phận võ giả và ma pháp sư đều là trong quý tộc.

Trong bình dân cũng có, nhưng thông thường cao thủ bình dân đều có rất nhiều việc để làm, sẽ không lãng phí thời gian của mình tham gia hoạt động, đồng thời, tham gia còn có thể đắc tội một số quý tộc, cho nên rất ít người tham gia.

Nhưng, mặc dù nói ít, nhưng số lượng cũng chỉ là tương đối, bình dân tham gia hoạt động vẫn còn rất nhiều, họ tham gia không phải để được cô dâu thích, không phải để được quán quân, chỉ là một lần vui chơi mà thôi.

Đối với bình dân tham gia, quý tộc cũng chẳng quan tâm, bởi vì có những việc vẫn cần phải có bình dân làm, thân là quý tộc không bao giờ họ làm những việc ấy.

Nói trắng ra, là để bình dân đánh hạ thủ, bản thân họ cũng sẽ thưởng cho gì đó, số lượng không phải là nhỏ, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao có nhiều bình dân tham gia hoạt động này.

Diệp Lăng đi vào khu vực bình dân, không phải vì đây là khu vực bình dân mà chỉ là vì chỗ này người tương đối ít, cho nên hắn mới xếp hàng, hắn cảm thấy đi sang bên khu vực quý tộc không biết sẽ xếp đến bao giờ.

Quả nhiên, sau khi lấy được số, Diệp Lăng nhìn sang bên khu vực quý tộc, còn gần một nửa hàng vẫn chưa được giải quyết.

Diệp Lăng thầm tự khen mình, hắn cảm thấy mình thực sự quá thông minh.

- Diệp Lăng...

-??

Diệp Lăng có chút mơ hồ, nhìn xung quanh, tìm xem ai đang gọi mình, ở đây hắn chẳng quen biết ai cả.

Trong lúc Diệp Lăng còn đang ngó nghiêng thì đã có rất nhiều ánh mắt để ý đến hắn. Trong những ánh mắt này, nghi hoặc có, kinh ngạc có, khó chịu có...

Nguyên nhân kì thực chỉ có một, đó chính là người vừa gọi Diệp Lăng là Đại Tỷ, là một trong những đối tượng được chú ý nhất ở đây, nhất cử nhất động của Đại Tỷ đều có thể tạo nên một số phản ứng dây chuyền.

Diệp Lăng lúc này không nhìn lên cao đài, sau khi nhìn ngó xung quanh, hắn lại bắt đầu nhìn vào thẻ bài của mình, hắn cảm thấy phải nghiên cứu những con số này.

- Ở đây, ở đây!! Bên trên...

Đại Tỷ nhìn thấy bộ dạng Diệp Lăng, tiếp tục gọi, nàng không biết thế nào là cần trọng, nàng chỉ biết việc mình muốn làm thì nhất định phải làm.

Không thành công, thì tiếp tục!!

- Á, là nàng à, Ngải Tỷ!

Diệp Lăng ngẩng đầu, vừa nhìn thấy cô dâu trong chiếc váy cưới, hần lập tức nhận ra Đại Tỷ chứ không hề có vẻ hoài nghi như những người khác.

Trong mắt Diệp Lăng, người khác ăn mặc thế nào cũng như nhau, hần không bao giờ ghi nhớ ai mặc cái gì.

- Bảo người bao nhiêu lần, ta tên Đại Tỷ! Đừng nói nữa, người lên đây, ta muốn nói chuyện với người.

Đại Tỷ lườm Diệp Lăng, về việc Diệp Lăng gọi sai tên mình, phản ứng của nàng đã giảm đi rất nhiều, chứ trước đây không đơn thuần chỉ là lườm cho một cái.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, miệng không khỏi há hốc, họ không ngờ Đại Tỷ lại công khai gọi Diệp Lăng, và muốn Diệp Lăng lên đó nói chuyện với nàng.

Họ là quan hệ gì?

Lúc này, rất nhiều người đều đang muốn biết câu trả lời đó!!

Không đợi họ kết kinh ngạc, một câu nói của Diệp Lăng còn khiến họ há miệng to hơn.

- Ta không lên! Ta không muốn nói chuyện với nàng!

Diệp Lăng lắc lắc đầu cự tuyệt đề nghị của Đại Tỷ.

626. Chương 628: Năm Không Năm Không (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 628: Năm không năm không (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-...

Bọn Hề nhi đều trầm mặc, Hề Nhi biết Diệp Lăng không quan tâm đến mình, nhưng không ngờ hần lại trả lời dứt khoát như vậy.

Các thiếu nữ kia lại càng ngạc nhiên hơn, lúc này, rất nhiều nam nhân đều muốn được lên đó, vậy mà Diệp Lăng mới còn không lên!

Lúc này, họ tự hồ đã tin một việc, tiểu tử bình dân Diệp Lăng đúng là không quan tâm đến Hề Nhi, càng không quan tâm đến họ.

- Ta có chuyện muốn nói với người, lên một chút thôi mà, đâu phải đi chết!

Đại Tỷ trực tiếp nói.

- Nàng có chuyện muốn nói với ta, vậy thì phải là nàng xuống mới đúng, đâu phải đi chết.

Diệp Lăng bình thản trả lời, nếu như đổi thành người khác, nhất định sẽ bị hần làm cho giận chết.

Nhưng, Đại Tỷ chính là Đại Tỷ, nàng không giận mà trực tiếp đưa ra lý do của mình:

- Ta không tiện xuống, y phục không thuận tiện, nếu không ta sớm đã nhảy xuống đánh người rồi!!

-...

Diệp Lăng trầm mặc một lúc,

- Được rồi, ta lên, thang đâu?

- Người không biết nhảy lên à? Người là một kiếm sĩ cơ mà!!

Đại Tỷ thấy Diệp Lăng hỏi thang, có chút kì quái, cao đài này mặc dù được gọi là cao đài, nhưng đối với võ giả mà nói rất đơn giản, căn bản không có trở ngại gì.

Trong ấn tượng của bọn Đại Tỷ, Diệp Lăng là một võ giả, hơn nữa còn là một võ giả dùng kiếm tương đối lợi hại, cho nên, cao đài đối với hắn mà nói, hoàn toàn không có khó khăn.

- Ta không muốn nhảy, có thang không.

Diệp Lăng thuận miệng nói, những lời này của hắn khiến người ta hiểu ra một việc, hắn có thể nhảy, chỉ là không muốn mà thôi.

- Tại sao không muốn? Thang ở phía sau, đi ra đấy phiền lắm.

Đại Tỷ hỏi, chỉ cho Diệp Lăng vị trí thang.

- Chỉ là không muốn! Phía sau cũng phiền, hay là nàng bỏ tóc xuống, kéo ta lên...

Diệp Lăng thấy tóc Đại Tỷ dài, nên nghĩ cách này cũng được.

Rõ ràng, Diệp Lăng coi Đại Tỷ là công chúa tóc dài, muốn nàng dùng tóc kéo hắn lên!!

Nhưng Đại Tỷ có thể là công chúa tóc dài sao? Tóc của nàng mặc dù dài thật, nhưng muốn kéo Diệp Lăng lên là không thể, trừ phi nàng bất chấp hình tượng, dùng thân thể mình làm cầu.

Chỉ có điều, làm như vậy, chi bằng nàng giơ tay kéo Diệp Lăng lên.

- Cút!

Đại Tỷ trực tiếp mắng một câu, lòng thầm nghĩ, cách đẩy mà người cũng nghĩ ra được.

- Ồ, vậy ta đi!

Diệp Lăng trực tiếp quay người bỏ đi, hắn không muốn lên đó, đối với hắn mà nói là một việc phiền phức, bây giờ Đại Tỷ bảo hắn cút, vậy thì tốt quá.

- Quay lại! Ta kéo ngươi lên, ngươi đúng là phiền phức!!

Đại Tỷ có chút bực bội nói, đương nhiên, nàng không dùng mái tóc của mình, chỉ là lấy ra một sợi dây từ trong nhẫn không gian, dùng dây kéo Diệp Lăng.

Chuyện Đại Tỷ lấy ra một sợi dây mọi người tựa hồ không để tâm, bởi vì Đại Tỷ thường xuyên đánh trói người khác, trên người có dây thừng hay bao tải là chuyện hết sức bình thường.

Khi Diệp Lăng lên đến cao đài, hắn phát hiện mình đã trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người, bởi vì trên cao đài, trừ một trăm cô dâu ra, không còn ai khác, càng không có nam nhân.

Một người như Diệp Lăng lên đó, sẽ trở thành điểm lục trong vạn đoá hoa, vừa thu hút nhiều sự chú ý, đồng thời cũng bị rất nhiều người ngưỡng mộ, đổ kị, hận!!

Chỉ là bản thân hắn chẳng có chút cảm ngộ nào, thấy cũng giống như những chỗ khác.

- Nàng mới phiền, có gì nói mau lên!

Diệp Lăng sau khi lên đài, liền mỉm cười gật đầu chào hỏi những người khác, sau đó nói với Đại Tỷ.

Chuyện lễ tiết, Diệp Lăng chưa bao giờ quên, hắn từ nhỏ đã được nuôi dưỡng giữa những quý tộc, điều này cũng khiến bọn Hề Nhi cảm thấy bất ngờ, họ tựa hồ không nghĩ, Diệp Lăng lại có lễ tiết như vậy.

- Ta muốn hỏi ngươi, sao ngươi chưa đi?

Đại Tỷ hỏi.

- Nếu ta đi thì làm sao tham gia hoạt động này được! Không phải nàng giữ ta lại sao, đâu có nàng có phải bị đụng vào đâu không?

Diệp Lăng trực tiếp hỏi Đại Tỷ, nhìn nàng với ánh mắt thương hại.

- Đầu ngươi mới bị đụng!! Ta hỏi ngươi, ngươi số bao nhiêu!

Đại Tỷ cũng không vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, đây mới là thứ nàng muốn biết.

- Hình như là năm không năm không, là con số rất dễ nhớ.

Diệp Lăng cầm thẻ bài của mình, thuận tiện nghiên cứu luôn, hẳn cảm thấy thẻ bài này hình như có chút không đơn giản, không chỉ là những con số mà còn có một vài công năng khác.

Diệp Lăng đoán không sai, thẻ bài này đúng là không phải con số bình thường, mà có một chút công năng nhỏ, cụ thể là gì, phía sau sẽ có người tuyên bố.

- Cái gì? Người là năm không năm không?

Nghe thấy Diệp Lăng nói vậy, bọn Đại Tỷ đều ngậy ra, Đại Tỷ là người đầu tiên phản ứng lại, nhưng đã bị Diệp Lăng hỏi ngay.

- Đúng vậy, năm không năm không, sao, có vấn đề gì à?

Diệp Lăng cầm thẻ bài, có chút nghi hoặc nhìn Đại Tỷ.

- Không có...

Đại Tỷ nghiêng nghiêng rằng, tựa hồ có chút oán niệm.

Đúng là kì quái, không lẽ con số của ta không nên xuất hiện? Cho dù ta không cầm thì người khác cũng sẽ cầm, sao lại trách ta.

Bỏ đi, nữ nhân là như vậy, ra cứ nên chạy trước!

- Nếu không còn gì nữa, ta xin phép đi trước, tạm biệt!

Diệp Lăng trực tiếp quay người nhảy xuống cao đài, không cho bọn Đại Tỷ có cơ hội níu kéo.

- Hừ! Lúc lên còn nói nọ nói kia, bảo là không lên được, bây giờ đi thì nhanh nhẹn thế, trực tiếp nhảy xuống luôn.

Đại Tỷ giơ tay, tựa hồ như muốn gọi Diệp Lăng lại, chỉ là cuối cùng nàng không gọi mà chỉ ở đó nhìn Diệp Lăng rời đi.

- Đại Tỷ, xem ra muội rất có duyên với Diệp Lăng, là hẳn cảm số năm không năm không.

Bọn Hề Nhi quây đến, trêu đùa nói.

Tại sao họ lại có biểu tình đó, kì thực rất đơn giản, trước đó, một trăm người họ đều đã chọn đối tượng, đương nhiên, là tùy cơ lựa chọn, tùy tiện đưa ra một cặp số, đối phương chính là người ghép cặp với cô dâu hôm nay.

Kì thực mặc dù là bây giờ mới phát số, nhưng hai đội xanh đỏ cũng như “chú rể” trong đội xanh sớm đã lựa chọn xong.

Cái này không phải ăn gian, mà là tùy cơ, bởi vì không ai biết là ai sẽ lấy được số hiệu, mỗi số hiệu đều là tùy cơ.

Số đơn là đội đỏ, số cặp là đội xanh, một trăm chú rể sẽ do một trăm cô dâu tùy tiện lựa chọn trong những số cặp này, cũng là tùy cơ.

Vốn dĩ là một hoạt động, nếu như còn bị những người khác can thiệp lợi ích, thì trò chơi sẽ chẳng còn hấp dẫn nữa.

Trước đó con số mà Đại Tỷ đưa ra vừa hay chính là con số trong tay Diệp Lăng, năm không năm không!!

627. Chương 629-630: Năm Không Năm Không (2 3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 629-630: Năm không năm không (2 3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Cho nên, bọn Đại Tỷ mới có phản ứng như vậy, họ đều cảm thấy chuyện này quá trùng hợp, Đại Tỷ tùy tiện cầm một con số, và bây giờ nó lại ở trong tay Diệp Lăng.

Diệp Lăng không hề hay biết chuyện này, nhưng rồi hắn cũng sẽ biết nhanh thôi, dù sao nó cũng sẽ được tuyên bố để mọi người biết mình phải đối phó với ai.

- Tiểu tử, thân với Đại Tỷ tiểu thư lắm à?

Sau khi Diệp Lăng nhảy xuống, không lâu sau, lập tức có người chạy đến hỏi, thái độ rõ ràng không được thân thiện cho lắm.

- Không thân!

Diệp Lăng lập tức lắc đầu, chẳng buồn quan tâm đến thái độ thiếu thân thiện của đối phương, mà đối phương cũng chẳng có tư cách để hấn quan tâm.

- Coi như người biết điều!!

Người kia thấy sau khi nhìn thấy thái độ Diệp Lăng, nhìn hắn bằng ánh mắt của kẻ chiến thắng, tựa hồ như câu nói vừa rồi của Diệp Lăng là một sự đầu hàng, đầu hàng với hắn.

Hắn không biết, Diệp Lăng nói không thân, kì thực là không thân thật, chứ không phải kiêng kị cái gì, Diệp Lăng chẳng bao giờ để tâm đến những thứ đó, cho dù là Ngải La đế quốc Hoàng đế đến, hắn cũng sẽ nói sự thật.

Đương nhiên, những người khác không nghĩ vậy, họ cũng có suy nghĩ giống như người kia, cảm thấy Diệp Lăng như đang chịu thua, họ đều có chút coi thường Diệp Lăng.

Trong suy nghĩ của họ, Diệp Lăng vì không chịu nổi áp lực, vô sỉ phản bội cảm xúc của hắn, phản bội Đại Tỷ tiểu thư.

Mặc dù nói, đây cũng là thứ họ muốn thấy, nhưng họ vẫn cảm thấy coi thường một kẻ yếu đuối như Diệp Lăng.

Diệp Lăng hoàn toàn không cảm nhận được điều này, hoặc cũng có thể nói, hắn hoàn toàn không quan tâm, vậy thì đã sao, chỉ là suy nghĩ của một số người, chẳng có ảnh hưởng gì.

Nếu như hấn quan tâm, tức là hấn đã thua!!

Không lâu sau, hoạt động báo danh đến hồi kết thúc, thẻ bài đã phát ra gần một vạn, cho nên, đến lúc hai bên đối quyết, tràng diện sẽ rất hoành tráng.

Khi người chủ trì hoạt động tuyên bố khai mạc, mọi người lập tức chia ra thành hai đội đỏ xanh, ai cũng biết thời khắc căng thẳng sắp đến, nhất là trong đội xanh sẽ có rất nhiều người nhắm đọc con số của mình.

- Các người đang làm gì vậy, là một loại tập tục sao?

Diệp Lăng có chút không hiểu, hấn nghĩ có thể là trình tự hoạt động, nếu không, tại sao mọi người lại nhắm đọc con số của mình?

Rồi Diệp Lăng cũng sẽ biết, đây đúng là một trình tự hoạt động, nhưng, không liên quan gì đến con số của họ, hoàn toàn không liên quan!!

Những người này nhắm đọc con số của mình, kì thực rất đơn giản, chỉ là vì một chuyện, đó chính là họ hi vọng được gọi trúng, như vậy, họ có thể lên đài đứng cùng cô dâu, trở thành chú rể tạm thời.

Mặc dù chỉ là tạm thời, nhưng chỉ ít cũng có cơ hội tiếp xúc cô dâu, những cô dâu này đều là mỹ nữ, hơn nữa còn là đỉnh tiêm mỹ nữ.

Thử hỏi, ai không có ý với họ!!

- Sáu một ba tám, ba một tám...

Trên cao đài bắt đầu đọc “chú rể” bên đội xanh.

- Năm không năm không...

-??

Diệp Lăng nghe thấy số hiệu của mình, có chút nghi hoặc, sao lại trùng hợp như vậy, bản thân cũng được gọi lên, những lúc thế này, được gọi thì phải lên thôi.

- Ngải Tử, đây!

-...

Đại Tử cuối cùng vẫn phải kéo Diệp Lăng lên, nàng còn đang muốn đánh cho hắn một trận, người khác đều là dùng tư thế đẹp trai nhất, chỉ có hắn là đòi giúp đỡ.

Lúc này, đại bộ phận những người được gọi đều có thực lực nhất định, muốn nhảy lên đài, đương nhiên rất đơn giản, nam đều là dùng tư thế đẹp trai nhất, bay lên.

Còn nữ không khoa trương như nam, nhưng cũng không quá mất mặt.

Tại sao lại có nữ? Kì thực, “chú rể” là tùy cơ, nếu nữ vừa hay rút trúng, thì cũng chẳng biết phải làm thế nào, hoạt động cũng vì thế mà thay đổi theo.

Dù sao, đây chỉ là một trò chơi, chứ không phải hôn lễ thật, người đến cuỗ cô dâu là nam hay nữ không quan trọng!!

- Người nhảy một cái thì chết à, mất mặt quá.

Đại Tử sau khi kéo Diệp Lăng lên, trách móc nói.

- Không chết! Nhưng cũng đâu mất mặt, chỉ cần lên là được, còn lên kiểu nào mà chẳng giống nhau, họ có thể tốt hơn ta sao?

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

-...

Đại Tử trầm mặc, cẩn thận suy tính thì đúng là chẳng có gì khác biệt.

- Đúng rồi, Ngải Tử, tại sao lại gọi những số này lên đây, là quy tắc gì?

Đại Lăng hỏi, rõ ràng, lúc này hắn không hề nghe người ta giải thích.

-...

Bọn Hề Nhi trầm mặc.

- Không phải nói qua với người rồi sao, mỗi một cô dâu đều có một người đối ứng.

Đại Tử nói, lúc này nàng vẫn chưa nói ra, số năm không năm không, là đối ứng với nàng.

- Hừ, không phải chứ, trùng hợp vậy sao, trở thành một trong một trăm kẻ xui xẻo?

Câu nói này của Diệp Lăng khiến những người có mặt nhất thời ngây ra, nhất là Đại Tử.

- Nói cái gì, rõ ràng là may mắn, sao lại bảo xui xẻo!! Tiểu tử nghèo người còn ăn nói lung tung nữa, tỷ tỷ ta sẽ ném ngươi xuống đấy!

Thiếu nữ lúc này nói với Diệp Lăng, nàng vốn dĩ có chút oán khí với hắn, bây giờ nghe Diệp Lăng nói vậy, oán khí càng lớn.

- Tỷ tỷ? Đừng có tự ý nhận làm thân thích với ta, ta không có tỷ tỷ như nàng!

Diệp Lăng nghiêm túc nói.

-...

Thiếu nữ kia có chút buồn bực, những lời này kì thực chỉ là quen miệng, không có bất cứ ý nghĩa gì, sao tên tiểu tử nghèo này lại ngốc như vậy, đến cái này nghe cũng không ra, lại còn trả lời nghiêm túc nữa.

Còn nữa, nếu ta là tỷ tỷ của ngươi, thì đó là vinh hạnh cho ngươi, cả đời ngươi cũng không thể có được, sao ngươi lại dám chê một tỷ tỷ như ta, phì phì, càng nói càng hồ đồ, ta không phải tỷ tỷ của ngươi.

- Diệp Lăng, mời ngươi giải thích một chút, tại sao nói được chúng ta chọn lại là xui xẻo?

Hề Nhi lúc này cũng lên tiếng.

- Rất đơn giản! Những người giống như ta, lát nữa sẽ bị kẻ thù để ý, người khác muốn đối phó cũng sẽ đối phó với một trăm người chúng ta trước, nếu như có kẻ thông minh, hẳn sẽ diệt hết toàn bộ chúng ta, và đội đỏ sẽ thắng.

Diệp Lăng thuận miệng nói, những lời này tựa hồ cũng rơi vào tai những có kẻ có tâm, hoạt động cướp dâu lần này e rằng có sẽ có thay đổi.

- Nói như vậy, hình như cũng đúng, mỗi lần những người như các ngươi xuất hiện, đều bị đả kích nặng tay hơn!

Đại Tỷ gật gật đầu, nàng cũng từng tham gia, cũng từng tóm lấy nhân vật vào cái chú rể đánh cho một trận, quyết không cho hắn lại gần cô dâu.

- Cho nên nói, bị lựa chọn là một sự xui xẻo, để ta biết ai đã chọn trúng ta, ta sẽ đánh cho hắn một trận!

Diệp Lăng hung hăng nói, hẳn không biết, người hẳn nói chính là Đại Tỷ.

-...

Bọn Đại Tỷ đều trầm mặc.

- May là, không phải ta chọn!

Hề Nhi vỗ vỗ ngực, cười nói:

- Đại Tỷ, muội thật đáng thương...

- Diệp Lăng, chúng ta ra kia quyết đấu!!

Đại Tỷ hét lên với Diệp Lăng, nàng sớm đã muốn bạo phát, vốn dĩ không muốn phát tác bây giờ, nhưng không ngờ Diệp Lăng lại nói nàng như vậy, mặc dù Diệp Lăng là không biết tình hình.

Diệp Lăng phớt lờ, nói:

- Bốn thiếu gia không rảnh, nàng tìm ai đó của nàng đi! Ê, ai là cô dâu của năm không năm không, mau đứng ra đây, để ta nhìn mặt cái nào!

Hắn hét lên với đám cô dâu, muốn mau chóng tìm ra cô dâu đối ứng với mình.

Cô dâu của năm không năm không, nghe sao mà kì cục đến thế.

Ý, vậy càng tốt, chúng ta cũng tranh thủ luôn.

- Đây, ai là cô dâu của ta, ra là một bốn bảy tám...

- Còn cô dâu của ta, ta...

Một lúc sau, toàn tràng bắt đầu trở nên hỗn loạn, đám chú đều đang tranh thủ cơ hội, mặc dù có người muốn phản bác, nhưng cách nói này hình như chẳng có vấn đề gì, thực sự không thể tìm ra sơ hở.

Cũng chính vì nguyên nhân này, sau lần hoạt động này, xuất hiện thêm mấy đôi nam nữ quan hệ mập mờ, họ cuối cùng ở bên nhau thật, và đều cảm thấy cảm kích Diệp Lăng, nếu như không có câu nói này của Diệp Lăng, đã không xảy ra từng ấy chuyện.

Cái này Diệp Lăng không nghĩ đến, mọi người bây giờ không chưa nghĩ đến, hiện tại, họ đều đang tập trung cho hoạt động trước mắt, kẻ tham dự thì tham dự, kẻ đứng xem thì đứng xem...

- Không phải chứ, cô dâu của ta là nàng?

Diệp Lăng cuối cùng cũng biết “cô dâu” của mình là Đại Tỷ, chuyện này, hẳn có chút không dám tin.

- Đồ khốn, ai là cô dâu của ngươi, còn lâu nhé!!

Đại Tỷ lập tức phản đối.

- Ồ, nói sai, cô dâu mà ta phải cướp là nàng? Cũng không đúng, ta phải cướp hết toàn bộ các nàng, nhưng nàng thì đặc biệt hơn, là người quan trọng nhất.

Diệp Lăng nhìn Đại Tỷ, nỗ lực chính lý, nhưng càng chính thì lại càng giống như giữa họ có một mối quan hệ đặc thù.

Mối quan hệ mập mờ đó, xem ra trước khi hoạt động kết thúc, chưa thể kết thúc được.

- Hừ, ngươi cẩn thận đấy, đến lúc đó đừng có đứng sát vào ta, không lại bị người khác tiêu diệt đấy.

Đại Tỷ hừ nói, nàng nhắc nhở không phải vì tốt bụng, mà vì nàng thực sự hi vọng chuyện đó xảy ra, để Diệp Lăng không thể lại gần mình, để mình không bị Diệp Lăng “cướp đi”.

- Yên tâm, chỉ ít ta vẫn có thể cướp được nàng, những người khác thì còn phải xem tâm trạng, nhưng ta nói trước, đây chỉ là một trò chơi, cho dù ta cướp được nàng, nàng cũng không được có ý gì với ta đâu, đừng có đòi làm cô dâu của ta!!

Diệp Lăng nghiêm túc nói.

-...

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

- Ngươi nằm mơ!! Câu này phải ta nói mới đúng, ngươi đừng có tưởng thật!!

Đại Tỷ quát khê, nàng vốn định nói như vậy, ai ngờ Diệp Lăng lại cướp lời trước.

- Vậy thì được, nếu không ta sẽ đi ngay.

Diệp Lăng thở phào nhẹ nhõm, thái độ này của hắn kích thích không ít cô dâu gần đó, thậm chí còn kích thích hơn cả Đại Tỷ.

- Hừ! Ta tệ vậy sao, cho dù phải làm cô dâu của ngươi, cũng là vinh hạnh cho ngươi!

Đại Tỷ rất thẳng thắn, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

- Vinh hạnh con khỉ, là xui mới đúng!

Diệp Lăng khó chịu, trước khi Đại Tỷ kịp nổi điên, hắn nói tiếp:

- Ta nói Ngải Tỷ, còn trình tự gì nữa không, bắt đầu đi thôi, đừng lãng phí thời gian quý báu của ta, ta vẫn còn chỗ khác để đi, nếu muộn, không biết bà ngoại có truy sát ta không!

- Không còn trình tự gì nữa, tiếp sau là công bố chỗ ở của cô dâu, đến lúc đó sẽ có một tấm bản đồ, bên trên đánh dấu các địa điểm, có hai phút thời gian để các người xem, bắt luận người dùng phương pháp gì ghi nhớ cũng được, nhưng sau hai phút, bản đồ sẽ được thu lại, đồng thời cũng không còn gợi ý gì nữa!

Đại Tỷ dừng lại một chút, sau đó nói tiếp:

- Cho nên, người nhất định phải ghi nhớ vị trí của ta trong vòng hai phút! Không cần lo lắng, ta sẽ ở một chỗ cố định, không bỏ đi đâu trước khi hoạt động kết thúc! Sau khi tuyên bố địa điểm, sẽ là thời gian chuẩn bị, trong thời gian đội đỏ chuẩn bị, đội xanh không được đi cướp cô dâu, thời gian này hình như là một tiếng, sau đó các người có thể bắt đầu!!

- Rắc rối vậy sao...

Diệp Lăng nhú mày, hắn không ngờ trình tự hoạt động lại nhiều như vậy, đội xanh còn phải đợi một tiếng.

- Đó là đương nhiên, nếu đội đỏ chẳng chuẩn bị gì, không phải sẽ bị người ta đánh lén thành công sao.

Đại Tỷ giải thích.

- Cũng đúng, vậy thì đợi một tiếng, dù sao một tiếng cũng chẳng là gì!

Diệp Lăng thờ ơ nói, bộ dạng nhớn nhợ tự tại.

Lúc này, cách đó không xa có một cô dâu xinh đẹp, nàng đang dùng đôi mắt mỹ lệ của mình quan sát Diệp Lăng, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc, hình như đang nghĩ điều gì.

Trong nghi hoặc, cô dâu xinh đẹp đó bắt đầu tiến về phía Diệp Lăng, khiến tất cả mọi người đều phải chú ý đến nàng, kì thực, cô dâu xinh đẹp đó cũng là một nhân vật quan trọng.

- Hải Na công chúa...

Lúc cô dâu xinh đẹp đến gần Diệp Lăng, một số cô dâu bên cạnh đều hành lễ với nàng, đồng thời cũng báo luôn thân phận của nàng, nàng chính là một trong những công chúa của Ngải La đế quốc, Hải Na công chúa.

Những người bên cạnh Diệp Lăng cũng đều hành lễ với nàng, bao gồm cả tứ đại mỹ nhân Ngải La đế quốc, mặc dù họ là mỹ danh tại ngoại, gia thế cũng rất cường đại, nhưng dù sao họ vẫn không phải công chúa, thân phận thua kém nàng rất nhiều, họ vẫn phải cung cung kính kính chào hỏi Hải Na công chúa.

Nhưng, cũng có một người không lên tiếng chào nàng, đó chính là Diệp Lăng, hẳn chẳng biết Hải Na công chúa là ai, trừ Diệp Lăng ra, còn có một thiếu nữ không hành lễ với Hải Na công chúa, đó là thiếu nữ muốn trước kia muốn trêu chọc Diệp Lăng.

Thiếu nữ đó không hành lễ với Hải Na công chúa vì nàng không cần, ngược lại, Hải Na công chúa còn phải hành lễ với nàng.

- Tam tỷ! Tỷ cũng ở đây?

Hải Na công chúa nói với thiếu nữ, không sai, thiếu nữ đó chính là tam công chúa đế quốc, là chị của Hải Na công chúa.

- Ừm, đang nói chuyện với bọn Hề Nhi, muội qua đây có chuyện gì không?

Tam công chúa hỏi, nàng không nghĩ Hải Na công chúa đến tìm họ nói chuyện, nàng không thuộc nhóm này.

Mặc dù cùng là giới quý tộc, nhưng trong cái vòng lớn đó vẫn còn rất nhiều vòng tròn nhỏ, Tam công chúa cả ngày ở cùng bọn Hề Nhi, nhưng không có nghĩa Hải Na công chúa cũng có quan hệ với họ.

628. Chương 631, 632: Tập Kích Bất Ngờ (1 2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 631, 632: Tập kích bất ngờ (1 2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Giữa Hải Na công chúa và bọn Hề Nhi kì thực vẫn còn một chút khoảng cách, từng xảy ra một số chuyện không vui, nguyên nhân cũng là vì có người trong nhóm Hải Na công chúa có ý đánh bọn Hề Nhi.

Đây là điều hết sức bình thường, giữa các quý tộc vẫn xảy ra những chuyện như vậy, không có gì kì lạ, họ cũng không kết thành thù hận với nhau, có điều, quan hệ khăng định không tốt.

Hải Na công chúa đến đây, khăng định không phải muốn xin lỗi hay muốn dung nhập vào nhóm của họ, cho nên, nàng khăng định là vì chuyện khác.

- Ta đến tìm hẳn...

Hải Na công chúa chỉ vào Diệp Lăng, nói. Những lời này khiến người ta có chút không hiểu, không rõ Hải Na công chúa có quan hệ gì với Diệp Lăng.

- Tìm ta? Ta quen nàng sao?

Diệp Lăng nhìn Hải Na công chúa, quan sát tỉ mỉ, thực sự nghĩ không ra mình đã gặp Hải Na công chúa ở đâu.

- Cha ta là Hoàng đế!

Hải Na công chúa lạnh lùng nhìn Diệp Lăng nói, những lời này kì thực là đang nhắc nhở hắn, nàng đã từng nói với hắn như vậy.

- Ta biết, họ đều nói nàng là công chúa... Nhưng, câu này sao nghe quen quá nhỉ?

Diệp Lăng có chút mê hoặc nói.

- Cha ta là Hoàng Quang...

Lúc này, đột nhiên xuất hiện một thiếu niên quý tộc, nói với Diệp Lăng, hắn hình như đi theo Hải Na công chúa.

Mọi người đều nhận ra thiếu niên quý tộc này, hắn là con trai của đế quốc đại thần Hoàng Quang, rất thân với Hải Na công chúa, nhưng giống như Hải Na công chúa, thanh danh không được tốt cho lắm.

Thiếu niên quý tộc nhìn Diệp Lăng, nghiêng rằng, bộ dạng như muốn ăn tươi Diệp Lăng!!

- Cha các người đâu có phải Lý Cương, huênh hoang cái gì... Đợi chút, thì ra là các người...

Diệp Lăng ban đầu còn đang trí, về sau hắn mới nhớ ra, hắn từng gặp qua Hải Na công chúa và cái tên cha ta là Hoàng Quang gì đó, hơn nữa họ cũng từng nói với hắn những lời này.

- Người nhớ ra rồi chứ? Ở đó chúng ta không làm gì được người, nhưng ở đây thì không giống vậy, đây là địa bàn của ta, người làm nhục bọn ta, ta muốn trả cho người gấp mười lần!!

Hải Na công chúa nghiêng rằng nói.

Rốt cục là chuyện gì, sao lại có làm nhục ở đây, tiểu tử áo vải trước mắt sao có thể làm nhục công chúa?

Những lời Hải Na công chúa nói thôi thúc trí tưởng tượng của rất nhiều người, nguyên bản nào cũng có, đương nhiên, tất cả chỉ là tạm thời, bởi vì ngay bây giờ thôi họ sẽ được nghe đáp án.

- Làm nhục gì chứ, lúc đó, là các người tự chèn ngang, bị người ta đuổi ra khỏi Thánh Thành, liên quan gì đến ta.

Diệp Lăng có chút không hiểu nói, một vẻ ta vô tội.

- Im miệng!

Hai người Hải Na công chúa lập tức hét lên, trong khoảng thời gian này, điều họ không muốn nghe nhất là những gì liên quan đến việc họ bị đuổi khỏi Thánh Thành.

Chuyện này, mang đến cho họ ảnh hưởng rất nghiêm trọng, khiến họ cảm thấy là một sự sỉ nhục.

Đuổi khỏi Thánh Thành? Thì ra là nói chuyện này, chẳng trách bọn Hải Na công chúa lại phản ứng mạnh như vậy, nhưng lại không dám nói là chuyện gì, thì ra là đang nói chuyện này.

Ban đầu, sau khi bọn Hải Na công chúa bị đuổi khỏi Thánh Thành, rất nhiều người đều xem thường họ, công chúa của Ngải La đế quốc mà lại bị đuổi khỏi Thánh Thành, sự tình phải nghiêm trọng đến thế nào chứ.

Vì thế, Ngải La đế quốc Hoàng đế đã mắng cho Hải Na công chúa một trận.

Dù sao liên quan đến Thánh Thành, cho dù là Ngải La đế quốc, cũng không dám va chạm, có ảnh hưởng xấu!

- Diệp Lăng, rốt cục là chuyện gì? Sao người lại ở Thánh Thành, đã xảy ra xung đột gì với họ?

Hề Nhị hiểu được ý tứ của Tam công chúa, liền hỏi.

Vấn đề này, nàng không tiện hỏi Tam công chúa, chí ít là không tiện hỏi trước mặt Hải Na công chúa, như vậy sẽ khiến Hải Na công chúa không xuống nổi đài.

Câu hỏi này, kì thực rất nhiều người muốn biết, mọi người đều biết chuyện Hải Na công chúa bị đuổi khỏi Thánh Thành, nhưng cụ thể tại sao bị đuổi thì không ai biết.

Cho dù là Ngải La đế quốc hoàng đế, cũng chỉ biết một điểm, đó là bọn Hải Na công chúa vì xung đột với một nhân vật quan trọng nên mới bị đuổi.

Hải Na công chúa vẫn nói là họ không sai, sai là nhân sĩ quan trọng Diệp Lăng, những Ngải La Hoàng đế chẳng buồn quan tâm, đối với họ mà nói, bất luận là đúng hay sai, đắc tội với nhân sĩ quan trọng của Thánh Thành là một sai lầm.

Cũng chính vì nguyên nhân này, mọi người càng thêm hiếu kì...

- Cũng chẳng có gì, lúc xếp hàng vào Thánh Thành, hần nói cha hần là Hoàng Quang, nàng ấy nói cha nàng là Hoàng đế, kết quả, Quang Minh kì sĩ mặc kệ cha họ là ai, vẫn đá họ ra khỏi Thánh Thành.

Diệp Lăng thuận miệng nói, mặc dù đã lược bỏ rất nhiều, nhưng người thông minh đều hiểu được những gì Diệp Lăng nói.

Những người có mặt ở đây, tin rằng chẳng mấy ai ngốc, họ đều hiểu đã xảy ra chuyện gì!!

Sự tình rất đơn giản, là bọn Hải Na công chúa chen ngang, còn lấy thân phận ép người, kết quả bị người của Thánh Thành trục xuất xuất cảnh.

Cũng chẳng có gì khó tưởng tượng, Thánh giáo phụng hành là nguyên tắc công bằng công chính cộng nghĩa, sao họ có thể để người khác làm việc không công bằng ngay trước Thánh Thành mình, lại còn bày ra thân phận, đúng là mất mặt.

- ...

Tam công chúa trầm mặc một lúc, nàng tựa hồ cảm thấy mình không nên hỏi câu hỏi này, thực tại đã đủ mất mặt rồi.

- Người còn dám nói, không phải người gọi Quang minh kì sĩ đến, làm chúng ta bị đuổi ra sao?

Hải Na công chúa hai má nóng bừng, nhưng vẫn kiên quyết là mình không sai, đòi khảo vấn Diệp Lăng đến cùng.

Lúc này, Tam công chúa vốn đã định ngăn lại, nhưng lại thôi, bởi vì không cần nữa...

- Ý, bắt đầu rồi!

Diệp Lăng nhìn thấy một thứ tựa hồ như tấm bản đồ, là dùng Luyện kim thuật thành tượng, một kiểu vận dụng tương đối phổ biến của Luyện kim thuật.

Sau khi nhìn thấy nó, Diệp Lăng rất dứt khoát chạy lên xem bản đồ, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của bọn Hải Na, vốn dĩ, hần đã không để tâm đến họ.

Tình huống này, khiến bọn Đại Tỷ không khỏi phì cười, còn Hải Na công chúa thì giận đến khiến răng ken két.

Diệp Lăng chăm chú xem bản đồ, ghi nhớ từng phần của nó, không phải hần muốn nhớ vị trí của tất cả các cô dâu mà chỉ là muốn dựng nên một tấm bản đồ lập thể trong não mình, để lát nữa không sợ bị lạc đường, đến Đại Tỷ cũng không tìm được.

- Người nhớ chưa, đừng để bị người khác loại bỏ đấy, chí ít phải gấp bốn tiểu thư trước.

Đại Tỷ xem xong, liền nói với Diệp Lăng.

- Yên tâm, cướp cô dâu là việc đơn giản. Hay là để ta cướp hết các nàng.

Diệp Lăng thản nhiên nói, ngữ khí rất huênh hoang, giống như việc cướp cô dâu chỉ đơn giản như thò tay vào túi lấy đồ.

- Nếu người có bản lĩnh, cướp được hết chúng ta, đến lúc đó, ta sẽ thưởng cho người.

Tam công chúa cười nói, nàng nghĩ Diệp Lăng đang đùa.

- Thưởng gì? Đừng chỉ mấy cái kia nhá, ta muốn cái gì dùng được cơ.

Diệp Lăng nói.

- Người muốn cái gì?

Tam công chúa tiếp tục hỏi.

- Mời ta ăn một bữa cơm.

Diệp Lăng nói.

Mọi người chết lặng, họ cứ tưởng Diệp Lăng sẽ đưa ra yêu cầu gì đó, cho dù không phải làm khó thì cũng là tương đối khó, không ngờ chỉ đơn giản là một bữa cơm.

- Người đúng là, một bữa cơm ta cũng có thể mời người, người phải bảo Tam công chúa cho người tiền hay tước vị gì đó mới đúng.

Đại Tỷ lắc lắc đầu, cảm thấy Diệp Lăng thực sự quá kém cỏi.

- Cái đó vô dụng với ta, ta không thiếu tiền, cũng chẳng cần tước vị.

Diệp Lăng lắc lắc đầu, những gì hắn nói đều là sự thật, thật tuyệt đối!

Ai biết Diệp Lăng đều có thể khẳng định điều này, Diệp Lăng không thiếu tiền, hắn chỉ thiếu chỗ tiêu tiền, đồng thời, tước vị đối với Diệp Lăng mà nói cũng không có ý nghĩa, bản thân hắn là một hầu tước, bất luận đi đến đâu, hắn cũng được đãi ngộ tốt nhất, muốn tước vị gì mà không được.

- Ta biết, người có ngạo cốt mà, bỏ đi, nếu người không muốn, vậy thì cứ như vậy.

Đại Tỷ nói, nàng cũng giống như Hề Nhi, đều nghĩ Diệp Lăng không cần những thứ đó vì hắn có ngạo cốt của một người nghèo.

Nếu để họ biết sự thật, không biết sẽ là tràng diện như thế nào, có lẽ sẽ rất thú vị!!

- Tuy, các nàng mau đi đi, một tiếng nữa, ta sẽ cứu các nàng khỏi biển khổ.

Diệp Lăng cười cười, sau đó nói.

- Được rồi, bọn ta đợi người!

Bọn Hề Nhi cười nói, sau đó bắt đầu rời đi, họ phải đến những nơi đánh dấu trên bản đồ, họ chỉ cần ở đó, làm công việc nhẹ nhàng nhất.

Đội đỏ và đội xanh thì không giống vậy, họ phải chuẩn bị sách lược, sách lược đối phó với kẻ thù.

Vốn dĩ, Diệp Lăng sẽ bị đối phương kéo vào đội, bảo hắn làm theo suy nghĩ của mọi người, làm những công việc như những chú rể khác.

Nhưng, Diệp Lăng lúc này lại mất tích, người khác không tài nào tìm thấy hắn, đành phải bắt đắc dĩ từ bỏ, dù sao một trăm người thiếu một cũng chẳng là gì.

Chính vì Diệp Lăng mất tích nên hai đội xanh đỏ đều không chú ý thiếu một người, bất luận là phương diện nào cũng không tính phần Diệp Lăng.

Hoạt động năm nay cứ thế bắt đầu với biến cố điều tiên...

Đội đỏ rời đi, đến một nơi cách quảng trường không xa, bên trong đội đỏ có người dừng lại, những người này là một nhóm thanh niên có địa vị rất cao, không phải hoàng tử thì là con trai quyền thần, họ tụ lại với nhau nên quyền chỉ huy chỉ tất cả nằm trong tay họ.

Trong đó, thậm chí còn có một hoàng tử thanh danh rất cao, hắn trên cơ bản chính là người sẽ là Hoàng đế tương lai của đế quốc, trừ việc chưa có nghi thức sắc lập thái tử ra, hắn chính là thái tử.

Lần này, hắn được phân đến đội đỏ, không phải có tình sắp xếp mà là tùy cơ, những người bên cạnh hắn cũng là tùy cơ, nếu hắn có làm tiểu xảo gì, người bên cạnh hắn sẽ còn nhiều hơn nữa.

Trong đội xanh, có không ít “Thái tử đảng”, nhưng chỉ là trò chơi, họ cũng không vì là Thái tử đảng mà bỏ mặc, muốn chơi phải chơi triệt để, cũng là để chứng minh thực lực của mình.

“Thái tử” cũng hiểu điều này, muốn biết thực lực một số người, nếu như tiến hành theo tình huống trước đây, kết quả ai thắng ai thua vẫn là năm mươi phần trăm!!

Cho nên, lần này, “Thái tử” muốn chiến thắng bất ngờ, lần những việc trước đây chưa có ai làm, đương nhiên, hắn sẽ không phạm quy, tất cả đều ở trong quy tắc.

Hắn muốn thắng đẹp, để không ai còn nói được gì, không chỉ là cho Ngải La Hoàng để xem, mà còn cho cả chúng nhân Ngải La xem.

- Đại ca, tại sao lại dừng ở đây?

Tam công chúa thấy người phía trước dừng lại, có chút ngạc nhiên nhìn sang phía “Thái tử”, cũng chính là Đại ca của nàng, Đại hoàng tử.

Giống như Tam công chúa, bọn Đại Tử, và cả Hải Na công chúa để đang nghi hoặc nhìn Đại hoàng tử.

- Các người đi tiếp, đến nơi các nàng sẽ ở, bảo bình dân và võ giả dưới cấp ba bảo vệ các nàng! Những người khác, ở lại đây, ta sẽ sắp xếp kiểu khác.

Đại hoàng tử trầm giọng nói, ngữ khí mang một vẻ uy nghiêm hoàng thất, khiến mọi người không thể kháng cự.

- Vậy bọn huynh ở lại làm gì?

Hải Na công chúa lập tức hỏi,

- Bọn huynh không ở lại bảo vệ, không lẽ còn muốn đi làm việc khác?

- Đại ca, không lẽ huynh muốn?

Tam công chúa nhìn Đại hoàng tử, nàng tự hồ nghĩ ra điều gì.

- Hải Na, nghe ta nói, ngoan ngoãn làm cô dâu đi! Tam muội, muội nghĩ không sai, nhưng muội không thể ở lại đây, bởi vì trên quy tắc, muội phải chuẩn bị trong viện tử trước.

Đại hoàng tử có chút tiếc rẻ nhìn Tam công chúa.

Hắn hiểu năng lực của Tam công chúa, Hải Na tuyệt đối không thể so sánh, mặc dù Tam công chúa thích quấy rối, nhưng làm gì cũng giỏi, có thể giúp hắn xử lý rất nhiều công việc.

Chỉ là, theo quy định trò chơi, Tam công chúa không thể đi theo hắn, không thể giúp hắn làm công việc tiếp theo.

- Sớm biết như vậy, muội đã không làm cô dâu, đại ca, sao huynh lại nghĩ ra chiêu ấy?

Tam công chúa có chút hối hận, nàng đã biết Đại hoàng tử muốn làm gì.

- Phải cảm ơn tên tiểu tử nói chuyện với các muội, hắn khiến ta đột nhiên nghĩ ra chiêu này, không có quy tắc nào quy định chúng ta không được chủ động xuất kích!!

Đại hoàng tử bình tĩnh nói.

- Thì ra là hắn, hắn chỉ là vô tình nói vậy thôi, nhưng vừa hay nói trúng một phương diện mà chúng ta chưa từng nghĩ đến.

Tam công chúa ứng lời, nàng không cảm thấy Diệp Lăng nghĩ ra cách này, không cảm thấy Diệp Lăng đang nhắc nhở họ, đây chỉ là trùng hợp mà thôi.

Không sai, chỉ là trùng hợp, Diệp Lăng căn bản không nghĩ ra dùng cách này, đương nhiên, nếu như hắn thành đội đỏ, hắn có thể sẽ làm như vậy.

Bởi vì đây là cách trực tiếp nhất!

- Các người đang nói gì vậy? Sao ta nghe không hiểu?

Đại Tỷ hỏi.

- Cái này để Tam muội giải thích với nàng, Đại Tỷ tiểu thư, hôm nay nàng rất đẹp!

Đại hoàng tử cười nói, lên tiếng tán dương Đại Tỷ.

Câu tán dương này không chỉ là phép lịch sự, Đại hoàng tử cũng tương đối thích Đại Tỷ, sau vài lần tiếp xúc với Đại Tỷ, nếu bảo hắn cưới nàng làm phi, hắn tuyệt đối bằng lòng.

Chỉ ít Đại Tỷ cũng không học hoặc với hắn!

Đương nhiên, đó chủ là ý nguyện của hắn, không có nghĩa là hắn muốn vậy!!

629. Chương 633: Tập Kích Bất Ngờ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 633: Tập kích bất ngờ (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Cảm ơn Đại hoàng tử quá khích lệ! Tam công chúa, chúng ta đi thôi, nói cho ta biết các người đang nói gì!

Đại Tỷ cảm ơn Đại hoàng tử, sau đó kéo Tam công chúa hỏi.

Sau khi được Tam công chúa giải thích, Đại Tỷ coi như đã hiểu vấn đề, thì ra Đại hoàng tử muốn chủ động xuất kích, bắt hết đám chú rể kia, nếu thuận lợi, đội đỏ sẽ có một trăm điểm.

Kế tiếp, nếu như bị cướp mất tất cả cô dâu, cũng coi như hoà, nhưng khả năng đó là rất thấp, họ tuy tiện phòng thủ vẫn có thể giữ được vài người, căn bản không thể bị bên kia cướp sạch.

Đồng thời, lúc tấn công các chú rể, họ cũng sẽ giải quyết luôn đội xanh, mặc dù phải trải qua một trận ác chiến, nhưng họ tin rằng mình có thể áp đảo đối phương.

Rất đơn giản, đội xanh về nhân số đã không bằng đội đỏ, ban đầu vì nghĩ đội đỏ là đội phòng thủ nên nhân số mới ít hơn.

Nhưng, tình huống bây giờ đã thay đổi, bây giờ đội đỏ chủ động xuất kích, biến đội xanh thành phòng thủ, số lượng đội xanh cộng thêm việc bị tập kích, kết quả không cần nghĩ cũng biết.

Nếu không có gì bất ngờ, lần này, đội xanh sẽ thua, đồng thời, hoạt động sẽ xuất hiện một quy tắc mới, đó chính là đội đỏ không được tập kích đội xanh.

Đương nhiên, trước đó, đội đỏ có thể làm vậy, có thể tập kích bất ngờ, quét sạch toàn bộ!!

Đại hoàng tử cho người phân tán mai phục các nơi, tất cả mọi ngã đường dẫn đến nơi ở của cô dâu đều có người mai phục, đội xanh trừ phi có người không đi những con đường này, nếu không nhất định rơi vào thiên la địa võng.

Trước đó, không hề có một chút thông tin nào, mọi người vẫn theo thói quen cũ, đương nhiên không thể đi theo đường khác, nhất định rơi vào mai phục của mình.

- Á, không phải chứ! Đại hoàng tử sao lại dễ tiện như vậy, sao lại đánh lên người khác!

Đại Tỷ có chút căng thẳng nói.

- Sao lại gọi là dễ tiện được? Căn bản là theo quy tắc, không có quy tắc nào quy định đội đỏ phải ngoan ngoãn phòng thủ, không được chủ động xuất kích!!

Tam công chúa lập tức trả lời.

- Nhưng...

Đại Tỷ muốn nói gì đó, nhưng không phải nói gì.

Tam công chúa nói không sai, nếu nàng muốn phản đối thì nên phản đối gì?

- Nhưng cái gì? Có phải muội đang lo lắng cho Diệp Lăng kia không. Lần này chỉ là trò chơi, hắn không bị thương đâu.

Hề Nhi cười nói, nụ cười có phần mập mờ.

- Cái gì, muội còn lâu mới lo lắng cho hắn, tốt nhất là hắn bị người ta xử lý sớm, muội không cần lo bị hắn cướp đi!!

Đại Tỷ lập tức trả lời, miệng cong lên, nhìn rất dễ thương.

- Được được, ta biết, người không muốn bị hắn cướp, nếu không người phải làm cô dâu của hắn!

Tam công chúa cũng bắt đầu trêu chọc.

- Hừ, bị hắn cướp cũng không thể trở thành cô dâu của hắn! Ngoài ra, nếu hắn cướp được muội thì cũng có thể cướp được mọi người, đừng quên, hắn đã nói sẽ cướp hết chúng ta, có người còn hứ thưởng cho hắn, đến lúc đó các người cũng phải trở thành cô dâu của hắn!

Đại Tỷ trực tiếp nói, nói ra những gì nàng nghĩ.

- Đi đi, đừng nói lung tung nữa!!

Những lời này khiến Tam công chúa và bọn Hề Nhi đều phải đỏ mặt, họ không nghĩ nhiều như vậy, nếu như không phải Đại Tỷ nói ra, họ cũng không cảm thấy cách nói ấy mập mờ.

Chẳng trách trước kia có những người trở thành một cặp, chính là vì cách nghĩ này kéo họ lại gần nhau hơn.

Rất nhanh, bọn Đại Tỷ tách nhau ra, mỗi người đi về chỗ ở của mình, đây là quy định, sau khi đến được cứ điểm, một lúc lâu sau vẫn chưa thấy có tin tức gì, họ chỉ có thể làm một việc duy nhất đó là chờ đợi.

Chỉ ít phải đợi thêm nửa tiếng nữa, lúc đó, đội xanh mới hành động, mới vào trong vòng mai phục của đội đỏ, lúc đó, ai thắng ai, phải chờ mới biết!

Gần một tiếng sau, bọn Đại Tỷ mới lần lượt nhận được thông tin, đối với họ mà nói đó là tin tốt, đội xanh bị đội đỏ tiêu diệt toàn bộ, số hiệu đã thu được gần hết.

Một trăm số hiệu, họ đã thu được bảy tám phần.

Việc đội đỏ phản thủ thành công đã truyền khắp Ngải La chi thành, những người nghe được tin này đều ngây ra, sau đó mới từ từ phản ứng lại, họ đều đánh giá rất cao khả năng thống lĩnh của Đại hoàng tử, rất có yếu tố bất ngờ.

Ngải La Hoàng đế sau khi nhận được tin tức, trên mặt cũng lộ nụ cười, hắn hình như rất hài lòng với kết quả này!!

Lại một tiếng nữa trôi qua, sự tình hình như đã vào hồi kết, có lẽ sẽ kết thúc nhanh thôi, bởi vì đội xanh chỉ còn lại mấy người, đương nhiên, đội đỏ cũng thiệt hại rất nhiều, vì trong đội xanh cũng có không ít cao thủ tồn tại.

Nhưng, đến cuối cùng, đội xanh vẫn bị tiêu diệt, hơn ba ngàn người đã bị thu hồi thẻ bài!

- Kết thúc!!

Đại hoàng tử lộ ra một nụ cười chiến thắng, lúc này, hắn nghĩ mình đã thắng, không chỉ là hắn, những người khác cũng nghĩ đội đỏ thắng, bao gồm cả người đội xanh.

Chỉ là, khi Đại hoàng tử gọi trọng tài đến, mới biết vẫn chưa hoàn toàn thắng lợi!

- Cái gì? Vẫn còn một người? Lại còn là một chú rể, số hiệu năm không năm không?

Đại hoàng tử sau khi nghe được thông tin này, thoáng ngáy ra.

- Vâng! Là năm không năm không!

Trọng tài gật gật đầu.

Lâu như vậy mà sao vẫn chưa xuất hiện, tóm lại là hấn muốn giở trò gì!

Nhưng chỉ có một mình hấn, cho dù không xuất hiện cũng chẳng sao, ở đây có hơn bốn ngàn người, một mình hấn sao đủ.

Bất luận là ai, hấn đều cảm thấy không thể làm được gì, tuyệt đối không có khả năng trở mình, tất cả mọi người đều đang thúc giục trọng tài kết thúc hoạt động, tuyên bố lần hoạt động này người chiến thắng là đội đỏ.

Chỉ là, trọng tài vẫn không đồng ý, chỉ lạnh lùng nhìn thành viên đội đỏ, nói:

- Các người mai phục tập kích đội xanh, không phá quy định, vậy thì phải biết quy định thế nào chứ, chỉ cần hai bên vẫn còn cơ hội, trò chơi vẫn chưa thể kết thúc!

Câu nói này ngoài mặt không có gì, còn giống như nói đôi đỏ là người biết giữ quy tắc, nhưng ai cũng có thể nghe ra, trọng tài có chút bực mình, một hoạt động vui như vậy, thế mà lại kết thúc kiểu đó.

Cho nên, chưa đến thời gian kết thúc, khi đội xanh vẫn còn hi vọng, hấn sẽ không kết thúc hoạt động.

- Không sai, chúng ta phải làm theo quy tắc! Đi tìm năm không năm không, nếu không, chúng ta phải đợi đến tám giờ tối mới có thể kết thúc!!

Đại hoàng tử lạnh lùng nói.

Các hoạt động cướp dâu trước đó đều kéo dài rất lâu, không đến tám giờ tối rất khó kết thúc, tám giờ tối là thời gian ngừng hoạt động, đến lúc đó cho dù chưa phân thắng bại thì cũng phải kết thúc hoạt động.

Sau khi kết thúc, chính là tính toán số điểm tích lũy, xem bên nào có nhiều điểm hơn thì bên đó chiến thắng!

630. Chương 634: Đốt Nhà Ngươi (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 634: Đốt nhà ngươi (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Hôm nay, đến bữa trưa còn chưa đến thì đã kết thúc, mặc dù Đại hoàng tử xử lý rất đẹp nhưng lại khiến hoạt động trở nên vô vị.

Lại một canh giờ nữa trôi qua, đội đỏ vẫn chưa tìm được Diệp Lăng, Diệp Lăng giống như đã biến mất giữa Ngải La chi thành.

Lúc này, Đại hoàng tử nghĩ, nếu như Diệp Lăng cố ý trốn hấn, vậy thì phải kéo dài đến tận tám giờ tối...

- Có ai biết năm không năm không là ai không?

Đại hoàng tử nhíu mày, có chút khó chịu nói.

- Cái này ta biết, hấn là bạn của tiểu thư Đại Tỷ, hình như rất thân với bọn Tam công chúa. Con số năm không năm không của hấn cũng là đối ứng với tiểu thư Đại Tỷ.

Có người hình như từng chú ý qua bọn Đại Tỷ, biết Diệp Lăng có chút quan hệ với họ, nhưng họ cũng không biết Diệp Lăng là ai.

- Vậy được, chúng ta đi tìm tiểu thư Đại Tỷ, thủ chỗ nàng là được!! Những người khác nghỉ ngơi, đừng một người vì một con chuột nhắt, không đáng!!

Đại hoàng tử hạ lệnh, hắn đã coi Diệp Lăng như một con chuột.

Đồng thời, Đại hoàng tử cũng quyết định từ từ chờ đợi, đợi Diệp Lăng xuất hiện, đến lúc đó có thể tóm gọn hắn.

Nếu như Diệp Lăng không xuất hiện, cũng chẳng có gì phải lo, đến lúc đó, họ sẽ là người chiến thắng!!

- Hả? Hắn chơi trốn tìm với các người? Trốn một chỗ không chịu lộ diện?

Đại Tỷ nghe Đại hoàng tử nói, kinh ngạc hỏi lại.

Tên khốn, còn nói đến cướp ta, bây giờ thì trốn một chỗ, đúng là không đáng tin!!

- Đúng! Bây giờ chỉ còn một mình hắn, nếu không, chúng ta đã có thể kết thúc hoạt động! Đại Tỷ tiểu thư, có thể kể cho ta về hắn được không, như vậy bọn ta muốn tóm cũng dễ!

Đại hoàng tử bình tĩnh nói, lúc này, hắn đang nghỉ ngơi, ngồi bên bàn, pha một ấm trà, từ từ uống.

- Chuyện của hắn ta cũng không rõ lắm, ta chỉ biết hắn tiên Diệp Lăng, là một cao thủ kiếm thuật, thế giao với gia đình ta, mặc dù là thế giao, nhưng hắn rất nghèo, biết đâu hắn không có tiền ăn cơm bị người ta giữ lại.

Đại Tỷ nói, nỗ lực hồi tưởng, bây giờ nàng mới phát hiện mình chẳng biết gì về Diệp Lăng.

- Cao thủ kiếm thuật? Bất luận hắn là ai, chỉ riêng điểm này, ta đã muốn gặp hắn.

Đại hoàng tử cười cười, thản nhiên nói, lúc này, hắn cũng không vội đi tìm Diệp Lăng hưởng thụ những giờ phút thanh thoi.

Đối với Hoàng thái tử, thắng bại đã quyết định xong, hắn cần gì phải vội nữa? Ở lại uống tách trà, cũng là một cách hưởng thụ.

Đại hoàng tử không bao giờ ngờ tới, tình cảnh Diệp Lăng bây giờ, đúng như Đại Tỷ nói.

Trở lại một khoảng thời gian trước đó...

- Không phải chứ, ta mới ăn một bát mì bò, cộng thêm mấy món phụ, sao thu ta một kim tệ, bát mì bò này là vàng chắc, còn mấy món này do nữ thần làm à?

Diệp Lăng tìm một quán ăn gần nơi tổ chức hoạt động, ăn một chút đồ ăn, chuẩn bị tích trữ lực khí đi cứu người.

Kết quả, sau khi ăn xong, phát hiện khoản mục không đúng, đổi thành trước đây, cũng không tính toán, trực tiếp ném vàng bỏ đi.

Nhưng bây giờ Diệp Lăng đang đóng giả bình dân, trên người chỉ có ba ngân tệ, không thể dùng nhẫn không gian, cho nên, hắn đành phải lý luận với ông chủ.

Diệp Lăng ăn loại phổ thông, theo giá thị trường, cùng lắm chỉ là một ngân tệ, với đẳng cấp của quán ăn này, nửa ngân tệ là đủ.

Bây giờ, ông chủ lại đòi một kim tệ, thực sự là rất quá đáng!!!

- Xin lỗi, khách quan, hình như ngài vẫn chưa đọc kĩ chiêu bài của ta, xin hãy xem lại!

Ông chủ cười nói.

Diệp Lăng bước ra ngoài, ngẩng mặt nhìn lên chiêu bài, chỉ thấy bên trên có ghi ba chữ vàng

Nhất Kim Diện!

- Cái gì? Nhất Kim Diện? Đừng nói với ta, ý của nhất kim này là một kim tệ một bát mì nhé?

Diệp Lăng nhìn ông chủ nói.

- Không sai, chính là ý đó, mấy món phụ lúc này là tặng, không thu tiền, chỉ thu người tiền một bát mì! Cảm ơn, xin trả một kim tệ!

Ông chủ cười tí mắt, nói.

- Hừ! Sao người không đi cướp đi, làm thế này khác gì lừa đảo!!

Diệp Lăng nổi giận.

- Vị khách quan này, đừng giận, chúng ta đâu có lừa ai, đưa ra giá thật còn gì! Ngoài ra, Nhất Kim Diện này không phải ta viết, người nhìn kĩ phần đề bên trên đi.

Ông chủ nói, chỉ lên chiêu bài, thần tình giống như có chút kiêu ngạo.

Xem ra chiêu bài này có chút lai lịch, hơn nữa còn có thể khiến hân kiêu ngạo.

- Phần đề... Bang Đức? Linh Linh Thất sao?

Diệp Lăng nhìn phần đề, bên trên có ghi Bang Đức, kì thực hân chẳng còn gì, kiến thức duy nhất về cái tên Bang Đức chỉ dừng lại ở mấy chữ Linh Linh Thất.

- Cái gì Linh Linh Thất? Đó là danh huy của đương kim Hoàng thượng, chiêu bài này là ngự ban, mỗi người đến đây đều biết chiêu bài này, biết ăn một bát mì phải trả một kim tệ.

Ông chủ kiêu ngạo nói.

Nghe nói, lúc trước nhưng không biết cụ thể là lúc nào, Ngải La Hoàng đế đến đây ăn mì, lúc đó ông chủ làm rất xuất sắc nên được Ngải La Hoàng đế hết lời khen ngợi.

Lúc đó, Ngải La hoàng đế có nói bát mì này ngàn vàng cũng không thể nào ăn được, chỉ có điều, ngàn vàng thì hơi khoa trương, cuối cùng quyết định nói một bát đáng giá một kim tệ.

Ngải La hoàng đế nhất thời hứng chí, viết ba chữ lớn, vốn định thưởng cho ông chủ, kết quả ông chủ biến ba chữ đó thành chiêu bài, sau đó bắt đầu thu một bát mì một kim tệ.

Ban đầu, việc kinh doanh cũng không tệ, cho dù phải trả một kim tệ thì vẫn có rất nhiều quý tộc đến đây ăn mì, họ chủ yếu muốn được thử nghiệm cảm giác của Ngải La hoàng đế.

Điều này giúp ông chủ thu được không ít lợi nhuận, nhưng sau đó hân phát hiện, nấu dở đi một chút, mọi người vẫn sẽ khen, cho nên hân bắt đầu lười biếng, không làm cẩn thận nữa.

Dần dần, tiệm mì càng lúc càng mất tiêu chuẩn, chẳng khác gì tiệm mì bình thường, nhưng dựa vài chiêu bài ngự ban, ông chủ vẫn làm ăn không tệ.

- Hừ! hoàng đế gì mà rảnh rỗi quá lại đi viết chiêu bài, chẳng khác gì tặng kim bài miễn chết cho đám gian thương các người, ỷ to ăn hiếp khách hàng!!

Diệp Lăng trực tiếp nói.

- Tiểu tử, dám nói Hoàng thượng chúng ta như vậy, có phải người muốn chết không!!

Ông chủ sắc mặt hơi biến, Hoàng thượng là y thực phụ mẫu của hân, hân đương nhiên cực lực bảo vệ.

- Lão tử đúng là muốn chết, ở đây có ba ngàn tệ, người thu hay không!

Diệp Lăng nghiêng răng, bắt đầu giở trò lưu manh, dù sao đối với loại người này, lưu manh hay không cũng như nhau.

631. Chương 635: Đốt Nhà Người (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 635: Đốt nhà người (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Tiểu tử, ngươi điên với ta đấy à! Nói cho ngươi biết, ở chỗ chúng ta, tể tướng đến ăn mỳ cũng phải trả tiền, một tên tiểu tử như ngươi đừng tưởng bưng bát cho qua chuyện! Ta biết ngươi không có tiền, vậy thì ở lại rửa bát trừ nợ!

Ông chỉ cũng không phải vừa, xem ra hần đã từng gặp rất nhiều trường hợp tương tự.

- Rửa thì rửa, coi như ta nợ ngươi, đợi trả xong rồi. ta sẽ cho ngươi biết tay, một mối lửa đốt cháy cái tiệm xấu xa này!

Diệp Lăng tức tối nói.

Lúc này, Diệp Lăng hình như không nghĩ ra, nếu như muốn đốt tiệm người ta thì còn rửa bát làm gì, chỉ bằng phóng lửa đốt luôn.

- Cho ngươi cũng không dám!

Ông chủ khó chịu nói. Hần cũng cảm thấy Diệp Lăng không dám làm vậy, nếu như Diệp Lăng dám, tại sao còn rửa bát trả nợ làm gì, trực tiếp phóng hỏa không phải tốt hơn sao, dù sao sau khi cháy hết, mọi thứ đều sẽ như nhau.

- Ngươi cứ đợi đấy...

Diệp Lăng nói xong liền đi rửa bát, rửa xong, hần liền nói một câu với ông chủ:

- Bây giờ, ta không nợ ngươi gì nữa, ngươi muốn sống cứ chạy. Cái ta sẽ đốt cái tiệm xấu xa này!!

- Ngươi dám!

- Tại sao không dám!

Diệp Lăng cầm một vò rượu, trực tiếp ném xuống đất, cả tiệm tràn ngập mùi thơm của rượu, Diệp Lăng lập tức nhện thổ, hần sợ ngửi thấy mùi cồn thì sẽ say mất.

- Ngươi không sợ sẽ bị Hoàng thượng trị tội sao? Đây là nơi được Lão nhân gia đích thân đặt tên!!

Ông chủ có vẻ hơi sợ, hành động bây giờ của Diệp Lăng đã vượt qua tầm dự liệu của hần.

- Sợ? Sợ cái gì! Ta đâu có phải người ở đây, cho dù hần có quan tâm đến cái tiệm này thì cũng không tìm được ta!!

Diệp Lăng lưu manh nói, tiếp tục vẩy rượu, vẩy dầu hỏa.

- Không được! Xin ngươi hãy dừng tay, ngươi không thể làm như vậy. Nếu như ngươi đốt tiệm ta thì hãy đốt luôn cả ta đi!!

Ông chủ lao đến, đứng giữa đồng rượu xen lẫn dầu hỏa, quyết tâm bảo vệ cửa tiệm.

Đương nhiên, trước đó hần đã thử tiến hành phản kháng đàn áp Diệp Lăng, nhưng kết quả đều thất bại, hần biết Diệp Lăng là một kiếm sĩ thực lực cao cường.

Sớm biết hần mạnh như vậy, mình đã không động vào hần, tên tiểu tử côn đồ này, lợi hại như vậy tại sao lúc trước còn nghe lời ta, rửa bát cho ta!!

Ông chủ không hiểu, tại sao Diệp Lăng lại chịu rửa bát, hình như hần căn bản không cần làm vậy.

Hần sẽ không bao giờ hiểu được ý tứ của Diệp Lăng. Diệp Lăng rửa bát là muốn trả sạch món nợ ăn cơm, chỉ đơn giản như vậy, còn việc khác là việc khác, hần sẽ tách ra xử lý, không bao giờ gộp vào với nhau.

Cho nên, nợ tiền người ta thì phải trả, nhất định trả!!

- Nếu ngươi muốn chết, ta cũng không cần ngươi!

Diệp Lăng bình thản nói, sau đó châm một mồi lửa, trực tiếp ném qua, không vì ông chủ đứng đó mà chân chừ do dự.

- Á...

Ông chủ nhìn thấy Diệp Lăng ném mồi lửa, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài, tốc độ đó giống như lưu tinh, chớp mắt đã thấy biến mất.

Diệp Lăng biết loại người như hắn chỉ nói vậy, nếu phải chết thật, hắn sẽ là người chạy đầu tiên!

Cho dù hắn không chạy thì cũng chẳng có gì quan trọng, để một người như vậy sống trên thế gian này cũng vô tác dụng, nhất thời, ngọn lửa biến thành đại hỏa, lan khắp cửa tiệm, may mà ở đây người không nhiều, bình thường cửa tiệm cũng chẳng có ai, đừng nói lúc này.

Đại hỏa rất nhanh nuốt chửng cả cửa tiệm, nuốt chửng chiêu bài ngự ban!!

- Người điên sao?

Ông chủ nứt tim nứt phổi hô lên.

- Đúng, ta điên, ta thích làm gì thì làm vậy, cái này để bồi thường cho người!

Diệp Lăng cười nói, ném một đồng tệ cho ông chủ.

-...

Đổi thành bình thường Diệp Lăng khẳng định sẽ ra cái giá cao hơn, thậm chí còn cao hơn giá trị thực của cửa tiệm, nhưng hôm nay hắn không làm vậy.

Ông chủ chỉ có thể trách mình xui xẻo, gặp phải một kẻ vô lý như Diệp Lăng, xui xẻo nhất là, lại đúng lúc Diệp Lăng giả nghèo.

Cũng đáng kiếp cho hắn, thường ngày hắn lừa đám quý tộc không sao, quý tộc là tự nguyện trả tiền cho chữ vàng của Hoàng đế, nhưng hắn không nên lừa cả bình dân, Diệp Lăng không phải người đầu tiên. Nếu như cửa tiệm này còn tiếp tục, hắn cũng không phải là người cuối cùng.

Cho nên, khi cửa tiệm này bị đốt, không biết có bao nhiêu người sung sướng, mừng ông chủ đáng kiếp!!

- Tên điên này!! Trả tiệm cho ta!

Ông chủ lao đến, bộ dạng sứt mướt đó khiến người ra không khỏi thương hại, chỉ là Diệp Lăng rất dứt khoát trả cho hắn một cước.

- Không phải ta đền rồi sao?

Diệp Lăng thản nhiên nói.

- Đền? Người lấy một đồng tệ cũng coi là đền sao?

Ông chủ giận dữ nói, động thái này của họ, cộng thêm hỏa thế, khiến những người gần đó phải quay lấy nhìn.

- Một đồng tệ cũng là tiền, cửa tiệm này của người chỉ đáng giá vậy thôi, người xem rách rưới thế này, còn bị cháy nữa...

Diệp Lăng chỉ cửa tiệm lúc này đã cháy đen thui.

-...

Lửa không phải người phóng à!

Ông chủ muốn xông lên đánh Diệp Lăng, nhưng hắn biết mình không đánh lại được, Diệp Lăng lúc này đã kịp dạy cho hắn một bài học.

-...

Chúng nhân trầm mặc, họ đã hiểu được ít nhiều, trong lòng không khỏi cảm thán tại sao còn người như Diệp Lăng, thiêu cháy tiệm người ta còn nói tiệm bị cháy không đáng tiền!!

Nhưng, nói đi nói lại, cái tiệm này cũng đáng bị đốt lắm!!

- Đúng vậy, là ta phóng! Như vậy cho tiết kiệm thời gian, đỡ mất công đỡ phiền phức. Đợi chút, thời gian, hừ. Người đáng chết, ta còn việc phải làm, bị người lãng phí lâu như vậy, đốt tiệm người là rẻ cho người đấy! Còn không mau nói cho ta biết, nhà người ở đâu!

Diệp Lăng đột nhiên nhớ ra mình vẫn trong hoạt động, lãng phí ở đây không biết bao nhiêu thời gian.

Có thể Diệp Lăng không biết, bây giờ tất cả những người trong thành đều đang đợi một mình hắn, toàn thế giới đều đang đợi hắn xuất hiện, kết thúc hoạt động này.

- Nhà ta ở đâu, người muốn đưa tiền đến à?

Ông chỉ nhất thời không hiểu Diệp Lăng hỏi vậy là có ý gì, hắn nghĩ có lẽ Diệp Lăng muốn đền hắn tiền, gửi đến nhà hắn.

- Không! Ta muốn đốt nhà người!

Diệp Lăng bình tĩnh nói.

-...

Tất cả mọi người trầm mặc, ngơ ngác nhìn Diệp Lăng, trong lòng thầm nghĩ: hắn là loại người gì vậy!!

- Bỏ đi, không còn thời gian cho người nữa, coi như người may mắn. Lần sau đừng đụng vào ta! Đi trước đây!!

Diệp Lăng tựa hồ cảm thấy ở lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì, cho nên quay người bỏ đi.

Hắn không giống như một cao thủ, đột nhiên bay lên rồi biến mất, mà như một người bình thường, đi từ từ!!

Đương nhiên, ông chủ không muốn kết quả này, không muốn Diệp Lăng đi như vậy, hắn lao đến, kết quả bị Diệp Lăng dùng võ kiếm đánh ngược trở lại.

Cuối cùng, ông chỉ đành phải từ bỏ, nếu không thì biết làm thế nào, đánh không lại người ta, vừa rồi may may mà người ta mới dùng võ kiếm, nếu không cái mạng này đã chẳng còn!

632. Chương 636: Đốt Nhà Người (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 636: Đốt nhà người (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Sau khi rời đi, Diệp Lăng hư cấu ra trong não một tấm bản đồ, định vị bản thân vào trong đó, đi đến mục tiêu đầu tiên, đó chính là chỗ ở của Đại Tỷ.

- Kì quái, tại sao đến một người của đội xanh cũng không nhìn thấy, không lẽ họ đều đang tiến công?

Diệp Lăng không nhìn thấy một người nào của đội xanh cũng như đội đỏ trên đường, đội đỏ thì hắn chẳng nghĩ nhiều, cảm thấy họ có lẽ đang phòng ngự.

Xuất hiện, xuất hiện...

Sự xuất hiện của Diệp Lăng rất nhanh bị quần chúng và trọng tài biết được, họ đều bắt đầu đi theo Diệp Lăng, nhưng họ không thông báo cho đội đỏ, bởi vì bất luận là trọng tài hay quần chúng, họ đều phải tôn

thủ một nguyên tắc, đó chính là làm một người ngoài cuộc, không được can sự bất cứ bên nào, không được giúp đỡ bất cứ điều gì, cho dù chỉ là một tin tức, cũng là không được!

Đội đỏ muốn biết được sự tồn tại của Diệp Lăng, vậy phải do người của họ tự phát hiện!!

Chỉ là, lúc này, người của đội đỏ đều đã ở trong cứ điểm của các cô dâu, trên đường chẳng còn một thành viên đội đỏ nào, bởi vì họ đều cảm thấy, chỉ có một Diệp Lăng mà thôi, căn bản không cần theo dõi, hấn đến thì trực tiếp tiêu diệt.

- Ý, tại sao chỉ có người của đội đỏ, đội xanh đâu?

Khi Diệp Lăng đến gần cứ điểm của Đại Tỷ, phát hiện gần đó chẳng có một thành viên đội xanh nào, chỉ có đội đỏ đang phòng thủ cứ điểm, nhân số vẫn còn rất nhiều, gần như không bị thiệt hại.

Không lẽ, đội xanh đã bị họ nuốt chửng? Có lẽ là vậy, nếu không, sao lại có tình huống này!

Nhưng, đội đỏ cũng phòng ngự kém quá, lỏng lẻo như vậy thì ai cũng có thể lén vào!

- Hấn muốn làm gì?

Quần chúng và trọng tài đứng gần Diệp Lăng, phát hiện Diệp Lăng ngênh ngang đi về phía cứ điểm cô dâu, họ đều có chút không hiểu, vậy nghĩa là gì, không lẽ hấn muốn một mình khiêu chiến tất cả.

Chỉ là, liền sau đó họ phát hiện, Diệp Lăng không phải đi khiêu chiến, mà cứ vậy ngênh ngang tiến vào trong cứ điểm, ngay trước mũi đội đỏ.

Chuyện gì xảy ra vậy? Những người đó không lẽ không nhìn thấy sao?

Không, có lẽ là nhìn thấy, họ còn chào nữa cơ mà, nhưng họ không phát hiện, Diệp Lăng không phải là người của họ.

Không hề phát hiện!

Diệp Lăng len vào một khe hở, hấn vừa phát hiện đội đỏ phòng thủ quá lơ lửng, người ra vào không thiếu vậy mà không bị kiểm tra.

Chỉ có thể nói họ quá buông lỏng, tất cả đều có thể khẳng định chiến thắng lần này, cho nên cũng không quan tâm nhiều, giúp Diệp Lăng tranh thủ được cơ hội.

Bên trong cứ điểm, Đại hoàng tử thoải mái nằm dài, uống trà, nói chuyện với Đại Tỷ.

- Lâu như vậy rồi mà các người vẫn chưa tìm được hấn.

Đại Tỷ nhìn lên trời, bây giờ đã là sau trưa, thời gian vừa thêm một tiếng nữa.

- Bọn ta không đi tìm, tìm hấn chỉ lãng phí tinh lực, chỉ bằng đợi hấn tự xuất hiện, Đại Tỷ tiểu thư, với những gì nàng biết, liệu hấn có xuất hiện không?

Đại hoàng tử rất thoải mái nói, tự hồ không hề cảm thấy lo lắng.

- Ta không biết, nhưng, trực giác nói ta cho biết, hấn sẽ xuất hiện.

Đại Tỷ có chút mơ hồ nói, đã gọi là trực giác thì đương nhiên bản thân nàng cũng không rõ.

- Tại sao lại có trực giác như vậy?

Đại hoàng tử nói.

- Không biết!

Đại Tỷ lắc lắc đầu,

- Chỉ là cảm thấy như vậy thôi, rằng hấn sẽ xuất hiện trước mặt ta...

- Không thể nào! Cho dù hấn đến, cũng không vào được viện tử này, cũng không thể xuất hiện trước mặt nàng, đường nhiên, nếu như bọn ta bắt hấn đến, thì lại khác...

Đại hoàng tử lắc lắc đầu, bộ dạng tự tin, hấn nghĩ Diệp Lăng không thể qua được cánh cửa bên ngoài.

- Tại sao không vào được? Chỗ này rất dễ vào mà.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên, khiến Đại hoàng tử biến sắc, còn Đại Tỷ thì lộ rõ vẻ kinh hãi, bởi vì giọng nói này là của Diệp Lăng, Đại hoàng tử mặc dù chưa từng nghe hắn nói nhưng có thể khẳng định giọng nói này là của người lạ.

Phải biết, trong này đều là người của Đại hoàng tử, bây giờ xuất hiện một người lạ, lại còn gần mình như vậy, bất luận đối phương là ai, hình thức kiểu gì, đều khiến Đại hoàng tử biến sắc.

- Người đến rồi!

- Người là ai? Tại sao vào được đây?

Đại Tỷ và Đại hoàng tử cùng lên tiếng, những lời Đại Tỷ nói khiến Đại hoàng tử có được ngay đáp án cho câu hỏi số một, hắn có thể khẳng định đây chính là Diệp Lăng - người hắn vừa nhắc đến.

- Ủm, ta đến rồi! Cứ vậy đi vào thôi.

Diệp Lăng gật gật đầu, trả lời cả hai người.

- Không thể nào! Bên ngoài nhiều người như vậy, sao không nghe thấy tiếng động nào?

Đại hoàng tử lắc lắc đầu, cảm thấy sự tình có chút hoang đường.

Cho dù Diệp Lăng là tuyệt thế cao thủ, muốn vào được trong này cũng phải phát ra những tiếng động, cho dù chỉ là một lúc, cũng là có, nhưng tình huống hiện tại là không có động tĩnh nào.

Điều này khiến Đại hoàng tử có chút không tin, hắn hoàn toàn không hiểu nổi vấn đề!

Kì thực, các trọng tài cũng như vậy, cảm thấy có chút khó tin, bởi vì từ đầu đến cuối Diệp Lăng đều là nghênh ngang đi vào, không hề tránh né, cũng không bị ai phát hiện thân phận.

Nhưng, nghĩ lại cũng thấy hợp lý, bởi vì mọi người đều cảm thấy hắn không phải đội xanh, mà là thành viên đội đỏ, đội đỏ không phải đều quen biết nhau, đương nhiên bị Diệp Lăng lợi dụng sơ hở.

- Nhiều người thì không thể im lặng đi vào sao? Đúng rồi, Ngải Tỷ, nói cho ta, tiếp theo ta phải làm gì, đưa nàng ra ngoài hay chỉ thế này là được?

Diệp Lăng tạm thời bỏ qua sự tồn tại của Đại hoàng tử, khiến Đại hoàng tử cảm thấy rất mất thể diện.

- Tiếp theo, người phải đưa ta rời khỏi cứ điểm, như vậy người có thể đi đến nơi khác, nhưng, cô dâu tiếp theo có thể sẽ phản kháng lại người, lúc đó người phải tự mình nghĩ cách.

Đại Tỷ nói.

- Rất đơn giản, đánh ngất họ là được.

Diệp Lăng dứt khoát nói.

- ...

Đại Tỷ và Đại hoàng tử trầm mặc, một việc thô bạo như đánh ngất cô dâu chưa từng có ai làm qua, bởi vì cô dâu đều là mỹ nữ đẹp nhất đế quốc, ai nỡ thô bạo với họ.

Tình huống thông thường, cho dù không chịu cũng chỉ biết khuyên nhủ, cùng lắm là cưỡng hành đưa đi.

Đại Tỷ thầm mặc niệm cho những cô dâu kia, hi vọng họ không phản kháng, nếu không Diệp Lăng khẳng định sẽ đánh ngất họ, nhất là Hải Na công chúa, Diệp Lăng nhất định sẽ đánh ngất nàng.

Nhưng, hình như Đại Tỷ nghĩ hơi nhiều, Diệp Lăng chỉ là tùy tiện nói, hắn có không cướp hết được cô dâu hay không, đó vẫn là một ẩn số.

633. Chương 637: Một Mình Chiến Đấu (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 637: Một mình chiến đấu (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Người có phải quên mất sự tồn tại của ta rồi không, ta sẽ không để hai người đi như vậy!!

Đại hoàng tử lạnh lùng nói, nhưng hình như hắn vẫn chưa thông báo cho mọi người, bởi vì hắn cảm thấy đối phó với Diệp Lăng, một mình hắn là đủ.

- Xin lỗi, ta không có thời gian, Đại Tỷ, chúng ta đi!

Diệp Lăng áy náy nói, sau đó kéo Đại Tỷ, trực tiếp rời đi.

Thân pháp Diệp Lăng rất nhanh, nhanh đến nỗi Đại hoàng tử muốn đuổi cũng không đuổi kịp, hắn chỉ biết gọi người, nhưng đợi mọi người phản ứng lại thì bọn Diệp Lăng đã rời khỏi cứ điểm, thành công giành hai điểm cho đội xanh, ừm, đội xanh với chỉ duy nhất một người.

Đại hoàng tử có chút sững sờ, lần đầu tiên hắn thấy mình thất bại, cảm giác thất bại này khiến hắn cảm thấy rất không cam tâm!!

Rất nhanh, tin Diệp Lăng cướp đi cô dâu của mình giành được hai điểm bắt đầu truyền khắp Hoàng thành, những người vốn đã không còn hứng thú với hoạt động lại bắt đầu có hứng thú.

Diệp Lăng khiến hoạt động hồi sinh, trở thành đối tượng thu hút sự chú ý của toàn thành.

- Diệp Lăng người là tên khốn!

Đại Tỷ giận dữ hét lên.

- Làm gì vậy...

Diệp Lăng ngoáy lỗ tai.

- Người rõ ràng có thân phận đẹp như vậy, tại sao trước đó còn bắt ta kéo người lên!!

Đại Tỷ nghiêng răng nín, lúc nàng nhìn thấy thân pháp gần như hoàn mỹ của Diệp Lăng, nàng vừa có chút ngưỡng mộ, đồng thời vừa có chút oán niệm.

Bởi vì trước đó đánh chết Diệp Lăng cũng không chịu dùng thân pháp nhảy lên cao đài, bắt nàng phải dùng dây thừng kéo lên.

- Cái đó hả, nàng kéo ta nhẹ nhàng hơn một chút, muốn ta cướp được hết các nàng, đương nhiên không thể lãng phí thể lực!

Diệp Lăng trơ tráo nói.

- Người chết đi!

Đại Tỷ giận dữ.

- Ta không thể chết, ta muốn tiếp tục cướp người, nàng không phải có thể đi sao? Tại sao còn muốn theo ta?

Diệp Lăng đột nhiên phát hiện vấn đề, Đại Tỷ sau đó cứ đi theo hắn.

- Ta bây giờ không có việc gì làm, mặc dù ta đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng ta có thể đi theo người xem, bây giờ đội xanh chỉ còn mình người, không theo người thì theo ai.

Đại Tỷ nói, bây giờ muốn xem trò vui, đương nhiên phải đi theo Diệp Lăng, lý do đúng như nàng nói, đội xanh chỉ còn một mình hắn.

- Cái gì? Đội xanh chỉ còn một mình ta? Những người khác đâu?

Diệp Lăng có chút ngạc nhiên hỏi.

- Những người khác đều bị đội đỏ hạ hết rồi, đội đỏ đã có được chín mươi chín điểm, bây giờ nếu như người cướp được tất cả các cô dâu, vậy sẽ có một trăm linh một điểm, có thể thắng được họ! Nếu như để họ giữ được một người, vậy thì coi như hoà, giữ được hai, coi như người thua!

Đại Tỷ thuận tiện nhắc nhở Diệp Lăng cục thế hiện tại.

- Là đội xanh thua, không phải ta!

Diệp Lăng chỉnh lại.

- Đội xanh bây giờ chỉ có một người, cũng chính là người!

Đại Tỷ nói.

Diệp Lăng trầm mặc, cẩn thận suy nghĩ, sau đó gật gật đầu, nói:

- Nói cũng đúng, hình như bây giờ chỉ có ta một mình chiến đấu! Hừ, rốt cục là chuyện gì, không lẽ bảo ta một mình cướp hết tất cả các nàng...

- Ủm! Chính là như vậy, kì thực đối với người mà nói, cũng là một việc thú vị, bây giờ người phải ráng hết sức, mọi người đều đang nhìn vào người!

Đại Tỷ cười cười, ánh mắt nhìn Diệp Lăng hình như có chút thay đổi.

- Có phải cảm thấy ta cao đại uy mãnh không?

Diệp Lăng nhìn Đại Tỷ, đột nhiên hỏi.

- Còn lâu!!

Đại Tỷ sáng giọng.

- Năm không năm không, cố gắng lên, bọn ta trông đợi ở người.

Lúc này, sau lưng Diệp Lăng xuất hiện một nhóm người, đi theo cổ vũ cho hắn.

Nhóm người này không chỉ là người của đội xanh, mà còn có quần chúng, còn có trọng tài, họ hi vọng Diệp Lăng có thể tiếp tục, mặc dù họ cảm thấy cơ hội chiến thắng của Diệp Lăng chỉ là con số không, nhưng họ vẫn hi vọng Diệp Lăng có thể khiến hoạt động hấp dẫn hơn một chút, thua thì cũng phải thua cho đẹp.

- Hừ, sao các người có thể đi theo ta như vậy, làm vậy là bạo lộ hết hành tung của ta!!

Diệp Lăng trực tiếp quát lên với mọi người, bao nhiêu người như vậy, cho dù không bắn tin thì cũng khiến hành tung Diệp Lăng bạo lộ.

- Có sao đâu, bây giờ đội đỏ cũng không xuất kích, chỉ đợi người qua thôi...

Một số người thần nhiên trả lời.

Không sai, đội đỏ chẳng quan tâm tình huống hiện tại của Diệp Lăng, cho dù Diệp Lăng xuất hiện, đội đỏ cũng không truy sát hắn, bởi vì họ cảm thấy không cần phải làm như vậy, chỉ cần tăng cường phong ngự là có thể khiến Diệp Lăng dừng bước.

Lúc này Đại Tỷ bị cướp đi, chỉ là một sai lầm, họ đã không cẩn thận!!

- Khác chứ, họ biết lộ tuyến của ta, nhất định sẽ tăng cường phòng ngự, đến lúc đó không phải phí công vô ích sao! Các người đứng ở đây đợi, ta phải thay đổi lộ tuyến, đừng đi theo ta!!

Diệp Lăng nói xong, một mình chạy trước, bỏ luôn cả Đại Tỷ.

Đối với Diệp Lăng mà nói, lúc nay Đại Tỷ và những người kia đều như nhau, chỉ khiến hấn thêm bận chân bận tay!!

- Người đừng chạy...

Bọn Đại Tỷ định đuổi theo Diệp Lăng nhưng phát hiện Diệp Lăng sau vài cái chớp mắt đã biến mất giữa những toà kiến trúc, căn bản không ai tìm ra hấn.

- Làm thế nào bây giờ?

- đương nhiên là đến mấy điểm gần đây nhất, hấn muốn cướp cô dâu thì sẽ phải xuất hiện.

Chúng nhân bắt đầu tản ra khắp nơi, hướng đến những cứ điểm cô dâu gần đó, họ đều hi vọng Diệp Lăng có thể xuất hiện trước mặt họ, như vậy họ mới được xem trò vui.

Đại Tỷ nhìn theo bóng dáng vừa biến mất của Diệp Lăng, ngẫm nghĩ, sau đó đi tìm Hề Nhi, trừ việc nàng muốn gặp Hề Nhi ra, còn có một nguyên nhân quan trọng, đó là mục tiêu tiếp theo của Diệp Lăng chính là Hề Nhi.

Mọi người đều nghĩ, Diệp Lăng biết mình bị lộ, sẽ không đến chỗ Hề Nhi nữa, cho nên số người đến đó tương đối ít, phòng ngự cũng lỏng hơn một chút, nhưng Đại Tỷ cảm thấy Diệp Lăng rất trực tiếp, có lẽ sẽ không dễ dàng thay đổi mục đích ban đầu.

Bây giờ nếu như sang chỗ Hề Nhi, cũng là một cơ hội tốt.

Cho dù không phải thì cũng chẳng sao, bởi vì Diệp Lăng sớm muộn gì cũng phải đến đó, chỉ cần đợi hấn là được, Diệp Lăng trước đó nói muốn cướp hết tất cả, nàng tin hấn sẽ coi các nàng là mục tiêu đầu tiên.

- Đại Tỷ, sao muội lại ở đây? Muội không biết, trước khi hoạt động kết thúc, cô dâu không được rời cứ điểm sao?

Vừa nhìn thấy Đại Tỷ, Hề Nhi lập tức hỏi, nàng tưởng Đại Tỷ lại nghịch ngợm bỏ trốn.

- Không phải, muội đã bị Diệp Lăng cướp, bây giờ muội có thể đi lại mọi nơi!

Đại Tỷ trực tiếp nói.

- Cái gì?! Diệp Lăng làm được thực sao? Không phải nói hấn chỉ có một mình, mà chỗ muội còn Đại hoàng tử nữa, sao hấn để muội bị cướp đi như vậy?

Hề Nhi ngạc nhiên nói, chuyện này, nàng có chút không dám tin.

634. Chương 638: Một Mình Chiến Đấu (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 638: Một mình chiến đấu (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đại Tỷ ngồi trên trường kỉ, cầm tựa lên bàn, bộ dạng chán ngán.

- Muội nói mau đi, đừng chỉ im lặng như một con cá chết...

Hề Nhi tức giận đẩy đẩy Đại Tỷ.

- Muội không biết phải nói thế nào, hấn kéo muội nhảy qua tường, thân pháp của hấn rất đẹp, cũng rất nhanh, người thường căn bản không thể đuổi được.

Đại Tỷ đến tận bây giờ vẫn có chút mơ hồ, hấn không biết Diệp Lăng vào đó bằng cách nào, không biết bây giờ Diệp Lăng đang làm gì.

- Thì ra là vậy, chẳng trách hắn có thể đưa muội đi ngay trước mặt Đại hoàng tử, thì ra là hắn thân pháp tốt, trong trò chơi, thân pháp thường rất quan trọng!

Hề Nhi giải thích.

Nàng không tin một mình Diệp Lăng có thể đối với được với bọn Đại hoàng tử, nhưng nếu như chỉ dựa vào thân pháp mà đưa được Đại Tỷ đi thì nàng tin.

Dù sao chỉ là trò chơi, chỉ cần hoàn thành các bước trò chơi là được!

- Vậy bây giờ hắn đâu?

Hề Nhi lại hỏi, chuyện này mới là quan trọng, những gì Diệp Lăng chuẩn bị làm sẽ ảnh hưởng đến cả hoạt động.

Ai bảo đội xanh chỉ còn một mình hắn...

- Không biết, có thể đi cứu Tam công chúa, vốn dĩ định đến đây, nhưng sau đó hành tung bị người khác phát hiện, nên hắn chạy mất.

Đại Tỷ nói.

- Muội nói hắn đến đây, ta có nên phản kháng một chút không?

Hề Nhi nghĩ ra, cô dâu thù có quyền được phản kháng, để phối hợp với kế hoạch của đội đỏ.

- Tốt hơn là đừng, hắn sẽ trực tiếp đánh ngất tỷ đấy... á...

Đại Tỷ đang nói thì đột nhiên phát hiện bên cạnh Hề Nhi có thêm một người, người này trực tiếp dùng tay đánh ngất Hề Nhi.

Người này không ai khác, chính là Diệp Lăng mà các nàng vừa nhắc đến!

- Diệp Lăng, sao ngươi lại đánh ngất Hề Nhi tỷ tỷ!!

Đại Tỷ lo lắng hét lên, lúc này, nàng chẳng còn quan tâm tại sao Diệp Lăng lại đột nhiên xuất hiện, tại sao có thể im lặng xuất hiện ngay trước mắt họ.

Nàng và Hề Nhi đều là những võ giả thực lực không yếu, nhưng không ngờ, lại bị Diệp Lăng tiếp cận mà không hề hay biết, nếu Diệp Lăng muốn lấy mạng họ, thì hậu quả đúng là rất nghiêm trọng.

- Nàng ấy nói mình sẽ phản kháng, cách này là trực tiếp nhất!

Diệp Lăng trực tiếp nói.

-...

Đại Tỷ chẳng biết nói gì, lúc này Hề Nhi chỉ mới hỏi chứ chưa nói sẽ phản kháng, đúng là đáng thương.

Sau khi Hề Nhi tỉnh dậy, biết được chuyện, buồn bực đến chết...

- Ngải Tỷ, nàng muốn ta cướp nàng một lần nữa sao?

Diệp Lăng nhắc Hề Nhi lên, nhìn Đại Tỷ hỏi, hắn không hiểu quy tắc hoạt động, thấy Đại Tỷ vừa hay cũng ở đây, không thể không hỏi lại.

- Không cần, ta đã không còn trong phạm vi tích...hử, sao ngươi không nghe ta nói nốt.

Đại Tỷ mới nói xong hai chữ đầu tiên, Diệp Lăng đã bay người rời đi, hoàn toàn không để ý đến nàng.

Đại Tỷ lắc lắc đầu, nhảy lên, chạy theo Diệp Lăng, nhưng tư thế nho nhã đó, đi trên mái nhà nhà như trên đất bằng đó, nàng học thế nào cũng không học được.

Rất nhanh, Đại Tỷ ra khỏi cứ điểm, tìm thấy Hề Nhi đang hôn mê bên đường, Diệp Lăng thì không biết đã đi đâu, lúc này, bên cạnh Hề Nhi có thêm mấy người nữa, họ đều là nhân viên của hoạt động.

Diệp Lăng trực tiếp đưa Hề Nhi ra khỏi cứ điểm, sau khi kiếm được một điểm, hắn dứt khoát bỏ lại người, sau đó rời đi, trọng tài và những người đứng xem gần đó không khỏi toát mồ hôi lạnh, tên tiểu tử này sao chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Đây là một trong tứ đại mỹ nhân đế quốc Hề Nhi tiểu thư, vậy mà vào tay hắn chẳng khác gì rác rưởi, tiện tay là ném!

- Chuyện gì vậy? Sao ta lại ở đây?

Hề Nhi sau khi tỉnh dậy, mặt đầy vẻ ngỡ ngàng, nhìn Đại Tỷ hỏi.

- Chuyện này... tỷ đã bị Diệp Lăng cướp thành công, lúc này hắn đánh ngất tỷ...

-...

- Đi thôi, muội đoán hắn sẽ đi sang chỗ Tam công chúa...

- Ừm, đi mau!

...

- Cái gì? Tên tiểu tử đó lại cướp được Hề Nhi tiểu thư?

- Tin mới nhất, vừa rồi lại có thêm mấy người bị cướp, theo lộ tuyến này, hắn sẽ đến chỗ Tam công chúa!

- Không phải chứ, không ngờ hắn lại lợi hại đến vậy...

- Người có biết Hề Nhi tiểu thư bị cướp thế nào không, là bị hắn trực tiếp đánh ngất, sau khi cướp xong thì ném như ném rác bên đường, một mình bỏ đi trước...

-...

...

Ngải La chi thành, mọi người vốn dĩ đều cảm thấy hoạt động chẳng còn gì đáng xem, bây giờ đột nhiên thay đổi hoàn toàn, biến thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người, trung tâm tâm điểm đó chính là tiểu tử thần kì Diệp Lăng.

Gần cứ điểm cô dâu người mỗi lúc một nhiều, mọi người đều đang đợi Diệp Lăng xuất hiện, hi vọng có thể nhìn thấy cảnh tượng cướp cô dâu của hắn.

Lúc này, họ đều cảm thấy Diệp Lăng rất có khả năng thay đổi hoàn toàn cục diện, đương nhiên, khả năng ấy vẫn là rất thấp, dù sao hắn chỉ có một mình, mà phải đối phó với hơn bốn ngàn người.

Lúc này, bốn người người đều đang tụ lại với nhau, hắn cho dù có bản lĩnh thông thiên, cũng vẫn không thể đi tiếp.

Nhưng, họ vẫn đi theo để xem trò vui, một cô dâu bị Diệp Lăng cướp đi, đội xanh sẽ có thêm một điểm.

...

- Diệp Lăng này, không ngờ lại có bản lĩnh như vậy, không biết bao giờ hắn đến cướp ta, sao ta lại có chút chờ mong nhỉ!!

Tam công chúa sau khi nhận được tin, bắt đầu cười, nàng phát hiện Diệp Lăng thú vị hơn nàng tưởng tượng.

- Không cần chờ mong nữa, ta đến rồi!

Giọng nói Diệp Lăng vang lên, sau đó là nhân ảnh xuất hiện.

- Người đến rồi!

Tam công chúa cười nói, nàng hình như không có vẻ bất ngờ khi thấy Diệp Lăng xuất hiện, bởi vì nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, theo như tin tức nhận được, nàng biết Diệp Lăng có năng lực xuất quỷ nhập thần.

- Ừm, ta đến rồi! Nàng muốn ta công nàng, hay là nàng tự đi?

Diệp Lăng hỏi.

- Ta tự đi!!

Tam công chúa lập tức nói, nàng biết Diệp Lăng bảo công là có ý gì, đó chính là hắn sẽ đánh ngất nàng, khiêng nàng ra ngoài rồi vứt nàng bên đường.

Bây giờ các cô dâu trên cơ bản đều đã nhận được tin này, họ đều không muốn phản kháng Diệp Lăng, trừ phi là mất cô dâu cường hãn, nếu không chẳng ai muốn bị đánh ngất.

- Vậy thì đi thôi!

Diệp Lăng kéo tay Tam công chúa, bay lên, không để ý thấy hai má Tam công chúa có chút hồng hồng.

- Được rồi, nhớ là nàng nợ ta một bữa cơm!

Diệp Lăng đưa Tam công chúa ra khỏi cứ điểm, chuẩn bị rời đi, hắn tựa hồ không để ý, lúc này bên ngoài đang có rất nhiều người.

635. Chương 640: Một Mình Chiến Đấu (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 640: Một mình chiến đấu (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Trong số những khán giả này, có hai đội xanh đỏ, có trọng tài, quan trọng nhất còn có Đái Tỷ và bọn Hề Nhi, họ đều đã bị Diệp Lăng cướp ra ngoài.

Diệp Lăng có thói quen cướp xong là mặc kệ, cho dù là tứ đại mỹ nhân thì cũng vậy, điều này khiến rất nhiều người cảm thấy phẫn nộ, phẫn nộ tại sao Diệp Lăng lại ngốc như vậy, có cơ hội tốt mà lại không cần, nếu như nói thêm mấy câu, là hắn có thể cướp được không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

Cho dù không cướp được toàn bộ, chỉ một hai người trong đó đã là không tệ, nhưng tại sao người lại bỏ qua hết họ, giống như căn bản chẳng buồn để mắt.

Không sai, chính là chẳng buồn để mắt!!

Bọn Hề Nhi đều cảm thấy có chút khó chịu, trong quá trình bị Diệp Lăng cướp, cùng lắm họ chỉ nói với họ ba câu, sau khi cướp xong thì mặc kệ họ.

Điều này khiến họ có chút mất niềm tin vào mỹ sắc của mình!!

- Diệp Lăng, người đợi một chút!!

Đái Tỷ nhìn thấy Diệp Lăng, lập tức gọi.

- Chuyện gì nói nhanh lên?

Diệp Lăng mặc dù trả lời, thân hình của hắn thì vẫn đang di động.

- Bọn ta khiến người chán ghét vậy sao? Ở lại một lúc cũng không chịu?

Hề Nhi dùng một loại ngữ khí âm u nói.

- Ta không có thời gian, ta còn phải đi cướp các cô dâu khác, chuyện này kì thực cũng khá thú vị!

Diệp Lăng trả lời.

- Cho dù như vậy thì cũng không cần phải vội vã quá.

Đái Tỷ nói.

- Ta cũng không muốn, nhưng bên cạnh nàng của người của đội đỏ, nếu như ta ở lại, không phải sẽ bị họ bao vây, đến lúc đó thì phiền phức cho ta lắm!

Diệp Lăng trực tiếp nói, lúc này, người của đội đỏ đã bắt đầu xuất kích, tìm Diệp Lăng khắp nơi, định chặn đường lui của hắn.

- Ta chính là muốn nói chuyện này, nếu như người tiếp tục ở lại đây, người của đội đỏ sẽ đến mỗi lúc một nhiều, nếu như người chỉ muốn cứu các cô dâu, vậy thì sẽ phải xử lý bớt bọn họ, nếu không đến cuối cùng, họ tụ lại một chỗ, một mình người không thể đánh lại nhiều như vậy.

Đại Tỷ cũng rất thẳng thắn, sự thẳng thắn này khiến các thành viên đội đỏ không khỏi đỏ mặt, ý của nàng chắc khác gì họ đang ý đồ hiếp yếu.

Trên thực tế, tình huống mà Đại Tỷ nói cũng chính là vấn đề nghiêm trọng nhất Diệp Lăng phải đối mặt, mỗi lần Diệp Lăng cứu được một cô dâu, thành viên đội đỏ của cứ điểm ấy lại được thả, mỗi lúc một nhiều.

Diệp Lăng là người tương đối đặc thù, hắn không liều mạng với thành viên đội đỏ, cũng không khiến họ bị tổn thất một người nào!

- Không sao, có những lúc, người càng đông càng dễ làm việc!

Diệp Lăng thuận miệng nói,

- Các nàng không cần lo lắng cho ta, ta sẽ cho các nàng biết, thế nào là một mình chiến đấu!!

Diệp Lăng nói xong câu này, liền biến mất trong thị tuyến của mọi người!!

...

- Một mình chiến đấu... Diệp Lăng này đúng là vượt qua sức tưởng tượng của người khác, không ngờ hoạt động đến cuối cùng lại có cục diện này!!

Ngải La đế quốc Hoàng đế, sau khi nhận được tin tức mới nhất, phát ra một tiếng cảm thán.

- Hoàng thượng, hay là chờ xong việc, hạ thần mời hắn đến gặp người, hắn tuyệt đối là một thiên tài!!

Một đại thần nói.

- Đúng, nhân tài! Đại hoàng tử hôm nay học được không ít, nó có lẽ đáng rất buồn bực.

Ngải La Hoàng đế cười nói.

Đại thần vãi mồ hôi, hắn chẳng biết phải nói gì, nói tốt hay nói xấu đều không ổn...

- Bây giờ đã bị Diệp Lăng cướp mất hơn chín mươi cô dâu, lúc này mới gọi thú vị...

Diệp Lăng qua một buổi chiều nỗ lực, gần như quét sạch mọi kí hiệu trên bản đồ, chỉ còn lại mấy điểm nằm riêng một góc.

Kết quả tin rằng không ai có thể ngờ nổi, tất cả mọi người sau khi nhận được tin tức, miệng há to đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng vịt.

Toàn thành đều bị hấp dẫn bởi hoạt động, bị hấp dẫn bởi cuộc chiến đấu của cá nhân Diệp Lăng, những ai có thời gian, hầu như đều tụ tập đến mấy cứ điểm cuối cùng.

Bây giờ có thể khẳng định, Diệp Lăng sẽ xuất hiện ở mấy cứ điểm đó, nhân số đội đỏ ở đây cũng đạt đến quy mô chưa từng có, tràng diện thập phần hùng hậu.

....

- Tam công chúa, người có nghĩ Diệp Lăng sẽ thắng ở hoạt động này không?

Đại Tỷ lúc này cũng đang quan sát, đến bây giờ, nàng thực sự tin rằng Diệp Lăng sẽ giành chiến thắng cuối cùng.

- Nếu như đối thành mấy tiếng trước, ta sẽ nói là không có thể, nhưng bây giờ, ta cảm thấy có khả năng đó!

Tam công chúa nhìn lên phía trước, ánh mắt phức tạp, sự tình đến nước này, bản thân nàng cũng không nghĩ đến.

- Đúng vậy, Diệp Lăng đúng là kì diệu, một mình đi được đến tận bây giờ!

Bên cạnh Đại Tỷ không chỉ có các thiếu nữ đóng vai vô dẫu mà còn rất nhiều những người khác, họ đều muốn được xem kết quả cuối cùng, muốn biết Diệp Lăng tóm lại có thắng hay không.

Họ đều rất hiếu kì về Diệp Lăng, từ sau khi Diệp Lăng cứu họ ra khỏi cứ điểm, họ đã bắt đầu hiếu kì, bây giờ sự tình phát triển đến bước này, sự hiếu kì của họ càng lúc càng cao.

Rất nhiều người đều ngưỡng mộ Diệp Lăng, bởi vì Diệp Lăng hôm nay thực sự quá xuất sắc, xuất sắc hơn bất cứ ai, Đại hoàng tử đến bây giờ cũng chỉ là một nhân vật phụ.

Đồng thời, nếu như Diệp Lăng muốn, hẳn có thể theo đuổi những thiếu nữ đó, bởi vì các thiếu nữ đều đang rất hiếu kì về hắn, hình tượng của hắn khiến họ thập phần ấn tượng.

Đây có thể là điểm mọi người ngưỡng mộ nhất!!

- Diệp Lăng bây giờ đang làm gì?

Đại Tỷ nhìn phía trước, lẩm bẩm nói.

- Hắn nhất định đang lén lút đi vào, bao nhiêu người cũng không cản trở được hắn, hắn giống như đã từng làm kẻ trộm, trộm đồ quá giỏi...

Tam công chúa nghe Đại Tỷ nói, cũng thuận miệng nói theo.

- Không phải! Lần này hắn sẽ từ chính diện trực tiếp xông vào!

Hề Nhi đột nhiên lên tiếng.

- Tại sao ngươi lại nghĩ vậy, xông vào từ chính diện, một mình hắn liệu có thắng nổi không!

Tam công chúa lập tức phủ nhận ý kiến của Hề Nhi.

Hề Nhi lắc lắc đầu, nói:

- Tam công chúa, không phải là ta nghĩ, là sự thật đúng là như vậy, người tự nhìn bên kia...

- Cái gì? Không phải chứ, hắn dám làm khiêu chiến từng ấy người!!

Tam công chúa và Đại Tỷ nhìn theo cánh tay Hề Nhi, họ phát hiện, Diệp Lăng đúng là đang một mình nghênh ngang đi về phía đội đỏ.

- Cẩn thận, có thể là hắn đang lừa chúng ta!

Người của đội đỏ rất căng thẳng, thấy Diệp Lăng đột nhiên xuất hiện, họ cảm thấy sự tình đang bày ra trước mắt, hình như có chút không thật!

Diệp Lăng từ đầu đến giờ đều là tập kích, thần không biết quỷ không hay cướp mất cô dâu, bản thân đội đỏ cũng cảm thấy rất buồn bực, không ngừng mắng hắn vô sỉ, không dám đối chiến trực diện với họ.

Bây giờ, Diệp Lăng trực tiếp đi ra, họ bắt đầu không tin, cảm thấy Diệp Lăng làm vậy là có âm mưu, phải cẩn thận!!

- Rút vũ khí của các ngươi ra, cùng nhau lên!! Ta muốn lấy các ngươi để thử lĩnh ngộ kiếm pháp mới nhất của ta!

Diệp Lăng thản nhiên nói.

636. Chương 641: Cô Dâu Cuối Cùng (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 641: Cô dâu cuối cùng (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Cái gì, hần nói gì, là muốn khiêu chiến với từng ấy người sao?

- Các người không lên, vậy thì ta không khách khí nữa!

Diệp Lăng một bước lao lên, nhẹ nhàng đánh ra một kiếm, một người trúng kiếm, nhưng vì không phải sát địch, Diệp Lăng chỉ đâm một chút, vết thương không sâu.

- Người...

Người trúng kiếm vốn dĩ còn muốn nổi điên, nhưng rất nhanh hần bị trọng tài hoạt động ngăn lại.

- Người trúng kiếm, mất đi tư cách hoạt động, tự động đem thẻ bài nộp ra đây!

- Hừ!

Người trúng kiếm có chút không cam tâm, nhưng không thể không tuân thủ quy tắc.

Lúc này, có người đột nhiên phản ứng lại, hét:

- Mọi người lên đây, tùy tiện chém cho tên tiểu tử này một nhát, chỉ cần hần bị thương là chúng ta sẽ thắng!!

- Đúng vậy, sao ta không nghĩ ra nhỉ, mọi người cùng lên nào!!

Nhất thời, người bên đội đỏ bắt đầu hưng phấn, họ tựa hồ nhìn thấy cúp chiến thắng đã nằm trong tay mình, muốn giết một người có thể có chút khó khăn, nhưng muốn đả thương một người, thực sự quá đơn giản.

Cho nên, tất cả bắt đầu vung gươm lao đến, mục tiêu của họ rất đơn giản, chính là đả thương Diệp Lăng.

- Sao hần lại ngốc như vậy!! Lén lút vào trong cướp cô dâu là được rồi, sao phải đối sát với người ta...

Đại Tỷ đứng một bên lẩm bẩm nói, tựa hồ có chút lơ lửng cho Diệp Lăng.

- Đúng vậy, cho dù là kiếm thánh, trong tình huống này cũng không dám đảm bảo sẽ không bị thương!

Tam công chúa hơi nhú mày.

Tất cả mọi người đều nghĩ, Diệp Lăng nếu như trực diện đối quyết với đội đỏ, không cần nói, khẳng định là Diệp Lăng thua, dù sao nhân số đội đỏ quá nhiều, Diệp Lăng không cẩn thận là bị đả thương ngay.

Nhưng, tự tình hình như không như mọi người tưởng tượng!

Sau khi đội đỏ bắt đầu công kích, Diệp Lăng vẫn rất nhẹ nhàng vào được bên trong, giữa bao nhiêu đao kiếm vũ khí, hần tránh né dễ dàng, không bị bất cứ thứ gì đánh trúng nên đương nhiên cũng không bị thương.

Ban đầu, mọi người còn nghĩ là nhất thời, nhưng sau đó phát hiện, nó không phải là nhất thời, con người Diệp Lăng thực sự quá thần kì.

Rốt cục là thân pháp gì, đến kiếm thánh cũng không theo kịp!!

Nhưng, mọi người vẫn đang lo lắng, bởi vì mặc dù tránh được hết, nhưng lần nào cũng là hực trong gang tấc, nếu như đội đỏ nỗ lực hơn, khẳng định sẽ bị đánh trúng.

Đương nhiên, đó là suy nghĩ của đội đỏ, cho nên họ vẫn đang tiếp tục nỗ lực, nhưng kết quả cuối cùng vẫn vậy, khiến họ có chút bức mình!!

Bản thân không những không bị thương, thanh kiếm trong tay Diệp Lăng cũng không hề dừng lại, kiếm pháp vừa nhanh vừa tinh diệu, từng chiêu hạ gục những người đứng gần đó, khiến họ mất đi tư cách hoạt động.

Tốc độ của hần quá nhanh, chỉ trong thời gian một cây nhang ngắn ngủi đội đỏ đã mất hơn trăm người!!

Xem ra, Diệp Lăng không chỉ thân pháp cường, mà kiếm pháp cũng rất mạnh!!

Nhưng cũng có người nghĩ, Diệp Lăng thực lực không phải mạnh, bởi vì những người bị hắn đánh ngã chỉ là bị thương rất nhẹ, đồng thời những người vì công hắn cũng chưa phát huy toàn bộ sức mạnh.

Dù sao, đây chỉ là một cuộc chơi, không cần quá liều mạng!

Nếu như không phải liều mạng, thực lực rất khó thể hiện, chỉ có thể nói là Diệp Lăng rất mạnh, nhưng nói hắn có thể áp đảo tất cả mọi người thì hơi miễn cưỡng.

Rất nhanh, đội đỏ triệu tập được càng lúc càng nhiều người, những người thủ bên trong cũng ra ngoài hỗ trợ, dù sao đối phương chỉ Diệp Lăng, nếu như có thể chế ngự được hắn thì còn cần gì phải phòng thủ những thứ khác nữa?

Người của đội đỏ càng lúc càng nhiều, mặc dù bị Diệp Lăng đào thải cũng rất nhiều, nhưng người đến còn nhiều hơn!!

Tiếp sau đó, Diệp Lăng dùng thân pháp kì diệu của hắn lao vào giữa đám đông, đội đỏ hình như chưa từng nghĩ qua điều này, Diệp Lăng có thể xông vào giữa họ chứ không phải ngoan ngoãn đứng đợi trong vòng bao vây.

Tình huống này giống như hổ nhập đàn cừu, không thể ngăn cản Diệp Lăng, đội đỏ vẫn không ngừng bị đào thải, chỉ có Diệp Lăng là vẫn chưa bị thương!!

Trong những người bị đào thải, cũng có không ít cao thủ, họ cảm thấy có chút sợ hãi kiếm pháp của Diệp Lăng, kiểu kiếm pháp không thể nắm bắt đó, bất luận là đối với ai, chỉ cần một kiếm là đủ, không cần đến kiếm thứ hai.

Chỉ riêng kiếm pháp thôi, đã khiến giá trị Diệp Lăng trở nên phi phàm!!

- Ý, người đâu?

Sau một khoảng thời gian, đội đỏ phát hiện, Diệp Lăng đã biến mất ngay trước mắt họ.

- Không ổn, cô dâu...

Lúc này, có người kêu lên, sau đó chạy vào kiểm tra cô dâu mà họ đang bảo vệ, kết quả, cô dâu chẳng thấy đâu, đã bị Diệp Lăng cướp đi mất, cả hai đều đang ở bên ngoài.

Giờ này khắc này, mọi người mới nghĩ ra, Diệp Lăng vì muốn cướp cô dâu nên mới đến đây, chứ không phải đến để luyện kiếm pháp, trước đó chỉ là một cách bố cục của hắn mà thôi, sau khi thu hút đủ người, hắn có thể nhẹ nhàng vào trong cướp cô dâu.

Vẫn là bị lừa, không ngờ tên tiểu tử ấy lại狡 hoạt như vậy!!

Kì thực, họ không biết, không phải Diệp Lăng狡 hoạt mà là dứt khoát, mọi việc hắn làm đều là để cướp cô dâu, chỉ cần nhớ kĩ điểm này, sẽ không bị hắn lừa nữa.

- Lại mất đi một cô dâu, còn lại mấy người? Xem ra Diệp Lăng cũng có thể chiến thắng.

Đại Tỷ nói, các nàng đang chuẩn bị di chuyển đến một địa điểm khác.

- Muốn thắng vẫn là rất khó, cho dù hắn có thể cướp hết cô dâu thì vẫn còn một người, người đó rất khó đối phó, nếu không cẩn thận, hắn sẽ chết trong tay nàng ta.

Tam công chúa đọc danh sách những người còn lại, nhíu mày nói:

- Chỉ cần đội đỏ thuyết phục được cô dâu đó, Diệp Lăng nhất định sẽ thua, chí ít không thắng!

- Ai?

Đại Tỷ hỏi.

- Người mà người cũng phải sợ...

Tam công chúa cười nói.

Người mà Đại Tỷ cũng phải sợ, thế giới này hình như không nhiều, hơn nữa còn là một trong các cô dâu, cũng chính là một thiếu nữ, điều này gần như là không thể.

- Người mà ta sợ, ta chẳng sợ ai cả, đội đã, không phải người đang nói nữ nhân đó chứ?

Đại Tỷ độ nhiên nghĩ ra một người, nàng đúng là có chút sợ người đó, bởi vì thực lực người đó thực sự quá cao, cao đến nỗi bản thân nàng cũng không dám lơ đãng.

- Không sai, chính là người ấy! Có nàng ta, cho dù Diệp Lăng lợi hại thế nào, cũng sẽ thất bại.

Tam công chúa nói.

- Cái này, nếu như nàng ta đứng về phía đội đỏ, vậy Diệp Lăng nguy hiểm rồi...

Đại Tỷ không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận.

- Cho dù như vậy, Diệp Lăng cũng đã làm rất tốt, trước đó ai có thể ngờ hắn sẽ đi được đến bây giờ!

Tam công chúa cười nói,

- Còn nữa, nàng ta cũng chưa chắc sẽ đứng về phía đội đỏ, chắc gì Đại hoàng tử đã thuyết phục được nàng.

- Chưa chắc là chưa chắc, nhưng tỷ suất thuyết phục thành công rất cao, đừng quên, lần này trong đội đỏ còn có một người bạn của nàng ta.

Hề Nhi tiếp lời.

637. Chương 642: Cô Dâu Cuối Cùng (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 642: Cô dâu cuối cùng (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Đúng, Hồ Mi hay đi cùng Đại hoàng tử, hình như là bạn thân của nàng ta.

Đại Tỷ nói, đừng tưởng nàng mạnh động nên không biết gì, mạnh động và tin tức không lên quan gì đến nhau.

- Tốt nhất để nàng ta một kiếm chém chết tên khốn đó đi!

Hải Na công chúa lên tiếng, nghiêng răng kèn kẹt, hình như rất oán hận.

Diệp Lăng trước đó đắc tội nàng, Hải Na công chúa lại nằm trong số các cô dâu bị cướp, mặc dù nàng cũng định phản kháng, không muốn bị Diệp Lăng cướp đi, kết quả, bị Diệp Lăng đánh ngất, trực tiếp ném ra ngoài tường.

Nếu như nói Hề Nhi bị ném bên đường như rác thì chỉ ít Diệp Lăng vẫn biết cảm khê nhẹ nhàng, còn Hải Na công chúa thì hoàn toàn không được như vậy, Diệp Lăng là ném đi đồng rác đáng ghét nhất, ném được xa bao nhiêu thì cứ ném, lực rơi mạnh đến nỗi những người đứng xem cũng cảm thấy đau.

- Chúng ta trực tiếp đến cứ điểm cô dâu đi, tin rằng đó sẽ là chiến trường cuối cùng!

Tam công chúa chẳng buồn để tâm đến Hải Na công chúa, kéo bọn Hề Nhi bỏ đi.

Cùng suy nghĩ với Tam công chúa, mọi người đều cảm thấy nơi hấp dẫn nhất có lẽ là chỗ đó, dù sao đội đỏ bây giờ cũng từ bỏ hết những chỗ khác, dồn toàn bộ nhân lực về đó rồi.

Diệp Lăng chẳng hề cảm thấy ngạc nhiên, nhưng hắn cũng chẳng bận tâm, sau khi cứu hết mấy cô dâu lúc này đã không còn ai phòng thủ, hắn liền đi đến cứ điểm cuối cùng, đây là địa điểm mấu chốt hôm nay.

Bây giờ, trong tay Diệp Lăng có một trăm điểm, đội đỏ có chín chín điểm, nếu như Diệp Lăng cướp được cô dâu cuối cùng, vậy có nghĩa người chiến thắng lần này sẽ là hắn.

Và Ngải La chi thành sẽ đón nhận một chiến thắng đặc biệt nhất trong lịch sử hoạt động, chiến thắng chỉ thuộc về một mình Diệp Lăng, hắn chỉ dựa vào sức chiến đấu của một người mà thay đổi hoàn toàn cục diện.

Đương nhiên, đó vẫn chỉ là nếu, nếu Diệp Lăng không cướp được cô dâu cuối cùng, vậy thì lần này sẽ hai bên sẽ cầm hoà, nhưng, cho dù hoà thì mọi người vẫn cảm thấy Diệp Lăng là người chiến thắng.

Hoà, kì thực cũng chính là đội đỏ thua!

Đội đỏ chỉ phải giải quyết được Diệp Lăng thì mới có thể giành thắng lợi, mới coi như thắng, nhưng Diệp Lăng vẫn sẽ thắng, bởi vì hắn đã lấy được quá nhiều thứ, đã tạo nên một kết quả siêu việt.

Bây giờ người cảm thấy buồn bực nhất chính là Đại hoàng tử, hắn không ngờ sự tình lại trở nên thế này, vốn tưởng nhờ vào thành tựu này, danh vọng của hắn sẽ còn cao hơn nữa, ai ngờ lại biến thành thành tựu của Diệp Lăng.

Từng ấy người, bây giờ bị một người ép đến tuyệt cảnh, chuyện ấy nói ra chắc chẳng ai tin!!

Nhất định phải thắng!

- Hồ Mi, người nói chuyện với nàng ấy chưa?

Đại hoàng tử nhìn thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh, mặc dù bề ngoài mỹ lệ, nhưng vẫn là một thiếu nữ thuần khiết.

Rất nhiều người đều nói, Hồ Mi sớm đã là người của Đại hoàng tử, nhưng Đại hoàng tử chỉ cười cho qua chuyện, không phải là hắn coi thường Hồ Mi, mà vì hắn cảm thấy thế nhân đã quá xem nhẹ nàng.

Đại hoàng tử và Hồ Mi sớm đã có thể kết hợp, nhưng lại không được Hồ Mi đồng ý, nàng muốn giữ lần đầu tiên của mình cho đến tận hôn.

Đại hoàng tử không miễn cưỡng, đồng thời cũng không hoài nghi liệu có phải Hồ Mi đang lừa mình, hoài nghi Hồ Mi sớm đã không còn là trinh nữ!

Bởi vì thân thể Hồ Mi, chỗ nào cần nhìn Đại hoàng tử đều đã nhìn qua, chỗ không cần nhìn cũng đã nhìn thấy, thậm chí đã có sự tiếp xúc da thịt, hắn hiểu vì cơ thể nàng chẳng thua kém gì nàng.

Có những việc không thể chỉ nhìn bề ngoài, bởi vì một câu nói này của Hồ Mi, Đại hoàng tử càng thêm tin nàng!!

Hồ Mi là người của Đại hoàng tử cũng là chuyện chắc chắn, hai người sớm đã đính hôn, qua một năm nữa là cử hành hôn lễ, Hồ Mi trừ bề ngoài mỹ lệ ra, năng lực làm việc cũng rất mạnh, là cánh tay trái tay phải của Đại hoàng tử!!

Đại hoàng tử sở dĩ chọn Hồ Mi làm phi, kì thực cũng chính là vì hàng ngày làm việc bên nhau, dần dần tiếp xúc nảy sinh tình cảm, nếu không với nền móng của gia tộc Hồ Mi, chưa chắc đã được Đại hoàng tử để mắt đến.

- Đã nói rồi ạ!

Hồ Mi cười cười, nụ cười rạng rỡ khiến không ít người muốn phạm tội!

- Nói thế nào?

Đại hoàng tử hỏi.

- Nàng ấy đồng ý, nói là sẽ đả thương năm không năm không.

Hồ Mi nói.

- May mà có nàng ở đây, nếu không đại tiểu thư đó tuyệt đối không chịu nghe lời ta!

Đại hoàng tử đùa giỡn.

Những đây là sự thật, đại tiểu thư bên trong cho dù Ngải La Hoàng đế nàng cũng chưa chắc nhận lời, nhưng nàng có bản lĩnh đó, nàng là một trong những người mạnh nhất trong giới thanh niên, đồng thời nghe nói nàng sắp đột phá giai đoạn thiên cấp.

Mặc dù nói tiến nhập giai đoạn đột phá thiên giai cũng không phải nhất định có thể đột phá, hơn nữa thời gian cũng không chính xác, có người mấy vài năm, có người mấy vài chục năm.

Nhưng, bất luận thế nào, tiến nhập giai đoạn đó, cũng đã là tuyệt đỉnh cao thủ thế gian hiếm có, nàng bây giờ mới chỉ là một thiếu nữ, tiềm lực thực sự quá lớn!!

Cũng chính vì nguyên nhân này, mọi người đều cảm thấy, nếu như nàng xuất thủ Diệp Lãng nhất định thất bại!!

Trong mắt mọi người, thân pháo và kiếp pháp Diệp Lãng mặc dù đều rất thần kì, nhưng họ cảm thấy thực lực Diệp Lãng cũng lắm cũng chỉ là địa cấp sơ giai, kém hơn rất nhiều cô dâu trong nhà.

Kì thực, bọn Đại hoàng tử đều có cách đối phó với Diệp Lãng, thực lực của họ không hề yếu, chỉ là Diệp Lãng không cho họ cơ hội, họ biết Diệp Lãng cướp xong cô dâu là bỏ đi, đến lúc đó họ sẽ thất bại.

Cho nên, chỉ có tìm cô dâu phản kháng là tốt nhất, Diệp Lãng muốn đưa được cô dâu đi, chắc chắn phải chế phục nàng!! Muốn tránh cũng không được!!

Trận chiến cuối cùng bắt đầu...

- Diệp Lãng người định làm thế nào?

Diệp Lãng lúc này đột nhiên xuất hiện bên cạnh bọn Đại Tỷ, khiến các nàng không khỏi giật mình, sau đó lập tức hỏi.

- Làm thế nào lát sau sẽ nói, Tam công chúa, có thể thực hiện chuyện nàng đã hứa với ta không!

Diệp Lãng trực tiếp nói với Tam công chúa, tạm thời bỏ qua những người còn lại.

- Cái gì? Không lẽ nói, người muốn bây giờ ta mời người ăn cơm?

Tam công chúa nhớ lại lời hứa của mình, nếu như Diệp Lãng có thể cướp hết tất cả bọn họ, nàng sẽ mời hắn ăn cơm.

- Đúng vậy! Ta hết tiền rồi, bụng đói quá, nàng mau tìm chỗ cho ta ăn cơm đi.

Diệp Lãng ôm bụng, ra vẻ đáng thương nói.

Vốn dĩ Diệp Lãng định tìm chỗ nào đó ăn bữa tối, nhưng hắn phát hiện trên người hình như chẳng còn tiền, trước đó đã dùng hết ba ngân tệ cùng một số đồng tệ để trả cho bát mì bò.

- Người chờ hoạt động kết thúc, bọn ta sẽ mời người ăn cơm, mọi người đều đang đợi người kia kia.

Tam công chúa có chút toát mồ hôi, nàng cảm thấy Diệp Lãng có chút không biết nặng nhẹ, bao nhiêu người đợi hắn mà hắn lại muốn tìm chỗ ăn tối.

- Nàng có biết dân dĩ thực vi thiên! Cơm không được ăn, ta lấy đầu ra sức, mau lên, chúng ta tìm chỗ ăn cơm. Những người này đều là đứng xem diễn trò, để họ đợi thêm một chút cũng không chết.

Diệp Lãng thần nhiên nói.

638. Chương 643: Cô Dâu Cuối Cùng (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 643: Cô dâu cuối cùng (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Ở đây ta có chút đồ ăn, hay là người ăn tạm.

Đại Tỷ lấy từ trong túi không gian ra một ít đồ ăn nhẹ.

- Được!

Diệp Lăng nhận lấy đồ ăn, nhai mấy miếng, sau đó thúc giục nói:

- Đi nào!

- Đại Tỷ không phải cho người đồ ăn rồi sao?

Tam công chúa không biết nói gì.

- Ta chỉ là ăn trước những thứ đó, chứ có nói không ăn cơm tối nữa đâu, mau lên, tỷ tỷ...

Diệp Lăng lúc này bụng thực sự rất đói, đến tỷ tỷ hẳn cũng gọi được, đương nhiên, ai cũng có thể nghe ra, đây chỉ là một cách gọi tùy tiện mà thôi.

Nhưng, Tam công chúa nghe được từ này, hai mắt sáng rực, nói:

- Nếu người đã gọi ta là tỷ tỷ thì tỷ tỷ không thể bạc đãi người, đi, tỷ tỷ sẽ mời người ăn một bữa thật ngon!

Bọn Hề Nhi chẳng biết nói gì, Tam công chúa, sao lại hồ đồ như vậy, lúc này còn nói có bao nhiêu người đợi, bây giờ lại từ mình bỏ đi.

- Ừm ừm, đi!

Diệp Lăng phụ họa.

- Các người định đi đâu?

Một giọng nói có chút trầm thấp, có chút nộ khí truyền đến.

- Đi ăn cơm!

Diệp Lăng thần nhiên nói.

- Đi ăn cơm, người còn tâm tư ăn cơm à, có phải người nghĩ mình thắng chắc không?

Giọng nói kia càng u ám hơn, càng giận dữ hơn.

- Thắng hay không ta không biết, ta chỉ biết nếu không được ăn cơm, bụng của ta sẽ đánh vào lưng mất.

Diệp Lăng thuận miệng nói, chẳng buồn quan tâm xem người nói là ai.

- Người không được đi, đợi xong hết chuyện, người đi đâu cũng được!!

- Hừ, người là ai... ài, Ngải Tỷ, hình như là người đi cùng với nàng lúc trước.

Diệp Lăng nhìn người mới đến, hẳn phát hiện người này hình như lúc trước đi cùng bọn Đại Tỷ.

- Đúng, hẳn là Đại hoàng tử, là thủ lĩnh của bên đội đỏ!

Đại Tỷ giải thích cho Diệp Lăng.

- Người là thủ lĩnh đội đỏ? Vậy càng tốt, Tam công chúa, nàng không cần phải mời ta ăn cơm nữa, bây giờ Đại hoàng tử mời ta là được.

Diệp Lăng cười nói.

- Ta mời người? Mời người đi chết ấy!

Đại hoàng tử lạnh lùng nói.

- Có phải đội người muốn thắng không?

Diệp Lăng trực tiếp hỏi.

- Đương nhiên muốn thắng!!

Có người hét lên, rõ ràng là người bên đội đỏ.

Lúc này, Diệp Lăng đã bị đội đỏ bao vây, nhưng hắn vẫn thản nhiên như không, mỉm cười nói:

- Nếu muốn thắng, vậy thì hãy chuẩn bị cho ta một bàn đồ ăn, ta muốn ăn bữa tối!

- Người đang uy hiếp bọn ta đây à?

Đại hoàng tử nhìn Diệp Lăng lạnh lùng nói.

Diệp Lăng lắc lắc đầu, nói:

- Không, ta đang thương lượng với người!

Tên tiểu tử này đúng là vô sỉ, đây đâu gọi là thương lượng? Mà chính là lừa đảo.

- Hừ, người tưởng mình có thể xuyên qua hàng phòng ngự như đồng như thép của ta sao? Người nghĩ mình có thể thắng sao?

Đại hoàng tử có chút khó chịu nói.

- Cái này thì ta không biết, nhưng, ta biết, nếu như bây giờ ta biết mất, các người sẽ không thắng được!!

Diệp Lăng cười nói.

Mọi người đều trầm mặc, họ đã hiểu ý Diệp Lăng, chỉ cần Diệp Lăng không đến, kết quả cuối cùng sẽ là hoà, đội đỏ đương nhiên không thể thắng được.

- Hoà thì hoà, hoà hoà khí khí không phải vừa hay sao?

Đại hoàng tử cười lạnh nói, lấy cái này để uy hiếp ta, ta nghĩ ta dễ bị lừa vậy sao?

- Ồ, vậy à, Tam công chúa, chúng ta tìm quán cơm nào xa một chút, tùy tiện ăn mấy tiếng là được.

Diệp Lăng thản nhiên nói, không phải hắn đang uy hiếp mà thực sự không quan tâm.

Đối với Diệp Lăng, chưa bao giờ hắn nói mình nhất định sẽ giành chiến thắng, nhất định cướp được hết cô dâu, cục diện bây giờ đã là không tệ, vậy thì còn vấn đề gì.

- Người...

Đại hoàng tử hình như phát hiện ra ý của Diệp Lăng, hắn biết, nếu như để Diệp Lăng đi, hắn sẽ không bao giờ quay lại.

- Được! Để ta bảo người chuẩn bị bữa tối cho người, nếu người không sợ trúng độc thì cứ việc ăn!

Đại hoàng tử lạnh lùng nói, bảo hắn không quan tâm thắng thua là điều không thể, nếu không sao hắn lại nhờ đại tiểu thư bên trong giúp đỡ.

- Con người ta bách độc bất xâm.

Diệp Lăng thuận miệng nói, hắn đây là đang nói thật, chỉ là không ai tin mà thôi, họ nghĩ Diệp Lăng đang đùa.

- Các người đừng làm phiền ta ăn cơm, nếu không ra sẽ đi luôn, mặc dù ta không làm gì được các người, nhưng trốn thì được!

Diệp Lăng cuối cùng nói, hắn không muốn lúc ăn cơm bị người khác làm phiền.

- Ta biết, người cứ yên tâm!

Đại hoàng tử trả lời, hắn tin với thân pháp của Diệp Lăng, nếu như muốn chạy khó có thể giữ được, cho nên, hắn sẽ không để ai làm phiền Diệp Lăng ăn cơm.

Bây giờ hắn không muốn Diệp Lăng rời đi, hắn muốn giữ Diệp Lăng lại, giữ lại thì hắn mới có hi vọng thắng.

- Được!

Diệp Lăng cười nói.

- Này, Ngải Tử, có còn đồ ăn không, ta muốn lót dạ trước.

- Ăn, chỉ biết ăn, đến Đại hoàng tử người cũng dám lừa!

Đại Tử lấy đồ ăn đưa cho Diệp Lăng, bây giờ nàng đã chẳng quan tâm đến việc bị Diệp Lăng gọi là Ngải Tử, bởi vì nàng biết không thể thay đổi được hẳn.

- Không phải lừa đảo, chỉ là bảo hẳn mời ta ăn cơm, hôm nay hẳn một bữa, ngày mai có thể bảo Tam công chúa mời bữa sáng, vừa hay, buổi trưa ta có thể đi!

Diệp Lăng nhắm tịt, thì ra hẳn bảo Đại hoàng tử mời ăn cơm bởi vì ăn xong bữa này, hẳn chẳng còn bữa sau nữa.

- Không biết phải nói người thế nào, nếu người muốn ăn cơm, ta mời người một bữa là được, cần gì phải chọc giận Đại hoàng tử!

Đại Tử có chút bó tay.

- Không phải ta chọc giận hẳn, bọn ta vốn dĩ đã ở hai phía đối lập, ta là đội xanh, hẳn là đội đỏ.

Diệp Lăng thuận miệng nói, chọc giận ai hẳn cũng không sợ, còn lâu hẳn mới để ý đến Đại hoàng tử.

- Mặc dù nói vậy, nhưng...

- Nhưng cái gì, đừng nói nữa, còn phải đợi ăn cơm.

Diệp Lăng ngắt lời Đại Tử, hẳn không muốn thảo luận tiếp về vấn đề này.

- Người thú vị thật đấy, rất nhiều người từng uy hiếp qua đại ca ta, nhưng không ai được như người.

Tam công chúa biểu tình có chút phức tạp nói.

Nàng muốn nói, cách uy hiếp của Diệp Lăng nhìn không giống như uy hiếp, mà giống một trò đùa hơn, nhưng lại điều khiển được Đại hoàng tử, người điều khiển được Đại hoàng tử không nhiều, gần như là không có.

- Đây là do hẳn có chút cố chấp, thắng thua quan trọng vậy sao?

Diệp Lăng thuận miệng nói, cũng không biết hẳn có nghe ra ý của Tam công chúa hay không, hay đơn thuần chỉ thuận miệng.

- Người nói không sai, là quá quan tâm!

Tam công chúa ngây người, sau đó cười nói.

Nàng sẽ nói lại những lời này với Đại hoàng tử, nhắc Đại hoàng tử đừng quá quan tâm những việc bên ngoài, bởi vì hẳn quá quan tâm, đến mức khiến sự tình thất bại.

Bản thân nàng cũng sẽ khắc cốt ghi tâm, thường xuyên nhắc nhở mình!!

Rất nhanh, bữa tối của Diệp Lăng đã đến, Đại hoàng tử còn bảo người chuẩn bị cho Diệp Lăng một chiếc bàn, hẳn không muốn làm khó Diệp Lăng bằng mấy thứ lật vật, điều này khiến cho Diệp Lăng cảm thấy con người Đại hoàng tử cũng không tệ.

Nếu như đổi thành người khác, bị Diệp Lăng lừa như vậy, họ sẽ nghĩ cách làm khó hẳn, chuẩn bị bàn là điều không thể!

639. Chương 644: Bất Ngờ (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 644: Bất ngờ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng không nghĩ nhiều như vậy, ngồi ngay trước mặt bao nhiêu người, ăn bữa tối của hắn, lúc này, dù đang ăn với tốc độ cao, nhưng Diệp Lăng vẫn không để mất quý tướng của mình.

Tên tiểu tử này, sao lại có dáng vẻ quý tộc được, hay là mình nhìn nhầm?

Rất nhiều người bắt đầu hoài nghi, hoài nghi thân phận của hắn, tướng ăn đó không giống như một bình dân, nhất là khí chất, càng khiến người ta nghi hoặc.

- Đại ca nàng, cũng không tệ!

Ăn xong cơm, Diệp Lăng quay sang nói với Tam công chúa.

- Ủm!

Tam công chúa gật gật đầu, thể hiện ý kiến tán đồng.

Diệp Lăng làm vài động tác, chỉ là vài động tác cho tiêu cơm, nhưng tư thế lười biếng đó khiến người ta nhìn ra một mặt khác của Diệp Lăng.

- Diệp Lăng cẩn thận đấy, cô dâu này không đơn giản đâu, nàng ta nhất định sẽ đứng về phía đội đỏ!

Đại Tỷ nói, nàng cảm thấy Diệp Lăng sắp sửa hành động.

- Không sao! Ta đã liệu trước rồi, nếu không sao họ dùng trọng binh canh giữ chỗ này.

Diệp Lăng cười cười, hắn sớm đã nhìn ra chuyện này.

Nếu như không phải vậy, tại sao họ lại từ bỏ mấy cứ điểm kia, một trong những cứ điểm đó dễ canh phòng hơn chỗ này nhiều.

- Nàng ta không phải người thường, thực lực đã tiếp cận thiên cấp!

Đại Tỷ nói.

- Hừ!

Diệp Lăng chửi thầm một tiếng, hắn đã đoán là cao thủ, nhưng không ngờ lại cao đến trình độ đó.

- Sao, sợ rồi phải không, sợ thì cứ nhận thua đi.

Hải Na công chúa cười lạnh nói.

- Sợ cái đầu nàng! Chỉ là phiền phức một chút mà thôi, cùng lắm là hạ luôn cô dâu, điều này được phép chứ.

Diệp Lăng hỏi.

Tất cả mọi người trầm mặc, câu hỏi này họ không biết phải trả lời thế nào, chưa ai nghĩ sẽ hạ cô dâu.

- Không biết? Trọng tài đâu?

Diệp Lăng thấy mọi người không biết, liền đi tìm trọng tài hoạt động.

Trọng tài nghe Diệp Lăng nói xong, vã mồ hôi lạnh, sau một hồi thương lượng, họ mới trả lời:

- Đào thải cô dâu thì được, nhưng hai bên đều không có điểm.

- Vậy thì được, bây giờ ta hơn họ một điểm, hạ cô dâu xong, ta vẫn thắng!

Diệp Lăng dứt khoát nói.

- Cái này...

Trọng tài chỉ có thể vã mồ hôi.

Tên tiểu tử này đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc, cả quãng đường họ đã được chứng minh điều này, bây giờ hắn còn muốn đả thương cô dâu cuối cùng!

- Được, bắt đầu nào! Ta muốn xử lý cô dâu của các ngươi!!

Diệp Lăng hét lên với đội đồ, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, thanh âm của hắn truyền khắp khu vực, truyền đến tai tất cả mọi người, trong đó có cả cô dâu.

Đại hoàng tử nhìn sang phía Hồ Mi, trong mắt có thêm một loại cảm giác khó tả, là cảm giác đối với Diệp Lăng.

Hồ Mi lắc lắc đầu, cười, hắn cảm thấy Diệp Lăng rất thú vị, hoạt động hôm nay đúng là khiến người ta bất ngờ, mặc dù mình chưa chắc đã thắng, nhưng tham dự qua, cũng cảm thấy xứng đáng.

- Hừ! Là ai huênh hoang như vậy, muốn xử lý bốn tiểu thư!

Đại tiểu thư bên trong bước ra, lạnh lùng nói.

- Chính là người ta nói với nàng, số hiệu năm không năm không, hắn đúng là rất huênh hoang, nhưng, cũng có vài phần khí khái!

Đại hoàng tử nói, lúc này hắn cũng có chút bội phục Diệp Lăng.

Đối thành hắn, đối diện với từng ấy người, lại còn đơn độc một mình, cho dù biết rõ đây chỉ là một cuộc chơi, cũng không thể nhẹ nhàng như vậy.

Còn nữa, phải đối diện với đại tiểu thư, thực lực cận kề thiên cấp, áp lực là rất lớn!

- Hay để ta ra ngoài giải quyết hắn, nhanh lên một chút, bụng ta bắt đầu đói rồi!

Đại tiểu thư nói, nàng vẫn chưa ăn cơm, ừm, chí ít vẫn chưa được ăn bữa chính.

- Đợi một chút chúng ta cùng lên, có lẽ nhanh thôi, bên ngoài đã bắt đầu...

Đại hoàng tử nho nhã nói.

- Nhanh lên nhé! Nếu như có vấn đề gì thì để ta ra.

Đại tiểu thư nói.

- Yên tâm, ta sẽ làm thế!

Đại hoàng tử nói.

- Chúng ta ra ngoài xem xét tình hình, Hồ Mi, nàng ở lại... trông chừng nàng ấy.

Lúc này, đại tiểu thư đã vào trong phòng.

- Ừm!

Hồ Mi gật gật đầu.

- Chuyện gì vậy?!

Đại hoàng tử đang định đi ra thì nhìn thấy một bàn chân rất lớn đang đá về phía mình.

May mà Đại hoàng tử nhanh nhẹn nên tránh được một cước đó, hắn còn chẳng kịp mắng rồ cụt cục là ai, ai lại dám to gan, dùng chân đá hắn!

Kết quả, trọng tài hoạt động xuất hiện trước mặt hắn, sau đó nói:

- Xin lỗi Đại hoàng tử, mời giao thẻ bài của người!

- Cái gì?!

Đại hoàng tử sững người, hắn không hiểu, tại sao mình lại bị đào thải, tình huống này, hắn hoàn toàn không hiểu.

Lúc này, trọng tài chỉ vào tay áo của hắn!

Đại hoàng tử nhìn vào tay áo mình, kết quả phát hiện, tay áo đã bị người ta cắt đứt, vết cắt ngay ngắn, tuyệt đối là do một món lợi khí tạo thành, từ vết cắt có thể nhìn ra, nếu như đối phương tiếp tục, thì bàn tay hắn cũng chẳng còn.

Bây giờ, Đại hoàng tử thực sự cảm thấy sợ hãi, may mà đây chỉ là một trò chơi, hơn nữa người xuất thủ pháp không chế rất hoàn mỹ, cho nên mới không làm hắn bị thương.

Bây giờ, có thể xuất thủ với hắn, hình như chỉ có một người, không lẽ là...

Đại hoàng tử nhìn ra sau lưng, phát hiện thân ảnh Diệp Lăng vừa thoáng qua trước mắt hắn, lao vào trong nhà, quả nhiên là bị hắn đào thải.

Chủ là, sao hắn biết mình ra lúc nào?

Đại hoàng tử nghi hoặc, nhưng hắn không biết Diệp Lăng không phải là biết hắn sắp ra ngoài, Diệp Lăng chỉ biết mình phải vào được trong kia, cả quãng đường, nhìn thấy nhân ảnh nào xuất hiện là hắn đá, sau đó bồi thêm một kiếm.

Chỉ có thể nói là trùng hợp, là bản thân Đại hoàng tử xui xẻo, vừa hay đụng trúng Diệp Lăng!

Đại hoàng tử sau khi biết chuyện, trong lòng không biết bức bối thế nào, sớm biết như vậy, hắn đã ở lại bên trong, đời Diệp Lăng vào.

Đại hoàng tử rất âm ức, nhưng hắn cũng rất bội phục kiếm pháp của Diệp Lăng, có thể trong nháy mắt vừa đánh vừa thu, còn hắn đến một chút cảm giác cũng không có, nếu như không phải người khác nhắc nhở, bản thân căn bản không biết.

Sau đó Đại hoàng tử nhìn thấy đám đông bên ngoài, từng ấy con người mà không chặn nổi một người, điều này khiến hắn không thể không đánh giá cao Diệp Lăng.

Có lẽ không ai nghĩ rằng, sau khi tiến vào vòng bảo vệ của đội đỏ, Diệp Lăng như một cây ngân châm, không ai có thể ngăn cản được hắn.

640. Chương 645: Bất Ngờ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 645: Bất ngờ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Cả quãng đường, vất vả nhất chính là trọng tài hoạt động, họ phải tới nhắc nhở những người bị Diệp Lăng quét qua giao nộp thẻ bài, bởi vì họ đã bị đào thải.

- Còn ngậy ra đó làm gì! Mau đuổi theo!!

Đại hoàng tử nhìn thấy một số kẻ đang ngậy ra, lập tức quát nói, bản thân hắn cũng chạy vào, lúc này, hắn hình như quên mất, mình không thể nói chuyện được nữa.

- Đại hoàng tử, xin hãy chú ý, người đã bị đào thải!

Trọng tài không quên công việc nhắc nhở.

- Ài...

Đại hoàng tử lúc này mới phản ứng lại, ngượng ngùng nói:

- Ta vào trong xem sao, không sao chứ.

- Vào xem thì không vấn đề gì, nhưng không được lên tiếng cap thiệp!

Trọng tài nói, hẳn hoàn toàn làm theo quy tắc, mặc kệ đối phương là ai, cũng đều như vậy.

- Cái này ta biết, ta sẽ chú ý!

Đại hoàng tử gật đầu phụ họa, sau đó đi theo vào.

Lúc này, trừ thành viên đội đỏ ra, bọn Đại Tỷ cũng dùng bản lĩnh đi vào bên trong, đứng trên cao nhìn xuống, xem động tác của Diệp Lăng, xem đội đỏ định ngăn cản, đào thải Diệp Lăng kiểu gì.

- Bây giờ là vấn đề lớn nhất, để xem Diệp Lăng sẽ đánh bại nàng ta thế nào.

Bọn Tam công chúa cuối cùng cũng tìm được vị trí tốt, chính là đỉnh lầu bên cạnh viện tử của đại tiểu thư. Đỉnh lầu này đối với những người đã từng luyện qua như họ, chỉ là chuyện nhỏ.

- Ta cảm thấy với kiếm thuật của Diệp Lăng có thể áp đảo được nàng ấy, kiếm thuật thực sự quá kì diệu.

Đại Tỷ nói ra suy nghĩ của mình, nàng rất có niềm tin với Diệp Lăng.

- Ta thấy hẳn nhất định bị nàng ấy bóp chết, đừng quên, nàng ấy là đệ nhất thiên tài đế quốc, hoàn toàn khác biệt so với chúng ta.

Lúc này, Hải Na công chúa lại oán hận nói.

- Ta thấy hai bên đều có cơ hội, nếu như hai người cùng bại, hình như người thắng vẫn là Diệp Lăng, hẳn có một trăm điểm, còn đội đỏ có chín mươi chín điểm.

- Ngốc, Diệp Lăng bị hạ, không phải đối phương cũng có thêm một điểm sao.

- Vấn đề là, Diệp Lăng không phải bị đối phương hạ, mà bị cô dâu hạ, vậy thì làm sao tính toán như vậy được?

- Cái này thì ta không biết, nhưng cho dù là vậy thì hai bên vẫn hoà, thế cũng tốt, ai cũng vui.

Các cô dâu bắt đầu thảo luận, từng ấy cô dâu mặc váy trắng đứng trên đỉnh lầu, tuyệt đối là một cảnh tượng đẹp, không ít người nghĩ thế.

Có những người vì muốn góp vui, nhưng cảnh tượng trước mắt còn hấp dẫn hơn, đương nhiên thu hút rất nhiều nhân cầu.

- Muốn lại vào trong đó, dẫm qua xác ta trước.

Diệp Lăng vừa đến gần căn phòng, một số người từ trong lao ra, chặn hẳn lại.

- Ồ!

Diệp Lăng gật gù đầu, sau đó bay người, một chân dẫm lên người họ.

Ê ê, ta chỉ là so sánh thôi mà, ai bảo người dẫm thật, đúng là đáng ghét!!

Người bị dẫm khó chịu, hẳn chỉ muốn ra vẻ một chút, kết quả cầu được ước thấy, may mà hẳn không phải duy nhất, còn có mấy người đi cùng.

- Loại!

Trọng tài lại xuất hiện, loại bỏ mấy người xui xẻo vừa bị dẫm.

Diệp Lăng càng đến gần, mọi người thấy tràng diện càng thêm hấp dẫn, và màn hấp dẫn nhất chính là Diệp Lăng sống mái với cao thủ, sống mái cũng đại tiểu thư bên trong.

Cao thủ?

Không sai, trong viện tử, đã có sẵn người chờ đợi Diệp Lăng, mấy người họ đều là cao thủ bên cạnh Đại hoàng tử, đồng thời cũng là những thanh niên với thân phận rất cao quý.

Vốn dĩ, Đại hoàng tử cũng phải ở trong này, nhưng hẳn quá xui xẻo, bị Diệp Lăng đào thải!!

- Soạt soạt...

Sau khi Diệp Lăng đi vào, cao thủ vẫn đang bày tư thế, họ đang chuẩn bị nói gì đó, ví dụ nói Diệp Lăng rất lợi hại, họ rất bội phục, nhưng muốn vào được bên trong thì không thể, họ muốn nói như vậy.

Chỉ là, họ phát hiện không có cơ hội đó!

Bởi vì Diệp Lăng vừa vào, đã trực tiếp rút kiếm công kích, căn bản không cho ai có cơ hội nói gì, sau mấy kiếm, các cao thủ đã như lụa treo trước cửa, cũng chính là nói bị đào thải!!

- Loại!

- Loại!

Trọng tài lại xuất hiện, không hiểu tại sao các cao thủ này lại bị loại!

- Diệp Lăng này đúng là rất thú vị, trực tiếp xuất thủ! Nhưng, cao thủ đối quyết, ai ra tay trước người đó thắng, những việc không cần thì không nên làm!!

Tam công chúa nhìn hành vi Diệp Lăng, không khỏi lên tiếng cảm thán.

Hôm nay, nàng cảm thấy học được rất nhiều thứ trên người Diệp Lăng, nàng tin, nàng sẽ không thể quên được hôm nay, và cũng không thể quên được con người Diệp Lăng.

Đương nhiên, không thể quên chỉ vì Diệp Lăng dạy đã dạy nàng một số đạo lý, những đạo lý mà đến hết đời này nàng vẫn có thể dùng được.

Lúc này, Đại hoàng tử cũng trầm tư, hắc tử hồ cũng đang nghĩ một số vấn đề, từ trên người Diệp Lăng, hắc lĩnh ngộ được một vài đạo lý, rất có lợi cho sự nghiệp của hắc sau này.

Rất nhiều năm sau, Đại hoàng tử cảm thấy ngày đó bái Diệp Lăng làm thầy, để học được nhiều thứ hơn từ hắc!!

Đương nhiên, lúc này, Đại hoàng tử không nghĩ nhiều như vậy, hắc chỉ kì vọng được nhìn thấy màn biểu diễn cuối cùng, đó chính là tám vương bài bên trong.

Hình như tất cả mọi người đều đã nhận được tin tức về cô dâu bên trong, họ đều biết, cô dâu này sẽ là phòng tuyến cuối cùng của đội đỏ, hơn nữa còn là phòng tuyến kiên cố nhất.

Họ tin, cho dù Diệp Lăng lợi hại thế nào, cũng không thể dễ dàng hạ được cô dâu bên trong, lúc đó chỉ cần có người giúp đỡ, Diệp Lăng khẳng định bị hạ.

Đương nhiên, chỉ cần đại tiểu thư bên trong đồng ý điều này, thông thường nàng không muốn ai giúp đỡ nàng, nàng thích chiến đấu với người ta, là hai người chiến đấu, không có người thứ ba.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi, chờ đợi đại tiểu thư đi ra, sau đó tiến hành trận chiến cuối cùng...

Cánh cửa bật mở, bên trong xuất hiện một thiếu nữ...

- Nàng chính là cô dâu đó sao, ta sẽ hạ nàng!

Diệp Lăng chỉ thiếu nữ nói.

Toàn tràng trầm mặc.

- Không phải, nàng ấy không phải, nàng ấy là thành viên của đội đỏ...

Đại hoàng tử lo lắng nói, hắc sợ Diệp Lăng sẽ đã thương thiếu nữ, bởi vì thiếu nữ đó chính là Hồ Mi.

- Hắc hắc, người muốn hạ người bên trong, nhưng, tính khí của nàng ấy không tốt lắm đâu, người phải cẩn thận.

Hồ Mi cười nói.

- Hồ Mi, người nói gì, tính khí của ta không tốt chỗ nào!

Đại tiểu thư bước ra, làm mọi người không khỏi sáng mắt, bộ váy cưới trắng toát trên người không hề ảnh hưởng đến hành động của nàng, nếu như mặc váy chiến đấu, hình ảnh sẽ rất mỹ diệu.

Lúc này, rất nhiều người đều lộ ánh mắt chờ đợi, họ dường như đã nhìn thấy cảnh tượng Diệp Lăng chiến đấu với đại tiểu thư, đương nhiên, phần lớn vẫn là hình ảnh của đại tiểu thư.

- Nàng chính là cô dâu cuối cùng...

- Người chính là năm không năm không...

Diệp Lăng và đại tiểu thư gần như thốt lên cùng một lúc rồi cả hai đều khựng lại.

- Nàng...

- Người...

Hai người lại cùng nói, ngậy ra nhìn đối phương...

641. Chương 646: Bất Ngờ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 646: Bất ngờ (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Ra ngoài với ta rồi nói!

Diệp Lăng bỏ lại một câu, sau đó bay ra ngoài.

Lúc này, mọi người đều sững ra, không biết Diệp Lăng đang làm gì, sao lại không chiến đấu mà trực tiếp quay người bỏ đi.

Theo người ra ngoài, đại tiểu thư sao có thể theo người ra ngoài, người phải giải quyết nàng trước chứ!

Tiếp sau đó, một việc không ai có thể tưởng tượng đã xảy ra.

Đại tiểu thư trực tiếp theo Diệp Lăng ra ngoài!!

Nhìn đại tiểu thư bay đi, Hồ Mi lập tức kêu lên, bảo đại tiểu thư quay lại, nếu ra, coi như thua.

Lúc này, mọi người đều cảm thấy đại tiểu thư chỉ là đuổi theo Diệp Lăng, muốn đấu một trận với Diệp Lăng, nàng chỉ nhất thời quên mất, nếu nàng rời khỏi cứ điểm, đội đỏ sẽ thua.

Chỉ là, đại tiểu thư bỏ lại một câu, khiến mọi người hiểu ra, đại tiểu thư hình như biết đội đỏ sẽ thua, và nàng muốn đi theo Diệp Lăng.

- Ta biết! Chúng ta thua, ta không giúp người được!!

-...

- Không phải chứ! Vậy là sao?

Đại Tỷ và cả một đám người không rõ chân tướng nữa đều không hiểu, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Vốn dĩ phải là trận sống mái cuối cùng, bây giờ lại biến thành cô dâu chạy theo người ta, không hề có chút phản kháng!!

- Mau đi theo! Nhìn tình hình, họ hình như có vấn đề...

- Đương nhiên có vấn đề, nếu không sao lại đột nhiên lật lọng!!

Bởi vậy, cả đám lũ lượt đi ra, các thành viên bên đội đỏ lúc này đã quyết định từ bỏ, bởi vì Diệp Lăng và đại tiểu thư đều là những đối tượng họ không thể ngăn cản, chỉ có thể nhìn họ rời khỏi cứ điểm.

- Sao lại như vậy?

Đại hoàng tử không hiểu, kết quả này thực sự khiến người ta quá ngạc nhiên.

- Ta cũng không biết, nhìn tình hình, có vẻ họ quen nhau, chúng ra ngoài xem thế nào!

Hồ Mi nói với Đại hoàng tử, sau đó cùng Đại hoàng tử đi ra ngoài.

- Được rồi! Hoạt động hôm nay đến đây kết thúc, đội xanh thắng!!

Khi Diệp Lăng và đại tiểu thư cùng ra khỏi cứ điểm, hoạt động cũng tuyên cáo chính thức kết thúc, nhưng, mọi người cảm thấy chuyện này hình như vẫn chưa kết thúc, sự tình cuối cùng quá kì cục.

Tất cả mọi người đều đang nhìn hai người Diệp Lăng...

- Thắng! Kết thúc! Tiểu Phi, mời ta ăn cơm đi!

Diệp Lăng nói với đại tiểu thư.

Câu này nói ra, tất cả mọi người đều hiểu, Diệp Lăng quả nhiên quen biết đại tiểu thư, hơn nữa quan hệ không phải bình thường, hẳn gọi đại tiểu thư bằng tên thân mật Tiểu Phi.

Chỉ là, họ đều biết tính cách đại tiểu thư, biết nàng luôn giữ một khoảng cách với người khác giới, trừ người nhà, chỉ cần nam nhân lại gần nàng, nàng sẽ lập tức né tránh.

Từ lúc nào, nàng có một người bạn thân là nam nhân?

- Mời người ăn cơm cũng được, nhưng người phải nói cho ta biết, tại sao người lại đến đây?

Đại tiểu thư nhìn Diệp Lăng nói.

- Nói ra thì dài dòng, nàng mời ta ăn cơm ta sẽ từ từ kể cho nàng nghe.

Diệp Lăng cười nói.

- Kì lạ thật, không phải trước đây người đều giành mời cơm sao, không được tiêu tiền là người không vui, sao bây giờ lại bắt đầu muốn ta mời ăn cơm, người đâu có phải đồ ngốc? Ồ, đúng, người vốn dĩ đã ngốc...

Đại tiểu thư nghi hoặc nhìn Diệp Lăng.

- Suyt, đừng nói, ta bây giờ đang giả làm người nghèo! Đừng vạch trần thân phận của của ta, ta sợ phiền phức!!

Diệp Lăng nói.

-...

Những lời này thốt ra, ai cũng biết Diệp Lăng có một thân phận không bình thường, chẳng trách tư thái ăn cơm của hắn lại có dáng vẻ như vậy, thì ra hắn không phải người thường.

- Diệp Lăng, hai người có thể cho chúng ta biết, đã xảy ra chuyện gì không?

Đại Tỷ nhảy đến, đi theo nàng còn có bọn Tam công chúa.

- Không có gì, chỉ là gặp lại người quen, không ngờ cô dâu cuối cùng lại là Tiểu Phi, sớm biết như vậy ta đã không phải phiền phức, trực tiếp đứng bên ngoài ngoại ra là được.

Diệp Lăng nói.

- Người là gì của nàng ấy, người gọi là nàng ấy sẽ ra sao? Sẽ nghe lời người sao?

Đại Tỷ mặt đầy thắc mắc, nàng cảm thấy đại tiểu thư rất đáng sợ, không ngờ lại nghe lời Diệp Lăng.

- Không, nàng ấy không lời ta, nhưng, nàng ấy nhất định sẽ ra, bởi vì nàng ấy muốn đánh ta...

Diệp Lăng nói.

-...

Đánh hắn, rốt cục là quan hệ gì, không lẽ không phải bạn thân?

Đương nhiên, không phải bạn thân, nhưng đã từng tiếp xúc da thịt, hồi nhỏ, Diệp Lăng từng liếm qua mặt người ta, sau này, người ta cứ nhìn thấy là đuổi theo đánh hấn, mặc dù chưa bao giờ thành công.

Không sai, đại tiểu thư chính là Phi, đại tiểu thư Vân Cảnh gia tộc, bất luận là thân thể, hay thực lực, đều là nhân vật tài ba.

- Nhắc lại, hình như ta chưa thành công lần nào! Diệp Lăng, đến đây, cho ta đánh ngươi một trận, hạ hạ hỏa.

Sau khi vào Thánh Thành, Tiểu Phi đã quyết định bỏ qua cho Diệp Lăng, nhưng nàng vẫn còn chút hận ý, dù sao Diệp Lăng cũng khiến nàng có một nỗi ám ảnh tâm lý không thể phai mờ.

Đến bây giờ, Tiểu Phi vẫn không thể lại gần nam sinh!

- Cút!

Diệp Lăng rất không khách khí trả lời, ngữ khí của hấn khiến mọi người đều cảm thấy hấn quá dũng cảm, dám nói với Tiểu Phi như vậy, đúng là không sợ chết.

Nhưng, họ không nhìn thấy Tiểu Phi nổi điên, Tiểu Phi chỉ giận dỗi mím mím môi, bộ dạng thập phần dễ thương.

- Tiểu Phi, ta bây giờ không có chỗ ở, nhà nàng còn chỗ không?

Diệp Lăng đột nhiên hỏi.

Những lời này đúng là buồn cười, không lẽ ngươi còn muốn sống ở nhà Tiểu Phi, tuyệt đối không thể, Tiểu Phi chưa bao giờ cho nam sinh ở lại nhà nàng.

- Có chứ, ngươi muốn ở bao lâu?

Tiểu Phi tiếp lời, câu trả lời này một lần nữa phá vỡ suy nghĩ của mọi người, họ cảm thấy thế giới này hình như đã thay đổi.

Từ lúc nào Tiểu Phi trở nên dễ nói chuyện như vậy, hơn nữa đối phương còn là một nam nhân.

- Vậy đi thôi, dù sao cũng kết thúc rồi!

Diệp Lăng nói.

- Ừm, bụng ta đói rồi, về nhà ăn cơm!

Tiểu Phi gật gật đầu.

- Thuận tiện cho ta ít cơm, ta cũng đói!

- Không phải ngươi vừa ăn cơm sao?

- Lúc này ta phải vận động, đừng như vậy, chỉ là ăn chút cơm mà thôi, cùng lắm ta dạy nàng kiếm pháp.

- Hừ, ta cần ngươi dạy sao?

- Nàng đừng hối hận, đến lúc cầu xin ta cũng không dạy!

- ... Kiếm pháp của ngươi rất tốt sao?

- Đương nhiên, giỏi hơn nàng!

- Vậy chúng ta thử xem sao...

- Ca sẽ cho nàng xem thế nào là thiên hạ vô song kiếm pháp!!

- ...

Cứ như vậy, hai người vừa nói chuyện vừa chậm rãi rời đi, để lại một đám đông ngơ ngẩn không rõ chân tướng, họ vẫn không hiểu Diệp Lăng là Tiểu Phi có quan hệ gì.

Đồng thời, mọi người phát hiện, Diệp Lăng và Tiểu Phi hình như rất thân nhau, hai người sánh vai vốn dĩ là chuyện rất bình thường, nhưng đặt vào vị trí Tiểu Phi, lập tức biến thành bất thường.

Người trong Ngải La chỉ thành đều biết, Tiểu Phi luôn giữ một khoảng cách trên năm thước với nam nhân, thậm chí xa hơn, lại gần nàng, nàng sẽ phát điên.

642. Chương 647 648: Mẹ Vợ Xem Con Rể (1 2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 647 648: Mẹ vợ xem con rể (1 2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Mau đi theo!!

Tam công chúa quyết định kéo bọn Đại Tỷ đi theo hai người Diệp Lăng, bất luận là Diệp Lăng hay Tiểu Phi, đều có giá trị để nàng đi theo, nàng không muốn cứ vậy bỏ qua hai người.

- Nàng cũng đi theo, ta thì không được tiện cho lắm, nàng cũng biết Vân Cảnh tiểu thư hình như không thích nam nhân.

Đại hoàng tử cũng rất muốn biết thân phận Diệp Lăng, muốn biết quan hệ giữa Diệp Lăng và Tiểu Phi, nhưng hắn không tiện đi cùng, nên đành phía Hồ Mi đi.

- Các người theo ta làm gì, muốn ăn chực sao?

Diệp Lăng phát hiện ra bọn Đại Tỷ, trực tiếp nói.

- Cái gì ăn chực, ta chỉ là đói bụng, muốn cùng ăn mà thôi, thuận tiện kể cho ta nghe, người rốt cục là ai, tại sao lại thân với Vân Cảnh như vậy?

Đại Tỷ rất thẳng thắn, không hề che giấu mục đích của mình.

- Nói thì phải nói rõ một chút, ta với nàng ấy thân nhau lúc nào, con mắt nào của nàng nhìn thấy! Diệp Lăng lập tức phủ quyết.

- Con mắt trái và con mắt phải! Nếu như không thân, tại sao người lại đến sống ở nhà Vân Cảnh, không sống nhà ta, chúng ta là thế giao cơ mà!

Đại Tỷ chất vấn.

- Thế giao?

Phi có chút nghi hoặc nhìn Diệp Lăng, sao nàng không biết Diệp gia từng có thế giao với Cáp Đức gia, họ hình như một chút quan hệ cũng không có.

- Đây là một hiểu lầm! việc ta đến sống ở nhà nàng ấy rất đơn giản, bởi vì nàng ấy biết thân phận của ta, không cảm thấy ta đang lợi dụng.

Diệp Lăng nói.

- Nói vậy, Cáp Đức gia cảm thấy người lợi dụng họ?

Phi có chút hiểu kì hỏi.

- Đây cũng là một sự hiểu lầm, ta giúp người ta mang nửa miếng ngọc bội đến trả cho Mễ Căn, nửa miếng ngọc bội đó là hôn ước, chỉ cần mang nửa miếng ngọc bội đó đến, là có thể cưới được một trong số họ, Ngải Tỷ ("Đại Tỷ" ai đó giải thích nói) và Hề Nhi tiểu thư đều được.

Diệp Lăng nói.

- Nhưng, ta cự tuyệt, còn có thể đổi thành ba điều kiện, ta vẫn cự tuyệt.

- Ta hiểu! Họ nhất định sợ người dùng ngọc bội uy hiếp họ, kết quả người cái gì cũng không cần! Ha ha, họ đúng là ngốc. Bao nhiêu người tranh nhau gả cho người, vậy mà họ lại sợ người có mưu đồ gì... ha ha, cho dù cho người cả Cáp Đức gia tộc, người cũng không cần...

Phi mặc dù chỉ nghe một chút, nhưng nàng đã đoán ra đại khái câu chuyện, biết thái độ của Cáp Đức gia tộc, nàng cảm thấy rất buồn cười.

- Phí lời, đương nhiên không cần, ta còn chưa tiêu hết tiền của mình đây này!

Diệp Lăng lắc đầu.

- Hẳn rốt cục là ai?

Tam công chúa nghe đến đây, đã biết thân phận Diệp Lăng không đơn giản, Phi không bao giờ nói đùa, những gì nàng nói đều là sự thật.

Nếu như đó là sự thật, vậy thân phận Diệp Lăng phải rất khủng bố, Cáp Đức gia là một trong những gia tộc lớn nhất đế quốc, một gia tộc như vậy mà hẳn cũng chẳng cần.

- Ta chính là Diệp Lăng.

Diệp Lăng có chút kì quái nhìn Tam công chúa, cảm thấy Tam công chúa hỏi vậy rất ngốc.

- Phi, người nói xem, hẳn là ai?

- Hẳn chính là Diệp Lăng.

Ai mà không biết điều này, cần các người phải nói sao.

- Phi, ý của Tam công chúa là, Diệp Lăng là người thế nào, thân phận ra sao, đương nhiên, nếu như không tiện nói thì không cần phải nói!!

Lúc này, Hồ Mi mới lên tiếng, hình như nàng cũng rất muốn biết thân phận Diệp Lăng.

- Không phải ta nói, Diệp Lăng chính là thân phận của hẳn sao, hẳn chỉ cần dùng cái tên này là được.

Phi thản nhiên nói, ngược khí hình như có chút kính trọng.

Ngữ khí của Phi khiến mọi người có chút không hiểu.

Cái tên Diệp Lăng có thể thay thế thân phận sao?

Lúc này, trong não hải mọi người đột nhiên xuất hiện một cái tên, một nhân vật.

- Không lẽ, hẳn chính là Diệp gia thập tam thiếu trong truyền thuyết, phá gia chi tử siêu cấp, luyện kim thiên tài...Ta biết, chẳng trách Hải Na lại bị đuổi khỏi Thánh Thành...

Tam công chúa lẩm bẩm nói.

Lúc này, những ánh mắt nhìn Diệp Lăng đã bắt đầu thay đổi, họ không ngờ Diệp Lăng trước mắt lại là Diệp Lăng trong truyền thuyết.

- Cái gì? Các người nói xong chưa, Tiểu Phi, đi mau lên, các người muốn đến ăn chực thật đấy à?

Diệp Lăng chẳng quan tâm đến những ánh mắt đó, chỉ thuận miệng nói.

Lúc này, đã có một số người muốn rút lui, họ đã biết được thân phận thật của Diệp Lăng, không còn mục đích gì để lưu lại nữa.

Nhưng lúc này, Đại Tỷ - người vô tâm nhất đã thẳng thắn nói:

- Ừm! Ta muốn đi, ta cũng đói!

- Dù sao cũng không có việc gì, ta đương nhiên cũng phải đi.

Tam công chúa và Hề nhi cũng nói, bây giờ họ không phải làm gì nữa.

Cứ như vậy, Diệp Lăng mang theo một cảnh tượng mỹ lệ, đi đến Vân Cảnh gia tộc!

Cái gì gọi là cảnh tượng mỹ lệ? Đừng quên, các thiếu nữ kia còn mặc váy cô dâu, họ chưa kịp thay y phục.

Ai không biết chuyện nhất định sẽ nói:

- Hừ, tên tiểu tử kia là ai vậy, sao lại có bằng ấy cô dâu...

- Tiểu thư, người về rồi... họ là...

Hộ vệ của Vân Cảnh gia tộc nhìn thấy cảnh tượng tuyệt mỹ ấy, có chút ngơ ngẩn, nhưng may mà người dẫn đầu là đại tiểu thư nhà họ, nên họ lập tức hồi lại thần.

Lúc hỏi câu này, điều khiến họ hiểu kì không phải các cô dâu, họ biết hôm nay có hoạt động cướp cô dâu, điều khiến họ hiểu kì là, Diệp Lăng bên cạnh Tiểu Phi.

Đại tiểu thư lại đưa nam sinh về nhà, đúng là quá kì lạ, hơn nữa nam sinh này còn đứng gần tiểu thư lại càng thần kì hơn.

Phải thông báo ngay cho lão gia và phu nhân...

Chính vì có đám hộ vệ lắng chuyện này mà bọn Diệp Lăng còn chưa bắt đầu ăn cơm, trưởng bối Vân Cảnh gia tộc đã đến, không chỉ lão gia phu nhân, đến thái lão gia thái phu nhân cũng đến.

- Tiểu Phi, con mang bạn về à, chiêu đãi cho tốt nhé.

Phi mẫu nhìn thấy Diệp Lăng ngồi cạnh Tiểu Phi, nhãn thần bắt đầu có chút khác lạ.

Ở Vân Cảnh gia, chuyện hôn nhân của Tiểu Phi đã trở thành vấn đề khiến tất cả mọi người đều phải đau đầu, bởi vì căn bệnh đó, Tiểu Phi không thể tiếp cận bất cứ nam nhân nào, đừng nói chuyện yêu đương.

Bây giờ, họ phát hiện, có nam sinh có thể lại gần Tiểu Phi, mà Tiểu Phi không hề kháng cự, tình huống này bảo họ không mừng sao được, ánh mắt nhìn Diệp Lăng đương nhiên phải khác.

- Xem ra, có người sắp bị đặt câu hỏi.

Tam công chúa thì thầm với người bên cạnh.

- Ai?

Đại Tỷ mơ hồ hỏi.

- Thì Diệp Lăng đó, hẳn sẽ không thoát khỏi ả mẹ vợ chọn con rể này đâu.

Tam công chúa cười nói.

- Mẹ vợ chọn con rể? Là ý gì?

- Người không phát hiện ra, Phi có chút kì lạ sao? Vừa rồi hình như Phi có tiếp xúc với Diệp Lăng, lúc hai người nói chuyện, tay cũng chạm vào nhau, mà chẳng thấy Phi có phản ứng gì?

Tam công chúa hỏi.

- Không có phản ứng, không có phản ứng gì, đâu có phải cố ý.

Đại Tỷ nói.

- Người đứng là phản ứng chậm chạp, đừng quên, Phi là ai, nàng ấy luôn kháng cự nam nhân, không muốn họ đụng vào người, đến lại gần cũng không được, vậy mà đối với Diệp Lăng lại hoàn toàn không có hiện tượng đó, chứng tỏ điều gì?

- Chứng tỏ, Diệp Lăng là một ngoại lệ!

- Còn gì nữa?

- Diệp Lăng có thể thành đôi với Phi!

- Không sai, chính là như vậy, cho dù Phi và Diệp Lăng không có quan hệ gì, chỉ cần Diệp Lăng là một ngoại lệ, họ sẽ biến Diệp Lăng thành con rể của mình!!

Tam công chúa nói.

- Không phải chứ! Diệp Lăng không phải có vị hôn thê rồi sao.

- Không lẽ không thể thêm một? Còn nữa, chỉ là vị hôn thê mà thôi, cũng không đại diện cái gì.

...

- Diệp Lăng công tử, nhà công tử có những ai, thành gia thất hay chưa?

Sau khi biết tên Diệp Lăng, Phi mẫu trực tiếp hỏi.

- Mẹ, mẹ hỏi cái này làm gì!

Phi đỏ mặt, nàng biết bố mẹ nàng tại sao lại đến đây.

- Đừng làm phiền ta với Diệp Lăng công tử nói chuyện.

Diệp Lăng nhìn ánh mắt chờ đợi của Phi mẫu, nói:

- Nhà ta à, có bố mẹ, ông bà, một đại ca, hai tỷ tỷ, và rất nhiều đường huynh đệ đường tỷ muội, một biểu tỷ, gia thất thì ta có một vị hôn thê, còn...

Còn cái gì?

Các thiếu nữ đều rất hiếu kì và có chút căng thẳng, họ hình như rất muốn biết những chuyện liên quan đến Diệp Lăng, bao gồm cả Phi.

- Còn có một nữ nô, một thím chuyên nấu cơm... nếu như tính cả cô em vợ biến thái, mà thôi, tốt nhất không tính, hết rồi, chỉ có vậy thôi.

- Nghe ra có vẻ khác phức tạp, chắc gia tộc của công tử cũng không nhỏ, là gia tộc nào?

Phi mẫu hình như nghĩ ra một số chuyện, liền hỏi.

- Diệp Lăng gia!

Diệp Lăng trực tiếp trả lời, câu hỏi này hình như không cần giải đáp, hẳn họ Diệp Lăng, đương nhiên là Diệp Lăng gia rồi.

- Diệp Lăng gia? Công tử xếp thứ mấy?

- Mười ba!

Diệp Lăng gia thập tam thiếu, lại tên Diệp Lăng, hình như chỉ có một, không ngờ con gái của mình lại có quan hệ với hắn, sao trước đây mình không biết nhỉ.

- Thì ra là thập tam thiếu, tại sao trước đây không nghe tiểu nữ nói qua về công tử, hai người quen nhau thế nào?

Phi mẫu có chút cung kính hành lễ, bây giờ bà đã biết, thiếu niên trước mặt có một thân phận vô cùng đặc biệt.

Ông và bà hình vẫn chưa bị ảnh hưởng, chỉ nhìn Diệp Lăng và Phi, họ cảm thấy hai người rất xứng đôi, rất thích hợp!

Đương nhiên, lúc này, những người khác rất muốn biết, hai người họ rốt cục quen nhau thế nào, các thiếu nữ bây giờ đều vênh hết tai.

- Tại sao quen nhau á, vậy thì phải kể từ ngày bé...

Ngày bé? Phi từ nhỏ đã quen hắn sao? Không thể nào, Phi lúc nào chẳng ở trong Ngải La chi thành, chưa bao giờ rời đi, còn hắn thì ở trong Tường Không hoàng thành, hai người cách nhau mấy vạn dặm, sao có thể gặp nhau được.

- Lúc đó, ta làm đổ nước hoa quả lên mặt và người nàng ấy, nàng ấy nổi giận với ta, thế là quen nhau. May mà không nói chuyện liếm mặt, nếu không xấu hổ chết mất!!

- A, nhớ ra rồi, trước đây nghe mọi người kể rằng, có người làm đổ nước hoa quả lên mặt Phi, sau đó còn liếm mặt nó, không lẽ người đó chính là công tử?

Phi gần như đã quên, chuyện của mình cả Thánh Thành đều biết.

- Đúng vậy, nàng ấy bảo ta liếm sạch nước quả trên mặt, nên ta liếm...

- Im miệng! Chuyện đó người có thể bỏ qua, tốt hơn là để ta nói, bọn ta chỉ gặp nhau có mấy lần, một lần ở Trường Không hoàng thành, một lần ở Á Lịch Sơn, một lần ở Thành Thành, lần đó là lần thứ năm bọn ta gặp mặt, kì thực cũng chưa phải thân lắm.

Phi lập tức tiếp lời tự mình kể lại, nếu không, nàng sợ Diệp Lăng lại nói những điều không nên nói.

- Ủm, không phải thân lắm!

Diệp Lăng gật đầu phụ họa.

Ai tin các người!!

Tất cả các thiếu nữ đều tỏ thái độ ta không tin! Điều dùng ánh mắt mập mờ nhìn Diệp Lăng và Phi!

Có thể vì lý do này, những thiếu nữ ban đầu còn mơ tưởng đến Diệp Lăng, không mơ tưởng nữa, họ cảm thấy Diệp Lăng và Phi mới là một cặp.

Phi xuất hiện, chặt đứt cơ hội của tất cả các thiếu nữ, tiêu diệt nó từ trong trứng nước.

Đối với những thiếu nữ đó mà nói, đây có thể là một chuyện tốt, dù sao Diệp Lăng ở đây chỉ là một vị khách qua đường, sau khi rời đi, hẳn có thể không bao giờ quay lại.

Và họ sẽ không còn cơ hội gặp lại hắn nữa!

- Vậy lão tiên sinh, ngài có phải đang bị bệnh không?

Diệp Lăng nhìn ông nội Phi, đột nhiên hỏi.

Câu hỏi này khiến mọi người có chút vã mồ hôi, nếu như không phải biết Diệp Lăng là người thế nào, sớm đã cho hắn một cái tát.

Chỉ là, Phi mặc dù biết, nhưng những người khác không biết, cho nên, Phi ba Phi mẩu mặt cũng bắt đầu biến sắc, biến thành có chút đen, chút ấn tượng không xấu về Diệp Lăng bây giờ đã khác.

- Diệp Lăng người có thể trị được bệnh của ông nội ta sao

643. Chương 649: Xem Muội Muội Nàng Ấy (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 649: Xem muội muội nàng ấy (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Được, được...

Lão thái gia có chút ngơ ngác nói, ngượng ngùng gãi tay.

Một lúc sau, Diệp Lăng lại nói:

- Mời lè lưỡi ra.

Lão thái gia mặc dù không hiểu Diệp Lăng đang làm gì, nhưng danh hiệu thần y mơ hồ khiến ông không thể không nghe lời, không còn do dự như trước nữa.

- Vấn đề nhỏ, châm cứu và uống ít thuốc là được!

Diệp Lăng cuối cùng đưa ra kết luận, hình như rất là đơn giản, ngoài sức tưởng tượng của người nhà Vân Cảnh.

- Diệp Lăng, người nói vấn đề nhỏ? Chuyện này khiến ông nội ta buồn phiền bấy lâu nay, người không khám nhằm chứ?

Phi có chút lo lắng hỏi, bệnh của ông nội nàng, đã quấy nhiễu họ rất lâu, tìm bao nhiêu danh y đều không chữa khỏi.

Diệp Lăng thần nhiên nói:

- Với người biết trị, đây là chỉ là một vấn đề nhỏ, với người không biết trị, vĩnh viễn không thể trị khỏi! Kì thực, vấn đề này, nàng đến Thánh Thành tìm người của Mơ Hồ Đường là được, mấy lão đầu đó y thuật cũng không tệ, có thể trị được.

- Với người biết trị chỉ là vấn đề nhỏ, nói đúng lắm! Y thuật, chủ yếu là có nhìn ra nguyên nhân căn bệnh hay không, nếu như nhìn ra được thì rất đơn giản.

Trong các thiếu nữ, có người đột nhiên nói.

- Y thuật?

Diệp Lăng nhìn thiếu nữ đó, là một thiếu nữ rất dịu dàng, hình như nằm trong số tứ đại mỹ nhân cùng với Hề Nhi.

- Ừm, nhưng ta không giỏi y thuật, khó đăng đại nhâ chi đường!

Thiếu nữ khiêm tốn nói.

- Nàng đừng khiêm tốn, ai mà không biết nàng là một tiểu nữ y thần, không biết bao nhiêu người nhờ nàng cứu chữa.

Một thiếu nữ cười nói.

- Nhưng, ta không nhìn ra vị lão tiên sinh này có bệnh, so với Diệp công tử, ta vẫn còn thua xa.

Thiếu nữ lắc đầu nói.

- Nếu như nàng muốn học y, ta có thể giới thiệu nàng đến Mơ Hồ Đường, báo tên của ta, có người sẽ giúp nàng.

Diệp Lăng cười nói, hần giới thiệu thêm một thần y cao minh, như vậy chỉ càng khiến người bệnh có thêm hi vọng.

- Thật sao? Ta sớm đã muốn được như vậy, có điều họ không dễ nhận người.

Thiếu nữ hai mắt phát sáng, nàng biết muốn theo Diệp Lăng học y là điều không thể, vào Mơ Hồ Đường mới là thực tế nhất, hơn nữa, cũng có lợi cho nàng.

- Ha ha, nàng nói ta giới thiệu, họ có lẽ sẽ nhận nàng.

Diệp Lăng cười cười.

- Chỉ nói tên thôi sao? Nếu họ hoài nghi ta mạo danh...

Thiếu nữ yếu ớt hỏi.

- Không sao, họ sẽ hỏi Hiên Viên Băng, ta sẽ nói với Hiên Viên Băng!

Diệp Lăng cười nói,

- Được rồi, lão tiên sinh, tìm một nơi sạch sẽ, ta sẽ châm cứu cho người! Các nàng ăn xong thì về đi, thay xong y phục hãy quay lại...

Lúc này, các thiếu nữ tưởng Diệp Lăng tốt bụng, lo họ mặc đẹp bị người ta quấy rối, họ đang định nói không sao, đây là địa bàn của họ, không ai dám làm cản.

Nhưng đúng lúc này, một câu nói của Diệp Lăng khiến họ thu vội lại lời cảm ơn, trợn mắt lườm hằn.

- Đêm hôm, mặc váy trắng, lại còn xoa tóc, chẳng khác gì quỷ, muốn dọa chết người ta à!! Đi với nhau cả một đám, khẳng định dọa được không ít...

-...

...

Diệp Lăng và người của Vân Cảnh gia tộc đến một viên tử, đây có lẽ là chỗ ở của lão thái gia, có thể coi là một nơi tương đối yên tĩnh, rất hợp để trị liệu.

Dưới con mắt chuyên chú của bọn Phi, Diệp Lăng châm cứu một lúc, sau đó dùng một Luyện kim trận nhỏ, thế là kết thúc, cuối cùng kê đơn thuốc, bao họ cách làm, lượng dùng.

Cả quá trình không hết một tiếng, khiến bọn Phi hoài nghi Diệp Lăng có làm được thật hay không, nhưng sự thực chứng minh cái tên Mơ hồ thần y của Diệp Lăng không là danh bất hư truyền!!

Lão thái gia nhanh chóng phát hiện cơ thể mình dễ chịu hơn, thay đổi rất nhiều so với trước kia!

Lúc này, người nhà Phi bắt đầu cảm kích Diệp Lăng gì đó, nhưng Diệp Lăng đều cự tuyệt, khách sáo quá, Diệp Lăng không thích.

Qyan trọng nhất là Phi lại biến thành một cô gái ngoan ngoãn, nhìn Diệp Lăng, mặt đầy vẻ cảm kích...

- Nàng, nàng đừng như vậy, đừng có suy nghĩ sẽ lấy thân báo đáp, ta không cần!!

Diệp Lăng lập tức tránh xa Phi, càng xa càng tốt.

-...

- Đi chết đi!

Phi sau một hồi trầm mặc, một tay phát ra một chiêu Lưu vân trảm, nàng sớm đã có thể dùng thủ đao phát ra Lưu vân trảm, cho nên, cho dù không có kiếm bên mình, nàng cũng không gặp nguy hiểm.

Diệp Lăng tránh được chiêu Lưu vân trảm đó, nhìn hoả quang của Lưu vân trảm đánh vỡ bức tường sau lưng, hằn chỉ vỗ vỗ ngực, cảm thán mình thật may mắn.

- Hứ, nguy hiểm quá, nàng muốn ta chết thật sao?

- Ừm, cho người chết đi!!

-...

Mặc dù Phi làm vậy rất nguy hiểm, nhưng hình như thế này Diệp Lăng mới quen!

- Tiểu Phi, không được vô lễ, công tử là ân nhân của ông nội.

- Là hần ép con!

Phi hần học nhìn Diệp Lăng, mặt đầy vẻ u oán.

- Ta đâu có ép nàng, chỉ là không muốn nàng!

Diệp Lăng có chút ngơ ngác nói.

- Người còn nói! Ta chỗ nào không xứng với người, bốn tiểu thư muốn lấy thân báo đáp là vinh hạnh cho người!!

Phi giận dữ nhìn Diệp Lăng.

Lúc này, Diệp Lăng đã hoàn toàn bỏ qua Phi, đột ngột thay đổi chủ đề:

- Trăng hôm nay tròn và sáng quá, Tiểu Phi, sắp xếp cho ta một chỗ ở tốt, ta muốn ngủ.

-...

Phi bị sự thay đổi này làm cho có chút không quen, nhưng cũng trả lời rất nhanh.

- Chỗ ở người chính là bên cạnh ta, ở đây chỉ có viện tử ta là tốt nhất.

Câu nói này khiến người nhà Phi cảm thấy sự tình có chút hấp dẫn, Phi sắp xếp viện tử bên cạnh mình cho Diệp Lăng, xem ra nàng không hề kháng cự hẳn, hơn nữa còn có chút thân mật.

- Vậy mau đưa ta đi!

Diệp Lăng thúc giục.

- Biết rồi, đi theo ta, đừng để bị lạc!

Phi bực bội nói.

-...

Diệp Lăng định phản bác, nhưng hẳn cảm thấy mình không có tư cách đó.

- Diệp Lăng, tại sao lần này ngươi không mất phương hướng, còn cứu được tất cả các cô dâu? Tỷ tỷ của ngươi không phải nói ngươi là một tên mù đường sao?

Phi cố ý đụng vào nỗi đau của Diệp Lăng.

- Ta... ta ghi nhớ lại cả bản đồ, mặc dù ta là một tên mù đường, nhưng khả năng phán đoán cũng ổn.

- Thì ra là vậy...

-...

- Tại sao các nàng còn ở đây?

Diệp Lăng và Phi đang đi, thì gặp phải mấy thiếu nữ, Tam công chúa, Đại Tỷ, Hề Nhi, còn cả nhân vật đáng ghét Hải Na công chúa, cùng Hồ Mi xinh đẹp.

- Diệp Lăng, ta muốn nhờ ngươi xem giúp cho một người, tốt nhất là bây giờ.

Tam công chúa nhìn Diệp Lăng, ánh mắt cho chút khẩn cầu, lúc này, Hải Na công chúa cũng đang nhìn Diệp Lăng chờ đợi.

644. Chương 650: Xem Muội Muội Nàng Ấy (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 650: Xem muội muội nàng ấy (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Bây giờ? Xem muội muội nàng ấy!

Diệp Lăng có chút không vui, hẳn đã vất vả cả ngày, chỉ muốn được nghỉ ngơi sớm.

- Đúng, là xem cho muội muội ta!

Tam công chúa gật đầu nói.

Diệp Lăng trầm mặc, hẳn nói câu này không phải là có ý đó, ai ngờ lại trùng hợp như vậy...

- Bỏ đi, để ta xem, ngày mai ta cũng đi rồi, tin rằng cũng chẳng còn cơ hội.

Diệp cuối cùng vẫn quyết định đi, dù sao lương y như phụ mẫu, hẳn không muốn vì mình muốn nghỉ ngơi mà bỏ qua việc chẩn trị cho một người bệnh.

Công chúa muội muội có bệnh, đến tận nơi cầu cứu hẳn, khẳng định không phải bệnh thường!

- Ngày mai người định đi? Ngộ nhờ bệnh của muội muội ta cần thời gian thì sao?

Tam công chúa có chút lo lắng nói.

- Không có bệnh gì cần ta trị liệu dài ngày, cùng lắm là để lại vài thứ điều dưỡng, trừ phi tiểu muội nàng không may gặp phải trường hợp đặc thù.

Diệp hờ hững nói.

- Có lẽ, không đặc thù...

Tam công chúa vã mồ hôi, nàng cũng chỉ biết cầu nguyện, nếu không, có nghĩa bệnh của tiểu muội nàng rất khó chữa, vậy thì nàng sẽ rất đau khổ.

- Người không thể ở lại vài ngày sao, tại sao phải đi đúng vào ngày mai?

Hải Na công chúa khó chịu nói.

- Ta vốn dĩ không nên đến đây, ta còn việc phải làm.

Diệp vẫn hờ hững trả lời.

- Người muốn đi Chu Tước đế quốc sao?

Tam công chúa nghĩ đến một khả năng, theo tin đồn, bà ngoại Diệp trung tuần tháng mười tổ chức thọ yến, mời cả Diệp Thành, đương nhiên cũng bao gồm Diệp Lăng.

- Ủm! Mẹ ta gọi ta về ăn cơm.

Diệp thuận miệng trả lời, đối với hẳn mà nói, thọ yến không phải ăn cơm sao, chẳng có gì khác biệt.

- Vậy thì phải đi rồi, chúng ta không thể để lỡ việc của người.

Tam công chúa nói, không phải nàng không muốn giữ Diệp Lăng lại, chỉ là ở giữa liên quan đến quá nhiều vấn đề, cho dù tính mạng của tiểu muội Tam công chúa gặp nguy hiểm thì cũng phải suy nghĩ.

Bản thân Diệp đã là một người không nên đụng vào, không thể thao túng suy nghĩ của hẳn, lần này hẳn phải đi bái thọ, mặc dù Chu Tước đế quốc không nói, nhưng ai cũng biết mục tiêu lần này là vì Diệp gia, Diệp nếu như bị mình giữ lại, vậy Chu Tước đế quốc nhất định thay đổi thái độ với Ngải La đế quốc.

Có nghĩa sự tình sẽ thăng cấp lên tầm quốc gia, cho nên, nàng không được phép cầu xin quá nhiều.

- Đi, đi gặp tiểu muội của công chúa.

Diệp nói.

- Ủm, mời đi theo ta, bên ngoài đã chuẩn bị sẵn xe ngựa, Phi, nàng cũng đi cùng chứ?

Tam công chúa nhìn mối quan hệ thân mật giữa Phi và Diệp, nếu Diệp muốn đi, thì Phi cũng có thể đi.

- Ủm, ta cũng đi xem sao!

Phi gật gật đầu.

- Nàng đi làm gì, đồ theo đuôi!

Diệp trực tiếp nói.

- Người nói cái gì?

Phi lại định ra tay.

- Ta chẳng nói gì cả, hôm nay trăng sáng quá, Tam công chúa điện hạ, chúng ta đi thôi, đừng lãng phí thời khác mỹ lệ này.

Diệp lại một lần nữa thay đổi chủ đề.

- Được... được, đi...

Tam công chúa có chút cổ quái nhìn Diệp và Phi, có chút không hiểu mối quan hệ giữa hai người.

Cứ như vậy, bọn Diệp xuất phát tiến vào Hoàng cung...

Trong Hoàng cung, bọn Diệp không biết, có người đang bắt đầu thảo luận về hấn!

- Đúng là thú vị, mấy ngàn người mà để một người lật bàn.

Ngải La Hoàng đế sau khi nhận được thông tin hoạt động, cũng giống như mọi người, tỏ ra rất ngạc nhiên, cảm thấy sự tình có chút khó tin.

Trước đó, ai cũng nghĩ, hoạt động lần này đội đỏ thắng, với tình hình lúc đó, không ai nghĩ đội xanh sẽ thắng khi chỉ còn một người.

- Đúng là rất khó tưởng tượng, Đại hoàng tử bọn họ đều ở bên đội xanh, phải là thắng chắc chín mươi phần trăm mới đúng, ai ngờ lại bị một người đánh bại!

Một đại thần nói.

Vốn dĩ, họ cảm thấy Đại hoàng tử ở đội đỏ, cho dù đội xanh còn đủ người cũng rất khó thua, ai ngờ đối phương chỉ còn lại một người mà vẫn bị lật bàn.

- Có nhìn ra thân phận của Diệp không, hấn dùng kiếm thuật gì?

Ngải La Hoàng đế hỏi, căn cứ vào tin tức nhận được, thân phận và kiếm thuật của Diệp Lăng đều không đơn giản, chuyện này hấn cảm thấy cần phải làm rõ.

Chỉ là, trước mắt, vẫn chưa có người cho hấn đáp án.

- Vẫn chưa biết! Nếu như nói thân phận, thần đang hoài nghi là một người, nhưng, hình như hấn là một Luyện kim thuật sĩ, chưa từng nghe nói kiếm thuật của hấn cũng cao minh, có lẽ không phải.

Đại thần bên cạnh trả lời.

- Người nói là Diệp Lăng đó, ừm, ta cũng từng hoài nghi, chỉ là nhìn không giống lắm, có lẽ chỉ là trùng họ trùng tên, dù sao cái tên Diệp Lăng cũng rất phổ thông.

Ngải La hoàng đế gật gật đầu, tán thành nói.

- Bất luận hấn là ai, người như vậy, thần nghĩ phải lôi kéo bằng được.

Một đại thần khác trả lời.

- Ta đã ngầm cho người theo dõi hấn, hình như hấn đi Vân Cảnh gia, hấn có quan hệ thân thiết với Vân Cảnh đại tiểu thư Phi, chính vì nguyên nhân này, kết quả mới nằm ngoài tầm dự liệu.

Ngải La hoàng đế cười nói.

Bây giờ ai cũng biết, vương bài cuối cùng của đội đỏ là Phi đã tự động đi theo Diệp Lăng, không chút phản kháng, khiến đội đỏ mất đi hi vọng cuối cùng.

- Nếu như Vân Cảnh gia đại tiểu thư đó có thể lôi kéo được Diệp, vậy thì tốt quá, nếu không chúng ta phải nghĩ cách khác!

Một đại thần có chút ghen tị nói, hấn hình như có mâu thuẫn với Vân Cảnh gia, nhìn Vân Cảnh gia có thể vì việc này mà lập công, trong lòng có chút không vui.

Đồng thời, hắn cũng thầm nghĩ: Không chỉ nhà người mới có con gái, lão tử cũng có, con gái lão tử còn rất xinh đẹp.

- Vân Cảnh nha đầu hình như cũng là một cao thủ kiếm thuật, nàng ta đã đem kiếm pháp gia truyền luyện đến trình độ đăng phong tạo cực, có lẽ chính vì nguyên nhân này, nên mới quen biết Diệp Lăng, liệu giữa họ có cùng một vị thầy giáo hay không?

Có người hoài nghi nói.

Kiểm thuật của Diệp quá kì diệu, kiếm thuật của Phi cũng cao đến khó tin, như vậy càng khiến người ta không khỏi hoài nghi, hai người có chung một người thầy kiếm thuật, nếu như tồn tại một người thầy như vậy, vậy thì nhất định phải gặp, người đó thậm chí còn quan trọng hơn hai nhân vật kia.

Chỉ là, họ không biết, hai người Diệp căn bản không phải vì kiếm thuật mà quen nhau, Diệp sở dĩ dùng kiếm, chỉ là thuận thể mà thôi, nếu như trước đó bảo hắn dùng đao pháp, hắn cũng có thể là một cao thủ dùng đao.

- Báo...

- Nói!

Một cuộc hội thoại quen thuộc, cũng không biết một ngày phát sinh bao nhiêu cuộc hội thoại như vậy, mỗi hoàng đế đều phải đối diện với tình huống này, đối diện với việc thông tin truyền đến bất cứ lúc nào, có tốt, có xấu, có đơn giản, có hóc búa...

- Tam công chúa, Hải Na công chúa, họ đưa Diệp vào cung!

- Cái gì?! Họ đến làm gì? Lúc này không phải còn ở trong Vân Cảnh gia sao?

Ngải La hoàng đế ngạc nhiên, không lẽ Tam công chúa lôi kéo được Diệp?

645. Chương 651: Xem Muội Muội Nàng Ấy (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 651: Xem muội muội nàng ấy (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Không biết! Chỉ biết, Tam công chúa điện hạ đưa bọn Diệp vào cung điện của Tiểu công chúa.

-?? Cung điện của Tiểu công chúa? Chúng định làm gì?

Ngải La hoàng đế không hiểu, trong ấn tượng của hắn, Tiểu công chúa đế quốc rất ít khi được người ta nhắc đến, tựa hồ không tồn tại trên thế giới này.

Tiểu công chúa như vậy, sao chúng lại đến chỗ nó?

- Không biết! Hoàng thượng, người có muốn qua xem không?

- Được! Để ta đi xem sao, vừa hay được gặp tiểu tử thần kì mà chúng ta đáng bàn luận, các người về nghỉ ngơi đi, có chuyện gì ngày mai nói tiếp.

Ngải La hoàng đế đứng dậy, sau khi cho các đại thần lui, hắn cũng khởi giá đi về phía cung điện của Tiểu công chúa.

Các đại thần cũng rất biết điều, biết mình không thể can dự, những chuyện liên quan đến Tiểu công chúa, ở Hoàng cung này, thậm chí cả Ngải La đế quốc, đều là một điều cấm kị.

Không chỉ rất ít người gặp qua Tiểu công chúa, đến bàn luận còn không được bàn luận!!

- Hoàng thượng giá đáo!

- Hoàng thượng!

- Phụ hoàng!

Rất nhanh, Ngải La hoàng đế có mặt ở cung điện của Tiểu công chúa, nhìn thấy các thiếu nữ đều đang đứng bên ngoài, người quan trọng nhất là Diệp thì không thấy đâu, mặc dù chưa từng gặp qua Diệp, nhưng Ngải La hoàng đế biết Diệp là một nam nhân, tuyệt đối không phải mấy thiếu nữ trước mặt.

- Miễn lễ! Sao các con lại ở đây, không phải nói các con đưa thiếu nữ tên Diệp đến sao.

Ngải La hoàng đế nhìn Tam công chúa hỏi.

- Hắn đang ở bên trong!

Tam công chúa trả lời.

- Một mình hắn?

Ngải La hoàng đế hỏi, mặt có chút sầm xuống.

- Ừm!

Tam công chúa gật gật đầu.

- Con để hắn một mình gặp muội muội con?

Ngải La hoàng đế trầm giọng chất vấn, tất cả mọi người đều nghe ra hắn đang không vui.

Tam công chúa đương nhiên biết phụ thân của mình không vui, nàng cũng biết phụ thân của mình đang nghĩ gì, về phần tiểu muội, mọi người đều rất yêu thương nàng, không bao giờ để nàng bị chịu tổn thương, để một người là đơn được tiếp xúc, đổi thành nàng, nàng cũng sẽ không vui.

Tam công chúa lập tức giải thích nói:

- Phụ thân, hắn đang ở trong khám bệnh cho tiểu muội, cha cũng biết tiểu muội không thích có nhiều người bên cạnh, lúc này con cũng muốn ở bên cạnh tiểu muội, nhưng tiểu muội hình như không thích nên đuổi con ra ngoài.

Đuổi ra ngoài, sao lại có thể như vậy được, nó không đuổi Diệp ra, sao lại đuổi tỷ tỷ của mình ra, nghe chẳng thông tí nào.

Đợi chút, lúc này con gái mình nói đang làm gì? Hắn đang khám bệnh?

- Con nói cái gì? Con nói Diệp Lăng đó đang ở bên trong khám bệnh cho tiểu muội con? Hắn là bác sĩ sao? Hắn làm được không?

Ngải La hoàng đế lập tức hỏi.

Nếu như đổi thành người khác, Ngải La hoàng đế sẽ mắng họ hồ đồ, sao có thể tùy tiện đưa người đến khám bệnh cho Tiểu công chúa, rõ ràng biết căn bệnh này người thường không thể chữa được mà.

Nhưng, trước mắt hắn là con gái thứ ba, hắn hiểu rất rõ nàng, mặc dù nhìn thì có vẻ ham chơi, giống như chẳng quan tâm đến chuyện gì, nhưng lúc hành sự tuyệt đối không hàm hồ, thậm chí còn mạnh hơn tất cả mọi người.

Kì thực, Ngải La hoàng đế sở dĩ đến lúc này vẫn chưa quyết định ai là người thừa kế, chính vì do dự giữa Tam công chúa và Đại hoàng tử, cả hai người hắn đều cảm thấy có ưu thế riêng.

Cho nên, nếu Tam công chúa đã kéo người đến chữa bệnh cho Tiểu công chúa, nhất định phải có lý do của nàng.

- Hắn là bác sĩ, còn là thiên hạ đệ nhất thần y trong truyền thuyết!

Tam công chúa gật đầu, cười cười, chỉ là nụ cười có chút miễn cưỡng, bởi vì nàng vẫn đang lo lắng cho tình hình chẩn trị của Diệp Lăng, không biết hắn có chữa được cho Tiểu công chúa hay không.

- Thiên hạ đệ nhất thần y? Không phải là thần y mơ hồ của Thánh Thành sao, nghe nói hắn rất thần bí, bây giờ vẫn chưa ai biết hắn đang ở đâu? Sao hắn lại đến đây, sao con lại biết là hắn?

Lúc này, các câu hỏi của Ngải La hoàng đế càng nhiều hơn.

- Cái này phải cảm ơn Phi, ở đây chỉ có nàng ấy biết Diệp là thần y mơ hồ, là nàng ấy nói cho chúng con.

Tam công chúa nhìn Phi, còn Phi chỉ gật gật đầu, tỏ ý không cần khách khí.

Ngải La hoàng đế trầm mặc một lúc, sau đó quạt sang hỏi Phi:

- Phi, người rất thân với Diệp?

- Không thân!

Phi lắc lắc đầu, những lời này là thật, nhưng ở đây chẳng có ai tin.

Là tình huống gì, Ngải La hoàng đế không hiểu.

- Được rồi, là không thân, nhưng chí ít cũng thân hơn chúng ta!

Tam công chúa mỉm cười ý nhị.

- Ồ, đúng là như vậy!

Ngải La hoàng đế nhìn ra ý tứ của Tam công chúa, cũng hiểu lắm luôn giữa Phi và Diệp có chút mập mờ, chỉ là hai người không chịu thừa nhận mà thôi.

- Người có cách nào thuyết phục Diệp để hắn ở lại hiệu lực cho đế quốc ta chúng ta không?

Với câu hỏi này, Phi vẫn chưa kịp nói mình không thể, Tam công chúa đã tiên phong:

- Phụ thân, cha đừng nên có suy nghĩ này, chúng ta chỉ cần duy trì một mối quan hệ tốt đẹp là được, hắn không phải người chúng ta có thể lôi kéo!!

- Không phải là người chúng ta có thể lôi kéo? Vậy thì ai?

Ngải La hoàng đế có chút không vui. Họ là một trong tam đại đế quốc, là những nhân vật đỉnh phong của đại lục.

Tam công chúa lắc lắc đầu, nói:

- Ai cũng không thể! Có một loại người, chẳng ai có thể lôi kéo được hắn, với loại người đó, chỉ cần duy trì một mối quan hệ tốt là được, hoặc không sẽ trở thành kẻ thù.

- Sao lại nói vậy?

Ngải La hoàng đế cảm thấy bên trong ắt có nội tình, đương nhiên, ai cũng có thể nhận ra điều đó.

- Phụ thân, hắn chính là Diệp Lăng - người mà vị nữ hoàng ở Tường Không cũng không thể làm gì được.

Tam công chúa nói, nàng có thể khẳng định, phụ thân nàng vẫn chưa biết chuyện này, nếu như biết, hắn đã không có suy nghĩ kia.

- Là hắn thật sao? Sao lại có thể, hắn chỉ là một Luyện kim thuật sĩ, từ lúc nào biến thành võ giả?

Ngải La hoàng đế ngạc nhiên nói, nêu lên hoài nghi của mình, mọi người đều có chút không hiểu.

- Cái này, ta cũng không biết, Phi, nàng biết không?

Tam công chúa nhìn sang Phi.

- ?? Tại sao lại hỏi ta? Ta cũng không biết hắn biết kiếm thuật, nhưng hắn là một luyện kim thuật sĩ rất mạnh, nghe Diệp Lam Vũ tiểu thư nói, nếu hắn chiến đấu nghiêm túc, tràng diện sẽ rất đáng sợ.

Phi trả lời, nói hết tất cả những gì mình biết cho mọi người, nàng không cảm thấy có gì đáng giấu.

- Luyện kim thuật sĩ chiến đấu? Nói vậy, kiếm pháp của hắn không có đâu khí, nếu như là loại luyện kim thuật sĩ chiến đấu đó, thì cũng có thể giải thích tại sao kiếm pháp của hắn lại kì diệu như vậy.

Bọn Tam công chúa bắt đầu hiểu lầm.

Những lời Phi nói khiến tất cả bọn họ đều hiểu lầm, hiểu lầm kiếm pháp và thân pháp của Diệp Lăng đều là luyện kim thuật chiến đấu, cho nên mới kì diệu như vậy, bởi vì chưa ai được xem qua.

Cũng chính vì nguyên nhân này, mọi người đều cảm thấy nếu Diệp chiến đấu thực sự, uy lực phát huy có lẽ sẽ không lớn được như vậy, bởi vì lúc đó mọi người đều có thể sử dụng đấu khí kĩ, còn hấn thì không.

Đây là một sự hiểu lầm mỹ diệu, khiến Diệp Lăng bớt được rất nhiều rắc rối, cũng bớt được rất nhiều nước bọt để giải thích!!

646. Chương 652: Chứng Bất Lão (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 652: Chứng bất lão (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Thời gian trôi qua từng chút một, mọi người đều bắt đầu cảm thấy lo lắng, nhất là Tam công chúa và Ngải La hoàng đế, họ rất muốn xông vào bên trong, nhưng cái danh Diệp Lăng không cho họ làm vậy.

Vì vậy, họ chỉ biết đi đi lại lại trong viện tử, như kiến trên chảo nóng!

Nếu như để những người thân quen nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ cảm thấy rất kì cục, bởi vì hai người họ nổi tiếng trấn định, trời sập xuống cũng vẫn có thể ứng phó nhẹ nhàng.

Chỉ có thể chứng minh, vị trí của Tiểu công chúa trong lòng họ không hề thấp, nên mới khiến họ lo lắng như vậy!

- Phụ hoàng, Tam muội, hai người đang làm gì vậy?

Đại hoàng tử sau khi nhận được thông tin, cũng chạy đến, hấn cũng giống như Ngải La hoàng đế, cảm thấy sự tình có chút kì quặc, tại sao lại đột nhiên đến cung điện của Tiểu công chúa.

- Đợi người bên trong ra...

- Đợi ai?

- Diệp...

Tiếng Diệp này không phải trả lời Đại hoàng tử, bởi vì đúng lúc này, Diệp dắt tay một tiểu muội muội đi ra, tiểu muội muội hình như rất sợ mọi người, trốn sau lưng Diệp, chỉ lộ ra nửa con mắt len lén nhìn mọi người.

Tiểu muội muội mắt to, sáng lấp lánh, bộ dạng rất đáng yêu, giống như búp bê bằng sứ, khiến người ta không thể không yêu quý.

Tiểu muội muội này nhìn bên ngoài chỉ chừng tám tuổi, hoặc cũng có thể nhỏ hơn một chút!

Tiểu muội muội không cần nói chính là Tiểu công chúa, còn tại sao lại có tiểu hiện đó, tại sao lại nấp sau lưng Diệp thì mọi người không hiểu, không hiểu nhất là nhóm Ngải La hoàng đế, họ hiểu Tiểu công chúa nhất, biết Tiểu công chúa không bao giờ chịu lại gần người lạ, thậm chí đến họ cũng không thể lại gần.

Nhưng, Diệp mới chỉ tiếp xúc với nàng bao lâu, vậy mà nàng đã tỏ ra rất thân thiết với Diệp, hơn nữa còn coi hấn như thần bảo vệ của nàng.

Thực sự không thể tin nổi.

- Tiểu muội, muội sao vậy?

Tam công chúa hỏi.

Tiểu công chúa lắc lắc đầu, trốn sau lưng Diệp, nắm chặt gấu áo hắn.

- Diệp công tử, không biết tiểu nữ có vấn đề gì?

Ngải La hoàng đế trực tiếp hỏi Diệp.

Diệp nhú mào, nói:

- Sức khoẻ nàng ấy hình như không có vấn đề gì!

Tam công chúa trầm mặc, không lẽ, đến hắn cũng nhìn không ra?

- Tất cả bác sĩ đều nói vậy, nhưng Diệp công tử, ngài biết tiểu nữ năm nay bao nhiêu tuổi không.

Ngải La hoàng đế có chút thất vọng, hắn cảm thấy Diệp cũng không có cách giải quyết vấn đề này.

- Ta biết, Tam công chúa có nói với ta, nàng ấy năm nay đã mười lăm tuổi.

Diệp bình tĩnh nói.

- Á...

Phi và các thiếu nữ phát ra một tiếng kinh hô, họ đều cảm thấy không thể như vậy, tiểu công chúa trông chỉ giống như một cô bé bảy tám tuổi, sao có thể mười lăm tuổi được.

Đừng nói bọn Phi, khi Diệp biết được chuyện này, hắn cũng giật mình không kém, tiểu công chúa trước mắt, đầu có giống như một thiếu nữ mười lăm tuổi, không lẽ là người lùn?

Cho nên, Diệp bắt đầu kiểm tra sức khoẻ Tiểu công chúa, nhưng càng kiểm tra, hắn càng đau đầu, Tiểu công chúa chẳng có vấn đề gì cả.

- Diệp, không lẽ người cũng không có cách? Sao lại như vậy, không lẽ cứ để tiểu muội như vậy sao, muội ấy đến ra ngoài gặp gỡ người khác còn không dám...

Tam công chúa có chút xúc động, nàng đang xót xa cho muội muội của mình.

Tiểu công chúa sợ dĩ trở thành cảm kị, cũng chính vì nguyên nhân này, một số người biết tuổi thật của tiểu công chúa, đều nghĩ bây giờ nàng phải lớn lắm, nhưng trên thực tế nàng vẫn là một đứa trẻ.

Vốn dĩ người khác nghĩ gì không quan trọng, quan trọng là tiểu công chúa lại quan tâm đến những chuyện đó, tính cách nàng vốn yếu đuối, cho nên càng sợ gặp người lạ hơn.

Bây giờ, nàng gần như chuyển thành tự ti, tự ti vì chính thân thể của mình!!

- Cái này ta phải tiếp tục quan sát mới biết, bây giờ đau đầu nhất là, nàng ấy chẳng có bệnh gì, không phải nàng ấy đã ngừng lớn, mà đến phát dục còn chưa phát, hoàn toàn là một đứa trẻ bảy tám tuổi, bệnh này ta đã từng nghe qua, gọi là chứng bất lão!

Diệp nói tiếp:

- Ưu điểm của bệnh này là, nàng ấy vĩnh viễn không bao giờ già, nhược điểm là, nàng ấy mãi mãi như vậy, không bao giờ lớn!!

- Chứng bất lão... nói vậy, nếu muội ấy trưởng thành rồi mới mắc bệnh, thì còn được, đáng này muội ấy...

Tam công chúa lẩm bẩm.

- Diệp công tử, nếu người đã biết là chứng bất lão, vậy có cách nào trị được không?

Ngải La hoàng đế hỏi.

- Ta chỉ nghe nói, nhưng ta chưa từng gặp qua, cũng chưa từng trị liệu, quan trọng hơn, nàng ấy chẳng có chỗ nào dị thường, cũng chẳng có bệnh gì để ta trị liệu. Cái này cần thời gian quan sát tỉ mỉ, chỉ là ta bây giờ không có thời gian, ta còn phải đi Chu Tước đế quốc, đợi rảnh rồi, chúng ta lại tiếp tục, dù sao bệnh này cũng không ảnh hưởng đến dinh hoạt, mà còn khiến người bệnh có thêm một số thời gian thơ ấu, tiểu muội muội, muội phải nghĩ thông một chút...

Diệp xoa xoa đầu tiểu công chúa sau lưng, mặc dù nàng đã mười lăm tuổi, nhưng thân thể của nàng vẫn khiến người ta nảy sinh ảo giác, bao gồm cả Diệp.

Ý tứ của Diệp đã rất rõ ràng, bệnh này phải nghỉ thông, không ảnh hưởng gì đến sinh hoạt người bệnh, đối với một số người mà nói, còn là chuyện rất đáng ngưỡng mộ.

- Khi nào người có thời gian?

Ngải La hoàng đế hỏi, hẳn không cảm thấy đây là một việc tốt, hẳn muốn thật nhanh giải quyết vấn đề.

- Thời gian này, các người có thể đến Diệp Thành tìm ta, sau khi kết thúc việc ở Chu Tước đế quốc, ta sẽ ở đó một khoảng thời gian, một khoảng thời gian rất dài!

Diệp nói..

Diệp đang chuẩn bị làm một số việc ở Diệp Thành, trong đó có một việc quan trọng nhất, đó chính là tìm chỗ hoàn thành một vật phẩm luyện kim, một thành quả luyện kim chắc chắn sẽ khiến người ta chấn động.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Diệp đi khắp nơi thu thập kim loại, hẳn muốn hoàn thành hạng mục này!!

- Được, vậy để ta đưa tiểu nữ đến Diệp Thành đợi người, tin rằng Diệp gia cũng sẽ giúp ta chăm sóc nó.

Ngải La hoàng đế gật gật đầu, hẳn cảm thấy tiểu công chúa rời khỏi đây cũng là một việc tốt, để nàng thay đổi hoàn cảnh, cũng không còn ai biết chuyện của nàng nữa, mọi người sẽ chỉ coi nàng như một đứa trẻ.

- Được, ta sẽ thông báo để Tam ca ta chăm sóc nàng!

Diệp gật gật đầu,

- Được rồi, hôm nay dừng ở đây, ta phải về nghỉ ngơi, ngày mai lên đường sớm. Các vị, hẹn gặp lại!

Mọi người sững sờ, gần như không nghĩ Diệp sẽ cáo từ dứt khoát như vậy, hơn nữa thời gian rời đi của hắn hình như cũng sớm hơn một chút.

Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, Diệp đã chuẩn bị rời đi, có điều, hắn phát hiện có người đang kéo hắn, hình như muốn giữ hắn lại.

- Tiểu muội muội, ngoan, bỏ tay ra, để ca ca còn về!

Diệp mỉm cười nói với Tiểu công chúa.

- Ca ca, ta có thể đi theo huynh được không?

Tiểu công chúa yếu ớt hỏi.

Câu hỏi này khiến Ngải La hoàng đế và mọi người kinh ngạc không kém, họ không ngờ tiểu công chúa mới chỉ tiếp xúc với Diệp một lúc mà đã ỷ lại vào hắn như vậy.

647. Chương 653: Chứng Bất Lão (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 653: Chứng bất lão (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Đi theo ta?

Diệp Lăng ngây người.

Tam công chúa sáng mắt, reo lên:

- Đúng rồi, đi theo người, dù sao người cũng chỉ là đi Chu Tước đế quốc bá thọ, không có gì nguy hiểm, chỉ bằng người dẫn theo muội muội ta, như vậy cũng tiện cho người quan sát tình hình!

- Mang theo muội muội nàng!!

Diệp Lăng không muốn có thêm phiền phức, mang theo một đứa trẻ là chuyện rất đau đầu.

- Đúng vậy, mang theo muội muội ta!

Tam công chúa mặc dù biết những gì Diệp Lăng muốn nói nhất định khó nghe, nhưng vẫn tiếp lời.

-...

- Quyết định vậy đi!! Tiểu muội, muội phải đi theo ca ca này, không được để hấn chạy mất, giữ chặt hấn.

Tam công chúa rất thông minh, nàng cũng không để cho Diệp Lăng có cơ hội thương lượng, bảo tiểu muội của mình quán lấy hấn, nàng tin Diệp Lăng sẽ không cự tuyệt một cô bé dễ thương như vậy.

Ngải La hoàng đế cười cười, hấn ông tán đồng cách làm này, mặc dù Diệp Lăng chỉ có một mình, nhưng hấn cũng không lo Tiểu công chúa đi theo Diệp Lăng sẽ gặp nguy hiểm gì, năng lực của Diệp Lăng khiến hấn tin là như vậy.

Hơn nữa lần này là đi Chu Tước đế quốc, thân phận Diệp Lăng đã được công khai, không ai dám làm gì hấn, an toàn tuyệt đối!

- Tiểu muội muội, đừng nghe tỷ tỷ muội, muội có muốn ăn kẹo không, bỏ tay ra, ca ca cho muội kẹo.

Diệp Lăng lấy ra một viên kẹo, hấn bây giờ không cần phải giả vờ nữa, nhẩn không gian đương nhiên cũng có thể dùng.

Ê ê, tiểu công chúa đã mười lăm tuổi, hấn tưởng nàng vẫn còn là trẻ con sao? Chiêu dụ kẹo còn dùng được sao?

Dùng được, đương nhiên dùng được, có những lúc thân thể sẽ quyết định một số tính cách, tiểu công chúa chưa phát dục, cho nên, tâm lý của nàng vẫn còn tương đối ngây thơ, vẫn thích ăn kẹo vào điểm tâm.

- Ta muốn ăn kẹo, nhưng, ta không muốn buông ca ca, ca ca, có thể cho ta kẹo không...

Tiểu công chúa mở to đôi mắt dễ thương nhìn Diệp Lăng.

- Hứ, cho, ta cho!

Diệp Lăng cảm thấy chiêu dụ dễ này của mình là một sai lầm, trực tiếp đưa kẹo cho tiểu công chúa, tiểu công chúa một tay lấy kẹo, một tay vẫn nắm lấy áo Diệp Lăng.

- Tiểu muội muội, ta với muội không phải quá thân thiết, bên kia là tỷ tỷ, là cha của muội, muội nên sang với họ đi.

Diệp Lăng nhìn tiểu công chúa, một lần nữa âm mưu bỏ lại nàng.

Kì thực, bản thân Diệp Lăng cũng không sao hiểu nổi, về lý mà nói, tiểu công chúa không nên quán lấy hấn, họ mới chỉ gặp nhau một lúc mà thôi.

- Không! Ta thích ca ca!

Tiểu công chúa nhìn ánh mắt chờ đợi của Tam công chúa và Ngải La hoàng đế, nàng kiên quyết lắc đầu, ném hai người xuống đất cốc.

Trong tim nàng, họ còn không bằng một người vừa mới gặp chưa đầy một tiếng.

- Hứ, tại sao, không lẽ vì ta đẹp trai?

Diệp Lăng kêu lên oan ức, câu này nói ra, khiến tất cả những người xung quanh đều phải nhăn mặt, có người vô sỉ như người sao?

- Ca ca rất đẹp trai, nhưng đó không phải lý do khiến ta thích ca ca, ta thích là thích khí tức trên người ca ca, rất dễ chịu.

Tiểu công chúa đơn thuần nói.

-...

Diệp Lăng trầm mặc.

Nếu như nói khí tức, Diệp Lăng thực sự không biết nói gì, cũng không biết có phải ông trời ưu ái hay không, hắn vừa sinh ra đã có khí tức tự nhiên như vậy, khiến một số người cảm thấy rất gần gũi, rất dễ chịu.

Ngày đó, thất công chúa chính là thích khí tức trên người Diệp Lăng, còn cả một số người, ví dụ nói bán tinh linh A Nhĩ Ôn, tinh linh tộc tin rằng đều thích Diệp Lăng, bởi vì tinh linh tộc vốn là chủng tộc theo chủ nghĩa tự nhiên.

Trên người Diệp Lăng, đúng là có một luồng khí tức đặc biệt, chỉ là vẫn chưa đến mức để người ta thích! Bọn Tam công chúa có chút không hiểu.

Kì thực, luồng khí tức này bản thân đã rất kì lạ, có vài người thích, nhưng không nói được lý do, có vài người không cảm nhận được, hoặc cảm nhận không được rõ ràng.

Nhưng, điều duy nhất có thể khẳng định là, người thích khí tức tự nhiên, nhất định là những người có tâm linh thuần khiết yêu thích tự nhiên.

- Được, ta sẽ dẫn muội theo, dù sao cũng là ngồi xe ngựa! Hoàng thượng, không biết có thể chuẩn bị cho ta một cỗ xe ngựa được không, còn nữa, tiền chẩn trị cho con gái ngài cũng phải chuẩn bị, nếu như trị thành công, ngài sẽ trả khoản tiền đó! Ta với ngài không thân nhau, với thân gia của ngài, ta thu mười vạn kim tệ.

Diệp Lăng rất thản nhiên nói.

-...

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

- Mười vạn kim tệ, sao ngươi không đi cướp đi?

Tam công chúa bực bội quát.

- Cái này vẫn tốt hơn đi cướp, đó là quy tắc của ta, nàng có thể không tuân thủ, ta cũng không chữa nữa.

Diệp Lăng thuận miệng nói, câu hỏi này hắn đã trả lời rất nhiều lần, gần như thuộc lòng.

-...

- Vậy tại sao ngươi không thu phí chẩn trị của Phi?

Tam công chúa không cam tâm hỏi.

- Phí chẩn trị là xem tâm trạng ta, nếu nàng còn tiếp tục, ta sẽ nâng giá lên nữa.

Diệp Lăng hờ hững nói.

-...

Hình như họ chữ từng nghe qua, có người vừa yêu lại vừa hận cái quy tắc này của Diệp Lăng, bởi vì Diệp Lăng thu phí chẩn trị hoàn toàn dựa vào tâm trạng, và thân gia, nếu như không có tiền, hắn sẽ không thu tiền, nếu có tiền, hắn thu, càng có tiền càng thu nhiều!! Từng có phú hào bị hắn thu một nửa tài sản!

Nhưng, Diệp Lăng vẫn để đường lui chứ không bao giờ dồn người ta đến chỗ chết, thông thường không bao giờ vượt quá một phần, phú hào bị hắn thu một nửa tài sản cũng là do hắn xui xẻo, cứ thích tranh cãi với Diệp Lăng, chất vấn tiêu chuẩn thu tiền của hắn.

Đương nhiên, cuối cùng vẫn là Diệp Lăng thắng, bởi vì thiên hạ này, trừ hắn ra căn bản không còn ai có y thuật cao hơn.

- Được rồi, quyết định vậy đi, nếu như ngươi chữa được bệnh cho tiểu nữ, đến lúc đo mười vạn kim tệ sẽ lập tức được chuyển đến Diệp gia.

Ngải La hoàng đế cũng không nói gì, trực tiếp nhận lời.

- Hứ!

Tam công chúa trợn mắt lườm Diệp Lăng, hình như có chút không phục.

- Hôm nay chi bằng Diệp công tử cứ ở lại đây, xem ý tứ tiểu nữ, người có lẽ không tách được nó ra đâu.

Ngải La hoàng đế tiếp tục nói, nhìn Diệp Lăng và Tiểu công chúa, cười cười.

- Cũng được, dù sao cũng như nhau! Phi, nàng cũng ở lại!

Diệp Lăng gật đầu nói.

- Ta ở lại? Tại sao, người muốn làm gì?

Phi đỏ mặt, sau đó nhìn Diệp Lăng, bộ dạng phòng bị, rõ ràng nàng không nghĩ đến điều này.

Diệp Lăng không để ý đến biểu tình của Phi, chỉ cười nói:

- Không phải ta hứa sẽ dạy nàng kiếm pháp sao, mặc dù chỉ còn lại một đêm, nhưng thế là được rồi, dạy nàng một chút kiếm ý là được.

-Ồ, là vậy sao!

Phi bây giờ mới thở dài, nhưng trong lòng lại có một chút thất vọng.

Mình đang thất vọng điều gì? Không lẽ mình muốn có gì xảy ra? Phì phì, Phi, người là một cô gái tốt, không được suy nghĩ lung tung.

- Ta có thể ở lại xem không?

Tam công chúa cười nói.

- Không được! Các người có thể đi, ta không có nhiều thời gian.

Diệp Lăng trực tiếp cự tuyệt, bảo mọi người mau chóng rời đi, hắn không muốn tiếp tục lằng nhằng với họ.

- Vậy chúng ta cáo từ!!

Sau đó, mọi người lần lượt cáo biệt Diệp Lăng, quay trở về nhà mình, chỉ để lại hắn và Phi, cùng một tiểu công chúa.

648. Chương 654: Chứng Bất Lão (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 654: Chứng bất lão (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Tiểu Phi! Chúng ta độ kiếm!

Diệp thần nhiên nói, sau đó rút kiếm trong tay, đồng thời cũng bảo Tiểu công chúa đứng xa một chút.

May mà Tiểu công chúa cũng biết nhìn tình huống, rất nghe lời chạy sang một bên.

- Ta lợi hại lắm đấy, người phải cẩn thận!

Phi nói, cũng dứt khoát rút kiếm, nàng kì thực rất muốn có cơ hội dạy cho Diệp bài học, cơ hội như vậy sao nàng có thể bỏ qua.

Chỉ là, nàng lập tức phát hiện, không biết ai đang dạy ai, rõ ràng là bị người ta dạy bảo!!

Lúc này, Phi phát ra một chiêu mặc dù không phải mạnh nhất, nhưng cũng là một chiêu rất mạnh, hoá quang nhất thời tràn khắp viện tử, nhưng chiêu của nàng mới đi được nửa đường, nàng đã phát hiện kiếm của Diệp xuất hiện trong phạm vi thị tuyến của mình, loáng một cái, kiếm chạm vào yết hầu rồi dừng lại, nàng cũng dừng lại.

Nàng biết, lúc này nếu như Diệp không dừng kiếm, mình đã chết!

- Không thể nào!

Phi không tin, bắt đầu phát ra chiêu thức mạnh nhất, phát huy hoàn toàn thực lực của mình, nhưng nàng phát hiện, bất luận thế nào, kiếm của Diệp cũng xuất hiện ở những chỗ yếu hại, lúc nào cũng có thể lấy mạng nàng.

Sao, sao lại có thể như thế được, không lẽ hắc đã là thiên cấp cao thủ?

Còn nữa, kiếm của hắc tại sao có thể công phá kiếm chiêu của ta, lần công kích nào cũng đều nắm được sơ hở của mình?

Phi nhìn Diệp, không dám tin vào mắt mình!

- Kiếm pháp của ta, chỉ có thể dùng hai chữ để giải thích, một là nhanh, hai là ngộ!

Diệp thần nhiên nói,

- Xem kĩ nhé, nàng không cần để tâm đến kiếm chiêu của ta, chỉ cần lĩnh ngộ kiếm ý, nhớ rằng, chiêu thức là chết!

Liền sau đó, Diệp bắt đầu múa kiếm, một loại kiếm vũ không gì sánh được.

Phi ngây người, ban đầu nàng còn bị loại kiếm vũ vừa nhanh vừa mỹ lệ đó làm cho rối trí, nhưng sau đó, nàng nhớ ra lời Diệp, bắt đầu dùng tâm thể ngộ ý cảnh.

Phi đứng im bất động, giống như thiên địa dung hợp với nhau, và nàng hình như đã lĩnh ngộ được một số.

Diệp cảm thấy Phi quả nhiên là một thiên tài, nhanh như vậy mà đã lĩnh ngộ được, khi ánh mắt của hắc quét qua một người, hắc lập tức phát hiện ra một tình huống bất ngờ.

Tiểu công chúa cũng lĩnh ngộ được gì đó, chỉ là Tiểu công chúa đang động, chứ không bất động như Phi, Tiểu công chúa cũng đang vũ động như Diệp, thân thể nhỏ bé động theo quy luật thiên địa.

Hừ, Tiểu công chúa này hình như còn biến thái hơn, xem ra ông trời lấy đi của người ta một thứ gì đó thì sẽ cho họ thứ khác bù lại.

Biết đâu, sau này sẽ xuất hiện một nữ kiếm khách khiến thiên địa cũng phải thất sắc!!

...

Cả đêm đó, Cáp Đức gia chủ chỉ biết thở dài, bởi vì họ đã nhận được thông tin do Đại Tỷ và Hề Nhi mang về, biết Diệp chính là Diệp trong truyền thuyết.

Họ rất hối hận, tại sao lúc đó không đem Hề Nhi hay Đại Tỷ gả cho Diệp, không phải sẽ tốt hơn sao!!

Vấn dĩ, sau khi biết Diệp một mình đánh bại đội đồ họ đã hối hận, nhân tài như vậy tuyệt đối không phải cá trông hồ, nếu như hắc chịu phục vụ cho Cáp Đức gia tộc, Cáp Đức gia tộc sẽ như hổ thêm cánh.

Vậy mà, mình ban đầu còn có chút coi thường người ta!!

Bây giờ họ lại càng hối hận, họ cảm thấy mình đã để lại cho Diệp một ấn tượng không tốt, nếu như thiết lập quan hệ ốt với Diệp, gia tộc nhà mình có thể lên một tầng cao mới.

Bây giờ, họ có thể khẳng định, sau này Vân Cảnh gia tộc sẽ áp đảo Cáp Đức gia tộc, chỉ vì đại tiểu thư của Vân Cảnh gia tộc có quan hệ khá tốt với Diệp, hơn nữa người ta cũng có ấn tượng không tồi với họ, và sau này cũng sẽ như vậy.

Còn nữa, bệnh của Tiểu công chúa nếu như được chữa khỏi, cái khác không nói, Vân Cảnh gia tộc nhất định được thưởng lớn, bởi vì có mối hệ của Vân Cảnh gia tộc mới kéo được Diệp đến chữa bệnh cho Tiểu công chúa.

Cho dù không có cái này, dựa vào mối quan hệ giữa Vân Cảnh đại tiểu thư và Diệp, Hoàng thượng chắc chắn sẽ tốt với Vân Cảnh gia tộc hơn một chút!!

Nghe nói, Diệp còn muốn dạy cho Vân Cảnh gia đại tiểu thư kiếm pháp, người khác có lẽ còn hoài nghi Diệp biết kiếm pháp hay không, nhưng họ thì không hoài nghi, bởi vì Diệp từng thể hiện ngay trong nhà họ.

Vân Cảnh gia đại tiểu thư vốn dĩ đã gần tiếp cận thiên cấp, bây giờ nếu như tiến bộ tinh tiến, vậy thì người khác sao có thể sống nổi!!

Nhưng, may mà Đại Tỷ và Diệp quan hệ cũng không quá tệ, hơn nữa nàng và Hề Nhi đều tiếp xúc qua với đại tiểu thư, có tiềm lực phát triển tình bạn.

Có lẽ vẫn được giải an ủi!!

Ài, vốn dĩ phải là giải độc đắc, nhưng lại bị mình từ bỏ, mà làm gì có tên phá gia chi tử nào lại đóng giả làm người nghèo như người!!

Trải qua bài học này, Cáp Đức gia tộc không còn cảm thấy bình dân vô dụng, tham lam nữa, đối với họ mà nói cũng là một việc tốt, giúp họ được lòng rất nhiều người, và được một số người ủng hộ.

Nhưng vẫn không thể bằng được Vân Cảnh gia tộc!!

...

Ngày thứ hai, Diệp chuẩn bị xuất phát, khi hần nhìn thấy cỗ xe ngựa mà Ngải La đế quốc chuẩn bị cho hần, hần đã suýt ngất xỉu!!

- Hứ! Cần phải dùng cái này sao?

- Cần chứ, cái này là thiết yếu!!

Tam công chúa đứng bên cạnh cười nói.

- Bỏ đi, các người cảm thấy cần thì cần, ta chỉ muốn các người cho ta đến Chu Tước Long Thành trước tháng mười là được!

Diệp đưa Tiểu công chúa lên xe.

- Yên tâm, khẳng định có thể!!

Tam công chúa nói.

- Phi, nếu như kiếm pháp có gì không hiểu, mấy tháng nữa, nàng có thể đến Diệp Thành tìm ta! Tạm biệt...

Diệp ngồi trên xe ngựa nói với Phi.

- Ta biết! Nhưng ta là thiên tài, có gì không hiểu! Người đi đường cẩn thận...

Phi khó chịu nói, sau đó nhìn cỗ xe chậm rãi rời đi.

Lúc này, bọn Đại Tỷ Hề Nhi cũng đến, nhưng Diệp không nói lời từ biệt với họ!

- Hần là như vậy đấy, ngày xưa ở Thánh Thành đến một câu từ biệt cũng không nói!

Phi để ý thấy vẻ thất vọng trên mặt Đại Tỷ, cười an ủi.

- Phi, tôi qua hần dạy nàng kiếm pháp gì, ta có thể học không?

Đại Tỷ đột nhiên nói.

Phi bất ngờ hiểu ra, thì ra Đại Tỷ thất vọng là vì cái này, Diệp không dạy nàng kiếm pháp.

- Được chứ, chỉ là kiếm ý mà thôi, không phải kiếm pháp!

Phi cười cười, nàng chẳng có gì phải giấu diếm họ, người khác muốn nàng dạy, nàng sẽ dạy.

...

- Hắc hắc, Long An Kiệt, ta tặng ngươi món quà này, ngươi không được giật mình đấy!!

Sau khi Diệp rời đi, Ngải La hoàng đế cười nói, hắc hình như có chút âm mưu!!

...

- Hắt xì...

Đang nói chuyện với Hoàng thái hậu, Chu Tước hoàng đế đột nhiên hắt xì hơi.

- An Kiệt con sao vậy? Có phải gần đây mệt mỏi lắm không?

Hoàng thái hậu quan tâm hỏi.

- Không sao, chắc là có ai đang nhắc đến con! Lúc này con nói đến đâu nhỉ, liên quan đến thọ yến lần này...

- Kì thực thọ yến làm thế nào cũng được, quan trọng nhất là mọi người đến đầy đủ. Có tin tức gì của tên quỷ Diệp không?

Hoàng thái hậu yếu ớt nói.

- Tên tiểu tử đó không biết ở đây, bây giờ biên cảnh vẫn chưa nhận được tin tức nhập cảnh của nó, đã sắp tháng mười rồi, không lẽ nó không định đến?

649. Chương 655: Thông Gia (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 655: Thông gia (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Tháng mười, Chu Tước đế quốc, Long Thành...

Ở một nơi trong trung tâm thành phố, giữa một quần thể kiến trúc đầy khí thế, khí thế không thua kém gì hoàng cung, ý, hình như đây chính là hoàng cung.

- Long Cát, cô và dưỡng con sống thế nào?

Một quý phu nhân nhìn một thiếu nữ hỏi, mọi người dễ dàng nhận ra vẻ quan tâm trong mắt của nàng, và cũng có thể nhìn ra, nàng rất quan tâm đến người được hỏi.

Trong hoàng cung này, thiếu nữ tên Long Cát hình như chỉ có một, đó chính là Long Cát công chúa, và có thể gọi thẳng tên húy của Long Cát công chúa, Long Thành này chẳng có bao nhiêu người, quý phu nhân chính là một trong số đó, Hoàng thái hậu.

- Họ đều rất tốt nhưng phải tiếp đãi có hơi nhiều... người cùng biết với thân phận của họ cho dù không có quan hệ với ta, cũng vẫn là trung tâm chú ý của mọi người.

Long Cát công chúa trả lời.

Long Cát công chúa đã có lãnh địa của mình, cho nên, nàng cũng có chái viện riêng ở Long Thành, lần này bọn Diệp Thành Thiên chính là ở trong chái viện đó.

Cái này cũng là có đi có lại, lần trước Long Cát đến Tường Không Thành, đều là sống trong Diệp chái, bây giờ họ đến, đương nhiên phải để họ sống ở chỗ Long Cát công chúa.

Kì thực cũng là vì muốn cự tuyệt lời mời của Hoàng thái hậu, trước kia Hoàng thái hậu muốn họ vào Chu Tước hoàng cung, nhưng vợ chồng Diệp Thành Thiên cảm thấy như vậy có chút không ổn, cho nên đã cự tuyệt.

Vốn dĩ, họ vẫn chưa tìm được chỗ, cũng chưa nghĩ đến chỗ ở của Long Cát công chúa, đúng lúc này Long Cát công chúa cũng ở Long Thành nên thuận tiện mời họ đến chái viện của nàng.

Chuyện này, vợ chồng Diệp Thành Thiên chẳng có gì phải từ chối, cho nên cũng vui vẻ nhận lời.

Ngày đầu tiên họ đến đây đã đi gặp Hoàng thái hậu và Chu Tước hoàng đế, từ đó đến nay chưa gặp lại lần nào, cho nên, Hoàng thái hậu muốn biết gì, đành phải gián tiếp đi hỏi Long Cát công chúa.

- Tiếp đãi thì không thể tránh được, họ đều không phải người thường...

Hoàng thái hậu cười cười, chuyện này, bà sớm đã liệu đến.

Kì thực lúc này, Diệp gia hầu như trở thành đối tượng lôi kéo của tất cả mọi người, dựa vào thái độ trung lập của họ, cùng với sự thần kì của Diệp Lăng, thế nhân đều muốn tiếp cận Diệp gia.

Cho dù không thể lôi kéo Diệp gia sang phía mình, chí ít cũng có một mối quan hệ hoà hảo, thông thường, Diệp gia ở Diệp Thành không cho họ nhiều cơ hội như vậy, bây giờ đến đây, những quan viên quý tộc của Chu Tước đế quốc đương nhiên phải tranh thủ cơ hội mời mọc họ.

Hơn nữa, những người này ít nhiều cũng biết thân phận của Long An Kỳ, đương nhiên càng muốn thể hiện thái độ hữu hảo của mình.

Trước đây, có thể họ còn phải xem thái độ của Hoàng thái hậu, dù sao mối quan hệ của Hoàng thái hậu và Long An Kỳ họ vẫn chưa thể làm rõ, cho nên vẫn còn chút kiêng kỵ.

Bây giờ, mặc dù vẫn không biết là chuyện gì, nhưng có thể khẳng định một điều, Hoàng thái hậu có ý được đi lại với Long An Kỳ, muốn thiết lập một mối quan hệ thật tốt, họ đương nhiên cũng phải dẽ hoa trên gấm một chút.

Nhưng, dù cho Hoàng thái hậu có chút bất mãn, không thích Long An Kỳ, thì vẫn có nhiều người âm thầm hoặc trực tiếp thể hiện thái độ ủng hộ Long An Kỳ, dù sao, bây giờ thế lực trong tay Diệp Thành Thiên cũng độc bá một phương.

- Nhưng bạn cũng là dì bạn, Lam Vũ và Nhã Trúc thì rảnh rồi hơn, đi chơi khắp nơi.

Long Cát công chúa cười cười trả lời.

- Không phải nói, bây giờ phải chuyển sang thành cô cô, sao vẫn còn gọi là dì!

Hoàng thái hậu nhún mày, tựa hồ có chút không vui.

- Á... nhất thời quen miệng...

Long Cát công chúa tinh nghị le le lưỡi, bộ dạng giống như một cô gái nhỏ, đây cũng là biểu tình hiếm gặp ở nàng, nhưng trước mặt bà nội mình, thì vẫn là biểu hiện rất bình thường.

Về chuyện xưng hô của Long Cát công chúa, kì thực là ý của Long An Kỳ, nàng không muốn bị Long Cát công chúa gọi là cô cô, ngoài việc giảm bớt sự chú ý của mọi người, còn có một nguyên nhân quan trọng nữa, đó chính là Long An Kỳ không muốn thừa nhận Long Cát công chúa là cháu gái của mình, cũng chính là nói không muốn thừa nhận mối quan hệ với Chu Tước đế quốc.

Cách gọi dì, được sử dụng trong rất nhiều trường hợp, có thể là cách gọi lễ phép, nhưng cũng có thể là cách gọi không rõ quan hệ.

- Bọn Lam Vũ không thích đến đây chơi sao?

Hoàng thái hậu thần nhiên hỏi.

- Chuyện này, họ hình như không thích hoàng cung, không phải không thích cho này, mà tất cả mọi nơi trong hoàng cung họ đều không thích, có thể là vì chuyện đó.

Long Cát công chúa lắc lắc đầu, vừa nghĩ vừa nói.

Hoàng thái hậu trầm mặc, hình như bà cũng biết Long Cát công chúa đang nói đến chuyện gì.

Chuyện đó, chính là chuyện Triệu Nhã Nhu đoạt vị, đã kích tâm lý ấy, tin rằng không thể dễ dàng hoá giải, để lại ấn tượng không tốt cho thất công chúa.

Hoàng thái hậu hình như không biết, thất công chúa không thích hoàng cung không chỉ vì nguyên nhân đó, nàng vốn không thích chuyện tranh đoạt ngôi vị và quyền lực, từ nhỏ nàng đã không thích hoàng cung, chỉ vì xuất thân của mình nên mới phải bắt đắ dĩ sống trong đó.

Chuyện của Triệu Nhã Nhu khiến nàng triệt để từ bỏ mối liên hệ với hoàng cung, xét theo một phương diện, đây cũng là một việc tốt!!

- Nếu như chúng không thích, vậy thì không cần miễn cưỡng! Nhưng ta có thể tự đi tìm chúng.

Hoàng thái hậu cười cười, bà không phải là tuýp người làm việc theo nguyên tắc mà thường hành động theo suy nghĩ của mình.

- Ủm, người có thể đi, cô cô hình như cũng không có ý phản đối.

Long Cát công chúa gật gật đầu, nàng cũng biết phong cách hành sự của Hoàng thái hậu, quan trọng hơn, ngày Diệp Lăng còn ở trong chái viện của nàng, Hoàng thái hậu ngày nào cũng chạy đến đó.

- Đợi một chút ta đi cùng con! Đúng rồi, hôm nay con không phải làm gì chứ? Đừng nói là thỉnh an bọn ta, ta biết con không hiểu tâm đến vậy đâu.

Hoàng thái hậu nhìn Long Cát công chúa, trêu chọc nói.

Bà không nghĩ, Long Cát đến sớm như vậy không đơn giản chỉ để thỉnh an mình, khẳng định còn có việc khác, nếu như nàng có hiểu tâm như vậy, đã không lâu lâu mới đến một lần.

Đương nhiên, Hoàng thái hậu cũng biết Long Cát công chúa đang bận gì, nàng đang bận chuẩn bị cho thọ yến, và còn phải đi theo bọn Long An Kỳ.

- Đâu có, con rất có hiếu tâm đấy chứ...

Long An Kỳ toét miệng cười, có chút bướng bỉnh nói.

- Nói đi, rốt cục là có chuyện gì, con muốn nói gì với ta.

Hoàng thái hậu nhìn Long Cát cười nói, nheo mắt, biểu tình đầy yêu thương.

- Là phụ thân gọi con đến, nói Tiểu công chúa của Ngai La để quốc đến, muốn con giúp người nghênh tiếp, bảo thân phận con thích hợp.

Long Cát công chúa nói.

- Thân phận thích hợp? Hoàng cung này công chúa đâu chỉ có mình con, thân phận con còn đặc thù một chút, không lẽ nói, lần này Ngai La để quốc công chúa đến không phải để báỉ thọ, mà chỉ đi ngang qua?

Hoàng thái hậu hơi nhú mày.

650. Chương 656: Thông Gia (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 656: Thông gia (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Mặc dù Long Cát công chúa chỉ nói đơn giản một câu, nhưng Hoàng thái hậu có thể nghe ra một số chuyện trong đó, nhất là chuyện liên quan đến Ngải La đế quốc công chúa.

Sau khi đội xe của Ngải La đế quốc tiến vào, liền có thông tin truyền đến, hơn nữa còn có văn kiện giao bang chính thức của Ngải La đế quốc, nói công chúa là người đại diện Ngải La đế quốc hoàng đế đến chúc thọ.

Thọ yến kiểu này, thông thường các nước đều phái đại diện đến, họ là quân vương, là công chúa hoàng tử của các quốc gia, nhưng đại bộ phận đều chỉ là qua đường.

Lần này Ngải La công chúa đến, Hoàng thái hậu cảm thấy nàng cũng chỉ qua đường, bây giờ xem ra sự tình không giống vậy.

Nếu như qua đường, cần gì xuất động Long Cát công chúa, cả đại lục đều biết Long Cát công chúa mặc dù là công chúa, nhưng có bá nghiệp quyền phái của riêng mình, là một trong những người có khả năng thừa kế Chu Tước hoàng vị.

Để nàng nghênh đón một công chúa qua đường, mặc dù là Ngải La đế quốc nhưng hình như cũng không cần thiết, giống như Hoàng thái hậu nói, trong hoàng cung còn những công chúa khác, cũng là công chúa đế quốc, không sợ thất lễ với người ta.

Trên thực tế, kì thực cũng không cần công chúa đi nghênh tiếp, rất nhiều đều là quan viên đi nghênh tiếp, chỉ có điều để thể hiện sự tôn trọng với người ta, mới để công chúa đi nghênh đón, thuận tiện xây dựng tình bạn giữa các công chúa đế quốc.

- Hình như là vậy, nghe nói lần này Ngải La đế quốc còn có mục đích khác, họ nói công chúa bên trong có chút đặc biệt, bảo chúng ta chăm sóc tốt, từ thông tin nhận được, công chúa đúng là có chút đặc biệt, hình là một tiểu công chúa bảy tám tuổi... còn nữa, Ngải La hoàng đế nói, nếu vị công chúa này được, rất muốn kết thành thân thích với chúng ta.

- Không lẽ là thông gia?

Hoàng thái hậu có chút bất ngờ, sau khi nói xong, bà liền lắc đầu, nói:

- Có lẽ không phải, cho dù muốn thông gia sớm thì bảy tám tuổi hình như vẫn hơi nhỏ...

- Cũng không phải là không có khả năng, dù sao chúng ta đều là đế vương gia...

Long Cát công chúa thần tình có chút bất đắc dĩ, cười khổ, ngay sau đó, nàng hồi phục lại vẻ bình thường, giống như thần tình vừa rồi chưa từng tồn tại.

Long Cát công chúa cười cười, thần nhiên nói:

- Bình lai tương đáng, thủy lai thổ yểm, cho dù họ đến vì mục đích gì, chúng ta sẽ vẫn tiếp đón, đợi một chút gặp họ, thuận tiện thăm dò luôn!

- Ừm! Con đi thì ta yên tâm! Vậy ta đi Cát Lăng Cư của con trước.

Hoàng thái hậu gật gật đầu, đúng như bà nói, trong tất cả các công chúa hoàng tử, người khiến bà yên tâm nhất chính là Long Cát công chúa.

Cát Lăng Cư, chắc ai cũng biết cái tên này có nguồn gốc thế nào.

- Không cần, đội xe của họ chiều này mới đến, con không thể cứ ở đây đợi họ được, để con đưa tổ mẫu về...

Long Cát công chúa nắm tay Hoàng thái hậu, sau đó cùng về Cát Lăng Cư.

...

- Chào mẫu thân..

Long An Kỳ và Diệp Thành thiên lúc này đang vừa uống trà vừa nghe tiểu khúc, bộ dạng có vẻ rất nhàn hạ, mới sáng sớm, họ không muốn tiếp đãi ai hết.

Chỉ có điều, Hoàng thái hậu đến khiến hai người họ không thể không nghênh đón.

- Các con sống không tệ mà, tiểu cô nương giọng hát cũng hay.

Hoàng thái hậu cười gật gật đầu, nhìn mấy thiếu nữ đang diễn tấu, trong số họ, thu hút nhất vẫn là thiếu nữ lĩnh xướng.

Thiếu nữ lĩnh xướng dung mạo thanh tú đến nỗi Hoàng thái hậu cũng phải cảm thấy ngỡ ngàng, nàng là ai, Hoàng thái hậu đã từng gặp qua hàng trăm hàng ngàn thiếu nữ, nhưng bà cũng phải cảm thấy ngỡ ngàng chứng tỏ thiếu nữ này rất bất phàm.

- Cảm ơn Hoàng thái hậu khen thưởng! Mọi người nói chuyện, bọn tiểu nữ xin phép cáo lui.

Thiếu nữ khiêm tốn nói, sau đó lễ phép hành lễ, thối lui.

Lúc này, nàng tin, nếu tiếp tục ở lại sẽ là hành vi rất không đúng mực!!

- Họ là ai, hình như không giống người của đế quốc chúng ta?

Hoàng thái hậu nhìn theo các thiếu nữ, thuận miệng nói một câu, chỉ là thuận miệng, không cần biết đáp án.

- Họ đi cùng chúng con, là người của Diệp Lăng.

Diệp Thành Thiên trả lời.

-?? Người của Diệp Lăng?

Hoàng thái hậu có chút bất ngờ, bà không nghĩ câu trả lời lại bùng nổ như vậy, chỉ có điều, bà hình như có chút hiểu lầm.

- Ừm, là người của tên nhóc đó, có điều, không phải như người nghĩ! Họ vốn đều phong hoa tuyết nguyệt lầu nhân, sau đó đi theo tên nhóc Diệp Lăng chạy đến Diệp Thành, bây giờ giúp đỡ Diệp Lăng kinh doanh một trà lầu.

Long An Kỳ chen vào giải thích.

- Diệp Thành trà lầu? Không lẽ chính là trà lầu vô danh nổi tiếng trong Diệp Thành?

Hoàng thái hậu hỏi.

Về trà lầu, Hoàng thái hậu lúc còn ở Diệp Thành đã từng nghe qua, chỉ là chưa có dịp đến đó, bây giờ, nó không chỉ nổi tiếng ở Diệp Thành, mà còn bắt đầu vang danh khắp thiên hạ.

Chỉ là, mọi người dù biết có một trà lầu như vậy, nhưng lại không biết nó tên là gì, bởi vì bản thân trà lầu đã không có tên!

Diệp Lăng lúc đó chỉ đơn giản là khởi động trà lầu, nhưng tên thì không đặt, hơn nữa hẳn cảm thấy có tên hay không không quan trọng, cứ gọi trà lầu là được, kết quả, trà lầu thành không có tên.

- Vâng!

Long An Kỳ gật đầu,

- Tên nhóc đó vẫn mơ mơ hồ hồ như vậy, tên cũng lười đặt, người khác cũng không dám nhắc, đến bây giờ vẫn chỉ gọi là trà lầu. Nhưng, nói đến trà lầu Diệp Thành, mọi người đều chỉ chỗ đó.

- Ta thấy nó không mơ hồ đâu, nếu không tại sao lại không chịu thừa nhận ta là bà ngoại nó...

Hoàng thái hậu có chút bất đắc dĩ nói.

-...

Long An Kỳ trầm mặc, chuyện này nàng cũng không biết nói gì, không biết Diệp Lăng là thuần túy trì độn hay là đang nghĩ cho mình, đương nhiên, nàng cảm thấy về sau có khả năng hơn.

Làm mẫu thân, nàng đương nhiên muốn quan tâm đến con trai mình, tất cả đều nghĩ cho nó!!

- Đúng rồi, nó bây giờ ở đâu, có nhận được tin tức gì không?

Hoàng thái hậu hỏi, đây là câu hỏi bà muốn biết, là câu hỏi có chút bức thiết.

- Không có, cũng không biết nó đang ở đâu, có thể lại đang lạc đường ở đâu đó.

Long An Kỳ lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ, nhưng miệng lại nở một nụ cười tuyệt đẹp.

- Vậy nó có đến được không, ta đang chờ nó chúc thọ ta.

Hoàng thái hậu hỏi, nhìn nụ cười của Long An Kỳ, bà kì thực cũng biết câu trả lời, nhất định là tùy, chỉ cần Diệp Lăng vui vẻ, Long An Kỳ chẳng quan tâm lạc hay không lạc đường, đến hay không đến.

Đây chính là mẫu thân, ở điều kiện nhất định, có thể nhẫn nhịn, có thể dung túng...

- Cái này con không biết, trên lý thuyết thành nhóc sẽ đến, nó đã hứa thì không bao giờ nuốt lời...

Long An Kỳ nói.

- Thế thì tốt, chỉ cần nó đến là được!

Hoàng thái hậu gật đầu, bà hình như cảm thấy Long An Kỳ vẫn chưa nói hết câu, vẫn còn muốn nói thêm điều gì.

651. Chương 657: Thông Gia (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 657: Thông gia (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Đến thì đến được, chỉ là thời gian thì không thể nói trước...

-...

Hoàng thái hậu trầm mặc.

- Có thể, lúc này nó đã đến nơi, có thể, một năm rưỡi nữa nó mới đến...

-...

- Mẫu thân yên tâm, thọ yên ngày mai, nó sẽ có mặt!!

-...

...

- Bọn Lam Vũ đang ở đâu?

Hoàng thái hậu bất đắc dĩ từ bỏ chủ đề Diệp Lăng, hỏi thăm các cháu gái của mình.

- Nó và Tiểu Thất ra ngoài chơi rồi, chúng nó cũng rồi, cả ngày chỉ biết chạy loăng quăng, may mà chúng ta đi với nhau nên không sợ xảy ra chuyện.

Long An Kỳ trả lời, kèm một nụ cười yếu ớt.

- Họ không xảy ra chuyện bởi vì bản thân họ có thể giải quyết...

Long Cát công chúa bổ sung, ý nghĩ của từ gây chuyện kì thực rất nhiều.

-...

- Con sống ở đây quen chứ?

Hoàng thái hậu đột nhiên hỏi.

- Á? A, vâng... cũng được.

Long An Kỳ ngây ra một lúc, sau đó chậm rãi trả lời.

- Quen thì tốt...

Hoàng thái hậu dịu dàng nói.

Tình huống này khiến Long An Kỳ có chút không quen, nắm tay Diệp Thành Thiên, có chút căng thẳng...

-...

Nhất thời, không khí trở nên có chút gượng gạo, mọi người đều không biết phải nói gì, giữa hai mẹ con vốn dĩ đã có khoảng cách, những lúc thế này, người khác không tiện góp lời.

Chỉ có thể im lặng, sự im lặng đó kéo dài một khoảng thời gian nhất định!

Đây là tình huống họ thường xuyên gặp phải, mọi người hình như cũng đã quen.

Diệp Thành Thiên nhìn trời, Long Cát công chúa quyết định lấy sách ra đọc, để Long An Kỳ và Hoàng thái hậu đối mặt với nhau, chờ đợi họ tự phá vỡ sự im lặng.

Chỉ là, rất lâu sau đó, viện tử vẫn chẳng có âm thanh nào, gần như không có.

- Mọi người đi hết rồi sao? Ông chủ bây giờ vẫn chưa đến, tiết mục của ta còn đang chờ hân sửa? Á, xin lỗi, tiểu nữ tưởng mọi người đi hết cả rồi...

Đúng lúc này, thiếu nữ lĩnh xướng bước vào, nhíu đôi lông mày thanh tú, có chút trách móc nói, giọng nói ấy vừa hay phá vỡ bầu không khí, khiến mọi người đều phải quay sang nhìn nàng.

Hình như mình hơi lỡ lời!

Khi thiếu nữ vừa phát hiện vấn đề, đang định cáo từ rút lui thì đã bị Hoàng thái hậu giữ lại!!

- Đừng đi vội, tiểu cô nương, giọng ca của ngươi rất không tệ, là ai dạy ngươi.

Hoàng thái hậu cố gắng tìm chủ đề, đây có lẽ không phải vấn đề bà muốn hỏi, nhưng lúc này câu hỏi đó là cần thiết.

- Hồi Hoàng thái hậu, là ông chủ dạy!

Thiếu nữ thành thật trả lời.

- Ông chủ? Ngươi nói ông chủ là ai?

Hoàng thái hậu không hiểu hỏi, những người có mặt tựa hồ chỉ có một mình bà không biết ông chủ của nàng là ai, nhưng bà cũng đoán được phần nào, chỉ là muốn xác nhận lại.

- Ông chủ chính là Diệp Lăng thiếu gia, hân là ông chủ của tiểu nữ.

Thiếu nữ trả lời.

Phong hoa tuyết nguyệt lầu nhân gọi Diệp Lăng bằng một cái tên rất đặc biệt, đó chính là ông chủ, họ nghĩ, đó là cách gọi tốt nhất!!

- Đúng là tên nhóc ấy!

Hoàng thái hậu cười cười,

- Các ngươi nói là tiết mục gì? Nếu được, ta giúp các ngươi xem.

- Cái này... Người không thể xem...

Thiếu nữ có chút bối rối nói.

- Tại sao ta không thể xem?

Hoàng thái hậu có chút ngạc nhiên, bà là Hoàng thái hậu đế quốc, giúp người ta xem là vinh hạnh cho họ, không ngờ lại bị người ta cự tuyệt.

- Mẫu thân, màn biểu diễn này chỉ có người không được xem...

Long An Kỳ biểu tình có chút cổ quái, nàng nói vậy cũng là vì thiếu nữ đang dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn nàng.

- ?? Tại sao?

Hoàng thái hậu không hiểu.

- Bởi vì tiết mục này vốn dĩ chuẩn bị cho người! Lần này họ đến đây, muốn dâng lên người một tiết mục, coi như mừng thọ.

Long An Kỳ trả lời.

Bây giờ thì Hoàng thái hậu đã hiểu, nếu là tặng cho mình, vậy thì phải giữ yếu tố bất ngờ, nếu không sẽ còn thấy hấp dẫn nữa.

- Thì ra là vậy, đúng là ta không hợp! Ha ha...

Hoàng thái hậu cười nói,

- Tiểu cô nương, người tên gì?

- Liễu Phi Yên!

Thiếu nữ trả lời, không sai, một sân khấu đặc biệt như vậy, đương nhiên phải cần Liễu Phi Yên đích thân xuất mã.

- Liễu Phi Yên? Ta từng nghe qua cái tên này, người là người nổi tiếng nhất trong trà lâu.

Hoàng thái hậu hồi tưởng, lúc bà đến Diệp Thành, hình như có nghe người ta nhắc đến cái tên Liễu Phi Yên, hình như cũng nghe nói Liễu Phi Yên có mối quan hệ không bình thường với Diệp Lăng.

Đương nhiên, sự thật thế nào thì bà cũng biết, cái gọi là quan hệ không bình thường, chỉ là do người khác đặt điều, người đương sự không có chuyện đó, quan hệ chính là quan hệ giữa ông chủ với nhân viên.

Nếu có gì khác biệt, chính là quan hệ giữa ông chủ và nhân viên rất không tệ!!

- Hoàng thái hậu chê cười!

Liễu Phi Yên bình thản nói.

- Tiểu cô nương tuyệt đối không phải là cá trong hồ, tên nhóc Diệp Lăng đúng là có con mắt nhìn người.

Hoàng thái hậu cười nói, bởi vì thái độ Liễu Phi Yên từ đầu đến cuối đều rất bình thản, cho dù biết thân phận của mình thì cũng vẫn bình thản.

Từ sự bình thản này, bà có thể nhìn ra một số tiềm lực của Liễu Phi Yên.

- Ừm, ông chủ đúng là có con mắt nhìn người và cũng rất biết lừa người khác, tất cả chúng ta đều là bị hắn lừa đến! Còn bản thân hắn thì chạy mất, tiêu sái tự do khắp nơi, hừ!!

Liễu Phi Yên có chút khó chịu nói, nhưng biểu tình thì rất dễ thương, khiến người ta hiểu ra một việc, nàng đã quên mất tình huống hiện tại, quên mất những người đứng bên cạnh mình là ai, nàng chỉ là đang trách móc Diệp Lăng.

- Ha ha, trẻ trung thích thật, tiểu bối đứa nào cũng vậy, chẳng có quy tắc gì.

Long An Kỳ cười nói, những lời này hình như nhắc nhở Liễu Phi Yên vẫn còn người khác, và cũng hình như nhắc nhở Hoàng thái hậu, đây là việc của đám tiểu bối, họ không cần phải quản.

- Á, hì hì, phu nhân, tiểu nữ xin phép cáo lui trước, đi xem một số thứ bản địa, tranh thủ kiểm điểm luôn.

Liễu Phi Yên le le lưỡi, sau đó chạy mất.

Mặc dù Liễu Phi Yên chỉ là một thường dân, nhưng tích cách cộng thêm nghề nghiệp bản thân khiến nàng đối xử với ai cũng như nhau, không hề kiêng nể.

Cũng có thể là chịu sự ảnh hưởng của Diệp Lăng...

- Liễu Phi Yên này rất không tệ, chỉ tiếc xuất thân hơi thấp, nếu không có thể suy xét cho hoàng tử.

Hoàng thái hậu có chút tiếc nuối nói.

Mặc dù Hoàng thái hậu nhìn nhận rất thoáng, nhưng khoảng cách thân phận vẫn khiến bà dừng bước, thích thì thích, có chuyện vẫn là không thể.

- Chỉ cần chúng thích nhau, xuất thân gì đó con chẳng quan tâm, tên nhóc Diệp Lăng cũng không quan tâm, và hình như chưa bao giờ quan tâm qua.

Long An Kỳ thần nhiên nói, lòng thầm nghĩ, Hoàng thái hậu dù sao vẫn là Hoàng thái hậu, khác hẳn mọi người.

652. Chương 658: Phát Hiện Bất Ngờ (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 658: Phát hiện bất ngờ (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Đúng vậy đúng vậy, đệ đệ mơ mơ hồ hồ, chẳng bao giờ để tâm đến những thứ đó, đệ ấy có thể chơi với đám ăn mày, ngày xưa, đệ ấy còn học người ta xin ăn...

Long Cát công chúa chen ngang, nàng nhớ lại chuyện ngày nhỏ.

-...

- Con phải đi đón Ngải La để quốc công chúa, thời gian cũng sắp đến rồi, mọi người nói chuyện!

Long Cát công chúa đọc thêm một lúc, sau đó gấp sách lại, đứng dậy rời đi, để lại ba con người vẫn đang im lặng.

Tốt nhất là nên chạy sớm, hoàn cảnh này thực sự chẳng dễ chịu chút nào, Diệp Lăng ở đây còn đỡ, đệ ấy nhất định tìm được cách thay đổi tình hình!!

Nói như vậy, chẳng trách tổ mẫu cứ muốn Diệp Lăng đến, thì ra là để kéo gần khoảng cách giữa người và cô cô.

Bất luận thế nào, Long Cát công chúa vẫn không muốn nhìn thấy tình huống hiện tại, nàng đang gọi mọi người đến Đông thành môn, đó sẽ là nơi đội xe của Ngải La để quốc sẽ vào.

Mặc dù nói Long Thành ở phía Đông Ngải La để quốc, nhưng đại lộ không phải là một đường thẳng, trên cơ bản đều là vào từ Đông thành môn, đó là lối vào tốt nhất.

Căn cứ vào tin tức đối phương truyền đến, họ hình như cũng vào từ Đông thành môn!

Đoàn đặc phái viên dù sao không phải lũ khách bình thường, nhất cử nhất động đều phải có người thông báo, nếu không sẽ tạo thành rắc rối không đáng có.

- Biểu tỷ, tỷ đi đâu vậy?

Long Cát công chúa đang trên đường ra Đông thành môn, một giọng nói truyền đến tai nàng, khiến nàng tạm thời dừng bước.

- Lam Vũ?

Long Cát công chúa nhìn thấy Lam Vũ và Thất công chúa đang đứng trước một quầy hàng, hình như đang mặc cả với đối phương, hai đại tiểu thư xem ra lại đang làm khó người khác, rõ ràng rất nhiều tiền, nhưng còn bày trò mặc cả.

Nhưng, vấn đề này, Long Cát công chúa biết rõ câu trả lời, bởi vì nàng từng hỏi qua, hỏi hai người Lam Vũ, tại sao họ tiền tiêu không hết mà vẫn quan tâm đến chút tiền lẻ đó làm gì.

Cả trả lời của Lam Vũ chính là, tiền tiêu không hết thì liên quan gì đến mặc cả, chúng ta muốn dùng cái giá thích hợp nhất để mua thứ tốt nhất, đây chính là ưu điểm của phụ nữ, một cô gái không biết mặc cả không phải là một cô gái chân chính.

Long Cát công chúa rất phản đối chuyện này, chấp vấn là ai nói, nàng nhất định sẽ đi dạy cho hắn một bài học.

Diệp Lam Vũ trả lời, là đệ đệ nói...

...

- Hai người đang mua sắm à? Ta phải đi đón Ngải La để quốc công chúa, có hứng thú đi cùng ta không?

Long Cát công chúa hỏi.

- Không có hứng!

Diệp Lam Vũ dứt khoát cự tuyệt, nàng không có hứng đi gặp công chúa, hoàng tử thì còn có khả năng.

- Biết muội không có hứng, nhưng đi nói chuyện với ta, dù sao thời gian vẫn còn sớm mà.

Long Cát công chúa cười nói.

- Càng không có hứng!

Diệp Lam Vũ rất trực tiếp nói.

-...

Long Cát công chúa bị đả kích.

- Mình đúng là không nên nhận nhiệm vụ này, sau này lại phải mất công thăm dò.

Long Cát công chúa buồn bực đi tiếp về phía Đông thành môn, nàng hình như đang có chút hối hận vì đã nhận làm việc này.

Nhưng, chỉ là một chút mà thôi, bởi ngay sau đó nàng đã lấy lại được tâm thái bình thường.

Nhưng sau này, nàng cảm thấy mình làm vậy quá đúng, những người khác có lẽ phải rất hối hận vì đã không đi cùng mình, nhất là Diệp Lam Vũ!

Bởi vì, không ai nghĩ, có người ở lẫn trong đội ngũ đó.

- Sao các người cũng ở đây?

Lúc Long Cát công chúa đến Đông thành môn, đột nhiên phát hiện có người đang ngằm giám sát nàng, nếu như không phải là một trong những người nàng quen, tin rằng nàng cũng phát hiện ra thân phận của họ.

Bây giờ, nàng càng muốn biết rốt cục là có chuyện gì, những người này có mặt ở đâu, nơi đó có khả năng sẽ xảy ra chuyện.

Những nơi Lãnh huyết tổ xuất hiện, chẳng nơi nào xảy ra chuyện tốt!

Không sai, những người này chính là Lãnh huyết tổ, Long Cát công chúa nhận ra họ, không phải ai khác, chính là Lãnh huyết tổ!

Nhưng, Long Cát công chúa hình như hơi căng thẳng, kì thực, những nơi Lãnh huyết tổ xuất hiện, chưa chắc đã xảy ra chuyện, Lãnh huyết tổ trừ việc thanh trừ xử lý, quan trọng nhất vẫn là đề phòng tai nạn xảy ra.

- Long Cát công chúa, mặc kệ chúng ta, chúng ta chỉ là đang giám sát người qua lại, sợ có nhân vật nguy hiểm lên vào.

Lãnh huyết tổ lạnh nhạt trả lời.

- Thì ra là vậy, vậy các người có tiếp tục, ta ở đây đợi...

Long Cát công chúa bình thản trả lời, nhưng nàng vẫn chưa nói xong thì đã bị Lãnh huyết tổ lạnh lùng ngắt lời.

- Đợi người của Ngải La đế quốc, tin này chúng ta cũng biết! Chúng ta chính là cảm thấy có chút kì quái, nên thuận tiện đến đây gặp họ.

- Cả quãng đường họ đến đây, các người vẫn chưa kiểm tra được sao?

Long Cát công chúa hỏi, với năng lực của Lãnh huyết tổ, họ biết chuyện này là rất bình thường, chỉ là đến họ cũng không rõ thì đúng là có chút ngạc nhiên.

- Tra rồi, không có vấn đề gì đặc biệt, gần đây nhân thủ không đủ dùng, cho nên cũng không theo sát, hôm nay chúng ta cũng chỉ thuận tiện kiểm tra một chút mà thôi!

Lãnh Huyết Ngũ trả lời.

Mỗi đội ngũ tiến vào, Lãnh huyết tổ đều kiểm tra, kiểm tra không có vấn đề gì mới cho vào, đồng thời, đợi họ vào đến Long Thành còn phải kiểm tra một lần nữa.

- Không vấn đề gì thì tốt, nhưng cẩn thận vẫn hơn, mặc dù nói giữa hai bên không có xung đột chính diện, nhưng nhân tâm thì vẫn phải đề phòng.

Long Cát công chúa nói.

- Vâng! Theo tin tức nhận được, trong đội xe chỉ có một tiểu công chúa, đó là chuyện bình thường, vấn đề duy nhất chính là một thiếu niên công tử, cũng không biết thân phận của hắn là gì, mọi người chỉ gọi hắn là công tử, tiểu công chúa rất thích bám lấy hắn, có thể là thanh niên quyền quý của Ngải La đế quốc.

Lãnh Huyết Ngũ nói.

- Các người vẫn chưa điều tra ra sao?

Long Cát công chúa hỏi.

- Không có thời gian đi tra, bây giờ nhân thủ không đủ, nhưng có lẽ không phải là vấn đề lớn, chúng ta chỉ biết đội xe mặc dù xa hoa, nhưng không có cao thủ, xem ra chỉ là qua đường, cũng giống như các quốc gia khác.

Lãnh Huyết Ngũ trả lời.

Lúc này, đến Lãnh Huyết Ngũ còn bị xuất động, chứng tỏ người trong Lãnh huyết tổ đã xuất động hết, thọ yến của Hoàng thái hậu là tiêu điểm ở đây, càng đến mỗi lúc một nhiều, những người làm công tác phòng vệ an ninh như họ đương nhiên bận rộn vô cùng.

- Không có cao thủ? Cho dù họ không có vấn đề thì cũng không thể nhẹ nhàng như vậy. Đúng là kì quái, vậy lần này họ đến là để làm gì, xem ra ý tứ của Ngải La đế quốc không đơn giản như chúng ta nghĩ.

Long Cát công chúa có chút mê hoặc.

Một đội ngũ không có cao thủ, đối với họ mà nói chỉ như một đàn kiến, mặc kệ đàn kiến này có mục đích gì, họ đều có thể bóp chết dễ dàng.

Long Cát công chúa vẫn chưa biết, lần này ý tứ của Ngải La đế quốc kì thực rất đơn giản, chỉ là muốn chọc Chu Tước đế quốc, khiến người của Chu Tước căng thẳng.

Tin rằng, sau khi đội xe đến, họ sẽ biết...

653. Chương 659: Phát Hiện Bất Ngờ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 659: Phát hiện bất ngờ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Cuối cùng cũng đến!!

Khi một đội xe rầm rập xuất hiện bên ngoài Đông thành môn, Long Cát công chúa biết người mình đợi đã đến, hôm nay đội xe vào thành không nhiều, quy mô như này chỉ có đội xe của Ngải La đế quốc.

Đồng thời, cờ xí trên đội xe cũng là của Ngải La đế quốc, cho nên trăm phần trăm khẳng định là họ.

- Xin hỏi, có phải là đoàn của Ngải La đế quốc Tiểu công chúa điện hạ không?

Thay vì suy đoán, Long Cát công chúa quyết định ra ngoài xác nhận, tình huống ngộ nhỡ rất nhiều, xác nhận lại cũng tốt.

- Vâng! Xin hỏi người là...

Từ trong đội xe, một người giống như quan viên tùy tùng hỏi.

- Ta là Chu Tước Long Cát, đặc biệt đến đây nghênh đón Tiểu công chúa điện hạ.

Long Cát công chúa hành lễ nói.

Long Cát? Không lẽ là...

- Người chính là Long Cát công chúa? Được người ra đây nghênh đón, đúng là vinh hạnh bất ngờ cho chúng ta!!

Quan viên lập tức nói, ngữ khí hình như có chút bối rối.

Rõ ràng, vị quan viên này đã từng nghe qua uy danh của Long Cát công chúa, nghe nói Long Cát công chúa là công chúa thực quyền của Chu Tước đế quốc, đại quyền trong tay, tuyệt đối hơn hẳn công chúa bình thường, để nàng đến nghênh đón đoàn người, khiến hắn cảm thấy rất bất ngờ.

Quan viên cảm thấy có lẽ chỉ là trùng hợp, bởi vì đối phương không có người, Long Cát công chúa chỉ là tiện thể đi qua, chứ không cảm thấy đoàn xe của mình có gì xứng đáng được đối phương chú ý.

Tiểu công chúa? Không thể nào, nàng chưa từng ra ngoài, đến người của bốn quốc còn không biết, nếu như lần này không phải cùng nàng đến đây chúc thọ, tin rằng mình cũng không biết đến sự tồn tại của nàng.

Không lẽ nói, tiểu công chúa có gì đặc biệt?

Không thể nào, nàng vẫn còn là trẻ con, cả ngày dính lấy công tử thần bí.

Công tử thần bí? Không lẽ là do hắn? Không đúng, nếu như là vì hắn, Long Cát công chúa sao lại không thấy nhắc mà chỉ nói đến tiểu công chúa.

Trong đội xe, chỉ có tiểu công chúa biết thân phận Diệp Lăng, những người khác đều như nhau, chỉ biết tiểu công chúa gọi hắn là ca ca, những người khác gọi hắn là công tử.

Hoàng thượng nói, không được hỏi nhiều thân phận hắn, các người chỉ cần làm tốt việc của mình là được!!

Ngải La hoàng đế không cho người khác biết thân phận Diệp Lăng, hắn cảm thấy nếu để người khác biết, sẽ dẫn đến một số phiền phức không đáng có, hơn nữa có biết cũng chẳng giúp được gì, cho nên thà cứ tiếp tục giấu mọi người.

Cũng chính vì nguyên nhân này, mọi người đều không biết, Diệp Lăng từng xuất hiện ở Ngải La đế quốc, xuất hiện ở Ngải La chỉ thành!

Nếu như tin tức này bị người khác biết, Long Cát công chúa và Lãnh Huyết Ngũ chắc chắn sẽ đoán ra, đoán ra Diệp Lăng ở trong đội xe, đồng thời họ sẽ dồn sự chú ý sang các đế quốc phía Nam chứ không phải phía Bắc.

- Cái này là việc ta nên làm, không cần phải khách sáo! Xin hỏi, tiểu công chúa điện hạ có ở trên xe không?
Long Cát công chúa hỏi.

- Có!

Quan viên trả lời.

- Có thể bảo nàng ra ngoài được không, ta muốn xác nhận một chút.

Long Cát công chúa nói.

- Cái này... để ta thử...

Quan viên có chút bối rối.

- Thử?

Long Cát công chúa có chút băn khoăn, được là được, không được là không được, cái gì gọi là thử.

- Điện hạ...

Quan viên gõ lên chiếc xe ngựa xa hoa nhất, gọi.

- Người, các người có việc gì?

Tiểu công chúa run run hỏi.

- Điện hạ, người có thể ra ngoài một lúc được không, Chu Tước Long Cát công chúa đang ở đây.

Quan viên hỏi.

- Không, ca ca đang ngủ, nàng ấy có chuyện gì thì cứ nói với các người.

Tiểu công chúa cự tuyệt, đây chính là điều quan viên lo lắng, hẳn biết nếu như chỉ có mình tiểu công chúa, nàng tuyệt đối không ra ngoài, trừ phi công tử thần bí bên trong đi cùng.

Cả quãng đường, tiểu công chúa hoàn toàn đi theo công tử thần bí, không có công tử thần bí, nàng tuyệt đối không gặp người ngoài!!

- Long Cát công chúa, xin lỗi, tiểu công chúa của chúng ta tính tình rất hướng nội, sợ gặp người ngoài, hay là đợi công tử bên trong tỉnh dậy, rồi bảo hắn cùng tiểu công chúa ra gặp người.

Quan viên có chút áy náy nói.

Long Cát công chúa nhú mày, có chút không vui, bởi vì nàng cảm thấy quan viên trước mắt đang lừa mình, còn tiểu công chúa thì đang giả vờ phách lối không chịu gặp mình.

Cũng chẳng trách nàng lại có suy nghĩ đó, Ngải La đế quốc đã phái tiểu công chúa đến, bản thân nàng phải có năng lực giao tiếp nhất định, sao lại sợ gặp người lạ.

Đồng thời, bên trong đang ngủ, không biết gọi hắn dậy sao?

Lúc này Long Cát công chúa đương nhiên vẫn chưa biết, tiểu công chúa đến đây là đi theo Diệp Lăng, chứ không phải đến chúc thọ, quan hệ chủ tớ mọi người không ai biết.

Đồng thời, công tử chưa tỉnh ngủ bên trong nếu như Long Cát biết người đó chính là Diệp Lăng đương nhiên sẽ không cảm thấy có gì kì lạ, bởi vì Diệp Lăng đã ngủ thường rất khó tỉnh, muốn gọi hắn dậy cũng khó, thông thường gặp phải tình huống như vậy, chỉ có thể chờ đợi.

Đúng lúc này, khi bọn Long Cát công chúa không biết làm gì để phá vỡ cục diện thì một tình huống bất ngờ xảy ra, một thiếu nữ đột nhiên bay lên xe ngựa, chuyên bị phá cả chui vào.

Thiếu nữ xuất hiện quá đột ngột, đồng thời, thân thủ nàng người thường không thể so sánh, cho dù là Long Cát công chúa cũng rất khó ngăn cản, huống hồ trong đội xe của Ngải La đế quốc, một cao thủ cũng không có.

Thiếu nữ kia là ai? Nàng ta muốn làm gì?

Lúc này, bên trong não hải mọi người gần như chỉ có hai câu hỏi này, họ đều cảm thấy, thiếu nữ nhất định muốn làm gì không tốt, muốn gây nên điều gì đó bất lợi cho tiểu công chúa bên trong, khơi gợi mâu thuẫn giữa hai quốc gia.

Nhưng, Long Cát công chúa không nghĩ thế, bởi vì nàng biết thiếu nữ kia là ai, biết thiếu nữ sẽ không làm những việc như vậy, nhưng, nàng cũng không hiểu tại sao thiếu nữ lại có hành vi đó, tại sao lại làm như vậy.

Thiếu nữ kia là ai?

- Lãnh Huyết Ngũ?

Long Cát công chúa suyết chút nữa hét lên, nhưng cuối cùng lại không làm thế, bởi vì nàng biết những gì Lãnh Huyết Ngũ làm đều là trong giới hạn cho phép.

Cũng chính là nói, cứ giả như không quen Lãnh Huyết Ngũ!!

- Người muốn làm gì!? Người đâu, có thích khách!

Ngải La quan viên lập tức hét lên, tất cả vệ binh vây quanh xe ngựa, mặc dù nói trong số họ không có cao thủ, nhưng họ đều là những người đã được huấn luyện.

- Lên! Không được để khách của chúng ta xảy ra chuyện!

Long Cát công chúa cũng hạ lệnh, bản thân lao lên phía trước, thể hiện như đang bảo vệ tiểu công chúa, khiến người ta cảm thấy nàng chẳng liên quan gì đến chuyện này, đồng thời, nàng cũng muốn biết Lãnh Huyết Ngũ đang làm gì.

- Cô nương này, người muốn làm gì, có chuyện gì chúng ta có thể từ từ thương lượng, xin người đừng làm vậy.

Quan viên thương lượng nói.

654. Chương 660: Phát Hiện Bất Ngờ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 660: Phát hiện bất ngờ (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Lãnh Huyết Ngũ không nói gì, chỉ tiếp tục kích phá xe ngựa, hòng tìm cách đột nhập vào trong.

- A...

- Tiểu công chúa!!

Trong xe vang lên tiếng kêu non nớt sợ hãi khiến những người bên ngoài càng trở nên căng thẳng hơn, nhất là quan viên kia, hẳn không muốn chuyện này xảy ra đối với mình.

Nhưng, may mà đây đã là Chu Tước Long Thành, Long Cát công chúa cũng ở đó, cho dù xảy ra chuyện gì, thì cũng là trách nhiệm của Chu Tước đế quốc, trách nhiệm của mình sẽ có thể bớt đi một chút.

Chỉ là, bớt đi một chút thì vẫn là trách nhiệm, nếu như không có vấn đề tốt hơn!!

Lãnh Huyết Ngũ đang làm gì, không lẽ Lãnh huyết tổ muốn kích sát tiểu công chúa bên trong? Tại sao lại là lúc này, tại sao lại chọn lúc mình ra mặt nghênh đón, như vậy không phải người khác sẽ hoài nghi Chu Tước đế quốc sao.

Chỉ là, cần thiết phải làm như vậy sao? Tiểu công chúa bên trong là ai?

- Ta... không sao... vị tỷ tỷ này, người đang làm gì vậy, đừng đụng vào ca ca!

Giọng nói của tiểu công chúa từ bên trong truyền ra, rất nhiều người thở phào nhẹ nhõm, như vậy chỉ ít chứng minh Lãnh Huyết Ngũ không nhằm vào tiểu công chúa, đồng thời, mọi người cũng tự hỏi, tại sao thiếu nữ kia lại vào tìng ca ca của tiểu công chúa.

- Ca ca?

Lãnh Huyết Ngũ nghi hoặc nhìn tiểu công chúa trước mặt, rồi lại nhìn thiếu niên đang ngủ, có chút không hiểu mối quan hệ này.

- Ủm!

Tiểu công chúa gật gật đầu.

- Cáo từ!

Lãnh Huyết Ngũ nhú mày, trực tiếp lựa chọn rời đi, bởi vì nàng đã xác định được việc cần xác định, chỉ không ngờ lại gặp phải ai đó ở đây.

Nếu là hắn, thì mọi chuyện đều có thể giải thích, bản thân cũng không cần ở lại đây nữa, nếu không để nhiều người chú ý, vậy thì sự tồn tại của mình sẽ bị người ta phát hiện.

Đồng thời, Lãnh Huyết Ngũ cũng biết nếu ai đó đang ngủ, khẳng định sẽ không thể tỉnh dậy ngay tức khắc, đồng thời, thân phận nàng cũng không thể bị lộ, cho dù nàng quan tâm đến hắn, thì cũng phải gặp nhau trong bí mật.

Lãnh Huyết Ngũ rời đi, thuận tiện dẫm luôn lên mặt ai đó đang ngủ, một dẫm này thực sự rất mạnh, trực tiếp dẫm thẳng lên mặt ai đó!

Cho người ngủ này!!

- Xin lỗi, ta nhầm, làm phiền rồi!

Lãnh Huyết Ngũ bỏ lại một câu, sau đó chạy vào đoàn người, biến mất.

Những người muốn tìm Lãnh Huyết Ngũ tính sổ, căn bản không có bất cứ cơ hội nào, chỉ có thể đứng im một chỗ nhìn theo nàng!

Quan viên có chút không hiểu, nhưng hắn đã từ bỏ rất nhanh, dù sao vẫn còn chuyện quan trọng hơn để làm, chỉ thấy hắn nhảy lên xe ngựa, hét lên lo lắng:

- Tiểu công chúa điện hạ, người không sao chứ!!

- Ta... không sao, tỷ tỷ xấu lúc này là ai vậy?

Tiểu công chúa yếu ớt hỏi, những trong ngữ khí hình như có chút phẫn nộ, có thể là vì lúc này Lãnh Huyết Ngũ đã cho ca ca nàng một dẫm.

Mặc dù, tiểu công chúa không học võ kỹ, nhưng những chuyện rõ ràng như vậy nàng vẫn có thể nhìn thấy.

- Nàng... nàng ta bọn thần cũng không biết... tự nhiên xuất hiện rồi lại tự nhiên biến mất!

Ngải La quan viên toát mồ hôi, đến tận bây giờ hắn vẫn không tài nào hiểu nổi.

Lãnh Huyết Ngũ đang làm gì vậy?

Long Cát công chúa cũng ù ù cạc cạc, không hiểu Lãnh Huyết Ngũ định làm gì, nhưng, lúc này trước khi rời đi, Lãnh Huyết Ngũ đã dùng phương pháp đặc biệt thông báo với nàng.

- Long Cát công chúa, trông coi kỹ người bên trong, đừng để hắn chạy!

Là ai? Long Cát công chúa rất muốn hỏi câu này, chỉ là Lãnh Huyết Ngũ không cho nàng cơ hội, nhưng nàng cảm thấy, sau khi Lãnh Huyết Ngũ biến mất, nhất định sẽ tìm cách quay lại, có thể bây giờ nàng đang ở đâu đó gần đây.

Long Cát công chúa tiến lên trước mấy bước, muốn có câu trả lời kì thực rất đơn giản, bây giờ cửa xe đã bị Lãnh Huyết Ngũ làm vỡ, giả vờ như quan tâm công chúa, tiện thể kiểm tra xem người bên trong là ai.

Long Cát công chúa nhìn vào trong xe, lúc nhìn thấy ai đó đang ngủ, trên mặt vẫn còn nguyên vết bàn chân, mọi câu hỏi của nàng đều đã có đáp án, mọi nghi hoặc đều đã được phá giải.

Chỉ là, nghi hoặc mới lại đến, tại sao hắn lại có mặt ở đây?

- Nhóc, tỉnh dậy cho ta!!

Long Cát công chúa loé thân hình, gõ vào đầu ai đó đang ngủ, hành vi này khiến tất cả mọi người đều phải sửng sốt, họ không hiểu, tại sao Long Cát công chúa lại trở nên kì cục như vậy.

Nhất là tiểu công chúa bên cạnh, nàng sợ hãi nhìn Long Cát công chúa, chỉ là, sợ hãi là sợ hãi, nàng vẫn đứng chặn trước mặt ai đó, ngăn không để Long Cát công chúa làm tổn thương hắn.

Lúc này, trung tâm của mọi sự chú ý chỉ gói ghém mũi, sau đó nói như mộng du:

- Tỷ, đừng ồn, đệ vẫn muốn ngủ thêm một chút...

Và hắn lại tiếp tục ngủ!

- Ngủ, chỉ biết ngủ, người đâu, chuẩn bị một cỗ xe ngựa!

Long Cát công chúa vừa nói, vừa ôm lấy nhân vật đang ngủ, bước ra khỏi xe.

Rốt cục là chuyện gì, tại sao Long Cát công chúa lại ôm thiếu niên đó ra ngoài, bất luận hắn có thân phận gì, nhất định phải có liên quan đến Long Cát công chúa.

Với thân phận của Long Cát công chúa, quan trọng nhất vẫn là nàng, người có thể được nàng ôm, liệu có phải là người bình thường không? Đặc biệt còn là một nam nhân.

- Tỷ tỷ, người định mang ca ca đi sao?

Tiểu công chúa theo Long Cát công chúa ra ngoài, yếu ớt hỏi.

- Đúng!

Long Cát công chúa gật gật đầu.

Long Cát công chúa, người làm như vậy hình như không được tốt, công tử là người của chúng ta.

Ngải La quan viên phản đối yếu ớt.

Trước thân phận cường thế của Long Cát công chúa, quan viên ngoại giao kia chẳng có chút khí thế nào, mặc dù sự tình giống như Long Cát công chúa là người đuối lý hơn.

- Sai, hắn là người của ta, không lẽ người không biết thân phận của hắn sao?

Long Cát công chúa nhìn Ngải La quan viên, nàng đang nghĩ, người trước mặt nhất định không biết, nếu không đã không nói những lời vừa rồi.

- ?? Hắn có thân phận gì? Cái này ta không biết, Hoàng thượng không nói, chỉ bảo ta đưa hắn đến đây.

Ngải La quan viên toát mồ hôi, đúng là hắn chẳng biết được chuyện gì.

- Nếu không biết thì tốt, cũng không cần nói nhiều nữa, đợi một lát sẽ có người sắp xếp chỗ ở cho các người! Hắn ta mang đi trước!

Long Cát công chúa cười cười, rất không quan tâm nói, tựa hồ như người trước mặt có nói gì cũng không thay đổi được quyết định của nàng.

Không sai, bất luận bây giờ ai nói gì, ai làm gì, cũng không thể thay đổi được quyết định của nàng.

- Tỷ tỷ, ta muốn đi theo ca ca.

Tiểu công chúa kéo tay áo ai đó.

- Tiểu công chúa, người là công chúa của Ngải La đế quốc, người đi theo chúng ta không tiện.

Long Cát công chúa cười nói.

- Không, ta muốn đi theo ca ca, họ là họ, không liên quan gì đến ta! Ca ca còn phải trị bệnh cho ta.

Tiểu công chúa lắc lắc đầu, không chịu buông tay.

655. Chương 661: Trùng Phùng (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 661: Trùng trùng (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Long Cát công chúa có chút mơ hồ, có chút không hiểu tiểu công chúa nói vậy là có ý gì, tại sao gọi họ là họ, không lẽ, nàng đến chỉ là đi theo tên nhóc đó sao?

Rất nhanh, Long Cát công chúa có được đáp án!

- Long Cát công chúa, tình huống này... Hoàng thượng từng nói với chúng ta, sau khi tiểu công chúa đến đây, chỉ cần đi theo tiểu công chúa là được, những việc khác không cần phải quản, còn nữa, Hoàng thượng nói chúng ta muốn về thì cứ tự về, cũng không cần quản tiểu công chúa! Ý của Hoàng thượng hình như là để tiểu công chúa đi theo công tử...

- Là vậy sao?

Long Cát công chúa nhìn Tiểu công chúa, tựa hồ có chỗ không hiểu.

- Ừm! Ca ca nói để ta theo, sau khi kết thúc ở đây, ta sẽ cùng ca ca đến Diệp Thành.

Tiểu công chúa gật đầu,

- Tỷ tỷ, ta muốn đi theo ca ca.

- Vậy thì được, nàng đi theo chúng ta trước, những người khác, đợi hần tỉnh dậy rồi nói.

Long Cát công chúa gật đầu nói, nếu đã vậy, nàng đành phải dẫn theo tiểu công chúa, đến lúc đó nếu như không xảy ra chuyện gì, nàng sẽ quyết định sau.

- Công chúa, xe ngựa đến rồi!

- Được, chúng ta về phủ!

Cứ như vậy, Long Cát công chúa rời đi trong ánh mắt nghi hoặc của tất cả mọi người, đến cuối cùng, những con người đó vẫn không biết thiếu niên được Long Cát công chúa ôm là ai, không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Có thể nói là không hiểu ra sao!!

- Lam Vũ và Nhã Trúc đâu, hắc hắc, không tìm thấy họ, vậy thì cứ để họ hối hận đi.

Lúc đi qua chỗ hai người Diệp Lam Vũ vừa đứng nhưng Long Cát công chúa đã không tìm thấy hai người bọn họ, cũng không đi tìm, trực tiếp về nhà.

Nàng tin, đợi hai người Diệp Lam Vũ nghe xong câu chuyện, nhất định sẽ rất hối hận vì đã không đi cùng mình, ha ha, cứ để hai người họ hối hận.

Bản thân nàng cũng không ngờ, vốn dĩ đi đón Ngải La để quốc công chúa, cuối cùng lại phát hiện ra tên nhóc này, không biết hắn chạy sang Ngải La để quốc từ lúc nào, còn dẫn theo một tiểu công chúa đáng yêu nữa.

Đến lúc này, đã không cần phải nói rõ ai đó là ai nữa, ai cũng biết hắn chính là Diệp Lăng, người khiến Long Cát công chúa phải thất thái.

- Long Cát công chúa! Hắn tỉnh chưa?

Long Cát công chúa đang mừng thầm thì từ bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói, giọng nói này nàng nhận ra, là của Lãnh Huyết Ngũ, quả nhiên đang ở ngay bên cạnh nàng.

- Vẫn chưa tỉnh, người cũng biết, hắn đã ngủ thì không có cách nào đánh thức.

Long Cát công chúa trả lời.

- Ồ, vậy thì đợi hắn tỉnh dậy rồi nói.

Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

Lãnh Huyết Ngũ rất dứt khoát, nếu Diệp Lăng đang ngủ vậy thì chi bằng chờ hắn tỉnh dậy rồi nói.

- Lãnh Huyết Ngũ, tại sao lúc này người biết hắn ở bên trong?

Long Cát công chúa nói.

- Trên người hắn có đồ của Lãnh huyết tổ, nên chúng ta có thể tiến hành liên hệ với nhau, phát cảm ứng khi ở gần nhau, lúc này phát hiện có cảm ứng, ta đã nhảy lên xem.

Lãnh Huyết Vũ bình thản nói.

Chỉ là, dưới sự bình thản ấy, Long Cát công chúa có thể cảm nhận được sự quan tâm Lãnh Huyết Ngũ dành cho Diệp Lăng, mặc dù nói Lãnh Huyết Ngũ lúc thấy Diệp Lăng không sao còn cho Diệp Lăng một dấm lên mặt, phát tiết sự bất mãn của mình.

- Thì ra là vậy...

Long Cát công chúa gật gật đầu, với những thứ Lãnh huyết tổ dùng, nàng không cảm thấy ngạc nhiên, đồng thời chuyện Diệp Lăng có được những thứ đó cũng không kì quái, nói thế nào Diệp Lăng cũng là một thành viên của Lãnh huyết tổ.

Có thể Diệp Lăng vẫn chưa biết, nhưng Long Cát công chúa thì rất rõ, Diệp Lăng bây giờ mang tên Lãnh Huyết Nhất, bởi vì Lãnh huyết tổ bây giờ tạm thời thuộc về cá nhân Hoàng đế quản lý, chỉ là hắn hiện tại không tiện nêu danh, nên đẩy cho Diệp Lăng.

Lãnh Huyết Nhất, đơn giản mà nói, chỉ là hữu danh vô thực, không có bất cứ thực quyền nào, cho nên Diệp Lăng có mặt hay không có mặt, đều như nhau!

- Không biết tổ mẫu còn ở đó hay không, họ có lẽ vẫn đang chơi trò im lặng.

Về đến Cát cư, Long Cát công chúa trong lòng thầm nghĩ, chỉ là nàng cảm thấy suy nghĩ của mình có chút tà ác, làm sao vẫn còn ở đây được, nàng đi lâu như vậy cơ mà.

Nhưng, khiến Long Cát công chúa cảm thấy bất ngờ là, suy nghĩ ấy trở thành sự thật!!

- Á... tổ mẫu, cô cô, hai người vẫn đang ở đây im lặng à...

Long Cát công chúa nhìn vào trong viện tử, Long An Kỳ và Diệp Thành Thiên ngồi trước Hoàng thái hậu, bên trên là một ít đồ ăn, xem ra họ giải quyết luôn bữa trưa ở đây.

Xem đến đây, Long Cát công chúa nghĩ, có lẽ Hoàng thái hậu mượn danh nghĩa bữa trưa, cố ở lại đây thêm một lúc, bữa trưa hình như vẫn chưa xong.

Nếu như ăn xong, hạ nhận có lẽ đã đến thu dọn, chứ không còn bày ở đó!

- Nói gì thế, cái gì trầm mặc... đợi chút, Long Cát, con đang ôm ai vậy? Không phải con đi đón Ngải La đế quốc công chúa sao, sao lại ôm một thiếu niên về?

Hoàng thái hậu định trách Long Cát công chúa gì đó, nhưng lại phát hiện ra Long Cát công chúa trong lòng Diệp Lăng.

Lúc này, Hoàng thái hậu nhìn thấy bộ dạng Diệp Lăng, chỉ có thể phán đoán là một thiếu niên.

Vấn đề này rất nghiêm trọng, một thiếu niên mà Long Cát công chúa ôm như vậy, sẽ trở thành một tin tức động trời, chưa từng nghe nói nàng qua lại với ai, thậm chí đến bạn trai thân thiết cũng không có.

- Hắc hắc, đây là nhân vật mọi người đang muốn gặp nhất, con trực tiếp ôm hắn về, mọi người định thưởng gì cho con đây.

Long Cát công chúa cười tinh nghịch, càng ôm Diệp Lăng chặt hơn, khiến mọi người không thể nhìn rõ tướng mạo hắn.

- Người chúng ta muốn gặp nhất, không lẽ là người yêu của con, vậy thì đúng là ta muốn gặp thật.

Hoàng thái hậu cười nói, bà cảm thấy khả năng này tương đối cao, dù sao bà đúng là rất muốn gặp người yêu của Long Cát công chúa, không muốn thấy công chúa vì sự nghiệp đến tình duyên cũng chẳng quan tâm.

- Hừ, tổ mẫu, sao người lại đoán mò như vậy, tên nhóc này sao có thể là người yêu của con, người yêu của con phải đẹp trai hơn hắn một chút, cao hơn hắn một chút, và tuổi phải nhiều hơn hắn một chút. Tên nhóc này hoàn toàn không đủ tư cách!!

Long Cát công chúa tức giận nói.

- Vậy hắn là ai?

Hoàng thái hậu nghi hoặc hỏi.

- Thành Thiên, người này... hình như là...

- Không phải hình như, mà đúng là nó!

Long An Kỳ và Diệp Thành Thiên hai người quay sang nhìn nhau, đều nhận ra đáp án và sự ngỡ ngàng trong mắt đối phương, họ đều đã xác định người đang được Long Cát công chúa ôm chính là Diệp Lăng. Thân là phụ mẫu, cho dù nhất thời không thể nhận ra thì sau đó vẫn có thể nhìn ra.

Chỉ là, họ cảm thấy có chút kì dị, sao Diệp Lăng lại bị Long Cát công chúa ôm về.

- Long Cát, tên nhóc này con tìm được ở đâu, sao nó lại ở đây, còn nữa, không phải con đi đón người của Ngải La đế quốc sao?

Long An Kỳ chạy đến bên cạnh Long Cát công chúa, bẹo má Diệp Lăng vẫn đang ngủ say!

656. Chương 662: Trùng Phùng (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 662: Trùng trùng (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Hắc hắc, ngạc nhiên chứ, hắn chính là ở trên xe ngựa của Ngải La đế quốc, vị này chính là tiểu công chúa, nàng ấy gọi đệ đệ là ca ca...

Long Cát công chúa cười nói.

- Ồ, đưa nó cho ta, con ôm nó không ổn!

Long An Kỳ thuận miệng nói, sau đó ôm lấy Diệp Lăng, mặc dù nói Long Cát công chúa có chút quyền uy nhưng cũng không thể cự tuyệt.

---, An Kỳ, con không cảm thấy ngạc nhiên sao?

Hoàng thái hậu sau khi nhận biết tình hình, cảm thấy hết sức kinh ngạc, sự xuất hiện của Diệp Lăng là quá kì lạ, hơn nữa còn có liên quan đến tiểu công chúa, tất cả đều cần có một lời giải thích.

Bây giờ, Long An Kỳ tỏ ra như chẳng có chuyện gì, cứ vậy đón Diệp Lăng vào lòng, mặc kệ những thứ khác.

- Có gì ngạc nhiên, tên tiểu tử này chuyện gì mà nó không làm được.

Long An Kỳ thuận miệng trả lời.

- Không sai, cho dù là tiêu diệt Ngải La đế quốc, chúng con cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Diệp Thành Thiên cười nói, mặc dù hắn cũng không tin vào những gì mình nói, nhưng, nếu là Diệp Lăng, hắn cảm thấy rất bình thường.

-...

Hoàng thái hậu trầm mặc, bà hình như không nghĩ Diệp Lăng trong lòng mọi người lại có ấn tượng như vậy.

- Cô cô, có cách nào gọi đệ ấy dậy không?

Long Cát công chúa chạy đến bên cạnh Long An Kỳ, nhìn Diệp Lăng nói.

- Rất khó, trừ phi... bỏ đi, con nói trước đi, tại sao con lại tìm thấy nó.

Long An Kỳ hỏi, nàng mặc dù không quá hiểu kì nhưng nàng cũng muốn biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

- Nói ra thì đúng là một sự trùng hợp...

Long Cát công chúa bắt đầu tường thuật câu chuyện, đơn giản kể lại một lượt, chỉ là giấu đi chuyện của Lãnh Huyết Ngưu, chỉ nói là Lãnh huyết tổ làm.

Lãnh huyết tổ, đối với Long An Kỳ mà nói không cần phải giấu, bất luận là thân phận Chu Tước công chúa, hay vợ của Diệp Thành Thiên đều có thể tiếp xúc phương diện này.

Chỉ là, Lãnh huyết tổ có thể được biết, nhưng cụ thể là ai thì không thể nói, tin rằng chuyện này bọn Diệp Thành Thiên đều biết, một đế quốc của bí mật của riêng mình, họ không cần biết quá nhiều chi tiết.

- Thì ra là vậy, tiểu tử này ngủ y như heo, động tĩnh lớn như vậy mà cũng không biết. Ngải La tiểu công chúa, nàng có bệnh gì, tại sao lại cần tên tiểu tử này điều trị?

Long An Kỳ nhìn Ngải La tiểu công chúa, cảm thấy có chút kì quái, nàng không cảm thấy cô bé này có vấn đề gì.

- Đúng vậy, lúc này bên ngoài hơi nhiều người, ta cũng không tiện hỏi, nhưng, nếu như nàng không muốn nói, vậy thì cũng không cần phải nói.

Long Cát công chúa nhìn Ngải La tiểu công chúa nói.

Trước đó nàng đã muốn hỏi, nhưng lúc đó nhiều người, ngộ nhỡ bệnh này không tiện nói, vậy thì không ổn!

- Ta...

Tiểu công chúa nắm lấy tay áo Diệp Lăng, chỉ sợ hãi nhìn những người xung quanh, không trả lời luôn câu hỏi, nàng vẫn có chút sợ những con người này.

- Tiểu cô nương, không việc gì phải sợ, có chuyện gì có thể nói với bà.

Hoàng thái hậu mặt đầy nhân từ nói.

-...

Tiểu công chúa chẳng quan tâm, chỉ đứng sát lại gần Diệp Lăng, hình như nàng miễn nhiễm với sự nhân từ của Hoàng thái hậu.

- Tiểu cô nương này sao vậy, không lẽ trông ta đáng sợ lắm sao?

Hoàng thái hậu buồn bực vuốt vuốt mặt, giống như đang bị dũa kích.

- Mẫu thân, đối phó với những đứa trẻ như thế này, người không còn là chuyên gia nữa, để cho con...

Long An Kỳ cười nói, sau đó đi dỗ tiểu công chúa, chỉ là...

-...

Tiểu công chúa còn ép sát hơn, cũng chẳng buồn quan tâm đến những gì Long An Kỳ nói.

- Hắc hắc, để cho con, lúc này nàng ấy còn gọi con là tỷ tỷ!

Long Cát công chúa có chút kiêu ngạo nói, khiến Long An Kỳ và Hoàng thái hậu hai người chỉ muốn đánh cho nàng một trận.

-...

Chỉ là, tiểu công chúa cũng chẳng quan tâm Long Cát công chúa.

- Ha ha...

Hoàng thái hậu và Long An Kỳ không kìm được bật cười thành tiếng, quay sang nhìn nhau, sau đó lại bật cười, nụ cười này, trừ việc chế nhạo Long Cát công chúa ra, hình như còn thêm vài thứ khác.

Lúc này tiểu công chúa nói chuyện với Long Cát công chúa, hoàn toàn là vì muốn Long Cát công chúa không mang Diệp Lăng đi, nàng chỉ là nhất thời lo lắng nên mới đối phong với người khác, nhưng bây giờ không cần làm vậy nữa, nàng đương nhiên trở lại trạng thái ban đầu.

- Hai người đang cười gì vậy?

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa lúc này cũng quay về, họ nghe thấy tiếng cười của hai người Long An Kỳ, thuận miệng hỏi.

- Á...

Thất công chúa kêu lên một tiếng kinh ngạc.

- Tiểu thất, muội kêu gì vậy... á...

Diệp Lam Vũ đang định hỏi Thất công chúa thì đột nhiên phát hiện ra một người, lúc này, nàng đương nhiên cũng viết Thất công chúa kêu lên vì cái gì.

- Đệ đệ, mẹ, đệ đệ sao lại ngủ ở đây, đệ ấy quay về lúc nào vậy.

- Là ta đón đệ ấy, ai bảo lúc này hai người không đi cùng ta...

Long Cát công chúa nói, câu nói này là cố ý kích thích hai người Diệp Lam Vũ.

- Cái gì? Là chuyện gì?

Hai người Diệp Lam Vũ mê hoặc.

Sau khi nghe Long Cát công chúa kể lại một lượt câu chuyện, hai người Diệp Lam Vũ đúng là có chút hối hận, hối hận tại sao lại không đi cùng.

Mặc dù vẫn gặp mặt, chỉ là vấn đề thời gian, nhưng họ cảm thấy gặp sớm thì vẫn tốt hơn, hơn nữa, họ không thích mình chậm hơn những người khác, nhất là Diệp Lam Vũ không muốn mình chậm hơn Long Cát công chúa.

- Đệ đệ, dậy ăn cơm...

Diệp Lam Vũ khó chịu nói, tóm lấy cổ áo Diệp Lăng.

- Ô, tỷ, hôm nay ăn gì...

Diệp từ từ mở mắt, mơ mơ hồ hồ nói.

-...

Không phải chứ, lúc này động tĩnh lớn như vậy hần còn không tỉnh, vậy mà bây giờ Diệp Lam Vũ chỉ cần nói một câu, thật đúng là khiến người ta không khỏi toát mồ hôi.

Đương nhiên phải toát mồ hôi rồi, bị người ta dẫm cả lên mặt còn không tỉnh, vậy mà bởi vì người ta gọi hần ăn cơm, hần liền tỉnh, người như vậy không khiến mọi người toát mồ hôi mới lạ.

- Ý, không đúng, tỷ ta hình như không ở bên cạnh ta, ta nhất định đang nằm mơ, ngủ thêm lúc nữa.

Diệp Lăng đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, lại nằm xuống ngủ.

- Dậy cho ta, mau nói cho ta biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, sao đệ lại chạy đến Ngải La đế quốc, sao lại dẫn theo của Tiểu công chúa.

Diệp Lam Vũ sao có thể để Diệp Lăng ngủ tiếp, một tay tóm chặt tai Diệp Lăng.

- Á... đau đau...

Diệp Lăng kêu lên đau đớn, cơn buồn ngủ biến mất một nửa, người cũng tỉnh táo hơn rất nhiều.

- Tỷ, mau dừng tay lại.., ý, sao tỷ lại ở đây, còn cả mọi người nữa, không đúng, đáng lẽ phải hỏi sao đệ lại ở đây mới đúng, đệ không phải đang ngủ trên xe ngựa sao, Tiểu Khả Lâm đâu?

Diệp Lăng sau khi phản ứng, bắt đầu tìm khắp xung quanh.

Tiểu Khả Lâm? Là ai? Không lẽ là...

- Ca ca, muội ở đây!

Tiểu công chúa lên tiếng.

Tiểu công chúa lên tiếng, bây giờ thì mọi người đã có thể xác nhận, nàng chính là Tiểu Khả Lâm, đồng thời cũng xác nhận một chuyện, Diệp Lăng đúng là khá quan tâm đến tiểu công chúa.

657. Chương 663: Lãnh Tuyết Vũ (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 663: Lãnh Tuyết Vũ (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Ở đây thì tốt, nói cho ta biết, sao ta lại bị đưa đến đây?

Diệp Lăng kéo tay tiểu công chúa, nhẹ nhàng hỏi.

- Nhóc, tỷ tỷ ta đứng ngay trước mắt đệ, vậy mà đệ còn phải hỏi người khác sao?

Long Cát công chúa gõ một ngón tay lên đầu Diệp Lăng.

- Tỷ biết sao?

Diệp Lăng mơ hồ hỏi.

- Ta đương nhiên biết!

Long Cát công chúa tức giận nhéo Diệp Lăng một cái.

- Tỷ biết thì nói đi, tỷ không nói thì sao đệ biết tỷ biết, không thể có chuyện đệ không biết mà tỷ biết, còn cần tỷ nói.

Diệp Lăng nói liền một tràng khiến tất cả những người có mặt không khỏi ngây ra.

-... nhóc, đệ đang nói linh tinh gì vậy!

Long Cát công chúa lập tức ngăn lại, nói:

- Sự tình là thế này, lúc đi ta đi nghênh đón...

- Lăng huyết tổ? Ai, đợi chút...

Diệp Lăng nghe thấy tên Lăng huyết tổ, đột nhiên ngăn không cho Long Cát công chúa nói tiếp, chỉ thấy hần nhìn về một hướng.

- Tiểu Ngũ, ra đây đi, vừa hay để ta giới thiệu với mọi người.

Diệp Lăng nói với hướng đó.

-?? đệ đệ, có phải đầu đệ có vấn đề gì không, bên đó đâu có ai, đệ gọi ai vậy?

Diệp Lam Vũ có chút nghi hoặc hỏi.

Câu hỏi này, cũng là câu hỏi của tất cả mọi người, bao gồm cả Diệp Thành Thiên, với thực lực của hần mà cũng không biết bên đó có người.

Trước sự nghi hoặc của mọi người, một thân hình thiếu nữ xuất hiện, xuất hiện ngay ở phương hướng mà họ cảm thấy không có người, khiến mọi người không khỏi giật mình.

Thiếu nữ chính là Lăng Huyết Vũ, nàng luôn giữ một khoảng cách nhất định với Diệp Lăng, vốn dĩ nàng định chờ xong hết mọi chuyện mới ra tìm Diệp Lăng nói chuyện.

Ai ngờ, Diệp Lăng lại gọi nàng ra, nếu Diệp Lăng đã gọi thì nàng đành phải ra vậy, có trách nhiệm gì cứ để Diệp Lăng gánh, đồng thời Lăng Huyết Vũ biết những người có mặt ở đây chẳng có gì phải giấu, trừ tiểu công chúa.

Nhưng xem ra, tiểu công chúa quan hệ rất tốt với Diệp Lăng, hình như cũng chẳng cần phải giấu diếm gì.

- Đệ đệ, sao đệ biết bên đó có người?

Diệp Lam Vũ ngạc nhiên hỏi, vấn đề này Long Cát công chúa sẽ không bao giờ đề cập, bởi vì nàng biết Lăng Huyết Ngũ đang ở gần đây, đồng thời cũng biết nếu Lăng Huyết Ngũ cảm nhận được Diệp Lăng thì Diệp Lăng cũng nhất định cảm nhận được Lăng Huyết Ngũ.

- Cái này có gì ngạc nhiên, đệ biết nàng ta ở đó, Tiểu Ngũ, lúc này là nàng đá vào xe ngựa.

Diệp Lăng thần nhiên trả lời một câu, sau đó tiếp tục nhìn Lăng Huyết Ngũ.

- Phải!

Lăng Huyết Ngũ bình thần gạt đầu.

- Vậy tại sao còn ần ần núp núp, trực tiếp đưa ta đến đây là được rồi.

Diệp trực tiếp hỏi.

- Ngốc, lúc đó ta đang chấp hành nhiệm vụ, không thể bạo lộ thân phận của mình!

Lăng Huyết Ngũ tức giận nói.

- Nói cũng đúng! Tiểu Ngũ, bây giờ nàng có phải làm gì không, không làm gì thì đi theo ta!

Diệp cười nói, từ trong nụ cười của hần, ai cũng có thể nhìn ra hần có mục đích gì.

- Bọn ta nhân thủ còn không đủ, lấy đâu ra thời gian đi theo người, trừ phi... bảo vệ người là một nhiệm vụ...

Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, mọi người có thể nhận ra nàng không thích đề nghị của Diệp Lăng, và cũng không thích phải nói chuyện với hắn.

- Vậy thì đơn giản rồi, bây giờ bên cạnh có không có Tiểu Nhụy, ta cần người bảo vệ. Điều động nàng đến trước, thuận tiện thông báo cho Tiểu Linh đến, ta có hạng mục lớn cần nàng ấy hỗ trợ.

Diệp Lăng nói, những lời này rất khó lý giải, chỉ biết hắn muốn làm một việc và cần người giúp đỡ.

Đây chính là phong cách nói chuyện của Diệp Lăng, có lúc căn bản không có mở đầu, trực tiếp dẫn người ta vào chủ đề, khiến người ta nhất thời không kịp phản ứng, nhưng nếu như suy nghĩ kỹ, sẽ phát hiện những gì hắn nói không quá khó hiểu.

- Hạng mục lớn gì? Đúng rồi, Tiểu Nhụy đâu, người bỏ Tiểu Nhụy ở đâu rồi?

Lãnh Huyết Ngũ lạnh giọng hỏi.

- Hạng mục lớn là hạng mục lớn, nàng không cần quan, dù sao nàng cũng không hiểu! Về phần Tiểu Nhụy, ta để nàng ấy đi theo Hồ Nị, Hồ Nị phải vào Thú thần chi thành, cần có chiếu ứng.

Diệp Lăng đơn giản trả lời.

- Á, Thú thần chi thành? Không phải nói Thái Nhã mười năm nữa mới được ra ngoài sao, đệ chịu được sao?

Diệp Lam Vũ lập tức hỏi.

- Sao mà không chịu không chịu được, đó là cuộc sống của nàng ấy, đệ không thể can thiệp.

Diệp Lăng thần nhiên nói.

- Sao ta ngửi thấy mùi bất đắc dĩ nhỉ!

Thất công chúa khịt khịt mũi, cười khẩy bên cạnh Diệp Lăng.

- Được rồi, đệ thừa nhận, đệ không muốn để nàng ấy đi, chỉ là phụ thân nàng ấy cứ muốn vệ, nếu như... a, đệ ngốc quá, lúc đó đệ không nên cứu hắn nhanh như vậy, cứ để hắn bị đóng băng thêm một năm nữa, lúc đó thời cơ đi Thú thần chi thành cũng qua, chỉ có thể đợi thêm mười năm nữa.

Diệp Lăng gõ gõ vào đầu mình, bộ dạng đầy vẻ ân hận.

- ...

- Tên ngốc này, lâu như vậy rồi mà bây giờ mới phản ứng, bây giờ nói thì còn tác dụng gì!!

Long Cát công chúa không biết nói gì,

- Đệ đến Tường Không là vì chuyện này sao! Là ta vẫn chưa nói đệ, chuyện nguy hiểm như vậy sao đệ lại làm, ngộ ngộ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?

- Có thể xảy ra chuyện gì chứ, không phải đệ vẫn mạnh khỏe sao!

Diệp bình thần nói.

- Con còn thần nhiên như vậy, nếu như không phải Triệu Nhã Nhu sơ hở, lần này không biết con có thoát nổi không.

Long An Kỳ tức giận nói, véo má Diệp Lăng.

- Hứ, bà ta không quản được con đâu, bây giờ bà ta còn bận giải quyết việc của mình kia kìa! Đúng rồi, mọi người phải cẩn thận đây, nữ nhân biến thái đó có trong tay rất nhiều thứ đáng sợ, tuyệt đối không nên khai chiến với bà ta, nếu như bà ta đến, thì nhớ bảo mệnh trước.

Diệp Lăng đột nhiên rất nghiêm túc nhắc nhở mọi người.

Nhắc đến Triệu Nhã Nhu, Diệp gia và bà ta có lẽ không có xung đột, nhưng ngộ ngộ xảy ra chuyện gì, hắn cảm thấy vẫn nên nhắc nhở một chút, còn Chu Tước đế quốc, cái này thì có chút khó nói, hai quốc gia vốn đã là đối địch, rất dễ có xung đột.

Vốn dĩ cũng chẳng liên quan gì đến Diệp Lăng, nhưng Diệp Lăng biết lãnh địa của Long Cát công chúa, vị trí rất đặc thù, nếu như hai đế quốc xung đột, vậy thì lãnh địa của nàng sẽ trở thành chiến tuyến.

Nếu như nói, Triệu Nhã Nhu muốn khai chiến với Chu Tước đế quốc, vậy thì phải công kích lãnh địa của Long Cát công chúa trước, đây không phải là điều Diệp Lăng muốn nhìn thấy.

- Có gì vậy? Lần này con lén lút đi do thám bí mật quân sự sao?

Diệp Thành Thiên trầm mặc hỏi, hần hiểu Tường Không hơn ai hết, tuyệt đối không đáng sợ như Diệp Lăng nói.

Nếu như có, nhất định là bí mật quân sự của Triệu Nhã Nhu, vậy chắc chắn không phải là thứ có thể dễ dàng do thám.

- Không có, con làm gì có thời gian đi do thám.

Diệp Lăng lắc lắc đầu.

- Vậy sao con biết trong tay bà ta có thứ đáng sợ?

Bọn Diệp Thành Thiên mơ hồ.

- Bởi vì, đây là thứ con phát hiện giúp bà ta...

Diệp Lăng yếu ớt nói.

- Cái gì!?

Mọi người hô lên, rất là kinh ngạc, tất cả đều đang chăm chú nhìn Diệp Lăng.

658. Chương 664: Lãnh Tuyệt Vũ (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 664: Lãnh Tuyệt Vũ (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Ha ha, cái này nói với mọi người cũng bằng không, chỉ bằng chúng ta nói chuyện khác.

Diệp Lăng xoa xoa gáy, ra vẻ thật thà.

Đừng tưởng giả vờ thật thà là qua chuyện, vẫn chưa xong đâu!!

Những người còn mặt chẳng ai nghĩ hần thật thà, mơ hồ thì có phần của hần, nhưng ngốc và mơ hồ không có nghĩa là thật thà, đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

- Nói rõ chuyện này rồi mới được nói sang chuyện khác, lần này con đi rốt cục vì cái gì, là giúp Triệu Nhã Nhu sao? Giải quyết Tham lang quân đoàn chính là giúp đỡ nàng ta, bây giờ lại còn giúp nàng ta làm ra những thứ đáng sợ.

Diệp Thành Thiên nhíu mày, có chút không hiểu Diệp Lăng rốt cục làm như vậy vì mục đích gì.

Kì thực sự tình vốn dĩ rất đơn giản, nhưng trùng hợp là tất cả những gì Diệp Lăng làm đều có lợi cho Triệu Nhã Nhu, cho nên mọi người mới không hiểu, hậu thế nhân còn cảm thấy Diệp Lăng vốn dĩ chạy đến giúp Triệu Nhã Nhu, hai người họ vốn dĩ là một đôi.

- Cái gì, con giải quyết Tham lang quân đoàn sao lại là giúp Triệu Nhã Nhu, không phải giảm bớt thực lực của nàng ta sao?

Diệp Lăng có chút ngạc nhiên hỏi, rõ ràng hần vẫn chưa biết mối quan hệ trung gian.

- Tham lang quân đoàn mặc dù thuộc về quân đoàn thứ năm của Tường Không nhưng đây lại là một khối u ác tính của quân đoàn đó, cho dù là chúng ta, cũng phải bỏ đi khối ung nhọt đó, chỉ là không có cơ hội! Triệu Nhã Nhu cũng vậy, nàng ta sớm đã muốn tiêu diệt Tham lang quân đoàn, sau đó tiếp quản thể lực phương Bắc!

- Lần này, một mình đệ đã giải quyết một vấn đề cho nàng ta, không phải giúp đỡ còn là gì nữa?

Long Cát công chúa nói, bản thân nàng cũng biết chuyện này.

- Không phải một mình, còn có Lý Nguyệt... Kì thực, đây đều là Lý Nguyệt gợi ra, nói Tham lang quân đoàn muốn phi lễ với nàng ấy, nên mới càng lúc càng to chuyện, không phải lỗi của đệ.

Diệp Lăng thờ ơ nói, đối với vấn đề này, cho dù là giúp Triệu Nhã Nhu, hắn cũng chẳng quan tâm.

- Nói xem, rốt cục là chuyện gì? Bọn ta vẫn còn rất mơ hồ.

Diệp Thành Thiên tranh thủ hỏi, vấn đề này tin rằng ai cũng muốn biết.

- Sự tình chỉ đơn giản thế này thôi, lúc đó...

Diệp Lăng bắt đầu trần thuật sự việc, từ miệng hắn, mọi người bắt đầu hiểu ra nguồn gốc câu chuyện.

- Tham lang quân đoàn đúng là gieo gió gặt bão, bọn chúng bị tiêu diệt chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, cho dù không có con, Triệu Nhã Nhu cũng sẽ tìm cách xâm nhập, tin rằng với quân kỹ của họ, bại vong là chuyện rất đơn giản.

Mọi người hạ kết luận, đương nhiên cũng không cảm thấy Diệp Lăng đã làm sai, chỉ là cảm thấy có chút ngạc nhiên với năng lực của Diệp Lăng.

Họ biết Diệp Lăng thần kì, nhưng không biết hắn thần kì đến mức nào, không nói Lý Nguyệt trưởng thành, chỉ nói trận chiến cuối cùng, hắn chỉ đánh đàn mà giết chết đối phương.

- Nghe xong chuyện này, ta cảm thấy mâu thuẫn!

Hoàng thái hậu nói.

- Tổ mẫu, người mâu thuẫn gì?

Long Cát công chúa hỏi.

- Ta đang mâu thuẫn, có nên để Diệp Lăng diễn tấu một khúc hay không, từ miệng các người, ta biết trình độ nhạc lý của nó rất cao, nhưng bây giờ ta sợ, sợ chúng ta nghe nó đàn xong lại mất mạng.

Hoàng thái hậu lắc đầu, hình như rất nghiêm túc.

- Không có đâu, nếu người muốn nghe, con sẽ đàn, đương nhiên, người không thích thì con cũng không miễn cưỡng.

Diệp Lăng lắc đầu nói, sóng âm công, không có nội lực phóng vào tuyệt đối không thể hình thành.

Trong tình huống thông thường, Diệp Lăng sao có thể nhàn rỗi đến mức sử dụng nội lực diễn tấu, như vậy, hắn cũng rất mệt.

- Đừng, như con nói, ta muốn con biểu diễn một bài!

Hoàng thái hậu lập tức nói, được nghe Diệp Lăng diễn tấu, đương nhiên là niềm hạnh phúc của bà.

- Không vấn đề gì, dù sao ở đây cũng chẳng có gì làm, coi như chúc thọ cho dì, à quên, bà ngoại!

Diệp Lăng thờ ơ nói.

- Gọi dì cũng không tệ, ha ha.

Hoàng thái hậu nhớ lại cảnh Diệp Lăng điều khiển Tiểu Nhụy, cảm thấy Tiểu Nhụy còn dễ thương hơn các cháu gái của bà.

Cho dù cuối cùng phát hiện Tiểu Nhụy không phải người thật, bà vẫn không thể quên được cảm giác đó.

Chính vì nguyên nhân này, tình cảm dành cho Diệp Lăng càng thêm đặc biệt, và cũng có chút phức tạp...

- Gọi bà ngoại, đây là bà ngoại của con.

Long An Kỳ nói, cũng có nghĩa nàng đang thừa nhận Hoàng thái hậu trước mặt Diệp Lăng, cũng có nghĩa nàng hi vọng Diệp Lăng thừa nhận mối quan hệ này.

- Bà ngoại...

Diệp Lăng cũng thuận thế gọi một tiếng.

- Ủm! Ủm!

Hoàng thái hậu vui vẻ gật đầu, giống như nhặt được cục vàng.

- Đệ đệ, đệ chuẩn bị tiết mục gì cho bà ngoại, đừng có tùy tiện đưa ra một cái, phải chú ý hoàn cảnh.

Diệp Lam Vũ nói, nàng tin vào năng lực của Diệp Lăng, nhưng nàng không tin năng lực ứng dụng của hắn.

Nàng cảm thấy, chỉ cần Diệp Lăng có hứng, mọi thứ sẽ trở nên rất đau khổ!

- Cái này thì đệ chưa nghĩ ra, đến lúc đó rồi tính.

- Chi bằng, đệ chuẩn bị cùng với Liễu Phi Yên, họ cũng đến chúc thọ bà ngoại.

-??? Họ cũng đến sao? Vậy thì tốt quá.

Diệp Lăng vốn dĩ còn tưởng phải động não, bây giờ xem ra không cần nữa rồi, chuẩn bị cùng với bọn Liễu Phi Yên là được.

- Không được, Liễu Phi Yên là Liễu Phi Yên, con là con, con phải chuẩn bị tiết mục của mình, đừng tìm cách xen vào tiết mục của người khác.

Hoàng thái hậu lập tức nói, dập tắt hoàn toàn ý định lười biếng của Diệp Lăng.

-... Vậy con tìm Tiểu Ngũ.

- Tìm ta làm gì, ta không biết nhạc khí, bảo ta giết người còn được.

Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

-...

- Con trai, tiểu cô nương này có quan hệ gì với con?

Diệp Thành Thiên nhìn Diệp Lăng rồi lại nhìn Lãnh Huyết Ngũ, một lần nữa nhắc lại câu hỏi này.

- Nàng ấy là thủ hạ của con, tên Lãnh Huyết Ngũ.

Diệp Lăng thuận miệng nói.

- Lãnh Tuyết Vũ? Tên hay quá.

Diệp Lam Vũ nói.

- Có gì hay đâu, coi như cũng được.

Diệp Lăng thuận miệng nói.

Cái gì là cũng được, đó đâu phải tên.

Ở đây, những người biết tên Lãnh Huyết Ngũ như Long An Kỳ đều trầm nghĩ.

- Băng lạnh như tuyết, rất hợp với tính cách của nàng ta.

Diệp Lăng thờ ơ nói:

- Cái gì a, nàng ta là Lãnh Huyết... đợi chút, tỷ tỷ, tỷ bảo nàng ấy tên gì, là những chữ nào?

- Thì là Lãnh Tuyết của băng lạnh như tuyết, Vũ của khiêu vũ, không lẽ không phải là ba chữ đó?

Diệp Lam Vũ trả lời, nghi hoặc nhìn Diệp Lăng, nàng cảm thấy nếu Diệp Lăng hỏi vậy, có lẽ mình đã hiểu lầm.

Chỉ là, Diệp Lăng gật đầu rất nhanh, nói:

- Không sai, chính là ba chữ đó, tỷ, tỷ đúng là thiên tài! Tiểu Ngũ, sau này nàng sẽ tên là Lãnh Tuyết Vũ, Tiểu Linh, Lãnh Tuyết Linh, vẫn còn Lãnh Huyết Thất, Lãnh Tuyết Kỳ... ừm ừm, đúng là không tệ.

659. Chương 665: Lãnh Tuyết Vũ (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 665: Lãnh Tuyết Vũ (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Chúng nhân trầm mặc, không biết Diệp Lăng đang nói gì, cái gì Lãnh Tuyết Linh Lãnh Tuyết Kỳ, chẳng ai hiểu hẳn đang nói gì cả.

Người biết thì chẳng biết nói gì, đường đường Lãnh huyết tổ lại bị hắn biến thành Lãnh tuyết tổ.

- Lãnh Tuyết Vũ, cái tên này không thể, kì thực cái họ Lãnh Tuyết này nghe rất hay, chỉ bằng sau này...

Hoàng thái hậu lên tiếng, hình như bà cũng có ý tưởng mới cho Lãnh huyết tổ, ý tưởng lên quan đến tên của họ.

Hoàng thái hậu cảm thấy cái tên Lãnh Tuyết Vũ rất không tệ, nếu như chỉ dùng lãnh huyết, người khác nghe sẽ nhận ra ngay, thân là tổ chức bí mật, cái tên cũng phải mập mờ một chút.

Lấy số hiệu thay tên cũng quá đơn giản, sau này họ có thể lựa chọn một con số mới, chọn Lãnh Tuyết và Lãnh Huyết làm họ, tên thì tùy ý.

Đương nhiên, số hiệu Lãnh huyết vẫn phải vào lưu, nó đại diện cho thân phận của họ!

Cũng chính vì lý do này, Lãnh huyết tổ bắt đầu có một sự biến hoá kì diệu, sau này cái tên Lãnh Huyết Ngũ chỉ còn là số hiệu, rất ít người dùng cái tên này.

Nó khiến Lãnh huyết tổ trở nên bí ẩn hơn...

Hơn nữa, từ đó về sau càng có thêm nhiều người họ Lãnh Tuyết...

- Lãnh Tuyết Vũ, Tiểu Vũ, cái tên này rất hay.

Long An Kỳ cười nói, rõ ràng nàng cũng biết Lãnh Huyết Ngũ, có điều là một người bên cạnh Diệp Lăng, nàng cảm thấy vẫn cần phải có một cái tên bình thường, nhất là một cô gái.

- Ta tên Lãnh Huyết Ngũ!

Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng sửa lại.

- Được rồi, quyết định vậy đi, Tiểu Ngũ, sau này trước mặt người khác nàng tên là Lãnh Tuyết Vũ, không lẽ nàng cứ phải nói chỉ người ta biết nàng là sát thủ chi vương của Lãnh huyết tổ mới được.

Diệp Lăng lắc lắc tay, thuận miệng nói.

- Sát thủ chi vương?!

Với cách gọi này của Diệp Lăng, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, nhìn thân hình nhỏ bé của Lãnh Huyết Ngũ, mặc dù lạnh, nhưng cũng không nghĩ rằng nàng là một sát thủ giết người không chớp mắt.

- Được, vậy cũng được! Chứng minh sau này ta có thể quang minh chính đại ở bên cạnh người, chứ không phải giống như trước kia, âm thầm bảo vệ người nữa?

Lãnh Huyết Ngũ nhìn Diệp Lăng nói, ngữ khí rất bình thản, giống như đang hỏi một chuyện rất bình thường.

- Ủm! Không cần, tình huống bây giờ không giống trước kia.

Diệp Lăng gật gật đầu nói.

- Được, có điều, ta chỉ phụ trách an toàn của người, những chuyện khác ta không làm đâu, người muốn tán gái, ta sẽ không giúp người, đồng thời, người không được nói ta cản trở người.

Lãnh Huyết Ngũ nói.

- Biết rồi, bây giờ không cần lừa người khác, ta tán gái gì chứ.

Diệp Lăng thờ ơ nói.

- Tiểu Thất, muội có hiểu những gì họ nói không?

Diệp Lam Vũ nhú mày.

- Muội chỉ nghe hiểu một số! Thứ nhất, Diệp Lăng nói Lãnh Tuyết Vũ là một sát thủ, hơn nữa còn là sát thủ chi vương, thứ hai, Lãnh Huyết Vũ trước đây từng bảo vệ Diệp Lăng, thứ ba, hai người họ trước đây hình như đã từng tán gái.

Thất công chúa chỉnh lý nói.

Diệp Lam Vũ gật gật đầu, cảm thấy Thất công chúa rất có đạo lý, vậy người còn đợi gì nữa.

- Diệp Lăng chàng phải nói cho rõ, có phải chàng giấu ta ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt không!!

Thất công chúa chạy đến bên Diệp Lăng, lớn tiếng chất vấn, thân là vị hôn thê, nàng có quyền lợi này.

- Không có, ta đâu có.

Diệp Lăng lập tức lắc đầu phủ nhận.

- Vậy lúc này hai người nói tán gái gì?

- Là tán Lý Nguyệt, lúc đó Tiểu Ngũ ở bên cạnh ta nói làm vệ sĩ cho ta, người đưa ra chủ ý là Athena và Lãnh Huyết Thất.

Diệp Lăng nói.

- Athena? Là ai?

- Là một hồ ly tinh, à không, là một cô gái hồ tộc, con người rất thông minh. Lúc đó, nàng ấy cũng giúp đỡ ta không ít.

- Đúng rồi, kể hết mọi chuyện cho ta nghe...

- Là thế này...

Diệp Lăng bắt đầu trần thuật, những chuyện này, là họ muốn nghe, mặc dù đã có báo cáo, nhưng phải hỏi người trong cuộc mới biết.

Tiểu công chúa mở to hai mắt ngồi xuống bên cạnh Diệp Lăng, nghe một cách xuất thần.

- Chàng vừa nói, Triệu Nhã Nhi tìm được một thứ, không lẽ là di tích dưới lòng đất?

- Ủm! Chính là nó.

- Bên trong có gì?

- Ta đã kiểm tra qua, tất cả tinh hoa Thiên công việt tộc đều ở trong đó, nếu như nghiên cứu hết những thứ bên trong, vậy thì ngày nàng ta xưng bá trên cả đại lục này không còn xa nữa!!

-....

Tất cả mọi người trầm mặc, họ không muốn nhìn thấy tình huống đó, Triệu Nhã Nhi có được thứ mạnh như vậy, với tính cách biến thái của Triệu Nhã Nhi, không biết còn làm ra những gì.

- Mọi người cũng không cần lo lắng!

Diệp Lăng lên tiếng.

- Không lo lắng mới lạ!! Cái tên khốn này, sao lúc đó đệ không giết luôn Triệu Nhã Nhu đi, lúc đó các đệ có những ba, không lẽ lại không giết được một người.

Long Cát công chúa véo tay Diệp Lăng, phát tiết một chút cảm xúc.

- Đệ làm gì có cơ hội giết chết nàng ta, mọi người đừng có coi thường, nếu như sau này mọi người gặp phải, tuyệt đối không được làm gì đối với nàng ta, nếu không thiết thòi sẽ là mọi người.

Diệp Lăng nhắc nhở.

- Nàng ta ăn thịt được ta sao? Thật không biết hai người rốt cục có quan hệ gì, tại sao nàng ta không giết đệ, và đệ cũng không giết nàng ta, hai người có phải kẻ thù không vậy.

Long Cát công chúa có chút không hiểu.

Câu hỏi này rất nhiều người đều không hiểu, Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu nhìn bên ngoài thì giống như kẻ thù không đội trời chung, cả hai đều có cơ hội giết chết đối phương, nhưng họ đều không làm vậy.

- Giết nàng ta thì có lợi lộc gì, chỉ khiến bách tính của Tường Không thêm khổ sở. Ai làm hoàng đế cũng vậy thôi, đối với bách tính mà nói, nàng ta là một hoàng đế tốt.

Diệp Lăng thuận miệng nói.

-...

Những lời này khiến mọi người triệt để trầm mặc, trong đó có rất nhiều vấn đề họ chưa bao giờ nghĩ đến, họ chỉ nghĩ đến chuyện tranh giành quyền lợi, nghĩ đến chuyện làm thế nào đối phó kẻ thù, nhưng chưa bao giờ đứng ở góc độ của lão bá tánh để nghĩ.

Dưới góc nhìn của lớp bình dân, bên trên là ai cũng được, chỉ cần không chèn ép họ.

- Mọi người cũng không cần lo lắng, những thứ đó không phải một hai năm là có thể tiêu hoá, từ chính lý đến vận dụng, đến chuẩn bị, không có hai mươi năm thời gian là không thể.

Diệp Lăng thuận miệng nói.

Muốn tranh đoạt thiên hạ, những thứ phải chuẩn bị không chỉ một hai, cho nên, cho dù Triệu Nhã Nhu có được di tích, nàng ta cũng phải khổ tâm kinh doanh rất nhiều năm mới có tác dụng.

- Hai mươi năm, vậy mọi thứ đều thay đổi rồi...

Long Cát công chúa thở phào nhẹ nhõm, đương nhiên, họ cũng phải chuẩn bị một số thứ cũng như quan sát sự phát triển của Triệu Nhã Nhu.

- Vậy bây giờ đệ nói đi, tại sao lại đến Ngải La để quốc, tại sao lại dẫn Tiểu công chúa đến đây?

- Cái này à, cũng là một sự trùng hợp...

Diệp Lăng bắt đầu nói, hôm nay hắn phát hiện cái miệng mình phải nói khá nhiều, sao những con người này lại có nhiều thắc mắc như vậy, may mà tất cả đều tụ tập ở đây, không cần kể lại nhiều lần.

- Á...

- Đệ giả làm người nghèo, hơn nữa còn cố ý hà khắc với mình...

660. Chương 666: Luận Bàn

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 666: Luận bàn

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Nhóc, đệ cũng lắm trò thật đấy...

- Phi làm cô dâu, thú vị thật...

Trong lúc Diệp Lăng kể chuyện, mọi người thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng cảm khái, hay mỉm cười, họ cảm thấy cuộc sống của Diệp Lăng đúng là rất thú vị, chỗ nào hẳn cũng chui vào được.

Sau một hồi bình luận, vấn đề liên quan đến Ngải La đế quốc coi như kết thúc, nhưng lúc này, vẫn còn một câu hỏi tương đối quan trọng cần Diệp Lăng nói rõ.

Đó chính là

- Tại sao đệ lại mang Tiểu công chúa đến đây, nàng ấy rốt cục có bệnh gì?

Không sai, mọi người vẫn chưa biết Ngải La tiểu công chúa rốt cục có bệnh gì, tại sao lại đi theo Diệp Lăng.

- Nàng ấy có bệnh gì, cái này giải thích có chút phiền phức, chi bằng hỏi mọi người một câu hỏi, mọi người cảm thấy nàng ấy bao nhiêu tuổi?

Diệp Lăng hơi nhú mày, hẳn cảm thấy câu hỏi này giải thích có chút phiền phức, chi bằng trực tiếp hỏi mọi người một câu hỏi.

- Bảy tám tuổi.

- Cùng lắm tám tuổi!

Rất nhanh, mọi người đều đưa ra đáp án của mình, các câu trả lời đều là không quá mười tuổi, trên cơ bản là bảy tám tuổi.

Diệp Lăng cười cười, lắc lắc đầu.

- Diệp, không lẽ chàng muốn nói, đó không phải là tuổi của công chúa, không lẽ, nàng ấy mới chỉ năm sáu tuổi? Lớn nhanh quá?

Thất công chúa nhìn biểu tình Diệp Lăng, biết mọi người đều đã đoán sai.

Diệp Lăng lắc đầu, nói:

- Không phải! Mà ngược lại, nàng ấy không phải lớn quá nhanh, mà là không chịu lớn, năm nay nàng ấy đã mười lăm tuổi, mấy tháng nữa vừa tròn mười sáu.

- Cái gì?

- Sao có thể?

- Đệ đang đùa phải không?

Nhất thời, mọi người đều phát ra những âm thanh kinh ngạc, bao gồm cả Hoàng thái hậu, đến bà cũng có chút thất thái chăm chăm nhìn tiểu công chúa, không ai tin tiểu công chúa bây giờ đã mười lăm tuổi.

- Đây chính là bệnh của nàng, chứng bất lão!

Diệp tiếp lời.

- Là bệnh gì, sao lại có bệnh kì quặc như vậy?

Thất công chúa quỳ xuống, nhìn kĩ tiểu công chúa, tiểu công chúa thấy vậy, liền trốn sau lưng Diệp Lăng, chỉ để lộ ra đôi mắt tròn xoe len lén nhìn.

- Nàng ấy mười lăm tuổi rồi là sao còn giống trẻ con thế, lại còn là một đứa trẻ nhút nhát?

Diệp Lam Vũ hỏi.

- Câu hỏi này muốn giải thích cũng không rõ và cũng chẳng có cách nào để giải thích! Được rồi, không còn gì nữa chứ, vậy ta về phòng ngủ một giấc đây, khi nào ăn cơm gọi ta.

Diệp Lăng lười biếng vươn vai, đứng dậy rời đi.

- Còn ngủ, đệ mệt lắm à? Còn nữa, đệ có biết phòng đệ ở đâu không?

- Đương nhiên biết, đâu phải lần đầu tiên đệ đến đây...

Diệp Lăng vừa nói, vừa dẫn theo tiểu công chúa rời đi, không ở lại tiếp tục nói chuyện với bọn Hoàng thái hậu, hẳn chẳng muốn quan tâm đến những chuyện khác, chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.

Lãnh Huyết Ngũ hành lễ, trực tiếp rời đi theo Diệp Lăng.

- Bà ngoại, chúng con đi trước đây!

Diệp Lam Vũ kéo Thất công chúa cũng chạy theo, bảo nàng ở lại nói chuyện với Hoàng thái hậu, quan trọng hơn là từ bỏ cơ hội giao lưu với Diệp Lăng, là điều không thể.

- Tổ mẫu, cô cô dưỡng, mọi người nói chuyện, con đi xem qua chỗ đệ đệ.

Long Cát công chúa rất nhanh tìm được lý do của mình, trước khi được Hoàng thái hậu cho phép, nàng đã trực tiếp chạy đi.

- Mọi người sao chạy theo hết vậy, không sao, ta biết đường.

Diệp Lăng nhìn thấy bọn Diệp Lam Vũ đi theo mình, lập tức nói.

- Ta chính là muốn ở cùng đệ, không được sao?

Diệp Lam Vũ dịu dàng cười.

- Được!

Diệp Lăng lập tức trả lời.

Mặc dù nói là Diệp Lâm Vũ dịu dàng cười, nhưng Diệp Lăng có thể cảm nhận được tâm tình của Diệp Lam Vũ, nếu như mình nói không được, vậy thì chỉ có nước ăn cám.

Hai mươi năm chung sống, người Diệp Lăng hiểu nhất chính là tỷ tỷ hắn.

Ngày hôm đó trôi qua trong những tiếng cười nói rôm rả, đương nhiên, là nói bên Diệp Lăng, chứ bên Hoàng thái hậu và Long An Kỳ thì vẫn tương đối yên tĩnh.

Cũng chính vì nguyên nhân này, nửa chừng, đến Diệp Thành Thiên cũng lén lút bỏ chạy, chạy đến phòng của con trai bảo bối nói chuyện.

Phụ tử lâu ngày gặp mặt, cũng có rất nhiều chuyện để nói, mấy cô gái bên cạnh cũng biết ý im lặng lắng nghe, họ không dám đắc tội Diệp Thành Thiên, đồng thời cũng rất biết ý, biết khoảng thời gian này là nên nhường.

Đến tối, sau thời gian phụ tử là thời gian mẫu tử, cũng là không thể không nhường.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Lăng thức dậy đánh răng rửa mặt, sai đó ngồi trong viện tử xem kịch, không, là xem người khác luyện võ.

Người này thân hình rất nhỏ rất nhỏ, hình như là một cô bé...

- Ý, công phải tiểu công chúa đây sao? Nàng đang luyện kiếm à?

Long Cát công chúa cũng dậy rất sớm, nhìn cô bé trong viện tử, cũng chính là tiểu công chúa, nàng không khỏi có chút ngạc nhiên, đồng thời hình như cũng phát hiện kiếm pháp của tiểu công chúa có chút bất tục.

- Đúng vậy, không biết nàng ấy có chuyện gì, tự nhiên thích nghịch kiếm, nhưng cường thân kiện thể cũng tốt cho nàng ấy, biết đâu lại giúp nàng ấy lớn nhanh.

Diệp Lăng gật đầu trả lời.

- Kì thực ta cũng rất ngưỡng mộ nàng ấy, nếu như không lớn cũng được, có thể không cần phiền não.

Long Cát công chúa nhẹ nhàng nói.

- Mọi người chỉ biết ngưỡng mộ người khác mà không chịu hiểu cho sự đau khổ của họ, nàng ấy nếu như cả đời như vậy, có người chăm sóc thì không sao, chỉ là sao trải nghiệm được những điều hấp dẫn của cuộc sống.

Nói chuyện có chiều sâu, là việc thỉnh thoảng Diệp Lăng vẫn làm.

- Những điều hấp dẫn của cuộc sống, tóm lại nên trải nghiệm cuộc sống hay nên yên yên ổn ổn, chẳng ai nói trước được, mỗi người đều có đáp án của mình.

Long Cát công chúa cũng học theo Diệp Lăng, chơi trò thâm trầm.

- Nếu như để đệ chọn, đệ đương nhiên chọn yên yên ổn ổn, nhưng, đệ cũng không muốn lúc nào cũng là một đứa trẻ, một đứa trẻ không thể làm được quá nhiều việc.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

- Không thể làm những việc gì?

Long Cát công chúa cũng thuận miệng hỏi.

- Nói ra thì nhiều lắm, ví dụ chuyện nam nữ...

- Dừng lại! Tên nhóc này, không ngờ đệ hư như vậy, đúng là coi thường đệ rồi!

- Có gì mà hư, đệ chỉ nói sự thật thôi...

- Không được nói!

- Không nói thì không nói, không phải tình yêu luôn là chủ đề nữ nhân thích nhất sao, sao tỷ lại phản cảm như vậy, còn nói đệ hư, chẳng trách đến bây giờ tỷ vẫn chưa gả đi được!

-...

Long Cát công chúa trầm mặc, nàng không ngờ Diệp Lăng nói những điều đó, chỉ là đem chuyện trưởng thành gộp với chuyện nam nữ, không phải ai cũng có thể nghĩ được.

- Khụ khụ, kiếm pháp của nàng ấy rất không tệ, nhưng ta chưa từng nhìn thấy kiếm pháp này bao giờ, là kiếm pháp gì vậy, là ai dạy nàng.

Long Cát công chúa bắt đầu chuyển chủ đề, mặc dù nàng có chút hiếu kì về kiếm pháp của tiểu công chúa, nhưng vẫn chưa đến mức phải đi thăm dò, chỉ là thay đổi chủ đề mà thôi.

- Kiếm pháp của đệ, Đệ cô kiếm pháp.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

- Cái gì?! Kiếm pháp của đệ? Đệ biết kiếm pháp sao?

661. Chương 667: Luận Bàn (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 667: Luận bàn (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Cái gì?! Kiếm pháp của đệ? Đệ biết kiếm pháp sao?

Long Cát công chúa kinh ngạc hỏi, nàng chưa bao giờ nghe nói Diệp Lăng biết kiếm pháp, hơn nữa xem ra còn rất cao minh.

- Hôm qua không phải đệ nói rồi sao, đệ dùng kiếm pháp cứu những cô dâu đó, bây giờ còn hỏi?

Diệp Lăng nghi hoặc nhìn Long Cát công chúa, ánh mắt ấy như đang hỏi, hôm qua tỷ có nghe đệ nói chuyện không.

- Ta cứ tưởng đệ dùng Luyện kim thuật giành chiến thắng, kiếm thuật chỉ là cách đệ che mắt.

Long Cát công chúa trả lời, nàng cũng như rất nhiều người, mặc dù nghe nói Diệp Lăng dùng kiếm thuật, nhưng đều không tin là kiếm thuật thật.

- Không có, đệ đâu có dùng Luyện kim thuật, kiếm pháp của đệ rất cao minh, không tin tỷ thử mà xem, đệ tin rằng tỷ sẽ trở thành bại tướng dưới tay đệ.

Diệp Lăng nhìn Long Cát công chúa, nhướn mày, đầy vẻ huênh hoang.

- Được, đến lúc đó đừng trách tỷ tỷ ta nặng tay!!

Long Cát công chúa nhìn Diệp Lăng theo kiểu thích thì chiều, xem ai sợ ai.

- Tiểu Khả Lâm, muội nghỉ một lúc, đợi chút xem ta dùng kiếm thế nào.

Diệp Lăng nói với tiểu công chúa, ra dáng một sự phụ.

Không sai, Diệp Lăng muốn dạy dỗ cô bé này, ý, chỉ là dạy nàng võ kỹ, không có ý gì khác, đừng nghĩ sai.

Lúc Diệp Lăng thi triển kiếm ý cho Tiểu Phi xem, đã phát hiện cô bé này không giống những người khác, trải qua một thời gian xem xét, Diệp Lăng phát hiện tiểu công chúa là một kì tài học võ, ngộ tính rất cao.

May mà, bây giờ thân thể nàng mới chỉ là bảy tám tuổi, cho nên, xây dựng nền móng vẫn còn kịp.

Cũng được, nền móng này có khả năng phải dựng rất lâu, nếu như nàng giữ mãi hình dạng này, vậy thì nền móng của nàng sẽ trở thành nền móng thâm hậu nhất trong lịch sử.

Không lớn, đương nhiên là có thể liên tục xây dựng nền móng, điều kiện này không phải ai cũng có thể có được!!

Tin rằng, nếu tiểu công chúa ở cạnh Diệp Lăng trong một thời gian dài, tiền đồ của nàng sẽ là vô lượng.

Nếu như nói, sau này nàng có thể lớn, vậy thì sẽ trở thành lớp tuyệt đỉnh cao thủ mới, những người khác không thể sánh vai với nàng.

Nhưng, nếu như nàng mãi ở trong cơ thể bảy tám tuổi, vậy thì rất khó phát triển, dù sao cơ thể trẻ con vẫn khác cơ thể người lớn, có hạn chế nhất định.

Đương nhiên, năng lực tự bảo vệ không có vấn đề, có thể khiến nàng tự bảo vệ, có lẽ phải là tuyệt thế cao thủ.

- Vâng!

Tiểu công chúa ngoan ngoãn nghe lời, thu kiếm, ngoan ngoãn ngồi sang một bên, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Đương nhiên, muốn nàng phát ra âm thanh cũng rất khó, ngoài Diệp Lăng, nếu ai bắt chuyện với nàng, cũng đều nhận được một sự im lặng.

- Ý, các người đang làm gì vậy?

- Diệp Lăng, không phải đệ muốn đấu một trận với Long Cát công chúa chứ, đừng có ngốc vậy, tỷ ấy rất biến thái.

Lúc này, Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cũng xuất hiện, thấy Diệp Lăng và Long Cát công chúa đang đối phong, họ lập tức phát biểu ý kiến.

Trong nhận thức của hai người, Diệp Lăng chỉ biết chút Luyện kim thuật, còn Long Cát công chúa đã gần tiếp cận thiên cấp, biết đâu bây giờ đã là thiên cấp.

Nếu so sánh hai người, họ cảm thấy, Diệp Lăng hình như kém hơn chút xíu, à không, thực sự là kém hơn rất nhiều.

- Là đang đánh nhau, thực lực biểu tở thế nào ta biết, nhưng, hai người cứ chờ đấy.

Diệp Lăng cười nói, vung kiếm trong tay, bộ dạng rất tự nhiên.

- Đệ đệ đẹp trai quá!

- Bây giờ mới phát hiện là chàng oai như vậy.

- Không tệ, trưởng thành rồi!

Ba cô gái háo sắc thi nhau nói, đương nhiên, chỉ là trước mặt Diệp Lăng, và phải không có ai ở đó, thiếu đi một điều kiện, họ đều không làm vậy.

- Ca ca, đẹp trai...

Sau khi ba cô gái nói xong, tiểu công chúa cũng dùng đôi mắt to tròn của mình nhìn Diệp Lăng sùng bái, khiến ba cô gái không khỏi toát mồ hôi.

Không lẽ nói, mình chỉ bằng một cô bé con?

Không phải, tuyệt đối không phải!!

- Đẹp trai chứ, động tác này đệ nghĩ mãi mới ra đấy, chuyên dùng để lừa các thiếu nữ... tỷ, biểu tỷ, Tiểu Thất, các người đứng là...

-...

Ba cô gái lúc này rất muốn tóm lấy Diệp Lăng đánh cho hắn một trận, dám dă kích họ như vậy, người không muốn sống nữa hả.

- Đừng có khua môi múa mép nữa, lại đây, cho ta xem kiếm pháp của đệ.

Long Cát công chúa cầm lấy Hoả long tiên của mình, một roi quất xuống đất, mặt đất lập tức xuất hiện một vết nứt.

- Ê ê, Long Cát, tỷ hình như hơi quá đấy, dă thương đệ đệ của muội, muội sẽ cho tỷ biết tay!

Diệp Lăng chưa kịp nói gì, Diệp Lam Vũ đã lên tiếng cảnh cáo.

Cũng khó trách Diệp Lam Vũ, trong tim nàng, Diệp Lăng không phải là đối thủ của Long Cát công chúa, với tình hình này, xem ra Long Cát công chúa định chơi thật, như vậy, nếu Diệp Lăng bị thương gì thì biết tính sao.

- Yên tâm, nếu bị thương ta sẽ chữa cho!

Long Cát công chúa cười nói.

-...

Hai người Diệp Lam Vũ trầm mặc.

- Không cần tỷ trị, một mình ta cũng có thể. Không đúng, ta sẽ không bị thương, tại sao phải trị.

Diệp tiếp lời xong, nói được một nửa mới kịp phản ứng.

-...

- Ta sẽ không để đệ bị thương, với thực lực của đệ, ta thực sự không nỡ, bắt đầu thôi!

Long Cát công chúa tức giận nói, sau đó chuẩn bị bắt đầu.

Mặc dù mọi người đều nghĩ Diệp Lăng thực lực không cao, nhưng họ tuyệt đối không nghĩ, hắn không có thực lực, cho dù bây giờ đấu võ với Long Cát công chúa, thì cũng không có người lo lắng.

- Ta cũng sẽ không để tỷ bị thương, ta cũng không nỡ.

Diệp Lăng nói.

-...

Câu nói này, chỉ khiến mọi người thêm trầm mặc, bởi vì họ đều cảm thấy, hắn đang học theo Long Cát công chúa, chứ không ai nghĩ là hắn đang nói thật.

- Nhóc, đừng bướng bỉnh nữa!

Long Cát công chúa cười cười, cho dù Diệp đang học theo mình thì đã làm sao, chỉ ít hắn nói không nỡ đã thương mình.

- Cái gì, ta không có bướng! Đợi chút, để đệ tìm kiếm của mình đã... Lúc này chỉ là trưng bày thôi...

Diệp Lăng lúc này tạo dáng thu kiếm, bây giờ phải loay hoay một lúc mới tìm ra thanh kiếm thực sự cần dùng.

-...

- Kiếm lớn quá...

Long Cát công chúa nhú mày.

- Ai cũng nói vậy, nhưng, họ đều phải hối hận vì đã coi thường thanh kiếm của đệ...

Diệp Lăng thần nhiên nói.

- Người khác hối hận hay không ta không biết, nhưng đệ dùng thanh kiếm này đối phó với ta, không phải coi thường ta quá sao, để đệ đâm một kiếm, thì cũng chỉ rách chút xú da mà thôi...

Long Cát công chúa nhú mày nói.

- Một chút là được rồi, có nhiều lúc, một chút cũng có thể mất mạng... ý, hừ, kiếm của lão tử sao lại nhỏ thế này!!

Trong lúc Diệp Lăng còn đang bận tạo dáng, đột nhiên phát hiện thanh kiếm trong tay mình đúng là nhỏ thật.

662. Chương 668: Luận Bàn (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 668: Luận bàn (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Sao lại nhỏ như vậy?

Thanh kiếm này kích thước chỉ bằng chuỷ thủ, hơn nữa còn mỏng hơn chuỷ thủ rất nhiều, là một thanh kiếm tí hon.

- Ý, cầm lộn! Là thanh này mới đúng!

Diệp Lăng lập tức đổi sang thanh kiếm khác, thanh kiếm này mặc dù trong mắt thế nhân vẫn là tương đối nhỏ, nhưng so với thanh kiếm lúc này, đã lớn hơn rất nhiều.

Bởi vì có thanh kiếm lúc này để so sánh nên bọn Long Cát công chúa không còn chê kiếm của Diệp Lăng nhỏ nữa.

- Được rồi, bắt đầu! Đệ trước..., ...

Long Cát công chúa liếc nhìn thanh kiếm trong tay Diệp Lăng, thoải mái nói, bộ dạng hoàn toàn coi thường.

- Tỷ trước, ưu tiên phụ nữ...

Diệp Lăng nhường nhịn nói.

- Được thôi, sẽ như đệ mong muốn!

Diệp Lăng đã nói vậy, Long Cát công chúa lập tức xuất chiêu, nhưng một chiêu này của nàng chỉ là hư chiêu.

Những giây phút đầu tiên, cho dù phải đối mặt với đối thủ chân chính, cũng rất ít người dùng toàn lực, họ sẽ dùng hư chiêu thăm dò đối phương, bây giờ đối thủ của nàng là Diệp Lăng, càng không cần phải nói.

Hư chiêu của Long Cát công chúa vừa xuất, Diệp Lăng cũng động, kiếm của hắn tiến lên phía trước với một tốc độ kì dị, đâm thẳng vào cổ Long Cát công chúa.

Tại sao lại nói là tốc độ kì dị?

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tốc độ này trong mắt mọi người, bao gồm cả Long Cát công chúa, đều cảm thấy rất chậm, thậm chí chậm đến nỗi không thể tưởng tượng.

Mọi người đều nghĩ, dùng tốc độ này ai cũng có thể tránh được, đừng nói Long Cát công chúa, chỉ cần nàng tùy tiện lách mình là có thể tránh né.

Chỉ là, khiến mọi người cảm thấy kì dị là, một kiếm này rõ ràng rất chậm, tại sao nó lại đột nhiên xuất hiện trước mặt Long Cát công chúa, bất luận Long Cát công chúa làm động tác gì, một kiếm này vẫn có thể tiếp cận.

Mọi thứ chỉ diễn ra trong một thời gian rất ngắn rất ngắn, bởi vì sau khi phát hiện tốc độ kì dị, một khắc sau, kiếm của Diệp Lăng đã gác bên cổ Long Cát công chúa.

Bây giờ mọi người đều hiểu, một kiếm này tuyệt đối không chậm, chỉ là thủ pháp đặc thù của Diệp Lăng khiến mọi người sản sinh ảo giác, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy nó rất chậm, cảm thấy không hề có lực công kích.

Nhưng kết quả thì sao, cho dù là Long Cát công chúa, cũng bị chế phục bởi một chiêu!!

- ...

Khoảnh khắc đó, Diệp Lam Vũ, Long Cát công chúa, Thất công chúa đều trầm mặc, sững sờ đứng nhìn Diệp Lăng, họ không tin sẽ có kết quả này, Diệp Lăng đã thắng, hơn nữa còn thắng bởi một chiêu duy nhất.

Diệp Lăng thu kiếm rất nhanh, khi Long Cát công chúa còn đang sững sờ thì hắn đã thu hồi kiếm, hắn không muốn dùng kiếm gác lên cổ người thân của mình.

- Đệ, đệ, đệ ăn gian!!

Long Cát công chúa sau một phen sững sờ, dùng tay chỉ Diệp Lăng nói, lúc này nàng không biết tìm từ ngữ gì thích hợp để nói về chiến thắng của Diệp Lăng.

- Không có, đệ đâu có ăn gian, tỷ mới ăn gian, thua rồi còn không chịu nhận.

Diệp Lăng lắc đầu nói, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Long Cát công chúa.

- Á... đệ dám coi thường ra, ta lột da đệ...

Long Cát công chúa có chút phát điên.

- Long Cát biểu tỷ, tỷ đừng manh động.

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa lập tức chạy đến ôm lấy Long Cát công chúa, họ sợ Long Cát công chúa sẽ làm gì Diệp Lăng.

Mặc dù nói, lúc này Diệp Lăng đã thắng, nhưng họ vẫn cảm thấy thực lực của Long Cát công chúa cao hơn rất nhiều, chỉ là Long Cát công chúa nhất thời không cẩn thận, nếu Long Cát công chúa dùng hết thực lực của mình, vậy Diệp Lăng nhất định sẽ bị thương.

- Ta mạnh động cái gì, muội tưởng ta là các muội sao? Ta sẽ dạy cho tên nhóc này một bài học, nhưng sẽ có chừng mực...

Long Cát công chúa tức giận nói, đẩy nhẹ hai người Diệp Lam Vũ.

Là một võ giả cao cấp, muốn đẩy hai ma pháp sư ra khỏi người là việc rất nhẹ nhàng.

- Nhóc, lại lần nữa!

Long Cát công chúa quát Long hoả tiên “chát” một tiếng, tuyên cáo nàng đã chuẩn bị xong, muốn tiếp tục tỷ thí.

- Thôi đi, kết quả rồi cũng như nhau cả thôi, còn ý nghĩa gì nữa.

Diệp Lăng lắc đầu nói.

Diệp Lăng cảm thấy, có tiếp tục thì kết quả vẫn sẽ như vậy, đương nhiên không cần tiếp tục, hẳn tin Độc cô cửu kiếm của mình dư sức đối phó với Long Cát công chúa, đương nhiên, đây là trong điều kiện hai bên không cùng liều mạng.

Trong thời khắc tỷ thí, cộng thêm đối thủ lại là Diệp Lăng, Long Cát công chúa tuyệt đối không liều mạng, chỉ đến mức độ chạm trúng người là cùng, không thể thắng được thanh kiếm trong tay Diệp Lăng, tình huống vẫn sẽ như lúc trước.

Chỉ có điều, tình huống là Diệp Lăng nghĩ chứ không phải người khác, nhất là Long Cát công chúa, nàng cũng không tin, mình sẽ bị Diệp Lăng áp đảo, một lần nữa bại dưới tay Diệp Lăng.

- Đừng phí lời, lấy kiếm ra cho ta, chúng ta tiếp tục!

Long Cát công chúa nghiêm mặt.

- Cái này... Tiểu Ngũ?

Diệp Lăng có chút khó xử, đột nhiên nhìn ra phía sau Long Cát công chúa, gọi một tiếng Tiểu Ngũ, giống như Tiểu Ngũ đang đứng sau lưng Long Cát công chúa.

- Đừng lừa ta, đệ gọi Tiểu Ngũ cũng vô dụng!! Chiều này cũ rồi!!

Long Cát công chúa lúc này chỉ nghĩ Diệp Lăng muốn lừa cho mình quay người, sau đó lên tấn công, chiều này, trước đây Diệp Lăng đã từng dùng qua.

- Không phải, Tiểu Ngũ đúng là đang đứng sau lưng tỷ...

Diệp Lăng chỉ ra sau lưng Long Cát công chúa.

-!!

Đúng lúc này, Long Cát công chúa vốn dĩ còn định nói gì đó, nhưng rất nhanh nàng phát hiện sau lưng mình có một luồng lãnh ý, vô thức quát một roi ra sau.

Hàn quang loé lên!

Hình như có người rút kiếm!

Khoảnh khắc đó, mọi người đều cảm nhận được một luồng sát ý cường liệt...

- Tiểu Ngũ, đừng, chúng ta chỉ đang luận bàn mà thôi!

Diệp Lăng hét.

Theo tiếng hét của Diệp Lăng, luồng sát ý đột nhiên biến mất, giống như nó chưa từng xuất hiện.

- Thì ra là Long Cát công chúa, xin lỗi!

Long Cát công chúa nhìn ra sau lưng mình, phát hiện Lãnh Huyết Ngũ đang im lặng đứng đó, nàng khẽ nhú mày, lúc này, nàng không cảm nhận được sự tồn tại của Lãnh Huyết Ngũ sau lưng mình, may mà có Diệp Lăng nhắc nhở.

Nếu như nói, lúc này Lãnh Huyết Ngũ đến kích sát mình, vậy thì không phải mình nguy hiểm rồi sao!

Không ngờ một thời gian không gặp, thực lực của Lãnh Huyết Ngũ đã cao hơn rất nhiều, sát thủ chỉ vương quả nhiên không hổ là sát thủ chỉ vương, cứ đà này, đại lục sẽ không còn ai thoát khỏi ám sát của nàng.

Lúc này, Diệp Lam Vũ và Thất công chúa mới tin, một tiểu cô nương yếu đuối như Lãnh Huyết Ngũ, đúng là một sát thủ, hơn nữa còn là sát thủ vô cùng đáng sợ, từ luồng sát ý vừa rồi có thể nhìn ra điều đó.

Đồng thời, mọi người hình như cũng đoán ra, Lãnh Huyết Ngũ chỉ quan tâm đến Diệp Lăng, hiểu nhầm Long Cát công chúa định làm hại hắn, cho nên mới muốn giết chết Long Cát công chúa, đương nhiên, hình như đến thân phận của Long Cát công chúa nàng cũng không xác nhận.

Lúc này, Lãnh Huyết Ngũ có chút mơ hồ, không biết có phải vì đi theo Diệp Lăng lâu mà nàng cái gì cũng không nghĩ, đã trực tiếp hạ sát thủ.

Có thể bởi vì nàng quá quan tâm, chỉ chú ý đến sự an toàn của Diệp Lăng, chứ không chú ý đến những việc khác.

663. Chương 669: Bánh Quế Hoa

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 669: Bánh quế hoa

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Nàng sang bên kia ngồi, đúng rồi, ở đây ta có ít đồ ăn, ăn tạm trước!

Diệp Lăng vừa nói vừa ném cho Lãnh Huyết Ngũ một bọc giấy, bên trong đựng gì đó rất thơm, vẫn còn nóng, nhìn không gian còn có thể bảo tồn nhiệt lượng.

- Ừm!

Lãnh Huyết Ngũ sau khi biết được mọi chuyện, ngồi xuống bên cạnh tiểu công chúa, mở bọc giấy.

- Ê ê, đệ đệ, đệ thiên vị quá đấy! Tại sao chỉ cho mỗi Tiểu Ngũ của đệ ăn, bọn ta đứng đây bao nhiêu lâu, sao đệ không cho ta.

Diệp Lam Vũ hình như có chút ghen tị, không ngờ đệ đệ mình cũng có lúc tốt với người khác như vậy, còn tốt hơn cả mình.

- Cái đó, hết rồi! Trên đường còn cho Tiểu Khả Lâm ăn nữa, tỷ bảo Tiểu Ngũ nấu cho tỷ, tài nấu ăn của nàng ấy cũng không tệ.

Diệp Lăng không cần suy nghĩ, nói.

Vốn dĩ trong nhẵn không gian của Diệp Lăng có không ít đồ ăn, chỉ là trên đường, hắn và tiểu công chúa hai người chỉ ngồi trong xe ngựa, không có gì làm nên chỉ biết ăn, ăn gần như hết sạch.

Bao thức ăn này, là hôm qua mới mua, nếu không đến một bao cũng chẳng còn.

- Ta không nấu cho người khác!

Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói, trừ nấu cơm cho Diệp Lăng, nàng chưa từng nấu cho ai bao giờ, nấu ăn chỉ là hứng thú của nàng, chứ không phải nấu cho người khác.

-...

- Được rồi, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đầu thêm lần nữa!!

Long Cát công chúa mặc kệ những chuyện khác, chỉ nhìn Diệp Lăng nói, lần này nàng có vẻ nghiêm túc.

- Được, chỉ lần này thôi nhé, đánh xong chúng ta đi ăn sáng được không.

Diệp Lăng nhìn Long Cát công chúa nói.

- Được! Đệ muốn ăn gì cũng được!

Long Cát công chúa nhận lời.

- Vậy đệ muốn ăn bánh quế hoa của Vạn Hoa Lầu!!

Diệp Lăng mặt đầy vẻ thèm thuồng, hình như bánh quế hoa rất có sức hấp dẫn đối với hắn.

-...

Long Cát công chúa nhất thời trầm mặc.

- Phụt...

Lãnh Huyết Ngũ đang ăn số thức còn lại, uống ngụm trà, kết quả ngụm trà này phun hết ra ngoài, hoàn toàn thất thủ.

Mặc dù nói Diệp Lam Vũ và Thất công chúa không biết bánh quế hoa Vạn Hoa Lầu rốt cục có vấn đề gì, nhưng họ có thể khẳng định, vấn đề bên trong rất lớn, bất luận là sự trầm mặc của Long Cát công chúa hay sự thất thái của Lãnh Huyết Ngũ, đều đang chứng minh điều này.

Rốt cục là Vạn Hoa Lầu có vấn đề, hay bánh quế hoa có vấn đề, bây giờ họ vẫn chưa biết, nhưng họ cảm thấy, khả năng Vạn Hoa Lầu có vấn đề cao hơn, những lời Long Cát công chúa nói tiếp theo cũng chứng minh điểm này.

- Tên nhóc này, mới sáng sớm đã muốn đi những nơi như vậy, có phải đệ muốn ăn đòn không!!

Long Cát công chúa giận dữ nhìn Diệp Lăng.

- Nhưng, là tỷ nói...

- Long Cát biểu tỷ, Vạn Hoa Lầu là chỗ nào?

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa trực tiếp ngắt lời Diệp Lăng, bởi vì họ cảm thấy những lời Diệp Lăng nói không có ý nghĩa gì, tốt nhất là nên đi thẳng vào vấn đề.

- Vạn Hoa Lầu là nơi tương tự như Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lầu...

Long Cát công chúa lườm Diệp Lăng.

- Tương tự Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lầu? Không phải lầu xanh sao?

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cùng hỏi.

- Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lầu còn tốt hơn một chút, bên trong có không ít kẻ thanh cao, Vạn Hoa Lầu hoàn toàn không có, toàn là có thể dùng tiền mua.

Long Cát công chúa nói.

- Diệp Lăng! Chàng đi đến đó làm gì? Còn nữa, chàng đi lúc nào?

Thất công chúa lạnh lùng hỏi, nếu Diệp Lăng biết đồ ăn trong đó, vậy khẳng định hắn từng đi qua.

- Đi ăn bánh quế hoa, lúc trước, đi cùng biểu tỷ, Tiểu Ngũ, đi lúc nào thì ta quên rồi...

Diệp Lăng không cần suy nghĩ trả lời luôn.

- Biểu tỷ, Tiểu Ngũ?

Diệp Lam Vũ nhìn sang Long Cát công chúa và Lãnh Huyết Ngũ, nàng không ngờ cả hai người họ cũng đi.

- Ta đến đó là để làm việc, việc công!

Long Cát công chúa lập tức giải thích,

- Ta không có làm hư đệ ấy, chỉ để đệ ấy ngồi một chỗ dùng đồ ăn.

- Cho dù là vậy, tỷ cũng không nên đưa đệ ấy đến những nơi như thế, đệ ấy bị làm hư thì biết tính sao.

Diệp Lam Vũ nói.

- Ông chủ có đến những nơi như vậy thì cũng không sợ bị làm hư, hấn là ai chứ, là ông chủ của Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lầu, trảng diện nào mà hấn chưa từng gặp.

Đúng lúc này, Liễu Phi Yên nhẹ nhàng xuất hiện trong viện tử, chạy đến bên cạnh Diệp Lăng, sau đó lao vào ôm hấn.

-...

Trần Thất công chúa xuất hiện một chút gân xanh, Liễu Phi Yên này có ý gì chứ, sao lại ôm vị hôn phu của nàng ngay trước mặt nàng.

- Liễu Phi Yên? Đúng rồi, lúc này còn định đi tìm nàng, đợi chút nữa đi Vạn Hoa Lầu, nàng có đi không?

Diệp Lăng không hề phản ứng trước động tác của Liễu Phi Yên, cứ để nàng treo trên người mình.

- Được, ta cũng muốn xem Chu Tước đệ nhất thanh lâu là như thế nào.

Liễu Phi Yên cười nói, nàng đương nhiên không ngại ra vào những nơi như lầu xanh, bởi vì nàng là người lớn lên trong đó.

- Hừ!!

Thất công chúa và Diệp Lam Vũ cùng hừ lạnh một tiếng.

- Được, vậy lát nữa các người tự đi, ta không đi cùng đâu.

Long Cát công chúa nhún mày, nàng không muốn đi đến những nơi như Vạn Hoa Lầu, nhưng nếu Diệp Lăng muốn đi, nàng cũng không ngăn cản.

- Ta cũng không đi! Bọn ta là con gái nhà lành!!

Diệp Lam Vũ nói, mặc dù con người nàng có hơi vô tâm, nhưng việc gì không nên làm nàng sẽ không làm, cái này nàng hiểu rất rõ.

-...

Thất công chúa đang nghĩ có nên đi cùng Diệp Lăng hay không, nàng thì chẳng quan tâm những chuyện này, tính cách của nàng là vậy, lúc này nàng chất vấn Diệp Lăng, cũng chỉ là chất vấn, không hề có ý ngăn cản.

- Được rồi, kì thực ở đó cũng chẳng có gì, không muốn làm chuyện đó thì nghe nghe nhạc, dù sao cũng là Chu Tước đệ nhất lầu xanh, cái gì cũng là số một.

Long Cát công chúa thờ ơ nói.

- Vậy thì nhanh lên một chút, Liễu Phi Yên nàng ngồi sang bên kia! Ta còn phải đấu với biểu tỷ một lần nữa...

Diệp Lăng kéo Liễu Phi Yên ra khỏi người mình, nói.

- Được!

Liễu Phi Yên cười cười, chạy đến ngồi xuống bên cạnh tiểu công chúa, nàng nhìn tiểu công chúa, cảm thấy có chút kì lạ, hỏi tiểu công chúa gì đó nhưng tiểu công chúa không buồn để ý đến nàng.

Lại nhìn Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng bên cạnh, Liễu Phi Yên dứt khoát từ hi vọng bắt chuyện, cứ như vậy, nàng ngồi xem Diệp Lăng, xem rất chăm chú, hoàn toàn không quan tâm đến sự tồn tại của những người xung quanh.

- Đến đây, biểu tỹ, lần này không được ăn gian nữa đâu!

Diệp Lăng búng búng vào thanh kiếm trong tay, bộ dạng vô cùng chán ngán.

- Hừ! Nhóc, là ai ăn gian, đệ đúng là ngứa ngáy muốn được ăn đánh đây mà!

Long Cát công chúa trợn mắt, sau đó giơ tay quất một roi, lần này, nàng rất nghiêm túc, tuyệt đối không để bị Diệp Lăng “đánh lén” một lần nữa.

Một roi này, mặc dù không dùng đầu khí kị, nhưng người thường cũng không thể ứng phó, cho dù là cao thủ bình thường, cũng có khả năng bị một roi này đánh bại.

664. Chương 670: Bánh Quế Hoa (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 670: Bánh quế hoa (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Trong tính toán của Long Cát công chúa, Diệp Lăng cho dù có năng lực hoá giải một chiêu này, cũng không phải dễ dàng, muốn hoá giải một chiêu này, hẳn nhất định phải tránh.

Nhưng, Diệp Lăng hoàn toàn nằm ngoài tầm dự đoán của Long Cát công chúa, chỉ thấy Diệp Lăng xuất kiếm, kiếm chạy trong một roi của nàng, cảnh tượng vừa rồi lại diễn ra.

Kiếm vẫn chậm như vậy, không, là nhanh như vậy...

- Phá tiên thức!

Kiếm của Diệp Lăng một lần nữa chạm đến mục tiêu, cũng chính là cổ của Long Cát công chúa!

Lần này, tất cả mọi người đều sửng sốt, bất luận là người vừa xem hay người đã từng xem qua, họ vẫn bị một kiếm này làm cho chấn động.

Đương nhiên, trong đó cũng có kết quả bất ngờ, chứ không phải một kiếm bất ngờ!

Tất cả mọi người đều cảm thấy Diệp Lăng không thể thắng được Long Cát công chúa, nhất là lúc Long Cát công chúa nghiêm túc, thì càng không thể, nhưng kết quả nằm ngoài tầm dự đoán đó, hẳn vẫn thắng, thắng bởi một kiếm tương tự.

- Cái, cái này, sao lại có thể?

Long Cát công chúa mở to đôi mắt đẹp.

- Cái gì, sao lại không thể, lần này tỹ không được ăn gian đâu đấy, đệ thắng, đệ đi đây... đúng rồi, lúc này tại sao tỹ lại muốn đánh nhau với đệ...

Diệp Lăng hình như quên mất mục tiêu luận bàn của mình và Long Cát công chúa, nhưng hẳn cũng chẳng quan tâm, dù sao cũng như thế cả thôi.

- Đợi chút!

Long Cát công chúa kéo Diệp Lăng lại.

- Còn gì nữa, biểu tỹ, đánh thêm lần nữa kết quả cũng vậy thôi, không thay đổi được gì đâu! Tỹ đừng ăn gian nữa... á...

Diệp Lăng nghĩ Long Cát công chúa không phục, đang định nói gì thì bị Long Cát công chúa nhéo cho một cái.

- Ai ăn gian, đệ nghĩ ta giống đệ sao? Nói cho ta biết, đệ học kiếm pháp từ lúc nào, sao lại xuất thần nhập hoá như vậy?

Long Cát công chúa hỏi, câu hỏi này, tin rằng những người có mặt ở đây ai cũng muốn biết.

Đây đều là những người thân thiết nhất của Diệp Lăng, đến họ cũng không biết Diệp Lăng có kiếm pháp như vậy, huống hồ người ngoài.

- Đệ lúc nào chẳng biết kiếm pháp, gần đây nhất đến Ngải La đế quốc có tùy tiện nghiên cứu qua, chỉ vậy thôi.

Diệp Lăng phẩy phẩy tay, thờ ơ nói.

Lúc này, mọi người đều bỏ qua chi tiết Diệp Lăng đi Ngải La đế quốc thuận tiện nghiên cứu, họ nghĩ, chỉ là thuận tiện nghiên cứu có lẽ không thể giúp được gì nhiều cho kiếm pháp, trước đó hẳn chỉ ít phải có trình độ siêu cao.

- Đệ biết? Tại sao chúng ta không biết?

Ba cô gái đồng thanh hỏi.

- Đệ không có nói với các tỷ, đương nhiên các tỷ không biết rồi.

Diệp Lăng trả lời, dùng ánh mắt ra hiệu, các người đứng là một lũ ngốc.

..., đệ còn dám nói vậy, nếu đệ biết, sao không nói!

Diệp Lam Vũ lườm Diệp Lăng.

- Tỷ có hỏi đầu...

Diệp Lăng ngưng ngưng nói.

- Ta không hỏi thì đệ không nói à, những chuyện như thế này phải thành thật trình bày chứ!! Biết thì nói với chúng ta!!

Diệp Lam Vũ nói.

- Nói như vậy, đệ phải kể cho tỷ nhiều lắm, vì đệ biết quá nhiều.

Diệp Lăng lắc lắc đầu, cự tuyệt phương án của Diệp Lam Vũ.

..., đệ còn biết gì nữa? Trừ kiếm pháp, đệ có biết đao pháp không?

Diệp Lam Vũ hỏi, đao kiếm hai loại vật phẩm này luôn được người ta nhắc đến cùng một lúc.

Đây cũng là Diệp Lam Vũ thuận miệng, chỉ muốn thăm dò mà thôi, nàng không nghĩ Diệp Lăng sẽ biết, chỉ là Diệp Lăng lại mang đến cho nàng bất ngờ không nhỏ.

- Biết!

Diệp Lăng gật gật đầu.

- Tiên pháp!

Long Cát công chúa hỏi, lý do hỏi câu này tin rằng không cần phải giải thích.

- Biết!

- Thương pháp!

- Biết!

Cái này đương nhiên biết, khi Diệp Lăng rời khỏi Tường Không, hẳn đã từng dùng qua.

- Côn pháp?

- Biết!

-...

- Mười tám loại vũ khí, loại nào đệ cũng biết dùng, mọi người đừng chia ra hỏi như vậy!

-...

Cuối cùng, chỉ cần là loại vũ khí có thể nghĩ ra họ đều hỏi, không thứ nào mà Diệp Lăng không biết, khiến họ không khỏi mướt mồ hôi, họ phát hiện mình hiểu Diệp Lăng quá ít.

- Không nói nữa, Tiểu Ngũ, chúng ta đi!

Diệp Lăng không muốn tiếp tục thảo luận, những thứ hắn biết quá nhiều, hỏi như vậy thì hỏi đến bao giờ, thời gian ăn sáng đã đến.

- Được!

Lãnh Huyết Ngũ đứng dậy, đi theo Diệp Lăng.

- Á, ông chủ, ta thì sao?

Liều Phi Yên lập tức gờ tay, nàng đang nhắc nhở đồng thời cũng là đang ý kiến Diệp Lăng.

- Đi luôn!

Diệp Lăng gật đầu.

- Oh yeah...

Liều Phi Yên nhảy chân sáo đến bên cạnh Diệp Lăng.

Tiểu công chúa lúc này đã ở bên cạnh Diệp Lăng, nắm chặt gấu áo hắn, mặc dù nàng không lên tiếng, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, nàng cùng muốn đi.

- Mọi người cùng muốn đi...

Diệp Lăng nhú mày, nhìn tiểu công chúa.

Tiểu tử, may mà ngươi còn biết chừng mực, những người khác đi không sao, nhưng tiểu công chúa còn là một đứa trẻ, sao ngươi có thể dẫn nàng theo được, hơn nữa, nàng còn là công chúa của Ngải La đế quốc, càng không thể ra vào những nơi đó.

Diệp Lăng nhú mày do dự, khiến bọn Thất công chúa đều cảm thấy Diệp Lăng cũng biết kiêng kị, vẫn còn cứu được, chỉ ít còn biết chừng mực.

Chỉ là, rất nhanh, họ phát hiện mình đã sai!!

- Cũng được, nhưng mọi người không được chạy lung tung!

Diệp Lăng gật đầu nói.

- Rầm!

Bọn Thất công chúa ngã bổ ngửa.

-...

- Nhóc, đệ đúng là cái gì cũng dám làm! Tiểu công chúa đi theo ta, đệ ăn xong bánh quế hoa của đệ thì quay về đón nàng!

Long Cát công chúa gõ vào đầu Diệp Lăng, sau đó kéo tiểu công chúa về phía mình.

Thân là Chu Tước đế quốc, nàng không muốn để người của Ngải La đế quốc biết, công chúa của họ bị người của Chu Tước đưa vào lầu xanh, có thể sẽ dẫn đến tranh chấp ngoại giao.

Lúc này bọn Long Cát công chúa đang nghĩ, nếu để Ngải La đế quốc hoàng đế biết, Diệp Lăng đưa tiểu công chúa đi lầu xanh, hắn còn muốn để tiểu công chúa đi theo Diệp Lăng nữa hay không?

Bất luận thế nào, sắc mặt hắn nhất định rất khó coi!!

Không sai, việc này nếu như bị Ngải La đế quốc hoàng đế biết, hắn nhất định sẽ phát điên, hắn chưa từng nghĩ qua điều này, lúc đó, có khả năng hắn sẽ giết chết Diệp Lăng.

Long Cát công chúa muốn kéo tiểu công chúa về phía mình, nhưng tiểu công chúa không chịu, nàng nắm tay lấy áo Diệp Lăng, chết cũng không chịu buông, khiến Long Cát công chúa nhất thời nổi giận.

- Tỷ, muội ấy không muốn đi theo tỷ, tỷ cũng đừng miễn cưỡng, ai bảo tỷ cả ngày hung thần ác sát, sau này e rằng khó lòng gả đi được!

Diệp Lăng kéo tiểu công chúa lại, nói với Long Cát công chúa.

- Nhóc, đệ nói gì!!

Long Cát công chúa muốn gõ cho Diệp Lăng một cái nữa nhưng lúc này Diệp Lăng đã chạy mất.

- Nói gì, nói tỷ không gả đi được...

Tiếng Diệp Lăng từ xa truyền đến, khiến cho Long Cát công chúa giận đến nổi chỉ biết dậm chân mà không làm gì được hắn.

Cứ như vậy, Diệp Lăng mang theo ba cô gái hai lớn một nhỏ đi về phía Vạn Hoa Lầu, còn Long Cát công chúa ở lại trong viện tử, hồi tưởng về hai kiếm vừa rồi.

665. Chương 671: Bánh Quế Hoa (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 671: Bánh quế hoa (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Kiểm pháp của Diệp Lăng, khiến nàng xúc động, nàng cảm thấy có cái gì đó cần phải lĩnh ngộ, hơn nữa chỉ cần lĩnh ngộ được, võ kỹ của mình nhất định sẽ có đột phá.

- Long Cát đang làm gì vậy? Suy nghĩ?

Một lúc lâu sau, Long An Kỳ đến, định tìm Diệp Lăng tiếp tục trò chuyện, nhìn thấy Long Cát công chúa đứng ngơ ngẩn trong viện tử, có chút hiếu kỳ hỏi.

- Chắc tỷ ấy đang lĩnh ngộ, lúc này tỷ ấy bị đệ đệ một kiếm đánh bại hai lần, đang tự kiểm điểm.

Diệp Lam Vũ cười cười trả lời, nàng tỏ ra rất nhẹ nhàng với chuyện này, dù sao Diệp Lăng thực lực mạnh, nàng cũng có thể yên tâm.

- Bị đệ đệ con một kiếm đánh bại? Long Cát không phải người thường, sao lại bị đệ đệ con một kiếm đánh bại được?

Long An Kỳ kinh ngạc hỏi.

- Chính là như vậy, rất kỳ quái, đệ đệ đã thắng!

Diệp Lam Vũ trả lời.

- Ờ, vậy nó bây giờ ở đâu?

Long An Kỳ không hỏi nữa, mà muốn biết Diệp Lăng đang ở đâu, có lẽ, bà muốn trực tiếp hỏi Diệp Lăng.

- Đệ ấy đi Vạn Hoa Lầu ăn bánh quế hoa.

Diệp Lam Vũ không cần suy nghĩ trả lời luôn.

- Ý, tại sao các con không đi cùng, bình thường không phải các con luôn thích đi cùng nó sao?

Long An Kỳ hỏi.

- Con chỉ là tỷ tỷ, không phải vợ đệ ấy, nên không thể theo đệ ấy cả ngày được, cái này mẹ hỏi Tiểu Thất mới đúng!

Diệp Lam Vũ nhìn sáng Thất công chúa, lúc này Thất công chúa đang uống trà, rất bình thản.

- Hỏi muội làm gì? Không phải những nơi như thế không tiện đi sao, cho nên mới không đi theo, nếu không, tỷ không theo mới lạ.

Thất công chúa thấy Long An Kỳ nhìn mình, lên tiếng tiếp lời Diệp Lam Vũ.

- Chỗ nào mà không tiện đi?

Long An Kỳ nghi hoặc hỏi,

- Vạn Hoa Lâu đó có vấn đề gì sao?

- Vâng! Là lầu xanh!

Diệp Lam Vũ trực tiếp nói, đối với mẫu thân của mình, có gì phải giấu, càng không cần vòng vo.

- Cái gì? Lầu xanh?! Sao nó lại chạy đến lầu xanh, còn các con nữa, sao không ngăn nó lại.

Long An Kỳ lớn tiếng trách móc.

Một là tỷ tỷ, một là biểu tỷ, một là vị hôn thê, lại để hần chạy đến lầu xanh, thật chẳng còn ra thể thống gì!!

- Mẹ, không thể trách chúng con được, đệ ấy bây giờ đã trưởng thành, khi còn là vị thành niên đệ ấy đã từng vào Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lầu, lúc ấy chúng con cũng không quản được, bây giờ càng không thể nói! Còn nữa, đệ ấy đi cũng không phải để tìm nữ nhân, mà vì muốn ăn bánh quế hoa mà thôi.

Diệp Lam Vũ ầm ục nói.

-...

Long An Kỳ trầm mặc, ngẫm nghĩ lại thấy Diệp Lam Vũ nói cũng có lý, chẳng ai quản được Diệp Lăng.

Mặc dù nói Diệp Lam Vũ là tỷ tỷ Diệp Lăng, nhưng nàng cũng không thể đi theo quản được Diệp Lăng, còn Thất công chúa mặc dù là vị hôn thê, nhưng quan hệ giữa hai người nói là vị hôn phu thể không ai tin, họ chỉ là từ sống với nhau từ nhỏ đến giờ.

Đã bằng tuổi nhau thì càng không thể quản hết!

Cộng thêm, Diệp Lam Vũ đã nói nguyên nhân, Diệp Lăng là muốn ăn bánh quế hoa nên mới đi, lý do đó nếu như đặt lên người khác có lẽ chỉ là cái cớ, nhưng đặt lên Diệp Lăng thì rất có khả năng hần chỉ vì muốn ăn bánh quế hoa nên mới chạy đến lầu xanh thật.

Lầu xanh mặc dù là lầu xanh, nhưng cũng có công năng như tửu lầu, có lúc cũng có những món đặc sản khiến người ta không thể nào quên.

- Thôi kệ, cứ để nó đi, dù sao chúng ta còn ở đây một tháng nữa, cho dù sau này đi cũng không sao, huống hồ, nó đã nói sẽ cùng chúng ta quay về Diệp thành.

Long An Kỳ cũng hờ hững nói.

Chuyện Diệp Lăng muốn quay về Diệp thành, tất cả mọi người đều biết, tin tức này khiến họ rất vui, dù sao Diệp Lăng ra ngoài cũng đã khá lâu, họ rất muốn Diệp Lăng ở cạnh mình thêm một khoảng thời gian nữa.

Có thể vì lý do này, cho nên Diệp Lam Vũ mới không đi theo Diệp Lăng đến Vạn Hoa Lầu, nếu như nàng biết chỉ có một tháng, có lẽ nàng cũng đi, lầu xanh thì đã làm sao, cùng lắm bốn tiểu thư gọi một số cô nương đến ngồi cùng.

Ai nói nữ nhân không thể đi lầu xanh gọi cô nương?

- Cái gì? Nữ nhân không được vào lầu xanh, trẻ con càng không được? Là ai quy định, ở đây các người có quy tắc đó sao?

Khi Diệp Lăng dắt Lãnh Huyết Ngũ, Liễu Phi Yên và tiểu công chúa xuất hiện trước Vạn Hoa Lầu, bị hộ viện của Vạn Hoa Lầu ngăn lại, không cho họ vào.

Đây cũng là rất tự nhiên, có ai vào lầu xanh còn dẫn theo trẻ con, hơn nữa hai thiếu nữ này còn đẹp hơn con át chủ bài của họ, làm vậy không phải lấy đá tự đập vào đầu mình sao.

- Đúng vậy, bốn tiểu thư ngày ngày sống trong lầu xanh, cũng chưa nhìn thấy quy tắc này!

Liễu Phi Yên chẳng chút để tâm nói, ngữ khí của nàng rất tự nhiên, không cảm thấy những lời này có vấn đề gì.

Nàng ngày ngày sống trong lầu xanh? Vậy nàng là ai?

Khi mọi người nghe Liễu Phi Yên xong, đều kinh ngạc nhìn nàng, cảm thấy câu nói này rất đáng nghiên cứu, một thiếu nữ thanh tú như vậy mà lại nói ra những lời này, thực sự khiến họ cảm thấy có chút khó tin.

Nữ nhân ngày ngày sống trong lầu xanh, nếu như không phải bà chủ lầu xanh, thì chính là thanh lâu nữ tử, nhìn tuổi Liễu Phi Yên, khả năng nàng là bà chủ lầu xanh rất thấp rất nhanh, không lẽ nói, nàng là...

Không, không thể nào! Thanh lâu nữ tử ai khí chất được như nàng, một thiếu nữ thanh tú như vậy, nhìn thế nào cũng không giống thanh lâu nữ tử.

- Vị tiểu thư này, mặc dù nói không có quy tắc đó, nhưng cũng cần phải nói rõ, chỗ này là... các người vào không hợp.

Lúc này, nhìn bộ dạng Liễu Phi Yên, đám hộ viện cũng phải có chút nhượng bộ, nói chuyện khách khí hơn.

- Chúng ta vào ăn cơm, nghe nhạc, thưởng cho các người là được, đâu có làm phiền công việc làm ăn của các người, chẳng có lý gì cự tuyệt!

Liễu Phi Yên nói tiếp, những lời này, nàng đã rất thuần thục.

Chỉ có điều, lúc này nàng đứng trên lập trường thanh lâu trà lầu, còn bây giờ nàng đang đứng trên lập trường khách nhân.

Chính vì nàng đã từng từng đứng trên lập trường này, cho nên, nàng hiểu rất rõ, hành vi của mình và bọn Diệp Lăng hoàn toàn không ảnh hưởng đến công việc làm ăn, hơn nữa còn mang lại lợi nhuận cho đối phương.

Liễu Phi Yên biết, với tính cách Diệp Lăng, đến lúc đó nhất định có thưởng, số lượng tin rằng rất khả quan, tuyệt đối khiến Vạn Hoa Lầu mặt mày rạng rỡ.

- Cái này...

- Còn cái này gì nữa, coi họ như nam nhân là được rồi, vào trong kia, họ cũng có thể gọi cô nương đến ngồi cùng, được chưa.

Diệp Lăng thờ ơ nói.

- ...

Lần này, Liễu Phi Yên và Lãnh Huyết Vũ cũng phải tức giận trợn mắt nhìn hắn, người nói vậy là có ý gì, không lẽ chúng ta có sở thích đặc thù vậy sao?

Lúc này, những ánh mắt nhìn bọn Lãnh Huyết Ngũ ít nhiều đã có chút thay đổi, thêm một chút thô tục, họ có lẽ đang nghĩ đến chuyện gì bẩn thỉu lắm.

666. Chương 672: Cho Bát Vi Cá Súc Súc Miệng (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 672: Cho bát vi cá súc súc miệng (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Không phải cần tiền sao! Cho người!

Diệp Lăng trực tiếp lấy ra một tờ kim phiếu,

- Thừa thì của các người, thiếu thì đến tìm ta.

-...

Hộ viện lần này càng thêm cẩn thận, bởi vì họ vừa nhìn thấy con số trên tờ kim phiếu là một trăm, đây là một con số rất lớn, dù cho bốn người Diệp Lăng những cô nương tốt nhất, cộng thêm những món ăn ngon nhất thì cũng không hết từng ấy tiền.

Mặc dù đây là Long Thành, người có thể đưa ra kim phiếu như vậy rất nhiều, nhưng đưa ra tùy tiện như vậy thì không nhiều, dù sao bất luận Diệp Lăng là người như thế nào, họ đều cảm thấy phải tiếp đãi hẳn thật tốt.

Có những kẻ ăn chơi sở thích kì quái, dẫn theo mấy cô gái đi vào thanh lâu thì cũng có thể hiểu được, ừm, bây giờ họ đã có thể hiểu.

- Ê, các người đúng là tệ quá, sao lại ngăn công tử lại, công tử mời vào!

Lúc này, mục tú bà phụ trách tiếp đón khách nhân cũng xuất hiện, mục rất nhiệt tình chào hỏi Diệp Lăng, cười nói như gặp phải người mà mục tôn kính nhất.

Hơn nữa, mục còn đá lông nheo, chuẩn bị kéo tay Diệp Lăng!!

Chỉ cần có kim phiếu, trong mắt họ, ai cũng là khách quan tôn kính nhất!!

- Bỏ tay người ra, đừng có lồi lồi kéo kéo!

Lãnh Huyết Ngũ trực tiếp giằng tay mục tú bà, không để cho mục lại gần Diệp Lăng, đây cũng có thể là để bảo vệ Diệp Lăng, cũng có thể là không để cho Diệp Lăng tiếp xúc với những người như vậy.

- Ha ha..., công tử, tiểu thư, mời vào, mọi người muốn ngồi trong đại sảnh hay vào phòng bao?

Mục tú bà tiếp tục cười, không cảm thấy mất vui vì hành vi của Lãnh Huyết Ngũ, nụ cười giống như thứ thiết yếu trên gương mặt mục.

- Đại sảnh đi, còn có thứ để xem, cho ta một vị trí tốt, đừng để có người làm phiền bọn ta.

Diệp Lăng ngẫm nghĩ nói.

- Được, mời sang bên này.

Mục tú bà dẫn mấy người Diệp Lăng đi vào Vạn Hoa Lầu.

- Wa!

Khi bọn Diệp Lăng bước vào, rất nhiều ánh mắt lập tức đổ dồn về phía họ, người đầu tiên mà họ nhìn thấy là Lãnh Huyết Ngũ và Liễu Phi Yên.

Ở đây, họ nhìn thấy hai người Lãnh Huyết Ngũ tự nhiên sẽ nghĩ họ là người của Vạn Hoa Lầu, bây giờ họ đang nghĩ, Vạn Hoa Lầu có hai nữ tử tuyệt sắc này từ bao giờ vậy, sao mình chưa từng nghe nói.

Liên sau đó, họ chuyển hướng chú ý sang Diệp Lăng, có chút không hiểu Diệp Lăng là ai, tại sao lại có được hai nữ tử tuyệt sắc này.

Tiếp sau đó nữa, một vài người mới phát hiện, bên cạnh Diệp Lăng vẫn còn một cô bé.

Một cô bé? Không lẽ, là đào mới của Vạn Hoa Lâu? Chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Trong Chu Tước đệ nhất thanh lâu này, thỉnh thoảng lại xuất hiện những vị khách có sở thích quái gở, cho nên, cũng có người cảm thấy buồn nôn.

Cũng chính vì nguyên nhân này, số người nhìn tiểu công chúa còn nhiều hơn số người nhìn Lăng Huyết Ngũ.

- Không tệ. Mới sáng sớm mà đã có nhiều khách thế này, làm ăn tốt quá còn gì!

Diệp Lăng nhìn khách nhân tùm năm tùm ba, mặc dù không phải rất nhiều, những cũng không ít.

- Ông chủ, những người này đều là khách ở qua đêm, người ngốc quá!

Liều Phi Yên thì thầm nói.

Ở thanh lâu, khách ở qua đêm không biết bao nhiêu người. Họ cũng không thể sáng sớm đã đi, có những người ở lại dùng chút đồ ăn, sau đó mới từ từ rời đi.

- Mặc kệ họ, chúng ta chỉ đến ăn sáng, ta muốn bánh quế hoa. Các nàng ăn gì?

Diệp Lăng khoát khoát tay nói.

- Ăn sáng?

Mụ tú bà này giờ chỉ đóng tai sang phía bọn Diệp Lăng, khi nghe thấy hắn nói đến ăn sáng, mụ có chút không kịp phản ứng.

Trước đó, mụ đã thử đoán qua mục đích đến đây của Diệp Lăng, đoán qua không ít khả năng, họ cảm thấy Diệp Lăng đến đây nhất định có mục đích gì. Nếu không đã không làm vậy.

Vạn Hoa Lâu có thể trở thành đệ nhất thanh lâu đương nhiên có không ít kẻ thù, cũng gặp không ít thủ đoạn mập mờ. Họ sợ nhất là kẻ thù đến đây gây chuyện, làm phiền công việc làm ăn của họ.

Một tổ hợp như bọn Diệp Lăng, đương nhiên rất đáng hoài nghi!!

Đến ăn sáng, sao có thể như vậy được, muốn lừa chúng ta sao!!

Mụ đương nhiên không tin những gì Diệp Lăng nói, có thể vì lý do này, sự tình phát triển càng hấp dẫn hơn, vốn dĩ chỉ là việc rất đơn giản, những có người lại muốn phức tạp hoá nó.

- Nếu người thấy ngon như vậy thì ta cũng muốn nếm thử, ta chọn bánh quế hoa!

Lãnh Huyết Ngũ nói.

- Không thể tất cả đều ăn bánh quế hoa được, còn có những thứ khác cơ mà, vậy để ta chọn nhé, cho ta một đĩa hạnh nhân đậu phụ, một vỉ sủi cảo tứ hỉ...

Liều Phi Yên bắt đầu chọn một bàn điểm tâm, đều là những món điểm tâm vô cùng đặc biệt, đồng thời cũng tương đối đắt.

Đắt một chút là tự nhiên, ông chủ đã đưa cho họ một trăm kim tệ, với tính cách ông chủ, hắn không thể đòi lại tiền thừa, cho nên ăn được bao nhiêu thì cứ ăn.

- Đúng rồi, cho chúng ta mỗi người một bát vây cá súc súc miệng...

- Còn nữa, mỗi người một chén cháo tổ yến, thanh đạm một chút nhé, sáng sớm ăn đồ thanh đạm thì tốt hơn...

Mụ tú bà đứng bên cạnh không ngừng toát mồ hôi, họ là ai vậy, cả một bàn đồ ăn toàn là những món đắt nhất, còn nói ăn thanh đạm, nếu như các người muốn thanh đạm, tại sao không gọi mấy món thanh đạm?

Nhưng mặc dù những món đó tương đối đắt, cộng lại vẫn chưa đáng giá một trăm kim tệ, cho nên, mụ tú bà cũng mặc kệ, sau khi xác nhận bọn Diệp Lăng không cần gì nữa mới bắt đầu cáo lui.

- Đợi chút, ở đây sao không có ai biểu diễn, vậy các người bảo chúng ta xem gì.

Diệp Lăng chỉ lên vũ đài phía trước, mới sáng sớm, làm gì có cô nương biểu diễn.

- Cái này, để ta gọi người, bây giờ còn sớm, chúng ta vẫn chưa chính thức bắt đầu kinh doanh, cho nên, xin lỗi.

Mụ tú bà khom người xin lỗi.

- Thái độ phục vụ của các người như vậy là không được, nếu đã mở cửa thì phải chuẩn bị sẵn tiết mục, dù không có khách thì vẫn phải có! Được rồi, cho người lui, mau mang bánh quế hoa lên đây cho ta, những cái khác từ từ cũng được.

Diệp Lăng giờ tay nói.

-...

Mụ tú bà chỉ muốn khóc, sao lại có vị khách khó tính như vậy, vì lợi nhuận, nhịn vậy!

Nhưng, sao mình không coi hán như những vị khách bình thường, tốt nhất là báo lên cho bà chủ, chuyện này, để bà chủ tự mình định đoạt, mình ứng phó không nổi.

- Liễu Phi Yên, nghe họ nói, lần này nàng đưa các tỷ muội đến biểu diễn trên thạp yến của bà ngoại? Các nàng định biểu diễn gì, nói cho ta biết, ta không muốn chúng ta bị lặp.

Trong lúc đợi món ăn dọn lên, đợi tiết mục biểu diễn, Diệp Lăng tranh thủ hỏi Liễu Phi Yên, hán đã quyết định phân chia tiết mục với họ nên đương nhiên không thể lặp lại.

Những người khác Diệp Lăng có thể không quản, nhưng bọn Liễu Phi Yên thì hán không thể không quản!!

667. Chương 673: Cho Bát Vi Cá Súc Súc Miệng (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 673: Cho bát vi cá súc súc miệng (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Cái này đang định tìm người giúp, chúng ta cũng có chuẩn bị, nhưng chưa được hài lòng lắm, muốn nghe ý kiến của ông chủ!

Liễu Phi Yên lập tức trả lời, mất một lúc, nàng mới phát hiện Diệp Lăng cũng có tiết mục của riêng mình.

- Không vậy đề gì, vậy nàng định bao giờ cho ta xem.

Diệp Lăng gật gật đầu, đồng ý.

- Ủm! Ông chủ, lúc này người nói không muốn trùng lặp với chúng ta là có ý gì? Không lẽ người cũng lên biểu diễn?

Liễu Phi Yên gật đầu, sau đó hỏi.

- Ủ! Là bà ngoại muốn tách ta với các nàng, bảo ta chuẩn bị riêng một tiết mục, vốn dĩ ta định chui vào biểu diễn cùng, nhưng bây giờ xem ra không được.

Diệp Lăng gật gật đầu, uống ngụm trà, mặc dù thức ăn vẫn chưa lên nhưng trà thì đã chuẩn bị xong.

- Á, đúng là, biểu diễn cùng nhau thì có làm sao, ta rất muốn hợp tác cùng ông chủ! Bọn ta thực sự ngưỡng mộ Tiểu Yên, nàng ấy có ông chủ đệm đàn, ta cũng muốn!!

Liều Phi Yên nũng nịu nói, bộ dạng rất tức giận, nếu như có thể, nàng rất muốn lớn tiếng quát mắng Hoàng thái hậu, mắng bà nhiều chuyện.

- Yên? Đúng rồi tại sao Yên không đến?

Diệp Lăng đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, bao nhiêu người đến, tại sao lại không thấy mặt Chân Tiểu Yên?

- Ông chủ, người thật là! Tiểu Yên là ai của người, chúng ta đến đây biểu diễn, nàng ấy dùng thân phận gì để đến? Nếu đây là sinh nhật của người còn đỡ, nàng ấy là bạn học, là bằng hữu của người, nhưng đây là bà ngoại người, mà bà ngoại người chẳng phải người thường, nàng ấy dám đến không?

Liều Phi Yên lườm Diệp Lăng.

- Tại sao không dám? Bỏ đi, dù sao nàng ấy đến cũng chẳng làm được gì, ta cũng sẽ về nhanh thôi.

Diệp Lăng nghĩ lại, kết thúc chủ đề này ở đây.

Ài, đúng là ngốc! Liều Phi Yên lắc lắc đầu.

- Liều Phi Yên, kì thực nếu nàng muốn diễn tấu với ta, cũng không thành vấn đề, bà ngoại chỉ bảo ta chuẩn bị tiết mục khác, thêm một người chắc chẳng vấn đề gì, dù sao một cũng là lên, hai cũng là lên, không khác nhau là mấy.

Diệp Lăng chẳng cần suy nghĩ, nói.

- A, đúng rồi, chẳng có vấn đề gì cả! Ông chủ đừng lừa ta đấy nhé!

Liều Phi Yên lúc này đã quên hết mọi chuyện, hưng phấn nhìn Diệp Lăng.

- Ta lừa nàng làm gì, tối nay không bận gì, chúng ta tập dượt một lần.

Diệp Lăng thuận miệng nói.

- Ừm ừm! Tối nay ta không bận gì, cho dù bận, chỉ cần ông chủ đến, các tỷ muội cũng sẽ rất vui, bọn ta nhớ người lắm!

Liều Phi Yên vỗ vỗ tay, nhìn Diệp Lăng.

- Nhớ ta làm gì, phát tiền lương à? Ta nhớ việc này đã giao cho nàng rồi mà.

Diệp Lăng ngạc nhiên hỏi.

- ...

Liều Phi Yên trầm mặc, Lãnh Huyết Ngưu dứt khoát quay đầu nhìn bốn phía, vô tình, phát hiện ra một vấn đề.

Trong bất cứ tình huống nào, Lãnh Huyết Ngưu đều không lơ là cảnh giác, nàng sẽ quan sát xung quanh, đề phòng trường hợp khẩn cấp.

...

- Họ chỉ đến ăn sáng? Không cần bất cứ cô nương nào? Thú vị thật, đến Vạn Hoa Lầu ta chỉ để ăn sáng! Họ tên gì?

- Cái gì?! Vẫn chưa biết? Các người làm việc kiểu gì vậy, cho dù là một cái tên giả cũng nên hỏi chứ, sao lại chẳng hỏi gì!!

Trong một căn phòng khác của Vạn Hoa Lầu, mục tú bà lúc này đang khom người đứng trước một mỹ tử, nữ tử này khe khẽ nhún mảy, hình như có chút bất mãn với mục tú bà.

- Cái này, bởi vì họ đến quá đột ngột, hơn nữa hành động cử chỉ có chút kì quái, cho nên, ta nhất thời quên mất!

Mục tú bà giải thích.

- Được rồi, không cần nói nữa! Bọn chúng muốn gì thì người cho chúng cái ấy, yên lặng quan sát, nếu như không có hành động gì bất lợi cho chúng ta thì không được làm gì bất kính! Lầu bát biến ứng vạn biến, hiểu không?

Mỹ tử lạnh lùng căn dặn.

- Vâng! Vậy để ta đi chuẩn bị...

Mụ tú bà trả lời.

- Đi đi! Bất luận thế nào, hần đã trả tiền, chính là khách quý của chúng ta, phải tiếp đãi hần như tiếp đãi khách quý.

Mỹ tử nói, sau đó dùng tay ôm trán, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhìn động tác này của mỹ tử, mụ tú bà không dám phát ra một âm thanh nào nữa, lặng lẽ rời đi, dặn dò hạ nhân làm việc, thoả mãn yêu cầu của bọn Diệp Lăng, hơn nữa còn làm đến cuối cùng.

Lúc này, họ chỉ hi vọng sự tình sẽ qua đi như vậy, không có tai nạn ngoài ý muốn nào!

Chỉ là, có lúc ông trời không thuận theo lòng người...

- Bánh quế hoa, phù phù... nào, mọi người nếm thử xem...

Bánh quế hoa của Diệp Lăng cuối cùng cũng lên, hần tự mình thử trước mấy miếng, sau đó mới gọi mọi người nếm thử.

May mà khẩu vị không thay đổi, nếu không lần này Diệp Lăng sẽ rất thất vọng, nhưng, thất vọng thì thất vọng, Diệp Lăng vẫn vui vẻ ăn hết mọi thứ, hần chẳng kén chọn đồ ăn bao giờ, chỉ cần là thứ ăn được, đương nhiên hần sẽ ăn.

- Ừm, ngọt mà không ngán, bánh quế hoa này làm không tệ, ngon hơn chúng ta tưởng nhiều, chẳng trách ông chủ lại thích.

Liều Phi Yên ăn xong một miếng, liên tục gật đầu tán thưởng.

Liều Phi Yên xuất thân thanh lâu, sau đó lại sống trong trà lầu, đương nhiên cũng có chút nghiên cứu về điểm tâm, bánh quế hoa của Vạn Hoa Lầu đúng là cực phẩm.

- Ngon quá!

Lãnh Huyết Ngưu gật gật đầu, đơn giản tán đồng.

- Ngon, ngon quá...

Tiểu công chúa càng đơn giản hơn, chỉ cần được ăn thứ gì ngon, nàng sẽ giống như mọi đứa trẻ bình thường, kêu lên vui vẻ, một tay cầm bánh quế hoa, giống như sự bị người khác cướp mất.

Đúng là, làm gì có ai cướp với nàng...

Trong lúc Liều Phi Yên lắc đầu, định nói gì với tiểu công chúa thì phát hiện...

Đúng là có người định cướp của nàng thật!

Khiến Liều Phi Yên cảm thấy vô lực là, người đó chính là Diệp Lăng.

- Khả Lâm, ngoan, đợi chút nữa còn rất nhiều đồ ăn, bánh quế hoa này cho ca ca!

Diệp Lăng và tiểu công chúa bắt đầu tranh nhau miếng cuối cùng.

- Không!

Tiểu công chúa trực tiếp cự tuyệt.

- Đừng như vậy, nếu không lần sau ta sẽ không dẫn muội theo đâu!

Diệp Lăng uy hiếp.

-...

Tiểu công chúa nhìn Diệp Lăng, ánh mắt như sắp khóc, nói Diệp Lăng ăn hiếp nàng, nhưng vẫn dừng động tác.

Diệp Lăng không bỏ qua cơ hội này, trực tiếp giành lấy miếng bánh quế hoa cuối cùng cho mình, bỏ tọt vào miệng.

- Ngoan lắm!

Ăn xong, Diệp Lăng khen tiểu công chúa một câu, chỉ là nhìn bộ dạng tiểu công chúa, giống như sắp khóc đến nơi.

- Người đâu, cho ta hai đĩa bánh quế hoa nữa!!

Liễu Phi Yên quả nhiên không hổ là người đứng đầu, bản lĩnh quan sát sắc mặt và tùy cơ ứng biến đều rất phi thường.

Sau khi nhìn rõ tình hình, Liễu Phi Yên lập tức gọi người mang thêm bánh quế hoa, đâu phải hạn chế số lượng, gọi thêm là được, cần gì tranh nhau?

668. Chương 674: Cho Bát Vi Cá Súc Súc Miệng (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 674: Cho bát vi cá súc súc miệng (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Ông chủ, nếu muốn ăn thêm, có thể gọi nữa, cần gì giành với trẻ con?

Liễu Phi Yên gọi xong, tức giận nói với Diệp Lăng.

- Đúng vậy, Khả Lâm, muội muốn ăn thì gọi, sao lại giành với ta, lần sau không được như vậy, nếu không ta sẽ không đưa muội đi nữa.

Diệp Lăng mặt dày chuyển câu chuyện sang phía tiểu công chúa, hơn nữa còn giáo huấn nàng.

-...

Liễu Phi Yên và Lãnh Huyết Ngũ chẳng biết nói gì, thực sự rất muốn xả giận cho tiểu công chúa, ném Diệp Lăng xuống lầu.

Tiểu công chúa không nói gì, chỉ nhìn Diệp Lăng, nắm chặt gấu áo hần, lắc lắc đầu, hình như muốn nói, ca ca đừng giận, muội biết lỗi rồi.

Nhìn bộ dạng tiểu công chúa, bọn Lãnh Huyết Ngũ càng giận hơn, cảm thấy Diệp Lăng rất đáng ghét!

- Hừ! Chỉ giỏi bắt nạt trẻ con, có bản lĩnh thì đấu tay đôi với chúng ta.

Lãnh Huyết Ngũ lạnh lùng nói.

- Hừ, nàng biết đấu tay đôi sao? Ám sát thì được, chính diện đối chiến nàng còn kém lắm, ta dùng một ngón tay cũng có thể giết chết nàng!

Diệp Lăng khó chịu nói.

- Ra ngoài! Chúng ta đấu tay đôi!!

Lãnh Huyết Ngũ đứng bật dậy, giận dữ đập bàn, làm cho mấy chiếc đĩa trên bàn nảy lên loảng xoảng.

- Không cần ra ngoài, ta chỉ dùng một ngón tay, là đủ bóp chết nàng!

Diệp Lăng lắc lắc ngón tay trở, trực tiếp xông vào Lãnh Huyết Ngũ.

Lãnh Huyết Ngũ khó chịu hừ mấy tiếng, cảm thấy Diệp Lăng khoát lác hơi quá, một ngón tay, ta để người bóp, xem người làm gì được ta.

Lãnh Huyết Ngũ khinh địch, nhưng, cũng chỉ là đối với một mình Diệp Lăng mà thôi. Những người khác cho dù dùng một sợi tóc công kích nàng, cũng sẽ bị nàng giết chết.

Ngón tay Diệp Lăng điểm lên người Lãnh Huyết Ngũ, lúc này, Lãnh Huyết Ngũ đang chuẩn bị lên tiếng chế giễu Diệp Lăng, chứng minh mình không có vấn đề gì.

Chỉ là, Lãnh Huyết Ngũ phát hiện, bây giờ có một vấn đề nho nhỏ, đó chính là, nàng hoàn toàn không thể cử động!!

-??

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, lúc này hần chỉ chạm nhẹ vào mình thôi mà, đến đau cũng không cảm thấy đau, còn tưởng hần không nở, kết quả hần lại gỡ thủ đoạn.

- Ê tiện! Người làm gì với ta?

Lãnh Huyết Ngũ thân thể bất động, nhưng trí não thì vẫn có thể hoạt động, miệng cũng vậy.

- Cũng chẳng làm gì, chỉ là điểm huyết đạo của nàng mà thôi.

Diệp Lăng khoát tay nói,

- Để xem nàng còn dám hoài nghi ngón tay của ta nữa không, một ngón tay, vẫn có thể giết chết người khác! Chỉ cần ta muốn nàng chết.

Lãnh Huyết Ngũ trực tiếp hỏi:

- Một điểm vừa rồi là gì?

Diệp Lăng trả lời:

- Là một loại kĩ năng, có thể khiến người ta không thể động đậy, giống như nàng bây giờ, còn có thể khiến người ta tắc thở mà chết, có thể khiến người ta bật cười, có thể khiến người ta khóc, có thể khiến người ta toàn thân đau đớn, như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến cắn, cảm giác đó, đúng là...

- Là sống không bằng chết.

Liễu Phi Yên lên tiếng bổ sung.

- Ủm, không sai, là sống không được mà chết cũng không xong, sống không bằng chết.

Diệp Lăng gật đầu nói.

- Còn có một số công năng khác, ví dụ tạm thời ngừng vận hành khí huyết ở một bộ phận khu vực...

- Đừng nói nhiều như vậy, thứ này có thể dạy ta không?

Lãnh Huyết Ngũ nói.

- Không thể!

Diệp Lăng lắc đầu.

- Vậy người phí lời nhiều như vậy làm gì, mau giải cho ta, nếu không ta sẽ cho người biết tay!

Lãnh Huyết Ngũ nhìn Diệp Lăng nói, không dạy cũng chẳng sao, dù sao những thứ một người có thể học là có hạn, nàng cảm thấy chỉ cần tinh tiến những gì mình đã biết là được.

Bây giờ những thứ nàng muốn học còn rất nhiều, chút này đối với kĩ thuật ám sát của mình, không có quá nhiều giúp đỡ.

- Ồ...

Diệp Lăng trả lời một tiếng, sau đó lập tức giải huyệt cho Lãnh Huyết Ngũ.

Lãnh Huyết Ngũ sau khi được giải huyệt, thả lỏng gân cốt, sai đó đánh một quyền về phía Diệp Lăng.

- Á!

Diệp Lăng bị đánh ngã xuống đất, sau đó lại ngồi bật dậy, chỉ Lãnh Huyết Ngũ giận dữ nói:

- Nàng đánh lén ta, không phải nói ta giải huyệt cho nàng sao, vậy mà nàng... đúng rồi, nàng vẫn chưa nói giải huyệt xong thì thôi, ta thật ngốc...

- Biết mình ngốc thì tốt, chứng tỏ ngươi vẫn còn thuốc chữa!

Lãnh Huyết Ngũ phẩy phẩy tay, dùng khăn tay chùi chùi, sau đó bắt đầu ăn chỗ điểm tâm vừa được đưa lên.

- Ưc ực...

Diệp Lăng uống một ngụm canh vây cá, sau đó súc súc miệng, phụt một tiếng nhỏ lên đĩa đựng thức ăn thừa.

-?? Ngươi làm gì vậy?

Nhìn động tác của Diệp Lăng, những người khác đều ngây ra, Liễu Phi Yên đang nghĩ đến một khả năng, không lẽ hắn lấy canh vây cá súc miệng thật.

Câu trả lời rất nhanh được đưa ra, đúng như Liễu Phi Yên đoán, quả nhiên là vậy.

- Không phải nàng nói, dùng canh vây cá súc miệng sao?

-...

Đúng là, ta chỉ nói vậy, đâu có ai dùng canh vây cá súc miệng, đúng là đồ ngốc.

- Ôi, hôm nay coi như ta được mở rộng tầm mắt, thì ra còn có người dùng canh vây cá thượng hảo súc miệng, đúng là đại khí! Không biết, có phải là trọc phú, muốn để thể hiện ở Vạn Hoa Lâu hay không?

Liễu Phi Yên vẫn chưa kịp nói gì, một giọng nói âm dương quái khí đã truyền đến, trong ngữ khí hình như chút địch ý đối với Diệp Lăng, khẳng định là người bất thiện.

Lãnh Huyết Ngũ cảnh giác nhìn về phía giọng nói, đang suy nghĩ nếu đối phương đến sẽ dùng cách gì giết chết đối phương.

Nếu như nói, có ai biết được suy nghĩ của Lãnh Huyết Ngũ, có lẽ sẽ lập tức cách xa Diệp Lăng, càng xa càng tốt, tuyệt đối không dám lại gần.

Nhưng, sự khắc nghiệt đó không được thể hiện ra hình dáng bên ngoài của Lãnh Huyết Ngũ, đồng thời, những người đó coi Lãnh Huyết Ngũ như một cô nương, một cô nương xinh đẹp tuyệt mỹ, muốn được lại gần vuốt ve nàng.

Sở dĩ họ có địch ý với Diệp Lăng, kì thực một nửa là vì Lãnh Huyết Ngũ, một nửa còn lại đương nhiên là vì Liễu Phi Yên.

Trong thanh lâu, rất sẽ xuất hiện việc ghen ăn tức ở, Diệp Lăng dẫn theo hai thiếu nữ tuyệt sắc, nếu bị người ta phát hiện, nhất định sẽ mất bình tĩnh, nếu như trong đó có những người không biết phân biệt phải trái, vậy thì sẽ có trò vui xảy ra.

Rõ ràng, kẻ âm dương quái khí vừa rồi chính là một trong những người không biết phân biệt phải trái!!

-..., đồ khốn, người này không đơn giản, ta nhớ, hắn là thiếu gia của Chu Tước đệ nhất thế gia Vệ gia phân gia Vệ Tinh, mặc dù nói là phân gia thiếu gia, nhưng hắn bây giờ đã vào tông gia, nắm bắt quyền lợi rất lớn.

Lãnh Huyết Ngũ lập tức đọc ra tư liệu người này, thân là Lãnh huyết tổ, không những phải hiểu quốc gia đối địch với mình mà càng phải hiểu về quốc gia của mình.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Lãnh Huyết Ngũ biết Vệ Tinh trước mắt khẳng định là người bất lợi đối với Diệp Lăng, chỉ ít, hẳn không biết thân phận Diệp Lăng.

Vệ gia nếu Chu Tước để quốc đệ nhất thế gia, chắc hẳn phải có quan hệ rất tốt với Chu Tước hoàng tộc, nếu không, sao họ có thể ngồi lên vị trí đệ nhất thế gia.

Nếu như vậy, Vệ gia sao lại đối với Diệp Lăng, đồng thời Vệ Tinh - người muốn gây dựng chỗ đứng trong Vệ gia càng không thể đắc tội Diệp Lăng, như vậy sẽ khiến tiền đồ của hắn trở thành một vũng bùn không có lối thoát.

669. Chương 675: Trọc Phú (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 675: Trọc phú (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Vệ Tinh? Cái tên này cũng được, nhưng lại bị hắn sỉ nhục.

Diệp Lăng liếc nhìn Vệ Tinh, bộ dạng âm dương quái khí, không chỉ ngữ khí mà người cũng như vậy.

Diệp Lăng sau khi liếc nhìn, lập tức quay đầu sang hướng khác, đến nhìn cũng cảm thấy ghét, bộ dạng hoàn toàn xem thường.

Thái độ của Diệp Lăng khiến Vệ Tinh vốn đã khó chịu càng thêm khó chịu!!

- Đúng, Vệ Tinh hẳn mặc dù có năng lực, nhưng sở dĩ hắn có thể vào được Vệ gia hạch tâm, cũng là vì mẹ hắn và một Vệ gia hạch tâm nhân sĩ tư thông sinh ra hắn, cho nên, trên danh nghĩa phụ thân không phải phụ thân sinh ra hắn.

Lãnh Huyết Ngũ nói.

Nếu như Vệ Tinh biết những gì Lãnh Huyết Ngũ đang nói, hẳn nhất định sẽ hết hoảng lo sợ, bởi vì chuyện này, hình như chỉ có hắn, mẫu thân hắn và nhân vật hạch tâm kia mới biết, ba người đều tưởng chuyện này rất bí mật, sẽ không ai biết.

- Ồ...

- Chuyện này không có nhiều người biết, người cũng không cần phải nói ra.

Lãnh Huyết Ngũ nói.

- Biết rồi, ta cũng không có thời gian đó! Đúng rồi, sao nàng lại biết?

Diệp Lăng kì quái hỏi,

- Nếu không có nhiều người biết, sao nàng lại biết.

- Lúc đó Lãnh huyết tổ ta theo dõi họ, cho nên mới biết.

Lãnh Huyết Ngũ trả lời.

- Theo dõi? Có phải mọi quá trình đều bị theo dõi?

Diệp Lăng tóm lại cũng hiểu, ở đây có thể dùng một câu, nếu không muốn bị người khác biết, trừ phi mình không làm.

- Phí lời, đương nhiên theo dõi...

Lãnh Huyết Ngũ tức giận nói.

- Ồ...

Diệp sau khi ở một tiếng, đột nhiên hỏi:

- Là ai theo dõi?

- Là... chuyện này liên quan gì đến người!

Lãnh Huyết Ngũ vốn dĩ đang định nói, đột nhiên phát hiện vấn đề không liên quan gì đến Diệp Lăng, hơn nữa chuyện cũng không tiện nói.

- Không sao, chỉ là hiểu kì mà thôi!

Diệp Lăng cười cười, sau đó lại tiếp tục ăn,

- Ý, tại sao bánh quế hoa của ta còn ít như vậy... Khả Lâm, muối hư quá, dám lấy trộm của ta, về nhà ta sẽ đánh đòn muối.

- Ư ư...

Tiểu công chúa miệng nhét đầy đồ ăn, hình như định nói gì, nhưng hình như cũng chẳng có gì quan trọng.

- Ăn đi, đây là loại đậu phụ gì, mùi vị cũng không tệ, còn cả cái này nữa... không tệ...

Diệp Lăng và tiểu công chúa thi nhau ăn, bên cạnh Lãnh Huyết Vũ cũng thân nhiên tham gia.

Hừ, ta đâu có thất lễ như vậy!

Liễu Phi Yên cao ngạo nghĩ, nhưng, khoé mắt nàng nhìn thấy bàn tay Diệp Lăng giơ đến trước mặt nàng.

- Á! Ông chủ, người hư quá, sao lại ăn luôn cả phần của ta, không được, ta cũng muốn ăn...

Cuối cùng, Liễu Phi Yến từ bỏ thái độ cao ngạo, cũng tham gia vào công cuộc giành ăn, mặc dù mấy người họ đều đang giành ăn, nhưng vẫn mang một vẻ cao quý khác biệt, dù sao họ đều không phải người thường.

Đương nhiên, vẻ cao quý này một số người không thể nhìn thấy được, tầm nhìn của họ tương đối nông cạn!

- Hừ, quả nhiên là trọc phú, tiểu tử, ta chấm hai nữ tử bên cạnh người, người cứ ở đây từ từ ăn, hai cô nương này đi theo ta!

Giọng nói âm dương quái khí lại xuất hiện, lần này cự ly mỗi lúc một gần, các bọn Diệp Lăng chỉ vài bước chân.

Không có ai để ý, khiến Vệ Tinh có chút mất thể diện, lại nói:

- Ta là Vệ Tinh, là Vệ gia thiếu gia, cũng là khách quen của Vạn Hoa Lầu này, đừng tưởng họ sẽ vì một chút lợi nhuận của đám trọc phú các người mà bỏ qua cái lợi lớn.

Trong mắt Vệ Tinh, hai người Lãnh Huyết Ngũ đều là cô nương ở đây, dù sao ở đây cũng là thanh lâu, trừ thanh lâu nữ tử ra, chẳng nhìn thấy nữ nhân nào khác.

Nếu đã là thanh lâu nữ tử của Vạn Hoa Lầu, chỉ cần mình nói ra thân phận, họ đương nhiên sẽ biết chừng mực, đi theo mình, cho dù là người mới thì cũng phải biết phán đoán.

Chỉ là, Vệ Tinh một lần nữa lại bị mất mặt, bởi vì chẳng có ai để ý đến hắn!

Vệ Tinh huynh, chúng ta đừng nên làm phiền người khác, mau đi tìm Tâm Ni tiểu thư, hôm nay chúng ta không phải đến chơi mà đến bàn chính sự.

Lúc này, một công tử ăn vận chỉnh tề bên cạnh Vệ Tinh nói, hắn rất lễ phép nhìn mấy người Diệp Lăng gật đầu tỏ ý xin lỗi.

Đương nhiên, biểu tình này bọn Diệp Lăng có nhìn được hay không thì không biết.

Công tử này có vẻ cẩn thận hơn Vệ Tinh, hắn cảm thấy phản ứng của bọn Diệp Lăng có chút kì lạ, cảm thấy bọn Diệp Lăng hoặc là không biết sợ, hoặc là không hiểu thế sự.

Bất luận là loại nào, công tử này đều không muốn lãng phí thời gian, loại không biết sợ không cần nói, cho dù là không hiểu thế sự, thì cũng là một kiểu phiền phức.

Công tử này và Vệ Tinh là hai loại người, nhưng cùng đến đây vì một việc, chứ hẳn không phải khách quen ở đây.

Lần này họ đến không phải quan tâm công việc làm ăn, mặc dù Vệ Tinh là khách quen, nhưng bình thường cũng không đến sớm như vậy, mà phải chờ tối muộn mới đến.

Họ đến sớm như vậy là để tìm Tâm Ni tiểu thư, muốn nhờ Tâm Ni tiểu thư giúp đỡ, họ đang chuẩn bị một bài biểu diễn, cũng là chuẩn bị cho Hoàng thái hậu.

Chỉ có mấy người trong đó sau khi nhìn thấy Diệp Lăng, liền có chút khó chịu, họ cũng giống như Vệ Tinh, là khách quen ở đây, chứ không phải chỉ có một mình Vệ Tinh, cho nên, chuyện này không phải một công tử có thể ngăn được.

- Chuyện tìm Tâm Ni tiểu thư, muộn một chút cũng được, dù sao lúc này Tâm Ni tiểu thư cũng chưa ngủ đây! Không ngờ mấy hôm không đến, ở đây lại có xuất hiện thêm hai tuyệt sắc mỹ nhân!

Một kẻ ăn chơi đi cùng Vệ Tinh cười nói, nụ cười có chút tà ác.

- Đúng vậy, Liễu huynh, chúng ta phải đi hỏi Tâm Ảnh tỷ, tại sao có người mới đến lại không thông báo cho chúng ta, là Liễu gia các huynh nuôi họ cơ mà!

Vệ Tinh tiếp tục nói.

- Khụ khụ, Vệ huynh, huynh nói nhiều quá!

Công tử được gọi là Liễu huynh ho khan nói.

Ho khan cái gì, đây đâu có gì bí mật, ai chẳng biết Vạn Hoa Lầu này có quan hệ sâu sắc với Liễu gia các người, bên trong có không biết bao nhiêu điều bất thường

Kì thực lần trước Long Cát công chúa đến đây cũng là để điều tra chuyện này, Vạn Hoa Lầu có bí mật rất lớn, rất nhiều đại quan triều đình đều có liên quan.

Mặc dù nói, ngoài mặt việc này chẳng gây nên ảnh hưởng gì, nhưng trên thực tế, không ai có thể nói chuẩn, cho nên, vẫn phải làm cho rõ.

Ngoài mặt, mọi người đều biết chuyện này có liên quan đến Liễu gia, nhưng chỉ là ngoài mặt, thực tế không phải vậy, cũng không có ai biết, vẫn chưa tra ra được.

670. Chương 676: Trọc Phú (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 676: Trọc phú (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Long Cát công chúa cảm thấy, với năng lực của Liễu gia, rất khó kết thành mạng lưới lớn, sau lưng nhất định phải còn người khác, nàng muốn tóm cả những kẻ ấy, nhưng mãi không tìm ra được.

Võn dĩ, nàng cảm thấy nếu không rõ chuyện gì, cách tốt nhất là phong bế luôn Vạn Hoa Lầu, nhưng nàng biết không thể làm vậy, bởi vì ở giữa liên quan đến quá nhiều nhân vật lớn, khiến nàng không thể động thủ.

Chỉ cần không bị ép đến tình huống bất đắc dĩ, nàng không cần phải đến Vạn Hoa Lầu nữa mà sẽ phái người theo dõi hành vi của họ.

- Liễu huynh, Vệ huynh, chúng ta đến làm chính sự, đừng lãng nhăng ở đây nữa.

Công tử kia khuyên nhủ nói.

- Trần công tử, ta biết công tử rất bận, cũng không thích những nơi trăng hoa này, nếu lần này tứ đại gia tộc liên hợp, công tử cũng không tham gia vào hàng ngũ chúng ta! Được rồi, thế này đi, chuyện hôm nay không cần công tử đến, chúng ta bao hết, công tử về trước đi!

Liễu gia công tử phẩy phẩy tay, thản nhiên nói.

- Cái này... cũng được, vậy hai người tự đi nhé!

Trần công tử giận mà không dám nói, chỉ có thể giữ tay áo bỏ đi.

Tứ đại gia tộc chính là Chu Tước Vệ gia, Liễu gia, Trần gia, và Tây gia, họ là tứ đại thế gia lớn nhất Chu Tước đế quốc.

Bốn đại gia tộc vốn dĩ không quá hoà thuận, lần này chỉ là tình huống đặc thù, nên mới liên hợp lại với nhau, chứ bình thường nhất định cầm dao đâm chết lẫn nhau.

Đồng thời, Trần gia cũng là gia tộc có thực lực nhỏ nhất trong tứ đại gia tộc, hơn nữa khoảng cách chênh lệch cũng tương đối lớn, cho nên khó trách hấn giận mà không dám nói.

Lúc này, bọn Vệ Tinh phát hiện Diệp Lăng căn bản chẳng buồn nhìn chúng, hay cũng có thể nói, căn bản không muốn nhìn chúng.

Tình huống này, khiến chúng cảm thấy vô cùng mất mặt!!

- Chát!

Vệ Tinh đập tay lên bàn, bởi vì hấn sử dụng một chút xú đầu khí, cho nên âm thanh đặc biệt lớn, khiến Vạn Hoa Lầu vốn đang rất náo nhiệt nhất thời trở nên im lặng.

- Hừ, Tiểu Ngũ, nàng có thôi đi không, còn làm vậy nữa ta sẽ ném nàng xuống đấy!!

Diệp Lăng tức giận nhìn Lãnh Huyết Ngũ, lúc này hấn đang uống cháo tổ yến, chấn động này làm hấn rung tay, toàn bộ cháo đổ lên mặt, mà hấn cảm thấy, những việc thế này chỉ có Lãnh Huyết Ngũ mới có thể làm.

- Hừ!

Lãnh Huyết Ngũ hừ lạnh một tiếng, quay sang chỗ khác, chẳng buồn quan tâm đến Diệp Lăng.

- Ông chủ, không phải Tiểu Ngũ tiểu thư, mà là người phía sau!

Liễu Phi Yên lúc này đang dùng khăn tay lau mặt cho Diệp Lăng, sau đó chỉ vào đám Vệ Tinh sau lưng nói.

- Phía sau? Là ai trong các người vừa làm?

Diệp Lăng quay lại nhìn bọn Vệ Tinh, hỏi.

- Bốn thiếu gia ta, tiểu tử, biết điều...

Vệ Tinh huênh hoang nói, đang định bảo biết điều thì nhường hai người Lãnh Huyết Ngũ cho hấn, ai ngờ câu nói chỉ dừng ở đây, bởi vì

- Phụt...

Diệp Lăng trực tiếp cầm bát cháo hất về phía Vệ Tinh, cả khuôn mặt, hoàn toàn là cháo.

Không ai nghĩ, Diệp Lăng lại làm như vậy, chẳng nói lời nào, trực tiếp trả thù, bây giờ thì có trò vui xem rồi, tiểu tử này dám chống lại Vệ Tinh.

- Người, tiểu tử, ta giết người!!

Vệ Tinh sau một vài giây sững sờ, bắt đầu nổi giận, lần này hấn cảm thấy vô cùng mất mặt, bị một tên trợ phứ hất đầy một mặt cháo.

- Xin lỗi! Cho hỏi, người là ai?

Diệp Lăng hất xong bát cháo, lập tức trở nên lễ phép hỏi, bộ dạng chẳng giống như người vừa có hành vi thất lễ, khiến những người có mặt không khỏi cảm thấy ngỡ ngàng.

- Ta... ta tên Vệ Tinh, Vệ gia.

Vệ Tinh ngơ ngác, vô thức trả lời.

- Hình như ta không quen người, xin cứ tự nhiên.

Diệp Lăng gơ tay, bộ dạng mời mọc.

-...

- Hứ, tiểu tử, từ khi nào đến lượt người mời ta tự nhiên!!

Vệ Tinh sau khi phản ứng lại, giận dữ nói.

- Lúc này!

Diệp Lăng nói.

-...

Tên tiểu tử này có phải đang trêu chọc người ta không?

Trong đầu tất cả mọi người đều nảy ra suy nghĩ này, ngữ khí và hành vi của Diệp Lăng đều giống như đang trêu chọc Vệ Tinh, hoàn toàn không coi hấn ra gì.

Kì thực, hành vi và lời nói đều rất đơn giản, người khác hất cháo vào mặt hấn thì hấn trả thù lại, cái này gọi là lấy oán báo oán!!

Hỏi tên tuổi Vệ Tinh, chỉ là lễ nghĩa quý tộc, xác định rằng mình không quen, còn những lời sau, hoàn toàn là câu trả lời, hỏi lúc nào, đương nhiên là trả lời là lúc này.

- Xoạt...

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, Vệ Tinh sau một hồi hấn hấn, lập tức rút đao, lao về phía Diệp Lăng, nhưng, cuối cùng, hấn bị Liễu công tử bên cạnh chặn lại.

- Vệ huynh, chỉ là một việc nhỏ nhặt, có gì để mất thân phận của mình, sau này còn mặt mũi nào gặp lại ai nữa?

Liễu công tử mỉm cười nói.

- Liễu huynh nói đúng lắm, chỉ trách tên tiểu tử này quá đáng ghét, ta bị hấn làm cho hồ đồ!

Vệ Tinh chỉnh lại thần thái, điềm nhiên nói, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

- Chúng ta là những người thượng đẳng, đừng để bị xếp ngang hàng với loại người này!

Vệ Tinh khó chịu nhìn bọn Diệp Lăng.

- Ê, Vệ Tinh công tử kia, cháo trên mặt người giữ lại ăn khuya sao? Nếu như người không chê, ở đây ta còn một ít cháo thừa nữa.

Diệp Lăng rất “không biết điều” nói.

-...

- Ha ha...

Cảnh tượng này quá buồn cười, nhìn Vệ Tinh vênh váo hung hăng, nhưng lại quên chùi cháo tổ yến trên mặt, cả Vạn Hoa Lâu đều phải bật cười.

- Tiểu tử! Cho người biết tay!! Mụ tú bà, ra đây cho ta!!

Vệ Tinh mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng lại không tiện phát tác, đành phải dùng thân phận ra đàn áp sự tình.

Ví dụ nói, chính là tìm mụ tú bà, đòi lại hai người Lãnh Huyết Ngũ, hẳn nghĩ hai người Lãnh Huyết Ngũ có lẽ là người mới, cho nên không hiểu quy tắc, đến bản thân còn không nhận ra, nếu mụ tú bà ra đây, nhất định có thể tách họ ra khỏi Diệp Lăng.

Nhưng ngay từ ban đầu hẳn đã phạm sai lầm, hai người Lãnh Huyết Ngũ không phải người ở đây, đừng nói mụ tú bà, cho dù bà chủ xuất hiện cũng không thể động vào hai người họ.

Liều Phi Yên cười cười, nàng muốn được xem trò vui, có Diệp Lăng, cho dù là gặp phải phiền phức nàng cũng không sợ, bởi vì chuyện gì Diệp Lăng cũng có thể xử lý được.

Lãnh Huyết Ngũ chỉ cười lạnh, nàng chẳng sợ tứ đại gia tộc, sau lưng nàng có Lãnh huyết tổ, sau lưng Lãnh huyết tổ là cả đế quốc, một thế gia thế lực dù lớn cũng chỉ là một thế gia mà thôi.

Tiểu công chúa vẫn còn đang ăn, chẳng hỏi han gì những chuyện bên ngoài, nàng hình như có một thói quen mới, chỉ cần có Diệp Lăng, nàng hoàn toàn có thể mặc kệ tất cả.

671. Chương 677: Trọc Phú (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 677: Trọc phú (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Ô, không phải Vệ công tử, Lãnh công tử và cả Tây Môn công tử đây sao, ngọn gió nào đưa các vị khách quý đến đây?

Mụ tú bà lật đật chạy đến, lần lượt chào hỏi từng người, từ khẩu khí của mụ, Diệp Lăng có thể nghe ra, nhân vật thứ ba - người này giờ chưa nói câu nào, chỉ im lặng đứng nhìn chính là Tây Môn gia.

- Ngọn gió nào không cần mụ quản, mụ bảo hai vị cô nương này đi với ta là được, còn tên tiểu tử này, hẳn muốn ăn thì cứ tiếp tục ăn, ta không nhỡ mọn đến mức đuổi hẳn đi!

Vệ Tinh giả bộ rộng rãi nói, hung hăng liếc nhìn Diệp Lăng.

- Cái này...

Mụ tú bà toát mồ hôi, mụ là người đón tiếp bọn Diệp Lăng, đương nhiên biết hai người Lãnh Huyết Ngũ là Diệp Lăng dẫn đến, ngồi đây chỉ để ăn bữa sáng.

Ừm, trước mắt, họ đúng là chỉ ăn bữa sáng!

Tinh huống này, mụ sao có thể bảo họ đi theo Vệ Tinh, mụ không có quyền lợi đó!

- Sao, làm khó người à? Có phải là hẳn đưa tiền không, chẳng sao hết, ta cũng trả tiền, trả gấp mười lần đủ chưa.

Vệ Tinh huênh hoang nói, hẳn cảm thấy, nếu là trọc phú, dù có trả bao nhiêu tiền cũng không thể nào bằng được Vệ gia nhà hắn.

Mụ tú bà nghe Vệ gia nói, hai mắt sáng trưng, mười lần, vậy là một ngàn kim tệ, chỉ là, tia sáng đó lập tức tắt ngấm, Vệ gia không dễ đối phó, muốn ăn cướp cũng chẳng được.

- Người muốn thứ gì của chúng ta sao?

Diệp Lăng đứng dậy, hỏi Vệ Tinh.

Câu nói này, không phải Diệp Lăng muốn hỏi, hẳn chỉ là truyền đạt giúp Lãnh Huyết Ngũ, lúc này Lãnh Huyết Ngũ phát tín hiệu bảo hắn hỏi.

Lúc này Diệp Lăng còn cảm thấy kì lạ, tại sao người hỏi phải là mình, đang định bỏ qua Lãnh Huyết Ngũ thì bị Lãnh Huyết Ngũ đã cho một cái vào chân khiến hắn không thể không đứng lên hỏi hộ nàng.

- Phải, muốn lấy một thứ từ người!!

Vệ Tinh lạnh lùng nhìn Diệp Lăng, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Lúc này, thứ mà Vệ Tinh nói không chỉ đồ ăn của Diệp Lăng, mà là chỉ hai cô nương bên cạnh.

- Vậy người cứ lấy! Mụ tú bà, thu hắn gấp mười lần tiền, mang cho hắn đồ ăn giống như của ta!

Diệp Lăng một lần nữa nhận công việc chuyển lời, xem ra Lãnh Huyết Ngũ định âm thầm dạy cho Vệ Tinh một bài học.

- Cái này... không được...

Mụ tú bà có chút do dự, đồ ăn, chẳng món nào vượt qua hai mươi kim tệ, thu một trăm kim tệ đã là quá cao, bây giờ thu một ngàn kim tệ những món tương tự như vậy khiến mụ có chút không dám tưởng tượng hậu quả.

- Có gì không được, hắn trả bao nhiêu tiền, ta trả gấp mười lần, có phải người nghĩ ta trả không nổi không?

Không đợi Diệp Lăng chuyển xong lời, Vệ Tinh đã tự mình lên tiếng, đào hố chôn mình.

- Đúng vậy, mụ tú bà, mụ đang coi thường Vệ Tinh công tử của chúng ta đấy à, cứ làm theo ý hắn đi! Mọi người nói có đúng hay không?

Lúc này, Liễu Phi Yên cười nói, lôi kéo mọi người vào làm chứng.

-??

Tây Môn công tử lúc này nhân thần có chút nghi hoặc, hắn cảm thấy chuyện này ắt phải có ẩn tình, chứ không giống như mình tưởng tượng.

Chỉ có điều, mặc dù hoài nghi nhưng hắn không hề lên tiếng, cũng không định nhắc nhở Vệ Tinh.

- Vị tiểu thư này yên tâm, chút tiền ấy ta trả được, rồi nàng sẽ được nằm trong lòng ta nhanh thôi!

Vệ Tinh nhìn Liễu Phi Yên, nước miếng chảy ròng ròng.

Trước đó mọi người đều thấy Liễu Phi Yên đẹp, chỉ là cảm giác đại khái, nhưng bây giờ Liễu Phi Yên lên tiếng, mọi người lại được nhìn thấy nàng cười nàng nhăn mặt, mị lực đó lập tức thu hút tất cả mọi ánh nhìn.

Lần này thì không xong rồi, không chỉ Vệ Tinh bị thu hút, mà Liễu công tử bên cạnh hắn cũng động dung, đương nhiên còn có những người khác!

Khoảng khắc này, Diệp Lăng càng cảm thấy ảm ức, ừm, tự nhiên bị người tư đồ kị, họ đều cảm thấy một cô gái đẹp như thế này không nên đi cùng một kẻ trọc phú như Diệp Lăng.

Cái này, gọi là phí của trời!

- Ta thế nào sau này hãy nói, công tử cứ đi trả tiền trước.

Liễu Phi Yên thần nhiên nói.

- Cái này đương nhiên, để ta xem, ở đây có một trăm kim tệ kim phiếu!! Mụ tú bà, thế này đã đủ chưa.

Vệ Tinh lấy ra một tờ kim phiếu giờ giờ trong tay, bộ dạng có vẻ rất huênh hoang.

Nhìn tờ kim phiếu trong tay Vệ Tinh, Liễu công tử và Tây Môn công tử đều biết, Vệ Tinh mặc dù mớ tiền dễ dàng như vậy, nhưng kì thực không dễ dàng chút nào, một tháng hắn tiêu hết bao nhiêu, mọi người trong lòng đều biết rất rõ.

Sau khi đưa ra một trăm kim tệ này, tin rằng mấy tháng nữa, hắn sẽ bắt đầu túng thiếu, nếu không, mọi người cũng làm như vậy, chẳng có lý do gì để ngăn cản hắn.

Lúc này, những người không biết tình hình đều nghĩ một trăm kim tệ là đủ, đủ gấp mười lần Diệp Lăng, nhưng thực tế không như họ nghĩ, chẳng ai ngờ Diệp Lăng vừa xuất thủ đã đưa ra một trăm kim tệ.

Nếu như Vệ Tinh biết chuyện này, nhất định đã không đồng ý, mà sẽ tìm cách khác, bây giờ hắn chỉ có thể hối hận, hối hận vì đã tự đào hố chôn mình.

- Cái này, nếu như nói mười lần thì vẫn chưa đủ, nhưng đủ để chúng ta chiêu đãi Vệ công tử, thế được chứ!

Mụ tú bà nói, mụ muốn đứng ra giảng hoà, mở cửa kinh doanh không phải chỉ cần có tiền là được, có những lúc phải nghĩ đến mối quan hệ, không được làm căng quá.

Kì thực, nếu Vệ Tinh quyết định bỏ qua thì chuyện này coi như xong, nhưng bản thân hắn lại không chịu buông, còn muốn tiếp tục...

- Thế nào gọi là được, còn thiếu bao nhiêu, nói cho ta biết, ta trả là được chứ gì!

Vệ Tinh không vui nói, rất hào khí bắt mụ tú bà nói ra, tự mình thêm tiền.

- Cái này, có lẽ không nên, mọi người vui vẻ là được, chút tiền đó có là gì!

Mụ tú bà vẫn muốn làm người giảng hoà, chuyện này mụ không muốn can thiệp nhiều, cầm của Vệ Tinh một trăm kim tệ là đủ.

- Hừ! Bảo mụ nói thì nói, không phải chút kim tệ thôi sao? Bốn thiếu gia trả được, cho mụ thêm một trăm nữa, để chúng biết, bốn thiếu gia chẳng quan tâm chút tiền lẻ ấy!! Đủ rồi chứ!!!

Vệ Tinh lớn tiếng nói, tư thế hào tình vạn tượng, khiến không ít người ái mộ.

Vung tay một cái hết hai trăm kim tệ, Vệ Tinh thiếu gia không hổ là Vệ Tinh thiếu gia, không hổ là một trong những hậu sinh có tiền đồ nhất của Vệ gia!!

- Cái này...

Mụ tú bà chỉ muốn khóc, biết làm thế nào bây giờ.

Một bên là khách quen, một bên là khách quý, đổi thành người khác cũng thấy khó khăn, một nhân vật nhỏ như mụ càng không có quyền lên tiếng, đành phải đứng nhìn sự tình tiếp tục phát triển.

- Ha ha, Vệ Tinh công tử quả nhiên hào tình vạn tượng, tiền tiêu như nước...

Diệp Lăng cười lớn nói, đây là phản ứng sau khi bị Lãnh Huyết Ngũ đá, nếu không, hắn vẫn còn muốn tiếp tục ngồi xem trò biểu diễn, dùng từ cũng không tệ.

672. Chương 678: Tiền Tiêu Như Nước (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 678: Tiền tiêu như nước (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Đó là đương nhiên, người tưởng ta giống như người sao? Ta có gia sản hùng hậu, cái này người không thể so sánh được. Sau này ra ngoài thì thông minh chút, đừng tưởng thiên hạ này chỉ có mình to nhất!!

Vệ Tinh tình ý sâu xa nói, hình như đang dạy Diệp Lăng đạo lý làm người, nhưng ai cũng có thể nghe ra, hắn đang tự vả vào mặt mình.

- Vệ Tinh công tử, ta vẫn chưa nói xong.

Diệp Lăng cười nói.

- Cái gì? Người cứ nói đi, ta không để bụng đâu.

Vệ Tinh nhìn Diệp Lăng khinh miệt, hẳn cảm thấy Diệp Lăng nhất định muốn lấy lòng mình, muốn nhận thua.

- Một ngàn kim tệ của công tử còn thiếu tám trăm nữa, công tử mau lấy ra.

Diệp Lăng thần nhiên nói.

-?? Cái tên này quả nhiên là trọc phú, chẳng hiểu gì cả, tiền tiêu như nước chỉ là một cách hình dung, chứ không nói xuất một ngàn kim tệ thật!

Vệ Tinh lắc lắc đầu, cảm thấy tiếc thay Diệp Lăng.

- Ta biết nó cũng có thể làm tính từ, nhưng ở đây ta nói một ngàn kim tệ cụ thể cơ, xin lỗi, lúc này không giải thích cho công tử, bây giờ người hiểu rồi chứ? Vậy thì mau nộp nốt tám trăm kim tệ ra đây.

Diệp Lăng kiên nhẫn nói.

-...

Vệ Tinh ngây ra một lúc, sau đó phát ra một tiếng cười lớn.

- Ha ha...

- Người cười ngốc gì vậy?

Diệp Lăng hỏi, hẳn trực tiếp biến nụ cười của người ta thành cười ngốc.

- Cười ngốc? Ta ở đây là cười nhạo!!

Vệ Tinh chăm chăm nhìn Diệp Lăng.

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi:

- Cười nhạo cái gì?

Hắn vẫn chưa cảm nhận được ngữ khí bất thiện từ phía đối phương nên mới hỏi thế.

- Cười người ngốc, người nghĩ nói một ngàn kim tệ là một ngàn kim tệ sao?

Vệ Tinh cười lạnh nói, khó chịu vênh bộ mặt cao quý của mình.

- Hình như không phải ta nói, mà là tự người nói?

Diệp Lăng thần nhiên nói.

- Ta nói lúc nào!!

Vệ Tinh hừ lạnh.

- Lúc này người nói, tất cả những người ở đây đều có thể làm chứng!

- Đúng là nực cười, ta nói mà lại không biết sao?

- Người nói, ta chọn gì thứ người chọn nấy, số tiền người trả sẽ gấp mười lần của ta, chẳng lẽ người quên rồi sao?

Diệp Lăng cười hỏi.

- Đương nhiên không quên, lúc này không phải ta đã đưa mục tử bà hai tờ kim phiếu một trăm kim tệ rồi sao? Không lẽ, người trả hơn hai mươi kim tệ? Nhìn đồ ăn người chọn, chỉ toàn là điểm tâm mà thôi!!

Vệ Tinh hừ lạnh nói, có chút coi thường đồ ăn Diệp Lăng chọn, thường ngày những món hắn chọn còn phong phú hơn nhiều.

Kì thực, hắn không thích ăn điểm tâm, hẳn cảm thấy điểm tâm chẳng đáng tiền, món ăn hắn chọn phải thật đắt!

Những cái này thì hắn đã nhàm, điểm tâm cũng đắt như những thứ khác, hơn nữa bọn Diệp Lăng còn gọi với số lượng nhiều, cho nên một bữa này cũng chẳng kém gì một bữa bình thường của hắn.

- Đương nhiên là hơn! Nếu trả gấp mười lần ta, hai trăm kim tệ sao đủ? Biết điều thì đưa thêm tám trăm nữa đi, nếu không mọi người sẽ nói ngươi thiếu tiền, không đưa ra được thì nói xin lỗi, chúng ta sẽ bỏ qua cho, chúng ta cũng rất rộng rãi!

Diệp Lăng cười nói, ra về hiền hậu.

- Mười lần thì mười lần, đâu phải ta không có tiền, cái gì tám trăm, không lẽ ngươi trả một trăm!!

Vệ Tinh hừ lạnh nói, bảo hần xin lỗi mọi người, nhận mình không có tiền, hần tuyệt đối không làm được.

Chỉ là hần không ngờ, Diệp Lăng lại trả một trăm kim tệ, bởi vì nó khiến người ta cảm thấy có chút khó tin, dù sao, một trăm kim tệ cũng không phải một con số nhỏ, cho dù là đám siêu cấp thế gia công tử, cũng khó đưa ra được từng ấy.

Đương nhiên, không phải không có, mà là muốn tiêu hết một trăm kim tệ trong một lần, rất khó, nhất là còn vì những việc vô nghĩa.

- Mụ tú bà, ngươi nói! Hần rốt cục trả ngươi biết nhiêu!!

Vệ Tinh thấy Diệp Lăng định nói gì, hần lập tức quay sang hỏi mụ tú bà, bởi vì hần cảm thấy Diệp Lăng có thể nói dối, chỉ vì muốn hần mất mặt.

Mụ tú bà thì không như vậy, nếu mụ muốn tiếp tục làm việc ở đây, phải nói thật với hần.

- Vệ công tử, vị công tử này trả cho chúng ta một trăm kim tệ...

Mụ tú bà bắt đầu dĩ nhiên, mụ vốn dĩ không muốn nói gì, muốn trốn đi thật xa, không muốn dính vào rắc rối, nhưng Vệ Tinh lại bắt mụ nói, nên mụ cũng chẳng biết làm thế nào.

- Cái gì?! Ngươi đùa à? hần trả ngươi một trăm kim tệ? Sao có thể như thế được?

Vệ Tinh kinh ngạc, trong lòng hình như có chút sợ hãi, không biết phải kết thúc sự tình thế nào.

Nếu như bảo hần trả một ngàn kim tệ thật, vậy thì cứ lấy luôn cái mạng già của hần cho xong, sau khi trả xong một ngàn kim tệ, phải bao lâu nữa hần mới có tiền, mấy năm hay mất chục năm?

- Đây là kim phiếu mà vị công tử đây đã trả, không phải trò đùa...

Mụ tú bà đưa ra tờ kim phiếu của Diệp Lăng, thể hiện những gì mình nói là thật.

-...

Vệ Tinh trầm mặc.

- Sao, kì thực cũng chẳng có gì, chỉ là một ngàn kim tệ thôi mà, nếu ngươi không có tiền, ta có thể mời ngươi, chỉ là có điều kiện, sau này ngươi phải tránh xa bọn ta, càng xa càng tốt, được không?

Diệp Lăng mỉm cười nói, nụ cười khiến người ta có chút sợ hãi.

Có thể cười rồi bảo người ta rút, loại người như vậy đều rất đáng sợ, thiếu niên này xem ra không nên đụng vào.

Kì thực mọi người không biết, sở dĩ Diệp Lăng mỉm cười, không động thần sắc, nguyên nhân chủ yếu là hần muốn giúp Lãnh Huyết Ngũ truyền đạt, những lời này không phải hần muốn nói, cho nên hần mới tỏ ra thờ ơ, cho nên thần sắc của hần mới không biến hoá, hần chỉ cần giữ nụ cười lịch sự trên môi là được.

- Ta... tiểu tử, ta sẽ cho ngươi biết, một ngàn kim tệ đối với bốn thiếu gia mà nói, căn bản không là gì!! Đây, kim phiếu tám trăm tệ!!

Lời nói và thái độ Diệp Lăng triệt để kích thích Vệ Tinh, khiến hần bắt đầu có chút phát điên, bên cạnh Liễu công tử muốn ngăn mà không kịp, còn Tây Môn công tử chỉ thời ơ khoanh tay đứng nhìn.

- Vệ huynh, chút tiền này là dự thảo của chúng ta!! Huynh đừng vì cơn giận nhất thời, mau cất đi đi!!

Liễu công tử liếc nhìn mụ tú bà, ra hiệu cho mụ cầm lấy nhưng không được cất đi.

- Coi như ta vay tiền các ngươi, rồi ta sẽ trả, một ngàn này ta trả được!!

Vệ Tinh nghiêng rằng nói, rõ ràng, một ngàn kim tệ này khiến hấn rất đau lòng.

- Vệ công tử, đúng là nam nhân!

Diệp Lăng giơ ngón tay cái, tán dương, sự tán dương này trong mắt người khác, trông giống khiêu khích nhiều hơn.

Ai cũng tin, lúc này tìm Vệ Tinh đang nhỏ máu, còn Diệp Lăng thì tàn nhẫn lấy dao cắt tiếp.

- Hừ!

Vệ Tinh hừ lạnh, lúc này nếu được, hấn chỉ muốn lao lên cắn chết Diệp Lăng.

- Tiểu Ngũ, Phi Yên, sau này tìm chồng phải nhìn cho rõ, xem đối phương có được nam nhân giống Vệ công tử hay không.

Diệp Lăng nghiêm túc nói.

673. Chương 679: Tiền Tiêu Như Nước (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 679: Tiền tiêu như nước (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lãnh Huyết Ngũ dứt khoát liếc xéo Diệp Lăng một cái, còn Liễu Phi Yên chỉ cười hỏi:

- Nếu tìm được thì làm thế nào, ông chủ?

- Vậy thì nàng phải cẩn thận, tránh xa một chút, tuyệt đối không nên gả cho hấn!!

-...

Trước đó cho dù có người hiểu lầm những lời Diệp Lăng nói thì bây giờ cũng có thể hiểu ra, Diệp Lăng đúng là đang khiêu khích đối phương!!

- Tại sao?

Liễu Phi Yên cười cười, rất biết điều tiếp tục truy vấn, Lãnh Huyết Ngũ nhìn Diệp Lăng, nàng đang nghĩ từ miệng Diệp Lăng có thể nói ra những lời như thế nào.

- Đầu tiên, hấn đến chỗ này tìm nữ nhân, đã không phải là một người đàn ông tốt!

Diệp Lăng nói,

- Ta chỉ đến đây ăn sáng, không tìm nữ nhân, cho nên, ta là một người đàn ông tốt.

- Ừm ừm!

Liễu Phi Yên gật gật đầu.

Diệp Lăng nói tiếp:

- Kì thực, hấn rõ ràng nghèo rớt mùng tơi, còn mạo xưng là trang hảo hán, vì một phút nhất thời, tiêu sạch tiền trên người thậm chí còn có thể vay tiền người khác! Loại người này, không cần thận bán luôn cả vợ!

- Nói vậy cũng đúng, ngộ nhờ hấn nhất thời nổi giận, đẩy cả vợ ra ngoài, ừm ừm, loại đàn ông này không thể chấp nhận được!!

Liễu Phi yên gật gật đầu, phối hợp kích động.

- Người nói ai, ai nghèo rớt mùng tơi, ai mạo xưng là trang hảo hán!!

Vệ Tinh nổi giận, chuẩn bị rút đao xông tới.

- Không phải người sao, đến một ngàn kim tệ còn không trả được, không phải nghèo rớt mùng tơi thì là cái gì?

Diệp Lăng thần nhiên nói.

-...

Không có một ngàn kim tệ chính là nghèo rớt mùng tơi, tiểu chuẩn của người cũng cao quá đấy, nói vậy, cả thế giới này đều nghèo rớt mùng tơi, chẳng ai là người giàu.

Đúng, chỉ ít đối với Diệp Lăng mà nói, chính là nghèo rớt mùng tơi!

Người giàu? Đó là cái gì, ta chỉ là một kẻ phá gia chi tử, không biết người giàu là ý tứ gì.

Diệp Lăng nói tiếp:

- Còn nữa, nàng xem, chẳng có gì cũng nổi giận đùng đùng, không biết có phải bị điên hay không, loại đàn ông này mà phát bệnh, không khéo đánh chết cả vợ! Không chấp nhận được, không chấp nhận được.

- Ừm ừm!!

Liễu Phi Yên tiếp tục gật đầu, ánh mắt nhìn Diệp Lăng càng lúc càng sùng bái, biến người ta thành kẻ chẳng đáng một xu, đúng là quá bội phục.

- Tiểu tử, ta giết người!!

Vệ Tinh nóng nảy lại xuất hiện, đòi rút đao.

- Vệ huynh!! Đừng mắc bẫy, họ đang chọc tức huynh đấy, nếu như huynh làm vậy, không phải nói với những người khác, huynh bị điên thật sao.

Liễu gia công tử ngăn Vệ Tinh lại.

- Nhưng, không lẽ ta phải ngậm mối hận này?

Vệ Tinh hung hăng nhìn Diệp Lăng, nếu như ánh mắt có thể giết người, không biết Diệp Lăng đã chết bao nhiêu lần.

- Không phải huynh muốn cướp nữ nhân của hần sao? Vậy thì dẫn họ đi...

Liễu gia công tử nhìn Liễu Phi Yên, biểu tình tà ác lại xuất hiện, dùng cách nói của Diệp Lăng, tên này tư tưởng nhất định rất bẩn thỉu.

- Hừ! Hai người nàng đi theo ta!!

Vệ Tinh nghiêng rằng, tạm thời nín giận, lấy được Liễu Phi Yên và Lãnh Huyết Ngưu về tay mình, đối với hần mà nói coi như một chút bồi thường.

Mặc dù nói, một ngàn kim tệ có chút nhiều, nhưng tuyệt sắc mỹ nhân không phải lúc nào cũng gặp, cùng lắm để Liễu gia công tử kéo dài thêm một chút thời gian, một tháng là tốt nhất.

Vệ Tinh nhìn Liễu Phi Yên, trong lòng nghĩ đến việc mình sẽ làm trong một tháng tới, đương nhiên, đó chỉ là mộng tưởng của hần.

- Các nàng làm gì vậy, còn không đi?!

Vệ Tinh phát hiện Lãnh Huyết Ngưu và Liễu Phi Yên căn bản không động đậy, điều này khiến hần có chút không vui, vốn dĩ hôm nay vì hai nữ nhân này mới thành ra như vậy, bây giờ họ lại không chịu nể mặt mình.

- Đi? Đi đâu, đây đâu có phải nhà người, huống hồ cho dù là nhà người, chúng ta cũng là khách nhân ở đây, người không thể đuổi chúng ta ra được?

Liễu Phi Yên cười nói.

- Các nàng đương nhiên phải đi theo ta, ta đã chọn các nàng... đợi chút, nàng vừa nói gì, các nàng là khách nhân ở đây?

Vệ Tinh tóm lại cũng không phải quá ngốc, sau khi nghe được những lời này, hẳn cuối cùng cũng có phản ứng.

- Đương nhiên, không lẽ người nghĩ bọn ta là người ở đây? Người tưởng bọn ta là thanh lâu nữ tử à?

Liễu Phi Yên cười hỏi.

Những lời này của Liễu Phi Yên khiến tất cả mọi người hiểu ra một chuyện, thì ra hai cô gái bên cạnh Diệp Lăng không phải thanh lâu nữ tử, mà là khách nhân ở đây, chỉ là, sao nữ nhân lại đến đây làm khách, thật sự quá quái dị.

Những bất luận quái dị thế nào, nếu như những gì nàng nói là thật thì Vệ Tinh đúng là rất bi kịch, tiêu hết một ngàn kim tệ, cuối cùng chỉ để gọi một bàn điểm tâm, đến một nữ nhân cũng chẳng có, thực sự là quá đáng thương!

Đây rốt cục là thật, hay là...

Lúc này, mọi ánh mắt đều đang đổ dồn về phía mục tử và, bởi vì chuyện này chỉ có mục tử mới có thể giải thích, sao có thể để nữ nhân vào thanh lâu.

- Mục tử bà, rốt cục là chuyện gì, tại sao cho họ vào đây?

Liễu gia công tử nhíu mày, thay Vệ Tinh đặt câu hỏi.

- Họ trả tiền thì là khách nhân! Chúng ta ở đây không có quy định nữ nhân không được vào, họ muốn đến đây tiêu tiền, khách nhân như vậy chúng ta không thể từ chối.

Lúc này, một nữ tử xinh đẹp xuất hiện, hành lễ với mọi người, thân nhiên giải thích tình huống.

- Tâm Ảnh tỷ!

Bọn Vệ Yinh chào hỏi nữ tử xinh đẹp, nàng chính là bà chủ ở đây, nương tử Tâm Ảnh - người phụ nữ có nhan sắc xinh đẹp không hề thua kém bất cứ hoa khôi nào trong truyền thuyết.

- Chào các vị!

Tâm Ảnh sau khi chào hỏi mọi người, liền quay sang chào hỏi bọn Diệp Lăng.

- Tâm Ảnh phu nhân, xin chào!

Diệp Lăng hồi lễ nói.

-...

Phu nhân? Cách gọi này của Diệp Lăng khiến Tâm Ảnh nhất thời khựng lại, những người khác mặt cũng trở nên rất thú vị, trông diện biến thành hết sức cổ quái.

- Á, Phi Yên nàng làm gì vậy, sao lại đá ta?

Diệp Lăng cảm thấy có người đang đá mình, nhìn xuống phát hiện là Liễu Phi Yên.

- Ông chủ ngốc! Tâm Ảnh tiểu thư xinh đẹp trẻ trung như vậy, sao lại gọi người ta là phu nhân, thất lễ quá.

Liễu Phi Yên tức giận nói, đồng thời nhìn sang Lãnh Huyết Ngũ, hi vọng Lãnh Huyết Ngũ có thể nói gì.

Chỉ là, Lãnh Huyết Ngũ hoàn toàn tỏ ra thờ ơ, nàng cảm thấy gọi thế nào cũng được, gọi phu nhân cũng chẳng phải sai, Tâm Ảnh này tuổi đời cũng chẳng còn nhỏ.

- Trẻ trung xinh đẹp? Xinh đẹp thì có, nhưng trẻ thì chưa chắc, nàng ấy phải hơn bốn mươi rồi.

Diệp Lăng thuận miệng nói.

-!!

Tâm Ảnh nghe thấy những lời Diệp Lăng nói xong, sất mặt vụt biến, không phải tuổi tác làm nàng biến sắc, mà vì Diệp Lăng có thể nói ra tuổi thật của nàng, điều này khiến nàng cảm thấy có chút sợ hãi.

674. Chương 680: Tiền Tiêu Như Nước (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiêu Tiểu Sinh

Chương 680: Tiền tiêu như nước (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Tâm Ảnh giữ gìn nhan sắc rất tốt, cộng thêm còn ăn một số thứ kì dị nên dung mạo của nàng lúc nào cũng giống như thiếu nữ hai bảy hai tám tuổi, không ai biết nàng năm nay đã hơn bốn mươi.

Bí mật này không có nhiều người biết, đến Liễu gia công tử trước mắt cũng không biết, cho nên họ cũng tỏ ra rất chấn động!!

Tâm Ảnh nhìn Diệp Lăng, nhú mày, không lẽ, họ đến đây vì mục đích khác? Là đến để đối phó với mình?

- Ngốc, tuổi tác nữ nhân luôn là bí mật, sao ngươi lại nói ra.

Lãnh Huyết Ngũ gõ cho Diệp Lăng một cái,

- Xin lỗi Tâm Ảnh phụ nhân, hắc hơi ngốc, nên mới nói ra số tuổi bốn ba của nàng.

-...

Ngươi đang xin lỗi thật sao? Diệp Lăng chỉ nói hơn bốn mươi, ngươi đến con số cụ thể bốn ba cũng nói.

Bây giờ Tâm Ảnh càng lúc càng hoài nghi bọn Diệp Lăng, nếu nói hơn bốn mươi còn có thể suy đoán, nhưng chính xác đến bốn mươi ba thì không còn là suy đoán nữa, những người này trước đây chắc chắn đã từng điều tra mình.

Không sai, Lãnh huyết tổ đã từng đến đây điều tra, Lãnh Huyết Ngũ sở dĩ biết tuổi thật của Tâm Ảnh cũng là do đọc tư liệu, vốn dĩ, nàng vẫn còn có chút không tin, nhưng bây giờ nàng đã có thể khẳng định.

Trước đó Diệp Lăng nói Tâm Ảnh hơn bốn mươi, Lãnh Huyết Ngũ đã tin một nửa, nàng biết Diệp Lăng tuyệt đối không nói dối, nhất định là dùng biện pháp đặc thù của hắn nhìn xuyên tuổi tác Tâm Ảnh.

- Ha ha, không sao không sao, chỉ là tuổi tác mà thôi, cũng chẳng có gì, ta không phải cô nương ở đây.

Tâm Ảnh cười nói, chỉ là nụ cười của nàng có chút miễn cưỡng, xem ra sự tình khiến nàng tổn thương.

- Tâm Ảnh tỷ, họ nó thật à? Tỷ bốn mươi ba tuổi thật sao? Không thể nào, tỷ trẻ như vậy mà...

Vệ Tinh nhìn Tâm Ảnh, không tin nổi những gì bọn Diệp Lăng nói.

- Thật! Chuyện này chỉ có mấy người biết, không biết công tử đây tại sao lại biết được? Đúng rồi, quên thỉnh giáo đại danh tôn tính của mọi người.

Tâm Ảnh cười nói.

Hử, ngươi không im lặng được à? Tên Vệ Tinh này đúng là đáng ghét, đáng kiếp cho hắn bị người ta lấy mất một ngàn kim tệ, sớm biết như vậy ta đã bắt hắn trả thêm một chút.

- Ta tên Tuyết Vũ, nàng ấy là Phi Yên, nha đầu của gia đình (lúc này, Phi Yên rất không vui, nhưng chỉ biết nhịn!). Hắn là đệ đệ ta, các người gọi hắn là thiếu gia được rồi, hắn thích người khác gọi hắn như vậy. Còn nữa, đây là tiểu muội của chúng ta, muội ấy không thích nói chuyện với người lạ!

Lãnh Huyết Ngũ cướp lời nói, nàng không muốn Diệp Lăng bạo lộ thân phận ở đây, đến đây ăn sáng không sao, nhưng nếu để người khác biết thì không ổn, dù sao thân phận Diệp Lăng bây giờ tương đối nhạy cảm.

Lãnh Huyết Ngũ nói Diệp Lãng là đệ đệ của nàng, cũng khiến mọi người hiểu lầm, Diệp Lãng là Tuyết, đương nhiên không thể biết được là ai.

- Tuyết thiếu gia, không biết mọi người đến đây có việc gì?

Tâm Ảnh hỏi, nàng muốn thăm dò bọn Diệp Lãng, để xem họ có để lộ ra điều gì không.

- Bọn ta đến ăn sáng!

Lãnh Huyết Ngũ trả lời.

- Ủm! Ta đến ăn bánh quế hoa, bánh quế hoa ở đây mùi vị không tệ, ta thích!

Diệp Lãng bổ sung.

Ăn sáng? Ăn bánh quế hoa?

Các người nghĩ nói vậy mọi người sẽ tin sao? Ai lại đến thanh lâu ăn sáng, không lẽ tưởng nơi này buổi sáng vắng vẻ?

Sự thực này đúng là không ai tin, Tâm Ảnh cũng không tin, càng nghĩ nàng càng cảm thấy bọn Diệp Lãng có vấn đề.

- Thì ra là vậy! Đa tạ!!

Tâm Ảnh cười nói, không tin thì không tin, nhưng cũng không thể biểu hiện ra mặt.

- Tâm Ảnh tỷ, tỷ tin những gì chúng nói à, chúng đến nhất định là để gây chuyện, chi bằng giao chúng cho đệ!

Vệ Tinh lên tiếng, lúc này, Tâm Ảnh cảm thấy Vệ Tinh trở nên rất dễ thương, nàng bây giờ chỉ muốn tìm người thăm dò.

- Họ là khách, đệ cũng là khách, mọi người đều như nhau, ta không thể giao họ cho đệ được!

Tâm Ảnh có chút khó xử nói, đương nhiên, là giả.

- Đã là như vậy, Tâm Ảnh tỷ, tỷ đứng sang một bên! Đệ cũng là khách quả tỷ, mọi người không được ngăn cản đệ.

Vệ Tinh lập tức nói.

- Nhưng...

Tâm Ảnh khó xử nói, cũng chính là ngậm ửng thuận.

Liễu gia công tử nhìn Tâm Ảnh, bốn mắt giao nhau, hắc hắc như hiểu đối phương muốn làm gì, là muốn mượn tên gốc Vệ Tinh dò đường.

Mấy nhân vật này đúng là có chút cổ quái, hắc tuyệt đối không tin họ chỉ đến đây ăn sáng!

Diệp Lãng nếu biết không ai tin mình đến đây ăn sáng, nhất định sẽ buồn bực đến chết, đây là sự thật, các người làm sao vậy, nói thật lại không tin, không lẽ, bây giờ không ai còn tin vào những lời chân thật nữa hay sao?

- Tâm Ảnh phu nhân, đây là thái độ đối xử với khách hàng của nàng sao? Để người khác đến làm phiền chúng ta?

Liễu Phi Yên lạnh lùng nói.

- Ta cũng chẳng biết làm thế nào, các người đều là khách nhân, bàn tay mặt xấp mặt ngựa đều là thịt, ta không biết nên bỏ ai giúp đỡ ai, cho nên chỉ có thể bàng quan!

Tâm Ảnh bất đắc dĩ nói.

Ai cũng có thể nhìn ra nàng muốn khoanh tay đứng nhìn, chờ xem trò vui của bọn Diệp Lăng, nàng cũng không cảm thấy phiền lòng vì điều đó, nàng vốn dĩ muốn dùng cách này nhắc nhở bọn Diệp Lăng, nàng đã biết mục đích của họ.

Cũng không thể trách được Tâm Ảnh, con người Diệp Lăng vốn đã kì quái, luôn bị người khác hoài nghi, bây giờ lại nói chính xác luôn bí mật của người ta, ắt hẳn phải có mục đích.

- Nếu như nàng quyết định bàng quan thì tốt, chỉ là các ngươi là một ruột!

Liễu Phi Yên lạnh lùng nói.

-...

Lúc này, Lãnh Huyết Ngũ chú ý thấy, mặt Tâm Ảnh có chút dị thường, xem ra đã bị nói trúng tim đen. Liễu gia? Nhìn thế nào cũng không thấy giống.

Lúc này Lãnh Huyết Ngũ để ý, mối quan hệ giữa Tâm Ảnh và Liễu gia công tử nhìn thì giống như chủ tớ, nhưng kì thực, nó giống mối quan hệ hợp tác nhiều hơn, hơn nữa Tâm Ảnh còn chiếm vị trí chủ đạo.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán, cụ thể thế nào phải điều tra mới biết!

Sở dĩ Tâm Ảnh mặt có chút dị thường, bởi vì nàng dám khẳng định bọn Diệp Lăng đến đây vì mục đích khác, chứ không đơn giản chỉ là ăn sáng, nếu không tại sao đến chuyện kia họ cũng biết.

Chuyện kia chính là chuyện Liễu Phi Yên thuận miệng nói họ cùng một ruột, câu nói này Liễu Phi Yên chỉ thuận miệng nói, hoàn toàn không thể hiện điều gì, chỉ là người nói vô tâm người nghe hữu ý, Tâm Ảnh còn tưởng bọn Diệp Lăng phát hiện ra điều gì.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Tâm Ảnh âm thầm ra ám hiệu, bảo người của nàng sẵn sàng mai phục, chuẩn bị hành động bất cứ lúc nào.

- Tiểu tử, hôm nay ta sẽ cho ngươi trả giá, để hai nữ nhân này lại, yên tâm, ta sẽ đối xử với họ thật tốt, ta là người biết thương hoa tiếc ngọc.

Vệ Tinh một lần nữa rút đao, nhưng lần này không còn ai ngăn cản nữa.

675. Chương 681: Quả Nhiên Các Ngươi Có Một Chân. (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 681: Quả nhiên các ngươi có một chân. (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Ba!

Vệ Tinh một đao chém lên bàn Diệp Lăng, ban đầu, hắn không dự định hạ sát thủ, chỉ là ra oai, phân chiếc bàn thành hai nửa!

Trong lúc một đao của Vệ Tinh chém đôi chiếc bàn, thì bốn người Diệp Lăng cũng có một vài động tác, hơn nữa đều không chậm, cứu hết những món điểm tâm mình thích trên bàn, bẻ trong tay.

Chỉ thấy bốn người, mỗi người bẻ hai đĩa, giống như đang biểu diễn tạp kĩ...

- Carine (Cát Lâm), không có sao chứ!

Diệp Lăng nhìn tiểu công chúa nói, một tiếng này, làm cho tiểu công chúa cảm động, không thể tưởng được Diệp Lăng lại gọi nàng như thế, không thể tưởng được Diệp Lăng lại có quan tâm với mình như thế.

- Ta không sao!

Tiểu công chúa lắc đầu, trả lời có chút cao hứng.

- Ta không hỏi ngươi, ta hỏi bánh ngọt hoa quế trong tay của ngươi, nó là miếng cuối cùng!

Những lời này của Diệp Lăng, đem tâm tình đang tốt của tiểu công chúa đánh cho một gậy rơi xuống địa ngục.

...

- Bây giờ không có việc gì, nhưng nhanh chóng sẽ có chuyện xảy ra!

Vào thời điểm này, Vệ Tinh vọt tới gần tiểu công chúa, một tay chuẩn bị nắm tiểu công chúa lên.

- Ném hấn!

Diệp Lăng lập tức nói ra.

- Dừng cái gì ném?

Tiểu công chúa nghi hoặc, nàng không có tiếp xúc với ngoại giới bao nhiêu, cho nên không biết nguy hiểm đang ở trước mặt của mình, còn hỏi Diệp Lăng vấn đề này.

Thời điểm nàng nói xong, nàng đã bị một tựa của Vệ Tinh nắm lên.

- Đương nhiên là chén đĩa!

Diệp Lăng vẫn trả lời, sau đó chính mình dùng tốc độ nhanh nhất tiếp cận vệ tinh, muốn giải cứu tiểu công chúa.

- Ủ!

Tiểu công chúa gật đầu, tuy nàng bị người ta bắt lấy, nhưng nàng vẫn rất nghe lời, cầm chén đĩa trên tay của mình ném vào Vệ Tinh.

- Ba...

Vệ Tinh bị chén đĩa ném trúng, không phải vì ám khí của tiểu công chúa cao minh, mà là vì không nghĩ tới tiểu công chúa lại ném, kể cả Vệ Tinh, hấn cảm thấy tiểu công chúa đã bị mình nắm trong tay, sẽ không dám làm càn.

Kết quả, hấn phát hiện mình sai rồi, tiểu công chúa không biết cái gì gọi là nguy hiểm, dè vào miệng cộp, làm theo những lời của Diệp Lăng.

- Ca ca, ta đã ném rồi, làm sao bây giờ?

Tiểu công chúa nhìn về phía Diệp Lăng, xin chỉ thị tiếp theo của Diệp Lăng.

- Làm sao bây giờ? Ngươi còn dám động đây, ta sẽ ném ngươi xuống lầu.

Vệ Tinh nhìn chằm chằm vào tiểu công chúa. quát lên.

Tiểu công chúa có chút sợ hãi nhìn Vệ Tinh, nhìn bộ dáng và vẻ mặt đáng thương, làm cho mọi người nhìn thấy đều thương tiếc, sợ bị Vệ Tinh ném xuống lầu, cho nên không dám cự quậy.

- Ca ca, ta sợ...

- Carine, còn nhớ nhảy dây không?

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

- Nhớ rõ a!

Tiểu công chúa gật đầu.

- Vậy thì làm a, nhớ rõ, không được nương tay, phải dùng toàn lực ứng phó.

Diệp Lăng tiếp tục vừa cười vừa nói.

- Ân! Đây, hắc...

Tiểu công chúa đáp một câu, bắt đầu nhảy dây, nhảy trên tay Vệ Tinh, điều này làm cho tất cả người ở đây toát mồ hôi!

Bây giờ ngươi là con tin a, thế mà còn dám chơi, còn tên kia, có ngươi dạy muội muội của ngươi như vậy sao? Vào lúc này, ngươi còn dạy nàng chơi.

- Đừng nhúc nhích!

Vệ Tinh hung ác nhìn chăm chăm vào tiểu công chúa, vào lúc này hắn đỡ khóc đỡ cười, chuyện mình bắt cóc tiểu hài tử đã đủ mất mặt rồi, bây giờ còn bị tiểu hài tử xem là một món đồ chơi, hiện tại đang đung đưa tới lui trên thân thể của mình.

Đang lúc Vệ Tinh không biết nên làm gì, thời điểm chuẩn bị giáo huấn tiểu công chúa, dị biến liền xuất hiện!

Sau khi Tiểu công chúa nhảy lên một cái, dồn lực xuống, nghiêng người đứng trên bờ vai của Vệ Tinh, mà một tay của Vệ Tinh đang nắm lấy tiểu công chúa, bị tiểu công chúa nhảy lên vai, hai tay của hắn bị bẻ lộn về phía sau, nhất thời không thể nhúc nhích.

Kế tiếp, phát sinh một chuyện kinh người, sau khi tiểu công chúa đứng trên bờ vai của Vệ Tinh, liền dùng một quyền đánh mạnh vào huyệt thái dương của Vệ Tinh, lực đạo tuyệt đối không nhẹ, người ở bên cạnh có thể nghe được âm thanh mà nó phát ra.

Lập tức, Vệ Tinh cảm thấy đầu của mình như biến thành bột nhào, kêu lên ong ong!

Oanh!

Vệ Tinh mất đi tri giác, té xuống mặt đất.

- A...

Tất cả mọi người cảm thấy chuyện trước mặt làm cho đầu óc của mình không thể dùng được nữa, nhất là người quen biết Vệ Tinh, bọn họ cũng biết thực lực của Vệ Tinh, làm sao có thể bị một quyền của tiểu nữ hài đánh bại chứ?

Chuyện này không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Nhưng mà sự thật lại bày ra trước mắt, nhưng mọi người lại không dám tin tưởng, bọn họ nghĩ mãi cũng không ra, rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra, chẳng lẽ nói tiểu cô nương này là một cao thủ? Một cao thủ mạnh hơn Vệ Tinh?

Chuyện này đương nhiên là không thể nào, dù tiểu công chúa đã bắt đầu luyện kiếm, nhưng nàng mới tập chẳng bao lâu, cho dù nàng có thiên phú tốt, nhưng không có khả năng trong thời gian ngắn lại có thực lực mạnh hơn người có vài chục năm khổ luyện.

Thế làm sao tiểu công chúa có khả năng đánh bại người ta?

Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, dù một người có thực lực mạnh cỡ nào thì cũng có nhược điểm, mà trên thân thể con người có đủ loại nhược điểm, mà huyệt thái dương chính là nhược điểm của não bộ.

Dù nói thế, thực lực của tiểu công chúa rất nhỏ, dùng lực lượng của nàng, toàn lực đánh vào huyệt thái dương của Vệ Tinh, cũng có thể trí mạng, mà Vệ Tinh vốn cũng không để ý đến nàng nhiều lắm.

Mà tiểu công chúa không có giết chết Vệ Tinh, không phải là nàng hạ thủ lưu tình, mà loại chuyện này nàng mới làm lần đầu, cho nên lực đạo và độ chính xác không được tốt lắm, cho nên chỉ đánh Vệ Tinh choáng váng.

Nhưng mà có kết quả như vậy đã là rất tốt, dù cố cưỡng cầu cũng không thể nào.

- Người này đúng là vô dụng, ta đã tìm ra một khuyết điểm của hắn, đó là thực lực quá yếu, ngay cả một tiểu nữ hài cũng đánh không lại!

Diệp Lăng nhìn về phía Vệ Tinh đang nằm trên mặt đất, nói chuyện rất nghiêm túc.

...

Mọi người im lặng, bọn họ tin tưởng, nếu Vệ Tinh nghe được những lời này của Diệp Lăng, cho dù hiện tại không có việc gì, nhưng một lát nữa sẽ xảy ra chuyện, hẳn sẽ bị Diệp Lăng làm cho tức chết.

- Tốt, dù sao cũng không còn cái bàn nữa, muốn ăn cũng không được, chúng ta đi thôi!

Diệp Lăng đi tới nắm lấy tay của tiểu công chúa, chuẩn bị rời khỏi.

- Carine tiểu công chúa nàng đúng là không tệ, nếu như bồi dưỡng tốt, sẽ có thể trở thành tuyệt thế sát thủ, không bằng cho nàng đi theo ta đi.

Lãnh Huyết Ngũ vụng trộm truyền tin tức cho Diệp Lăng.

- Không có khả năng, nàng muốn trở thành một kiếm khách, nàng cũng không phải người, không thể lộ ra ngoài ánh sáng!

676. Chương 682: Quả Nhiên Các Người Có Một Chân. (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 682: Quả nhiên các người có một chân. (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng từ chối rất dứt khoát, hơn nữa không khách khí còn nói Lãnh Huyết Ngũ không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Vì vậy, Lãnh Huyết Ngũ giận dữ, vụng trộm đá lên bắp chân của Diệp Lăng một cái.

- Muốn đi? Các người tạm thời phải lưu lại đây!

Liễu gia công tử đứng ở trước mặt Diệp Lăng, ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, chuyện này không thể chỉ đơn giản như vậy.

- Lưu lại nơi này làm gì? Người mời ta ăn cơm sao?

Diệp Lăng cười hỏi.

- Cơm có thể mời người ăn, đương nhiên không phải chỉ ăn cơm đơn giản như vậy, người đả thương Vệ huynh, chuyện này người cảm thấy Vệ gia sẽ tính toán thế nào?

Liễu gia công tử nói ra.

- Bọn họ sẽ tìm ta để tính toán khoản sổ sách này, nhớ kỹ, ta gọi là Tuyết Vũ!

Thời điểm này Lãnh Huyết Ngũ nói rất vô tình, đoạt lời Diệp Lăng nói.

- Tuyết Vũ? Tên này không biết là thật hay giả, không biết các người có lừa gạt ta hay không.

Liễu gia công tử rất dứt khoát phá hư chuyện này, mọi người vốn có thể bình an vô sự, trước đây không có vấn đề gì, nhưng hiện tại lại gặp chuyện không may.

- Thế các người muốn thế nào?

Tuy Lãnh Huyết Ngũ đang trả lời Liễu gia công tử, nhưng nàng lại nhìn về phía Tâm Ảnh, rất rõ ràng đang hỏi Tâm Ảnh vấn đề này nên làm thế nào.

- Đây là chuyện của các người, không nên nhìn ta, ta sẽ không quản vấn đề này.

Tâm Ảnh phát phát tay, giống như đang phân rõ giới hạn với đám người Liễu gia công tử.

Lãnh Huyết Ngũ không nói gì, cũng không hỏi cái gì, có một số việc không cần nói ra!

...

Tâm Ảnh thấy Lãnh Huyết Ngũ không nói gì, nhưng lại từ trong ánh mắt của nàng nhìn thấy sự khinh thường, nàng biết rõ Lãnh Huyết Ngũ đang khinh thường mình tranh luận về vấn đề này, chỉ dùng sự thật để chứng minh cho lời nói mà thôi.

- Tâm Ảnh tỷ, nói nhảm với những người này làm gì, để cho chúng ta bắt lấy bọn họ, sau đó giáo huấn bọn họ một trận, làm cho bọn họ biết rõ vì sao hoa kia vì sao lại hồng đến thế.

Liễu gia công tử cười lạnh nói.

Lúc này, Liễu gia công tử cổ tay lúc lắc, hất vẩy tay ra hiệu cho đám người bên cạnh, những người này đều là người Lưu gia và Vệ gia, nếu không phải chuyện của Vệ Tinh vừa rồi quá đột ngột, cộng thêm việc Vệ Tinh bình thường cũng không được người ta ưa thích, bằng không người của Vệ gia đã xông lên từ sớm.

- Các người muốn muốn đánh nhau sao?

Diệp Lăng nhìn trận thế này, lại mở miệng hỏi một câu.

- Nói nhảm! Đã nói rõ rồi, ta còn không biết đã xảy ra chuyện gì, nguyên nhân ra sao, ta chỉ ăn điểm tâm mà thôi, chẳng lẽ như thế cũng bị người của mấy đại thế gia các người vậy công?

Lãnh Huyết Ngũ gõ Diệp Lăng một cái, sau đó đứng ở phía trước.

- Người biết thân phận chúng ta không?

Tây Môn công tử vào lúc này đột nhiên mở miệng hỏi.

- Các người vừa mới giới thiệu qua, chẳng lẽ chúng ta còn có thể không biết được sao?

Lãnh Huyết Ngũ nói rất lạnh nhạt.

- Đã biết rõ, thế mà các người vẫn dám trêu chọc chúng ta, ta rất bội phục dũng khí của các người!

Liễu gia công tử khẽ cười nói, giống như hắn cảm thấy vấn đề này hắn đã nắm chặt trong tay, chỉ cần mỉm cười đối mặt là được.

- Thôi đi, dũng khí chúng ta có thừa, dù là đối mặt với một đế quốc, chúng ta cũng có dũng khí!

Vào lúc này Diệp Lăng nói ra, mà hắn tin tưởng người có tư cách nói câu này trên cả đại lục, sẽ không có ai khác ngoài hắn, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn họ biết rõ hắn là ai.

- Tốt, rất tốt, dũng khí rất đáng khen! Nhưng mà, người có dũng khí, thường thường đều chết nhanh nhất.

Liễu gia công tử vừa cười vừa nói:

- Người làm Vệ huynh bị thương, người Vệ gia sẽ không bỏ qua cho người!

Liễu gia công tử vẫn lấy cớ, dù hắn muốn diệt trừ mấy người trước mặt này, nhưng hắn cũng phải tìm người khác thế tội, mà đám người Vệ Tinh chính là người thế tội tốt nhất.

Ai bảo vừa rồi Vệ Tinh bị tiểu công chúa đánh choáng, có thể dùng lý do bọn họ tập kích Vệ Tinh, sau đó xảy ra chuyện, có thể nói là do nhất thời không cẩn thận.

- Người này a, cho hắn sang một bên đi, nhìn thấy hắn cũng đã chán ghét rồi!

Diệp Lăng dùng chân đá Vệ Tinh bay xuống lầu, điều này làm cho mọi người ở đây sửng sốt một chút.

Vào lúc này rồi, Diệp Lăng còn dám động thủ với Vệ Tinh, hơn nữa còn rất dứt khoát, điều này làm cho mọi người ở đây cảm thấy bội phục.

Trong suy nghĩ của mọi người, chẳng lẽ thiếu niên này yên tâm có chỗ dựa vững chắc, cho nên hắn mới không sợ bọn họ?

Không, không có khả năng, trong ba đại thế gia ở đây, dù là hoàng tộc cũng phải cố kỵ, hắn là người nào chứ, không cần phải sợ hãi.

- Carine, thanh kiếm này người cầm đi, nếu có người nào xông tới, muốn gây bất lợi cho người, người cứ dùng nó đối phó với hắn.

Diệp Lăng lấy ra một thanh kiếm nhỏ tinh xảo, thanh kiếm này nhỏ với người bình thường, nhưng tiểu công chúa cầm lại rất vừa vặn.

...

Tiểu công chúa cầm kiếm, sau đó gật đầu.

- Phi Yên...

Diệp Lăng nhìn về phía Liễu Phi Yên.

- Có chuyện gì thưa lão bản...

Hai mắt sLiều Phi Yên sâu sắc, bộ dáng rất chờ mong, giống như chờ đợi Diệp Lăng phân phó, đúng vậy, nàng đang chờ mong, chờ mong Diệp Lăng quan tâm đến mình.

Mặc dù, nàng biết rõ chuyện này không có ý nghĩa gì, nhưng nàng còn ưa thích.

- Người đứng ở bên cạnh nhìn, gặp nguy hiểm có thể trốn ở sau lưng Carine.

Diệp Lăng nhú mày, sau đó nói, Liễu Phi Yên không biết bất kỳ kỹ năng phòng thân nào, còn không cả bằng tiểu công chúa.

...

Liều Phi Yên trầm mặc, tức giận nhìn Diệp Lăng, không ngờ mình phải trốn sau lưng của tiểu hài tử, người thật sự quá xem thường ta.

- Tốt, các người lên một lượt đi, miễn cho ta phí một chút tay chân!

Lãnh Huyết Ngũ thấy Diệp Lăng an bài tốt, sau đó nhìn những người ở phía trước nói.

- Được, lên cho ta!

Nếu các người đã muốn chết sớm một chút, ta sẽ thành toàn cho các người!

Liều gia công tử phát tay, ý bảo bọn thủ hạ có thể tiến công, hắn sẽ không hạn chế thủ hạ, bởi vì sự sống chết của đối phương không là gì với hắn cả.

- Đợi một chút!

Vào lúc này, đột nhiên Diệp Lăng gào lên, đem tròng diện gương cung bạt kiếm hiện giờ tạm dừng lại.

- Sợ hãi sao? Vậy thì các người nói ra mục đích tới đây đi, như vậy nói, ta có thể suy nghĩ xem có thả các người đi hay không.

Liều gia công tử khẽ cười nói, giống như hắn cảm thấy vấn đề này đã được hắn nắm trong tay.

Sau khi nói những lời này, Lãnh Huyết Ngũ có thể xác định một chuyện, chính là Liều gia và Vạn Hoa Lầu nhất định có quan hệ, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

677. Chương 683: Quả Nhiên Các Người Có Một Chân. (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 683: Quả nhiên các người có một chân. (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Bởi vì, Liều gia công tử rất rõ ràng việc làm của Tâm Ảnh, chuyện này Tâm Ảnh cũng biết.

- Người muốn biết mục đích của ta tới đây là gì sao, chuyện này rất đơn giản, cũng không cần phải làm lớn chuyện như vậy! Ta sẽ nói cho các người biết a, ta tới nơi này chỉ để ăn bánh ngọt hoa quế, sau đó ta sẽ dẫn các nàng dạo chơi.

Diệp Lăng trả lời rất thành thật, mà những lời này của hắn là đáp án chân thật nhất, đáng tiếc là người khác không tin.

- Hừ! Sắp chết đến nơi còn dám nói láo, các người thật sự không muốn sống nữa rồi.

Liều gia công tử hừ lạnh nói, hắn tin tưởng mục đích của Diệp Lăng tới nơi này mới là lạ.

- Người hô cái gì, đợi một tý làm gì!

Vào lúc này Lãnh Huyết Ngũ hỏi, nàng không quản những người khác, nhưng nếu lời này do Diệp Lăng nói, vậy thì nhất định sẽ có chuyện, mà dù vấn đề này chắc chắn không phải là chuyện tốt.

- Ta muốn tới nay đây để dọn bãi, nhưng mà, ta phát hiện, ở đây đã được dọn bãi rồi.

Diệp Lăng nói ra.

- Sớm đã bị dọn bãi rồi, ở nơi này sau khi Tâm Ảnh phụ nhân xuất hiện, đã bắt đầu dọn bãi rồi!

Lãnh Huyết Ngũ nói.

- Tuyết Vũ tiểu thư quả nhiên không phải là người bình thường, chuyện được che giấu như vậy, không ngờ người vẫn có thể nhìn ra! Ta chỉ sợ các người dọa các khách nhân khác sợ, cho nên phải dọn bãi.

Tâm ảnh vừa cười vừa nói, địch ý trong nội tâm đối với Lãnh Huyết Ngũ càng tăng.

- Vậy là tốt rồi, này Tiểu Ngũ, người cứ buông tay mà làm! Thấy máu cũng không sao cả.

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

- Được!

Lãnh Huyết Ngũ gật đầu.

???

Những người khác có chút không rõ, cái gì gọi là thấy máu cũng không sao cả, chẳng lẽ nữ nhân xinh đẹp Tuyết Vũ này lại có thể làm cho nơi này tràn ngập trong máu sao.

Rất nhanh, bọn họ sẽ minh bạch vấn đề này, chính là, khắp nơi thấy máu.

- Lên!

Sau khi ra lệnh một tiếng, những người kia xông lên một lượt, những người này đều là tùy tùng của các công tử, cho dù thực lực trong số tùy tùng của gia tộc không phải là mạnh nhất, nhưng nhất định cũng được xem là cường giả.

Một nhóm người đối phó với mấy thiếu niên nam nữ, cho nên chuyện này nắm chắc phần thắng rất lớn!

Cho dù trong lòng của họ cảm thấy mấy người Diệp Lăng cũng không tầm thường, nhưng cũng không hoài nghi, vì người của Diệp Lăng không thể đánh bại bọn họ được, nàng và những người khác cũng nghĩ thế, cảm thấy muốn làm điều này phải cần có thực lực rất cường đại, tối thiểu nhất cũng phải có thực lực Địa cấp cao cấp mới được.

Nhưng mấy tên thiếu niên nam nữ trước mặt, khó có khả năng đạt tới Địa cấp, không nói Địa cấp, dù là Bát cấp cũng khó đạt tới.

Nhưng mà, chuyện lần này lại nằm ngoài dự liệu của bọn họ, trước kia tiểu công chúa đánh bại Vệ Tinh đã làm cho bọn họ kinh ngạc, còn lần này lại làm bọn họ khiếp sợ, thậm chí là sợ hãi.

- A!

- A!

- A...

...

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, Lãnh Huyết Ngũ lấy ra một con dao găm, dùng nó để đánh bại mọi người, dao găm hoặc xuất hiện ở cổ họng, hoặc xuất hiện ngay hậu tâm, chỉ xuất hiện ở hai nơi này, không có nơi nào khác nữa.

Mỗi một chiêu, Lãnh Huyết Ngũ giống như quỷ mị xuất hiện ở sau lưng người chết, hoặc là đánh vào cổ, hoặc là trực tiếp đâm từ sau lưng đối phương xuyên qua tim.

Đây là thói quen của nàng, nàng thích ám sát, thích dùng một chiêu trí mạng!

Nhưng dù dùng loại phương thức nào, máu tươi đều phun ra, vốn tưởng biện pháp của Lãnh Huyết Ngũ không có máu, nhưng sau khi Diệp Lăng nói mấy thấy máu, nàng sẽ cho những người này nhìn thấy máu.

Làm như vậy, có năng lực đe dọa nhất định, so với vừa rồi, hiệu quả còn tốt hơn rất nhiều.

- Đinh, đang...

Diệp Lăng cầm một thanh kiếm, sau đó dùng các loại tư thế bất đồng, gõ tới gõ lui.

- Tiểu hồn đản, ngươi đang làm gì thế này?

Cuối cùng Lãnh Huyết Ngũ cũng giải quyết xong người cuối cùng, sau đó tò mò hỏi Diệp Lăng đang làm cái gì.

- Ta đang giúp người lược trận.

Diệp Lăng hỏi đáp.

...

Quá nhanh, thật sự quá nhanh!

Mới qua bao lâu chứ, không ngờ chỉ một mình nàng đã có thể giải quyết nhiều hảo thủ như vậy, tuy những người này không phải là mạnh nhất, nhưng nếu muốn giải quyết hết, tuyệt đối là chuyện không dễ dàng.

Mà lúc trước, dù có đánh chết bọn họ cũng không tin tưởng, một thiếu nữ như vậy, không ngờ lại lãnh huyết vô tình giết người không chớp mắt, nàng giết người, giống như đang giết gà.

- Người... Các người... Các người là người nào!

Liều gia công tử nhìn Diệp Lăng nói.

- Chúng ta là người nào, người không có tư cách biết! Người chỉ biết rõ, chúng ta là người mà các người không thể trêu chọc, dù tứ đại gia tộc các người có liên hợp lại, cũng không thể trêu chọc nổi!

Lãnh Huyết Ngũ nói với ngữ khí lạnh lùng.

Trừ Diệp Lăng ra ngoài, chỉ một mình Lãnh Huyết Tổ, đã không phải là tồn tại mà tứ đại gia tộc có thể trêu chọc.

- Tốt, lúc này đây, chúng ta sẽ chống mắt chờ xem.

Liều gia công tử nói rất hung hăng, không quản lời của Lãnh Huyết Ngũ là thật hay giả, hiện tại hắn không thể trêu vào bọn người Diệp Lăng là sự thật, bởi vì không có người nào có thể đối phó Lãnh Huyết Ngũ, mà bên phía Lãnh Huyết Ngũ vẫn còn vài người.

Cũng không biết tên tiểu tử đứng bên cạnh lược trận kia, rốt cuộc thực lực của hắn là như thế nào.

- Đây là do các người nhận lầm, chúng ta đến đây chỉ để ăn điểm tâm sáng, nhưng lại bị các người quấy rầy! Thật là mất hứng, cho nên, người phải chết!

Diệp Lăng nói xong, đột nhiên thân thể lóe lên, dùng một kiếm bổ về phía tên Liều gia công tử.

Trước biến hóa này, làm cho tất cả mọi người đều ngây người, kể cả Lãnh Huyết Ngũ, nàng cảm thấy hành vi của Diệp Lăng không phải là như vậy, hẳn tuyệt đối sẽ không vì những lời nói này, liền ra tay giết người.

- Aaa...

Liễu gia công tử cả kinh, sau đó dùng tay phòng ngự, nhưng động tác của hắn quá chậm, nếu muốn ngăn Diệp Lăng lại, vậy hẳn phải dùng lực nhiều hơn và tốc độ phải nhanh hơn mới được.

Giờ phút này, mọi người đã minh bạch thực lực của Diệp Lăng, tròng diện hiện giờ huyết không kém gì tròng diện lúc nãy của Lãnh Huyết Ngũ.

Mà vào lúc Liễu gia công tử chờ chết, kiếm của Diệp Lăng đột nhiên cải biến, một kiếm này đánh về phía Tây Môn công tử.

Biến hóa này thật sự quá nhanh, một kiếm này của Diệp Lăng, tuyệt đối không phải thăm dò, mà là thật sự muốn lấy mạng của Tây Môn công tử.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tất cả mọi người và kể cả Lãnh Huyết Ngũ cũng không rõ, rốt cuộc mục đích của Diệp Lăng là gì?

Tây Môn công tử ở bên cạnh, vội vàng ngăn cản, hắn đưa tay ngăn cản, nhưng thế phòng thủ của hắn cao minh hơn Vệ Tinh và Liễu gia công tử rất nhiều, ít nhất, vào lúc này hắn có năng lực để phòng ngự.

678. Chương 684: Người Qua Đường (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 684: Người qua đường (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nhưng, Diệp Lăng nhanh chóng đánh tan sự phòng ngự này, một kiếm đánh bay Tây Môn công tử.

- Phốc...

Tây Môn công tử thổ huyết.

- A...

Mọi người kinh hô.

- Ha ha, quả nhiên các ngươi có một chân!

Vào lúc đó, một câu này của Diệp Lăng làm cho tất cả mọi người ở đây đều không thể hiểu nổi, hắn chỉ vào Tâm Ảnh, lại nhìn vào Tây Môn công tử bị đánh bay, rõ ràng là nói đến hai người này.

Bọn họ có một chân? Làm sao có thể, từ trước tới giờ bọn họ chưa từng tiếp xúc qua.

- Tiểu hồn đản, lời này của ngươi là có ý gì?

Trong lòng của Lãnh Huyết Ngũ vui mừng, nàng biết rõ nhất định là Diệp Lăng đã phát hiện điều gì đó, không nghĩ tới Vạn Hoa Lầu lại có quan hệ với Tây Môn gia, đây là chuyện từ trước tới giờ bọn họ chưa từng nghĩ qua.

Căn cứ chuyện này, Lãnh Huyết Ngũ sẽ từ từ điều tra, Tây Môn gia chính là ông trùm giấu mặt của Vạn Hoa Lầu, nếu đám thế gia này liên kết với nhau, vậy thì ngày tạo phản đã không còn xa nữa, bọn họ kết bè kéo cánh là chuyện có thể khẳng định.

Sau đó, Long Cát công chúa sẽ ôm lấy Diệp Lăng, khen Diệp Lăng thông minh, vì hắn đã phát hiện ra bí mật này!

Nhưng vì sao Diệp Lăng lại phát hiện ra bí mật này? Kỳ thật đây là một việc ngoài ý muốn, chuyện Diệp Lăng muốn nói, kỳ thật không có liên quan đến chuyện này, nhưng lại trùng hợp như vậy, vừa vặn phá giải được bí mật này.

Long thành, trong Vạn Hoa Lâu, tình hình hiện tại rất yên tĩnh.

- Bọn họ có một chân? Ta nhìn không ra a.

Lãnh Huyết Ngũ và Liễu Phi Yên đều ngơ ngác nhìn về phía trước, nhìn Diệp Lăng và Tây công tử đang bị thương dùng tay chống đỡ, các nàng không hiểu tình huống hiện tại, cũng không rõ ý tứ trong lời nói của Diệp Lăng.

Đột nhiên Diệp Lăng công kích Tây Môn công tử, còn nói những lời quá khó hiểu, làm cho mọi người ở đây tạm thời không thể nói ra được điều gì, tất cả mọi người đang sửng sốt, càng làm cho tình huống hiện tại thêm không rõ ràng.

Tây Môn công tử ngay từ đầu đến bây giờ, chưa từng nói qua bất cứ điều gì, trong cảm giác của mọi người, giống như hẳn không có tồn tại vậy.

Hiện tại người không tồn tại này, lại bị Diệp Lăng kéo ra làm trung tâm của mọi chuyện, điều này đã làm cho mọi người cảm thấy nghi hoặc.

- Người đang nói cái gì vậy, đừng có bịa đặt, Tây Môn công tử và Vạn Hoa Lâu chúng ta không có bất cứ quan hệ gì.

Những lời Tâm Ảnh nói lúc này, tuy ngữ khí rất bình thản, không có chút kích động nào, làm cho mọi người không rõ quan hệ của bọn họ.

Nhưng nếu lời nói của nàng lúc này rất kích động, ai cũng rõ trong chuyện này nhất định có vấn đề, những lời của Diệp Lăng lúc này là sự thật.

Nhưng cũng từ những lời này cũng hiểu Tâm Ảnh là một nữ nhân rất lợi hại, xử sự không sợ hãi, cũng có lẽ vì như vậy, nàng mới có thể được vị trí như bây giờ.

- Ta không nói có quan hệ gì với Vạn Hoa Lâu, ta chỉ nói các ngươi có một chân, bây giờ xem ra, chắc có lẽ không sai đâu.

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

- Vị công tử này, lời này của ngươi không đúng, ngươi dựa vào cái gì mà nói ta và Tây công tử có... Có cái kia, tuy ta cũng rất muốn, nhưng Tây Môn công tử nhìn ta không vừa ý.

Tâm Ảnh nhẹ nhàng phản bác, nàng cũng vừa cười vừa nói.

Biểu hiện của nàng như vậy, làm cho mọi người cảm thấy, chuyện Diệp Lăng nói, chính là một chuyện khác.

- Ngươi đừng giả bộ, ta khẳng định các ngươi có một chân!

Diệp Lăng bỏ qua Tâm Ảnh, nói thẳng.

- Lão bản, bắt trộm tận tay, bắt gian tại giường... Người chứng minh xem vì sao bọn họ có một chân, hai người bọn họ đều rất bình thường, hơn nữa vị Tây Môn công tử này không có nói lời nào, cũng không có động tác gì, vì sao ngươi lại nói bọn họ có gian tình, chẳng lẽ động tác trong bóng tối của bọn họ đã bị ngươi nhìn thấy.

Liễu Phi Yên vào lúc này cũng lên tiếng, nàng hỏi vấn đề mà ai cũng muốn hỏi, kể cả Tâm Ảnh và Tây Môn công tử.

Nhưng mà, Tâm Ảnh và Tây Môn công tử càng muốn nói, sao có thể dùng từ gian tình, dùng như vậy là không thỏa đáng.

Đúng vậy a, điều này còn chưa trở thành sự thật, nhưng Diệp Lăng lại nói, bọn họ có gian tình, điều này chẳng khác nào tuyên cáo, hai người bọn họ có vấn đề.

Chỉ bằng những lời không bằng không chứng, không thể tùy tiện định tội người ta.

- Không có! Ngay từ đầu đến cuối bọn họ không có làm ra bất cứ điều gì!

Diệp Lăng lắc đầu nói ra.

- Nếu là thế, vì sao người lại nói bọn họ có quan hệ?

Liều Phi Yên hỏi.

- Ta không biết, ta chỉ biết là bọn họ có quan hệ.

Diệp Lăng lại lắc đầu nói ra.

...

Những lời này của Diệp Lăng làm cho bọn họ vô lực, người như vậy, nói cũng chẳng khác gì chưa nói, xem ra chỉ là lời vui đùa mà thôi.

- Vị công tử này chắc là hay nói giỡn a, nhưng mà, có đôi khi nói giỡn không đúng lúc, cần phải trả giá thật nhiều! Người vũ nhục ta không sao, nhưng dám vũ nhục khách nhân của ta, khoản nợ này chúng ta nhất định phải truy cứu đến cùng, bằng không thì sẽ không có khách nhân nào dám đến Vạn Hoa Lầu của ta, vì chúng ta dễ khi dễ!

Nhưng lời này của Tâm Ảnh rất bình thản, vỗ vỗ tay, cho người của nàng vây quanh bọn họ vào trong.

Vào lúc đó, Diệp Lăng đứng chính giữa đám người, đứng cách Lãnh Huyết Ngưu một đoạn, bởi vì như vậy, Lãnh Huyết Ngưu muốn tiến lên, tiến lên để bảo vệ Diệp Lăng.

Nhưng mà, Lãnh Huyết Ngưu nhanh chóng phát hiện ra không cần làm như thế, bởi vì thân pháp của Diệp Lăng rất quý dị, từ trong vòng vây của bọn người kia, trở lại bên người nàng.

- Ha ha, bị người ta phát hiện gian tình liền muốn giết người diệt khẩu sao? Ta cho người biết, các người dám làm như vậy, hậu quả rất nghiêm trọng!

Diệp Lăng nhìn Tây Môn công tử, trong giọng nói mang theo ngữ khí đùa cợt.

- Hừ!

Tây Môn công tử chỉ hừ lạnh một tiếng, bộ dáng không thèm đếm xỉa.

Tình huống bây giờ chính là, Diệp Lăng có vấn đề với Tây công tử, nhưng những người khác lại không biết, Tây Môn công tử và Tâm Ảnh biểu hiện như vậy, là cố ý muốn nói bọn họ là không có vấn đề.

- Sẽ có hậu quả gì? Ta cũng không tin, có tứ đại thế gia của chúng ta ở đây, một đám nhà giàu mới nổi như các người có thể làm gì ta?

Vào lúc đó, một người trong đám người của Tâm Ảnh nói ra, chính là tên Vệ Tinh bị đánh choáng lúc trước.

- Còn không thừa nhận có một chân sao?

Diệp Lăng lựa chọn thời điểm rất mập mờ này để nói, giống như hắn có chút suy nghĩ, mà Vệ Tinh này, hắn không xem vào mắt.

- Vị công tử này, người không nên nói thế!

Tâm Ảnh giận dữ.

679. Chương 685: Người Qua Đường (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 685: Người qua đường (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Tiểu hống dẫn, người có bằng chứng hay không?

Lãnh Huyết Ngũ phải lên tiếng hỏi, nàng vẫn nhìn chăm chăm và Tây Môn công tử và Tâm Ảnh, nàng cảm thấy trong chuyện này hình như có gì đó không bình thường, nhưng trong thời gian ngắn không nhìn ra vấn đề gì.

- Đương nhiên là có, ngay từ đầu, ta đã có thể khẳng định!

Diệp Lăng gật đầu nói ra.

!!!

Sau khi nghe Diệp Lăng nói thế, Tâm Ảnh và Tây Môn công tử đều cả kinh, bọn họ nghĩ mãi không ra vì sao vừa bắt đầu đã lộ ra hành vi có vấn đề.

Nhất là lúc này bọn họ sợ hãi bị phát hiện, cho nên đặc biệt cẩn thận hơn! Tại sao bị lộ tẩy?

Kỳ thật, bọn họ cũng không biết, chính là vì bọn họ cẩn thận, cho nên mới xảy ra vấn đề!

- Làm thế nào để khẳng định?

Lãnh Huyết Ngũ hỏi.

- Đầu tiên, thời điểm ta vừa mới đánh hắn bị thương, những người kia rất khẩn trương, biểu hiện còn khẩn trương hơn cả lúc ta sẽ đánh Liễu công tử bị thương!

Diệp Lăng chỉ vào Tây Môn công tử nói ra.

Sau khi được Diệp Lăng nhắc nhở, Lãnh Huyết Ngũ đang hồi tưởng lại tình huống vừa rồi, đúng vậy, thời điểm Diệp Lăng đánh Liễu gia công tử, những người không có chút khẩn trương nào, nhưng thời điểm đánh Tây Môn công tử bị thương, có một ít người đã xông lên

- Đây là vì người đã làm tổn thương khách quý của ta, người làm chúng ta bị tổn thất không sao cả, Vạn Hoa Lâu chúng ta sẽ bồi thường người, nhưng người đánh bọn họ bị thương, chuyện này nghiêm trọng hơn nhiều.

Thần sắc của Tâm Ảnh không biến đổi, trực tiếp trả lời.

Lời này cũng thông suốt, mọi người sẽ không cảm thấy đây là chuyện bình thường, bởi vì có một ít chủ quán cảm thấy danh dự còn quan trọng hơn an toàn rất nhiều, đương nhiên cũng có người sẽ cảm thấy hoài nghi, bọn họ cảm thấy trong chuyện này có vài vấn đề.

- Cho dù chuyện này người nói thông đi, nhưng chuyện sau đó? Vị Tây Môn công tử này vẫn không phản ứng, cái này mới có vấn đề, ta chắc chắn là có điều gì đó được che giấu.

Diệp Lăng nhìn Tây Môn công tử nói ra.

- Cái gì? Ta không có phản ứng, người muốn ta có phản ứng gì, chẳng lẽ người ta tùy tiện gọi nước bắn vào ta, ta cũng phải trả lời sao? Ta không có phản ứng, bởi vì người không đáng để cho ta phản ứng.

Tây Môn công tử nói rất là khinh thường.

Đúng vậy a, tại sao phải có phản ứng, đây không phải sự thật, vậy cứ để bọn họ nói đi.

Đúng vậy rất nhiều người đều có phản ứng như vậy, cảm thấy người khác đang nói xấu mình, cũng không nhất định phải trả lời làm gì, bởi vì bọn họ cảm thấy trả lời lại, đó là chuyện rất mất thân phận.

Mà thôi địa vị của Tây Môn gia, chẳng cần quan tâm đến một đám nhà giàu mới nổi này, không thèm ngó tới, cho nên không cần trả lời làm gì.

- Vậy sao? Khi ta đã thương người, vậy mà người một chút phản ứng cũng không có, chẳng lẽ người tốt tính như vậy sao?

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi:

- Nếu ta tiếp tục đánh người, người cũng sẽ không có ý kiến phải không?

!!!

Vào lúc này, mọi người hình như mới nhớ ra, Diệp Lăng vừa đánh Tây Môn công tử bị thương, mà phản ứng mà Diệp Lăng nói, chính là điều này, cũng không phải “vu oan” như họ vẫn nói.

Chuyện này, đúng là có vấn đề!

Người của tứ đại thế gia, có bao nhiêu người tốt tính chứ, đừng xem Tây Môn công tử không hề nói gì này, hẳn tuyệt đối không phải là loại người bị đánh mà không biết đánh lại, không cần nói nhà giàu mới nổi như Diệp Lăng, dù là hoàng thượng, hẳn cũng sẽ biết phản kháng vài cái.

Hiện tại Lãnh Huyết Ngũ đã rõ, vì sao vừa rồi mình không nghĩ ra vấn đề này nhỉ, căn cứ biểu hiện vừa rồi, cũng thấy Tây Môn công tử rất bình tĩnh, tỉnh táo như hồ thu, giống như một lão hổ, ngay cả bờ mông cũng không thấy.

Dựa theo tình huống bình thường, vào lúc đó, hẳn phải sớm lao lên sống mái với Diệp Lăng mới đúng!

Cho nên, tình huống này tuyệt đối không bình thường, nhất định là vì hắn sợ bị phát hiện mình quá kích động, cho thấy mình và Vạn Hoa Lâu có vấn đề, cho nên mới nhẫn nhịn không phát/

Nhưng không nghĩ tới, bởi vì như vậy, ngược lại đã làm cho người ta cảm thấy kỳ quái!

- Cái kia là bởi vì nơi này là Vạn Hoa Lâu địa phương, Tâm Ảnh là chủ nhân của nơi này, cho nên ta không muốn ra tay với người.

Tây Môn công tử nói lạnh lùng, hẳn đang giải thích cho nguyên nhân vì sao mình không ra tay, nhưng mà, dưới lời nói của Diệp Lăng, nguyên nhân này đã trở nên gượng ép.

- Vậy sao? Nếu như ta nói, ta bảo người không nên quản người khác, chẳng lẽ người khác không nói, người cũng đứng chịu đựng cho người khác đánh sao?

Diệp Lăng vừa cười vừa nói:

- Đương nhiên, nếu đó là thói quen của người, ta sẽ không nói tiếp nữa. Nhưng mà, không phải các người nói không có quan hệ gì sao?

...

Vào lúc này, bọn người Tây Môn công tử cảm thấy Diệp Lăng không đơn giản, có thể nhìn ra chi tiết, tỉ mỉ của việc này nói ra, sau đó dùng nó để làm bằng chứng, nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ càng nói càng sai.

- Rất tốt! Nguyên lai Vạn Hoa Lâu là của Tây môn gia, xem ra lần này chúng ta tới đây rất có thu hoạch.

Lãnh Huyết Ngũ nói, trong khoảng thời gian này, phải đem tin tức truyền ra ngoài, gọi thêm người đến hỗ trợ xử lý Vạn Hoa Lâu.

Hiện tại Lãnh Huyết Ngũ có thể khẳng định, dù Diệp Lăng có thể làm rõ quan hệ của Tây Môn công tử hay không, thì những người của Vạn Hoa Lâu sẽ không để cho bọn họ dễ dàng rời đi, nhất định phải có một trận huyết chiến ở đây.

Nói nhảm, vừa rồi nàng mới biết một đám người, người ta sẽ bỏ qua đó mới là kỳ quái!

Đương nhiên, không phải nàng e ngại huyết chiến, nhưng vừa rồi nàng cũng đã nói, nàng không cần gọi thêm trợ giúp làm gì, chỉ cần đem tin tức này truyền đi là được, nhưng lúc này có Diệp Lăng ở đây, nàng không dám để Diệp Lăng mạo hiểm, tuy biết Diệp Lăng rất biến thái, nhưng nàng vẫn không dám mạo hiểm, vì cái giá của sự mạo hiểm nàng chịu không nổi.

- Rốt cuộc các người là ai?

Tây Môn công tử nhún mày, trực tiếp hỏi, phản ứng này của hắn chẳng khác nào thừa nhận vấn đề mà Diệp Lăng nói.

Vào lúc này rồi, hắn cũng không muốn tốn thời gian và công sức che giấu làm gì nữa, bởi vì người ta đã phát giác, bị phát hiện đã là chuyện sớm muộn.

- Ta là... Người qua đường.

Diệp Lăng cười cười, hắn không có thời gian để thảo luận vấn đề này với người khác, lúc này, Diệp Lăng đã không đem vấn đề này để trong lòng.

Tuy hắn đã vạch trần được vấn đề này, nhưng hắn cũng không biết vấn đề này là gì, tính nghiêm trọng của nó ra sao.

- Lộ Nhân Giáp (Dịch: Người qua đường, tên Tây Môn bị nhầm lẫn)? Lộ công tử đúng không.

680. Chương 686.1: Người Qua Đường (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 686.1: Người qua đường (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Lúc này Tây Môn công tử rất nghi hoặc, cảm thấy cái tên này rất kỳ quái, nhưng vẫn lễ phép gọi Diệp Lăng là công tử.

- Là người qua đường, không phải Lộ công tử, người thích gọi là ta công tử cũng được, gọi người qua đường cũng được!

Diệp Lăng vừa cười vừa nói, hắn chẳng muốn giải thích từ Người qua đường này làm gì.

- Tùy tiện gọi là được, mục đích của các người tới nơi này là gì, là ai phái các người tới?

Tây Môn công tử hỏi.

- Ta đến ăn bánh ngọt hoa quế, bánh ngọt hoa quế của các người làm đúng là không tệ! Ta dẫn các nàng đến đây ăn điểm tâm, như thế nào, chẳng lẽ chuyện này cũng cần người phái tới sao? Người đúng là kỳ quái, ăn điểm tâm mà thôi, cần gì người ta phái tới.

Diệp Lăng trả lời hắn rất thành thật.

...

- Được rồi, ta sẽ cho các người ăn điểm tâm!

Tây Môn công tử nhú mày, hắn không muốn tiếp tục dây dưa về vấn đề này nữa, bởi vì Diệp Lăng trả lời đều là như thế, nhiều lời cũng vô ích.

- Không phải sẽ cho, mà nó chính là như vậy!

Diệp Lăng lập tức cải chính.

...

- Vì sao người có thể phát hiện vấn đề của ta, trước kia ta không có nói lời nào, cũng không làm gì đặc biệt với Tâm Ảnh. Chúng ta cũng chỉ chào hỏi giống những người khác, cũng không cố ý làm thế.

Tây Môn công tử nhìn Diệp Lăng hỏi, cho tới lúc này hắn vẫn không rõ vì sao Diệp Lăng lại có thể phát hiện ra hắn.

Mà cái yêu cầu này của Tây Môn công tử, mọi người đã được Diệp Lăng chứng minh lúc nãy, nhưng lại không biết hắn làm cách nào để chứng minh, hắn từ nơi nào mà phát hiện ra chuyện này không đúng.

Phải chi Tây Môn công tử và Tâm Ảnh có điểm đặc biệt, thì còn dễ nói, nhưng bọn họ vẫn biểu hiện như tất cả mọi người, cho nên không có ai phát hiện ra giữa hai người có gì khác thường, đặc biệt là không nói lời nào, không tiếp xúc qua.

Nếu là như vậy, nếu bọn họ có làm gì khác thường thì còn hiểu được mình vì sao bị phát hiện, nhưng bọn họ lại không làm gì, cho nên vấn đề này bọn họ nghĩ mãi mà không thông.

- Các người không có vấn đề gì, ta cũng không có phát hiện ra vấn đề gì, nhưng mà, cũng chính vì như thế, ta mới cảm thấy vấn đề! Đây chỉ là một loại trực giác, đừng hỏi ta nguyên nhân, có thể sai cũng không chừng, nhưng trên thực tế, ta đã đúng!

Diệp Lăng lắc đầu, hẳn không muốn chịu trách nhiệm cho những lời đã nói.

Câu trả lời của Diệp Lăng đã chọc tức không ít người, nhất là Tây Môn công tử, hẳn cảm thấy mình thật oan uổng, không có gì cũng bị người ta phát hiện, bị vạch trần quan hệ giữa hắn và Vạn Hoa Liễu.

Chỉ vì một trực giác, lúc trước Diệp Lăng còn không dám khẳng định, hẳn cảm thấy Tây Môn công tử không có gì đáng ngờ, nhưng người càng không đáng ngờ, thường thường sẽ càng có vấn đề, nhất là vào lúc này, cho nên hắn muốn chứng minh trực giác của mình xem có đúng hay không, cho nên hắn thử, kết quả hẳn đã chứng minh, trực giác của hắn là đúng.

Đương nhiên, những lời này chỉ đúng vào lúc đó, nếu ở nơi khác, lúc khác, có lẽ không phải như vậy.

- Tốt, tốt, tốt, rất tốt! Người đầu, bắt bọn họ lại cho ta, bất kể sống chết!

Tây Môn công tử cắn răng, hạ lệnh cho người của hắn giải quyết bọn người Diệp Lăng, vào lúc đó, hẳn không quản sự kinh ngạc của những người khác, Vệ Tinh và Liễu gia công tử hình như cũng không biết chuyện này, người biết rõ chính là Vạn Hoa Liễu, nhưng cũng chỉ là số ít.

- Các người muốn làm gì, đừng xằng bậy, chúng ta không phải là người dễ chọc!

Diệp Lăng nhìn thấy người khác vây quanh, hắn lại lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng những người này lại xem lời nói của Diệp Lăng là không quan trọng, nếu như bọn họ biết rõ thân phận của Diệp Lăng, chắc chắn sẽ nghe lời, thậm chí lập tức chạy mất, cho dù bị Diệp Lăng biết rõ Tây Môn thế gia và Vạn Hoa Liễu có liên quan cũng không phải là vấn đề gì, đó cũng không phải là tử tội, thậm chí không phải là tội.

Nhiều nhất là bị người ta biết rõ Tây Môn thế gia có một lá bài tẩy, tuy vấn đề này làm cho bọn họ rất đau đầu, nhưng cũng không có vấn đề gì.

Còn nếu giao chiến với Diệp Lăng, nhất định sẽ có tổn thất, hơn nữa tổn thất sẽ rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức gia tộc của bọn họ từ nay sẽ xuống dốc.

Cho nên, sau khi bọn họ biết rõ thân phận của Diệp Lăng, bọn họ sẽ hối hận rất nhiều, bọn hắn sẽ hiểu, không thể xem thường bất kỳ kẻ nào, dù là kẻ nào cũng có thể là người không thể trêu chọc.

Nếu như bọn họ không xem Diệp Lăng là nhà giàu mới nổi, là tiểu nhân vật không đáng nhắc tới, chắc chắn sẽ không có kết quả này.

- Không dễ chọc? người chỉ là một tên nhà giàu nổi, không biết ta trong năm nay đã đánh chết bao nhiêu tên rồi, nhiều thêm một tên như người cũng không phải là nhiều.

Vào lúc này Vệ Tinh cũng tiến lên, hoàn toàn không đem Diệp Lăng để vào mắt, hắn cũng quên luôn Lãnh Huyết Ngưu đáng sợ.

Vào lúc này, Vệ Tinh lại nói:

- Tây Môn huynh yên tâm, ta sẽ giết tiểu tử này báo thù cho người!

- Nhà giàu mới nổi? Ta không phải, chẳng qua ta là một tên bại gia chi tử mà thôi!

Diệp Lăng cười cười, nói ra, thân hình lóe lè, tránh khỏi Vệ Tinh, sau đó thuận đà, đá Vệ Tinh văng ra chỗ khác.

Không người nó có thể nhìn ra Diệp Lăng đã làm thế nào, chỉ biết sau khi Vệ Tinh tiến lên, đã bị Diệp Lăng đá bay, mà khi đó, Diệp Lăng đã xuất hiện ngay bên cạnh lầu hai, mà Vệ Tinh lúc này, lại bị đá bay xuống lầu.

- Dừng!

- Ầm!

- Aaa...

Vệ Tinh đụng mạnh vào mặt ghế, cái ghế nát bét, ở phía dưới biến thành một đồng bừa bãi, mà hắn cũng bị một chút tổn thương.

Nhưng mà, chỉ là một chút thương tổn nhỏ mà thôi, với tư cách là một đệ tử thế gia có thực lực cao cường, lúc Vệ Tinh ngã xuống đất, hắn nhanh chóng bật dậy, đứng chỉ vào Diệp Lăng mắng to.

- Hắn tên là gì?

Diệp Lăng không rõ nên đã hỏi thăm.

- Gọi hắn là Chó Điên đi, người không cần chú ý đến hắn làm gì!

Lãnh Huyết Ngũ nói, sau đó hung hăng liếc Vệ Tinh, từ trong hai mắt của nàng hắn ra sát khí mãnh liệt, bắn vào Vệ Tinh.

Vệ Tinh cảm thấy một cổ lãnh ý, cả người không tự chủ được run lên một cái, vào lúc này hắn không dám nhìn thẳng vào mặt của Lãnh Huyết Ngũ, trong lòng của hắn vào lúc này đã có một tia sợ hãi Lãnh Huyết Ngũ.

Chỉ là vào lúc này Vệ Tinh lại không phát giác, cho dù hắn phát giác vấn đề này, hắn sẽ không tin tưởng, bởi vì hắn cảm thấy đây là một việc rất hoang đường, hắn chỉ bị liếc mắt một cái, liền sinh ra sợ hãi, đây quả thực là đang nói đùa, một câu nói đùa không vui chút nào.

681. Chương 686.2: Người Qua Đường (4)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 686.2: Người qua đường (4)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nhưng mà, hắn cũng không biết đối thủ của mình là ai, nhưng Lãnh Huyết Ngũ là sát thủ đáng sợ nhất thiên hạ, nàng tuyệt đối có tư cách làm cho bất kỳ kẻ nào cũng cảm thấy sợ hãi.

- Đúng thế, chẳng qua hắn là một tiểu nhân vật, không cần để ý.

Diệp Lăng gật đầu, đồng ý với thuyết pháp của Lãnh Huyết Ngũ.

- Mẹ kiếp, ai là tiểu nhân vật, lão tử chính là nhân vật chính!

Vệ Tinh ở phía dưới nghe được lời nói của Diệp Lăng, hắn liền nhảy dựng lên.

- Đó là trong sinh hoạt ngươi là nhân vật chính, nhưng ở trong thế giới này, ngươi chẳng qua chỉ là một vai diễn, không, là kẻ chẳng là gì.

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

- Dù ta mà là kẻ chẳng là gì, vậy còn ngươi thì sao?

Vệ Tinh hét lên giận dữ, hắn cảm thấy mình coi rẻ.

- Ta à, ta cái gì cũng không phải, ta chỉ là người qua đường.

Diệp Lăng cười cười, trả lời rất nhẹ nhàng.

...

Cơ hồ tất cả mọi người cũng không nghĩ tới, Diệp Lăng vẫn nói thế, bọn họ đang suy nghĩ có nên chê cười Diệp Lăng hay không, bởi vì vấn đề này, nếu là lúc tranh giành địa vị, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua.

Trong cái thế giới này không có ai là nhân vật chính, cho dù người là kẻ dẫn dắt thế giới, thì người cũng không phải!

Mà bây giờ, Diệp Lăng lại nhẹ nhàng nói mình là người qua đường với thái độ không thèm để ý, làm cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy, giờ phút này, Diệp Lăng đã thắng.

Một người có thể tự hiểu mình như vậy, dù là ở thời điểm nào, hẳn đều đứng ở thế bất bại, bởi vì, hẳn không muốn thắng.

- Vệ huynh, người không nên tức giận, loại người này không cần người tự mình động thủ, để cho bọn hạ nhân làm là được rồi!

Vào lúc này, Liễu gia công tử nói ra.

- Đúng, đối phó người như vậy, cần gì mấy vị công tử chúng ta động thủ chứ, chúng ta nhìn là được!

Vào lúc này Tâm Ảnh vỗ vỗ tay, âm thanh thanh thúy vang vọng trong Vạn Hoa Lầu.

Rất nhanh, lập tức có rất nhiều võ giả xuất hiện ở trước mặt Diệp Lăng, bộ dáng hùng hổ, những võ giả này bao trùm Vạn Hoa Lầu từ trên xuống dưới.

- Xem ra Vạn Hoa Lầu hiểu thắng hơn so với chúng ta, những người này cũng không phải xoàng xĩnh.

Lãnh Huyết Ngũ nhú mày, nhưng ngữ khí rất bình tĩnh, không khẩn trương chút nào.

- Xem ra, các người thật sự có mục đích khác. Cho nên giết các người, chắc chắn không sai rồi!

Tâm Ảnh hừ lạnh nói, ngay từ đầu nàng đã hoài nghi về mục đích của Diệp Lăng, hiện tại lời nói của Lãnh Huyết Ngũ đã làm nàng khẳng định suy nghĩ này.

Nếu như không có mục đích khác, chắc chắn là đang điều tra người của mình, dò xét thực lực của mình.

- Chúng ta vốn không có mục đích gì, cũng không phải đang dò xét các người, vốn chuyện này cũng không là cái gì, chúng ta cũng có điều tra qua các người, nhưng các người trong bản điều tra, không phải là cái gì trọng yếu cả.

Lãnh Huyết Ngũ nói, nàng biết rõ cách nghĩ của Tâm Ảnh, cũng dứt khoát nói ra tình hình thực tế, không muốn đối phương suy đoán tiếp làm gì.

- Người nói tiếp cũng vô dụng, nếu như không đến đối phó chúng ta, các người cần gì phải điều tra về chúng ta chứ.

Tâm Ảnh lạnh lùng, những lời này của nàng đã tự đánh giá mình quá cao.

Nàng cảm thấy, Vạn Hoa Lầu của mình rất trọng yếu, có rất nhiều người mơ tưởng muốn biết được bí mật, dù là kẻ nào cũng có mong ước đối phó với Vạn Hoa Lầu, làm sao lại biến thành một nơi không trọng yếu chứ.

Cách giải thích duy nhất, vào lúc này đối phương muốn che dấu mục đích của mình.

Nhưng nàng không nghĩ tới, Lãnh Huyết Ngũ là người của Lãnh Huyết Tổ, mà chuyện mà Lãnh Huyết Tổ biết được rất nhiều chuyện là đương nhiên, mà Vạn Hoa Lầu là một trong những số đó, hơn nữa nằm trong số những tin tức không trọng yếu.

- Người nói cũng đúng vậy, tuy các người không trọng yếu, nhưng chúng ta chuẩn bị đối phó với các người, nhưng hiện tại lại biết rõ các người thuộc thế lực Tây Môn gia, sự tồn tại của các người đã không còn bất kỳ giá trị nào nữa!

Lãnh Huyết Ngũ nói rất lạnh nhạt.

Vạn Hoa Lầu có thể tồn tại đến bây giờ, trừ việc có liên lụy đến rất nhiều thế lực ra, còn một nguyên nhân trọng yếu khác, chính là muốn tìm ra người chủ đứng sau màn.

Hiện tại Diệp Lăng đã làm rõ chủ nhân của nơi này chính là Tây Môn gia, vậy thì tất cả đều rõ ràng, những lý do trước kia không tiêu diệt Vạn Hoa Lầu, hiện tại đã có đủ.

Lý do gì?

Chính là muốn gây tổn thương cho Diệp Lăng, đây cũng không phải là một lý do rất tốt, nhưng nơi này chỉ là một thanh lâu, thế mà

lại dám ra tay động thủ với tiểu vương tử như Diệp Lăng.

Thân phận của Diệp Lăng hiện tại là nhi tử của công chúa Long An Kỳ, đương nhiên chỉ là tiểu vương tử, mà Diệp Lam Vũ cũng được xem là công chúa, đây là quy củ trên đại lục.

Là nhi tử của công chúa chính thức, có thể thừa kế vinh dự của một công chúa và vương tử, nhưng mà, đây chỉ là một loại vinh dự, không có nhiều quyền lực như công chúa và vương tử chính thức.

Ví dụ như, quyền kế thừa ngôi vị hoàng đế, ví dụ như, nhi tử của bọn họ, không có tư cách được xưng là công chúa, vương tử...

Dù nói là một vinh dự, hơn nữa còn cần để quốc chính thức phong thưởng mới có thể có được, nhưng có một ít đãi ngộ, trên căn bản không giống như công chúa và vương tử chính tử, nhưng nếu bị người ta vây quanh đánh chết, chuyện này sẽ bị truy cứu, mà những kẻ gây ra cái chết cho họ đều là tử tội.

Cho nên, hiện tại đã có đầy đủ lý do để Chu Tước để quốc san bằng cái Vạn Hoa Lầu này, cho dù Chu Tước để quốc không phải người ra, Long Cát công chúa cũng sẽ làm thay.

- Thật sự là không biết sống chết, ta sẽ cho các người xem, ai mới là kẻ vô giá trị!

Tây Môn công tử lạnh lùng nói, sau đó phát tay, ra hiệu cho người phía sau tiến lên.

- Này này, các người thực sự muốn động thủ? Chuyện này vốn chẳng có gì lớn cả, đừng làm như vậy, có chuyện gì cứ ngồi xuống uống chút trà, từ từ nói chuyện!

Vào lúc này Diệp Lăng nói một câu rất không hợp thời thế.

- Đồ dân! Không còn gì để bàn cãi, trực tiếp khai chiến!

Lãnh Huyết Ngũ tức giận nói.

- Ah, vì sao?

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi thăm.

- Không có vì sao cả! Một chút nữa người phải tự bảo vệ mình, hay ta bảo vệ người.

Lãnh Huyết Ngũ nói, chức trách hiện tại của nàng là bảo vệ Diệp Lăng, nhưng mà, Diệp Lăng cũng là người của Lãnh Huyết Tổ, nàng cũng hiểu Diệp Lăng có năng lực và cũng không cần nàng bảo vệ, cho nên, nàng cho Diệp Lăng tự lựa chọn.

682. Chương 687:kiếm Pháp Của Diệp Lăng (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 687:Kiếm pháp của Diệp Lăng (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Không cần, ta sẽ tự bảo vệ mình, ta sẽ chiêu cổ cho các nàng, người cứ yên tâm khai chiến đi, những chuyện chém giết thế này không thích hợp với ta!

Diệp Lăng lập tức lắc đầu, dùng bộ dáng như một kẻ yêu hòa bình.

- Ta thật sự muốn đá lên mặt của người một cước!

Lãnh Huyết Ngũ tức giận, lúc này nàng đi về phía trước, ngăn ở trước mặt đám người Diệp Lăng, có cảm giác như một người làm quan cả họ được nhờ, sai, là một người giữ cửa địch vạn quân.

- A! Thì ra dấu chân trên mặt của ta ngày hôm qua là do người làm, người thừa dịp ta ngủ giẫm lên mặt ta, trách không được, vì sao ta lại cảm thấy số đo của dấu chân lại quen như vậy!

Thời điểm này Diệp Lăng mới nhớ đến chuyện hôm qua, hẳn cũng biết được dấu sỏ giẫm chân lên mặt của hẳn ngày hôm qua là ai.

- Ah, người biết sao? Kỳ thật, là ta cố ý...

Lãnh Huyết Ngũ nói, bỏ qua Diệp Lăng đang tức giận, trực tiếp ngăn cản những người tập kích.

- Xùy...

Giống như tốc độ ánh sáng, sau khi Lãnh Huyết Ngũ huy kiếm trong tay lên, lập tức trở về vị trí cũ, làm cho người ta không thấy được nàng xuất kiếm bao giờ, thậm chí ngay cả đối thủ bị trúng chiêu cũng không biết.

???

Người ở trước mặt Lãnh Huyết Ngũ vẫn tiếp tục chạy về phía trước, nhưng tốc độ càng ngày càng chậm, hẳn cảm thấy lực lượng của mình đang trôi qua, nhanh chóng trôi qua, đến cuối cùng hẳn không nhấc chân lên được nữa.

Hắn không rõ, tại sao lại như thế, thân thể của mình mạnh mẽ cường tráng như vậy, tại sao lại xuất hiện tình huống này!

Hắn cúi đầu xuống, đột nhiên nhìn thấy máu tươi phun ra, mà dòng máu tươi này từ trên cơ thể của hắn phun ra.

Chẳng lẽ... Ta đã trúng chiêu sao?

Mang theo nghi hoặc như vậy, người nọ ngã xuống, vĩnh viễn không thể đứng lên được nữa, đến lúc cuối cùng hẳn cũng không rõ, mình đã trúng chiêu lúc nào.

Nhưng hẳn không phải là kẻ duy nhất, chuyện như vậy vẫn đang tiếp tục xảy ra, sau hẳn là nhiều người nữa.

Thời gian trôi qua, thần sắc của đám người này lập tức ngưng trọng, bọn họ nhìn thấy tốc độ của Lãnh Huyết Ngũ nhanh như tia chớp, bọn họ đã minh bạch, Lãnh Huyết Ngũ không đơn giản.

Dù bọn họ đang đối địch với Lãnh Huyết Ngũ, nhưng bọn họ không thể không thừa nhận, mình hoàn toàn không phải là đối thủ của nàng.

May mắn, thời điểm này, người của bọn họ rất nhiều, dùng xa luân chiến nhất định có thể bắt được Lãnh Huyết Ngũ, nhưng thời gian trôi qua, bọn họ phát hiện, người của mình càng ngày càng ít.

Hiện tại bọn họ mới phát hiện, nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ bản thân của mình phải đối mặt với nữ nhân đáng sợ như Lãnh Huyết Ngũ.

Thủ đoạn của Lãnh Huyết Ngũ rất vô tình, giết người hoàn toàn không chút do dự, tất cả chiêu thức đều là trí mạng, mà biểu lộ của nàng vẫn máu lạnh, lạnh đến cực điểm.

Chuyện này, làm cho bọn họ càng ngày càng sợ hãi!

- Giết bọn người kia cho ta, làm vậy sẽ ngăn cản được đồ sát nhân cuồng này.

Vào lúc này, vào lúc này có rất nhiều người nghĩ tới Diệp Lăng ở bên cạnh, muốn chuyển mục tiêu sang hắn, vì Lãnh Huyết Ngũ không dễ đối phó, so với nàng thì hắn dễ đối phó hơn.

Trong đầu của tất cả mọi người, nhất định Lãnh Huyết Ngũ sẽ vì Diệp Lăng bị tập kích mà buông lỏng, nhân thời cơ lúc đó giết nàng, dù sao đám người Diệp Lăng dễ giải quyết hơn nhiều.

- Vâng!

Sau khi nhận được mệnh lệnh, một đám người trả lời, dùng tốc độ nhanh nhất đánh về phía Diệp Lăng, trong những người này, không phải vì muốn đoạt công, mà muốn nhanh chóng giải quyết Diệp Lăng một cách nhanh nhất.

Thêm một việc nữa... Bọn họ không muốn đối phó Lãnh Huyết Ngũ, Lãnh Huyết Ngũ làm cho bọn họ sợ hãi, bọn họ không muốn tấn công nàng, mà đối phó Diệp Lăng, sẽ không cần phải đối phó Lãnh Huyết Ngũ, đây là việc mà bọn họ muốn làm.

Nhưng bọn họ không biết, Diệp Lăng cũng là một tồn tại đáng sợ, đừng nhìn bộ dạng của hắn vô hại, nhưng hắn chính là người dùng sức của mình đồ sát mười vạn người, dù là số lượng hay trình độ đáng sợ, hắn đều vượt xa Lãnh Huyết Ngũ.

Chính vì như vậy, Lãnh Huyết Ngũ hoàn toàn không thèm quan tâm tình huống của Diệp Lăng, chính điều này đã làm cho bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn, bọn họ đều không rõ loại nữ nhân như Lãnh Huyết Ngũ nên gọi là gì, chẳng lẽ trong mắt của nàng chỉ có giết người hay sao?

- Xin hỏi, các người đang muốn làm gì?

Thời điểm Diệp Lăng bị vây quanh, hắn vẫn đang uống trà, sau khi được Liễu Phi Yên nhắc nhở, hắn mới hỏi thăm, ngữ khí rất khiêm nhường hữu lễ, giống như đang đón tiếp khách nhân, hoàn toàn không quan tâm đến cảnh chém giết xung quanh.

...

- Giết các người!

Sau khi sững sờ một lúc, một người trong số bọn họ nói ra, đao thương kiếm kích đánh về phía đám người Diệp Lăng, chủ yếu là đối phó với Diệp Lăng, dù sao còn lại chỉ là hai tiểu nữ hài, thực tế là một tiểu nữ hài, cho nên sẽ không có bao nhiêu người xem các nàng là mục tiêu.

- Các người đang đi tìm chết đấy, ta khuyên các người nên buông vũ khí xuống đầu hàng, nếu như vậy, ta sẽ tha cho các người khỏi chết.

Diệp Lăng ăn một miếng bánh ngọt hoa quế, đây cũng là cái bánh cuối cùng.

- Nói bậy, người muốn chết là người!

Mọi người giận dữ, tốc độ của vũ khí trên tay nhanh hơn.

- Ba!

Diệp Lăng vỗ bàn một cái, thanh kiếm hắn đặt lên bàn trước đó bay lên, thanh kiếm bay lên giữa không trung hắn liền rút kiếm ra khỏi vỏ, xoát xoát..., nghênh tiếp vũ khí của những người kia đánh tới, cuối cùng tra kiếm vào vỏ khi nó còn chưa rơi xuống bàn.

- Ba!

Thanh kiếm của Diệp Lăng rơi xuống mặt bàn, giống như chưa có việc gì xảy ra, vào lúc đó, mọi người đều cảm thấy Diệp Lăng vẫn không hề động đậy, cũng không có làm bất cứ động tác nào.

Đây là một loại ảo giác, bởi vì động tác vừa rồi quá nhanh, có thể nói là hoàn thành trong nháy mắt, làm cho tất cả mọi người đều chưa kịp phản ứng, cũng không phát hiện có bất cứ chuyện gì xảy ra.

- Lão bản, người đang làm gì thế? Chơi đùa sao?

Vào lúc đó, Liễu Phi Yên ngơ ngác nên hỏi thăm, nàng cảm thấy động tác vừa rồi của Diệp Lăng rất đẹp và tiêu sái, làm cho người ta mê muội, nhưng mà, từ khi bắt đầu cho đến lúc kết thúc, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Không phải, ta chưa bao giờ chơi đùa, ta vừa mới giết địch!

Diệp Lăng lắc đầu, trả lời.

- Giết địch? Hình như bọn họ không có việc gì đâu, nhưng thật kỳ quái, tại sao bọn họ lại bất động thể kia.

Liễu Phi Yên nhìn những người bên cạnh, có chút nghi hoặc.

Vào lúc nói xong, Liễu Phi Yên vẫn còn chưa ý thức được, bản thân của mình đang ở trong nguy hiểm, vũ khí trên tay của những người này vào bất cứ lúc nào cũng có thể đánh lên người nàng, nàng nhất định sẽ bị thương, thậm chí tử vong.

683. Chương 688: Kiểm Pháp Của Diệp Lăng (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 688: Kiểm pháp của Diệp Lăng (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nếu là lúc bình thường, tuy nàng có thể bảo trì vẻ trấn định, nhưng trong nội tâm sẽ có chút sợ hãi, nhưng vào lúc này, nàng không chỉ có biểu hiện trấn định, trong nội tâm của nàng cũng không có một chút sợ hãi.

Mà nguyên nhân làm cho nàng buông lỏng và không sợ hãi chỉ có một, đó là Diệp Lăng, Diệp Lăng cho nàng một cảm giác rất an toàn, cảm giác an toàn này giống như cho dù trời có sập xuống hẳn sẽ dùng tay chống lên.

- Bọn hắn bất động, là vì bọn họ không thể động, bởi vì, bọn họ đã chết.

Diệp Lăng nói rất lạnh khốc.

...

Làm sao có thể, những người này vừa mới sống sờ sờ, và bọn họ cũng không phải là những người xoàng xĩnh, làm sao có thể bị giết chết dễ dàng như vậy, huống chi họ cứ thể mà bị giết.

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, cũng chỉ có hắn mới dám thối da bò như vậy, chẳng phải làm cho người ta cười đến rụng răng hay sao?

- Ầm!

- Ầm!

...

Mọi người đang cho rằng Diệp Lăng đang khoác lác, thời điểm đang muốn cười hắn, thì những người bên cạnh Diệp Lăng đã ngã xuống đất, thời điểm những người này ngã xuống đất, bọn họ phát hiện trên người những người này có một vết thương, các vết thương này đều không giống nhau, nhưng tất cả đều là những vị trí trí mạng.

Nếu không phải sự thật đang bày ra trước mắt, có lẽ sẽ không có người tin tưởng, chỉ một vết thương như vậy, nhưng tất cả đều là trí mạng...

Tiểu tử này càng thêm đáng sợ, sự đáng sợ của hắn còn vượt xa thiếu nữ lãnh huyết kia.

Tuy thiếu nữ kia lãnh huyết vô tình, giết người không nương tay, hơn nữa lại rất huyết tinh bạo lực, nhưng tối thiểu nhất người ta còn nhìn thấy máu, nhưng tiểu tử này lại giết người không thấy máu.

- Các người còn muốn tới nữa không?

Diệp Lăng hỏi.

...

- Nếu không muốn, chuyện gì cũng có thể thương lượng một chút, các người cũng có phụ mẫu thân nhân, tốt nhất cứ bàn bạc với nhua là được rồi.

Diệp Lăng tiếp tục nói.

Sau khi Diệp Lăng nói chuyện, Lãnh Huyết Ngũ còn đang tiêu diệt đối thủ, mỗi một nháy mắt qua đi đều có người mất mạng, làm cho những lời này của Diệp Lăng không có bất kỳ ý nghĩa nào, mà lời của hắn ngay từ đầu đã không có ý nghĩa.

- Lúc này nên làm gì bây giờ, cứ tiếp tục như vậy, người của chúng ta không đủ cho bọn họ giết!

Tâm Ảnh cau mày, nhìn về phía Tây Môn công tử.

- Gọi người hỗ trợ!

Tây Môn công tử khê cần môi, trong nội tâm rất hối hận, tại sao hôm nay lại tới nơi này, tại sao lại gặp phải hai sát tinh như vậy chứ.

Tình huống bây giờ không cho phép dừng tay, dù phải trả một cái giá lớn, cũng phải giết cho bằng được hai sát tinh này, bằng không bí mật sẽ bị lộ ra, lúc đó sự hi sinh của những thuộc hạ này cũng không bị uổng phí.

Có đôi khi, nguyên nhân của một chuyện là rất nhỏ, nhưng sau khi chuyện đó xảy ra, nhưng lại không giải quyết được, bởi vì đôi bên hoặc một trong hai bên đã trả một cái rất lớn, chuyện này cứ như thế càng ngày càng lớn.

Tình huống bây giờ cũng là như vậy, mấy đại thế gia và Vạn Hoa Lầu nếu không đạt mục đích sẽ không bỏ qua, lúc này bọn họ cảm thấy người không đủ, cho nên phải triệu tập thêm người tới.

Rất nhanh, Vạn Hoa Lầu trở thành tiêu điểm của toàn thành, bởi vì tất cả mọi người đều biết, có rất nhiều người đang đi tới đó, hình như chỗ đó đã xảy ra đại sự gì đó.

Ở gần Vạn Hoa Lầu, có một số người kiếm được chỗ tốt, đó là những người chuyên thu thập tin tình báo, cho nên phải ở để quan sát tình huống sự việc, bọn họ không đi vào, bởi vì đã bị người của Vạn Hoa Lầu cách ly.

Nhưng bọn họ biết bên trong đang đánh nhau, hơn nữa phi thường kịch liệt, bởi vì, bên trong thỉnh thoảng không chỉ vang lên tiếng kêu thảm thiết, có đôi khi còn có một ít thi thể bay ra ngoài.

Nhưng mà, bọn họ không rõ, rốt cuộc là ai ở bên trong sống mái với nhau, nhìn những người đi vào, hình như là người của tứ đại thế gia, chẳng lẽ người của tứ đại thế gia nội đấu?

Nhưng những người ở ngoài không rõ chân tướng cho nên không biết, hai phe đang tranh đấu với nhau chính là phe của Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ đang tranh đấu với người của ba đại thế gia và thế lực của Vạn Hoa Lầu.

Nếu như mọi người biết rõ tình huống này, chắc chắn cầm của họ sẽ rơi xuống đất.

- Tiểu Ngũ, những người này quá phiền phức, ta không muốn tiếp tục!

Diệp Lăng có chút nhàm chán nói, mà hắn vừa nói, kiếm quang của hắn lại lóe lên, lại có một đám người ngã xuống đất.

- Đợi một chút, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất, chắc chắn bọn họ biết rõ nên làm thế nào rồi.

Lãnh Huyết Ngũ trả lời, miệng nói nhưng tay của nàng cũng không rảnh rồi chút nào.

Người nào?

Vào lúc này, trong lòng những người này càng cả kinh, bọn người Diệp Lăng hiện tại nhìn thế nào cũng cảm thấy không đơn giản, nếu như bọn họ chuẩn bị mà tới đây, chẳng phải đây chính là cái bẫy đợi bọn họ nhảy vào sao?

Nếu bọn họ biết người mà Lãnh Huyết Ngũ nói chính là Lãnh Huyết Tổ, chắc chắn bọn họ sẽ lập tức buông tha cho hành động lần này, thà rằng ngâm bồ hòn làm ngọt, cũng không tiếp tục dây dưa nữa.

Mà Lãnh Huyết Tổ, theo lý thuyết sẽ nhanh chóng xuất hiện trợ giúp mới đúng, tại sao đám người của bọn Tâm Ảnh đã đến, mà bọn họ vẫn chưa xuất hiện?

Thật ra là có nguyên nhân, không phải Lãnh Huyết Tổ phản ứng chậm, trái lại, năng lực phản ứng của bọn họ rất mạnh, có thể trong thời gian ngắn nhất tạm trung ở chỗ này.

Vào lúc này, đã có một bộ phận thành viên của Lãnh Huyết Tổ thập trung ở gần Vạn Hoa Lầu, chuẩn bị trợ giúp, nhưng bọn họ chỉ chuẩn bị trợ giúp chứ chưa có hành động.

Bởi vì, hiện tại Lãnh Huyết Tổ đang toàn lực tra rõ chi tiết của tam đại thế gia và Vạn Hoa Lầu, cho nên nếu không vào ngay lúc này thì không phải là thời cơ tốt nhất, người của đám thế gia bên kia đến trợ giúp càng nhiều, bọn họ sẽ rò rỉ càng nhiều át chủ bài.

Cũng vì như vậy, Long Cát công chúa đã xuất hiện từ sớm, cũng phải ra lệnh trì hoãn một chút, đương nhiên, bọn họ đã làm biện pháp an toàn, nếu Diệp Lăng gặp nguy hiểm, bọn họ sẽ xuất hiện kịp thời.

Đối với chuyện lần này, Long Cát công chúa không hề lo lắng, Diệp Lăng có thể đối phó quân tinh anh của Tham Lang quân đoàn, đối phó những người này chẳng là gì cả.

Lúc này Long Cát công chúa rất hưng phấn, nàng đã nắm giữ vài chuyện trọng yếu của các đại thế gia này, có được rất nhiều thứ mà trước kia không có, tất cả những điều này là nhờ Diệp Lăng ban cho, hiện tại nàng muốn ôm Diệp Lăng một cái, hôn hân một cái thật mạnh.

- Ah, xem ra chuyện này sẽ tiếp tục...

684. Chương 689: Kiểm Pháp Của Diệp Lăng (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 689: Kiểm pháp của Diệp Lăng (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng nói với vẻ không sao cả, tiếp tục bảo hộ hai người Liễu Phi Yên, nhưng thật ra cũng có thể nói là trông chừng Liễu Phi Yên.

Vào lúc này, tiểu công chúa đã bị Diệp Lăng đẩy đi ra đối địch, dù thực lực của tiểu công chúa không cao, nhưng thiên phú của nàng cao, bản năng chiến đấu cũng rất mạnh, có thể một mình đối phó được hai địch nhân.

Cơ hội thực chiến tốt như vậy, Diệp Lăng làm sao có thể bỏ qua, đương nhiên phải cho tiểu công chúa thử một chút, vừa vặn cho nàng phát huy ra những gì đã học trong thời gian gần đây, củng cố trụ cột của nàng.

Nhưng mà, hình tượng có chút không hài hòa, một tiểu nữ hài chém giết người, điều này làm cho mọi người cảm thấy cổ quái.

- Rốt cuộc bọn họ là ai, có ai biết không?

Mặt Tây Môn công tử càng ngày càng đen, hiện giờ, bộ đội bí mật của Tây Môn thế gia đã đến trợ giúp, cũng đã đầu nhập vào chiến đấu, nhưng giống như đang ném đá vào biển, không có bất kỳ hiệu quả nào.

Lần này Tây Môn thế gia xuất động thành viên bí mật, chuyện này cũng không biểu hiện ra ngoài, cho nên người ở ngoài chỉ biết có Vệ gia và Liễu gia, không ai biết có cả Tây Môn thế gia trong đó.

Nếu như Tây Môn thế gia tới, trước kia bọn họ làm rất dễ dàng và cũng có một số ý nghĩa!

(Thiếu đoạn)

Nhưng bọn họ không biết, chuyện này đã có người nhìn chăm chăm vào từ sớm, cho nên, nhưng lần này xuất động bộ đội bí mật chẳng những vô sự và vô bổ, mà còn để lộ ra tin tức tình báo trọng yếu về Tây Môn thế gia.

- Chuyện này chúng ta không biết! Một chút tin tình báo về những người này chẳng có gì, giống như xuất hiện từ trong hư không. Có lẽ, bọn họ biết rõ chúng ta, nhưng chúng ta lại không biết vì về họ...

Một người nhú mày nói, những lời này của hắn, ai cũng có thể nghĩ ra, nhưng không có ý nghĩa gì cả.

- Có thể nói những lời hữu dụng hơn một chút không! Hai thiếu niên này mạnh như thế, nhất là kiếm pháp của tiểu tử kia, chỉ có hai từ khủng bố để hình dung, người như vậy, hắn là rất nổi danh!

Tây Môn công tử nói ra.

- Vâng, hắn là rất nổi danh mới đúng, nhưng mà, chúng ta không tìm ra người phù hợp, có một người rất phù hợp, nhưng không có khả năng, hắn không thể xuất hiện ở trước mặt chúng ta được.

Người nọ nhú mày, tiếp tục nói.

- Ai?

Bọn người Tây Môn công tử tập trung sự chú ý lắng nghe.

- Đại khai một tháng trước, ở Ella thành xuất hiện một tuyệt thế kiếm khách, dùng lực lượng một người, đánh bại mấy ngàn người, đoạt được thắng lợi ở Ella thành! Hắn cũng chỉ mới hai mươi tuổi đầu, sử dụng kiếm cũng như thế này, kiếm pháp cũng rất quỷ dị.

Người kia nói, lại nhìn Diệp Lăng, hắn cảm thấy quá phù hợp.

- Chuyện này có khả năng là cùng một người, vì sao người lại nói là không có khả năng? Hắn tên gọi là gì? Âm thanh của Tây Môn công tử lạnh lùng, nhiều điểm phù hợp như vậy, chắc chắn không phải là trùng hợp, nhất định là cùng một người.

- Hắn họ Diệp, nghe nói có quan hệ không tệ với Vân Ảnh gia tộc Phỉ tiểu thư, hình như tên là Diệp Lăng. Thời điểm người kia nói tới đây, trong lời nói cũng không dám khẳng định.

- Diệp Lăng? ! Không phải là hắn chứ, nhi tử của An Kỳ công chúa... Hình như cũng là Diệp Lăng.

Bọn người Tây Môn công tử giật mình, dù gia tộc của bọn họ có bối cảnh cường đại, nhưng còn chưa đủ tư cách đi trêu chọc nhân vật như Diệp Lăng.

Bối cảnh bản thân của Diệp Lăng là một siêu cấp gia tộc, mà bản thân của hắn cũng là một tồn tại siêu thoát các thế lực, không có bất kỳ người nào nguyện ý trêu chọc hắn.

- Chắc là không phải, bởi vì tên Diệp Lăng kia đã từng làm xiếc ở bên đường, nằm ngủ ngoài đường, thân phận của hắn là nhi tử của An Kỳ công chúa, tính cách quái dị bại gia, tuyệt đối sẽ không có hành vi như vậy.

Người nọ cau mày nói.

- Chắc là không, nhưng nếu vạn nhất thì sao?

Tây Môn công tử ngưng trọng.

- Sẽ không, chúng ta không nhận được tin tức Diệp Lăng xuất hiện ở nơi này, hơn nữa, nếu như hắn là Diệp Lăng ở Ella thành, cũng có nhiều điểm không thông, tại sao tên Diệp Lăng này lại xuất hiện ở đây, hắn không thể từ Ella xuất hiện ở nơi này.

Người nọ lắc đầu nói ra.

- Ai biết được, tính cách của hắc trồi sinh đã mơ hồ, lúc mơ hồ chuyện gì mà không làm được chứ, mà cũng không ai biết hắc có mơ hồ thật hay không chứ.

Tây Môn công tử trả lời.

- Dù là như thế, nhưng các người nghe qua Diệp Lăng biết kiếm pháp sao? Ở Ella cũng có tuyệt thế kiếm khách, dù là Thiên cấp cao thủ, cũng không nhất định có thể thắng được hắc.

Người nọ nói ra điểm mấu chốt, hắc không thừa nhận, chối bỏ căn cứ Diệp Lăng không phải là Diệp Lăng.

- Nói cũng phải, hắc là một luyện kim thuật sĩ, hình như không biết kiếm pháp! Nói như vậy, dù hắc tên là Diệp Lăng, nhưng cũng không phải là tên cả Diệp gia kia.

Tây Môn công tử buông lỏng.

- Khẳng định không phải! Có kiếm pháp như vậy, Diệp gia Diệp Lăng không có khả năng xuất hiện, ai cũng biết Diệp Lăng là một phế vật, không có thuộc tính, hắc không có khả năng có thành tựu quá lớn trên phương diện vũ kỹ và ma pháp.

Người nọ lắc đầu không nhận, chối bỏ thì bọn họ cũng đoán được đáp án.

Nếu vào thời điểm này, bọn hắc xác định suy đoán này, kỳ thật nếu chuyện này uyển chuyển thì sẽ có chỗ hòa hoãn, ít nhất tổn thất của bọn họ sẽ ít hơn một chút.

Nhưng bọn họ đã bỏ qua cơ hội này!

Cũng khó trách bọn họ không tin, bọn họ nhận định Diệp Lăng không biết kiếm pháp chính là sơ hở, cho nên bọn họ trực tiếp phủ nhận.

- Còn về thiếu nữ lãnh huyết kia? Nàng là người nào, thực lực của nàng cũng rất khủng bố, còn cao hơn chúng ta rất nhiều, chắc hẳn nàng phải rất nổi dung.

- Chuyện này... Chúng ta không có bất kỳ tư liệu nào...

Người nọ trả lời.

Lãnh Huyết Ngũ, làm sao tư liệu về nàng lại xuất hiện trong tư liệu của người khác được chứ, dù là trong Lãnh Huyết Tổ cũng chưa chắc rõ ràng, huống chi là người bên ngoài.

- Hai người bên cạnh lại rất bình thường, có lẽ cũng không có tư liệu nào rồi!

Bọn người Tây Môn công tử nhìn Liễu Phi Yên và tiểu công chúa, buông tha cho vấn đề này.

Bọn họ không biết, thân phận của Liễu Phi Yên và tiểu công chúa là công khai, cho nên rất dễ nhận được tin tức, không giống hai người Diệp Lăng, một thân phận thần bí, một không ai nhận ra.

- Lão bản, đột nhiên ta có một linh cảm, ta muốn soạn một khúc nhạc, có đàn không?

Đột nhiên vào lúc này Liễu Phi Yên nói ra.

Liễu Phi Yên nói ra, mọi người ở đây càng không thể tưởng tượng nổi, nữ tử nhìn thấy tràng diện lúc này, lại không sợ hãi và kinh hoàng chút nào, rất bình tĩnh, không ngờ vào lúc này lại có linh cảm, điều này làm cho bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

685. Chương 690: Mua Bán (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 690: Mua bán (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Có!

Diệp Lăng trả lời, sau đó đưa một trương đàn cổ cho Liễu Phi Yên.

Kết quả sau khi Liễu Phi Yên cầm được đàn cổ, liền đặt lên bàn, nhẹ nhàng khảy đàn, một âm thanh thanh tịnh vang lên, làm cho tràng diện nóng bỏng lúc này trở nên khác thường.

Tiếng đàn của Liễu Phi Yên lúc này rất thanh tịnh, có thể gột rửa tâm linh của người nghe, mà tiếng đàn này không nên xuất hiện ở chỗ này, linh cảm cũng không nên xuất hiện trong tình cảnh hỗn loạn hiện giờ, chẳng lẽ nói, vật cực tất phản, đến tận cùng của hỗn loạn chính là thanh tịnh.

Thời điểm tiếng đàn của Liễu Phi Yên vang lên, tràng diện cũng bắt đầu có một ít biến hóa.

- Bọn chúng xem chúng ta là cái gì, thật sự nhàn nhã như vậy sao?

Sắc mặt của Tây Môn công tử trở nên rất khó coi, bởi vì bọn người Diệp Lăng không để bọn họ vào mắt.

- Lên! Tất cả xông lên cho ta, băm bọn chúng thành nhiều mảnh nhỏ cho ta!

Lại có một đám người lên.

- Tiểu Ngũ! Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, cầm tặc tiên cầm vương, chúng ta bắt tên đầu sỏ trước đi.

Diệp Lăng không còn kiên nhẫn nói.

- Ân! Hiện tại cũng không sai biệt lắm.

Lãnh Huyết Ngũ gật đầu, khi trước là do nàng muốn kéo dài thời gian, ngăn chặn những người này, bằng không với năng lực của bọn họ, muốn giết đám người Tây Môn công tử trước mặt, đúng là chuyện dễ dàng!

Ngăn chặn những người này, chỉ vì một lý do duy nhất, một lý do để san bằng Vạn Hoa Lầu này, nhưng vấn đề này Lãnh Huyết Tổ không thể ra mặt, ra mặt sẽ là Long Cát công chúa.

Bây giờ Long Cát công chúa đang ở ngoài Vạn Hoa Lầu, nàng đã cho kỵ sĩ đoàn vây quanh nơi đây, nhưng mà, vào thời điểm này, nàng vẫn chưa tiến vào, đang ở cách Vạn Hoa Lầu không xa.

Nàng đang sợ, sợ Diệp Lăng sẽ ngộ thương người của nàng, ngộ thương người một nhà!

Tiếng đàn của Liễu Phi Yên làm cho Long Cát công chúa nghĩ rằng Diệp Lăng đang đánh đàn, tiếng đàn của hắn lúc trước diệt hơn mười vạn quân, hiện tại không biết sẽ là bao nhiêu, vì an toàn tính mạng, phải đợi đến lúc tiếng đàn chấm dứt mới xông vào.

Bởi vì hiểu lầm này, cho nên Diệp Lăng và Lãnh Huyết Ngũ mới không đi bắt những tên cầm đầu, nhưng bây giờ phải tiếp tục, đợi đến khi Long Cát công chúa xông vào, chỉ cần bắt người làm xong.

Đương nhiên, Diệp Lăng cũng phải bảo vệ Liễu Phi Yên và tiểu công chúa, cho nên hắn không thể đi được, người phải đi là Lãnh Huyết Ngũ, nàng đang đi về phía bọn người Tây Môn công tử, nơi nàng đi qua đều có máu tươi xuất hiện.

- Nàng muốn gì?

Nhìn thấy Lãnh Huyết Ngũ mở một con đường máu xông tới, bọn người Tây Môn công tử phát hoảng, giờ phút này, bọn họ không thể không thừa nhận, bọn họ sợ Lãnh Huyết Ngũ.

- Hình như nàng muốn đổi phó chúng ta! Người đâu, ngăn cản nàng cho ta!

Sau khi xác định được mục tiêu của Lãnh Huyết Ngũ, những người kia liền bao quanh đám người Tây Môn công tử vào chính giữa, vào lúc đó, hình như bọn họ đã có một suy nghĩ mới.

Sau lúc trước, mình không rời khỏi nơi đây thị phi này sớm, những chuyện này đáng lẽ phải giao cho cấp dưới đi làm là được, cần gì phải ở lại nơi đây mạo hiểm như thế này chứ?

Vốn cho rằng khoảng cách này đã đủ an toàn, nhưng không nghĩ tới, cái gọi là an toàn lại không an toàn chút nào, đến lúc này muốn rời đi, khoảng cách này không thể tính là khoảng cách.

Đúng vậy, thời điểm bọn họ phát hiện ra vấn đề này, đã là lúc không thể ngăn cản được Lãnh Huyết Ngũ, dù bọn họ có nhiều người hơn nữa, cũng không cách nào ngăn cản bước tiến của Lãnh Huyết Ngũ lúc này, có lẽ phải nói, càng nhiều người, càng có lợi cho Lãnh Huyết Ngũ.

Mới vừa rồi, bọn họ cho người bao bọc xung quanh bọn người Tây Môn công tử, đồng thời cho người vây quanh Lãnh Huyết Ngũ, nhưng bọn họ phát hiện, sau khi người của mình vây quanh nòng, ngược lại bóng dáng của Lãnh Huyết Ngũ đã tiêu thức vào hư không, điều này làm cho bọn họ kinh ngạc vạn phần.

Thời điểm bọn họ đang thất kinh, lúc tìm ra được thân ảnh của Lãnh Huyết Ngũ, Lãnh Huyết Ngũ đã xuất hiện ở bên cạnh Tây Môn công tử và Tâm Ảnh, mỗi tay cầm một con dao găm, đã nằm ở trên cổ hai người.

Vào lúc đó, Tây Môn công tử và Tâm Ảnh vẫn không cảm giác được sự tồn tại của Lãnh Huyết Ngũ, cũng không biết Lãnh Huyết Ngũ xuất hiện bên cạnh mình, bọn họ chỉ cảm giác được chỗ cổ họng của mình mát lạnh, bên tai nghe được tiếng nói lạnh lùng của Lãnh Huyết Ngũ, mới phát hiện mình đã nằm trong tay của người ta.

- Không nên vọng động, cô nương có điều kiện gì cứ nói, ngàn vạn lần không nên làm tổn thương công tử nhà ta.

Vào lúc này, người trước kia nói chuyện với Tây Môn công tử, đã lên tiếng nhắc nhở, xem ra địa vị và thân phận của Tây Môn công tử trong Tây Môn thế gia không thấp.

- Điều kiện? Ta muốn các người chết hết, có được không?

Lãnh Huyết Ngũ nói rất lạnh lùng.

...

Một câu nói, đã làm cho thành diện lúc này biến thành yên tĩnh, điều kiện này không ai dám đáp ứng, cũng không dám nói gì, bởi vì điều kiện của Lãnh Huyết Ngũ quá xảo trá.

Nếu Tây Môn công tử gặp chuyện không may, bọn họ nhất định sẽ gặp phiền toái, không thể bàn giao chuyện này với cao tăng, nhưng nếu vì Tây Môn công tử mà bảo bọn họ tự sát, bọn họ không muốn chút nào.

Cho nên, tình huống bây giờ, biện pháp tốt nhất đó là không nói lời nào.

- Tiểu Ngũ, không nên quá phận như vậy, đừng có cả ngày chỉ nghĩ tới giết người như thế, người không phải là tử thần! Đến đây, đem bọn họ tới đây!

Vào lúc này Diệp Lăng lên tiếng.

Những người này vốn không muốn cho Lãnh Huyết Ngũ mang hai người này tới bên cạnh Diệp Lăng, nhưng mà, vấn đề hiện giờ, bọn họ sợ Lãnh Huyết Ngũ lại muốn bọn họ tự sát, cho nên dứt khoát cảm miêng cam chịu, nhường một con đường cho nàng đi.

Vào lúc này, lời nói của Diệp Lăng, cũng đã giúp cho bọn họ hiểu được một chuyện!

- Tử thần...

Cái danh hiệu này rất chính xác.

Nhìn thủ đoạn của Lãnh Huyết Ngũ, lại nhìn thi thể trên mặt đất, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy cái danh hiệu tử thần thật đặt cho nàng rất thích hợp, nàng lúc này chẳng khác nào tử thần.

Thiếu nữ tử thần này, dưới ánh mắt của tất cả mọi người ở đây, đã dẫn Tây Môn công tử và Tâm Ảnh đi tới bên cạnh Diệp Lăng.

- Các người ngồi đi, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau!

Diệp Lăng vừa cười vừa nói, bảo hai người ngồi xuống.

- Nói chuyện? Có gì để nói sao?

Tây Môn công tử ngẩn ngơ, cảm thấy vấn đề này chẳng có gì để bàn cãi, nhưng mà vào lúc này, ánh mắt của hắn đảo qua, gạt đầu ngồi xuống.

Nói chuyện thì nói chuyện, ít nhất cũng có thể tìm được cơ hội xin bọn họ thả người, thậm chí có thể đánh lên bọn họ.

686. Chương 691: Mua Bán (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 691: Mua bán (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Tây Môn công tử và Tâm Ảnh liếc mắt cho người của mình, người của họ cũng thu được tin tức, sau đó ngồi xuống, chuẩn bị thời cơ hành động.

- Tây Môn công tử, ta cảm thấy nếu cứ tiếp tục đánh nhau như thế này không có ý nghĩa gì cả, cho nên các người bảo người của mình rút lui đi, sau đó bán nơi này cho ta.

Diệp Lăng nhìn đối phương nói ra.

...

Lời nói của Diệp Lăng làm cho hai người trầm mặc, nếu nghe lời của Diệp Lăng rút lui, sau đó bán nơi này cho hắn, nhưng chuyện này vốn không có khả năng.

Thời điểm hai người này không nói gì, Liễu Phi Yên đã lên tiếng nói:

- Cái gì? Lão bản, người muốn mua nơi này? Người muốn làm gì thế? Người nuôi chúng ta còn chưa đủ, còn muốn nuôi người khác sao?

Lời này của Liễu Phi Yên rất mập mờ, làm cho người ở đây cảm thấy Diệp Lăng rất hoa tâm, nuôi dưỡng một đám nữ hài, từ trong hai chữ “Chúng ta” của nàng là rõ.

- Nuôi người khác làm gì, mua nơi này, lúc ta muốn ăn bao nhiêu bánh ngọt hoa quế thì ta sẽ ăn bấy nhiêu, đem đầu bếp của nơi này tới trà lâu của chúng ta, chẳng phải hoàn mỹ sao?

Diệp Lăng nói thẳng.

Thời điểm này, mục đích Diệp Lăng muốn mua Vạn Hoa Lầu này đã rất rõ ràng, chính là vì bánh ngọt hoa quế mà thôi.

- Người mua nơi này, chính là vì bánh ngọt hoa quế?

Liễu Phi Yên tức giận hỏi lại.

- Đúng vậy a, có phải thấy ta rất thiên tài hay không, chuyện như vậy mà cũng có thể nghĩ ra!

Bộ dạng Diệp Lăng lúc này dương dương tự đắc, làm cho Liễu Phi Yên muốn đánh cho hắn một quyền.

Đây mà là biện pháp gì chứ, nếu người muốn ăn bánh ngọt hoa quế, sao người không đào đầu bếp của người ta đi, làm thế ít tốn công sức và tiền bạc hơn nhiều.

Lúc này, Liễu Phi Yên muốn nói cảm thụ của mình, muốn mắng Diệp Lăng, nhưng vào lúc này Lãnh Huyết Ngũ lại gạt đầu, nói ra:

- Đúng vậy, đây là một biện pháp tốt! Cái Vạn Hoa Lầu này ta muốn!

- Hừ! Các người muốn là được sao?

Tây Môn công tử lạnh nói, đồng thời, thân thể của hắn cử động một cái, lấy một thanh kiếm từ trong không gian giới chỉ ra, Lãnh Huyết Ngũ không có đoạt không gian giới chỉ của hắn, Tâm Ảnh cũng thế, nàng lấy một con dao găm từ trong giới chỉ ra.

Vào lúc này, Tây Môn công tử và Tâm Ảnh cảm thấy may mắn, may mắn Diệp Lăng sợ ý chủ quan, ngay cả chuyện trọng yếu như vậy mà cũng quên, tạo cơ hội cho bọn họ phản kích!

Bọn họ cảm thấy, nếu cơ hội này thành công sẽ bắt được một trong mấy người của Diệp Lăng, bọn họ cảm thấy mình không có khả năng giết được Diệp Lăng hay Lãnh Huyết Ngũ, cho nên bọn họ muốn bắt con tin để uy hiếp.

Chỉ cần bọn họ bắt được một người, cưỡng ép làm con tin, khi đó nhất định Diệp Lăng sợ ném chuột vỡ bình, cho nên phải ngoan ngoãn đầu hàng.

Nhưng mà, khi bọn họ có động tác này, đột nhiên bọn họ phát hiện, trên bờ vai của mình xuất hiện một vật, chính là trường kiếm của Diệp Lăng và dao găm của Lãnh Huyết Ngũ.

Hiện tại bọn họ đã minh bạch, không phải đối phương sợ ý chủ quan, mà là vì không thèm quan tâm, cho dù bọn họ có làm thế nào đi nữa, hai người Diệp Lăng cũng có thể dễ dàng chế phục bọn họ lại.

Cứ như vậy, Tây Môn công tử và Tâm Ảnh thu hồi vũ khí lại, ngoan ngoãn ngồi xuống!

- Đừng có cả ngày chỉ biết chém chém giết giết, hiện tại chúng ta nên đàm phán chuyện làm ăn này thế nào, Vạn Hoa Lầu của các người có giá bao nhiêu tiền, ta muốn mua lại!

Diệp Lăng thu hồi kiếm, đem kiếm tra vào vỏ.

- Hừ! Các người không muốn nên đùa giỡn, muốn đánh muốn giết tùy các người, nhưng cái Vạn Hoa Lầu này chúng ta tuyệt đối không bán cho người.

Tây Môn công tử cự tuyệt, ngạo khí trong lòng không cho phép hắn khuất phục Diệp Lăng.

- Chúng ta? Thì ra chuyện này không phải do người làm chủ!

Diệp Lăng nhíu mày.

- Gọi người có thể làm chủ cho các người ra đây, nói cho hắn biết, ta muốn mua cái Vạn Hoa Lầu này, giá bao nhiêu tùy hắn nói.

...

Người muốn từ miệng của chúng ta tìm hiểu tin tức sao? Chúng ta không có ngu như vậy, người xem chúng ta là người nào chứ?

- Không có người khác, chúng ta ở đây có thể làm chủ, ta nói chúng ta, chính là ta và tiểu thư Tâm Ảnh.

Tây Môn công tử nói ra, hắn đã bị bại lộ thân phận rồi, cho nên không cần phải liên lụy người khác, nếu không sẽ rất phiền toái.

- Nguyên lai là như vậy, chúng ta phải thương lượng một chút, ra giá đi, sau đó đem khế đất và khế ước mua bán nhà, văn tự bán thân của các cô nương này ra đây cho ta.

Diệp Lăng thuận miệng nói, hắn không để ý vấn đề này là do ai làm chủ, chỉ cần có khế ước ở đây là đủ rồi.

...

- Khẩu khí thật lớn, ta ra giá, người có thể mua nổi sao?

Tây Môn công tử hừ lạnh, lời nói của Diệp Lăng lời làm cho người ta có cảm giác, chỉ cần ra giá, hắn sẽ mua nổi.

- Người yên tâm, chỉ cần người dám nói giá, ta sẽ dám mua!

Diệp Lăng nói rất nhẹ nhàng.

- Ha ha, thật sao? Ta muốn một trăm vạn kim tệ, người có thể mua nổi sao?

Tây Môn công tử nói đầy khinh thường, hắn cho rằng một trăm vạn kim tệ, Diệp Lăng nhất định không mua nổi.

Trên thế giới này, đúng là có một ít người có thể cầm ra được, dù những người này có thể cầm ra được, cũng sẽ không cầm một trăm vạn kim tệ để mua một cái thanh lâu, nơi này mười vạn kim tệ cũng là quá nhiều.

- Không phải chỉ là một trăm vạn kim tệ thôi sao, ta còn tưởng các người nói bao nhiêu chứ, lấy khế ước tới đây, ta mua.

Diệp Lăng vỗ ngực, buông lỏng một hơi, giống như cái giá tiền này quá thấp.

Hắn rốt cuộc là người nào, một trăm vạn kim tệ còn cảm thấy thấp, chẳng lẽ hắn có nhiều tiền như vậy sao?

- Nói miệng không bằng chứng, người cầm tiền ra trước rồi nói.

Tây Môn công tử nói, hắn cảm thấy Diệp Lăng đang khoác lác, muốn mình xuất ra khế ước, hắn sẽ lấy đi và không trả tiền.

- Chỉ là một trăm vạn kim tệ!

Diệp Lăng nói rất tùy ý, hắn tùy ý lấy kim phiếu từ trong giới chỉ ra, một chồng kim phiếu một trăm vạn được lấy ra.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, bọn họ không ngờ một tên nhà giàu mới nổi trong mắt họ không phải là nhà giàu mới nổi, mà là một siêu cấp nhà giàu mới nổi, nhìn kim phiếu của hắn, bảo hắn lấy thêm một trăm vạn cũng rất đơn giản.

...

Lãnh Huyết Ngũ và Liễu Phi Yên cũng ngây người, các nàng biết Diệp Lăng rất có tiền, nhưng không có nghĩ đến lại có nhiều như vậy.

- Không phải tiền người đã tiêu hết rồi sao? Tại sao lại còn nhiều như vậy!

Lãnh Huyết Ngũ hỏi thăm, theo tình báo, Diệp Lăng đã bại hết tất cả tiền mang theo.

- Rất nhiều kẻ có tiền trên thế giới này đều có bệnh.

Diệp Lăng trả lời.

687. Chương 692: Chân Tướng (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 692: Chân tướng (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Đúng vậy a, kẻ có tiền đều có bệnh, ví dụ như người vậy...

Lãnh Huyết Ngũ đã đoán ra một điểm, biết số tiền này của Diệp Lăng là lợi nhuận, dù biết là lợi nhuận không ít, nhưng không nghĩ lại nhiều như vậy.

Kỳ thật, Lãnh Huyết Ngũ đã đoán sai, Diệp Lăng lợi nhuận rất nhiều, nhưng đó chỉ là một phần mà thôi, phần còn lại đến từ Tham Lang quân đoàn.

Sau khi Diệp Lăng tác chiến với Tham Lang quân đoàn, lấy được rất nhiều chiến lợi phẩm, dù đã đem một lượng rất lớn ra cho người nghèo, nhưng hắn cũng giữ lại một ít, hắn chỉ cố làm thế để tiêu cho hết số tiền này mà thôi.

- Này, ta đã lấy tiền ra, khế ước của các người đầu, nhanh lấy ra, khi đó ta có thể danh chính ngôn thuận đuổi các người đi rồi.

Diệp Lăng nhắc nhở hai người đang ngây ngốc một chút, kéo hồn phách của bọn họ trở về.

- Cái gì? Không được, không thể bàn nơi này cho người được!

Tâm Ảnh ngơ ngác, sau đó lập tức lắc đầu, dù là một trăm vạn, nàng cũng không dám bán nơi này đi.

- Này này, chúng ta đã nói từ sớm rồi, người ra giá, ta trả tiền, sau đó giao dịch. Ta không thích người khác đổi ý, một trăm vạn này các người cứ lấy đi, khế ước phải giao lại cho ta.

Diệp Lăng lắc đầu nói ra, hẳn muốn cái Vạn Hoa Lầu này, nhất định phải mua được.

...

Tây Môn công tử trầm mặc, hẳn không nghĩ chuyện này lại phát triển đến trình độ này.

Những người khác không biết, nhưng chẳng lẽ bọn họ lại không biết sao? Đây là một bút sinh ý, hơn nữa còn là đại sinh ý, nếu như làm giao dịch này thì lợi nhuận không ít.

Đương nhiên, nơi này nhất định không được bán, giá trị của nơi này không thể dùng tiền để cân nhắc, dù là một trăm vạn kim tệ, cũng không thể buông tha cho nơi này.

- Ta không đồng ý, vừa rồi ta chỉ nói đùa, đây cũng không phải là lời nói thật.

Tây Môn công tử nói rất trấn định.

- Ta rất nghiêm túc!

Diệp Lăng rất nghiêm túc nhìn Tây Môn công tử.

- Thật không ý tứ, vậy người phải giết bọn ta thì mới có thể có được nơi này.

Tây Môn công tử nói rất lạnh nhạt với thái độ ngạo nghễ.

- Ah, Tiểu Ngũ, giết bọn họ!

Diệp Lăng cũng nói rất lạnh nhạt.

...

- Không nên!

Tất cả mọi người cũng không thể tưởng tượng được, Diệp Lăng lại nói như thế, mà càng không thể tưởng tượng được, Lãnh Huyết Ngũ lại rất nghe lời, trực tiếp ra tay, tốc độ của nàng làm cho bọn họ không có cơ hội ra tay ngăn cản.

!!!

Đến lúc cuối cùng con mắt của Tây Môn công tử vẫn mở to, thần sắc không thể tin được, vốn hẳn chỉ nói thế mà thôi, cũng không phải muốn đối phương giết mình, nhưng không thể tin được, Diệp Lăng lại làm thật, thật sự giết bọn họ.

Hắn càng không nghĩ đến, Diệp Lăng dám trong hoàn cảnh này giết chết mình, giết con tin trong tay, hẳn không có con tin trong tay, những người khác sẽ không còn cố kỵ, sẽ toàn lực ra tay báo thù cho mình.

- Người... Sao người có thể giết bọn họ...

Vệ tinh vào lúc này, đang hoảng sợ nhìn Diệp Lăng, hẳn cảm thấy Diệp Lăng thật sự rất đáng sợ, nói giết người liền giết người, nếu lúc trước mình nằm trong tay hắn, nhất định kết quả cũng giống như vậy.

- Như thế nào, là chính bản thân của hắn nói phải giết hắn mới có được nơi này, ta lại muốn nơi này, cho nên chỉ còn cách giết bọn họ, lại nói, bọn họ không coi trọng chữ tín, cũng không phải người tốt, giữ lại trên thế gian cũng chẳng dùng được gì.

Diệp Lăng trả lời rất vô tình .

Những lời này của Diệp Lăng làm cho mọi người ở đây trầm mặc, nếu Tây Môn công tử và Tâm Ảnh có thể nghe được những lời này, nhất định sẽ rất hối hận, hối hận vì sao mình đối đầu với Diệp Lăng, hẳn không phải là đối thủ có thể dùng lễ thường để suy đoán.

- Chỉ vì như thế, người liền giết bọn họ?

Bọn người Liễu gia công tử nhện không được hỏi.

- Chẳng lẽ còn không phải sao? Đối với địch nhân, không cần nhân từ nương tay.

Diệp Lăng nói, giống như vừa rồi không phải là hấn giết Tây Môn công tử và Tâm Ảnh vậy, cho dù không có lý do khác, hẳn cũng có thể giết bọn họ.

- Người chưa từng nghĩ qua, hiện giờ các người đang ở trong vòng vây của chúng ta sao?

Liễu gia công tử cau mày nói, cùng lúc đó, hấn tận lực kéo giãn khoảng cách giữa mình và Diệp Lăng.

- Thì thế nào, đám người các người căn bản không lọt vào trong mắt ta, các người dây vào ta là do các người không may.

Diệp Lăng trả lời với ngữ khí vô tình.

- Không cần biết các người là ai, chúng ta cũng phải giết các người! Giết cho ta!

- Giết!

- Âm!

Thời điểm song phương đang chuẩn bị đánh giết, đột nhiên cục diện có biến hóa, chỉ thấy đại môn đang đóng chặt, đã bị người ta đá bay, có một đám người từ bên ngoài tràn vào.

Sau khi những người này tiến vào, phàm là ai ngăn cản, hoặc là dám tấn công bọn họ, lập tức bị đánh chết, thủ đoạn thiết huyết vô tình, làm cho mọi người hiểu ra, bọn họ không phải là người của các đại thế gia, cũng không phải là người của Vạn Hoa Lầu.

Đồng thời, điều này nói rõ một việc, những người này đều là tinh anh đã qua huấn luyện nghiêm chỉnh, những tinh anh này cao hơn người của đại thế gia một bậc, tuyệt đối không phải là người bình thường.

Sau khi những người này xông vào, giống như hổ vào bầy dê, làm cho tình hình vốn không an tĩnh càng thêm hỗn loạn.

Thời điểm mọi người còn chưa kịp phản ứng, đám người kia đã tách ra một con đường, từ cửa vào đến chỗ của Diệp Lăng, đồng thời có một nhóm người đi về phía Diệp Lăng.

Đám người này thống nhất đồng phục, thống nhất vũ khí, mà nhìn đồng phục và vũ khí của những người này, bọn họ là kỵ sĩ đoàn, hơn nữa còn là...

- Đây là... Hình như là...

- Kỵ sĩ đoàn của Long Cát công chúa.

Kỵ sĩ đoàn của Long Cát công chúa ở chỗ này, rốt cuộc là chuyện gì, chẳng lẽ, tên nhà giàu mới nổi kia, chính là...

Trong lòng mọi người đều tự hỏi vấn đề này, nhưng nhanh chóng có được đáp án, bởi vì Long Cát công chúa đã xuất hiện!

- Tiểu hổn dân, người có biết làm như vậy rất nguy hiểm không, có biết rất nghịch ngợm không!

Long Cát công chúa từ trong con đường đi tới, bước tới bên cạnh Diệp Lăng.

- Nguy hiểm gì chứ, ta cũng không có nghịch ngợm a, ta tới đây chỉ để ăn bánh ngọt hoa quả, bọn họ không nên gây phiền toái cho ta, cho nên chuyện này không thể trách ta.

Diệp Lăng nói rất vô tội.

- Thật sự là một tiểu hồn dân, nhưng mà, lúc này người làm vậy là rất đúng! Đến đây, để tỷ tỷ ôm người một cái.

Long Cát công chúa ôm lấy Diệp Lăng, không để ý đến Diệp Lăng đang giãy dụa, sau đó còn hôn lên mặt của hắn một cái.

- Người làm gì thế, vì sao lại hôn ta?

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi, bộ dáng rất mơ hồ, làm cho Long Cát công chúa nhìn không được hôn hắn thêm một cái.

688. Chương 693: Chân Tướng (2)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 693: Chân tướng (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Trong đầu Diệp Lăng đầy dấu chấm hỏi, vì sao biểu tỷ hôm nay lại không bình thường như thế, nhưng mà, nàng không bình thường mới là bình thường.

Nếu Long Cát công chúa biết rõ suy nghĩ của Diệp Lăng, có thể bị Diệp Lăng làm tức chết.

- Vừa rồi không phải là người khảy đàn sao? Ta còn tưởng là người đàn, làm ta sợ đến mức không dám tiến vào.

Long Cát công chúa nhìn thấy mọi người không có việc gì, lại thấy Liễu Phi Yên đang ngồi trước cây đàn, cho nên biết vừa rồi không phải là Diệp Lăng đàn.

- Cái gì?

Diệp Lăng không rõ, ta đánh đàn thì sao, tại sao lại không dám vào?

- Không có gì!

Long Cát công chúa gõ gõ Diệp Lăng, không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa.

- Long Cát công chúa, vị công tử này là...

Thời điểm này Liễu gia công tử tiến lên hỏi, tình huống bây giờ, bọn họ muốn bắt Diệp Lăng là việc không thể nào, chuyện trọng yếu trước mắt là làm rõ Diệp Lăng là ai.

- Hắn là đệ đệ của ta, có lẽ các người đã nghe qua, hắn gọi là Diệp Lăng!

Long Cát công chúa vừa cười vừa nói, nàng biết rõ, nhất định đám người kia không biết, nếu biết thì mọi chuyện đã không phát triển đến nước này.

Mà hiện tại Long Cát công chúa muốn nhìn phản ứng của đám người này, nàng tin tưởng sau khi những người này biết được thân phận của Diệp Lăng, nhất định sẽ có phản ứng rất đặc sắc.

- Không có khả năng!

Quả nhiên, đám người này đã giật mình, có người hỏi hận ra mặt, có người thì sắc mặt âm trầm...

Chuyện này nên làm gì bây giờ, nếu hắn thật sự là Diệp Lăng, chúng ta nhất định sẽ gặp phiền toái, không chỉ ngậm bồ hòn làm ngọt, còn phải đứng ra nhận lỗi, giải thích tất cả nguyên nhân.

- Như thế nào không có khả năng? Hắn đến nơi này chỉ để ăn bánh ngọt hoa quế, không nghĩ các người lại tiếp đón hắn long trọng như vậy, cho nên ta phải cảm tạ các người, hoàng thái hậu cũng sẽ cảm tạ các người, bởi vì bảo bối của người trong thời gian gần đây chính là tiểu hồn dân này.

Long Cát công chúa vừa cười vừa nói, giống như đang khách sáo với đối phương.

Nhưng mà, ai cũng có thể nghe ra được, Long Cát công chúa đang nói mát, nếu bọn họ không đưa ra lời giải thích hợp lý, chuyện này nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

- Cảm tạ bọn họ làm gì? Bọn họ vây công ta a, biểu tở, đầu óc của ngươi có bệnh sao?

Vào lúc này Diệp Lăng đưa tay lên sờ trán của Long Cát công chúa, giống như đang muốn xem xem Long Cát công chúa có bị sốt hay không.

...

- Đồ dân!

Long Cát công chúa hất tay của Diệp Lăng ra.

- Ngươi có biết chuyện gì đang xảy ra hay không?

- Chuyện gì đang xảy ra? Không phải những người này đang đánh chủ ý lên Tiểu Ngũ và Phi Yên hay sao, háo sắc ta đã thấy nhiều, cũng đã giết nhiều, nhưng chưa thấy nhiều người đều háo sắc cùng một lúc như lần này.

Diệp Lăng thuận miệng nói ra.

...

Rất rõ ràng, Diệp Lăng còn chưa rõ tình huống hiện tại là gì, chỉ cho rằng đối phương là lũ háo sắc, đem bọn họ đánh đồng với người của Tham Lang quân đoàn.

Tình huống này làm cho người của mấy đại thế gia cảm thấy rất phiền muộn, chuyện hôm nay đều là do bọn họ tự tìm lấy, vốn chuyện này không là gì, là mình không nên gây sự, cũng không nên náo lớn như thế, náo đến mức như hiện giờ.

Mà lời nói của Diệp Lăng, bọn họ liền nghĩ đến, có khả năng Diệp Lăng thật sự đến đây ăn bánh ngọt hoa quế, hẳn làm việc luôn luôn cổ quái, mơ mơ màng màng, cho dù đi đến nơi của địch nhân cũng là bình thường.

Đồng thời, bên cạnh Diệp Lăng, nhất định là có một ít cao thủ bảo hộ, Lãnh Huyết Ngũ khẳng định, mà thân phận của Lãnh Huyết Ngũ đã đủ để tiếp xúc với các tin tức về Vạn Hoa Lâu, biết rõ một ít nội tình cũng là chuyện rất bình thường.

Bọn hắn tin tưởng, trước kia Lãnh Huyết Ngũ không có khả năng biết nhiều như vậy, mà bây giờ, biết rõ rất nhiều, bởi vì có người đưa cho nàng xem.

- Thật sự là tiểu mơ hồ, ngươi còn không biết, người khác xem ngươi là gian tế, nghĩ rằng ngươi biết quá nhiều, muốn giết ngươi diệt khẩu.

Long Cát công chúa nhẹ nhàng gõ đầu Diệp Lăng một cái.

- Cái gì? Ta biết rõ cái gì?

Diệp Lăng có chút mơ hồ, hẳn không hiểu mình biết rõ cái gì.

...

Nhìn phản ứng của Diệp Lăng, người của mấy đại thế gia càng thêm lo lắng, bọn họ cảm thấy, nếu còn nói tiếp, chuyện lần này nhất định sẽ nghiêm trọng hơn.

- Ngươi có biết Vạn Hoa Lâu này là nơi nào không?

Long Cát công chúa hỏi, những lời này của nàng là muốn nói cho người của mấy đại thế gia nghe, nàng muốn cho bọn họ biết rõ việc của họ làm là ngu xuẩn cỡ nào.

- Thanh lâu!

Diệp Lăng trả lời rất dứt khoát.

- Còn gì nữa không?

Long Cát công chúa tiếp tục hỏi.

- Thanh lâu giá cao!

Diệp Lăng ngẫm lại, trả lời, trừ việc này ra, hẳn không nghĩ tới những chuyện khác.

...

- Người có biết, nơi này có một ít người quan hệ có quan hệ với Chu Tước đế quốc hay không?

Long Cát công chúa hỏi.

- Ta biết rõ!

Diệp Lăng gật đầu.

???

Long Cát công chúa và mọi người cả kinh, bọn họ không nghĩ tới Diệp Lăng lại biết rõ.

Nguyên lai là biết rõ, xem ra những người này chết không tính là oan ức! Vào lúc này, người của mấy đại thế gia đều cảm thấy may mắn, nhưng sự may mắn này có vẻ cổ quái.

May mắn thì có gì mà cổ quái, kết quả là không có gì, nhưng trong nội tâm cũng cảm thấy thoải mái một chút!

- Người biết? Người biết cái gì?

Long Cát công chúa hỏi:

- Cái gì là cái gì, không phải là kỹ nữ quan hệ với khách làng chơi sao.

Diệp Lăng nói rất đơn giản.

Lúc này, toàn trường sững sốt, hiện tại mọi người mới biết được, nguyên lai Diệp Lăng cảm thấy có quan hệ lại chính là quan hệ này!

- Lão bản, người rất thô tục!

- Chẳng lẽ còn chuyện gì khác sao, nữ tử tầm hoan với tài tử?

...

- Được rồi, đều nói nữa! Người không biết gì cũng tốt, đợi một chút, đây không phải Tây Môn thế gia Tây Môn Khánh sao, còn có Tâm Ảnh, tại sao lại nằm ở chỗ này?

Long Cát công chúa không muốn giải thích với Diệp Lăng, dù sao có giải thích cũng không rõ ràng, mà vào lúc này nàng phát hiện có hai cỗ thi thể nằm bên cạnh bàn của Diệp Lăng, khuôn mặt quay về phía nàng, cho nên nàng nhận ra hai người này là ai.

- Bởi vì bọn họ đã chết!

Diệp Lăng trả lời.

- Nói nhảm, đương nhiên ta biết là bọn họ đã chết, ta muốn hỏi, tại sao lại chết ở chỗ này? Chẳng lẽ là người giết bọn họ?

Long Cát công chúa nhú mày, nàng muốn đối phó Vạn Hoa Lầu và Tây Môn thế gia, muốn giáo huấn bọn họ, làm cho bọn họ biết nghe lời một chút, nhưng cũng không nghĩ sẽ giết bọn họ.

Tuy Vạn Hoa Lầu là ẩn họa, nhưng cũng không có làm nên hành động gì, cho nên, không cần công khai đối phó với bọn họ làm gì.

689. Chương 694: Chân Tướng (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 694: Chân tướng (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Không phải!

- Tốt lắm!

- Là ta cho Tiểu Ngũ giết bọn họ.

...

Chuyện này có gì khác nhau sao?

- Tại sao lại giết bọn họ? Chẳng lẽ vừa rồi bọn họ gây bất lợi cho người?

Long Cát công chúa nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, giết thì đã giết, cũng không phải việc gì lớn, chẳng lẽ mình phải bất bình thay bọn họ hay sao?

Nếu như hai người này thật sự gây bất lợi cho Diệp Lăng, cho dù hiện giờ bọn họ còn sống thì Long Cát công chúa cũng sẽ ra tay với họ.

- Ân, vừa rồi ta vạch trần gian tình giữa bọn họ, cho nên bọn họ tức giận, muốn giết ta diệt khẩu, bọn họ thật điên loạn, ở đây có nhiều người như vậy, giết ta diệt khẩu cũng vô dụng, chuyện này vẫn sẽ truyền ra ngoài.

Diệp Lăng gật đầu.

- Gian tình?

Long Cát công chúa có chút không hiểu, tại sao đột nhiên lại nói về chuyện này, chẳng lẽ Tây Môn Khánh này là người thích những người đẹp hết thời?

- Long Cát công chúa, hần là phát hiện quan hệ giữa Tây Môn và Tâm Ảnh, hần cảm thấy có gian tình, mà trên thực tế, bọn họ không muốn bị chúng ta biết quan hệ này, quan hệ giữa Tây Môn thế gia và Vạn Hoa Lầu!

Vào lúc này Lãnh Huyết Ngũ bổ sung, nói lại tình huống vừa rồi một lần.

- Nguyên lai là như vậy, hai người này đúng là không may.

Long Cát công chúa đã minh bạch, Diệp Lăng phát hiện quan hệ của hai người này, chỉ đơn thuần cho rằng bọn họ có quan hệ, nhưng không ngờ còn liên quan đến chuyện khác.

Chỉ có điều, Tây Môn và Tâm Ảnh lại không nghĩ vậy, bọn họ cảm thấy Diệp Lăng đã phát hiện quan hệ giữa bọn họ.

Chuyện đến nước này, người của mấy đại thế gia thật sự tỉnh táo, hi sinh lần này của bọn họ hoàn toàn không có ý nghĩa gì, chẳng những bồi táng tính mạng nhiều người như vậy, mà còn bại lộ át chủ bài của mình.

Chuyện này làm sao bọn họ chịu đựng nổi!

- Tốt, cứ như vậy đi, tiểu hồn dẫn đi theo ta, nơi này để cho người khác xử lý đi!

Long Cát công chúa kéo Diệp Lăng rời đi, chuyện này nàng không cần quan tâm nhiều, mà nàng cũng không muốn Diệp Lăng ở lại nơi này, sợ chuyện sẽ có chuyện xảy ra.

Vào lúc này, Diệp Lăng không đồng ý rời đi, bởi vì hần có chuyện chưa làm xong.

- Đợi một chút, ta còn có chuyện cần giải quyết!

Diệp Lăng nói ra.

???

Long Cát công chúa có chút nghi hoặc, nhìn Diệp Lăng hỏi:

- Người còn chuyện gì? Để người khác xử lý là được.

- Không được, ta muốn tự mình xử lý! Thật đúng lúc, người bảo vệ sĩ đoàn của người đuổi tất cả người không liên quan đi ra ngoài, nơi này đã là địa bàn của ta, ta không chào đón bọn họ.

Diệp Lăng nói ra.

???

- Địa bàn của người?

Long Cát công chúa không hiểu, nàng không biết Diệp Lăng đã mua nơi này, dù người bán đã chết, nhưng với hân mà nói đây không phải là việc trọng yếu.

- Tại đã mua nơi này, giá một trăm vạn kim tệ, đúng rồi, bọn họ đã chết, một trăm vạn kim tệ này đưa cho ai?

Đột nhiên lúc này Diệp Lăng mới phát hiện vấn đề này.

- Cái gì? Người mua nơi này!

Long Cát công chúa kinh ngạc, đối với số tiền một trăm vạn kim tệ nàng hoàn toàn không quan tâm, nếu đã hoàn thành, chuyện này đã không trọng yếu.

Mà Vạn Hoa Lầu này cũng rất trọng yếu, ít nhất nàng cũng cảm thấy, một trăm vạn kim tệ vẫn đáng giá.

- Đúng vậy a! Sau khi mua nơi này, ta có thể yên tâm ăn bánh ngọt hoa quế, muốn ăn bao nhiêu thì có bấy nhiêu!

- Người muốn làm thế? Mặc kệ người, người mua nơi này cũng tốt, ta vốn muốn giải quyết nơi này, như vậy cũng tốt.

Long Cát công chúa hưng phấn hôn Diệp Lăng một cái, hôm nay Diệp Lăng đã cho nàng quá nhiều kinh hỉ.

Diệp Lăng hôm nay đã giúp nàng tra xét ra người đứng sau màn của Vạn Hoa Lầu, lại làm cho bộ đội bí mật của Tây Môn thế gia bại lộ, bây giờ lại mua Vạn Hoa Lầu, tiêu diệt cái Vạn Hoa Lầu này, đương nhiên không bằng đem nơi nắm giữ trong tay của mình.

Tiêu diệt Vạn Hoa Lầu, còn có chút phiền toái, mà tiếp thu nơi đây, chẳng những giảm bớt phiền toái, mà còn tăng thêm một phần thực lực!

- Đuổi những người này ra ngoài, tìm cho ra kẻ ước của nơi này, còn nữa, đem số tiền này cho...

Diệp Lăng nói xong, cũng chuẩn bị lấy ra một trăm vạn kim phiếu kia.

- Để ta xử lý chuyện này, còn tiền thì người cứ yên tâm, ta sẽ đưa giúp người, nhưng bọn họ dám thu hay không, không liên quan đến ta.

Long Cát công chúa cầm lấy kim phiếu, vừa cười vừa nói.

Nàng biết rõ, nếu như để Diệp Lăng cầm đi xử lý, một trăm vạn này sẽ không còn, mà nếu mình cầm đi, chẳng những nó còn, mà còn cầm về một số tiền bồi thường không nhỏ.

Bọn họ vây quanh Diệp Lăng, thậm chí muốn giết Diệp Lăng, nhưng vấn đề này mấy đại thế gia phải bồi thường tổn thất, bằng không, chuyện này tuyệt đối không dễ giải quyết như vậy.

Mà chắc chắn người của mấy đại thế gia cũng hiểu chuyện này nên làm thế nào, bọn họ nhất định sẽ thương lượng tốt với nhau và cắt thịt bồi thường, chuyện lần này phải cắt thịt để dẹp yên, bằng không thì, hậu quả rất lớn, đây là chuyện mà bọn họ không muốn nhìn thấy nhất.

Chuyện này thật thú vị, tên tiểu hồn đản này đúng là phúc tinh, chẳng những giải quyết chuyện này, còn đoạt lấy quyền chủ động, hiện tại mình muốn xem bọn họ sẽ làm như thế nào.

- Ah, vậy thì đi, người nhanh lên! Đuổi hết những người này đi, còn nữa, không cho người nào đi vào!

Diệp Lăng thúc giục.

- Đi ra ngoài ngay lập tức!

Đối với thỉnh cầu của Diệp Lăng, Long Cát công chúa đương nhiên gật đầu, nếu là người khác thúc giục nàng, nàng chắc chắn sẽ đá bay người đó, nàng làm việc trước nay đều có trật tự rõ ràng, không cần người khác thúc giục.

- Tiểu Ngũ, người hỗ trợ bọn họ tìm khế ước, chuyện này người lành nghề hơn bọn họ!

Diệp Lăng nhìn Lãnh Huyết Ngũ nói, muốn tìm khế ước, người bình thường chắc chắn là không được, bởi vì đây là vật quan trọng, nhất định phải cất giấu cẩn thận, không để cho người khác phát hiện.

Nhưng mà, đối với Lãnh Huyết Tổ mà nói, chuyện này không phải là vấn đề, bọn họ là chuyên nghiệp!

- Được, chúng ta lập tức đi ngay!

Lãnh Huyết Ngũ gật đầu, sau đó biến mất, nàng đã cùng thành viên của Lãnh Huyết Tổ đi làm việc, tìm kiếm khế ước của nơi này.

- Phi Yên, dẫn người ở đây tập trung tại nơi này, còn nữa, cho bọn họ làm một bàn bánh ngọt hoa quế cho ta.

Diệp Lăng nhìn Liễu Phi Yên nói ra, hẳn đã mua nơi này, tự nhiên phải xử lý người ở đây.

- Biết rồi, lão bản!

Liễu Phi Yên gật đầu, nàng hiểu Diệp Lăng muốn gì, lúc trước nàng đã từng trải qua.

Nhìn xem tất cả mọi người đang làm công việc của mình, tiểu công chúa cũng duỗi bàn tay nhỏ bé ra, kéo góc áo của Diệp Lăng, giống như muốn nhắc nhở Diệp Lăng về sự tồn tại của nàng.

690. Chương 695: Biểu Muội (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 695: Biểu muội (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Carine (Cát Lâm), chúng ta xuống dưới đi, ta vừa nghĩ ra một khúc nhạc, rất thích hợp cho thọ yến của nãi nãi.

Diệp Lăng vừa cười vừa nói, sau đó đi đến bàn biểu diễn, thử nhạc khí.

Mà vào lúc đó, ở xung quanh hẳn xuất hiện rất nhiều người, bảo hộ Diệp Lăng cả trong lẫn ngoài, những người này cũng không quấy rầy Diệp Lăng, chỉ đứng yên bảo hộ hắn.

Những người khác đang tiếp tục làm việc, nhanh chóng dọn dẹp nơi này, chỉ lưu lại một số người thủ hộ cửa ra vào, số còn lại bao vây bên ngoài, không cho bất cứ kẻ nào tiến vào.

Vào lúc này những người đứng ở bên ngoài đã biết rõ, xung đột lần này là giữa Long Cát công chúa và người của mấy đại thế gia, tuy không biết là chuyện gì, nhưng có thể khẳng định, là người của các đại thế gia gặp chuyện không may.

Từ tình huống người của mấy đại thế gia kia, bộ dáng cúi đầu ủ rũ, vẻ mặt cau có, vừa nhìn đã biết kết quả, bọn họ rời đi mà kỵ sĩ đoàn của Long Cát công chúa vẫn lưu lại, đây là chứng minh tốt nhất.

- Lão bản, người đàn cái gì thế?

Thời điểm Liễu Phi Yên đi ra, nhìn thấy Diệp Lăng đang ngồi bên cạnh bàn, hai chân gác lên bàn, một tay ôm đàn tỳ bà khảy lên một khúc nhạc quý dị.

- Đàn tỳ bà a, không nhận ra sao?

Diệp Lăng trả lời.

- Ta biết là người đang ôm đàn tỳ bà, ta hỏi người đang đàn khúc nhạc gì, cảm giác rất kỳ quái.

Liễu Phi Yên nói ra.

- Kỳ quái sao, nhưng cũng không tồi, nếu phối hợp với nhạc khí khác, sẽ có một hương vị khác, ta chuẩn bị một khúc nhạc để mừng thọ cho nãi nãi.

Diệp Lăng vừa cười vừa nói, sờ lên bề mặt của đàn tỳ bà vài cái.

- Dùng nó để mừng thọ cũng không có gì, chỉ cần hoàng thái hậu thích là được, nàng chỉ cần người biểu diễn đến, còn biểu diễn cái gì thì không quan trọng.

Liễu Phi Yên lắc đầu, nàng biết tâm tính của hoàng thái hậu, cảm thấy Diệp Lăng biểu diễn kỳ quái cũng không sao cả.

- Yên tâm, ta thấy nó rất thích hợp, khúc nhạc này rất có ý tứ, đến lúc đó người sẽ biết!

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

- Lão bản, trong truyền thuyết, đàn tỳ bà của người đã làm cho người ta cảm thấy bi thương, người của Diệp gia thiếu chút nữa đã nổi điên lên, nhưng sau đó người không đàn nữa, người không đàn cho nên người ta không biết tiếng đàn của người thế nào.

Liễu Phi Yên dùng ánh mắt chờ mong nhìn Diệp Lăng, tỳ bà khúc mà Diệp Lăng đàn lần trước người của Diệp gia nhớ rất sâu sắc, có đôi khi bọn họ nhắc tới vấn đề này, cũng muốn nghe lại một lần, nhưng Diệp Lăng không cho cơ hội.

- Khúc nhạc lần trước không thích hợp, quá bi thương! Còn lần này, sẽ làm cho người ta vui sướng.

Diệp Lăng lắc đầu.

- Vui sướng? Hình như có một chút, nhưng cảm giác hình như vẫn chưa đủ! Làm cho người ta cũng cảm thấy có chút bi thương, nhưng lại có thể làm cho người ta nhớ kỹ.

Liễu Phi Yên nhìn em Diệp Lăng, nàng rất chờ mong.

- Đến lúc đó, ta cần các loại nhạc khí khác phối hợp, khi đó sẽ có phần cho người!

Diệp Lăng nói, lại sờ đàn tỳ bà.

- Có phần ta? Cũng được! Nhưng cứ thế này chẳng khác nào chúng ta biểu diễn hai tiết mục? Lúc này cần chỉnh sửa đôi chút, cần phối hợp mới có thể hợp tấu được.

- Không sao, chuyện gì cũng cần phải có hiệu quả, hiệu quả không phải đột nhiên mà có, cần phải luyện tập mới được.

Diệp Lăng không sao cả.

- Đúng, muốn người làm sự tình làm được không nào? Người toàn bộ ở chỗ này sao?

Diệp Lăng đưa mắt nhìn những cô nương oanh oanh yến yến ở phía dưới, giống như nhìn thấy tiên cảnh nhân gian.

Vào lúc này, những cô nương oanh oanh yến yến kia cũng nhìn Diệp Lăng, trong ánh mắt các nàng tràn ngập nghi hoặc, các nàng còn không hiểu chuyện gì, tại sao đột nhiên lại đổi lão bản mới.

- Không sai biệt lắm, có ít người không muốn đến, đã đi theo những người đi, hẳn là người của bọn họ.

Liễu Phi Yên nói, tính chất của Vạn Hoa Lầu, cho nên trong những nữ tử thanh lâu này sẽ có những người đặc thù.

Những người đặc thù này, có một bộ phận là nước chảy bèo trôi, cũng có một số trung thành với Vạn Hoa Lầu, những người này tương đối trọng yếu, cho nên khi các nàng biết nơi này đã đổi chủ, cũng sẽ rời đi.

- Các nàng đi thì đi, dù sao ta cũng không có ý muốn lưu người.

Diệp Lăng không sao cả nói,

- Đợi bọn người Tiểu Ngũ tìm thấy khế ước của các người, các người sẽ nhận được khế ước của mình, các người sẽ được tự do!

...

Cái gì? Hẳn đang nói cái gì, hẳn sẽ đưa khế ước bán thân cho chúng ta? Còn cho chúng ta tự do?

Những cô nương oanh oanh yến yến kia tràn ngập nghi hoặc, các nàng châu đầu ghé tai bắt đầu nghị luận, suy đoán mục đích của Diệp Lăng.

Trong hoàn cảnh sinh tồn đầy phức tạp của các nàng, đều cảm thấy Diệp Lăng nhất định có mục đích, có thể lúc đó mình sẽ hãm sâu vào trong hố lửa.

Nhất định là như vậy, có khả năng hẳn thấy khế ước bán thân còn chưa đủ, muốn chúng ta phải có một văn tự bán thân còn nghiêm khắc hơn.

Mà vào lúc này, Diệp Lăng cũng không có quản cách nghĩ của những cô nương oanh oanh yến yến này, hẳn ngồi cạnh cái bàn, đang khảy đàn tỳ bà, đồng thời, hẳn cũng đưa cho Liễu Phi Yên một kiện nhạc khí, nàng là người khá am hiểu tiêu.

Diệp Lăng chỉ cần chỉ dạy Liễu Phi Yên một chút, đã cùng nàng hợp tấu, thời điểm này, hương vị đã bắt đầu cải biến, tuy vẫn có chút quái dị, nhưng cảm giác vui sướng đã tăng lên rõ ràng.

Lúc này, âm thanh hợp tấu của bọn họ, đã làm cho những người ở gần đó tập trung lực chú ý lắng nghe, kể cả Long Cát công chúa ở bên ngoài, cũng đi tới, nhìn Diệp Lăng và Liễu Phi Yên.

Đương nhiên, không phải mọi người cảm thấy hai người rất xứng đôi, nếu như Diệp Lăng chọn lựa một bản nhạc có giai điệu tươi trẻ nhịp nhàng, chắc có lẽ người ta sẽ nghĩ vậy.

Nhưng mà, khúc nhạc của Diệp Lăng lúc này khá quái, cho nên không có cảm giác này.

Lãnh Huyết Ngũ vào lúc này, cũng đã đi ra, chuyện của nàng đã hoàn thành, bằng không cũng không đi ra đây, cho nên lúc này cũng nghe khúc nhạc của hai người.

Đương nhiên, khúc nhạc của bọn họ cũng có hiệu quả, làm cho bước chân của Lãnh Huyết Ngũ cũng nhanh hơn, xuất hiện bên cạnh Diệp Lăng.

Mà những cô nương oanh oanh yến yến dưới kia, bây giờ các nàng nhìn Diệp Lăng rất hiếu kỳ, cũng nhiều hơn một ít hảo cảm, các nàng hoặc nhiều hoặc ít hiểu âm luật, cho nên khi nhìn thấy người đồng đạo thì sẽ có hảo cảm.

- Chính là như vậy, không tệ, khúc nhạc này rất có hương vị a, nếu thêm vài thứ nữa, chắc sẽ hay hơn nữa.

Diệp Lăng đang khảy đàn, liền nhìn Liễu Phi Yên đang ngồi bên cạnh nói ra, Liễu Phi Yên đang cầm tiêu, cũng học theo Diệp Lăng, ngồi ở bên cạnh cái bàn, hai chân gác lên bàn, điều này làm cho nàng có một loại cảm giác mới lạ.

691. Chương 696: Biểu Muội (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 696: Biểu muội (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Ân! Rất không tồi, lão bản, người thật sự là một thiên tài!

Liễu Phi Yên gật đầu nói, lúc này nàng đã cảm nhận được cái hay của thủ khúc này.

- Đó là đương nhiên, bằng không ta làm sao là lão bản của người chứ.

Diệp Lăng dương dương đắc ý nói.

- Lão bản, người có thể đàn lại thủ khúc mà trước đây người đàn ở Diệp gia hay không? Ta muốn nghe một chút.

Liễu Phi Yên nhìn Diệp Lăng, trong đôi mắt rất mong chờ, nhìn bộ dáng của Liễu Phi Yên lúc này làm cho người ta mê muội.

- Nếu người muốn nghe, thì cũng được!

Diệp Lăng không sao cả, hắn bắt đầu sờ nhẹ lên đàn tỳ bà.

Âm luật đau thương, làm cho người ta cảm thấy trong nội tâm đau nhói.

Hiện tại, Liễu Phi Yên đã hiểu, tại sao người Diệp gia lại ghi nhớ sâu sắc như thế, vì sao trước kia bọn họ muốn nổi điên, bởi vì nếu hắn cũng ở bên cạnh nàng mà đàn khúc nhạc này mãi, nàng chắc chắn là nàng sẽ chịu không nổi.

Vào lúc này, tất cả mọi người ở đây đều bị tiếng đàn tỳ bà của Diệp Lăng hấp dẫn, cảm giác bi thương trong lòng xuất hiện, không cách nào tự kiềm chế được, cảm tình phong phú, cũng có đau xót, vào lúc này, trên khuôn mặt đã xuất hiện hai hàng nước mắt.

Còn những cô nương oanh oanh yến yến dưới kia, ánh mắt nhìn Diệp Lăng bây giờ, cũng đã không còn dùng hai chữ hảo cảm để hình dung nữa, mà là một loại si mê, một loại sùng bái.

Vào lúc này, trong cả trời đất, chỉ có lại tiếng đàn tỳ bà của Diệp Lăng.

- Không cho phép tới gần.

Ở bên ngoài, có không ít người đã nghe được tiếng đàn tỳ bà của Diệp Lăng, bọn họ muốn tới gần, muốn được nghe cho rõ, nhưng kỵ sĩ đoàn bao vây ở bên ngoài không cho phép bọn họ vượt qua vòng vây của họ dù chỉ một bước.

May mắn, dù âm thanh bên ngoài ồn ào, mà tiếng đàn tỳ bà của Diệp Lăng cũng hơi nhỏ, cho nên không tạo thành hỗn loạn, bằng không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

...

Khúc cuối cùng, cả trời đất đều không phát ra bất kỳ âm thanh nào, mọi người vẫn đang cảm nhận dư vị của nó, loại cảm giác này, đang lớn vồn trong lòng của họ mà không tán đi, âm điệu của âm nhạc, giống như đang còn bay lượn trong tai của họ.

Đây quả thật là...

- Lão bản, quá hoàn mỹ!

Liễu Phi Yên hình như có sức miễn dịch với Diệp Lăng cao hơn một chút, nàng là người có phản ứng đầu tiên, dùng ánh mắt sùng bái đến cực điểm nhìn Diệp Lăng.

Liễu Phi Yên ở bên cạnh Diệp Lăng đã lâu, lại nói, nàng là người tiếp xúc với Diệp Lăng về phương diện âm nhạc nhiều nhất, trừ Hồ Nữ và Chân Tiểu Yên ra, ngay cả Diệp Lam Vũ cũng không bằng nàng.

- Đúng, ta là hoàn mỹ.

Diệp Lăng gật đầu.

...

- Ta không nói người, ta nói khúc nhạc của người, người cũng dùng dát vàng lên mặt của mình, thật sự làm cho người ta buồn nôn mà.

Liều Phi Yên dùng tay phất phất trước mặt, bộ dáng rất đáng yêu.

- Khúc nhạc hoàn mỹ, người càng hoàn mỹ.

Diệp Lăng nói.

- Còn lâu mới phải.

Liều Phi Yên phản bác.

- Người không có quyền nói chuyện, bằng không ta sẽ bắt người làm mỗi câu mực!

Diệp Lăng nói rất nghiêm túc.

- Hừ! Dám bắt ta làm mỗi câu mực, khi trở về ta sẽ nói cho các tỷ muội, chúng ta sẽ bãi công!

Liều Phi Yên gơ bàn tay nhỏ bé nói.

- Dám bãi công, ta sẽ đem toàn bộ các người làm mỗi câu mực!

- Người dám!

- Thử xem, ta thích nhất là bại gia, bắt các người làm mỗi câu mực thì ta sẽ không có sinh ý, rất hợp ý ta.

...

...

- Cho người, đây là tất cả khế ước!

Vào lúc này Lãnh Huyết Ngũ nói chen vào, nàng cảm thấy hai người bọn họ cứ tiếp tục như vậy cũng không được gì, không cần tiếp tục là tốt nhất.

- Ah, khế đất, khế ước mua bán nhà, cũng có văn tự bán thân.

Diệp Lăng tiện tay đem khế đất khế ước và mua bán nhà thu vào giới chỉ, chuyện này hẳn đã làm rất nhiều lần rồi.

Diệp Lăng lấy khế ước bàn mình của các nữ tử ra, sau đó đọc tên, bảo những nữ tử thanh lâu đi lên cầm lấy khế ước bán thân của mình, mặc dù, những nữ tử thanh lâu kia vẫn còn nghi hoặc, nhưng vẫn cầm lấy khế ước bán thân của mình, cầm trước rồi nói sau.

- Tiểu hỗn đản, người làm gì thế, chẳng lẽ người muốn giải tán đám người kia, vậy sau này người kinh doanh Vạn Hoa Lâu bằng cái gì?

Long Cát công chúa càng nhìn càng thấy không đúng, lập tức ngăn cản.

- Làm thế nào để kinh doanh, cái chuyện này đâu có liên quan gì tới ta.

Diệp Lăng nói không một chút trách nhiệm nào.

...

Toàn trường trầm mặc, tên bại gia chi tử này cũng đủ phá sản, lấy ra một trăm vạn, lại xử lý nơi này như thế, chuyện này chẳng khác nào cầm một trăm vạn đem cho tiểu hài tử.

- Không được! Địa phương khác có thể để mặc người làm vậy, nhưng nơi này thì không được, nơi này phải tiếp tục kinh doanh, những người này không thể giải tán.

Long Cát công chúa phản đối, nàng biết rõ tính cách của Diệp Lăng, nếu là nơi khác, nàng có thể sẽ ủng hộ, nhưng ở nơi này nhất định không được.

Lý do quá đơn giản, nơi này quá trọng yếu.

- Vậy người thông báo tuyển dụng các nàng làm nhân viên của mình, nhưng những khế ước bản thân này phải trả cho các nàng, ta không muốn có chuyện bán thân.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời, hắn vẫn tiếp tục trả lại khế ước bản thân cho những nữ tử kia.

- Người đã đem khế ước bản thân trả lại cho các nàng, các nàng còn nguyện ý lưu lại sao?

Long Cát công chúa có chút bất đắc dĩ, nàng muốn ngăn cản hành vi của Diệp Lăng, nhưng nàng biết mình không thể ngăn cản được.

- Cũng được, giống như chúng ta trước kia, chúng ta cứ như vậy mà đi theo lão bản.

Thời điểm này Liễu Phi Yên lên tiếng, về đề tài này, nàng là người có quyền lợi lên tiếng nhất.

- Cũng là một bộ phận mà thôi.

Long Cát công chúa nói ra.

- Một bộ phận là đủ rồi!

Diệp Lăng trả lời.

- Thứ tốt thì không cần nhiều, chỉ cần tinh là được, ta sẽ đào tạo các nàng trở thành nhân viên tốt nhất.

- Đúng vậy, lão bản có khả năng làm điều này.

Liễu Phi Yên nói ra.

- Nếu các người nguyện ý lưu lại thì có thể lưu lại, không muốn thì có thể rời đi, sẽ không có người nào ngăn cản các người.

Diệp Lăng nói với các nữ tử thanh lâu kia.

Vào lúc này, những nữ tử thanh lâu người nhìn ta, ta nhìn người, qua một lúc sau, mới bắt đầu có phản ứng, có một ít người rời đi, một ít người lưu lại.

Đây là tất nhiên, những người ở lại chỗ này là chuyện bất đắc dĩ, nếu có thể rời khỏi, các nàng nhất định sẽ rời đi, mà lưu lại, bởi vì đã không còn nơi dung thân, các nàng đã quen sống ở nơi này, còn một số ít là do muốn đi theo Diệp Lăng.

Một khúc nhạc vừa rồi của Diệp Lăng, đã làm cho một ít tài nữ có tạo nghệ cao về phương diện âm luật muốn đi theo Diệp Lăng, muốn học tập, cho dù không thể đi theo Diệp Lăng, cũng có thể đi theo Liễu Phi Yên.

692. Chương 697: Biểu Muội (3 4)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 697: Biểu muội (3 4)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Không ngờ vẫn có nhiều người như vậy lưu lại, xem ra mị lực của lão bản cũng không tệ lắm.

Long Cát công chúa nhìn những người lưu lại, điều này đã vượt qua dự kiến của nàng, số lượng những người lưu lại đã đủ để Vạn Hoa Lầu tiếp tục kinh doanh rồi.

- Đương nhiên, Phi Yên, người bảo các tỷ muội đến đây huấn luyện những người này, cho các nàng học tập một cái nghề phòng thân, không nên làm một bình hoa, chỉ có thể trang trí. Còn nữa, các tiết mục cứ liên hệ với ta, ta sẽ lưu lại chỗ này.

Diệp Lăng nói ra.

- Dạ, lão bản!

Liều Phi Yên gật đầu nói.

...

- Tiểu hôn dẫn, người nói lưu lại ở chỗ này là có ý gì? Chẳng lẽ, sau này người sẽ ở lại nơi này luôn.

Long Cát công chúa nhìn Diệp Lăng chất vấn.

- Đúng vậy, ta chuẩn bị ở lại chỗ này, ta còn muốn chỉ dạy các nàng luyện tập một chút.

Diệp Lăng cảm thấy việc này chẳng có gì là không ổn, cho nên hần gật đầu.

Long Cát công chúa lắc đầu, nói:

- Thân phận của người hiện giờ, làm sao người có thể ở lại nơi này. Nếu việc này bị người khác biết rõ, không biết sẽ nói người cái gì đây!

- Bọn họ nói cái gì thì liên quan gì đến ta, ta ở chỗ này thì có liên quan gì đến thân phận của ta? Ta chỉ ở nơi này vài ngày thôi, cũng không phải là không đi đến chỗ của người.

Diệp Lăng nói, hần biết nếu mình không đi tới chỗ của Long Cát công chúa, nàng nhất định sẽ không thoải mái.

- Chỉ vài ngày sao? Vậy được, ta sẽ giúp người trông coi nơi này, nơi này sẽ đóng cửa trong vài ngày, mấy ngày sau sẽ khai trương.

Long Cát công chúa nói ra.

Chỉ cần không mở cửa, Diệp Lăng ở lại nơi này cũng không tính là đi tìm bướm hoa, hần ở chỗ này làm việc, cho nên cách nói sẽ rất khác nhau.

Mà Vạn Hoa Lâu dừng kinh doanh mấy ngày, không có vấn đề gì, dù sao trải qua chuyện ngày hôm nay, nơi này cũng cần ngừng kinh doanh để tu sửa.

- Tùy người!

Diệp Lăng không sao cả, nếu nơi này càng yên tĩnh thì càng tốt, hần không thích có người nhao nhao ở bên cạnh hần.

- Cứ quyết định như thế đi, ta phải đi xử lý một số việc, người cứ ở nơi này từ từ mà chơi, nhớ kỹ, không nên gây thêm rắc rối!

Long Cát công chúa gõ gõ đầu Diệp Lăng, sau đó rời đi, chuyện vừa xảy ra ở đây, nàng cần phải giải quyết hậu quả của nó.

- Không trùng hợp đến mức sẽ có thêm rắc rối đâu!

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

- Nếu là người, có chuyện gì không thể xảy ra chứ? Lại nói, cho dù ta muốn ngăn cản, cũng không thể ngăn cản, Tiểu Ngũ, bảo hộ hần cho tốt.

Long Cát công chúa nói với vẻ bất đắc dĩ, sau đó rời đi.

Sau khi Long Cát công chúa rời đi, Diệp Lăng nói với Liều Phi Yên một câu, sau đó dẫn Lãnh Huyết Ngũ và tiểu công chúa rời đi, Liều Phi Yên muốn ngăn cản nhưng không kịp, chỉ có thể tức giận dậm chân.

Cứ như vậy, Liều Phi Yên ở lại nơi này chính đồn Vạn Hoa Lâu, chuyện này nàng rất lạnh nhạt, nàng là một trong những người chủ đạo trong chuyện ở Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu, về sau nàng là một trong những chủ sự của trà lầu.

Về sau, Liều Phi Yên cũng mang các tỷ muội đến, sau đó liền bận rộn, các nàng rất ưa thích hoàn cảnh của Vạn Hoa Lâu, nhưng không thích ở bên cạnh Long Cát công chúa, bởi vì cảm giác ước thúc quá nhiều, nhưng ở đây không giống, các nàng có thể buông lỏng rất nhiều.

Thời điểm các nàng tới đây, liền hỏi Diệp Lăng ở nơi nào, có phải hẳn ở lại chỗ này hay không, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, các nàng liền vỗ tay hưng phấn, điều này làm cho các cô nương của Vạn Hoa Lầu cảm thấy nghi hoặc, các nàng vẫn chưa biết địa vị của Diệp Lăng và Liễu Phi Yên cao bao nhiêu.

Về sau, khi biết rõ Diệp Lăng đã đàn hay khúc nhạc tỳ bà, các nàng yêu cầu Liễu Phi Yên diễn tấu lại một lần, tuy không được nghe nguyên khúc của Diệp Lăng, nhưng chỉ cần nghe Liễu Phi Yên diễn tấu, các nàng cũng cảm nhận được một hai, nhất trí quyết định khi Diệp Lăng trở về phải bắt Diệp Lăng diễn tấu cho các nàng nghe.

Thời điểm này các nàng còn không biết, Diệp Lăng vốn định tìm đám người các nàng phối hợp, còn cần các nàng hợp tấu bằng các loại nhạc khí khác, khi đó mới phát huy ra hiệu quả của bản nhạc tốt nhất.

Lúc trước có lẽ hẳn sẽ không chọn đàn tỳ bà, nhưng nếu là khúc nhạc vui sướng quái dị kia thì hẳn nhất định sẽ đàn.

Chạng vạng tối, Liễu Phi Yên đã sửa sang Vạn Hoa Lầu lại không sai biệt lắm, sau đó bắt đầu phân phó các cô nương kia, cũng bắt đầu vạch ra những nơi cần sửa chữa thêm, khi đó sẽ cho người tìm công tượng đến sửa chữa.

Lúc này, cơ hồ Vạn Hoa Lầu đã triệt để biến hóa, Vạn Hoa Lầu trước kia là nơi xa hoa trụy lạc tiêu tiền, sau khi được Liễu Phi Yên cải biến, nó đã biến thành một cung điện cao nhã, những thứ đồ vật dơ bẩn đã không còn nhìn thấy, ít nhất là nhìn bề ngoài không thấy.

Liễu Phi Yên cũng không biết, phong cách này của nàng có chút giống với trà lầu, cho nên, dù biết rõ nơi này là thanh lâu, cũng phải cải tạo nơi này thành một nơi lấy cao nhã làm chủ đạo, đương nhiên, muốn làm chuyện như vậy, kỳ thật cũng có thể, chỉ cần các cô nương nguyện ý.

Đúng vậy, nguyên nhân là các nàng, lúc trước tới nơi này chỉ cần có tiền là có thể có được các cô nương, nhưng bây giờ không giống, nhất định phải trải qua bồi dưỡng tinh cảm, cô nương có hảo cảm, lúc đó mới có thể trải qua đêm xuân.

Hiện tại những cô nương này đã tự do, các nàng không cần phải chịu tội, trừ phi các nàng muốn bán thân mình bị coi thường, đương nhiên, người như vậy cũng có, nhưng chuyện này Liễu Phi Yên không ngăn cản, dù sao nơi này cũng là thanh lâu.

Dưới tình huống như vậy, sinh ý chẳng những không thấp hơn trước kia, ngược lại nó càng tăng thêm, ầm ầm có khí thế của đệ nhất thanh lâu, bởi vì tổ chất cô nương ở nơi này rất cao, không dễ dàng có được, muốn có thì phải cần thời gian rất lâu.

Đúng vậy, bởi vì tốn kém nhiều, cũng không dễ dàng đạt được, cho nên sinh ý cũng tăng lên rất cao.

Đạo lý rất đơn giản, đồ vật càng khó có được, thì càng làm cho người ta khó lòng kiềm chế, càng làm cho người ta chú ý, đồng thời, cũng càng thêm quý trọng.

Kết quả này ngược lại Liễu Phi Yên không nghĩ qua, nàng chỉ muốn làm cho các cô nương này đều có một khí chất khiến người ta mê muội, mỗi người phải có một tài nghệ, hoặc là âm luật, hoặc là vũ đạo...

Phương thức này cũng có nhiều người học theo, nhưng thành tích của họ lại không bằng Vạn Hoa Lầu, bởi vì chẳng những cô nương của Vạn Hoa Lầu có sắc đẹp tuyệt luân, tạo nghệ trên phương diện nghệ thuật cũng phi thường cao, mà làm được như vậy chỉ có một nhà, không còn chi nhánh.

Mà một ít cô nương của Vạn Hoa Lầu, sau khi trải qua chuyện lần này, các nàng không muốn bán thân thể của mình nữa, biến thành gái bán nghệ không bán thân, nhưng mà, những cô nương này càng thêm hấp dẫn, bởi vì không ai chiếm được các nàng.

- Lão bản lúc nào thì trở lại, cơm chiều đã chuẩn bị xong rồi.

Một tỷ muội hỏi Liễu Phi Yên, các nàng đang đợi Diệp Lăng trở về ăn cơm chiều, tuy Diệp Lăng không nhất định sẽ trở lại, cũng chưa từng nói qua sẽ về ăn cơm chiều

Nhưng mà, đây là thói quen của các nữ hài này, thời điểm trước kia tụ tập cùng một chỗ với Diệp Lăng, các nàng cũng chờ đợi giống như vậy, đợi Diệp Lăng đến ăn cùng, nhưng nếu chờ quá lâu mà Diệp Lăng không

tới, các nàng mới bắt đầu động đũa.

- Chờ thêm một lát, có lẽ hần đã ăn ở nơi khác, nếu là như vậy, chúng ta mới bắt đầu ăn.

Liều Phi Yên trả lời, chuyện này cũng không có gì, dù sao chờ thêm một chút cũng không sao.

- Lão bản là dạng người gì, tại sao các người đều nghe lời hần?

Một cô nương Vạn Hoa Lầu không hiểu nên hỏi bọn người Liều Phi Yên.

- Hần là một đồ đần không có lương tâm, nhưng mà, đây chính là điểm mà chúng ta thích nhất, bởi vì hần đã cho chúng ta một cuộc sống mới.

Liều Phi Yên vẫn không trả lời, một tiểu tỷ muội đã trả lời giúp nàng.

- Đồ đần không có lương tâm?

Cô nương của Vạn Hoa Lầu càng không hiểu, các nàng vẫn không rõ lão bản của mình là loại người gì, cũng không hiểu lão bản và những cô nương này có quan hệ như thế nào.

Theo lẽ thường mà suy đoán, lão bản là lão bản của Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lầu, mà những cô nương của Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lầu, nhất định sẽ có quan hệ không muốn ai biết, nhưng bọn họ cảm thấy nhất định chuyện này không phải là như vậy, cảm giác đây là loại quan hệ rất thuần khiết.

Chẳng lẽ mình bị ảo giác sao?

- Lão bản, người đã trở lại a, chúng ta đi ăn cơm! Ồ, vị này là...

Đúng vào lúc này, Diệp Lăng đi tới, ở phía sau hần trừu Lãnh Huyết Ngũ và tiểu công chúa ra, lại có thêm một thiếu nữ, đây là một thiếu nữ mười bảy mười tám, rất mỹ lệ, không, phải nói là rất đáng yêu.

Thiếu nữ khả ái bửu môi, con mắt nhìn sang một bên, giống như không thích bộ dáng của Diệp Lăng, nhưng hết lần này tới lần khác lại đi theo phía sau Diệp Lăng.

Thiếu nữ này là ai?

Bọn người Liều Phi Yên không biết, nhưng mà, một ít cô nương của Vạn Hoa Lầu có vẻ mặt kinh ngạc, hình như các nàng biết rõ thiếu nữ này là ai.

- Đây là tiểu biểu muội của ta, vừa mới gặp được ở nơi bán đấu giá.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

- Ăn cơm, hôm nay ăn cái gì!

- Tiểu biểu muội?

Sau khi nghe Diệp Lăng giới thiệu xong, dù là bọn người Liều Phi Yên, hay là người của Vạn Hoa Lầu, các nàng đều nhất trí tỏ vẻ rất kinh ngạc, nhưng sự kinh ngạc của các nàng rất khác nhau.

Bọn người Liều Phi Yên là kinh ngạc thật sự, tại sao Diệp Lăng lại trùng hợp ở đấu giá hội gặp được biểu muội, hơn nữa còn dẫn nàng tới đây, đồng thời các nàng muốn hỏi một việc, tiểu biểu muội của Diệp Lăng, có phải là...

Tiểu biểu muội? Tại sao là nàng... Nếu như vậy, không phải lão bản là...

Người của Vạn Hoa Lầu biết rõ thân phận của tiểu biểu muội của Diệp Lăng, bởi vì các nàng ở nơi này đã gặp qua, cũng đã nghe nói qua, cho nên các nàng biết rõ thân phận của tiểu biểu muội, mà nhìn thân phận của tiểu biểu muội, chẳng phải nói rõ thân phận của biểu ca như Diệp Lăng rất cao quý hay sao?

Các nàng vốn không biết thân phận của Diệp Lăng, chỉ biết Diệp Lăng dùng tiền mua nơi này, lại có quan hệ rất tốt với Long Cát công chúa, nhưng các nàng cũng không hỏi nhiều, ít nhất trong thời gian này không dám hỏi, nhưng nhất định sau này các nàng sẽ nghe ngóng.

- Hừ! Thối biểu ca, người lại đoạt đồ vật của ta, mau mang thứ đó trả lại cho ta, còn hoa của ta, người đã đáp ứng một năm sau sẽ hợp thành cho ta...

Tiểu biểu muội vươn tay, như muốn lấy cái gì của Diệp Lăng.

- Ách, hoa thì không có, ta quên rồi, mấy ngày sau sẽ có. Còn đồ vật ngày hôm nay, ta có việc cần dùng, người cũng đừng nghịch ngợm, ca sẽ tìm một thứ thú vị cho người.

Diệp Lăng trả lời, lời này hắn đã nói qua rất nhiều lần, nhưng mà biểu muội vẫn không chịu buông tha, cho nên đã theo chân của hắn tới tận nơi này.

May mắn, nơi này đã dừng kinh doanh, nếu không chỉ dùng thân phận của biểu muội, đoán chừng không người nào dám để nàng tới nơi này, kỵ sĩ đoàn ở bên ngoài cũng không ngăn nàng tiến vào.

Vừa rồi kỵ sĩ đoàn đã do dự, có nên ngăn cản biểu muội tiến vào hay không, nếu chuyện này lọt vào tai của Long Cát công chúa, thì không biết sẽ có chuyện gì phát sinh, nhưng mà, hình như là Diệp Lăng mang nàng vào, hơn nữa Diệp Lăng cũng ở bên trong, chắc chuyện này cũng không có vấn đề gì.

Diệp Lăng ngồi ở vị trí chủ vị ăn cơm chiều, mà Lãnh Huyết Ngũ và tiểu công chúa cũng ngồi xuống, tiểu biểu muội ngồi ngay góc một lúc, sau đó đi tới ngồi bên cạnh Diệp Lăng.

- Tham kiến công chúa điện hạ!

Những cô nương của Vạn Hoa Lâu lập tức đứng dậy hành lễ.

Đừng hiểu lầm, các nàng cũng không biết thân phận của tiểu công chúa, các nàng tham kiến không phải tiểu công chúa, mà là tham kiến tiểu biểu muội ngồi bên cạnh Diệp Lăng.

Tiểu biểu muội ở bên cạnh Diệp Lăng, hơn nữa còn quen biết từ trước, đồng thời còn bị Diệp Lăng đoạt lấy đồ vật, trừ Chu Tước tiểu công chúa ra thì còn có thể là ai chứ.

Không biết có phải là oan gia ngõ hẹp hay không, Diệp Lăng vốn muốn đi đấu giá hội tìm một ít đồ, không nghĩ tới lại gặp được nàng, hơn nữa Diệp Lăng và nàng lại giống nhau, nhìn trúng một khóa bảo thạch, kết quả, Diệp Lăng thắng được, cho nên nàng không thoải mái.

Vì thế, có một trò khôi hài diễn ra, về sau mới phát hiện, nguyên lai đối phương là biểu muội (biểu ca) của mình.

Vẫn là Diệp Lăng phát hiện ra, đương nhiên, không phải là do Diệp Lăng phản ứng nhanh, mà là tiểu biểu muội chưa từng gặp qua chân diện mục của Diệp Lăng, khi đó Diệp Lăng là một tiểu bắt điểm, khổng chế Tiểu Nhị “Quyết đấu” với nàng.

- Miễn lễ! Đây là nơi này, tửu quán sao? Tại sao lại có nhiều tỷ tỷ như vậy?

Tiểu biểu muội trả lời, nàng tò mò nên hỏi, nàng chỉ biết đi theo Diệp Lăng, cũng không biết là đang đi tới nơi nào.

- Không sai biệt lắm, nơi này cũng giống tửu quán.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời, trong cảm giác của hắn, thanh lâu và tửu quán là hai nơi không khác nhau lắm, đều là nơi có cơm ăn, nhưng thanh lâu thì có nhiều cô nương biểu diễn hơn mà thôi.

...

Bọn Liễu Phi Yên vô lực lắc đầu, mà người của Vạn Hoa Lâu thì sửng sốt, thậm chí, như vậy cũng được.

- Công chúa điện hạ, nơi này chính là thanh lâu, người không nên tới đây.

Lãnh Huyết Ngũ trả lời.

- Thanh lâu? Ah, sao lại là địa phương này, thôi biểu ca, tại sao người dẫn nô gia tới đây.

Tiểu biểu muội lập tức nhảy dựng lên, nhìn Diệp Lăng hô lên.

Nàng cũng đã nghe nói đến địa phương là thanh lâu, cũng biết nơi này là cái địa phương gì.

693. Chương 698: Vạn Hoa Lầu Nóng Bỏng (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 698: Vạn Hoa Lầu nóng bỏng (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Ta không mang ngươi tới đây, là ngươi tự mình tới! Bây giờ ngươi trở về đi, ta sẽ cho kỵ sĩ đoàn của biểu tỳ dẫn ngươi trở về.

Diệp Lăng trả lời rất trực tiếp, hấn ước gì tiểu biểu muội nhanh chóng rời đi.

Tiểu biểu muội này đúng là phiền phức muốn chết, luôn đuổi theo mình, còn đòi hoa của nàng, mà lúc trước mình đã đáp ứng, hiện giờ lại không hoàn thành, nhưng khi đó nói là một năm sau, thời gian vẫn chưa tới, chuyện này cũng không tính là nuốt lời.

Nhưng mà, nếu chuyện lần này chấm dứt, nhất định phải trở về Diệp Lăng, nơi này mình đã lâu rồi chưa về, nói cách khác, trong thời gian đó mình phải làm ra hoa, trả lại cho nàng.

Vừa vặn, mấy ngày nay đàn vài tiểu khúc, có đủ loại hoa, cũng không tính là gì.

- Biểu tỳ Hắc Dực kỵ sĩ đoàn? Đúng rồi, vừa rồi ở bên ngoài chính là bọn họ, kỳ quái, tại sao kỵ sĩ đoàn của biểu tỳ lại bảo hộ thanh lâu, còn nữa, tại sao ngươi lại ở nơi này? Chẳng lẽ ngươi chính là bại hoại?

Tiểu biểu muội dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Diệp Lăng, nàng cảm thấy những người tiến vào nơi này, đều là người xấu.

- Ta là người tốt, ta tới nơi này, bởi vì ta là lão bản ở đây, ta là người chuyên môn dụ dỗ những cô nương như ngươi đến đây làm chuyện xấu, cấp cấp...

Diệp Lăng bắt đầu cười gian, muốn hù dọa tiểu biểu muội, làm cho nàng nhanh chóng rời đi.

- Bốp!

Tiểu biểu muội đấm một cái vào mặt Diệp Lăng.

- Ah! Thối biểu ca, ngươi là bại hoại.

Nàng nói xong, liền quay người chạy đi.

...

Diệp Lăng bùm mặt, hấn cảm thấy mình bị tổn thương, hấn không hề phòng bị chiêu này của tiểu biểu muội, không biết mặt mày có bị hốc hác hay không.

Khá tốt, da mặt dày, á, phi phi, ai da mặt dày chứ!

- Tiểu Ngũ, cho người bảo hộ nàng! Người ở bên ngoài, bảo hộ nha đầu kia hồi cung!

Tuy Diệp Lăng không thích tiểu biểu muội này, nhưng cũng không thể để cho nàng gặp chuyện ngoài ý muốn.

- Rồi!

Lãnh Huyết Ngũ âm thầm thông tri cho người của Lãnh Huyết Tổ, ở bên cạnh Diệp Lăng có không ít thành viên của Lãnh Huyết Tổ, đây cũng là địa bàn của Lãnh Huyết Tổ, cho nên an bài nhân viên ở đây cũng nhiều hơn một chút.

Mặc dù ở đây cũng không xảy ra vấn đề gì, ở Chu Tước đế quốc Hoàng thành thì có thể xảy ra vấn đề gì chứ.

Sau khi ăn cơm chiều xong, Diệp Lăng liền phát hiện một đám thiếu nữ nhìn mình với ánh mắt mê đắm, bộ dáng như chảy nước miếng, làm cho tâm hồn nhỏ bé của hắn sợ hãi.

- Các người... Muốn gì? Ta cho các người biết, đừng đánh chủ ý lên người ta, ta vẫn còn bằng thanh ngọc khiết.

Bộ dáng của Diệp Lăng giống như bộ dáng tiểu nữ hài sắp bị khi nhục.

- Sặc...

Đám người này cảm thấy ác hàn, có người phát ra âm thanh nôn ọe.

- Yên tâm đi, chúng ta không muốn người đầu, người cho rằng người là ai chứ, chúng ta muốn được nghe hai khúc nhạc của người vừa đàn lúc trước, người chỉ cho Phi Yên nghe, không cho chúng ta nghe, như vậy không công bình!

- Nguyên lai là chuyện này, hừ chết ta, ta còn tưởng các người tịch mịch lâu quá nên phát điên.

- Cút!

- Được rồi, nói chính sự, khúc nhạc này ta vốn cần các người hỗ trợ, còn các người muốn biểu diễn cái gì, trong mấy ngày sau chúng ta sẽ nghiên cứu một chút.

- Được!

Cứ như vậy, trong Vạn Hoa Lầu truyền ra tiếng cười và âm thanh mỹ diệu, loại âm thanh này làm cho người ta cảm thấy mê muội, đều mơ ước được đi vào để nghe cho rõ, nhưng bọn họ không thể đột phá được vòng vây phòng ngự của Hắc Dực kỵ sĩ đoàn.

Loại âm thanh này, đã thổi một làn gió vào Long thành, vài ngày sau, rất nhiều người tụ tập ở xung quanh Vạn Hoa Lầu, đứng ở bên ngoài lắng nghe, bọn họ đều chờ mong Vạn Hoa Lầu sẽ khai trương, đến lúc đó bọn họ muốn đích thân đi tới hiện trường để lắng nghe.

Bởi vì như vậy, thời điểm Vạn Hoa Lầu khai trương, tràng diện nóng bỏng đến trình độ làm người ta giật mình.

Mấy ngày sau, Diệp Lăng vẫn ở trong Vạn Hoa Lầu, Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cũng tới mấy lần, các nàng muốn xem Diệp Lăng ở chỗ này làm trò quỷ gì, đương nhiên, các nàng không ở lại đây, dù sao nơi này là thanh lâu.

Các nàng còn muốn đem tiểu công chúa mang đi, cảm thấy nàng ở chỗ này không thích hợp, nhưng tiểu công chúa muốn ở bên cạnh Diệp Lăng, cho nên không thể mang nàng rời đi, chỉ cần Diệp Lăng ở đâu, cho dù nơi đó là địa phương dơ bẩn, nàng cũng sẽ đi theo hắn.

Đối với chuyện này, các nàng cũng rất bất đắc dĩ, đành phải buông tha.

Mấy ngày nay Long Cát công chúa không đến, nàng còn có công việc gấp cần giải quyết, đang quần lấy ba đại thế gia.

Mà ba đại thế gia, hiện tại bọn họ rất đau đầu, phi thường đau đầu, bọn họ đều tìm cách để dẹp loạn chuyện này, Liễu gia và Vệ gia còn dễ dàng một chút, dù sao bọn họ tham dự không nhiều lắm, hơn nữa tổn thất cũng không lớn.

Về phần Tây Môn thế gia, bọn họ không giống, nhân vật chói mắt nhất của gia tộc đã bị giết chết, hơn nữa còn bị người ta phát hiện là chủ sự đứng sau màn của Vạn Hoa Lầu.

- Báo thù? Thù ta cũng muốn báo, nhưng chúng ta có thể sao? Lần này là chúng ta đuối lý, mà người giết Khánh nhi chúng ta không đụng được, đừng nói là ở trong Chu Tước đế quốc, dù hôm nay hắn đứng ở nơi này, cũng không có ai dám đụng đến hắn.

Tây Môn gia chủ nhìn con mình, rất đau đầu nói.

Tây Môn gia chủ là tổ phụ của Tây Môn Khánh, mà nhi tử trước mặt hắn là phụ thân của Tây Môn Khánh, nhi tử bị giết, người làm phụ thân sẽ điên cuồng, hắn mấy lần muốn lao ra giết Diệp Lăng, nhưng đều bị người khác ngăn cản.

Thế cục hiện tại, Tây Môn thế gia của bọn họ không thể báo thù, còn phải đợi người khác tới báo thù, đến bù tổn thất lần này.

- Chẳng lẽ chứ như vậy mà bỏ qua sao?

- Còn có thể làm gì nữa chứ, tối thiểu nhất chúng ta không muốn bị làm phiền, nhưng người ta nguyện ý sao? Long Cát công chúa cũng không phải ăn chay, nàng nhất định sẽ mang người đến tính toán chuyện lần này, sẽ bắt chúng ta bồi thường một cái giá lớn.

Tây Môn gia chủ đau đầu nói.

- Là biểu đệ của nàng giết người, nàng tới tính toán nợ nần gì chứ!

- Chẳng lẽ ngươi còn không rõ? Hiện giờ là chúng ta đuối lý, là chúng ta xuất thủ trước, muốn lấy mạng biểu đệ của nàng, mà biểu đệ của nàng giết người là tự vệ, dù là ở nơi nào cũng không có thể nói qua được. Mà danh vọng hiện tại của hắn giống như mặt trời giữa trưa, ngươi muốn động tới hắn, trừ phi ngươi thoát ly gia tộc, lại có thực lực Thiên cấp, bằng không thì chỉ mang tới tai nạn cho gia tộc.

Tây Môn tộc trưởng nổi giận.

- Nói báo thù cái gì, hiện tại lấy lại Vạn Hoa Lâu mới là trọng yếu nhất, nơi đó là tâm huyết của chúng ta, bây giờ bị một mao đầu tử lấy đi! Mà chuyện này cũng do Tây Môn Khánh nhà của ngươi làm ra, không có việc gì vào nơi đó làm gì, còn đem bán nơi đó nữa chứ!

Lúc này, một nhi tử khác của Tây Môn gia chủ lên tiếng nói về nhi tử của hắn, nghe giọng điệu này, hình như hắn cũng không thích Tây Môn Khánh.

- Ngươi...

- Các ngươi đừng cãi nhau nữa! Ta thấy Vạn Hoa Lâu không thể lấy trở lại, Long Cát công chúa sẽ không đem cục thịt này giao lại cho chúng ta đâu, chúng ta vất vả lâu như vậy không ngờ lại mai mối cho người khác.

Tây Môn gia chủ lắc đầu, càng nhìn hắn càng buồn, cũng không muốn nói thêm gì nữa.

694. Chương 699: Vạn Hoa Lâu Nóng Bỏng (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 699: Vạn Hoa Lâu nóng bỏng (2)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Chẳng lẽ chuyện này cứ như vậy sao?

- Cũng không thể dễ bỏ qua như vậy, bởi vì Long Cát công chúa sẽ đến tính sổ, hiện tại ta chỉ hi vọng, Long Cát công chúa không đề cập tới một ít điều kiện làm cho người ta khó chịu là được rồi. Mấy ngày nay nàng vẫn chưa tới tìm chúng ta, nhất định là đang tính toán điều kiện, nữ nhân này thật là đáng sợ, nếu như nàng trở thành hoàng đế, chúng ta chỉ có thể thành thành thật thật trở thành trung thần, không cần làm gì mờ ám cả, bởi vì không thể làm!

Tây Môn gia chủ tiếp tục lắc đầu, đối với tình huống bây giờ, hắn vẫn luôn đau đầu.

...

Cả cao tăng Tây Môn gia tộc đều đang trầm tư, bọn họ đang nghĩ tới đường ra của mình, con đường này phải đi thế nào.

Mà phụ thân của Tây Môn Khánh, trong lòng của hắn vẫn đang bốc cháy, hắn muốn báo thù, không tiếc bất cứ giá nào, hắn cũng phải báo thù!

Đương nhiên, dùng năng lực của hắn, không biết có thể làm chuyện gì, có thể tới gần Diệp Lăng được hay không, bởi vì mọi chuyện không thể theo ý muốn của một ai.

Rất nhanh, Tây Môn gia phải nhảy ra nghênh chiến, bởi vì Long Cát công chúa đã tới.

Long Cát công chúa cầm lấy một trăm vạn kim phiếu của Diệp Lăng, biểu hiện rất khách khí đi vào Tây Môn thế gia, tới bãi phóng gia chủ Tây Môn thế gia, cầm một trăm vạn kim phiếu này giao cho hắn, nói đây là tiền mà Diệp Lăng mua Vạn Hoa Lầu.

Một trăm vạn kim phiếu!

Vào khi đó, tộc nhân của Tây Môn thế gia đều run rẩy, bọn họ đều mơ tưởng số tiền kia, dùng số tiền kia đền bù tổn thất của Vạn Hoa Lầu, một trăm vạn kim tệ đã đủ để bồi thường tổn thất của Vạn Hoa Lầu.

Nhưng mà, bọn họ dám thu sao?

Không thể, số tiền kia không thể thu, chẳng những không thể thu, mà còn phải khách khí bồi thường tổn thất cho người ta! Bằng không, lấy phong cách hành sự của Long Cát công chúa, đến lúc đó bọn họ phải trả một cái giá thảm trọng.

Điểm này, Long Cát công chúa sớm đã biết, cho nên, nàng không cần đem một trăm vạn kim phiếu đưa ra, chỉ cầm trong tay mà thôi, mà lúc này bọn họ nói không cần, nàng dứt khoát thu hồi, cũng bắt đầu ngồi xuống nói chuyện.

Nghe nói, Long Cát công chúa và Tây Môn gia tộc đàm phán mất một ngày, về sau, sắc mặt của cao tăng Tây Môn thế gia đều rũ xuống, giống như bị người ta đoạt đi bảo bối rất quý giá.

Mà sắc mặt Long Cát công chúa vẫn luôn mỉm cười, sau khi Diệp Lăng nhìn thấy, Diệp Lăng hỏi rất trực tiếp là nàng đã nhặt được vàng hay sao, tại sao lại cười ngây ngô như vậy.

Đương nhiên là nhặt được vàng, một trăm vạn kim phiếu, còn có những vật khác, ha ha, đều là do tiểu hồn đản người ban cho!

- Lão bản, ở bên ngoài có người tới tìm người, có nên cho người đó vào hay không?

Liễu Phi Yên chạy vào sân nhỏ của Diệp Lăng, Vạn Hoa Lầu với tư cách là đệ nhất thanh lâu ở Chu Tước đế quốc, nơi ở cũng được xem là lớn, hơn nữa tiểu viện ưu nhã cũng có, trụ sở của Diệp Lăng cũng nằm ở đây.

Liễu Phi Yên phải hỏi lại, vì mấy ngày gần đây, đã có rất nhiều người đều muốn gặp được Diệp Lăng, dù mục đích của tất cả không giống nhau, có xin lỗi, có kết giao, cũng có người muốn nghe hát, muốn truy cầu...

Đúng, là truy cầu, đó chính là các tiểu thư quý tộc của Long thành, thực lực và sức ảnh hưởng của Diệp Lăng bây giờ, đã làm cho ngàn vạn thiếu nữ điên cuồng, muốn được gần cho hắn.

Cũng bởi vì như vậy, trong Vạn Hoa Lầu hiện tại không chỉ có nam khách nhân, còn có rất nhiều nữ khách nhân!

Đối với chuyện này, Vạn Hoa Lầu mở cửa buôn bán, toàn bộ đều phải hoan nghênh, nhưng sau khi nơi này mở cửa, tính chất của Vạn Hoa Lầu đã khác trước, nữ nhân cũng có thể tiến vào xem, đến nghe ca hát và xem khiêu vũ, đồng thời, cũng cung cấp nghiệp vụ nhạc đệm cho khách nhân muốn được hát.

Mà những người muốn gặp Diệp Lăng, Diệp Lăng cũng không nhìn, dù mục đích có là gì, hắn cũng chẳng muốn gặp.

Có người nghĩ ra biện pháp, muốn được tiếp cận Diệp Lăng, nhưng cũng không thể tiếp cận, vì bị kỵ sĩ đoàn ngăn cản, hiện tại bọn họ phụ trách an toàn cho Diệp Lăng, cho nên không cho phép ai tới gần hắn.

Mà gần đây Diệp Lăng đang làm cái gì, chỉ có một số ít người biết rõ, người khác chỉ biết Diệp Lăng trốn ở trong sân nhỏ của Vạn Hoa Lầu và không xuất hiện lần nào.

Rất nhiều người suy đoán một cách ác ý, có phải Diệp Lăng đang đắm chìm trong ôn hương nhuyễn ngọc, đang cùng các cô nương oanh oanh yến yến hoang ca cả ngày lẫn đêm hay không.

Không có ai ngờ tới, chuyện Diệp Lăng đang làm hiện giờ đó là trồng hoa, mấy ngày nay hắn vẫn luôn chiếu cố một chậu hoa, chuyện này làm hắn hao tổn không ít tâm tư, từ luyện kim trận trên chậu hoa này cũng có thể nhìn ra, hắn đang dùng luyện kim trận để bồi dưỡng chậu hoa này.

Nếu có luyện kim thuật sĩ nhìn thấy, nhất định sẽ lập tức quỳ xuống cầu xin Diệp Lăng chỉ dạy phương pháp, bởi vì Diệp Lăng dùng phương pháp luyện kim thuật, đã có thể làm cho chậu hoa chỉ trong vòng vài ngày đã nảy mầm, xuất hiện đóa hoa.

Chuyện này vốn cần ít nhất là mấy tháng, nhưng hắn chỉ dùng vài ngày là hoàn thành!

- Không gặp! Không phải ta đã nói với người rồi sao, người nào cũng không gặp! Đúng rồi, Phi Yên, người xem chậu hoa này đẹp hay không?

Diệp Lăng thuận miệng hỏi, hắn trưng cầu ý kiến của Liễu Phi Yên.

- Nhìn rất đẹp! Đợi chút, lão bản, theo ta nhớ, hôm qua chậu hoa này còn rất nhỏ mà, tại sao nó lại lớn nhanh như vậy, hơn nữa đã kết hoa rồi!

Liễu Phi Yên ngạc nhiên hỏi thăm, mấy ngày nay nàng luôn bận rộn, cho nên nơi này của Diệp Lăng xảy ra chuyện gì, nàng cũng không rõ.

- Ta là luyện kim thiên tài mà, cái này là chút lòng thành! Được rồi, ta phải đem nó đưa vào hoàng cung, đặt nó trong ngự hoa viên là được.

Diệp Lăng gật đầu, chuẩn bị cầm chậu hoa này đi, đúng là nói xong liền làm ngay.

Diệp Lăng cũng không phải muốn đem chậu hoa này giao lại cho biểu muội, hắn cảm thấy mình đã phá hư ngự hoa viên, cho nên phải phục hồi trở lại, làm người phải biết nhận lỗi, nếu mình đã phá hư, vậy thì mình phải phục hồi lại như cũ.

- A, cái gì? Người muốn đi hoàng cung?

Liễu Phi Yên ngơ ngác hỏi.

- Như thế nào? Có vấn đề sao?

Diệp Lăng hỏi lại.

Liễu Phi Yên lắc đầu, Diệp Lăng muốn đi thì không ai có thể ngăn cản hắn, hơn nữa, hoàng cung là nơi hắn có thể đi, vì độ an toàn ở nơi đó cao hơn ở đây, cho nên không thành vấn đề.

- Tiểu Ngũ đi làm công việc, Carine đang ngủ trưa, ta đi một mình là được rồi, Carine tỉnh dậy, bảo nàng ở nơi này, ta sẽ nhanh chóng trở lại.

Diệp Lăng nói ra.

Mỗi ngày tiểu công chúa đều ngủ trưa, mà với nàng thì không phải không có Diệp Lăng thì chịu không được, nhiều nhất là ngây ngốc không nói một lời mà thôi, nhưng chỉ đợi một lát chắc không có vấn đề gì.

Gần đây Diệp Lăng cảm thấy phải để tiểu công chúa lại để hành động, nếu như nàng cứ đi theo hắn như thế thì hắn không thể làm gì được, mà hắn cũng không có khả năng lúc nào cũng mang theo nàng.

Về phần Lãnh Huyết Ngũ, trong khoảng thời gian này, Lãnh Huyết Tổ có nhiều chuyện xảy ra, mà nàng cảm thấy Diệp Lăng cũng không có việc gì, dù sao đã có kỵ sĩ đoàn bảo hộ, lại có thêm mấy vài thành viên Lãnh Huyết Tổ âm thầm bảo hộ, chắc có lẽ cũng không có vấn đề gì, nàng cũng lười nhìn Diệp Lăng và các nữ tử đánh đàn, cho nên đi làm công việc là đứng đắn nhất.

- Vương tử điện hạ, ngài muốn đi đâu?

- Cái gì? Ah, người đang nói với ta sao?

Thời điểm Diệp Lăng ôm chậu hoa ra ngoài cửa, kỵ sĩ bảo hộ ở cửa vào hỏi lại, trong khoảng thời gian ngắn Diệp Lăng còn không kịp thích ứng, cho nên hần mới hỏi lại một câu.

695. Chương 700: Vạn Hoa Lâu Nóng Bỏng (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 700: Vạn Hoa Lâu nóng bỏng (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Vâng, vương tử điện hạ!

- Người gọi như vậy ta như vậy ta không quen, các người nên gọi ta là thiếu gia, hoặc công tử đi.

Diệp Lăng nhú mày, ở chỗ này mình chính là vương tử điện hạ, đây là sự thật không thể thay đổi.

- Vâng, biểu thiếu gia.

Kỵ sĩ cũng không có chấp nhất, bọn họ là thuộc hạ của Long Cát công chúa, có đôi khi gọi Long Cát công chúa là tiểu thư, mà biểu đệ của Long Cát công chúa phải gọi là biểu thiếu gia.

Mà vương tử đời thứ hai, cũng không cần chú ý nhiều như vậy, nếu Diệp Lăng đã mở miệng, bọn họ cũng đổi cách xưng hô.

- Hiện tại ta đi hoàng cung một chuyến, ta đi rồi về, các người cứ tiếp tục.

Diệp Lăng trả lời vấn đề lúc này, sau đó nhanh chóng rời đi.

Rất nhanh, Diệp Lăng liền dừng bước, bởi vì hần phát hiện những kỵ sĩ này vẫn đi theo hần.

- Các người đi theo ta làm gì, các người nên ở lại bảo vệ Carine cho tốt!

Diệp Lăng quay đầu lại nói.

- Biểu thiếu gia, công chúa đã ra lệnh cho chúng ta bảo hộ ngài, Carine công chúa đã có người khác bảo hộ.

Kỵ sĩ kia cung kính trả lời.

Diệp Lăng nhăn cau mày, nói ra:

- Ta không cần người bảo hộ, các người đi theo quá phiền toái!

Hần không muốn người khác đi theo, cảm giác không được tốt lắm.

- Không phiền toái, chúng ta sẽ không ảnh hưởng đến ngài.

Kỵ sĩ kia nói rất nghiêm túc.

- Vậy được rồi! Các người cứ đi theo, nhưng nếu mất dấu, chuyện đó không liên quan đến ta.

Diệp Lăng cười cười, sau đó tiến vào căn phòng phía trước.

Những kỵ sĩ kia lập tức theo sau, phòng phía trước nhiều người như vậy, không biết Diệp Lăng đi vào có nguy hiểm hay không, bọn họ vốn tưởng rằng Diệp Lăng đi hoàng cung, nhưng bọn họ lại khó hiểu, từ trước tới nay Diệp Lăng đều đi về phía cửa chính, trừ phi là tình huống đặc biệt.

Vào lúc này, Diệp Lăng lại đi về phía một căn phòng có nhiều người, bởi vì hần muốn cắt đuôi bọn họ, cho nên phải đi về phía có càng nhiều người càng tốt.

Thời điểm Diệp Lăng xuất hiện phía trước sảnh, rất nhanh bị người ta phát hiện, một đám đông điên cuồng kêu lên, có nhiều người muốn tiến tới gần.

- Lão bản? ! Hắn làm sao tới tại đây, trong tay hoa là có ý gì?

Nhiều cô nương đang xem biểu diễn khi thấy Diệp Lăng, đều đang điên cuồng vì Diệp Lăng, dù sao trong khoảng thời gian này Diệp Lăng chưa từng xuất hiện qua.

- Diệp công tử, chúng ta có thể nói chuyện hay không...

- Không nói nữa!

- Diệp công tử, ta tới từ Liễu gia, chúng ta muốn...

- Có chuyện gì người cư tìm biểu tỳ của ta, nàng sẽ nói với người.

- Diệp công tử...

...

Diệp Lăng bị nhiều người vây quanh, một đám người đang hỏi hắn cái này cái kia, nhưng đều bị hắn cự tuyệt, mà đồng thời, mọi người cảm thấy kỳ quái, rõ ràng Diệp Lăng bị bọn họ vây quanh nhưng hắn lại đi đi lại lại trong đám người được, hơn nữa làm cho mọi người có cảm giác như không thể ngăn cản được bước tiến của hắn.

Nếu như người ở đây ít, thì còn có thể giải thích, nhưng người ở đây lại có rất nhiều, tại sao hắn có thể tiến lên, hơn nữa còn tiến lên rất nhẹ nhàng?

- Không hổ là lão bản, quá soái (đẹp trai)! Lão bản, tôi yêu ngài!

Ở trên bàn, một mỹ nữ tuyệt sắc đang ôm đàn nhìn Diệp Lăng hô lên, nhưng âm thanh này nhanh chóng bị át đi, bị âm thanh tỏ tình áp đảo, thời điểm những tiểu thư quý tộc nhìn thấy Diệp Lăng, đã bắt đầu điên cuồng.

- Diệp Lăng công tử, có hứng thú hẹn hò với ta không!

Một tiểu thư quý tộc nói.

- Không có hứng thú!

- Diệp Lăng, chúng ta nói chuyện yêu đương một lần nhé!

Một tiểu thư lớn mật...

...

- Không có ý tứ, ta đã có hôn thê rồi!

...

...

- Biểu thiếu gia...

Đám kỵ sĩ kia muốn chen vào, nhưng bọn họ không có năng lực như Diệp Lăng, hoàn toàn không thể tiến lên trong đám đông lộn xộn này.

Rất nhanh, bọn họ liền phát hiện Diệp Lăng đã sắp biến mất, nhưng vào lúc đó, bọn họ không khẩn trương, bởi vì ở bên ngoài có người sẽ trợ giúp bọn họ, thông tri người bên ngoài, cẩn thận trông chừng Diệp Lăng là được.

Nhưng mà, chuyện kể tiếp phát sinh, làm cho bọn họ phát hiện mình không thể không khẩn trương, bởi vì Diệp Lăng vừa xuất hiện trong mắt của họ, bây giờ đã biến mất.

- Người đâu? Diệp công tử đâu rồi?

- Diệp Lăng, Diệp Lăng thân yêu của ta đâu rồi?

- Lão bản...

...

Ở trước mắt bao nhiêu người, Diệp Lăng đã biến mất, tất cả mọi người đều tìm kiếm, nhưng đã không còn thấy bóng dáng của Diệp Lăng đâu cả, điều này làm cho mọi người cảm thấy ngoài ý muốn và nghi hoặc.

Bọn họ không biết Diệp Lăng đã dùng biện pháp gì để biến mất, nhưng khi Diệp Lăng biến mất hơn mười phút, bọn họ không tìm thấy Diệp Lăng, cũng đã buông tha, tiếp tục làm việc của mình.

- Thật đau đầu, nếu như bị công chúa biết chúng ta để mất dấu biểu thiếu gia, không biết sẽ làm thế nào a!

Kỵ sĩ rất sốt ruột, hẳn có thể tưởng tượng được tình cảnh Long Cát công chúa biết rõ chuyện này, đây tuyệt đối là chuyện mà bọn họ không muốn nhìn thấy.

Với tư cách là kỵ sĩ đoàn của Long Cát công chúa, làm sao mà bọn họ không biết Long Cát công chúa cũng chiều Diệp Lăng thế nào, không xảy ra chuyện thì khá tốt, nếu có chuyện xảy ra, nàng nhất định sẽ nổi bão!

- Đừng nóng vội, chẳng phải vừa rồi ngài ấy nói muốn đi hoàng cung sao? Chúng ta đuổi theo là được.

Một kỵ sĩ khác nhắc nhở, nếu đã có phương hướng, chuyện còn lại sẽ rất đơn giản.

- Đúng vậy, tại sao ta lại quên mất nhỉ, chúng ta còn chờ gì nữa, mau đuổi theo!

- Ta đã sớm cho người đuổi theo rồi, chỉ có người là ở nơi này phiền não thôi, làm huynh đệ đương nhiên ta phải để cho người phiền não rồi!

- Mẹ khiếp!

...

Hoàng cung Chu Tước, sau khi Diệp Lăng trần trọc, cuối cùng cũng đi đến khu kiến trúc lớn nhất, vào lúc này hẳn cảm thấy hối hận, hối hận vì đã vứt bỏ đám người kia, hại hẳn phải đi hỏi đường, mới có thể đi đến nơi này.

May mắn, là diện tích hoàng cung to lớn, bằng không thì muốn tìm cũng phiền toái.

Mà tình huống của Diệp Lăng bây giờ, đã làm cho kỵ sĩ đoàn rất buồn rầu, bọn họ phải đuổi theo, đến gần cửa cung, kết quả vẫn không thấy bóng dáng của Diệp Lăng đâu.

Làm sao mà bọn họ biết được, ngay từ đầu Diệp Lăng đã đi nhầm đường, chỉ đi quanh quẩn mới đến được phụ cận hoàng cung, khi hẳn đến được phụ cận hoàng cung, lại là một nơi khác, nói cách khác, dù Diệp Lăng tìm được cửa cung, cũng không phải chỗ cửa cung của những kỵ sĩ, cho nên bọn họ không nhìn thấy Diệp Lăng.

- Xin hỏi, nơi này là hoàng cung phải không?

Diệp Lăng tìm được một cửa cung, nhưng cửa cung này cũng không lớn, xem ra là một cửa cung không trọng yếu, đương nhiên, đây là cách nói tương đối, nó chỉ không trọng yếu bằng cửa chính mà thôi.

- Vâng, đúng vậy, không nên tới gần đây.

Thị vệ giữ cửa nói ra, đây là một câu nói rất có trách nhiệm, không phải là kỳ thị bình dân.

696. Chương 701: Thâm Cung Lão Ma (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 701: Thâm cung lão ma (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Ta muốn vào đi, chậu hoa này ta muốn trồng nó ở ngự hoa viên.

Diệp Lăng nói thẳng, hần cũng không thông báo thân phận của mình, nếu không nói ra mà muốn người ta cho vào cũng khó khăn.

- Không có ý tứ, xin lấy giấy thông hành ra!

Thị vệ giữ cửa nói.

Muốn đi vào tể đồ, nhất định phải có giấy thông hành, muốn mua sắm đồ vật thì đã có nhân viên trong nội cung làm, không có ngoại nhân, đương nhiên cũng có tình huống đặc biệt, thời điểm như vậy, đều có giấy thông hành, sau đó sẽ có người hộ tống đến nơi cần đến.

Giấy thông hành ta không có, đúng rồi, cái này có thể không?

Đột nhiên Diệp Lăng nhớ tới, lần trước hoàng đế Chu Tước đã cho hần một tấm lệnh bài, không chỉ có thể điều binh khiển tướng, hơn nữa còn có thể đi đến bất kỳ địa phương nào của Chu Tước đế quốc mà không bị cản trở, kể cả hoàng cung.

Kỳ thật không có tấm lệnh bài của hoàng đế Chu Tước, chỉ cần Diệp Lăng lấy ra lệnh bài của Long Cát công chúa, cũng có hiệu quả giống như vậy, còn nữa, hần cũng có thể dùng lệnh bài của Lãnh Huyết Tổ, nhưng hần không biết hiệu quả của hai cái lệnh bài sau, hần cảm thấy chắc lệnh bài của hoàng đế Chu Tước có lẽ có thể.

- A! Đại nhân, mời vào!

Thời điểm Diệp Lăng lấy lệnh bài ra, tên thị vệ canh giữ cửa cung lập tức cung kính, lệnh bài này hần chỉ mới nghe nói qua, nhìn thấy kiểu dáng, nhưng chưa từng thật sự nhìn thấy, lệnh bài này có quyền lợi cực kỳ cao, mà quyền lợi này lại không thuộc về bất kỳ một đại thần của triều đình, không chỉ có thể ra vào hoàng cung, ngay cả điều động thị vệ cũng không có vấn đề gì.

Nhưng nguyên nhân là vì lệnh bài này chưa từng ban cho ai, không thể tưởng được thiếu niên trước mắt lại có một cái, hơn nữa nhìn bề ngoài của hần rất trẻ, khá tốt vừa rồi không đắc tội với hần, nếu không thì chết lúc nào cũng không biết.

Mà lệnh bài là thật hay giả, thị vệ đã có một công cụ để phân biệt, cho nên, tuyệt đối không phạm sai lầm.

- Phiền toái người rồi!

Diệp Lăng nhận lại lệnh bài, xuất phát từ lễ phép nên hần nói cảm tạ.

- Không phiền toái, đại nhân cứ tự tiện!

Thị vệ giữ cửa cung kính nói.

- Ủ!

Diệp Lăng gật đầu, sau đó đi vào trong hoàng cung, căn cứ vào trí nhớ mà tìm vị trí ngự hoa viên, trên đường gặp mấy toán thị vệ tuần tra, hần dứt khoát đem lệnh bài treo bên hông, thời điểm có người hỏi hần, hần sẽ chỉ vào lệnh bài bên hông.

Sau khi nhìn thấy lệnh bài, những thị vệ này động dung, khom lưng hành lễ, sau đó tiếp tục làm việc của bọn họ.

Đi qua một cung điện, Diệp Lăng đã đi một vòng trong hoàng cung, nhưng vẫn không tìm thấy ngự hoa viên, điều này làm cho hần cảm thấy phiền muộn, hần muốn tìm một người dẫn đường.

Nhưng mà, thời điểm hần chưa tìm được người khác, đã có người tới tìm hần.

- Tiểu tử phía trước đứng lại! Người là người nào, tại sao lại có thể đi tới đi lui trong này.

Một quý phu nhân cao quý ngạo mạn đến cực điểm xuất hiện, phu nhân này khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo xinh đẹp, trên người có một cổ quý khí, ăn mặc rất đẹp đẽ quý giá, đây cũng là bình thường, có thể ở trong hoàng cung này, có ai không đẹp đẽ quý giá.

Bên người của phu nhân này có hai người, một nam một nữ, nam khoảng hai mươi, là một công tử anh tuấn, nhưng trên mặt lại giống hệt quý phu nhân kia, rất ngạo mạn, làm cho người ta nhìn thấy sẽ thấy không thoải mái.

Mà nữ là một thiếu nữ chừng mười bảy mười tám, khuôn mặt có vài phần giống quý phu nhân kia, xem ra là con gái của vị quý phu nhân.

- Ta tới tặng hoa, nhưng không tìm thấy ngự hoa viên, vị phu nhân này, người biết ngự hoa viên ở nơi nào không?

Diệp Lăng không thèm để ý tới sự ngạo mạn của quý phu nhân này, hần lễ phép hỏi thăm.

- Tặng hoa? Hiện tại cái hoàng cung này đã xảy ra chuyện gì, tại sao một tên tặng hoa lại có thể đi loạn, không có ai nhìn thấy.

Quý phu nhân rất khinh thường nhìn Diệp Lăng, một tên tặng hoa, nàng chẳng thèm hỏi đến, nàng cao quý như vậy, không rảnh quan tâm.

...

Diệp Lăng liếc quý phu nhân một cái, sau đó xoay người rời đi, hần cảm thấy quý phu nhân trước mặt không có lễ phép, mình đã hỏi ngự hoa viên ở chỗ nào, nhưng nàng lại không thèm trả lời mà hỏi sang chuyện khác.

Trọng yếu nhất là, Diệp Lăng nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của quý phu nhân này với hần, hần chẳng muốn nói gì với nàng nữa.

- Lớn mật! Ta còn chưa nói sẽ cho người rời đi!

Quý phu nhân nhìn thấy Diệp Lăng như vậy, đã giận dữ, nàng cảm thấy Diệp Lăng đang xem thường mình.

Mà lúc này, Diệp Lăng không thèm để ý tới quý phu nhân này, hần chỉ nhìn đông nhìn tây, đang suy đoán ngự hoa viên nằm ở chỗ nào.

- Tốt lắm! Tuy ta không biết người ở nơi nào, nhưng ta không cho phép người không để ta vào mắt!

Vẻ ngạo mạn của quý phu nhân này càng lúc càng lớn.

- Tên tiểu tử cầm hoa, mau quỳ xuống xin lỗi mẫu thân của ta, chúng ta sẽ không so đo sự vô lễ của người!

Lúc này tên công tử ngạo mạn kia nói ra.

- Vô lễ? Ta vô lễ hơn các người sao?

Diệp Lăng trả lời với vẻ không quan tâm.

- Người nói cái gì!

Lời nói của quý phu nhân vang lên, ngữ khí trong lời nói đã cao lên.

- Lời của ta rất rõ ràng, ta nói các người vô lễ, nói rõ ràng như vậy mà các người vẫn không hiểu, đúng là đồ đần.

Diệp Lăng lắc đầu, sau đó tiếp tục đi vài bước.

- Tiểu tử, người phải nói cho rõ ràng! Chúng ta vô lễ thế nào!

Tên công tử ngạo mạn kia lách mình xuất hiện trước mặt Diệp Lăng, đứng ở trước mặt Diệp Lăng, bộ dáng đầy ngạo nghễ.

- Còn cần phải nói rõ sao? Đầu tiên, ta gọi người là phu nhân, người lại gọi ta tiểu tử, đây không phải là vô lễ thì là gì?

Diệp Lăng nghiêm mặt, giống như thực sự muốn nói rõ ràng với đám người này,

- Hừ! Chỉ là một tên tiểu tử tặng hoa, người muốn ta gọi người là gì, gọi người là tiểu tử đã là rất khách khí rồi!

Quý phu nhân ngạo mạn kia tiếp tục nói.

- Tiếp theo, ta hỏi các ngươi phải đi ngự hoa viên thể nào, ngươi đã bỏ qua không nói, còn dùng loại ánh mắt khinh thường nhìn ta, đây cũng là vô lễ.

Diệp Lăng tiếp tục nói.

- Ngươi là một tiểu tử rất có ý tứ, ta chịu nhìn ngươi đã là vinh dự của ngươi rồi!

Trên mặt của quý phu nhân này vẫn tràn đầy khinh thường, rất là ngạo mạn.

- Còn nữa, ngươi nói ta vô lễ, ta cũng không cảm thấy vô lễ! Ta đi là chuyện của ta, ta không cần ngươi đồng ý.

Diệp Lăng không để ý tới vẻ ngạo mạn của quý phu nhân kia, hắn chỉ muốn nói những lời mà mình muốn nói.

- Ở chỗ này, ngươi nhất định phải được ta đồng ý, nếu ngươi chỉ tặng hoa, thì người như ngươi không có quyền lợi đi khắp nơi như vậy.

Quý phu nhân này nhếch cái mũi lên, Diệp Lăng có thể nhìn thấy lỗ mũi của nàng rất rõ ràng.

- Tại sao chứ, đây đâu phải là nhà của ngươi, ta thích đi thể nào thì ta đi!

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

- Còn nữa, phu nhân, lỗ mũi của ngươi đầy lông lúng phún, xin đừng để người ta nhìn thấy, vì như vậy rất vô lễ.

...

Quý phu nhân ngẩn ngơ, có chút e thẹn nói:

- Nơi này là nhà của ta!

- Ah, ngươi là lão bà của hoàng thượng?

Diệp Lăng hỏi.

Lão bà của hoàng thượng? Cách nói này rất thô tục, chưa thấy qua các mặt của xã hội đúng là chưa thấy qua các mặt của xã hội mà.

- Ta không phải!

- Con gái? Không có khả năng, ngươi già như vậy, phải là a di của hoàng thượng mới đúng.

...

- Tiểu tử, ngươi dám nói ta già!

697. Chương 702: Thâm Cung Lão Ma (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 702: Thâm cung lão ma (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Tại sao lại không dám, ngươi già còn hơn cả nãi nãi của ta.

Diệp Lăng nói những lời này chính là sự thật, nếu so sánh giữa quý phu nhân này và hoàng thái hậu, chỉ nhìn tướng mạo ai cũng sẽ nói quý phu nhân này già hơn.

- Người... Người...

Quý phu nhân ngạo mạn bị Diệp Lăng làm cho tức giận quá mức.

- Nói chuyện với các người thật lãng phí thời gian! Ta đi tìm ngự hoa viên của ta. Gặp lại a! Tốt nhất lúc gặp lại đừng có đứng quá gần, miễn cho ta nhìn thấy cái mặt mo của người làm cho người ta khó chịu.

Diệp Lăng nói xong liền chuẩn bị rời đi.

- Vô Kỵ! Đánh rụng hàm răng của tiểu tử này cho ta! Ta muốn cho hắn ghi nhớ để sau này không được vô lễ như vậy nữa!

Quý phu nhân ngạo mạn thở hổn hển nói.

Tu dưỡng của nàng vốn không kém như vậy, chuyện này chỉ mới gặp một lần, lại thêm bổn sự chọc người ta giận điên chết không đền mạng của Diệp Lăng, đã làm cho tu dưỡng của nàng đều bị vứt bỏ hết.

Nhưng tính cách của nàng vốn là ngạo mạn vô lễ như vậy, nếu không phải thân phận của nàng cao quý chỉ sợ đã có người giáo huấn nàng.

- Vâng! Mẫu thân!

Tên công tử ngạo mạn này đáp lời. Cái tên này rất thích hợp với hắn, Vô Kỵ không phải là không có kị, mà là người ngạo mạn vô lễ.

Nói xong thì tên công tử ngạo mạn này tiến lên chuẩn bị động thủ.

- Đợi chút!

Diệp Lăng ngăn cản.

- Thế nào, có phải hối hận rồi không? Hiện tại vẫn còn kịp đấy, chỉ cần người quý xuống xin lỗi rồi tự vả miệng của mình năm mươi cái là được.

Quý phu nhân kia nói ra.

- Không thèm đếm xỉa tới người, ta chỉ muốn nói ta đến đây chỉ để tặng hoa, không có thời gian chơi đùa với các người, nếu muốn thì đợi một chút nữa. Mà ta cũng không muốn đánh các người, đây là địa bàn của hoàng thượng cho nên ta nhìn mặt mũi của hắn mà bỏ qua cho các người.

Diệp Lăng nói xong liền từ từ vượt qua tên công tử ngạo mạn kia.

- Móa! Người dám đùa giỡn ta!

Tên công tử ngạo mạn kia chuẩn bị ra tay.

- Chậm đã!

Lúc này người nói không phải là Diệp Lăng, mà người nói chuyện chính là thiếu nữ vẫn một mực không mở miệng.

- Có chuyện gì thế muội muội?

Tên công tử ngạo mạn kia hỏi.

- Ca ca, hoa trong tay của hắn rất đẹp, đừng làm hỏng! Người phải đưa chậu hoa cho ta, ta sẽ bảo ca ca buông tha cho người.

Lời nói của thiếu nữ rất lạnh lùng, hoàn toàn không thèm nhìn Diệp Lăng một cái.

Đúng là mẹ nào con nấy, thiếu nữ này cũng là người vô lễ như mẫu thân của mình, bằng không cũng không đi ngăn cản, hơn nữa còn muốn hoa trong tay của Diệp Lăng.

- Không có ý tứ, hoa này ta phải đưa cho tiểu biểu muội của ta, không có phần cho người.

Diệp Lăng trả lời.

- Đưa cho tiểu biểu muội? Là tiểu cung nữ? Xem ra tiểu cung nữ hiện giờ càng lúc càng không có quy củ rồi, dám đem người ngoài vào đây.

Quý phu nhân nói như đúng rồi, nguyên nhân Diệp Lăng có thể vào được đây là vì có tiểu biểu muội làm cung nữ trong này.

Mà tiểu biểu muội cung nữ của hần nhất định phải có một chút năng lực mới có thể làm cho thị vệ cho phép tên tiểu tử này tiến vào.

- Cung nữ. Các người thật là có ý tứ, nói chuyện với các người thật là lãng phí tinh lực.

Diệp Lăng không muốn nói cái gì nữa trực tiếp lách mình rời đi.

!!!

Thời điểm Diệp Lăng lách mình rời đi, tên công tử ngạo mạn đứng phía trước biến thành ngây ngốc. Bởi vì hần phát hiện mình không thể ngăn cản bước tiến của Diệp Lăng, hần đã vượt qua mình.

- Vô Kỵ (ca ca)! Người đang làm gì đó, tại sao lại để hần đi?

Hai mẫu tử đồng thời nói ra. Vô Kỵ công tử không nói gì, hần cảm thấy lúc này là sai lầm của mình, hiện tại hần nhất định phải ngăn cản Diệp Lăng lại.

Nhưng hần phát hiện mình không thể đuổi theo bước chân của Diệp Lăng, Diệp Lăng giống như quỷ mị đi trước mặt mọi người, mình nhanh thì hần nhanh, mình chậm thì hần chậm.

Mà tên công tử ngạo mạn này càng gia tốc càng nhanh thì càng không cách nào đuổi theo được, điều này làm cho hần kinh hãi không thôi.

Cuối cùng hần buông tha, hần cảm thấy Diệp Lăng không đơn giản, mà người có thể đi vào hoàng cung thì càng không phải người bình thường, ngàn vạn lần không nên chọc phải nhân vật khó chơi.

- Vô Kỵ, người làm sao thế? Tại sao trở về?

Quý phu nhân kia hỏi.

- Mẫu thân, ta thấy tên tiểu tử đó không đơn giản, ta đuổi theo không kịp, cho nên bắt không được!

- Không thể nào, người mà bắt không được hần, nếu hần là người như người nói, tại sao lại tặng hoa, nhất định là có vấn đề. Nhanh thông tri cho thị vệ, còn phải báo cho hoàng thượng.

Quý phu nhân lập tức nói ra những hoài nghi về Diệp Lăng.

- Vâng!

Kết quả là trong hoàng cung đã bắt đầu tìm kiếm Diệp Lăng, khi đó Diệp Lăng vừa vặn đi đến một nơi không người, cho nên mọi người không thể tìm ra hần, bằng không thì cuộc tìm kiếm lúc này đã ngừng lại.

Mà vấn đề này nhanh chóng kinh động đến hoàng thượng, hần không biết có người tiến vào, cho nên hạ lệnh cho người điều tra.

- Cuối cùng cũng tới.

Lúc này Diệp Lăng rất may mắn, hần đã tìm được ngự hoa viên. Ngự hoa viên lúc này không có người, mà ba người lúc trước cũng không nói cho hần tin tức để đi đến nơi này, quý phu nhân cảm thấy Diệp Lăng nói đi đến ngự hoa viên là nói lung tung, cho nên không cung cấp tin tức cho hần.

Bọn họ cảm thấy Diệp Lăng hần là đi tìm tiểu cung nữ, chẳng phải vừa rồi Diệp Lăng nói mang hoa đến cho tiểu biểu muội sao? Bọn họ nào biết rằng Diệp Lăng hỏi ngự hoa viên, chính là muốn mang chậu hoa trồng ở ngự hoa viên. Diệp Lăng đem chậu hoa trồng xuống vị trí gốc hoa trước kia, mà nơi này lại không có người nào khác, cho nên làm cho Diệp Lăng bớt lo không ít.

Diệp Lăng xóa luyến kim trận trên chậu hoa đi, sau đó quan sát một chút, nếu xác định không có việc gì thì hần sẽ rời khỏi.

Mà vào lúc này Diệp Lăng không nhìn thấy ai, liền đem bếp lò ra nướng cánh gà ăn.

- Cánh gà nướng là món mà ta thích ăn nhất!

Diệp Lăng cầm lấy một cánh gà đầy dầu mỡ đưa vào miệng, bộ dáng dương dương tự đắc, nếu cảnh này bị người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ phát điên.

Nơi này chính là ngự hoa viên ah! Nhưng đồ nướng ở đây cũng không tệ, vừa không có người nào, trừ khi bị hoàng đế phát hiện mắng ra, hết thấy đều rất hoàn mỹ.

- Ồ? Đây là cái gì?

Thời điểm Diệp Lăng chuẩn bị cắn cánh gà nướng, đột nhiên đôi mắt nhìn thấy có một thứ bị cháy.

- Cháy!

Thời điểm mọi người trong tìm kiếm người tặng hoa Diệp Lăng thần bí, đột nhiên có người lớn tiếng kêu lên, liền đem ánh mắt của mọi người chuyển dời vào chuyện đang xảy ra.

- Lửa cháy sẽ có người xử lý, đừng gọi bậy!

Một người cau mày, mỗi địa phương trong cung nếu có việc gì xảy ra đều có người chiếu cố, cho nên không cần quan tâm làm gì.

- Nhưng lửa cháy thật lớn a, mà hình như không có người xử lý.

- Cái gì? Địa phương nào?

- Ngự hoa viên!

698. Chương 703: Thâm Cung Lão Ma (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 703: Thâm cung lão ma (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Cái gì, tiểu tặc kia chạy đến ngự hoa viên phóng hỏa? Đúng là làm càn, chẳng lẽ hấn cho rằng Chu Tước đế quốc của ta không có người sao?

Hoàng đế Chu Tước rất khó chịu, sau đó tức giận, tốc độ như thiểm điện, chạy nhanh về phía ngự hoa viên.

- Nãi nãi, ở ngự hoa viên ta có... Ah, ngự hoa viên bị cháy!

Tiểu biểu muội nhìn về phía khói đen bốc lên mù mịt, sau đó chạy nhanh về hướng ngự hoa viên.

- Ngự hoa viên lại gặp tai nạn, không biết lần là ai quấy rối đây, dù sao cũng không có việc gì, đi xem có chuyện gì xảy ra!

Nhìn thân ảnh của tiểu biểu muội, hoàng thái hậu cười cười, cũng đi qua đó.

- Mẫu thân, vừa rồi tên tiểu tử kia nói đi ngự hoa viên, không phải là hấn chứ.

Công tử ngạo mạn nhìn nơi phát ra khói đen mù mịt, nói.

- Cũng có khả năng, chúng ta đi qua xem sao!

Quý phu nhân nói ra, sau đó cũng đi qua.

Cứ như vậy, mọi người bắt đầu chạy về phía Diệp Lăng ở ngự hoa viên, mà khói đen ở ngự hoa viên là gì, chắc chắn Diệp Lăng không thoát khỏi quan hệ.

...

- Người là người nào, tại sao lại tới nơi này quấy rối?

Thời điểm hoàng đế đi tới ngự hoa viên, nhìn thấy thị vệ của mình đang vây quanh một thiếu niên mặt mũi đen thui, không, là thiếu niên bị hun đen, bộ dáng bề ngoài của thiếu niên rất chật vật, mà trên mặt của hắn có hai đường thẳng chạy dài theo khuôn mặt, hình như là do nước mắt của hắn chảy xuống tạo thành.

Thiếu niên này chính là Diệp Lăng, nhưng mà nhìn bộ dáng của hắn lúc này thì không ai nhận ra, dù là người quen cũng không thể nhận ra hắn lúc này, huống chi hoàng đế Chu Tước chỉ gặp mặt hắn vài lần.

- Ta... Khục khục...

Diệp Lăng muốn nói, nhưng lúc này hắn vừa mở miệng ra lập tức bị ngẹn.

- Ah, hoa viên của ta, ai dám đốt nó thế này, ta sẽ liều mạng với hắn, có phải là người hay không...

Thời điểm này, tiểu biểu muội cũng tới, nhìn thấy ngự hoa viên bị khói đen hun thành như vậy, nàng liền phát điên.

Diệp Lăng nhìn thấy mọi người bao vây vào giữa, tiểu biểu muội đương nhiên cho rằng hắn là thủ phạm, muốn nhào tới liều mạng với Diệp Lăng.

- Đừng đi qua đó, hắn là người nào người biết không? Đúng là không biết nặng nhẹ.

Hoàng thái hậu kéo tay tiểu biểu muội lại, có chút vô lực gõ đầu tiểu biểu muội một cái.

- Nhưng mà, hoa của ta...

Tiểu biểu muội rất đau lòng, ngự hoa viên này là do nàng chiếu cố, về cơ bản tất cả đồ ở đây là do nàng quản lý, nàng rất yêu thích nơi này, mà nó cũng là tâm huyết của nàng.

- Chính là hắn, hắn chính là tiểu tử cầm hoa chạy đi khắp nơi, ta nhận ra quần áo của hắn! Tiểu tử, không ngờ ngươi dám tới nơi này, còn dám đốt cả ngự hoa viên.

Quý phu nhân chỉ vào Diệp Lăng nói lớn tiếng.

Vào lúc đó, nàng rất hưng phấn, bởi vì nàng biết rõ, mình đã có thể thả cổ ác khí ra ngoài, Diệp Lăng đã làm mọi chuyện như vậy, lại vị nhiều người vây quanh thế này, nhất định là chết chắc.

Cho dù người không đơn giản cũng được, có nhiều người như vậy, người có thể làm gì chứ?

- Khục khục, vì sao ta không dám tới chứ, khục khục, con mắt nào của ngươi đã nhìn thấy ta đốt.

Diệp Lăng phản bác, bởi vì giọng nói của hắn ho khan, cho nên giọng nói không giống với lúc bình thường.

Đó là bởi vì vừa rồi hắn bị hun hói, cho nên ho khan có chút kịch liệt, đợi một lúc nữa chắc chắn giọng nói sẽ trở lại bình thường.

- Còn dám nói láo, ở đây có nhiều người thấy như vậy, ngươi còn dám nói người không đốt sao.

Quý phu nhân chất vấn.

- Chẳng muốn nói chuyện với ngươi, lại nói, tại sao các ngươi lại tới nơi này làm gì?

Diệp Lăng nhìn bọn người hoàng thượng, có chút kỳ quái, hình như hắn không nghĩ qua, động tĩnh ở đây lớn như vậy, người khác tới đây là chuyện rất bình thường.

- Còn phải hỏi sao, đương nhiên là tới bắt ngươi, ngươi chết chắc rồi!

Hoàng thượng còn chưa mở miệng, quý phu nhân đã đoạt lời, làm cho hoàng thượng vốn muốn hỏi, cũng đành nhịn xuống.

- Lão bà như ngươi phiền phức quá, tại sao lần nào cũng vô lễ như vậy!

Diệp Lăng nhăn mày, nói với ngữ khí phản cảm.

Lúc này, hoàng thượng cùng hoàng thái hậu cũng đồng ý với điểm này của Diệp Lăng, quý phu nhân trước mắt này có chút vô lễ, chuyện ở nơi này chưa tới phiên nàng lên tiếng, nhưng nhìn mặt mũi là người nhà, cho nên có thể tha thứ điểm này.

Nhưng mà bọn họ cũng không thích người khác nói quý phu nhân này như vậy, nói thế nào cũng là người nhà, không cho phép người khác nói nàng như thế.

Cho nên, lông mày của hoàng đế nhíu lại, hần vừa mới mở miệng, nhưng mà, vẫn như lúc này, hần bị quý phu nhân này cướp lời nói trước.

- Lớn mật, người là ai mà dám nói với ta như vậy, người có biết ta là ai không?

Quý phu nhân nổi giận.

- Người đã nói rồi, nơi này là nhà của người, mà người lại không phải là lão bà của hoàng thượng... Mà người lại già như thế này, nhất định là thâm cung lão ma!

Diệp Lăng đưa ra kết luận.

- Phốc!

Những lời này của Diệp Lăng nói ra làm cho người ở đây không nhịn được liền bật cười, ngay cả hoàng thái hậu cũng không nhịn được, mà thân phận của quý phu nhân này trừ Diệp Lăng ra ai cũng biết, lại bị Diệp Lăng nói là thâm cung lão ma, lúc này có cảm giác rất buồn cười.

Vào lúc đó, ngay cả nghiêm túc như hoàng đế, da mặt cũng nhăn lại, biểu lộ rất quái dị.

- Người muốn chết, người đâu, mau giết hần cho ta!

Quý phu nhân giận dữ hét lên, bộ dáng thở hổn hển, hiển nhiên là bị tức giận không nhẹ.

- Giết ta? Một thâm cung lão ma như người không có tư cách, cũng không có lý do.

Diệp Lăng thuận miệng nói, thời điểm này hần có chút không yên lòng, nhìn xuống mặt đất như kiểm tra cái gì đó.

- Ta có tư cách này, ta không phải là thâm cung lão ma, ta là công chúa!

Quý phu nhân kia tức giận, nói.

- Các người còn không đi bắt hần cho ta, dù ta đã lập gia đình, nhưng ta cũng là công chúa, các người dám trơ mắt đứng nhìn tiểu tử này vũ nhục ta sao?

Thời điểm này, nghe được lời nói của quý phu nhân, thị vệ có hành động, nhưng mà, chỉ đi về phía trước vài bước, để tỏ vẻ tôn trọng đối với quý phu nhân trước mặt.

Dù là công chúa, nhưng bọn họ chỉ nghe lệnh của hoàng thượng, hoàng thượng còn đứng ở nơi đây, không có lệnh của hoàng thượng, bọn họ làm sao dám động.

Mà công chúa này, là một công chúa đã xuất giá, lại càng không có quyền lợi gì.

- Công chúa?

Diệp Lăng ngơ ngác quý phu nhân kia, trên mặt có chút nghi hoặc.

- Đúng vậy, thế nào, có phải đã sợ rồi không, tiểu tử!

Quý phu nhân nhìn thấy bộ dáng của Diệp Lăng như vậy, còn tưởng rằng Diệp Lăng đang sợ hãi, trong nội tâm bắt đầu có chút cao hứng.

- Nói như vậy, hoàng thượng...

Vào lúc này, trên mặt quý phu nhân lộ ra vẻ đắc ý, chuyện rõ ràng như vậy, chắc đã hiểu ra, có lẽ đang hối hận.

Nhưng mà, nàng nhanh chóng nổi giận, bởi vì hai chữ kế tiếp của Diệp Lăng, giống như mũi tên bắn nát tim nàng.

- Cô cô?

- Phanh!

Toàn trường ngã xuống đất.

Mặt hoàng đế co rút lại, hắn cảm thấy tiểu tử trước mặt này có chút giống với cháu trai liều mạng của mình, đợi một chút, cảm giác này hình như...

Chẳng lẽ là...

699. Chương 704: Long Ái (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 704: Long Ái (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Ha ha, cô cô, quá buồn cười, cô cô...

Tiểu biểu muội vào lúc này cười lớn, giống như đang nghe một câu truyện buồn cười nhất thiên hạ.

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi.

- Cô cô là cô cô, nhưng là cô cô của ta, không phải cô cô của phụ thân, mà là muội muội của phụ thân!

Tiểu biểu muội vừa cười vừa nói, sau đó lại nhìn quý phu nhân, làm cho quý phu nhân này hận không thể giáo huấn tiểu biểu muội một trận.

- Đây, tiểu nha đầu, người đừng gạt ta, nàng còn già hơn cả phụ thân của người đấy.

Diệp Lăng có chút không tin.

- Ta không lừa người, nàng là muội muội của phụ thân ta, dù nhìn nàng thì già hơn phụ thân! Còn nữa, không được gọi ta là tiểu nha đầu, ta không còn nhỏ!

Tiểu biểu muội giơ tay kháng nghị.

Diệp Lăng xem mặt quý phu nhân một hồi, sau đó quay đầu lại, nói ra:

- Ta vẫn chưa tin!

- Ha ha...

...

Sắc mặt quý phu nhân càng ngày càng đen, nàng cảm thấy mình đang bị nhục mạ một cách trần trụi.

- Mẫu thân, đừng nóng giận, chúng ta không nên tức giận với người sắp chết, làm vậy chỉ uống phí khí lực.

Con gái quý phu nhân nói ra, lúc này nàng nhìn Diệp Lăng với ánh mắt không mấy thân thiện.

- Đại ca, sao người còn không tiến lên giết tiểu tử này, chẳng lẽ người nhìn muội muội bị nhục mạ, rất thoải mái sao?

Quý phu nhân đem đầu mâu chỉ về phía hoàng đế.

- Muội muội, vấn đề này làm khó ta rồi, tiểu tử này nói chuyện, dù có chút không thích hợp, nhưng cũng là sự thật. Chúng ta nói rõ ràng mọi chuyện trước rồi tính sau.

Hoàng đế nói rất nghiêm túc.

- Sự thật... Chẳng lẽ ta già như vậy sao?

Quý phu nhân cần môi, oán hận nói.

- Khục khục, xú tiểu tử, nói mau, người tới nơi này làm gì.

Hoàng đế nhìn Diệp Lăng, lớn tiếng trách móc.

- Tặng hoa thôi, còn không phải là người nào đó cứ quần quít lấy ta, ta sợ bị nàng làm phiền, chuẩn bị mấy ngày nay liền mang tới cho nàng, sau đó ta quan sát một chút, thấy không có ai liền nướng cánh gà, không nghĩ tới...

Diệp Lăng nói ra.

- Cái gì? Người nướng cánh gà trong ngự hoa viên của ta, trách không được trong tay của người lại cầm cánh gà.

Hoàng đế nhìn thấy cánh gà trong tay Diệp Lăng, hắn đã liên tưởng đến mọi chuyện.

- Đại ca, người đang nói gì vậy, nghe hắn nói nhảm làm gì, dám nướng cánh gà ở chỗ này, lời nói dối như vậy ai mà tin!

Quý phu nhân khinh thường, nàng cảm thấy lời nói của Diệp Lăng hoàn toàn là gạt người.

Kỳ thật, mọi người ở nơi này đều cảm thấy tò mò vì sao Diệp Lăng lại nướng cánh gà ở chỗ này, nhưng mà, nếu như bọn họ biết người ở trước mặt mình là Diệp Lăng, nhất định sẽ tin tưởng.

Chuyện gì mà Diệp Lăng không làm được, nướng đồ ăn trong ngự hoa viên, hắn không nướng trong đại điện là đã rất nể tình rồi.

- Ta tin, nếu như là hắn nói.

Hoàng đế nói ra.

- Cái gì?

Quý phu nhân giống như không tin nổi vào lỗ tai của mình, liền hỏi lại.

- Không có gì! Tiểu tử, người tới tặng hoa sao? Có mục đích gì khác hay không?

Hoàng đế tiếp tục hỏi.

- Không có!

Diệp Lăng lắc đầu.

- Móa! Tên tiểu hồn đản, chẳng lẽ không có ai nhìn thấy người sao?

Hoàng đế tức giận, đối với đáp án của Diệp Lăng rất không hài lòng.

- Tiểu tử này gặp ai, không phải là tiểu biểu muội làm cung nữ của hắn sao, hình như hắn tới tặng hoa cho nàng. Đại ca, người như hắn giết là chính xác, mở miệng là nói dối.

Thời điểm này, quý phu nhân hình như không biết được hoàng đế nổi giận là vì cái gì, nàng còn tưởng đang nổi giận với Diệp Lăng.

- Cái gì tiểu biểu muội cung nữ, tiểu biểu muội mà hắn nói chính là Tiểu Ái, muội muội, hắn là...

Lúc này hoàng đế muốn nói ra thân phận của Diệp Lăng, nhưng vào lúc này, có người chen ngang.

Đồng thời, quý phu nhân lại nghi hoặc, ai là Tiểu Ái, nàng biết rất rõ tính cách của vị hoàng thượng đại ca này, trong trí nhớ của nàng, Tiểu Ái chỉ có một người, đó tiểu chủ nữ Long Ái của nàng.

Đúng vậy, chính là tiểu biểu muội Long Ái!

Làm sao có thể, nếu hắn gọi Tiểu Ái là tiểu biểu muội, vậy hắn là ai?

Rất nhanh, quý phu nhân đã biết rõ đáp án, bởi vì vào lúc đó, Long Ái tiểu biểu muội phát ra tiếng kêu sợ hãi.

- Aaa... Hoa, hoa của ta...

Long Ái tiểu biểu muội kêu lên đầy sợ hãi, chạy đến bên cạnh Diệp Lăng đứng cách đó không xa, nhìn chậu hoa mà Diệp Lăng đưa tới, hai mắt của nàng sáng như sao trời, bộ dáng rất hưng phấn.

- Lần này thỏa mãn rồi chứ, ta đã đưa hoa tới cho ngươi, sau này đừng quẫn quít lấy ta.

Vào lúc này, âm thanh của Diệp Lăng bắt đầu khôi phục lại.

- Ta sẽ không quẫn quít lấy ngươi. Ah, biểu ca, ngươi là biểu ca, ngươi ngươi... Ngươi mau đưa cho ta thứ kia, bằng không ta sẽ nói với nãi nãi!

Long Ái vốn không sao cả, đột nhiên phát hiện âm thanh của Diệp Lăng có chút quen thuộc, liền nhớ ra Diệp Lăng là ai.

Vì vậy, nàng lập tức chạy đến bên người Diệp Lăng, cầm lấy tay Diệp Lăng không buông, giống như sợ bỏ tay ra thì Diệp Lăng bỏ chạy mất.

- Cút! Vật kia ta cần dùng, không thể cho ngươi!

Diệp Lăng trả lời trực tiếp, cũng bỏ qua việc Long Ái đang đang đưa cánh tay của mình.

- Ô ô, nãi nãi, biểu ca lại khi dễ ta!

Long Ái giả bộ như đang ủy khuất, nhìn về phía hoàng thái hậu.

- Vấn đề này ta quần không được, ngươi tự giải quyết đi! Ngươi là tiểu quỷ chuyên gây sự, mỗi lần tới đây đều làm loạn lên, còn nữa, đến đây sao không thông báo cho chúng ta biết một tiếng, không nói gì đã đi vào.

Hoàng thái hậu đi qua, gõ lên đầu Diệp Lăng một cái.

- A!

Đối với biến hóa này, đại bộ phận người ở đây có chút không ngờ, nhất là ba mẫu tử của quý phu nhân kia, đang ngờ ngác nhìn Diệp Lăng, bọn họ vẫn chưa biết Diệp Lăng là ai, nhưng lại có thể làm cho hoàng đế và hoàng thái hậu như thế.

Từ thái độ của hoàng thái hậu, rất rõ ràng là rất sủng ái tiểu tử trước mặt này.

- Ta...

Diệp Lăng muốn trả lời, nhưng mà, hoàng thái hậu đã ngắt lời hắn, nàng lấy ra một cái khăn lụa lau mặt của hắn, động tác thân mật này làm cho mọi người ở đây hiểu ra, thiếu niên trước mặt này là người rất trọng yếu với hoàng thái hậu.

- Không cần phiền toái như vậy.

Diệp Lăng duỗi tay, một luyện kim trận xuất hiện, sau đó hào quang bao phủ cả người của hắn, sau khi hào quang tán đi, thân thể của hắn đã rất sạch sẽ, khói đen trên mặt cũng biến mất không còn.

- Thiếu niên này là ai?

Hiện giờ, đại bộ phận thị vệ vẫn chưa biết Diệp Lăng là ai, dù sao Diệp Lăng chưa từng lộ mặt qua, tuy lần trước cũng làm cho nơi này oanh động, nhưng lúc đó hắn dùng Tiểu Nhị.

- Hắn là Diệp Lăng!

- Công tử của An Kỳ công chúa!

- Thì ra là hắn.

- Xem ra chúng ta có thể đi tắm rửa và ngủ được rồi.

...

Nghe tiếng thị vệ nghị luận, ba người quý phu nhân đã biết rõ thân phận của Diệp Lăng, bọn họ cũng không ngờ, thiếu niên tặng hoa bị bọn họ khinh thường, chính là Diệp Lăng.

700. Chương 705: Long Ái (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 705: Long Ái (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Được rồi, các người giải tán đi!

Hoàng đế hạ lệnh, bảo những người vây xem giải tán, ở đây sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra.

- Thu đội!

Thị vệ nhanh chóng tán đi, giống như lần trước, nhưng không biết tán đi nơi nào, thời điểm bình thường chỉ đi ngang qua, nhưng không có cảm giác nhiều như vậy, nhưng chuyện vừa xảy ra, lập tức xuất hiện một lượng lớn thị vệ ẩn nấp.

Đúng là hoàng cung, đường vào cửa cung thâm sâu như biển mà.

Sau khi thị vệ tán đi, chỉ có một ít người lưu lại, trừ mẫu tử ba người của quý phu nhân kia ra, những người khác chỉ là hiếu kỳ nên đến đây, mà những người này có thân phận chẳng kém gì quý phu nhân kia, bọn họ lưu lại là muốn làm quen với Diệp Lăng một chút.

- Tiểu hõn đản, nói cho ta biết, sao người lại tiến vào đây, ai cho người tiến vào, mà sao cũng không có ai thông báo thể.

Hoàng thái hậu hỏi Diệp Lăng, nàng rất muốn biết vấn đề này.

Diệp Lăng có thể đi vào hoàng cung mà không có ai biết, còn gây ra chuyện lớn như vậy, mà Diệp Lăng đến đây, giống như đi dạo, cũng không đến thăm nàng, chuyện này làm nàng không vui.

- Mẫu hậu, chuyện này còn cần hỏi sao, người nhìn lệnh bài bên hông của hần đi.

Lúc này hoàng đế nói ra, xác nhận thân phận của Diệp Lăng, lệnh bài kia là một chứng minh trọng yếu nhất, bởi vì loại lệnh bài này hần chỉ cấp cho mình Diệp Lăng.

- Nguyên lai là cái này, trách không được không có người nào đi thông báo, người cũng thật là, cho hần thứ này, cho một cái đặc thù, thông hành lệnh bài là được rồi.

- Ta cho hần hần cũng không biết dùng, trên người hần còn có Long cát lệnh bài, mà hần...

Hoàng đế lắc đầu trả lời.

...

- Xem ra sau lần này đã có rất nhiều người biết về hần, nếu lần sau hần đến cho người đi thông báo một tiếng là được rồi, miễn cho hần lại vô thanh vô tức đến đây, lại vô thanh vô tức đi mất, thậm chí chúng ta cũng không biết hần tới! Nếu lần này không có trận hỏa hoạn, xem ra chúng ta cũng không thể biết hần đã đến.

Hoàng thái hậu nói.

- Được rồi, ta phải đi, các người cứ tiếp tục trò chuyện!

Diệp Lăng thấy hoàng đế và hoàng thái hậu nói chuyện, cho nên chào tạm biệt, muốn rời đi, nhưng hấn bị Long Ái và hoàng thái hậu giữ lấy, không cho rời khỏi.

- Đi cái gì mà đi, vội vã như vậy làm gì, nếu đã đến thì phải ở lại một đêm.

- Không được, ta phải về!

Diệp Lăng lắc đầu.

- Vội vàng trở về như vậy để làm gì, cũng không có việc gì làm.

Hoàng thái hậu vẫn không thả cho Diệp Lăng rời đi.

- Ta trở về là để chuẩn bị tiết mục chúc thọ cho nãi nãi, nhưng nếu nãi nãi nói thế, ta làm chậm một chút cũng không sao cả.

Diệp Lăng nhún nhún vai.

- Nếu là thế thì người đi đi, lần sau tới nơi này, nếu không nói với ta một tiếng, coi chừng ta đánh mông của người.

Hoàng thái hậu không thể làm hơn, đành phải cho hấn đi, Diệp Lăng đã nói chuẩn bị tiết mục chúc thọ cho nàng, nàng có thể ngăn cản hấn sao?

- Được, lần sau ta sẽ nói với nãi nãi một tiếng.

Diệp Lăng gật gật đầu, nói một tiếng, không phải chỉ đi nói với nãi nãi một tiếng thôi sau, sau đó thì có thể rời đi, tuy phiền toái một chút, nhưng cũng không sao cả.

Nếu hoàng thái hậu biết cách nghĩ hiện tại của Diệp Lăng, nhất định sẽ đánh mông của Diệp Lăng.

- Ta đi trước, hẹn gặp lại! Tiểu biểu muội, người cũng đừng lôi kéo ta như vậy, nếu lôi kéo ta, ta sẽ mang người trở lại lần xanh, sau đó bần người!

Thời điểm Diệp Lăng muốn đi, phát hiện Long Ái vẫn đang cầm tay của mình.

...

Đúng là chuyện gì hấn cũng dám nói, đang ở trước mặt hoàng đế, dám nói muốn đem công chúa của hấn đi bán cho thanh lâu.

- Người dám!

Long Ái lập tức hô lên, nhưng tay của nàng đã thả hấn ra.

- Không dám, bán người, ta sợ mình còn lỗ vốn!

Diệp Lăng nói ra, sau đó rời đi, nhanh chóng biến mất không còn tăm hơi, giống như sợ người ở đây lưu hấn lại.

- Hừ hừ! Xú biểu ca!

Long Ái dậm chân một cái, sau đó nàng nhìn về phía hoa hoa cỏ cỏ của mình.

- Giải tán thôi, muốn gặp tiểu tử kia thật khó, có lẽ các người nên đi tìm An Kỳ, chỉ cần quan hệ tốt với nàng, thì muốn quen biết tiểu tử kia không thành vấn đề.

Hoàng thái hậu nhìn đám người kia mà thất vọng thở dài, nàng biết rõ những người này muốn làm gì.

- Long An Hi, người lưu lại, nói cho ta biết, người đã làm gì?

Hoàng thái hậu cho mọi người rời đi, chỉ giữ lại mỗi quý phu nhân Long An Hi kia.

...

Mẫu tử ba người Long An Hi lưu lại, sắc mặt của bọn họ vẫn còn chút ngạo mạn, giống như chuyện vừa xảy ra không có gì là quá lớn.

Đúng vậy, trong lòng bọn họ, tên tiểu tử tặng hoa là Diệp Lăng thì thế nào, cũng chẳng là gì cả.

Cũng bởi vì như vậy, cho nên bọn họ cũng không thêm bớt kể lại chuyện vừa xảy ra một lần, làm cho hoàng thái hậu và hoàng đế đều hiểu rõ vấn đề.

Hoàng thái hậu cho mọi người rời đi rồi mới hỏi, chính là muốn lưu lại mặt mũi cho Long An Hi, không nghĩ tới bộ dáng của họ lúc này là dù chết cũng không hối cải, ngay cả việc mình sai ở chỗ nào cũng không biết.

Mà trong tường thuật lại của bọn họ, hoàng thái hậu và hoàng đế đã hiểu, chuyện này Diệp Lăng không sai chuyện gì cả, nếu có sai, chính là vì Diệp Lăng không nể tình, nhưng mà, mặt mũi là do mình, không phải nhờ người khác ban cho mà có.

Ngay từ đầu Diệp Lăng rất lễ phép hỏi đường, chuyện này cũng không có gì là quá mức, nhưng bọn họ ý vào thân phận của mình, ngạo mạn vô lễ với người khác, nếu không phải tính cách Diệp Lăng trời sinh mơ hồ, nếu hấn so đo, mẫu tử của bọn họ có thể tiếp tục đứng ở chỗ này mà ngạo mạn sao?

- Long An Hi, người không phải là con thân sinh của ta, cho nên ta không quản giáo người, nhưng nhìn bộ dạng của người bây giờ mà xem, ngay cả con cái của người cũng học theo bộ dáng ngạo mạn của người.

Hoàng thái hậu nói.

- Chúng ta đâu có ngạo mạn, có ngoại tôn của người không biết cấp bậc lễ nghĩa, trong hoàng cung đi loạn khắp nơi, còn đốt nơi này, sao các người không nói hấn một câu, quá bất công mà, chúng ta không phải con thân sinh của người, cho nên người chẳng giúp chúng ta có phải không.

Long An Hi không phục.

- Tuy hấn đi loạn, nhưng không có làm phiền người, tuy hấn đốt nơi này, nhưng người yên tâm, hấn sẽ làm cho nơi này trở lại như cũ, cho dù hấn không làm gì cả chúng ta cũng không trách hấn.

Hoàng thái hậu nói.

- Người xem, người còn nói không bất công, sợ làm đau ngoại tôn của mình đúng không.

Long An Hi nói.

- Người biết cái gì! Dù hấn có hủy hoàng cung của ta đi, ta cũng không dám bắt hấn bồi thường, bởi vì thứ hấn cho ta, còn nhiều hơn hoàng cung này nhiều.

Thời điểm này hoàng đế đã lên tiếng.

- Có ý gì? Hấn chỉ là một mao đầu tử, đáng cho người nói như vậy sao?

Long An Hi khó hiểu cho nên hỏi.

- Xem ra người không chỉ ngạo mạn, mà còn rất ngu xuẩn! Nếu không phải như vậy, người nói chuyện với Diệp Lăng lâu như vậy, tại sao lại không thấy lệnh bài bên hông của hấn, nếu chuyện này người khác không biết, người có thể không biết sao?

Hoàng đế nói với nữ khí tràn trề thất vọng.

Đúng vậy, lệnh bài bên hông của Diệp Lăng rất rõ ràng, dù trong nhất thời không thấy, nhưng thời gian lâu sẽ thấy, nhưng Long An Hi đối nghịch với Diệp Lăng lâu như vậy, vẫn không phát hiện ra, điều này đã nói rõ trình độ không coi ai ra gì của nàng.

Sở dĩ những thị vệ lúc trước không nghe lời của nàng xông lên, bởi vì bọn họ nghi hoặc, bởi vì những thị vệ này phát hiện ra lệnh bài bên hông của Diệp Lăng, dù bọn họ không đi lên xác nhận, không biết là thật hay giả, nhưng cũng không thể phủ nhận, không thể xem như không thấy.

701. Chương 706: Long Ái (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 706: Long Ái (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Còn nữa, Luther vương quốc cũng là đại vương quốc, người với tư cách là vương hậu, chẳng lẽ người chưa từng nghe qua tên của Diệp Lăng sao?

Hoàng đế tiếp tục nói.

- Ta biết rõ, không phải là tên tiểu tử chạy loạn vừa rồi sao?

Long An Hi nói ra.

- Chạy loạn khắp nơi? Đúng vậy, hắn đúng là chạy loạn khắp nơi, nhưng mỗi nơi hắn đi qua, những thế lực ở các nơi đó đều ủng hộ hắn! Từ Thánh thành, cho đến bộ lạc Hồ tộc, đến Ella đế quốc, mỗi thế lực đều có quan hệ mật thiết với hắn, mà bản thân của hắn cũng có trình độ luyện kim thuật cao đến mức không thể tưởng tượng nổi, chỉ cần một điểm này, tất cả mọi người không ai dám là địch với hắn.

- Có gì tốt chứ, chỉ là luyện kim thuật mà thôi. Còn quan hệ, ta cũng có. Ta là vương hậu của một quốc gia, ta cũng không cần cố kỵ một vương tử chân chính, mà hắn chỉ là vương tử danh dự mà thôi.

Vào lúc này, Long An Hi vẫn không chịu thua.

- Dì ta là hoàng đế, trước mặt tiểu hồn đản Diệp Lăng kia, cũng không đủ nhìn, người cảm thấy người không cần cố kỵ sao? Lại nói, ta không muốn nói chuyện với người nữa, người ngu như vậy cho nên không biết vì sao đệ đệ muội muội của người vẫn không rời đi, bọn họ đang muốn kết giao với Diệp Lăng đó. Người tưởng bọn họ đến kết giao với người sao? Mấy ngày nay người đến tìm Diệp Lăng nhiều biết bao nhiêu, mà người đến tìm người có bao nhiêu?

Lúc này hoàng đế đã hoàn toàn thất vọng, nói xong liền rời đi.

- Ai, các người nên suy nghĩ kỹ đi!

Thời điểm này, hoàng thái hậu cũng không muốn nói cái gì nữa, bởi vì không phải là con của mình, mà là con của vương phi khác, mình có thể làm đến mức này đã là không tồi rồi.

Hiện tại muốn xen vào, cũng chỉ có hoàng đế là huynh trưởng mới có thể, mà hắn đã bỏ đi, nàng cũng không thể nói gì.

Sau khi hoàng đế và hoàng thái hậu rời đi, ba mẫu tử Long An Hi vẫn không muốn thừa nhận chuyện này là thật, tuy bọn họ biết rõ sau khi bọn họ tới đây, cũng không có bao nhiêu người coi trọng ba người bọn họ, mà Diệp Lăng trước đó, nàng còn bị mọi người chống đối, cho nên nàng mới nóng tính như vậy.

Hiện tại cẩn thận ngẫm lại. Nếu chỉ nhìn số lượng người đến báỉ phỏng. Diệp Lăng đã toàn thắng bọn họ. Đây là việc mà bọn họ không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận.

Mà vào lúc này, vẫn chưa rời đi, Long Ái đang chiếu cố hoa cỏ của mình đã nói:

- Mỗi ngày biểu ca Diệp Lăng có đến mấy ngàn người đến báỉ phỏng, nhưng không có một ai gặp được hắn. Đây là Long cát tỷ tỷ nói.

Nghe được lời của Long Ái, ba mẫu tử Long An Hi đều cảm thấy Long Cát công chúa đang khoát lác, làm sao có thể có mấy ngàn người, chẳng lẽ toàn thành đều đến báỉ phỏng hắn?

Nhưng bọn họ cảm thấy, mặc kệ có phải có mấy ngàn người hay không, nhưng mấy trăm người chắc chắn phải có, mà bọn họ ngay cả mười người cũng không có.

Nhưng bọn họ cũng không biết, Long Cát công chúa không có nói dối, hơn nữa nàng đã loại ra không ít râu ria, nếu không thì số lượn còn nhiều hơn nữa.

Mỗi ngày đều có nhiều người như vậy. Bởi vì mỗi ngày bọn họ đều không nhìn thấy Diệp Lăng, cho nên mỗi ngày đều phải đến, nhưng với tính cách của Diệp Lăng, xem ra mấy ngàn người này phải thất vọng rồi.

Mà Diệp Lăng càng ưu tú, mẫu tử Long An Hi cảm thấy càng ngày càng đổ kỵ, càng cảm thấy mình bị nhục nhã.

Có một loại người, bản thân có được thân phận địa vị, liền rất ngạo mạn, nhưng khi thấy có người ưu tú hơn bản thân mình, sẽ đổ kỵ, sẽ ghi hận!

Đối với loại người này, Diệp Lăng không thèm nhìn tới, bởi vì loại người như vậy vĩnh viễn không làm nên đại sự gì, ngay cả tư cách làm đại phôi đản cũng không có. Thành công của một người, dù là người tốt hay người xấu. Thứ đầu tiên hẳn phải có là tâm rộng rãi, có thể chứa được những người mà người khác không thể chứa.

Có thể chứa được bại hoại thì không phải là bại hoại, mà là kiêu hùng!

Nếu không thể chứa được bại hoại, cả đời này chỉ là bại hoại!

Rất nhanh, thọ yến của hoàng thái hậu đã đến, thời điểm sáng sớm, Diệp Lăng và Liễu Phi Yên đã xuất phát, tiến về hoàng cung trước để làm quen hoàn cảnh một chút.

Lúc đầu Diệp Lăng sẽ phải đi cùng một chỗ với Diệp Thành Thiên. Nhưng lúc cuối cùng diễn tập với bọn người Liễu Phi Yên ngày hôm qua, nhưng khi kết thúc cũng đã muộn, cho nên hẳn liền ngủ lại ở Vạn Hoa Lâu, ngày hôm sau sẽ đi cùng bọn họ.

Có đi cùng một chỗ với Diệp Thành Thiên và Long An Kỳ hay không cũng không sao cả. Dù sao Diệp Lăng đi cùng bọn họ, chỉ biết đưa đến những người muốn giao tế với hắn, mà hắn sẽ chẳng quan tâm đến người ta.

Hiện tại Diệp Lăng không đi cùng, người khác sẽ tìm Diệp Thành Thiên và Long An Kỳ, lúc đó bọn họ trở thành nhân vật chính, mà Diệp Lăng sẽ được rảnh rỗi.

Trong khi đó, Diệp Lam Vũ và Thất công chúa, còn có Long Cát công chúa đều nhất trí cho rằng, Diệp Lăng cố ý chạy trốn, các nàng nhất trí quyết định, sau khi tìm được hắn, nhất định phải xử lý tên hỗn trướng Diệp Lăng.

Diệp Thành Thiên mang người vào sân, ở trước hoàng cung có một quảng trường lớn, mà lúc này trên quảng trường, đã được an bài tốt, tất cả dùng thời gian ngắn nhất để bố trí.

Quảng trường trước đại điện đã lâu rồi không được sử dụng, mà có dùng thì chỉ dùng trong nửa ngày hoặc một ngày. Mà bài trí của ngày hôm nay, đã được hoàn tất từ tối hôm qua.

Mà ghế ở đây, đã được xếp đặt rất có tính toán, ghế khách mới đều đặt phía dưới, mà ghế của hoàng đế và hoàng thái hậu đã được đặt trước đại điện, nằm ở trước bậc thang tiến vào đại điện, từ trên cao nhìn xuống tất cả mọi người.

Đây là tự nhiên, hoàng đế và hoàng thái hậu với tư cách là nhân vật chính, đương nhiên phải ở phía trên, làm thế mới có thể cho tất cả mọi người nhìn thấy cử động của bọn họ.

Đồng thời tách ra một khoảng cách, cũng là vì an toàn, khoảng cách này chính là nơi giảm xóc nếu có người muốn ám sát hoàng đế và hoàng thái hậu.

Diệp Thành Thiên dẫn người đứng ở trong sân, không phải là người chiêu đãi lãnh đạm với bọn họ, mà là vì thời gian chưa tới, khi chưa có hoàng đế và hoàng thái hậu ngồi vào vị trí, dù là kẻ nào cũng không được phép ngồi vào vị trí, cho nên hiện giờ chỉ có thể đứng trong sân nói chuyện phiếm với nhau.

- An Kỳ tỷ tỷ, tiểu tử nhà của người đâu?

Long An kỳ không biết đây là biểu muội hay là muội muội, dù đang chào hỏi thân mật, nhưng trước đó hai người chưa từng gặp nhau, cho nên chỉ khách sáo.

Sự tồn tại của Long An Kỳ ở Chu Tước đế quốc không có bao nhiêu người biết, dù là người trong hoàng tộc, vào thời gian gần đây mới biết được có một công chúa như vậy.

702. Chương 707: Vấn Đề (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 707: Vấn đề (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Hắn có công việc nên không ở cùng một chỗ với ta.

Long An Kỳ trả lời.

- Công việc khác? Chẳng lẽ hôm nay hắn không tới sao?

Muội muội kia hỏi.

- Không phải, hắn đang chuẩn bị tiết mục chúc thọ cho mẫu hậu, đến lúc đó hắn sẽ lên sân khấu.

- Thật sao? Ta sẽ chờ xem!

- Ta cũng rất muốn nghe xem, vì mấy hài tử đều nói, giọng của hắn rất có ý tứ.

- Ha ha, vậy thì nhất định phải nghe mới được.

Long An Kỳ cười cười, không có tiếp tục nói chuyện, nàng cảm thấy muội muội này đang ứng phó với mình mà thôi, bởi vì tất cả mọi người đều biết Diệp Lăng là luyện kim thuật sĩ, nhưng không biết hắn trên phương diện âm luật cũng có tạo nghệ rất cao.

Cũng chính vì vậy, các nàng cảm thấy Diệp Lăng chỉ xuất hiện thoáng qua, mà hoàng thái hậu muốn nghe ngoại tôn hát, cũng không cần hắn phải làm ra những khúc nhạc thiên cổ có một không hai gì đó. Cho dù Diệp Lăng diễn rất bình thường, thì nàng cũng sẽ cao hứng.

Mặc dù nói, các nghệ của hoàng thái hậu là như vậy, nhưng khả năng của Diệp Lăng cũng không tầm thường.

Chuyện vẫn còn tiếp tục, Long An Kỳ, Diệp Thành Thiên, thậm chí Diệp Lam Vũ và Thất công chúa cũng bị nhiều người kéo lại hỏi về Diệp Lăng, nhưng may mắn là năng lực xã giao của bọn họ rất mạnh, đến bao nhiêu bọn họ cũng có thể ứng phó nhẹ nhàng.

Lúc này, Diệp Lăng đang cùng bọn người Liễu Phi Yên chờ đợi, chờ đợi có được sẵn bãi, sau đó diễn tập một chút, nhưng mà, chờ đợi cũng quá lâu, đã qua một giờ rồi.

- Lão bản, những người trước mặt đang làm cái gì thế, sau lại lâu như vậy, chẳng lẽ bọn họ vẫn đang diễn tập sao?

Liễu Phi Yên chán muốn chết, liền đá cục đá dưới chân.

- Có lẽ đang diễn ca kịch.

Diệp Lăng và tiểu công chúa đang chọc một con kiến, thuận miệng trả lời.

...

Liễu Phi Yên nhìn Diệp Lăng, có chút vô lực, người thật sự quá thanh nhàn a, không có khẩn trương chút nào.

Bất quá ngẫm lại cũng thế, dù lần này biểu diễn tùy tiện cũng không sao, khẩn trương làm gì, lại nói, chúng ta có thực lực, sợ cái gì chứ.

- Lão bản, ta thu được một tin tức nho nhỏ!

Qua một hồi, một tiểu cô nương chạy bên cạnh Diệp Lăng, nói với Diệp Lăng.

- Cái gì?

Diệp Lăng ngẩng đầu nhìn tiểu cô nương kia, phải nói là đại cô nương a, nàng vừa đi xung quanh, nghe ngóng một ít tin tức nhỏ.

Nữ nhân ah, quả nhiên là gián điệp trời sinh a.

Hiện tại đã minh bạch, tại sao các tổ chức tình báo đều chọn thanh lâu làm nơi tìm kiếm thông tin, bởi vì năng lực thu thập tin tức tình báo của những nữ nhân này quá mạnh.

- Nghe nói đoàn phía trước, rất nổi danh trên đại lục, cho nên muốn chiếm chỗ diễn, không cho tiểu nhân vật chúng ta đi lên diễn tập.

Tiểu cô nương kia trả lời.

- Đoàn gì?

Bọn người Diệp Lăng hỏi.

- Hình như là Khiếu Thiên kịch đoàn.

Tiểu cô nương trả lời.

- Ta chỉ thu được có bao nhiêu đó, ta sẽ đi tìm hiểu thêm!

Cứ như vậy, tiểu cô nương lại chạy đi tìm hiểu tin tức, mặc kệ người khác có vấn đề gì muốn hỏi hay không.

- Tiểu Ly này thật là! Lão bản, hiện tại chúng ta làm gì bây giờ, ở chỗ này chờ sao?

Liều Phi Yên hỏi.

- Không cần, chúng ta đi về phía bên kia đi, không cần diễn tập, dù sao chúng ta có thực lực, không có vấn đề gì đâu!

Diệp Lăng lắc đầu, nói thẳng.

- Cũng phải!

Liều Phi Yên nói, đồng ý quan điểm này của Diệp Lăng.

Diệp Lăng cho người chạy đi tìm tiểu cô nương kia trở lại, dẫn theo mười một cô nương này đi, tiết mục của các nàng tối đa cần mười hai người, đương nhiên, mười hai người phải tính thêm Diệp Lăng, cho nên không có thêm người khác.

Mười một cô nương này là người tốt nhất trong trà lâu, phối hợp cũng rất hoàn mỹ, tin tưởng nhất định có thể bỗng nhiên nổi tiếng!

- Các người làm sao thế, chẳng lẽ không đợi nữa sao?

Nhìn thấy bọn người Diệp Lăng rời đi, những người ngồi đợi cùng Diệp Lăng hỏi.

- Không đợi, tiết mục của chúng ta không có gì đặc biệt, tùy ý là được, các vị cứ tiếp tục.

Liều Phi Yên cười đáp, bảo trì mỉm cười, bảo trì lễ phép, đây là một việc mà nàng học được trong lúc làm việc.

- Các người không cần đi, cũng không thể đi, các người không thể rời khỏi nơi này được đâu, chúng ta chỉ có thể hoạt động ở đây thôi, không thể đi địa phương khác.

Có người rất hảo tâm nhắc nhở.

- Cảm ơn quan tâm, nhưng mà, ở đây ta có thể đi khắp nơi.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời, sau đó dẫn các nữ tử rời đi.

Người hảo tâm lên tiếng nhắc nhở thở dài, hắn cho rằng Diệp Lăng nhất định sẽ bị ngăn lại, sẽ bị thị vệ đuổi về, nhưng chuyện kể tiếp làm cho hắn kinh ngạc, hắn nhìn thấy thị vệ lại không thèm ngăn cản, cung kính cho bọn người Diệp Lăng rời đi.

Rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ người ở đây có thể đi khắp nơi sao?

Người hảo tâm nghi hoặc, nhưng nghi hoặc này nhanh chóng bị hấn vứt bỏ, bởi vì hấn thấy có người đi qua.

- Cái gì? Không thể rời đi, vậy tại sao những người kia có thể rời đi?

Có người muốn rời đi bị thị vệ ngăn cản, sau đó chỉ vào bóng lưng của Diệp Lăng đang rời đi.

- Hấn có đặc quyền, cả hoàng cung này không có nơi nào mà hấn không đi được.

Thị vệ trả lời.

- Hấn là ai?

Người này hỏi, trong hoàng cung không nơi nào mà hấn không đi được, xem ra thân phận của người này rất không đơn giản.

- Hấn là ai các người không cần biết, các người nên làm tốt chuyện của mình là được.

Thị vệ trả lời lạnh lùng, hấn không biết có thể tiết lộ thân phận của Diệp Lăng hay không, cho nên không nói là tốt hơn.

...

- Ô, đệ đệ, các người tới đây làm gì?

Lúc Diệp Lam Vũ đang xã giao, đột nhiên nhìn thấy Diệp Lăng xuất hiện, lập tức bỏ qua người này chạy tới bên cạnh Diệp Lăng.

- Ở đâu? Hấn tới rồi sao?

Người bên cạnh, kể cả bọn người Diệp Thành Thiên, còn có người muốn kết giao với Diệp Lăng, lập tức nhìn về phía Diệp Lam Vũ.

Tất cả mọi người nhìn thấy, Diệp Lăng mang theo mười một cô nương xinh đẹp tới, những cô nương này hoặc là thanh tú, hoặc là diễm lệ, hoặc là đáng yêu, nhưng dù là loại nào, cũng là những cô nương xinh đẹp khiến cho người ta si mê.

Thật là có khí phái, mang theo nhiều mỹ nhân như vậy tới, muốn không trở thành tiêu điểm của toàn trường mới là lạ.

Đương nhiên, Diệp Lăng cũng không biết hiệu quả này, hấn cảm thấy ở bên kia chờ đợi thật nhàm chán, cho nên muốn tới đây tìm chút đồ ăn, bởi vì như vậy, hấn mới tới nơi này, không để ý đến người khác, hấn đi thẳng đến bàn thức ăn, cầm lấy đồ ăn rồi ăn, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của người khác.

703. Chương 708: Vấn Đề (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 708: Vấn đề (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Điều này đã làm rất nhiều người xấu hổ, cũng làm cho nhiều người cảm thấy Diệp Lăng rất ngay thẳng đáng yêu, đương nhiên, cũng có nhiều người khinh thị, khó chịu, tóm lại có đủ loại phản ứng khác nhau.

- Đệ đệ, sao người không ở bên kia?

Diệp Lam Vũ đi đến bên cạnh Diệp Lăng, cũng cầm lấy một chút thức ăn ăn mấy miếng, có lẽ sợ Diệp Lăng ăn hết.

- Không có gì tốt, có người đùa nghịch tai to mặt lớn, chiếm lấy sân bãi, làm cho những tiểu đoàn đội như chúng ta không có sân diễn nên phải chờ đợi.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời, trong lời nói đều là sự thật, nhưng không có chút tức giận nào.

Diệp Lăng sẽ vì chuyện như vậy mà tức giận sao? Vấn đề này đáng để hấn để ý sao? Sẽ không, không đáng!

- Sao người không đá văng bọn chúng ra ngoài, nơi này người chính là lão bản, người muốn thế nào mà chẳng được, dù người có đốt ngự hoa viên cũng không có vấn đề gì cả.

Diệp Lam Vũ vừa cười vừa nói.

Chuyện về ngự hoa viên, bọn người Diệp Lam Vũ đã biết được tin tức từ sớm, bởi vì chuyện này mới xảy ra chẳng bao lâu, cho nên bọn họ biết rõ, mà cũng rất bất đắc dĩ với chuyện này.

- Ngự hoa viên, đúng rồi, nhắc đến chuyện này làm ta nhớ đến một số việc đã quên.

Diệp Lăng ngơ ngác, gãi gãi đầu, giống như đang hồi tưởng lại chuyện gì đó.

- Xin lỗi!

Những lời này không phải là Diệp Lam Vũ nói, mà là Long Ái đứng bên cạnh nhìn Diệp Lăng, không biết nàng xuất hiện từ lúc nào.

- Xin lỗi? Không đúng, ta cảm thấy người nên cảm tạ ta thì đúng hơn.

Diệp Lăng lắc đầu.

...

- Người đốt ngự hoa viên của ta, còn muốn ta cảm tạ người sao! Xú biểu ca, ta cho người biết, nếu không phải nhìn mặt mũi chậu hoa mà người tặng ta, mà những hoa cỏ bị người hun khói không có vấn đề gì, ta nhất định sẽ...

Thời điểm Long Ái nói đến chuyện này, nàng liền không biết nên nói thêm cái gì nữa.

- Nhất định thế nào?

Diệp Lăng vô tình hỏi lại.

- Nhất định sẽ cắn người!

Long Ái nhào tới, cầm lấy cánh tay của Diệp Lăng, chuẩn bị cắn một cái.

- Cút!

Diệp Lăng nắm bàn tay nhỏ bé của Long Ái, ném qua vai, ném Long Ái đi không lưu tính chút nào.

- Ah...

Long Ái kêu lên đau đớn, tuy nàng có chút công phu, nhưng cũng bị đau đớn, hai mắt đau đến mức muốn chảy nước mắt, bộ dạng này người khác nhìn thấy sẽ rất thương tiếc.

Mà Diệp Lăng, hấn không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào, ngay cả một thiếu nữ đáng yêu như vậy cũng bị hấn quăng đi.

- Diệp Lăng, chẳng lẽ người không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào sao?

Lúc này Thất công chúa đi đến bên cạnh Diệp Lăng.

- Không biết! Lại nói, nàng là biểu muội của ta, cần phải thương hoa tiếc ngọc sao?

...

Toàn trường im lặng, chỉ là biểu muội, đúng là không cần, khi dễ một chút cũng là chuyện bình thường...

- Được rồi, người nói cho chúng ta biết, là ai chiếm chỗ của các người, đúng là không biết sống chết mà.

Thất công chúa cũng không dây dưa vấn đề lúc này, nàng muốn biết là ai to gan như vậy, dám bắt Diệp Lăng chờ đợi lâu như thế.

- Không có chú ý, Phi Yên, tên của đoàn đó là gì?

Diệp Lăng trả lời, vấn đề này Diệp Lăng không thêm quan tâm bao giờ, mà nếu có người muốn làm cho Diệp Lăng đẹp mặt, nhìn thấy bộ dạng của Diệp Lăng lúc này, nhất định bọn họ sẽ rất phiền muộn.

Bởi vì, bọn họ phát hiện, kế hoạch của bọn họ hoàn toàn vô dụng, người ta căn bản không thêm để ý đến mình, cho nên người ta không xem chuyện này là quan trọng.

- Khiếu Thiên kịch đoàn! Là một trong những đoàn kịch nổi tiếng trên đại lục, bọn họ có ngạo khí này, cũng là chuyện bình thường.

Liều Phi Yên trả lời.

- Khiếu Thiên kịch đoàn? Hình như là...

Thất công chúa và Diệp Lam Vũ nhìn nhau một chút, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra điều đang nghĩ trong lòng.

- An Hi, Khiếu Thiên kịch đoàn, không phải người nói, là đoàn kịch của con gái người?

Vào lúc đó, Long An Kỳ nhìn về phía Long An Hi, khẽ cau mày nói.

Long An Kỳ cảm thấy vấn đề này không phải là một trùng hợp, nàng có cảm giác, có người cố ý khi dễ con mình, cho nên, nàng cảm thấy khó chịu.

Đúng vậy, con gái của Long An Hi, lần trước Diệp Lăng đã gặp mặt, chính là thiếu nữ ngạo mạn kia, nàng chính là lão bản của Khiếu Thiên kịch đoàn, từ nhỏ nàng đã được người ta hâm mộ về giọng hát, cho nên trong mấy năm nay đã trở thành lão bản của Khiếu Thiên kịch đoàn, cũng vì vậy đã trở thành đối tượng truy cầu của rất nhiều đối tượng.

Còn lần về việc Khiếu Thiên kịch đoàn chiếm lấy sân bãi, chính là chủ ý của nàng, nàng biết rõ Diệp Lăng cũng tham gia, hơn nữa biết rõ Diệp Lăng ở đằng sau mình, cho nên nàng muốn kéo dài thời gian.

Nàng cảm thấy, thị vệ sẽ không dám nói gì, bởi vì nàng là con gái của công chúa, lại là thiên chi kiêu nữ, cho nên không ai dám nói gì về nàng, hơn nữa, nàng lại là lão bản của đoàn kịch, những thị vệ kia càng không dám trêu vào nàng.

Nhưng mà, nàng không biết, nếu như Diệp Lăng so đo, nhất định nàng sẽ rất khó coi, bởi vì nếu song phương xảy ra vấn đề với nhau, thị vệ sẽ chỉ nghe Diệp Lăng, cũng chẳng thêm quan tâm nàng là thiên chi kiêu nữ gì cả.

Nhưng Diệp Lăng cũng không so đo làm gì, hắn cảm thấy chẳng có hứng thú, người ta thích diễn bao lâu thì diễn, hắn chẳng muốn quản.

Mà nàng đã không biết Diệp Lăng đã rời đi, cũng không đi thương lượng với Khiếu Thiên kịch đoàn, điều này làm cho những chuẩn bị của nàng biến thành vô dụng.

- Đúng vậy, con gái của ta chính là lão bản của Khiếu Thiên kịch đoàn, và cũng là đoàn kịch nổi danh nhất trên đại lục, không phải binh tôm tướng của như con của người có thể sánh bằng. Mà các người sử dụng sân bãi, chẳng khác nào lãng phí tài nguyên mà thôi.

Long An Hi nói với ngữ khí âm dương quái khí.

Những lời này truyền vào trong tai của mọi người rất rõ ràng, kể cả bọn người Diệp Lăng đang ăn ở gần đó, lúc này Long An Kỳ đi tới bên người Diệp Lăng.

Những lời này làm cho bọn người Diệp Lam Vũ biến sắc, mà những người khác thì có bộ dáng như xem kịch vui.

Nhưng mà, mọi người lại phát hiện, Diệp Lăng thân là hạc tâm của vấn đề, vào lúc này hắn đang cầm lấy thức ăn, hoàn toàn không để ý.

Hắn không thèm nghe sao?

- Đệ đệ, người đang làm cái gì đó?

- Ăn chứ làm gì, ta vẫn chưa ăn điểm tâm đâu, vừa vặn ở đây có nhiều đồ ăn! Đúng rồi, nãi nãi chạy đi đâu rồi, bánh ngọt Kim Ti Vân Yến của nàng rất ngon a.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

...

Mọi người trầm mặc, biết rõ Diệp Lăng không có nghe Long An Hi nói chuyện, hoàn toàn không quan tâm đến sự tồn tại của nàng.

Còn nữa, cái gì mà nãi nãi chạy đi đâu, nàng là hoàng thái hậu, không phải hắc nên gọi là hoàng thái hậu sao? Dù không gọi là hoàng thái hậu, cũng không nên gọi là nãi nãi chứ.

704. Chương 709: Vấn Đề (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 709: Vấn đề (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Biểu ca, người còn dám nói, lần đầu tiên người đến đây đã ăn toàn bộ bánh ngọt Kim Ti Vân Yến, làm hại ta mấy tháng không có mà ăn.

Nói đến chuyện này, Long Ái nghiêm mặt lại, bánh ngọt Kim Ti Vân Yến không phải bánh ngọt bình thường, giá của nó rất cao, phải chuẩn bị thật tốt, từ từ mà ăn.

Nhưng lần đó, Diệp Lăng cảm thấy ăn ngon, liền mang tất cả đi, tuyệt đối không thừa lại cái nào, ngay cả hoàng thái hậu cũng không có mà ăn, cho nên thậm mắng Diệp Lăng là ranh con.

- Có chuyện này sao?

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi, nhưng không biết là ngốc thật hay ngốc giả, làm cho Long Ái giận đến mức dậm chân.

- Diệp Lăng! Người thật là cuồng vọng, người cho rằng chúng ta không tồn tại sao?

Thời điểm này, Long An Hi phát hỏa, Diệp Lăng từ đầu đến cuối không để nàng vào mắt, cho nên nàng phải kéo thêm những người khác, nói là chúng ta.

Những người khác rất vô tội, trong nội tâm thậm mắng, người nói chính người là được, cái gì mà là chúng ta, chúng ta và người chẳng có chút quan hệ nào cả.

Ngay vào lúc Long An Hi nói chúng ta xong, những người đứng bên cạnh Long An Hi, toàn bộ kéo giãn khoảng cách với nàng, như tổ vẽ muốn phân rõ giới hạn với nàng, không phải là chúng ta trong lời nói của nàng.

Đối với chuyện này, Long An Hi rất phiền muộn, nàng cũng không ngờ lực ảnh hưởng của Diệp Lăng lại lớn như vậy.

- Những người khác ta sẽ nhìn sự tồn tại của họ, còn người, ta cảm thấy không cần quan tâm thì tốt hơn, nói chuyện với người, ta có cảm giác, đó chính là lãng phí thời gian.

Diệp Lăng trả lời rất trực tiếp.

- Người... Người... Long An Kỳ, con của người, đúng là quá vô lễ.

Long An Hi tức giận nhưng không biết làm gì, chỉ có thể châm chọc Long An Kỳ.

- Đối với người vô lễ, lễ phép là dư thừa.

Long An Kỳ trả lời đầy lạnh nhạt.

- Người...

Long An Hi không ngờ Long An Kỳ lại nói như vậy, trả lời rất trực tiếp, ám chỉ là nàng vô lễ.

Nàng làm sao mà biết, Diệp Lăng chính là bảo bối phiền phức khó chịu của Long An Kỳ, nàng sẽ không cho phép người ta khinh bỉ Diệp Lăng, nhìn thấy người khác nói Diệp Lăng như thế, dù là thiên hoàng lão tử, nàng cũng sẽ phản bác, sẽ phản kích.

- Mẫu thân, ta có chuyện muốn hỏi.

Vào lúc này Diệp Lăng nói.

- Chuyện gì?

Long An Kỳ nghi hoặc nhìn Diệp Lăng, không rõ Diệp Lăng đang định hỏi chuyện gì.

- Vị a di này là tỷ tỷ của người sao?

Diệp Lăng hỏi rất nghiêm túc.

- Không phải, là muội muội! Thế nào?

Long An Kỳ nói ra những lời này làm cho không ít người kinh ngạc, bởi vì, Long An Kỳ hẳn phải là muội muội, bởi vì nhìn niên kỷ của nàng phải là muội muội mới phải.

Diệp Lăng cũng hiểu được, nhưng đột nhiên hần nghĩ tới, mình còn một đại ca và một nhị tỷ, nhưng nhìn bọn họ thì còn lớn hơn cả Long An Kỳ, nhưng nếu tính toán, niên kỷ của mẫu thân cũng không nhỏ hơn Long An Hi bao nhiêu.

- Đúng là kỳ quái, tại sao nàng lại già hơn mẫu thân, nàng phải là tỷ tỷ của người mới phải.

Diệp Lăng nghi ngờ.

- Tiểu vương bát đản, đó là vì nhan sắc của mẫu thân là thanh xuân bất lão, chúng ta đứng chung một chỗ còn giống tỷ đệ hơn, bọn họ cũng không cho rằng chúng ta là mẫu tử đâu.

Long An Kỳ vừa cười vừa nói.

- Nói cũng phải, nàng ta còn già hơn cả nãi nãi... Ta biết rồi, nàng không phải là thân sinh của nãi nãi.

Đột nhiên Diệp Lăng kêu lên.

...

Vấn đề này, ai cũng biết, nhưng không có ai lại nói trực tiếp như vậy, bởi vì như vậy sẽ kích thích người khác.

- Đúng vậy, chúng ta không phải do một mẹ sinh ra, nhưng lại có cùng phụ thân.

Long An Kỳ gật đầu, sau đó gõ lên đầu Diệp Lăng một cái.

- Thế còn hoàng thượng? Trước kia ta cảm thấy hần rất già, nhưng cũng không già như a di này, lúc này ta cảm thấy hần rất trẻ a.

Diệp Lăng tiếp tục nói.

- Đại ca là thân sinh của nãi nãi người, hần chỉ lớn tuổi, hần...

- Khục khục!

Vào lúc này, đột nhiên truyền tới vài tiếng ho khan, ngắt ngang lời của Long An Kỳ, thời điểm mọi người nghe thấy, cũng biết không thể tiếp tục đề tài này nữa.

- Tham kiến hoàng thượng!

Đúng vậy, người tới chính là hoàng thượng và hoàng thái hậu, bọn họ đã đến.

- Diệp Lăng, tiểu hồn đản, sao ngươi dám nói xấu sau lưng ta.

Hoàng đế giả bộ như rất nghiêm túc, những lời giống như trưởng bối đang vui đùa với vãn bối, rất rõ ràng.

Thời điểm này, tất cả mọi người có thể xác định một chuyện, đó chính là địa vị của Diệp Lăng trong lòng của hoàng đế rất lớn.

- Không có, người vừa nói là mẫu thân.

Diệp Lăng thành thật trả lời.

- Bốp!

Long An Kỳ đánh một quyền lên đầu của Diệp Lăng.

- Tiểu vương bát đản, có cần phải bán đứng mẫu thân như vậy không?

- Ta không có bán đứng mẫu thân mà, ta chỉ nói sự thật!

Diệp Lăng cảm thấy rất ủy khuất, nhưng hắn không biết mình sai ở đâu.

- Được rồi hai mẫu tử các ngươi không nên đùa giỡn nữa, nhìn hoàng thượng và hoàng thái hậu đi.

Vào lúc này Diệp Thành Thiên mở miệng ngăn cản, thời điểm lúc trước, hắn chẳng muốn quản, bởi vì hắn biết Diệp Lăng có thể ứng phó được chuyện này.

Bây giờ, mọi chuyện bắt đầu đi vào quỹ đạo, yến hội chính thức bắt đầu, trừ Long An Hi có chút oán niệm ra, tất cả mọi người đều tươi cười ngồi vào vị trí.

Diệp Lăng dẫn theo các cô nương ngồi vào vị trí của tiểu bối, bọn họ phải chờ đợi vì tiết mục bọn họ biểu diễn vẫn còn lâu lắm, mà hình như tiết mục của hắn được an bài vào cuối buổi thọ yến, bởi vì lúc đó có số lượng người đông nhất.

Mà yến hội này, các bàn đều có khác biệt, là có bàn ngồi một người, hoặc là hai phụ thê cùng sử dụng, mà hoàng thượng và hoàng thái hậu cũng sử dụng những loại bàn giống như vậy.

Người có thể sử dụng bàn, đều là người trọng yếu, những thứ khác đều là thứ yếu, ngồi ở bàn tròn phía xa xa, đại bộ phận đều là hoàng thân quốc thích, Diệp Lăng là một trong số đó.

Bọn người Diệp Lăng chiếm hai bàn, mười một người Liễu Phi Yên chiếm một bàn, mà bọn người Diệp Lăng và Diệp Lam Vũ cũng chiếm một bàn.

- Tiểu hồn đản, ngươi tới đây cho ta!

Long Cát công chúa đi tới dắt Diệp Lăng rời đi, vị trí của nàng là ở phía trước, nhưng nàng không muốn ngồi một mình, cho nên đi tới kéo Diệp Lăng qua đó.

- Không muốn, ta phải ở chỗ này.

Diệp Lăng muốn phản kháng, nhưng Long Cát công chúa rất bạo lực, bạo lực đến nỗi ngay cả Diệp Lam Vũ cũng không dám nói gì, chỉ có thể nhìn Diệp Lăng bị bắt đi.

- Long cát tỷ tỷ, tại sao phải là biểu cả, ta cũng có thể mà, đúng là bất công!

Lúc này Diệp Lam Vũ và Long Ái đổ kỵ.

705. Chương 710: Tính Kế (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 710: Tính kế (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Không có việc gì, đệ đệ sẽ không ngồi cùng một chỗ với Long Cát biểu tở đâu.

Thời điểm này Diệp Lam Vũ vừa cười vừa nói, có lẽ, nàng để cho Diệp Lăng đi, cũng là vì biết trước.

- Tại sao? Chẳng lẽ phụ thân không cho phép sao?

Long Ái hỏi.

Thất công chúa cười cười, nói ra:

- Không phải phụ hoàng của người không cho phép, mà là Diệp Lăng muốn ngồi cùng người khác, nàng cũng có vị trí của mình.

- Ai?

Long Ái nghi hoặc nên hỏi.

...

- Ah, biểu tở, đột nhiên ta nhớ đến một chuyện, ta có vị trí của mình!

Đột nhiên Diệp Lăng lại nhớ đến một chuyện.

- Vị trí gì? Ta không có an bài chỗ cho người, là ta cố ý.

Long Cát công chúa nói ra, vấn đề này là do nàng an bài, vốn Diệp Lăng cũng có vị trí, nhưng thì thân phận của Diệp Lăng đặc thù, cho nên chỉ có một mình.

Chỉ có điều, Long Cát công chúa nhớ đến bên cạnh của mình cũng không có người, dứt khoát cho Diệp Lăng ngồi cùng mình, như vậy cũng có thể ngăn cản một ít hành vi khó hiểu của Diệp Lăng.

- Chính là vị trí của Carine, người quên rồi sao?

Diệp Lăng chỉ vào chỗ bên cạnh tiểu công chúa, với tư cách là tiểu công chúa của Ella đế quốc, đương nhiên phải an bài cho nàng một chỗ, mà tình huống bây giờ của tiểu công chúa, nhất định sẽ ngồi cùng Diệp Lăng.

...

Long Cát công chúa ngẩn ngơ, nàng cũng không ngờ.

- Biểu tở, người nên tìm một nam tử bầu bạn đi, ở đây có nhiều người đẹp trai lắm, người nhanh tìm đi, sớm gả ra ngoài một chút.

Vào lúc này Diệp Lăng nhìn mọi người xung quanh, hắn nhìn thấy có rất nhiều công tử đẹp trai.

- Cút!

Long Cát công chúa dùng chân đá Diệp Lăng văng ra, không nhìn thấy hắn thì tâm sẽ không phiền, dù sao hắn cũng không muốn ngồi cùng mình.

- Ta cút!

Diệp Lăng lưu lại một câu, sau đó đi đến bàn của tiểu công chúa rồi ngồi xuống, lúc hắn ngồi xuống, có rất nhiều người cảm thấy kỳ quái.

Tại sao hắn lại ngồi ở vị trí của tiểu công chúa Ella đế quốc? Chẳng lẽ, lúc này hắn đang đại biểu cho Ella đế quốc sao?

Tuy nhiên không dám khẳng định Diệp Lăng ngồi xuống có tính chất gì, nhưng có thể khẳng định, Diệp Lăng và Ella đế quốc chắc chắn có quan hệ, bởi vì hắn có thể mang tiểu công chúa đi khắp nơi, không có vấn đề gì mới là lạ.

Nói như vậy, thế lực có dính dấp với Diệp Lăng có đã nhiều hơn một, hơn nữa còn là một trong ba đại đế quốc.

Bề ngoài, ba đại đế quốc đều có quan hệ với Diệp Lăng, nhưng chỉ có Tường Không đế quốc là không hữu hảo mà thôi, còn hai đế quốc khác thì rất ủng hộ.

- Đừng nhìn ta, ta và Ella đế quốc chẳng có gì cả!

- Cái gì? Ta muốn trở thành phò mã của tiểu công chúa Ella đế quốc? Người nhìn Carine xem, người cảm thấy có thể sao? Qua vài chục năm nữa hãy nói.

Sau khi Diệp Lăng ngồi xuống vị trí, đã phải ứng phó rất nhiều câu hỏi của người bên cạnh, hần trả lời rất dứt khoát, toàn bộ đều là lời nói thật, nhưng mà, có đôi khi người ta không tin.

Ai sẽ tin tưởng Diệp Lăng và Ella đế quốc không có vấn đề gì chứ? Không có ai! Trừ chính Diệp Lăng ra.

Diệp Lăng vừa nói, thì sân khấu đã được mở ra, dù nói chỉ được dàn dựng trong thời gian ngắn, nhưng hiệu quả và chất lượng thì không cần phải bàn, bối cảnh trên sân khấu phi thường ưu mỹ.

Tiết mục thứ nhất đã bắt đầu trình diễn, không phải là ca khúc, cũng không phải hí kịch, mà là một ít xiếc ảo thuật!

Tiết mục diễn ra trong thời gian dài như vậy, không có khả năng chỉ có như vậy, chỉ cần là đồ vật đặc sắc, đều sẽ xuất hiện, trình độ của những người ở đây phi thường cao, nếu không cũng không xuất hiện ở nơi này.

Cứ như vậy, mọi người cứ xem tiết mục, nói chuyện, ăn và uống rượu, thời gian cứ thế trôi qua rất nhanh.

Thọ yến của hoàng thái hậu, thực đơn rất nhiều, tất cả đều là sơn hào hải vị, đối với chuyện này, Diệp Lăng rất cao hứng, hần liều mạng ăn hết, tất cả chuyện khác đều quên đi.

Mà tiết mục Diệp Lăng được an bài vào cuối cùng, cho nên, hần và Liễu Phi Yên cũng không quá để ý, ăn trước rồi xem cũng được, còn muốn chuẩn bị gì thì cứ đến lúc đó tiến hành cũng được.

Có lẽ, chờ hần ăn xong, các tiết mục khác đã biểu diễn hết rồi!

Bởi vì đến tiết mục cuối cùng, mọi người đều đang ăn xong, lúc đó mới buông lỏng tâm tinh mà xem, cũng bởi vì như vậy, cho nên tiết mục sau cùng mới là trọng điểm.

- Ca ca, ta có cảm giác có người đang dùng ánh mắt không có hảo ý nhìn chúng ta.

Đột nhiên tiểu công chúa nói ra.

- Ủ, người phát hiện lúc nào?

Diệp Lăng gật đầu, hần đã biết vấn đề này từ sớm, mà cũng không chỉ có một người không hảo ý.

Dù không thêm chú ý, thì Diệp Lăng cũng có thể nghĩ ra, ở nơi này mình đã đắc tội không ít người, ví dụ như tứ đại thế gia thì đã đắc tội tam đại thế gia, còn có di nương và biểu ca biểu muội trên danh nghĩa, chính là mẫu tử Long An Hi.

Tuy Vô Kỵ là vương tử nên có ngạo mạn cũng không là gì, hần đang ngồi cách Diệp Lăng rất xa, nhưng đang dùng ánh mắt oán hận nhìn Diệp Lăng, hần đã bị Diệp Lăng bỏ qua không thèm nhìn.

Còn có một trung niên nhân dùng ánh mắt ác liệt nhìn hần, đó chính là phụ thân của Tây Môn Khánh, hần ngồi trong đám người của Tây Môn thế gia, ánh mắt đầy cừu hận, ánh mắt này làm cho người ta cảm thấy bất cứ chuyện gì hần cũng dám làm.

- Hình như bọn họ muốn làm hại ca ca.

Tiểu công chúa nói.

- Đúng rồi, không tệ!

Diệp Lăng gật đầu nói.

- Bây giờ ca ca muốn làm gì, giết bọn họ không?

Tiểu công chúa hỏi, đối với người gây nguy hiểm cho mình, cách hành xử của hoàng tộc, đó chính là phải thanh trừ sạch sẽ.

- Có một ít người không cần để ý tới, bọn họ không đáng để chúng ta động thủ, đương nhiên, nếu bọn họ đến tìm chết, ta cũng không ngại thuận tay giải quyết.

Diệp Lăng trả lời rất lạnh nhạt.

Nếu những người muốn giết Diệp Lăng nghe được những lời này, chắc chắn sẽ nổi giận, bởi vì Diệp Lăng ngay cả việc nghĩ cách đối phó với bọn họ cũng chưa từng nghĩ qua.

- A!

Tiểu công chúa gật đầu, giống như nàng đã hiểu.

- Lão bản, chúng ta có nên bắt đầu chuẩn bị không?

Thời gian đã không sai biệt lắm, Liễu Phi Yên đi tới bảo Diệp Lăng chuẩn bị, sắp tới tiết mục của họ nên cũng phải chuẩn bị đôi chút, tuy thời gian còn lâu, nhưng chuẩn bị một chút cũng tốt.

Mà Liễu Phi Yên cũng biết, Diệp Lăng cũng không thích tiếp tục ở nơi này, nhìn bộ dạng hần nói chuyện với tiểu công chúa là đủ hiểu, hần sắp không ngồi yên được nữa.

- Được rồi, Carine, chúng ta đi thôi!

- Được!

Diệp Lăng và tiểu công chúa chuẩn bị cáo lui rồi đi, lúc này, hoàng thái hậu cũng đồng ý, bởi vì nàng biết bọn Diệp Lăng muốn làm gì.

706. Chương 711: Tính Kế (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 711: Tính kế (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đúng vào thời điểm này, có người lên tiếng, không cho Diệp Lăng rời đi.

- Diệp Lăng biểu đệ, lại đây ăn một chút đồ ăn rồi hãy đi, một chút thức ăn này là đặc sản do ta mang từ Luther vương quốc đến đây.

Đột nhiên Vô Kỵ vương tử đứng lên nói với Diệp Lăng.

- A?

Diệp Lăng ngây ngốc một lát, không nghĩ tới Vô Kỵ vương tử lại có lúc khách khí như vậy, chẳng lẽ đầu óc có bệnh sao?

- Chẳng lẽ ngay cả một chút mặt mũi biểu đệ cũng không cho biểu ca ta sao?

Vô Kỵ vương tử cười tự giễu.

- Tại sao ta có cảm giác như người đang có âm mưu gì đó thế nhỉ?

Diệp Lăng nói rất trực tiếp.

...

Những lời này của Diệp Lăng làm cho Vô Kỵ vương tử lập tức hóa đá, mà những người khác cũng không biết nên nói gì, nhất là bọn người Long Cát công chúa, đang cười tủm tỉm nhìn Diệp Lăng, cảm thấy Diệp Lăng càng ngày càng có ý tứ.

- Được rồi, vậy thì ăn một chút đồ ăn, Liễu Phi Yên, ngươi cũng ngồi xuống, dù sao thời gian cũng còn sớm.

Diệp Lăng nói với ngữ khí không sao cả, cho nên bảo Liễu Phi Yên đi cùng mình.

Ở chỗ này, chỉ có hắc và tiểu công chúa, mà tiểu công chúa chỉ mới có tám tuổi, cho nên không có chỗ nào để chiếm tiện nghi cả.

- Được!

Liễu Phi Yên gật đầu, lạnh nhạt ngồi xuống, nàng cũng không bối vì thân phận mà cảm thấy có vấn đề gì, dù là ở bất cứ nơi nào, nàng cũng bình thản đối mặt.

- Diệp Lăng biểu đệ, trước kia chúng ta có chút chuyện không thoải mái, biểu ca ta ở nơi này bồi tội với ngươi, chén rượu này là ta kính ngươi.

Vô Kỵ vương tử nhìn thấy Diệp Lăng ngồi xuống, hình như hắc đã vui vẻ một chút, sau đó cầm chén rượu đưa cho Diệp Lăng.

Vào lúc này, hình như hắc không phát hiện, chưa từng có ai mời rượu Diệp Lăng, bởi vì cả cao tăng của Chu Tước đế quốc đều biết, Diệp Lăng không thể uống rượu.

Lần đầu tiên, Diệp Lăng uống rượu say, thiếu chút nữa không kịp cứu Long Cát công chúa, vấn đề này rất nhiều người biết, cũng biết Diệp Lăng không thể uống rượu.

Trước đó, mọi người cũng nhận được tin tức, cho nên không ai tiến lên mời rượu Diệp Lăng, bằng không thì hoàng thái hậu sẽ mất hứng.

Nếu như Diệp Lăng bị say, thì tiết mục của hắc chuẩn bị riêng cho hoàng thái hậu sẽ bị hủy, hoàng thái hậu cao hứng mới là chuyện kỳ quái.

Thời điểm này, có một ít người muốn ngăn cản Vô Kỵ vương tử, nhưng đã không kịp, đều nhìn về phía Diệp Lăng, nghĩ xem Diệp Lăng sẽ ứng phó thế nào.

- Phi Yên, thay ta uống một chén với hắc.

Diệp Lăng trực tiếp đã vấn đề này cho Liễu Phi Yên, Liễu Phi Yên là người thế nào chứ. Nàng uống rượu giống như uống nước, uống một chén cũng không thành vấn đề.

- Được!

Liễu Phi Yên cầm lấy bầu rượu, tự rót một chén, sau đó nâng chén với Vô Kỵ vương tử ở đằng kia, sau đó uống sạch.

- Hừ! Diệp Lăng, ngươi cũng quá không nề tình, ta uống với ngươi, ngươi không uống với ta thì thôi, tại sao lại gọi một nữ nhân thay thế!

Vô Kỵ vương tử nói với ngữ khí khó chịu, hắc cảm thấy Diệp Lăng đang vũ nhục hắc.

- Không có ý tứ! Lão bản của ta không uống rượu, còn nữa, hắc cho ta uống thay cho hắc đã là cho người mặt mũi rồi, bằng không thì, hắc đã không thêm để ý tới ngươi!

Liễu Phi Yên nói không kiêu ngạo không siểm nịnh.

- Vô Kỵ, ngươi không nên trách Diệp Lăng, hắc không thể uống rượu, hắc vừa uống là đã say, một chút cũng không được, cho nên không thể uống rượu

Vào lúc này hoàng đế nói ra.

- Có chuyện như vậy sao?

Vô Kỵ vương tử nghi ngờ.

- Đúng, vấn đề này chúng ta cũng biết.

Thời điểm này, những người khác cũng lên tiếng.

...

Cứ như vậy, phong ba uống rượu qua đi, đồ ăn đặc sản của Luther vương quốc, Diệp Lăng đã ăn một chút, cảm giác hương vị cũng không tệ lắm, cho nên ăn nhiều hơn một chút.

Sau khi thấy Diệp Lăng ăn xong đồ ăn, Vô Kỵ vương tử mỉm cười, nụ cười lộ ra vẻ âm tàn.

- A...

- A...

- Đồ ăn... Đồ ăn có độc!

Qua một lát, đã có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, tất cả mọi người ném qua đồ ăn này, đều ôm bụng, bắt đầu chảy mồ hôi, sau đó đưa ra một kết luận, đó chính là đồ ăn có độc.

Mà vào lúc đó, cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn về phía hoàng đế trước tiên, bởi vì bọn họ cảm thấy có thể ở trong này hạ độc vào rượu và thức ăn cũng chỉ có hoàng đế, hoàng đế vì mục đích gì mà hạ độc vào thức ăn giết mọi người.

Gần vua như gần hổ, đạo lý này ai cũng hiểu, cho nên nếu có một ngày nào đó, có thể sẽ bị hoàng đế dùng thủ đoạn giết chết.

Nhưng mà, bọn họ chứng kiến hoàng đế và hoàng thái hậu cũng có động tác giống mình, thì cũng biết bọn họ bị trúng độc.

Vì vậy, lúc này bọn họ tìm người hạ độc, chỉ có người ở đây không có việc gì, nhất định đó chính là người hạ độc.

- Ha ha, thật sự là đơn giản, không thể tưởng được lại dễ dàng đắc thủ như vậy! Đường đường Chu Tước đế quốc, không ngờ dễ dàng đối phó như vậy, chỉ một mưu kế nhỏ, lại có thể làm cho các người toàn quân bị diệt.

Lúc này, Vô Kỵ vương tử cười rất ngạo mạn, không cần phải nói, vấn đề này có phần của hắn, vừa rồi đồ ăn hắn bảo là đặc sản mời tất cả mọi người cùng ăn, trách không được hắn lại gọi Diệp Lăng lưu lại, nguyên lai là muốn hạ độc.

- Người, tại sao người phải làm như vậy? Ta là cứu cứu của người!

Hoàng đế nói với ngữ khí suy yếu.

- Tại sao? Người là cứu cứu của ta thì thế nào? Ta là vương tử của Luther vương quốc, Chu Tước đế quốc vẫn luôn áp lên đầu của Luther vương quốc chúng ta, chúng ta muốn trở thành đế quốc, nhất định phải tiêu diệt các người mới được!

Vô Kỵ vương tử nói rất khinh thường.

- An Hi, người cũng nghĩ như vậy sao?

Hoàng đế nhìn về phía Long An Hi, hỏi.

- Đại ca thực xin lỗi, lấy chồng theo chồng, ta chỉ bắt đắc dĩ thôi.

Long An Hi làm bộ rất bất đắc dĩ, nhưng nhìn thần sắc của nàng, mọi người đều biết nàng rất vui vẻ.

- Quả nhiên gả con gái ra ngoài chẳng khác nào bát nước hắt đi.

Hoàng thái hậu giận dữ.

- Điều này có thể trách ta sao? Ta muốn quyền lợi của Chu Tước, các người có thể cho ta sao?

Long An Hi lạnh lùng, nói.

- Các người cho rằng như vậy có thể thượng vị sao? Cho dù chúng ta chết, Chu Tước đế quốc cũng không thể rơi vào tay các người, các người là người ngoài.

Hoàng đế nói.

- Đúng, chúng ta là ngoại nhân, nhưng đã có tam đại thế gia, bọn họ không phải! Muốn trách, thì trách Long Cát quá ác, buộc bọn họ phải tạo phản.

Vô Kỵ vương tử nói.

Sau khi nói xong, người của tam đại thế gia người bắt đầu hoàn mỹ vô khuyết đứng lên, xem ra bọn họ cũng có phần, dùng năng lực của bọn họ trong đế quốc, nếu như người ở đây đều chết đi, khi đó là lúc bọn họ nắm trong tay Chu Tước đế quốc.

707. Chương 712: Tính Kế (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 712: Tính kế (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Là bị buộc tạo phản, hay là sớm đã có âm mưu mưu phản từ lâu? Nhìn các người nhiều người như vậy, chúng ta cũng không thể tưởng được lại nhiều như vậy, các người thâm thấu rất sâu a.

Lúc này Long Cát công chúa nổi rất lạnh nhạt, vừa liếc mắt nhìn qua, liền biết nàng không có việc gì.

Cái gọi là người của tam đại thế gia, cũng không phải đều là người của tam đại thế gia, còn có người trong triều đình, những người này ẩn núp quá sâu, nhưng vào lúc này, toàn bộ đã bại lộ.

- Đây chỉ là đề phòng lúc chuyện chưa xảy ra, nếu các người không đối phó chúng ta, chúng ta cũng không muốn tạo phản!

Người Tây Môn gia nói ra.

- Ta thấy kế hoạch của các người cũng không phải là nhất thời, sự kiện Vạn Hoa Lầu mới xảy ra bao lâu chứ?

Long Cát công chúa nói đầy khinh thường.

- Bởi vì chúng ta biết rõ các người cố tình đối phó chúng ta. Hừ, Vạn Hoa Lầu, ta muốn giết tiểu tử kia... Vì cái gì, vì cái gì hần lại không có việc gì?

Thời điểm người của Tây Môn thế gia nhớ tới muốn giết Diệp Lăng, lại phát hiện, vào lúc này Diệp Lăng vẫn đang ăn những thức đặc sản có độc kia, còn ăn với vẻ nó rất ngon.

Mà hình như hần còn chưa phát hiện ra tình huống hiện tại.

...

Tất cả mọi người trầm mặc.

- Chẳng lẽ hần không trúng độc? Không có khả năng, đồ ăn của hần có độc, trước đó chúng ta đã ăn giải được nên mới không có việc gì!

Vô Kỵ vương tử lắc đầu.

- Tại sao người lại không có việc gì, chẳng lẽ người có giải được?

- Cái gì? Cái gì độc được? Có sao? Nếu có thì chắc độc được của người quá kém.

Diệp Lăng trả lời rất vô tình.

- Quá kém? Sau khi ăn xong độc dược của ta, trong mười phút hẳn phải chết không thể nghi ngờ, là thiên hạ kịch độc, làm sao có thể quá kém.

Vô Kỵ vương tử lắc đầu.

- Hẳn phải chết không thể nghi ngờ? Ah, tỷ tỷ, các người đều không chết sao? Có muốn ăn chút giải dược hay không?

Diệp Lăng lập tức nhìn Diệp Lam Vũ hô lên.

- Yên tâm, sẽ không chết! Tiểu hỗn đản, người đã biết quan tâm đến tỷ tỷ của người thôi sao, thế còn ta?

Lúc này Long Cát công chúa còn nói đến chuyện này.

- Người cần sao? Mấy ngày trước người đã tới tìm ta để lấy rất nhiều giải dược, nói cái gì sau khi trúng độc phải duy trì một chút mới bắt đầu giải, chẳng lẽ, người sớm đã biết sẽ có chuyện này sẽ xảy ra?

Diệp Lăng nhìn Long Cát công chúa hỏi.

- Cái gì?

Vào lúc này, người giật mình nhất không ai ngoài Vô Kỵ vương tử và người của tam đại thế gia, bọn họ nghe xong những lời này của Diệp Lăng, liền nghĩ đến một chuyện đáng sợ, đó là trong kế hoạch của mình đã bị người khác tính kế!

Đường Lang bộ thiên Hoàng Tước tại hậu! (Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau)

- Đúng thế, ta còn muốn hỏi thêm một chút tin tức nữa, nhưng tên tiểu hỗn đản nhà người, đã quấy rối mưu kế của ta!

Lúc này, đột nhiên Long Cát công chúa khôi phục bình thường, sau đó đứng lên, một chút dấu hiệu trúng độc cũng không có.

Rất nhanh, những người khác cũng giống như vậy, dấu hiệu trúng độc đã mất hết, trong đó có cả hoàng đế và hoàng thái hậu.

Biến hóa này, làm cho Vô Kỵ vương tử và người của tam đại thế gia đổ mồ hôi lạnh, bọn họ biết rõ, hôm nay mình xong rồi, không nghĩ tới mình tính kế người ta, ngược lại đã bị người ta dùng một mẻ lưới hốt gọn.

- Hừ! Đúng là tiểu nhi vô tri, người cho rằng một đế quốc sẽ bị mưu kế đơn giản của người triệt hạ sao? Còn nữa, muối muối, sao người lại ngây thơ như vậy, đầu óc của người trừ ngạo mạn ra, còn có cái gì khác không?

Hoàng đế đứng lên, phát ra một cổ khí thế, cổ khí thế này không ai có thể ngăn cản nổi.

- Các người cũng đã, vậy tại sao không ngăn cản, còn không bắt chúng ta từ sớm đi!

Miệng của Long An Hi lúc này đã mở ra rất lớn.

- Nếu như làm cho các người cảm thấy thành công, thì làm thế nào bắt được tất cả các người chứ, chẳng qua hiện tại chỉ diễn một tuồng kịch mà thôi, cũng không tốn nhiều công phu, có thể xem đây là một tiết mục làm tăng thêm hưng phấn đi.

Hoàng đế nói rất lạnh nhạt.

- Từ khi vừa bắt đầu, chúng ta đã phát giác ra kế hoạch của các người, nhưng vừa vặn có tiểu hỗn đản này ở đây, cho nên chúng ta nhờ hắn chế tác một ít thuốc giải độc, làm cho các người hiểu lầm chúng ta trúng độc.

Long Cát công chúa vừa cười vừa nói, sau đó gõ đầu Diệp Lăng, hôn hắn một cái.

- Tại sao lại hôn ta, đừng có ở trước mặt nhiều người như vậy mà hôn ta, người còn phải lập gia đình nữa đấy!

Diệp Lăng lau lau nơi bị hôn.

- Bốp!

Long Cát công chúa gõ đầu Diệp Lăng một cái, hấn dám nói móc nàng.

- A...

- Không có khả năng, điều này sao có thể, không có người nào làm được, tại sao hấn có thể làm được?

Vô Kỵ vương tử nhìn Diệp Lăng, sau đó lắc đầu không tin.

- Trước kia ta đã nói với các người, hấn là người mà các người không thể so sánh được!

Hoàng đế nói ra.

- Diệp Lăng, lần này ngươi lại lập công, muốn cái gì, có thể nói thẳng.

Vào lúc này, hoàng đế đã có cảm giác thất vọng một cách triệt để, mà có lẽ phải nói là hấn đã thất vọng từ sớm, nhưng hiện tại mới chính thức minh bạch.

- Muốn cái gì? Đúng rồi, ta còn thiếu vài thứ, qua vài ngày nữa ta muốn vào quốc khố tìm kiếm, ngài thấy có được hay không.

Diệp Lăng nói không chút khách khí.

Quốc khố của Chu Tước đế quốc, nhất định sẽ có một ít thứ tốt, tích lũy nhiều năm như vậy, chuyện này ai cũng biết, nhưng muốn tiến vào cái quốc khố này, không phải người bình thường có thể đi vào, mà dù là người không bình thường cũng không thể muốn đi vào là có thể đi vào được.

Diệp Lăng nói dứt khoát muốn đi vào, có thể nói hấn rất không khách khí, phi thường không khách khí!

...

- Tiểu tử, đúng là không khách khí mà, tính toán, tự cho ngươi đi tuyển, chỉ cần không quá mức phạm, ngươi muốn cái gì cũng có thể!

Hoàng đế lắc đầu, hấn cũng bất đắc dĩ, dù sao Diệp Lăng đã lập được công, mà chính hấn cũng đã nói.

Đồng thời, trước kia Diệp Lăng trợ giúp hấn cũng chưa từng đòi hỏi hấn cái gì, cho nên, hiện tại hấn muốn thứ gì cũng phải cho.

- Hừ! Các người cho rằng như vậy là xong sao? Ta cho các người biết, chuyện vẫn chưa xong đâu!

Vào lúc này phụ thân của Tây Môn Khánh nói ra, nhìn hoàng đế và Diệp Lăng nói chuyện rất nhàn nhã, làm cho hấn rất ngứa răng.

Biển bộ dạng của hấn như vậy, hình như vấn đề này vẫn còn hậu chiêu, chẳng lẽ...

- Ta nói cho các người biết, chúng ta đã sớm tính đến chuyện lần này thất bại, cho nên, chúng ta đã sớm làm ra chuẩn bị, chúng ta muốn đồng quy vu tận với các người! Đến lúc đó người của chúng ta ở bên ngoài sẽ tiến hành kế hoạch, ha ha...

708. Chương 713: Hoan Thắm (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 713: Hoan thắm (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Phụ thân của Tây Môn Khánh cười lên một cách điên cuồng, đây là loại cảm xúc vui vẻ mà điên cuồng, dù là bất cứ kẻ nào cũng cảm thấy vấn đề này không đơn giản.

- Các người còn làm cái gì?

Long Cát công chúa cau mày hỏi, tình huống trước mắt, làm cho nàng hiểu rằng chuyện này còn chưa chấm dứt, hơn nữa còn có một phiền toái lớn.

- Ha ha, ta nói cho các người biết, từ nửa giờ trước, chúng ta đã khởi động luyện kim trận, sẽ nổ bay cả hoàng cung này, đây là thứ mà chúng ta đã chuẩn bị vài thập niên rồi.

...

Tất cả mọi người trầm mặc!

Ba đại thế gia chuẩn bị vài thập niên, điều này làm Long Cát công chúa thật không ngờ, thời điểm này, sắc mặt của bọn họ trở nên rất khó coi, chuẩn bị chạy trốn khỏi nơi nguy hiểm này.

Lúc này, không có ai hoài nghi tính chân thật của lời này, bởi vì nếu không phải là thật, cũng chẳng có ý nghĩa gì, mà Tây Môn gia tộc sẽ không làm chuyện nhảm chán như vậy.

- Vô dụng, hiện tại đã không kịp rồi! Ta cố ý đợi đến bây giờ mới nói, chính là làm cho các người không kịp lui, mà trước đó người của chúng ta đã lập tức rút lui rồi, thời gian rất vừa vặn.

Đây là đòn sát thủ cuối cùng của tam đại thế gia, không thành công thì thành nhân, bởi vì bọn họ biết rõ, nếu thất bại, người của gia tộc sẽ bị liên lụy, còn không bằng đồng quy vu tận.

Chỉ cần đồng quy vu tận, người bên ngoài cứ theo kế hoạch mà tiến hành, gia tộc bọn họ vẫn là người đạt được thắng lợi!

- Đi!

Dù không có thời gian, nhưng mọi người vẫn bắt đầu rút lui ra ngoài, nhưng vào lúc đó, có người phát hiện Diệp Lăng đang ngăn người ở bên kia.

Chuyện Diệp Lăng ngăn người là rất bình thường, bởi vì hắn chính là như vậy, thường xuyên ngăn người.

Nhưng có đôi khi, hắn như vậy sẽ làm ra một ít chuyện khiến người ta không nghĩ tới!

- Diệp Lăng!

- Có chuyện gì vậy?

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi một câu, hình như hắn đã từ trong mộng tỉnh lại, nhưng hắn vẫn chưa phát hiện ra tình huống bây giờ.

- Người đang ngăn người làm gì! Chạy mau...

Đám người Long Cát công chúa đi tới bên người Diệp Lăng, trực tiếp kéo Diệp Lăng chuẩn bị chạy.

- A!Ta muốn nói... Các người không cần chạy!

Đột nhiên Diệp Lăng kêu to một tiếng, làm cho động tác của Long Cát công chúa dừng lại, đồng thời hấp dẫn sự chú ý của người khác.

- Đúng vậy, có tiểu tử này, chỉ cần ở bên cạnh tiểu tử này, nhất định sẽ rất an toàn! Hắn là một luyện kim thiên tài, hắn có phòng ngự luyện kim trận mạnh nhất trong truyền thuyết.

Ánh mắt tất cả mọi người tỏa sáng, lập tức chạy tới gần Diệp Lăng, bởi vì mọi người đều nghĩ tới Thủy Nguyệt Chi Kinh của Diệp Lăng, đây là luyện kim trận tuyệt đối phòng ngự trận.

Dưới tình huống như vậy, tỷ lệ chạy thoát không lớn, nhưng nếu có Thủy Nguyệt Chi Kinh của Diệp Lăng, tuyệt đối có thể sống sót.

- Diệp Lăng, mau dùng phòng ngự trận của người đi!

Thất công chúa lập tức kêu lên.

- Dùng cái gì chứ, không cần đâu!

Diệp Lăng lắc đầu, ngơ ngác hồi đáp.

- Tại sao không cần! Bọn họ không nói giỡn đâu, đây không phải trò đùa. Bọn họ vẫn không nhúc nhích, đó chính là bộ dạng chờ chết.

Long Cát công chúa chỉ vào người của tam đại gia tộc, đây là loại cảm xúc thấy chết không sờn, tuyệt đối không phải nói giỡn.

- Có phải đồ vật của các người lập tức nổ tung không?

Đột nhiên Diệp Lăng cười hỏi.

- Lập tức!

Người của tam đại gia tộc ngẩn ngơ.

- Lập tức là khi nào?

Diệp Lăng cười, tiếp tục hỏi.

- Có lẽ ngay... Vừa mới? Đợi một chút, chuyện gì đang xảy ra, chẳng lẽ luyện kim trận phạm có sai lầm?

Phụ thân của Tây Môn Khánh như giật mình, đột nhiên hắn phát hiện, luyện kim trận sẽ nổ tung chỉ sau vài giây mới đúng chứ.

- Đợi lát nữa đi, có lẽ phản ứng chậm!

Diệp Lăng cười cười.

- Đúng vậy.

Đây là tình cảnh quái dị, tất cả mọi người đã tỉnh táo lại, mà bọn họ cũng là những người không tầm thường, bọn họ cảm thấy vấn đề này đang có biến hóa, nơi này sẽ không nổ tung.

Thời gian qua đi, đến cuối cùng vẫn không nổ tung.

- Tại sao lại nói thế? Chẳng lẽ chuẩn bị của chúng ta xuất hiện sai lầm? Không đúng, chúng ta cẩn thận vô cùng, không có khả năng phạm sai lầm!

- Được rồi, biểu tỷ, cứ đem những người này đi chém đi! Ta muốn đi lên diễn xuất!

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

???

- Tiểu hồn đản, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Long Cát công chúa nghi hoặc nên hỏi, đây cũng là vấn đề mà mọi người đều muốn hỏi, bọn họ không hiểu vì sao nguy cơ đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

- Không biết còn nhớ mấy ngày hôm trước ta ở trong ngự hoa viên nướng cánh gà không? Khi đó, đột nhiên ta phát hiện, có một cái luyện kim trận có khả năng hủy diệt hoàng cung, ta nhàn rỗi vô sự, liền giúp các người hủy nó đi, cho nên mới hóa giải chuyện lớn lần này! Các người không cần cảm tạ ta...

Diệp Lăng trả lời.

...

Tất cả mọi người trầm mặc, bọn họ thật sự không ngờ, chuyện lần này lại có một hồi hí kịch như vậy.

- Vậy tại sao người không nói sớm!

- Ta muốn nói lắm chứ, nhưng lúc ấy bị người chen ngang, về sau ta lại quên... Vừa rồi mới nhớ ra!

...

- Tiểu hồn đản, ta thật sự muốn bóp chết người!

- Ha ha, thật có ý tứ, chuyện này mà tiểu hồn đản này cũng làm ra được!

Hay người trên quần trường này vẫn chưa có tán đi, dù lần này đã phát sinh chuyện như vậy, nhưng vẫn còn tiếp tục.

Tuy vẫn tiếp tục, nhưng hào khí nhất định sẽ bị ảnh hưởng, nhưng ai cũng không ngờ, Diệp Lăng chỉ dùng một khúc nhạc, đã kéo hào khí trở lại, hơn nữa còn làm hào khí trở nên vui sướng vô cùng, chỉ hơn chút không kém lúc trước.

Có đôi khi âm nhạc chính là kỳ diệu như vậy, làm cho lòng người phát sinh biến hóa vi diệu.

Vào lúc đó, mọi người cũng đã quên, ở nơi này vừa có một đám người bị kéo ra ngoài chém, đám người tạo phản khẳng định không còn sống nổi, hơn nữa còn tiến hành một hồi tinh phong huyết vũ, tam đại thế gia bị tiêu vong trong một đêm.

Nhưng một nhà của Vô Kỵ vương tử, bọn họ lại không có kết cục như vậy, dù sao bọn họ là người nước khác, hơn nữa lưu bọn họ lại để đánh bạc, phải đòi Luther vương quốc trả một cái giá lớn tương ứng.

Mà đối với Chu tước đế quốc, thì giết những người này cũng chẳng có gì, chỉ có thêm thi thể của mẫu tử Vô Kỵ vương tử mà thôi, mà thi thể là thứ không đáng giá nhất, cho nên phải dùng bọn họ để đổi lấy đại lượng lợi ích, mà bọn họ cũng biết nên lựa chọn thể nào.

Vào lúc này, hoàng đế cũng không thêm cố kỵ mẫu tử của Vô Kỵ vương tử, vẫn cho bọn họ tiếp tục tham gia thọ yến, dù nói thế nào thì bọn họ cũng là muối muối và ngoại tôn của mình, mà hôm nay là thọ yến của hoàng thái hậu, hoàng thái hậu cũng không nói thêm điều gì, cho nên cứ tiếp tục.

709. Chương 714: Hoan Thắm (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 714: Hoan thắm (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nhưng cũng phải biểu hiện một điểm, đó là hoàng đế không cho mẫu tử bọn họ làm việc quan trọng, bởi vì hắn đã biết hết chi tiết của bọn họ, biết rõ bọn họ không thể xuất ra chuyện gì ngoài ý muốn, kể cả chuyện trước đó, hắn cũng đã biết rõ thì có gì phải sợ bọn họ.

Lúc này, hoàng đế chỉ nhìn Diệp Lăng trên sân khấu, lắng nghe Diệp Lăng khảy đàn tỳ bà, thật sự không nghĩ tới, không nghĩ tới Diệp Lăng lại làm cho hắn bất ngờ.

Chuyện vừa rồi, vốn là tử cục, không nghĩ tới lại bị hắn mơ hồ hóa giải, sau khi giải quyết xong chuyện này mà tất cả mọi người cứ ngỡ như trong mơ, không có chút cảm giác thực tế nào.

Những người của tam đại thế gia bị kéo ra ngoài, bọn họ cũng không thể tin đây là sự thật, không tin được sự chuẩn bị vài thập niên của mình, hao phí bao nhiêu sức lực để bố trí, ẩn giấu sâu như vậy, vậy mà bị Diệp Lăng nướng cánh gà ăn, tiện tay phá giải.

- Rốt cuộc Diệp Lăng là dạng tồn tại gì?

Dù là người này nhìn Diệp Lăng bây giờ, đã thấy hắn hoàn toàn không giống trước kia, trong lòng bọn họ đều nghĩ tới vấn đề này, nghĩ đến rốt cuộc Diệp Lăng là dạng tồn tại gì, tại sao mỗi lần đều mang đến cho người ta cảm giác ngoài ý muốn như vậy.

Bọn người hoàng đế là những người vui mừng nhất, vui mừng và may mắn lần này có Diệp Lăng ở đây, bọn họ cảm thấy nếu không có Diệp Lăng ở đây vào lúc này, thì chắc chắn bọn họ sẽ không còn cơ hội để mà vui mừng như hiện giờ.

Mà vào lúc đó, mọi người cũng không muốn làm cái gì cả, chỉ nghe âm nhạc, cảm nhận ý cảnh vui sướng trong lòng.

- Đàn tỳ bà của hần làm cho người ta khoái hoạt như vậy, nhưng nếu hần mất hứng, hần sẽ làm cho các người bị thương, làm cho các người muốn khóc, nhưng nếu ngày ngày hần khảy đàn bên tai các người, cảm giác kia, đúng là sống không bằng chết!

Lúc này, bọn người Diệp Lam Vũ và Thất công chúa ngồi ở phía trước, ngồi cách vị trí Long Cát công chúa không xa, nói cho Long Cát công chúa nghe những lời này.

Không chỉ có bọn người Diệp Lam Vũ, một ít hoàng thân quốc thích vương tử công chúa, vốn không có tư cách ngồi ở phía trước, hiện tại đều ngồi ở phía trước, bởi vì sự kiện vừa rồi, đã làm cho vị trí phía trước trống trải không ít.

Đã không có được cảm giác hào khí như vừa rồi, vì vậy hoàng đế liền an bài bọn người Diệp Lam Vũ tiến lên phía trước, những người này đều là thân thích của hoàng thái hậu, làm như thế sẽ góp phần tăng thêm hào khí cho thọ yến, mà đây cũng không phải là quốc yến.

- Các người sống trong hạnh phúc mà không biết phúc mà, nếu mỗi ngày hần đều khảy đàn cho ta nghe, ta thà rằng sống không bằng chết còn hơn!

Long Cát công chúa nói.

...

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa trầm mặc, làm sao mà các nàng không muốn chứ, các nàng thà rằng sống không bằng chết, cũng không muốn Diệp Lăng ở bên ngoài cả ngày, không thấy bóng dáng của hần.

Rất nhanh, tất cả mọi người nhìn về phía Diệp Lăng trên sân khấu, nhìn Diệp Lăng nhẹ nhàng khuấy động dây đàn, thần sắc đắm chìm trong âm nhạc, làm cho tất cả mọi người mê muội.

Lúc trước, có người không tin Diệp Lăng có thể đàn ra khúc nhạc gì cả, cảm thấy Diệp Lăng dùng thân phận ngoại tôn để lên sân khấu, tạo nghệ âm nhạc của bản thân chỉ là bình thường, thậm chí có khả năng rất thảm hại, nhưng bây giờ tất cả mọi người đều không nghĩ như vậy, bởi vì nghĩ như vậy, bọn họ cảm thấy mình là đồ ngu xuẩn.

- Tốt, chấm dứt! Cảm ơn các vị.

Diệp Lăng bỏ đàn tỳ bà vào trong giới chỉ, sau đó khom người chào mọi người, chuẩn bị rời đi.

- Ah, tiểu hồn đản, người nói chấm dứt? Không phải người nói có một khúc nhạc đặc biệt muốn tặng cho ta sao.

Hoàng thái hậu nhìn thấy Diệp Lăng muốn xuống, lập tức nói ra.

Nàng cho rằng, Diệp Lăng và bọn người Liễu Phi Yên sẽ ở một chỗ biểu diễn cùng nhau, mà trước đó Liễu Phi Yên đã có chuẩn bị, là thuộc về Liễu Phi Yên, mà không phải Diệp Lăng.

- Ta quên mất, thật đúng lúc, thế nào, có phải cảm thấy rất vui sướng hay không?

Diệp Lăng cười trả lời:

- Ta đặc biệt lựa chọn lúc hào khí lên cao nhất như thế này, hiện tại vừa vặn, phải chuẩn bị thỏa đáng, có phải mọi người rất thích nhạc hay không?

- Đúng là rất vui sướng, khúc nhạc này rất có ý tứ, nhưng không phải các nàng sắp biểu diễn sao?

Hoàng thái hậu gật đầu, đồng thời hỏi lại.

Diệp Lăng lắc đầu nói ra:

- Không phải, đây là ta muốn biểu diễn cho mọi người xem, các nàng là chuyện khác! Ta định sẽ diễn lúc sau cùng, nhưng mà, vừa mới xảy ra tình huống lúc này, mà ta cảm thấy thời gian chuẩn bị chưa đủ.

Đúng vậy, vốn tiết mục của Diệp Lăng không sớm như vậy, phải đợi thêm thời gian, nhưng lúc này hào khí không đúng, cho nên Diệp Lăng mới dùng khúc nhạc này kéo hào khí trở lại.

Mà khúc nhạc lúc này là hấn muốn biểu diễn qua loa một chút, dựa theo chương trình bình thường, biểu diễn vừa rồi sẽ không có bao nhiêu người nhớ kỹ, tuy cảm thấy có quái lạ, nhưng nếu hấn biểu diễn quá xuất sắc, thì tiết mục của bọn người Liễu Phi Yên sẽ bị xem nhẹ.

Nhưng không nghĩ tới, nơi này vừa phát sinh biến cố, mà hấn lại làm ra một khúc nhạc nổi bật như vậy, thành ảnh hưởng rất sâu đến trí nhớ của mọi người, khiến cho khúc nhạc này bắt đầu thịnh hành, thịnh hành cả đại lục.

Đây là chuyện mà Diệp Lăng chưa từng nghĩ qua, mà tất cả mọi người cũng không nghĩ tới!

...

- Cũng được, ít nhất khúc nhạc này cũng không tệ, ta rất thích.

Hoàng thái hậu bắt đầu gật đầu, nàng cảm thấy Diệp Lăng biểu diễn còn chưa đủ, nhưng chỉ như thế thì đã rất không tồi rồi.

- Hắc hắc, ta liền lui xuống, tiết mục kế tiếp tiếp tục!

Diệp Lăng và bọn Liễu Phi Yên cáo lui, sau đó quay trở lại chỗ ngồi, tiết mục kế tiếp đã được trình diễn.

- Diệp Lăng, đến đây một chút.

Thời điểm Diệp Lăng muốn ngồi trở lại vị trí cũ, hoàng thái hậu lại ngoắc hấn đi qua, sao đó chỉ chỉ vào bên cạnh người, ý tứ rất rõ ràng là bảo Diệp Lăng ngồi bên cạnh mình.

Lúc này có rất nhiều người cảm thấy hâm mộ Diệp Lăng, bởi vì điều này trước nay chưa từng có, dù hoàng thái hậu nói thế, nhưng từ trước tới nay chưa từng có người nào ược ngồi ở bên người nàng, dù là tử tôn được nàng yêu thích nhất.

Đó là vì nàng không muốn làm cho người ta hiểu lầm, hiểu lầm chính mình ủng hộ người nào đó!

Nhưng Diệp Lăng là một tồn tại đặc thù của Chu Tước đế quốc, dù là nàng ủng hộ Diệp Lăng, cũng không thể ảnh hưởng gì đến quốc gia, bởi vì Diệp Lăng không có khả năng tiến vào vòng tròn quyền lực của Chu Tước đế quốc.

710. Chương 715.1: Hoan Thâm (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 715.1: Hoan thâm (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nhưng dù nói thế nào, Diệp Lăng cũng đã có vinh hạnh đặc biệt này, tuyệt đối làm cho tất cả mọi người ở đây cảm thấy hâm mộ, thậm chí là Long Cát công chúa, nàng cũng chưa từng được hoàng thái hậu sủng ái như vậy.

Nhưng mà, đem có lẽ mọi người cảm thấy Diệp Lăng thụ sủng nhược kinh(được sủng ái mà sợ), thời điểm tiến về phía trước, mọi người lập tức lui lại nhường cho Diệp Lăng một lối đi.

...

Diệp Lăng ngây ngốc một hồi, trực tiếp ngồi xuống, tiếp tục nhìn về phía trước, giả bộ không nghe.

- Tiểu hồn đản, ngươi dám giả bộ không nghe sao, người đâu, bắt hấn tới đây cho ta.

Trán của hoàng thái hậu lộ ra gân xanh, Diệp Lăng đã làm nàng tức giận.

Người giải Diệp Lăng biết rõ, đó là bởi vì Diệp Lăng không muốn đi, hoàn toàn không muốn đi!

Lý do? Ai mà biết chứ!

- Có chuyện gì? Hoàng thái hậu đại nhân...

Thời điểm Diệp Lăng nhìn thị vệ trước mặt, hần liền bất đắc dĩ, hần tự lập tức hỏi hoàng thái hậu, điều này cũng chứng minh một điểm, đó là vừa rồi hần giả bộ như không nghe thấy hoàng thái hậu nói, bằng không thì hần cũng không hỏi lại hoàng thái hậu, bởi vì hần không biết.

- Gọi là nãi nãi!

Hoàng thái hậu lập tức chen ngang lời nói của Diệp Lăng, đối với xưng hô này, hoàng thái hậu cảm thấy rất thân thiết, người khác có thể bỏ qua, nhưng người là ngoại tôn bảo bối của ta.

- Ah, hoàng thái hậu nãi nãi, người gọi ta có chuyện gì?

Diệp Lăng đổi các gọi, nhưng vẫn cảm thấy kỳ quái, nhưng không biết quái ở đâu, ít nhất hoàng thái hậu không tìm ra chỗ quái.

Tiểu tử, còn không phải quá rõ ràng sao? Ai bảo người giả bộ không nghe thấy, đó không phải là khiêu khích lão nhân gia ta sao?

Vào lúc này, mọi người ở đây đều nhìn về phía Diệp Lăng, trong lòng có cảm giác cười trộm rất sáng khoái, nhưng đại đa số người ở đây đều muốn nhìn thấy vẻ ngoài kinh ngạc của Diệp Lăng.

- Người cứ nói xem, không phải là người giả bộ không nghe thấy sao?

Hoàng thái hậu hỏi lại.

- Hóa ra ngài vẫn nhận ra được a, ta còn tưởng rằng ta giả bộ rất giống.

Diệp Lăng nói ngơ ngác.

...

Ai nhìn không ra, rõ ràng như vậy, còn nữa, chuyện như vậy mà người cũng dám nói!

- Chuyện này không nhìn ra, ta chính là đồ đần, người tới đây cho ta!

Hoàng thái hậu tức giận, sao đó ngoắc vài cái, ý bảo Diệp Lăng tới đây nhanh lên.

- Không qua có được không, ta ở chỗ này cũng được mà.

Diệp Lăng hỏi dò, thần sắc rất yếu ớt, bộ dáng của hần muốn nói: ta không muốn đi.

- Ta thì có gì mà người phải sợ, đúng là...

Hoàng thái hậu nói.

- Không có gì, chỉ là phiền toái mà thôi... Lại nói, bị ngài nhìn chăm chăm vào, cũng là một chuyện phiền toái.

Diệp Lăng lắc đầu, rốt cục hần lựa chọn đi tới bên cạnh hoàng thái hậu, mà hần đã nói rất rõ ràng, nhưng hần cảm thấy không đi càng phiền toái hơn.

Nói cách khác, hần cảm thấy hoàng thái hậu, là một rắc rối!

- Đúng là tiểu hỗn đản, dám nói ta là một phiền toái, nhưng mà...

Hoàng thái hậu tức giận, thời điểm nàng nói tới câu cuối cùng, nàng không tiếp tục nói nữa, bởi vì chủ đề này nàng không muốn nói tiếp nữa.

Đi đến bên cạnh hoàng thái hậu, đúng là một rắc rối, biểu hiện thì rất phong quang, nhưng sau lưng phong quang này, nhất định là đủ loại phiền toái tìm đến, rất nhiều người không sợ phiền toái này, còn muốn đạt được cơ hội này, nhưng Diệp Lăng lại không muốn.

Đây là vấn đề được và mất, được và mất trong lòng của mỗi người đều khác nhau, có người sẽ cảm thấy cơ hội này được nhiều hơn xa mất, mà có người sẽ cảm thấy mất lớn hơn được rất nhiều.

Diệp Lăng không muốn nhìn thấy cái được này nhất, đó là bởi vì hắn không thèm để ý tới những chuyện này, mà hắn cũng không muốn đánh mất thứ gì, cho nên không muốn đi qua, nhưng mà, hắn nhìn thấy mất chỉ là một phần nhỏ, cho nên hiện tại mới đi qua.

- Đến đây, ngồi ở đây!

- Không cần tới gần như vậy a!

- Ai nói không cần tới gần, ngươi là tiểu bảo bối của nãi nãi a!

...

- Ta không phải là tiểu hài tử.

Khi Diệp Lăng đi đến bên người của hoàng thái hậu, đã bị hoàng thái hậu lôi kéo, chiếu cố trọng điểm, mà chuyện này đương nhiên Diệp Lăng phản kháng, nhưng cũng không còn cách nào, cho nên đành phải khuất phục.

Khi nhìn thấy hoàng thái hậu như thế, mọi người cũng hiểu ra, hiện tại Diệp Lăng là người tâm phúc, một tâm phúc mà mọi người không thể đụng vào, cho dù Diệp Lăng không có vàng hào quang của lần này, hắn cũng không thể đụng vào.

Đối với chuyện này, mọi người chỉ âm thầm nhớ kỹ trong lòng, còn lúc này, chỉ là xem cuộc vui, xem người ta biểu diễn.

- Đương nhiên, cũng có một ít người biểu hiện ra vẻ ghen ghét, có thậm chí muốn được đổi chỗ với Diệp Lăng, nói ví dụ như, đó chính là Long Ái ở bên cạnh, nàng cũng muốn được dính bên người hoàng thái hậu, muốn được tiến hành tranh thủ tính cảm như Diệp Lăng.

- Tiểu Ái, ngươi không được nghịch ngợm, đi xuống đi, ta và biểu ca của ngươi có chuyện cần bàn!

Đối với việc này, hoàng thái hậu có chút đau đầu, nhưng cũng không thể nặng lời, chỉ bảo Long Ái đi xuống trước.

- Đứng, Tiểu Ái, đến đây với biểu ca!

Diệp Lăng lập tức kéo Tiểu Ái qua bên cạnh, ngăn cản việc mình và hoàng thái hậu ở gần như thế này, Long Ái hiện giờ là một đạo cụ rất tốt, làm sao hắn buông tha cho được.

Động tác này của Diệp Lăng, không phải là động tác Long Ái muốn nhất sao? Nhưng Long Ái vào lúc này cảm thấy nghi hoặc, trong nội tâm suy nghĩ, tại sao biểu ca để ta chen giữa mình và nãi nãi, đúng là kỳ quái.

Kỳ quái thì kỳ quái, nhưng Long Ái vẫn rất hưởng thụ cảm giác này, có thể ở chính giữa hoàng thái hậu và Diệp Lăng, tuy đối với Diệp Lăng, nàng vẫn không cảm thấy hữu hảo, nhưng ở bên cạnh một biểu ca, cũng không phải là chuyện gì xấu.

- Ngươi là tiểu hồn đản, tạo sao ngươi lại không thích thân cận với nãi nãi?

Hoàng thái hậu tức giận Diệp Lăng, động tác của Diệp Lăng rất rõ ràng, ai cũng có thể nhìn ra được ý tứ của hắn.

- Không phải vậy, ta chỉ cảm thấy lão nhân gia và biểu muội thân cận một chút cũng tốt, nàng cũng rất đáng yêu! Còn nữa, có chuyện gì ngài có thể nói thẳng, không cần làm vậy, ta cảm thấy không quen!

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

- Ai... Ngươi cho rằng ta nói chuyện gì... Cũng được, thân phận của chúng ta, được xem là tổ tôn thân cận, người ta nhìn thấy cũng không thể nói được gì.

Hoàng thái hậu có chút cảm khái, thời điểm nàng cảm khái, cũng liếc trộm Diệp Lăng, còn tưởng rằng Diệp Lăng cũng có cảm xúc như vậy, kết quả nàng phát hiện, Diệp Lăng là một tên không có lương tâm, một chút cảm xúc cũng không có!

- Nha!

Diệp Lăng thấy cách Long Ái, là một cái bàn đầy mỹ thực tinh xảo, thuận miệng kêu một tiếng.

711. Chương 715.2: Hoan Thắm (4)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 715.2: Hoan thắm (4)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Biểu ca, khúc nhạc vừa rồi của người rất hay a, sau này có thể tiếp tục đàn cho ta nghe không?

Long Ái lại bắt đầu dây dưa với Diệp Lăng.

- Có thể!

Diệp Lăng gật đầu, trả lời.

- Thật sự? Thật là quá tốt! Thế lúc nào?

- Sau này...

- Sau này là lúc nào?

- Sau này là sau này!

...

Long Ái trầm mặc một hồi, nói ra:

- Biểu ca, người đang qua loa với ta!

- Ủ, người cũng không ngu ngốc!

Diệp Lăng thừa nhận rất dứt khoát.

- Không sao, dù sao người đã đáp ứng, cho dù qua loa, ta cũng muốn người qua loa một lần! Đúng rồi, biểu ca, chậu kỳ hoa người làm thế nào trồng được, trước kia ta đã thử qua nhiều lần rồi, nhưng vẫn không trồng được, còn nữa, không phải trước kia người nói không có sao, tại sao trong vài ngày là có vậy.

Long Ái bắt đầu dây dưa với Diệp Lăng về vấn đề khác, vấn đề về hoa.

- Chậu kỳ hoa này, nó là...

Diệp Lăng cũng không để ý, trực tiếp đem biện pháp gieo trồng nói cho Long Ái nghe, đương nhiên chỉ là phương thức bình thường, cũng không sử dụng luyện kim thuật, còn về chuyện tại sao Diệp Lăng chỉ trong vài ngày đã có, vấn đề này hẳn không có nói.

Mà khi đó, Long Ái cũng chỉ muốn hỏi trồng thế nào, hẳn cũng không trả lời vấn đề khác, mà nàng vốn chỉ thuận tiện muốn hỏi một chút mà thôi.

Rất nhanh, lại một tiết mục trôi qua, các tiết mục đặc sắc càng ngày càng đẩy hào khí lên cao, lúc này, hình như mọi người đã quên đi chuyện vừa xảy ra lúc nãy, trong đầu hiện giờ chỉ đầu nhập vào trong không khí chúc mừng.

Sau đó là tiếng ca kịch của Khiếu Thiên kịch đoàn, đã đẩy toàn bộ hào khí lên đến mức cao nhất, Khiếu Thiên kịch đoàn không hổ là đoàn kịch đệ nhất đại lục, khả năng rất phi phàm.

- Ô, đây không phải là biểu tỳ phản đồ sao? Tại sao nàng vẫn được biểu diễn, tại sao chuyện này lại xảy ra, nàng còn nhìn ta, còn dùng ánh mắt khinh thường nhìn ta, nãi nãi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Trong lúc Khiếu Thiên kịch đoàn biểu diễn, là một thiếu nữ đã đẩy hào khí toàn trường lên mức cao trào, đó là một thiếu nữ cao ngạo, mà thiếu nữ này chính là muội muội của Vô Kỵ vương tử lúc này.

Đối với tình huống này, tất cả mọi người cảm thấy có điểm quái dị, mà Long Ái lại trực tiếp hỏi hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu lắc đầu, nói ra:

- Không phải nàng trừng mắt nhìn người, mà đang trừng mắt nhìn biểu ca của người, nàng vẫn còn tức giận chuyện lúc trước, muốn dùng phương thức này để biểu thị sự tức giận của nàng với hắn.

- Tức giận? Không phải là vì chuyện biểu ca phá hư kế hoạch của bọn họ sao?

Long Ái nghiêng đầu nhỏ hỏi.

- Không phải! Nàng đang tức giận biểu ca của người không để ý tới nàng, lúc trước khi biểu diễn, bọn họ đã quấy rối biểu ca của người!

Hoàng thái hậu cười đáp.

- Ah, thì ra là vậy! Đúng là kỳ quái, tại sao nàng chỉ để ý đến chuyện lúc trước, mà không phải chuyện bây giờ?

Long Ái có chút mê hoặc.

Vào lúc này, người bình thường cũng cảm giác được kỳ quái, không phải ba mẫu tử của Vô Kỵ vương tử, đều đang bị giam trong ngục hay sao, muốn tức giận cũng phải xem thời điểm mới được chứ.

- Nàng không biết chuyện, ta tin tưởng, đến bây giờ nàng cũng không biết mẫu thân và huynh trưởng của mình đã làm gì chúng ta, hiện giờ nàng vẫn mơ mơ màng màng!

Hoàng thái hậu lắc đầu nói.

Thời điểm xảy ra chuyện, Khiếu Thiên kịch đoàn còn đang biểu diễn với người khác, đã bị ngăn cách ở nơi khác, cũng không được phép đi tới nơi này, cho nên bọn họ còn không biết trên quần trường này đã xảy ra chuyện gì.

Có lẽ, nếu khi đó thành công mà nói, Vô Kỵ vương tử sẽ thông báo cho nàng rời khỏi, có lẽ, nàng sẽ biến thành một vật hi sinh cho chính trị mà thôi.

Thử nghĩ mà xem, nếu như nàng chịu khổ, những người khác sẽ không thể hoài nghi đến trên người Vô Kỵ vương tử, cảm thấy chuyện này có quan hệ tới bọn họ, bởi vì công chúa cũng chết ở bên trong.

Nếu ba người không có việc gì, lúc đó sẽ có người hoài nghi, đến lúc đó mặc kệ Chu Tước chính biến có kết quả gì, đánh Luther vương quốc là điều có thể khẳng định.

Cho nên, ngay từ đầu, nàng công chúa cao ngạo này đã bị xem là vật hi sinh, nếu nàng biết rõ chân tướng, không biết nàng có thể cao ngạo nữa hay không!

- Biểu tỷ thật đáng thương.

Long Ái đồng tình.

- Đáng thương cái gì, có lẽ nàng cũng là đồng mưu, nhưng nàng giả bộ không biết để giữ được tính mạng, bởi vì làm thế, các người sẽ cho rằng nàng không biết chuyện gì và sẽ không làm gì nàng.

Diệp Lăng nói rất vô tình.

...

Nghe được Diệp Lăng nói thế, hoàng thái hậu và hoàng đế đều trầm mặc, trước đó bọn họ cũng có cảm giác đồng tình với nữ ngoại tôn này, là một vật hi sinh đáng thương, đều rất đồng tình, trong lòng đã có ý định buông tha cho nàng.

Mà bây giờ, nghe được Diệp Lăng nói thế, bọn họ cũng nghĩ đến khả năng này, có lẽ đối phương đang diễn trò, muốn đánh động sự đồng tình của mình.

Nếu là những người khác có lẽ mình sẽ không đồng tình, thù giết lầm một trăm, cũng sẽ không bỏ qua một, nhưng với nàng thì dù nói thế nào cũng là thân nhân của mình, nếu chuyện này không có quan hệ tới nàng, thì mình sẽ bỏ qua cho nàng.

Thời điểm này, hai người bọn họ bắt đầu cau mày, đang suy nghĩ có nên buông tha cho nàng công chúa cao ngạo kia không!

Vào đúng lúc này, Diệp Lăng lại nói một câu, làm cho hai người nhin không được đều muốn bóp chết Diệp Lăng ngay lập tức.

- Đương nhiên, ta chỉ nói thế mà thôi, có lẽ nàng thật sự là vật hi sinh đáng thương!

Diệp Lăng nói một câu rất không có trách nhiệm.

Buông tha hay là thả?

Hoàng đế căn nhắc một hồi, cuối cùng có một quyết định, đó chính là không thả, nhưng cũng sẽ không nói cho nàng biết bất cứ việc gì, chính là đem nàng giam lỏng ở Chu Tước đế quốc, không cho nàng trở về.

Có lẽ đây là kết quả tốt nhất, giam lỏng nàng ở chỗ này, bọn họ sẽ chú ý tới nàng, không cho nàng làm bất cứ chuyện gì, cũng sẽ để cho nàng sinh hoạt giống như một công chúa, điều này có thể nói rõ, là thân nhân thì rất dễ dàng tha thứ.

Mặt khác, sau khi bàn bạc điều kiện xong, sẽ trừng phạt sau, có thể thả bọn họ trở về Luther vương quốc, mà điều kiện trừng phạt là gì, không ai có thể khẳng định, bọn người Diệp Lăng cũng không muốn biết.

- Bất kể nói thế nào, tiếng ca của nàng rất hay, diễn cũng rất tốt! Nàng ca kịch là một kiện lễ vật rất tốt, Diệp Lăng, sao ngươi không làm một khúc nhạc cho nãi nãi nghe đi? Một khúc lúc này vẫn không đủ.

Thời điểm hoàng thái hậu nghe nàng công chúa cao ngạo ca kịch, liền nhìn Diệp Lăng, muốn bảo Diệp Lăng thêm một tiết mục nữa... Hứa hẹn, lời hứa hẹn này cũng không khó thực hiện.

Diệp Lăng nhú mày, nói ra:

- Được rồi, nếu ngài đã muốn nghe, ta sẽ diễn tiếp một khúc nhạc nữa, dù sao lúc trước ta đã chọn lựa rồi.

- Thật sao? Thế thì quá tốt! Đúng rồi, quên hỏi ngươi, tên của khúc nhạc vừa rồi là gì?

712. Chương 716: Phá Hiểu Lê Minh (1)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 716: Phá hiểu lê minh (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Hoàng thái hậu rất là hưng phấn, đồng thời nàng nhớ tới một chuyện trọng yếu, đó chính là khúc đàn tỳ bà mà Diệp Lăng vừa diễn tên là gì, đây là chuyện mà nhiều người muốn biết.

- Ách...

Diệp Lăng dừng lại một chút, thần sắc có chút quái dị, nói:

- Khúc vừa rồi tên là Hoan thắm! Thế nào, có phải rất thích hợp hay không.

- Hoan thắm? ! Ah, cũng không tệ, rất có ý tứ!

Hoàng thái hậu thốt lên, vào lúc này, tuy nàng phát hiện biểu hiện của Diệp Lăng có chút quái quái, nhưng cũng không biết là quái chỗ nào, hơn nữa bản thân của Diệp Lăng cũng là tồn tại quái dị, nàng cũng không để ý nữa.

- Biểu ca, vì sao người lại biểu hiện cổ quái như vậy, tại sao khi nhắc tới Hoan thẩm thì biểu hiện của người lại cổ quái như thế?

Lúc này, Long Ái rất nhạy cảm nên phát giác Diệp Lăng quái dị, cũng không biết tại sao nàng lại khôn khéo đột xuất như vậy.

- Không có gì, còn phần tại sao ta biểu lộ cổ quái hả? Đó là vì ta đã nghĩ ra chuyện kế tiếp, tốt rồi, ta phải đi.

Diệp Lăng đứng dậy muốn rời đi.

- Người muốn đi đâu đó?

Hoàng thái hậu hỏi.

- Đi biểu diễn! Kế tiếp chính là tới Phi Yên biểu diễn, ta đáp đã đáp ứng phải đệm nhạc cho nàng.

Diệp Lăng trả lời, sao đó liền rời đi, chạy về vị trí của bọn Liễu Phi Yên.

...

Ở nơi này, chưa có ai dám đi như hần vậy, lại còn trực tiếp chạy đi nữa chứ, mà người có thể đi như thế, cũng chỉ có một mình hoàng đế thôi.

Lúc này, hoàng đế chỉ mỉm cười, hần hoàn toàn không để ý tới hành vi của Diệp Lăng, cũng không làm gì hần. Hoàng đế biết rõ, địa vị của Diệp Lăng rất đặc thù, địa vị đặc thù này đến cả hoàng tử và công chúa cũng không bằng.

Chắc chắn người ở đây không có ai dám làm gì Diệp Lăng, trừ...

- Tiểu hần dẫn, người chạy loạn cái gì, đi chậm rãi cho ta, còn ra thể thống gì nữa!

Long Cát công chúa nhìn thấy Diệp Lăng chạy, cũng gầm lên một tiếng, trực tiếp khiển trách Diệp Lăng.

- Ah, không thể chạy sao? Vậy ta đi.

Sau khi Diệp Lăng nghe thấy Long Cát công chúa khiển trách, bước chân hần chậm rai, từ từ đi vào phía trong đám người.

Lúc này, tràng diện càng thêm kỳ quái, vốn Diệp Lăng chạy mọi người đã cảm thấy kỳ quái, là một loại kinh dị, mà bây giờ hần chính là người hấp dẫn khí tràng, đúng vậy, tất cả mọi người bị Diệp Lăng hấp dẫn.

Đây là một loại hào khí, giống như nó đang sắp sửa phát sinh, chuyện gì có thể làm phát sinh hào khí chứ, lúc này mọi người rất mong chờ!

Diệp Lăng tiến vào trong tràng, vậy thì nhất định sẽ biểu diễn, trải qua màn biểu diễn vừa rồi, mọi người ở đây đều chờ mong Diệp Lăng biểu diễn hơn bất cứ kẻ nào, đều mơ tưởng Diệp Lăng sẽ biểu diễn một tiết mục kinh thế hãi tục gì đó.

- Tìm xem, Piano giống như ở chỗ này.

Sau khi Diệp Lăng tiến vào trong tràng, lấy một cây đàn Piano trong không gian giới chỉ ra, còn có chỗ ngồi, sau đó đặt mông ngồi xuống, ghế ngồi và cây đàn Piano đều là màu đen rất hợp nhau, ghế ngồi đủ cho hai người ngồi, ghế rộng rãi như thế rất thích hợp cho người ngồi đánh đàn.

Cây đàn Piano này là đạo cụ lúc trước Diệp Lăng đệm đàn cho Chân Tiểu Yên, lúc trước Chân Tiểu Yên ngồi cùng với Diệp Lăng ngồi trên cái ghế này để hát, tràng cảnh đó đến giờ vẫn khắc sâu trong trí nhớ của mọi người.

- Oa, không được rồi, đệ đệ lại xuất ra đàn Piano để đệm nhạc cho Phi Yên, xem ra chúng ta sẽ rất sướng tai!

Diệp Lam Vũ lập tức kêu lên, ngay cả Thất công chúa bên cạnh cũng gật đầu, bộ dáng lúc này rất chờ mong.

Mà giống như bọn Diệp Lam Vũ, Diệp Thành Thiên và Long An Kỳ cũng lộ ra vẻ chờ mong và hưng phấn, đều này làm cho hoàng thái hậu và hoàng đế cảm thấy rất kỳ quái, tại sao Diệp Lăng đàn Piano lại làm cho mọi người mong chờ như thế?

Bọn họ rất chờ mong, bởi vì khi đó Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên hát một khúc nhạc, đã để lại trong ấn tượng của mọi người quá sâu, rất nhiều người đều mơ tưởng được nghe, chỉ tiếc là cho tới bây giờ hai người không tiếp tục hợp xướng với nhau, điều này làm cho mọi người rất thất vọng.

Dù là người Diệp gia, cũng không có cơ hội được nghe, yêu cầu của bọn họ bị Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên bỏ qua!

Diệp Lăng không muốn phiền toái, mà Chân Tiểu Yên thì biết rõ mình không có tài năng cao như vậy, lúc đó là nhờ Diệp Lăng nên mới có hiệu quả như vậy, cũng không có gì tốt đẹp để lặp lại, một lần cũng đã đủ, nhiều quá, sẽ làm hòa tan cảm giác trước kia của mọi người.

Chân Tiểu Yên muốn giữ lại giây phút tốt đẹp nhất, cho nên sẽ không phá hư hình tượng của mình.

Vả lại, Chân Tiểu Yên cũng không thích ca hát, nàng thích nhất là xuống bếp, làm ra Diệp Lăng muốn ăn cái gì thì

- Trước phải thử âm sắc.

Diệp Lăng ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, ngón tay xẹt qua tất cả các phím trên đàn, sau đó thử khảy lên một khúc Trí Ái Lệ Ti bình thường, đều này với hắn chỉ là thử âm mà thôi.

Nhưng mà, Diệp Lăng chỉ thử âm, đã làm cho tất cả mọi người trong tròng im lặng, mọi người đều lặng lẽ lắng nghe khúc nhạc bình thường thử âm của hắn.

Vào lúc này, tất cả mọi người có một loại ảo giác, đó là khúc nhạc bằng đàn Piano này là một đoạn tự thuật về một đoạn tình cảm chất và thánh thiện, nó đã khắc sâu vào trí nhớ của mọi người, giống như mọi người là nhân vật chính, như lạc vào một cảnh giới kỳ lạ.

Diệp Lăng đàn một khúc này, chủ yếu là vì khúc Trí Ái Lệ Ti và một khúc nhạc cơ bản lúc học đàn, chính vì như vậy, nó chính là một khúc nhạc thử âm tốt nhất.

Mà ở đây cũng chỉ có Diệp Lăng, mới dám đàn thử âm bằng một khúc nhạc thế này, bởi vì người có thể bước lên sân khấu đều đã chuẩn bị kỹ càng, cũng không dám tùy ý như hắn.

Đây là một khúc nhạc thử âm, không phải là một tiết mục.

- Tiểu hồn dẫn, tuy không thể phủ nhận khúc nhạc vừa rồi của ngươi rất tốt, nhưng cũng quá đơn giản, chẳng lẽ đến ta ngươi cũng dám qua loa sao?

Hoàng thái hậu cảm thấy khúc nhạc này của Diệp Lăng chỉ là một tiết mục tăng thêm hào khí, cho nên oán giận.

Diệp Lăng lắc đầu, trả lời:

- Không phải, đây chỉ là thử âm, không phải vừa rồi ta đã nói rồi sao? Đúng rồi, đây cũng là một khúc nhạc hay, nếu người đã nghe xong, ta cũng không tiếp tục.

- Chuyện này đương nhiên không được! Ngươi phải cho ta tiếp tục!

Hoàng thái hậu vội vàng nói, thì ra chỉ là thử âm, thử âm cũng có hiệu quả như vậy, xem ra bản lĩnh của tiểu tử này rất sâu a, không biết hắn học như thế này, giống như hắn tinh thông tất cả mọi thứ.

- Biết rồi, ta cũng biết lão nhân gia cũng không muốn qua loa. Ai, người già, đúng là phiền toái mà.

713. Chương 717: Phá Hiểu Lê Minh (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 717: Phá hiểu lê minh (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Sau khi Diệp Lăng trả lời xong, liền nói thầm một câu.

Hít! Toàn trường trầm mặc, tiểu tử này cũng quá trâu bò, dám nói hoàng thái hậu già, hơn nữa còn dám nói nàng phiền toái.

- Người nói cái gì?

Trên trán của hoàng thái hậu xuất hiện hắc tuyến.

- Phi Yên, người làm cái gì thế, mau lên sân khấu nào!

Diệp Lăng giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, chỉ thúc giục Liễu Phi Yên lên sân khấu.

- Đến ngay!

Âm thanh ôn nhu của Liễu Phi Yên vang lên, chỉ cần nghe tiếng cũng đã làm cho vô số người mơ màng, có thể nói âm thanh mỹ diệu như vậy, thì người cũng không quá kém, nếu không chẳng phải phụ lòng của âm thanh hay sao.

Liễu Phi Yên xuất hiện làm cho tất cả mọi người cảm thấy, nàng không làm cho mọi người thất vọng, nàng không phụ lòng âm thanh của nàng, không, phải nói là vượt qua kỳ vọng.

Một bộ váy dài màu đen, trong sự đơn giản ẩn chứa vẻ thanh nhã cao quý, nàng không cần trang điểm son phấn cũng đã thắng được vô số người có trang điểm phụ trợ, sự đơn giản làm cho nàng đẹp hơn, làm cho người ta nhìn nàng liền có cảm giác vô cùng tươi mát và thanh tú, dung nhan của nàng như khắc sâu vào óc của mọi người, bọn họ cảm thấy hai chữ thanh tú là được sáng tạo ra chỉ để dành riêng cho nàng.

- Những người khác đâu?

Diệp Lăng nhìn Liễu Phi Yên một chút, cảm thấy kỳ quái nên hỏi thăm, lúc trước bọn họ diễn tập, còn có những thiếu nữ khác.

- Các nàng sao, các nàng cảm thấy không cần lên, một mình ta là đủ!

Liễu Phi Yên vừa cười vừa nói, trong vẻ tươi cười còn ẩn giấu một chút xảo trá.

???

Diệp Lăng có chút nghi hoặc, nhưng cũng không để ý.

- Tùy tiện, dù sao ta chỉ phụ trách chuyện của ta, chuyện khác ta không thể quản nhiều!

- Ủ! Chỉ cần người có thể đệm nhạc, chuyện khác không trọng yếu, có lẽ, cũng có chút dư thừa, ngược lại còn bị ảnh hưởng.

Liễu Phi Yên cười nói.

Đúng vậy, có nhiều thứ không phải càng nhiều càng tốt, điểm này bọn người Liễu Phi Yên biết rõ, sau đó các nàng càng khẳng định quyết định của mình, bởi vì chuyện kế tiếp, đã làm các nàng cảm thấy hoàn mỹ, cho nên không cần làm chuyện dư thừa.

- Dù ta chưa chuẩn bị tốt lắm, nhưng chúng ta có thể bắt đầu được chưa?

Hai tay của Diệp Lăng đặt lên phím đàn, nhìn Liễu Phi Yên hỏi.

- Ta xong rồi, người bắt đầu đi.

Liễu Phi Yên gật đầu, nàng tùy thời tùy chỗ đều có thể tiến vào trạng thái sẵn sàng, nàng là chuyên nghiệp, đồng thời cũng có thiên phú cao đến kinh người.

Diệp Lăng không nói lời nào, nói đúng ra là hắn có nói cũng vô dụng, bởi vì âm nhạc sẽ thay lời muốn nói, hai tay của hắn múa may trên bàn phím, làm cho Piano phát ra âm thanh mỹ diệu.

Khúc nhạc Piano của Diệp Lăng lúc này đã làm cho người ta cảm thấy kỳ quái, bởi vì mọi người vừa nghe một khúc Piano rất nhẹ nhàng, giống như tự thuật về một tình yêu thuần khiết, nhưng lúc này, khúc nhạc dạo của Piano đã làm cho người ta cảm nhận một cổ khí thể bàng bạc.

Vì sao Piano lại có thể phát ra âm thanh như vậy, có thể làm cho người ta cảm nhận được khí thể bàng bạc, chẳng lẽ nghe lầm, hay cảm giác sai?

Đúng vậy, không có sai!

Thời điểm Liễu Phi Yên mở miệng hát, mọi người đã minh bạch, đó là bản thân khúc nhạc đã có khí thể, dù chỉ dùng Piano diễn tấu, dù bộ dáng của Liễu Phi Yên rất thanh tú, rất uyển chuyển hàm xúc, nhưng hai người lại có thể dẫn dắt mọi người vào chiến trường, làm cho nhiệt huyết của mọi người sôi trào.

Không ai nghĩ đến, có người vào lúc này lại diễn tấu như vậy, đây là một loại tương phản, làm cho mọi người cảm nhận khúc nhạc càng ngày càng sâu, nội tâm rung động rất lớn.

Có lẽ khúc nhạc này sẽ làm cả đời của mọi người không thể quên, đồng thời cũng làm mọi người hiểu được, chuyện bình thường, không có nghĩa là nhất định.

Ai nói nữ nhân không thể hát ca khúc phát ra khí thể bàng bạc, không thể hát ra hành khúc bi tráng, ai nói Piano thì nhất định phải nhu tình.

...

Chiến xa cuối cùng đã chìm vào bóng tối,

Ta đứng trên tường thành tàn phá nhìn xa,

Nhìn khói thuốc súng dần dần phiêu tán,

Phía chân trời xuất hiện một ánh bình minh,

Ánh bình minh phá tan bóng tối của trời đất...

Là lúc này...

Là bình minh của lòng ta...

...

Tiếng ca của Liễu Phi Yên chấm dứt, âm thanh Piano của Diệp Lăng cũng dừng lại, một hành khúc làm rung động cảm xúc ẩn sâu trong lòng của mỗi người, bọn họ cảm thấy máu của mình đang sôi trào.

Diệp Lăng và Liễu Phi Yên đã làm ra một tiết mục vượt qua ngoài ý liệu của mọi người, không ai có thể nghĩ đến trong thọ yến, lại trình diễn một hành khúc bi tráng như thế.

Sau tiết mục lần này, thì Liễu Phi Yên đã trở thành nhân vật phong vân của đại lục, trở thành minh tinh chói mắt trong lòng của mọi người, mà người si mê âm nhạc của nàng nhiều nhất, lại chính là quân nhân!

Bởi vì, lúc này nàng đã hát một hành khúc hùng tráng, hành khúc này thích hợp với quân nhân tràn đầy nhiệt huyết nhất.

Rất lâu sau đó, thậm chí trải qua mấy ngàn năm sau, hành khúc này của Diệp Lăng và Liễu Phi Yên, đã trở thành hành khúc được lưu truyền rộng rãi nhất trên đại lục.

Lúc này, dù là người nghi ngờ tài năng của Diệp Lăng nhất, cũng không dám tin tưởng, mà người xem thường Diệp Lăng và Liễu Phi Yên, hiện tại đang muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Dù là mẫu tử của Vô Kỵ vương tử, còn cả công chúa cao ngạo kia, hiện tại đang cắn răng, toàn thân đang run rẩy, nàng biết rõ mình đã bị đánh bại, bị đánh bại một cách triệt để!

- Đúng là tiểu hổn đản, trong thọ yến của ta lại dám hát hành khúc bi tráng, ta thật sự muốn đánh ngươi! Nhưng mà, ca khúc này rất không tồi, xem như ngươi đã vượt qua được kiểm tra.

Tràng diện yên tĩnh bị âm thanh của hoàng thái hậu phá hư, kéo hồn phách của tất cả mọi người trở về!

- Hắc hắc, ta vốn định biểu diễn hành khúc này trước, sau đó mới biểu diễn Hoan thắm, hiện tại thì đảo ngược!

Diệp Lăng vừa cười vừa nói, ban đầu Liễu Phi Yên cũng không dám hợp tác với Diệp Lăng biểu diễn hành khúc này, bởi vì không thích hợp, tuy rung động, nhưng nàng sợ hoàng thái hậu sẽ mất hứng.

Nhưng khi có Hoan thắm của Diệp Lăng làm hậu thuẫn, nàng đã không sợ cái gì, bởi vì nàng tin tưởng Hoan thắm của Diệp Lăng đã kéo hào khí trở lại.

Không đúng.

- Ah...

Liễu Phi Yên cả kinh, hiện tại Hoan thắm đã biểu diễn rồi, với tính cách của Diệp Lăng, sẽ không lặp lại một lần, đây không phải là tình huống mà nàng đã sợ từ sớm hay sao.

Lại nói, đã có hấn ở đây, ta sợ cái gì chứ!

Mà đã có hiệu quả này, có lẽ sẽ không có vấn đề gì đâu.

- Diệp Lăng, tên của ca khúc này là gì?

714. Chương 718: Phá Hiểu Lê Minh (3)

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 718: Phá hiểu lê minh (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Thời điểm này hoàng đế lên tiếng hỏi, mà hiện giờ Diệp Thành Thiên cũng nhìn chăm chăm vào Diệp Lăng, hấn cũng muốn hỏi Diệp Lăng vấn đề này, muốn chất vấn vì sao Diệp Lăng không sớm lấy ra, hành khúc này rất thích hợp để tăng cường sĩ khí và có nhiều chỗ hữu dụng khác trên chiến trường.

Nhưng lúc này hoàng đế đã mở miệng hỏi trước, Diệp Thành Thiên sẽ từ từ chất vấn Diệp Lăng sau.

- Hành khúc tên là... là... Phá hiểu lê minh!

...

Lời nói của Diệp Lăng đã làm cho mọi người hiểu ra, cái tên của hành khúc này này, hấn chỉ tùy tiện đặt ra, trước đó nó vốn không có tên!

- Phá hiểu lê minh (ánh bình minh buổi sáng), không tệ, hành khúc rất hợp với ý cảnh! Bóng đêm sắp trôi qua, sáng sớm sẽ tới... Tốt, rất tốt...

Hoàng đế khen ngợi!

- Được rồi, tới đây là chấm dứt.

Diệp Lăng đẩy nắp đàn Piano lại, chuẩn bị kết thúc công việc rồi đi.

- Đợi chút! Vừa rồi ngươi còn nói sẽ dành riêng cho ta thêm một khúc, hiện tại muốn lừa dối để vượt qua kiểm tra sao?

Hoàng thái hậu lập tức nói, nàng đã nhìn ra được, Diệp Lăng muốn giả bộ quên đi đây mà.

- Đúng là phiền toái mà, ta còn định quên đi!

Diệp Lăng có chút vô lực.

- Lão bản, có muốn ta hỗ trợ hay không?

Liễu Phi Yên hỏi, ngồi cùng ghế với Diệp Lăng, lúc này hai người rất thân cận, tình huống này làm cho mọi người cảm thấy đổ kỵ.

- Hỗ trợ, không cần, tùy tiện tặng nàng một khúc là được, để ta suy nghĩ xem... Được rồi, chính là khúc này...

Diệp Lăng nói rất tùy ý, nghe ngữ khí của hắn thì biết hắn sẽ dùng một khúc tùy tiện để vượt qua, hết không muốn kết quả trở nên quá hoàn mỹ, bởi vì hắn sẽ không quản chuyện này.

Đổi lại là người khác, có lẽ sẽ cân nhắc khúc nhạc Phá hiểu lê minh lúc trước, khúc nhạc kế tiếp, nhất định phải hoàn mỹ hơn, tối thiểu nhất cũng phải tiếp cận hoàn mỹ, mà Diệp Lăng lại muốn tùy tiện ứng phó, điều này làm cho tất cả mọi người cảm thấy tiếc nuối.

Tiếc nuối? Đó là chuyện của các người, đâu có liên quan gì đến ta, đây là do hoàng thái hậu lão nhân gia bức ta, có ý kiến gì, các người cứ đi tìm nàng.

Diệp Lăng mở nắp Piano ra, hai tay đặt lên bàn phím.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều chú ý tới Diệp Lăng, dù sao mỗi một khúc nhạc của Diệp Lăng đều làm cho bọn họ kinh hỉ, bọn họ cũng nghĩ Diệp Lăng sẽ cho bọn họ một cái kinh hỉ tiếp theo, cho nên phải tĩnh tâm lắng nghe.

Cũng vào lúc này, Liễu Phi Yên cũng không rời khỏi Diệp Lăng, tiếp tục ngồi bên cạnh Diệp Lăng, điều này làm cho các cô nương khác đổ kỵ, đều làm động tác uy hiếp Liễu Phi Yên, nhưng Liễu Phi Yên lại giả vờ như không thấy, làm cho các nàng cảm thấy chán nản.

Rất nhanh, hai tay Diệp Lăng múa may trên phím đàn.

...

Nhân sinh bản lai tị nạn nhất xuất hỉ

Ân ân oán oán hựu hà tất thái tại ý

Danh hòa lợi a thập yêu đông tây

Sinh bất ái lai tử bất ái khứ

Thế sự nan liêu nhân gian bi hỉ

Kim sinh vô duyên lai sinh tái tị

Ái dữ hận na thập yêu ngoạn ý

Thuyền đào kiều đầu tự nhiên hành

Thả huy huy tị mạc hồi đầu

Âm tử tác nhạc thị thì hựu

Na thiên kim tuy hảo

Khoái nhạc nan hoa ngã tiêu sái tẩu quá điều điều đại đạo

Ngã đắc ý tiểu

Hựu đắc ý tiểu

...

Tạm dịch:

Nhân sinh vốn là một trò đùa

Ân ân oán oán để ý làm chi

Danh và lợi chẳng là gì
Sống không đem đi chết không mang theo
Thế sự khó lường nhân gian buồn vui
Kiếp này vô duyên kiếp sau tụ hợp
Yêu và hận chính là đồ chơi
Thuyền đến đầu cầu tự có đường
Phất phất tay áo không quay đầu lại
Uống rượu nghe nhạc mua vui
Thiên kim mặc dù tốt
Khoái hoạt khó tìm ta tiêu sái đi qua đại đạo
Ta đắc ý cười
Lại phải ý cười

...

Toàn trường trầm mặc, bọn họ có thể xác định một chuyện, Diệp Lăng không phải là người có thể dùng lễ thường để thuyết minh, mỗi chuyện hắn làm đều không hợp lễ thường, từ nhiệt huyết đến trò chơi nhân sinh, làm cho mọi người phản ứng không kịp.

Nhưng mà, không thể phủ nhận, một khúc nhạc Đắc Ý Tiểu cũng không tệ, bởi vì ca từ của nó rất tiêu sái, xem danh và lợi chẳng là gì, điều này làm cho những nhân vật trọng yếu ở đây có nhiều cảm xúc.

Danh và lợi chẳng là gì, sống không đem đi chết không mang theo...

Những lời này là một sự giác ngộ, làm cho người ta phải suy nghĩ sâu xa, đến cùng thứ mà mình truy cầu chính là gì!

Rất nhiều người ở đây, bởi vì nghe được một khúc Đắc Ý Tiểu này, đã cải biến cái nhìn về danh và lợi, làm cho phương pháp xử sự của họ cải biến không ít.

- Tiểu hồn đản, người định chạy sao?

Thời điểm mọi người đang suy nghĩ sâu xa, âm thanh của hoàng thái hậu đã kéo bọn họ trở lại, bọn họ phát hiện, sau khi Diệp Lăng hát xong khúc nhạc này, đã lập tức thu dọn đồ đạc rời đi, ngay cả một tiếng chào hỏi cũng không có.

- Nhiệm vụ của ta đã xong, đương nhiên phải đi! Carine, nhanh lên, chúng ta trở về.

Tiếng nói của Diệp Lăng từ xa vọng lại, lúc này, hắn đã đi đến gần cửa.

Lúc này mọi người phát hiện, thời điểm Diệp Lăng rời đi, mấy thiếu nữ kia cũng đi theo hắn, các nàng không giống như bọn họ, không có tiến vào vòng xoáy danh lợi, cho nên tỉnh lại rất nhanh, cho nên đã sớm phát hiện Diệp Lăng rời đi.

- Cho dù như thế, người cũng không thể nói đi là đi...

- Ta mặc kệ! Ta đắc ý cười, lại phải ý cười...

Vào lúc này Diệp Lăng nói ra hai câu kia, ý tứ trong lời nói của hắn rất rõ ràng.

...

Toàn trường im lặng, nhìn Diệp Lăng rời đi, bọn họ cảm thấy, dù mình có tiêu sái, cũng không có khả năng so sánh được với Diệp Lăng.

Cứ như vậy, hoàng thái hậu bất đắc dĩ nhìn Diệp Lăng rời đi, nàng chỉ có thể tiếp tục ở lại thọ yến cho đến lúc cuối cùng, nàng không có khả năng giống như Diệp Lăng, nói đi là đi, nói chấm dứt là chấm dứt.

Mà hoàng đế, hắn càng không thể đi được, hắn còn phải xử lý vấn đề còn sót lại trước đó.

...

Sau khi thọ yến của hoàng thái hậu kết thúc vài ngày, Diệp Lăng đã thành tiêu điểm của mọi người, làm cho Diệp Lăng ở trong Long thành nửa bước cũng khó đi, điều này làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

Đây cũng là bình thường, danh vọng của Diệp Lăng vốn đã rất cao, hiện tại kinh qua thọ yến của hoàng thái hậu, danh vọng của hắn lại cao hơn nữa, đó là năng lực của nghệ thuật, điều này làm cho nhiều nữ tử chẳng thèm ngó tới Diệp Lăng cũng phải chạy đến thỉnh giáo Diệp Lăng.

Diệp Lăng lúc này, chỉ có thể nhờ kỳ sĩ đoàn của Long Cát công chúa bảo hộ bên trong, mới không bị làm phiền, dù là như thế, cũng có không ít người đột phá thành công.

715. Chương 719: Trở Về (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 719: Trở về (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đương nhiên, đây không phải là có năng lực đột phá phòng ngự của kỳ sĩ đoàn, mà là đột phá về quyền hạn mà thôi, có một ít người bọn họ không thể ngăn trở, dù là Long Cát công chúa cũng không đi ngăn cản, cho nên Diệp Lăng phải tiếp đón ma thôi.

Lãnh Huyết Tổ cũng đang âm thầm bảo hộ Diệp Lăng, cũng ngăn cản không ít phiền toái giúp Diệp Lăng, Lãnh Huyết Ngũ thì không ở bên cạnh Diệp Lăng.

Nói đến Lãnh Huyết Ngũ, vào thời điểm thọ yến, lại biến mất không thấy đâu, cho đến khi chuyện này chấm dứt cũng không xuất hiện, mà đối với chuyện này, Diệp Lăng cũng chỉ thuận tiện hỏi qua, chỉ là thuận tiện mà thôi.

Vốn với thân phận của Lãnh Huyết Ngũ, nàng có rất nhiều việc cần phải xử lý, biến mất cũng là chuyện bình thường, chẳng có gì lạ.

Kết quả chứng minh cách nghĩ của Diệp Lăng là chính xác, Lãnh Huyết Ngũ phải đi xử lý công việc, chính là chuyện của tam đại thế gia và Vô Kỳ vương tử.

Chu Tước đế quốc đã biết chuyện này từ sớm, làm sao mà không có chuẩn bị chứ, Lãnh Huyết Ngũ là người phải giải quyết vấn đề này, sau đó, nàng cũng phải đi giải quyết những chuyện còn lại, cho nên không thể xuất hiện bên cạnh Diệp Lăng được.

Lại nói, gần đây Diệp Lăng rất phiền muộn, hắn muốn rời đi!

- Phụ thân, mẫu thân, lúc nào thì chúng ta mới trở về Diệp thành đây!

Diệp Lăng không phải lần đầu tiên hỏi phụ thân Diệp Thành Thiên về vấn đề này, nhưng mỗi lần như thế đều nhận được một đáp án giống như, qua mấy ngày nữa, qua mấy ngày nữa chúng ta sẽ đi.

Cũng không phải là phụ thân Diệp Thành Thiên muốn trả lời qua loa với nhi tử, mà đây là tình hình thực tế, bọn họ muốn mấy ngày nữa sẽ trở về, nhưng bọn họ không thể nào nói đi là đi được.

Mà mấy ngày nay Diệp Lăng đều cảm thấy khó chịu, hắn cảm thấy người ở đây rất phiền, hơn nữa ở chỗ này, mình cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào!

Mà mấy ngày này, hoàng thái hậu và hoàng đế đã nhiều lần gọi Diệp Lăng tới hoàng cung ngồi một chút, Diệp Lăng cũng rất nể tình, đi hoàng cung ngồi một chút, nhưng mà, hắn chỉ ngồi một chút, không bao lâu liền rời đi.

Cũng trong mấy ngày này, hẳn cũng có được một chuyện vui vẻ, đó là hẳn đi quốc khổ của Chu Tước đế quốc, cảm một ít gì đó, dù sao thì hoàng đế đã đáp ứng hẳn chuyện này từ trước rồi.

Đối với chuyện này, chỉ có Diệp Lăng cảm thấy vui vẻ, nhưng hoàng đế thì rất buồn, bởi vì Diệp Lăng lấy đi đều là vật hi hữu, đều là thứ trân quý, thậm chí chỉ có một cái trong quốc khổ, những thứ đó đều bị Diệp Lăng lấy đi.

Mà hoàng đế cũng nghĩ biện pháp hỏi Diệp Lăng trả lại, nhưng đều phí công, nói thế nào thì Diệp Lăng cũng không thấy những thứ đó ra, hẳn thà rằng lấy một ít đồ vật ra trao đổi, cũng không trả lại.

Vì vậy hoàng đế chỉ có thể tiếp nhận quà đáp lễ của Diệp Lăng, không hỏi những thứ kia của Diệp Lăng nữa, nhưng mà, đồ vật mà Diệp Lăng trao đổi cũng không kém, là thứ mà rất nhiều người muốn.

Cho nên dù nói thế nào, hoàng đế cũng không chịu thiệt thòi, ít nhất là không chịu thiệt thòi lớn.

Mà trong mấy ngày này, Diệp Lăng cũng đã hỏi Long An Kỳ những chuyện xảy ra trước kia, là vì cái gì mà quan hệ giữa nàng và Chu Tước đế quốc lại nhạt như vậy.

Tuy Diệp Lăng không rõ ràng tất cả, nhưng ít ra cũng hiểu đại khái!

Còn nhớ thuộc tính của Long An Kỳ là gì không? Chính là Băng hệ hiếm thấy!

Đây vốn là một chuyện rất cao hứng, bởi vì sự đặc thù của Băng hệ đối với thành tựu tương lai của một người không có chỗ xấu nào cả, mà thực lực của Long An Kỳ hiện giờ đã chứng minh điểm này.

Nhưng, đó là trong gia đình, là người bình thường thì mới có thể.

Long An Kỳ là hoàng tộc của Chu Tước đế quốc, mà hoàng tộc Chu Tước đế quốc, đều không ngoại lệ, có được Hỏa thuộc tính, cũng chính vì như thế, bọn họ mới có được huyết mạch Chu Tước trong truyền thuyết.

Nhưng Long An Kỳ lại là Băng thuộc tính, điều này làm cho hoàng tộc cảm thấy nàng có vấn đề, từ nhỏ đã đem nàng ra bên ngoài nuôi dưỡng, không công bố thân phận công chúa của nàng cho người khác, rất ít nhắc tới sự tồn tại của nàng.

Chính vì vậy, thân phận công chúa của Long An Kỳ có rất ít người biết, thậm chí là không biết, thời gian rất lâu, ngay cả người hoàng tộc cũng không biết, thậm chí huynh đệ tỷ muội của Long An Kỳ cũng không biết mình có một tỷ tỷ và muội muội như thế.

Đơn giản mà nói, Long An Kỳ là một tồn tại bị vứt bỏ!

Dù là thế cũng không là gì, Long An Kỳ cũng sẽ không thêm chú ý, dù không để nàng chết già, nhưng khi nàng và Diệp Thành Thiên vô tình quen biết nhau, sau đó yêu nhau, đột nhiên chuyện này bị Chu Tước đế quốc phản đối.

Khi đó, người trong hoàng tộc nói Long An Kỳ là công chúa của đế quốc, không được phép ở cùng một chỗ với Tường Không Diệp gia, chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Kết quả, Long An Kỳ phát hỏa, các người vốn không đối đãi với ta như công chúa, thậm chí không đối đãi ta như người hoàng tộc, tại sao đột nhiên đứng ra ngăn cản.

Bề ngoài thì giống như ngăn cản hai người ở cùng một chỗ, còn phát sinh xung đột, thậm chí có người thương vong, đương nhiên, đều là bên phía Chu Tước.

Cụ thể chuyện này thì Diệp Lăng không biết, hai người Diệp Thành Thiên cũng không có nói tí mả, hình như bọn họ không muốn đề cập tới vấn đề này, bởi vì bọn họ cảm thấy đây là chuyện đã qua, bây giờ có nói, cũng không có ý nghĩa!

Diệp Lăng thấy tình huống như vậy, tự nhiên sẽ không truy hỏi tới cùng, giả mơ hồ cũng tốt, thật sự mơ hồ cũng tốt, vấn đề này cứ như vậy mà qua đi.

...

Ngày hôm sau, thời điểm hai phu thê Diệp Thành Thiên chuẩn bị hai ngày sau sẽ rời đi, nhưng bọn họ phát hiện ra có người không đợi được.

- Cái gì? Người nói tên vương bát đản kia đã chạy đi rồi?

Long An Kỳ có cảm giác ngơ ngác, giống như vừa nghe được một chuyện gì đó không thể tha thứ.

- Đúng vậy, cô cô, tên tiểu hổn đản kia gạt chúng ta rồi chạy đi! Hắn lưu lại tờ giấy, nói mình sẽ tự trở về Diệp thành, sẽ ở Diệp thành chờ mọi người! Hết nói, ngay cả hai ngày cũng không chờ được!

Long Cát công chúa có chút oán trách, đối với việc Diệp Lăng đột ngột rời đi, trong nội tâm âm thầm thề lần sau gặp được Diệp Lăng, nhất định sẽ cho hắn đẹp mắt.

Đương nhiên, lời thề này nàng đã thề rất nhiều lần, nhưng cho tới bây giờ nàng vẫn chưa thực hiện bao giờ!

- Phụ thân, mẫu thân, có phải đệ đệ rời đi rồi không?

Vào lúc này Diệp Lam Vũ đã chạy tới, hình như nàng cũng thu được tin tức.

- Đúng vậy!

Long An Kỳ gật đầu.

716. Chương 720: Trở Về (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 720: Trở về (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Tin tưởng, người muốn nhìn thấy Diệp Lăng trở về không chỉ có một mình Thất ca, những người khác cũng giống như vậy, bọn họ có rất nhiều chuyện muốn hỏi Diệp Lăng.

Cho nên nói, Diệp Lăng dù có trở về, cũng không nhất định sẽ có được thời gian thanh tịnh, ít nhất trong thời gian sắp tới thì không thể nào, hắn sẽ bị rất nhiều người bao vây chặn đánh.

Nhưng mà, bị những người này bao vây chặn đánh, Diệp Lăng sẽ không phải chú ý nhiều, bởi vì những người này đều là người một nhà, hoàn toàn bất đồng với những người ở Long thành.

Đồng thời, Diệp Lăng cũng biết, những người này tối đa chỉ dây dưa với mình trong thời gian ngắn, sau khi thỏa mãn yêu cầu của họ, bọn họ sẽ tự tán đi, dù sao đây cũng là Long thành, bất đồng với những nơi khác.

-Có lẽ có việc trì hoãn trên đường đi, cho nên phải chú ý bọn họ một chút, sau khi Diệp Lăng xuất hiện, hắn sẽ đưa tin cho chúng ta.

Diệp Thành Thiên trầm giọng nói ra:

-Tốt, hiện tại mọi người nghỉ ngơi đi, ta sẽ xử lý chuyện trong mấy ngày nay!

Sau khi trở về Diệp thành, Diệp Thành Thiên cũng muốn giải quyết công việc nhiều ngày mà hắn đi vắng, dù trước đó đã giao cho người khác hỗ trợ xử lý giùm, nhưng đồng thời cũng lưu lại một chút việc mà mình phải đích thân xử lý.

Cứ như vậy, mọi người cứ đi làm công việc của riêng mình, về hành tung của Diệp Lăng, bọn họ chỉ chú ý, cũng không làm thêm chuyện gì khác.

Cũng có người hoài nghi có phải trong thời gian này Diệp Lăng đã xảy ra chuyện gì hay không, cho dù có Thất công chúa các nàng làm bảo đảm, nhưng cũng không bài trừ khả năng này, bởi vì Diệp Lăng không bao giờ làm cho mọi người bớt lo.

Bảy ngày sau, Diệp Lăng cũng xuất hiện ở Diệp thành, lúc này hoài nghi của mọi người đã tiêu tán.

Lần này không phải Diệp Lăng lạc đường, cũng không có chuyện gì xảy ra, mà là vì bọn họ không chạy đi, một đường chậm rãi mà đi, cũng không vội vã như bọn người Diệp Thành Thiên trước đó, cho nên dù đã xuất phát sớm hơn hai ngày, nhưng khi tới đích lại chậm hơn bọn người Diệp Thành Thiên tới bảy ngày.

Chênh lệch trong đó chính là chín ngày, không biết chuyến đi này của bọn người Diệp Lăng thế nào, nhưng trình độ chậm chạp lại khiến cho người ta xấu hổ.

Sau khi Diệp Lăng trở về Diệp thành, hẳn đối với sự biến hóa của Diệp thành mà cảm khái, thời điểm hẳn rời Diệp thành, thì nơi này vẫn còn đang xây dựng, tuy chỉ là xây dựng thêm, nhưng sự biến hóa đã siêu việt qua sự tưởng tượng của hắn.

Diệp thành hiện tại, quy mô của nó hoàn toàn không kém bất cứ thành thị lớn nào, mà lúc trước, nó chỉ là một tiểu thành thị mà thôi, khác biệt trong đó có thể nghĩ cũng biết, dù là kẻ nào thì lúc này cũng cảm thấy cảm khái giống như Diệp Lăng.

-Oa!

Diệp Lăng oa lên một tiếng, giống như nhìn thấy sự biến hóa lớn của nơi này mà oa lên, từ lúc bắt đầu vào thành tới bây giờ, hắn đã oa lên không biết bao nhiêu lần rồi.

-Oa! Oa cái đầu của người!

Một âm thanh không thoải mái truyền tới, đó là một thiếu nữ đứng trước người Diệp Lăng không xa, thiếu nữ này rất không khách khí đứng giữa đường đi, ngăn cản đường đi của Diệp Lăng.

Đây là Diệp thành, người dám ngăn cản đường đi của Diệp Lăng không nhiều lắm, mà thiếu nữ trước mắt này chính là một trong những người không nhiều lắm đó.

-Oa... Tỷ...

Diệp Lăng nhìn thấy thiếu nữ kia, cả kinh kêu lên.

...

Thiếu nữ này không phải là ai khác, chính là tỷ tỷ Diệp Lam Vũ của Diệp Lăng, thời điểm Diệp Lăng tiếp cận Diệp thành thì nàng đã biết, cũng đã nhận được tin tức, cho nên nàng dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới đây.

Khi nàng tới đây, vừa vặn nhìn thấy Diệp Lăng đi tới đâu cũng oa lên, bộ dáng giống hệt nông dân mới lên thành thị, làm cho Diệp Lam Vũ muốn cười lên, nhưng trong lòng nàng cũng rất khó chịu.

Nhất là lúc nhìn thấy Thất công chúa ở bên cạnh Diệp Lăng, mà biểu lộ của Thất công chúa, đã làm cho nàng rất khó chịu!

Biểu lộ của Thất công chúa, ở trong mắt của Diệp Lam Vũ, giống như muốn nói, hắc hắc, đoạn đường này ta và Diệp Lăng ở cùng một chỗ rất thoải mái, một mình người trôi qua thế nào? Ta thì rất không tồi.

Khi đó Thất công chúa không nói cho Diệp Lam Vũ biết, cũng chính là vì nguyên nhân này, các nàng tranh đấu với nhau chẳng khác gì oan gia, cho dù là hiện tại cũng giống như vậy.

Nếu có thể đá Diệp Lam Vũ một cái, Thất công chúa tuyệt đối sẽ làm!

-Còn oa!

Diệp Lam Vũ tức giận gõ đầu Diệp Lăng một cái.

-Tỷ, tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Diệp Lăng sờ sờ nơi bị gõ, có chút ngẩn người hỏi thăm.

-Tại sao ta không thể ở nơi này, ta ở chỗ này rất bình thường, người ở nơi này chính là không bình thường! Nói đi, tại sao đến bây giờ mới trở về?

Diệp Lam Vũ cầm lấy Diệp Lăng hỏi, cũng ngăn cách bọn người Thất công chúa ra.

Hiện tại phải đến phiên ta, không cho các người tiếp tục!

-Trở lại làm chút chuyện, thuận tiện nhìn mọi người, ta rất muốn gặp lại mọi người! Thực tế là gặp Thất ca. Diệp Lăng vừa cười vừa nói, những lời này làm cho những người ở phía sau kỳ quái, lúc nào Diệp Lăng lại nhớ Thất ca, chuyện này không có khả năng.

Mà rất nhanh, mọi người liền minh bạch, nguyên lai là vì...

-Khục khục! Thập Tam, người học cách vuốt mông ngựa lúc nào thế, nhưng mà, nói như vậy, Thất ca ta rất thoải mái.

Thất ca đứng cách đó không xa nói với bộ dáng rất hưởng thụ, nhưng mà, hẳn biết loại hưởng thụ này không thể dễ dàng tiếp nhận, bởi vì nếu Diệp Lăng làm như vậy, nhất định là có mục đích.

Nhưng mà, nhưng mà hưởng thụ trước rồi nói sau, bởi vì chuyện mà Diệp Lăng muốn nhờ hắn làm, hắn sẽ không từ chối, dù chuyện này hắn không biết rõ.

Vả lại, dù sao Diệp Lăng cũng đã nói, dù mình có đáp ứng hay không, cũng không quan hệ tới việc lần này.

-Thoải mái là tốt rồi! Hi hi...

Diệp Lăng vừa cười vừa nói, phương thức hắn cười không chính diện, vừa nhìn là biết hắn có âm mưu.

-Nói đi, có chuyện gì muốn nhờ ca ca ta làm!

Vào lúc này Thất ca hỏi rất trực tiếp, bởi vì khi nhìn thấy nụ cười của Diệp Lăng, hắn có cảm giác mình sẽ đau đầu.

-Ah, Thất ca không hổ là Thất ca, chuyện như vậy cũng nhìn ra được!

Diệp Lăng giả bộ giật mình.

-Ai mà không biết người, vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo! (không chuyện mà ân cần, không gian cũng là trộm)

Thất ca tức giận, những người khác xum xoe với hắn, có lẽ là vì muốn đánh quan hệ, nhưng Diệp Lăng không giống, nhất định hắn có mục đích.

-Sao lại nói như vậy, ta không phải gian, cũng không phải trộm, ta chỉ nhờ người mua sắm chút tài liệu mà thôi!

Diệp Lăng nói.

...

-Chỉ là mua sắm tài liệu đơn giản như vậy thôi sao?

Thất ca ngây ngốc một chút, chuyện như mua sắm đồ vật, hẳn giải quyết rất dễ dàng, hoàn toàn không có vấn đề.

Vấn đề này làm cho Thất ca cảm thấy có chút đơn giản, có chút không thể tin được.

-Đúng vậy, chính là đơn giản như vậy, người cho rằng nó khó sao?

Diệp Lăng gật đầu.

-Đợi một chút, người muốn mua đồ gì thì nói cho ta biết, ta muốn nhìn danh sách một chút!

Thất ca cũng không buông lỏng cảnh giác, hắn cảm thấy Diệp Lăng không có khả năng nhờ một chuyện đơn giản như vậy.

-Cái này đưa cho người!

Diệp Lăng đưa ra một phần danh sách cho Thất ca.

Thời điểm này, Thất ca mới an lòng, thì ra chuyện này chỉ là mua sắm tài liệu thôi.

Đơn giản? Sau khi nhìn danh sách tài liệu, đúng là mua sắm tài liệu, nhưng cái danh sách này quá dài, đồ vật không chỉ nhiều, hơn nữa còn có nhiều thứ mà mình chưa từng nghe qua.

717. Chương 721: Nghênh Đón (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 721: Nghênh đón (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Thất ca khẽ cắn môi, sau đó hung hăng nói:

-Tiền đâu?

Cự tuyệt? Hắn sẽ không cự tuyệt, nếu cự tuyệt, làm sao có thể cầm được tiền từ trên người của Diệp Lăng chứ, dù sao mua sắm không phải mình làm, cứ đưa cho cấp dưới, nhưng kết quả cũng giống nhau.

Bây giờ rất tốt, mình phải thừa cơ hội đòi tiền, vấn đề mà mình muốn tới gặp Diệp Lăng, mục đích lớn nhất chính là lấy tiền, Thất ca cũng nhận được tin tức, biết rõ lúc Diệp Lăng ở Thánh thành đã xem bệnh cho người ta, cho nên hắn phải đào một khoản.

-Cho người, nơi này có một trăm vạn, đủ cho người mua sắm.

Diệp Lăng trực tiếp lấy ra một chồng kim phiếu đưa cho Thất ca, hắn cũng quên đây là đường cái, đạo lý tiền tài không lộ ra ngoài hắn cũng quên.

Thất ca dùng tốc độ nhanh như tia chớp cầm kim phiếu, thu vào trong giới chỉ của hắn, tốc độ làm cho người ta cảm thấy hoa mắt, giống như kim phiếu chưa bao giờ xuất hiện qua.

Thất ca làm như vậy cũng không phải vì bảo vệ cho kim phiếu, không phải vì không cho người khác nhìn thấy, hắn có thói quen dùng tốc độ nhanh nhất để đoạt tiền, hắn sợ lúc này Diệp Lăng đổi ý thì hắn sẽ hối hận không kịp.

Về phần người khác nhìn thấy chuyện này, hắn không bao giờ để ý, nơi này chính là Diệp thành, khắp nơi đều là tai mắt của Diệp gia, ở nơi này vẫn chưa xuất hiện người dám ở trong này đánh chủ ý lên người Diệp gia.

Mà người trên đường đại bộ phận là nhân sĩ trung thành với Diệp gia, bọn họ sẽ không có mưu đồ với Diệp gia, dù có đem kim phiếu vứt xuống đất, bọn họ sẽ nhặt lên rồi đưa trở về Diệp gia.

Cũng không phải là bọn họ không tham lam, mà là bọn họ biết rõ, mình không nuốt nổi đồ vật của Diệp gia, làm như vậy chỉ làm cho Diệp gia vứt bỏ mình, bây giờ có thể làm thủ hạ làm việc cho Diệp gia, chỉ cần không phải trung tâm chưa đủ, thì muốn cái gì sẽ có cái đó.

-Còn nữa hay không, hình như một trăm vạn hơi ít một chút.

Thất ca nghiêm túc nhìn Diệp Lăng.

Một trăm vạn còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ tài liệu của Diệp Lăng cần nhiều như vậy sao?

Sai, tài liệu của Diệp Lăng chỉ cần bảy tám chục vạn là đủ rồi, một trăm vạn là dư xài, nhưng mục đích của Thất ca đến đây là để cầm kim phiếu của Diệp Lăng, cho nên phải nói là không đủ.

Đổi lại là người khác nói, nhất định sẽ nói một trăm vạn như thế sao mà không đủ, nhưng Diệp Lăng sẽ không, chẳng những hắn không nói, mà còn lấy ra thêm.

-Vậy thì cho người thêm năm mươi vạn!

Diệp Lăng lại xuất ra một chồng kim phiếu lớn, hắn giao cho Thất ca.

Bà mẹ nó, lại là năm mươi vạn, tiểu tử này đúng là quá giàu có mà, tiện tay là cầm ra một trăm năm mươi vạn, không biết hắn còn hay không!

Thất ca nhanh chóng tiếp nhận năm mươi vạn, sau đó nhìn Diệp Lăng rất nghi hoặc, vấn đề trong lòng của hắn, cũng là vấn đề trong lòng của những người bên cạnh.

Mọi người đều biết Diệp Lăng là siêu cấp bại gia chi tử, nhưng chỉ là nghe qua, chưa từng nhìn thấy, hiện tại bọn họ đã minh bạch, siêu cấp quả nhiên là siêu cấp, tùy tùy tiện tiện đã có thể xuất ra một trăm năm mươi vạn, người như thế trên đại lục, chắc chắn không có, không có bất kỳ người nào có thể làm được như hắn!

Mà nhìn biểu lộ của Diệp Lăng, lấy ra một trăm năm mươi vạn kim phiếu, giống như đang lấy ra một trăm năm mươi kim tệ, nhẹ nhàng tùy ý, căn bản không để trong lòng.

-Còn nữa hay không? Chỉ có chút này thì hơi khó khăn!

Thất ca nhìn về phía Diệp Lăng.

-Còn, toàn bộ cho ngươi, ngươi thực phiền!

Diệp Lăng lại xuất ra một chồng kim phiếu, lần này ít hơn rất nhiều, nhưng đó là tương đối mà thôi, bởi vì chồng kim phiếu này cũng có ít nhất hai ba mươi vạn.

Diệp Lăng biết rõ Thất ca muốn làm gì, lần trước hắn đã cạo mình sạch sẽ, hiện tại chắc chắn hắn muốn làm như vậy lần nữa, mà tiền này đưa cho hắn để làm việc, cứ xem như mình bại sạch đi, cho hắn hết vậy.

-Ừ, xem như số tiền này mua tài liệu, Thất ca cầm lấy mà mua!

-Cho ta toàn bộ sao?

Thất ca không chút khách khí tiếp nhận kim phiếu, không hỏi mộ câu.

-Đúng vậy!

Diệp Lăng gật đầu.

-Vậy cũng tốt, chuyện của ngươi ta sẽ làm, ta đi trước!

Thất ca rất dứt khoát lưu lại một câu, sau đó rời đi, hắn tin tưởng Diệp Lăng sẽ không nói dối, hắn nói không có thì chắc chắn sẽ không có.

Trong Diệp gia, ai cũng biết Diệp Lăng sẽ không nói dối, nhiều nhất là không nói lời nào!

Mà hành vi của Thất ca làm cho người ta phỉ nhổ, sau khi cầm tiền thì cấp mông rời đi.

Tuy hành vi của Thất ca bị mọi người phỉ nhổ, nhưng Diệp Lăng với tư cách là nhân vật chính của sự kiện, hắn không thêm để ý, hoàn toàn không có bất kỳ vẻ khác thường nào, bởi vì hắn sớm đã biết Thất ca là dạng người gì, biết rõ sau khi Thất ca cầm xong đồ vật, hắn sẽ chạy đi.

Tình huống như vậy cũng không phải là một hai lần, mỗi lần Thất ca đều gấp gáp chạy đi tìm hắn, sau khi đã có được, liền lập tức chạy đi.

-Phi Yên, các ngươi trở về trà lâu đi, chúng ta đi về nhà! Đúng rồi, còn những người mới, nếu như cần cái gì, cứ đi tìm Thất ca, người biết xử lý thế nào rồi chứ!

Diệp Lăng quay đầu nhìn Liễu Phi Yên ở đằng sau, nói ra.

Những người của Liễu Phi Yên, trừ những tỷ muội trước đó ra, còn mang theo một đám người của Vạn Hoa Lầu, những người này đều là nữ hài có tiềm chất, cho các nàng gia nhập trà lâu, thì sinh ý của trà lâu càng thêm náo nhiệt.

Mà những người của Vạn Hoa Lầu, có nữ hài gọi là Tâm Ny có tiềm chất đặc biệt, tài nghệ rất được!

Nhớ ngày đó, đám người của Tây Môn công tử đến Vạn Hoa Lầu, chính là vì Tâm Ny mà đến, muốn nhờ Tâm Ny giúp bọn họ luyện tập tiết mục cho hoàng thái hậu, kết quả lại gặp được Diệp Lăng, cho nên xảy ra chuyện trước kia.

Có thể nói, cô nương Tâm Ny này là hồng nhan họa thủy!

Còn quan hệ của Tâm Ny và Tâm Ảnh, tại sao tên của hai người lại tương tự nhau như vậy, kỳ thật rất đơn giản, trong Vạn Hoa Lầu cô nương có gọi là Tâm có quá nhiều, đây là ý của Tâm Ảnh, nàng muốn cho những cô nương này có tên gọi giống mình.

Trước kia Tâm Ny vốn không phải gọi là Tâm Ny, sau khi tiến vào Vạn Hoa Lầu, mới sửa tên lại, quan hệ giữa nàng và Tâm Ảnh là lão bản với nhân viên, không có bất cứ quan hệ nào khác.

-Biết rõ! Ta sẽ đi tìm Thất công tử!

Liễu Phi Yên cười cười, sau đó mang người rời đi, thời điểm này, chỗ của Diệp gia và trà lâu phải đi theo hai con đường khác nhau.

Vốn cần phải mua thêm vài đồ vật, cũng không cần nhờ Thất ca, hắn chỉ phụ trách đàm phán, nhưng vấn đề ở chỗ, hắn cầm tiền của Diệp Lăng, mua đồ đòi tiền tự nhiên phải đi tìm hắn.

Trước đây nhân thủ vốn không đủ, cho nên Thất ca cũng kiêm luôn chức vị này, nhưng mà, hiện tại nhân thủ đã đủ, hơn nữa còn có rất nhiều người giúp đỡ, Thất ca đã không quan tâm đến vấn đề này.

Nhưng, sẽ có một nhóm người đến tìm Thất ca giải quyết công việc, những người này có cả người của Diệp gia, còn có một ít người quản lý sản nghiệp của Diệp Lăng, ai cũng biết Thất ca cầm tiền của Diệp Lăng, cho nên những người phụ trách trông coi sản nghiệp của Diệp Lăng, tự nhiên sẽ đi tìm Thất ca, người cầm tiền của lão bản.

-Tam ca...

Diệp Lăng đi một lúc, trước mắt xuất hiện một người quen, hình như cũng nhận được tin tức của hắn, đó chính là Tam ca của hắn.

-Thập Tam, ngươi đã trở về! Nghe nói gần đây chiến kỹ của ngươi rất có nghề, có thể làm cho nha đầu Lý Nguyệt kia có thể đơn giản giết được Tham Lang quân đoàn!

Tam ca đi tới ôm Diệp Lăng một cái, đây là thử độ mạnh yếu, điều này cũng không ai nghi ngờ chức nghiệp của hắn.

718. Chương 722: Nghênh Đón (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 722: Nghênh đón (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Mà ý đồ của Tam ca khi đến đây đã rõ ràng, chính là muốn lãnh giáo chiến kỹ mà Diệp Lăng dạy Lý Nguyệt, về phần chuyện Diệp Lăng sử dụng đàn tranh, hắn cảm thấy như đang nằm mộng, căn bản không thể thực hiện được, còn không bằng tìm Diệp Lăng lãnh giáo chiến kỹ là xong.

Tam ca là một người ham học hỏi, cũng bởi vì tính cách này, cho nên hắn ở trong quân đội dựng lên một hình tượng bất bại.

-Không có gì, đến lúc đó ta sẽ cho Tam ca một quyển sách, chẳng những có chiến kỹ, trận pháp, còn có binh pháp, nhưng thứ binh pháp này chỉ nên tham khảo mà không nên rập khuôn!

Diệp Lăng nói ra.

-Điều này ta hiểu, binh pháp của mình mới là thứ hữu dụng nhất.

Tam ca trả lời.

Tam ca lúc này, còn tướng Diệp Lăng muốn nói cho hần biết binh pháp phải vận dụng linh hoạt, nhưng hần không biết, binh pháp mà Diệp Lăng viết ra, là đến từ một thế giới khác, không phù hợp với tình huống ở đây, chỉ có thể tham khảo.

Tình huống hai đời khác nhau, cho nên biện pháp cũng phải khác nhau.

Đơn giản mà nói, nhưng trận chiến giằng co về cục diện phân thắng bại dựa vào lương thảo trên địa cầu, đặt ở thế giới này, hoàn toàn không có hiệu quả gì, bởi vì thế giới này có không gian vật phẩm, không có đội ngũ vận chuyển lương thảo phải đi đầu, cũng không có chuyện quân đội hai bên giao chiến mà đau đầu về chuyện lương thảo.

Bọn họ đem lương thảo đặt trong vật phẩm không gian, có khả năng nằm trong tay của tướng quân, mà tướng quân thường chỉ huy trong trường phòng nên rất khó bị giết chết, nên chuyện lương thảo không cần lo lắng.

Còn nữa, năng lực tác chiến của binh lính trên địa cầu, tuyệt đối không cao hơn nơi đây, cho nên có một số thứ cũng biến thành vô dụng!

Đương nhiên, thứ giống nhau lại có rất nhiều, mà những thứ này cũng có trợ giúp cho Tam ca, mà binh pháp Tôn Tử cũng có thể vận dụng trong tác chiến hiện đại, chỉ cần nắm giữ tinh túy, và nơi vận dụng là có thể dùng được.

Vũ kỹ cũng có thể kết hợp với binh pháp!

Mà binh pháp Diệp Lăng đưa cũng được đơn giản đi, không có đặc biệt phức tạp, có thể áp dụng ở chỗ này, cũng không có ảnh hưởng đến quy luật của thế giới này.

-Được, nhớ rõ ghi cho ta một bản, ta đi trước, người cứ giao cho người khác là được!

Tam ca quyết định xong mọi việc, hần cũng rời đi.

-Giao cho người khác? Có ý gì nhỉ?

Ngay từ đầu Diệp Lăng cũng không thể hiểu nổi vấn đề này, không rõ Tam ca đang nói gì, nhưng hần nhanh chóng hiểu ra.

-Thập Tam thiếu gia...

Sau khi Tam ca rời khỏi, có một đám người từ phía sau chạy tới, hỏi Diệp Lăng cái này cái kia, những người này là những người lúc trước tìm Diệp Lăng, cho nên khi nhận được tin tức hần trở về, lập tức chạy tới.

...

Diệp Lăng cũng đành phải nói với bọn họ, hần còn ở lại đây rất lâu, cho nên cứ từ từ đi tìm hần, hần sẽ trả lời cho tất cả mọi người.

Về chuyện này, Diệp Lăng cũng nói rõ cho mọi người, sau khi biết Diệp Lăng sẽ không rời đi nữa, cho nên những người này an lòng, mà tất nhiên, bọn họ cũng không thể sốt ruột.

Sau đó bọn họ rời đi, sau này sẽ từ từ đi tìm Diệp Lăng.

-Cuối cùng cũng kết thúc, nhưng mà, đã về đến nhà rồi a, bởi vì nguyên nhân này, cho nên mới có thể bảo bọn họ rời đi.

Diệp Lăng mới phát hiện, mình đã đi đến đại môn của Diệp gia, cho nên bọn người kia mới tự giác rời đi.

Những người này rất tự giác, sẽ không phiền toái đến Diệp Lăng, bọn họ rất tôn trọng Diệp Lăng, cho nên muốn lúc Diệp Lăng nhàn rỗi thì bọn họ sẽ đến tìm hần giải quyết vấn đề của mình.

Mà khi bọn họ nhìn thấy Diệp Lăng đã đi đến cửa nhà, bọn họ tự động tán đi, cũng không dám theo vào, ai cũng biết, sau khi Diệp Lăng về nhà, nhất định sẽ có nhiều lời muốn nói với người thân, đây là thời điểm đoàn tụ, cho nên bọn họ rất thức thời không quấy rầy thời khắc này.

-Tiểu vương bát đần, tràng diện của ngươi lớn thật, vừa trở về đã có nhiều người đến tìm, lại còn có nhiều người đưa tới tận nhà như thế này, xem ra còn oanh động hơn chúng ta rất nhiều a!

Thời điểm này Long An Kỳ đã đứng ở trước cửa, mỉm cười nhìn Diệp Lăng.

Dù nàng không đi ra ngoài tiếp đón Diệp Lăng, nhưng đã sớm chờ ở cửa!

-Đám người bọn họ thật là phiền toái muốn chết, Tam ca và Thất ca cũng đi ra tham gia náo nhiệt, không phải ta cũng đã về nhà rồi sao, vào nhà hỏi ta cũng được mà!

Về mặt của Diệp Lăng sâu khổ, làm cho Long An Kỳ có cảm giác muốn cười!

-Bọn họ là có chờ không được, biết rõ người sắp trở về, bọn họ hưng phấn rất nhiều, mỗi ngày đều tìm hiểu tin tức của người! Cho nên bọn họ muốn bắt được người trước rồi nói sau.

Long An Kỳ cười cười, sau đó vẫy tay, ý bảo Diệp Lăng đi đến bên cạnh nàng.

Đối với ý tứ của Long An Kỳ, Diệp Lăng không dám phản kháng, cho nên ngoan ngoãn theo Long An Kỳ đi vào, dù có núi đao biển lửa đang chờ hấn, hấn cũng không dám phản kháng mà đi vào.

-Tiểu vương bát đản, tại sao người không nói gì, tại sao không đi cùng chúng ta, chỉ chờ thêm có hai ngày, đi sớm như thế làm gì!

Long An Kỳ vừa kéo Diệp Lăng đi vào sân nhỏ, vừa nói.

-Ta đã hỏi các người rồi mà, nhưng các người lúc nào cũng trả lời một câu, mà dù sao ta đi sớm hai ngày và đi muộn hai ngày thì có gì khác nhau chứ!

Diệp Lăng nói rất trực tiếp.

...

Long An Kỳ trầm mặc, mà dù có nói hấn thế nào thì hấn cũng đã về đến nhà, bọn họ cũng không cần để ý nữa.

-Ta không muốn gặp những người kia, nhiều hơn một ngày cũng làm ta cảm thấy không thoải mái, cho nên ta cùng dẫn bọn Tiểu Thất đi cùng, dù sao chúng ta cũng đã trở về rồi, đi sớm đi muộn cũng có gì khác nhau chứ.

Diệp Lăng tiếp tục nói.

-Người đứng là cổ quái, không biết có bao nhiêu người theo đuổi người, còn có rất nhiều người là quý tộc danh tiếng, đều đang theo đuổi người, tại sao người lại không chịu chứ!

Long An Kỳ trêu đùa.

-Không phải là chịu không nổi! Ta không cần các nàng, ta đã có Tiểu Thất, có đúng không Tiểu Thất.

Diệp Lăng lại hỏi Thất công chúa ở bên cạnh.

-Đương nhiên!

Thất công chúa tự nhiên là gật đầu, nàng là hôn thê của hấn mà.

-Lại nói hai người các người tuổi không còn nhỏ nữa, cũng đã đến lúc cử hành hôn lễ rồi, lúc đó trở thành phu thê chính thức của nhau chứ!

Long An Kỳ nhìn Diệp Lăng và Thất công chúa.

-Hết thấy nghe theo a di.

Lúc này Thất công chúa đỏ mặt lên, bộ dáng rất đáng yêu.

-Ồ, Tiểu Thất, người xấu hổ à! Không phải người luôn tự xưng là lão bà đại nhân của đệ đệ hay sao, chuyện này người đã sớm tập thành thói quen rồi, còn xấu hổ cái gì chứ?

Diệp Lam Vũ mượn cơ hội này đả kích, không buông tha cho bất cứ cơ hội đả kích Thất công chúa, nhất là vào lúc này.

-Tiểu vương bát đản, ý của người thế nào?

Long An Kỳ hỏi.

-Tùy tiện đi, mấy ngày nữa cũng có thể, gần đây ta rất rảnh rồi, lúc nào cũng được!

Diệp Lăng thuận miệng trả lời, hần vốn lãnh đạm với mọi chuyện thành thói quen, mà là vì thói quen, cho nên hần không có cảm giác.

-Hừ! Cái gì mà tùy tiện, ngày kết hôn của chúng ta phải là ngày tốt lành, lại nói, đợi người chăm chú một chút thì nói sau, hoặc là, chừng nào người muốn lấy người trong lòng của người, khi đó mới có thể cử hành hôn lễ!

Thất công chúa nói với ngữ khí có chút mất hứng.

719. Chương 723: Nghênh Đón (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 723: Nghênh đón (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nhưng mà, tuy Thất công chúa mất hứng, nhưng mọi người cũng nhìn ra thái độ của nàng, nàng sẽ không ảnh hưởng đến đời sống tình cảm của Diệp Lăng, có thể nàng sẽ cho Diệp Lăng cùng cử hành hôn lễ với những người khác.

Đó không phải là nàng không sao cả, mà nàng yêu quý và tôn trọng Diệp Lăng, nàng không muốn vì mình mà Diệp Lăng phải khó xử.

-Ân, đến lúc đó thì cùng làm một chỗ!

Không biết Diệp Lăng có phải thật sự hiểu hay không hiểu, lúc này hần trực tiếp gạt đầu.

-Không phải chứ, nói như vậy, ta lại phải đợi thêm bao lâu nữa đây.

Long An Kỳ có chút buồn bực, vốn đang vui vẻ, kết quả vẫn không được gì.

-Mẫu thân, cử hành hôn lễ cho đệ đệ làm gì, hần là người nhỏ nhất, người phải đợi đại ca và Nhị tỷ kết hôn trước đã chứ.

Vào lúc này Diệp Lam Vũ nói xen vào, nhắc nhở Long An Kỳ một chút, bởi vì Diệp Lăng là tiểu đệ nhỏ nhất.

-Ah, đúng vậy, tại sao ta lại quên bọn chúng chứ, có thể là do quá lâu không gặp mặt!

Long An Kỳ vỗ mạnh đầu, lời nói không có chút trách nhiệm nào.

Cũng là vì quá lâu không gặp mặt, ngay cả con của mình mà nàng cũng quên mất, mẫu thân như vậy có lương tâm sao?

Không biết nếu để cho đại ca và Nhị tỷ của Diệp Lăng nhìn thấy, không biết sẽ nghĩ gì nữa, có lẽ sẽ nghĩ mẫu thân bất công, chỉ ưa thích mỗi tiểu đệ Diệp Lăng hay sao?

-Đúng rồi, đại ca cũng đã lớn, nhưng vẫn chưa có đại tẩu, Nhị tỷ cũng không còn nhỏ, cũng nên lập gia đình.

Diệp Lam Vũ lại gạt đầu, giống như rất hi vọng hai người bọn họ thành gia lập thất.

-Đúng vậy. Hình như người cũng trưởng thành rồi, cũng nên lập gia đình rồi.

Long An Kỳ gạt đầu, sau đó nhìn về phía Diệp Lam Vũ, ánh mắt có chút mập mờ.

-Người nào, ai thế?

Diệp Lam Vũ lập tức giả bộ hồ đồ, giả bộ không biết người Long An Kỳ nói là mình.

-Lấy tính tình của ngươi, cũng không biết ai dám lấy ngươi đây, ai...

Long An Kỳ lắc đầu, thở dài một hơi, trong các nhi tử, nàng lo lắng nhất không phải Diệp Lãng, mà là Diệp Lam Vũ.

Tuy Diệp Lãng mơ mơ màng màng, nhưng nữ hài tử bên cạnh hắn không ít, lại có Thất công chúa là hôn thê của hắn, chuyện hôn sự là vấn đề thời gian, cho nên không cần lo lắng.

Dù người theo đuổi Diệp Lam Vũ rất nhiều, nhưng đều bị nàng đá đi, cũng không biết lúc nào nàng mới chọn được một người, sau đó gả đi.

-Ta biết rõ, Long tộc!

Vào lúc này Diệp Lãng nói xen vào.

-Long tộc?

Mọi người cảm thấy khó hiểu.

Long tộc, chẳng lẽ ý hắn nói chính là nhân tài mạnh như thế mới xứng với tỷ tỷ của hắn sao?

-Tại sao lại là Long tộc?

Long An Kỳ cảm thấy khó hiểu nên hỏi lại.

-Bởi vì Long tộc da dầy chịu đòn giỏi, có thể chống lại tỷ tỷ!

Diệp Lãng cười trả lời, thần sắc rất sáng lạng, rất tinh khiết đáng yêu.

-Muốn chết!

Diệp Lam Vũ chạy nhanh tới, đập bay Diệp Lãng.

-Mọi người nhìn xem, nếu không chịu đòn giỏi, sẽ bị đánh chết!

Diệp Lãng đang bay hô lên.

...

...

Ở trong đại sảnh, bọn người Diệp Thành Thiên và Diệp Dục đã ngồi ở bên trong, đang đợi Diệp Lãng đến, thời điểm Diệp Lãng tới có chút im lặng, Tam ca và Thất ca đang ở bên cạnh.

Hai người các ngươi đã ở nơi này chờ ta, trước đó chạy ra ngoài làm gì chứ!

Vào lúc này, Diệp Lãng không có thời gian chất vấn Tam ca và Thất ca, bởi vì Diệp Thành Thiên và Diệp Dục đã có việc muốn hỏi hắn.

-Diệp Lãng, ngươi đi trước chúng ta hai ngày, tại sao lại muộn hơn chúng ta bảy ngày mới về đến!

Diệp Thành Thiên hỏi rất trực tiếp, thời điểm hắn hỏi, Long An Kỳ mới nhớ tới, hình như lúc nãy mình đã hỏi vấn đề này, nhưng lại bị Diệp Lãng chuyển hướng.

-Ta nào biết được, chúng ta cố ý thả chậm cước bộ để các người đuổi kịp, nhưng không biết vì sao các người lại vượt qua chúng ta, mà lại nhanh hơn chúng ta đến bảy ngày.

Diệp Lãng thuận miệng trả lời.

...

Diệp Thành Thiên trầm mặc một hồi, có lẽ hắn đã hiểu ra.

Thời điểm mình chạy đi, Diệp Lãng thì đang chậm rãi chờ mình, vừa vặn vượt qua hắn, cho nên mới tạo thành chuyện hiện giờ.

-Các ngươi đi đường nào?

Long An Kỳ hỏi.

-Lộ tuyến à, cái này, tiểu Thất người đến trả lời đi.

Diệp Lăng gãi đầu, nếu hắn có thể hiểu rõ lộ tuyến, thì hắn cũng không bị lạc đường.

-Được, chúng ta trước đi theo...

Thất công chúa trả lời, đem lộ tuyến nói lại một lần.

-Không đúng! Chúng ta cũng đi đường này, tại sao lại vượt qua chứ?

Diệp Thành Thiên cau mày, căn cứ theo lời nói của Thất công chúa, bọn họ đi cùng một lộ tuyến, mà bọn họ cảm thấy kỳ quái, tại sao lại không gặp được nhau.

Mà nếu bọn họ rời đi trước Diệp Lăng thì còn dễ nói, nhưng rõ ràng là Diệp Lăng đi trước bọn họ, lại đi cùng một đường, tại sao cả hai lại không gặp nhau?

-Ta không biết, có thể là trùng hợp!

Diệp Lăng nói.

-Được rồi, không cần thảo luận vấn đề này, nếu là người như Diệp Lăng thì trùng hợp cỡ nào cũng có thể xảy ra, đừng quên, lúc trước hắn đi trước bọn Anna, nhưng sau đó bị vượt qua!

Diệp Dực nói, hắn không muốn tiếp tục nói chuyện này nữa, hắn tin tưởng là do trùng hợp, cho nên không cần thảo luận nữa.

-Anna... Đúng rồi, Anna có ở đây không?

Đột nhiên Diệp Lăng nhớ tới Anna.

-Đương nhiên là còn ở đây! Hiện tại nơi này là nơi đóng quân của nàng, nàng đều nhận nhiệm vụ ở đây, với tư cách là đội trưởng, nàng rất ít khi đi ra ngoài.

Tam ca trả lời.

-Chuyện ta trở về, nàng có biết không? Ngàn vạn lần đừng cho nàng gặp ta, nếu không thì nàng sẽ giáo huấn ta.

Diệp Lăng nói rất yếu ớt, hắn sợ nhìn thấy Anna, là vì hắn thất ước, dù rằng hắn không cố ý.

-Người sợ cái gì, nàng sẽ không trách người, nàng đang tự trách mình không cẩn thận, sợ là vì lỗi của nàng nên mới không gặp được người! Trong khoảng thời gian này nàng rất hối hận, cho nên người yên tâm, nàng sẽ không giáo huấn người, ngược lại còn rất cao hứng.

Tam ca nói.

-Như vậy thì tốt rồi, ta còn sợ nàng sẽ tức giận, không đúng, Tam ca, tại sao người lại rõ ràng như vậy, chẳng lẽ người...

Đột nhiên Diệp Lăng phát hiện chuyện này có chút không đúng, cho nên hắn hỏi rất mập mờ.

-Chẳng lẽ cái gì, là ta hợp tác với Anna nhiều lần, mấy năm nay chúng ta đều ở bên ngoài tiến hành huấn luyện thực chiến, dùng danh nghĩa dong binh tham gia chiến tranh.

Tam ca tức giận, biểu lộ rất đứng đắn, làm cho người ta không cách nào phát hiện ra hắn và Anna có vấn đề gì.

Mà lời của Tam ca là một sự thật, tuy Tam ca dùng danh nghĩa dong binh, nhưng dong binh của hắn không phải là dong binh đoàn danh tiếng, có đôi khi phải mượn danh tiếng dong binh đoàn của Anna tiếp nhận nhiệm vụ, cho nên có cơ hội hợp tác với Anna rất nhiều.

-Có vấn đề, nhất định có vấn đề! Tỷ tỷ, ta khẳng định, nữ nhân của Tam ca đã xuất hiện.

Bộ dáng của Diệp Lăng rất gian trá, sau đó nhỏ giọng nói với Diệp Lam Vũ.

-Ừ, rất có vấn đề! Tam ca độc thân lâu như vậy, có nữ hài tử cũng không tệ, Anna tỷ cũng rất tốt.

Diệp Lam Vũ gật đầu, nhìn Tam ca nói ra.

...

Tam ca trầm mặc, không biết là cam chịu, hay là không muốn nhiều lời.

720. Chương 724: Cây Thước (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 724: Cây thước (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-Lão Tam, lúc nào các người kết hôn?

Đột nhiên Diệp Dực nói ra một câu, làm cho mọi người cười sặc sụa, lão gia tử ah, tại sao ngay cả người cũng tham gia náo nhiệt chứ.

-Gia gia, chúng ta không có gì...

Tam ca có chút vô lực.

-Hiện tại không có gì, không có nghĩa là sau này không có gì, Tam ca, có phải người không dám theo đuổi người ta không, yên tâm, cứ giao cho ta, ta giúp người!

Diệp Lăng tiếp tục nói.

-Cút! Đi chơi đi, ta sợ là người sẽ dọa người ta sợ.

Tam ca giận dữ, nói.

-Ồ! Dọa sợ... Ta hiểu rồi! Các người cứ tự làm quen đi.

Biểu lộ của Diệp Lăng rất mập mờ, ít nhất Tam ca cũng nói ra lời trong lòng của mình.

-Ha ha, Tam ca đừng thẹn thùng, có cần giúp đỡ thì cứ nói, chúng ta sẽ giúp người! Mọi người sẽ tác thành cho hai người...

Vào lúc này Thất ca dùng tay đụng đụng vào Tam ca, biểu lộ trên mặt rất dâm đãng.

-Các người... Nói chuyện đứng đắn được không, chuyện của Thập Tam còn nhiều lắm.

Tam ca bất đắc dĩ, đành phải nói sang chuyện khác, mà chiều này rất hữu dụng, dù sao chuyện làm mọi người cảm thấy hứng thú nhất chính là Diệp Lăng.

-Ta có chuyện gì chứ?

Bộ dáng của Diệp Lăng ngơ ngác, hẳn chẳng biết mình có chuyện gì để nói cả.

-Người đừng giả bộ, người có biết lần này người đi ra ngoài có bao nhiêu oanh động không, nói đi, đoạn đường này người đã làm những gì! Chuyện ở Chu Tước không cần phải nói, mơ hồ thân y ở Thánh thành là sao? Trước kia người biết y thuật hay sao? Còn nữa, Thánh Nữ Hiên Viên băng, người quen biết nàng thế nào...

Lúc này Tam ca đang tiếp tục thay đổi chủ đề.

-À, thì ra là những chuyện này, nếu bắt đầu nói ngay từ đầu, chỉ sợ ta nói ba ngày cũng không đủ!

Diệp Lăng lập tức chen ngang, những chuyện này cũng qua lâu rồi, chỉ sợ những chuyện này bọn Diệp Lam Vũ đã giải thích rõ ràng rồi, không cần mình nhiều lời.

-Tuy đã qua lâu, nhưng ta rất hiếu kỳ là Thập Tam người học y thuật lúc nào, hơn nữa còn cao minh như vậy! Lại nói, lúc trước chúng ta bị thương, vì sao người không chữa trị cho chúng ta.

Vào lúc này Thất ca nhìn chăm chăm vào Diệp Lăng, những chuyện mà hắn hưng sư vấn tội còn rất nhiều.

Nếu như lúc trước biết y thuật của Diệp Lăng cao minh như vậy, thế thì tại sao lại để bọn họ chịu tội chứ.

-Thời điểm ta nghiên cứu luyện kim thuật, cũng đã học y thuật, cũng là do các người không hỏi mà thôi! Về phần tại sao không trị liệu cho các người, rất đơn giản, bởi vì các người không có hỏi ta.

Diệp Lăng sững sờ, giống như đang nói là do các người sai, là các người không tới tìm ta.

-Mẹ kiếp, người không nói mình biết y thuật, thì làm sao chúng ta tới tìm người!

Tam ca vaf Thất ca đồng thời nói ra.

-Đó là chuyện của các người đâu có liên quan gì tới ta!

Diệp Lăng nói với vẻ mặt vô tội.

-Tiểu tử, có phải người ngứa da hay không.

Tam ca giờ nắm đấm lên, nói.

-Đúng vậy, có một chút, người giải giúp ta đi!

Diệp Lăng nói xong, liền xoay người lại, chỉ vào một chỗ sau lưng.

...

Tam ca muốn phát điên lên.

-Được rồi, các người đừng làm rộn! Hiện tại nên nói chuyện đứng đắn trước, chuyện ở Tường Không chúng ta đã biết, nhưng ta cần hỏi người về chuyện phát hiện di tích, đến cùng phát hiện ra cái gì? Mà theo người thấy, Tường Không có nó thì sẽ biến hóa như thế nào?

Diệp Dục lên tiếng, trực tiếp tiến vào vấn đề mấu chốt nhất.

Mặc dù trước đó Diệp Lăng đã nói về chuyện ở Tường Không, nhưng vẫn còn nhiều chỗ chưa giải thích rõ ràng, mà mọi người chú ý nhất chính là di tích Thiên Công Việt Tộc, hắn cũng không nói rõ rốt cuộc bên trong có gì.

Ban đầu ở Chu Tước đế quốc không quá thuận tiện để hỏi chuyện này, lại biết Diệp Lăng sẽ trở về Diệp thành, cho nên Diệp Thành Thiên cũng không tiếp tục dây dưa trên vấn đề này nữa.

-Chuyện này nên nói thế nào nhỉ? Thiên Công Việt Tộc là một chủng tộc thần kỳ, luyện kim thuật của nó đã đạt đến trình độ không thể tưởng tượng, có thể nói nó đủ làm cải biến cả đại lục này, nhưng mà, còn phải xem người có nó sẽ sử dụng vào mục đích gì.

Diệp Lăng nhú mày, nhưng hắn cũng không thể trong thời gian ngắn giải thích cách nói này, chỉ có thể nói một cách đại khái.

-Có thể cải biến cái gì? Cách cục của đại lục sao?

Diệp Thành Thiên hỏi.

Diệp Lăng nhú mày, sau đó nói tiếp:

-Phải nhìn vào người vận dụng nó, nếu dùng nó để cải biến sinh hoạt, thì sinh hoạt của mọi người sẽ thuận tiện hơn nhiều, như kiến tạo một loại phương tiện giao thông, nếu có nó, ta cũng không muộn bảy ngày mới trở về! Mà từ Chu Tước Long thành tới nơi này, dưới tình huống lý tưởng nhất, chỉ cần tốn một ngày là tới nơi.

-Một ngày thời gian? Làm sao có thể, trừ phi cười Long hoặc dị thú, còn không thì không thể nào đi tới trong một ngày.

Diệp Thành Thiên lập tức lắc đầu, loại chuyện này hẳn là người rõ ràng nhất, mà bọn người Diệp Dực cũng tinh tường, bởi vì bọn họ đều là quân nhân hành quân tác chiến, đối với các loại tình huống phản ứng nhanh, bọn họ thành thạo nhất.

-Ta chỉ nói trạng thái lý tưởng nhất, nếu như ở khắp nơi đều kiến thiết một con đường cao tốc, thì chuyện này rất đơn giản, ta có thể trong một năm làm cho các người biết rõ hiệu quả của nó.

Diệp Lăng lắc đầu, không nhận, chối bỏ cách nghĩ của mọi người.

-Chuyện này thực sự có khả năng sao?

Diệp Thành Thiên vẫn hoài nghi.

-Đương nhiên là không thể nào!

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

-Hỗn đản, dám chơi lão tử!

Diệp Thành Thiên tức giận nói, muốn đem Diệp Lăng kéo đi đánh đòn một hồi.

-Chậm đã! Phụ thân, ta không đùa giỡn đâu! Ta nói, nếu đường cao tốc có ở khắp nơi thì không có gì, nhưng vấn đề này, một quốc gia còn dễ nói, hai quốc gia cũng có thể thương lượng, nhưng nhiều quốc gia thì lại khác, chỉ cần đàm phán cũng cần phải mất thời gian rất lâu.

Diệp Lăng nói ra.

-Tại sao?

Diệp Thành Thiên có chút khó hiểu.

-Người là quân nhân, người phải minh bạch! Nếu như quốc gia của người bị một con đường cao tốc của quốc gia khác thông qua, người sẽ nghĩ thế nào? Nhất định sẽ nghĩ, nếu như quân đội của đối phương kéo tới, thì mình ngay cả thời gian phản ứng, sẽ bị đối phương tập kích không kịp trở tay.

Diệp Lăng giải thích.

-Chuyện này... Đúng là như thế!

Diệp Thành Thiên đã minh bạch vấn đề trong đó, đây không phải là vấn đề có thể giải quyết.

-Nếu thiết lập một nơi có hai bên cùng giám sát, cũng có thể giải quyết, nhưng trong thời gian ngắn bọn họ sẽ không đồng ý, không thể nào làm được trong thời gian gần, cho nên, ta mới nói không có khả năng!

Diệp Lăng nói ra, nếu là ở địa cầu thì chuyện này là bình thường, nhưng ở nơi này thì không thích hợp, không hợp lẽ thường.

-Trước không thảo luận vấn đề này, ta vừa mới hỏi người, tại sao nó có khả năng cải biến cách cục của đại lục?

Diệp Thành Thiên phát hiện vấn đề của mình đã bị kéo ra xa, cho nên phải kéo trở lại.

-Ta đã nói rồi, phải xem người sử dụng nó vào mục đích gì, nếu vận dụng vào phương diện quân sự, nó sẽ cải biến cả cách cục của đại lục.

Diệp Lăng nói.

...

Diệp Lăng đưa ra đáp án này đã làm cho bọn người Diệp Dực lo lắng, bọn họ cũng đều biết, khi Triệu Nhã Nhu đặt được cái di tích này, nếu nàng không vận dụng nó vào mục đích quân sự, đó là chuyện không có khả năng.

721. Chương 725: Cây Thước (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 725: Cây thước (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-Ta biết rõ các người đang lo lắng cái gì, tuy Triệu Nhã Nhu đạt được cái di tích này, nhưng không có khả năng vận dụng được luyện kim thuật có được trong thời gian ngắn, lại nói, nếu nàng có thể vận dụng, còn phải cần thời gian chuẩn bị, chỉ sợ tới lúc đó ta đã có con cháu đầy đàn rồi.

Diệp Lăng vô tình nói ra.

-Phụt!

Diệp Lam Vũ nhin không được cười lên, bị cách nói của Diệp Lăng làm buồn cười, hiện tại hắn còn chưa kết hôn, còn nói cái gì là con cháu chứ, không biết còn phải tới khi nào nữa.

Nhưng điều này cũng nói rõ, bọn họ phải đối mặt với uy hiếp của Triệu Nhã Nhu, còn phải mất một thời gian khá lâu nữa.

-Cho dù trong thời gian ngắn không thể, nhưng đây là chuyện sớm muộn, chúng ta vẫn phải đề phòng nàng gây bất lợi cho chúng ta, đây là chuyện phải làm.

Diệp Thành Thiên nói ra, trên phương diện quân sự, thường thường phải chuẩn bị mất vài thập niên, cho nên phải phòng ngừa chu đáo.

Một quốc gia có quân đội không xâm lược người khác, đó không phải là quân đội chính quy!

Nhưng phải có tâm lý phòng bị người khác, đây là một đạo lý nhỏ nhưng có thể vận dụng trên phương diện quốc gia đại sự.

-Kỳ thật giải quyết chuyện này không khó, ta chắc chắn cũng không cần phải nói cho các người, các người đã biết nàng nắm giữ được kỹ thuật như vậy, vậy thì phải phải trình sát đi qua, nàng không có khả năng mang thứ đó nắm giữ trong tay của mình! Đây là một đại công trình, cần rất nhiều người, mà càng nhiều người, thì các người sẽ có cơ hội biết rõ tin tức, thậm chí có thể đạt được kỹ thuật của bọn họ.

Diệp Lăng vừa cười vừa nói, chuyện hắn nói, chắc chắn mỗi thế lực sẽ làm.

-Tiểu quý, vấn đề này đương nhiên chúng ta biết làm, nhưng muốn có được kỹ thuật của nàng, còn không bằng tìm người, chỉ cần người chế tạo ra thứ cho chúng ta đối phó với kỹ thuật của nàng là được.

Vào lúc này Diệp Dực lên tiếng nói, mà đây cũng là mục đích chủ yếu của hắn.

Kỳ thật, bọn họ cũng muốn biết, Diệp Lăng có kỹ thuật gì có thể đối phó với Triệu Nhã Nhu, bọn họ không cần đồ vật có thể xưng bá thiên hạ, chỉ cần bảo đảm yên ổn sống qua ngày là được rồi.

-Thứ có thể ứng phó với nàng thì có rất nhiều, hơn nữa ta đã sớm giao cho các người rồi.

Diệp Lăng nói ra.

-Cái gì? Cho chúng ta rồi? Vào lúc nào, vì sao ta không biết?

Bọn người Diệp Thành Thiên rất kỳ quái, bọn họ không biết Diệp Lăng đã đưa ra cái gì, ít nhất là phương diện này thì không có.

-Không phải ta đã đưa cho các người một bản thiết kế thành thị rồi sao, ta đã nói với các người, phải dựa vào bản thiết kế này mà kiến thiết thành thị, và không được cải biến thứ gì trong đó.

Diệp Lăng nói ra.

-Ah, cái này à, ta... Ta đã sửa một ít...

Vào lúc này Thất ca lên tiếng, ngữ khí rất yếu ớt.

-Sửa thế nào, lúc ta vẽ đã chỉ ra những nơi không thể sửa rồi cơ mà, các người có sửa không?

Diệp Lăng nói ra, rất rõ ràng, sửa một ít cũng không sao, bản thiết kế của hắn, chỉ để che dấu nhiều thứ mà thôi.

Thất ca nói yếu ớt:

-Đã sửa, ta cảm thấy làm như vậy quá lãng phí tài nguyên, cho nên cần phải sửa lại cho hợp lý một chút, ta không nghĩ là chúng lại có tác dụng khác, sao người không nói sớm với ta!

...

-Ta mặc kệ, đến lúc xảy ra chuyện, không nên nói vì sao ta không giúp các người.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

-Lão Thất, nhanh đi sửa lại, thật là, cho dù tiểu tử này có chơi đùa, người cũng phải dựa vào bản vẽ mà làm! Bằng không, thời điểm hắn muốn dùng, không phải là người gặp chuyện không may sao?

Diệp Dục khiển trách Thất ca.

Hành vi của Diệp Lăng không phải người nào cũng có thể đoán được, chuyện hắn làm người ta thường xuyên cảm thấy không có ý nghĩa, nhưng nhiều khi, mọi người nhìn không thấu, cảm thấy không có ý nghĩa, nhưng lại phi thường trọng yếu.

Cũng chính vì vậy, cho dù người Diệp gia biết rõ Diệp Lăng đang chơi đùa, cũng chỉ có thể cho hắn chơi, bọn họ sợ cái này sẽ có lúc hữu dụng, nếu phá hư, lúc cần dùng không có thì là do người không may.

-Vâng, ta lập tức đi sửa ngay!

Thất ca lập tức trả lời.

-Sau này đừng sửa loạn đồ vật của ta, cho các người chỗ tốt mà không biết hưởng, làm lãng phí không công vài năm trời, Thất ca, người là tội nhân a.

Diệp Lăng vỗ vỗ bả vai của Thất ca, bộ dáng rất tiếc hận.

-Cút! Ta chỉ sửa mấy chỗ thôi, sửa lại cũng chỉ mất mấy tháng thời gian, làm gì mà lãng phí mấy năm.

Thất ca vuốt chỗ bị Diệp Lăng vỗ, nhìn Diệp Lăng đầy tức giận.

Diệp Lăng cười cười, nói rất thần bí:

-Đến lúc đó, người sẽ minh bạch, tại sao ta lại nói người lãng phí của mọi người ở đây mấy năm nhé.

???

-Cái gì, Thập Tam, người còn gì giấu diếm chúng ta sao?

Thất ca rất hiểu Diệp Lăng, từ thái độ của Diệp Lăng, hắn đã nhìn ra được vấn đề, mà vấn đề này chắc chắn không đơn giản, có khả năng có tác dụng gì đó rất trọng yếu.

-Tiểu Thập Tam, nói đi, nó có công dụng gì?

Diệp Dục cũng rất tò mò, nói vòng vo một hồi, có lẽ có vấn đề, còn nó trọng yếu thế nào thì không biết được.

Khẳng định là nó rất trọng yếu.

Diệp Thành Thiên và Long An Kỳ thì khẳng định, thứ mà Diệp Lăng nói chắc chắn rất trọng yếu, sau khi bọn họ trải qua thọ yến của hoàng thái hậu, càng khẳng định chuyện này.

Khi đó, chuyện trọng yếu như vậy mà Diệp Lăng lại quên đi, hại mọi người mò mẫm khổ sở, cho nên hiện giờ bọn họ sẽ không dám khinh thị Diệp Lăng mà bỏ qua bất cứ thứ gì.

-Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là một tiểu Tụ Linh Trận Pháp mà thôi.

Diệp Lăng khoát khoát tay nói.

???

-Cái gì Tụ Linh Trận pháp? Sao ta chưa từng nghe qua luyện kim trận pháp nào như thế nhỉ?

Diệp Dực hỏi, tuy hắn không nghiên cứu qua luyện kim thuật, nhưng hắn sống lâu như vậy, đã tiếp xúc với luyện kim thuật không ít, ít nhất cũng biết đại khái.

Nhưng Diệp Dực không biết, trận pháp như lời của Diệp Lăng cũng không là luyện kim trận pháp chân chính về mặt ý nghĩa, nhưng mà, như vậy cũng tốt, làm cho mọi người hiểu được luyện kim trận là thứ tốt.

Diệp Lăng cười cười, trả lời:

-Đây là một bí mật, các người biết rõ là được rồi, ngàn vạn lần không được nói cho bất kỳ kẻ nào! Kỳ thật trận pháp này, chỉ cần giải thích tác dụng, các người sẽ hiểu rõ hơn về nó, hiệu quả chính là tụ tập năng lượng ma pháp ở gần đây, tụ tập vào trong thành thị, trận pháp này làm cho người ở bên trong nó, luyện tập đấu khí và ma pháp sẽ nhanh hơn những nơi khác một chút, đồng thời, tố chất thân thể sẽ tốt hơn một chút.

...

Toàn trường trầm mặc, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được chuyện này, nếu là nói thật, nếu thế thì người ở trong đây sẽ mạnh hơn người ở nơi khác rất nhiều rồi?

Chỉ là một người bình thường, được sinh sống trong một hoàn cảnh tốt, cũng sẽ cải biến được tốt chất thân thể, trận pháp này đúng là quá mạnh mẽ.

-Người... Người nói là thật sao?

Diệp Dực có chút khẩn trương, dù hắn sống lâu như vậy, nhìn thấy vô số gió mưa, đối mặt với chuyện như vậy, hắn cũng phải khẩn trương và kích động.

Nếu như là người khác, hắn sẽ trực tiếp nghi vấn, mà Diệp Lăng, hắn không cần hoài nghi, nhưng vấn đề này quá sức không thể tưởng tượng, làm cho hắn phải hỏi lại một lần.

-Các người biết nội thành Thánh thành không?

Diệp Lăng nói ra.

722. Chương 726: Cây Thước (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 726: Cây thước (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Dực gật đầu, trả lời:

-Biết rõ! Nơi đó là người kiến thiết, hiện tại chính là thánh địa y thuật trên địa lục, nghe nói chỗ đó có thể làm cho người bệnh khôi phục nhanh hơn, làm cho người bị bệnh đều mơ tưởng được tới đó. Đợi chút, chẳng lẽ, những người bệnh này có thể khôi phục nhanh hơn, cũng không phải ảo giác, mà là chuyện có thật?

Nếu là một nơi khác, tất cả mọi người sẽ cho rằng đó là tâm lý của người bệnh nghĩ thế, nhưng đề tài này hiện tại, mọi người đã hiểu ra, đó không phải là tác dụng tâm lý, cũng không phải cảm giác sai lầm, mà là Diệp Lăng đã làm ra chuyện này.

-Đúng, chỗ đó cũng có một Tụ Linh Trận! Có thể gia tăng thể chất, nhưng hiệu quả rất chậm, nếu không thể ở chỗ đó trong thời gian dài, thì cải biến cũng không lớn.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

-Trách không được! Thời điểm ban đầu ta ở đó, ta cảm thấy tinh thần khí sảng, hiệu quả minh tường cũng tốt hơn.

Diệp Lam Vũ và Thất công chúa nhớ lại lúc trước, cảm thấy đúng là như vậy.

-Lão Thất...

Sau khi mọi người xác nhận được chuyện này, tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn về Thất ca, ánh mắt kia tuyệt đối không quan hệ tới sự thân mật và không tín nhiệm, mà đó là ánh mắt muốn giết người.

Bọn họ đã biết vì Thất ca cải biến, đã làm cho mấy năm tu luyện tốt nhất trôi qua, đối với võ giả và ma pháp sư mà nói, đây là chuyện không thể tha thứ.

-Ha ha, ta lập tức đi sửa lại ngay...

Thất ca nhanh chóng chạy trốn, hắn biết nếu mình còn ở lại chỗ này, nhất định sẽ bị oán niệm của mọi người giết chết.

-Tiểu Thập Tam, ngươi cũng thế, có thứ tốt như vậy, tại sao ngươi không nói sớm!

Diệp Dực nhìn Thất ca rời đi, lắc đầu, oán trách Diệp Lăng không nói rõ ràng.

-Đây là bí mật, cũng không phải ta không muốn nói! Được rồi, sau này chúng ta sẽ không thảo luận nữa, ta còn một hạng mục lớn phải làm, sẽ được tiến hành ở phụ cận Hạo Nguyệt Hồ, các ngươi không có việc gì đừng nên tới gần chỗ đó, đúng rồi, đệ tử của ta nói sẽ đến nơi này, nàng có đến không?

Thời điểm Diệp Lăng nói xong lời cuối cùng, nhớ tới hắn có an bài đệ tử, không biết đệ tử của Diệp Lăng biết hắn không có lương tâm như vậy, có phiền muộn hay không.

-Đệ tử của ngươi? Người nào?

Bọn người Diệp Dực cũng không biết vấn đề này, cũng chưa từng nghe nói có đệ tử của Diệp Lăng tới.

Kỳ thật không phải đệ tử của hắn không tới, cũng không phải không có ai biết, mà người biết thì nghĩ rằng đây là đệ tử giả mạo, đã có không biết bao nhiêu người giả mạo có quan hệ để tới gần Diệp gia, cho nên người đệ tử này cũng bị phân vào loại đó.

Mà đệ tử của Diệp Lăng, một chút kinh nghiệm xã hội cũng không có, cho nên nàng không biết nên xử lý vấn đề này như thế nào.

Người đệ tử này là ai? Diệp Lăng có một đệ tử, chính là Lãnh Huyết Tổ Tiểu Linh, nàng chính là người bị bán đi mà không biết mình bị bán thế nào.

-Không phải đâu, nàng không tới sao? Tiểu Ngũ nói nàng đã đến từ sớm, hiện giờ phải tới rồi chứ, tiểu nha đầu này sẽ không bị người ta lừa bán chứ! Không được, ta phải đi thông tri cho bọn người Tiểu Ngũ mới được.

Diệp Lăng lập tức đứng dậy muốn rời đi, muốn báo cho Lãnh Huyết Tổ tìm Tiểu Linh.

-Ngươi phải báo cho người nào, chúng ta sẽ giúp ngươi thông tri, trước ngươi phải tiếp tục ở nơi này cho ta.

Diệp Dực gọi Diệp Lăng lại, nói.

-Phụ thân, chuyện này cần hắn đi thông tri mới được, chúng ta không thể giúp hắn được. Hắn nói Tiểu Ngũ, chính là Lãnh Huyết Ngũ, Lãnh Huyết Tổ.

Diệp Thành Thiên nói ra.

...

Diệp Dực ngừng một chút, đương nhiên hẳn biết Lãnh Huyết Tổ, cũng biết thực lực của Lãnh Huyết Tổ, đó là tổ chức không kém bộ đội bí mật của mình.

Cứ như vậy, Diệp Lăng chạy ra, nhưng hẳn nhanh chóng chạy vào.

-Thế nào? Người không đi thông tri sao?

Bọn người Diệp Dực cảm thấy kỳ quái, tại sao Diệp Lăng mới đi ra liền quay trở về.

-Ta đã thông tri rồi, bọn họ nói Tiểu Linh đã ở gần đây, nàng đang đi tới đây.

Diệp Lăng trả lời, đối với cái đáp án này mọi người có chút không kịp phản ứng.

-Người nói cái gì? Người đã thông tri rồi? Còn biết đối phương đang ở gần?

Bọn người Diệp Dực nói ra, dù bọn họ biết Lãnh Huyết Tổ rất thần bí, biết rõ phương thức liên lạc của bọn họ rất đặc thù, nhưng Diệp Lăng đang ở trong Diệp gia, là địa bàn của bọn họ.

Theo cách nghĩ của bọn họ, cho dù phương thức đặc thù, cũng phải có người ở gần mới được, mà đây là địa bàn của bọn họ, nếu có thể liên hệ ở trong này, chẳng khác nào bại lộ người của Lãnh Huyết Tổ.

-Đúng vậy, đợi chút nữa Tiểu Linh sẽ tới đây, người ta thông tri đã trả lời như vậy.

Diệp Lăng gật đầu, giống như không phát giác được có gì không đúng, giống như trả lời vấn đề của bọn Diệp Dực.

-Rốt cuộc người thông tri thế nào, tại sao có người của Lãnh Huyết Tổ tiến vào trong nhà?

Diệp Dực nhíu mày, hẳn đang nghĩ tại sao Diệp Lăng lại bỏ mặc cho người của Lãnh Huyết Tổ tiến vào trong nhà, nếu như vậy, chẳng khác nào đem an toàn tánh mạng của mình đặt trong tay của người khác.

-Thì ta thông tri thôi, đúng rồi, ta cho nàng đi vào, có vấn đề gì sao?

Diệp Lăng cảm thấy kỳ quái nên hỏi thăm, mà theo lời nói của hắn, thì Tiểu Linh chính là người của Lãnh Huyết Tổ.

Vì vậy, cộng với hiểu lầm trước kia, bọn người Diệp Dực cảm thấy chính Diệp Lăng đã an bài cho người của Lãnh Huyết Tổ tiến vào Diệp gia.

-Diệp Lăng, có một số việc phải chừng mực, ta không biết người và Lãnh Huyết Tổ có quan hệ gì, nhưng sao người lại cho người của Lãnh Huyết Tổ tiến vào trong nhà của chúng ta? Vạn nhất bọn họ có mưu đồ gì thì sao?

Diệp Dực ngưng trọng.

-Không phải là một người thôi sao, lại nói, đã như vậy, ta phải đi đón Tiểu Linh, đêm nay ta ở lại trong trà lâu!

Diệp Lăng nhíu mày, sau đó hắn xoay người rời đi.

-Này này, tiểu vương bát đản, người muốn đi đâu! Nơi này là nhà của người, người trở về không ở trong nhà, lại đi ở trà lâu, còn ra thể thống gì!

Long An Kỳ lập tức giữ chặt Diệp Lăng.

-Nhưng gia gia đã nói, không cho phép người của Lãnh Huyết Tổ tiến vào nhà, ta còn có rất nhiều chuyện phải nói chuyện với Tiểu Linh, chỉ có thể ra ngoài nói thôi. Kỳ thật, ta cũng muốn ở trong nhà, đúng là phiền toái.

Diệp Lăng cau mày nói.

...

-Người là đồ dân, người cho người khác đang nói Tiểu Linh sao, không phải nói nàng!

Long An Kỳ tức giận, nàng biết Diệp Lăng đang hiểu lầm.

-Không phải nàng? Không phải gia gia đang nói Lãnh Huyết Tổ sao, nàng là người của Lãnh Huyết Tổ.

Diệp Lăng nghi ngờ nói.

-Gia gia của người đang nói người mà người vừa mới liên hệ kìa!

Long An Kỳ nói ra.

-Người mà ta liên hệ? Bọn họ không ở trong nhà, bọn họ cũng không tiến vào đây!

Diệp Lăng trả lời, càng ngày hấn càng mơ hồ.

-Thế người vừa rồi người liên hệ đang ở nơi nào?

Long An Kỳ hỏi.

-Đương nhiên là ở cứ điểm của bọn họ.

Diệp Lăng trả lời rất tùy ý.

-Cụ thể là ở nơi nào?

Long An Kỳ tiếp tục hỏi.

-Cụ thể, ta không thể nói, đây là tin tức nội bộ của Lãnh Huyết Tổ, mà các người không phải là người của Lãnh Huyết Tổ.

Diệp Lăng lắc đầu, đây là chuyện mà hấn đáp ứng, tuy quyền hạn mà Lãnh Huyết Tổ trao cho hấn rất hữu hạn, nhưng hấn cũng phải tuân thủ quy củ của Lãnh Huyết Tổ.

-Ta là mẫu thân của người!

Long An Kỳ tức giận.

-Mẫu thân cũng không thể nói, đây là vấn đề nguyên tắc! Người phải hiểu cho con!

Diệp Lăng lắc đầu.

723. Chương 727: Cấp Cho (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 727: Cấp cho (1)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-Chẳng lẽ, vì gia tộc, người cũng không nói sao?

Diệp Dực nhú mày hỏi.

-Vậy thì phải xem tình huống như thế nào, nếu người của Lãnh Huyết Tổ không làm nguy hại đến lợi ích của gia tộc, còn nếu vì lợi ích của gia tộc mà muốn biết, thì ta sẽ không nói.

Diệp Lăng trả lời, hấn không cảm thấy vấn đề gì, lời nói của hấn đã làm cho những người cho rằng lợi ích của gia tộc là lớn nhất mất hứng.

Cho nên Diệp Lăng sẽ không thể trở thành gia chủ tương lai của Diệp gia, bởi vì hấn không thích hợp.

-Nếu không nói, có một ngày, giữa chúng ta có chỗ mâu thuẫn thì sao?

Diệp Dực hỏi.

-Có thể hóa giải thì hóa giải! Không thể hóa giải, ta cũng không còn cách nào.

Diệp Lăng khoát khoát tay nói.

-Nếu như vậy, hai bên chỉ có thể chọn một thì sao?

Diệp Dực hỏi.

-Ta sẽ bảo vệ người ta ta muốn bảo vệ.

Diệp Lăng suy nghĩ một chút, trả lời.

...

Thời điểm này, mọi người mới phát hiện, Diệp Lăng cũng không phải hồ đồ, trong lòng của hắn có một cây thước, chuyện gì hắn cũng phải cân nhắc, mà đó cũng chính là nguyên tắc làm việc của hắn, dù là gia tộc, cũng không thể cải biến chủ ý của hắn được.

Trên thực tế, nếu Diệp Dực cũng không hỏi chuyện khác, nếu hỏi về Triệu Nhã Nhu của Tường Không đế quốc, Diệp Lăng sẽ không cần nghĩ ngợi, hắn sẽ đứng về phía Diệp gia.

Nhưng Lãnh Huyết Tổ không được, bởi vì Lãnh Huyết Tổ đã trợ giúp cho hắn không ít chuyện, cũng luôn bảo hộ cho hắn, tuy Diệp Lăng cũng không phải là người tốt, nhưng chuyện lấy oán trả ơn hắn làm không được.

Hơn nữa trong Lãnh Huyết Tổ có Lãnh Huyết Ngũ, Lãnh Huyết Thất và Tiểu Linh, nếu như theo lời của hắn nói, cho dù có một ngày Diệp gia và Lãnh Huyết Tổ xung đột, nếu người của Lãnh Huyết Tổ sai, hắn cũng sẽ bảo vệ Lãnh Huyết Ngũ, mặc kệ gia tộc có phản đối hay không.

Trái lại cũng giống như vậy!

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, sẽ không tham gia vào cuộc chiến của hai bên, hắn sẽ đứng ở vị trí trung lập.

Nhưng mà, chuyện như vậy không có khả năng phát sinh, nếu Diệp gia trước kia thì có thể, nhưng Diệp gia hiện tại đã đứng ở vị trí trung lập, cho nên sẽ không phát sinh xung đột, sẽ không xung đột sống chết với Lãnh Huyết Tổ.

-Cái gì mà nếu như, những chuyện này sẽ không xảy ra, phụ thân, người không có việc gì làm nên muốn tìm việc rồi, chẳng lẽ người còn không biết Diệp Lăng sao, hắn vốn là mơ hồ như vậy, đến lúc người và Lãnh Huyết Tổ không hợp! Khi đó, hắn nhất định sẽ giúp cho Tiểu Ngũ, hắn cũng không cần biết người và Tiểu Ngũ phát sinh chuyện gì, vì Tiểu Ngũ kia, dù hắn phải lên núi đao biển lửa hắn cũng đi.

Vào lúc này Diệp Thành Thiên lên tiếng, chuyển dời chủ đề, hơn nữa hắn cũng nói rõ quan hệ giữa Diệp Lăng và Lãnh Huyết Tổ, chuyện này tuyệt đối không đơn giản.

-Hắn có thể đi hay không ta không biết, nhưng Tiểu Ngũ nhất định sẽ đi vì hắn.

Vào lúc này Thất công chúa nói ra, nàng rất rõ chuyện của Diệp Lăng, không chỉ nàng quan tâm Diệp Lăng, mà trên cơ bản có chuyện gì thì Diệp Lăng cũng nói cho nàng nghe, Diệp Lăng có tín nhiệm tuyệt đối vào nàng.

-Đúng vậy, ta nghe nói Tiểu Ngũ rất biến thái, được xưng là sát thủ đệ nhất thiên hạ, giết người đơn giản như ăn cơm!

Vào lúc này Diệp Lam Vũ lên tiếng, nàng không biết những lời này của nàng đã tiết lộ một ít chuyện không thể tiết lộ.

-Tử thần? Nguyên lai tử thần chính là Lãnh Huyết Ngũ?

Bọn người Diệp Dực rất kinh ngạc, bọn họ rất chú ý tới sát thủ băng, biết rõ sát thủ đệ nhất thiên hạ chính là tử thần, một sát thủ đáng sợ, ngay cả bọn họ cũng không dám đối mặt.

-Tỷ! Những chuyện này các người nghe một chút cũng được, nhưng không được nói ra ngoài.

Diệp Lăng nhú mày, hắn không muốn tiết lộ tin tức này, nhưng đối với những người này, hắn cũng không thể nói cái gì.

Tuy Diệp Lăng không biết nên nói thế nào, nhưng hắn cũng không muốn mọi người truyền tin tức này ra ngoài, nhưng mọi người cũng có thể cảm giác được, chuyện này nhất định làm cho Diệp Lăng rất phản cảm, thậm chí hắn sẽ làm ra chuyện gì đó.

-Ah, ta quên, những chuyện này không thể nói!

Diệp Lam Vũ lập tức có phản ứng, nàng biết những chuyện này không thể nói, bởi vì những chuyện này trước kia Diệp Lăng đã nói qua, không được truyền ra ngoài.

Nàng không sợ Diệp Lăng làm thế nào với nàng, mà nàng sợ Diệp Lăng sẽ không còn chia sẻ bí mật với mình, bởi vì chuyện nàng nói lung tung.

-Xem ra Lãnh Huyết Tổ còn mạnh hơn sơ với tưởng tượng, với tư cách là tổ chức bí mật truyền thừa ngàn năm, có thực lực như vậy cũng rất bình thường! Diệp Lăng, bây giờ ngươi có quan hệ gì với Lãnh Huyết Tổ? Có thuận tiện nói ra không?

Thời điểm này tâm tư của Diệp Dực nhỏ một chút, nhưng quy củ này hắn cũng hiểu.

-Trên danh nghĩa thì ta là Lãnh Huyết Nhất!

Diệp Lăng vô tình nói ra, người ở đây có thể tin được, hơn nữa vấn đề này cũng không tiết lộ bí mật của Lãnh Huyết Tổ.

Về phần Lãnh Huyết Nhất, thời điểm Diệp Lăng ở Long thành đã xác định, bởi vì hoàng đế của Chu Tước đã ban cho mình cái danh nghĩa này, nhưng mà, quyền lực của nó rất lớn, có thể hiệu triệu Lãnh Huyết Tổ làm việc.

...

Bọn người Diệp Dực trầm mặc, nhìn về phía Diệp Thành Thiên, phát hiện Diệp Thành Thiên cũng có vẻ mặt kinh ngạc, bọn họ minh bạch, chuyện này ngay cả Diệp Thành Thiên cũng không biết.

-Không phải chứ, không ngờ cừu cừu của ngươi lại làm như vậy, ngay cả Lãnh Huyết Nhất trên danh nghĩa cũng cho ngươi?

Diệp Thành Thiên giật mình hỏi lại.

-Trùng hợp mà thôi! Dù sao chỉ là trên danh nghĩa, nhưng chỉ bằng cái danh nghĩa này với ta cũng không có bất kỳ chỗ hỏng nào.

Diệp Lăng trả lời.

-Trách không được hai bên ngươi đều không giúp, nguyên lai người chẳng khác nào là người của Lãnh Huyết Tổ, người giúp bên nào cũng là đối đầu với mình.

Diệp Thành Thiên vừa cười vừa nói, đột nhiên nhi tử của mình trở thành người của Lãnh Huyết Tổ trên danh nghĩa, hắn cảm thấy rất hưng phấn, thật sự rất cao hứng.

Hơn nữa có Lãnh Huyết Tổ bảo đảm, Diệp Lăng sau này, có thể đi ngang, sẽ không có người nào dám quấy nhiễu hắn!

Hơn nữa, dù đi ngang, bản thân Diệp Lăng cũng đã có thể đi ngang, bản thân Diệp Lăng có rất nhiều bảo đảm, Diệp gia, Thánh thành, Hồ tộc, Chu Tước, Ella, đây đều là những thế lực lớn trên đại lục, tất cả đều hậu thuẫn cho hắn.

-Thập Tam, tuy ngươi có quan hệ mật thiết với người của Lãnh Huyết Tổ, nhưng ngươi cũng không nên cho người của Lãnh Huyết Tổ xâm nhập vào nhà của chúng ta, ta tin tưởng ngươi cũng không muốn cho người của gia tộc xâm nhập vào Lãnh Huyết Tổ, đúng không?

Lúc này Tam ca nhú mày, hắn đã nói thẳng ra chuyện mà mọi người muốn nói, hắn biết tất cả mọi người không muốn thấy vấn đề này nhất, cho nên hắn cảm thấy phải nói rõ chuyện này mới được.

Diệp Lăng là Lãnh Huyết Nhất, cũng là Diệp gia Thập Tam thiếu gia, nhưng hắn cũng không thể đại biểu cho việc hai thế lực có thể dung hợp với nhau.

-Ta không có mà, ta đã nói, người của Lãnh Huyết Tổ không có tiến vào Diệp gia, trừ phi đã được người Diệp gia đồng ý.

Diệp Lăng trả lời.

-Nhưng cứ điểm mà ngươi vừa nói, không phải ở trong nhà chúng ta sao?

Tam ca nói.

-Ai nói, cứ điểm nằm cách nơi này mười dặm, tuy có thể giám thị nơi đây, nhưng chỉ là bảo đảm an toàn thôi, cũng không có tiến vào trong Diệp gia chúng ta.

Diệp Lăng trả lời ngay.

-À? Hơn mười dặm? Vậy vừa rồi làm sao ngươi có thể liên lạc, làm cách nào có thể liên lạc với một nơi cách nơi này mười dặm?

Thời điểm này bọn người Diệp Dực giật mình, bởi vì từ đầu đến cuối, bọn họ chỉ cảm thấy Diệp Lăng vừa đi ra ngoài liên hệ, là có người tiếp ứng ở gần đây.

724. Chương 728: Cấp Cho (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiêu Tiêu Sinh

Chương 728: Cấp cho (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

-Trong Lãnh Huyết Tổ có một loại công cụ, có thể truyền tin tức cho nhau, dùng một loại mật mã đặc thù truyền lại tin tức, chỉ có những nhân vật trọng yếu mới hiểu được mật mã này đang nói gì! Nếu có một thiết bị thu tín hiệu đặc biệt, có thể truyền tin tức cho nhau trong phạm vi trăm dặm, mà trong cứ điểm ở Diệp thành cũng có thiết bị như vậy.

Diệp Lăng trả lời.

-Nguyên lai là như vậy, thứ này là đồ tốt, không biết ngươi có thể chế tác hay không?

Hiện tại bọn người Diệp Dực đã biết rõ, mà đồng thời bọn họ cũng biết một vấn đề mới, đó là bọn họ muốn có thứ đồ vật như vậy.

Hành quân tác chiến, trọng yếu nhất chính là truyền lại tin tức, thời điểm chiến trường biến hóa, sẽ lập tức làm ra phản ứng, sau đó truyền lại mệnh lệnh, nếu có thể làm được như thế, chỉ cần thực lực không chênh lệch quá lớn, trên cơ bản là thắng lợi tuyệt đối.

-Ta có thể làm được, ta sẽ thiết lập một mạng lưới như thế trong Diệp thành, nhưng chi phí vận hành rất cao, nếu lúc không cần thiết thì có thể không sử dụng! Hoặc sử dụng một bộ phận!

Diệp Lăng trả lời.

-Vậy thì tốt rồi, lúc nào thì ngươi có thể hoàn thành?

Diệp Dực hưng phấn hỏi thăm, có đồ vật như vậy, phòng ngự của Diệp thành sau này sẽ càng thêm vững chắc.

-Vậy thì phải nhìn Thất ca.

Diệp Lăng khoát khoát tay trả lời, giống như tiến độ của chuyện này không nằm trong tay của hắn, mà là nằm trong tay của Thất ca.

-Tại sao phải nhìn lão Thất?

Tam ca khó hiểu nên hỏi lại.

-Bởi vì những nơi đặt các thiết bị này, phải đợi Thất ca làm lại theo bản thiết kế mới được, khi đó mới có thể đặt thiết bị.

Diệp Lăng trả lời.

-Mẹ kiếp, thì ra người đã đặt nhiều đồ vật như vậy trong bản thiết kế, thế tại sao không nói ra, hiện tại lão Thất đã biến thành tội nhân rồi! Người còn đặt đồ vật gì trên bản thiết kế nữa không, nói một lần luôn đi.

Tam ca có chút nóng nảy, hẳn thật sự muốn tiến hành giáo dục Diệp Lăng một lần, giáo dục Diệp Lăng sau này có chuyện gì cũng phải nói lại cho rõ ràng, đừng có kiểu nói chuyện này thì quên đi chuyện khác.

-Còn có một chút cơ quan nhỏ, vào thời điểm khẩn cấp có thể sử dụng, đến lúc đó ta sẽ xử lý, chỉ cần Thất ca dựa theo bản vẽ làm là được.

Diệp Lăng ngơ ngác trả lời, mà hẳn cũng không trả lời hết cho mọi người biết, trong đó còn thêm những thứ khác hay không.

Ai, nếu lão Thất biết rõ vấn đề này, nhất định sẽ đi tìm Diệp Lăng liều mạng với hẳn!

-Chuyện ở đây có lẽ không sao cả, còn về chuyện Triệu Nhã Nhu, các người chú ý là được, mà cũng không cần lo lắng! Cho dù nàng có thực lực đó, thế lực đầu tiên mà nàng đối phó chính là Chu Tước hoặc là Ella, thời điểm đến chúng ta, có lẽ đại lục đã nằm trong tay của nàng, cho dù chúng ta có làm gì, cũng không thể thay đổi được sự thật.

Diệp Lăng nói.

-Còn nữa, tuy nàng là nữ nhân biến thái, nhưng nàng là một hoàng đế tốt, điểm này các người không cần phủ nhận, nàng đã cai trị con dân của nàng được an cư lạc nghiệp. Cuối cùng, chúng ta là thành thị trung lập!

Lời nói của Diệp Lăng đã làm cho mọi người ở đây nghĩ đến những chuyện trước đây không nghĩ qua, mà câu cuối cùng Diệp Lăng nói, đã làm cho mọi người khó hiểu, nhưng trong nhất thời bọn họ không nghĩ ra, nhưng đã có chút thay đổi trong cách nghĩ.

Rất nhiều năm sau, bọn họ mới hiểu được ý tứ của lời này, trung lập phải bao hàm rất nhiều thứ! Mà điểm trọng yếu nhất, muốn làm được trung lập, dù là khi nào, phải giữ vững lập trường, đó là công bằng.

Mà Diệp gia bây giờ, vẫn còn dịch ý với Triệu Nhã Nhu, mà điều này đã làm cho lập trường của bọn họ bị lệch đi.

-Lão sư!

Lúc này, một thiếu nữ xinh đẹp khá ái xuất hiện trước mặt Diệp Lăng, nàng khom người hành lễ với Diệp Lăng, sau đó gọi một câu lão sư.

Thiếu nữ này không cần phải nói chính là Tiểu Linh, mà người ở đây ai cũng biết, thì ra người đệ tử mà Diệp Lăng chính là thiếu nữ này, tiểu tử này tuyển đệ tử cũng là một thiếu nữ mỹ lệ đáng yêu, đúng là điểm phúc sâu a.

Chỉ tiếc, những điểm phúc này, hẳn lại không biết hưởng thụ.

-Tiểu linh đến đúng lúc lắm, cùng ta rời đi!

Diệp Lăng ném lại một câu, sao đó mang theo thiếu nữ rời đi.

Sau khi Diệp Lăng rời đi, những người còn lại trầm mặc, bọn họ đang suy nghĩ chuyện vừa rồi.

-Ngũ Ca, nhi tử này của người, đối với chuyện của gia tộc, cũng không quá để tâm.

Một trung niên nhân nhìn Diệp Thành Thiên nói ra, những lời Diệp Lăng vừa mới nói, đã làm cho một ít người có cảm giác như vậy.

-Đúng vậy, Tiểu Thập Tam này, lại giúp đỡ ngoại nhân nhiều hơn chúng ta, chẳng lẽ hấn quên, mình là tử tôn của Diệp gia! Vì Diệp gia, cho dù hi sinh bản thân thì thế nào chứ?

Một trưởng lão nói ra.

Hai người này đều là người ủng hộ gia tộc, đặt lợi ích của gia tộc lên cao nhất, dù bọn họ có ý kiến với Diệp Lăng, nhưng tuyệt đối trung thành với Diệp gia.

...

Diệp Dực và Diệp Thành Thiên đều trầm mặc một hồi, bọn họ đang nghĩ làm thế nào để nói rõ chuyện này.

-Chuyện gia tộc sau này, không nên cho hấn biết, quyền lực cũng phải hạn chế một chút!

Rất nhiều người ở đây, đều cảm thấy Diệp Lăng không có điểm đáng để bụng, cảm thấy chuyện gia tộc sau này không nên giao cho Diệp Lăng, điều này chẳng khác nào đá Diệp Lăng ra khỏi hạch tâm của Diệp gia.

Hình như bọn họ quên một việc, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng giao cho Diệp Lăng làm cái gì cả, cũng không cho Diệp Lăng đặc quyền gì.

-Cửu thúc, Tam thúc công, các người không biết về Thập Tam, vừa rồi có một chuyện mà hấn không nói!

Vào lúc này Tam ca lên tiếng, thần sắc rất trầm ổn.

-Chuyện hấn không nói, cho nên ta phải nói ra cách nghĩ trong lòng của mình.

-Cách nghĩ gì? Hấn nói sẽ không giúp Diệp gia đối phó Lãnh Huyết Tổ, nhưng hấn có nói sẽ giúp Lãnh Huyết Tổ đối phó Diệp gia sao? Còn nữa, hấn phải bảo vệ bằng hữu xuất nhập sinh tử của mình, điều này có vấn đề gì sao?

Tam ca tiếp tục nói:

-Vấn đề duy nhất của hấn là không biết dùng lời lẽ để giải thích vấn đề! Đối lại là lão Thất, làm việc giống như vậy, hấn sẽ giải thích tốt để chúng ta không hoài nghi về lập trường của hấn, hấn sẽ trung thành với Diệp gia.

-Nhưng mà, trên thực tế hấn...

Tam ca ngắt lời, nói:

-Trên thực tế cái gì? Thập Tam đã giúp cho gia tộc bao nhiêu việc rồi! Là hấn đã cứu tất cả chúng ta rời khỏi Tường Không, là hấn thắng được nơi này, hấn cho chúng ta nơi an thân, còn nữa, hấn cho lão Thất bao nhiêu sản nghiệp của hấn, các người biết không? Chỉ cần tính kim phiếu, hấn đã bị lão Thất lấy đi cũng đã vượt qua hai trăm vạn!

-Hai trăm vạn?

Vào lúc này, tất cả mọi người cảm thấy khiếp sợ, bọn họ còn không biết vừa rồi Diệp Lăng đã cho Thất ca hơn một trăm bảy mươi vạn, cộng thêm trước kia, đã vượt qua hai trăm vạn.

Mà hai trăm vạn kim tệ, đây là con số lớn cỡ nào, đây là con số thiên văn số tự, có thể làm rất nhiều chuyện, dù là một siêu cấp đại gia tộc, cũng là một số tiền không nhỏ.

Đây là chỉ tính đến kim tệ, không tính sản nghiệp!

-Mà gia tộc đã cho Diệp Lăng cái gì? Không có, hấn làm đều là vì phụ mẫu của mình, là Ngũ thúc của ta, không có quan hệ đến gia tộc! Còn nữa, các người nói hạn chế quyền lực của Thập Tam? Xin hỏi một chút, Thập Tam đã dùng quyền lực của gia tộc lúc nào? Hấn đã vận dụng quyền lực gia tộc lần nào chưa? Không có, hoàn toàn không có!

725. Chương 729: Cấp Cho (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 729: Cấp cho (3)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Tam ca nói xong những lời này, hình như vẫn còn chưa bộc phát xong, chính thức vẫn còn ở phía sau, hần tiếp tục nói:

-Một điều cuối cùng, cũng là điều trọng yếu nhất! Không phải gia tộc giao việc cho hần làm, mà là gia tộc cầu hần làm, hần giúp gia tộc làm việc, mà những việc đó người khác có thể hoàn thành sao? Nếu hần không phải là người Diệp gia, hần sẽ làm sao?

...

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, không có một tiếng động nào phát ra, bọn họ đang trầm tư, trầm tư thật sâu.

Những lời Tam ca nói giống như tiếng chuông cảnh tỉnh, làm cho bọn họ đang chìm trong mờ màng tỉnh lại, hiện tại bọn họ đã phát hiện, Diệp Lăng có tác dụng với Diệp gia, tác dụng không người nào có thể so sánh, cũng không người nào có thể thay thế!

Thật sự là buồn cười, vừa rồi còn nghĩ cách xử lý hần, còn muốn hạn chế quyền lực của hần, kết quả tất cả chỉ là trò cười.

Bọn họ rất bất ngờ, không chỉ ngoài ý muốn biết tác dụng của Diệp Lăng, đồng thời càng ngoài ý muốn phát hiện Diệp Lăng có địa vị rất trọng yếu trong lòng tam ca, đó là chuyện tuyệt đối không ai ngờ tới.

Khi những tiểu bối này cãi nhau ầm ĩ không đứng đắn, nhưng ánh mắt nhìn mọi việc không thua bất kỳ trưởng bối nào ở đây, mà năng lực của bọn họ lại rõ như ban ngày, đều là nhân vật có thể đảm đương một phía, đều là nhân trung chi long.

Nếu như có lão Thất ở đây, chắc chắn hần sẽ đứng về phía Thập Tam, hơn nữa nói chuyện cũng không nhẹ hơn lão Tam, thậm chí còn làm mọi người cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Xem ra, chúng ta phải cân nhắc một chút, đem một ít quyền lực trao vào tay của những tiểu bối này, đây là chuyện phải làm.

Diệp Thành Thiên và Diệp Dực càng phiền muộn, con mình cháu trai của mình, lại để cho người khác đứng ra phản bác giúp, xuất đầu thay, ai, thật sự là già rồi, làm việc không còn bốc đồng như trước, bản khoản quá nhiều.

Cũng bởi vì vấn đề này, làm cho thái độ của mọi người đối với Diệp Lăng càng thêm chắc chắn, địa vị của Diệp Lăng lúc này càng ngày càng siêu nhiên.

Trong đại sảnh im ắng, không có ai đánh vỡ sự trầm tĩnh này.

Mà không giống trong này, trong sân nhỏ Diệp Lăng rất náo nhiệt.

-Diệp Lăng, tiểu cô nương này chính là Tiểu Linh sao?

Thất công chúa nhìn Tiểu Linh sau lưng Diệp Lăng, nàng từ miệng của Diệp Lam Vũ biết được sự tồn tại của Tiểu Linh, nhưng vẫn chưa gặp qua.

-Đúng vậy!

Diệp Lăng gật đầu.

-Nàng rất cẩn thận, là một luyện kim thuật sĩ không tệ, có một số việc giao cho nàng, ta cũng yên tâm một chút.

-Không chỉ yên tâm, mà còn rất đẹp...

Ngữ khí của Thất công chúa có chút quái, giống như đang ghen, giống như đang trêu ghẹo.

-Có thể a, bằng không cũng không bị người ta bán! Đúng rồi, mụ béo ở nơi nào, ta muốn nàng cùng đi Hạo Nguyệt Hồ với ta.

Diệp Lăng hỏi, thời điểm hắn ở chỗ này lúc trước, Chân Tiểu Yên vẫn luôn ở cùng một chỗ với hắn.

-Tiểu Yên à, nàng đang ở trà lâu, nàng thích ở cùng chỗ với tỷ muội Liễu Phi Yên, ở đây với chúng ta, nàng không quen. Người bảo nàng đi cùng người, có phải muốn nàng làm cơm cho người không.

Diệp Lam Vũ trả lời vấn đề, sau đó thuận miệng hỏi một câu.

Đây là thói quen của Diệp Lăng, hắn nhất định sẽ mang theo Chân Tiểu Yên, chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, hắn mới được ăn đồ ăn của Chân Tiểu Yên làm cho hắn.

Đây là chuyện mọi người đều biết, cũng khó trách Diệp Lam Vũ lại hỏi như thế, nhưng mà, lúc này, Diệp Lăng không chỉ có một mục đích như vậy.

-Nấu cơm là nhất định, nhưng nàng cũng có thể trở thành trợ thủ, nàng cũng là một luyện kim thuật sĩ!

Diệp Lăng nói ra.

Nhiều khi, tất cả mọi người đều xem nhẹ chuyện này, Chân Tiểu Yên là một luyện kim thuật sĩ, hơn nữa còn là một luyện kim thuật sĩ không tồi, nàng dư sức làm trợ thủ cho Diệp Lăng.

-Đệ đệ, người muốn làm chuyện gì? Nghe ngữ khí của người, giống như muốn đi Hạo Nguyệt Hồ từ lâu rồi, người muốn ở đây bao lâu?

Diệp Lam Vũ hỏi, nàng vốn cho rằng Diệp Lăng nói ở lại Diệp thành, là ở lại chỗ này, nhưng xem ra không phải vậy.

-Àn, có lẽ phải mất nửa năm một năm, mà có khi còn lâu hơn thế, đây là một hạng mục lớn mà ta cũng không biết có thể hoàn thành hay không!

Diệp Lăng gật đầu nói.

-Hạng mục lớn của người là gì, tại sao cần thời gian lâu như vậy?

Diệp Lam Vũ kỳ quái nên hỏi thăm.

-Đây tạm thời là bí mật, đến lúc đó người sẽ biết rõ!

Diệp Lăng vừa cười vừa nói, cũng nhỏ giọng nói thầm một tiếng:

-Kỳ thật, ta cũng không biết có thể thành công hay không, nói trước cho người biết, đến lúc đó không có thì người cười ta thì sao!

...

Thì ra là vậy, chính hắn cũng không thể xác định, lại nói, đây là Diệp thành, có thể tùy thời gặp mặt, mà mình cũng có thể đi qua bên kia.

Nhưng mà, Diệp Lam Vũ lại không biết một chuyện, đó chính là sau này Diệp Lăng sẽ phong bế toàn bộ Hạo Nguyệt Hồ, phong bế không cho bất kỳ ai đi vào.

...

Ban đêm!

Trà lâu!

Trà lâu Diệp thành chính là một trong những địa phương náo nhiệt nhất trong thành thị, thời điểm cư dân ở đây rảnh rỗi, sẽ tới nơi này uống trà, nghe một chút tiểu khúc, xem hí kịch.

Cho dù một tháng trước, trụ cột của trà lâu Liễu Phi Yên không ở đây, thì nơi này vẫn náo nhiệt như lúc trước, không có gì khác nhau.

Bởi vì trà lâu đã hình thành một gánh hát, cho dù thiếu một người, cũng không xảy ra biến hóa lớn, trừ phi những người này đi toàn bộ, lúc đó mới có vấn đề, nhưng cũng sẽ không làm cho trà lâu quạnh quẽ.

Rất nhiều người tới trà lâu, bởi vì ưa thích phương thức bài trí và phong cách an nhàn của nơi này, có thể uống chút trà tâm sự, xem hí kịch, nghe hát.

Đây là một việc đã trở thành thói quen, không thể trong nhất thời nửa khắc là có thể thay đổi, dù điều kiện có kém hơn một chút, thì thói quen này cũng sẽ tiếp tục.

Nhưng mà, đêm nay những người này sẽ không cần phải lo lắng điều kiện chênh lệch, ngược lại còn cảm thấy điều kiện còn tốt hơn, hoặc có thể nói vừa khôi phục đến tình trạng trước kia.

Hôm nay tất cả mọi người đã nhận được tin tức, nhóm trụ cột của trà lâu, chính là những người bọn họ đã lâu không nhìn thấy, bọn người Liễu Phi Yên mà họ rất mong chờ, đã trở lại.

Có lẽ bởi vì như vậy, đêm nay người đến nơi này rất đông.

Tiểu biệt thắng tân hôn mà...

Cái gì? Không đúng? Kỳ thật, ý tứ cũng không sai biệt lắm.

-Tiểu Yên, người xác định tối nay người vẫn còn tiếp tục ở chỗ này sao? Không đi tìm lão bản sao?

Trong trà lâu, trong một tiểu viện u tĩnh độc lập, Chân Tiểu Yên đang ngẩn đầu nhìn ánh trăng trên trời, không biết suy nghĩ cái gì, đột nhiên, bên người nàng xuất hiện một thiếu nữ, cũng lên tiếng hỏi nàng một vấn đề.

Thiếu nữ này không phải là ai khác, chính là Liễu Phi Yên.

-Phi Yên.

Chân Tiểu Yên không có trả lời câu hỏi, chỉ gọi Liễu Phi Yên một tiếng, sau đó lại ngẩn người.

Liễu Phi Yên lẳng lặng yên ngồi ở bên người Chân Tiểu Yên, nhẹ nhàng hỏi:

-Người đang suy nghĩ điều gì? Nghĩ đến lão bản sao?

Lúc này, Chân Tiểu Yên ngậy ngốc một hồi, muốn trả lời, đột nhiên giống như con mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức bưng tỉnh, nói ra:

-Đâu có, ta đang nghĩ không biết ngày mai nên làm gì cho hần ăn. Ah...

726. Chương 730: Về Nhà (1)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 730: Về nhà (1)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

-Ha ha, còn nói không đang nghĩ tới lão bản! Lúc trước người nên đi cùng chúng ta, không biết lão bản có nhớ tới người hay không, nhưng nếu có người ở bên cạnh, chắc chắn hần sẽ không đi Vạn Hoa Lâu, cũng không mang về nhiều tỷ muội như vậy.

Liễu Phi Yên vừa cười vừa nói, dùng nhón tay khiêu khích khuôn mặt đáng yêu đỏ bừng của Chân Tiểu Yên.

-Ai mà biết chứ, cho dù nhớ ta, hần chỉ nhớ tới đồ ăn của ta.

Chân Tiểu Yên nói.

-Được rồi, đừng khiêm nhường, người nào không biết trù nghệ của người là thiên hạ vô song chứ, người làm bánh ngọt hoa quế còn hơn xa so với những cái bánh trước đây mà hần ăn, nếu lão bản có ở đây, nhất định sẽ phải người theo hần.

Liều Phi Yên vừa cười vừa nói, trong giọng có chút đồ kỵ.

Trù nghệ của Chân Tiểu Yên trừ đã là một đại chiêu bài của trà lâu, rất nhiều người đều muốn ăn bánh và uống trà do nàng làm, nếu như có thể, còn muốn ăn tiệc rượu do Chân Tiểu Yên làm.

Nhưng mà, dưới tình huống bình thường, Chân Tiểu Yên rất ít khi làm tiệc rượu, một tháng tối đa chỉ có một lần, mà tiệc rượu và thức ăn mỗi tháng một lần này, chính là mục tiêu của rất nhiều người.

Mà tên của Chân Tiểu Yên đã xâm nhập vào nhân tâm, làm cho rất nhiều người điên cuồng, cũng từng có một ít người của nơi khác tới, yêu cầu Chân Tiểu Yên làm tiệc rượu cho bọn họ, chỉ có điều, kết quả cũng giống nhau, những người này bị mời ra khỏi trà lâu, thậm chí bị mời ra khỏi Diệp thành.

Bởi vì người nơi này đều biết, Chân Tiểu Yên là người trọng yếu bên cạnh Diệp Lăng, đặc tội nàng, chẳng khác nào đặc tội Diệp Lăng.

Mà trong Diệp thành này, có người nào dám đặc tội Diệp Lăng sao? Không có, trừ phi là người không muốn lẫn lộn ở chỗ này.

-Trù nghệ vô song thì thế nào, không có người ăn cũng chẳng là gì cả...

Chân Tiểu Yên nói rất ngữ khí buồn phiền, sự ưu sầu của nàng đã lây sang những vật ở gần đó.

-Tại sao lại không có người ăn, có không biết bao nhiêu người tranh nhau đến vỡ đầu để được ăn đó, lão bản cũng giống như vậy! Người cũng đừng nên ở chỗ này đa sầu đa cảm, chuyện này sẽ không như người nghĩ đâu!

Liều Phi Yên có chút đau đầu, nàng rất ít khi nhìn thấy Chân Tiểu Yên có cảm xúc như vậy, cũng có thể nói là chưa từng thấy qua.

Chân Tiểu Yên là người nhanh nhẩu, cho tới bây giờ không có tư vị u sầu đa cảm như thiếu nữ bình thường, thần kinh có chút không bình thường, nhưng cũng rất đáng yêu!

-Phi Yên, người nói Diệp Lăng có phải chỉ nghĩ tới đồ ăn của ta hay không? Hắn có chủ động đến gặp ta hay không? Ha ha, người không trả lời ta cũng biết đáp án, làm sao mà hắn lại chủ động tới chứ, hắn mơ màng màng, mà hắn cũng có rất nhiều chuyện cần xử lý.

Chân Tiểu Yên cười cười, trong nụ cười của nàng, thì Chân Tiểu Yên trước kia đã trở lại, đã trở nên sáng sủa hơn.

-Hôm nay ta nói với người như thế nào, lão bản đã trở lại rồi, mà người cũng đừng khẩn trương, lão bản sẽ tới tìm người.

Liều Phi Yên minh bạch, nàng biết rõ tình huống của Chân Tiểu Yên.

Nhiều khi, mọi người thường ngóng trông một người nào đó, nhưng trước kia người đó tới, thời khắc trước khi gặp mặt nhau, thường thường rất khẩn trương, sẽ có cảm giác không hiểu thấu.

-Cái gì, ta đâu có khẩn trương, không phải là ta không muốn nhìn thấy hắn, nhưng mà... Vì ta đã lâu không gặp hắn thôi...

Chân Tiểu Yên cười cười, hình như đã khôi phục lại như bình thường, nàng đứng dậy, muốn đi về phía trước.

Thời điểm này, Liều Phi Yên còn tưởng rằng Chân Tiểu Yên đã khôi phục lại, nhưng nàng nhanh chóng biết rõ, đây chỉ là vẻ ngoài mà thôi.

-Diệp Lăng sẽ không tới, Chân Tiểu Yên, người đang nghĩ cái gì đấy...

Liều Phi Yên nghe được giọng nói rất nhỏ của Chân Tiểu Yên, cuối cùng, nàng đã không còn nghe được Chân Tiểu Yên nói cái gì nữa, nhưng có thể khẳng định một điểm, Chân Tiểu Yên vẫn u sầu như lúc trước, không có khôi phục lại.

Nàng không khôi phục thì thế nào chứ, chỉ cần Diệp Lăng tới gặp là sẽ nàng tốt lên, còn trước đó, dù là ai cũng không có cách.

Mà Liễu Phi Yên cảm thấy, Diệp Lăng sẽ không có khả năng tới trong đêm nay, tối thiểu cũng phải là ngày mai, bởi vì chuyện cần Diệp Lăng xử lý còn có rất nhiều, hẳn sẽ không thể phân thân tới gặp Chân Tiểu Yên.

Mà cách nghĩ của nàng cũng giống như Chân Tiểu Yên, nhưng hai người không nghĩ tới là, vào lúc này, một người mà các nàng vừa yêu vừa hận, sắc mặt có chút mơ hồ đã xuất hiện ở trước mặt các nàng, trước đó không có bất kỳ điềm báo trước nào, cứ như vậy đột nhiên xuất hiện.

-Mụ béo, gặp người rất đúng lúc, ta đang muốn tìm người!

-A! À?

...

Miệng nhỏ của Chân Tiểu Yên mở ra, ngơ ngác nhìn Diệp Lăng trước mặt, chuyện này quá đột ngột, làm cho nàng không có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

-Còn chờ gì nữa, ta cảm thấy đói bụng rồi, mau đi làm một bàn đồ ăn tới đây cho ta, Phi Yên, người nên lên dài đi, người bên ngoài đang điên cuồng kêu la rách cuống họng rồi kia! Ồ, các người sao thế, tại sao còn đứng ở nơi này?

Diệp Lăng có chút nghi hoặc, đơn giản là hai thiếu nữ đang ngơ ngác nhìn hắn, không có bất kỳ động tác nào.

-Diệp Lăng, người... Người là thật sao?

Chân Tiểu Yên nói năng có chút lộn xộn, nàng vốn muốn nói chuyện này không phải là thật, giống như đang nằm mơ, quá đột ngột.

-Đương nhiên là thật, ta có thể là giả sao! Mụ béo, chúng ta chỉ không gặp nhau vài tháng mà thôi, tại sao người đã nhận không ra thế?

Diệp Lăng vỗ ngực, tỏ vẻ mình là thật, đồng thời cũng rất kỳ quái, Chân Tiểu Yên làm sao thế, tại sao không thể nhận ra bản thân mình là thật hay giả chứ.

Chân Tiểu Yên nhéo Diệp Lăng một cái, thấy Diệp Lăng đau đớn, nàng mới cười lên buông ra, nói:

-Cái gì mà mấy tháng, chúng ta không gặp nhau có tám tháng mà thôi.

-Tám tháng hay mấy tháng cũng được, không sao cả, được rồi, ta vẫn chưa ăn cơm tối đâu, người mua làm thức ăn cho ta đi.

Diệp Lăng nói ra, bộ dáng rất đáng thương.

-Ta biết rồi! Ta lập tức đi làm ngay, người ăn cái này trước đi.

Chân Tiểu Yên cười, sau đó lấy một chút điểm tâm ra cho Diệp Lăng, sau đó xoay người đi vào nhà bếp, thần sắc rất vui vẻ.

-Nhanh một chút, ta đói bụng muốn xỉu rồi đây.

Diệp Lăng ăn điểm tâm, sau đó nói với Chân Tiểu Yên.

-Ta biết rồi, ta đã chuẩn bị từ sớm, sẽ nhanh thôi!

Chân Tiểu Yên trả lời, đúng là nàng đã chuẩn bị từ sớm, biết rõ sau khi Diệp Lăng trở về, thì chuyện đầu tiên hắn nói, đó chính là bảo nàng xuống bếp nấu cho hắn ăn.

Trước đó, nàng cũng không nghĩ là hôm nay Diệp Lăng sẽ tới, nhưng theo tư duy nàng vẫn đi làm thức ăn.

Người khác biết rõ sau khi Diệp Lăng trở về, có thể sẽ lập tức đi qua gặp mặt Diệp Lăng, nhưng nàng chẳng quan tâm, nàng muốn đợi Diệp Lăng tới tìm, mà Chân Tiểu Yên không giống với tất cả mọi người, phản ứng đầu tiên của nàng là nấu thức ăn cho Diệp Lăng, dù không biết Diệp Lăng có thể ăn hết hay không.

-Thế thì tốt, ta sẽ đợi ở nơi này.

Diệp Lăng hô lên, sau đó tìm chỗ ngồi xuống, vị trí này cũng không phải chỗ hẳn thường xuyên ngồi, mà là tùy tiện tìm một chỗ.

Mỗi lần Diệp Lăng tới nơi này, đều ngồi rất tùy ý, không có vị trí cố định.

Cứ như vậy, thời điểm hai người gặp lại nhau lần nữa, cứ bình bình đạm đạm xảy ra như vậy.

727. Chương 731: Về Nhà (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 731: Về nhà (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Lão bản...tiểu Yên...

Liễu Phi Yên vừa nhìn thấy hình ảnh này, luôn cảm thấy có chút quái dị, nàng thật sự không hiểu nổi hai người này vốn không nên xuất hiện tại đây, nhưng lại cứ xuất hiện, mà một người vốn rất để ý tới chuyện kia hiện tại lại vô cùng bình thản.

Nhưng lại nói hai người kia luôn luôn vẫn như vậy, từ thời điểm ban đầu nàng mới nhận thức bọn họ cũng đã là như thế.

- Phi Yên, người còn sống sờ ở đây làm gì, bên trên còn đang đợi người a!

Một nữ tử xuất hiện, trực tiếp kéo tay Liễu Phi Yên còn đang ngẩn người, kéo tiếp đến phiên Liễu Phi Yên lên sân khấu, các nàng còn đang chạy khắp nơi tìm người, hiện tại nhìn thấy nàng đang đứng nơi này ngẩn người tự nhiên không nói nhiều lời kéo người đi lên đài.

- ...

Liễu Như Yên trầm mặc, tùy ý cho người kia kéo mình đi lên đài, nàng cũng không có ý muốn nói chuyện với Diệp Lăng, ban ngày mới vừa chia tay, không cần quấn quýt như vậy.

Đương nhiên nàng sẽ thật chú ý, chú ý chuyện kể tiếp giữa Diệp Lăng cùng Chân Tiểu Yên, cho dù nàng lên đài biểu diễn cũng vẫn như vậy!

- Phì Bà, người có cảm thấy được Liễu Như Yên luôn dùng ánh mắt gian tà trộm nhìn chúng ta không?

Khi đó Diệp Lăng đang ăn thực vật của Chân Tiểu Yên, cảm giác Liễu Phi Yên vẫn đang nhìn mình.

- Phải, nàng đúng là đang nhìn chúng ta, nhưng sao có thể nói ánh mắt nàng gian tà, nàng chỉ là cảm thấy tò mò mà thôi.

Chân Tiểu Yên trả lời, trong lúc đang nói chuyện nàng vẫn không ngừng gấp thức ăn.

Gấp cho bản thân mình, ăn thôi!

Thức ăn này không chỉ dành riêng cho Diệp Lăng, một bàn này đủ cho Diệp Lăng ăn không hết, dư thừa là vì chuẩn bị cho chính nàng, nàng cũng đang cần ăn chút gì đó.

Đừng quên, thể chất của nàng nếu không ăn chút gì sẽ té xỉu, mà thời gian vừa trôi qua lâu như vậy, nàng cũng cần được bổ sung.

Chân Tiểu Yên ngoại trừ thích xem Diệp Lăng ăn thức ăn của mình, chính là thích ngồi ăn cùng Diệp Lăng.

Ngồi cùng bàn ăn cơm, đây là chuyện thật bình thường, nhưng cũng là chuyện mà Chân Tiểu Yên để ý nhất, cùng người mình quan tâm ăn cơm, đây là chuyện nàng cảm thấy đầy đủ nhất, có lẽ do nguyên nhân nàng cũng thích ăn, cho nên mới có cảm giác như thế.

Trong tình hình chung, trừ phi Diệp Lăng ăn vụng, mà nàng đang ngồi trên thực vật nên không cách nào cùng nhau ăn, thời gian khác nàng đều lựa chọn ngồi cùng bàn ăn cơm cùng Diệp Lăng!

- Tò mò? Có cái gì tò mò chứ, chúng ta kỳ quái như vậy sao? Đúng rồi, người mới đúng là kỳ quái, người ăn nhiều như vậy...

Diệp Lăng thẳng thắn nói, cũng không sợ kích thích Chân Tiểu Yên.

- Ta làm sao biết nàng tò mò chuyện gì, điều này người phải hỏi nàng! Làm sao người lại tới nơi này, còn đến chỉ một mình?

Chân Tiểu Yên nhai ngồm ngoàm, thuận miệng hỏi, động tác vô cùng tự nhiên.

Hai người này ở chung một chỗ liền tạo cảm giác giống như người một nhà đang dùng cơm, tùy ý ăn uống, tùy ý trò chuyện, làm trong lòng Liễu Như Yên than thở, vì sao lại như vậy, vì sao không phải là loại hình ảnh tình cảm mãnh liệt làm cho người ta cảm động khi nhìn họ tái tụ hợp?

Rất nhiều người đều không hiểu rõ quan hệ giữa hai người họ rốt cục là như thế nào, hỏi hai người đều không có câu trả lời, bởi vì hai người cũng sẽ không trả lời vấn đề này.

Kỳ thật quan hệ giữa hai người ở phương diện nào đó mà nói cũng vô cùng đơn giản, là một loại lão hữu lâu năm, còn có tình bạn học từ năm mười mấy tuổi.

Hai người ở chung chính là như vậy, hiểu rõ đối phương, đem đối phương xem như người nhà, có thể cùng nhau ngồi cùng bàn ăn cơm!

- Ta tới nơi này chính là vì tìm người! Về phần vì sao đi một người, ta giống như chưa từng nói cho bọn hắn biết ta tới nơi này, ta chỉ cảm thấy mình đói bụng, liền tới tìm người ăn cơm thôi.

Diệp Lăng mơ hồ nói, sau đó cũng không nghĩ ngợi, tiếp tục ăn cơm.

- ...

Chân Tiểu Yên trầm mặc một lúc, nàng có thể suy nghĩ thế này, hiện tại Diệp gia khẳng định đang tìm Diệp Lăng, bởi vì hắn đột nhiên mất tích tự chạy tới nơi này.

Mà Chân Tiểu Yên thật không ngờ chính là Diệp Lăng nói chuyện xong với tiểu Linh, những người khác cũng đều tự trò chuyện, rồi sau đó Diệp Lăng nhắc tới việc muốn lên Sở vệ sinh, tiếp theo sau cũng không hiểu thế nào hắn lại đột nhiên nhớ tới Chân Tiểu Yên liền chạy tới.

Theo Diệp Lăng suy nghĩ, nơi này là Diệp thành, mình cũng không cần dặn dò gì ai, vì thế đi tới đây cũng không cần nói với người khác.

- Nếu không phải đói bụng, người có nhớ tới ta hay không?

Chân Tiểu Yên thử thăm dò, nàng cảm thấy chỉ khi Diệp Lăng cảm thấy đói bụng mới có thể nhớ tới sự hiện hữu của mình.

- Sẽ!

Diệp Lăng cũng không cần suy nghĩ, lập tức đáp.

- Thật sao?

Chân Tiểu Yên hưng phấn nhìn Diệp Lăng, nàng thật không ngờ Diệp Lăng sẽ trả lời như vậy, nếu là trước kia Diệp Lăng sẽ trả lời là không biết.

Vấn đề này nàng không phải hỏi lần đầu tiên, mỗi một lần đầu giống nhau, không nghĩ tới lần này lại làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn.

- Ân! Thật sự! Hiện tại ta muốn người giúp ta, làm trợ thủ luyện kim cho ta, đương nhiên sẽ nhớ!

Diệp Lăng cười nói.

- Cút!

Chân Tiểu Yên cả giận nói, nàng đã biết sẽ là kết quả như vậy, Diệp Lăng chính là người như thế, không lương tâm!

Nhưng nàng chỉ giận một lát, bởi vì đây là chuyện mà nàng đã thói quen, tức giận với Diệp Lăng dù cho nàng có bị làm tức chết, Diệp Lăng cũng không hề có nửa điểm giác ngộ.

Tiếp tục ăn cơm...

Sau khi ăn xong, Diệp Lăng nói chuyện với Chân Tiểu Yên một lát, lại nhìn lên đài, đây là biểu diễn của Liễu Như Yên, cũng bởi vì như vậy mọi người đều chỉ chú ý nhìn lên sân khấu mà không ai nhìn Diệp Lăng ngồi bên dưới.

Lại nói sau khi Diệp Lăng tới nơi này, giống như cũng không làm cho người chú ý, có thể do Diệp Lăng xuất hiện nơi này quá ít, hơn nữa thật lâu chưa trở về, cho nên không có bao nhiêu người nhận thức hắn.

Tất cả mọi người đều nghe nói qua Diệp Lăng tồn tại, nhưng đại bộ phận không ai biết hình dáng của hắn, mượn việc ở Long thành mà nói, mặc dù có rất nhiều người muốn gặp Diệp Lăng, nhưng vẫn có rất nhiều người không biết hắn.

Ở hiện tại, Diệp Lăng có lẽ nên cảm tạ trình độ tin tức hóa của nơi này, nếu như đổi lại ở địa cầu, hình ảnh của hắn nhất định sẽ tràn đầy tại các địa phương, mọi người đều sẽ biết đến hắn.

Đây có lẽ do ơn trên cung cấp thuận tiện cho hắn, để cho hắn mặc dù thành danh nhưng vẫn có thể hưởng thụ được cuộc sống tự tại của người thường.

- Phì Bà, chúng ta đi thôi!

Diệp Lăng đột nhiên nói, đứng dậy lôi kéo Chân Tiểu Yên chuẩn bị rời đi.

- Đi? Đi đâu?

Chân Tiểu Yên ngơ ngác hỏi, trong khoảnh khắc còn chưa kịp phản ứng.

- Đương nhiên là về nhà ngủ!

Ngữ khí Diệp Lăng thật tự nhiên, rất đơn giản.

- ...

Về nhà...

Trong đầu óc của Chân Tiểu Yên chỉ có hai chữ này, mà trên mặt nàng lộ vẻ tươi cười, đó là một dáng tươi cười có cảm giác nói không nên lời, hình như là một loại hạnh phúc, hình như là một loại ấm áp.

...

- Kháo, sao không thấy tiểu tử đó, nhanh đi tìm đi!

- Thật là, đi tiểu qua đã không thấy! Không biết có bị đường tỷ bắt được...

- ...

728. Chương 732: Về Nhà (3)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 732: Về nhà (3)

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Hạo Nguyệt Hồ là một hồ nhỏ nằm phía đông Diệp thành, diện tích không lớn lắm, chỉ khoảng năm dặm, bên cạnh hồ còn có vài ngọn đồi nhỏ nhỏ, nếu đều được bao phủ thảo mộc xanh biếc, hoàn cảnh nơi này sẽ không tệ chút nào.

Nhưng thật đáng tiếc bên Hạo Nguyệt Hồ đều là đất cát, một mảnh đất vàng, chính bởi vì như vậy những người tới lui nơi đây cũng không nhiều lắm, thậm chí có thể nói không thấy một bóng người.

Hạo Nguyệt Hồ nằm ở địa phương không người qua lại, một bên là vùng núi cần cỗi, mà qua vùng núi chính là sa mạc, cần bản không ai đi qua khu vực này.

Đồng thời Hạo Nguyệt Hồ cách Diệp thành khá xa, khoảng gần trăm dặm, đây cũng là nguyên nhân mà nơi này rất ít người lui tới.

Sở dĩ Diệp Lăng tuyển chọn nơi này là vì địa phương hẻo lánh, hắn muốn được yên tĩnh chế tạo đồ vật, không muốn bị bất luận kẻ nào quấy rầy.

Nhưng...

- Thập tam, ngươi thật sự muốn chọn chỗ này làm căn cứ thực nghiệm của ngươi sao? Nơi này không có thứ gì, muốn xây dựng thôi cũng đã tiêu tốn không ít thời gian. Hơn nữa hoàn cảnh nơi này không tốt!

Đám người thất ca cùng Diệp Lăng đến nơi này xem xét hoàn cảnh, sau đó hắn cần phải làm rất nhiều việc, cần họ làm hậu cần, cho nên Diệp Lăng nhất định phải dẫn họ đi theo.

- Ân! Là nơi này, ta tuyển chọn chính là vì hoàn cảnh không tốt, nói cách khác nếu có quá nhiều người đến đây, chẳng phải công việc của ta sẽ bị bại lộ!

Diệp Lăng gật đầu nói.

- Rất cực ngươi muốn làm cái gì vậy...thôi được, còn nói là bí mật đúng không, ta cũng lười hỏi, nhưng sau khi ngươi đi ra phải nói cho ta biết! Còn nữa, một tháng sau trong Diệp thành tu sửa xong, ngươi phải nhớ kỹ việc nên làm.

Thất ca nói.

- Đã biết, sau khi ngươi chuẩn bị cho tốt, thì cho ta biết một tiếng, đến lúc đó ta sẽ dẫn người đi điều chỉnh.

Diệp Lăng gật đầu đáp lại.

Dẫn người?

Thất ca nhìn nhìn người bên cạnh Diệp Lăng, hắn tin tưởng Diệp Lăng sẽ dẫn theo hai người!

Đây cũng là chuyện tự nhiên, không ai đoán được bên người Diệp Lăng chỉ có hai người hiểu về luyện kim thuật, một là Chân Tiểu Yên, một là tiểu Linh, mà ngoại trừ hai người này cũng không còn người nào khác.

- Thập tam, ngươi thật sự không suy nghĩ lại yêu cầu của đám luyện kim thuật sĩ, bọn hắn đều mơ tưởng tới gặp người đó.

Thất ca lại nói.

Diệp Lăng cần tới nơi này nghiên cứu một phát minh lớn, chuyện này nhóm luyện kim thuật sĩ trong Diệp thành đều đã sớm nghe được tin tức, bọn hắn đều mơ tưởng đến đây cùng Diệp Lăng nghiên cứu, tuy bọn hắn không biết Diệp Lăng muốn nghiên cứu vật gì, nhưng bọn hắn có thể khẳng định vật này sẽ làm cả luyện kim giới khiếp sợ, thậm chí toàn bộ thế giới đều lâm vào khiếp sợ.

Chuyện như vậy ai sẽ nguyện ý bỏ qua cơ hội!

Nhưng Diệp Lăng lại cự tuyệt, hắn lấy lý do cần chậm rãi nghiên cứu, nhiều người không tốt!

- Không cần suy nghĩ, bọn hắn tới chỉ biết hỏi này hỏi kia, chỉ biết thêm phiền cho ta!

Diệp Lăng lắc đầu:

- Thất ca, ngươi phải nhanh đem đồ vật ta cần tới đây, không có vài thứ kia đồ vật của ta không cách nào tiến hành.

- Đã biết! Nhưng ta cảm thấy được trước mắt quan trọng nhất chính là phải sửa sang lại nơi này, ít nhất cũng phải có một chỗ ở.

Thất ca nói.

- Chuyện này rất đơn giản!

Diệp Lăng cười nói:

- Các người đứng yên đừng nhúc nhích!

- Chuyện gì đơn giản, muốn làm cũng phải thêm vài ngày...Khoan khoan, người nói đứng yên đừng nhúc nhích là ý gì?

Thất ca đột nhiên phát hiện một vấn đề, đó chính là hắn từng nghe nói qua, Diệp Lăng có thể trong thời gian ngắn sử dụng luyện kim thuật kiến tạo một quảng trường thần tích.

Chẳng lẽ hắn muốn sử dụng biện pháp giống như vậy xây dựng một “quảng trường thần tích” mới?

Nếu là như vậy, thật sự mong đợi...

Nhìn thấy Diệp Lăng đi tới địa phương trống trải, thất ca cảm thấy thật khẩn trương, giống như thất ca, những người cùng Diệp Lăng đi tới nơi này cũng thật khẩn trương, mọi người đều muốn nhìn xem Diệp Lăng làm sao tạo ra quảng trường thần tích.

Lần này đi cùng Diệp Lăng không chỉ có thất ca, còn có chút luyện kim thuật sĩ không cam tâm, ngược lại không có người của Diệp gia, cũng không có Lam Vũ cùng thất công chúa.

Hôm nay Diệp gia dường như rất bận, hoặc là nói mọi người đều bề bộn nhiều việc, mà bọn hắn cho rằng hôm nay Diệp Lăng chỉ đi quan sát hoàn cảnh, cũng không có chuyện gì đặc biệt, chuyện như vậy bọn hắn cần gì đích thân cùng tới đây?

Nếu như nói bọn họ biết được hôm nay Diệp Lăng muốn làm chuyện gì, vậy họ nhất định sẽ cùng đi theo, nhất là thất công chúa, nàng nhất định sẽ cùng đi qua mà không để Lam Vũ lôi kéo đi tu luyện.

- Ba!

Diệp Lăng theo thói quen vỗ tay, sau đó dùng hai tay áp xuống mặt đất, loại trường hợp thần kỳ liền xuất hiện thêm một lần trước mặt mọi người.

Quang mang trên mặt đất chậm rãi bao phủ, diện tích càng lúc càng lớn, từ chỗ Diệp Lăng lan tràn, thậm chí có xu thế muốn vây quanh cả Hạo Nguyệt Hồ.

Chậm rãi, chậm rãi...

Động tác của Diệp Lăng rất chậm rất chậm, tựa hồ làm cho mọi người chờ đợi tới mức thật sốt ruột, đương nhiên dù sốt ruột họ cũng không dám gọi hắn, chỉ ngơ ngác nhìn hai tay hắn, về mặt ngưng trọng.

Thời gian chậm rãi trôi qua...

- Tốt lắm!

Diệp Lăng vỗ vỗ tay nói.

- Cái gì? Tốt lắm?

Nhóm người thất ca ngơ ngác hỏi, bọn hắn cũng không nhìn ra có gì khác thường, vốn đang nghĩ sẽ có thần tích xuất hiện trước mặt mình, nhưng kết quả lại không có gì.

Bọn họ chỉ thấy Diệp Lăng đứng bất động thật lâu, mà mặt đất cũng xuất hiện luyện kim trận, nhưng không còn biến hóa gì khác, nơi này vẫn vô cùng hoang vu.

- Phải đó, xong rồi! Các người trở về đi, ta cùng Phì Bà với tiểu Linh ở lại đây, đúng rồi, còn có Tạp Lâm...

Diệp Lăng vốn bỏ quên tiểu công chúa vẫn ở bên người, vừa rồi tiểu công chúa thấy hắn không nhắc tới mình, liền kéo áo hắn như nhắc nhở.

- Chúng ta đi về? Vậy các người làm sao bây giờ, ở lại nơi này sao, nơi này không có gì a.

Thất ca cau mày:

- Thập tam, hãy để ta đi tìm người chuẩn bị một chút đã, chuyện này không vội.

- Không cần, hiện tại nơi này không có gì, nhưng sẽ nhanh có thôi, không cần các người chuẩn bị!

Diệp Lăng cười nói.

- Rất nhanh sẽ có? Có ý tứ gì?

Thất ca không rõ, chẳng lẽ mấy thứ đồ vật có thể tự mình đi tới hay sao?

Đúng vậy, đúng là tự mình đi ra, chờ hôm sau khi họ tới nơi này, liền phát hiện nơi này không giống lúc trước mà đang biến hóa.

Lần này Diệp Lăng cũng không dùng phương thức xây dựng quảng trường thần tích để thay đổi địa phương nơi đây, hắn dùng luyện kim thuật thật đặc thù, một loại khá chậm chạp cùng tự nhiên hơn một chút, chậm chậm thay đổi hoàn cảnh chung quanh.

Dùng phương thức thông tục giải thích, chính là trước kia Diệp Lăng dùng luyện kim thuật trực tiếp làm cho hạt giống trở thành đại thụ, mà bây giờ chính là gieo hạt giống xuống, sau đó làm cho hạt giống chậm rãi phát triển.

729. Chương 733: Nhân Gian Tiên Cảnh (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 733: Nhân gian tiên cảnh (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Sau khi biết được tình huống nơi này, rất nhiều người muốn tới đó, muốn quan sát, nhưng Diệp Lăng đã phong bế địa phương chung quanh, sử dụng luyện kim trận tạo ra hiệu quả như chướng nhãn pháp, làm người ta không cách nào nhìn thấu được tình huống bên trong, chỉ có thể nhìn thấy những gì Diệp Lăng muốn cho họ được nhìn thấy.

Cho dù có đi tới gần cũng vô dụng, cũng vẫn không thể thấy được cảnh vật trong đó!

Muốn đi vào, luyện kim trận của hắn lại ngăn cản không cho người tiến vào, dù có Lam Vũ đi tới vẫn bị cự tuyệt bên ngoài, những người khác thì càng không cần phải nói.

Thật lâu sau, không ai biết được chuyện gì phát sinh bên trong, dần dần nơi này cũng không còn mấy người chú ý tới, ít nhất đã giảm rất nhiều so với lúc ban đầu.

Thẳng đến một ngày Diệp Lăng mở ra phong bế!

- Hừ!

- Diệp Lam Vũ, người đừng hừ nữa, ta còn chưa kịp trách người nếu không phải người, ta hẳn có thể ở chung một chỗ với Diệp Lăng!

Thất công chúa khó chịu nói, ý tứ của nàng đang oán trách Diệp Lam Vũ thật rõ ràng.

- Ta như thế nào sẽ biết tiểu tử này lại chơi trò bẽ quan, cự tuyệt mọi người đi vào kể cả ta! Nhưng cũng không sao cả, dù sao bên trong có Chân Tiểu Yên, hẳn cũng không bị đói chết!

Diệp Lam Vũ cắn răng khó chịu nói, nhưng cũng thật bất đắc dĩ.

- Đương nhiên không đói chết, cũng không biết hấn có phải cố ý hay không, khiến cho Chân Tiểu Yên cùng tiểu Linh đi cùng, không biết họ có xảy ra chuyện gì hay không nữa!

Thất công chúa nói, nàng không xem trọng sự tồn tại của tiểu công chúa, dù sao tiểu công chúa còn quá nhỏ, không hề có lực uy hiếp.

- Có thể xảy ra chuyện gì, nhiều nhất người có thêm hai tỷ muội, mà ta có thêm hai em dâu.

Diệp Lam Vũ thản nhiên đáp.

- Người còn nói! Vừa lúc ta còn đang muốn giáo huấn người một chút, đi tới luyện võ trường với ta!

Thất công chúa mắt hững nói, muốn đi đánh nhau một trận mới cảm thấy thoải mái hơn, tốt nhất có thể hung hăng giáo huấn Diệp Lam Vũ một chút.

- Đi thì đi, sợ người sao?

Diệp Lam Vũ thản nhiên đáp.

...

- Các người nói lần này Diệp Lăng lại muốn làm thứ gì vậy!

Nhóm người Diệp gia đang âm thầm thảo luận, người nào cũng biết Diệp Lăng đang nghiên cứu đồ vật bên trong, nhưng không ai biết là đồ vật gì.

Nhưng theo suy đoán của bọn họ, đều cảm thấy được đồ vật Diệp Lăng muốn nghiên cứu nhất định sẽ thật kinh người, bằng không cũng không cần giữ bí mật như vậy, còn muốn chậm rãi nghiên cứu tỉ mỉ.

- Không biết, nghe nói là một đồ vật rất có uy lực!

- Vô nghĩa, người nào mà không biết là như thế, nhưng rốt cục là đồ vật gì, cụ thể dùng làm gì?

- Ai biết đâu, hấn chưa nói qua, dù là Lam Vũ cũng không biết, những người khác làm sao có thể biết! Nhưng nếu nói lại, lần này hấn giữ bí mật như vậy, không ngờ không có ai biết được chút gì.

- Ai, nếu đã không biết thì chỉ đành chờ đợi, chờ sau khi hấn đi ra xem sao!

...

Người bên ngoài còn đang chờ đợi, ba người Diệp Lăng đang bận rộn bên trong, mặc dù nói chậm rãi mà làm, nhưng ngày nào cũng phải chuyên tâm tỉ mỉ làm việc.

Trong đoạn thời gian này, Chân Tiểu Yên cùng tiểu Linh mới biết được Diệp Lăng nói làm đồ vật kia thực sự là rất quan trọng, công việc chuẩn bị thật nhiều, hơn nữa có thể hoàn thành hay không còn chưa biết trước, cho nên bọn họ chỉ đành cố gắng đem chuyện này hoàn thành tới mức tốt nhất.

Điều này hai nàng còn chưa từng nghĩ qua, trước đó Diệp Lăng chỉ phân phó hai nàng làm những công việc đơn giản, sửa sang địa hình chung quanh, tuy luyện kim trận của hấn có thể chậm rãi biến đổi phong cảnh nơi này, nhưng vẫn còn chút công việc cần phải có người đi làm.

May mắn loại chuyện này hai nàng vẫn thật thành thực, không hề tạo ra sơ suất gì!

Hai nàng vừa làm việc vừa thưởng thức địa hình chung quanh ngày càng trở nên hoàn mỹ, càng ngày họ càng thích nơi này, có một loại ý tưởng ở mãi không muốn rời đi.

Hiện tại họ không thể không bội phục sự thần kỳ trong luyện kim thuật của Diệp Lăng, có thể đem phiến đất hoang vu biến thành một nhân gian tiên cảnh.

Hai nàng tin tưởng nếu người bên ngoài đến đây, nhất định sẽ điên cuồng muốn ở lại chỗ này, đương nhiên điều kiện tiên quyết là họ có thể đi vào bên trong.

Hai nàng bị hấn kéo vào trong công tác bận rộn, mỗi ngày đều phải làm việc, ngược lại nhìn Diệp Lăng lại có vẻ rảnh rỗi, chỉ ngồi nhìn chăm chăm Hạo Nguyệt Hồ.

Đương nhiên họ đều biết hấn đang suy nghĩ, bởi vì mỗi lần hấn nghĩ xong hai nàng đều có việc cần xử lý.

Mỗi khi hẩn tập trung suy nghĩ, tiểu công chúa cũng chỉ ngồi im nhìn hẩn không hề phát ra chút âm thanh nào khác!

Ở thời gian bình thường tiểu công chúa cũng không cận kề gần hẩn, nàng chạy quanh khắp nơi, chơi đùa vô cùng vui vẻ.

Đương nhiên ngoại trừ chơi đùa, nàng còn phải tập trung luyện kiếm cùng học tập.

Luyện kiếm thì không cần giải thích chỉ dẫn, nhưng học tập lại dùng sách của Diệp Lăng, nội dung thập phần phong phú.

Hiện tại tiểu công chúa còn chưa trưởng thành, năng lực học tập đang trong thời kỳ tốt nhất, thậm chí nàng còn bắt đầu học tập luyện kim thuật, muốn giúp đỡ cho Diệp Lăng.

Diệp Lăng cũng không chú ý tới việc này, tùy ý nàng, nếu nàng không hiểu hẩn còn có thể chỉ điểm, điều này đã giúp nàng rất lớn, có thể làm cho rất nhiều người đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Nơi này vốn không có bến thuyền, nhưng hiện tại bọn họ đã xây dựng một tòa nhà rất đẹp bên cạnh hồ, còn xây dựng cả bến thuyền, không biết chỉ vì muốn dùng ngắm cảnh hay còn có mục đích nào khác bên trong.

Một tháng sau...

- Đã đến giờ, hiện tại thập tam hẩn sẽ không tiếp tục cự tuyệt nữa đi, hẩn nhất định phải mở ra nơi này!

Thất ca đứng ngay lối vào Hạo Nguyệt Hồ, thật tin tưởng nói.

- Người xác định hẩn nói sẽ ra ngoài sao?

Diệp Lam Vũ hỏi.

Vào lúc này địa hình chung quanh đã khác hẩn một tháng trước, bây giờ đã có rất nhiều người cùng đến, trong đó có cả Diệp Chỉ Tình!

Hơn nữa làm người chú ý chính là cả Liễu Phi Yên cũng tới đây, nói là đến xem lão bản cùng tiểu Yên đã biến đổi như thế nào.

730. Chương 734: Nhân Gian Tiên Cảnh (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 734: Nhân gian tiên cảnh (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Khẳng định, lúc trước sau khi hẩn dặn ta đem đồ vật tới, đã nói qua hôm nay sẽ ra ngoài giúp ta giải quyết việc kia.

Thất ca đáp lời.

- Các người nói vì sao Diệp Lăng không cho người nào đi vào, cho dù là giữ bí mật nhưng cũng không cần tới mức giữ bí mật với các người đi.

Một người nghi hoặc hỏi.

Diệp Lăng cần giữ bí mật với ngoại giới, nhưng hẩn cũng không cần giữ bí mật với nhóm người Diệp Lam Vũ, vì sao hẩn lại không chịu nói ra? Vấn đề này thực sự làm cho người ta hoài nghi.

Kỳ thật đối với vấn đề này trước đó Chân Tiểu Yên cũng từng hỏi qua, nàng cảm thấy địa phương bên trong thật lớn, nhiều người cũng sẽ không gây ảnh hưởng gì, mà nàng cũng biết Diệp Lăng không cần giữ kín với Diệp Lam Vũ cùng thất công chúa, giữa họ chưa từng giấu diếm nhau điều gì, trước kia không có, hiện tại không có, tương lai cũng sẽ không.

Giải thích duy nhất chính là hiện tại còn chưa cho người tiến vào là vì có địa phương nào đó còn chưa hoàn thành nên gặp nguy hiểm, vì thế hẳn mới giấu diếm cả tỷ tỷ và hôn thê của mình.

Đáp án đúng là như thế, thời gian này người bên ngoài không thể vào trong cũng không ai có thể đi ra ngoài, nhiều nhất chỉ có thể đưa đồ vật vào được mà thôi.

Chỉ là đơn giản như thế.

- Vì sao còn chưa ra, phải đợi tới khi nào, không phải hết ngày hôm nay đi...

Thời gian chậm chạp trôi qua, mọi người phát hiện mặt trời đã sắp xuống núi, mọi người cảm thấy hôm nay sẽ không chờ được Diệp Lăng, vì thế đã có người chậm rãi rời đi.

Một ít người của Diệp gia cũng đã rời khỏi, dù sao họ còn nhiều việc cần làm, không khả năng ở yên nơi này chờ đợi mãi!

Duy nhất chưa rời khỏi là người trong trà lâu, các nàng vẫn thật nhàn nhã chậm rãi nói chuyện, không hề có vẻ nôn nóng sốt ruột.

Vào lúc này...

- Di? Như thế nào nhiều người như vậy?

Diệp Lăng mang theo tiểu công chúa xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

- ...

Toàn trường đều trầm mặc, tựa hồ họ còn chưa kịp phản ứng với sự xuất hiện đột ngột của Diệp Lăng.

- Tên vô lại kia, cuối cùng ngươi chịu đi ra rồi sao? Nếu không ra lão nương sẽ san bằng nơi này!

Diệp Lam Vũ nhảy tới đánh Diệp Lăng, hoàn toàn không chút băn khoăn hình tượng của mình.

- A, sao vậy chứ, tỷ tỷ, không phải ta không muốn đi ra, vì luyện kim trận của ta thành hình xong thì không thể ra vào, trừ phi làm xong công việc bên trong thôi.

Diệp Lăng vô tội kêu lên.

- Cái gì thành hình?

Diệp Lam Vũ nắm lấy Diệp Lăng hỏi.

- Đồ vật bên trong, có muốn vào xem một chút hay không?

Diệp Lăng chỉ vào trong, hiện tại từ bên ngoài cũng không thể nhìn thấy bên trong, vẫn giống như trước đó.

- Cần, đương nhiên cần! Ta muốn xem suốt một tháng nay rốt cục ngươi ở bên trong làm cái gì!

Diệp Lam Vũ lập tức đáp, những lời này làm mọi người đều yên tâm, họ đều muốn vào xem thử một chút, chỉ sợ Diệp Lam Vũ không chịu vào lại từ chối, vì thế họ cũng sẽ không thể vào.

- Cũng không có gì, chỉ là thay đổi hoàn cảnh bên trong một chút thôi...Ta nghĩ mọi người đều tò mò, vậy cùng nhau vào xem đi! Nơi này ngày sau sẽ mở ra công khai, nhưng đoạn thời gian trước mắt vẫn chưa được...

Diệp Lăng cười nói, phát tay thu hồi luyện kim trận.

Lúc này mọi người thêm một lần chứng kiến kỳ tích tồn tại, bọn họ cảm thấy mình lưu lại thật chính xác, tin tưởng những người đã rời đi sẽ thật hối hận.

Đúng vậy, sẽ thật hối hận, hiện tại mọi người đều đã nhìn thấy được kỳ tích, kỳ tích hiện ra vô cùng rõ ràng!

Mọi người đều cảm thấy hai mắt tỏa sáng, trước mặt hiện ra cảnh tượng như mộng ảo, cảnh tượng tới quá đột ngột, làm bọn họ đang hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không, hay là...

- Thập tam, đây là ảo giác của luyện kim trận sao?

Thất ca cùng tam ca đều giống nhau, ngờ ngác hỏi.

- Trước đó chính là ảo giác, hiện tại là tồn tại chân thật, mời vào đi, nhưng phải cẩn thận đi theo, đừng chạy loạn khắp nơi...nếu lạc đường sẽ không vào được.

Diệp Lăng cười nói, mang theo mọi người tiến vào cảnh tượng như mộng ảo.

Đích thật là như mộng ảo, đối với hình ảnh này, thất ca cũng hiểu được một chút, trước đó hẳn chỉ biết nơi này là một mảnh hoang vu đất vàng, hiện tại lại là một mảnh rừng cây đủ màu, đúng vậy rừng cây đủ màu!

Nói là đủ màu cũng không phải nói những đóa hoa, mà là bản thân khu rừng, là đủ màu sắc...

Mặc dù đủ màu nhưng lại tạo cho người ta cảm giác rất hòa hài, vui vẻ thoải mái.

- Nhớ kỹ, đi theo ta, đừng lạc xa!

Diệp Lăng dẫn mọi người, nhưng có người vẫn không quá lưu ý, rút dần về phía sau.

Rất nhanh có người liền phát hiện mình đang đi theo sau đám người lại đột nhiên biến mất!

Biến mất, không chút âm thanh, làm cho họ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, vô cùng kích động muốn đuổi theo, nhưng lại phát hiện không thể nào theo kịp được nữa.

- Sao lại thế này?

Những người đi lạc rất nhanh liền phát hiện, mình đã quay về bên ngoài.

Khi có người thử đi vào trong lần nữa nhưng rất nhanh liền phát hiện mình lại vòng trở ra.

Cuối cùng họ bắt buộc dĩ ở lại bên ngoài chờ đợi hoặc rời khỏi, đi thẳng về nhà.

- Di, vì sao người càng ngày càng ít?

Có người đi gần Diệp Lăng rốt cục nhận ra chuyện này, họ đều cảm thấy số người đi theo càng ngày càng ít.

- Những người đó theo không kịp, không cần để ý tới, do cơ duyên thôi.

Diệp Lăng thuận miệng đáp.

Cơ duyên mỗi người? Còn không phải vì người không muốn phiền toái, tùy tiện dẫn người vào nhìn một chút là được rồi, thuận tiện cho họ hiểu được bí mật bên trong, như vậy mọi người sẽ không hiểu kỳ như hiện tại.

- Lão bản, làm như thế nào vậy, nơi này đẹp quá, nếu ta ở lại đây là tốt rồi...

Ngay từ đầu Liễu Phi Yên còn chưa phản ứng, nhưng khi thấy biển hoa, tiểu hồ, bến thuyền, làm nàng hiểu được thế nào là nhân gian tiên cảnh.

Nếu như nơi này còn chưa được xưng là nhân gian tiên cảnh, mọi người sẽ cho rằng trên thế gian này sẽ không nơi nào là tiên cảnh nữa!

Ngay lúc này Diệp Lăng dẫn mọi người đi tới bên cạnh Hạo Nguyệt Hồ, Chân Tiểu Yên cùng tiểu Linh cũng đang chờ ở đó.

Nhưng khi đi tới đây lại cảm thấy có điểm không đúng, không còn nhìn thấy bến thuyền, ngay cả ngôi nhà mà ba người Diệp Lăng đã ở cũng biến mất.

731. Chương 735: Nhân Gian Tiên Cảnh (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 735: Nhân gian tiên cảnh (3).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Nơi này tuy cũng có nhà ở, nhưng không giống như căn nhà mấy người Diệp Lăng đã ở lại, hoàn toàn khác hẳn địa phương kia.

Mặc dù Hạo Nguyệt Hồ không lớn, nhưng chiều dài cũng có vài dặm, không phải địa phương Diệp Lăng đã ở cũng là chuyện bình thường, nhưng có chút kỳ quái chính là ở địa phương này không nhìn thấy được bến thuyền cùng căn nhà của Diệp Lăng đã ở.

Đúng vậy, rõ ràng là hai nơi cạnh nhau nhưng lại không thể nhìn thấy được bên kia!

Bởi vì đặc điểm của Hạo Nguyệt Hồ, cây cối bên hồ cũng thật nhiều, lần này Diệp Lăng không mang người đi tới chỗ hắc ở trước đó, giống như hắc đang cố ý làm như thế.

Lần này dẫn người vào cho họ xem tình hình nơi này, hiểu biết bên trong có vật gì, đồng thời che giấu lẫn lộn một chút, làm cho người ta cảm thấy hắc không có làm ra chuyện gì đặc biệt nơi này.

Bởi vì hắc còn muốn tiếp tục ở lại nơi đây, không muốn bị người quấy rầy, đợi đến khi hắc hoàn thành xong công việc của mình!

Sau khi đi ra mọi người đều sẽ nghĩ chuyện hắc làm chính là biến hóa hoàn cảnh nơi này một chút, tuy chuyện biến hóa này chỉ là phụ thêm vào, nhưng đối với người đời mà nói đã là một kỳ tích phi thường.

- Được chứ, sau này các người có thể ở lại đây, nhưng phải thêm một thời gian nữa, ta còn cần bề quan.

Diệp Lăng cười cười nói, trả lời câu hỏi của Liễu Phi Yên.

Vốn hắc nghĩ mình muốn ở lại đây làm nghiên cứu, vì thế ngày sau hắc sẽ mở cửa nơi này, cho người khác đi vào ở lại, như vậy sẽ không tới mức làm lãng phí.

Lăng phí rất đáng xấu hổ!

Đương nhiên ngày sau sẽ phát triển ra sau hắc còn chưa biết.

Liễu Phi Yên vui vẻ cười nói:

- Lão bản, người thật sự là người tốt, ta thích người!

- Chúng ta cũng thế!

Các nữ tử phục vụ trong trà lâu cũng hô lên.

- ...

Thật hâm mộ diễm phúc của tiểu tử này, có nhiều nữ tử ủng hộ như vậy, hơn nữa đều là những nữ tử thật xinh đẹp, tài đức vẹn toàn.

- Uy uy, đừng xem ta như người đã chết đi, ta lão bản nương của các người, muốn ăn đậu hũ của hắc cũng phải hỏi qua ta trước!

Thất công chúa xen vào một câu, nhất thời làm không khí càng thêm vui vẻ.

- ...

- Là lão bản nương tương lai! Mời chú ý dùng từ!

Diệp Lăng lên tiếng uốn nắn.

- ...

Lần này đến phiên thất công chúa trầm mặc.

- Đoạn thời gian này các người đều làm những việc này sao? Đây là việc nghiên cứu lớn của người sao?

Tam ca thần nhiên hỏi, hoàn cảnh thế này đối với hắc cũng không có gì đặc biệt hấp dẫn, hắc chưa bao giờ đi để ý những thứ này.

- Đương nhiên không phải...

Diệp Lăng thuận miệng nói, hắn tựa hồ đã quên mất mục đích dẫn mọi người tới nơi này, may mắn có người đã thay hắn mở miệng.

- Đương nhiên là không phải, chúng ta còn muốn xây dựng thêm một ít ngôi nhà ở gần bên, là nhà thật đặc biệt!

Chân Tiểu Yên ngắt lời Diệp Lăng, nhẹ véo hắn.

Lúc này Diệp Lăng chợt sực tỉnh, mục đích của hắn chính là đang muốn gạt mọi người...

- Nhà đặc biệt? Cũng xinh đẹp như vậy sao? Ta thật chờ mong, ta nghĩ sẽ thật hoàn mỹ!

Thất công chúa cũng không biết là thật sự chờ mong hay chỉ là giúp lời Chân Tiểu Yên, làm ra bộ dạng như mong đợi.

Nhưng nàng chờ đợi cũng thật tự nhiên, bởi vì nơi này có nhiều người cũng lộ ra vẻ mặt như nàng, đang nghĩ tới địa phương mộng ảo chung quanh.

Nơi này là giấc mộng của rất nhiều người, cho dù ở lại một chút cũng cảm thấy toàn thân mười phần linh khí, đương nhiên ai cũng mong đợi.

Bọn họ nguyện ý bỏ tiền mua lại nhà ở tại đây!

Lúc này thất ca cũng nghĩ tới phương diện kia, hắn đã cảm thấy nơi này chất đầy tiền vàng, cảm khái Diệp Lăng đúng là cây rụng tiền, tùy tay làm ra đồ vật đều có thể kiếm được đồng tiền lớn.

Trước kia nơi này chỉ là địa phương hoang vu, tùy ý đều có thể nhìn thấy, nhưng bây giờ lại biến thành bảo bối, nếu hắn đem ra làm sinh ý, thật sự không biết sẽ lợi ích bao nhiêu, có lẽ đạt tới phú giáp địch quốc.

Nhưng Diệp Lăng cũng không có ý nghĩ như vậy, bởi vì hắn chưa từng nghĩ qua muốn kiếm tiền, dù hắn từng có thời gian mơ hồ, nhưng bình thường hắn cũng không có bao nhiêu khát vọng về tiền tài.

Thất ca đang lo lắng chính là ý nghĩ này của hắn!

- Sẽ thôi, nhà nơi này do thiên nhiên hình thành, dù tinh linh đến ở cũng không hề cảm giác có vấn đề gì.

Diệp Lăng trả lời thất công chúa, lại nói tiếp:

- Sau này sẽ là khu nhà ở xa hoa của Diệp thành, nếu các người muốn mua phải đi tìm thất ca!

Thất ca vừa nghe được liền hưng phấn, chuyện hắn sợ hãi đã bị những lời này nghiền nát!

- Ta muốn mua!

Một người lập tức nói.

- Ta cũng muốn!

Mọi người bắt đầu quát to.

Trong khoảnh khắc hiện trường trở nên thật náo nhiệt!

- Kinh doanh lớn, quả nhiên là kinh doanh lớn!

Thất ca vô cùng cảm khái.

Đối với thất ca mà nói tình huống hiện tại khu lâm viên tại đây đúng là một khu kiếm được đồng tiền lớn đầy túi.

- Dừng!

Diệp Lăng nhắc tay hô to, hiện trường liền yên tĩnh trở lại, mọi người đều nhìn xem hắn đang định nói gì.

- Mọi người cũng không cần phải gấp! Tuy rằng nơi này sẽ cung cấp cho mọi người, nhưng còn rất nhiều địa phương phải sửa sang lại, cần xây dựng, chúng ta phải làm nơi này càng thêm hoàn mỹ, càng thêm hợp tâm ý mọi người, mà cần phải có thời gian. Cho nên nói chuyện mua bán chờ sau khi hoàn thành xong rồi hãy nói!

Diệp Lăng hô to.

- Thập tam thiếu, người nói vậy là sao?

Một người không kịp phản ứng, ngơ ngác hỏi.

- Thật là đàn! Như vậy còn nghe không hiểu!

Diệp Lăng không chút khách khí mắng, nếu những lời này xuất từ miệng người khác, người nọ nhất định sẽ bão nổi, nhưng người lên tiếng lại là Diệp Lăng nên hắn cũng đành nhẫn nhịn.

Bởi vì ai cũng hiểu tính cách Diệp Lăng, tính hắn vốn là thế, mà hắn vẫn thường xuyên mắng mọi người là đồ đàn, vì vậy cũng không ai thêm đi để ý.

Chỉ còn lại tiếng cười vang âm ỉ.

732. Chương 736: Cây Rụng Tiên (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 736: Cây rụng tiên (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng cũng không để ý tới nhiều như vậy, tiếp tục nói:

- Ý của ta chính là nơi này tạm thời không bán ra ngoài, cũng không mở ra, phải chờ sau khi ta hoàn thành chuyện này mới có thể bắt đầu!

- A...vậy cần bao lâu chứ?

Có người hỏi, bọn hắn tựa hồ có chút gấp gáp, chỉ vì hoàn cảnh nơi này làm cho họ mê muội.

Diệp Lăng cười cười, thật thoải mái hồi đáp:

- Cũng không lâu lắm, nhiều nhất ba năm bảy năm...

- Ách...

Toàn trường sững sốt, không nghĩ tới Diệp Lăng lại trả lời như vậy, nói như thế phải đợi tới khi nào, như vậy chính họ có chờ đợi được hay không?

- Vậy ít nhất thì sao?

Thất ca thật hiểu biết tính cách của Diệp Lăng, trực tiếp chỉ ra mấu chốt của vấn đề, phía trước Diệp Lăng dùng từ “nhiều nhất”, vậy nhất định sẽ có ít nhất.

Nghe được câu hỏi của thất ca, mọi người tựa hồ đều minh bạch, tất cả đều nhìn Diệp Lăng với vẻ chờ đợi.

- Nếu như là ít nhất, cũng phải nửa năm một năm!

Diệp Lăng nghĩ nghĩ, hồi đáp.

- Là nửa năm một năm sao, như vậy cũng không lâu lắm!

Nghe được Diệp Lăng nói một năm nửa năm, mọi người liền yên tâm, hiện tại họ cảm thấy không lâu lắm, ngược lại còn có vẻ ngắn ngủi.

- Tốt lắm, mọi người cũng đã xem qua, chúng ta đi ra ngoài thôi, tin tưởng mọi người còn đang sốt ruột chờ bên ngoài.

Diệp Lăng cười nói, những lời này làm mọi người cảm thấy có chút thất vọng.

Thất vọng vì họ còn muốn ở lại lâu thêm một chút, mà hiện tại Diệp Lăng bảo họ rời đi, làm họ cảm giác thật tiếc nuối.

Lúc này thất ca cũng không có cảm giác gì, hẳn cảm thấy như vậy mới là tốt nhất, không thể để họ ở lại quá lâu, nếu không làm trong lòng họ không còn lưu luyến, nếu để trong lòng còn có tiếc nuối, nhưng vậy giá trị của nơi này sẽ càng tăng cao hơn.

Bởi vậy thất ca cũng thúc giục mọi người:

- Phải đó, sắc trời đã tối, mọi người mau nhanh ra ngoài đi thôi!
- Thập tam, còn người chờ bên ngoài sao? Có phải người nói nơi này có địa phương gì đặc biệt hay không?

Tam ca khá quan tâm điểm này, tựa hồ hẳn đang nhớ lại tình huống một mình Diệp Lăng ngăn cản hơn mười vạn đại quân ngày trước.

Khi đó mọi người nhìn thấy mười vạn đại quân tiến vào bên trong trận pháp, thật giống như ruồi bọ không đầu bay loạn, rõ ràng lối ra ngay bên cạnh nhưng họ vẫn nhìn không tới.

Tình huống vừa rồi cũng giống như vậy, rõ ràng đang đi theo phía sau, rốt cục lại không còn nhìn thấy.

Mà khi đó tam ca có thể khẳng định một sự kiện, Diệp Lăng cũng không mang mọi người đi theo một đường thẳng, mà quanh quẩn vòng vèo, có đôi khi chỉ một thước khoảng cách nhưng hẳn lại đi vòng qua.

Chuyện này nhất định có vấn đề!

Diệp Lăng nghe tam ca hỏi, liền cười nói:

- Đúng vậy, nơi này thật đặc biệt, không ai dẫn đường không thể đi vào! Sau khi họ đi vào đã bị lạc đường, sau đó cố gắng thế nào cũng sẽ đi ngược trở ra ngoài! Đây là một trong những biện pháp phòng ngự của nơi này, sau này tôi sẽ cho mọi người một tiểu công cụ, nó sẽ dẫn đường cho mọi người làm sao đi vào, vật đó cũng giống như giấy thông hành, không bao nhiêu người có được vật kia!
- Nguyên lai là như vậy, vậy thì rất tốt!

Đối với biện pháp phòng ngự này của Diệp Lăng, chẳng những không ai cảm thấy không tốt, ngược lại đều khen ngợi, bởi vì họ đều là người có thân phận địa vị, đều hi vọng có được địa phương riêng tư của mình không bị ai quấy rầy, biện pháp của Diệp Lăng giúp họ chiếm được một nơi như vậy.

- Không sai, tiểu tử thập tam đúng là có ý nghĩ, nói như vậy nơi này càng thêm có giá!

Trong lòng thất ca âm thầm tính toán, trong lòng hẳn đã bị những kim tệ chiếm lĩnh hoàn toàn.

- Tốt lắm, đi theo sát ta, bằng không đi lạc, lại không biết các người sẽ xuất hiện ở địa phương nào!

Diệp Lăng vỗ tay cao giọng nói:

- Đừng nghĩ lên ở lại nơi này, bằng không sẽ mất đi tư cách mua lại nơi đây, thậm chí tư cách tới đây tham quan cũng không có!

Lời này của Diệp Lăng làm mọi người liền đánh mất ý tưởng, bọn họ cũng không muốn vì lòng tham nhất thời mà mất đi cơ hội.

Cứ như vậy Diệp Lăng mang theo mọi người đi ra ngoài, mục đích của hắn đã hoàn toàn được che giấu, không ai phát hiện hắn ở lại nơi này làm gì.

Chỉ có bản thân Diệp Lăng cùng Chân Tiểu Yên bọn họ mới biết được việc hắn muốn làm cũng không phải việc này, đó chỉ là sản phẩm phụ, hoàn toàn không trọng yếu, chẳng qua hắn muốn có được hoàn cảnh nghiên cứu tốt một chút nên mới thành lập một địa phương như vậy.

Nếu không phải cần che giấu mục đích của Diệp Lăng, nơi này cũng sẽ không có nhà ở xuất hiện, đây là chủ ý của Chân Tiểu Yên, nàng cảm thấy việc nghiên cứu của hắn thật sự đáng sợ, không nên bị người biết mới là tốt nhất, cho dù là người của Diệp gia cũng không nên biết tới.

Nhưng bản thân Diệp Lăng cũng không quan tâm bị tiết lộ bí mật, sợ dĩ hấn còn che giấu là vì còn chưa nghiên cứu được thành công nên không muốn nói ra mà thôi.

Chân Tiểu Yên hiểu được tầm quan trọng của việc này, cảm thấy cho dù không thành công cũng nên giấu diếm, nếu không sẽ tạo thành tiêu điểm của toàn bộ đại lục, cũng có thể gợi ra chiến tranh.

Đúng vậy, chính là chiến tranh, vật của Diệp Lăng đang làm sẽ gợi ra chiến tranh!

Cho dù là tiểu Linh cũng có thể hiểu được nếu Diệp Lăng thành công, sẽ cải biến tình huống của đại lục!

- Rốt cục các người đi ra rồi sao, bên trong rốt cục tình hình thế nào?

Rất nhiều người bên ngoài liền ồn ào hỏi thăm, mọi người liền thuật lại nhân gian tiên cảnh bên trong, càng tăng thêm một phần thần bí, làm cho người cho từng gặp qua càng thêm chờ mong.

Cũng chính vì như vậy, Hạo Nguyệt Hồ liền biến thành địa phương được chú ý, dù ai cũng muốn đi vào tìm hiểu, nhưng chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn xem mà không thể đi vào.

Càng là như vậy càng làm Hạo Nguyệt Hồ trở thành thánh địa trong lòng mọi người, càng có người khao khát muốn mua lại nơi đó, người tìm thất ca càng ngày càng nhiều, giá tiền cũng càng ngày càng cao.

733. Chương 737: Cây Rụng Tiền (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 737: Cây rụng tiền (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đối với chuyện này thất ca lại cực kỳ vui vẻ, thậm chí hấn đã bắt đầu có ý nghĩ thu một số tiền đặt cọc của mọi người, sau đó lại vô sỉ nói rằng đó chỉ là phí báo danh cạnh tranh, muốn mua được nhà tại Hạo Nguyệt Hồ, còn phải tiến hành đấu giá.

Nếu hấn thật sự làm như vậy, chỉ tính riêng về tiền đặt cọc đã đủ làm cho hấn giàu có!

Đương nhiên hấn biết mình làm như vậy là không được, như vậy sẽ làm hấn mất đi thành tín, nhưng hấn cảm thấy có thể cử hành một lần đấu giá, sau đó thu phí vào phòng đấu giá.

Khi đó tin tưởng toàn bộ đại lục sẽ có người tới, như vậy tiền thu vào sẽ nhiều tới mức khiến cho hấn nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Đương nhiên những việc này ngày sau mới nói tới, mà thất ca sẽ dự định làm thế nào thật sự còn chưa biết được.

Sau khi trở lại Diệp thành, Diệp Lăng cũng không mang theo tiểu Linh cùng Chân Tiểu Yên đi chung, lại quay trở về nhà nghỉ ngơi, chuyện này cũng thật bình thường, dù sao hiện tại sắc trời đã tối, dù thất ca có gấp cũng không thể yêu cầu Diệp Lăng đi xử lý công việc cho hấn.

Những người khác càng không có được quyền lợi này, tuy rằng bọn hấn cũng muốn tiếp xúc nhiều với Diệp Lăng, muốn đạt được một ít ưu đãi từ trên người hấn, nhưng họ cũng biết đúng mực, biết chuyện gì nên làm hay không nên làm.

- Diệp Lăng, lần này người sẽ ở lại bao lâu?

Thất công chúa vừa về tới nhà liền hỏi.

- Làm xong công việc sẽ về, nhiều nhất là ba bốn ngày thôi.

Diệp Lăng hồi đáp.

- Chỉ ba bốn ngày sao, ta thật muốn cùng người đến Hạo Nguyệt Hồ...

Thất công chúa tựa hồ không để ý tới Diệp Lăng sẽ ở nhà bao lâu, nàng chỉ để ý chuyện Diệp Lăng có mời nàng cùng hắn đi vào Hạo Nguyệt Hồ hay không mà thôi.

- Có thể, người có thể ở lại bên trong tu luyện cùng Tập Lâm.

Diệp Lăng gật đầu nói, thất công chúa muốn vào Hạo Nguyệt Hồ, hắn làm sao lại ngăn cản? Nhất định là sẽ không.

Không những hắn không ngăn cản, hơn nữa hắn còn mang thất công chúa đến chỗ bí mật của mình, không cần đề phòng giấu diếm không cho nàng biết hắn đang làm gì.

- Cứ quyết định như vậy đi, sau này người có chuyện gì cũng phải mang theo ta cùng đi, dù không nói cho ta cũng được, ta chỉ muốn ở lại bên cạnh người là được rồi! Không cần giống như lần này, đòi bế quan rồi sau đó ta mới biết được!

Thất công chúa chợt nói, trong giọng nói mang theo ý tứ như cầu xin Diệp Lăng.

Diệp Lăng nghe ý tứ của nàng, khẳng định gật đầu nói:

- Ân! Tiếp theo ta nhất định sẽ mang theo người, ít nhất trước khi làm gì cũng sẽ nói với người.

- Nhất định phải nói với ta! Còn nữa, ta cũng phải đi cùng!

Diệp Lam Vũ cũng lên tiếng.

- Tỷ, ta phải nói trước cho người biết, sau khi người đi vào, nếu người muốn đi ra phải đi cùng chúng ta, thời gian có lẽ phải hơn một năm, người chịu được sao?

Diệp Lăng thật nghiêm túc hỏi.

Diệp Lăng cảm thấy thất công chúa còn dễ nói chuyện, tính cách của nàng vốn là như vậy, cho dù ở một chỗ thật lâu cũng không thành vấn đề, nàng vốn không thích tiếp xúc với người khác.

Mà Diệp Lam Vũ không giống như lúc trước, nàng là người hiếu động, nếu đem nàng nhốt bên trong địa phương không có bóng người, nàng nhất định sẽ bị nhàm chán đến phát điên.

Cho nên Diệp Lăng phải nhắc nhở Diệp Lam Vũ, để nàng đừng tùy tiện hạ quyết định, đến lúc đó phiền toái cũng chính là hắn.

- Chuyện này sao, tiểu thất có thể, ta làm sao không thể! Nhiều nhất xem như bế quan tu luyện là được!

Diệp Lam Vũ nghĩ nghĩ một lát, sau đó hung hăng nói, tựa hồ vừa hạ xuống quyết định rất quan trọng.

- Diệp Lam Vũ, đừng miễn cưỡng, nếu như không được người cứ ở lại bên ngoài đi, vốn chúng ta ở bên trong cũng không có sự tình gì, lại nói có lẽ một tháng chúng ta sẽ đi ra một lần, vậy không phải là có thể gặp được người sao.

Thất công chúa lại nói, cũng không biết nàng muốn tách Diệp Lam Vũ ra xa hay là vì tốt cho nàng.

- Ta càng muốn ở bên trong, chính người cũng nói Diệp Lăng một tháng sẽ ra ngoài một lần, vậy thì một tháng ta có thể đi ra một lần rồi, như vậy hoàn toàn không thành vấn đề!

Diệp Lam Vũ nghe được lời nói của thất công chúa, ngược lại quyết định.

- Diệp Lam Vũ, người nên nói với trong nhà một tiếng, người còn rất nhiều chuyện cần làm a.

Thất công chúa thật không ngờ lại có kết quả như vậy, vì thế lại mở miệng.

- Còn có sự tình gì chứ, bọn hắn lại không cần ta hỗ trợ, ta chỉ cần tu luyện tốt, trở thành một đại ma pháp sư cường đại thì tốt hơn.

Diệp Lam Vũ thản nhiên đáp, chuyện quan trọng nhất của nàng vẫn là tu luyện.

- ...

Có vẻ như Diệp Lam Vũ cùng thất công chúa đều giống nhau, chỉ cần tu hành là được, chuyện khác không cần hai nàng đi làm, đương nhiên nếu thật sự nhân thủ không đủ các nàng có thể đi hỗ trợ, nhưng hiện tại Diệp thành đã có quy mô lớn như vậy, nhân công cũng đã không thiếu.

Cho dù không đủ, cũng không cần hai nàng giúp đỡ.

Diệp Chỉ Tình vốn không hề nói chuyện chỉ đi theo sau, lẳng lặng nhìn Diệp Lăng, tựa hồ có lời muốn nói nhưng lại nhịn xuống không nói gì.

Diệp Lăng cũng không chú ý tới cử chỉ của Diệp Chỉ Tình, đồng thời cũng không quản tới quyết định của Diệp Lam Vũ, có thêm nàng cũng không sao cả, cứ như vậy hắn đi thẳng về sân viện của mình, dưới tình huống bình thường đi hướng đại sảnh vốn là gần nhất.

Nơi này vốn không có bao nhiêu người, trừ phi có hội nghị cần mở nhưng nếu gặp thời gian này đều sẽ đóng cửa lại, lại có người canh gác nên không có người xông vào.

Diệp Lăng nhìn thấy cửa đại sảnh mở ra, cũng không có ai canh gác, liền trực tiếp đi vào, nhưng khi vào trong hắn lại trông thấy thật nhiều người.

Phu phụ Diệp Thành Thiên, còn có nhóm người Diệp Dực tựa hồ cũng ở bên trong, khi Diệp Lăng đi vào, họ đều nhìn về phía hắn, trên mặt lộ ra biểu tình chờ đợi.

Mặc dù họ chưa từng đi Hạo Nguyệt Hồ, nhưng cũng đã thu được tin tức, nghe được tình huống, biết hắn sáng tạo ra một địa phương rất đẹp bên trong.

- Cha mẹ, gia gia...chào mọi người!

Diệp Lăng nhìn thấy mọi người liền lễ phép chào hỏi, sau đó tiếp tục đi vào trong, hắn cũng không biết họ đang chờ mình nên thản nhiên đi qua.

- Đợi một chút! Tiểu vương bát đản, chúng ta còn có chuyện muốn hỏi ngươi đây.

Long An Kỳ là người đầu tiên lên tiếng kêu gọi.

734. Chương 738: Trận Pháp Phòng Ngự (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 738: Trận pháp phòng ngự (1).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Lại hỏi? Mọi người chẳng lẽ quá nhàn rồi hay sao, như thế nào mỗi lần đều có vấn đề muốn hỏi vậy.

Diệp Lăng dừng bước nhú mày, có chút không kiên nhẫn.

Đối với Diệp Lăng mà nói, có vẻ như mỗi lần mình quay về nhà, đều bị hỏi han lung tung, mà mấy vấn đề này hắn lại cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì, thậm chí là vô cùng nhàm chán.

Đương nhiên nếu như Long An Kỳ muốn hỏi chuyện hắn, hắn chắc sẽ không để ý, mẫu thân hỏi chuyện con mình, đứa con đương nhiên cần phải trả lời!

Nhưng hiện tại ở đây không chỉ có cha mẹ, gia gia nãi nãi, còn có rất nhiều người khác, mà lúc này hắn lại không muốn trả lời, vì thế có chút không kiên nhẫn.

- Ai nhàn rồi đâu, nếu không phải tiểu tử thói người mỗi lần đều gặp phải chuyện lớn như vậy, chúng ta mới lười hỏi chuyện ngươi! Ai nha, mau trả lời câu hỏi của lão nương!

Long An Kỳ lập tức nói, cũng không quản đáng về không kiên nhẫn của hắn, bà chỉ cảm thấy không nên để mọi người nghĩ hắn không lễ phép.

- Được rồi, hỏi đi hỏi đi, con không có bao nhiêu thời gian, vấn đề nhàm chán cự tuyệt trả lời!

Diệp Lăng trực tiếp đáp.

- ...

Vấn đề nhàm chán? Chúng ta nhiều người ngồi đây chờ người, sẽ đi hỏi chuyện nhàm chán sao?

Nhưng tiêu chuẩn đánh giá của tiểu tử này không bình thường, có lẽ đối với mọi người là trọng yếu nhưng với hắn lại nhàm chán thì sao?

- Người đang làm gì ở Hạo Nguyệt Hồ vậy?

Vấn đề này đối với mọi người mà nói rất trọng yếu, nhưng đối với Diệp Lăng thì hoàn toàn ngược lại.

- Vấn đề này thì đi hỏi thất ca, hắn giúp mẹ trả lời. Về vấn đề của Hạo Nguyệt Hồ, hắn biết hết, ngoài ra không cần hỏi thêm.

Diệp Lăng nói xong bỏ chạy vào trong, hoàn toàn không cho mọi người cơ hội nào hỏi tiếp.

- ...

Tất cả mọi người trầm mặc, chẳng lẽ còn chờ tiểu tử kia nói nhóm người mình quá nhàn rồi hay sao?

Ta khát, thật sự là không còn gì để nói!

- Các vị, chuyện mọi người muốn biết con đã biết, mà chuyện con không biết mọi người cũng không nên biết, cho nên có chuyện gì thì cứ hỏi con đi.

Thanh âm thất ca vang lên bên trong đại sảnh, hắn thích nhất chính là được nói chuyện, người khác hỏi chuyện hắn đương nhiên hoan nghênh.

Từ sau khi xuất hiện loại trạng huống này, thất ca nghe tam ca nói qua, liền theo bản năng muốn bảo hộ Diệp Lăng, để hắn không cần tiếp xúc những chuyện rắc rối này, chỉ cần có thời gian đi làm chuyện của hắn.

Vốn thất ca đâu dễ dàng ứng phó như vậy, kỳ thật hắn biết Diệp Lăng còn đang làm chuyện gì khác, theo cách mua đồ vật của Diệp Lăng thì hắn đã biết, đây tuyệt đối không phải dùng xây dựng trang viện.

Nhưng Diệp Lăng không muốn nói hắn cũng không hỏi tiếp, đây là lòng tin nhiệm, hắn hoàn toàn có ý nghĩ khác với mọi người!

...

Lúc này Diệp Lăng đang cùng một nữ tử quay về sân viện của mình.

- Chỉ Tình tỷ, người đã lập gia đình chưa?

Diệp Lăng đột nhiên hỏi.

- A...a...

Diệp Chỉ Tình ngẩn ngơ, lúc này nàng còn đang suy nghĩ việc khác, vì thế nghe câu hỏi của hắn cũng chưa kịp phản ứng.

Không chỉ có nàng không hiểu ý hắn, mọi người đi chung cũng không biết vì sao hắn lại quan tâm tới chuyện này.

- Làm sao vậy Diệp Lăng, có phải người yêu thích Chỉ Tình tỷ hay không.

Thất công chúa đi tới bên người hắn, nắm cánh tay hắn cười hỏi.

- Phải, ta thích Chỉ Tình tỷ!

Diệp Lăng gật đầu nói.

- ...

Gương mặt Diệp Chỉ Tình chợt đỏ lên, không biết nên làm sao, đương nhiên chẳng qua là vì nàng không ngờ Diệp Lăng lại nói như vậy, quá đột ngột nên làm cho nàng cảm thấy thật lúng túng.

Chẳng qua đối với người khác nàng sẽ không có phản ứng như vậy!

Nếu như nói là người khác, nàng sẽ lập tức chém hấn, nhưng đối với hấn thì nàng không thể đối phó như thế.

- Cái gì? Người yêu thích Chỉ Tình tỷ?

Diệp Lam Vũ bọn họ kinh ngạc, họ thật không ngờ Diệp Lăng cũng thích Diệp Chỉ Tình.

- Đã từ trước kia thôi!

Diệp Lăng ngơ ngác đáp.

- Không phải chứ, người thích từ trước kia...khoan khoan, Diệp Lăng, người nói là cảm giác thích thế nào?

Thất công chúa đang định nói, đột nhiên nàng nhớ lại một việc, liền lập tức hỏi hấn.

Diệp Lăng nói thích cũng không phải là tình nam nữ, mà có lẽ chính hấn đã trả lời lẫn lộn ý tứ của mình.

- Thích thì thích thôi, cũng giống như ta thích các người vậy.

Diệp Lăng chỉ mọi người.

- Nga, nguyên lai là như vậy!

Mọi người chợt hiểu ra, ngay cả Chỉ Tình cũng vỗ vỗ ngực như yên tâm.

- Chuyện gì chứ? Chỉ Tình tỷ, người kết hôn chưa?

Diệp Lăng nghi hoặc nhưng không để ý, tiếp tục hỏi.

- Ta...ta chưa có!

Diệp Chỉ Tình ngẩn ngơ đáp.

- Uy uy, Diệp Lăng, người chỉ hỏi vấn đề này hoài để làm gì chứ? Chị họ có lập gia đình hay chưa mắc mớ gì tới người, chẳng lẽ người muốn tìm trạng phu cho Chỉ Tình tỷ sao?

Thất công chúa hỏi.

- Không phải!

Diệp Lăng lắc đầu:

- Ta không quen biết nhiều người, làm gì có chuyện giới thiệu, muốn giới thiệu ta cũng giới thiệu cho tỷ của ta, tỷ ấy nên gả sớm một chút mới được!

- Cút! Ta ở đây gây trở ngại người sao?

Diệp Lam Vũ đá tới một cước, đá văng hấn ra ngoài.

- A...tỷ, ta chỉ suy nghĩ cho hạnh phúc của người thôi, nữ nhân chung quy cần lập gia đình đi.

Diệp Lăng ôm mộng, làm vẻ vô tội nói.

735. Chương 739: Trận Pháp Phòng Ngự (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 739: Trận pháp phòng ngự (2).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Được được, người chỉ là muốn ném ta qua một bên mà thôi, thiếu đi một người chuyên quản người phải không?

Diệp Lam Vũ tức giận nói.

- Ha ha, chuyện này sao, chỉ là một phần nhỏ nguyên nhân trong đó mà thôi.

Diệp Lăng cười a a nói.

- Hừ!

- Hai người các người...Diệp Lăng, người còn chưa nói mục đích của người.

Thất công chúa nhắc nhở Diệp Lăng, nói nhiều như vậy nhưng còn chưa hỏi ra được mục đích của vấn đề.

- Nga, đúng rồi, sở dĩ ta hỏi đường tỷ chính là vì muốn tặng nàng một ngôi nhà ở tại Hạo Nguyệt Hồ thế thôi.

Diệp Lăng hỏi đáp.

- Nguyên lai là vì như vậy, vậy thì có gì đâu, vì sao người phải hỏi nàng có kết hôn hay chưa?

Thất công chúa cũng không ngạc nhiên, nhưng chỉ cảm thấy câu hỏi của hắn có vẻ kỳ lạ.

- Nếu nàng đã lập gia đình, ta có thể xem như là quà tặng hôn lễ mà bồi thường! Nếu như còn không có, thì xem như là đồ cưới của nàng...

Diệp Lăng hỏi đáp.

- Chỉ là vì như vậy sao, người thật sự là...

Thất công chúa có chút vô lực lắc đầu.

- Nếu người tặng thì ta sẽ nhận, đồ cưới sao, ta còn chưa đủ đâu.

Diệp Chỉ Tình thần nhiên trả lời:

- Được rồi, ta trở về phòng nghỉ ngơi, các người tiếp tục nói chuyện đi!

Diệp Chỉ Tình nói xong liền hờ hững rời đi, nhưng vẻ mặt không chút biến hóa, làm cho người ta không biết nàng đang vui hay buồn.

- Tiểu đồ đàn, ngày sau đừng nên lấy hôn sự của nữ hài tử ra nói nữa...

Diệp Lam Vũ tức giận gõ lên đầu Diệp Lăng.

- Vì sao?

Diệp Lăng nghi hoặc hỏi.

- Không có vì sao, tóm lại là không thể!

Diệp Lam Vũ cùng thất công chúa đồng thời kêu lên, mà Chân Tiểu Yên chỉ cười, cười thật bất đắc dĩ.

Tiếp theo mọi người lại hàn huyên thêm một lúc trong sân viện của Diệp Lăng, ăn bữa cơm chiều do Chân Tiểu Yên chuẩn bị, sau đó trở về phòng mình nghỉ ngơi, đây là ý tứ của Diệp Lăng, hắn nói ngày mai còn một ít chuyện phải làm, hắn và Chân Tiểu Yên cùng tiểu Linh còn có việc cần hoàn thành.

Diệp Lam Vũ và thất công chúa cũng không tiếp tục quấy rầy Diệp Lăng nghỉ ngơi, nếu hắn nói như vậy thì họ cũng không nói thêm lời gì, nhưng họ muốn ở lại qua đêm trong tiểu lâu của hắn.

Ngày hôm sau, Diệp Lăng rời giường thật sớm, Chân Tiểu Yên đã sớm làm xong bữa sáng ngon lành làm người thèm nhỏ dãi.

Bữa sáng của Chân Tiểu Yên thật phong phú, đồ ăn đầy bàn.

- Tiểu Yên, cho dù người xốt cho Diệp Lăng, cũng không cần làm nhiều như vậy đi!

Thất công chúa vẫn còn ngái ngủ, xuất hiện trước mặt mọi người nhìn Chân Tiểu Yên nói.

- Không phải, hần chỉ ăn được một chút...

Chân Tiểu Yên có chút ngượng ngùng.

- Hần chỉ ăn một chút, chẳng lẽ làm cho chúng ta? Dù chúng ta năm người nhưng cũng không ăn nhiều như vậy...Nga, đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên người...

Thất công chúa có chút nghi hoặc, mọi người cộng lại cũng là sáu người, tiểu công chúa thì không cần tính tới.

Nhưng rất nhanh thất công chúa lại nhớ ra Chân Tiểu Yên thể chất đặc biệt nên ăn nhiều hơn người thường gấp mười lần, đã lâu không ở chung một chỗ với Chân Tiểu Yên nên nàng cũng đã quên chuyện này.

- Các người thức rồi sao, thoát nhìn ta vẫn dậy trễ nhất! Tập Lâm công chúa đã luyện kiếm từ sớm, điều này làm cho ta thật sự vô cùng xấu hổ!

Diệp Lâm Vũ vừa nói vừa đi tới bên người Diệp Lăng, tùy tiện ngồi xuống sau đó cùng ăn.

- Tỷ, người vậy mà gọi là xấu hổ sao?

Diệp Lăng hoài nghi nhìn Diệp Lâm Vũ.

- Chỉ nói mà thôi, không được sao?

Diệp Lâm Vũ trực tiếp trả lời.

- ...

Ăn xong bữa sáng, Diệp Lăng mang theo mọi người rời đi, đi xử lý luyện kim trận cùng kỳ môn trận pháp của Diệp thành.

Khi Diệp Lăng thiết kế Diệp thành, đã dung nhập kỳ môn trận giáp vào bên trong, đồng thời dùng luyện kim trận làm phụ, ở thời khắc khẩn cấp có thể khởi động trận pháp bên trong, đến lúc đó dù là thần tiên hạ phàm cũng không thể công phá.

Thiết kế này vốn chỉ để phòng ngừa vạn nhất, mà hiện tại có lẽ Diệp Lăng còn chưa biết thiết kế này ở tương lai sẽ cứu mạng mọi người.

Khi sử dụng trận pháp này cũng không làm ảnh hưởng gì tới mọi người, hơn nữa còn tụ tập thiên địa linh khí bên trong, sẽ tạo nên một khu vực địa linh nhân kiệt, những người ở đây sẽ có chút siêu việt với người thường.

Đồng thời hiệu quả tụ linh cũng làm người ở nơi này tu luyện càng nhanh hơn, sau khi Diệp Lăng mở ra trận pháp đã chậm chậm thể hiện ra ưu điểm này.

Chính vì duyên cớ này, thất ca bị người oán trách, làm cho hần có đoạn thời gian đều phải trốn tránh đám người Diệp Dực, thậm chí còn chạy đi tìm Diệp Lăng khóc lóc kể lể oán trách.

Chính bởi vì như thế, cao thủ trong Diệp thành dần dần xuất hiện, mà Diệp gia học viện đã trở thành đệ nhất đại lục, thực lực không ngừng đề thăng.

Những địa phương thiết kế trận pháp đã xong xuôi, hiện tại Diệp Lăng chỉ cần khởi động trận pháp.

Hiện tại điều hần cần làm chính là tiếp nối những mấu chốt trong trận, đem trận pháp vận chuyển hoàn chỉnh, sau đó xem như đại công cáo thành!

Mặc dù chỉ là nhiệm vụ đơn giản, nhưng ba người Diệp Lăng cũng phải dùng thời gian mười ngày, chạy khắp nơi trong thành mới có thể xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Trong thời gian này có nhiều người đều chú ý tới hần, nhưng chỉ thấy hần chạy loạn trong thành, hơn nữa Diệp gia cố ý cách ly bọn họ không cho tiếp xúc với hần, vì thế bọn họ đều có cảm giác hoàn toàn không biết hần đang đỡ trò gì.

736. Chương 740: Trận Pháp Phòng Ngự (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 740: Trận pháp phòng ngự (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Diệp Lăng tìm tam ca dạo một chút phương pháp khởi động, đây là chuyện thuộc quyền cai quản của phòng ngự quân, chuyện này Diệp Lăng nghĩ nên liên lạc với tam ca.

Mà tam ca chính là người tiếp quản chuyện phòng ngự này, mấy năm nay hắn đã trở thành người đứng đầu Diệp gia quân, việc này vốn là chuyện hắn nên quản lý.

Thử xem hiệu quả?

Chuyện này tam ca có hỏi qua Diệp Lăng, cũng dự định đi thử xem, nhưng Diệp Lăng nói sau khi phát động trận pháp, thành thị sẽ xuất hiện biến hóa về địa hình, động tác này sẽ bị mọi người phát hiện, sẽ biết về vũ khí bí mật này, cho nên nếu không gặp phải vạn bất đắc dĩ thì không nên thử.

Địa hình biến hóa? Điều này làm tam ca có chút khó hiểu, cái gì gọi là địa hình biến hóa, một trận pháp phòng ngự chẳng lẽ còn có thể cải biến được địa hình nơi này sao?

Đối với vấn đề này, Diệp Lăng trả lời khẳng định, thì chính là – sẽ!

Biến hóa như thế nào thì hắn không giải thích, cho tới lúc đó chính người tự nhìn là biết thôi!

Sau khi nghe được câu nói này, tam ca còn muốn đập cho hắn một trận, nhưng vẫn nhịn được, dù sao hắn cũng có thể chuẩn bị trước tâm lý để nhìn về biến hóa này.

...

- Tiểu vương bát đản, con lại muốn đi sao?

Đêm đó Long An Kỳ đến gặp hắn, cũng chỉ muốn trò chuyện với hắn nhiều hơn một chút mà thôi.

- Phải đó, con phải đi về tiếp tục hoàn thành công việc bên kia, mẹ luyến tiếc con sao?

Diệp Lăng trực tiếp hỏi.

- Ai nói luyến tiếc con, con đúng là không có lương tâm, từ sau khi có lão bà, đã ném lão nương sang một bên rồi.

Long An Kỳ gõ đầu Diệp Lăng, sau đó lại ôm hắn vào lòng.

- Mẹ, mẹ luyến tiếc con thì cứ nói thẳng thôi, qua một thời gian ngắn con lại về một lần, như vậy tốt hơn lần trước con ra ngoài du lịch rồi! Nói thật, con còn chưa chân chính hưởng thụ qua lần du lịch kia, mỗi lần đi tới một chỗ đều có chuyện phát sinh, thật là xui xẻo...

Diệp Lăng ngồi trong lòng Long An Kỳ nói.

- Còn xui xẻo sao...Con đúng là đang ở trong phúc mà không biết phúc, con không biết con may mắn tới cỡ nào, tuy rằng phát sinh rất nhiều chuyện, nhưng con lại được rất nhiều người ủng hộ, đây là việc trước nay chưa từng có.

Long An Kỳ có chút tức giận nói.

- Ủng hộ gì chứ? Có sao?

Diệp Lăng ngờ ngác hỏi, hắn không chút nào quan tâm những chuyện này, thậm chí cả tình huống này hắn cũng không biết.

- Bỏ đi, nói con cũng không hiểu! Đây có lẽ do nữ thần may mắn chiếu cố...

Long An Kỳ cũng không tiếp tục dây dưa trong đề tài này, kể tiếp lại trò chuyện sang chuyện khác, đều chỉ là một ít chuyện trong nhà.

Điều này đối với Diệp Lăng mà nói thật sự nhàm chán, nhưng phải xem đối tượng là ai, nếu là người hấn quan tâm hấn vốn sẽ không thấy chán ghét.

...

Ngày hôm sau, tới thời gian xuất phát, Diệp Lăng để mọi người cùng đưa tiễn, lại xảy ra một tình huống nhỏ mà không ai nghĩ tới.

- Diệp Lăng, ta cũng muốn đi, được chứ?

Diệp Chỉ Tình đột nhiên hỏi một câu.

Điều này xác thực làm người ta không tưởng tượng nổi, Diệp Chỉ Tình vẫn luôn thật yên lặng, trước kia chưa tiếp xúc với Diệp Lăng bao nhiêu, lần này không ngờ lại muốn đi chung với hấn.

Tuy chỗ kia cũng thật yên tĩnh, nhưng đối với Diệp Chỉ Tình mà nói cũng không phải địa phương tốt nhất, vì sao nàng lại đòi đi?

Hiện tại mọi người cảm thấy thật tò mò, nhưng cũng không quá mức để ý tới.

- Được thôi!

Diệp Lăng gật đầu, cũng không cự tuyệt, hấn có cảm giác tín nhiệm vị đường tử này, cho dù để nàng biết được bí mật cũng không sao cả.

Đây là cảm giác giữa người với người, cho dù có chuyện gì kỳ quái, Diệp Lăng cũng không cảm thấy lạ lùng.

- Ân!

Diệp Chỉ Tình lên tiếng bước tới gần hấn.

Dọc theo đường đi, rất nhiều người đều đi theo, mãi cho tới trước Hạo Nguyệt Hồ vẫn có một đám người đang đứng chờ sẵn nơi đó.

- Cảm ơn mọi người!

Diệp Lăng cũng không để ý, chỉ khi sắp tiến vào trong hấn lại nói tiếng cảm ơn với họ, cảm kích lòng quan tâm của họ dành cho mình.

- Không cần khách khí, thập tam thiếu!

Mọi người chột ngẩn ngơ, sau đó đáp lại.

- Vèo...

Diệp Lam Vũ cùng thất công chúa nở nụ cười.

- Sao vậy?

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi, hấn không rõ hai nàng cười chuyện gì.

- Tiểu đồ đàn, họ không phải tới tiễn ngươi, chỉ là muốn đi vào với ngươi.

Thất công chúa cười nói.

- Muốn theo vào sao, vậy thì đi thôi!

Diệp Lăng cười cười, sau đó trực tiếp đi vào.

Người phía sau đều đi theo, họ cũng biết không đi theo hấn họ cũng không thể vào được bên trong.

Nhưng rất nhanh họ liền phát hiện không còn thấy bóng dáng của Diệp Lăng, hấn đã đột ngột biến mất ngay trước mặt mình.

- Đệ đệ, sao không thấy họ nữa?

Chẳng những những người kia không thấy Diệp Lăng, mà nhóm người Diệp Lam Vũ cũng không còn thấy họ.

- Nơi này vốn là một trận pháp phòng ngự, không biết trận pháp sẽ bị đưa ngược ra ngoài.

Diệp Lăng nói.

- Ta biết, nhưng ở thời gian trước khi người đưa người vào, mọi người còn cách người xa hơn họ, nhưng cũng đâu có chuyện gì.

Dựa theo tình huống trước đó, những người kia không có khả năng biến mất nhanh như vậy.

- Ta còn quên nói, trận pháp này còn có thể khổng chế, có thể biến hóa, tăng lớn tăng nhỏ! Nếu ta không muốn cho ai vào, cho dù có nhớ rõ đường cũng không ai vào được!

Diệp Lăng cười nói.

- ...

Nhóm người Diệp Lam Vũ liền trầm mặc.

- Còn nữa, đường ở đây không chỉ có một đầu, còn nhiều đường khác, các người nên đi gần hơn một chút, bằng không sẽ bị lạc như họ.

Diệp Lăng tiếp tục nói.

- ...

Diệp Lam Vũ nói.

737. Chương 741: Trận Pháp Phòng Ngự (4).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 741: Trận pháp phòng ngự (4).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng chỉ cho mọi người biết một con đường, mà con đường này hẳn tùy lúc đều có thể biến hóa, tùy lúc có thể phong bế, cho nên những người nào muốn đi vào cơ hồ đều không thể nếu không được hẳn đồng ý.

Kỳ thật nhóm người Diệp Lam Vũ còn chưa biết trận pháp phòng ngự của Diệp Lăng hiện tại chỉ mở ra công năng phòng ngự, nếu như hẳn mở ra sát trận, những người xâm nhập vào bên trong không chỉ đi vào đơn giản như vậy, đến lúc đó có muốn đi ra ngoài cũng không được.

Mà trận pháp phòng ngự này cũng không khác ở Diệp thành, chỉ là ở Diệp thành khá lớn, bình thường đều bị phong bế, không giống như nơi này luôn mở ra.

Nhưng vì diện tích của Diệp thành rất lớn, nếu mở ra sát trận sẽ tạo thành thương vong đáng sợ, cho nên Diệp Lăng mới dặn dò tam ca nếu không gặp phải vạn bất đắc dĩ thì ngàn vạn lần đừng nên sử dụng.

- Di? Nơi này thật khác hẳn...

Thất công chúa đi vào nơi này, liền cảm giác ra sự khác biệt, chuyện rõ ràng như thế ai cũng có thể cảm thấy.

Với tính cách cẩn thận của thất công chúa, đương nhiên càng cảm nhận được rõ ràng!

- Phải đó, nơi này khác hẳn địa phương lúc trước, thật thoải mái...

Diệp Lam Vũ nhìn căn nhà kết hợp thật hoàn mỹ với hoàn cảnh chung quanh.

- Nơi này mới là chỗ ở của chúng ta, phía trước chỉ để cho người khác nhìn xem mà thôi!

Diệp Lăng thuận miệng đáp.

Đối với những người đang có mặt tại đây, Diệp Lăng cũng không có ý tứ muốn giấu diếm, nếu cần giấu diếm hẳn sẽ không đưa họ đi theo!

- Vì sao lại không nhìn thấy được địa phương kia?

Thất công chúa thật tò mò, nàng đi quanh một chút, hoàn toàn không nhìn thấy địa phương lúc trước.

- Kỳ thật địa phương kia ở ngay bên cạnh, nhưng ta lợi dụng một ít nhân tố hoàn cảnh nho nhỏ, làm hai bên biến thành địa phương độc lập, bên này nhìn không thấy bên kia! Mà ở giữa có tầng cách ly, không tương thông, cho dù là trên mặt hồ ta cũng đã xử lý qua, nơi này hoàn toàn độc lập.

Diệp Lăng giải thích.

- Nếu như vậy mặc dù ngày sau bên kia có bị bán đi, chúng ta cũng có thể ở nơi này, sẽ không bị người quấy rầy.

Hai mắt Diệp Lam Vũ sáng ngời.

- Phải, nơi này xem như nơi tu dưỡng, nếu các người thích đều có thể ở lại, sau này ta sẽ dạy phương pháp ra vào!

Diệp Lăng gật đầu nói.

- Như vậy thật sự quá tốt!

Diệp Lam Vũ thật hưng phấn nói.

- Tỷ cao hứng cái gì, ngày sau tỷ phải lập gia đình, nơi này là địa phương tu dưỡng của chúng ta mà thôi.

Thất công chúa không chút khách khí nói.

- Cút! Ta quyết định cả đời sẽ dựa vào đệ đệ, dù các người kết hôn cũng không được tự do!

Diệp Lam Vũ hung hăng nói, lời phản kích phi thường mạnh mẽ.

- Được rồi, hiện tại nên làm chính sự, tỷ, tiểu Thất, hai người tự tìm địa phương tu luyện đi! Chỉ Tiểu tỷ, giao tiểu Tập Lâm cho tỷ, nàng theo người học kiếm! Phì bà, tiểu Linh, chúng ta cần bắt đầu rồi, nếu thành công, chúng ta có thể bay lượn khắp toàn bộ đại lục.

Diệp Lăng cũng không quản chuyện khác, phân phó mọi người tự đi làm chuyện của mình, bắt đầu cùng Tiểu Yên và Tiểu Linh đi làm việc.

Chân chính bắt đầu công việc của hắn, sẽ làm toàn bộ đại lục cảm thấy kinh ngạc!

Như thế nào đã bắt đầu?

Chỉ thấy Diệp Lăng đổ ra từng đồng tài liệu bên trong giới chỉ, nhất thời chất đầy bên bờ hồ, những tài liệu này đều do hắn thu thập tới.

Tiếp theo hắn vẽ ra một luyện kim trận trên mặt đất, bỏ vào tài liệu, sau đó phát động luyện kim trận, phân chia tài liệu rồi dung hợp lại.

- Diệp Lăng, người đang làm gì?

Chân Tiểu Yên hỏi, chuyện này nàng chưa từng nhìn thấy qua, làm sao lại dung hợp cùng một chỗ, không biết dùng làm gì.

- Chế tạo siêu hợp kim, luyện kim thuật thật phương tiện, nhưng cần luyện lại, nếu không hiệu quả thật không tốt.

Diệp Lăng thuận miệng hồi đáp.

Bởi vì câu trả lời của hắn, danh từ hợp kim liền ra đời, Diệp Lăng cũng không biết đã tạo ra bao nhiêu ảnh hưởng cho thế giới này, làm tài liệu kiến trúc, tài liệu binh khí, tài liệu dân dụng công cụ...đều thu được ảnh hưởng rất lớn.

Hiện tại Diệp Lăng tìm được một loại thích hợp, ít nhất là tốt nhất, một loại hợp kim chịu được cứng cõi, loại này thậm chí có thể nổi lên trên mặt nước.

Sau đó hắn bắt đầu đại lượng chế tạo hợp kim này, để hai người Tiểu Yên hỗ trợ cùng chế tạo, không bao lâu sau siêu hợp kim dùng luyện kim thuật đã phát sinh biến hóa.

Một loại biến hóa về ngoại hình!

Loại biến hóa này thật rõ ràng, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, các nàng chứng kiến một vật thể đang chậm rãi hình thành.

- Vật này...này...Diệp Lăng, ngươi tìm nhiều thời gian chẳng lẽ vì làm cái này?

Khi vật thể kia hình thành, mọi người không hiểu Diệp Lăng làm vật này làm gì, dù làm cũng không cần phí nhiều công phu như vậy, còn có, nơi này là một tử huyệt, đặt ở đây có ý nghĩa sao?

Thứ này là gì?

Ai đều có thể nhìn ra được!

Chính là một con thuyền có tạo hình kỳ lạ, mà dù kỳ lạ nó vẫn chỉ là một con thuyền!

Con thuyền này lại có năng lực gì mà hắn cần nghiên cứu?

Diệp Lăng, ngươi rốt cục muốn làm gì?

738. Chương 742: Đột Nhiên Tăng Mạnh (1).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 742: Đột nhiên tăng mạnh (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Thành vẫn phát triển thật nhanh, dần dần trở thành một trung tâm mật dịch nổi danh nhất đại lục.

Mọi người tựa hồ dần dần quên đi sự tồn tại của Diệp Lăng, tựa hồ cũng quên sự điên cuồng của chính mình.

Đơn giản là vì từ sau khi Diệp Lăng đi vào Hạo Nguyệt Hồ cũng không tiếp tục xuất hiện, cơ hồ không ai gặp hắn, tự nhiên sẽ không có người nhắc tới.

Tình huống này làm phu thê Diệp Thành Thiên cảm thấy có chút kỳ quái, nếu nói Diệp Lăng không thường xuất hiện là chuyện bình thường, bởi vì hắn chính là người như vậy, khi tập trung làm việc sẽ quên hết mọi chuyện.

Điều làm cho họ cảm thấy kỳ quái chính là Diệp Lam Vũ cũng có thể ở lại bên trong hơn nửa năm, hơn nữa vẫn không xuất hiện, điều này thật lạ lùng, người nào cũng biết tính khí của Diệp Lam Vũ vốn không chịu ngồi yên một chỗ.

Mặc dù nàng cũng rất thích ở chung với Diệp Lăng, nhưng nàng cũng sẽ không tới mức không đi ra.

Thất công chúa vốn đều có thể ở lại bất cứ nơi nào, dù không có người nào bên trong, nàng cũng có thể kiên nhẫn ở yên, cho dù không có Diệp Lăng.

Kể cả Diệp Chỉ Tình, tuy họ không quá hiểu rõ nàng, nhưng họ cũng biết tính cách nàng cũng tĩnh lặng, vẫn thích hợp ở ẩn cư một chỗ.

Rốt cục là vì chuyện gì có thể làm cho Diệp Lam Vũ yên tĩnh như vậy?

Về vấn đề này mọi người đều đang nghi hoặc, nhất là thân thích cùng bằng hữu của nàng.

Bọn họ đều đang kỳ quái, trong Hạo Nguyệt Hồ rốt cục có thứ gì làm Diệp Lam Vũ chịu an tĩnh như vậy, chẳng lẽ chính vì Diệp Lăng?

Mặc dù khả năng rất thấp, nhưng không phải là không thể nào, ai cũng biết vì Diệp Lăng, Diệp Lam Vũ chuyện gì cũng có thể làm ra được, kể cả cố gắng nhẫn nại ở một chỗ.

Mà tất cả mọi người đều cảm thấy được, khả năng lớn nhất chính là vì Diệp Lăng, nhưng không phải vì Diệp Lam Vũ có lòng nhẫn nại, mà là trong tay Diệp Lăng có chuyện gì đó làm Diệp Lam Vũ cảm thấy thật sự hứng thú.

Điểm này khi được công bố đáp án, tất cả mọi người đều cảm thấy ý nghĩ của mình không sai, quả nhiên là như vậy, đáp án này thật làm cho bọn họ cảm thấy vô cùng giật mình.

Không, phải nói là thật khiếp sợ!

Bọn họ thế nào cũng thật không ngờ, còn chưa cách một năm, Diệp Lam Vũ đã...

- Tỷ, cố gắng một chút, người lập tức có thể trở thành cao thủ một đời!

Thanh âm Diệp Lăng vang lên bên hồ, lúc này Diệp Lam Vũ rất muốn đánh cho hắn một trận.

- Cố gắng một chút đi, Diệp Lam Vũ!

Ở lúc này, thất công chúa cũng lên tiếng, có cảm giác như chuyện không liên quan gì đến mình.

- Người còn dám nói ta, bản thân người không phải cũng như vậy, người còn chưa đột phá!

Diệp Lam Vũ tức giận nhìn thất công chúa, hiện tại cả hai cũng đang cùng nhau cố gắng “đột phá”.

Chính bởi vì như vậy, Diệp Lam Vũ cảm thấy thất công chúa muốn ăn đòn, cũng giống như nàng đang muốn đánh cho Diệp Lăng một trận.

- Cho nên ta cũng đang cố gắng đây!

Thất công chúa thản nhiên nói.

- ...

Diệp Lam Vũ á khẩu, cuối cùng suy nghĩ, chỉ cần mình làm được, sau này lão nương muốn gì được đó, không sợ trời không sợ đất!

Trong lòng Diệp Lam Vũ suy nghĩ, nghĩ bộ dạng phong cảnh ngày sau của mình, nàng trở nên thật hưng phấn!

- Lão tỷ, xem ánh mắt của người thật dâm đãng, có phải người đang tư xuân đấy không?

Diệp Lăng chợt hỏi.

- Cút! Lão nương đang nghĩ ngày sau làm sao khi dễ các người! Chờ ta đột phá, muốn làm gì các người cũng được!

Diệp Lam Vũ cảm tức nói.

- Người không cần đột phá, ta cũng đâu dám làm gì người, người muốn thế nào đều được!

Diệp Lăng thuận miệng nói, cũng không thêm để ý.

Đúng vậy, dù Diệp Lam Vũ không biết gì, nhưng nàng vẫn luôn có thể khi dễ Diệp Lăng, hắn cũng không dám phản đối lời nàng.

- ...

Diệp Lam Vũ trầm mặc chốc lát, nàng phát hiện đúng là chuyện này cũng không có gì thay đổi.

Vào lúc này, thất công chúa còn nói thêm:

- Dù người đột phá thì đã sao, ta nhất định còn nhanh hơn người, nhưng kết quả lại không có khác biệt gì.

- ...

Diệp Lam Vũ phát giác, đối tượng mình muốn khi dễ chủ yếu là Diệp Lăng cùng thất công chúa, Diệp Lăng thì không cần phải nói, vô luận mình muốn làm gì hắn cũng thừa nhận, mà thất công chúa cũng không hề lên tiếng phản đối.

Không nói điều gì khác, dù cuối cùng nàng không thể đột phá, kết quả vẫn là giống nhau!

- Lam Vũ tỷ tỷ, ta sẽ không để cho người khi dễ ca ca, nếu như người không nỗ lực, người sẽ đánh không lại ta!

Vào lúc này một tiểu cô nương nhảy ra nói.

Bên trong Hạo Nguyệt Hồ, chỉ có một tiểu cô nương này, chính là tiểu công chúa Ngã Lạp, mà bây giờ nhìn nàng còn vui tươi hơn trước kia không ít!

Nếu ở trước kia, tiểu công chúa nhất định sẽ trốn tránh sau lưng Diệp Lăng, nhìn mọi người không nói lời nào, hiện tại ít nhất nàng đã mở miệng, chủ động mở miệng nói chuyện.

Tuy rằng vẫn cứ như trước kia, nàng trốn sau lưng Diệp Lăng, vẫn không chịu đi ra!

Trong vòng nửa năm này tiểu công chúa tựa hồ đã có thói quen đi theo phía sau Diệp Lăng, chỉ cần không có việc gì nàng đều làm như vậy, như vậy nàng mới có được cảm giác thật an toàn!

Mà khi nàng quen thuộc cùng nhóm người Diệp Lam Vũ, mới có thể ngẫu nhiên nói vài lời, nhưng dưới tình huống bình thường, đều nói những chủ đề liên quan tới Diệp Lăng nàng mới chịu lên tiếng.

739. Chương 743: Đột Nhiên Tăng Mạnh (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 743: Đột nhiên tăng mạnh (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lam Vũ nghe xong lời tiểu công chúa, lại trầm mặc, hơn nữa còn vô cùng xấu hổ.

Đúng vậy, nếu như mình còn không chịu nỗ lực, có lẽ thật sự sẽ bị tiểu nha đầu này vượt qua, như vậy sẽ dọa người biết bao nhiêu!

Muốn nói nếu là trước kia, Diệp Lam Vũ chắc chắn sẽ không tin tưởng một tiểu nha đầu có thể vượt qua được chính mình, hơn nữa còn là tiểu nha đầu vừa mới bắt đầu tu luyện!

Mặc dù nói nàng thừa nhận trên đại lục này người có thiên phú cao hơn nàng rất nhiều, nhưng tuyệt đối sẽ không chênh lệch lớn tới như vậy, nếu như còn chưa bắt đầu luyện tập, nhất định không đủ khả năng đuổi theo chính mình.

Trước kia nàng vốn có ý nghĩ như vậy, hiện tại nàng cảm thấy được càng thêm không có khả năng, bởi vì trong nửa năm thời gian, thực lực nàng tiến triển cực nhanh, dù là thiên tài cũng không khả năng nhanh hơn được nàng.

Vừa rồi bọn họ nói chuyện đột phá chính là đột phá trên thực lực, chứ ở lúc này Diệp Lam Vũ đã đủ làm mọi người hâm mộ, đã đạt tới cảnh giới mà ai ai cũng mong muốn.

Lướt qua cảnh giới này, có thể trở thành tuyệt đỉnh cường giả, thực lực cao nhất đại lục.

Thiên cấp!

Diệp Lam Vũ cùng thất công chúa hiện tại đang muốn đột phá cảnh giới này, cách Thiên cấp chỉ có một bước, sau khi bước qua các nàng sẽ trở thành Thiên cấp cường giả trẻ tuổi nhất trên đại lục.

Điều này cũng nhờ có Diệp Lăng, lý luận ma pháp của Diệp Lăng rất phong phú, cơ hồ đều có nghiên cứu với các loại ma pháp, ngay cả những ma pháp thất truyền hẳn cũng biết, thậm chí kể cả thượng cổ ma pháp!

Thượng cổ ma pháp luôn luôn là một tồn tại truyền thuyết, là ma pháp sư ước mơ, vô luận trả giá bao nhiêu bọn hắn đều mơ tưởng được nhìn thấy, nhưng chỉ là họ không có được cơ hội, bởi vì không ai biết, cũng không có cơ sở nghiên cứu.

Vì sao Diệp Lăng lại biết?

Đối với lời giải thích, Diệp Lăng chỉ vô tình nói một câu.

Ta không phải nói với các ngươi rồi sao, ta đã phát hiện một di tích thượng cổ!

Đúng vậy, là di tích của Thiên Công Việt Tộc, tất cả mọi người chỉ đem lực chú ý ở luyện kim thuật như mộng như ảo!

Nhưng mọi người đều xem nhẹ, nếu đã là thượng cổ di tích, vậy nhất định phải có tồn tại di vật khác từ thời thượng cổ!

Bên trong đương nhiên phải có thượng cổ ma pháp, thậm chí còn có thượng cổ vũ kỹ, những điều này mọi người đều mơ ước!

Sau khi nghe Diệp Lăng trả lời, mọi người trầm mặc, chợt phát hiện bản thân mình lại quên mất, đây đúng là sai lầm đáng buồn cười, nhưng đều là sai lầm mọi người sẽ phạm phải.

Sự tình đã qua lâu như vậy, còn chưa ai nghĩ tới chuyện này, trong cảm giác của họ, dường như chỉ có luyện kim thuật, không còn vật gì khác.

Nếu lần này không hỏi Diệp Lăng, họ cũng không nhớ tới chuyện này, vì thế họ liền hỏi hắn còn phát hiện được thêm vật gì nữa không.

Diệp Lăng trả lời thật rõ ràng, có, nhưng không thích hợp với các ngươi!

Lúc này họ cũng không tâm tình truy hỏi, Diệp Lăng đã chịu trả lời như vậy, xem như là đủ rồi.

Vào lúc này, trọng yếu nhất là dựa theo chỉ đạo của Diệp Lăng tiến hành tu luyện ma pháp, nhận sự chỉ dẫn của Diệp Lăng!

Diệp Lăng ngoại trừ dùng miệng giải thích, còn chuẩn bị được vật để tắm, một ít biện pháp cổ quái của luyện kim trận làm hai người thật hoài nghi hắn đang chinh các nàng, nhưng bởi vì hiệu quả thực sự rất mạnh, khiến các nàng không thể không tin tưởng những thứ này là hữu dụng.

Nhờ sự trợ giúp của hắn, trong vòng nửa năm các nàng đã tăng mạnh cảnh giới, hiện tại đã tới thời khắc đột phá Thiên cấp!

Nếu đổi lại là trước kia, các nàng nghĩ cũng không nghĩ, cảm giác bản thân phải tốn mười mấy hai mươi năm mới có thể đạt tới trình độ này!

Mà muốn đột phá Thiên cấp càng phải đợi thật lâu thật lâu...

Cũng không phải các nàng khiêm tốn, mà là sự thật, theo phu thê Diệp Thành Thiên liền biết, khi họ tiến vào cảnh giới này, phải hơn hai mươi năm, nhưng mãi tới bây giờ họ còn chưa thể đột phá.

Đây là một đạo khảm, một đạo khảm làm rất nhiều người không thể vượt qua!

Cho dù là thiên tài, phải nói là thiên tài trong thiên tài cũng thật khó vượt qua, cần thời cơ và tích lũy.

Đương nhiên, cũng có thể dùng biện pháp đặc thù để đột phá, nhưng sau khi đột phá sẽ khó thể tiến thêm bước nữa, sẽ yếu hơn những cao thủ cùng cấp rất nhiều.

Nhưng đối với một ít người cả đời không thể tiến thêm, biện pháp này có thể sử dụng được, dù sao còn hơn vĩnh viễn không cách nào tiến bước!

Chính bởi vậy hai người mới lo lắng đột phá kiểu này sẽ có di chứng.

Không có!

Đây là câu trả lời của Diệp Lăng, cũng là đáp án hợp tình hợp lý, hẳn làm sao để họ gặp phải di chứng, đây là chuyện mà cả đời hẳn cũng sẽ không phạm phải.

Biện pháp này hẳn đã trải qua tính toán thật kỹ lưỡng, chính là kích thích tiềm lực người khác, là một loại xúc tiến, đối với người khác không hề có tổn hại, chẳng qua hiệu quả xúc tiến thật sự quá lớn, lớn tới mức làm cho người ta phải nghi ngờ.

740. Chương 744: Đột Nhiên Tăng Mạnh (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 744: Đột nhiên tăng mạnh (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đổi lại là những người khác, Diệp Lam Vũ cùng thất công chúa có lẽ còn có thể dừng lại, suy nghĩ kỹ càng mới quyết định có nên tiếp tục hay không, nhưng nếu như là Diệp Lăng, các nàng cũng không cần phải lo lắng, bởi vì các nàng tin tưởng Diệp Lăng.

Mà cứ như vậy, hai nàng ở trong vòng nửa năm đã đạt tới độ cao này, dù hai nàng đều cảm giác sẽ lập tức tiến vào Thiên cấp, tiến vào cảnh giới làm người người ngưỡng mộ, thì tiến bộ của hai nàng đột nhiên dừng lại!

Có lẽ bởi vì lúc trước tiến triển được quá nhanh, khiến hai nàng lập tức quên đi cửa ải này, cảm thấy sẽ dễ dàng vượt qua!

Khi đó hai nàng hỏi Diệp Lăng vì sao lại như vậy.

Câu trả lời chính là điều này chẳng lẽ các ngươi không biết sao? Muốn đi vào Thiên cấp, phải xem linh ngộ của chính bản thân, chuyện này không thể cấp cho, nếu cả đời hai người đều không thể linh ngộ, ta cũng không còn biện pháp.

Sau khi Diệp Lăng trả lời, hai người liền trầm mặc, cũng hiểu được rõ ràng, mình đúng là quá nhanh, cũng quá thuận!

Quá thuận lợi đối với cảnh giới là dấu hiệu không tốt, mà cửa ải khó khăn cũng làm hai nàng minh bạch được điểm này, khiến hai nàng phải nhìn thẳng vào chuyện tu luyện của chính mình, kiên cố thực lực cùng cảnh giới của chính mình.

Mà lần này đã là chuyện của một tháng trước, thời gian hai nàng cố gắng linh ngộ đột phá đã qua một tháng!

Buông ra chuyện này không nói, cho dù hai nàng không đột phá, chỉ xem ở thực lực hiện tại, trong thiên hạ đã có rất ít người có thể đối phó được hai nàng, nhất là khi hai nàng có thể liên thủ, cho dù là Thiên cấp cao thủ cũng chưa chắc đã là đối thủ.

Tin tưởng sau khi hai nàng xuất quan, nhất định sẽ tạo ra khiếp sợ, ít nhất sẽ làm mọi người không thể tưởng tượng nổi về Diệp Lăng.

Tình huống của Diệp Lam Vũ ra sao người khác không biết, nhưng phu thê Diệp Thành Thiên hiểu rõ như lòng bàn tay, trong vòng nửa năm thế nhưng có thể tăng lên ngang hàng với chính mình, điều này thật sự vô cùng khó tin!

Cho dù là Diệp Lam Vũ, cũng không khỏi bội phục sự cường hãn của tiểu công chúa, nàng ít nhất cũng đã có trụ cột thâm hậu, nhưng tiểu công chúa không có, nàng hoàn toàn là mới bắt đầu tu luyện.

Hiện tại thì sao?

Đã là có thể kiên trì mấy chục hiệp trong tay một người tiếp cận Thiên cấp võ giả, dùng ánh mắt các nàng đánh giá, kiếm pháp của tiểu công chúa đã tăng lên cảnh giới Địa cấp.

Hiện tại tiểu công chúa chỉ khuyết thiếu một chút đấu khí, một chút hỏa hầu, mà đấu khí chính là mấu chốt, nếu như không bị thiếu đấu khí, tiểu công chúa còn có thể tiếp tục tăng lên cao hơn.

Đương nhiên nếu đối thủ tiếp cận Thiên cấp không dùng đấu khí khi chiến đấu với nàng, dù nàng chống cự hơn mười hiệp cũng không có gì là khó khăn!

Hiện tại tiểu công chúa có được cảnh giới kiếm pháp, nhưng không có được đấu khí làm hậu thuẫn, cho nên tạo thành tình huống như hôm nay, nhưng nếu có thời gian tích lũy là có thể đạt được, nhưng kiếm pháp lại không dễ dàng lĩnh ngộ như thế!

Tin tưởng tiểu công chúa muốn tiến vào hàng ngũ cao thủ Địa cấp chỉ là vấn đề thời gian, mà căn cứ trình độ tiến triển đấu khí của nàng, tin tưởng không cần vượt qua tới ba năm!

Mà khi đó chẳng những nàng có thể có được đấu khí Địa cấp, còn có thể đạt tới cảnh giới kiếm pháp Thiên cấp.

Tạo thành tình huống này mọi người đều nhất trí ở hai điểm.

Điểm thứ nhất tiểu công chúa có được thiên phú biến thái, mà điểm thứ hai cũng chính là điểm mấu chốt nhất, chính là nàng đi theo một đại biến thái!

Chính bởi vì có Diệp Lăng, làm tiểu công chúa đạt tới cảnh giới không người nào có thể hình dung được, cũng không thể dùng phương thức bình thường để phỏng đoán thực lực của nàng.

Diệp Lam Vũ tin tưởng, với tiến triển hiện tại của tiểu công chúa, muốn vượt qua chính mình cũng chỉ là vấn đề thời gian, đây là chuyện cơ hồ có thể khẳng định!

Đối với việc này Diệp Lam Vũ có chút hâm mộ, có chút ghen tỵ, còn có chút hận, nhưng nàng cũng không còn cách nào, đây là sự khác biệt giữa người với người!

Mà đồng thời Diệp Lam Vũ cũng nhận thấy được chỉ cần có Diệp Lăng, sự phân biệt thiên phú này cũng có thể bù đắp lại, nàng có thể trường kỳ ở lại bên người Diệp Lăng, mà tiểu công chúa thì không được, nàng không có khả năng ở cạnh Diệp Lăng quá lâu, sớm hay muộn nàng cũng phải quay về Ngã Lạp đế quốc.

Đây chính là ưu thế của nàng!

Diệp Lăng chính là ưu thế mà nàng có được!

Đối với chuyện này, ai ai cũng biết, chỉ là tiểu công chúa không hề suy nghĩ tới, hiện tại nàng chỉ nghĩ đi theo Diệp Lăng, cứ như vậy, không nghĩ tới có một ngày mình phải rời khỏi hắn.

Đây cũng là chuyện về sau, hiện tại tựa hồ không có ai đi quan tâm, chỉ tự đi làm chuyện của mình, cần nghiên cứu luyện kim thuật thì nghiên cứu, cần tu luyện thì tiếp tục tu luyện.

Vào sáng sớm hôm nay thất công chúa cùng Diệp Lam Vũ đều đang tìm kiếm đột phá, mà tiểu công chúa, Chân Tiểu Yên cùng tiểu Linh ăn xong bữa sáng chuẩn bị đi làm chuyện của bọn họ.

Diệp Lăng trong vòng nửa năm vẫn lo làm chuyện của mình, tuy hắn còn phải chỉ đạo cho hai người Diệp Lam Vũ, nhưng hắn cũng chưa từng thả lỏng công việc, mỗi ngày phần lớn thời gian chỉ lo làm chuyện của hắn.

Mỗi ngày chỉ khi đến thời gian ăn cơm nghỉ ngơi, mới có thể cùng mấy người Diệp Lam Vũ trò chuyện, nắm chắc tiến độ của các nàng.

- Tỷ, người hắn nên học theo Chỉ Tình tỷ, phía trước thực lực của nàng yếu hơn các người một chút, hiện tại tuyệt không kém, hãy xem người ta cố gắng đến bao nhiêu!

Vào lúc này Diệp Lăng nhìn về phía hồ nước xa xa, Diệp Chỉ Tình đang đứng trên cọc gỗ, tay cầm kiếm, hắn có thể cảm giác được nàng đã tiến vào trạng thái.

Diệp Chỉ Tình từ khi mới bắt đầu đến bây giờ đều đang cố gắng, cũng đã nhận được hồi báo, làm thực lực của nàng đuổi kịp hai người Diệp Lam Vũ.

Ở nơi này ngoại trừ nàng, cũng không ai giúp được tiểu công chúa tu luyện. Diệp Lăng vô cùng bận rộn, mà Diệp Lam Vũ cùng thất công chúa đều phải tu luyện, hai người là ma pháp sư, không cùng một hệ thống với võ giả.

- Ta đã thật cố gắng!

Diệp Lam Vũ nói, nàng không nói thêm lời gì, đối với cố gắng của Diệp Chỉ Tình nàng cũng nhìn thấy, đồng thời cũng cảm giác mình không có lòng kiên nhẫn như vậy.

741. Chương 745: Đột Phá (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 745: Đột phá (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Phải đó, Diệp Lam Vũ trong khoảng thời gian này đã rất cố gắng, không cần quá mức bức ép, làm như vậy chẳng khác gì khinh thường nàng.

Thất công chúa nói ra lời này tựa hồ như đang giúp Diệp Lam Vũ, nhưng tựa hồ cũng đang hạ thấp.

- Hừ, người có mặt mũi gì nói ta, chính người còn không vậy sao!

- Ta chỉ là tiến hành theo chất lượng, chuyện người khác có thể làm được không có nghĩa ta cũng làm được, ganh đua so sánh một mặt sẽ mang đến hiệu quả ngược lại.

Thất công chúa nói.

- Đúng vậy, thể chất cùng đặc tính của mỗi người đều không giống nhau, có thể so sánh với người nhưng không thể miễn cưỡng, chỉ nhận được hiệu quả ngược lại.

Diệp Lăng gật đầu:

- Được rồi, hai người tiếp tục, ta đi làm việc!

- Vậy mau cút, đừng ở chỗ này gây trở ngại lão nương đột phá!

Diệp Lam Vũ tức giận nói.

- ...

Diệp Lăng cũng không nói thêm lời nào, trực tiếp rời đi, dù sao hắn còn rất nhiều chuyện phải làm.

Ngày hôm nay liền bắt đầu như vậy, trong đoạn thời gian này cơ hồ mỗi ngày đều là như thế, mà thời gian rất nhanh trôi qua, trời đã chạng vạng.

Mỗi ngày Chân Tiểu Yên đều chuẩn bị sẵn bữa tối, nhiệm vụ của nàng tương đối nhẹ, chủ lực vẫn là Diệp Lăng cùng tiểu Linh, bình thường nàng xong việc nếu còn thời gian sẽ đi nấu cơm.

- Tiểu Yên, ta đi tắm rửa một chút, chúng ta cùng nhau chờ họ!

Thất công chúa tu luyện trở về, nhìn Chân Tiểu Yên nói.

- Ân!

Chân Tiểu Yên gật đầu, nàng cũng đã thói quen, bình thường đều là thất công chúa hoặc Diệp Lam Vũ quay về trước mọi người.

- Tiểu Yên, hôm nay làm đồ ăn gì vậy?

Diệp Lam Vũ cũng quay về, vừa về liền nhìn thức ăn trước tiên, sau đó mới đi tắm rửa.

Tiếp theo ba người cùng nhau chờ đợi.

Người kế tiếp quay về là Diệp Chỉ Tình, tuy nàng siêng năng nhưng sẽ đúng giờ quay về tụ họp với mọi người.

Tiểu công chúa tu luyện xong sẽ chạy tới bên người Diệp Lăng, đương nhiên nàng chỉ ngồi yên lặng một bên nhìn hẩn làm việc.

Diệp Lăng cũng biết tiểu công chúa đang ở bên cạnh, bình thường vẫn dọn riêng cho nàng một địa phương, bày luyện kim trận để nàng không đến mức bị thương tổn.

Trong quá trình thí nghiệm, không biết đã bao nhiêu lần phát sinh chuyện ngoài ý muốn, có đôi khi uy lực làm người ta cảm thấy sợ hãi, may mắn biện pháp phòng ngự của Diệp Lăng mạnh mẽ, mỗi một lần đều không bị thương.

Mỗi lần các nàng đều cảm thấy may mắn đang ở bên trong Hạo Nguyệt Hồ, nếu người bên ngoài nghe được động tĩnh bên trong, Long An Kỳ sẽ thường xuyên chạy tới trách mắng.

...

- Các người nói, Diệp Lăng có thể chỉ dạy cho chúng ta, có thể chỉ đạo chúng ta, vậy rốt cục hẩn tới cảnh giới nào?

Còn đang nói chuyện, Diệp Chỉ Tình đột nhiên nhắc tới một việc bị mọi người xem nhẹ, mọi người cảm thấy chuyện gì Diệp Lăng cũng có thể làm được, nhưng không nghĩ tới Diệp Lăng đã đạt tới cảnh giới nào.

Hiện tại các nàng sắp đạt tới Thiên cấp, Diệp Lăng vẫn có thể chỉ đạo các nàng, đây không phải là nói chính hẩn cũng đã sớm đạt tới Thiên cấp?

Điều này làm mọi người có cảm giác không thể tưởng tượng nổi, nhất là Diệp Lăng tu tập kể cả vũ kỹ cùng ma pháp, vậy chẳng phải muốn nói hẩn chính là Thiên cấp cường giả ma vũ song tu?

- Vấn đề này ta cũng rất muốn biết, nếu không đợi khi hẩn trở về, chúng ta hỏi xem một chút.

Diệp Lam Vũ nói, nàng cũng thật tò mò, chuyện này nàng không phải không hề nghĩ tới, chỉ là không nhớ mà thôi.

- Kỳ thật đáp án này cũng không quan trọng, nếu hẩn muốn nói thì tự nhiên sẽ nói.

Thất công chúa vô tình nói, nàng cũng mặc kệ Diệp Lăng có thực lực gì, chỉ cần hẩn vẫn là hẩn thì đã đủ.

- Nếu hẩn chịu nói mới là lạ, hẩn cũng không hề quan tâm tới mấy chuyện này, chuyện hẩn không để trong lòng, người không hỏi thì sao hẩn chịu nói.

Diệp Lam Vũ tức giận.

Đối với thói quen này của Diệp Lăng, nàng có chút bất đắc dĩ, nhiều khi mọi người cảm thấy đó là chuyện trọng yếu, nhưng hẩn lại cảm thấy vô nghĩa, nên không thêm nói với mọi người.

Tới sau khi sự tình phát sinh, mọi người mới biết nguyên lai hẩn đã hoàn thành từ sớm...

...

Trời chiều sắp hạ xuống, cảnh sắc thật đẹp, Diệp Lăng vừa chạy về, cũng không nói một lời ngồi xuống, nhìn hoàng hôn bên ngoài.

Phảng phất như hẩn chỉ muốn chạy về ngắm cảnh sắc, tựa hồ cũng muốn cùng mọi người thưởng thức phong cảnh mỹ lệ hiện tại.

Đối với hành động này của Diệp Lăng, tất cả mọi người đã thành thói quen, đây là chuyện thường xuyên xảy ra, chỉ cần không phải lúc hẩn quên lãng, hẩn nhất định sẽ về dùng cơm.

- Dọn cơm!

Diệp Lăng hô to.

- Ân!

Chân Tiểu Yên đứng dậy lấy thức ăn ra, vẫn còn nóng hôi hổi.

- Đệ đệ, có một vấn đề muốn hỏi người!

Sau khi dùng cơm xong, Diệp Lam Vũ hỏi.

- Vấn đề gì?

Diệp Lăng tùy tiện hỏi.

- Rốt cục thực lực của người ra sao, tới Thiên cấp chứ?

Diệp Lam Vũ trực tiếp hỏi.

Diệp Lăng cũng thật trực tiếp lắc đầu:

- Chưa!

- Có phải người đang nói dối hay không, người có thể chỉ đạo chúng ta, làm sao còn chưa đạt tới?

Diệp Chỉ Tình hỏi, lời của nàng cũng thật trực tiếp.

Đây là tính cách của Diệp Chỉ Tình, đồng thời cũng là hiểu rõ tính cách Diệp Lăng nên trực tiếp hỏi như thế.

742. Chương 746: Đột Phá (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 746: Đột phá (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Biết chỉ dạy cho người khác cũng không nhất định phải đạt tới cảnh giới! Ta thường xuyên dạy Tiểu Yên làm thức ăn, nhưng ta biết làm sao?

Diệp Lăng thuận miệng nói.

Lời của Diệp Lăng nhắc tới chuyện mà tất cả mọi người đều biết đến, người nào cũng biết Diệp Lăng dạy Tiểu Yên làm rất nhiều món ăn, vậy cũng giống như dạy Tiểu Yên nấu nướng, nhưng nếu để chính hắn đi làm, nhất định là không xong.

Mặc dù Diệp Lăng có thể nướng thức ăn, nhưng cũng chỉ bình thường mà thôi!

Cách nói như vậy cũng tương tự như Chân Tiểu Yên có tay nghề nấu nướng thật cao, chẳng lẽ Diệp Lăng càng cao hơn hay sao? Rất rõ ràng điều này là không thể nào.

Biết dạy người cũng không nhất định bản thân cũng biết làm, mà người biết làm cũng chưa chắc là biết dạy, đây là một đạo lý thật đơn giản, nhưng thực sự là như thế sao?

Đáp án này có lẽ chỉ riêng Diệp Lăng mới biết.

- Chuyện của Tiểu Yên đích thật là như vậy, nhưng đây là hai chuyện khác nhau, người thật sự là như vậy sao?

Diệp Chỉ Tình thật tỉnh táo hỏi, Diệp Lăng không biết làm thức ăn là một chuyện, mà có biết võ kỹ cùng ma pháp hay không lại là một chuyện khác.

Người bình thường dưới tình huống như thế nhất định sẽ bị mê hoặc, sẽ không hỏi kỹ lưỡng trình độ võ kỹ cùng ma pháp của hắn, cảm thấy được có lẽ hắn chỉ biết dạy mà bản thân trình độ cũng không bằng các nàng, nhưng Diệp Chỉ Tình thì khác, nàng sẽ không bị mơ hồ như vậy.

- Thật sự! Ta cũng không tiến vào Thiên cấp, đừng quên, ta là một phế vật vô thuộc tính.

Diệp Lăng cười nói.

- ...

Vô thuộc tính, chuyện này tựa hồ mọi người đều đã sớm quên lãng, bởi vì Diệp Lăng vô thuộc tính, giống như chính bản thân hắn mà nói, không có chút ảnh hưởng, mà luyện kim thuật cường hãn của hắn cũng làm người ta lãng quên điểm này.

Phế vật? Nếu hắn là phế vật, thì toàn bộ người trong thiên hạ đều là như thế.

Ngẫm lại chuyện này Diệp Chỉ Tình cũng không nói thêm lời nào, nàng cũng hiểu được Diệp Lăng rất khó đột phá Thiên cấp, hơn nữa chính Diệp Lăng cũng nói, hắn cũng không tiến vào Thiên cấp.

Nàng tin tưởng Diệp Lăng sẽ không nói dối, ít nhất sẽ không nói dối trước mặt mấy người Diệp Lam Vũ!

Nhưng nàng cùng mọi người đều xem nhẹ một việc, dù Diệp Lăng không tiến vào Thiên cấp, cũng không có nghĩa hắn không có đủ thực lực đối kháng Thiên cấp, đây chính là điểm khác biệt giữa hắn cùng mọi người, cũng là bí mật mà hắn không muốn bị người biết.

Hắn không tiến vào Thiên cấp, đây chỉ là tiêu chuẩn của đại lục này mà thôi, mà tiêu chuẩn của hắn làm thế nào có thể cân nhắc? Hiển nhiên là không thể nào.

Cứ như vậy mọi người cũng không tiếp tục thảo luận về vấn đề này, tiếp tục ăn cơm nói chuyện phiếm, sau đó đều tự về phòng nghỉ ngơi.

Thời gian lại tiếp tục trôi qua trong công việc tu luyện và nghiên cứu của mọi người, mà trong mấy ngày gần đây, Diệp Lam Vũ cùng thất công chúa tựa hồ đều có dấu hiệu muốn đột phá, hai nàng cảm giác được thời gian đã sắp tới, là một khắc có thể đột phá được cửa ải Thiên cấp này.

Về phần Diệp Chỉ Tình, giống như đã đột phá từ mấy ngày trước, có lẽ chính bởi vì như vậy các nàng cũng cảm thấy mình đã đạt tới cửa ải đó.

Ngày này, Diệp Lăng nhìn vào chiếc thuyền đã đại khái thành hình, hắn đang chế tạo công cụ luyện kim, muốn làm chiếc thuyền này càng trở nên hoàn mỹ.

Đây là một chiến thuyền đủ làm thế giới lâm vào náo động, sẽ làm mọi người đều hiểu rõ Diệp Lăng là người chuyên sáng tạo kỳ tích.

Đương nhiên, muốn sáng tạo kỳ tích cũng cần có thật nhiều thời gian, hiện tại Diệp Lăng đã trải qua bảy tám tháng làm việc này, con thuyền này hiện tại đối với hắn mà nói chỉ là bán thành phẩm.

Nhưng đối với những người khác mà nói, con thuyền này được xem như tồn tại hoàn mỹ nhất, ít nhất Chân Tiểu Yên cùng Tiểu Linh đều cho rằng như vậy, mấy tháng trước các nàng cũng đã cảm thấy được điều này.

Nhưng trong vòng mấy tháng này, các nàng mới phát hiện nguyên lai còn chưa được như ý nghĩ các nàng, vẫn còn không gian phát triển xa hơn nữa.

Đây là con thuyền như thế nào? Cụ thể làm được cái gì?

Vấn đề này Diệp Lăng cũng không trả lời, chỉ nói sẽ làm các ngươi đủ chấn động!

Đương nhiên, mấy vấn đề này mấy người Diệp Lam Vũ không biết, nhưng Chân Tiểu Yên cùng Tiểu Linh ít nhiều có thể suy đoán được bí mật bên trong.

Mà ngay khi Diệp Lăng trang bị những vật ở trên thân tàu, hắn đột nhiên ngừng lại...

- Lão sư, làm sao vậy, chẳng lẽ ta làm điều gì đó không đúng sao?

Tiểu Linh lập tức hỏi, Diệp Lăng có đôi khi sẽ như vậy, đại bộ phận nguyên nhân do lắp đặt đồ vật không đúng, mà phần ít là do Diệp Lăng có ý tưởng mới.

- Không có gì, người làm tốt lắm.

Diệp Lăng cười cười đáp.

- Hay là người nghĩ ra điều gì mới, vật này đã không thích hợp?

Tiểu Linh hỏi.

Luyện kim thuật chính khi nghiên cứu ra vật gì đó, cũng chưa chắc đạt tới công dụng, nhiều khi đều là vật vô dụng!

Nhưng cũng như bên trên đã nói, ở trong quá trình nghiên cứu họ cũng hiểu được rất nhiều tri thức mới!

Diệp Lăng lắc đầu cười nói:

- Không phải! Người làm rất khá!

Trong lúc nói chuyện Diệp Lăng lại lắp đặt trang bị lên thân thuyền, luyện kim thuật quang mang đột nhiên lóe lên, đồ vật kia như được dung nhập vào trong thân thuyền, nhìn không ra đã được trang bị.

Sau đó Tiểu Linh có chút mê hoặc, vừa rồi Diệp Lăng ngăn người là vì sao?

Cho nên nói vừa rồi nhất định đã có sự tình gì.

- Chuyện gì xảy ra?

Tiểu Linh trực tiếp hỏi.

- Ta cảm giác được trong không khí, hỏa nguyên tố cùng thủy nguyên tố xao động thật mạnh!

Diệp Lăng tiếp tục làm việc, cười nói, trong dáng tươi cười còn có vẻ cao hứng.

- Hỏa nguyên tố, thủy nguyên tố?

Tiểu Linh có chút khó hiểu, sau đó chuẩn bị kiểm tra, nàng còn cho rằng mình có vấn đề gì.

- Vấn đề không phải tại việc này, có lẽ các nàng đã đột phá.

Diệp Lăng ngăn trở Tiểu Linh tìm kiếm, đồng thời giải thích.

- Đột phá? Người muốn nói là Lam Vũ tiểu thư cùng thất công chúa điện hạ sao?

Tiểu Linh ngây ra, lập tức nhớ tới chuyện kia.

Hai người bọn họ có thuộc tính băng hỏa, chính là thủy nguyên tố cùng hỏa nguyên tố!

743. Chương 747: Đột Phá (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 747: Đột phá (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Vậy người không đi qua sao?

Chân Tiểu Yên hỏi, vừa rồi nàng còn đang thu xếp đồ đạc làm trợ thủ cho Diệp Lăng, nghe hắn nói nàng cảm thấy thật vui vẻ.

Thiên cấp cường giả, vậy cho dù đi ngang trên đại lục cũng không còn là vấn đề.

Mặc dù nói cũng không ai vì mục đích này mà trở thành Thiên cấp cường giả, nhưng có vẻ như chính Diệp Lam Vũ cũng có ý nghĩ này.

- Đi qua cũng không có trợ giúp gì, sau khi họ đột phá còn cần thời gian nhất định đến củng cố, chờ sau khi chúng ta xong việc họ còn chưa chắc đã xuất quan.

Diệp Lăng vô tình nói.

- Nga, nguyên lai là như vậy.

Chân Tiểu Yên gật đầu, tựa hồ đã hiểu được ý tứ của Diệp Lăng.

- Di, có ý tứ, không thể tưởng được hai người họ lại đột phá cùng lúc.

Diệp Lăng chợt khựng lại, sau đó cười nói.

- Cái gì? Vừa rồi không phải người nói họ cùng nhau đột phá sao, chẳng lẽ chỉ có một người?

Chân Tiểu Yên có điểm khó hiểu hỏi.

Diệp Lăng cười nói:

- Phía trước nói cùng nhau cũng không phải đồng dạng, đến lúc đó người sẽ biết! Lão tử cùng tiểu Thất thật sự là một đôi cừu nhân, nếu hai người là một nam một nữ, thật có ý tứ.

- ...

Chân Tiểu Yên hoàn toàn hỗn loạn, không hiểu hắn có ý tứ gì.

- Được rồi, Tiểu Linh đem đồ vật kia cho ta...

Diệp Lăng cũng không tiếp tục để ý tới, vẫn chăm chú vào công việc.

- Ân!

...

Trước bữa tối hôm đó, Diệp Lăng cùng Tiểu Linh và tiểu công chúa quay về, Diệp Lam Vũ cùng thất công chúa đều thật hưng phấn, hơn nữa còn kiêu ngạo định khoe với hắn.

- Đệ đệ...

- Diệp Lăng!

- Ta đã đột phá!

Lúc này hai người đều nhìn hắn chằm chằm không chớp mắt, thật chờ mong phản ứng của hắn, hi vọng muốn nhìn thấy bộ dạng giật mình của hắn.

Rất rõ ràng Chân Tiểu Yên cũng chưa nói với hai nàng chuyện hắn đã biết trước.

- Ta đã biết.

Diệp Lăng gật đầu, cũng không có vẻ ngạc nhiên.

- Biết? Sao ngươi biết, ai nói với ngươi?

Diệp Lam Vũ cười cười, cũng không có ý tứ trách cứ ai.

- Vừa rồi ở bên kia đã cảm giác được, là hai người cùng một lúc đó thôi.

Diệp Lăng thuận miệng đáp, ngồi bên bàn.

- Chúng ta chúc mừng một chút, tiểu Yên, làm đồ ăn gì vậy, phong phú lắm phải không?

- Đương nhiên, người dẫn ta làm nhiều một chút, chúc mừng cho họ! Ta làm thật nhiều, cam đoan ăn no nê.

Chân Tiểu Yên cười nói bưng đồ ăn lên bàn.

- Chẳng thể trách vừa rồi Tiểu Yên bận rộn, chẳng lẽ thật sớm biết rồi?

Diệp Lam Vũ nghĩ ngợi, nàng tựa hồ đã có chút hiểu ra.

Những món ngon lần lượt xuất hiện, chất đầy cả bàn.

Nếu đổi lại trước kia, Diệp Lam Vũ sẽ lập tức ăn ngay, bây giờ nghe nói vậy nàng thật tò mò, vì sao Diệp Lãng lại biết được chuyện này.

- Đệ đệ, sao ngươi biết việc này? Chẳng lẽ ngươi đã tới?

Diệp Lam Vũ nghi hoặc hỏi.

- Không có, ta làm sao có thời gian đi tới chỗ các ngươi, ta bận tới mắt! Các ngươi đã đột phá xong, nhưng ta còn chưa làm xong...

Diệp Lãng nhăn mặt.

Khi đó hai người Diệp Lam Vũ cảm thấy phải nghĩ cách làm sao bù đắp, vì thể liên hợp lực cùng nhau luyện tập hợp thể ma pháp.

Kết quả hai người liền hiểu ra, vì thế giúp đỡ đối phương vượt qua cửa ải này.

Cũng nhờ như vậy hai người cũng lấy được thực lực chân chính của mình, hơn nữa còn có thể tiếp tục đi tới.

Đồng thời bởi vì hai người đồng thời bước lên Thiên cấp, khi thi triển ma pháp hợp thể, uy lực cùng hiệu quả sẽ làm người khác kinh ngạc, không có bao nhiêu người có thể ngăn cản.

Diệp Lãng chỉ có thể nói đây tuyệt đối là một kết quả ngoài ý muốn!

Hai người nhìn Diệp Lãng, chờ đợi hắn nói chuyện, hắn nghĩ ngợi một chút lại nói:

- Ta cảm giác được năng lượng của các ngươi dao động, tuy rằng không có mặt tại chỗ, nhưng không cách quá xa, vì thế vẫn có thể cảm nhận được.

- Năng lượng dao động? Có sao? Vì sao ta không cảm giác được?

Diệp Chỉ Tình có chút hoài nghi nói.

- Có!

Diệp Lãng gật đầu, tựa hồ khẳng định với người khác, hắn nói thật sự, mọi người phải tin tưởng.

- Ta tin tưởng, ngươi nói thử xem là cảm giác gì.

Diệp Chỉ Tình nhìn Diệp Lãng nói.

Lúc này họ đều nhìn hắn, thật sự tò mò, không biết hắn làm sao cảm ứng được.

Diệp Lãng nghĩ nghĩ, sau đó nói ra bốn chữ, làm mọi người đều té ngã, bốn chữ này chính là...

744. Chương 748: Yên Hoa Chi Dạ (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 748: Yên hoa chi dạ (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Ta cũng không biết!

- Vì sao ngươi không biết? Ngươi có phải châm chọc chúng ta không đây!

Diệp Lam Vũ lập tức hỏi, đây rõ ràng là do ngươi nói, như thế nào bây giờ ngươi lại nói không biết.

- Cũng không biết nha! Ta chỉ nói cảm giác được, nhưng lý do vì sao thì không nói được, chẳng lẽ có thể nói rõ cảm giác là gì sao?

Diệp Lăng ra vẻ vô tội nói, tỏ ý không đùa giỡn bọn họ.

- Người đứng là lưu manh, lại chưa mắng người, muốn ăn thì ăn, đừng lấy chúng ta làm cái cớ!

Diệp Lam Vũ tức giận gõ hắc, sau đó gấp thức ăn cho hắc.

- Cái gì? Ta không có a.

Diệp Lăng càng tỏ vẻ vô tội.

- ...

Đích thật là không có, nhưng chỉ là do các nàng cảm giác như thế mà thôi.

- Ăn cơm ăn cơm, đêm nay chúng ta phóng pháo hoa chúc mừng!

Diệp Lăng hô to một câu, lại cầm đầu ăn.

- Lại phóng pháo hoa, mới phóng vài ngày thôi...

Diệp Lam Vũ nói một câu, nhưng nàng cũng không có ý tứ ngăn cản.

Trước đó phóng pháo hoa là chúc mừng Diệp Chỉ Tình, mà đương nhiên hai nàng cũng không cần, nhưng không cần là vì sẽ làm cho mình không bằng Diệp Chỉ Tình.

- Tốt tốt, phóng pháo hoa, ca ca, ta muốn phóng pháo hoa...

Tiểu công chúa hưng phấn kêu lên.

Phía trước ném lên mấy ma pháp quyển trục giá trị xa xỉ, làm không trung trở nên thật mỹ lệ, tràn ngập ma pháp nguyên tố loang loáng, nhưng giá tiền cũng thật sang quý.

Diệp Lăng nói:

- Lần này ta phóng pháo hoa, là pháo hoa chân chính! Ta cho các người hiểu thế nào gọi là rực rỡ! Không, ta muốn cho người khác cũng chứng kiến, làm cho người trong Diệp thành cũng có thể nhìn thấy.

Làm người trong Diệp thành cũng có thể nhìn thấy?

Xem thấy thì thấy, nhưng nếu chỉ trong nháy mắt thì còn ai thèm chú ý, khoan khoan, người không phải muốn...

- Người chuẩn bị phóng bao lâu?

Diệp Lam Vũ hỏi, họ đều đoán được nếu không kéo dài lâu, người của Diệp thành sẽ không thể nhìn thấy được.

- Cũng không lâu lắm, khoảng một giờ...

Diệp Lăng hồi đáp.

- Cái gì? Một giờ?

Nhóm người Diệp Lam Vũ hiểu được đêm nay phỏng chừng Diệp Lăng muốn phá sản, hơn nữa còn là triệt để.

Phóng pháo hoa suốt một giờ, vô luận là dùng tài liệu gì, đều phải tiêu phí rất nhiều, có thể là cả đời người khác cũng không kiếm được.

- Chờ cơm nước xong, chuẩn bị sẵn mấy thùng phát xạ, ta chuẩn bị trước kia!

Diệp Lăng nói.

- Vì sao người chuẩn bị vật này?

Diệp Lam Vũ bọn họ cũng không hiểu vì sao Diệp Lăng chuẩn bị những vật kia.

- Thích thú thôi.

Diệp Lăng hồi đáp.

- ...

Đúng vậy, lý do chỉ đơn giản như thế, chỉ bởi vì thích thú mà thôi, ngoài ra không còn điều gì khác.

Bỏ đi, dù sao số tiền này cũng là của chính hần, hơn nữa nếu hần không làm vậy bọn họ còn cảm thấy không quen.

Ban đêm, buổi tối thật yên lặng, đối với Diệp thành mà nói cũng không có gì đặc biệt, nhưng lại vì những tiếng vang rầm rầm xuyên bầu trời mà cảm thấy đặc thù.

- Chuyện gì vậy?

- Ta kháo! Chuyện gì xảy ra?

- Oa, các người xem, bên kia có pháo hoa...

- Kháo, pháo hoa thật đồ sộ, ai có bút tích lớn như vậy...

- ...

Lập tức cả Diệp thành đều trở nên náo nhiệt, mọi người nhìn về phía xa xa, tựa hồ như có những đóa pháo hoa xinh đẹp đang nở rộ.

- Nơi đó làm gì vậy?

- Ta nhớ hình như là nơi hoang dã...

- Hoang dã cái đầu của người, địa phương đó ở đâu mà người cũng quen, đó là Hạo Nguyệt Hồ của tiểu quốc vương!

- A, đúng vậy, sao ta lại quên, nhưng do ngài không thường xuất hiện nên ta quên mất!

Mọi người còn đang đàm luận, lại bắt đầu nhớ tới Diệp Lăng, bình thường những người ở đây luôn kêu hần là tiểu quốc vương, lúc đó nơi này còn chưa biến thành một tòa thành thị.

Trước kia Diệp gia còn chưa được mọi người thừa nhận, nhưng mấy năm nay phát triển, Diệp gia tự nhiên liền trở thành đối tượng được dân chúng ủng hộ, mà nhân vật mấu chốt lại được mọi người kính yêu.

Họ không gọi Diệp Lăng là công tử hay thiếu gia, chỉ gọi tiểu quốc vương, trước kia hần thắng được tiểu quốc vương từ trong tay quốc vương trước kia, vì thế họ đã đổi cách xưng hô, hơn nữa vẫn còn rất thân thiết.

Diệp gia...

Diệp Thành Thiên đang nói chuyện với Long An Kỳ, nhìn thấy trời đêm mỹ lệ, quên đi hết thấy, hiện tại họ thật không muốn bị người khác quấy rầy.

- Ngũ thúc, ngũ thúc!

Thất ca vội vàng chạy vào.

- Chuyện gì lại vội vàng như vậy?

Diệp Thành Thiên cau mày có chút mất hứng, nhưng cũng không có ý tứ trách móc, dù sao nếu phải chuyện khẩn cấp cũng có thể tha thứ.

- Ngũ thúc, nhanh...nhanh nhìn không trung...

Thất ca thở hổn hển, chậm rãi khôi phục khí tức.

- Ta vẫn đang xem, có vấn đề gì!

Diệp Thành Thiên tức giận nói, hần cũng đang cùng Long An Kỳ xem bầu trời đêm, còn đang lãng mạn ngắm người đây.

- Vậy...ngũ thúc, ngài xem bên nào đây?

Thất ca hỏi.

- Có quan hệ sao?

Diệp Thành Thiên nghi hoặc nói.

- Quan hệ lớn! Ngài xem bên kia đúng không...

Thất ca chỉ lên bầu trời, sau đó hất lại chỉ hướng ngược lại.

- Ngũ thúc, ngài xem bên này sẽ biết!

- Bên kia...

Diệp Thành Thiên và Long An Kỳ lại nhìn qua.

- Di, ai đang phóng pháo hoa, đẹp quá!

Hai mắt Long An Kỳ sáng lên, phát ra tiếng cảm khái.

- Ai phóng, nhìn xem phương hướng liền hiểu rồi!

Thất ca nói.

- Hướng kia sao?

Diệp Thành Thiên hai người chần chờ, nếu chỉ là người thường phóng pháo hoa, thất ca cũng không gấp chạy tới báo tin như vậy.

Chỉ cần suy tư một thoáng, hai người lập tức nghĩ tới một người, một người họ vừa cùng nhắc tới.

745. Chương 749: Yên Hoa Chi Dạ (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 749: Yên hoa chi dạ (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Chẳng lẽ chỗ Hạo Nguyệt Hồ của Diệp Lăng?

Diệp Thành Thiên cùng Long An Kỳ đồng thời kêu lên, sau đó nhìn lên bầu trời, tựa hồ chính là Hạo Nguyệt Hồ.

Điều khác không dám nói, vị trí phóng pháo hoa nhất định bên ngoài thành, hơn nữa địa phương xa, mà ở nơi đó ngoại trừ Hạo Nguyệt Hồ, cũng không có nơi nào có người ở, toàn là địa phương hoang vu.

Mà căn cứ theo tính cách của Diệp Lăng, chuyện phóng pháo hoa hẳn thường xuyên thích làm, còn thích có bút tích lớn như vậy!

- Đúng vậy, chính là chỗ đó! Thật là, không biết hắn ở bên trong đang làm gì, không phải chỉ đi nghiên cứu làm pháo hoa đi, phía trước hắn đòi rất nhiều tài liệu...

Thất ca nhìn thấy pháo hoa, có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Vào lúc này thất ca có chút hoài nghi, hạng mục lớn mà Diệp Lăng nói chính là nghiên cứu chuyện pháo hoa này, chuyện này có lẽ người khác làm không được, nhưng Diệp Lăng tuyệt đối có thể làm như vậy.

- Nghiên cứu pháo hoa? Chuyện này nói không chính xác.

Diệp Thành Thiên cùng Long An Kỳ đều gật đầu nói, có điểm đồng ý với suy đoán của thất ca, mà lời đồng ý của họ làm thất ca trực tiếp ngồi sang một bên vẽ vòng tròn.

- Thất ca, huynh làm gì chạy vào đây, mau cùng muội ra xem pháo hoa, thật đẹp!

Lúc này thất tẩu chạy vào, cũng không chào hỏi phu thê Diệp Thành Thiên, trực tiếp kéo thất ca lên.

Vốn hai người đang xem pháo hoa, nhưng hần chợt nhớ tới Hạo Nguyệt Hồ, liền chạy tới tìm phu thê Diệp Thành Thiên đưa lời oán hận, bởi vì cho dù hiện tại hần có chạy tới Hạo Nguyệt Hồ ngăn cản thì có lẽ Diệp Lăng cũng đã chơi xong.

- Phải, đẹp lắm! Nhưng trong này là pháo hoa, chính là ném tiền, đem tiền ném vào trong biển.

Thất ca buồn rười rượi, bộ dạng như đao cắt.

Diệp Lăng phóng pháo hoa liên tục mười phút, khiến lòng thất ca như rướm máu, cuối cùng không biết hần có bị chảy máu chết không, hiện tại hần mà biết sẽ kéo dài thêm một giờ, hần đã trực tiếp chạy thẳng tới Hạo Nguyệt Hồ mà không phải ở đây than thở.

- Huynh thật là, huynh biết rõ thập tam là người thích phá sản, hần muốn tán tiền huynh cũng không ngăn cản được, thay vì ở trong này than thở, chi bằng đi thưởng thức với muội! Nói thật pháo hoa của thập tam thật sự là rất đẹp...

Thất tẩu gõ lên đầu thất ca, khẽ cười nói.

- Đúng vậy, lão thất, thập tam chính là người như vậy, người có thể làm gì hần? Nếu hần nghiên cứu pháo hoa thì tốt nhất, hần đã có thể xuất quan, người có thể bắt đầu bán ra Hạo Nguyệt Hồ!

Tam ca không biết ở đâu xuất hiện, mà bên cạnh hần còn có thêm một thân ảnh xinh đẹp, chính là Anna.

- Đúng vậy, tại sao ta không nghĩ tới, Hạo Nguyệt Hồ là hàng đắt giá, chút pháo hoa có là gì, để cho hần chơi, xem như khai trương cho Hạo Nguyệt Hồ!

Thất ca đột nhiên tinh thần tỉnh táo, không còn uể oải như vừa rồi.

Sau khi tinh thần vừa tỉnh táo, thất ca liền cười híp mắt nhìn tam ca cùng Anna, cười có chút đáng khinh nói:

- Tam ca, người cùng Anna tiểu thư đã làm gì...

- Xem pháo hoa!

Tam ca trực tiếp trả lời.

- Anna, tại sao người lại ở đây?

Long An Kỳ hỏi, bà cũng không như thất ca tò mò, Anna rất ít đến nhà, mặc dù dong binh đoàn của nàng ở gần bên, nhưng cũng là dong binh đoàn duy nhất có thể đóng quân ở gần đây.

- Ta...

Anna còn chưa nói xong mục đích của mình, đã bị người cắt đứt.

- Ngủ thắm, chuyện này căn bản không cần hỏi, nhất định tam ca cảm thấy thời cơ đã chín muồi nên muốn đưa người ta vào cửa.

Thất ca xen vào nói, đồng thời còn dùng biểu tình thật tối nhìn tam ca cùng Anna.

Tình huống này làm Anna có chút đỏ mặt, đây là biểu tình ít thấy, qua nhiều năm trường hợp gì nàng cũng từng gặp qua, không ngờ vẫn còn bị chuyện này làm đỏ mặt.

- Có thật không? Vậy cũng là một chuyện tốt!

Long An Kỳ cười nói.

- Ngủ thắm, thắm đừng nghe lão thất nói lung tung, không có chuyện như vậy, nàng chỉ là đến hỏi thăm tình hình, nàng có thể nhìn ra pháo hoa kia là của Diệp Lăng.

Tam ca liếc thất ca, nói.

Thất ca lại thật vô tình nói:

- Hứ! Đây chỉ là lấy cớ, sớm hay muộn người cũng sẽ đón người ta vào cửa, sớm một chút thừa nhận thì càng tốt, hai người cũng không còn nhỏ đâu! A...

Thất ca còn đang nói chuyện, Anna đã chém tới một kiếm, khí thế làm người ta có cảm giác một kiếm kia sẽ xử lý thất ca.

Nhưng với thân thủ của thất ca tránh thoát một kiếm này còn được, mặc dù có điểm chật vật!

- Ai tuổi không còn nhỏ? Lão thất, nói rõ một chút cho ta.

Anna lạnh lùng nói.

- A, vừa rồi ta nói gì sao ta không nhớ rõ? Xem, pháo hoa thật đẹp...

Thất ca chỉ lên không trung đổi đề tài.

Lúc này hắn đã biết mình vừa phạm sai lầm, ở trước mặt một nữ nhân cường hãn lại nói nàng lão, vô luận là ai đều không thích, dĩ nhiên nàng sẽ ra tay.

Mà lời vừa rồi của thất ca cũng không phải nói sai, cho dù hắn nhầm chán cũng sẽ không đi nói chuyện không có căn cứ.

Thứ nhất quan hệ giữa tam ca cùng Anna ai cũng nhìn thấy được, là có hoa lửa tình yêu.

Mặc dù hai người còn ngượng ngùng, nhưng chuyện tốt đã không còn xa, đây đã là chuyện sớm hay muộn, ít nhất mọi người đều cho là như vậy.

Thời gian trôi qua, cả tòa thành thị đều đắm chìm trong vẻ mỹ lệ xinh đẹp này, họ đều mong mỗi thời gian mỹ lệ cứ kéo dài thật lâu thật lâu đừng dừng lại...

746. Chương 750: Bị Bắt (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 750: Bị bắt (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nơi này không thể không nói, pháo hoa của Diệp Lăng đích xác rất đẹp, thật huyền, là loại pháo hoa tổ hợp trước đây chưa từng gặp, làm cho người ta giống như tiến nhập vào một khung cảnh mỹ lệ như mộng như ảo.

Mà pháo hoa của Diệp Lăng mỗi thời mỗi khắc đều đang biến hóa, đến hiện tại không hề có một lần lặp lại, đây mới là địa phương hấp dẫn mọi người nhất.

Cũng chính bởi vì như vậy, mọi người mới có ý muốn tiếp tục ngắm nhìn, cũng có ngoại lệ, có người đang hi vọng Diệp Lăng lập tức dừng lại, người này chính là...

- Pháo hoa còn không dứt sao, thập tam, người đúng là kẻ phá sản!

Thất ca rống lớn, hắn thật muốn phát tiết cảm xúc trong lòng.

Đã qua hơn nửa giờ, pháo hoa của Diệp Lăng vẫn còn tiếp tục, điều này làm thất ca không nhịn được nữa, thật tiêu phí bao nhiêu tiền, đây tuyệt đối phải là mười vạn kim tệ.

Đau lòng, đổ máu không thôi...

- Lăn qua một bên! Đừng ở trong này phá hư hình ảnh tốt đẹp!

Tam ca dùng một cước đạp bay thất ca, mà ở hiện tại không chỉ một mình hấn muốn đá bay thất ca, nếu không phải hấn nhanh chân, những người khác cũng đã sớm muốn làm chuyện này.

Ở một khắc này, những người khác cũng muốn tiếp tục đá hấn...

Thất ca hiện tại thậm chí nhìn trời tru lên, rống lên tâm linh bị thương của mình, đương nhiên, hấn không làm như vậy, nếu không thân thể hấn sẽ càng thêm tổn thương.

Thập tam, ta hận ngươi!

- Hắc xì...

Diệp Lăng trang bị pháo hoa vòng tiếp theo, chuẩn bị châm lửa, đột nhiên nhảy mũi, làm các nữ tử bên cạnh đều nhìn hấn.

- Làm sao vậy, đệ đệ, hay là bị cảm lạnh rồi? Chúng ta ở đây chơi lâu như vậy chắc là đã nhiễm lạnh.

Diệp Lam Vũ nói.

- Không phải, vừa rồi nhất định có người đang nhắc tới ta. Chúng ta tiếp tục, chơi pháo hoa thêm một chút, cũng không biết sau này còn cơ hội chơi như vậy không.

Diệp Lăng lắc đầu cười nói.

- Cái gì? Không còn cơ hội như vậy?

Diệp Lam Vũ kỳ quái hỏi.

- Trong chúng ta có chút người sẽ phải rời đi...

Diệp Lăng nói:

- Người chính là như vậy, sẽ có phân hợp, có vui buồn!

- Người muốn nói...tiểu Tạp Lâm sao?

Diệp Lam Vũ nhìn mọi người, tiểu công chúa là người thứ nhất bị nàng điểm danh, bởi vì gần đây xảy ra một việc làm mọi người đều hiểu Diệp Lăng sẽ đưa tiểu công chúa trở về.

- Ta không đi, ta không muốn rời khỏi ca ca!

Tiểu công chúa nắm lấy áo Diệp Lăng, lắc đầu, bộ dạng kiên quyết.

- Tiểu Tạp Lâm, ngươi cần phải lớn lên, không thể lưu lại chỗ này của ta, ngươi phải về Ngã Lạp!

Diệp Lăng vỗ vỗ đầu tiểu công chúa, cười nói.

- Ta không muốn lớn, nếu lớn phải rời khỏi ca ca, cả đời ta cũng không muốn.

Tiểu công chúa lắc đầu nói, dưới ánh sáng pháo hoa, hai mắt nàng mang theo lệ quang.

Giờ phút này ai nấy đều thấy được, tiểu công chúa lưu luyến Diệp Lăng, nàng đã có ý lại đối với hấn, có cảm tình thâm hậu làm người ta không hiểu nổi.

Nhưng cho dù là như vậy đến lúc đó vẫn phải tách ra, Diệp Lăng cũng không thể để cho nàng mãi ở nơi này, sớm hay muộn Ngã Lạp đế quốc cũng sẽ mang nàng rời đi.

Thân phận của nàng là công chúa cả Ngã Lạp đế quốc, cho dù nàng có đặc thù cũng tốt, thân phận sẽ làm nàng bất tiện, làm nàng không thể tự chủ!

Nếu như nàng vẫn cứ mang theo bệnh kia trong người, thì có lẽ còn có thể ở lại, tuy rằng không là vĩnh viễn, nhưng ít ra thời gian sẽ lâu hơn một chút.

Nhưng tình huống hiện tại tựa hồ có biến hóa, là một biến hóa làm người ta không tưởng được, cũng không ai có thể giải thích.

Chính do một tháng trước nơi ngực của tiểu công chúa đã bắt đầu cảm thấy đau.

Trải qua Diệp Lăng kiểm tra cẩn thận, hần phát hiện tiểu công chúa bắt đầu dậy thì!

Đúng vậy, là dậy thì, tiểu la lỵ muốn trưởng thành!

Nếu là như vậy, chẳng phải nói chứng bệnh của tiểu công chúa đã bắt đầu chuyển biến tốt đẹp sao? Vì thế hần luôn cẩn thận quan sát nàng, hần có thể khẳng định nàng đã dậy thì như người bình thường, tốc độ không nhanh không chậm, cũng giống như người bình thường.

Mặc dù nói hần cũng không hiểu vì sao chứng bệnh này không có thuốc vãn lành, cũng không biết ngày sau có tái lại hay không, nhưng ít ra với tình huống trước mắt, tiểu công chúa thật bình thường.

Theo Diệp Lăng phỏng chừng, có thể bởi vì gần đây nàng tu luyện đấu khí, kiểm pháp, vì vậy kích thích cơ năng thân thể khôi phục lại bình thường.

Mà chuyện này đối với Diệp Lăng là chuyện đáng giá cao hứng, nhưng đối với tiểu công chúa mà nói là chuyện xấu, bởi vì nàng cảm giác không muốn rời khỏi Diệp Lăng.

Trên thực tế Diệp Lăng đã dự định thông tri Ngã Lạp để quốc đế họ tới đón nàng rời đi!

Đó không phải hần chán ghét nàng, hần thật thích nàng, nhưng hần cũng phải để cho phụ thân của nàng quyết định chuyện đi hay ở của nàng.

- Đứa ngốc, nếu người không lớn, vậy người làm sao cùng người mình thích kết hôn, như vậy nhân sinh sẽ có thiếu sót đáng tiếc! Cùng nhau già đi, cũng là một loại hạnh phúc...

Diệp Lăng gõ đầu tiểu công chúa, sau đó thản nhiên nói.

- Cùng nhau già đi...

Các nữ tử thì thầm trong miệng.

Tuy rằng chỉ vài chữ, mặc dù ai cũng có thể làm được, nhưng điều này cũng làm mọi người cảm thấy là chuyện hạnh phúc nhất.

- Ta đã biết, nhưng vì sao ta trưởng thành thì phải rời khỏi ca ca?

Tiểu công chúa nói.

- Bởi vì...

Diệp Lăng ngắt ra, cũng không giải thích được, cười cười nói:

- Bởi vì người còn nhỏ, không thể rời nhà quá lâu, chuyện của người phải do phụ thân người quyết định, chờ người trưởng thành, người có thể tự mình quyết định muốn làm gì. Đến lúc đó người muốn làm gì ca ca đều ủng hộ người.

- Thật vậy chẳng?

Tiểu công chúa nhìn Diệp Lăng, nàng nhỏ nhưng không ngu ngốc, nàng có thể hiểu được Diệp Lăng hứa hẹn, đã là kết quả tốt nhất.

747. Chương 751: Bị Bắt (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 751: Bị bắt (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Ân, chúng ta ngoéo tay đi!

Diệp Lăng chìa ngón út nói với tiểu công chúa.

- Hừ, ta không phải là tiểu hài tử...

Tiểu công chúa vênh chiếc miệng nhỏ nhắn, tựa hồ rất khinh thường hành động của Diệp Lăng, nhưng nàng lại vươn tay thật nhanh cùng Diệp Lăng ngoéo tay.

- Đã ngoéo tay, trăm năm không được thay đổi!

- Chúng ta tiếp tục phóng pháo hoa, hôm nay chúng ta phải phóng toàn bộ...

- Ân!

Đám người Diệp Lăng lại bắt đầu tiếp tục phóng pháo hoa, tiếng cười đùa quanh quẩn bên hồ, giờ khắc này tuy Diệp Lam Vũ cảm thấy thật vui vẻ, nhưng cũng không nghĩ tình huống này ngày sau không còn, sau này vẫn sẽ còn rất nhiều cơ hội.

Nhưng có một đoạn thời gian sau đó nàng bắt đầu hối hận, bắt đầu sợ hãi, hối hận chính mình đã không quý trọng, sợ hãi đây là trí nhớ cuối cùng trong đời mình...

Mà sau khi trải qua chuyện như vậy, nàng lúc nào cũng quý trọng từng giây từng phút ở chung như thế, bởi vì thế sự vô thường, chuyện gì cũng có thể phát sinh ngay sau đó, cho dù là người thường xuyên ở bên cạnh mình, đều có thể ngay sau đó đột nhiên biến mất, đột nhiên chỉ còn là trí nhớ.

Đừng để bản thân ngày sau phải hối hận, phải nắm chắc mỗi một khắc hiện tại!

Nhưng việc này cũng chỉ xảy ra sau đó, hiện giờ mấy người Diệp Lăng vẫn vui vẻ khoái hoạt chơi đùa, thẳng đến khi phóng hết pháo hoa mới tự quay về nghỉ ngơi, chấm dứt ngày hôm nay.

- Ngàn vạn lần đừng tiếp tục phóng, ta cầu xin người, ngàn vạn lần đừng tiếp tục!

Thất ca không ngừng cầu nguyện, không ngừng lẩm bẩm.

- Cút!

Tất cả mọi người đều trợn mắt nhìn hắn, muốn gõ hắn, kể cả thất tẩu bên trong.

- ...

- Buổi tối huynh ngủ một mình đi! Hừ!

Thất tẩu đóng lại cửa phòng, nhốt thất ca bên ngoài.

- Đừng a, lão bà, một người ngủ rất lạnh.

Thất ca ở bên ngoài hô.

- Mặc kệ!

- Không, lão bà, muội phải quan tâm. Lạnh chết ta, đến lúc đó muội phải chiếu cố ta, khi đó muội phải...

Thất ca ở bên ngoài phát huy ưu thế của hắn, đem một loạt những chuyện không liên quan gì nhau liệt kê ra cùng một chỗ.

- Được rồi, được rồi, xem như muội sợ huynh! Thật không rõ lúc đầu muội thích huynh chỗ nào...

Thất tẩu không chịu nổi, mỗi lần thất ca nói chuyện nàng đều thua, thật sự nói không lại thất ca.

Cuối cùng, vẫn giống như thường ngày, mở cửa, ngay sau đó hai người cùng nhau...

Khụ khụ, cùng nhau nghỉ ngơi mà thôi, đừng nghĩ sai lệch.

...

Vài ngày sau đó người của Diệp gia vốn nghĩ Diệp Lăng bọn họ sẽ xuất hiện, nhưng không nhìn thấy, điều này làm cho họ nghĩ đêm phóng pháo hoa hôm đó cũng không liên quan tới việc Diệp Lăng đang nghiên cứu.

Kết luận này làm thất ca tan nát cõi lòng, hắn thề nhất định đợi khi Diệp Lăng đi ra hung hăng giáo huấn một trận, thuận tiện hồi phối phương chế tạo pháo hoa.

Vì sao phải hỏi việc này?

Bởi vì có một ít người có tiền đã tìm người của Diệp gia muốn mua loại pháo hoa này, giá cả hoàn toàn không thành vấn đề, dù cao tới đâu họ cũng muốn mua.

Đây là đại sinh ý a, là con đường phát tài!

Mặc dù phía trước Diệp Lăng làm chuyện phá sản, nhưng ít ra cũng giống như quảng cáo, một quảng cáo siêu cấp làm cho rất nhiều người đều mơ tưởng mua được nó.

Chính bởi vì như vậy mới có nhiều người muốn tới mua, sinh ý mới trở nên nóng nẩy đến như thế.

Lúc này thất ca không thể không bội phục, thập tam thật sự giống như vị thần, mỗi một hành động đều khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

...

Ở trong mấy ngày này, Diệp thành tiếp tục đàm luận về Diệp Lăng, lại suy đoán hắn đang làm gì tại Hạo Nguyệt Hồ, cũng bởi vì vậy nhiều tin tức bắt đầu bất quá truyền lên.

Rất nhiều người đều đang suy đoán, lúc này Diệp Lăng phóng pháo hoa nhất định đang chúc mừng điều gì đó, có thể bởi vì đã chế tạo thành công nên họ càng có chuyện để suy đoán.

Chẳng qua mọi người hiểu mình đã đoán sai, Diệp Lăng vẫn còn chưa đi ra, vẫn tiếp tục lưu lại Hạo Nguyệt Hồ.

Cứ như vậy sự kiện này chậm chậm tiêu tan, mọi người cũng càng ngày càng ít đàm luận chủ đề này.

...

Diệp Lăng vẫn tiếp tục công việc của mình, dựa theo hắn suy tính ít nhất còn cần mấy tháng mới có thể hoàn thành, cho nên hắn không muốn rời khỏi nơi đó.

Về phần những người khác còn đang kiên cố cảnh giới của mình, bằng không sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc phát triển trong tương lai của họ.

Nếu không vì củng cố cảnh giới, Diệp Lam Vũ cũng đã sớm chạy ra ngoài khoe với mẫu thân mình đã giỏi hơn bà, về phần thất công chúa cùng Diệp Chỉ Tình, hai người họ căn bản không thích làm chuyện như vậy, vẫn yên tĩnh tu luyện, không đi ra ngoài cũng không sao cả.

748. Chương 752: Bị Bắt (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 752: Bị bắt (3).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Đoạn thời gian này tiểu công chúa giống như bị điều gì đó kích thích, thực lực cảnh giới bùng nổ, rất nhanh đã đột phá Địa cấp, đây là tiến triển thực đáng sợ, làm Diệp Lăng cũng cảm thấy thật bất ngờ.

Vốn Diệp Lăng còn đang lo lắng tiểu công chúa bùng nổ như vậy sẽ lưu lại di chứng, dận nằng chậm lại tiến độ, cẩn thận xem xét cảnh giới của nàng, làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là hắn phát hiện cảnh giới của tiểu công chúa thật ổn định, thậm chí còn vững chắc hơn những người khác.

Thiên tài?

Đây tựa hồ là lời giải thích duy nhất, ngoại trừ nói tiểu công chúa là một thiên tài, còn có thể dùng lời gì để giải thích được đây?

Có đôi khi ông trời vốn không công bình như vậy, một chuyện có người học cả đời mới hiểu được, thậm chí còn học không được, mà có người chỉ trong nháy mắt đã học xong, hoặc là nói có thể lĩnh ngộ.

Nếu chiếu theo tốc độ như vậy đi xuống, không ngoài ba năm tiểu công chúa sẽ tiến giai Thiên cấp, đương nhiên nếu là với tốc độ như thế.

Không có vấn đề gì, Diệp Lăng chỉ nhắc nhở tiểu công chúa nên chú ý chút địa phương, sau đó tùy ý nàng, để nàng tiếp tục luyện tập, hiện tại hần rất muốn chứng kiến khi nào nàng có thể tiến vào Thiên cấp.

Không nhắc tới hạng mục lớn của Diệp Lăng, chỉ nói về việc trong vòng một năm hần bồi dưỡng ra ba Thiên cấp cao thủ, đây là điều tuyệt đối làm cho người ta rung động, không, phải nói là làm cho người ta không dám tin tưởng.

Ba Thiên cấp cao thủ chỉ trong vòng một năm, nếu có thêm thời gian càng nhiều hơn một chút, như vậy hần có thể xưng bá thiên hạ.

Một Thiên cấp cao thủ có thể đối địch mười vạn đại quân, đương nhiên đây là thuyết pháp khoa trương, nhưng tác dụng cũng không khác biệt lắm.

Chuyện này rất nhanh đã bị người biết, không ai dám tin tưởng đã xảy ra chuyện này, hoàn toàn không thể!

Bất quá ở khi đó cũng không có bao nhiêu thời gian làm người ta kinh ngạc, bởi vì họ còn có chuyện khẩn cấp cần phải xử lý, điều này cũng làm sinh hoạt nhân nhả của Diệp Lăng rời xa hần, kéo hần lâm vào bên trong lốc xoáy thế cục của đại lục.

Ngày này, Diệp Lăng lại tiếp tục chế tạo chiếc thuyền của hần, đột nhiên một công cụ bên hông hần bắt đầu phát ra tiếng vang, làm cho hần phải dừng lại công việc.

- Làm sao vậy, chuyện gì xảy ra?

Diệp Lăng nhảy xuống thuyền, lên một con thuyền nhỏ lên bờ.

- Lão sư, làm sao vậy?

Tiểu Linh thấy Diệp Lăng đi lên, cũng đi theo, tò mò hỏi han.

Tiểu Linh cũng biết chuyện này có quan hệ tới công cụ bên hông của hần.

Chân Tiểu Yên cũng phát hiện vấn đề này, hiểu được ý tưởng của Diệp Lăng, nàng hiểu hần hơn xa những người khác, không cần hỏi thăm liền đi theo Diệp Lăng xem xét tình huống.

- Bên ngoài có người phát ra tín hiệu khẩn cấp, giống như có chuyện gì xảy ra, ta muốn đi ra ngoài nhìn xem!

Diệp Lăng hồi đáp, đi nhanh về phía trước, bởi vì tín hiệu khẩn cấp này làm cho hần có cảm giác không tốt.

Tín hiệu khẩn cấp hần lưu cho Diệp gia, nếu gặp phải chuyện khẩn yếu thì thông tri hần, mà với tính cách của Diệp Thành Thiên bọn họ, nếu không bắt đắ dĩ tuyệt đối sẽ không gọi hần.

Tuy họ tưởng niệm Diệp Lăng, nhưng cũng biết đúng mực, biết Diệp Lăng đang làm việc, tuyệt đối sẽ không quấy rầy hần.

- Đệ đệ, chuyện gì phát sinh?

Trên đường đi ra ngoài, nhóm người Diệp Lam Vũ đang cùng nhau tu luyện, còn có Diệp Chỉ Tình và tiểu công chúa.

- Bên ngoài có người khẩn cấp gọi ta, ta đi ra xem, rốt cục chuyện gì xảy ra.

Diệp Lăng hồi đáp.

- Gọi khẩn cấp? Vậy nhất định xảy ra chuyện, ta đi cùng người.

Diệp Lam Vũ nghiêm túc nói, nàng nghĩ ra vấn đề nghiêm trọng, lúc này nàng thật bình tĩnh, không hề nóng nảy.

Thất công chúa cùng Chỉ Tình không nói chuyện, im lặng đi theo Diệp Lăng, nhìn xem mình có thể giúp được gì hay không.

Tiểu công chúa lập tức vọt tới sau lưng hắn đi theo sát.

Cứ như vậy tất cả mọi người trong Hạo Nguyệt Hồ đều cùng đi, đi tới phụ cận lối ra liền nhìn thấy nhóm người Diệp Thành Thiên đang đứng bên ngoài lo lắng chờ đợi.

Những người kia là phu thê Diệp Thành Thiên, Long An Kỳ, tam ca, thất ca, còn có thành viên Diệp gia, đều là những người có quan hệ không tệ với Diệp Lăng.

Ở trong lòng Diệp Lăng bọn họ, cho tới bây giờ Diệp Thành Thiên luôn rất ổn định, cho dù ban đầu ở Tường Không bị Triệu Nhã Nhu đuổi giết, Diệp Thành Thiên cũng chưa từng biểu lộ ra vẻ lo lắng như vậy.

Điều này cũng thuyết minh một chuyện, chuyện này nhất định thật nghiêm trọng!

Diệp Lăng nhìn quanh, xác định chung quanh không còn ai khác, cũng không có cạm bẫy gì, liền mở ra cửa vào, từ bên trong đi ra.

- Thập tam ra rồi!

Thất ca phản ứng nhanh nhất, hô to một tiếng.

Theo tiếng hô to của thất ca, mọi người đều nhìn vào, trong ánh mắt có chút vui mừng, có chút yên lòng, nhưng càng nhiều chính là ưu sầu.

Nhất là trong mắt Long An Kỳ, vẻ ưu sầu lẫn lo lắng thật nồng đậm!

Đây là làm sao vậy? Vì sao Long An Kỳ lại như thế?

Diệp Lăng nhíu mày, hắn tựa hồ đang nghĩ tới một chuyện...

749. Chương 753: Vũ Khí Sóng Âm (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 753: Vũ khí sóng âm (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Cha mẹ, chuyện gì xảy ra?

Diệp Lam Vũ lập tức hỏi, nàng cũng có thể cảm giác được chuyện này có quan hệ tới trong nhà mình.

- Đại ca cùng nhị tỷ của ngươi bị người bắt!

Diệp Thành Thiên nói thẳng, không hề quanh co.

- Cái gì?

Gương mặt Diệp Lam Vũ sầm xuống, trầm giọng nói:

- Là ai, ai dám bắt bọn họ, có phải không muốn sống nữa hay không!

Đúng lúc này trên người Diệp Lam Vũ lơ đãng phát ra một loại chân khí, một loại khí thể, đây là một loại khí thể khiến cho những người đang có mặt phải nghi hoặc.

Trên gương mặt vốn không chút biến hóa của Diệp Dực đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, trong hai mắt bắn ra một đạo thần quang nhìn chằm chằm Diệp Lam Vũ.

Cùng lúc đó, trên thân thể Diệp Dực phát ra một loại khí thể áp về hướng Diệp Lam Vũ, đây không phải do hấn cố ý, mà là một loại phản ứng bản năng, đây là phản ứng khi gặp được cường giả, hơn nữa cường giả có cấp bậc ngang hàng với hấn.

Chờ khi Diệp Dực phát giác ra điểm này, liền cảm thấy giật mình, vì sao mình có thể dùng khí thể của mình áp về hướng cháu gái, nếu vạn nhất cháu gái mình không chịu được, như vậy không phải mình đã phạm vào sai lầm lớn hay sao.

Mà lúc này Diệp Dực cũng phát hiện Diệp Lam Vũ lại có thể thừa nhận được khí thể của mình, hơn nữa còn có dấu hiệu muốn đối kháng, mặc dù khí thể của mình chỉ thi triển trong lúc vô tình, thực lực kém rất nhiều, nhưng một người bình thường không cách nào chịu đựng.

Căn cứ Diệp Dực hiểu biết, nếu đổi lại là lúc trước, Diệp Lam Vũ tuyệt đối không chịu được, sẽ bị thương trong nháy mắt, đây là điểm mạnh mẽ của Thiên cấp cảnh giới.

Mà bây giờ Diệp Lam Vũ thể nhưng có thể thừa nhận, tỏ vẻ nàng đã không còn như xưa, ít nhất trên thực lực là như vậy, như vậy vừa rồi ảo giác của hấn chính là thực sự, cháu gái của hấn đã tiến nhập vào cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

Khí tức trên thân Diệp Lam Vũ chẳng những làm cho Diệp Dực cảm thấy không thích hợp, cả đám người Diệp Thành Thiên cũng phát giác không đúng, đều phát hiện ra điểm này trên người nàng.

- Lam Vũ, người...trong đoạn thời gian này người làm gì, có phải có điều kỳ ngộ gì hay không?

Diệp Dực hỏi.

- Không có kỳ ngộ gì, chỉ là tu luyện mà thôi. Nhưng có đột phá, ta cùng tiểu Thất còn có Chỉ Tình tỷ đều giống nhau, hừ, hiện tại bản thân ta thật muốn biết, ai dám bắt đại ca cùng nhị tỷ của ta!

Diệp Lam Vũ nói, cũng không hề khoe khoang thực lực của chính mình.

- Tiểu Thất? Chỉ Tình? Các người làm sao có thể, chỉ chưa đầy một năm mà thôi...các người rốt cục đã tu luyện như thế nào?

Diệp Dực tựa hồ đã quên hết chuyện khác, chỉ quan tâm tới chuyện này.

- Có phải các người đều đột phá hay không?

Diệp Thành Thiên cũng hỏi, hấn không dám khẳng định, hiện tại chính hấn cũng không thể nhìn thấu chuyện này.

- Các người làm sao còn tâm tư đi nói chuyện khác...đột phá cái gì? Không phải là Thiên cấp chứ?

Long An Kỳ không quan tâm việc này, bà chỉ quan tâm an nguy của con mình.

Đương nhiên, nghe được Diệp Lam Vũ đã tiến vào Thiên cấp, Long An Kỳ cũng thật giật mình, tiêu tan được một chút ưu sầu.

- Phải, con đã tiến bộ, cho nên mẹ cứ yên tâm, con sẽ cho người nào dám bắt đại ca và nhị tỷ trả giá thật nhiều!

Diệp Lam Vũ bình tĩnh nói.

- Các người thật sự đột phá Thiên cấp? Điều này sao có thể?

Nhóm người Diệp Thành Thiên có chút ngẩn người.

- Cái gì? Lam Vũ các nàng đột phá Thiên cấp? Kháo, các người làm sao làm được, thập tam, người có phải có chuyện gì đang gạt ta hay không?

Tam ca là người đầu tiên kêu lên, đem vấn đề chỉ hướng Diệp Lăng.

Không cần phải nói, chuyện này nguyên nhân phải do Diệp Lăng, nói cách khác ba thiếu nữ này cho dù cho thêm mười năm cũng không cách nào tiến qua cảnh giới đó.

Trước đó Diệp Lăng đã tạo ra Lý Nguyệt tiếp cận Thiên cấp, không ngờ hiện tại đã tạo được ba người vượt Thiên cấp.

- Ai gạt thớt ca chuyện gì, nếu như ngươi muốn đột phá, ta cũng có thể giúp ngươi, nhưng hiện tại không có thời gian.

Diệp Lăng đáp, lời của hắn rõ ràng đang thừa nhận chuyện này có quan hệ tới hắn.

Quả nhiên là tiểu tử này, đúng là thật sự khó tin, không ngờ có thể giúp cho người trong một năm tiến vào Thiên cấp, đây là phương pháp thể nào, tốc độ ra sao, thật sự là đáng sợ.

- Ân, hiện tại đích xác không có thời gian, giờ giải quyết xong chuyện trước mắt rồi nói sau!

Tam ca gạt đầu, hắn vẫn thật tinh táo, biết hiện tại không phải lúc nói chuyện này, hiện tại cần gấp nhất vẫn là nghĩ cách cứu người.

Tam ca cũng tin tưởng nếu Diệp Lăng có thể chỉ dạy mình thì sẽ làm, sẽ không giấu diếm, tại mình không biết sớm việc này, nếu không nhất định đã sớm có thu hoạch.

- Diệp Lăng, ngươi có thể giúp họ trở thành cao thủ, vậy ngươi có cảnh giới gì, Thiên cấp sao?

Diệp Dực hỏi, vấn đề này thật mấu chốt, không những có thể hiểu biết rõ Diệp Lăng, còn có được bảo đảm trọng yếu trong việc xử lý nguy cơ này.

- Ta không phải!

Diệp Lăng lắc đầu làm mọi người cảm thấy ngoài ý muốn.

- Vậy làm sao bây giờ, cho dù ba người họ đạt tới Thiên cấp cũng vô dụng, việc này chỉ có thể để một mình người đi, dù không có ba người họ, chúng ta cũng có thể đi cùng người, nhưng nếu như người đạt tới cảnh giới kia, ít nhất còn có chút bảo đảm...

Diệp Dực đau đầu.

- Vì sao chỉ để một mình đi?

Diệp Lam Vũ liền hỏi.

Nghe ngữ khí của Diệp Dực, giống như chuyện này chỉ có thể để một mình Diệp Lăng đi làm.

Nếu như vậy ai đi chẳng phải giống nhau, vì sao phải buộc một mình hắn đi?

Trừ phi...

750. Chương 754: Vũ Khí Sóng Âm (2).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 754: Vũ khí sóng âm (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Bởi vì đối phương yêu cầu một mình Diệp Lăng đi, không thể mang theo bất luận kẻ nào, nếu không sẽ bất lợi với hai người Diệp Huy! Những người khác có lẽ ta sẽ cho rằng chỉ dọa nạt, nhưng lời của nàng ta, ta khẳng định sẽ làm.

Diệp Thành Thiên giải thích.

- Nàng là ai?

Diệp Lam Vũ hỏi, nàng nghe được ngữ khí của Diệp Thành Thiên có vẻ quen thuộc với người kia.

Nếu không phải quen thuộc, làm sao dám khẳng định đối phương sẽ làm như thế nào, đồng thời người kia còn oán hận Diệp gia, là cừu gia nào?

Cừu gia nhất định rất nhiều, chuyện này không cần hỏi, nhưng dám động thủ đối với họ lại không nhiều.

- Triệu Nhã Nhu!

Câu trả lời này cũng không phải từ miệng mọi người, mà là của Diệp Lãng, điều này làm mọi người đều cảm thấy thật bất ngờ.

- Vì sao con biết là nàng? Chẳng lẽ con vẫn có liên hệ với bên ngoài?

Diệp Thành Thiên thật nghi hoặc hỏi Diệp Lãng.

Lời này của Diệp Thành Thiên chẳng khác nào thừa nhận người bắt cóc hai người Diệp Huy là Triệu Nhã Nhu.

- Ngoại trừ nàng có năng lực cùng nhân rồi đi bắt đại ca cùng nhị tỷ, con nghĩ không ra là ai! Đại ca cùng nhị tỷ đều là cao thủ, còn ở trong đệ nhất học viện, phòng ngự trong học viện thật chặt chẽ, sẽ không để học viên xảy ra sự cố, hơn nữa còn có người âm thầm bảo hộ, tin tưởng muốn bắt họ cũng không mấy người, mà Triệu Nhã Nhu chính là một trong số đó.

Diệp Lãng bình tĩnh nói.

- Nếu như con đã nói một trong số đó, vì sao có thể khẳng định chính là nàng?

Diệp Thành Thiên hỏi.

- Làm chuyện như vậy chỉ có nàng, bắt người trong đệ nhất học viện, phải có người bên trong, học viên đều là quyền quý trong đại lục, phải có thể lực phi thường cường đại, cơ hồ đều liên hệ khắp nơi, chuyện này chỉ có nàng mới làm được.

Diệp Lãng nói.

- Nếu con đoán không sai, nhất định Triệu Nhã Nhu đã phá hủy học viện, học viên hoặc đầu hàng hoặc bị cầm tù, còn có...

Diệp Lãng cũng không nói hết lời, nhưng mọi người đều hiểu rõ.

- Phải! Nàng đích xác làm như vậy, không hổ là nàng, điên cuồng hết mức!

Diệp Thành Thiên gật đầu, đối với Triệu Nhã Nhu hắn cảm thấy sợ hãi, đồng thời cũng có cảm giác bội phục.

Khi vừa nhận được tin tức này, hắn cơ hồ ngây dại, hắn tuyệt đối thật không ngờ Triệu Nhã Nhu dám mạo hiểm đối phó đệ nhất học viện.

- Đây là chuyện nàng sẽ làm, chỉ là không nghĩ tới nàng lại nhanh ra tay như vậy, con đã gọi đại ca cùng nhị tỷ trở về, bên kia đối với họ không còn chút ý nghĩa gì, vì sao phải ở lại nơi đó!

Diệp Lãng có chút giận dữ nói.

Trước đó hắn đã nói với nhị tỷ, mời nàng quay về Diệp thành, hiện tại không cần tiếp tục lưu lại đệ nhất học viện, nếu như nàng muốn tiếp tục học tập có thể học tại Diệp gia học viện, mà chính hắn cũng có thể dạy cho nàng.

Nhưng nhị tỷ lại không nghe theo ý kiến của hắn, đại ca càng không đồng ý.

- Điều này cũng không thể trách bọn họ, họ có bạn bè ở đó, người cả đời này gặp được tri kỷ vậy nhất định phải trả giá thật nhiều!

Diệp Thành Thiên nói, cảm xúc của hắn nhiều hơn, không giống như Diệp Lãng.

- Người làm sao biết Triệu Nhã Nhu sẽ làm như vậy, nàng có lý do gì?

- Nàng muốn thống nhất thiên hạ, tất nhiên sẽ lấy đệ nhất học viện khai đạo, nơi đó là nhân tài đời thứ hai của đại lục, nếu bắt họ, đời thứ hai của các quốc gia sẽ không có, hậu quả tin tưởng mọi người cũng sẽ biết.

Diệp Lăng nói.

- ...

- Hình thức như đệ nhất học viện, tuy rằng có thể bồi dưỡng tốt nhân tài, nhưng đối với hạng người như Triệu Nhã Nhu mà nói cũng là một loại tiện lợi, nàng có thể giải quyết tất cả những nhân tài ưu tú kế nghiệp của các quốc gia.

Diệp Lăng thần nhiên đáp.

- Điều này chúng ta cũng có thể nghĩ đến, chỉ là chúng ta không nghĩ ra nàng có thể làm được điểm này, bằng không cũng sẽ không để bọn họ ở lại nơi đó.

Diệp Thành Thiên nói.

Bởi vì bọn họ luôn cảm thấy đệ nhất học viện là nơi an toàn, Triệu Nhã Nhu sẽ không có năng lực công phá được đệ nhất học viện.

Tuy gọi là học viện, nhưng cũng giống như một tiểu vương quốc, có được một ít cao thủ mạnh nhất đại lục, cùng tinh anh các ngành nghề, cho dù xuất động đại quân của Tường Không đế quốc cũng không nhất định có thể công phá.

Nếu Triệu Nhã Nhu phái quân tấn công học viện, cho dù thắng lợi cũng phải thắng thảm, nàng không cách nào bù được tổn thất.

Hơn nữa sau đó nàng sẽ bị toàn đại lục vây công, vậy sẽ làm cho nàng hiểu được sự nghiêm trọng khi làm ra hậu quả như thế.

Cũng chính bởi vì như vậy không ai nghĩ Triệu Nhã Nhu dám làm, nhưng hiện tại nhận được tin tức họ mới giết mình không ngờ nàng thật sự dám làm như vậy.

Chẳng những Triệu Nhã Nhu dám làm, còn vô cùng gọn gàng, trong một đêm đã tiêu diệt học viện, mà bên Tường Không đế quốc không hề bị tổn thất.

Trong đó ngoại trừ Tường Không đế quốc có đủ kế hoạch tinh mật, quan trọng nhất bọn hắn có được vũ khí luyện kim không tưởng tượng nổi, đem toàn học viện nhốt tận gốc.

Loại vũ khí này chỉ là truyền thuyết, cũng không có người gặp qua, người gặp phải chỉ cảm thấy đầu choáng váng, sau đó liền té xỉu, tỉnh lại thì đã biến thành tù nhân.

Những người từng có kinh nghiệm này, đều do chính Triệu Nhã Nhu thả ra, đều là người không quan trọng hoặc nàng còn có mục đích khác.

Chẳng hạn như người của Diệp gia, ngoại trừ Diệp Huy cùng nhị tỷ, những người khác đều được thả, người mang tin tức trở về chính là bọn họ.

751. Chương 755: Vũ Khí Sóng Âm (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 755: Vũ khí sóng âm (3).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Cũng bởi vì như vậy, hiện tại người của Diệp gia cũng không thể đối phó Triệu Nhã Nhu, dù sao người ta đã vô điều kiện thả những người kia trở lại, ít nhất không làm tổn thương bọn họ.

Hiện tại điều mọi người băn khoăn nhất là vũ khí bí mật của Triệu Nhã Nhu, từ trong miệng những người được thả về liền biết được, vũ khí này hình như rất khó lòng phòng bị, đồng thời những người được thả về đều là cao thủ Địa cấp, ngay cả bọn họ đều bị bắt, những người khác càng không cần phải nói.

Đồng thời bọn hắn còn nói qua một sự kiện, đó chính là những người như viện trưởng đều đạt tới Thiên cấp nhưng cũng bị vũ khí kia đánh ngã.

Đây mới là điều đáng sợ nhất!

Mà đây cũng là nguyên nhân mà những quốc gia có người bị bắt cóc vẫn chưa hề lộ ra động tĩnh gì, không chỉ vì bị người ta nắm con tin trong tay, còn vì lực uy hiếp của loại vũ khí kia.

- Diệp Lăng, cháu có biết là loại vũ khí gì hay không?

Diệp Dực hỏi, đối với việc này hỏi thẳng Diệp Lăng là tốt nhất, nếu ngay cả hắn cũng không biết sẽ không còn người nào biết được.

- Ta nghĩ, hẳn là lợi dụng vũ khí luyện kim sóng âm, bên trong Thiên Công Việt Tộc, có một loại luyện kim pháo, chính là dùng sóng âm để làm vũ khí, nhưng ta tin tưởng bọn hắn sử dụng một loại tạc đạn, bằng không với uy lực của pháo sóng âm, chắc chắn sẽ không lan tràn toàn bộ đệ nhất học viện!

Diệp Lăng nói, hắn đối với việc này cũng không thể khẳng định, chỉ có thể suy đoán.

Nhưng trên thực tế suy đoán của hắn cũng chính là đáp án.

- Sóng âm?

Mọi người khó hiểu, đối với quan niệm dùng âm thanh làm vũ khí, trong đại lục này vẫn thật ít thấy, ngoại trừ một ít luyện kim thuật sĩ từng tiếp xúc qua, những người khác căn bản chưa từng biết tới.

- Nếu nói như vậy, vậy không thể không nói, thủ hạ của Triệu Nhã Nhu rất mạnh, có thể trong thời gian ngắn như vậy làm ra được vũ khí như thế.

Diệp Lăng nhíu mày:

- Xem ra ta quá xem thường Triệu Nhã Nhu...

- Vì sao đến bây giờ nàng còn nhìn chằm chằm con không buông tha, điều này làm người ta cảm thấy thật kỳ quái.

Long An Kỳ có chút nhíu mày, bà đối với việc này hoàn toàn khó hiểu.

- Kỳ quái là được rồi, nàng vốn là một người khó hiểu.

Diệp Lăng cười cười nói, lúc này trong ánh mắt của hắn có chút giấu diếm, tựa hồ còn có sự tình gì hắn chưa nói ra.

Nhưng lúc này mọi người cũng không chú ý tới, tất cả còn đang suy nghĩ làm sao ứng phó Triệu Nhã Nhu.

- Đúng vậy, nàng không phải là người bình thường, nhưng như vậy sẽ càng nguy hiểm, nàng muốn con đi qua, nếu như bất lợi đối với con, vậy phải làm thế nào?

Long An Kỳ lo lắng nói.

Tình huống hiện tại làm cho bà thật khó khăn, bà vừa lo lắng Diệp Lăng đi sẽ gặp nguy hiểm, nhưng lại lo lắng nếu không đi thì hai người Diệp Huy cũng gặp nguy hiểm.

- Không có chuyện gì, nàng sẽ không để con chết, nhiều nhất là nhốt con cả đời, đến lúc đó vẫn còn cơ hội.

Diệp Lăng vô tình nói.

- Làm sao con có thể khẳng định nàng sẽ không để con chết?

Long An Kỳ nhíu mày, không phải Diệp Lăng đã nói nàng không phải người bình thường sao, vì sao lại nghĩ nàng không muốn mạng của hắn?

- Bằng cảm giác!

Diệp Lăng càng thêm tùy ý nói.

- ...

Mọi người nhất thời trầm mặc, đối với cách nói này của Diệp Lăng thật khó thể chấp nhận.

Long An Kỳ ngây người, nói:

- Con chỉ bằng vào cảm giác? Lỡ như cảm giác của con không đúng thì sao?

Diệp Lăng khoát tay cười nói:

- Yên tâm đi, cảm giác của con từ trước tới nay không sai! Mọi người không phải đều nói, con là con của nữ thần may mắn, lão nhân gia chắc sẽ không để con gặp bất hạnh.

- Hơn nữa nếu như con không đi, đại ca cùng nhị tỷ sẽ có chuyện, mà con đi họ sẽ không việc gì, về phần con có gì hay không, đến lúc đó hãy tính, dù sao chúng ta vẫn có lời, lấy một đổi hai.

Diệp Lăng tiếp tục nói.

- ...

Chuyện Diệp Lăng nói ai cũng có thể hiểu được, nhưng không ai nói ra, bọn họ biết đây là một tử cục, nhất định phải có người hi sinh, không phải là Diệp Lăng thì là hai người Diệp Huy.

- Con vì sao lại khẳng định chỉ cần Triệu Nhã Nhu thấy con qua sẽ thả đại ca cùng nhị tỷ?

Long An Kỳ hỏi, bà nghi hoặc nhìn Diệp Lăng.

- Bởi vì con tin tưởng nàng sẽ nói chuyện giữ lời.

Diệp Lăng nói.

- Vì sao con lại tin tưởng nàng, nàng là một nữ nhân không bình thường, chẳng lẽ con đã quên chính nàng đã giết người nhà của phụ thân nàng.

Long An Kỳ lập tức nói, ý nghĩ này của Diệp Lăng bà không hiểu được.

Diệp Lăng nhìn lên không trung phương xa, cùng đường chân trời hoang vu, một lát sau thản nhiên nói:

- Nàng đúng là biến thái, không có nghĩa nàng nói chuyện không giữ lời! Điểm này bên trong tính cách của nàng chưa từng xảy ra.

- Được rồi, nói cho con biết nàng muốn con đi đâu, có hạn chế thời gian hay không?

Diệp Lăng hỏi.

- Địa điểm bên trong thượng cổ di tích, nàng nói con biết, cũng không biết vì sao nàng tuyển nơi đó.

Diệp Thành Thiên đáp lời, cũng cảm thấy thật kỳ quái.

- Điều giống nhau thôi, có lẽ nàng muốn con giúp nàng sửa chữa vật gì trong thượng cổ di tích.

Diệp Lăng thản nhiên đáp.

- Cha nghĩ cũng là vì chuyện này, nàng muốn luyện kim kỹ thuật của con, sau khi bắt được con nàng sẽ không còn sợ hãi bất cứ địch nhân nào. Hải tử, nếu nàng muốn con làm gì, bằng mặt đừng bằng lòng, đừng thành thật làm việc cho nàng!

Diệp Thành Thiên khoát tay lên vai Diệp Lăng, lời nói thâm thía.

Trong ý tưởng của mọi người, nếu như Diệp Lăng giúp Triệu Nhã Nhu làm việc, như vậy cả thiên hạ đều sẽ rơi vào tay Triệu Nhã Nhu.

752. Chương 756: Cát Cánh (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 756: Cát cánh (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Vốn thủ hạ của Triệu Nhã Nhu còn một đám tinh binh cường tướng, theo động tác nàng vừa tiêu diệt đệ nhất học viện liền có thể làm cho người ta hiểu được điểm này, tiêu diệt đệ nhất học viện tương đương tiêu diệt một cường quốc, ai cũng đều minh bạch được đạo lý như thế.

Triệu Nhã Nhu thật nhẹ nhàng tiêu diệt đệ nhất học viện, hiện tại nhìn Triệu Nhã Nhu dường như không còn thêm động tác nào khác, nhưng thật khó bảo đảm tiếp theo nàng sẽ không tiếp tục làm như vậy.

Ở trong đoạn thời gian này, cơ hồ tất cả mọi người đều cho rằng hiện tại Triệu Nhã Nhu không tiếp tục hành động chính là vì nàng đang chuẩn bị, hoặc vũ khí của nàng chỉ sử dụng được một lần.

- Chuyện này ta biết...Kỳ thật mọi người cũng không cần lo lắng, nếu Triệu Nhã Nhu thật sự muốn tấn công một quốc gia khác, các người phải xem nếu như việc đó có lợi cho Triệu Nhã Nhu, thì các người có thể đàm phán được với nàng, chỉ cần bảo trì trung lập, bảo trì tính chất thành thị mậu dịch, các người cũng có thể đem nơi này làm lãnh thổ của nàng.

Diệp Lăng biết mọi người đang lo lắng điều gì, mà hắn cũng không dám khẳng định mình có thể làm như vậy hay không.

Diệp Lăng cũng sẽ không vì một nhân tố nào khác mà làm luyện kim thuật mai một, hắn chỉ là một luyện kim thuật sĩ, chuyện liên quan tới chính trị hắn thực sự không muốn quan tâm tới.

Kỹ thuật luyện kim có thể vĩnh viễn lưu truyền xuống, mà giang sơn cơ nghiệp không thể nào, dù người có chiếm được cả thiên hạ, nhưng sớm hay muộn cũng trở thành quá khứ, trở thành lịch sử.

Cũng chính bởi vì như vậy, Diệp Lăng tuyệt không để ý Triệu Nhã Nhu có thể thống nhất được thiên hạ hay không, cũng không quản ai sẽ làm hoàng đế, chỉ cần không phải là một hôn quân, không phải bạo chúa, đều không liên quan tới hắn.

Mà hắn cũng đã sớm đánh giá qua Triệu Nhã Nhu, là một nữ hoàng đế không tệ, có người như vậy thống nhất thiên hạ, cũng chưa chắc là một chuyện xấu.

Mặc dù đối với một số người mà nói, là tai họa ngập đầu, nhưng đối với toàn bộ đại lục mà nói, có lẽ là một chuyện tốt, cho nên Diệp Lăng cũng không muốn đi ngăn cản làm gì.

Trừ phi Triệu Nhã Nhu gây nguy hiểm cho thân nhân bạn bè của hắn, như vậy thì tình hình sẽ khác.

- Chuyện này nói thật đơn giản, nhưng làm thật khó khăn, cũng không phải mỗi người đều giống như con, không quản tới chuyện này.

Diệp Thành Thiên lắc đầu nói, đồng thời trong lòng cũng hâm mộ tính cách tiêu sái của Diệp Lăng, hết thấy đều có thể nhìn được thông suốt.

- Nếu đến lúc đó mọi người không bỏ xuống được, liền khởi động phòng ngự, tin tưởng Triệu Nhã Nhu cũng sẽ không ở nơi này lãng phí nhiều thời gian, chỉ cần mọi người bảo trì trung lập là được.

Diệp Lăng nói, nơi này hắn đã sớm an bài thật nhiều đồ vật, dù có chuyện phát sinh cũng có thể ứng phó.

- Khởi động phòng ngự?

Nhóm người Diệp Thành Thiên có chút nghi hoặc, chuyện này bọn họ tựa hồ còn chưa biết.

- Chuyện này ta phụ trách!

Tam ca nói.

Ngay lúc này khi mọi người còn đang định hỏi thật rõ ràng, Diệp Lăng lại nói:

- Mọi người còn chưa nói ta biết thời gian cụ thể có hạn chế hay không?
- Thời gian hạn chế? Bọn hần nói cho con trong vòng nửa tháng chạy tới.

Diệp Thành Thiên đáp.

- Nửa tháng tới? Là nửa tháng kể từ lúc bọn hần nói, hay là nửa tháng khi bắt đầu nói với ta?

Diệp Lăng hỏi.

- ...

Cả đoàn người chợt ngậy ngẩn, bọn họ tựa hồ cũng không nghĩ qua điểm này, ở thời gian vấn đề, bọn họ nghĩ là nửa tháng từ khi Diệp Lăng nhận được tin tức mà không phải từ miệng Triệu Nhã Nhu nói ra.

Điều này cũng thật khó trách họ, từ Tường Không đế quốc đến nơi đây ít nhất phải đi mười ngày, qua lại có trì hoãn, ít nhất cần hai mươi ngày, không có khả năng trong vòng nửa tháng chạy tới.

- Người truyền tin tức đang ở nơi nào?

Diệp Lăng thấy mọi người trầm mặc, liền hiểu được chuyện này không ai hiểu rõ ràng.

- Có, là ta!

Lúc này một nữ tử chỉ lớn hơn Diệp Lăng vài tuổi xuất hiện, người này tựa hồ là một đường tử tương đối quen thuộc với Diệp Lăng.

- Đường tử, người đem nguyên lời nói của Triệu Nhã Nhu lặp lại một lần.

Diệp Lăng nói.

- Nàng nói: Kêu tên hần dẫn kia nhanh tới đây, dù có bay cũng phải bay tới trong vòng nửa tháng cho ta, bằng không cứ đợi mà xem.

Đường tử kia lên tiếng, giọng nói có bảy tám phần giống Triệu Nhã Nhu.

- Kháo! Nữ nhân biến thái này, rõ ràng đang muốn đùa giỡn ta, bảo lão tử bay, lão tử bay cho người xem!

Diệp Lăng vô cùng khó chịu nói.

Lúc này ai cũng hiểu được Triệu Nhã Nhu muốn Diệp Lăng lập tức chạy qua nên cho thời hạn cực ngắn.

- Người có thể bay cũng không thể đến trong thời gian ngắn như vậy, nàng rõ ràng đang đùa giỡn người, căn bản không có thành ý, hay là dừng đi, thật không biết nàng sẽ đối phó người như thế nào.

Thất công chúa nhỏ nhẹ nói, lo lắng cho Diệp Lăng.

Triệu Nhã Nhu dù sao cũng là muội muội của nàng, ít nhiều làm cho nàng cảm thấy được chuyện này nàng thật xin lỗi Diệp gia, thật có lỗi với Diệp Lăng.

Diệp Lăng lắc đầu nói:

- Không có chuyện gì, cô muội muội này của người thật kỳ quái, nàng ta chỉ bảo ta nhìn mà làm, liền tỏ vẻ nàng biết ta sẽ trễ, dù ta không kịp thời gian cũng không thành vấn đề, nhưng khi đó nàng càng dễ dàng mở điều kiện, hơn nữa sẽ làm chuyện gì tổn thương đại ca nhị tỷ.
- Diệp Lăng, hình như người rất hiểu rõ nàng?

Thất công chúa nghi hoặc hỏi, mọi người cũng muốn biết đáp án của câu hỏi này.

- đương nhiên hiểu biết, không biết thì ta đã sớm bị nàng bắt mất! Người có thể không hiểu rõ bạn bè, nhưng phải triệt để hiểu rõ địch nhân, thậm chí còn phải hiểu rõ hơn chính mình.

Diệp Lăng nói thẳng.

- Vậy...

Thật đúng là đạo lý này, nếu không hiểu dịch nhân của mình, kết quả nhất định thật bi thảm, đây là điều phải biết.

- Được rồi, nàng muốn ta muện sao, ta sẽ hoàn thành yêu cầu của nàng, ta sẽ bay qua, ba ngày thời gian là đủ rồi!

Diệp Lăng nói, sau đó chạy đi.

- Có phải đầu óc người có vấn đề không, ba ngày người làm sao chạy tới! Còn nữa, nếu người muốn đi thì đi bên kia, sau lại quay về?

Diệp Lam Vũ hô to.

Lúc này Diệp Lăng đang chạy trở vào trong Hạo Nguyệt Hồ, hấn đi đâu? Nếu như đi phải về hướng Diệp thành để tìm phương tiện di chuyển đi?

753. Chương 757: Cát Cánh (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 757: Cát cánh (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Đương nhiên phải đi vào, ta cần bay qua...đúng rồi, mọi người đi theo ta, lần này ta đi có lẽ một đoạn thời gian cũng chưa về, có một số việc cần dặn mọi người, còn nữa, các người có chuyện thì nói với ta, cùng nhau đi đi.

Diệp Lăng nói.

Đích xác bọn họ còn rất nhiều chuyện muốn nói, nếu như Diệp Lăng rời đi như vậy, bọn họ cũng chưa biết nên làm gì.

Đương nhiên, những chuyện phiền toái này cũng không đến nỗi, có thể đem trình tự cuối cùng chế tạo con thuyền giao cho tiểu Linh, chỉ cần có bản vẽ tiểu Linh hoàn toàn không có vấn đề.

Sau khi làm xong con thuyền, người quản lý sẽ là thất công chúa.

- Vì sao giao cho tiểu Thất, chẳng lẽ ta không thể đảm nhiệm sao?

Diệp Lam Vũ có ý kiến.

- Đây còn phải nói sao? Tiểu Thất là lão bà của ta, ta phải giao đồ vật trọng yếu cho nàng, đến lúc người lập gia đình, chồng người cũng phải giao cho người.

Diệp Lăng tức giận nói.

- Người...

Diệp Lam Vũ nghe nói như thế có chút chán nản, nhưng lại tìm không ra lý do để phản bác.

- Tiểu Thất, con thuyền này có công năng gì ta đều viết trong này, nhớ kỹ đừng cho bất luận kẻ nào chứng kiến, bất luận là ai.

Diệp Lăng trực tiếp nói, không hề để ý tới cảm thụ của mọi người.

- Xú tiểu tử, có gì mà mẹ không thể biết đến?

Long An Kỳ cũng bắt đầu ghen tỵ.

- Việc này con hi vọng vĩnh viễn đừng ai biết, tiểu Thất đang giúp con gánh vác, cũng không phải may mắn, mọi người không cần ghen tỵ. Nàng là lão bà, có sự tình gì con cũng phải giao cho nàng.

Diệp Lăng thần nhiên nói.

Trong lời nói của Diệp Lăng, có chút người nghe ra ý tứ khác, giống như công đạo điều gì, cũng giống như chuyển đi lần này hẳn sẽ không quay trở về.

Có cảm giác giống như dặn dò hậu sự!

- Diệp Lăng, có phải ngươi có điều gì gạt ta hay không?

Thất công chủ nhìn Diệp Lăng, thật lo lắng hỏi, nàng có thể cảm giác được vẻ khác thường của Diệp Lăng.

- Có, nhưng không nhiều, ngươi để cho ta giữ chút bí mật thì tốt hơn!

Diệp Lăng cười cười nói.

- Còn nữa, vừa lúc có mặt mọi người, sau này nếu như không có chỗ tránh né, mọi người có thể tới đây, tiến vào thuyền này. Nếu có một ngày như vậy...

Tiến vào trong thuyền? Đây là ý gì?

- Đệ đệ, ngươi có phải đầu óc phá hủy hay không, ngươi làm thuyền này ta thật thấy kỳ quái, không có địa phương liên thông với bên ngoài, vậy làm sao đi ra? Ngươi còn bảo chúng ta vào trong, dù thuyền của ngươi là một thành lũy, nhưng cũng có lúc không đủ tiếp tế, như vậy hoàn toàn không được.

Diệp Lam Vũ nói.

- Tỷ, thuyền của ta biết bay!

Diệp Lăng thật nghiêm túc nói.

- ...

Tất cả mọi người trầm mặc.

- Đi tìm chết!

Diệp Lâm Vũ đập tới một cước, nàng không tin chuyện ma quỷ của Diệp Lăng.

- A!

Diệp Lăng tránh thoát một cước của nàng, nói:

- Tỷ, ta nói thật đó, thuyền của ta thật có thể bay!

- Tại sao ngươi không nói luôn chính ngươi cũng bay?

Diệp Lam Vũ nói.

- Nếu như có điều kiện, ta cũng sẽ bay!

Diệp Lăng hồi đáp.

...

Hiện tại Diệp Lam Vũ cảm thấy Diệp Lăng đang nói đùa, chiến thuyền kia tuy rằng tạo hình có chút kỳ quái, nhưng không có vẻ gì có thể bay được.

Hơn nữa họ còn chưa nghe nói qua thuyền có thể bay.

- Mọi người đi vào sẽ tin!

Diệp Lăng thuận miệng nói, mang theo mọi người đi vào.

- Đợi đã, nơi này không giống địa phương chúng ta tới lúc trước, thập tam, ngươi đang làm cái quỷ gì?

Thất ca ngăn người, liền phát hiện không đúng.

Rất nhanh mọi người đều có được đáp án.

- Nơi này là địa phương tư nhân của chúng ta, những địa phương kia là dành cho người ngoài.

Diệp Lăng hồi đáp.

- Chẳng thể trách, hoàn cảnh nơi này tốt hơn bên kia nhiều, so sánh bên kia vốn không đáng vào đâu.

Thất cả vừa nhìn vừa cảm thán.

- Cha, cha có lẽ muốn biết vì sao lão tử bọn họ đột phá được Thiên cấp, là con dùng biện pháp đặc thù kích thích tiềm năng của các nàng. Nếu cha muốn dùng cũng có thể, nhưng cuối cùng đột phá cũng phải xem chính mình, nhưng nếu như cha ở lại nơi này một thời gian, con tin tưởng cha có thể làm được.

Diệp Lăng nhìn Diệp Thành Thiên, đổi đề tài, đây là chuyện mà hắn cũng muốn dặn dò mọi người.

Diệp Lăng có biện pháp khác, có thể chậm rãi kích thích, chính là ở lại nơi này, có được Tụ Linh Trận cường hiệu, hiệu quả sẽ tốt hơn trong Diệp thành thật nhiều.

Có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân tiểu công chúa tiến bộ nhanh như vậy.

- Con xác định?

Diệp Thành Thiên có chút kích động nhìn Diệp Lăng, đột phá Thiên cấp là giấc mộng nhiều năm của hắn, hắn đã dừng lại quá lâu.

- Lão tử chính là chứng minh, đến lúc đó nếu có vấn đề gì cha có thể hỏi nàng...đừng ngượng ngùng, hiện tại tỷ mạnh hơn cha, cha hỏi nàng cũng đâu có gì, người đặt đi trước...

Diệp Lăng thực nghiêm túc nói, nhưng khoe miệng lại tươi cười.

Phụ thân thỉnh giáo con gái, Diệp Lăng cảm thấy cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu đặt trên người Diệp Thành Thiên thì khác, hắn luôn là một phụ thân thật cường thế, đúng là có điểm ý tứ.

754. Chương 758: Cát Cánh (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 758: Cát cánh (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Phải đó cha, có vấn đề gì cha cứ hỏi con!

Diệp Lam Vũ ôm bả vai Diệp Thành Thiên, bộ dáng như không biết lớn nhỏ, hiệu quả làm người ta cảm thấy rất buồn cười.

- Đi đi đi, có phải mấy đứa ngựa da, đừng tưởng rằng cha không trị được mấy đứa!

Diệp Thành Thiên giận dữ nói, nhưng vẻ tức giận của hắn cũng không phải thực lòng, ngược lại có chút vui vẻ.

Mặc dù có vẻ như người làm cha thật vô dụng, ngay con gái cũng không sánh bằng, nhưng ở phương diện khác mà nói, cũng là một loại kiêu ngạo, một sự kiêu ngạo của một người làm cho về con của mình.

Con gái của mình còn mạnh mẽ hơn mình, dĩ nhiên càng mạnh mẽ hơn những người khác!

Long An Kỳ liền ngăn cản nói:

- Hai đứa đừng làm rộn! Ông ấy muốn hỏi cũng không phải hỏi con, con là ma pháp sư, có hỏi thì chỉ hỏi Chỉ Tình, Chỉ Tình chính là võ giả.

- Lão bà, đang giúp tôi đó sao?

Diệp Thành Thiên thật hoài nghi nhìn Long An Kỳ.

- Phải đó, chẳng lẽ không đúng sao? Ông luyện võ mà?

Long An Kỳ nói.

- Bỏ đi, ta không nói nữa!

- Ha ha...

Diệp Dực nở nụ cười, hắc tựa hồ càng vui vẻ, bất luận là ai đạt tới Thiên cấp đều là hậu bối của hắn, đều là hắn hi vọng được nhìn thấy.

- Mọi người cứ ở lại nơi này, hoàn cảnh nơi này không tệ, gia gia, càng thêm thích hợp với gia gia.

Diệp Lăng nói, hắc hi vọng mọi người đều ở lại nơi này, bởi vì nơi này an toàn nhất, hắn đã thiết kế rất nhiều biện pháp phòng ngự.

- Tốt tốt, ta sẽ ở lại nơi này, dù sao Diệp gia cũng không có chuyện gì cần ta, ta ở đây dưỡng lão cũng tốt!

Diệp Dực cười nói, hắc thật hài lòng đối với đề nghị của Diệp Lăng, hắn đã không xen vào công việc của Diệp gia, đều giao cho Diệp Thành Thiên xử lý.

- Mẹ cũng ở lại chỗ này, nơi này có đủ địa phương hay không?

Long An Kỳ nói.

- Uy uy, lão bà, bà ở lại chỗ này, ta làm sao bây giờ?

Diệp Thành Thiên nói, hắc cũng không muốn tách khỏi Long An Kỳ, dù chỉ là một khoảng cách không xa.

- Ông đương nhiên cùng ta ở lại chỗ này, bằng không bỏ ông ở lại Diệp thành một mình, thật mơ tưởng!

Long An Kỳ nói.

- Nhưng ta còn công việc a.

Diệp Thành Thiên nói.

- Phòng ốc tại đây rất nhiều, có chuyện gì mọi người có thể ở lại đây xử lý, chỗ này có công cụ thư từ qua lại với Diệp thành.

Diệp Lăng nói.

- Công cụ vận chuyển thư từ?

- Phải, ở chỗ này có thể gọi về, cũng có thể gửi chút bản vẽ.

Diệp Lăng nói, phát hiện mọi người không hiểu, liền giải thích cặn kẽ.

- Người làm ra hồi nào, sao trước kia không nói?

Diệp Lăng giải thích xong, mọi người liền hỏi, hắc có đồ vật tốt như vậy vì sao không nói sớm.

Nếu sớm biết có vật như vậy, Long An Kỳ còn không gọi mỗi ngày?

- Con quên, hơn nữa con không muốn bị mẹ quấy rầy.

Diệp Lăng nói, rất rõ ràng hắn cũng biết Long An Kỳ nếu biết có vật này, tất nhiên sẽ gọi mỗi ngày.

- Cái gì, tiểu vương bát đản, hiện tại đã ghét bỏ mẹ ngươi sao?

Long An Kỳ tức giận nói.

- Không phải ghét bỏ, chỉ là thấy mẹ phiền...

Diệp Lăng thành thật hồi đáp.

- Phanh!

Long An Kỳ gõ lên đầu hấn.

Vốn bình thường hấn sẽ kêu đau, nhưng hiện tại chỉ cười híp mắt, tựa hồ thật sự hưởng thụ cảm giác này.

Về sau khi Long An Kỳ hồi tưởng lại sự tình hôm nay, bà phát hiện hôm nay hấn có nhiều địa phương khác hẳn, thậm chí mình sao lại phát hiện trễ tới như vậy.

- Tốt lắm, không còn nhớ được có chuyện gì, mọi người chú ý một chút, con đi đây, gặp lại sau.

Diệp Lăng cười nói, giống như hấn cảm thấy dằn dò xong xuôi mọi chuyện.

- Người làm sao đi?

Mọi người thật tò mò, Diệp Lăng nói phải đi, nhưng nơi này làm gì có phương pháp di chuyển.

Kể tiếp mọi người càng phát hiện được chuyện kỳ quái, Diệp Lăng đi tới thuyền nhỏ trong hồ...

Nơi đó có địa phương đi ra ngoài sao?

- Đệ đệ, người muốn làm gì? Muốn lên chiếc thuyền kia sao?

Diệp Lam Vũ chạy tới bên cạnh hỏi.

- Không phải, chiếc thuyền kia chưa bay được, hiện tại ta không có thời gian làm tiếp!

Diệp Lăng lắc đầu, hấn cũng không có ý tứ động tới chiếc thuyền kia, nếu không vừa rồi hấn cũng không dằn dò thất công chúa.

- Vậy người chuẩn bị dùng chiếc thuyền nhỏ này?

Diệp Lam Vũ hỏi.

- Phải, kỳ thật thuyền nhỏ này cũng không chỉ đơn giản dùng trên hồ, đây là ta thí nghiệm, thí nghiệm hệ thống động lực. Nói cách khác, chiếc thuyền nhỏ này cũng có thể bay!

Diệp Lăng cười nói.

- Người còn nói đùa, bay cái đầu của người!

Diệp Lam Vũ tức giận nói.

- Sự thật thắng hùng biện! Khởi động...

Diệp Lăng vỗ tay, quang mang nguyên tố ma pháp nháy mắt xuất hiện trong tay hấn, tiếp theo hấn đặt tay lên thuyền nhỏ.

Rất nhanh, ma pháp quang mang bắt đầu lưu chuyển trên thuyền, nhờ vào lưu quang làm thuyền nhỏ hoàn toàn hiện ra trước mặt mọi người.

Tạo hình của thuyền chẳng khác gì du thuyền thời hiện đại, nhưng mượt mà hơn rất nhiều, không hề có vẻ chen chúc.

Lúc này quang mang lưu động tới chỗ trống phía trên thuyền, hình thành khí nang hình trứng, giống như tạo thêm một nhiệt khí cầu cho thuyền.

Nhưng mọi người không thấy nhiệt khí cầu, nếu không phải hiện lên lưu quang, căn bản không ai phát hiện được vật này.

- Bay!

Diệp Lăng kêu to một tiếng, thuyền nhỏ thật sự bay lên, rời khỏi mặt nước dâng lên không trung.

- A...

Diệp Lam Vũ há hốc miệng, nàng không thể tưởng được Diệp Vũ có thể bay, không, là thuyền nhỏ có thể bay!

Nếu như vậy chiếc thuyền lớn kia cũng có thể bay sao?

Nếu như bay được ta thật muốn ngồi lên trên đó, ta muốn bay!

- Tên lưu manh kia, người bay thật sao?

- Diệp Lăng, người xuống đây, chúng ta còn chưa nói xong!

- ...

Mặc dù biết Diệp Lăng muốn đi, cũng nói chuyện lâu như vậy, nhưng Diệp Lăng nói đi là đi, làm mọi người có chút không kịp phản ứng.

755. Chương 759: Kết Quả Tất Nhiên (1).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 759: Kết quả tất nhiên (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Chuyện gì chứ, ta đã nói xong, mọi người tự bảo trọng! Tiểu Thất, nếu như ta không về, người tìm người gả đi!

Diệp Lăng trên không trung trả lời.

- Cút! Lại muốn vung lắc ta! Ta cho người biết, cả đời này ta đều phải dựa vào người, người đừng hòng vứt bỏ ta!

Thất công chúa nhìn không trung hô to.

- Hắc hắc, vậy người cứ đợi đi, ta nhất định sẽ không chết!

Diệp Lăng cười trả lời, mà hắn cũng không biết chính vì câu nói này của mình đã luôn luôn cấp lòng tin chờ đợi cho thất công chúa bọn họ, vô luận chuyện gì phát sinh, họ đều tin tưởng Diệp Lăng còn sống.

- Cho dù người có chết, ta cũng sẽ đi địa ngục bắt người trở về!

Thất công chúa hô.

- Tạm biệt...

Diệp Lăng nói lời tạm biệt, chiếc thuyền nhỏ của hắn lập tức hướng Tường Không bay đi.

Cứ như vậy Diệp Lăng ly khai mọi người, mà mọi người cũng không biết ly biệt lần này cơ hồ thành vĩnh biệt, mà đối với kết quả này Diệp Lăng cũng đã nghĩ qua, vì thế hắn mới dặn dò mọi người nhiều chuyện như thế.

Triệu Nhã Nhu thật sự có giết Diệp Lăng hay không?

Chuyện này chính Diệp Lăng cũng không biết, nàng không bình thường, sự tình gì cũng có thể làm ra được, chuyện trước kia chưa từng làm qua, cũng không có nghĩa sau này nàng sẽ không làm.

Chuyện này Diệp Lăng không nói với mọi người, chính là vì không muốn làm cho mọi người lo lắng cho hắn.

Nếu nói cho họ biết, Triệu Nhã Nhu sẽ bắt lợi với mình, họ còn để cho Diệp Lăng đi hay sao? Khẳng định là không thể nào.

Nhưng nếu như Diệp Lăng không đi, hai người Diệp Huy nên làm sao bây giờ?

Cho nên nói Diệp Lăng phải đi, hắn nói như vậy để miễn đi tình huống sinh li tử biệt.

- Triệu Nhã Nhu, rốt cục người muốn ta đi làm gì...

...

- Không đúng! Chúng ta bị tiểu tử kia đùa giỡn, vừa rồi cứ bị hấn lấp liếm cho qua, chúng ta đều không suy nghĩ lại! Triệu Nhã Nhu muốn hấn đi qua làm gì?

Ngay khi Diệp Lăng rời đi không bao lâu, có người liền kêu lớn lên.

Người này tựa hồ chính là tam ca, dù sao hiện tại mọi người đều đang nhìn về phía hấn.

Tam ca có chút ngưng trọng nói:

- Nếu như ta không đoán sai, sau khi thập tam tiểu tử đi, nhất định sẽ không trở về!

- Cái gì? Người đang nói gì, đừng nói lung tung!

Diệp Lam Vũ trừng mắt nhìn tam ca, tựa hồ không muốn đề cập tới ý nghĩ này.

- Lão tam, lời này của ngươi là có ý tứ gì?

Diệp Dục hỏi.

- Mọi người ngẫm lại, vì sao Triệu Nhã Nhu phải phí nhiều công sức công phá đệ nhất học viện, chuyện này đối với nàng mà nói cũng không có chỗ tốt gì, mà nàng làm như vậy giống như chỉ vì bắt đại ca, mục đích cuối cùng chính là vì thập tam!

Tam ca chậm rãi nói:

- Phí nhiều công phu như vậy, nếu muốn nói nàng chỉ vì muốn hấn đến gặp mặt, đó là chuyện không có khả năng!

- ...

Mọi người bắt đầu trầm mặc, bọn họ kỳ thật đều đã nghĩ qua chuyện này, chỉ là vừa rồi bọn họ bị Diệp Lăng hướng qua một mặt lạc quan, nên không nhớ tới.

- Vậy người nói rất cục vì sao nàng phải làm như vậy? Đệ đệ không có thù oán gì với nàng, nàng có cần dùng nhiều công sức lớn như vậy để đối phó hấn sao?

Diệp Lam Vũ nhìn tam ca hỏi, nàng hi vọng tam ca có thể giải thích.

- Thập tam cũng không phải gây trở ngại tới nàng, mà là có uy hiếp đối với nàng! Nếu như nói nàng muốn dùng thượng cổ di tích thống nhất đại lục, đầu tiên cần phải giải quyết thập tam, bởi vì thập tam rất có thể phá giải được vũ khí luyện kim mà nàng thật cực khổ mới lấy được.

Tam ca nói.

Theo trên góc độ quân sự, tam ca nhìn thấy thật thấu đáo, nếu hấn đang ở vị trí của Triệu Nhã Nhu, muốn thống nhất thiên hạ, nhất định phải xử lý chướng ngại như Diệp Lăng.

Nói Diệp Lăng là chướng ngại, bởi vì hấn không đi ngăn cản, nhưng sự tồn tại của hấn nhất định sẽ làm người khác biết có được năng lực chống cự, sẽ làm kế hoạch không thể tiến hành.

- Hơn nữa cho dù thập tam không đi phá giải, chỉ bản thân thập tam chế tạo ra nhiều loại đồ vật, nhất định không kém hơn thượng cổ di tích, thập tam còn ở đây một ngày, nàng liền cảm thấy bị uy hiếp một ngày.

Tam ca tiếp tục nói.

- Những lý do này đã đầy đủ để cho nữ nhân biến thái kia lưu lại thập tam, sẽ không cho hấn rời khỏi phạm vi khống chế của nàng, nếu cần thiết nàng nhất định sẽ giết...

- ...

Mọi người tiếp tục bảo trì trầm mặc, mà trong lòng họ tựa hồ trở nên thật khó chịu, khó chấp nhận.

- Có thể thập tam đã biết chuyện này, cho nên vừa rồi hấn giống như dặn dò hậu sự, đem chuyện cần thiết đều giao cho chúng ta, cũng an bài tốt đường rút cho chúng ta! Nếu không hấn có thể chờ sau khi quay về tự mình hoàn thành...

Giờ khắc này mọi người không nói gì, nhưng trong mắt mấy nữ nhân tràn ngập lo lắng, đồng thời còn mang theo vẻ kiên định.

Nếu như Triệu Nhã Nhu dám làm gì Diệp Lăng, họ nhất định phải đem nàng băm thây vạn đoạn!

Trong lòng các nàng âm thầm thề, nếu hắn xảy ra chuyện gì, các nàng nhất định không bỏ qua Triệu Nhã Nhu, cho dù nàng có trở thành bá chủ đại lục.

...

Nói đi thì nói lại, Diệp Lăng vẫn mãi bay trên trời không hề hạ xuống, cho dù ngủ cũng cho thuyền tiếp tục bay đi không hề ngừng lại.

Trên không trung cũng không gặp phải chướng ngại vật gì, tự nhiên có thể yên tâm phi hành trong lúc đang ngủ.

756. Chương 760: Kết Quả Tất Nhiên (2)

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 760: Kết quả tất nhiên (2)

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng không sợ phi thuyền nhỏ này không có động lực, mặc dù đang bay, nhưng tiêu hao năng lượng cũng rất ít, năng lượng có thể đủ dùng thời gian rất dài.

Đơn giản mà nói Diệp Lăng dùng luyện kim thuật làm ra một quả bóng hơi, một quả bóng hơi không thể nhìn thấy, mang theo con tàu di động trên không trung.

Về phần những vấn đề về Triệu Nhã Nhu, hắn đã sớm ném ra sau đầu, đến lúc đó rồi hãy tính!

Nên tới sẽ tới, không ai ngăn cản được...

...

Bên trong di tích của Thiên Công Việt Tộc, nếu như không biết bên trong có đồ vật, nhất định sẽ không phát hiện ra nơi này có gì đặc biệt, thật giống như là một sơn cốc nhỏ bình thường.

Cây cối tươi tốt, thảm thực vật xanh biếc, cảnh sắc tự nhiên không bóng người, làm sơn cốc nhỏ tuy nhìn thật bình thường, nhưng lại thật u tĩnh xinh đẹp.

Chẳng qua trong thời gian gần đây, nơi này xuất hiện một số nhân tộc, xây dựng lên một ít thành lũy, bảo vệ quanh một sơn động.

Sơn động này chính là lối vào của di tích, là một trong những địa phương trọng yếu của Tường Không, tự nhiên cần quân đội hùng hậu canh gác.

Triệu Nhã Nhu đã đem vùng núi này biến thành khu vực cấm, phỏng chừng ngày sau sẽ không còn hoạt động vậy nữa.

Lúc này ở ngay sơn động thượng cổ di tích, có một tiểu la ly đáng yêu xinh đẹp, diễm đạm nho nhã, phải nói là một nữ hài còn khá nhỏ tuổi đang đứng nhìn lên bầu trời đêm ngẩn người.

Bên cạnh nữ hài có không ít thị vệ, đều là hoàng gia thị vệ Tường Không, còn là những cao thủ đỉnh cấp nhất.

- Triệu Nhã Nhu, nữ nhân biến thái, người mau thả ta!

Ở bên người nữ hài không xa, có một nữ tử thoạt nhìn có chút suy yếu hô to.

Nữ tử suy yếu kia là ai còn chưa biết, nhưng có thể khẳng định nữ hài kia là Triệu Nhã Nhu.

Ở bên cạnh nữ tử kia còn có một thanh niên suy yếu, đồng thời bên cạnh họ còn có hai nữ tử dáng người ngạo nhân, một nàng băng sương trầm mặc, một người còn đang cười lạnh.

Nữ tử băng sương cũng đang nhìn lên không trung, trong tay cầm kiếm, điều này nói rõ với người khác nàng không dễ gây vào.

Nữ tử đang cười lạnh cơ hồ rất khó chịu với hai người suy yếu kia, đang muốn tìm cơ hội giáo huấn, hiện tại đúng là cơ hội tốt.

- Lớn mật! Dám bắt kính đối với hoàng thượng, không cho các người chút giáo huấn, các người không biết trời cao đất rộng.

Nữ tử lạnh lùng nói, xuất ra đồ vật nhấn xuống.

- ...

Nhất thời hai người kia lộ ra vẻ mặt thống khổ, chiếc vòng trên tay họ phát ra cường quang, loại vòng này giống như hình cụ đáng sợ.

Đúng vậy, chỉ cần phát động luyện kim trận bên trong, sẽ kích thích thần kinh của người đeo nó, làm cho họ cảm thấy vô cùng thống khổ.

Tuy nó giống như vòng tay, nhưng nếu như bị đeo vào, còn hiệu quả hơn dây xích rất nhiều, không ai dám bỏ chạy, trừ phi họ chưa từng ném quả mìn vị đau khổ kia.

Xem ra nguyên nhân hai người này suy yếu chính vì thường xuyên ném khổ sở này.

Nhưng thoát nhìn tinh thần hai người thật cứng cỏi, họ nhẫn nhịn không hề rên rỉ, thật là người bội phục.

- Đủ rồi! Đừng tiếp tục nữa, đã đủ lắm rồi!

Vào lúc này nữ tử băng sương không nhìn lên bầu trời đêm, cất tiếng ngăn cản nữ tử kia.

- Làm sao vậy? Có phải người đang đau lòng, yêu ai yêu cả đường đi, họ là ca ca tỷ tỷ hần, có phải người sợ hần không chịu nổi.

Nữ tử kia cười lạnh nói.

- Phải! Chúng ta bắt họ, nhưng không thể hành hạ họ, bằng không để hần thấy được, nhất định sẽ không tha thứ chúng ta...

Nữ tử băng sương nói, thật thản nhiên thừa nhận.

- Tha thứ chúng ta? Ha ha, những lời này hần nên trái lại, là ta có nên tha thứ hần hay không! Người đã bị hần bắt làm tù binh, người không nên ở nơi này.

Nữ tử kia hừ lạnh nói.

Lúc này, Triệu Nhã Nhu mở miệng thản nhiên nói:

- Được rồi, Lý Nguyệt nói không sai, đủ rồi! Ta không thích hành hạ con tin, hoặc là trực tiếp giết họ đi...

- ...

Nghe lời Triệu Nhã Nhu, nữ tử kia cũng không dám tiếp tục, nàng biết tính tình Triệu Nhã Nhu, nếu cãi lệnh không chừng chính nàng cũng bị đeo hình cụ.

Triệu Nhã Nhu nói Lý Nguyệt, chính là nữ tử băng sương, bây giờ nàng là thị vệ bên người Triệu Nhã Nhu, vẫn luôn mang theo nàng đi bên cạnh.

757. Chương 761: Kết Quả Tất Nhiên (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 761: Kết quả tất nhiên (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nếu nói về Triệu Nhã Nhu, không thể dùng thường lý để giải thích, nếu như là người khác, biết rõ bản thân đang đối phó với Diệp Lăng, mà Lý Nguyệt lại nghiêng về phía Diệp Lăng, chắc chắn không thể mang Lý Nguyệt theo bên mình, chí ít cũng phải đợi xử lý Diệp Lăng xong rồi nói.

Nhưng Triệu Nhã Nhu chẳng để tâm đến những thứ này, cứ vậy mang theo Lý Nguyệt bên mình, hơn nữa còn là cận thân.

- Người giết chúng ta đi! Nếu không ta nhất định sẽ không tha cho người!

Lúc này, thanh niên yếu ớt ngược lên nhìn Triệu Nhã Nhu, cắn hận nói.

Nếu như người ngoài nghe thấy thanh niên nói vậy, nhất định sẽ cảm thấy thanh niên này là một kẻ hồ đồ, lúc này còn giả anh hùng làm gì, nói vậy với Triệu Nhã Nhu, hậu quả hẳn sẽ rất thảm, trong khi người lại đang nằm trong tay nàng ta.

Chỉ có điều, Triệu Nhã Nhu chỉ cười cười, nói:

- Các người là đại ca nhị tỷ của hắn, sao ta nữ giết các người, nếu giết các người, hắn sẽ hận chết ta, huống hồ, ta làm từng ấy việc là để hắn về bên này, bây giờ giết chết các người, mọi thứ không phải sẽ trở thành công cốc sao?

- Nữ nhân biến thái này, tại sao nhất định muốn đệ đệ ta đến, người muốn làm gì nó?

Thiếu nữ yếu ớt nói.

Lúc này thân phận của thiếu nữ và thanh niên yếu ớt tin rằng ai cũng đã biết, không sai, chính là đại ca Diệp Duy và nhị tỷ Diệp Lam Vận của Diệp Lăng.

- Muốn hắn đến làm gì? Cái này, nhiều, nhiều lắm, giữa ta và hắn có quá nhiều món nợ với nhau. Muốn tính toán không biết tính đến bao giờ! Nhưng, lần này, ta muốn hắn đến quan trọng nhất là để hắn có thể ở bên ta, ở bên ta mãi mãi.

Triệu Nhã Nhu mỉm cười nói.

- Người muốn đệ ấy ở cạnh người làm gì, không lẽ người thích đệ ấy, muốn lấy đệ ấy? Nói cho người biết, chuyện này gia đình ta sẽ không đồng ý, chúng ta không muốn đệ đệ mình có một người vợ biến thái như người.

Diệp Lam Vận lạnh lùng nói, hoàn toàn đang khiêu khích.

Ai cũng biết, Triệu Nhã Nhu và Diệp Lăng là điều không thể, tình huống này không thể phát sinh, nhưng, Triệu Nhã Nhu chưa bao giờ ở cạnh dị tính, cho nên Diệp Lam Vận mới lấy điều này ra để khiêu khích Triệu Nhã Nhu.

- Cách mà người nói cũng không tệ, ta sẽ lấy hắn, giữ hắn ở lại bên ta, còn việc gia đình các người có đồng ý hay không, liên quan gì đến ta? Chúng ta sẽ không gặp nhau nữa, trừ phi có một ngày, các người thần phục ta.

Triệu Nhã Nhu cười nhẹ nói, hoàn toàn không coi việc đó ra gì, hơn nữa còn trực tiếp thuận theo ý tứ đó.

Diệp Lam Vận không biết việc lấy Diệp Lăng, Triệu Nhã Nhu trước đó đã nói với rất nhiều người, đương nhiên, ai cũng nghĩ là nàng nói giỡn, không ai tưởng thật.

Nhưng, Nếu Triệu Nhã Nhu nói vậy, cũng không khiến người ta cảm thấy bất ngờ, bởi vì chuyện gì Triệu Nhã Nhu cũng có thể làm được.

Hơn nữa, gả cho Diệp Lăng chỉ ít cũng là một lựa chọn không tệ, trên đại lục này, người có thể ở bên cạnh Triệu Nhã Nhu mà không bị nàng giết chết, có lẽ chỉ có Diệp Lăng.

Về phần giữa hai người có tình cảm hay không, căn bản không cần suy nghĩ, vốn dĩ đã là vậy, tình cảm giữa nữ hoàng và đế thân vương, có thể bị quên lãng.

Hôn nhân chính trị, cần tình yêu sao?

- Người... người đúng là biến thái...

Diệp Lam Vận nói.

- Dạ tạ quá khen, đệ đệ người cũng khen ta như vậy...

Triệu Nhã Nhu cười nói. Hoàn toàn không quan tâm.

- Không biết, hắn đến lúc nào, nửa tháng thời gian ta cho hắn chỉ còn lại một ngày. Không biết hắn có bay đến thật hay không?

Triệu Nhã Nhu lại nhìn lên trời, hình như đang chờ đợi Diệp Lăng có thể bay đến gặp mình.

- Hoàng thượng, thời hạn người cho có gấp quá không?

Lý Nguyệt không kìm được hỏi.

- Không, đủ! Ta chỉ là cho hắn thời gian, kịp hay không là việc của hắn, nếu không kịp, ta sẽ cho hắn một chút trừng phạt nho nhỏ!

Triệu Nhã Nhu cười nói.

-... Người cố ý?

Lý Nguyệt ngơ ngác hỏi.

- Ủm! Như vậy hắn sẽ yếu thế hơn ta, mặc dù nói tên gốc ấy sẽ không nghĩ ra điều này nhưng ta sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Triệu Nhã Nhu nói.

-...

Con người này là ai, biết rõ không có tác dụng gì tại sao còn làm!

Nhưng nói lại hình như cũng như nhau, rút ngắn hay cho thêm thời gian thì cũng chỉ là một câu nói mà thôi, vậy tại sao không dành ưu thế cho mình?

- Hừ! Nói không chừng đệ ấy sẽ bay đến thật, làm người hết hồn!

Lúc này, Diệp Lam Vận nói, nàng chỉ là muốn khiêu khích Triệu Nhã Nhu, chứ không nghĩ Diệp Lăng sẽ bay đến thật.

- Khí...

Diệp Huy nhìn nhị muội của mình.

- Sao, đại ca, huynh không biết tiểu đệ của chúng ta, đệ ấy rất thần kì, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Diệp Lam Vận thấy Diệp Huy nhìn mình, liền nói, hình như có chút không phục.

- Ta đúng là không biết! Ngày nhỏ ta có gặp đệ ấy, nhưng say khi đệ ấy trưởng thành, ta đều ở ngoài mạo hiểm, nói mới nhớ, đến hình dáng hiện tại của đệ ấy ta cũng không biết.

Diệp Huy có chút bất đắc dĩ nói.

Thân là đại ca, hắn đúng là rất thất bại, chưa từng gặp qua Diệp Lăng, có gặp chắc cũng không biết, bây giờ, còn bị người khác bắt làm con tin để yêu cầu đệ đệ tới cứu.

Điều này khiến hắn cảm thấy hổ thẹn, cảm thấy mình là một đại ca thất bại, thất bại triệt để.

- Kì thực không cần biết đệ ấy nhìn như thế nào, đợi đệ ấy đến là huynh biết ngay thôi mà, cảm giác ấy cũng không tệ.

Diệp Lam Vận trực tiếp nói,

- Còn nữa, đừng để tâm đến những chuyện này. Dù sao đối thủ cũng là một nữ nhân biến thái, ai có thể nghĩ, nàng ta sẽ trực tiếp huỷ Học viện đệ nhất của chúng ta.

- Đúng vậy, đến ta bây giờ cũng không dám tin...

Diệp Huy nghĩ lại vẫn còn thấy sợ, hắn đã tận mắt chứng kiến Triệu Nhã Nhu huỷ Học viện đệ nhất.

Trong học việc, Diệp Huy thuộc thành viên cao tầng, có lúc còn đóng vai trò thầy giáo, hắn rất hiểu thực lực của học việc mình, biết cho dù là Tường Không đế quốc trước kia, cũng không thể lần gì được Học viện đệ nhất.

Bây giờ, Học viện đệ nhất bị huỷ hoại dễ dàng, đến cuối cùng mọi người vẫn chưa hiểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì, loại vũ khí đó, thực sự quá đáng sợ.

- Các người phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng, đó là lần đầu tiên ta sử dụng vũ khí. Vì các người, chúng ta đã vết sạch kho của mình!

Triệu Nhã Nhu lúc này lên tiếng, chẳng lo bị người khác biết bởi vì loại vũ khí kia nàng cũng chẳng còn.

- Hết rồi, không phải người có thể chế tạo nữa sao!

Diệp Lam Vận trực tiếp nói.

758. Chương 762: Thả Người (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 762: Thả người (1).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Người tưởng thứ ấy dễ chế tạo lắm sao? Nếu như làm được chúng ta đã không cần phải bắt các người, không cần dụ tên khốn Diệp Lăng đến.

Lúc này, thiếu nữ cười lạnh nói.

- Ý người là... các người không chế tạo được nữa? Tốt quá còn gì.

Diệp Lam Vận mừng rỡ nói, câu nói này đủ để khiêu khích thiếu nữ cười lạnh.

Người không sợ chết sao? Không phải, người muốn chết, không muốn trở thành gánh nặng của hắn?

- Đối với các người mà nói, đây đúng là một việc tốt, vũ khí chúng ta cùng lắm chỉ có thể chế tạo một lần, nguyên liệu quá hiếm. Trừ phi, Diệp Lăng chịu đến đây giúp đỡ.

Triệu Nhã Nhu nói,

- Chỉ có hắn mới nghĩ ra cách thay thế.

- Đệ ấy còn lâu mới giúp người, người nghĩ đệ ấy ngốc à? Rõ ràng biết người biến thái, giúp mới lạ.

Diệp Lam Vận trực tiếp nói, lúc nói câu này, biểu tình trên mặt nàng rất kiên định nhưng kì thực bên trong chẳng có một chút sức mạnh nào.

Bởi vì

- Hắc vốn ngọc, ta muốn lừa hắc làm cho ra, hắc dễ bị lừa nhất.

Triệu Nhã Nhu cười nói.

-...

Với câu nói này, tin rằng mọi người đều sẽ không ý, Diệp Lăng trong mắt mọi người, có một kẻ rất dễ bị lừa, nhưng, có những lúc, hắc lại là kẻ khó lừa nhất.

- Được, hôm nay nhìn trời đủ rồi, các người quay về đi.

Triệu Nhã Nhu nói với hai người Diệp Lam Vũ, hôm nay nàng muốn cho hai người họ ra ngoài ngắm trời, không thể nhốt mãi bên trong được.

Đối với hai người họ mà nói, là một việc rất khoan dung, cũng không biết Triệu Nhã Nhu tại sao lại làm vậy.

- Ta sớm đã muốn quay về, ở cùng một kẻ biến thái như ngươi, thêm phút nào, ta cảm thấy khó chịu phút ấy.

Diệp Lam Vận cuối cùng vẫn không quên khiêu khích, hi vọng Triệu Nhã Nhi không tìm được ra tay giết mình.

Như vậy, nàng sẽ không trở thành gánh nặng!

Kì thực, hai người Diệp Lam Vận sau khi biết tình hình, lại nhìn thấy tình huống ở đây, họ đã có thể khẳng định, Triệu Nhã Nhu gọi Diệp Lăng đến, nhất định sẽ không để cho Diệp Lăng đi, Diệp Lăng lành ít dữ nhiều.

Cho nên, họ không hi vọng Diệp Lăng đến, hi sinh vì hai ca ca tỷ tỷ vô dụng mình.

- Ta có uy lực vậy sao? Ha ha... ý... không lẽ...

Triệu Nhã Nhi đang tự châm biếm mình thì ánh mắt của nàng đột nhiên có chút biến hoá.

-... Cái đó...

Lý Nguyệt cũng đang nhìn lên trời, mắt lộ một tia kinh ngạc.

- Sao?

Thiếu nữ cười nhạt cũng ngẩng đầu, cẩn thận tìm kiếm chỗ kì dị.

- Không phải chứ, hắc bay đến thật?

- Cái gì?

Hai người Diệp Lam Vận giật mình, họ đáng nghĩ đến một khả năng, khiến bọn Triệu Nhã Nhu phản ứng như vậy, hình như chỉ có một khả năng.

Vì vậy, hai người họ cũng ngẩng đầu nhìn lên trời...

Trong thiên không, có một vật thể, rõ ràng không phải bất cứ sinh vật gì, hình như có kim loại phản quang, là một vật thể lơ lửng giữa không trung.

Mặc dù không nhìn thấy vật thể kim loại đó là ai khống chế, nhưng lúc này, mọi người gần như đều có thể khẳng định, đó nhất định là Diệp Lăng.

Trừ Diệp Lăng, còn ai sử dụng được nó, còn ai khiến một vật thể bay trên trời, đồng thời, lúc này còn ai bay qua bay lại ở đây.

- Không ngờ, hắc bay đến thật, chỉ trong một ngày, suy nghĩ của ta không hề thất bại!

Triệu Nhã Nhu thản nhiên nói, lúc nói những lời này, nàng không có vẻ thất vọng, mà hình như còn có chút kì vọng.

Lúc này, gần như tất cả mọi người đều đang nhìn thứ đang phi hành giữa không trung, chờ đợi nó đáp xuống, sau đó Diệp Lăng từ bên trong bước ra.

Lúc này, người chờ đợi không phải ai khác, mà chính là thiếu nữ cười lạnh, nàng hi vọng Diệp Lăng đáp xuống, để nàng nghiên cứu thứ trang bị phi hành này.

Đúng lúc này, chuyện khiến mọi người không biết nói gì phát sinh...

Mọi người nhìn thấy vật thể phi hành lướt qua đầu mình mà không hề dừng lại, tiếp tục đi về phía trước!

Không lẽ, không phải Diệp Lăng?

Không, không thể nào, nhất định là...

- Phát đạt tín hiệu, bảo tên khốn đó xuống đây!!

Triệu Nhã Nhu quát khê, lập tức có người đi lấy đạn tín hiệu, đạn tín hiệu bay lên, phát ra âm thanh phá không, sau đó dừng lại giữa không trung.

Sau khi đạn tín hiệu phát xuất, vật thể phi hành liền dừng lại, lùi ngược về sau, từ từ đáp xuống.

- Quả nhiên là...

Bọn Triệu Nhã Nhu gần như có thể khẳng định một việc, đó chính là có một tên gốc vừa đi quá đà, đến mục tiêu ở đâu cũng không biết.

May mà có người phát hiện ra, nếu không, cũng không biết hắn sẽ chạy đi đâu, hiếm khi hắn nhớ được đường, đến lúc đó coi như công cốc.

Lúc vật thể bay đáp xuống, mọi người mới biết cụ thể nó là thứ gì, là một chiếc thuyền tạo hình tròn trịa, hình như không có động lực gì, cũng không biết dùng phương pháp gì để phi hành.

Vấn đề này, nhất định phải nghiên cứu!

- Ha ha, xin lỗi, lúc nãy đi quá lỗ!

Sau khi đáp xuống, Diệp Lăng liền xuất hiện trước mặt mọi người, nhảy ra từ tiểu thuyền, nói một câu xin lỗi, câu nói này tin rằng ai ở đây cũng đã đoán ra.

- Tốt lắm, người bay đến thật!

Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, cười nói.

- Không bay thì sao đến kịp, còn nữa, ta đến muộn một khắc, đại ca nhị tỷ ta phải chịu thêm khổ, dù sao kết cục cũng như nhau, đương nhiên phải đến sớm.

Diệp Lăng trả lời.

Liền sau đó, Diệp Lăng trực tiếp nói:

- Thả họ ra trước đi, có chuyện gì, chúng ta nói với nhau.

Cái này đương nhiên không được, sao có thể thả nhanh như vậy. Bên này, thiếu nữ cười lạnh nhìn Diệp Lăng, cảm thấy Diệp Lăng quá không hiểu quy tắc, bây giờ là tình huống gì, đương nhiên phải bàn điều kiện rồi mới thả người.

Mọi người đều nghĩ vậy, cho dù là bản thân Diệp Huy Diệp Lam Vận cũng cảm thấy nên như thế.

Nhưng, khiến mọi người ngạc nhiên là

- Được!

Triệu Nhã Nhu gật gật đầu,

- Thả người!

- Cái gì?

Chúng nhân kinh ngạc nhìn Triệu Nhã Nhu, vất vả lắm mới bắt được người, sao có thể tha đi dễ dàng như vậy? Mặc dù Diệp Lăng đã đến, nhưng vẫn còn phải nói chuyện cơ mà.

- Ta nói thả họ!

Triệu Nhã Nhu thản nhiên nói, ngữ khí của nàng khiến người ra không thể phản kháng mệnh lệnh.

- Đại ca, nhị tỷ, hai người thẩm quá...

Diệp Lăng đi về phía bọn Diệp Lam Vận, có chút vô lương tâm nói.

-...

Lúc này mà đệ còn nói vậy, không biết chúng ta khổ sở như thế nào à, Diệp Lam Vận trợn mắt lườm Diệp Lăng.

Lúc Diệp Lăng bước đến, Lý Nguyệt cũng chạy lại, hình như là để nhìn Diệp Lăng, cũng hình như là để bảo vệ Diệp Lăng, những người khác cũng làm vậy, vây quanh hắn.

Mục đích lần này của họ là bắt Diệp Lăng, bây giờ càng không thể để cho hắn chạy thoát.

759. Chương 763: Thả Người (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 763: Thả người (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Người đến rồi?

Lý Nguyệt đến bên Diệp Lăng, nhẹ nhàng hỏi.

- Ừm!

Diệp Lăng gật gật đầu, nói:

- Lý Nguyệt, nàng làm vậy không được.

Lý Nguyệt sững người, buồn bã lắc đầu nói:

- Ta là bất đắc dĩ, ngươi không thể trách ta!

Nàng tưởng Diệp Lăng đang nói chuyện kia, trách nàng giúp Triệu Nhã Nhu đối phó hắn.

- Cái gì mà bất đắc dĩ, đây là nỗ lực của bản thân nàng, cho dù bạn, mỗi ngày cũng nên dành thời gian tu luyện, nàng xem, bây giờ nàng chẳng khác gì trước kia, không hơn được là mấy, đến thiên cấp cũng chưa đột phá.

Diệp Lăng tiếp lời, trực tiếp chỉ ra tiến độ của Lý Nguyệt.

- Á... người nói chuyện này?

Lý Nguyệt ngơ ngác, không nghĩ Diệp Lăng lại nói chuyện này, cũng đúng, Diệp Lăng sao phải quan tâm việc nàng giúp Triệu Nhã Nhu, bởi vì bản thân hắn hiểu rất rõ.

- Người tưởng thiên cấp dễ đột phá lắm sao? Đúng là, ta ngày nào cũng tu luyện.

Lý Nguyệt tiếp tục nói, có chút bất mãn với sự trách móc của Diệp Lăng.

Diệp Lăng lắc lắc đầu, nói:

- Với tiến độ của nàng, chỉ cần nàng dụng tâm, trong khoảng thời gian này, nàng đã có thể đột phá! Ta khuyên nàng, tĩnh tâm tu dưỡng một khoảng thời gian đi, nếu không, nàng sẽ không đuổi kịp các tỷ của ta...

- Các tỷ của người, không lẽ nói?

Lý Nguyệt sững người, hình như hiểu Diệp Lăng đang nói gì.

- Không sai! Nàng cẩn thận đấy, Diệp gia ta đã có rất nhiều thiên cấp cường giả, đến lúc đó, họ nhất định sẽ đến cứu ta, Triệu Nhã Nhu, nàng cũng phải cẩn thận đấy.

Diệp Lăng trực tiếp nói ra những lời này, khiến chúng nhân chẳng biết nói gì.

Nếu người muốn đợi người khác đến cứu thì phải hành sự bí mật chứ, khiến người ta không kịp phòng bị.

- Yên tâm, cho dù họ đột phá cũng vô dụng, có bản lĩnh thì cứ đến, bao nhiêu cũng chết.

Triệu Nhã Nhu thờ ơ nói.

Là nàng tin tưởng vào thủ hạ của mình, hay là quá tự đại? Có lẽ chỉ bản thân nàng mới biết.

- Vậy tốt nhất là không nên đến, đại ca, nhị tỷ, hai người về đến nhà bảo họ đừng đến cứu đệ, nếu đệ muốn chạy, sớm muộn gì cũng có thể chạy được.

Diệp Lăng một lần nữa chứng minh một việc, đó là rất khó nhốt được hán.

..., ngốc, người nói vậy lẽ nào không sợ ta giết người!

Triệu Nhã Nhu tức giận nói.

- Sợ cái gì, mười tám năm sau vẫn còn một hảo hán!

Diệp Lăng không chùn bước nói, lúc hán nói câu này, bọn Diệp Lam Vận cũng được giải trừ hình cụ.

Tình huống này khiến thiếu nữ cười lạnh thoáng ngậy ra, nàng không ngờ Diệp Lăng lại phá giải công cụ luyện kim do mình chế tác dễ dàng như vậy, vốn dĩ nàng rất tự tin vào mình, cho dù là Diệp Lăng nàng cũng cảm thấy không thể phá giải.

Chỉ là không ngờ, Diệp Lăng không chỉ phá giải được, mà còn phá giải tương đối đơn giản, mới chỉ đến được một lúc thôi mà!

Hoàng thượng quyết định chính xác, nếu Diệp Lăng không bị bên mình khống chế, nhất định sẽ trở thành một mối nguy hại đe dọa trực tiếp đến kế hoạch Tường Không.

Hiện tại, ai cũng tin hành động đối phó với Học viện đệ nhất chỉ là nhằm bắt được Diệp Lăng, cho dù phải trả cái giá đắt đến mấy cũng được, cũng xứng đáng.

- Đại ca, nhị tỷ, hai người lên tiểu phi thuyền, sau khi khởi động, nó sẽ tự động bay về.

Diệp Lăng chỉ tiểu phi thuyền, nói, lúc này hán hình như chẳng buồn nghĩ đến vị trí của mình.

Tình huống, đâu phải hán nói gì cũng được, đối phương cho những người đó ngồi thuyền đi sao? Khăng định là không thể.

Chỉ ít, trước khi tìm hiểu phi thuyền bay thế nào, có người khẳng định không cho họ đi.

- Không được, các người vẫn chưa thể đi, càng không thể ngồi tiểu phi thuyền rời đi, ta muốn giữ tiểu phi thuyền lại nghiên cứu!!

Thiếu nữ cười lạnh nói.

- Hắc hắc, nàng là ai, nói cái gì vậy, hoàng đế của các người còn chưa phản đối.

Diệp Lăng tức giận nói, hình như rất khó chịu với Trình Giáo Kim.

- Người... không nhận ra ta?

Thiếu nữ cười lạnh sững người, hỏi.

- Có chút quen quen, nàng là ai?

Diệp Lăng nhìn thiếu nữ cười lạnh một lúc, ngẫm nghĩ, sau đó hỏi.

Lý Nguyệt lắc lắc đầu, nàng cảm thấy thiếu nữ cười lạnh thật đáng thương, nàng biết thiếu nữ cười lạnh mỗi ngày đều nghĩ đến Diệp Lăng, mặc dù hành động này chẳng có gì tốt đẹp nhưng không ngờ đối phương lại hoàn toàn quên mất nàng.

- Ha ha, ta nói tên vô lương tâm này căn bản không nhớ ngươi là ai mà, quả nhiên là vậy.

Triệu Nhã Nhu bật cười, đây là biểu tình rất hiếm gặp ở nàng nên mọi người không khỏi ngây ra.

-...

Thiếu nữ cười lạnh trầm mặc.

- Tại sao, ta nên nhận ra nàng sao?

Diệp Lăng có chút ngạc nhiên hỏi.

- Nèn, rất nèn! Được rồi, bàn chính sự trước, nếu ngươi đồng ý đưa kĩ thuật phi thuyền cho ta, ta sẽ đồng ý cho đại ca nhĩ tỷ ngươi rời đi, thế nào?

Triệu Nhã Nhu nói với Diệp Lăng.

Lúc này, thiếu nữ cười lạnh còn cảm thấy Triệu Nhã Nhu thực sự quá ngây thơ, Diệp Lăng sao có thể nhận lời, nếu như đổi thành nàng, nàng cũng không đồng ý.

Đây là kĩ thuật chưa ai có thể ứng dụng, chỉ một mình hần biết, đương nhiên phải giữ chặt trong tay, không thể nhường cho người khác, nhất là kẻ thù.

Ai chẳng biết Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu là mối quan hệ địch đối, hần sao có thể nói kĩ thuật này cho Triệu Nhã Nhu?

Chỉ là

- Không vấn đề gì!

Diệp Lăng gật gật đầu, nhận lời.

-...

Nụ cười trên môi thiếu nữ nhất thời đông cứng lại, ngơ ngác nhìn Diệp Lăng, nàng không thể hiểu nổi hần, ngươi là người như thế nào, sao có thể đem kĩ thuật giao ra dễ dàng như vậy.

Không lẽ nói, chỉ vì cứu người, hay là, ngươi chỉ nói vậy chứ không hoàn toàn đưa ta hết kĩ thuật?

Thiếu nữ cười lạnh rất hoài nghi, chỉ là lúc này không có thời gian để làm việc đó, bởi vì tình huống biến hoá quá nhanh.

- Các ngươi đi đi, mang câu này về cho tỷ tỷ ngươi, nói ta xin lỗi nàng ấy!

Triệu Nhã Nhu nhìn hai người Diệp Lam Vận, thần nhiên nói, không ai cảm thấy nàng thực sự đang xin lỗi, có lẽ nàng chỉ nói vậy mà thôi.

- Ta biết! Ngươi xin lỗi vì cứ lấy đi người thân của tỷ ấy, hi vọng, lần này ngươi đừng làm cho tỷ ấy buồn.

Diệp Lam Vận nhìn Triệu Nhã Nhu, nhắc lại những gì nghe thấy.

- Cái đấy phải xem các ngươi, các ngươi không muốn buồn thì đừng buồn.

Triệu Nhã Nhu cười cười, không trả lời câu hỏi, nhưng hình như cũng đang trả lời câu hỏi.

Ai cũng có thể nghe ra, những gì họ đang nói, đều có liên quan đến Diệp Lăng, Diệp Lam Vận hi vọng Triệu Nhã Nhu đừng làm gì Diệp Lăng, còn Triệu Nhã Nhu thì không đưa ra một câu trả lời khẳng định.

760. Chương 764: Thả Người (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 764: Thả người (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Hai người đi đi, nếu không nữ nhân biến thái này sẽ lại thay đổi chủ ý, nàng ấy là một người hay thay đổi.

Diệp Lăng nhắc nhở nói.

- Đúng vậy, ta rất hay thay đổi! Cho nên, đừng động vào ta.

Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng cười nói, lúc này, nàng không nhìn theo hai người Diệp Lam Vận, sự tồn tại của họ lúc này đã không còn quan trọng.

- Chúng ta đi thôi!

Diệp Lam Vận và Diệp Huy bước lên tiểu phi thuyền.

Đương nhiên, lúc này, họ vẫn chưa thể rời đi, bởi vì họ vẫn chưa biết khởi động tiểu phi thuyền thế nào, sao có thể rời đi được?

- Nhị tỷ, ấn vào cái nút lớn màu đỏ!

Diệp Lăng bổ sung, hần hình như cũng phát hiện ra vấn đề này.

- Biết rồi! Đệ cẩn thận đấy!

Diệp Lam Vận ấn vào cái nút màu đỏ rất bất mắt, nhất thời, cả tiểu phi thuyền bắt đầu xuất hiện tình trạng cất cánh.

Lúc này, trừ Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu, những người khác đều đang nhìn tiểu phi thuyền, chờ đợi cảnh tượng kì dị.

- Triệu Nhã Nhu, đừng làm tổn thương đệ ấy, đệ ấy cũng sẽ không làm tổn thương người!

Diệp Lam Vận ngồi trên tiểu phi thuyền, không kìm được lại hét lên.

- Yên tâm, người nữ chứ ta không nữ!

Triệu Nhã Nhu cười nói, ngữ khí rất mập mờ, nhưng không ai cảm thấy nó thực sự mập mờ.

- Đại ca!

Diệp Lăng lúc này đột nhiên gọi.

- Chuyện gì?

Diệp Huy nhìn Diệp Lăng, thần tình rất ngưng trọng, lúc này, hần vẫn cảm thấy mình quá vô dụng, để Diệp Lăng phải đến cứu mình.

- Sao huynh lại đẹp trai như vậy?

Diệp Lăng hét.

- ...

Lúc Diệp Huy nghe thấy câu này, suýt nữa ngã từ trên cao xuống, hần không hiểu tại sao lúc này Diệp Lăng lại đột nhiên nói chuyện đó.

- Tỷ nói, huynh xấu trai hơn đệ, còn ngốc nghếch nữa...

Diệp Lăng hét lên, giải thích tại sao hần lại đột nhiên hỏi vậy.

-...

Lúc này, gần như những người có mặt đều suýt ngất.

- Lam Vũ đáng chết, dám nói ta như vậy, phá hoại hình tượng đại ca đẹp trai của ta, đợi đó, ta nhất định sẽ dạy cho nó một bài học!

Diệp Huy rống lên giận dữ.

Diệp Lam Vũ tội nghiệp, một lần bị Diệp Lăng đẩy vào chỗ chết.

...

- Hắt xì...

Diệp Lam Vũ hắt xì hơi.

- Ai đang nhớ mình nhỉ, không lẽ là đệ đệ vô lại, có lẽ không phải, nó nhất định là đang mắng mình, nói xấu mình!

Quả nhiên là tỷ đệ, đến cái này cũng biết.

...

- Tiểu đệ này, đúng là...

Diệp Huy sau khi rời đi, âm thầm cảm thán, hắn cũng biết Diệp Lăng làm vậy để hắn thoải mái hơn, không nghĩ đến chuyện đó nữa.

- Đệ ấy có phải rất tốt không, chúng ta thật may mắn, có một tiểu đệ như vậy.

Diệp Lam Vận thần nhiên nói.

- Đúng vậy! Là chúng ta may mắn, nhưng đệ ấy bất hạnh, bị chúng ta liên lụy.

Diệp Huy buồn bã lắc đầu, áp lực trong lòng khiến hắn như muốn nổ tung.

- Kỳ thực, chúng ta nên sớm quay về, tiểu đệ cũng đã nhắc nhở qua muội, chỉ là muội không để tâm!

Diệp Lam Vận cúi đầu.

- Muội cũng đừng tự trách mình, đây là việc không ai ngờ đến, ai nghĩ Triệu Nhã Nhu sẽ làm vậy.

Diệp Huy an ủi nói, mặc dù bản thân hắn cũng rất áp ực, nhưng vẫn khuyên bảo muội muội mình.

- Triệu Nhã Nhu, hi vọng nàng ta đừng lên cơn điên...

Diệp Lam Vận cầu khẩn nói.

-...

...

- Họ đi xa rồi, đừng nhìn nữa!

Triệu Nhã Nhu đứng bên cạnh Diệp Lăng, nói khẽ, nhìn hai người có vẻ rất thân mật khiến người khác không hiểu nhầm rằng họ không phải kẻ thù của nhau mà là một đôi bạn thân thiết.

- Không nhìn thì ta còn biết làm gì hơn nữa? Triệu Nhã Nhu, nàng nói đi, tại sao tìm ta đến đây?

Diệp Lăng tiếp tục nhìn trời, thần nhiên nói.

- Ta nhớ người!

Triệu Nhã Nhu dựa vào vai Diệp Lăng, thì thầm nói.

Cái này, thực sự giống như hai người đang yêu nhau, không lẽ chúng ta hiểu nhầm, hai người này vẫn còn quan hệ mà chúng ta chưa biết?

Không chỉ những người khác hoài nghi mà đến Lý Nguyệt cũng bắt đầu hoài nghi, Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu có bí mật gì không thể cho người khác biết.

Ngẫm lại đúng là cũng có khả năng này, hai người họ mặc dù nói là kẻ thù, nhưng hình như chưa bao giờ phát sinh xung đột, hơn nữa lúc trước Diệp Lăng từng giúp Triệu Nhã Nhu, nếu như không phải có Diệp Lăng, Triệu Nhã Nhu cũng không thể có di tích thượng cổ này, cũng không thể sở hữu loại vũ khí kia.

Còn nữa, nếu như không phải Diệp Lăng, Triệu Nhã Nhu cũng không thể thống nhất Bắc bộ trong một thời gian ngắn, sau đó lợi dụng khu vực Bắc bộ, từng bước mở rộng lãnh thổ, nuốt chửng không ít tiểu quốc phía Bắc.

Bắc bộ mặc dù nhân số không nhiều, nhưng khoáng sản rất phong phú, thời gian vừa rồi, Tường Không ra sức mở rộng, trừ bị vật tư chiến lược, hình như đang chuẩn bị gì đó.

Cũng vì nguyên nhân này, nếu như Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu đứng trên cùng một chiến tuyến cũng không phải là không có khả năng.

Đương nhiên, tất cả đều là suy đoán, suy đoán kiểu nghìn lẻ một đêm.

- Nhưng ta không nhớ nàng!

Diệp Lăng dứt khoát nói.

- Người thật không có lương tâm, chẳng trách quên luôn cả người ta, người ta lúc nào cũng mong mỏi được gặp lại người.

Triệu Nhã Nhu đứng thẳng người, cười nói, rõ ràng, lúc này chỉ là một trò đùa.

Bên cạnh Diệp Lăng, Triệu Nhã Nhu hình như rất thích nói đùa, rất khác khi ở cạnh những người khác.

-Ồ, đúng, lúc này vẫn chưa hỏi, nữ nhân kia là ai?

Diệp Lăng chỉ vào thiếu nữ lạnh nhạt nói, lúc này thiếu nữ lạnh nhạt đang trừng mắt giận dữ, tựa hồ như muốn nuốt chửng Diệp Lăng.

- Sao, muốn cắn ta à? Đến đây, ở đây ta còn một khúc xương...

Diệp Lăng lấy ra một khúc xương, vẫn còn rất nhiều thịt, đưa cho thiếu nữ cười lạnh.

---, người nghĩ ta là gì, chó sao?

Thiếu nữ cười lạnh không kìm được, trực tiếp lấy vũ khí luyện kim, chuẩn bị tấn công Diệp Lăng.

- Dừng tay!

Lý Nguyệt ngăn thiếu nữ lại.

- Lý Nguyệt, bỏ ta ra, hôm nay có hấn không có ta!!

Thiếu nữ cười lạnh giận dữ nói.

- Người bình tĩnh chút, hoàng thượng vẫn còn đứng kia, không lẽ ngươi muốn giết luôn cả hoàng thượng?

Lý Nguyệt giữ chặt tay thiếu nữ, đầu đầu nói.

Diệp Lăng này, người khác không khiêu khích, lại đi khiêu khích nàng ta.

- Ta coi nàng như chó sao? Khúc xương này ngon lắm, ta cũng thích ăn mà.

Diệp Lăng cắn một miếng, rất không quan tâm.

- Được rồi, đừng làm ồn nữa, người còn nhớ tại sao lúc đó lại giúp Chân Tiểu Yên không?

Triệu Nhã Nhu gõ gõ lên đầu Diệp Lăng, bộ dạng có vẻ rất thân mật.

- Ta... hình như có nhớ, nàng ấy giành nam nhân với người khác, thân là bạn bè, ta đương nhiên phải giúp.

Diệp Lăng nói, hình như chỉ nhớ được có vậy.

- Bạn bè, nói nghe hay lắm, không phải vì muốn ăn giúp bà béo đó sao.

Thiếu nữ lạnh giọng nói.

- Ừm, không sai, vẫn còn nguyên nhân đó.

Diệp Lăng gật gật đầu.

761. Chương 765: Bí Mật Sa Lan (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 765: Bí mật Sa Lan (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Diệp Lăng, nàng ấy chính là Sa Lan, các người cũng có thể coi như bạn bè, bạn học ngày nhỏ. Chỉ là...

Lý Nguyệt trực tiếp đưa ra câu trả lời, nàng biết có nói thêm, Diệp Lăng cũng không biết.

- Á, Sa Lan? Nàng chính là Sa Lan? Con nàng đâu?

Diệp Lăng nhìn thiếu nữ, cũng chính là Sa Lan, đột nhiên hỏi một câu.

- Người còn dám nói, ta giết người!!

Sa Lan giận dữ nói,

- Lý Nguyệt, buông ta ra, ta muốn giết tên khốn này.

- Diệp Lăng ơi Diệp Lăng, thật không biết phải nói người thế nào! Không lẽ người quên mất, con của nàng ấy, là do người bịa chuyện.

Triệu Nhã Nhu có chút đau đầu nói.

- Đúng vậy, hình như là do ta bịa. Đúng rồi, Sa Lan, ta ở Bắc bộ gặp qua Mạc Á, hắn có đến tìm nàng không?

Diệp Lăng lúc này chẳng khác gì một kẻ nhàn rỗi đưa chuyện, hoàn toàn không tỏ ra hối lỗi vì đã khiêu khích Sa Lan mà giống như bạn bè lâu ngày gặp lại.

- Hắn đến tìm ta làm gì, không tin thì đẹp, còn lâu ta mới tha thứ cho hắn, Ta đã đuổi hắn đi rồi, cả đời này hắn đừng mong tái hợp được với ta.

Sa Lan nói.

- Đúng vậy đúng vậy, không tin nàng, loại đàn ông đó bỏ đi!

Diệp Lăng gật đầu, phụ họa.

-...

Chúng nhân cảm thấy có chút lạ, sao lại đột nhiên biến thành hai người ở cùng một phe.

- Hừ!

Sa Lan hừ một câu, phát hiện vấn đề.

Diệp Lăng thì vẫn đang thao thao bất tuyệt nói:

- Bây giờ nàng biết rồi chứ, ta kì thực là đang giúp nàng, giúp nàng nhìn rõ bản tính nam nhân.

- Có phải ta nên cảm ơn người không?

Sa Lan lạnh giọng nói.

- Ủm! Nàng nên cảm tạ ta!

Diệp Lăng gật đầu, rất tự nhiên, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy Diệp Lăng không những không sợ chết mà còn rất trơ trẽn.

Da mặt cũng dày thật đấy, kiểu gì Sa Lan cũng nổi điên.

- Người... không biết xấu hổ!

Sa Lan giận dữ nói, sau đó chuẩn bị ném vũ khí, nhảy đến trực tiếp động thủ.

- Đâu có, ta rất biết xấu hổ. Nhưng nàng có chút không biết xấu hổ!

Diệp Lăng nói với Sa Lan vẫn đang nộ khí trùng trùng, hoàn toàn không sợ những gì mình nói sẽ đổ thêm dầu vào lửa.

- Ta đâu có không biết xấu hổ, là lỗi của người, người còn nói ta!

Sa Lan giận dữ nói.

- Nàng chính là không biết xấu hổ, chuyện này vốn dĩ là lỗi của nàng.

Diệp Lăng nghiêm túc nói.

Sa Lan nhìn Diệp Lăng, hỏi:

- Người thử nói đi, ta có chỗ nào không biết xấu hổ, ta có chỗ nào sai?

Diệp Lăng ngập ngừng, nói:

- Đầu tiên, đầu tiên, nàng ép mụ béo đến đấu với nàng, vốn dĩ đã là sai, còn nữa, sau đó bà béo thắng, nàng lại không nhận thua, còn đặt điều cho nàng ấy, không lẽ nàng không sai?

- Ta không sai! Ta làm thế vì ta, nhìn thấy nữ nhân đến cướp nam nhân của mình, không lẽ ta không thể phản kích?

Sa Lan nói.

Nàng phản kích không sai, ta giúp mụ béo phản kích cũng không sai! Cái sai của nàng là, nàng khiến người khác hiểu lầm nàng, nàng nói có phải nàng không biết xấu hổ hay không?

Diệp Lăng nhìn Sa Lan nói.

- Hiểu lầm gì, ta có sao?

Sa Lan lúc nói câu này, thần sắc đột nhiên có chút kì lạ, không còn bộ dạng thịnh khí lẫm nhẫm như trước.

- Có hay không tự nàng biết, vốn dĩ, chuyện này ta đã tính xong, nàng có thể giải thích rõ ràng, chỉ là ta không ngờ, cuối cùng nàng lại không giải thích, âm thầm chịu đựng một mình!

Diệp Lăng nhìn Sa Lan nói,

- Thật sự không hiểu nàng nghĩ gì.

- Mặc kệ ta!

Sa Lan trừng mắt nhìn Diệp Lăng, trong nhãn thần hình như không còn hận ý.

- Cái gì? Các người đang nói cái gì?

Triệu Nhã Nhu có chút không hiểu, nàng không biết nhiều về Sa Lan, chỉ quan tâm năng lực, mặc dù Sa Lan đã là luyện kim thuật sĩ cấp cao của nàng.

- Sa Lan rõ ràng là một trinh nữ, nên không thể có con được.

Diệp Lăng nói ra một chuyện khiến chúng nhân chấn kinh, tin rằng không ai biết, bao gồm cả những người bạn thân thiết nhất của Sa Lan cũng không biết sự chuyện này.

Ban đầu, mọi người đều nghĩ Sa Lan không phản bác là vì phản bác không nổi, bởi vì nàng sớm đã thất thân, nhìn biểu tình Mạc Á, hình như thất thân trước cả khi qua lại với Mạc Á.

Lúc đó, mọi người đều cảm thấy Sa Lan là một người không đứng đắn, tuyệt đối không ngờ nàng là một trinh nữ.

- Cái gì?!

Bọn Triệu Nhã Nhu đều lộ vẻ kinh ngạc, hoàn toàn bị thông tin này làm cho chấn động.

Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, có lẽ sẽ trở thành một trong những chuyện khó tin nhất của Tường Không hoàng thành!

- Sao lại có thể? Nếu là vậy, tại sao ban đầu nàng ấy không nói?

Lý Nguyệt không dám tin.

- Vậy thì phải hỏi bản thân nàng ấy! Sở dĩ ta dùng phương thức đó, chỉ là muốn tạo ra một chút mâu thuẫn nhỏ, để Mạc Á phải làm gì đó, vốn dĩ ta còn muốn làm sáng tỏ nhưng sau này ta hình như quên mất!

Diệp Lăng nói.

- Người còn muốn làm sáng tỏ, nếu như những gì người nói là thật, bản thân nàng ấy không làm sáng tỏ, tại sao người phải làm.

Triệu Nhã Nhu lắc lắc đầu, cảm thấy sự tình hoàn toàn là của Sa Lan, vốn dĩ rất dễ chứng minh, chỉ là do nàng ta không nói mà thôi.

Triệu Nhã Nhu rất ngạc nhiên, một cô gái, rõ ràng liên quan đến sự trong trắng của mình, tại sao lại chịu để bị mắng mỏ, khiến bản thân danh tiết hao tổn?

- Diệp Lăng, sao người lại biết, nàng ấy là trinh nữ? Không lẽ người...

Lý Nguyệt tương đối hiểu kì, còn việc Sa Lan tại sao không làm sáng tỏ đối với nàng không quan trọng.

- Đương nhiên ta biết, trinh nữ là có thể nhìn ra, đừng quên, ta là một thần y.

Diệp Lăng thờ ơ nói, trung y rất thần kì, có những việc nhìn cũng có thể nhìn ra.

-... Người muốn nói, người cũng có thể nhìn ra chúng ta?...

Lý Nguyệt trầm mặc, hỏi.

- Ừm! Chỉ cần là người, đều như nhau, không có gì khác biệt.

Diệp Lăng gật gật đầu trả lời,

- Chỉ cần kết cấu thân thể như nhau, đâu phân ai là ai.

- A! Tên dê xồm này!

Lý Nguyệt trực tiếp đánh một quyền lên mặt Diệp Lăng.

- Hứ! Cái này liên quan gì đến dê xồm, vọng văn vẩn thiết, đây chỉ là cơ bản mà thôi!

Diệp Lăng nói,

- Ta chỉ là biết các nàng có phải trinh nữ hay không, đâu có nhìn vào chỗ đó của các nàng.

- Người còn nói!

Lý Nguyệt phẫn nộ.

- Diệp Lăng...

Đúng lúc này, Triệu Nhã Nhu đột nhiên nhìn Diệp Lăng, ngữ khí hình như có chút kì quái.

Nhất thời, mọi người đều nghĩ Triệu Nhã Nhu muốn giáo huấn Diệp Lăng, không ngờ lại là,

- Người có thể nhìn ra, ta là trinh nữ hay không?

Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, có chút chờ đợi.

-...

Nhất thời, tràng diện trở nên yên lặng, tất cả mọi người đều không nghĩ Triệu Nhã Nhu lại nói vậy, đồng thời một số người cũng rất hiếu kỳ, rất muốn biết chuyện này.

762. Chương 766: Bí Mật Sa Lan (2).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 766: Bí mật Sa Lan (2).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Nàng là trinh nữ!

Diệp Lăng trả lời, câu trả lời này tin rằng những người có mặt cũng có thể đoán ra, dù sao Triệu Nhã Nhu cũng không phải loại người tùy tiện, chưa bao giờ thấy nàng đi cùng nam nhân, trừ Diệp Lăng, không có ai ở được bên này lâu một chút.

Lúc này, Triệu Nhã Nhu cười cười, hình như có chút ngạo mạn, nhưng rất nhanh, nụ cười đó biến mất, nàng chỉ muốn đá bay Diệp Lăng, bởi vì câu nói tiếp theo của hắn.

Câu nói đó là:

- Cả đời này nàng đều là trinh nữ! Ai dám lấy một kẻ biến thái như nàng...

- Cút cho ta!

Triệu Nhã Nhu một cước đá bay Diệp Lăng, tốc độ rất nhanh, cũng rất đột ngột, khiến Diệp Lăng không thể tránh né.

- Hừ, ta chỉ nói sự thực mà thôi!

Diệp Lăng nói.

- Người còn dám nói!

- Vậy Sa Lan, tại sao nàng không nói mình là trinh nữ, như vậy có thể chứng minh nàng chưa từng có con với người khác?

Diệp Lăng trực tiếp bỏ qua Triệu Nhã Nhu, chuyển chủ đề.

Đối với câu hỏi này, Diệp Lăng kì thực cũng rất muốn hỏi, mặc dù nói hắn cứ quên, nhưng nếu bây giờ có cơ hội vậy thì thuận tiện hỏi luôn.

- Mặc kệ ta!

Sa Lan vẫn câu nói đó, không muốn trả lời.

- Nói đi Sa Lan, ta cũng rất hiếu kỳ.

Triệu Nhã Nhu chạy đến bóp cổ Diệp Lăng một cái rồi mới hỏi.

-..., Hoàng thượng nếu như muốn biết thì ta sẽ nói! Kì thực, lúc đó, ta muốn gả cho Mạc Á gia tộc, muốn nhận được sự ủng hộ của họ...

-... Xin hoàng thượng thứ lỗi, ý của ta là...

Sa Lan nói, sợ Triệu Nhã Nhu hiểu nhầm mình có bụng dạ gì, dù sao Mạc Á gia tộc đã bị tiêu diệt như như một kẻ phản quốc.

- Cái này ta hiểu, ngươi cứ nói tiếp.

Triệu Nhã Nhu gật đầu nói, nàng không bao giờ quan tâm đến quá khứ của Sa Lan.

- Chính vì nguyên nhân này nên ta mới tiếp cận Mạc Á, cảm thấy con người Mạc Á cũng không tệ và tiếp nhận cuộc hôn nhân này, dù sao những người như chúng ta, sớm muộn cũng có chung kết cục, chỉ bằng tìm một người mình thích.

Sa Lan thản nhiên nói, ngữ khí tràn ngập cảm giác buồn bã.

- Sau này, Mạc Á muốn cùng ta, này nọ, ta lúc đó còn rất mơ màng, cho nên không định cùng hắn..., hắn cũng hiểu cho ta nên thôi! Nhưng, có một lần, chúng ta đến một tửu lầu ăn cơm, hai bên cùng uống chút rượu, sau đó...

Sa Lan nói đến đây, mặt bắt đầu đỏ bừng, cuối cùng thì im lặng.

- Làm vậy sau khi say, ta hiểu, nàng cứ tiếp tục!

Diệp Lăng tiếp lời, giơ tay ra hiệu cho Sa Lan.

- Cút!!

Sa Lan giận dữ nói,

- Là hắn làm vậy sau khi say, đến nữ nhân của mình cũng không biết, còn nghĩ nữ nhân khác là ta, ta cũng không nói, hiểu lầm thì hiểu lầm.

- Hắn hiểu lầm! Nam nhân sao có thể đến nữ nhân của mình là ai cũng không biết.

Lý Nguyệt nói, quay sang nhìn Diệp Lăng.

- Ê ê, hắn là hắn, đừng nói nam nhân khác, còn nữa, nàng nhìn ta là có ý gì?

Diệp Lăng lập tức nói.

- Sau đó, ta mới biết, hắn trúng xuân dược nên mới vậy, xuân dược này, vốn dĩ là chuẩn bị cho ta, là tự hắn chuẩn bị, chỉ là không biết nhầm lẫn thế nào tự hắn lại uống.

Sa Lan tiếp tục tiết lộ, từ trong câu chuyện của nàng, mọi người hình như cũng hiểu một số chuyện, rõ một số hiểu lầm.

Chỉ không hiểu là, tại sao Sa Lan có thể nhịn không nói, không lẽ nàng cũng muốn đá Mạc Á?

- Hừ! Đúng là cầm thú! Cho nên mới nói, ta đang giúp nàng... may mà, mụ béo không cùng với hắn, nếu không, ta đã trở thành tội nhân thiên cổ.

Diệp Lăng vừa nói, vừa không ngừng vỗ ngực mình, mừng vì lúc đó Chân Tiểu Yên không cùng tên cầm thú kia tiếp tục phát triển.

- Ngươi đúng là đang giúp ta, vốn dĩ ta chẳng để tâm hắn chuyện này, giới quý tộc vốn là vậy, ta chỉ buồn vì hắn không tin ta!!

Sa Lan nói.

Nữ nhân có lúc kì lạ như vậy, có thể không để bụng những lỗi lầm khác, cho dù có nữ nhân khác cũng tha thứ, nhưng lại không thể tha thứ việc đối phương không tin mình.

- Nếu đã như vậy, chuyện chúng ta đến đây thôi nhĩ! Sau này đừng nói là do ta nữa nhữ, dù sao nàng vẫn là một trinh nữ, sau này tìm một nam nhân tốt, cũng như nhau.

Diệp Lăng nói với Sa Lan.

Khi Diệp Lăng nói Sa Lan bây giờ vẫn là một trinh nữ, mặt Sa Lan hơi đỏ, nhưng sau đó lại trừng mắt nhìn hắn.

- Người có thể tìm giúp người...

Triệu Nhã Nhu mỉm cười nói với Sa Lan.

- Không cần! Ta đã có mục tiêu đời mình rồi, chuyện lấy chồng để sau hãy nói.

Sa Lan lắc đầu nói.

- Mục tiêu của người, là vượt qua Diệp Lăng, trở thành luyện kim thuật sẽ nổi tiếng nhất... cái này, ta nghĩ người nên từ bỏ đi, biết điều một chút, trực tiếp theo đuổi hẳn không khéo dễ hơn.

Lý Nguyệt trực tiếp nói, những người ở đây ai mà không biết mục tiêu của Sa Lan chính là luyện kim thuật.

Lại nói, luyện kim thuật của Sa Lan bây giờ đã đến cảnh giới rất đáng sợ, cũng chính nàng là người nghiên cứu ra loại đạn sóng thanh, trong một thời gian ngắn, khiến Triệu Nhã Nhu có thể tiến hành kế hoạch hiện tại.

- Theo đuổi ta, vậy nhiệm vụ đó không thể hoàn thành rồi! Ta là người đã có vợ!!

Diệp Lăng trực tiếp thể hiện rằng mình sẽ không đón nhận Sa Lan.

- Ai theo đuổi người, người không nhìn ra là ta chỉ đang nói đùa à, đúng là ngốc!

Lý Nguyệt tức giận lườm Diệp Lăng

- Thì ra là đùa, hết hồn!

Diệp Lăng vỗ ngực.

-...

- Được rồi, vào chuyện chính!

Diệp Lăng đột nhiên trở nên nghiêm túc, nói:

- Triệu Nhã Nhu, trực tiếp nói luôn mục tiêu lần này đi.

-Ồ, người muốn biết? Không phải ta nói, ta muốn gặp người, sau đó giữ người ở lại chỗ này sao.

Triệu Nhã Nhu nói,

- Vĩnh viễn!!

- Hứ! Nói cho nàng biết, nàng chỉ giữ được thể xác chứ không giữ được trái tim ta!

Diệp Lăng nói, ý, những lời này sao mình cảm thấy có chút không phù hợp.

- Hứ! Cho dù không giữ được trái tim, giữ được thể xác người cũng được!!

Triệu Nhã Nhu tiếp lời, ý, sao mình cũng nói vậy.

-...

Hai người nói chuyện sao thấy giống oán phụ giữ giông vậy.

- Đừng vậy mà, nàng rốt cục thích ra điểm gì, để ta thay đổi.

Diệp Lăng nói.

- Ta thích người điểm không thích ta, người sửa đi.

Triệu Nhã Nhu bình tĩnh nói.

-...

Hai con người này, định giỡn đến bao giờ?

- Kì thực, nàng muốn ta làm gì, ta hiểu! Thế này đi, chúng ta cùng kí một hiệp ước, ta sẽ không ngăn cản bất cứ hành động gì của nàng, cũng không phá giải luyện kim thuật của mấy người.

Diệp Lăng nói.

- Ý, người cũng không ngờ mà, còn biết tại sao ta muốn người đến! Vậy chắc người biết, lần này ta nhất định không để người đi, trừ phi, ta có được cả thiên hạ, nếu không, người phải vĩnh viễn để lại bên cạnh ta.

Triệu Nhã Nhu cười nói.

763. Chương 767: Bí Mật Sa Lan (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 767: Bí mật Sa Lan (3).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Không phải chứ! Vậy thì nàng tìm chỗ nào nhốt ta lại đi, ta không muốn ở lại bên cạnh nàng.

Diệp Lăng nói.

- Nhốt người vào đâu cũng không an toàn, an toàn nhất là giữ người bên mình.

Triệu Nhã Nhu lắc lắc đầu, sao nàng lại không biết, nếu Diệp Lăng muốn bỏ trốn, chẳng nơi nào có thể giữ được hần.

- Giữ bên mình, nàng không sợ đến lúc đó ta giết chết nàng, sau đó bỏ chạy?

Diệp Lăng hỏi.

- Người thử đi!

Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, thần nhiên nói.

- Bỏ đi, nữ nhân như nàng khó nói trước lắm.

Diệp Lăng nói.

- Cút! Người mới khó đoán!

Triệu Nhã Nhu giận dữ nói, nàng vừa nhớ ra một việc, hơn nữa còn là một việc do đích thân Diệp Lăng nói.

- Gì? Là ta đang khen nàng mà!

Diệp Lăng nói.

- Không cần người khen ta! Còn nữa, nếu như người có thể ngoan ngoãn, nhận lời ta, không rời khỏi Tường Không này, không rời khỏi ta, ta sẽ để người tự do hoạt động.

Triệu Nhã Nhu nói.

- Sao nàng không trực tiếp giết chết ta đi, như vậy dứt khoát hơn?

Diệp Lăng rất ngạc nhiên, Triệu Nhã Nhu tại sao không trực tiếp giết mình, bây giờ nàng hoàn toàn có năng lực đó.

Tại sao còn phải phiền phức như vậy, còn cho mình tự do hoạt động?

- Nếu như giết người, ta gọi ai đến xem kết quả, Diệp Lăng, ta làm tất cả là để cho người xem.

Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng, u oán nói.

- Nàng nói gì?

Diệp Lăng có chút không hiểu.

- Bỏ đi! Người không hiểu thì thôi, đợi ta có được cả thiên hạ, đến lúc đó, người sẽ biết.

Triệu Nhã Nhu cười cười, hình như không muốn tiếp tục chủ đề này.

- Nàng nghĩ mình sẽ lấy được cả thiên hạ sao?

Diệp Lăng nhìn Triệu Nhã Nhu, có chút không hiểu nói. Muốn trở thành bá chủ thiên hạ, phải trả một cái giá quá lớn, không ai lựa chọn điều này.

Có được một đế quốc diện tích rộng lớn như Tường Không đế quốc, nếu biết thỏa mãn thì đã không phải trả giá đắt như vậy, chiến tranh khiến không biết bao nhiêu người thiệt mạng, Tường Không khẳng định nhiều nhất.

- Phải! Ta muốn thống nhất thiên hạ, ta muốn trở thành nữ hoàng đế độc nhất vô nhị.

Triệu Nhã Nhu nói.

- Nàng thật biến thái nàng có biết không, làm vậy sẽ khiến bao nhiêu người chết, bao nhiêu gia đình nhỏ tan vỡ, bao nhiêu người mất đi chỗ ở của mình?

Diệp Lăng nói, hắn không hi vọng có chiến tranh, nếu như nói chiến tranh không làm đổ máu, vậy thì hắn cũng chẳng bận tâm.

- Một tướng công thành vạn cốt khô, cái này là người dạy ta, người nói muốn đạt được mục tiêu, hi sinh là điều khó tránh khỏi.

Triệu Nhã Nhu nói.

- Ta dạy nàng? Ta dạy nàng lúc nào?

Diệp Lăng ngạc nhiên hỏi, hắn thực sự không nhớ mình dạy Triệu Nhã Nhu lúc nào, nhưng những lời này, hình như đúng là ngữ khí của hắn.

- Cái này thì người cứ từ từ nghĩ.

Triệu Nhã Nhu trả lời.

- Nếu nàng làm vậy, ta nhất định sẽ ngăn cản nàng.

Diệp Lăng nói.

- Ta biết! Cho nên ta mới để người đến đây.

Triệu Nhã Nhu cười nói.

- Nàng nghĩ nơi này có thể nhốt được ta sao?

Diệp Lăng nhíu mày nói.

- Bây giờ có thể, sau này thì chưa rõ.

Triệu Nhã Nhu cười nói, cũng chẳng để tâm đến phản ứng của Diệp Lăng mà kéo tay hắn đi vào bên trong.

- Nàng không sợ ta bỏ trốn sao? Nàng vẫn nên dứt khoát một chút, giết chết ta đi.

Diệp Lăng trực tiếp nói, lúc này, hắn hình như không nghĩ, nếu Triệu Nhã Nhu giết hắn, hắn sẽ không còn nhìn thấy thế giới này, không còn nhìn thấy những người mà hắn quan tâm nữa.

- Ta nói ta sẽ không giết người! Còn chuyện người chạy trốn, ta sớm đã có chuẩn bị, người chạy không nổi đâu.

Triệu Nhã Nhu nói, nàng hình như rất chắc chắn, có biện pháp hoàn thiện.

- Hừ, có gì mà không chạy được! Nàng đưa ta đi đâu?

Diệp Lăng nói.

- Đương nhiên là đi xem di tích thượng cổ, bên trong có rất nhiều vấn đề đợi người giải quyết.

Triệu Nhã Nhu nói.

- Ta sẽ không giúp nàng giải quyết vấn đề đầu, nữ nhân biến thái như nàng chắc chắn sẽ dùng đồ của ta giết người.

Diệp Lăng trực tiếp cự tuyệt.

- Nếu như, ta có đủ vũ khí uy hiếp thiên hạ, vậy thì hi sinh sẽ bớt đi một chút, người nói có phải hay không?

Triệu Nhã Nhu nhìn Diệp Lăng nói.

-...

Diệp Lăng trầm mặc một lúc, không thể không thừa nhận, câu này Triệu Nhã Nhu nói rất chính xác, nếu như một bên có ưu thế tuyệt đối, vậy thì bên kia còn phải đấu tranh làm gì nữa, sẽ trực tiếp đầu hàng hoặc là bị giải quyết trong chớp mắt.

Chiến tranh, chỉ cần có thể giải quyết trong chớp mắt, vậy thì thương tổn mà chúng nhân phải gánh chịu gần như bằng không, càng kéo dài, thương tổn càng lớn.

Nếu như không thể ngăn cản chiến tranh phát sinh, vậy thì rút ngắn tiến trình chiến tranh cũng là một việc tốt.

- Đóng cửa lại, không được cho ai vào, bao gồm cả thủ hạ thân thiết của ta.

Sau khi vào di tích thượng cổ, Triệu Nhã Nhu căn dặn tiểu đội thủ môn, phong kín di tích thượng cổ, trừ bản thân nàng, ai cũng không được ra ngoài.

- Triệu Nhã Nhu, ngày đó ta không nên cứu nàng, cứ để nàng chết trong nước cho rồi.

Diệp Lăng nói.

- Người hối hận cũng vô dụng! Lúc đó, có phải người thích lắm phải không, môi ta ngọt ngọt.

Triệu Nhã Nhu cười hỏi.

- Thối, còn dính dính, kinh chết đi được.

Diệp Lăng trực tiếp nói.

- Người mới thối ấy!!

Triệu Nhã Nhu trừng mắt nhìn Diệp Lăng, sau đó yếu ớt hỏi:

- Là như vậy thật sao, có phải trong nước có cái gì không?

- Không phải! Là ta nói dối đấy, môi nàng chẳng có cảm giác gì.

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

-...

Sau khi vào trong di tích thượng cổ, Diệp Lăng liền cảm nhận được một luồng khí tức luyện kim vô cùng quen thuộc, đây là nơi yêu thích của hắn, kì thực, trước đó hắn đã muốn ở lại đây một khoảng thời gian, chỉ là điều kiện trong cho phép.

Nếu như nói, lần này Triệu Nhã Nhu cho hắn ở lại, thì dù bị giam long trong này, hắn cũng cam lòng.

Đối với Diệp Lăng mà nói, hắn biết lần này mình chạy không thoát, chỉ ít tạm thời chạy không thoát, khi hắn đi vào, hắn đã quan sát tình hình bên trong, nơi này còn khó thoát hơn cả hoàng cung.

Đồng thời, Diệp Lăng cũng muốn lưu lại, vừa xem di tích, đồng thời cũng để Triệu Nhã Nhu yên tâm phần nào, đừng gây thêm chuyện.

Nếu như bây giờ Diệp Lăng bỏ chạy, Triệu Nhã Nhu chắc chắn sẽ lặp lại kế hoạch cũ, bắt một ai đó bên cạnh uy hiếp hắn, với trình độ biến thái của Triệu Nhã Nhu, phòng còn hơn tránh.

Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân chủ yếu để Diệp Lăng lưu lại!!

Khi Diệp Lăng tiến nhập vào trong di tích thượng cổ, phát hiện nơi này không giống trước đây, không sai, trước đây nơi này không có người, bây giờ bên trong có rất nhiều người.

Nếu như nói bây giờ bên trong không có người mới là thần kì, trọng điểm của Triệu Nhã Nhu nằm ở đây, nàng muốn dùng kĩ thuật để thao túng cả đại lục.

764. Chương 768: Mười Năm (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 768: Mười năm (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Với tiến độ này, Diệp Lăng tin, tính toán của mình có lẽ đã sai, thời gian gần hơn hẳn tưởng tượng nhiều, nguyên nhân chủ yếu là có sự tồn tại của bọn Sa Lan.

Trước đó, Diệp Lăng tính theo trình độ của luyện kim thuật của vốn có Tường Không, nâng cao thêm một chút, nhưng hình như vẫn sai, có lúc, một người xuất hiện khiến trình độ xuất hiện biến hoá.

Thiên hạ không thiếu gì thiên tài tuyệt thế, cho dù không được cao độ như Diệp Lăng nhưng cũng không cách biệt quá xa, Sa Lan chính là loại người đó.

Cho dù có một Sa Lan cũng có thể thay đổi cả cục diện, nếu như có thêm người khác, vậy thì càng không cần phải nói.

Có lẽ, chỉ cần ba năm bảy năm, Tường Không có thể vũ khí luyện kim quy mô bằng đại, trên thực tế, vũ khí luyện kim trước chính là một đại diện.

Diệp Lăng có lẽ đã quên, Triệu Nhã Nhu bên cạnh hắn cũng là một thuật sĩ luyện kim biến thái, chỉ là nàng không thể hiện mà thôi.

- Diệp thập tam thiếu...

- A, đúng rồi, là thập tam thiếu!!

- Đâu, đâu,...

Khi Diệp Lăng bước vào di tích thượng cổ, có người vô tình nhìn thấy, tràng diện lập tức trở nên hỗn loạn.

Rất nhiều người bỏ dở công việc trong tay, chạy về phía Diệp Lăng.

-??

Diệp Lăng sững ra mắt một lúc, sau đó mới phát hiện, những thuật sĩ luyện kim này hình như mình từng gặp qua, là thuật sĩ luyện kim của Tường Không hoàng gia.

Trong giới luyện kim hoàng gia, Diệp Lăng rất có uy tín, cho nên sự xuất hiện của hắn đương nhiên là một chấn động lớn, thu hút tất cả mọi người.

Những người này còn muốn hỏi Diệp Lăng một số vấn đề, những vấn đề mà họ gặp phải, họ tin, Diệp Lăng chắc chắn biết và hắn có thể giải đáp những vấn đề này.

- Chào mọi người, lâu rồi không gặp!

Diệp Lăng hành lễ với mọi người, đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn được mọi người yêu thích, với ai cũng giữ thái độ lịch sự khiến người ta cảm thấy rất thân thiết.

Cho dù là đối với Triệu Nhã Nhu, hắn cũng rất lễ độ, chưa bao giờ mắng chửi nàng, trừ phi là người hắn ghét, nếu không tất cả như nhau.

- Thập tam thiếu, người đến lúc nào vậy?

Có người hỏi.

- Vừa đến, nữ hoàng của các người mời ta đến...

Diệp Lăng cười nói, quay sang nhìn Triệu Nhã Nhu, Triệu Nhã Nhu lập tức ngoảnh mặt, vờ như không biết.

- Đúng là cảm tạ hoàng thượng, chúng ta đang rất đau đầu, có quá nhiều vấn đề mà chúng ta không biết.

Thuật sĩ luyện kim nhìn Triệu Nhã Nhu cảm kích, họ hình như không nghĩ nhiều.

Diệp Lăng được mời đến như thế nào họ cũng không nghĩ, họ chỉ biết Diệp Lăng xuất hiện là họ có đối tượng thỉnh giáo.

Sa Lan mặc dù hơn hẳn những người này, nhưng nàng không dạy họ điều gì, cũng không giải quyết được nhiều vấn đề, đây chính là sự khác nhau giữa nàng và Diệp Lăng.

Tri thức của Diệp Lăng phong phú đến mức khó tin, hẳn đọc cả những thứ ít được mọi người chú ý, cho nên có thể trả lời được phần lớn câu hỏi, những thứ hẳn không biết, mọi người gần như cũng không biết.

- Không cần cảm ơn ta, ta còn muốn cảm ơn vì đã rất vất vả cống hiến cho đế quốc!

Triệu Nhã Nhu nói.

- Đây là việc chúng ta nên làm!

Các thuật sĩ luyện kim lập tức nói, có chút hoảng sợ.

Diệp Lăng cảm thấy giống như lãnh đạo đi tuần thị, nhưng ngẫm lại, Triệu Nhã Nhu đúng là lãnh đạo thật, lãnh đạo một quốc gia.

- Các vị, Diệp Lăng mới đến, còn hơi mệt, có vấn đề gì đợi ngày mai hãy hỏi, bây giờ ai về vị trí người ấy!

Triệu Nhã Nhu cười nói, kéo Diệp Lăng đi, nàng không muốn để Diệp Lăng nói mình bị bắt đến đây, và sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào của họ.

Nhưng từ tình hình lúc này Triệu Nhã Nhu có thể nhìn ra, Diệp Lăng kì thực rất có hứng với những thứ đó, nàng tin, chỉ cần Diệp Lăng ở lại đây, sớm muộn gì hẳn cũng không tìm được tự mình nghiên cứu, đến lúc đó, bảo nói gì hẳn cũng nói.

Cho nên, Triệu Nhã Nhu không lo lắng chuyện này, nàng biết Diệp Lăng là một thuật sĩ luyện kim, một thuật sĩ luyện kim không có lập trường chính trị, hẳn sẽ không thiên vị bất cứ ai, hẳn chỉ biết nghiên cứu luyện kim thuật của hẳn.

Nếu như Diệp Lăng biết Triệu Nhã Nhu nghĩ gì, hẳn nhất định sẽ rất buồn bực, tại sao nữ nhân biến thái này lại hiểu mình như vậy?

Không sai, Diệp Lăng là người như vậy, hẳn nghĩ, nếu như vì chính trị mà luyện kim thuật bị mai một thì không thể tha thứ, nó sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của xã hội, thân là một thuật sĩ luyện kim, hẳn tuyệt đối không tán thành.

Đổi thành địa cầu, khoa học kĩ thuật và chính trị cũng là hai vấn đề được mọi người thảo luận nhiều nhất, và vẫn tiếp tục cho đến bây giờ.

- Triệu Nhã Nhu, nàng rảnh rồi lắm à? Sao không ở trong hoàng cung, ra đây làm gì?

Diệp Lăng lúc này mới cảm thấy có chút kì quái.

- Ta đến đây làm việc, việc của hoàng cung cũng có thể giải quyết ở đây được, có gì khác nhau đâu.

Triệu Nhã Nhu nói, nếu như những thứ như bản tấu có thể gửi đến đây thì làm việc ở đâu chẳng vậy.

Về việc thượng triều, có thể để các đại thần tự mình giải quyết, để họ thương lượng công việc với nhau, sau khi có quyết định thì thông báo với nàng, để nàng phê chuẩn.

- Vậy nàng định ở đây thật?

Diệp Lăng nói.

- Sao, có vấn đề gì không, chúng ta đã từng ở đây với nhau hơn mười ngày, người còn sợ gì?

Triệu Nhã Nhu nói.

- Không có gì, chỉ là muốn hỏi mà thôi, không lẽ không được?

Diệp Lăng thuận miệng nói.

- Được, đương nhiên được!

Triệu Nhã Nhu khoát tay Diệp Lăng,

- Tỷ phu, chúng ta đi đến chỗ lần trước đi.

- Nàng gọi ta là gì?

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi.

- Tỷ phu, không lẽ ta gọi nhầm?

Triệu Nhã Nhu hiểu kì hỏi.

-..., không sai... chỉ là

Diệp Lăng gật gật đầu,

- Chỉ là có chút không quen.

- Kì thực, ta cảm thấy, em vợ và tỷ phu với nhau, cảm giác càng kích thích hơn...

-...

- Ha ha...

Cứ như vậy, Triệu Nhã Nhu kéo Diệp Lăng đi...

- Ê ê, chúng ta không nhìn nhầm đấy chứ, hoàng thượng hình như có quan hệ rất thân thiết với thập tam thiếu, hoàng thượng còn cười nữa.

Một thuật sĩ luyện kim hỏi, rõ ràng hần vẫn chưa biết truyền thuyết về Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu.

Thường ngày hần chỉ nhìn thấy bộ dạng lạnh lùng của Triệu Nhã Nhu, nghe nói Triệu Nhã Nhu rất đáng sợ, không bao giờ nghĩ Triệu Nhã Nhu vẫn còn mặt này.

- Rất bình thường, hoàng thượng đối xử với thập tam thiếu khá đặc biệt, nghe nói giữa họ có mối quan hệ bí mật.

- Quan hệ gì?

- Đương nhiên là mối quan hệ không bình thường giữa tỷ phu và em vợ.

765. Chương 769: Mười Năm (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 769: Mười năm (2).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng đến di tích thượng cổ đã được mười ngày, trong mười ngày này, mỗi ngày Triệu Nhã Nhu đều đi theo hần, một bước không rời, cho dù là đi vệ sinh thì cũng chờ sẵn bên ngoài, thậm chí tắm còn chạy vào tắm cùng.

Đương nhiên Diệp Lăng thấy Triệu Nhã Nhu chạy vào cũng mặc kệ nàng, tự mình tầm việc của mình, hắn không giống như những người khác sợ hãi nhảy lên, sau đó bỏ chạy.

Việc này, Triệu Nhã Nhu cũng hỏi Diệp Lăng, tại sao không chạy?

Chạy? Ta là nam nhân, nàng không sợ thiệt, ta sợ cái gì?

Đây chính là câu trả lời của Diệp Lăng, bấy giờ Triệu Nhã Nhu mới phát hiện hình như là mình thiệt thật, đương nhiên, nói là chạy vào những cũng không phải cỡ hết trước mặt Diệp Lăng, chỉ là lộ một chút xiu, mặc y phục sát người mà thôi.

Những việc nhỏ nhặt như vậy vẫn còn rất nhiều, đối với Diệp Lăng mà nói, hình như đều không quan trọng, chỉ là Triệu Nhã Nhu hơi ồn một chút, không có cảm giác của một nữ hoàng.

Lúc này, Diệp Lăng cảm thấy Triệu Nhã Nhu có chút không bình thường, nhưng chỗ nào không bình thường thì hắn không biết, bởi vì gần đây hắn đang nghiên cứu những thứ bên trong di tích thượng cổ, nên những chuyện như vậy đều bị hắn bỏ lại phía sau.

Mười ngày này, với thân phận thuật sĩ luyện kim, Diệp Lăng bắt đầu nghiên cứu những thứ trước đây chưa kịp nghiên cứu trong di tích thượng cổ, đối với hắn mà nói, đây là một cơ hội rất tốt.

Nơi này là thiên đường của thuật sĩ luyện kim, ở đây, có tất cả những thứ một thuật sĩ luyện kim mơ ước, cho dù là Diệp Lăng, cũng hi vọng có được những thứ này, được nghiên cứu bên trong thiên đường, cho đến khi những thứ đó trở nên vô dụng!!

Vốn dĩ lần trước hắn đã cảm thấy thời gian không đủ, đây lại là nơi Triệu Nhã Nhu không chế, hắn càng không thể đến, đành phải chấp nhận, bây giờ thì khác, hắn có thể nghiên cứu quang minh chính đại.

Khi Diệp Lăng nghiên cứu luyện kim thuật, các thuật sĩ ở đây chỉ cần có nghi hoặc gì đều chạy đến hỏi hắn và được hắn thuận miệng giải đáp.

Cũng chính vì hành vi này, chỉ mười ngày ngắn ngủi, việc nghiên cứu trong di tích thượng cổ đã sâu thêm mấy tầng, thời gian nghiên cứu rút ngắn những hai năm.

Tường Không bây giờ đã sở hữu mấy loại vũ khí, có thể đưa vào sản xuất, trang bị trong quân đội.

Đồng thời, vì Diệp Lăng nhận lời đưa kĩ thuật phi thuyền cho Triệu Nhã Nhu nên quân đội cũng bắt đầu xuất hiện một binh chủng mới, gọi là không quân.

Sa Lan bây giờ đang chuẩn bị kiến tạo một loại chiến hạm không trung cường đại, Diệp Lăng mặc dù không cho những kĩ thuật khác, nhưng trong di tích thượng cổ này có rất nhiều, trang bị bên trên uy lực cũng cường đại không kém.

Đương nhiên, Diệp Lăng xúc tiến không chỉ trên phương diện quân sự, có rất nhiều luyện kim thuật đều là vận dụng ở dân dụng, có thể cải biến sinh hoạt mọi người.

Diệp Lăng còn hướng dẫn đặc biệt khiến cho những thuật sĩ luyện kim chuyên nghiên cứu lĩnh vực này biết phải vận dụng thế nào vào dân sinh.

Đối với vấn đề này, Triệu Nhã Nhu cũng chẳng phản đối, mặc tiêu của nàng mặc dù là nhất thống thiên địa, nhưng sau khi nhất thống thiên địa, quan trọng nhất vẫn là chính lý thiên hạ, bách tính có được một cuộc sống thoải mái, nàng đương nhiên không phản đối.

Giống như Diệp Lăng nói, Triệu Nhã Nhu là một hoàng đế không tệ, nàng sẽ cho con dân của mình một cuộc sống tốt nhất, nếu như nàng tại vị, những kĩ thuật luyện kim có lợi cho bách tính sẽ được vận dụng vào dân gian.

Lúc này, mọi người có lẽ vẫn chưa biết, những nỗ lực của mình say này sẽ thay đổi cả đại lục, cho tất cả mọi người biết luyện kim thuật thần kì thế nào và thuật sĩ luyện kim quan trọng ra sao.

Vũ khí, cùng lắm chỉ dùng để chiến đấu chứ không được mọi người ghi nhớ, vật phẩm dân dụng lúc nào cũng nhắc nhở mọi người tác dụng của nó, khiến họ không thể nào quên.

Lúc đó, luyện kim thuật hưng thịnh đến mức gần như không thể tưởng tượng! Thậm chí còn xuất hiện một phương thức chiến đấu mới, một phương thức chiến đấu dựa vào luyện kim thuật, trở thành hệ thống chiến đấu thứ ba ngoài võ giả và ma pháp sư.

Không hay không biết, Diệp Lăng đã mang đến cho đại lục làn sóng luyện kim!!

Hôm nay, sau khi ăn cơm, Triệu Nhã Nhu dẫn Diệp Lăng đến một nơi, trước đây Diệp Lăng chưa từng đến nơi này bao giờ, đi sau hai người hần, còn có Lý Nguyệt và Sa Lan.

Thời gian này, Lý Nguyệt luôn đi theo hai người, Sa Lan thì lúc có lúc không.

Biểu tình trên mặt Triệu Nhã Nhu trở nên có chút cổ quái, thời gian nhìn Diệp Lăng cũng nhiều hơn, khiến Diệp Lăng cảm thấy rất kì lạ, sờ mặt mình, không biết trên đó có dính gì hay không.

Nếu như Diệp Lăng chú đáo hơn, sẽ phát hiện, trong mắt Triệu Nhã Nhu hình như có chút không ổn, tại sao lại không ổn?

Biểu hiện này cho dù Diệp Lăng phát hiện thì hần cũng chẳng quan tâm, chẳng buồn suy nghĩ, bởi vì Diệp Lăng cảm thấy Triệu Nhã Nhu làm gì chẳng có mục đích, nói không chừng là vì chuyện gì.

Trên thực tế, Diệp Lăng căn bản không phát hiện điểm này, nếu hần có thể phát hiện thì hần đã không phải Diệp Lăng!!

- Đây là đâu? Cảm thấy hình như rất kì lạ.

Diệp Lăng sau khi đến nơi, cảm thấy chỗ này có chút kì quái, phong cách không giống như những chỗ khác.

Không có bất cứ công trình kiến trúc nào, giống như một quảng trường, trên quảng trường này, có một số luyện kim trận cổ quái.

- Chính là cổ quái, cho nên ta mới đưa người đến đây.

Triệu Nhã Nhu nhìn phía trước, thản nhiên nói.

- Ồ, vậy sao! Là ai phát hiện?

Diệp Lăng hỏi.

- Ai phát hiện có gì quan trọng, nhiều người như vậy, sao ta biết được.

Triệu Nhã Nhu nói.

- Cũng đúng! Để ta xem.

Diệp Lăng tiến lên, cẩn thận xem xét tình hình xung quanh, rồi lại nhìn luyện kim trận.

Hần đang cảm thấy những luyện kim thuật này hình như tương tự một loại luyện kim trận...

- Người cứ từ từ xem...

Triệu Nhã Nhu cười cười nói,

- Sau này người còn rất nhiều thời gian...

- Đúng vậy, ta có rất nhiều thời gian, bị nàng nhốt ở đây, trừ xem ra, ta còn làm gì được nữa, nàng định bao giờ thả ta?

Diệp Lăng vừa xem vừa nói.

- Ta không biết, có lẽ mười năm là một lựa chọn không tệ.

Triệu Nhã Nhu ngơ ngác nói.

- Cút! Lâu quá!

Diệp Lăng tức giận trả lời, hần không phát hiện ra bộ dạng ngơ ngác của Triệu Nhã Nhu.

- Lâu thật...

Triệu Nhã Nhu tiếp tục ngơ ngác, hình như đang nghĩ chuyện gì.

766. Chương 770: Mười Năm (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 770: Mười năm (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Nàng cũng biết, vậy thì rút ngắn một chút đi, ba ngày!

Diệp Lăng cười nói, lúc này, hẳn tưởng Triệu Nhã Nhu sẽ lập tức phản bác, ai ngờ Triệu Nhã Nhu không trả lời, chỉ đứng đó lăm bầm.

- Mười năm...

- Người ở đây đợi mười năm, mười năm sau gặp lại!!

Sa Lan đột nhiên lên tiếng.

- ?? Cái gì?

Diệp Lăng có chút nghi hoặc, Sa Lan này đang nói gì vậy, nhưng, hẳn cũng cảm thấy có chút không ổn, gần đây hình như có gì đang biến hoá, biến hoá rất nhanh.

Diệp Lăng đang định bỏ chạy thì lúc này, biến hoá lại phát sinh.

- Hoàng thượng, người muốn làm gì?

Sa Lan hét lớn.

-??

Diệp Lăng đột nhiên phát hiện, bên cạnh mình có thêm một nhân ảnh, nhân ảnh này lao về phía hắn với tốc độ cực nhanh, đẩy hắn ngã xuống đất.

- Triệu Nhã Nhu? Nàng làm gì vậy?

Người lao vào Diệp Lăng là Triệu Nhã Nhu, hẳn có chút không hiểu, không biết Triệu Nhã Nhu tại sao lại làm thế.

- Diệp Lăng!!

- Hoàng thượng!!

Diệp Lăng chỉ nghe thấy Lý Nguyệt đang gọi mình, thanh âm hình như đột nhiên gián đoạn, thanh âm của Sa Lan cũng vậy.

Cảm giác đó, giống như chuyển sang một không gian khác.

Không sai, chính là đổi không gian, Diệp Lăng phát hiện khoảnh khắc đó, mình đang ở chỗ nơi khác, một nơi hoàn toàn khác với di tích thượng cổ.

Là chuyện gì?

- Hoàng thượng, sao người lại làm vậy? Không lẽ người quan tâm đến hắn vậy sao?

Sa Lan vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn nơi mà Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu vừa biến mất, ngơ ngác hỏi.

Lúc này, Lý Nguyệt xuất hiện bên cạnh Sa Lan, gác kiếm lên cổ nàng, lạnh lùng hỏi:

- Người rốt cục đã làm gì, người đưa Diệp Lăng và hoàng thượng đi đâu?

Ai cũng có thể nghe ra, nếu như câu trả lời của Sa Lan không thoả đáng, Lý Nguyệt sẽ lập tức giết chết nàng.

- Đến ngươi cũng vậy, chúng ta không phải bằng hữu sao? Không lẽ ngươi định giết ta vì một nam nhân?

Sa Lan ngơ ngác nói.

- Ta sẽ làm vậy! Nếu như hắn xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ giết ngươi!!

Lý Nguyệt lạnh lùng nói.

- Hắn không chết! Nhưng mười năm sau, hắn mới có thể quay về, đây là giám ngục thiên cung việt tộc, họ sẽ đưa tội phạm tộc mình đến một nơi đặc định, chờ khi nào đủ thời gian, cánh cửa mới mở ra.

Sa Lan nói.

- Đưa ta đến đó!

Lý Nguyệt không cần nghĩ, trực tiếp nói.

- Vô dụng, mỗi một lần lại đưa đến một không gian khác nhau, lần thứ hai sẽ là nơi khác, cho dù đưa ngươi đi, cũng không tìm được hắn!

Sa Lan lắc đầu nói.

- Hắn nhất định sẽ tìm đường quay về.

Lý Nguyệt nói, nàng có một niềm tin mù quáng vào Diệp Lăng.

- Không thể nào! Đây là giám ngục thiên cung việt tộc, tội phạm mà họ bắt đều là cao thủ luyện kim, trong không gian giám ngục, không thể sử dụng bất cứ luyện kim thuật nào, trừ phi đến thời gian, nếu không, không ai có thể quay về!

Sa Lan một lần nữa đã phá niềm tin của Lý Nguyệt.

- Sao ngươi lại làm vậy, đến hoàng thượng cũng không tha, không lẽ ngươi muốn tạo phản?

Lý Nguyệt lạnh lùng chất vấn.

- Ta đâu có tạo phản, ta chỉ nghe theo lệnh hoàng thượng, người muốn nhốt Diệp Lăng lại, chỉ là không ngờ cuối cùng người lại chạy theo Diệp Lăng, ta cũng không biết tại sao ngươi lại làm vậy...

Sa Lan lắc đầu không hiểu, và vĩnh viễn nàng cũng không thể nào hiểu được.

Lý Nguyệt trầm mặc, thần sắc phức tạp nhìn vào nơi Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu vừa biến mất.

Mười năm, không lẽ phải đợi mười năm mới có thể gặp lại hắn?

...

Năm tháng trôi qua, trong nháy mắt đã năm năm.

Thời gian thực như trôi đi như phi đao, nhanh tới mức khiến vô số người sợ hãi.

Chỉ là, có đôi khi, thời gian trôi nhanh lại không khiến người ta sợ hãi, mà ngược lại, bọn họ cảm thấy vui vẻ, bởi vì trong khoảng thời gian này, bọn họ sống rất khổ, rất thống khổ...

Trong khoảng thời gian này, tại đại lục Thánh Thổ có rất nhiều người thống khổ, đều hi vọng đoạn thời gian vừa rồi có thể trôi nhanh một chút, bởi vì trong khoảng thời gian vừa qua, bọn họ đã chịu đủ sự dày vò thống khổ của chiến tranh.

Từ khi Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu đột nhiên biến mất, cục diện của toàn bộ đại lục bắt đầu biến hóa, trở nên càng lúc càng kịch liệt, không lâu sau đó bắt đầu xuất hiện chiến tranh, chiến tranh toàn diện cấp bậc đế quốc, chiến hỏa đã lan tràn hầu như toàn bộ đại lục.

Về lần bạo phát chiến tranh này, có một số người cho rằng nguyên nhân chủ yếu do Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu biến mất, hai người chính là trung tâm cơn lốc của đại lục, là ngòi nổ chiến tranh.

Trên thực tế, nguyên nhân gây ra lần chiến tranh này cũng là bởi vì hai người Diệp Lăng biến mất.

Triệu Nhã Nhu biến mất, nhưng không hề để Tường Không để quốc rối loạn, không hề tạo thành cục diện hoảng loạn, trong sắp xếp của Triệu Nhã Nhu, sẽ không bởi vì ai không thấy mặt mà có sự thay đổi, bao gồm cả chính nàng ta.

Mà khi nàng biến mất lại tạo thành một lý do tốt cho Tường Không để quốc một lý do tốt, đó là lý do chiến tranh, nữ hoàng Tường Không để quốc biến mất không thấy, lý do này để Tường Không để quốc phát động bất cứ chiến tranh nào, coi như là khuynh lực toàn quốc cũng có thể.

Lúc đó, Tường Không để quốc lý do là có người kèm theo bên cạnh Triệu Nhã Nhu, bọn họ muốn tìm ra Triệu Nhã Nhu, một quốc gia tìm kiếm, đương nhiên cần phải phái ra quân đội.

Phái quân đội đến tìm kiếm một người, nếu như vì điều này xâm chiếm lãnh địa của người khác cũng là sự tình dễ dàng, nhưng vấn đề là có quốc gia nào đồng ý, ai cũng không đồng ý, trừ phi bọn họ không có năng lực phản kháng.

Không có năng lực phản kháng, cuối cùng tự nhiên chỉ có số phận bị xâm chiếm, trở thành vong quốc nô, đương nhiên, cũng có thể nói là trở thành thành viên mới của Tường Không để quốc.

Nếu như lần chiến tranh này không kết thúc mà nói, ngày của vong quốc nô và thành viên mới tin tưởng sẽ rất dễ trôi qua, chỉ cần làm quen một chút, như vậy cũng có thể so sinh hoạt không khác biệt nhiều so với ban đầu, có thể còn tốt hơn, đương nhiên cũng có thể là kém hơn một chút.

Chỉ là, lần chiến tranh này vẫn không kết thúc, vẫn tiếp tục duy trì không ngừng nghỉ. Điều này khiến cục diện trở nên rất phức tạp, vong quốc nô tự nhiên không muốn trở thành thành viên mới, trên tâm lý có hi vọng, sẽ làm ra chút sự tình phản loạn.

Mà hành vi như vậy, khiến quan hệ giữa bọn họ và Tường Không để quốc tự nhiên rất kém, mẫu thuẫn giữa hai bên liên tục duy trì, còn hại cả trong chậu, khiến những người nguyên bản muốn sống cuộc sống yên ổn trở nên không hề yên ổn.

767. Chương 771: Phong Vân Chiến Tranh (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 771: Phong vân chiến tranh (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nói ngắn lại, nếu như chiến tranh không kết thúc, vậy thì mẫu thuẫn giữa những người này theo đó không kết thúc, vẫn tiếp tục duy trì không ngừng, sẽ càng lúc càng thêm kịch liệt.

Điều này theo như lời cổ nhân nói, đạo lý muốn tốc chiến tốc thắng, chiến tranh kéo dài càng lâu, phiền phức sẽ nhân lên theo bội số lần.

Chỉ là, chiến tranh hay thay đổi, để bất cứ kẻ nào đều không thể dự liệu hết, coi như là Tường Không để quốc tin tưởng cũng không biết sẽ duy trì liên tục như vậy, sẽ làm trận chiến nguyên bản nghĩ không duy trì lâu lắm kéo dài tới tận bây giờ, trở thành một trong những thời gian đại chiến nhiều nhất trên lịch sử đại lục.

Mà ở chỗ này, bởi vì nguyên nhân Diệp Lăng, cũng dễ rất nhiều người tham gia vào cuộc chiến tranh này, vì vậy nói, Diệp Lăng cũng có thể coi như một trong những nguyên nhân chiến tranh, cũng là một trong những nguyên nhân vì sao chiến tranh duy trì liên tục như vậy.

Đây cũng chính là địa phương cục diện vi diệu, bởi vì nguyên nhân Diệp Lăng, dĩ nhiên để sự tình vốn không nên phát sinh lại phát sinh rất tự nhiên.

Mặc kệ nói như thế nào, rất nhiều người đều nghĩ, nguyên nhân của lần chiến tranh này kỳ thực không quan trọng, bởi vì coi như không có nguyên nhân chiến tranh này thì cũng sẽ có nguyên nhân chiến tranh khác.

Rất nhiều người đều biết, Triệu Nhã Nhu đã sớm an bài tất cả, chuẩn bị nhất thống thiên hạ.

Tường Không đế quốc muốn chinh phục tất cả đại lục, đây là sự tình chắc chắn sẽ phát sinh, cũng là sự tình Triệu Nhã Nhu đã chuẩn bị tốt từ sớm.

Đây cũng vì sao mọi người nghĩ nguyên nhân không quan trọng, đồng thời cũng không phải bởi vì Triệu Nhã Nhu biến mất mà phát sinh, rất rõ ràng, đây là sự tình tất nhiên phát sinh, khác nhau chính là do ai tới chấp hành chuyện này.

Đương nhiên, rất nhiều người ở đây, kỳ thực so sánh với toàn bộ đại lục mà nói, đây chỉ là một bộ phận nhỏ, những người này đều là người cầm quyền, còn có bộ phận người cầm kích.

Đối với binh dân trên đại lục mà nói, lần chiến tranh này có điểm không hiểu ra sao, mà để binh dân càng cảm thấy không hiểu ra sao chính là vì sao Tường Không đế quốc lại xuất hiện nhiều trang bị luyện kim cường hãn như vậy.

Trong một số trang bị luyện kim này, có một ít là vũ khí loại nhỏ từng binh sĩ tác chiến, cũng có một ít vũ khí cỡ lớn dùng để công thành chiếm đất, còn có một số vũ khí khiến mọi người cảm thấy có điểm thần kỳ, làm mọi người cảm thấy rất kinh ngạc, để mọi người không thể tưởng tượng nổi.

Mà cũng chính bởi vì nguyên nhân này, cũng khiến Tường Không đế quốc trở thành vô địch không thể chống lại, dưới tình hình chung, đều bị đánh tới mức không kịp phản ứng đã bị đập tắt.

Luyện kim thuật, nguyên lai có thể thần kỳ như vậy.

Hiện tại lúc này, đối với luyện kim thuật, tất cả mọi người trên đại lục có nhận thức hoàn toàn mới, mà chức nghiệp thuật sĩ luyện kim, bắt đầu có nhận thức toàn diện.

Mặc kệ là Tường Không đế quốc hay là quốc gia khác, hiện tại bắt đầu chiêu mộ thuật sĩ luyện kim số lượng lớn, có một số thuật sĩ luyện kim cao thâm càng trở thành đối tượng bị các quốc gia tranh đoạt.

Tường Không chiêu mộ thuật sĩ luyện kim, tin tưởng rất nhiều người đều biết nguyên nhân, bởi vì đây là sự tình rất rõ ràng, ai cũng có thể nhìn ra được.

Tường Không chiêu mộ thuật sĩ luyện kim là bởi vì Tường Không cần rất nhiều thuật sĩ luyện kim để chế tạo trang bị luyện kim cho bọn họ.

Tuy rằng nói Tường Không nắm giữ rất nhiều kỹ thuật tiên tiến, thế nhưng những kỹ thuật này cần tới sức người để chế tạo, cần rất nhiều nhân tài hiểu được luyện kim thuật, mà những người này không nhất định có thuật luyện kim cao minh, chỉ cần có cơ sở thuật luyện kim là được.

Cũng chính bởi vì như vậy, thuật sĩ luyện kim nguyên bản không được coi cao minh, không được mọi người coi trọng, hiện tại có tác dụng quan trọng, bắt đầu hãnh diện.

Mà cũng bởi vì hiện tượng này, rất nhiều người đều bắt đầu tiến nhập vào hành nghiệp luyện kim này, bởi vì mặc kệ chính mình có thể đạt được thành tựu cao thâm hay không, chỉ cần chính mình hiểu được tri thức nhất định, như vậy có thể thừa được chức nghiệp tốt, đãi ngộ tốt.

Điều này đối với một số ít người mà nói, là một lối ra phi thường tốt!

Trên thực tế cũng chứng minh được điểm này, trong một đoạn thời gian, thuật sĩ luyện kim chính là chức nghiệp được hâm mộ nhất, nổi tiếng nhất, là cơ hội để người thường cũng có thể trở nên nổi bật.

Đồng thời cũng chính bởi vì như vậy, tiến vào chức nghiệp này, cũng để luyện kim thuật thu được sự phồn vinh, đồng thời bắt đầu chậm rãi phân chia hóa, trong thuật luyện kim xuất hiện hiện tượng bách gia tê phóng.

Dù sao, thuật luyện kim trước đó thực sự quá mức không rõ ràng, bao gồm tất cả lĩnh vực khoa học kỹ thuật, xuất hiện hiện tượng phân chia hóa cũng là bình thường, là tự nhiên.

Mà Tường Không mạnh mẽ chiêu mộ thuật sĩ luyện kim, những quốc gia khác tự nhiên không thể thả lỏng, thứ nhất có thể đánh cướp tài nguyên nhân tài của Tường Không, để Tường Không phát triển chậm hơn một chút, thứ hai có thể đề cao trình độ luyện kim của chính mình, phá giải kỹ thuật luyện kim của Tường Không, đến chế tạo một ít trang bị luyện kim chống đối Tường Không.

Đối với điểm này, không ai hoài nghi những quốc gia này hành động chính xác hay không, bởi vì sự thực xảy ra ngay trước mắt, trải qua mấy năm, hiện tượng thể như chẻ tre của Tường Không đã chậm rãi bị ngăn cản, tuy rằng đại lục đã có hơn phân nửa lãnh địa rơi vào tay Tường Không.

Đây kỳ thực cũng là một trong những nguyên nhân trở nên vô cùng lo lắng trong trận chiến tranh này.

Mà trận chiến tranh này, cái tên khiến mọi người nhớ rõ ràng nhất không phải là Triệu Nhã Nhu, cũng không phải là người thống lĩnh Tường Không, mà là Diệp Lăng!

Bởi vì mặc kệ là nguyên nhân chiến tranh, hay là nguyên nhân vì sao chiến tranh trở nên vô cùng lo lắng, còn có nguyên nhân trận chiến tranh này có thể nhanh chóng kết thúc hay không đều có quan hệ tới Diệp Lăng.

Trở nên vô cùng lo lắng, điều này chủ yếu chính là bởi vì Diệp Lăng, tuy rằng hiện tại Diệp Lăng không có ở đây, đã biến mất trên đại lục, thế nhưng hắn vẫn có thể ảnh hưởng tới cục diện.

Đầu tiên, bởi vì nguyên nhân Diệp Lăng, một số thế lực vốn dĩ không thể hợp tác, vậy mà ngay từ đầu đã tiến hành hợp tác, điều này là một trong những nguyên nhân quang trọng kế hoạch tốc chiến tốc thắng của Tường Không bị thất bại.

Ngay từ đầu, Tường Không đã chiếm đoạt Chu Quốc, hai quốc gia vốn chính là tử địch, ai cũng có thể suy đoán được.

768. Chương 772: Phong Vân Chiến Tranh (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 772: Phong vân chiến tranh (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Từ khi đó, Tường Không không nghĩ tới Ngã Lạp đích thân xuất thủ, bởi vì khi đó Tường Không chưa quá mức thể hiện rõ tư tưởng và khả năng thống nhất thiên hạ, cũng hiểu được điều này hình như rất không thể tưởng tượng, để người khác không thể tin tưởng.

Dù sao, có thể nuốt một đế quốc khác, đối với tam đại đế quốc trên đại lục mà nói đã là sự tình cực hạn, thậm chí có thể nói là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành.

Sở dĩ nói, tại lúc đó, vô luận là ai cũng sẽ không nghĩ tới Ngã Lạp sẽ ra tay hỗ trợ.

Trên thực tế kết quả khiến mọi người mở rộng tầm mắt, tại thời điểm Trường Không chiếm đoạt đại bộ phận lãnh thổ Chu Tước, Ngã Lạp xuất thủ, để Chu Tước thu được cơ hội thở dốc, giặt lại chiến tuyến, trên lãnh địa cuối cùng, chống đỡ sự xâm phạm của Trường Không, có thể khiến Chu Tước không bị rơi vào tay giặc.

Đương nhiên, tổn thất của Chu Tước cũng rất thảm trọng, hầu như đã bị mất ba phần bốn lãnh địa.

Đây không phải là do Ngã Lạp xuất thủ muộn, mà là tiến độ của Tường Không thực sự quá nhanh, phi thuyền vận binh đã khiến Tường Không đạt được tốc độ không thể tưởng tượng nổi, đồng thời đánh Chu Tước trở tay không kịp.

Từ khi đó, còn có người hoài nghi, nếu như có thể sử dụng phi thuyền thần kỳ như vậy, vì sao không công kích trên không trung, mà chỉ vận binh?

Kỳ thực đáp án rất đơn giản, bởi vì lúc đó Tường Không mới chỉ nắm giữ được kỹ thuật phi hành này, còn chưa hoàn thiện, mà khi đó chiến tranh đã bắt đầu, vì vậy chỉ có thể dùng để vận chuyển binh sĩ.

Mà phi thuyền vận binh là ai thiết kế? Không ai khác ngoài Diệp Lăng.

Đối với sự tình này, Long Cát công chúa thực sự là hận không thể đánh Diệp Lăng một trận, chỉ là khi đó nàng không có tâm tình, đồng thời Diệp Lăng cũng không có khả năng xuất hiện trước mặt nàng.

Mặc kệ nói như thế nào, lúc đó Long Cát công chúa chỉ có thể buông tha đại bộ phận lãnh địa, dùng để kiểm chế quân đội Tường Không, đồng thời dẫn theo quân đội bảo vệ lãnh địa còn lại.

Tại khi đó, tuy rằng Chu Tước tổn thất lãnh địa, nhưng cũng coi như giải quyết được một số vấn đề, ví dụ như vấn đề kế thừa ngôi vị hoàng đế, tại thời điểm đó đã không còn ai suy nghĩ vấn đề này.

Trải qua một số sự tình, trên cơ bản đã xác định Long Cát công chúa là đại nữ hoàng tiếp theo, chỉ bất quá giá trị của nữ hoàng này như thế nào còn phải nhìn sự tình phát triển.

Hiện tại có thể khẳng định được, nếu như tiếp tục kéo dài như hiện tại, quyền thế và lãnh địa của nữ hoàng kém hơn rất nhiều so với trước kia, đây cũng có thể là nguyên nhân vì sao Long Cát công chúa thu được dễ dàng như vậy.

Trong số các hoàng tử, có một số thậm chí đã đầu nhập vào Tường Không, quản lý lãnh địa thuộc về Chu Tước trước kia và thuộc về Tường Không hiện tại.

Trên một số phương diện mà nói, những hoàng tử này thu được quyền lợi tựa hồ lớn hơn rất nhiều so với quyền lợi của nữ hoàng Long Cát công chúa này, bởi vì hiện tại Chu Tước chỉ có một phần tư so với ban đầu.

Đồng thời Tường Không đối với lãnh địa mới tựa hồ đều lấy nhân viên quản lý ban đầu quản lý trật tự, cũng để bọn họ thu được quyền lợi rất lớn. Đương nhiên, Tường Không sẽ cho một phương hướng đại thể, không thể lệnh khỏi quỹ đạo.

Mà tuy rằng nói là phương hướng Tường Không để lại cho những lãnh địa mới này có điểm kỳ quái, cũng không phải là kỳ quái Tường Không quá nghiêm, mà là quá mức lỏng lẻo, chính sách này giúp bình dân thu được lợi cực lớn, vô cùng tự do.

Kỳ thực đây cũng là do Triệu Nhã Nhu an bài, nàng không muốn lãnh địa của mình xuất hiện tạo phản, nàng sẽ để những thành viên lãnh địa mới cảm giác được chính sách Tường Không áp dụng vô cùng tốt.

Dùng để thua mua nhân tâm, cho dù có người hoài nghi cũng chỉ là nhất thời, nhưng ít ra sẽ không có oán khí, bởi vì dù sao Tường Không cũng dành cho chỗ tốt chân chính, thời gian lâu, ngược lại sẽ nghĩ bị Tường Không thống trị so với trước kia còn tốt hơn.

Kết quả chính là, sau khi trôi qua một đoạn thời gian, có một số thành viên lãnh địa mới đã tiếp thu việc thực chính mình là thành viên của Tường Không đế quốc, lấy Tường Không đế quốc là quốc gia của chính mình.

Điều này cũng đại beieur, Tường Không đế quốc đã hoàn toàn chiếm lĩnh nơi đây.

Không thể phủ nhận, Triệu Nhã Nhu là một đối thủ vô cùng đáng sợ, có thể triệt triệt để để đánh bại người.

Thời điểm Chu Tước đế quốc bị đánh bại, dưới sự trợ giúp của Ngã Lạp đế quốc, Tường Không đế quốc lại thực hiện hành động kinh người, đó là bọn họ đồng thời chia binh hai người, từ một phương hướng khác tiến về phía Ngã Lạp đế quốc, thanh thảo cản trở giữa Ngã Lạp đế quốc và Tường Không đế quốc, chính diện xuất kích với Ngã Lạp.

Điều này khiến mọi người vô cùng ngoài ý muốn, ngoài ý muốn Tường Không dĩ nhiên còn có năng lực xuất kích, càng ngoài ý muốn hơn nữa, Tường Không không chỉ có năng lực xuất kích, còn có thể chiếm hết ưu thế, vẫn đánh đè nặng các thế lực khắp nơi.

Tại lúc này là thời điểm bọn họ phát hiện ra sự quan trọng của luyện kim thuật, ưu thế của Tường Không, đại bộ phận chính là bởi vì luyện kim thuật bọn họ nắm trong tay.

Tuy rằng sau đó mọi người cũng coi trọng vấn đề này, chỉ là hiện tại Tường Không đã bắn rơi hơn phân nửa giang sơn, khiến phân nửa lãnh thổ đại lục ngoại trừ nơi thú nhân sinh sống ra đã nằm dưới danh nghĩa Tường Không.

Trải qua mấy năm nay, tuy rằng thế chậm, nhưng Tường Không vẫn mở rộng được một chút, đã có thể khống chế được ba phần bốn lãnh địa.

Một phần tư còn lại, hiện tại chính là Ngã Lạp đế quốc và Chu Tước đế quốc liên hợp thể, tại thời khắc phi thường này, bọn họ phải kết minh theo chiều sau, cộng đồng chống cự lại Tường Không đế quốc.

Tại lúc này, trừ hai đế quốc, những quốc gia khác sẽ phải lựa chọn liên hợp thể hai đế quốc hoặc là đầu hàng Tường Không. Trên cơ bản, lãnh địa nhân tộc chỉ có hai cổ thế lực Tường Không và liên minh Ngã Lạp Chu Tước.

Bởi vì có mấy năm giảm xóc, Chu Tước, Ngã Lạp liên minh đã thu được năng lực luyện nhất định chống lại đối thủ, đồng thời lãnh địa của bọn họ thu nhỏ lại, cũng khiến chiến lực của bọn họ càng thêm tập trung, vì vậy nói, Tường Không muốn chiếm đoạt bọn họ, đó là khó càng thêm khó.

Đây nguyên bản không phải là tình huống tính toán trước, nếu như Triệu Nhã Nhu có mặt, nhất định không cho phép tình huống như vậy xuất hiện, mà đồng thời, nếu như nàng có mặt, tại thời điểm xuất hiện tình huống như vậy, nàng sẽ không để nó tiếp tục.

769. Chương 773: Phong Vân Chiến Tranh (3).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 773: Phong vân chiến tranh (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đương nhiên, dưới tình hình chung, Triệu Nhã Nhu sẽ không để sự tình phía sau phát sinh, vì vậy nói, dưới tình huống như vậy nàng sẽ làm thế nào, đó còn là một ẩn số chưa biết.

Mà thời điểm Tường Không đối phó với Chu Tước và Ngã Lạp, đồng thời còn phải ứng phó với áp lực bên phía thú nhân, áp lực đến từ bộ lạc hổ tộc.

Tuy rằng nói tin tức của bộ lạc hổ tộc rất không linh thông, thế nhưng mấy năm trôi qua, bọn họ cũng thu được chút tin tức nhất định, biết Diệp Lăng đã bị Tường Không đế quốc làm biến mất, nếu như không phải biến mất cùng với Triệu Nhã Nhu mà nói, bộ lạc hổ tộc đã sớm công kích Tường Không.

Diệp Lăng đối với bộ lạc hổ tộc mà nói là một người phi thường quan trọng, có thể vì một người Diệp Lăng đi làm một số chuyện không ai có thể nghĩ được, ví dụ như khai chiến với Tường Không.

Tuy rằng ban đầu bộ lạc hổ tộc không khai chiến, thế nhưng dần dần tình thế phát triển, ma sát giữa hai bên tăng lên, bắt đầu bạo phát chiến tranh.

Vốn ban đầu, trong kế hoạch của Tường Không đế quốc, thống nhất phương bắc thú nhân, cũng trong kế hoạch phát sinh loại sự tình như thế này, Tường Không có vũ khí luyện kim, đối chiến với thú nhân hoàn toàn không có thuật luyện kim, chỉ biết sử dụng vũ lực thú nhân, kết quả không cần nói cũng biết.

Thú nhân cũng bị chèn ép lại một góc, nếu như không phải chiến tuyến của Tường Không quá lớn mà nói, tin tưởng thú nhân đã bị phá tan.

Lại nói tiếp, sự tình này vẫn là bởi vì Diệp Lăng.

Mà Tường Không không chỉ bị uy hiếp tại hai phương diện này, còn có hai điểm kiểm chế Tường Không, hai điểm này cũng bởi vì Diệp Lăng, đến cuối cùng nhắc lên quan hệ với Diệp Lăng.

Hai điểm này, một là Thánh Thành, tuy rằng không phải rất chính diện, thế nhưng Thánh Thành có biểu thị minh xác, chính mình sẽ không chống đỡ Tường Không, điều này cũng khiến rất nhiều thành viên thánh giáo gây khó khăn cho Tường Không, loại lực lượng này rất đáng sợ.

Mà một điểm khác chính là một điểm thần kỳ nhất, đó chính là Diệp Thành.

Hiện tại Diệp Thành là phạm vi không nằm trong vòng khống chế của Tường Không đế quốc, tuy rằng đang nằm trong hoàn cảnh bị Tường Không hoàn toàn vây quanh, thế nhưng Diệp Thành vẫn như cũ bảo trì tự do trung lập, không hề bị Tường Không chiếm lĩnh.

Đối với sự tình này, mọi người thu được tin tức đều cảm thấy rất thần kỳ, không rõ vì sao Diệp Thành lại không rơi vào tay giặc, dĩ nhiên giống như một con thuyền nhỏ giữa biển rộng, tuy rằng bị sóng gió tập kích, hình như lúc nào cũng bị biển rộng nhấn chìm, nhưng vẫn như cũ lênh đèn trên biển rộng.

Đây không phải là bên phía Tường Không không muốn lật úp con thuyền cô lạc này, mà là Tường Không không có biện pháp xử lý.

Năng lực phòng thủ của Diệp thành coi như bọn họ tập trung rất nhiều trang bị luyện kim cũng không thể đột phá nổi, điều này khiến thủ tịch thuật sĩ luyện kim Tường Không cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể buông tha.

Cuối cùng còn để lại một câu nói:

- Ta vẫn không thể thắng được hấn, chỉ là một tòa Diệp thành nho nhỏ lại để ta cảm thấy như một ngọn núi lớn, ngọn núi lớn không thể vượt qua.

Bởi vì không thể phá được phòng ngự Diệp Lăng để lại, vì vậy đã quyết định tiến hành nghiên cứu Diệp Thành một chút, đồng thời nghiên cứu một lần chính là mấy năm.

Tuy rằng nói Diệp Thành và Tường Không đối chiến, nhưng chỉ dừng lại ở mức phòng ngự mà thôi, nếu như Tường Không không làm ra sự tình địch ý với Diệp Thành, Diệp Thành sẽ không lưu ý người Tường Không ra vào.

Đây cũng là địa phương rất kỳ quái, đồng thời cũng là nguyên nhân tại lúc này Diệp Thành vẫn rất độc lập, bởi vì từ đầu tới cuối Diệp Thành vẫn duy trì trung lập.

Lúc trải qua sự tình này, người Diệp Thành càng thêm hiểu rõ vì sao Diệp Lăng nói, bảo trì trung lập!

Đương nhiên, bảo trì trung lập này là phải có lực lượng làm hậu thuẫn, đồng thời tại thời điểm sống chết phải hiểu được biến hóa...

Tại lúc này, để mọi người càng thêm minh bạch một việc, thuật luyện kim vô cùng quan trọng, nguyên nhân Diệp thành có thể bảo trì không bị xâm lược chính là bởi vì luyện kim thuật của Diệp Lăng.

Đồng thời, hiện tại tam ca cũng minh bạch, nguyên lai theo như lời Diệp Lăng nói, thời điểm phát động trận pháp phòng ngự, gặp phải biến hóa về mặt địa hình, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Nguyên lai thời điểm trận pháp phát động, toàn bộ Diệp Thành sẽ bắt đầu chia thành vô số khối, mà những khối này lấy hình thức tổ hợp khác nhau, hình thành các loại trận pháp khác nhau.

Thiết kế của Diệp Lăng không chỉ có thể khiến Diệp Thành trọng tổ, đồng thời dưới các loại tổ hợp, dân chúng của Diệp Thành đi lại không có vấn đề gì, chỉ là địa phương bọn họ đứng sẽ có biến hóa, hoàn cảnh bên người cũng sẽ có biến hóa.

Trận pháp này để mọi người khắp thiên hạ chấn động, nếu như không phải sự thực xảy ra trước mắt mà nói, bọn họ tuyệt đối không thể tin tưởng có chuyện thần kỳ như vậy phát sinh.

Mà trận pháp này, để Diệp thành trở thành pháo đài không gì phá nổi, cho dù là Tường Không cũng không thể đột phá.

Đồng thời, Tường Không cũng không có khả năng tập trung nhiều lực lượng tại Diệp thành, bởi vì các địa phương khác cần bọn họ tác chiến, nếu đã biết Diệp Thành công thể đột phá, đồng thời Diệp Thành vẫn là thái độ trung lập, bọn họ không tiếp tục quân Diệp Thành.

Vì vậy Diệp Thành đã trở thành địa phương thần kỳ nhất đại lục!

Vì vậy nói Diệp Thành trở thành điểm kiểm chế Tường Không, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Diệp Thành bảo trì trung lập, không ai, chính là bởi vì trung lập, vì vậy nói, Diệp Thành cũng sẽ cho thế lực đối địch với Tường Không tiến vào.

Diệp Thành là một cảnh tránh gió.

Mà cảnh tránh gió cũng không làm Tường Không đau đầu, nhiều nhất không cần để ý tới những người này, vấn đề khiến Tường Không đau đầu chính là, Diệp Gia học viện Diệp Thành mở rộng đối với luyện kim thuật.

Học viện luyện kim của Diệp Gia học viện tuyển nhận bất luận người nào phù hợp điều kiện chiêu sinh, mà chỉ là điều kiện chiêu sinh của Diệp Gia học viện, không quản đối phương có phải là thế lực Tường Không hay đối địch Tường Không.

Mà biểu hiện của Diệp Thành trong chiến tranh cũng khiến mọi người minh bạch, luyện kim thuật của Diệp Thành là đứng đầu, nếu như học được luyện kim thuật của Diệp thành, muốn chống đối lại Tường Không mà nói, đó là chuyện dễ dàng.

Kết quả là, rất nhiều người dừng mãi tiến vào Diệp Gia học viện, Diệp Gia học viện cũng thay thế vị trí học viện bị che giấu trước kia, trở thành đệ nhất học viện mới của đại lục.

Mà học viên của Diệp Gia học viện, sau mấy năm bắt đầu phát huy hiệu quả, để chiến cuộc trở nên vô cùng phức tạp, để Diệp Không minh bạch, Diệp Thành là tai họa, nhưng lại không có cách nào xử lý.

770. Chương 774: Tụ Hội (1).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 774: Tụ hội (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Còn có một việc, thủ tịch thuật sĩ luyện kim của Tường Không cũng tiến vào Diệp Gia học viện, đồng thời lấy một thân phận vô cùng vi diệu trong Diệp Thành, một mục sinh hoạt trong Diệp Thành, cũng là địa sự khiến mọi người nghĩ không ra.

Thủ tịch thuật sĩ luyện kim này là ai? Hiện tại mọi người trong thiên hạ đều biết, chính là Sa Lan do Diệp Lăng và Chân Tiểu Yên đánh bại trước kia, điều này chỉ có thể làm sáng tỏ sự tình, nhưng lại không làm sáng tỏ Sa Lan.

Hiện tại đám người Chân Tiểu Yên minh bạch, trước kia Sa Lan không có khả năng sinh con, bởi vì nàng là thân thể thuần khiết, hiện tại là, trước đây tự nhiên không cần phải nói.

Thân phận của Sa Lan trong Diệp thành rất vi diệu, bình thường hay ở cùng một chỗ với đám người Chân Tiểu Yên, giống như bằng hữu với nhau, điều này khiến người khác cảm thấy rất ngoài ý muốn, làm cho bọn họ không nghĩ ra, chỉ là không đi nghiên cứu cái gì.

Bởi vì Sa Lan rất diệu thấp, cũng rất thần bí, khiến nàng không bị chú ý, cũng không suy xét suy nghĩ của nàng.

Đồng thời, từ trong miệng Sa Lan, mọi người minh bạch phải đợi Diệp Lăng trở về, nhất định phải đợi 10 năm sau, đây là chuyện không thể thay đổi.

Tuy rằng Lý Nguyệt cũng đã nói điều này, thế nhưng mọi người vẫn ôm chút hi vọng, mà nhân sĩ quyền uy Sa Lan này nói rõ, hơn nữa thời gian đã trôi qua năm năm, hiện tại để mọi người phải tin tưởng.

Về phần Lý Nguyệt, từ lúc Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu cùng nhau biến mất, Lý Nguyệt vẫn thủ hộ di tích thượng cổ, trong năm năm, chưa từng rời khỏi nửa bước, mà lời nàng nói chỉ là thông qua tin tức nói cho người Diệp gia.

Diệp Thành hiện tại có một tụ hội phi thường kỳ lạ, hầu như là đại biểu tới từ khắp các thế lực khác nhau, điều này thoát nhìn như đàm phán, nhưng lại không giống như đàm phán.

Mà thành thị trung lập Diệp thành này, đảm bảo an toàn của các thế lực khắp nơi, đồng thời cũng không thiên vị bất cứ phương nào, cho dù người của Tường Không, bọn họ cũng đối xử bình đẳng.

Có thể, Diệp Thành cũng là vì để mọi người có thể hòa khí một chút, để cục diện này có một kết thúc hoàn mỹ, chỉ ít không tiếp tục giằng co như vậy.

Mà tụ hội này không là gì trong mắt chính quyền, bởi vì phía chính quyền sẽ không thừa nhận tụ hội như vậy, vì vậy địa điểm cũng rất nhiên không thể thích thú, là địa phương tiến hành.

Mà địa phương này, tại Diệp Thành này, địa phương hay nhất không gì khác là Diệp gia.

- Lam Vũ, bảo muội không phát hỏa, không nên phát giận! Sự tình lần này rất quan trọng, quan hệ tới phúc lợi của bách tính thiên hạ!

Đây không phải là lần đầu tiên có người nhắc nhở Lam Vũ, mà lần này nhắc nhở tới từ nhị tỷ của nàng, Diệp Lam Vận.

- Ta biết nhị tỷ! Ta sẽ không phân biệt được nặng nhẹ như vậy, đồng thời, phát hỏa đối với bọn họ cũng có lợi ích gì, đệ đệ cũng không đi ra... Nếu như bọn họ có biện pháp, sẽ không đến mức không cứu được Triệu Nhã Nhu.

Diệp Lam Vũ nhàn nhạt nói, bộ dáng hình như không để ý.

- Ta biết muội biết việc này, nhưng lần trước muội cũng nói như vậy, cuối cùng đánh người ta ra ngoài!

Diệp Lam Vận có điểm bất đắc dĩ nói.

Đối với lời nói của Diệp Lam Vũ, Diệp Lam Vận rất tin tưởng, nhưng nàng cũng biết coi như Diệp Lam Vũ biết việc này, cũng không có nghĩa là nàng không phát hỏa.

Mỗi lần nhìn thấy Sa Lan, Diệp Lam Vũ sẽ phát hỏa, mà nàng hiện tại có thực lực cường giả Thiên cấp, không biết bao nhiêu lần muốn diệt sát Sa Lan, nếu như không phải Sa Lan có người bảo hộ mà nói, sớm đã bị giết chết.

Dù sao Sa Lan đã đưa Diệp Lăng vào, điểm này Lý Nguyệt đã nói qua, mà Sa Lan cũng thừa nhận.

Đồng thời tại lúc này, đám người Diệp Lam Vận có điểm kỳ quái, kỳ quái Sa Lan biết rõ ở đây nguy hiểm như vậy, nhưng vẫn ở chỗ này, nói rõ là nghiên cứu thuật luyện kim Diệp Lăng lưu lại, nhưng mục đích chân chính là gì, tất cả mọi người đều không dám khẳng định.

Thuật luyện kim của Diệp Lăng lưu lại, tuy rằng tất cả mọi người đều đang nghiên cứu, thế nhưng không có người nào nhìn thấu được, coi như là thủ tịch thuật sĩ luyện kim như nàng cũng không hiểu thấu đáo nửa điểm, cho dù là nửa điểm như vậy cũng không có.

Đây cũng là điểm đám thuật sĩ luyện kim như Sa Lan bội phục, cảm thán không ai có thể so sánh thuật luyện kim với Diệp Lăng.

Mà bình thường Sa Lan nghiên cứu luyện kim thuật của Diệp Lăng, cũng học tập trong học viện luyện kim, học tập các giáo tài học viện luyện kim Diệp Lăng lưu lại, điều này khiến nàng thu được rất nhiều ích lợi.

Đương nhiên, người Diệp gia cũng không ngốc như vậy, để người đặc thù như Sa Lan có thể học tập không công, Diệp gia yêu cầu, nếu như Sa Lan muốn học tập ở chỗ này, như vậy nhất định phải đứng ra dạy học, dạy thuật luyện kim nàng biết cho mọi người.

Nói cách khác, Sa Lan không đơn giản là một học viên, đồng thời cũng là một giáo sư, đồng thời nàng học tập, cũng chia sẻ kiến thức mình biết cho người khác.

Vốn có, Diệp gia đưa ra điều kiện này cũng là muốn đuổi Sa Lan, bởi vì ai cũng nghĩ Sa Lan không có khả năng dạy học, hkonog có khả năng chia sẻ những thứ nàng biết cho mọi người, như vậy không phải tiết lộ bí mật của Tường Không thì là gì?

Chỉ là không nghĩ tới, Sa Lan dĩ nhiên đồng ý, đồng thời thông qua kiến thức luyện kim nàng chia sẻ, dạy cho học viên học viện, bởi vì nàng khiến trang bị luyện kim của Tường Không bắt đầu trở nên sáng tỏ, không còn thần bí như trước.

Khi đó thứ này không còn thần bí, cũng chính là lúc mọi người có thể phá giải, để phòng ngự.

Đối với điểm này, bên phía Tường Không tựa hồ không hề lưu ý, cũng không nghĩ Sa Lan phản bội, thậm chí còn tặng cho nàng chức vị thủ tịch thuật sĩ luyện kim hoàng gia, đồng thời còn thẳng thắn nói là tới nơi này học tập giao lưu.

Kỳ thực, đối với Tường Không mà nói, nắm giữ thuật luyện kim của Diệp Lăng tương đối quan trọng, những điều Sa Lan chia sẻ không phải là toàn bộ nắm giữ của Tường Không, Tường Không còn có rất nhiều vũ khí bí mật không sử dụng, vì vậy bọn họ không sợ.

Mà dùng thứ đã biết để đổi lấy thứ không biết, đồng thời còn là thứ có tác dụng đối với chính mình, đây là giao dịch rất nhiều người nguyện ý làm.

771. Chương 775: Tụ Hội (2).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 775: Tụ hội (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Tuy rằng nói biểu hiện bên ngoài những chia sẻ của Sa Lan để người khác thu được chỗ tốt rất lớn, cũng để bước tiến của Tường Không càng lúc càng khó, nhưng trên thực tế thế nào, điều này ai cũng không thể biết.

Lúc này đây, Sa Lan đại biểu cho Tường Không tới tham gia tụ hội, tất nhiên ở tại Diệp gia, nói cách khác Diệp Lam Vũ thường xuyên gặp nàng, mà sự tình phát triển như thế nào, ai cũng không thể khẳng định.

- Lam Vũ tiểu thư, kỳ thực Sa Lan cũng không xấu, nàng và Diệp Lăng đều giống nhau, chỉ quan tâm tới luyện kim thuật mà thôi! Mà nàng bắt Diệp Lăng cũng bởi vì mệnh lệnh của Triệu Nhã Nhu, đây không phải là điều nàng có thể làm chủ.

Lúc này Chân Tiểu Yên cũng có mặt, nàng là đầu bếp của mọi người, dùng thức ăn ngon để giải tỏa tâm tình cho mọi người.

Chỉ cần tâm tình tốt, vậy thì chuyện gì cũng có thể nói chuyện, hoặc là có thể cho ra một kết quả thỏa mãn, đây là tác dụng của Chân Tiểu Yên, cũng là lão thất Diệp gia an bài.

- Tiểu Yên, muội quá thiện lương rồi, người nào cũng có thể tha thứ!

Diệp Lam Vũ lắc đầu, có điểm bất đắc dĩ nói, đối với Chân Tiểu Yên, nàng không thể nói cái gì.

Diệp Lăng luôn luôn coi Chân Tiểu Yên là bảo bối, tuy rằng nói là bởi vì thức ăn ngon của Chân Tiểu Yên, nhưng để Diệp Lam Vũ yêu ai yêu cả đường đi.

- Kỳ thực, khi đó, ta và Diệp Lăng đều sai... Người bị nàng hận là ta mới đúng!

Chân Tiểu Yên nhìn về phía trước nói.

- Đây cũng không tính là sai lầm của muội, chính nàng ta không muốn làm sáng tỏ, đây chính là nàng ta nguyện ý, chính nàng ta muốn chết, chẳng lẽ còn có thể nói các người ám sát nàng sao?

Diệp Lam Vũ vô tình nói, đối với chuyện này, hầu như tất cả mọi người đều biết.

- ...

Chân Tiểu Yên không nói gì, đối với điều này, nàng cũng không nghĩ ra, cũng đã từng hỏi qua Sa Lan, chỉ là câu trả lời của Sa Lan làm nàng không thể tiếp thu, nàng nghĩ danh dự của nữ hài tử hẳn là quan trọng hơn mọi thứ, vì sao có thể không làm sáng tỏ đây.

Đây chính là vấn đề giá trị quan, một ít người nghĩ sự tình quan trọng, nhưng trong mắt một số người lại là không quan trọng.

- Mặc kệ nàng, lúc này có người nói Long Cát biểu tỹ cũng sẽ qua đây, còn có Ngã Lạp công chúa, năm năm không gặp, không biết các nàng biết thành bộ dáng gì! Có người nói hiện tại đã trở nên đình đình ngọc lập, nụ hoa nở rộ...

Diệp Lam Vũ có chút chờ mong nói.

Nếu lần tụ hội này ngay cả phía Tường Không đều đã tới dự họp, như vậy tự nhiên không thể thiếu Chu Tước và Ngã Lạp, còn có một ít thế lực khác, bao gồm cả thú nhân.

- Thực sự không có văn hóa, nếu đã đình đình ngọc lập, sao lại có thể là nụ hoa nở rộ!

Lúc này thất công chúa chọc Diệp Lam Vũ.

- Thiết, ta chỉ là hình dung một chút mà thôi, hẳn là nụ hoa nở rộ, cho dù trôi qua năm năm, nàng hẳn là sẽ không lớn lên quá nhanh... Tối thiểu, không có ngực lớn như người...

Sau khi Diệp Lam Vũ nhìn về phía thất công chúa, như có chút đổ kỵ, lại tựa hồ như rất bình thản nói.

- Người thực sự không có thuốc nào chữa, đều sắp ba mươi cả rồi, bây giờ còn không đứng đắn như vậy, trách không được không ai dám theo đuổi người!

Sắc mặt thất công chúa hơi đỏ lên nói.

- Cái gì sắp ba mươi, còn kém mấy năm, nếu như ta nhanh, người cũng không sai biệt lắm! Còn có, không ai dám theo đuổi ta, là bởi vì người đã bị ta đánh chạy, cũng không phải là ta không đứng đắn... Phi phi, ai không đứng đắn!

Diệp Lam Vũ phun phì phì nói.

- Kia... Các người... Đang nói ta sao?

Lúc này đột nhiên vang lên một thanh âm nho nhỏ.

- Không có, ta đang nói... Di, tiểu cô nương, muội rất quen mặt nha, chúng ta gặp nhau ở nơi nào chẳng?

Thời điểm Diệp Lam Vũ đáp lời, đột nhiên phát hiện nơi phát ra của thanh âm kia, đó là một tiểu cô nương nhìn rất đáng yêu, thoạt nhìn chỉ chừng mười một mười hai tuổi.

Mà bên cạnh tiểu cô nương này có một thiếu nữ khí chất cao quý khiến người khác phải ngưỡng mộ, thiếu nữ đang nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn đám người Diệp Lam Vũ.

- A, Long Cát biểu tỹ, lúc nào tỹ tới? Vì sao không nói một tiếng, chúng ta đi tiếp tỹ!

Lúc này Diệp Lam Vũ mới lên tiếng nói, cũng vạch trần thân phận của thiếu nữ.

- Thân phận của chúng ta hiện tại đâu thể khua chiêng gióng trống đến, hiện tại chúng ta đang bị Tường Không vây quanh nha.

Long Cát công chúa mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

Mà ngay sau đó, Long Cát Công Chúa nhìn Diệp Lam Vũ một chút, nói:

- Lam Vũ, muội cũng đừng nhìn, tiểu cô nương trong miệng muội chính là Tập Lâm, đã ở cùng một chỗ với bọn muội rất lâu, sao lại không nhận thức được?

- Đúng a, Tập Lâm tiểu công chúa, chỉ là, vậy...

Diệp Lam Vũ ngơ ngẩn hiểu ra, nàng nhớ tới vị tiểu cô nương trước mắt này là ai, hoặc là phải nói, xác định tiểu cô nương trước mắt này là ai.

- Chỉ là cái gì? Có phải nàng biến hóa lớn, cho muối thoáng cái không nhận thức được?

Long Cát công chúa cười hỏi.

- Không, không phải là biến hóa lớn, mà biến hóa nhỏ hơn nhiều so với tưởng tượng của ta, ta còn tưởng rằng tối thiểu cũng có cảm giác nụ hoa nở, hiện tại thoạt nhìn, vẫn còn đang trong nụ hoa.

Diệp Lam Vũ rất trực tiếp nói.

- ...

Tiểu công chúa trầm mặc, nhìn Diệp Lam Vũ bộ dáng rất vô tội.

- Muối thực là, thực sự miệng không ngăn cản, tiểu Tạp Lâm biến hóa nhỏ một chút, nhưng tối thiểu cũng có biến hóa, có thể là nàng lâu lắm không phát dục, vì vậy chậm một chút! Đây chính là chỗ thương tâm, muối không nên nhắc loạn...

Long Cát công chúa rất nghiêm túc nói, chỉ là tựa hồ nàng quên, chính mình hình như cũng đang chọc vào tiểu công chúa.

- ...

Tiểu công chúa tiếp tục bảo trì trầm mặc.

- Cũng đúng! Tiểu Tạp Lâm, không có việc gì, muối lớn như vậy, qua năm năm nữa muối có thể lập gia đình, đến lúc đó vừa vận ca ca muối đi ra, vừa vận để hấn chủ trì hôn lễ cho muối!

Diệp Lam Vũ vỗ vỗ đầu tiểu công chúa, vẫn coi tiểu công chúa giống như tiểu hài tử, mà chưa từng nghĩ qua, nàng chính là đại biểu một phương.

- Ca ca...

Tiểu công chúa kêu lên một tiếng, không tiếp tục nói, bộ dáng có điểm ưu thương, phảng phất như không nên xuất hiện trên khuôn mặt non nớt của nàng.

Chỉ là, bề ngoài này chỉ dừng lại ở bề ngoài mà thôi, tuổi tác thực của nàng không nhỏ.

772. Chương 776: Tụ Hội (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 776: Tụ hội (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Được, việc này sau này nói tiếp, mọi người đã tới đủ rồi sao?

Long Cát công chúa hỏi.

- Không sai biệt lắm! Còn thiếu đại biểu thú nhân...

Diệp Lam Vũ hồi đáp:

- Không biết thú nhân sẽ có ai đến, nếu như Thái nhã, vậy thì vui rồi,

- Vui rồi cái gì?

Long Cát công chúa có chút không giải thích được hỏi.

- Tỷ còn không biết, những người tới hội tụ lần này, rất không hảo, đại bộ phận đều là nữ hài tử, đồng thời... Toàn bộ đều có chút quan hệ với đệ đệ... Không, là người có quan hệ.

Diệp Lam Vũ vừa cười vừa nói.

- Cái gì? Như vậy có ý tứ gì?

Nhân thần của Long Cát công chúa sáng lên, đối với lần tụ hội này càng thêm chờ mong.

- Hì hì, tỷ đi vào thì biết!

Diệp Lan Vũ cười cười, bước một bước tới cửa.

Đi vào thì đi vào, dù sao cũng trễ một chút, đồng thời như vậy càng thêm rõ ràng.

Long Cát công chúa cũng nhanh chóng tiến vào trong phòng nghị sự đã chuẩn bị tốt, đây là phòng khách của Diệp gia, một phòng khách tương đối nhỏ, chỉ là không nghĩ tới nơi này lại tổ chức một cuộc hội nghị quan trọng ảnh hưởng tới bố cục đại lục mấy năm sau này.

Đương nhiên, tuy rằng Long Cát công chúa nhanh chóng tiến vào, nhưng nàng không hề biểu hiện bất cứ lo lắng nào, vẫn cao quý thong dong như tước, thời điểm vừa tiến vào trong phòng nghị sự, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Mà Long Cát công chúa cũng rất hưởng thụ những ánh mắt này, có thể là bởi vì nàng đã quen, cho tới hiện tại, nàng chính là tiêu điểm trong mắt mọi người, từ trước tới nay đều như vậy.

Trong lúc này, Long Cát công chúa mới phát hiện, người trong phòng khách, hầu như tất cả đều là nữ hài tử, đồng thời khí chất của những nữ hài tử này đều không thua kém chính mình.

Đây là loại quan cảnh như thế nào, tin tưởng rất nhiều người đều muốn nhìn, Long Cát công chúa cùng với những nữ hài tử tụ tập cùng một chỗ, đây là hình ảnh hoa lệ cỡ nào a.

- Người là ai?

Một thiếu nữ nhìn về phía Long Cát công chúa, nhàn nhạt hỏi thăm.

- Tự giới thiệu một chút, ta là Long Cát, đến từ Chu Tước! Thỉnh hỏi các người là...

Long Cát công chúa cười hỏi, nàng nghĩ phải biết những nữ hài tử này là ai, có quan hệ gì với Diệp Lăng.

- Long Cát công chúa? Biểu tỷ của Diệp Lăng sao?

Thiếu nữ phía này ngẩn ngơ, hỏi.

Rất hiển nhiên thiếu nữ này biết Long Cát công chúa là biểu tỷ của Diệp Lăng, vậy nhất định biết Long Cát công chúa đại biểu cho thế lực nào, đồng thời cũng biết địa vị hiện tại của Long Cát công chúa.

Ở nơi này cũng không phải là nữ hài tử bình thường, tự nhiên biết được.

Mà nàng không quan tâm thân phận khác, chỉ cần Long Cát công chúa là biểu tỷ của Diệp Lăng, điều này đã nói nên nàng quan tâm tới Diệp Lăng so với sự tình khác nhiều hơn một chút.

- Không sai!

Long Cát công chúa gật đầu.

- Hiên Viên Băng, đến từ Thánh thành!

Thiếu nữ kia gật đầu, nhẹ nhàng nói.

- Nguyên lai là thánh nữ, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, vẫn nghe tiểu hồn dẫn Diệp Lăng kia nhắc tới, nhưng chưa từng gặp mặt.

Long Cát công chúa lập tức nói.

Mà lời này của Long Cát công chúa tựa hồ nói rõ một tình huống.

- Cũng vậy, ta cũng nghe hắn nói tới người, chỉ là chưa từng gặp mặt!

Hiên Viên Bằng nhàn nhạt đáp lễ nói.

Không sai, những nữ hài tử có mặt ở đây tựa hồ đều có quan hệ rất sâu với Diệp Lăng, nhưng tựa hồ đa số các nàng chưa từng gặp nhau.

Chỉ là, đối với nhau hẳn là đều rất lý giải, giống như bạn tri kỷ đã lâu!

- Người chính là Lãnh Huyết Ngũ đúng không, hẳn hình như rất thích người!

Lúc này, Hiên Viên Bằng nhìn sang một thiếu nữ không nói gì, không có động tác gì, khuôn mặt vô cùng băng lãnh, ở bên cạnh Long Cát công chúa, đột nhiên nói một câu khiến người khác không giải thích được.

- ?!

Đám người Diệp Lam Vũ và Long Cát công chúa đều giật mình nhìn Hiên Viên Bằng.

Đám người Diệp Lam Vũ giật mình, là bởi vì các nàng cũng không biết, bên cạnh Long Cát công chúa dĩ nhiên là Lãnh Huyết Ngũ, trang phục hiện tại của Lãnh Huyết Ngũ so với thành viên của Lãnh Huyết tương đối giống nhau, cũng là khăn che mặt, rất bí mật, nếu không nói rõ tuyệt đối không nhìn ra được là nàng.

Mà Long Cát công chúa vừa rồi không giới thiệu, đáp người Diệp Lam Vũ vừa rồi còn tưởng rằng Long Cát công chúa chỉ là mang theo một thị vệ mà thôi, dù sao lúc này nàng thuộc về thâm nhập dịch doanh.

- Người nhìn ra được là ta?

Lãnh Huyết Ngũ cũng không che giấu, trực tiếp tháo mặt nạ, hỏi.

- Đúng! Đừng quên, ta cùng với hẳn có tương thông, hẳn có cảm giác đối với người, ta nhiều ít cũng có thể cảm ứng được!

Hiên Viên Bằng nhàn nhạt nói.

- Nếu như vậy, sao người biết được hẳn hiện tại là hình huống gì?

Lãnh Huyết Ngũ trực tiếp hỏi.

- Nếu như ta biết được, chúng ta cũng không cần phải ở chỗ này, nói chuyện với nữ nhân kia.

Hiên Viên Bằng rất bất đắc dĩ, cũng có chút dịch ý nhìn sang thiếu nữ đối diện.

Thiếu nữ này không phải ai khác, chính là Sa Lan!

Cũng giống như vậy, nếu như không phải ngày hôm nay tụ tập một chỗ, tin tưởng các nàng không nhận ra Sa Lan! Mà Sa Lan cũng không nhận thức đám người Long Cát công chúa và Hiên Viên Bằng.

- Nơi đó là địa phương gần cách, cho dù các người cố tình cảm ứng tâm linh cũng không có khả năng thu được phản ứng.

Lúc này Sa Lan lạnh lùng nói, đối với nhân thân chằm thù các loại, nàng vui vẻ tiếp thu.

- Thánh nữ đại nhân, cảm giác của hẳn đối với ta như thế nào, cũng thích ta sao?

Lúc này, bên cạnh tiểu công chúa, một thiếu nữ mặc hồng y cùng đến tới đám người Long Cát công chúa hỏi.

Nếu như nàng không nói lời nào, tựa hồ mọi người đã quên đi sự tồn tại của nàng, tuy rằng nàng có khuôn mặt tuyệt đẹp, chỉ là ở chỗ này nàng có vẻ tương đối bình thường.

- Tiểu Phi, người hỏi cái này làm gì, lẽ nào nói, người thích đệ đệ của ta?

Diệp Lam Vũ cười hỏi, thiếu nữ mặc hồng y này không phải ai khác, chính là Phi.

Lúc này, Phi hộ tống tiểu công chúa tới đây, Phi hiện tại chính là một đại cao thủ của Ngã Lạp đế quốc, có chiến lực Thiên cấp, lại xấp xỉ tuổi tác tiểu công chúa, đều là nữ tính, tự nhiên nàng là lựa chọn hộ vệ tốt nhất.

773. Chương 777: Tụ Hội (4).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 777: Tụ hội (4).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đương nhiên, Phỉ lúc này cũng rất nguyện ý tiếp thu nhiệm vụ, bởi vì nàng muốn xem tình huống nơi này, cũng muốn hỏi một ít tình huống về Diệp Lăng.

- Không phải, ta chính muốn biết cảm giác của hắn đối với ta là gì, ta muốn hắn ghét ta nhiều một chút.

Phỉ lắc đầu, rất trực tiếp nói, trong ngữ khí này, cũng không hề có tình cảm dư thừa, tựa hồ nàng chỉ là quan tâm cái nhìn của bằng hữu chính mình.

- Cái này... Hắn thực sự có điểm không thích người, chỉ là, cũng không coi là ghét...

Hiên Viên Bằng có điểm không có tứ tứ nói, hiện tại nàng không muốn nói dối, cũng không thích.

- Ta đã biết!

Phỉ cười cười, cũng không bởi vì như vậy mà thất vọng, đây là kết quả nàng đã sớm nghĩ tới.

- Tam ca, ở đây quá kỳ quái, chúng ta nên đi thôi, để các nàng đàm luận với nhau một chút!

Thất ca lúc này vốn là đại biểu các nơi, thế nhưng hắn cảm giác tình huống hiện tại có chút quái dị, đây đều giống như tụ hội các thế lực bàn chuyện thiên hạ, mà giống như bằng hữu Diệp Lăng tụ hội.

- Uhm, cũng đúng!

Tam ca gật đầu, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Mà giờ khắc này, tam ca và thất ca đã trở thành nhân vật thủ lĩnh Diệp gia, trên bản đã tiếp quản, cũng bởi vì như vậy nên mới có thể dự họp tại nơi này.

- Các người còn chờ cái gì! Còn có các người, nhanh nhanh tiến vào chính đề, không nên bàn luận Diệp Lăng, sau đó các người có thời gian.

Sa Lan nhíu mày, nhìn những nữ hài tử này.

- Được rồi, chúng ta tiến vào chủ đề chính đi! Ta nghĩ chúng ta hẳn là nên nói chuyện, chiến tranh duy trì tiếp tục như vậy, đối với chúng ta đều không có lợi!

Long Cát công chúa nhìn Sa Lan nói.

- Ý của chúng ta cũng giống như vậy, tạm thời đình chiến!

Sa Lan nói, đề nghị này của nàng khiến mọi người có điểm không hiểu ra sao.

Vốn ban đầu mọi người còn tưởng rằng Tường Không nhất định sẽ không đình chiến đơn giản, từ bỏ cục của bọn họ nhìn, đó là không chiếm đoạt toàn bộ đại lục, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nghĩ không ra, tại lúc này, Tường Không dĩ nhiên là phía đưa ra đề nghị đình chiến, tuy rằng chỉ tạm thời.

- Các người thực sự muốn đình chiến?

Long Cát công chúa có điểm ngoài ý muốn hỏi.

- Uhm! Đình chiến, tạm thời đình chiến! Nhưng nếu như các người có động tác gì mà nói, chúng ta sẽ lại tiếp tục!

Sa Lan nói tiếp.

- Không phải là các người muốn tiếp tục nuôi quân, chuẩn bị cái gì, sau đó tiến hành một kích toàn lực đối với chúng ta?

Long Cát công chúa nhìn về phía Sa Lan, ý tứ biểu hiện của Sa Lan tựa hồ rất rõ ràng, chính là như vậy.

- Không sai! Chúng ta có dự định như vậy, hiện tại chúng ta không chưa chuẩn bị tốt, tiếp tục đối phó với các người như vậy chỉ là lãng phí nhân lực vật lực, sẽ chỉ làm hao tài tốn của, đây không phải là điều hoàng thượng chúng ta đồng ý.

Sa Lan nói:

- Thế nào, các người không phải sợ hãi? Nếu như các người sợ hãi, vậy thì tiếp tục. Dù sao đi nữa tổn thất không có khả năng chỉ là Tường Không chúng ta.

- Được, cứ quyết định như vậy! Chỉ là chúng ta phải nhắc nhở các người một câu, không chỉ là các người đang chuẩn bị, chúng ta cũng đang chuẩn bị, tùy thời đều có khả năng thu về những thứ phải thuộc về chúng ta.

Long Cát công chúa rất thẳng thắn nói.

- Ta biết, nhưng đây không phải là chuyện của ta, ta không phụ trách chuyện này.

Sa Lan vô tình hồi đáp.

- Chính sự nói xong, chúng ta nói chuyện tình khác!

Long Cát công chúa nhìn về phía Sa Lan nói.

Cái gì? Chính sự nói xong?

Tam và và thất ca đều đen mặt, những nữ nhân này, những chuyện gọi là chính sự kia tựa hồ rất không lưu ý, các nàng càng lưu ý hơn chính là sự tình khác, chỉ là nói tiếp, chính sự này xác thực đã tương đối đi tới kết quả cuối.

Chỉ cần bọn họ có ý đồ đình chiến là được rồi, vốn mọi người đều hi vọng bọn họ trực tiếp đình chiến.

- Nói chuyện hết rồi sao? Còn có người không tới, chỉ là, được rồi, đều là sự tình không liên quan các người!

Sa Lan nói.

- Còn có ai?

Long Cát công chúa hỏi, thoáng cái không nghĩ ra còn có ai.

- Còn có ta!

Lúc này, một thanh âm trầm mãnh vang lên, đồng thời một thiếu nữ chọc người bóng mắt chậm rãi vào trong phòng khách, thoáng cái đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Tuy rằng mọi người đối với thiếu nữ này rất không xa lạ, không có bao nhiêu người không gặp nàng, chỉ bất quá mọi người đều biết thân phận của nàng, bởi vì thân phận của thiếu nữ này rất không bình thường, nói đúng ra, nàng không phải là nhân tộc phổ thông.

Thiếu nữ này là một thú nhân, là một thiếu nữ tộc mì hồ, không cần phải nói nhiều, nàng chính là đại biểu tới từ thú nhân.

- Người là?

Tuy rằng biết thiếu nữ hồ tộc này đại biểu cho thú nhân, nhưng nàng tên là gì, mọi người đều không biết, vì vậy hỏi.

- Nhã Điển Na, hồ tộc, đại biểu thú nhân! Ta muốn nói, chúng ta cùng quyết định đình chiến, bởi vì chúng ta cần chuẩn bị, chờ chúng ta chuẩn bị tốt, chúng ta nhất định sẽ cho các người biết, thú nhân không phải dễ chọc như vậy!

Thiếu nữ Hồ tộc nói.

- Nhã Điển Na? Nguyên lai người chính là Nhã Điển Na, lần này thực có ý tứ.

Diệp Lam Vũ vừa cười vừa nói.

- Quả nhiên đều có quan hệ với đệ đệ.

- Không, ta mới không thêm có quan hệ với người nọ!

Nhã Điển Na tức giận nói.

- Tam ca, ta nghĩ, chúng ta hình như là dư thừa. Thập tam này, nhìn không ra a, nó cố nhân duyên tốt với nữ nhân như vậy, sớm biết như vậy bảo nó giới thiệu cho chúng ta mấy người.

- Đệ nói cái gì?

- A, không có gì! Ta chưa nói cái gì... A, lão bà a, đừng như vậy, chú ý hình tượng a!

Thời điểm thất ca đang trêu chọc mọi người, vừa lúc bị thất tẩu đang xem qua tình huống nghe được, kết quả là, nhất định ngày hôm nay là bị kịch của hắn.

- Hì hì, thất ca huynh bảo trọng!

Diệp Lam Vũ gọi một tiếng, sau đó vừa nói:

- Tiểu Thất a, người nhìn xem, ở đây có nhiều người quan hệ mờ ám với vị hôn phu của người như vậy, người không cảm thấy vị hôn thê như người rất thất bại sao?

- Quan hệ mờ ám? Diệp Lang chưa bao giờ mờ ám với ai, chỉ bất quá là quan hệ tốt một chút mà thôi, đồng thời đối phương còn là nữ, nếu như hắn hiểu được cảm tình, vậy thì tốt rồi!

Lúc này thất công chúa nói.

Bình luận

774. Chương 779: Đào Nguyên Thế Ngoại (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 779: Đào nguyên thế ngoại (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Trước tiên không thảo luận những điều này, ta hỏi người, ý tứ của lời này là gì, lẽ nào nói không phải là Triệu Nhã Nhu kéo theo Diệp Lăng cũng đi, mà là nàng ta điên lên muốn cùng Diệp Lăng?

- Điên? Hắn là như vậy! Nếu như không điên, vì sao nàng lại tự mình chạy vào, rõ ràng khi đó tên hỗn đản kia đã bị rơi vào trong đó, không thể trốn thoát được. Bản thân nàng luyện tiếu không muốn rời xa hắn mà thôi, cũng không phải sẽ không chạy vào!

Sa Lan nói.

- Triệu Nhã Nhu tự mình chạy sao? Đây, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mọi người cảm thấy nghi hoặc, tam ca vốn muốn đi, hiện tại lưu lại, hắn muốn nghe một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

- Khi đó...

Sa Lan cũng không giấu diếm cái gì nữa, nói ra chi tiết mọi chuyện lúc đó, toàn bộ mọi chuyện đều nói rõ ràng, tình cảnh lúc đó tựa hồ khiến mọi người cảm nhận được mâu thuẫn nội tâm của Triệu Nhã Nhu, loại quyết định này để Diệp Lãng biến mất mười năm, rồi lại có tâm tình luyến tiếc không gặp Diệp Lãng mười năm.

Điều này khiến mọi người hiểu, Triệu Nhã Nhu đối với Diệp Lãng đã có thêm một phần cảm tình, một loại cảm tình không rõ ràng, mà cảm tình này tuyệt đối không cạn.

Mà khiến mọi người không rõ chính là, nếu như Triệu Nhã Nhu có cảm tình đặc thù với Diệp Lãng, vậy vì sao trước đây luôn luôn đối đầu, thậm chí muốn dồn Diệp Lãng vào chỗ chết?

Chờ một chút, đưa vào chỗ chết? Tuy rằng thoát nhìn nàng xác thực muốn Diệp Lãng chết, thế nhưng hình như chưa chân chính thành công qua, không, phải nói là chưa chân chính tới một bước kia.

Tuy rằng thoát nhìn hình như là thực, có thể, nàng chính là thực, mặc kệ nói như thế nào, dù sao kết quả cuối cùng chính là, Diệp Lãng không chết, mà nàng ở cùng một địa phương với Diệp Lãng suốt mười năm.

Rốt cuộc giữa Diệp Lãng và Triệu Nhã Nhu phát sinh qua sự tình gì, cảm tình của nàng có từ lúc chính biến hay là sớm hơn rất nhiều?

Vấn đề này, Diệp Lam Vũ hỏi ra, Sa Lan cũng hỏi ra, mà tất cả mọi người đều nghĩ muốn biết đáp án, mà các nàng nghĩ, đáp án này hẳn là mỗi một nữ hài ở đây đều biết.

- Ta không biết, trước đây Nhã Nhu theo chúng ta cùng nhau, nhưng trong một đoạn thời gian, nàng không còn theo chúng ta, khi đó, hình như là Diệp Lãng ngại nàng phiền phức...

Thất công chúa nhìn mọi người muốn biết đáp án, nàng hồi ức một chút, nhưng thực sự không nghĩ ra được đầu đuôi câu chuyện.

- Trước đây... Nàng có phải rất thích theo Diệp Lãng?

Sa Lan đột nhiên hỏi.

- Điều này ta không biết, nàng hẳn là thích theo ta đi... Lẽ nào, trước đây người nàng thích theo là Diệp Lãng?

Thất công chúa ngẩn ngơ, đối với vấn đề này, nàng thực ra chưa hề nghĩ tới, bởi vì khi đó nàng và Diệp Lãng thường xuyên ở một chỗ.

- ...

Xem ra, vấn đề ở chỗ này, trước kia rất có khả năng người Triệu Nhã Nhu thích theo là Diệp Lãng, cũng không phải thất công chúa, mà mọi người vẫn nghĩ người nàng theo là Thất công chúa.

Chỉ bất quá...

- Hẳn là không có khả năng, khi đó nàng còn nhỏ, nàng có thể có cảm tình gì đối với Diệp Lãng!

Thất công chúa lắc đầu, lúc đó Triệu Nhã Nhu mới có bao nhiêu tuổi, năm tuổi hay sáu tuổi, vì sao có khả năng tại thời điểm nhỏ như vậy đã có cảm tình với Diệp Lãng?

- Sao không thể có cảm tình, tình cảm của tiểu hài tử rất đơn thuần, không nhất định là loại tình cảm phức tạp này, hay là nàng chỉ coi Diệp Lãng như ca ca, cũng giống như tiểu công chúa! Mà cảm tình càng đơn thuần thường thường khiến người ta có ấn đậm sâu sắc nhất, đồng thời cũng có ảnh hưởng lớn nhất.

Long Cát công chúa nhàn nhạt nói.

- ...

- Ta nghĩ, nếu như bởi vì Diệp Lãng mà để Triệu Nhã Nhu biến thành như vậy mà nói, vậy thì Diệp Lãng kia quả thực là một tên hỗn đản.

Long Cát công chúa phe phẩy đầu nói.

Căn cứ vào tình huống hiện tại, mọi người tựa hồ đều nghĩ tới một loại khả năng, Triệu Nhã Nhu điên cuồng như vậy, biến thái như vậy, khả năng chính là sự tình Diệp Lăng đã làm với nàng khi còn bé.

Nếu quả thực như vậy mà nói, Diệp Lăng kia chính là đầu sỏ gây nên cục diện như hiện tại, vậy Diệp Lăng quả thực là một tên hỗn đản.

Trong lúc mọi người đang đàm luận về hai người Diệp Lăng, hai người Diệp Lăng đang làm cái gì đây? Bọn họ bị truyền vào ngục giam Thiên công Việt tộc, rốt cuộc phát sinh cái gì?

Điều này phải quay ngược thời gian lại...

- Đây là đâu? Đào nguyên thế ngoại sao?

Diệp Lăng ngơ ngác nhìn địa phương chính mình đang ở, có điểm mơ hồ hỏi thăm, đương nhiên, đối với vấn đề này hắn cũng không cần đáp án, chỉ là một loại biểu hiện cảm khái.

Trước mắt Diệp Lăng là một bầu trời rộng lớn, một thế giới xanh mượt, mà tràng cảnh xa hoa kia càng khiến hắn hoài nghi, nơi này là một thế ngoại đào nguyên.

Tại lúc này, Diệp Lăng quên, chính mình lúc trước ở trong di tích cổ, quên chính mình vì sao đột nhiên tiến vào nơi này.

- Ở đây không phải đào nguyên thế ngoại, là ngục giam thế ngoại!

Triệu Nhã Nhu bên cạnh Diệp Lăng, nhẹ nhàng nói, tuy rằng nàng cũng bị cảnh trước mắt khiến kinh ngạc tới ngây người, nhưng không bị mơ hồ.

- Cái gì ngục giam thế ngoại? Đúng, vì sao chúng ta đột nhiên tới nơi này?

Hiện tại Diệp Lăng mới phản phát nhớ tới, chính mình căn bản không nên xuất hiện nơi này.

- Bởi vì, ta muốn giam người lại mười năm, đến lúc đó, người có thể thấy được, cả thiên hạ đều là của ta, mà người là trở ngại lớn nhất ngăn ta dung nạp cả thiên hạ, là cản trở duy nhất.

Triệu Nhã Nhu nhẹ nhàng nói, kéo cánh tay Diệp Lăng, nhìn mỹ cảnh không thể tưởng tượng trước mắt.

- Cái gì? Người đang nói cái gì, vì sao ta nghe không hiểu? Cái gì giam ta mười năm, cái gì là cản trở, rốt cuộc người muốn nói cái gì? Còn có, ta chỉ biết, vì sao ta lại ở chỗ này.

Diệp Lăng rất mơ hồ, hoàn toàn không nghĩ được những lời của Triệu Nhã Nhu.

- Tên ngu ngốc người, vì sao có đôi khi mơ hồ như vậy, thế nhưng, chính tên ngu ngốc người lại có thể khiến kế hoạch của ta thất bại hoàn toàn, phải giam người lại!!!

Triệu Nhã Nhu có điểm tức giận nói.

- ???

- Được rồi, ngạo mạn nói cho người, hiện tại chúng ta đang ở trong ngục giam Thiên Công Việt Tộc, đây là ngục giam bọn họ giam giữ phạm nhân, ở chỗ này không thể sử dụng bất cứ luyện kim thuật nào, không thể sử dụng ma pháp...

Triệu Nhã Nhu nói.

775. Chương 780: Đào Nguyên Thế Ngoại (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 780: Đào nguyên thế ngoại (3).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Cái này ta biết, ngục giam Thiên Công Việt Tộc, ta đã từng đọc qua trong các ghi chép! Lần trước ta không tìm được, vốn nghĩ ta muốn giam người vào trong, hiện tại chúng tốt, chúng ta cùng nhau ở chỗ này, miễn cho người gây họa cho người khác.

Lúc Diệp Lăng nghe được tin tức, tựa hồ rất không để ý.

- Người không cảm thấy người hản là nên rất tức giận sao?

Triệu Nhã Nhu ngơ ngác hỏi thăm, nàng cũng thật không ngờ, Diệp Lăng dĩ nhiên có phản ứng như vậy.

- Vì sao lại phải tức giận?

Diệp Lăng kỳ quái hỏi thăm.

- Chẳng lẽ người không biết ở chỗ này, chúng ta không có cách nào đi ra ngoài hay sao? Cho dù người có thuật luyện kim cao tới đâu cũng vẫn không có cách nào đi ra ngoài.

Triệu Nhã Nhu truy vấn nói.

- Ta biết a!

Diệp Lăng gật đầu, thuận miệng trả lời.

- Người biết? Vậy người có biết hay không, lúc này đây, người phải ở chỗ này mười năm, mười năm không thể ra bên ngoài!

Triệu Nhã Nhu tiếp tục hỏi, nàng nghĩ có thể Diệp Lăng không rõ tình huống.

- Ta cũng biết!

Diệp Lăng nhàn nhạt cười nói.

- Người cũng biết? Vậy vì sao người có thể nhẹ nhàng như vậy, người không hận ta sao?

Lúc này Triệu Nhã Nhu có điểm không rõ, vì sao Diệp Lăng lại có phản ứng như thế này.

- Vì sao lại phải hận người, không phải lúc đó người ở cùng một chỗ với ta, cũng bị giam ở nơi này mười năm sao?

Diệp Lăng vừa cười vừa nói, hai mắt nhìn về phía trước, nhìn cảnh sắc tuyệt vời xa xa.

- A? A?

Triệu Nhã Nhu ngơ ngác, tựa hồ rất không ngờ Diệp Lăng sẽ nói như vậy,:

- Cho dù ta ở chỗ này, nhưng ta hại người ở chỗ này mười năm, vì sao người không tức giận?

- Tức giận có lợi ích gì, cũng không thể thay đổi được, đồng thời, kỳ thực như vậy cũng không tồi, cũng như lời ta vừa mới nói, nhốt người ở chỗ này cũng tốt, đỡ cho người gây họa cho người khác.

Diệp Lăng rất thoải mái nói, cũng không biết hản thực sự nghĩ như vậy hay là hản chỉ làm bộ mà thôi.

Chỉ là, hiện tại làm bộ thì có lợi ích gì, hiện tại chỉ có một mình hản và Triệu Nhã Nhu, căn bản không cần, đồng thời bản thân Diệp Lăng không thích làm bộ gì đó, hản nhất định sẽ nói thẳng.

Diệp Lăng thực sự không có một chút tức giận với Triệu Nhã Nhu, mà hản rất tự nhiên tiếp thu chuyện này, tùy cảnh tự nhiên, đây có thể là đặc điểm lớn nhất của Diệp Lăng, cho dù gặp phải tình huống như vậy, hản cũng không oán trời trách đất, ngược lại có cảm giác giải thoát.

Không sai, chính là giải thoát, bởi vì trước đó hản không biết nên đối phó với Triệu Nhã Nhu như thế nào, hản biết Triệu Nhã Nhu nhất định sẽ khiến bố cục đại lục trở nên phức tạp, rất có thể tạo thành hậu quả sinh linh đồ thân.

Mà hiện tại, kết quả không phải rất không tồi, giam Triệu Nhã Nhu ở nơi này, có thể để thiên hạ thái bình một ít, chính mình cũng lười suy nghĩ biện pháp khác.

Tại lúc này, Diệp Lăng không nghĩ tới sự tình khác, thậm chí có thể giải quyết được vấn đề Triệu Nhã Nhu khiến hấn đau đầu này, chính là bởi vì như vậy hấn mới có thể dễ dàng tự tại như vậy.

Nếu như cho hấn biết, cho dù không có Triệu Nhã Nhu, bên ngoài vẫn xảy ra chiến tranh như cũ, vẫn để sinh linh đổ máu, máu chảy thành sông, không biết hấn có suy nghĩ như thế nào?

Diệp Lăng nhất định nói, đây đã là trình độ thấp nhất, nếu như để Triệu Nhã Nhu bên ngoài, vậy thì trình độ càng thêm kinh khủng hơn nhiều.

Mà suy nghĩ này hoàn toàn chính xác, nếu như lúc này không có chuyện Triệu Nhã Nhu và Diệp Lăng bị nhốt ở đây, vậy căn bản không có tụ hội đình chiến sau chiến tranh suốt năm năm kia, trong năm năm, Triệu Nhã Nhu nhất định đã thu được chính thể thế lực nhân tộc.

Chu Tước và Ngã Lạp không có cơ hội thở dốc, mà thú nhất cũng sẽ bị nàng bắt giữ.

Đương nhiên, khẳng định thiệt hại giữa song phương càng lớn hơn rất nhiều so với năm năm sau, Triệu Nhã Nhu sẽ không để ý tới bất cứ giá phải trả nào, đây là chỗ khác nhau giữa nàng có mặt hay không.

Tình huống kia, đối với Diệp Lăng mà nói, đây mới là máu chảy thành sông chân chính.

- Ta nào có gây họa cho người khác...

Triệu Nhã Nhu lẩm bẩm nói.

- Còn nói không có, ta không phải ví dụ tốt nhất, bị người làm hại ở chỗ này.

Diệp Lăng rất trực tiếp nói.

- Không phải người nói người không tức giận hay sao?

Triệu Nhã Nhu yếu ớt hỏi.

- Ta không tức giận a, nhưng không nói chuyện tình không phải bị người hại.

Diệp Lăng hồi đáp.

- ...

- Diệp Lăng, người nói cho ta biết, vì sao người không giận ta? Vì sao người không động thủ đối với ta, người có rất nhiều cơ hội giết ta, còn có lần kia, người có thể hoàn toàn không cần cứu ta...

Thời điểm Triệu Nhã Nhu nói tới đây, khuôn mặt nhất thời đỏ lên, nàng nghĩ tới tràng cảnh chính mình dưới nước, bị Diệp Lăng thân môi, không, là hô hấp nhân tạo.

- Ta không phải không muốn động thủ với người, mà là ta nghĩ người rất nguy hiểm, động thủ với người nói không chừng sẽ rước lấy phiền phức! Còn có, ta cứu người lúc nào?

Diệp Lăng có chút nghi hoặc hỏi thăm.

- Người quên rồi sao... Khi đó, ta không phải dưới nước...

Triệu Nhã Nhu nói tới chỗ này, khuôn mặt đỏ bừng, may mà hiện tại chỉ có một mình Diệp Lăng, nếu như có người khác, không biết có thể bị dọa chết hay không.

Không sai, Triệu Nhã Nhu tại thời điểm khác thường như vậy, thường thường sẽ tạo thành sự tình khiến người khác sợ hãi.

- A, người nói khi đó a, ta chỉ là xung động nhất thời, trong trong không đành, cho nên mới cứu tiểu ma nữ người.

Thời điểm Diệp Lăng nói tới chuyện này, tựa hồ trong ngôn ngữ không hề có hối hận, bởi vì căn bản hấn không hối hận.

- Tiểu ma nữ là Lý Nguyệt, ta không phải như vậy!

- Đúng vậy, người không phải tiểu ma nữ, người là đại ma nữ.

Diệp Lăng nói.

- ...

Triệu Nhã Nhu trầm mặc, không phát ra âm thanh nào khác, chỉ đi theo Diệp Lăng về phía trước, trong ngục giam rộng rãi mà mỹ lệ này, bọn họ muốn tìm một địa phương sinh hoạt, hiện tại chỉ là ngay từ đầu, đừng quên, bọn họ phải ở chỗ này suốt mười năm.

Tại lúc này, Triệu Nhã Nhu không muốn nhiều lời cái gì, bởi vì những ngày sau đó còn rất nhiều.

- Triệu Nhã Nhu, vì sao ngươi muốn theo ta!

Tại lúc hai người bước về phía trước, sau một đoạn thời gian không hề phát ra bất cứ thanh âm nào, Diệp Lăng nhàn nhạt hỏi một câu.

776. Chương 781: Sớm Chiều Ở Chung (1).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 781: Sớm chiều ở chung (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Ta không đi theo ngươi thì theo ai, ở đây chỉ có hai người chúng ta, ngươi hiện tại là chỗ dựa vào duy nhất của ta, tỷ phu tốt của ta...

Triệu Nhã Nhu kéo cánh tay Diệp Lăng, rất thoải mái nói, phảng phất thực sự là một tiểu cô nương cần chỗ dựa.

Lúc này Triệu Nhã Nhu có một loại đáng yêu vô hạn, đổi thành bất cứ người nào cũng sẽ không thể liên hệ được nữ nhân biến thái kia cùng một chỗ, chỉ là biểu tình này tựa hồ không ai có thể xem được. Triệu Nhã Nhu tựa hồ chỉ khi trước mặt Diệp Lăng mới có biểu tình như vậy.

Lúc này Diệp Lăng cũng không chú ý tới những điều này, chỉ phe phẩy đầu nói:

- Ta không phải nói lúc này, ta nói là đoạn thời gian trước, tại thời điểm ta tiến vào đây, ngươi cần bản không cần theo ta, vậy vì sao ngươi muốn theo ta?

- Uh...

Triệu Nhã Nhu ngơ ngác, nàng không nghĩ tới Diệp Lăng sẽ hỏi chuyện này, càng không nghĩ tới Diệp Lăng sẽ chú ý tới chuyện này.

- Ta không biết, có lẽ là đầu của ta bị hỏng, phát mao bệnh, không thích sống vui vẻ làm hoàng đế của mình, ngược lại thích chịu khổ trong lao ngục với người!

Triệu Nhã Nhu suy nghĩ thật lâu thật lâu mới trả lời vấn đề này. Mà trong lúc đó Diệp Lăng vẫn không nói gì, tựa hồ nhất định chờ Triệu Nhã Nhu trả lời vấn đề của chính mình.

Diệp Lăng đợi Triệu Nhã Nhu nói xong, cũng rất thẳng thắn đáp lại một câu:

- Ngươi đang qua loa với ta!

- ...

Triệu Nhã Nhu trầm mặc.

- Ngươi có cái gì muốn nói thì nói thẳng đi, hiện tại cũng chỉ có hai người chúng ta, không cần phải giấu diếm cái gì.

Diệp Lăng vừa nhìn phía trước vừa đi, một mặt nhàn nhạt nói.

- ...

Triệu Nhã Nhu lại trầm mặc, thần tình trở nên rất phức tạp, tựa hồ đang giao chiến trong lòng, rốt cuộc có nên nói bí mật hay không, nàng đang do dự.

Việc này nàng đã ẩn giấu lâu như vậy, hiện tại nói ra, tựa hồ để nàng cảm thấy rất không có giá trị, nhưng đúng như lời Diệp Lăng đã nói, hiện tại chỉ có hai người bọn họ, đồng thời còn phải ở chung mười năm.

Mười năm là khoảng thời gian dài cỡ nào, chuyện gì cũng có thể phát sinh, mà chính mình có thể bảo vệ bí mật trong lòng kia sao?

Còn có, mười năm trôi qua, mục đích của chính mình cũng đạt được, vậy còn cái gì để nói.

- Không, không nói cho người, trước thời điểm ta thu được thiên hạ, ta sẽ không nói cho người!

Cuối cùng Triệu Nhã Nhu cũng quyết định, không nói cho Diệp Lăng, cho dù ở chung mười năm với Diệp Lăng, cho dù mục tiêu của chính mình khả năng không thực hiện được, cho dù phát sinh chuyện ngoài ý muốn, để chính mình không thể nói rõ.

Nàng vẫn sẽ lựa chọn không nói cho Diệp Lăng, đây là chấp nhất của nàng, là tín niệm duy nhất vài chục năm nay.

- Không nói cho ta biết thì không nói, kỳ thực không nói ta cũng biết, ta cũng không phải ngốc như vậy.

Diệp Lăng nhàn nhạt nói, trong ngữ khí có rất nhiều cảm xúc, tựa hồ hẳn thực sự biết cái gì.

- Người biết cái gì?

Triệu Nhã Nhu có chút khẩn trương hỏi Diệp Lăng.

- Ta biết, người nhất định luyện tiếu ta!

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

- ...

- Tiểu di tử (em vợ) lại ý vào tỷ phu là không tốt, vấn đề này rất nghiêm trọng, cần phải sửa chữa.

- ...

Triệu Nhã Nhu trầm mặc một lúc lâu, nhìn “bầu trời” yếu ớt nói:

- Ta đúng là luyện tiếu người, muốn ý vào người, thế nhưng người vẫn ghét bỏ ta, chưa bao giờ để ta theo người, còn nói ta là nữ nhân biết thái...

Diệp Lăng trầm mặc, lúc này hẳn tựa hồ nghĩ tới một số sự tình, một ít sự tình đã bị hắt vứt ra khỏi đầu.

- Ta chỉ là muốn chứng minh cho người xem, những sự tình người nói ta đều có thể làm được, khi đó người sẽ không thể ghét bỏ ta... Thế nhưng, nếu như làm như vậy mà bắt người một mình một người ở chỗ này mười năm, không hề có cơ hội ra ngoài... Thời gian này quá dài, ta không chịu được!

- Vì vậy ta mới có thể theo người!

Triệu Nhã Nhu nhíu mày nói, phảng phất giống như tự thuật thống khổ và mâu thuẫn trong lòng!

Diệp Lăng trầm mặc, hẳn có thể cảm giác được thống khổ và mâu thuẫn trong lòng Triệu Nhã Nhu, tại lúc này, hẳn dĩ nhiên phát hiện chính mình có cảm giác đau lòng, hình như đau lòng vì Triệu Nhã Nhu.

Đây là vì sao?

Hiện tại Diệp Lăng không biết, hẳn chỉ là loáng thoáng minh bạch một sự tình, đó chính là tất cả mọi chuyện Triệu Nhã Nhu làm, chuyện mà chính mình nghĩ là biến thái, rất có thể bởi vì chính mình, bởi vì một ít lời nói của chính mình.

Nếu quả thực là như vậy, chính mình nên đối mặt với nàng như thế nào, đối mặt với người khác như thế nào.

Điều này, thực sự quá đáng sợ!

Mà Triệu Nhã Nhu, tại thời khắc này nghĩ tới sự tình mình đã làm, đã biết chính mình rất ngốc rất ngốc, nhưng nàng không hề hối hận, nàng sẽ không hối hận chính mình tới nơi này, buông tha cho nỗ lực trước đây, mặc dù là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Tuy rằng nàng muốn cho Diệp Lăng ở chỗ này mười năm, cũng chính là vì giải quyết vấn đề Diệp Lăng, vấn đề cản trở thống nhất thiên hạ, trong tính toán của nàng, cản trở duy nhất chính là Diệp Lăng, chỉ cần Diệp Lăng có thể biến mất mười năm, vấn đề của nàng sẽ được giải quyết.

Mà biến mất, nàng lại không thể để Diệp Lăng chết đi, nếu như là người khác mà nói, nàng nhất định sẽ thẳng thắn để đối phương tử vong, nhưng Diệp Lăng thì nàng lại không làm được.

Nếu như có thể giam lỏng Diệp Lăng như vậy, giam cầm Diệp Lăng, chỉ là, dưới tình hình chung, vô luận để Diệp Lăng ở địa phương nào đều sẽ bị Diệp Lăng đào tẩu, đây là sự tình nhất định sẽ phát sinh, chỉ là vấn đề thời gian.

Cũng chính là bởi vì như vậy, Triệu Nhã Nhu mới có thể nhớ tới nơi này, địa phương chuyên môn trói buộc năng lực luyện kim của Diệp Lăng, địa ngục đỉnh cấp của Thiên Công Việt Tộc, đây là ngục giam cao cấp nhất của Thiên Công Việt Tộc, cho dù là thiên tài luyện kim cao nhất cũng không có hội được nhốt tại chỗ này.

Về phần thời gian mười năm sau, Triệu Nhã Nhu chỉ là tính toán ban đầu, mười năm hay là trong nhất thời, chặt một điểm là năm năm, nhưng không có khả năng giải quyết quá sớm, vì vậy nàng lựa chọn mười năm.

777. Chương 782: Sớm Chiều Ở Chung (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 782: Sớm chiều ở chung (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Chỉ là, thời gian mười năm, để nàng cảm thấy quá dài, nếu như Diệp Lăng ở bên ngoài, cho dù không ở bên cạnh nàng, nàng chỉ ít cũng thu được tin tức của Diệp Lăng, nói như vậy, nàng đã cảm thấy đủ, sẽ không nghĩ như thế nào.

Thế nhưng ở chỗ này, nàng biết bên ngoài khẳng định sẽ không thu được một chút tin tức, mười năm cũng không có một điểm tin tức của Diệp Lăng, điều này khiến nàng có điểm không thể tiếp thu.

Vì vậy thời gian mười năm, nàng nghĩ như vậy đã là trình độ khó có thể tiếp thu, để nàng buông tha tất cả, buông tha cho chuẩn bị đã sớm thành công, buông tha cho địa vị nữ hoàng của nàng.

Đây là sự tình vô cùng mâu thuẫn, rõ ràng bởi vì chuyện này là bởi vì kế hoạch này cần, nhưng bởi vì chuyện này, nàng lại không muốn buông tha kế hoạch.

Đây có thể chính là mâu thuẫn, một ít mâu thuẫn xuất hiện đột nhiên như vậy, khiến nàng không thể lựa chọn, bởi vì như vậy tự nhiên phải buông tha cùng lúc.

Mà ở lúc này, có một số người sẽ rất khó lựa chọn, thường thường trong lúc khó có thể lựa chọn, một ít người sẽ lựa chọn cơ hội bỏ qua, bởi vì lúc này đây, thời gian không chờ đợi người, mà thời cơ lựa chọn khả năng chột lóe rồi biến mất.

Tại thời khắc này, sẽ nhìn người có thể hiểu rõ hay không, rốt cuộc không phải người muốn, đồng thời còn phải quả đoán, không phải sẽ hối hận cả đời.

Tựa như Triệu Nhã Nhu lúc này đây, cơ hội lựa chọn chỉ xuất hiện trong thời gian ngắn, mà nàng vẫn như cũ lựa chọn kết quả chính mình muốn, ngoại trừ bản thân nàng là người quả đoán ra, ít ít nhiều nhiều bởi vì địa vị của Diệp Lăng trong lòng nàng.

Có thể năm năm sau Sa Lan nói không sai, cảm tình của Triệu Nhã Nhu đối với Diệp Lăng sẽ không ít hơn bất cứ người nào khác, mọi người, bất luận kẻ nào!!!

Đây có thể chỉ là một loại chăm niệm, một loại chấp niệm chỉ có chính bản thân Triệu Nhã mới có thể minh bạch, chấp niệm chỉ có chính nàng mới biết.

Đối với loại chấp niệm này, Diệp Lăng có thể không cảm giác được, có thể cái gì cũng không biết!

- Ta rốt cuộc đã nói với người cái gì, muốn người làm cái gì?

Diệp Lăng có điểm mơ hồ hỏi, khi còn bé rốt cuộc đã nói với nàng cái gì, ấn tượng của hắn không quá sâu.

Cũng không thể nói hắn không có lương tâm, để chuyện này quên mất, chỉ có thể nói khi đó linh hồn của hắn khuyết thiếu một bộ phận, có một số chuyện vô cùng mơ hồ, hắn thực sự không nghĩ ra.

Nếu như Triệu Nhã Nhu này giờ không nói gì, vậy thì Diệp Lăng cho tới bây giờ cũng không nhớ tới chi tiết trong đó, trừ phi có tình huống đặc thù phát sinh, thế nhưng tình huống đặc thù kia căn bản không có khả năng gặp phải.

- Không có gì... Hiện tại đều không quan trọng...

Triệu Nhã Nhu cười cười, lôi kéo Diệp Lăng tiến về phía trước.

Lúc này, hai người không phải đi không có mục đích, không phải đi cho hết thời gian, chỉ đi dạo tại nơi này, chỉ là bởi vì phía trước mà bước đi.

Hai người tiến về phía tòa kiến trúc trước mặt, không sai, tòa kiến trúc này, trong không gian không biết này, có một tòa kiến trúc như vậy, vô cùng rõ ràng nằm trong đường nhìn của hai người Diệp Lăng.

Kiến trúc này là cái gì? Có vết tích con người ở chỗ này, hay là nói, ở đây còn có người?

Đáp án này, Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu đều không rõ ràng lắm, chỉ là lúc bọn họ đối với sự xuất hiện của tòa kiến trúc này cũng không phải cảm thấy rất ngoài ý muốn, ngược lại nghĩ là sự tình rất bình thường.

Lý do rất đơn giản, nếu như đây là ngục giam, đương nhiên hắn là có nhà tù, mà tòa kiến trúc này chính là nhà tù, mà kiến trúc này căn bản không giống như nhà tù, từ bên ngoài xem xét, đây hoàn toàn là một tòa trang viên cỡ lớn.

- Lẽ nào ở đây giam một lần rất nhiều người sao?

Diệp Lăng nhìn chỗ tiến vào trang viên, quy mô tòa trang viên này không hề nhỏ, đồng thời phát ra một câu hỏi.

Nơi này, theo như tính toán đơn giản của Diệp Lăng, gian phòng tối thiểu có hơn trăm, phân bố thành quần thể kiến trúc, mà trong mỗi một quần thể kiến trúc lại có thông đạo nối liền, thông đạo này cũng không phải lộ thiên, đều có ngói che đầu.

Ở đây, tối thiểu cũng có thể để trên trăm người ở lại, mà đây là nói phương thức phân phối rộng rãi thoải mái, nếu như chật chội một điểm, một gian phòng hai người trở lên, vậy thì càng nhiều.

Điều này khiến Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu cảm thấy vô cùng kỳ quái, rốt cuộc trước kia giam giữ bao nhiêu người a, nhìn ngục giam, loại thiết kế, hắn là không vượt quá mười người, mười người ở địa phương rộng lớn như vậy, có thể quá xa xỉ hay không.

Đây còn là ngục giam sao? Cái này so với mộng tưởng cả đời của một số người còn tốt hơn, cộng thêm cảnh sắc tuyệt vời như thế này, không khí tươi mát trong lòng, đây tuyệt đối là thánh địa tu dưỡng.

- Cũng không tệ lắm, nếu như ở chỗ này hơn mười năm mà nói, chỉ ít chúng ta không cần buồn rầu phải ở bên ngoài trời.

Triệu Nhã Nhu vừa cười vừa nói.

Như thế này cần gì phải lo lắng chỗ ở, nhiều gian phòng như vậy, cho dù có mấy mươi người Triệu Nhã Nhu cũng có thể ở, đồng thời các phương diện còn rất đầy đủ.

- Triệu Nhã Nhu, ta đã kiểm tra qua, ở đây không chỉ có phòng ngủ, phòng khác, có nhà hàng, có phòng tắm, phòng tu luyện, phòng vẽ tranh, phòng thí nghiệm... Nói chung, người dự đoán được, ở đây đều có.

Tại lúc Diệp Lăng một mình chạy vào kiểm tra, Triệu Nhã Nhu ở bên ngoài đang nghịch cá, cũng không biết đây là loại cá gì, dĩ nhiên còn sống, đồng thời còn rất hoạt bát, rất đẹp.

Không phải là nàng không muốn đi cùng Diệp Lăng, mà là tốc độ của Diệp Lăng quá nhanh, để nàng thoáng cái đã làm mất hình bóng của hắn, cũng chỉ đành ở đình viện này nghịch cá.

- Ở đây rốt cuộc là địa phương nào...

Lúc Triệu Nhã Nhu nghe tới Diệp Lăng nói, ngơ ngác, qua một lúc lâu mới phản ứng.

- Không biết, ta nghĩ, đây hẳn là sinh dưỡng cảnh để người ở đây có thể tu dưỡng, còn có, có thể để người bề quan u hành, không đến mức trì trệ không tiến, ta vừa rồi còn phát hiện một đồ thư tháp, trong tháp có rất nhiều thư tịch đã sớm thất truyền! Triệu Nhã Nhu, trong mười năm này ta có thể có chuyện để làm...

Diệp Lăng càng nói tới sau cùng, càng trở nên hưng phấn.

- Cái gì?

Triệu Nhã Nhu sửng sốt, đối với kết quả nàng, nàng vẫn như cũ cảm thấy ngoài dự liệu.

778. Chương 783: Sớm Chiều Ở Chung (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 783: Sớm chiều ở chung (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Có thể hai người không biết, tuy rằng Thiên Công Việt Tộc nhốt người tại nơi này, thế nhưng sẽ cho người hoàn cảnh tu hành tốt nhất, có thể ở chỗ này chuyên tâm tu hành, không đến mức quá sức buồn chán.

Lãng phí thời gian là một hành vi đáng hổ thẹn, làm thuật sĩ luyện kim, đối với điểm này đều có nhận thức giống nhau, mà đại bộ phận Thiên Công Việt Tộc chính là thuật sĩ luyện kim càng thêm coi trọng vấn đề này.

Vì vậy bọn họ đã chuẩn bị mọi thứ hoàn thiện nhất, đặc biệt là đầy đủ thư tịch, hầu như thư tịch trên khắp đại lục đều thu thập tới đây, đương nhiên, chỉ là sao chép.

Toàn bộ đều là thư tịch phương diện kỹ thuật, về phần các loại về phương diện lịch sử văn học, không hề có, có thể là thuật sĩ luyện kim đều không thích những thứ này, nghĩ những thứ này đều lãng phí thời gian.

Cũng chính bởi vì như vậy, Diệp Lăng hiện tại cũng chỉ có thể thấy các loại sách về luyện kim thuật, đối với những chuyện phát sinh tại thời kỳ thượng cổ, hắn hoàn toàn không biết.

Chỉ là những thứ này cũng đủ để Diệp Lăng hưng phấn, những quyển sách ở đây đều từ thời thượng cổ lưu lại, ghi chép về luyện kim thuật thượng cổ đã sớm thất truyền.

Nếu nói như di tích thượng cổ lưu lại một ít thực vật, là một ít trang bị luyện kim cho người khác nghiên cứu, như vậy hiện tại Diệp Lăng nắm giữ chính là sáng tạo luyện kim thuật này.

Từ mặt giá trị tính toán, hiển nhiên hơn xa bình thường.

Đây có thể là sự tình Triệu Nhã Nhu thực sự không ngờ tới, chỉ là cho dù như vậy cũng không sao, bởi vì vốn ban đầu Triệu Nhã Nhu chỉ muốn để Diệp Lăng nhìn thấy mình thất thống thiên hạ, cũng không có nghĩa là nàng muốn tiếp tục thống trị.

Nếu như nàng không tiến vào nơi này, mà sau mười năm Diệp Lăng bước ra ngoài, trực tiếp phủ định chính quyền mà nói, nàng tuyệt đối không chú ý, bởi vì mục đích của nàng đã đạt được, những cái khác không cần phải nói.

- Cho dù có phòng thí nghiệm cũng vô dụng, lại không thể sử dụng nguyên tố ma pháp, đây chỉ là bày biện mà thôi.

Triệu Nhã Nhu nói.

- Luyện kim thuật không đơn giản là muốn sử dụng nguyên tố ma pháp, còn có rất nhiều thứ, mỗi một thứ đều đủ cho người học tập cả đời.

Diệp Lăng lắc đầu, vừa cười vừa nói.

- Tốt nhất là như vậy, nếu không mười năm qua như thế nào, ta cũng không nghĩ mỗi ngày đều quay quay người.

Triệu Nhã Nhu vừa cười vừa nói.

- Không muốn quay ta a, nhưng kia có thể, sau này người ở phòng ở kia, ta ở phòng bên này, như vậy sẽ không gặp nhau.

Diệp Lăng chỉ vào đình viện hay bên, nếu như dựa theo cách nói của hân, thực đúng là không hề gặp phải.

- Không nên, ta một mình sợ hãi, tỷ phụ, ta muốn theo người!

Triệu Nhã Nhu ôm cánh tay Diệp Lăng, tựa hồ lại phát mao bệnh.

- Uy uy, người đừng có như vậy, người như vậy ta rất không quen.

- Không có việc gì, làm quen là được rồi! Thời gian không quan trọng, dù sao đi nữa có tận mười năm.

Diệp Lăng trầm mặc một hồi, sau đó rất không nghiêm túc nói:

- Không, ta nhất định sẽ tìm được lối ra, không ở chỗ này ngốc mười năm lâu như vậy, nếu như một người còn tốt, cùng người...

- Cùng ta thì sao? Ta không gây trở ngại cho người, ta có ý tốt ở cùng người, không nghĩ tới người lại muốn ghét bỏ ta.

Triệu Nhã Nhu khó chịu nói.

- Người theo ta hay không theo ta không phải đều giống nhau, ta vẫn phải ở chỗ này, có cái gì khác nhau?

Diệp Lăng rất trực tiếp nói, lời này nói xong tựa hồ rất không có lương tâm.

Tuy rằng nói chuyện này là chuyện thực, Triệu Nhã Nhu có vào nơi này hay không vào đối với Diệp Lăng mà nói đều giống nhau, chỉ là nhiều một người bạn, nhưng người bạn Triệu Nhã Nhu này, Diệp Lăng không thể nào thích.

Triệu Nhã Nhu cũng biết tính cách của Diệp Lăng, biết Diệp Lăng luôn đúng như lời, biết chính mình có ở chỗ này hay không đối với Diệp Lăng mà nói, không có bất cứ chỗ tốt nào, nếu như đổi lại thành đám người Chân Tiểu Yến, Diệp Lăng còn có thể nghĩ chút khác nhau.

- Ta biết đối với người mà nói, ta không tính là cái gì, ta có ở đây hay không đều không khác nhau, thể nhưng ta cảm thấy khác nhau, ta nghĩ khác nhau rất lớn, rất lớn...

Triệu Nhã Nhu không tức giận, chỉ nhàn nhạt nói.

- Khác nhau rất lớn sao? Mặc kệ người, ta tất nhiên nghĩ biện pháp đi ra ngoài, mà nơi này là con người thành lập, nhất định có biện pháp phá giải!

Diệp Lăng cười cười nói, mà đối với điều này tựa hồ rất chờ mong.

Có thể, đối với Diệp Lăng mà nói, phá giải ngục giam của Thiên Công Việt tộc, so với bất cứ sự tình nào đều có hưng sthus hơn, hẳn tin tưởng, những người bị giam tại nơi này nhất định cũng đã từng nghĩ cách phá giải qua, sự tình ngay cả bọn họ cũng chưa từng thành công, không phải biểu thị đây là vấn đề vô cùng khó khăn.

Mà nan đề, không phải là điểm tiêu tốn thời gian tốt nhất sao, cho dù không phá giải được cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, chỉ cần để giết thời gian đã đủ rồi, chính giữa vận dụng tới thứ đó cùn chính là tác dụng lớn nhất.

Tại rất nhiều thời điểm, quá trình thường thường so với kết quả quan trọng hơn.

Cứ như vậy, Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu bắt đầu sinh hoạt tại nơi này, lấy tình huống rất kỳ lạ bắt đầu, mà thời gian hai người ở chung càng dài, tình huống càng lúc càng trở nên có ý tứ.

Ba năm sau...

- Tỷ phu, mau tới ăn, đừng ngây người ở chỗ nào!

Lúc này Triệu Nhã Nhu mặc trang phục hưu nhân gia đình, nói đúng ra, hẳn là rất giống trang phục chủ gia đình, chỉ là, coi như trang phục như vậy cũng không thể che lấp được vẻ mỹ lệ của nàng, đồng thời còn có một loại vị đạo khác.

Mà Diệp Lăng lúc này, an vị trong đình viện, nhìn con cá trong hồ nước tới chờ người ra, mà bên cạnh còn đặt một đồng sách vở, hẳn đang suy nghĩ cái gì, đang nghiên cứu cái gì.

Diệp Lăng không trả lời, hình như không nghe được tiếng kêu của Triệu Nhã Nhu.

Lúc Triệu Nhã Nhu nhìn thấy tình huống này, liền nhẹ tay nhẹ chân bước tới gần Diệp Lăng, trên mặt lộ ra biểu tình nghịch ngợm...

- Tỷ phu!

Triệu Nhã Nhu áp sát bên tai Diệp Lăng quát to một tiếng.

- A... Triệu Nhã Nhu, ngươi làm cái gì?

Diệp Lăng bị dọa giật nảy mình, từ trên ghế nhảy bắn lên, đồng thời làm ra một ít động tác phòng bị, phảng phất giống như đối mặt với đại địch.

- Hi hi...

Triệu Nhã Nhu cười, cười tựa hồ rất hài lòng, cũng không lấy tay che miệng, không có một chút hình tượng.

779. Chương 784: Bế Quan (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 784: Bế quan (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nếu như điều này bị người bên ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ sợ tới ngây người, bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới nữ hoàng đã từng lãnh khóc dĩ nhiên có một mặt nghịch ngợm như vậy.

Đồng thời, trang phục của Triệu Nhã Nhu cũng sẽ khiến mọi người mở rộng tầm mắt, còn có một bàn thức ăn, chẳng lẽ là tiểu nữ hoàng này tự mình xuống bếp? Thức ăn này quá không thể tưởng tượng.

Mà đây không phải là do Triệu Nhã Nhu đột nhiên hứng thú làm ra, trong suốt ba năm vừa qua, Triệu Nhã Nhu và Diệp Lăng ở chung càng lúc càng hòa hợp, dù sao Triệu Nhã Nhu luôn rất tốt đối với Diệp Lăng, Diệp Lăng cũng không có khả năng tức giận gì gì đó đối với người tốt với chính mình.

Nói thực đi, tại rất lâu trước đây, Diệp Lăng đã quên đi những điểm xấu của Triệu Nhã Nhu, hẳn chỉ cảm thấy Triệu Nhã Nhu hiện tại là một tiểu di tử không tồi, hiện tại nghĩ có nàng ở đây, cũng không phải là chuyện không tốt.

Triệu Nhã Nhu trong thời gian ba năm này, buông hết tư thái của một nữ hoàng, một mực học tập chiều cổ Diệp Lăng, tuy rằng ngay từ đầu đã loạn thành một đoàn, chọc ra không ít chê người, để Diệp Lăng méo miệng.

Chỉ là, chuyện này để lại cho hai người không ít hồi ức, có một loại ký ức ấm áp nhàn nhạt.

Mà tính cách của Triệu Nhã Nhu rất kiên trì, cho rằng sự tình chính mình có thể làm được, vậy thì tuyệt đối không buông tha, điểm này Diệp Lăng không hề có một chút hoài nghi, bởi vì Triệu Nhã Nhu không chỉ chứng minh qua một lần.

Cứ như vậy, Triệu Nhã Nhu bắt đầu chậm rãi học tập, ăn, mặc, ở đi, nàng bắt đầu trở nên tinh thông mọi thứ, mà lúc này không thể không nói, Triệu Nhã Nhu không chỉ có tính cách biến thái, đồng thời cũng có thiên phú biến thái, chuyện gì cũng không thể làm khó được nàng.

Chỉ cần tài nghệ nấu ăn mà xét, Triệu Nhã Nhu đi thỉnh giáo Diệp Lăng, nhìn tư liệu trong sách vở, hơn nữa chính mình mày mò, rất nhanh đã bắt tù binh được cái dạ dày của Diệp Lăng, để Diệp Lăng đánh giá nàng càng lúc càng cao.

Lúc này, tựa hồ Triệu Nhã Nhu minh bạch một điểm, nữ nhân muốn bắt trái tim của nam nhân, kỳ thực cũng rất đơn giản, chỉ cần bắt tù binh dạ dày của hắn là được, chỉ ít Diệp Lăng là như vậy.

Chỉ cần có thể làm thức ăn ngon cho Diệp Lăng, hẳn tựa hồ đối với người càng ngày càng tốt, lúc này Triệu Nhã Nhu càng minh bạch một điểm, vì sao Diệp Lăng thích Chân Tiểu Yên như vậy.

Đây không phải là bởi vì Chân Tiểu Yên nhu thuận, đồng thời quan trọng nhất là bởi vì Chân Tiểu Yên biết nấu ăn.

Mà Triệu Nhã Nhu cũng từng hỏi qua Diệp Lăng, thức ăn chính mình nấu so với Chân Tiểu Yên như thế nào, đáp án thu được khiến nàng rất phiền muộn, cũng chưa từng thay đổi qua.

Câu trả lời của Diệp Lăng vĩnh viễn à, Phì Bà nấu ăn ngon nhất, chỉ là người cũng rất không tồi!

Đây cũng là nguyên nhân thiên phú, Triệu Nhã Nhu nỗ lực cũng tốt, nhưng so với Chân Tiểu Yên, bởi vì Chân Tiểu Yên không chỉ có thiên phú, nàng cũng chưa từng thư giãn qua.

Nói cách khác, đồng thời lúc Triệu Nhã Nhu nỗ lực, Chân Tiểu Yên cũng rất nỗ lực, mà bởi vì thiên phú và khởi điểm của Chân Tiểu Yên hơn xa Triệu Nhã Nhu, vì vậy Triệu Nhã Nhu không có khả năng đuổi theo nàng.

Đương nhiên, điều này không gây trở ngại tới tài năng nấu ăn của Triệu Nhã Nhu đề cao, so với Diệp Lăng mà nói, chỉ cần không ngừng tự vượt qua chính mình, cuối cùng mới có thể vượt qua được người khác.

Đối với điểm này, Triệu Nhã Nhu cũng chỉ là phiền muộn, bởi vì nàng biết mỗi người đều có ưu điểm khác nhau, cho dù tài nghệ nấu ăn của chính mình kém hơn Chân Tiểu Yên, thế nhưng trên các phương diện khác, chính mình lại có ưu thế.

Mà hiện tại, ưu thế lớn nhất mà Triệu Nhã Nhu nghĩ chính là, chính mình và Diệp Lăng đơn độc ở chung, ai cũng kém hơn, điều này khiến nàng cảm thấy may mắn, mãi cho tới cuối cùng, nàng nghĩ đây là quyết định đáng giá nhất cả đời nàng.

Tự nhiên, rất nhiều người đều muốn đổi lấy cơ hội này, chỉ là không có khả năng!

- Cười cái gì mà cười, thực sự không lớn không nhỏ! Ta vừa mới suy nghĩ tới vấn đề then chốt, đều bị người làm đảo loạn, ta muốn tiếp tục ngâm lại...

Diệp Lăng tức giận nói.

- Đừng nghĩ nữa, ăn cơm trước! Dù sao đi nữa người cũng có thời gian, cơm nước xong, chúng ta đi ra vườn lấy rau, sắp hết thức ăn rồi.

Triệu Nhã Nhu kéo Diệp Lăng nói.

- Sắp hết rồi sao? Vậy được rồi.

Diệp Lăng nghe theo nàng nói, cũng bước theo nàng, tựa như lời nói của Triệu Nhã Nhu, thời gian còn nhiều, hiện tại mới chỉ trôi qua ba năm mà thôi, còn có bảy năm.

Mà nghiên cứu có thể chậm rãi làm, nhưng việc ăn này không thể chậm, Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu tự nhiên biết rõ điểm này!

Ở chỗ này, không thể sử dụng vật phẩm không gian, nói cách khác nếu muốn ăn cái gì đó, nhất định phải dự trữ, cần chính mình phải nghĩ biện pháp chuẩn bị.

Trước đó, trong thương khố có một ít thực vật tồn kho, khi đó hai người không chú ý tới điểm này, chỉ biết là ăn, dù sao hai người đều là loại người làm chủ chỉ há mồm đợi cơm mang tới, đối với những thứ này tự nhiên không quá lý giải.

Nhất là đầu bếp đối với Triệu Nhã Nhu, nàng càng thêm không hiểu, hơn nữa ngay từ đầu nàng đã thất bại rất nhiều, tồn kho tiêu hao không nhỏ.

Vì vậy, đến cuối cùng, bọn họ đã phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng, đó chính là bọn họ không hề có tồn lương!

Khi đó, Diệp Lăng chỉ có thể tu luyện ích cốc thuật, để Triệu Nhã Nhu ăn số thức ăn còn lại, sau đó lập tức trồng rau, các loại rau có tốc độ lớn nhanh nhất, may mà hạt giống ở đây rất đầy đủ, qua một tuần, hai người có thể tạm thời duy trì, chờ đợi thứ khác thành thực.

Hai người Diệp Lăng không có khả năng chỉ ăn một loại thức ăn chín, những thực vật khác tự nhiên cùng nhau thu thập, hai người đều phạm sai lầm trước, khẳng định sẽ không phạm sai lầm cùng loại.

Tại khi đó, Triệu Nhã Nhu đối với ích cốc thuật của Diệp Lăng rất có hứng thú, ngay từ đầu còn tưởng rằng Diệp Lăng lừa dối chính mình, muốn đưa ích cốc hoàn cho nàng ăn, điều này khiến nàng cảm động tới rối tinh rối mù.

Đương nhiên, cho dù là biết ích cốc thuật của Diệp Lăng có hiệu quả, nàng cũng vẫn cảm động như trước.

780. Chương 785: Bế Quan (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 785: Bế quan (2).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

Ích cốc thuật của Diệp Lăng và nguyên tố ma pháp không hề có liên quan, hơn nữa tu vi nội công của hắn đã cực cao, chỉ cần tu luyện một chút là được, có thể ích cốc một đoạn thời gian cực dài, nếu như hắn vừa mới tu hành mà nói, tựa như Triệu Nhã Nhu, vậy chẳng phải thời gian duy trì càng dài.

Triệu Nhã Nhu cũng muốn học tập, nhưng Diệp Lăng lại không muốn dạy, bởi vì điều này cần phải thành lập cho Triệu Nhã Nhu một hệ thống nội công, đây là nguyên nhân Diệp Lăng không muốn truyền nội công, đám người Diệp Lam Vũ còn không được, huống chi Triệu Nhã Nhu.

Đúng vậy, Triệu Nhã Nhu chỉ là kẻ cần môi, cũng không nói thêm cái gì.

Nói tới nội công, Diệp Lăng vẫn luôn tu luyện, mà lúc tới nơi này, hắn mỗi ngày đều tu hành, hoàn cảnh ở đây không ảnh hưởng tới tu hành nội công, cũng không trở ngại tới tu hành võ kỹ.

Loại tình huống hiện tại, để Diệp Lăng có một loại ép buộc tiến vào trạng thái bế quan, nội công của hắn trong khoảng thời gian này bắt đầu kéo lên liên tiếp.

Diệp Lăng cảm giác được, chính mình tựa hồ sắp đạt tới bình cảnh, cần chân chính bế quan u hành, mà thời gian bế quan phỏng chừng sẽ rất dài rất dài, rất có thể cần một năm hai năm.

Vốn là, dưới hoàn cảnh như vậy, Diệp Lăng nên trực tiếp bế quan, nhưng hắn tựa hồ đối với thuật luyện kim này, với không gian này càng cảm thấy hứng thú, hắn đối với thực lực bản thân đề cao vẫn đều là tự nhiên làm, chưa bao giờ nỗ lực tập trung đề thăng, cũng tạo thành không coi trọng của hắn hiện tại.

Vì vậy lúc này, Diệp Lăng không đi bế quan, còn đang nghiên cứu thuật luyện kim của Thiên Công Việt Tộc.

Chỉ bất quá, hắn kéo dài cũng được, nhưng chung quy vẫn tới điểm giới hạn...

Ngày hôm nay, Diệp Lăng đột nhiên phát hiện, nội công của chính mình cần đột phá, thực sự nếu không bế quan mà nói, sẽ ảnh hưởng tới thực lực của chính mình, ảnh hưởng tới thân thể.

- Triệu Nhã Nhu!

Sau khi cơm nước xong, Diệp Lăng nhìn Triệu Nhã Nhu thu dọn.

- Chuyện gì a, tỷ phụ? Có phải là không ăn no?

Triệu Nhã Nhu rất ôn hòa hỏi, tại lúc này, tên của nàng tựa hồ trở nên danh đúng với thực.

- Không phải, ta ăn no! Ta hiện tại muốn nói tới người một việc, ta hiện tại khả năng cần bế quan một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này, người phải tự chiều cố chính mình.

Diệp Lăng phân phó nói, tựa hồ đang nói với muội muội của chính mình.

Tuy rằng Diệp Lăng không muốn thừa nhận, thế nhưng trong khoảng thời gian ở chung này, đã để Diệp Lăng đối với Triệu Nhã Nhu giống hệt như muội muội chính mình, muội muội của Thất công chúa, không phải chính là muội muội của hắn sao.

Trước đây bởi vì hành vi của Triệu Nhã Nhu để hắn không thể tiếp thu, mà hiện tại, hắn đã tiếp thu, chỉ ít ở chỗ này hắn tiếp thu.

- Bế quan một đoạn thời gian sao? Có ý gì?

Triệu Nhã Nhu có điểm không rõ.

Không phải là nàng không biết ý nghĩa của bế quan, bởi vì trong các võ giả và ma pháp sư cũng có sự tình bế quan, tu luyện đấu khí hoặc là minh tướng, nhưng hiện tại ở đây không hề có nguyên tố ma pháp, nàng không rõ vì sao Diệp Lăng phải bế quan.

Trước đó Diệp Lăng hay đã tọa tu luyện, nàng chỉ coi như Diệp Lăng lại đỡ người ra, mà Diệp Lăng tu luyện võ kỹ, nàng cũng hiểu được rất bình thường, chỉ là tu luyện võ kỹ mà thôi, không có nguyên tố ma pháp, võ kỹ vẫn có thể luyện tập.

- Chính là bế quan tu luyện, vốn nên sớm làm rồi, chỉ là ta đang nghiên cứu nên kéo dài.

Diệp Lăng nói.

- Người tu luyện cái gì? Ở đây không phải không có nguyên tố ma pháp?

Triệu Nhã Nhu ngơ ngác hỏi.

- Đây là tu hành tự thân, không cần nguyên tố ma pháp, người cũng có thể làm như vậy, không nên chỉ tu hành võ kỹ, thử đi tu hành đấu khí của người, có thể người sẽ học được càng nhiều.

Diệp Lăng nói.

Triệu Nhã Nhu có điểm không rõ, mà nàng cũng là một võ giả, đây là chuyện rất nhiều người đều biết, chỉ là không ai biết thực lực của nàng mà thôi.

Bởi vì, cho tới bây giờ nàng chưa hề xuất thủ qua.

Diệp Lăng đối với điểm này cũng biết, Triệu Nhã Nhu ở chỗ này căn bản không có ý tứ giấu diếm hấn, có cái gì đều nói ra toàn bộ, hoặc là biểu hiện ra bên ngoài.

Tại lúc này, Diệp Lăng càng minh mạch, Triệu Nhã Nhu vô cùng đáng sợ, cảm giác của chính mình trước đây không sai, may mà không đi chọc nàng.

- Nói chung người dừng đến quấy rối ta là được, còn có, tự chiêu cố chính mình, đừng để tới lúc ta xuất quan, người lại sắp chết đói...

Diệp Lăng nói.

- Ta mới không! Một lần là đủ, ta sẽ không sai lầm lần thứ hai!

Triệu Nhã Nhu nói.

- Tốt! Ngày kia ta sẽ bế quan tại luyện võ trường, nếu như người có sự tình khẩn cấp, cũng có thể tới tìm ta.

Diệp Lăng tiếp tục nói.

- Ta tìm người mà nói, đối với người sẽ có ảnh hưởng gì?

Triệu Nhã Nhu rất dễ dàng phát hiện ra vấn đề trong đó, nàng nghĩ tới không tới lúc vạn bất đắc dĩ, tận lực không nên làm.

- Ảnh hưởng là có, khả năng sẽ tẩu hỏa nhập ma, bế quan thất bại.

Diệp Lăng tùy ý nói, phảng phất như việc này là chuyện râu ria không đáng kể.

- ...

Triệu Nhã Nhu đã minh bạch, chính mình không thể quấy rối Diệp Lăng, cho dù phát sinh sự tình lớn hơn nữa cũng được, tuyệt đối không thể đi quấy rối Diệp Lăng bế quan, trừ phi tới lúc vạn bất đắc dĩ.

Đồng thời, Triệu Nhã Nhu cũng biểu được rất cao hứng, bởi vì coi như Diệp Lăng bị tẩu hỏa nhập ma cũng sẽ không ném chính mình không để ý.

- Vậy người cẩn thận một điểm, hay là ta cũng thử bế quan xem...

Triệu Nhã Nhu vừa cười vừa nói.

- Uh!

Cứ như vậy, Diệp Lăng bắt đầu bế quan sau ba năm tới nơi này. Mà hiện tại, Triệu Nhã Nhu quên hỏi Diệp Lăng cụ thể mất bao lâu, điều này khiến nàng rất hối hận.

Bởi vì, trong suốt hai năm, Diệp Lăng vẫn luôn luôn bế quan, tại vô số lần xác minh Diệp Lăng không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, nàng mới chậm rãi tiếp thu chuyện này.

Đây cũng là chuyện Diệp Lăng nghĩ không ra, hấn vốn tưởng rằng chính mình nhiều nhất ba tháng là được, không nghĩ tới lúc này cần có thời gian lâu như vậy, cũng có thể là do nguyên nhân để chậm quá lâu, để nội công bộc phát giống như đê ngăn lũ, để hấn lần lượt đột phá.

781. Chương 786: Bế Quan (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 786: Bế quan (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Mà nếu như bế quan tu hành như thế này mà nói, có thể thời gian mười năm không quá dài, chỉ cần vài lần là được.

Đương nhiên, điều này đối với Triệu Nhã Nhu mà nói, là một sự tình không hề dễ chịu, bởi vì nàng chỉ có thể chờ khi Diệp Lăng xuất quan, khi đó, nàng rất buồn chán, rất khó chịu.

Cũng chính là bởi vì như vậy, Triệu Nhã Nhu cũng bắt đầu học Diệp Lăng bế quan, lần lượt bế quan, tuy rằng không phải thời gian rất dài, so với Diệp Lăng không tính là cái gì, chỉ là cũng để nàng nắm giữ được vài thứ mới, có đột phá mới.

Lúc này Triệu Nhã Nhu đã minh bạch, tu hành đấu khí, cho dù không có nguyên tố ma pháp cũng có thể tiến hành bình thường, mà dưới tình huống như vậy, có thể để người nắm giữ được một số sự tình trước đó chưa từng tiếp xúc qua, lĩnh ngộ được một số điều mới mẻ.

Ở đây tuyệt đối không kém hơn so với tu hành bên ngoài.

Mà có thể chính bởi vì như vậy, Triệu Nhã Nhu cũng lệch lạc cho rằng, bởi vì Diệp Lăng nắm giữ loại lĩnh ngộ này nên mới tiến hành tu luyện nội công đấu khí gì đó, mà không phải tu hành những cái khác.

- Xuất quan, Triệu Nhã Nhu, có cơn hay không...

Câu nói đầu tiên sau khi Diệp Lăng xuất quan là như vậy, mà lúc nói xong, trước tiên hắt đi tắm, tẩy sạch bụi bẩn trên người chính mình, sau đó mới đi tìm Triệu Nhã Nhu.

Bởi vì tại lúc Diệp Lăng xuất quan, Triệu Nhã Nhu không có bất cứ động tác gì, phẳng phất giống như không nghe thấy lời Diệp Lăng nói, trong suy nghĩ của Diệp Lăng, có thể là bởi vì bận sự tình khác, cũng không có khả năng một mực bế quan bên ngoài, đây là sự tình rất bình thường.

Vì vậy, Diệp Lăng bắt đầu đi tìm kiếm một chút, mà sau một lúc hắt liền dừng lại.

Không phải là hắt không muốn tìm, cũng không phải Triệu Nhã Nhu xuất hiện, mà là bởi vì hắt biết hiện tại Triệu Nhã Nhu đang làm cái gì, cũng bế quan giống như hắt.

Rất trùng hợp, thời điểm Triệu Nhã Nhu đợi Diệp Lăng xuất quan, Diệp Lăng mãi vẫn không thấy xuất quan, mà thời điểm nàng vừa mới bế quan, Diệp Lăng liền xuất quan.

Không có Triệu Nhã Nhu, Diệp Lăng cũng chỉ đành tự mình đi chuẩn bị, kiếm chút thức ăn nhét đầy bụng.

- Triệu Nhã Nhu không tởm a, hiện tại có thể trồng được rau tốt như vậy, còn rất gọn gàng xinh đẹp.

Diệp Lăng phát hiện vườn trồng rau trông giống như một hoa viên, tuy rằng đều là một ít loại rau rất bình thường, thế nhưng Triệu Nhã Nhu đã phối hợp sắc màu tương đối tốt.

Vườn rau này, so với một số hoa viên bình thường còn xinh đẹp hơn một ít.

Nữ nhân a, đã là nữ nhân nhất định sẽ đặt tâm tư vào mấy cái việc này, thực sự là nhàn rồi không có chuyện gì...

Lại nói tiếp, Triệu Nhã Nhu đúng là không có chuyện gì làm, đây cũng coi như là việc nàng dùng để giết thời gian.

- A! Ai trộm rau của ta!

Triệu Nhã Nhu tại lúc xuất quan hay có thói quen có rằng Diệp Lăng vẫn chưa xuất quan, trước tiên đi làm chút thức ăn cho chính mình, tới vườn rau liền phát hiện vườn rau của chính mình trở thành một đống hỗn độn.

Kỳ thực, cũng không tính là hỗn độn, Diệp Lăng ăn xong, cũng có phân loại một chút, chỉ là không được mỹ quan như lúc ban đầu mà thôi.

- Trộm rau, bây giờ còn lưu hành sao?

Diệp Lăng lúc này, đột nhiên xuất hiện, sau đó ngơ ngác hỏi thăm.

- ...

Triệu Nhã Nhu ngẩn ngơ, qua một lúc lâu nàng mới phản ứng lại, nhào tới bên người Diệp Lăng.

- Tên hỗn đản người, cũng dám trộm rau của ta, cẩn thận ta thả chó cắn người!

- Người nói người chính là chó nhỏ sao?

- ...

...

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu đều không nhớ rõ, mà có thể bởi vì như vậy, bọn họ mới không quan tâm tới cuộc mười năm là thời điểm nào, lúc nào tới.

Ngày ngày, Diệp Lăng tu hành xong, tại thời điểm nghiên cứu một điểm cuối cùng của luyện kim thuật, hắn phát hiện ra một chuyện tình, việc này khiến hắn kích động đứng bật dậy, có vẻ như rất hưng phấn.

- Tỷ phu, người gọi cái quỷ gì a, người ta con đang đắp mặt nạ đây, không thể cắt ngang...

Thanh âm của Triệu Nhã Nhu có bộ dáng như rất mất hứng.

Mặt nạ, là kết quả tại thời điểm Triệu Nhã Nhu buồn chán nghiên cứu ra, chỉ là đối với Triệu Nhã Nhu mà nói lại có lực hấp dẫn trí mạng, nàng nói chính mình không còn nhỏ, cần phải bảo dưỡng.

Lại nói tiếp, hiện tại Triệu Nhã Nhu đã hai mươi lăm hai mươi sáu, xác thực không còn nhỏ.

- Người làm mặt nạ của người, ta đi tìm chút đồ vật, nơi này thực có ý tứ, dĩ nhiên còn có thứ như vậy...

Diệp Lăng nói, vẻ hưng phấn trong ngữ khí của hắn phi thường rõ ràng.

- Cái gì, người nói vật gì vậy?

Triệu Nhã Nhu bỏ mặt nạ trên mặt, rất nhanh đi rửa mặt, sau đó liền lao tới, những động tác này hoàn thành trong nháy mắt, không biết là công lực cao thâm, hay là bởi vì muốn trông Diệp Lăng, sợ Diệp Lăng làm ra cử động kinh người.

Coi như là ở chỗ này, địa phương không hề có bất cứ nguyên tố ma pháp nào, Diệp Lăng vẫn có thể làm ra đại động tĩnh, đã không biết phá hủy phòng thí nghiệm luyện kim bao nhiêu lần.

- Chính là thứ này...

- Không phải đâu, điều này sao có thể?

Triệu Nhã Nhu đối với đáp án này phi thường kinh ngạc, nàng cũng không nghĩ tới sẽ có sự tình như vậy, so với Diệp Lăng càng thêm ngoài ý muốn.

Mà thứ này rốt cuộc là cái gì đây?

...

Sau mười năm, tại lúc Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu biến mất mười năm, cũng chính là ngày trở về trên lý luận của bọn họ, chỉ cần không có bất ngờ xảy ra mà nói, hai người bọn họ sẽ trở về từ ngục giam của Thiên Công Việt Tộc, lại một lần nữa xuất hiện tại chỗ di tích Thiên Công Việt Tộc.

Chuyện này, đối với mọi người trên đại lục mà nói, đều là một chuyện phi thường to lớn, hầu như tiêu điểm của toàn bộ đại lục, mà đồng thời, tất cả mọi người sẽ minh bạch, ngày hôm đó sẽ không bình tĩnh.

Cho dù ai cũng biết được, Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu trở về khả năng sẽ khiến toàn bộ đại lục xảy ra biến hóa long trời lở đất, thậm chí có thể khiến một phương chiếm ưu thế hiện nay rơi vào hoàn cảnh xấu.

782. Chương 787: Thú Thần Công Chúa (1)!

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 787: Thú Thần công chúa (1)!

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Vô luận là ở ưu thế hay là hoàn cảnh xấu, trong suy nghĩ của mọi người, Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu đều là ly biệt tại một phương, mà vô luận là phương nào cũng sẽ không làm hai người này tiến vào trận doanh đối phương.

Hai phương này vẫn như vậy, Tường Không cùng rất nhiều thế lực khác liên minh với nhau thành hai phương.

Tường Không muốn tự nhiên là Triệu Nhã Nhu, mà thế lực khác muốn chính là Diệp Lăng, đồng thời bọn họ cũng không nghĩ tới thuận lợi trở về, đều phải tranh đoạt hai người.

Ngày hôm nay, trận chiến tranh này, có thể là bởi vì tranh đoạt hai người, nhưng cho dù ai cũng biết được độ quan trọng của hai người, vì vậy bọn họ an bài đều không hề qua loa, tuyệt đối là tinh anh ra hết.

Chỉ là, khiến mọi người nghĩ không ra, tại lúc này, dĩ nhiên không xuất hiện tình cảnh nóng nảy như trong suy nghĩ của mọi người, tất cả mọi người cho rằng, tại thời điểm hai bên vừa tiếp xúc với nhau, nhất định sẽ lập tức bạo phát chiến đấu,

Dù sao, hai phương là tử đối đầu, bây giờ còn đang tiến hành đại chiến khí thế hùng hực, toàn bộ đại lực bởi vì hai bên, chiến hỏa vẫn liên tục không ngừng.

Mà có thể là bởi vì Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu trở về, hai phương đều tại một tháng trước đã đình chỉ hành động, chỉ là hành vi phòng thủ không công kích, điều này có thể nói bình tĩnh trước sóng gió, cũng có thể nói hai bên muốn trước tiên thu được hai người Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu, sau đó có an bài khác.

Chỉ vì hai người nắm giữ then chốt thắng bại của chiến tranh!

Tại thời điểm khẩn trương như vậy, tình huống bình tĩnh thần kỳ, không hề phát sinh bất cứ chiến đấu nào, mọi người đang chờ đợi, cùng đợi Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu trở về.

Đây là bởi vì nguyên nhân gì? Hay là bởi vì yên lặng trước sóng gió sao?

Không phải, cũng không phải bởi vì bất luận nguyên nhân gì khác, chỉ là bởi vì thủ hộ ở chỗ này là Lý Nguyệt, là Lý Nguyệt để mọi người ở đây yên tĩnh lại, vô luận là Tường Không hay các thế lực khác, đều không thể nói thêm cái gì.

Tình huống này tựa hồ không ai nghĩ tới, bao gồm cả đám người Tường Không, cũng không hề ngờ tới có tình huống như vậy.

Bọn họ là nghĩ Lý Nguyệt sẽ giữ gìn trật tự ở đây, sẽ cấm một ít người tiến vào, càng cấm một ít người gây âm ỉ, nhưng điều này nhằm vào một số người bên ngoài, không bao gồm chính mình trong đó.

Trên thực tế, Lý Nguyệt không đơn giản là để đám người kia yên tĩnh lại, đồng thời cũng để đám người bọn họ câm miệng, nàng hoàn toàn mặc kệ là ai, chỉ cần ở nơi này, tất cả phải dựa theo quy củ.

Đối với điều này, vốn người của Tường Không có ý kiến, nhưng rất nhanh bọn họ không còn bất cứ ý kiến nào, bởi vì tựa hồ bọn họ phát hiện, người trong di tích thượng cổ đều chỉ nghe lệnh Lý Nguyệt, trừ phi có Triệu Nhã Nhu hạ lệnh, nhưng Triệu Nhã Nhu sao có khả năng hạ lệnh.

- Lý Nguyệt, người phải hiểu được, hiện tại là tình huống gì, người không nên để bọn họ tiến đến.

Tựa hồ người lãnh đạo Tường Không cũng qua đây, tại lúc này, xuất hiện tình huống như vậy, hẳn cũng phải qua đây, đồng thời cách Tường Không hoàng thành không xa.

Mà bọn họ trong miệng hần nói chính là thành viên Diệp gia, còn có Long Cát công chúa Chu Tước, tiểu công chúa Ngã Lạp và Phỉ, Hiền Viên Bằng Thánh thành, cuối cùng là đại biểu một phương thú nhân, Nhã Diển Na và...

Một bảo bối quan trọng nhất của Diệp Lăng, Hồ Nữ!

Đúng vậy, Hồ Nữ đã rời khỏi Thú Thần Thành, hơn nữa còn mang theo một tước vị cùng thân phận rất thần kỳ, khiến cho cả bộ lạc Thú nhân, thậm chí là cả thiên hạ đều cảm thấy kỳ quái.

Mà tước vị cùng xưng hô này chính là Thú Thần công chúa!

Cái gọi là Thú Thần công chúa cũng không phải thực sự là con gái của Thú thần mà chỉ là một tước vị, có thể có được tước vị này lâu như vậy, cho tới bây giờ chỉ có một mình Hồ Nữ. Đây là một tước vị đòi hỏi yêu cầu rất nghiêm khắc, mỗi lần Thú Thần Thành mở ra, kỳ thật đó là lúc bắt đầu cạnh tranh tước vị này. Người Thú Thần Thành, bao năm trôi qua đều đang chờ một người như vậy xuất hiện. Mà chỉ cần người như vậy xuất hiện, Thú Thần Thành có thể tái hiện nhân gian, chuyện này không một ai biết, cho dù thú nhân trong dĩ vãng từng tham gia qua cũng không biết được, chỉ khi nào xuất hiện người có đủ điều kiện, mới có thể tuyên cáo cho toàn bộ Thú nhân tộc

Hồ Nữ có được tước vị này coi như là một sự tình cờ trùng hợp, trừ thực lực của bản thân nàng ra, một phần còn lại là do bị Diệp Lăng ảnh hưởng, Diệp Lăng cũng chính là một phần nhân tố trong đó. Điều kiện cần là lần gặp giữa nàng cùng Diệp Lăng, còn điều kiện đủ chính là dựa vào Tiểu Nhị bên người nàng. Tiểu Nhị tuyệt đối là tồn tại thần kỳ. Mà rất nhiều người từng nghĩ qua, nếu như Diệp Lăng có Tiểu Nhị bên người, có lẽ sẽ không xuất hiện sự tình Diệp Lăng bị giam cầm trong vòng mười năm.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán, chuyện đã xảy ra cho dù suy đoán thế nào đi chăng nữa cũng không thể cải biến được cái gì!

Bất kể thế nào, Hồ Nữ đã may mắn trở thành Thú Thần công chúa, trên danh nghĩa đã chính thức trở thành vương của Thú nhân tộc!

Thú nhân tộc cho tới nay đều phân bố rải rác khắp nơi, có một bộ lạc và lãnh địa riêng của mình, mà giữa những bộ lạc luôn là quan hệ ngang hàng, không tồn tại chuyện bộ lạc này thống trị bộ lạc kia. Cho nên cho tới tận bây giờ, Thú Nhân tộc vẫn không có Vương. Bất quá, Thú Nhân tộc luôn phụng thờ Thú Thần, đồng thời nghe theo tất cả an bài của Thú Thần Thành. Nói cách khác, Thú Thần Thành kỳ thực chính là vương của Thú Nhân tộc, hoặc có thể nói là nghị viện tối cao của Thú Nhân tộc. Đây cũng không phải là bởi vì Thú Thần Thành thần bí. Mà là bởi mỗi một thời đại, Thủ hộ giả, Chấp hành giả của Thú Thần Thành đều là những trưởng lão trong các bộ tộc của Thú Nhân tộc, mà Thú Nhân tộc lại là một chủng tộc luôn kính già yêu trẻ. Đương nhiên nếu như trưởng lão là một người có thực lực, như vậy sẽ càng có thêm lực hiệu triệu.

Mà trong Thú Thần Thành đều là những nhân vật như vậy cho nên luôn đạt được sự ủng hộ của toàn bộ thú nhân!

783. Chương 788: Thú Thần Công Chúa (2)!

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 788: Thú Thần công chúa (2)!

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Khi Thú Thần Thành tuyên bố Hồ Nữ là Thú Thần công chúa, là người phát ngôn của Thú Thần, tất cả thú nhân tộc đều không hề hoài nghi điểm này, toàn bộ đều tiếp thu chuyện này, hơn nữa còn rất sùng kính vị Thú Thần công chúa Hồ Nữ này.

Tình huống này khiến cho Hồ Nữ cảm thấy có chút không thích ứng, trải qua một thời gian rất lâu nàng mới có thể quen với cách xưng hô cùng thân phận này!

Mà khi Thú Thần Thành xuất hiện trước mắt thế nhân, cũng đã bày ra lực lượng của Thú Thần Thành, mà lực lượng này hiển nhiên là vô cùng đáng sợ.

Thú Thần thành không chỉ có cao thủ đỉnh phong tọa trấn, còn có một vài kỹ thuật vô cùng thần kỳ... Những kỹ thuật này khá giống với luyện kim thuật trên đại lục, nhưng lại có một vài điểm khác biệt rõ rệt. Đây là kỹ thuật lưu lại từ thời Thượng cổ, dường như là kết tinh của Thượng cổ thú nhân, những kỹ thuật này cùng với Thượng Cổ luyện kim thuật không khác nhau lắm, nhưng lại cần đến một vài quần thể Thú nhân đặc thù mới có thể phát huy được. Sau khi Thú Thần Thành xuất hiện, Thú Nhân tộc vốn đang bị Tường Không áp chế, lập tức bắt đầu phản kích một cách toàn diện. Khi đó binh lính Tường Không phát hiện ra Thú nhân tựa hồ đã không giống với trước kia, so với trước kia dường như càng thêm dũng mãnh, mà sự khác biệt này cũng không phải là chỉ một điểm hai điểm. Rất nhanh mọi người liền phát hiện, những thú nhân dũng mãnh trên chiến trường cùng với thú nhân phổ thông có sự khác nhau rõ rệt, bất luận hình thể hay là lực lượng đều có sự chênh lệch rất lớn.

Thực lực tăng cao không nói, nhưng hình thể lại lớn thêm một vòng, thậm chí còn hơn!

Mà những thú nhân này có làn da cứng như sắt, lực lượng lại lớn vô cùng, giống như là được uống cái gì, trên chiến trường gần như là dũng mãnh vô địch, coi như Tường Không có linh kiện luyện kim cao minh, cũng vẫn bị đánh bại, bắt đầu thoái lui. Về sau mọi người mới phát hiện ra, nguyên lai đây là thú nhân cuồng hóa, là truyền thừa thiên phú trời sinh trong một vài bộ tộc thú nhân, chỉ là chuyện này cần đến một ít được vật đặc thù mới có thể phát huy được, mà sau khi cuồng hóa sẽ có một khoảng thời gian suy yếu.

Trừ năng lực cuồng hóa ra, còn xuất hiện thêm những năng lực kỳ quái ở một vài quần thể Thú nhân đặc thù, ví dụ như tốc độ của ưng nhân lại được đề cao lên rất nhiều, khiến cho người khác không thể nhìn thấy bóng dáng bọn hắn, tiến vào doanh trại địch như là ở chỗ không người. Những thứ này đều là thiên phú đặc thù của Thú nhân. Trước kia tuy rằng có nhưng không rõ ràng, cần có được vật mới có thể phát huy ra tác dụng hoàn mỹ!

Dưới ánh mắt của Diệp Lăng, đây là một loại kỹ thuật sinh hóa, là một nhánh của luyện kim thuật. Chỉ là do người bình thường rất khó thừa nhận. Đây là phần luyện kim thuật mà chỉ có mỗi Thú nhân sở hữu. Cũng bởi vì điều này, lãnh địa mà Tường Không chiếm lĩnh được một lần nữa bị Thú nhân đoạt lại, hơn nữa còn bị thú nhân nuốt thêm một bộ phận lãnh địa phương bắc. Bởi vì Thú nhân đột nhiên phát triển, khiến cho cả cuộc chiến xuất hiện biến hóa hoàn toàn bất đồng, Tường Không bây giờ không phải là đứng ở thế công kích nữa, mà bây giờ lại rơi vào thế trước mặt sau lưng đều có địch. Nếu Tường Không chia tách lực lượng ra ngăn cản thế mãnh công của Thú nhân tộc như vậy lực lượng để bọn hắn đối phó với Chu Tước, Ngã Lạp sẽ bị giảm đi rất nhiều, đương nhiên liền minh Chu Tước Ngã Lạp sẽ nhanh chóng chiếm lại ưu thế, chậm rãi đưa chiến cuộc về thế cân bằng.

Dù sao cái hiệp nghị ngưng chiến 5 năm kia, 3 năm trước đã mất hiệu lực. Đây chẳng qua chỉ là tạm thời, dù sao hai bên đã không có chung nhận thức, vô luận là đối với phương nào đều chỉ là lời ngoài cửa miệng mà thôi. Bất quá chuyện này cũng đã khiến cho dân chúng đại lục được hưởng 2 năm hòa bình. Mà 3 năm trước, chỉ vì một sự tình nhỏ, hai bên lại bắt đầu chiến tranh. Sự tình nhỏ đó là chuyện gì, tất cả mọi người đều đã quên, dù sao cũng chỉ là lấy cớ mà thôi. Khi đó, Tường Không đã chuẩn bị tốt một vòng quân bị mới, bọn hắn lại một lần nữa bắt đầu chèn ép các phương. Tuy rằng đã sớm biết sẽ xảy ra sự tình như vậy, đã chuẩn bị từ rất lâu, nhưng các phương vẫn trật, bị ép xuống thế hạ phong.

Bởi vì Tường Không nắm giữ kỹ thuật nguyên thủy mà bọn hắn không có. Mấy thứ Diệp Lăng lưu lại cần nghiên cứu, tất cả đều là tri thức, muốn tri thức đi vào thực tế, còn cần một đoạn đường phải đi. Mặc dù có 2 năm chuẩn bị, nhưng thời gian vẫn chưa đủ!

Bất quá tuy rằng rơi vào hạ phong, nhưng cũng không đến nỗi không có sức hoàn thủ giống như lần trước... Mà tình huống Tường Không chiếm thế thượng phong, sau khi Hồ Nữ xuất hiện, liền bắt đầu nghịch chuyển. Thời điểm hơn một năm trước, Hồ Nữ dẫn theo thú nhân được cuồng hóa mạnh mẽ phản kích. Khi đó, Hồ Nữ không chỉ dựa vào thú nhân cuồng hóa dũng mãnh, hơn nữa vẫn còn sử dụng rất nhiều mưu kế, kế sách của nàng cùng Nhã Điển Na đều rất cao minh, tại Tây đại lục không có mấy người có thể địch nổi.

Cũng bởi vì như thế, Thú nhân mới có thể phản công một cách nhanh chóng cùng sắc bén như vậy. Chỉ trong một thời gian ngắn, đã chiếm lại được lãnh địa mất đi! Kỳ thật Tường Không cũng không phải là không có quân sư tài năng, trái lại bọn hắn còn có một vị quân sư phi thường khủng bố, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Tường Không một mực chiếm cứ thế thượng phong. Nếu như chỉ dựa vào những linh kiện luyện kim kia mà nó, chỉ cần dùng đến năng lực của Long Cát công chúa, cũng đã có thể sớm phản công lại rồi.

Cho nên bởi vì Tường Không người có thể ngăn chặn Long Cát công chúa, liên minh Chu Tước cùng Ngã Lạp mới phải trật tự như vậy!

Còn lần thú nhân phản kích này, chẳng qua là do người Tường Không quá coi thường Thú Nhân tộc, bọn hắn cho rằng thú nhân đều là loại thất phu hữu dũng vô mưu, phía bên đó cũng không có quá nhiều trí tướng tọa trấn. Đợi cho đến khi bọn hắn phát hiện ra bản thân coi thường thú nhân thì việc đã xảy ra rồi, lãnh địa đã bị thú nhân đoạt lại, hơn nữa còn bị chiếm mất một phần lãnh địa phía bắc, tạo thành uy hiếp cực lớn. Mà bây giờ, cho dù Tường Không chú trọng, cũng không có cách nào chiếm lại đại thế, bởi vì người có thể đối phó được với Long Cát công chúa vô cùng hiếm, ứng phó được với một Long Cát công chúa đã có chút trật tự, làm sao có thể phân tâm đối phó với Hồ Nữ cùng Nhã Điển Na.

784. Chương 789: Thú Thần Công Chúa (3)!

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 789: Thú Thần công chúa (3)!

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Đến lúc này, Tường Không tựa hồ mới hối hận, có lẽ không nên đồng thời đối phó với cả hai bên, điều này thực sự là có chút quá sức!

Lại nói tại sao Hồ Nữ phải sớm xuất hiện như vậy, vì sao hơn một năm trước đã xuất hiện. Đây cũng không phải là do Hồ Nữ xuất hiện trước thời gian, nàng cũng là mười năm sau mới xuất hiện, nhưng kỳ hạn mười năm của nàng so với Diệp Lăng sớm hơn một năm. Lúc đó, Hồ Nữ vẫn đang rất rất hưng phấn muốn nói cho Diệp Lăng chuyện bản thân mình trở thành Thú Thần công chúa, để Diệp Lăng chia sẻ niềm vui cùng mình, quan trọng hơn là muốn thổ lộ với Diệp Lăng tấm lòng của bản thân. Chỉ là sau khi nàng đi ra, mới phát hiện ra không ngờ Diệp Lăng đã cùng Triệu Nhã Nhu biến mất, mà thú nhân lại bị Tường Không xâm phạm. Vô luận là bất cứ chuyện nào đều khiến cho nàng vô cùng căm tức, mà cả hai chuyện này lại đều có quan hệ với Tường Không, nàng đem lửa giận trút hết lên trên quân đội Tường Không.

Khi đó uy danh của Hồ Nữ bắt đầu lưu truyền khắp cả đại lục, mà danh tự của nàng cũng khiến cho binh lính Tường Không cảm thấy hãi hùng khiếp vía, người nào cũng không muốn gặp phải Hồ Nữ.

Lúc này, Hồ Nữ vẫn đang nghe lãnh đạo bên phía Tường Không nói chuyện, nàng chỉ lạnh lùng nhìn người này.

- Đừng tưởng đây là Tường Không thì chúng ta không dám động thủ với người, có tin hay không ngay lúc này chúng ta giết chết hết các người!

- ...

Hồ Nữ nói những lời này sát khí đằng đằng, bọn hắn cũng biết, Hồ Nữ tuyệt đối không phải chỉ có nói suông, mà nàng có căn cứ, nói cách khác, nàng có thực lực làm ra những lời này. Đừng nhìn liên minh đối diện có nhiều nữ tử, tuy rằng bên ngoài bọn họ có vẻ vô hại, nhưng lực sát thương tuyệt đối phi thường khủng bố. Nếu mà lúc này nổi khùng lên, người ở đây sẽ không một ai có thể ngăn cản được.

Việc này đã hoàn toàn được thực tế chứng minh, đám nữ tử này cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho cuộc chiến tranh này trở nên phức tạp. Hơn nữa tất cả bọn họ còn đều là cao thủ Thiên cấp,

hơn nữa còn tấn cấp từ mười năm trước, thực lực đến hiện giờ lại càng thêm đáng sợ. Mà có lẽ đây cũng là nguyên nhân tại sao nhiều phương thế lực lại cùng một lúc đồng thời dám đánh sâu vào Tường Không như vậy. Bởi vì nếu là nhiều cao thủ Thiên cấp như vậy, không có bao nhiêu người có thể ngăn cản.

Tuy rằng cao thủ Thiên cấp không thể cái biến được trong một cuộc chiến cỡ lớn, nhưng năng lực hoành hành không sợ vẫn là có, cho dù là tại Tường Không!

Đương nhiên, phía Tường Không cũng không phải là không có những nữ tử như vậy, ví dụ chính là Lý Nguyệt trước mắt. Chỉ là nếu xảy ra tranh chấp, cũng không biết Lý Nguyệt sẽ giúp ai, nói không chừng lại là ra tay giúp người Diệp gia. Ở đây chỉ có hai nữ tử không phải là cao thủ Thiên cấp, một là Sa Lan, tuy rằng nữ tử Sa Lan này không phải cao thủ Thiên cấp, nhưng ở một mức độ mà nói, độ kinh khủng của nàng tuyệt đối sẽ không yếu hơn những nữ tử cao thủ Thiên cấp kia, thậm chí còn vượt xa các nàng. Đừng quên, nguồn gốc phát sinh cuộc chiến này chủ yếu là do luyện kim thuật, mà nàng chính một trong những khởi nguồn, tuy nhiên sau một thời gian ngắn làm việc có chút bất minh, cuối cùng nàng chạy đến sinh sống tại Diệp thành.

Mà nữ tử còn lại, lại là người bình thường nhất, cũng là người không bình thường nhất trong số những người có mặt ở đây!!

Nói không bình thường cũng chỉ là tương đối, bởi vì ở giữa những người không bình thường, biểu hiện bình thường của nàng lại trở nên không bình thường! Nữ tử này chính là Chân Tiểu Yên, là một nữ hài tử phổ thông vũ kỹ hay ma pháp đều không biết, chỉ biết một ít luyện kim thuật, nhưng cũng không cao, nàng mạnh nhất chính là tài nghệ nấu ăn, mà điều này đối với tình huống hiện tại mà nói, hoàn toàn không cần lưu ý.

- Thái Nhã, không cần nóng nảy như vậy, dù sao cũng đã chờ mười năm, chờ thêm một chút thời gian cũng đáng gì.

Diệp Lam Vũ nhàn nhạt nói.

- ?

Tất cả mọi người nhìn về phía Diệp Lam Vũ, bởi vì bọn họ đều không nghĩ lời này lại từ miệng Diệp Lam Vũ nói ra. Trước khi tới đây, không phải là nàng nói muốn hủy đi nơi này sao?

- Này Diệp Lam Vũ, ngươi có sốt không?

Thất công chúa mở miệng.

- Không có! Rất bình thường!

Diệp Lam Vũ lắc đầu nói.

- Vậy sao ngươi lại nói những lời như vậy, trước khi đến đây, chẳng phải là ngươi nói muốn san bằng nơi này sao?

Thất công chúa hỏi.

- Ủ! Đợi đợi ta đi ra, ta sẽ cho nơi này thành quá khứ. Cho nên các ngươi cứ hảo hảo mà quý trọng khoảng thời gian này, có thể trốn đến nơi nào thì cứ tận lực mà trốn nếu không muốn phải táng mạng ở chỗ này.

Diệp Lam Vũ lạnh lùng nói.

- ...

Như vậy mới đúng!

Nguyên lai không phải là nàng đột nhiên tốt tính, chỉ là ả nhãi không bạo phát ra mà thôi. Nguyên nhân rất đơn giản, nàng sợ bản thân mình bạo phát sẽ hủy đi nơi này, như vậy Diệp Lăng sẽ không thể quay về.

- Được rồi, các ngươi sao lại không biết lễ phép như vậy, nói như thế nào đối phương cũng là trưởng bối của các ngươi!

Lúc này Diệp Thành Thiên mới mở miệng, hần đi cùng mấy người Long An Kỳ. Hiện tại, chiếc phi thuyền kia đang ở trên không trung, do Tiểu Linh khống chế, mà chiếc phi thuyền này cũng là vật bảo đảm cho bọn hần, một khi mất khống chế có thể trực tiếp lùi lại, đồng thời cũng có thể trực tiếp sử dụng vũ khí trên phi thuyền.

Chiếc phi thuyền này của Diệp Lăng, không chỉ có được tính cơ động cường đại, đồng thời còn có hỏa lực cùng lực phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, so với những chiếc phi thuyền sau này, chiếc phi thuyền này của hần thực sự quá mạnh. Nếu như tác chiến ở trên không trung, chiếc phi thuyền này chiếm ưu thế tuyệt đối, trở thành Bá vương bầu trời, bất kỳ một thứ nào cũng không thể cấu thành uy hiếp địa vị của nó. Thành viên Diệp gia tới nơi này, kể cả phụ mẫu cùng tổ phụ mẫu của Diệp Lăng, còn có ba huynh đệ tỷ muội của Diệp Lăng. Tam ca cùng Thất ca không đi được, bất quá Đường tỷ Diệp Chỉ Tình lại đến nơi này.

Diệp Chỉ Tình cũng là một trong những nhân vật khiến cho Tường Không khiếp sợ nhất, bản thân nàng cũng đã là cao thủ Thiên cấp, mà sau khi nàng nổi giận, thực lực của nàng lại càng thêm đáng sợ. Đến lúc đó, tất cả mọi người có mặt ở nơi này ai cũng không phải là đối thủ của nàng, có thể nói nàng chính là thiên hạ vô địch.

785. Chương 790: Thú Thần Công Chúa (4)!

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 790: Thú Thần công chúa (4)!

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Nếu gặp phải Diệp Chỉ Tình, cơ hồ tất cả mọi người đều sẽ nhượng bộ lui binh, chỉ cần một mình nàng, hoàn toàn có thể đồ sát tất cả mọi người ở đây. Vì cái gì mà nữ tử có quan hệ cùng Diệp Lăng, người này lại càng biến thái hơn so với người kia, đây rốt cuộc là cách làm người của Diệp Lăng, hay là do bản thân hần. Vấn đề này tin tưởng rằng không ai có thể hiểu thấu, cũng không ai có thể nói một cách rõ ràng!

- Trưởng bối, hần cũng xứng sao? Trước kia còn tưởng hần chết rồi, vì hần mà thương tâm. Hiện tại, ta quả thực hi vọng là hần thực sự chết rồi.

Diệp Lam Vũ không chút khách khí nói.

- ...

Thất công chúa trầm mặc.

- Tiểu Thất ta cũng không có ý đó, chỉ là nhện không được.

Khi thấy phản ứng của Thất công chúa, Diệp Lam Vũ mới chợt nhớ ra vị trưởng bối này lại là.....

- Nhã Trúc, người thực sự sẽ không quay lại sao?

Người lãnh đạo Tường Không nhìn Thất công chúa nói.

- Không, từ ngày đó, ta đã không còn là công chúa Tường Không, không còn là người hoàng tộc nữa, ta chỉ là vị hôn thê của Diệp Lăng.

Thất công chúa lắc đầu, nhàn nhạt nói.

- Nhưng ngươi là con ta, ta là phụ thân của ngươi!

Phụ thân? Phụ thân của Thất công chúa? Đây không phải là hoàng đế đời trước của Tường Không sao? Không phải là hần chết rồi sao? Chẳng lẽ thân thể của Thất công chúa còn có ẩn tình khác?

Không có, hoàn toàn không có ẩn tình gì, nàng đúng là con gái của hoàng đế Tường Không, mà người đứng ở trước mặt này, đúng là vị hoàng đế Tường Không đã chết trước kia.

- Phụ thân?

Thất công chúa nhàn nhạt nói.

- Phụ thân ta đã chết, vào ngày hôm đó muội muội ta đã tự tay giết chết!

- Không phải! Đó chẳng qua chỉ là thể thân của ta, là do nha đầu gốc Nhã Nhu kia quyết định, chúng ta đều bị nàng lừa gạt!

Hoàng đế Tường Không nói.

- Là bị nàng lừa gạt, hay là người cùng nàng thông đồng lừa chúng ta?

Thất công chúa khẽ nhún mày, tựa hồ rất không muốn nhắc lại vấn đề này.

- Ta không có! Chúng ta đều bị nàng giam giữ nhiều năm như vậy, một mực không có cơ hội thoát ra. Tựa như Diệp Lăng nói, nàng là nha đầu biến thái, vì mục đích mà không từ thủ đoạn!

Hoàng đế Tường Không nói, mà ý tứ trong lời nói của hắn, phảng phất lúc trước Triệu Nhã Nhu chẳng những không giết hắn, ngay cả những người khác cũng không bị giết. Vấn đề này tựa hồ rất khó để cho người khác tin tưởng, nhưng lại là sự thực, lúc trước Triệu Nhã Nhu dùng biện pháp rất xảo diệu, giam người người hoàng đế Tường Không lại, sau đó trước mặt tất cả diễn xuất một vở tuồng, để cho người khác cảm thấy hoàng đế Tường Không đã chết.

Đương nhiên, những người kia đều thực sự đã chết, nhưng đó không phải là mấy người hoàng đế Tường Không chân chính.

Đơn giản mà nói, đầu người mà Diệp Lăng thấy là thực, nhưng không phải là hoàng đế Tường Không, mà chỉ là một thể thân lớn lên trông rất giống hoàng đế Tường Không, lại gia trì thêm một vài luyện kim thuật xảo diệu, dùng giả trá thật, coi như là ngay cả Diệp Lăng cũng không thể phân biệt.

Trong khoảnh khắc đó, cho dù Diệp Lăng có được lực quan sát sắc bén cũng không thể nhìn ra, bởi vì đầu người sau khi thoát ly thân thể sẽ xuất hiện một ít biến hóa, mà Triệu Nhã Nhu lại dùng biện pháp rất tinh diệu. Hơn nữa vì một khắc này, nàng đã diễn tập rất lâu, không có khả năng sẽ lộ ra sơ hở.

Trừ hoàng đế Tường Không ngay cả các huynh đệ tỷ muội, nàng cũng đều đã chuẩn bị thể thân, lại để cho một ít người đó chết ở trước mặt mọi người, như vậy lại khiến cho người khác càng thêm tin tưởng. Đồng thời, một vài hoàng tử công chúa, đối với Triệu Nhã Nhu không tốt lắm, vì chuyện tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà ra tay sát hại huynh đệ, những hoàng tử công chúa này, đã bị Triệu Nhã Nhu lấy ra làm vật hi sinh để cho chuyện này càng thêm chân thật.

Mà khi đó, mấy người hoàng đế Tường Không xác thực là không có quan hệ cùng hành vi của Triệu Nhã Nhu, bọn hắn cũng thực không ngờ Triệu Nhã Nhu có thể làm ra chuyện này. Trong những năm sau đó, bọn hắn vẫn bị Triệu Nhã Nhu nhốt tại bên trong một tòa cung điện trong hoàng cung. Mấy tòa cung điện này, đều là địa phương mà mấy người hoàng đế Tường Không đã từng ở qua, mà Triệu Nhã Nhu lại hạ lệnh biến toàn bộ những nơi này trở thành cấm khu, dĩ nhiên là sẽ không có ai tới gần, trở thành địa phương an toàn nhất.

Mà Triệu Nhã Nhu nhốt bọn hắn cũng không phải đơn giản chỉ là giam lỏng, nàng còn sử dụng luyện kim trận cao minh, hoàn toàn ngăn cách bên trong với bên ngoài. Luyện kim trận này ngoại trừ Triệu Nhã Nhu ra, người ngoài không một ai biết rõ!

Lại nói vì cái gì Triệu Nhã Nhu biến mất 10 năm, tại sao hoàng đế Tường Không lại xuất hiện, đó cũng không phải là bởi vì do có người phá giải luyện kim trận của Triệu Nhã Nhu, trên thế giới này, người có thể phá giải luyện kim trận của Triệu Nhã Nhu chỉ có Diệp Lăng, mà Diệp Lăng lại bị giam giữ cùng Triệu Nhã Nhu, không có khả năng phá giải.

Vậy tại sao hoàng đế Tường Không có thể trốn thoát ra ngoài?

Rất đơn giản, bởi vì luyện kim trận này của Triệu Nhã Nhu được thiết kế hoàn toàn trái ngược với bình thường, luyện kim trận này của nàng cũng không cần khép lại mà là cần khai mở

Chỉ cần một thời gian ngắn Triệu Nhã Nhu không khai mở luyện kim trận này, nó sẽ tự động khép lại, người bên trong có thể thoát ra ngoài. Như vậy Triệu Nhã Nhu rõ ràng không phải là loại người lực thân bất nhận, nàng chính là sợ bọn họ sẽ xảy ra chuyện, sợ bản thân mình gặp phải điều gì ngoài ý muốn, không thể khai mở luyện kim trận, đến lúc đó mấy người hoàng đế Tường Không cũng bởi vì bản thân mà xảy ra chuyện.

- Lúc ấy nàng nổi điên, bắt các người giam hết lại, ít nhất cũng không giết các người, điều này đối với ta mà nói, là một việc tốt, ít nhất ta cũng không cần lo lắng sau này như thế nào đối mặt với nàng.

Thất công chúa mờ mịt nói, nói xong giống như chuyện này hoàn toàn không quan hệ với nàng.

- Chỉ là không nghĩ tới, ta không cần lo lắng sau này đối mặt với nàng như thế nào, lại phải lo lắng đối mặt với người như thế nào? Cho dù lúc ấy là Triệu Nhã Nhu lừa gạt chúng ta, nhưng người có thực là không lừa gạt chúng ta sao? Rõ ràng người đã sớm bắt đầu chủ trì đại cục tại Tường Không, vì sao lại một mực không xuất hiện, có phải người muốn mượn thể của Nhã Nhu, muốn nhất thống thiên hạ phải không?

Thất công chúa bắt đầu nói đến chính đề, hơn nữa còn dứt khoát nói một cách thẳng thừng.

786. Chương 791: Bại Gia Tử (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 791: Bại gia tử (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Ngay từ đầu, mọi người còn tưởng rằng Triệu Nhã Nhu vận hành kế hoạch chẳng qua là muốn tranh đoạt thiên hạ. Nhưng sau đó, mọi người mới phát hiện ra, Hoàng đế Tường Không vốn tưởng rằng sớm đã chết, lại vẫn còn sống, hơn nữa đang chủ trì đại cục tại Chu Tước, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào thiên hạ.

Con người vốn là sinh vật như vậy, khi cơ hội chưa tới, trước mặt thiên hạ lúc nào cũng thể hiện rằng bản thân mình là người vô dục vô cầu, một khi thời cơ xuất hiện, đó lại là một chuyện hoàn toàn bất đồng. Huống chi, hoàng đế Tường Không vốn đã là kẻ có dã tâm, cho nên sẽ không thể buông tha cơ hội này. Sau khi biết rõ kế hoạch của Nhã Nhu, lại thấy Tường Không xuất kích bốn phía, hẳn vẫn không hề ngăn cản, mà là thuận nước đẩy thuyền. Chuyện này vốn cũng chẳng có gì, cái sai ở đây chính là, hẳn lại muốn đẩy hết tội danh này lên trên người Triệu Nhã Nhu, tất cả đều để Triệu Nhã Nhu gánh chịu mà không phải là hẳn cùng nhóm thể lực ra tay với Diệp Thành.

Chuyện này cũng không có gì đáng trách, dù sao bản chất của chính trị gia đều là như thế, chỉ quan tâm đến mục đích. Diệp Thành Diệp gia có đại bộ phận thần tử trung thành với hẳn trước kia, có một số ít người cũng là bởi vì chuyện Triệu Nhã Nhu giết hẳn, mà ly khai Tường Không. Nhưng tình huống hiện tại lại biến thành, hẳn vì tranh đoạt thiên hạ, ra tay với cả những thần tử trung thành của mình trước kia, thậm chí bên trong đó còn có cả Diệp Thành Thiên, chuyện này khiến cho người khác rất khó có thể tiếp nhận.

Nếu bản thân hẳn tự mình thú nhận mọi chuyện, giải thích những chuyện này, mọi người cũng sẽ không phản cảm như vậy. Nhưng vấn đề là, hẳn bị người khác vạch trần, nhưng lại đến chết vẫn không thừa nhận, một mực khẳng định tất cả đều là do Nhã Nhu. Hẳn làm như vậy tuy rằng có thể lừa gạt được dân chúng trong thiên hạ, để cho bọn họ tiếp tục ủng hộ hẳn, nhưng không gạt được mấy người Diệp Thành Thiên, khiến cho mấy người Diệp Thành Thiên đối với hẳn thất vọng cực độ, đều coi như là hẳn đã sớm chết, người đứng ở trước mặt này chẳng qua chỉ là một kẻ khác.

Mặc dù nói đây vốn là bản chất con người, đổi lại là bất luận một người ngoài cuộc nào, đều có thể thông cảm cho hẳn, nhưng nếu là một người trong cuộc, chuyện này quả thực vô cùng khó.

- Ta làm tất cả chỉ là vì đế quốc, ai lại không muốn đế quốc trở thành bá chủ đại lục, nếu đổi lại Chu Tước cùng Ngã Lạp, thậm chí bất cứ người nào, tất cả đều sẽ làm giống như ta vậy!

Tường Không hoàng đế nói.

- Vấn đề này ta không muốn thảo luận nữa, hiện tại người chỉ cần để cho chúng ta cùng Diệp Lăng quay về, có được không?

Thất công chúa đối với chuyện này không muốn nhắc lại, nàng sợ hãi đối phương có khả năng sẽ không nguyên ý buông tha cho Diệp Lăng, thậm chí là bản thân mình.

- Người biết rõ nếu người cùng tiểu tử kia cùng nhau trở về, vậy thì sẽ phá hư kế hoạch của đế quốc, điều này muội muội của người đã sớm minh bạch, cho nên nàng mới giam giữ tiểu tử kia 10 năm! Chỉ là không ngờ tới nàng lại điên cuồng đến như vậy, ngay cả bản thân mình cũng tính vào!

Hoàng đế Tường Không nói, tuy hắn không trả lời thẳng vào vấn đề, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

- Tuy rằng nàng hơi điên cuồng, nhưng ta lại cảm thấy, nàng điên cuồng một cách đáng yêu! Ít nhất, nàng cũng dám yêu dám hận, dám làm dám chịu, không giống như vài kẻ...

Lúc này Long An Kỳ mới mở miệng, đánh giá về Nhã Nhu tựa hồ rất không tồi, không chỉ là hắn, những người khác đồng dạng đều có một loại hảo cảm đối với Nhã Nhu.

- Đúng vậy, giống như đệ đệ đã nói, tuy rằng nàng hơi biến thái, nhưng lại là một vị nữ hoàng đế tốt...

Diệp Lam Vũ tiếp lời.

...

Hoàng đế Tường Không trầm mặc, hắn cảm giác được, bình dân tôn kính Triệu Nhã Nhu còn hơn cả bản thân mình.

- Các người đừng nhiều lời, lập tức tránh ra!

Đúng lúc này, Sa Lan nói, lời nói của nàng lập tức khiến cho lực chú ý của tất cả mọi người dời về phía bãi đất trống, nơi đó cất dấu huyền cơ, cũng là địa phương mà Diệp Lăng cùng Triệu Nhã Nhu đã biến mất mười năm về trước.

- Tại sao còn chưa xuất hiện?

Lý Nguyệt nhìn về phía Sa Lan.

- Đừng nhìn ta, ta cũng không biết, đây là vật của Thiên Công Việt tộc, ta cũng không hiểu rõ. Có lẽ sẽ trễ thêm một chút thời gian...

Sa Lan lắc đầu nói.

- Tốt nhất là như vậy, nếu bọn hắn không về được, ta sẽ giam người vào ngục.

Lý Nguyệt lãnh đạm nói, chuyện này luôn là khúc mắc trong lòng nàng. Sa Lan cười khổ nói:

- Chuyện này thì liên quan gì đến ta, cũng không phải là ta sai!

- Ta mặc kệ, ta chỉ biết là người mang bọn họ vào!

Lý Nguyệt nhàn nhạt nói.

- ...

Sa Lan càng thêm rầu rĩ. Đối với Lý Nguyệt, bất kể là ai có mặt ở nơi này đều không dám chọc vào nàng, hiện tại Lý Nguyệt gần như đã trở thành Tường Không đệ nhất nhân. Ba năm trước, nàng đã nhẹ nhàng đánh bại đệ nhất kiếm thánh. Có lẽ bởi vì trong mười năm này nàng dốc lòng vào việc tu luyện. Cho nên thực lực mới tăng lên kinh khủng như vậy, khiến cho rất ít người có thể theo kịp nàng. Mặt khác, Lý Nguyệt cũng đã khống chế được quân quyền, đơn giản mà nói, nàng chính là địa đầu xà ở đây, coi như là hoàng đế Tường Không cũng không thể áp chế được nàng.

- Lý Nguyệt tiểu thư, có thể cho chúng ta qua đó được không?

Lúc này, Hồ Nữ chợt lên tiếng, nàng cũng không muốn chờ ở bên ngoài nữa.

- Có thể, bất quá các người không thể ra tay với Hoàng đế.

Lý Nguyệt gật gật đầu, cũng đưa ra một điều kiện.

- Tốt!

Hổ Nữ đáp, thân hình lóe lên một cái đã xuất hiện ở bên cạnh Lý Nguyệt, tốc độ cùng thân pháp như vậy, căn bản là không ai sánh bằng, nàng hỏi một câu, chẳng qua cũng chỉ là bởi vì tôn trọng Lý Nguyệt mà thôi. Sau đó, các nữ hài khác cũng thuận thể đi vào theo, đối với việc này Lý Nguyệt cũng không phản đối!

Về phần đám người hoàng đế Tường Không, Lý Nguyệt liền ngăn cản, khiến cho phía Tường Không cảm thấy rất không thoải mái, chất vấn vì sao Hổ Nữ các nàng có thể, mà bọn hắn lại không thể. Lý Nguyệt chỉ nói một câu:

- Các nàng sẽ thủ tín, ta tin các nàng!

...

Ngụ ý câu này chẳng phải là chỉ đám người Tường Không là kẻ không thủ tín hay sao!?

787. Chương 792: Bại Gia Tử (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 792: Bại gia tử (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Ha ha, Hoàng Thượng, tốt nhất là chúng ta vẫn nên đợi ở bên ngoài.

Diệp Thành Thiên lên tiếng, hiện tại, hắn cùng mấy người Long An Kỳ vẫn đợi ở bên ngoài, đi vào chỉ có những nữ hài kia thôi.

- Mọi người cứ đợi ở đây... Dù sao cũng không có gì phải vội cả!

Hoàng đế Tường Không cũng nhàn nhạt đáp.

Chờ đợi, tiếp tục chờ đợi...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thoáng chốc từ lúc mở ra cho đến bây giờ đã qua gần 3 tiếng...

Đến lúc này, có vài người đã bắt đầu cảm thấy lo lắng, mà một vài người khác lại cảm thấy cao hứng, lo lắng vì sợ hai người Diệp Lăng sẽ không về được, mà cao hứng là vì hi vọng hai người Diệp Lăng sẽ không về được. Đúng lúc này, không gian phía trên mảnh đất trống chợt vạn vạc một hồi, sau đó xuất hiện thân ảnh hai người.

- Phù... May mắn là còn kịp! Nhã Nhu, người sao ngay cả thời gian cũng không nhớ thế!

- Người còn không biết xấu hổ mắng ta, không phải là ngay cả người cũng quên hay sao, cứ mãi chơi đùa cùng Bảo Bảo.

- Ta từ trước đến giờ không nhớ thời gian, chuyện này cũng không phải là người không biết!

- Ta biết rõ, nhưng ta chính là muốn trách người!

Tất cả mọi người trầm mặc, ngơ ngác nhìn hai người vừa xuất hiện đã cãi nhau loạn xạ. Trên mặt mỗi người lại một vẻ khác nhau, có vui sướng, có kinh ngạc, có thâm trầm... Hai người này ngoại trừ Diệp Lăng cùng Nhã Nhu thì còn là ai, mặc dù mười năm qua đi, nhưng hai người một điểm biến hóa cũng không có!

Diệp Lăng trông vẫn ngu ngốc như vậy, còn Triệu Nhã Nhu thì vẫn khả ái như ngày nào...

Chỉ là khiến mọi người cảm thấy có chút kỳ quái, chính là Triệu Nhã Nhu lại đang ôm một đứa bé trong lòng ngực

Đứa bé?

Chẳng lẽ hai người bọn họ ở trong đó đã kết hợp, thậm chí còn có cả kết tinh tình yêu?

Giờ phút này, trên mặt Diệp Lam Vũ đầy vẻ quái dị biểu lộ mập mờ, trên mặt những người khác cũng là tương tự như vậy, đều cảm thấy vấn đề này quái lạ, vô cùng quái lạ.

-Ồ, sao lại xuất hiện nhiều người như vậy? Tiểu Nhị, bảo bối của ta...

Tựa hồ không ai nghĩ rằng, nữ hài của Diệp Lăng nhiều như vậy, nhưng mà người đầu tiên hấn hô hoán lại không phải bất cứ người nào trong số đó, người hấn phát hiện ra đầu tiên không ngờ lại là Tiểu Nhị. Mà dưới sự hô hoán của Diệp Lăng, Tiểu Nhị đã lập tức xuất hiện bên cạnh hấn, vẫn giống như khi xưa, yên lặng thủ hộ, không có bất cứ chút biểu lộ, không có bất kỳ động tác dư thừa nào.

- Tiểu hấn dẫn, chẳng lẽ người không thấy được những người khác sao?

Lúc này Long Cát công chúa rất là khó chịu.

- Có chứ, Hồ Nữ, Phì Bà, không ngờ các người đều ở đây...

Diệp Lăng chào hỏi.

-Uy, uy! Ta đang gọi người, sao người lại nhìn người khác vậy?

- Tốt, trước tiên các người nên giải thích, vì sao nơi này lại xuất hiện nhiều người như vậy, các người chờ chúng ta, hay là muốn làm gì chúng ta nữa?

Nhã Nhu nhàn nhạt hỏi, cho dù 10 năm đã qua, nhưng sự nhạy bén của nàng vẫn chưa từng giảm bớt. Ngay sau khi đi ra, nàng đã cảm thấy có cái gì không đúng!

- Chúng ta đang đợi đệ đệ, không phải là đợi người! Mà phụ thân người có lẽ mới là đang đợi người!

Diệp Lam Vũ tức giận gõ đầu Diệp Lăng một cái, bản thân mình lo lắng cho hấn như vậy, không ngờ ngay cả một câu chào hỏi, hấn cũng chẳng thêm nói với mình!

- A! Người xuất hiện rồi! Đường như, người đã khống chế được Tường Không, như vậy chứng minh Tường Không không có ta vẫn không có chuyện gì!

Triệu Nhã Nhu nhìn về phía hoàng đế Tường Không, bình thản nói, tựa hồ giống như là đang nói đến một chuyện rất bình thường.

- Người không quan tâm sao?

Đối với thái độ bình thản này của Triệu Nhã Nhu, khiến cho tất cả mọi người có chút ngoài ý muốn.

- Quan tâm làm gì, cái này vốn cũng không phải là mong ước của ta, ta chỉ muốn chứng minh cho người nào đó mà thôi.

Triệu Nhã Nhu thờ ơ nói!

- Chứng minh cho người nào đó... Chẳng lẽ nói người làm tất cả chỉ là bởi vì hấn?

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, người nào đó trong lời nói chính là Diệp Lăng, mà ý tứ của những lời này, chính là tất cả mọi việc Nhã Nhu từng làm trước kia, đều chỉ là muốn chứng minh cho Diệp Lăng chuyện gì đó, về phần đó là chuyện gì, mọi người đều không biết, chỉ biết đó là vì Diệp Lăng. Đối với vấn đề này, Triệu Nhã Nhu cũng không có trả lời, mà chỉ chơi đùa cùng với đứa bé trong ngực!

- Này này, các người đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, sao lại có con như thế, đây là cháu ta sao?

Long An Kỳ cũng không biết là từ lúc nào đã xuất hiện ở bên người Triệu Nhã Nhu, nhìn đứa bé Triệu Nhã Nhu ôm trong ngực, dò hỏi. Nói chung đối với tình huống này, mọi người tựa hồ cũng đã dự liệu qua, chỉ là không ngờ chuyện này lại thực sự xảy ra. Hai người diệp lăng đúng là ôm hài tử xuất hiện.

- Đúng vậy, đứa trẻ này chính là do ta cùng tỷ phụ sinh đó, có dễ thương không?!

Triệu Nhã Nhu cười đáp.

- Diệp Lăng!

- Đệ đệ!

...

- Cái gì?

Diệp Lăng lúc này còn đang chơi đùa cùng Tiểu Nhị, đang mò hết chỗ này đến chỗ kia trên người Tiểu Nhị, quả thực khiến cho người khác cảm thấy Diệp Lăng vô cùng háo sắc.

- A, người nói bé gái kia, nàng nhiều nhất chỉ là mẹ của bé gái thôi!

Diệp Lăng thuận miệng nói

- A, không ngờ lại là con gái... Đợi chút người giải thích cho ta biết đây rốt cục là đang xảy ra chuyện gì? Sao người lại cùng Triệu Nhã Nhu sinh con gái?

Long An Kỳ ôm lấy đứa trẻ, vô cùng yêu thích.

- Cái gì? Ai cùng nàng sinh con gái?

Diệp Lăng ngơ ngác nói.

- Người đó, không phải là người nói, trong đó chỉ có hai người các người thôi sao.

Sa Lan chợt xen vào, nàng có thể khẳng định bên trong kia chỉ có hai người Diệp Lăng, đồ vật này đã vụn vỡ không mở ra, chẳng lẽ lại còn người sống ở bên trong.

- Đương nhiên là không phải ta, bên trong không ngờ ngoài hai chúng ta, còn có tiểu chút chút này nữa...

Diệp Lăng lắc đầu, chỉ vào bé gái nói.

- Cái gì? Đợi chút, đứa bé gái này dường như có chút không bình thường...

Sở Lan còn muốn nói cái gì đó, đột nhiên nàng phát hiện ra đứa bé gái này cùng nhân tộc có chút bất đồng, chính xác hơn là cùng nhân tộc phổ thông có chút bất đồng.

- Cái này... Ngạch văn này, cái này... Cái này... Đây là Thiên Công Việt Tộc, chẳng lẽ là...

788. Chương 793: Bại Gia Tử (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 793: Bại gia tử (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Đúng vậy, đây chính là đứa bé của Thiên Công Việt Tộc, bị phong ấn ở bên trong, không lâu sau khi ta đi vào đã phát hiện ra nàng.

Diệp Lăng gật gật đầu nói. Nguyên lại, phát hiện khi đó của Diệp Lăng chính là đứa bé này, đây là tộc nhân mà Thiên Công Việt Tộc trước đó phong ấn ở bên trong, hi vọng là có thể kéo dài huyết thống cho bộ tộc. Diệp Lăng xem xét tỉn tức còn sót lại của Thiên Công Việt Tộc, nói cái gì mà một hồi Thượng cổ đại tai kiếp, bọn họ phải đối mặt với uy hiếp diệt tộc, cho nên mới phong ấn tộc nhân ở một vài nơi, mà đứa bé gái này chính mà một trong số đó.

Về phần là đại tai kiếp gì, và những địa phương phong ấn khác ở đâu, cũng không có tiết lộ, điều này đã đã trở thành một bí mật.

- Cái gì? Thiên Công Việt Tộc!

Mọi người đối với chuyện này vô cùng kinh ngạc, nhìn đứa bé gái trong ngực Long An Kỳ, nó vô cùng khả ái, trừ có ngạch vân kỳ dị ra, trên mặt ngũ quan tựa hồ cũng có một vài điểm khác với thường nhân địa phương, tuy nhiên cũng không rõ ràng lắm.

- Hoàn hảo là không phải, bằng không chẳng phải ta đã bị muội muội ta vượt trước rồi sao!

Thất công chúa vỗ vỗ bộ ngực, đối với đứa bé gái này thuộc tộc nào, có lai lịch gì, nàng hoàn toàn không quan tâm.

- Hi hi, tỷ tỷ ngươi sợ sao? Chúng ta mặc dù chưa có hài tử, nhưng ta xác thực là vượt lên trước rồi đó...

Triệu Nhã Nhu cười đùa nói, cũng không biết mấy lời này là có ý gì, cũng không biết là thực hay là giả.

- Vượt lên trước cái gì? Chẳng lẽ ngươi... Thôi, cái này về rồi nói sau, hiện tại chúng ta còn phải đối mặt với rất nhiều vấn đề.

Thất công chúa cảm thấy hiện tại trọng yếu nhất vẫn là giải quyết một vài vấn đề trước mắt.

- Vấn đề gì? Xem bộ dáng các người dường như vẫn còn ở trạng thái đối địch, chẳng lẽ thiên hạ còn chưa thống nhất sao?

Triệu Nhã Nhu hỏi.

Từ lúc ban đầu, Triệu Nhã Nhu đã cảm thấy có chút gì là lạ, vốn trong suy nghĩ của nàng Tường Không có lẽ sớm đã nhất thống thiên hạ, những người trước mắt có lẽ cũng đã hòa hợp trở lại mới phải. Nhưng hiện tại quan hệ bọn hắn cũng không có hài hòa giống như trong tưởng tượng, mà dường như vẫn đang đối chọi gay gắt, có thể nói tựa như là sự cạnh tranh của các đảng phái trong một đế quốc. Nhưng vấn đề là, đối phương là hoàng đế Tường Không, vậy hắn là không thể nào cùng hắn đối địch chuyện gì. Như vậy với trường hợp trước mắt chỉ có thể giải thích, song phương vẫn còn đang chiến tranh, cũng chưa nhất thống!

- Còn chưa có, chúng ta bây giờ còn kém bước đó rất xa...

Hoàng đế Tường Không nói.

- Bây giờ chúng ta cần đến người!

- Không có khả năng, ta đã an bài đủ để khiến cho Tường Không nhất thống được thiên hạ, coi như là ngoài ý muốn, cũng chỉ có thể để lỡ mất một phần nhỏ, sao lại nói là kém rất xa!

Triệu Nhã Nhu nói:

- Nếu các người còn chưa nhất thống thiên hạ, ta cùng Diệp Lăng chẳng phải là phí công mười năm kẹt ở chỗ này sao!

...

Bên phía Tường Không trầm mặc.

- Kỳ thực nếu như lúc trước dựa theo đại nhân an bài thì chúng ta đã có thể... Chỉ có điều...

Đến lúc này, một thanh niên ở bên Tường Không đứng ra, thanh niên này đứng ra nhưng bên phía Tường Không lại một mực không nói lời nào, tựa hồ hắn chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, khiến cho mọi người rất bất ngờ. Những người có mặt ở nơi này đều biết rõ, thanh niên này là một người vô cùng trọng yếu, hắn là quân sư tối cao của Tường Không đế quốc, là mưu sĩ nổi tiếng khắp thiên hạ, được xưng là Tường Không đệ nhất mưu sĩ.

- Ý ngươi chỉ ta lắng chuyện, làm đảo loạn toàn bộ kế hoạch phải không?

Hoàng đế Tường Không cau mày nói.

- Không dám!

Thanh niên mưu sĩ nói. Trên thực tế đúng là do hoàng đế Tường Không lắng chuyện, vốn bản kế hoạch của Nhã Nhu đã hoàn hảo vô cùng, nhưng chỉ cần một mất xích xảy ra sự cố nhỏ sẽ đảo loạn toàn bộ kế hoạch. Mà hoàng đế Tường Không không hiểu kế hoạch của Triệu Nhã Nhu, lại dựa theo ý của mình,

đây cũng là nguyên nhân vì sao lại tạm thời ngưng chiến, chuyện này vốn không nằm trong kế hoạch của Triệu Nhã Nhu, mà là hoàng đế muốn chuẩn bị kỹ hơn một chút, hẳn cảm thấy chỉ cần sản xuất được vũ khí luyện kim, lập tức có thể đoạt được thiên hạ.

- Chuyện này không liên quan gì đến ta, các người không đoạt được địa bàn, đó là việc chuyện của các người! Bất quá ta khuyên các người một câu: tốt nhất vẫn nên dừng tay, hòa đàm mới là kết quả tốt nhất.

Triệu Nhã Nhu nhàn nhạt nói, tựa hồ không hề quan tâm đến chuyện này, cho dù nó đã từng là tâm huyết của bản thân. Nếu Diệp Lăng trở về, ưu thế phe Trường Không sẽ không còn, mà bị nhiều người vây công như vậy, kết quả cuối cùng vẫn chỉ là dậm chân tại chỗ, thậm chí còn có khả năng sẽ bị các phương thế lực khác xâm phạm đến lãnh địa của mình.

- Hoà đàm? Người đã từng ngồi trên ngai vị Hoàng đế, người cảm thấy có khả năng này sao?

Hoàng đế Trường Không trực tiếp hỏi.

- Có khả năng! Chỉ cần người hiểu được, nếu tiếp tục sẽ là kết quả gì?

Triệu Nhã Nhu nói:

- Nếu như là ta, đến bước đường này, ta sẽ buông tha!

- ...

Hoàng đế Trường Không trầm mặc.

- Người vẫn không thể giúp chúng ta sao?

Một lúc sau, hoàng đế Trường Không mở miệng.

- Bây giờ ta là người của tỷ phu, hẳn nói ta giúp người, ta sẽ giúp người!

Lúc này, Triệu Nhã Nhu ôm lấy cánh tay Diệp Lăng, bộ dáng vô cùng hạnh phúc, lập tức có vài người muốn xua đuổi nàng ly khai, để nàng cách xa Diệp Lăng ra. Mà lúc này, Diệp Lăng vẫn đang ngó chăm chăm Tiểu Nhị...

- Cái gì? Không giúp, chúng ta không giúp người xấu! Tiểu Nhị người thật sự là may mắn, hiện tại ta có thể cải tiến người, có lẽ người có thể tự mình nói chuyện. Thế nào, rất vui vẻ phải không... Nếu vui vẻ thì gật gật đầu. Ừ, ta biết ngay người sẽ gật đầu mà!

- Lăn! Rõ ràng nàng bị người khống chế, người bảo nàng gật đầu, nàng sẽ gật đầu!

Triệu Nhã Nhu tức giận mở miệng quát.

- Người không hiểu rồi, thứ này chúng ta gọi là tâm linh tương thông!

Diệp Lăng nghiêm túc nói.

- Ta có thể hiểu không?

Hiên Viên Băng chợt mở miệng.

...

Diệp Lăng ngốc trệ thoáng phát, nói:

- Cái này, chúng ta về trước, nơi này không chút nào thú vị, Tiểu Linh có phải đang chờ trên bầu trời?

789. Chương 794: Nữ Nhân Đáng Sợ (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 794: Nữ nhân đáng sợ (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Thấy Diệp Lăng lảng sang chuyện khác, mọi người cũng không để ý nữa, trả lời vấn đề này của hắn, hơn nữa hỏi hắn vì sao lại biết Tiểu Linh đang ở trên Thiên thượng?

- Bởi vì chiếc phi thuyền kia cũng có thể do Tiểu Nhị khống chế, Tiểu Nhị có thể cảm ứng được!

Diệp Lăng thuận miệng đáp.

- ?

Lúc này mọi người hoàn toàn không hiểu cái gì mà Tiểu Nhị cũng có thể khống chế, chẳng lẽ chiếc phi thuyền kia là vì Tiểu Nhị mà kiến tạo? Diệp Lăng dường như biết được nghi vấn của mọi người, liền mở miệng giải thích:

- A, ta chưa nói sao? Tiểu Nhị có thể khống chế tất cả linh kiện luyện kim, các ngươi muốn đối phó với bất cứ linh kiện luyện kim nào, chỉ cần một người Tiểu Nhị là có thể giải quyết tất cả. Tiểu Nhị, cho phép người dẫn bạo toàn bộ vũ khí luyện kim đang nhằm vào chúng ta của phía bên kia!

Ầm

Diệp Lăng vừa nói xong, ở phía xa, vũ khí của Tường Không phòng ngừa mấy người Diệp Lăng lập tức nổ tung, hất bay mấy người bên cạnh đến vài chục trượng.

...

Tất cả mọi người trầm mặc, bọn hắn chưa từng nghĩ tới, mấu chốt để dẫn đến thắng lợi vẫn luôn ở bên cạnh mình.

Nếu như sớm biết được Tiểu Nhị có thể khống chế những linh kiện luyện kim này, phía Tường không đã sớm bại trận, hoàn toàn không có một chút cơ hội thắng lợi nào.

- Ngươi, tên tiểu hồn đản này, mỗi lần gặp ngươi lại khiến cho mọi người dở khóc dở cười!

Long Cát công chúa bắt đầu dĩ nhiên nói.

- Diệp Lăng, ngươi... Rốt cục ngươi là người như thế nào!

Sa Lan nhìn Diệp Lăng, đối với Diệp thành nàng đã hết cách rồi, hiện tại lại nhiều thêm ra một Tiểu Nhị, điều này khiến cho nàng hoàn toàn bó tay. Luyện kim thuật của bản thân cường đại thì thế nào, người ta chỉ cần một mình Tiểu Nhị đã giải quyết được hết thảy, hơn nữa luyện kim thuật của người ta so với mình không kém hơn một chút nào. Không ngờ có thể tạo ra thứ có thể khống chế linh kiện luyện kim, điều này thực sự khiến cho người khác khó có thể tin nổi.

- Bại gia tử!

Diệp Lăng đáp.

- ...

Đáp án này của Diệp Lăng cả thiên hạ ai ai cũng biết, chỉ kỳ quái chính là ai ai cũng muốn con cái mình có thể bại gia tử như thế này, nếu được như thế thì bản thân mỗi ngày đều thấp hươu cảm tạ thần thánh rồi.

- Trách không được hoàng thượng nhất định phải giam cầm ngươi, ngươi có mặt trên đời này, sẽ là một biến số cực lớn!

Sa Lan cảm thán nói.

- Muốn nói tới biến số, Triệu Nhã Nhu mới mà biến số lớn nhất, biến đi biến lại...

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

- Tiểu hồn đản, thiên biến là quyền lợi của nữ nhân, không phải là biến số.

- Có gì khác nhau sao? Đều là đồng dạng, ta không cần biết!

Diệp Lăng mơ hồ trả lời. Hắn vẫn mơ hồ như vậy, mọi người cũng không biết mười năm này Diệp Lăng đã trải qua những chuyện gì. Bất quá như vậy cũng tốt, ít nhất hắn vẫn không hề thay đổi, mà như vậy mới là điểm khiến cho mọi người yêu quý hắn.

- Nhã Nhu, người đến đây, để ta nhìn thật kỹ người!

Hoàng đế Tường Không chợt mở miệng, ngữ khí dường như rất bình tĩnh, cũng không biết là hắn có ý định gì, là bởi vì phụ thân gặp được nhi nữ hay là có ý gì khác.

- Không cần, cứ đứng có nhìn là được rồi, để cho ta giúp người đoạt được thiên hạ, điều này không có khả năng, không cần bàn bạc lại nữa.

Triệu Nhã Nhu trực tiếp trả lời.

- Ta muốn tranh đoạt thiên hạ, đó là lúc ta còn làm Hoàng đế, không phải là giúp người khác! Giúp người khác, lại có người sẽ ghét bỏ ta, bảo ta vô dụng...

- ...

Ghét bỏ nàng, nói nàng vô dụng? Chẳng lẽ khi xưa là bởi vì Diệp Lăng ghét bỏ nàng, nói nàng vô dụng cho nên nàng mới tranh đoạt thiên hạ này, chứng minh mình hữu dụng? Nếu thật sự là như vậy, chẳng lẽ thiên hạ này chỉ là thứ mà nàng dùng để chứng minh giá trị tồn tại của mình với Diệp Lăng, như vậy tất cả những chuyện mà mọi người làm, đều chỉ là bởi vì vài lời trẻ con khi hai người còn thơ ấu, bởi vì vài lời ngu ngốc của Diệp Lăng.

- Dừng! Dừng nhìn ta, ta không biết, ta hỏi nàng, nàng không nói cho ta biết! Hình như là khi còn bé ta từng nói điều gì đó...

Diệp Lăng nhìn thấy ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào mình, đành phải nói.

- Bất kể là cái gì, nhất định là cùng tiểu hỗn đản người có quan hệ, không ngờ chỉ là vì vài lời đùa giỡn từ lúc ấu thơ, lại khiến thiên hạ náo thành thế này, cũng chỉ có hai tên biến thái tiểu hỗn đản các người mới làm ra được chuyện như vậy.

Long Cát công chúa rất là đau đầu, vào lúc đó, nàng không thể nói Triệu Nhã Nhu sai điều gì, bởi vì nói cho cùng đầu sỏ gây nên vẫn là Diệp Lăng. Mà những lời này của Long Cát công chúa cũng là thiên chân vạn xác. Sự tình giữa hai người Diệp Lăng cùng Triệu Nhã Nhu, từ cổ chí kim, từ xưa đến nay, chưa từng xảy ra bao giờ, cả thiên hạ chỉ vì vài lời đùa bỡn mà lâm vào cục diện chiến tranh toàn diện. Bất quá nói tiếp, đây cũng chỉ là nguyên nhân gây nên, phát triển đến bây giờ, đã không đơn thuần là do nguyên nhân giữa hai người nữa, mà còn rất nhiều các nhân tố khác, hoàng đế Tường Không trước mắt cũng là một trong số đó.

- Ô, Hoàng thượng người chưa chết à!

Đến lúc này Diệp Lăng tựa hồ mới phát hiện ra hoàng đế Tường Không, phản ứng thần kinh như vậy quả thực là khiến cho người khác thấy xấu hổ.

- ...

- Nếu như người không chết, vậy Triệu Nhã Nhu cũng không phải là giết cha?

Diệp Lăng nhìn về phía Triệu Nhã Nhu, tựa hồ tin tức này đối với hắn mà nói, là một chuyện rất tốt.

- Tỷ phụ, người cho ta là loại con gái hư hỏng như vậy sao? Người ta đúng là tiểu nữ tử nhu nhược mà...

- Lăn! Lừa gạt ai đó, ai mà chả biết người là biến thái đệ nhất nhân! Đợi chút, Triệu Nhã Nhu, có phải người đã biết hết tất cả đáp án của những vấn đề kia phải không?

Diệp Lăng đột nhiên nhớ lại một vài vấn đề, chính là những vấn đề về phản tâm lý học.

- Biết hết, khi xưa lúc người bỏ mặc ta, từng hỏi ta những vấn đề này, ta đáp không được, người liền để mặc ta chơi một mình...

Triệu Nhã Nhu hồi đáp.

- Có chuyện này sao? Ta cảm thấy rất kỳ quái, muốn trả lời toàn bộ những vấn đề đó, căn bản là chuyện bất khả thi, coi như là người biến thái đến cực điểm, cũng không có khả năng biến thái đến mức toàn diện như vậy.

790. Chương 795: Nữ Nhân Đáng Sợ (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 795: Nữ nhân đáng sợ (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Diệp Lăng nói.

- Nếu người đã biết, vậy tại sao còn hỏi mấy vấn đề này?

Thất công chúa có chút kỳ quái hỏi, đây không phải là khiến cho người khác hiểm lẫn bản thân mình là biến thái hay sao?

- Bởi vì có một vài điểm mấu chốt, ta xác thực là có thể trả lời được, khi xưa tỷ phụ nói tâm lý ta có chút biến thái, không muốn chơi cùng ta. Nếu đã cho ta là biến thái, vậy thì cứ để ta triệt để biến thái đi, như vậy cũng có thể khiến cho các người cảm thấy những việc ta làm là rất bình thường, khiến các người cảm thấy chuyện này cũng không phải là ta tận lực cố gắng trở thành như vậy.

Triệu Nhã Nhu nhàn nhạt nói.

- ...

Nữ nhân này quá đáng sợ!

- Không ngờ ngay từ lúc đó người đã có ý định phát động chính biến, cũng không phải là tự dừng. Cho nên, người mới chuẩn bị đầy đủ như vậy, chỉ là có một vấn đề ta vẫn không rõ, người bắt đầu chuẩn bị cho chuyện này từ lúc nào?

- Đại khái là lúc 7, 8 tuổi gì đó, có đôi khi tiểu hài tử lại dễ dàng hơn một chút.

Triệu Nhã Nhu đáp.

Thực đáng sợ!

Cho dù nàng không khảo thí những đề mục kia, mọi người có thể rõ ràng, nàng là nữ nhân biến thái đệ nhất!

- Tốt rồi, dừng ở đây, chúng ta nhanh chạy thôi!

Diệp Lăng nói.

- Vì sao?

Mọi người cảm thấy kỳ quái!

- Bởi vì Hoàng thượng hấn lui lại rồi! Từ thái độ của hắn, có thể đoán được chúng ta ở nơi này là rất nguy hiểm!

Diệp Lăng chỉ về phía hoàng đế Tường Không đã ly khai.

- Tiểu Diệp Lăng, không ngờ lúc này người vẫn tỉnh táo như vậy, bắt quá các người đều phải chết! Ta không cần khống chế các người, chỉ cần tiêu diệt hết tất cả các người, như vậy cả thiên hạ sẽ không còn bất kỳ ai có thể cản trở ta nữa!

Hoàng đế Tường Không lúc này đã ở rất xa bên ngoài, dường như rất nhanh sẽ ly khai di tích này. Mà hoàng đế Tường Không thực sự đang nói ra một sự thật đáng sợ, nơi đây tụ tập rất nhiều người mạnh nhất của các phương thế lực, đồng thời còn có cả Diệp Lăng cùng Triệu Nhã Nhu. Nếu để cho những người này đi ra bên ngoài, phía Tường Không nhất định sẽ thua, nhưng nếu có thể khiến cho những người này táng thân ở đây, vậy thì có thể làm suy yếu rất nhiều phương thế lực..

- Này này, đệ đệ, hần có biện pháp tiêu diệt chúng ta à, lực lượng của chúng ta ở đây rất mạnh mà?

Diệp Lam Vũ một bên truy, một bên hô.

- Ngốc tử tử! Người có mạnh hơn thì cũng làm được gì, đến lúc đó vẫn không thoát khỏi một ít lực lượng không thể kháng cự, chỉ cần hần dẫn nổ nơi này, vùi lấp chúng ta ở bên trong thì chúng ta có biện pháp nào, cho dù một bộ phận có thể có thể sống sót, nhưng tổn thất trong việc này cũng không phải là điều chúng ta có thể thừa nhận!

Diệp Lăng trả lời.

- Dẫn nổ nơi này? Người không phải là có Tiểu Nhị sao, có thể khống chế tạc đạn luyện kim của hần.

- Tiểu Nhị chỉ có thể khống chế luyện kim trận, một vài luyện kim thuật không cần đến luyện kim trận, đó thuần túy chỉ là phản ứng hóa học, bất kỳ một thứ gì đều không thể khống chế được chúng!

Diệp Lăng tức giận trả lời. Tiểu Nhị có thể khống chế một vài linh kiện luyện kim, nhưng cũng không phải là vạn năng, nếu mà bất cứ thứ gì nàng đều có thể khống chế được, như vậy đã không phải là Tiểu Nhị, mà là thần!

- Chuyện này...

- Đừng làm nhầm nữa, ít lời thôi, chạy nhanh lên!

Đúng lúc này, Triệu Nhã Nhu nhàn nhạt nói.

- ...

Trong lúc mọi người còn đang cảm mắt chạy, rất nhiều thành viên Tường Không còn chưa kịp trốn ra thì phía đại môn đã truyền đến một tiếng nổ cực lớn.

Ầm!

- Mẹ ơi, Triệu Nhã Nhu, phụ thân người đúng là một tên biến thái, ngay cả thủ hạ dưới tay cũng không tha, nơi này còn nhiều người như vậy mà!

Diệp Lăng hô lớn, hần không ngờ hoàng đế Tường Không lại tàn độc như vậy.

- ...

Giờ phút này, mọi người lại càng thêm thấu hiểu con người của hoàng đế Tường Không. Trước mặt quyền lực, biến hóa này thực sự là quá đáng sợ.

- Hoàng thượng... Những người kia còn chưa kịp thoát ra ngoài.

Phía Tường Không ngăn người, bọn hần vẫn xem như là may mắn, may mắn vì có cơ hội để mà ngăn người, những người còn lại chỉ sợ là đã vĩnh viễn không có cơ hội này. Sự tình biến hóa, thường thường đều sẽ tàn khốc như vậy, khiến cho con người ta không có cách nào tiếp thu!

- Gọi ta à? Hiện tại ta cũng bó tay...

Lúc này Triệu Nhã Nhu vừa cười vừa nói.

- Đừng nhìn ta, lối ra này bị bít kín rồi, còn có lối nào khác không?

Thanh niên mưu sĩ cũng ở trong đám người bị kẹt lại, hần cũng bị vớt vớt.

- Không có, nơi này chỉ có một cửa vào!

Diệp Lăng đáp, sau đó nhìn về phía thanh niên.

- Vì sao ta lại cảm thấy người quen mắt nhỉ?

- ...

Thanh niên mưu sĩ trầm mặc một hồi, lắc đầu

- Người... Thực sự là... Về sau ta sẽ danh chấn thiên hạ, trở thành thiên hạ...

- A, ta nhớ rồi! Người chính là... Cái kia, cái kia...

Diệp Lăng chỉ tay vào thanh niên mưu sĩ nói, nhưng vẫn không gọi được tên tuổi của người ta, bất quá có thể khẳng định, hẳn đã nhớ ra đối phương.

- Ta gọi là Sở Cửu! Đây là lần thứ 379 ta nói cho người biết, lần tiếp theo sẽ không có như vậy đâu.

Thanh niên mưu sĩ Sở Cửu thở dài. Rất rõ ràng, những lời này của hắn tối thiểu nhất đã từng nói qua 379 lần, mà mỗi lần hắn thề sẽ không nói lại, thì lần sau vẫn phải tiếp tục. Sở Cửu này chính là thiếu niên khi xưa Diệp Lăng hay gặp ở Đồ thư quán, cùng Sa Lan giống nhau, ba người đều là khách quen của Đồ thư quán, thường xuyên thấy mặt nhau.

- A, đúng, đúng, Sở Cửu! Sao người lại ở chỗ này?

Diệp Lăng hỏi.

- Bây giờ ta là Tường Không đệ nhất mưu sĩ...

Sở Cửu kiêu ngạo nói, lời hứa khi xưa bây giờ hắn đã thực hiện được.

- Bởi vì ta vạch kế hoạch cho Hoàng thượng, để hắn có thể giải quyết các người, kết quả...

Sở Cửu khoát tay, hắn làm người coi như là tiêu sái, mặc dù đã bị dồn vào tuyệt cảnh, nhưng bộ dáng giống như là vẫn không có chuyện gì.

- Nguyên lại là kế hoạch của người, người đầu, trói hắn lại đánh cho hắn một trận.

Diệp Lăng chỉ vào Sở Cửu cả giận nói.

- ...

Sở Cửu trầm mặc không ngờ Diệp Lăng vẫn còn chiêu này, nếu như bị đám người này quần áo, bản thân mình còn sống nổi không?

791. Chương 796: Nữ Nhân Đáng Sợ (3).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 796: Nữ nhân đáng sợ (3).

Dịch: Linhnhì

Nguồn: Vip.vandan

- Khục khục, ta chỉ là mưu sĩ, chỉ phụ trách bày mưu tính kế, những chuyện khác không quan hệ đến ta, hiện tại mọi người tốt nhất vẫn là nên tỉnh táo, chúng ta nghĩ biện pháp thoát ra ngoài trước đã, bằng không Hoàng thượng sẽ dùng hắc hỏa dược san bằng nơi này đấy!

Hắc hỏa dược, đây thuần túy là phản ứng hóa học, không cách nào khống chế.

- Đúng vậy! Diệp Lăng người nhanh nghĩ biện pháp đi, đừng ngần ngại ở đây nữa.

Mọi người bắt đầu thúc giục Diệp Lăng, trong hoàn cảnh này người nào có thể nghĩ ra được biện pháp thì duy nhất chỉ có thể là Diệp Lăng, nếu như hắn bó tay, vậy thì chỉ tất cả có thể táng thân ở nơi này rồi.

- A, thoát ra ngoài hả, chuyện này hình như là có biện pháp!

Diệp Lăng ngơ ngác nói.

- Biện pháp gì, nói nhanh lên, gấp chết người ta rồi!

- Trở lại địa phương mà chúng ta đi ra...

Sau khi nói xong Diệp Lăng liền chạy quay lại, đến bãi đất trống mà lúc trước mọi người tụ tập.

- Diệp Lăng, người tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ người muốn đưa mọi người tiến vào ngục giam sao?

Lý Nguyệt hỏi, nàng đã ở đây 10 năm, hoàn toàn hiểu rõ, nơi này chỉ có một cửa vào. Mà tình huống hiện tại, nếu như không muốn vùi xác nơi đây, xác thực là chỉ có thể tiến vào bên trong ngục giam của Thiên Công Việt Tộc, mặc dù làm như vậy sẽ bị giam lại, nhưng tối thiểu sẽ không bị chết.

- Các người muốn đi chỗ đó à? Chỗ đó chỉ dành cho những người bất thường thôi, ta cùng Triệu Nhã Nhu thì may ra, còn các người... Rất khó nói.

Diệp Lăng hỏi.

- ...

- Chúng ta không muốn đi! Người nói nhanh còn biện pháp nào khác phải không?

Lý Nguyệt nghe thấy những lời này của Diệp Lăng, lập tức minh bạch hẳn nhất định còn cách khác, bằng không sẽ không hỏi một vấn đề như vậy.

- Đương nhiên là có! Các người không biết vì sao nơi này có thể truyền tống người đến ngục giam sao? Đó là bởi vì bản thân nơi đây đã là một truyền tống trận, chỉ là tòa truyền tống trận này chỉ cố định tọa độ ở một địa phương duy nhất, chỉ cần chúng ta có thể thay đổi tọa độ...

Diệp Lăng bắt đầu tự thuật số liệu, chắc chỉ có một vài người trong số những người ở đây là hiểu được những số liệu này.

- Này, này! Người nói mấy thứ này thì có tác dụng gì?

Lý Nguyệt đầu đầy hắc tuyến, quả thực là vô cùng muốn đập cho Diệp Lăng một trận, đến lúc này rồi còn có thời gian rảnh rỗi mà giải thích mấy thứ vớ vẩn này. Diệp Lăng nói tiếp.

- Tác dụng chính là, ta có thể điều chỉnh thông số bên trong số liệu, mang các người truyền tống đến phạm vi phụ cận, bởi vì trước mặt không có Truyền Tống Trận, mà nhân số ở trong này rất nhiều, cho nên chỉ có thể truyền tống trong một khoảng cách gần! Lý Nguyệt, cho ta biết phương hướng của địa phương an toàn, ít người nhất gần phụ cận nơi này!

- Chuyện này, địa phương tốt nhất có lẽ là cách nơi này ba km hướng đông bắc, có thể truyền tống đến chỗ đó được không?

Lý Nguyệt hỏi.

- Coi như cũng được! Ta để cho Tiểu Linh đến bên kia chờ tiếp ứng, các người mau đứng vào bên trong những vòng tròn kia.

Diệp Lăng nói, trong lúc nói chuyện, hắn thông qua Tiểu Nhị liên hệ cùng Tiểu Linh, lệnh cho Tiểu Linh tiến về phía đông bắc.

- Bắt đầu!

Sau khi mọi người ổn định vị trí, Diệp Lăng liền chuẩn bị bắt đầu truyền tống, nhân số kẹt ở nơi này tương đối nhiều, phải chia ra làm một vài đợt, đoán chừng sẽ hơi mất một chút thời gian, nhưng nếu so với việc thu thập hắc hỏa được ở bên ngoài, có lẽ vẫn có thể rút lui một cách an toàn.

- Tiểu bảo bối, dựa vào người!

Diệp Lăng ôm lấy đứa bé gái, đem gạch vụn của nàng nối với một vài đồ vật, tựa hồ khởi động những thứ này cần đến gạch vụn đặc thù của Thiên Công Việt Tộc. Bé gái cũng không biết những thứ này là gì, chỉ

rất hưng phấn mà quấy đạp chân tay, giống như là được Diệp Lăng ôm khiến nàng rất hưng phấn. Hơn nữa bé gái còn không ngừng bập bẹ kêu:

- Ba ba... Ba ba...

- Mẹ ơi, kêu ca ca, đừng kêu ba ba, ta còn chưa già như vậy.

Diệp Lăng đối với chuyện này rất khó chịu.

- Ba ba...

Bé gái lập tức tát một cái vào thẳng mặt Diệp Lăng, tuy rằng không có lực, nhưng thanh âm vang dội kia lại khiến cho mọi người cảm giác được cái tát này rất đau, mà cảm giác này cũng thực quái lạ.

- ...

Đúng lúc này, Diệp Lăng khởi động Truyền Tống Trận, một đám người lập tức biến mất.

- Diệp Lăng, ngươi không đi cùng sao?

- Các người đi trước, ta cùng Triệu Nhã Nhu áp hậu, việc này cần một vài thao tác nhất định.

Diệp Lăng nói, kỳ thực Triệu Nhã Nhu hoàn toàn có thể đi trước, chẳng qua ở cùng Triệu Nhã Nhu mười năm, đã tập cho hắn thói quen có nàng ở bên mà thôi. Nhưng lúc này cũng chẳng ai đi so đo vấn đề này cả, dù sao đi sớm hay đi muộn thì vẫn là đi, đương nhiên vẫn có người tự nguyện lưu lại cùng Diệp Lăng.

- Hồ Nữ, Phì Bà, các người nhanh lên đi, còn có Nhã Nhu, người cũng lên luôn, đợt cuối cùng!

- Rất nhanh, đã truyền tống đến đợt cuối cùng.

- Không ta phải ở cùng người!

Triệu Nhã Nhu hét lên, mà lời nói của nàng cũng khiến cho những người khác dừng lại.

- Vì cái gì? Chúng ta đều đi, người ở cùng ta làm gì?

Diệp Lăng có chút nghi hoặc hỏi.

- Ta sợ người truyền tống chúng ta ra ngoài, nhưng bản thân người lại kẹt ở nơi này!

Triệu Nhã Nhu nói.

- Thứ này ta hiểu rõ, nhất định phải có người khống chế!

- Là thực sao, Thiếu gia?

Hồ Nữ lập tức hỏi.

- Là thực...

Diệp Lăng nói.

- Ta ở lại cùng người!

Hồ Nữ lập tức nói, chúng nữ cũng giống như vậy, đều muốn lưu lại.

- Mẹ, các người làm cái gì vậy, ta nói là ta kẹt ở đây không đi ra ngoài được à, ta đã khi nào lừa gạt các người chưa?! Tuy rằng thứ này cần có người khống chế, nhưng sẽ có một khoảng thời gian bị trì hoãn, ta hoàn toàn có đủ thời gian để tiến vào, hiểu chưa!

Diệp Lăng tức giận nói, không có chút nào cảm giác giống như tâm tình của một người sắp phải lưu lại.

- Triệu Nhã Nhu người cũng thực là, khi xưa người cũng sau khi khởi động mới tiến vào hay sao động hay sao?

- Hì hì, ta quên mất, tiểu bảo bối, đến đây với mẹ mẹ nào, để ba ba chốc nữa rảnh tay chạy nào.

Triệu Nhã Nhu cười cười, sau đó giang tay giống như là muốn ôm lấy bé gái, chỉ là bé gái ôm chặt lấy Diệp Lăng, thế nào cũng không muốn buông tay.

- Thực là... Sao lại quần quít lấy ba ba như vậy?

792. Chương 797: Ngụy Cấp (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 797: Ngụy cấp (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Triệu Nhã Nhu thấy vậy, biết rõ bé gái sẽ không buông tay, đây là lần đầu tiên từ sau khi được giải khai phong ấn, nàng thấy bé gái lại quần quít với Diệp Lăng như vậy.

- Không sao, cứ để nàng bên cạnh ta, cho dù thêm nàng thì ta vẫn đủ thời gian.

Diệp Lăng xoa tay.

- Tốt!

Triệu Nhã Nhu gật đầu, sau đó cùng chúng nữ mỗi người tiến vào một vòng tròn không gian truyền tống, nàng phát hiện vòng tròn này có chút chật trội, một vài vòng tròn khác vẫn còn khá trống trải, liền chạy qua đó, sau đó gọi Diệp Lăng ý bảo hãy đợi chút nữa cùng đến chỗ này luôn. Nhưng Truyền Tống Trận này cũng không phải là một vòng lớn, mà là rất nhiều vòng nhỏ, chính là cửa vào các không gian ngục giam, hiện tại Diệp Lăng chính là điều động toàn bộ các không gian truyền tống, sử dụng cùng một lúc.

Lúc này Diệp Lăng cũng không để ý Triệu Nhã Nhu đã di chuyển đến một vòng tròn khác, tự nhiên cũng không nghe thấy nàng gọi bảo hãy đi qua.

- Tốt! Truyền tống bắt đầu!

Sau khi Diệp Lăng mở ra truyền tống trận, liền hướng một vòng tròn chạy vào, về phần vòng tròn này có ai ở bên trong, hắn cũng chẳng thèm quan tâm, dù sao thì sau này cũng ở cùng một chỗ, chỉ là sự tình trong chớp mắt mà thôi. Triệu Nhã Nhu cũng không để ý đến chuyện này, nàng có thể hiểu được vì sao Diệp Lăng lại làm như vậy. Chỉ thấy không gian vụn vụn, trong nháy mắt tất cả mọi người có cảm giác mất đi trọng lực, sau đó chỉ một khắc đã phát hiện mình lại có trọng lực, đồng thời cảnh vật trước mắt biến đổi.

- Diệp Lăng, coi chừng!

??

- Ha ha! Các người cho rằng đã thoát khỏi lòng bàn tay ta sao?!

Diệp Lăng nhìn kỹ lại, dường như ở phụ cận đều là người phía Tường Không, cái gì mà địa phương an toàn, hoàn toàn là đưa dê vào miệng cọp. Chỉ là đối với tình huống như vậy, đối với Diệp Lăng mà nói, hắn cũng hoàn toàn không thèm để ý.

- Nhất định là do Tiểu Linh quá ngốc, bị người theo dõi!

Diệp Lăng ngẩng đầu nhìn lên phi thuyền phía trên không trung, cái này thực sự là quá huênh hoang rồi.

- ...

Tiểu Linh ở bên trong phi thuyền biểu hiện rất vô tội, đó không phải là do ta ngốc mà là người mới đúng, người gọi ta chạy đến nơi này, đây không phải là tuyên bố cho người khác biết, chỗ này có vấn đề hay sao? Vẫn còn cho rằng Tường Không không thể nhanh chóng phản ứng như vậy, chỉ là không nghĩ đến đối phương vừa vụn cũng muốn đến nơi này, Lý Nguyệt tựa hồ đã quên mất một điểm, đối phương nếu muốn dẫn nổ đi tích thì cũng cần tìm kiếm một địa phương có khoảng cách an toàn.

- Thiếu gia, chúng ta làm sao bây giờ, hay là chém giết ra ngoài?

Hổ Nữ nhìn về phía hoàng đế Tường Không cắn răng nói.

- Chém giết cái gì, trốn lên phi thuyền phía trên mới là tốt nhất, nhân số phe ta vốn đã không nhiều rồi.

Diệp Lăng tức giận nói:

- Hổ Nữ, từ lúc nào ngươi lại biến thành bạo lực như vậy?

- Gần đây chinh chiến liên miên, quả thực khiến cho ta có chút bạo lực, ta lập tức sẽ sửa lại!

Hổ Nữ nghiêng đầu nói.

- Tiểu Linh khởi động hệ thống phòng ngự, hệ thống tấn công của phi thuyền, hạ cánh.

- Cái gì? Hạ cánh? Đệ đệ ngươi làm như thế chẳng phải là tạo cho người khác có cơ hội tấn công phi thuyền hay sao?

Diệp Lam Vũ trợn mắt vô cùng kỳ quái, lúc này phi thuyền đang ở phía trên không trung vô cùng an toàn, một khi đáp xuống, lập tức sẽ lọt vào phạm vi công kích của người khác.

- Yên tâm, bọn hần còn chưa đủ sức phá hủy hệ thống phòng ngự của ta, vì nó ta đã phải tốn không ít thời gian, nếu như bọn hần không thức thời, chúng ta sẽ lập tức phản kích.

Diệp Lăng xua tay.

- Thế nhưng nếu bọn hần lên được phi thuyền?

Diệp Lam Vũ lại hỏi.

- Bọn hần không lên được, chỉ có chúng ta mới có thể tiến vào!

Diệp Lăng vừa cười vừa nói.

- ?

Mọi người có chút khó hiểu.

- Đến lúc đó các ngươi sẽ hiểu!

Diệp Lăng ôm lấy bé gái, vừa cười vừa nói, mà lúc này bé gái lại chỉ lên bầu trời bập bẹ. Đương nhiên mọi người không ai hiểu nổi những lời này của Diệp Vân đến cùng là có ý gì. Nhưng rất nhanh tất cả liền minh bạch, hóa ra là như thế này, chuyện này quả thực là hơi thần kỳ. Khi phi thuyền hạ xuống, phía Diệp Lăng rất thuận lợi đã có thể bước lên, vừa đi vừa sợ bị người khác tập kích, đến lúc đó sẽ chịu rất nhiều thiệt thòi. Chỉ là khi mọi người toàn lực chuẩn bị cho một trận khổ chiến, lại phát hiện ra, đối phương không ai có thể tiến lên, chuẩn xác mà nói, là không có người nào có thể tiếp cận phạm vi phụ cận phi thuyền.

Đây chính là hệ thống nhận dạng, người không thông qua, thì không có cách nào vượt qua hệ thống phòng ngự của phi thuyền, tương đương với việc không có cách nào tới gần phi thuyền. Phương thức này, Diệp Lăng cũng không giải thích kỹ với mọi người, chỉ nói qua loa, cái này dựa vào một ít phương thức loại bỏ tin tức cơ bản, những tin tức này tuy rằng rất bình thường, nhưng nếu chồng chất lên nhau, lại là độc nhất vô nhị.

- Các ngươi chuẩn bị rồi đi sao?

Lúc này hoàng đế Tường Không mở miệng, hần lại một lần nữa sợ hãi trước luyện kim thuật thần kỳ của Diệp Lăng, nếu như quả thực để cho Diệp Lăng rời đi, khẳng định phe mình sẽ thua cuộc. Chỉ là có biện pháp sao? Nếu luận vũ lực, phe kia còn cao hơn mình rất nhiều, nếu luận luyện kim thuật, phe mình cũng không ai có năng lực cao hơn Diệp Lăng.

- Không đi chẳng lẽ còn đợi người tiến sao?

Diệp Lăng thuận miệng trả lời.

- Ngươi không cảm thấy là thiếu ai à?

- Thiếu ai? Hổ Nữ, Tiểu Ngũ, Phỉ Bà. . .

Diệp Lăng rất nhanh điếm một lần,

- Chỉ Tình Đường tỷ cũng có, hình như không thiếu người, lão bà, chúng ta thiếu người sao?
- Không thiếu, như vậy đã rất nhiều rồi.

Diệp Thành Thiên hồi đáp.

- Không thiếu người, Lý Nguyệt, người muốn tới sao? Nếu như người tới, ta hoan nghênh người, Sa Lan... Người vẫn là ở bên kia đi.

Diệp Lăng nói.

- Ta....

Lý Nguyệt nhìn Diệp Lăng, hơi do dự, dù sau hiện tại nàng lập trường bất đồng.

- Người có ý gì?

Sa Lan cảm tức Diệp Lăng.

- Không có gì, dù sao đi nữa chúng ta cũng đối lập, người chung quy không cần ở bên ta.

Diệp Lăng trả lời.

793. Chương 798: Ngụy Cấp (2).

Luyện Kim Cường Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 798: Ngụy cấp (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Vì sao không thể, ta chỉ là một Luyện Kim Thuật sĩ, ta cũng không phải ai khác, chỉ cần người dám dạy ta Luyện Kim Thuật, ta liền đi theo cạnh người.

Sa Lan lạnh lùng nói, mà đúng là thời gian này, nàng trên cơ bản cũng chỉ có thể theo Diệp Lăng, bởi vì nếu không như vậy, khẳng định sẽ bị Tường Không hoàng đế khống chế, hoặc là tiêu diệt.

- Người tới là tốt rồi, ta sao lại không dám dạy người Luyện Kim Thuật, ta sẽ chỉ giáo người. Chỉ là ngoài Luyện Kim Thuật ra, thì còn phải xem ta có vui không.

Diệp Lăng không chút lo lắng nói.

- Trừ Luyện Kim Thuật ra, ta học thứ khác làm gì.

Sa Lan nói, liền bước tới gần phi thuyền, một số kỹ thuật của Diệp Lăng cũng không phải Luyện Kim Thuật, tỷ như nàng muốn biết nhất là trận pháp.

- Lý Nguyệt, thời gian không đợi người....

- Không được, ta vẫn không thể đi theo người, vì sao chúng ta không phải một đế quốc, vì sao muốn phân ra nhiều quốc gia như vậy.

Lý Nguyệt lắc đầu, bộ dáng cực kỳ thống khổ.

- Một đế quốc....

Có người lúc nghe được Lý Nguyệt nói, đột nhiên nghĩ đến một kế hoạch rất hoang đường, mà kế hoạch này muốn sử dụng tựa hồ cũng không phải không có khả năng.

- Tốt lắm, chúng ta đi thôi, tái kiến sau.

- Chờ một chút....

Lúc này, Tường Không hoàng đế cùng Sở Cửu đồng thời kêu lên.

- Có chuyện gì, các người nói nhanh một chút, thời gian của ta rất quý giá, đã từng lãng phí mười năm rồi...

Diệp Lăng nói, liền chuẩn bị rời đi.

- Hỗn đản, mười năm này người cùng ai chịu?

- Cùng Triệu Nhã Nhu, chờ chút, Triệu Nhã Nhu đâu?

Diệp Lăng thuận miệng trả lời, đột nhiên liền phát hiện, Triệu Nhã Nhu cũng không có bên cạnh mình, càng không ở trên thuyền.

Vừa rồi hơi tính thử, bọn hắn cũng tính luôn Triệu Nhã Nhu, đó là thói quen của Diệp Lăng, mà những người khác căn bản không nghĩ đến Triệu Nhã Nhu sẽ ở cùng một chỗ với mình. Vì vậy đều không chú ý đến.

- Người nhớ tới ta sao? Tỷ phu thân ái của ta.

Thanh âm của Triệu Nhã Nhu có chút ai oán, phảng phất có một cỗ lực lượng oán hận, đâm sâu vào lòng Diệp Lăng.

- Triệu Nhã Nhu, người ở đó làm gì vậy?

Diệp Lăng nhìn về phía Triệu Nhã Nhu, phát hiện lúc này Triệu Nhã Nhu không ngờ lại ở phụ cận Tường Không hoàng đế, bị người vây quanh.

- Ta đang đợi người nhớ tới ta, người dĩ nhiên đã quên ta mất.

Triệu Nhã Nhu u oán nói, lúc nàng truyền tống ra vừa vặn ở phụ cận Tường Không hoàng đế, liền lập tức bị vây quanh.

- Ta quen người luôn ở cạnh ta rồi, đâu ngờ người lại không có.

Diệp Lăng có chút vô tội nói.

- Thật sao?

Triệu Nhã Nhu đang u oán nghe lời này, lập tức u oán tiêu tán thành mây khói.

- Khụ khụ, Tiểu Diệp Lăng, người cũng thấy đó, hiện tại Nhã Nhu đang ở trong tay ta, người hẳn phải đi vào khuôn khổ chứ?

Tường Không hoàng đế nói.

- Cái gì mà đi vào khuôn khổ? Người có ý gì? Chẳng lẽ người muốn dùng chính nữ nhi của mình, để áp chế ta?

Diệp Lăng ngơ ngác hỏi, tuy ý tứ này rất rõ ràng, nhưng hắn vẫn cảm thấy cổ quái.

Không chỉ có hắn cổ quái, mà người nghe thấy sự tình này đều cảm thấy điểm kỳ lạ.

Có người không ngờ lại dùng nữ nhi của mình đi áp chế người khác, đây là dạng chuyện gì?

- Hoàng thượng.

Lý Nguyệt tại thời điểm này, vẫn chỉ nhận Triệu Nhã Nhu làm hoàng đế, vì vậy, lúc phát hiện tình huống này, liền lập tức để người của nàng bắt đầu vây quanh Tường Không hoàng đế.

- Các người không nên cử động. Lý Nguyệt, người đừng quên, người là con dân Tường Không, hiện tại ta mới là Tường Không hoàng đế.

Tường Không hoàng đế giận quát một tiếng, sau đó nhìn về phía Diệp Lăng, nói:

- Tiểu Diệp Lăng, chỉ cần người bước xuống gia nhập Tường Không, người muốn có cái gì, ta liền có thể cho người cái đó.

- Vì sao ta phải gia nhập Tường Không, còn người có thể cho ta cái gì, ta cũng không cần.

Diệp Lăng không chút do dự nói, một điểm ý tứ khẩn trương cũng không có, giống như tuyệt không quan tâm đến Triệu Nhã Nhu vậy.

- Chẳng lẽ người không sợ Nhã Nhu gặp chuyện không may?

Tường Không hoàng đế trầm giọng nói, bộ dáng tựa hồ có chút không nhận được, giống như tùy thời sẽ làm ra chuyện bất lợi với Triệu Nhã Nhu.

- Nàng có thể xảy ra chuyện gì?

Diệp Lăng vẫn như vậy, dáng vẻ thoải mái.

- Người đừng tưởng rằng nàng là nữ nhi của ta thì ta sẽ không làm gì. Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết.

Tường Không hoàng đế lạnh lùng nói.

- Đúng, ta tin tin tưởng người sẽ làm như vậy, bởi vì người còn lãnh huyết hơn Triệu Nhã Nhu, nàng ít nhất còn giữ lại mạng bọn người, mà các người vì muốn đạt thiên hạ, thì ngay cả nữ nhi của mình cũng có thể giết.

Diệp Lăng thần nhiên nói, cũng không phải hấn chỉ trích Tường Không hoàng đế, mà là cảm khái, từ trước đến nay quân vương đều là như vậy.

Lý Thế Dân một đời minh quân, nhưng hấn cũng là một người thí sát huynh đệ, cực kỳ lãnh huyết, chỉ là, đối với sự thống trị của hấn, không ai nói lời phản đối, ngược lại còn nghìn đời ca tụng.

Nếu như lúc này Tường Không hoàng đế thành công, nhất thống thiên hạ, chỉ cần hấn yêu quý con dân, thì nhất định sẽ được nghìn đời ca tụng, đối với hấn lợi dụng chính nữ nhi mình, thậm chí là giết chết nữ nhi, lịch sử chỉ nhận xét hấn vô tình thôi.

Tại lúc này, rất khó nói rốt cuộc ai đúng ai sai, chỉ là lập trường cùng quan điểm khác nhau mà thôi,

- Nếu người biết rõ vậy, sao còn không qua đây.

- Tại sao ta phải xuống, người có bản lĩnh thì giết chết nữ nhi mình đi, ta ở chỗ này nhìn nè.

Diệp Lăng vừa cười vừa nói, ngữ khí tựa hồ có chút chờ đợi.

- Không ngờ nàng ở trong lòng người lại không chút địa vị nào, lẽ nào mười năm ở chung các người một chút cảm tình cũng không có?

Tường Không hoàng đế chất vấn, mà động tác vốn có của Triệu Nhã Nhu ngay lúc nghe nói như vậy liền dừng lại, nhìn về phía Diệp Lăng, nàng cũng rất muốn biết đáp án.

- Cảm tình thì có, nàng coi như là tiểu di tử của ta, chiếu có ta rất không tệ, ta thực không muốn có lỗi với nàng, nếu như nàng có chuyện gì, ta nhất định sẽ giúp nàng.

Diệp Lăng thần nhiên nói.

- Người cũng thức thời.

Khóe miệng Triệu Nhã Nhu mím lại nhẹ giọng nói. Về mặt vui vẻ.

- Vậy vì sao người còn chưa xuống, người không phải muốn giúp nàng sao, chẳng lẽ đó chỉ là nói cho sướng?

Tường Không hoàng đế tiếp tục chất vấn.

794. Chương 799: Ngụy Cấp (3).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 799: Nguy cấp (3).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Người sao cứ hỏi vì sao vậy, ta nói rồi, người có bản lĩnh thì giết nàng đi, những lời này người lẽ nào nghe không hiểu?

Diệp Lăng tức giận nói.

Tại thời điểm này, lời của Diệp Lăng làm một số người tựa hồ minh bạch, bọn họ nhận thấy được. Ý tứ của lời Diệp Lăng cũng không phải muốn Tường Không hoàng đế giết Triệu Nhã Nhu, mà là nói....

- Tốt, ta liền giết nàng.

Tường Không hoàng đế lạnh lùng nói, hiện giờ hắc ám lao phải theo lao, cho dù không muốn, cũng phải lập uy nghiêm trước mặt quân sĩ của mình.

Mà ngay lúc Tường Không hạ lệnh vây sát, thời điểm đao kiếm băng lãnh hướng tới Triệu Nhã Nhu, tại lúc một số người lo lắng cho Triệu Nhã Nhu, không đành lòng nhìn lên, thì sự tình phát sinh làm cho mọi người ngoài ý muốn.

- Phan.

- Phan.

...

- A.

- A.

...

Người vây sát Triệu Nhã Nhu ở trong nháy mắt bị đánh bay, mà Triệu Nhã Nhu không có chút động tác nào, lại giống như những người đó bay ngược ra ngoài.

Đây là chuyện gì? Vì sao ta không thấy động tác của nàng, là do ta không nhìn thấu thực lực của nàng, hay là trên người nàng có bảo vật hộ thể.

Nhất định là cái sau, nếu như ta còn không nhìn thấu thực lực thì nàng nhất định là Thiên cấp, chuyện này sao có thể?

- Đệ đệ, nàng....

Diệp Lam Vũ nhìn Triệu Nhã Nhu, bộ dáng có chút không thể tin được

- Nàng rất nguy hiểm, ta đã sớm nói rồi.

Diệp Lăng khoát khoát tay nói.

- Ta hiểu rồi

Lúc này Diệp Thành Thiên mới gật nhẹ đầu nói.

...

- Lên.

Ngay thời điểm tình huống không sao hiểu rõ xuất hiện, tình huống như vậy vẫn tiếp tục. Người vây bắt Triệu Nhã Nhu vẫn như thế, bọn họ tiếp tục bay.

Kết quả là bọn họ trong nháy mắt bị đánh bay, mà lúc này đây, mọi người thấy rõ Triệu Nhã Nhu xuất thủ, lúc này đây, bọn họ có thể khẳng định, cũng không phải là bảo vật hộ thể gì, mà là bản thân Triệu Nhã Nhu sở hữu thực lực đáng sợ.

Nữ nhân này thật sự biến thái, vì sao lại mạnh đến như vậy...

Triệu Nhã Nhu, một quyền một chưởng một cước, dùng lộ tuyến chuyển động rõ ràng xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ là cho dù nhìn thấy rõ, nhưng vẫn không ai có thể chống đỡ.

Thoáng cái, ở phụ cận Triệu Nhã Nhu, hình thành một khoảng chân không, bởi vì những người này toàn bộ bị nàng đánh bay đi.

Tại thời điểm này, tất cả mọi người minh bạch, ý tứ Diệp Lăng chính là như vậy, người có thể giết nàng hay không, kết quả rất rõ ràng, không thể...

- Đi thôi, không đùa nữa, nhanh một chút. Chúng ta không rảnh chơi ở chỗ này, dù sao đây cũng là địa bàn của lão ba người.

Diệp Lăng đối với Triệu Nhã Nhu còn đang tiếp tục hô lên.

- Hì hì, biết rồi.

Triệu Nhã Nhu cười tinh nghịch, sau đó dùng thân pháp quỷ mị, trong mấy giây đi tới bên cạnh Diệp Lăng.

- Chỉ biết nghịch ngợm, gặp phải tình huống như vậy còn không mau chạy, ở nơi đó làm cái gì.

Diệp Lăng nói.

- Ta muốn biết tỷ phụ người có quan tâm ta không...

Triệu Nhã Nhu vừa cười vừa nói.

- Xuất phát.

Diệp Lăng không chú ý Triệu Nhã Nhu, liền chuẩn bị xuất phát.

- Chờ một chút.

Tại lúc này, còn có người kêu chờ một chút, không ngờ lại là Lý Nguyệt cùng Sở Cửu.

- Lý Nguyệt, người muốn đi cùng chúng ta sao?

Diệp Lăng không để ý Sở Cửu, trực tiếp hỏi Lý Nguyệt, tại lúc này, Lý Nguyệt kêu đợi, tựa hồ cũng chỉ có lý do này.

- Ừm.

Lý Nguyệt gật đầu

- Ta không muốn theo tên quân vương nữ nhi cũng không màng, ta sợ có một ngày, hấn vứt bỏ ta, hơn nữa ta luôn nghĩ hoàng thượng mới là hoàng thượng.

- Tốt, người đi lên đi.

Diệp Lăng nói, mặc kệ Lý Nguyệt có lý do gì, hấn đều rất thích kết quả này.

- Lý Nguyệt tướng quân

Những thuộc hạ của Lý Nguyệt hô lên, không ngờ Lý Nguyệt muốn ly khai.

- Các người tiếp tục làm chuyện của mình, không cần để ý tới ta, ta là nữ hài tử, sớm muộn cũng có một ngày lập gia đình, ta cũng không định cả đời ở trong quân doanh cùng các người, hiện tại vừa vặn có cơ hội này.

Lý Nguyệt vừa cười vừa nói.

- Chuyện này...

- Chúng ta chúc phúc cho tướng quân có thể tìm được hạnh phúc.

....

- Thập tam thiếu, người phải làm Lý Nguyệt tướng quân hạnh phúc đó.

Khi thanh âm nói lời từ biệt cuối cùng vang lên, lời từ biệt và chúc phúc này bắt đầu biến đổi, mọi người đều chỉ đầu mâu về phía Diệp Lăng.

- Cái gì? Chuyện này có liên quan gì đến ta?

- Liên quan chứ, hôm nay là người dẫn ta đi.

Lý Nguyệt vừa cười vừa nói, trong đôi mắt của nàng, mơ hồ tràn ra nước mắt.

- Vậy người quay về đi.

...

- Thôi, xuất phát, nếu không quân đội Trường Không sẽ tụ tập lại đây.

Diệp Lăng cũng không tiếp tục nữa, để tiểu linh xuất phát trở lại Diệp thành.

- Chờ một chút, ta còn có chuyện chưa nói...

Sở Cửu kêu to từ phía dưới.

- Tái kiến Sở Cửu, đừng nghĩ chúng ta như vậy, lúc rảnh rồi đến Diệp thành uống trà, ta mời.

Diệp Lăng từ trên không trung hồi đáp, còn phi thuyền đã hướng về Diệp thành.

- Bây giờ....

Sở Cửu bất đắc dĩ nhìn phi thuyền rời đi.

...

- Diệp Lăng, thực lực Triệu Nhã Nhu nàng cao bao nhiêu, vì sao ta cũng nhìn không thấu? Có phải là người dạy nàng không?

Diệp Lam Vũ nhìn Diệp Lăng ôm tiểu nữ hài, đang nhìn Triệu Nhã Nhu bên cạnh, suy nghĩ ba vật thể này cùng một chỗ rất thích hợp, cũng rất kỳ quái.

- Nàng là Thiên cấp, so với các người cao hơn một bậc. Vũ kỹ của nàng, ta có dạy một chút.

Diệp Lăng đáp lời.

- Người thật là... Dạng người như nàng, sao người còn để nàng đạt đến Thiên cấp?

Diệp Lam Vũ rất không hào sảng nói, đối với Triệu Nhã Nhu, muốn có thể hoàn toàn tha thứ là không có khả năng, chuyện này còn cần thời gian nhất định.

- Cái gì mà để cho nàng đạt Thiên cấp, bản thân nàng chính là Thiên cấp, lúc trước, nàng vẫn ẩn dấu thực lực mà thôi.

Diệp Lăng nói.

- Cái gì? Không thể nào, người nói nàng sớm đã là Thiên cấp sao, khi đó nàng mới vài tuổi đó, sao có khả năng?

Tất cả mọi người ngạc nhiên đến ngây người.

Muốn nói Triệu Nhã Nhu ở cùng một chỗ với Diệp Lăng mười năm, đột phá Thiên cấp, chuyện này tất cả mọi người có thể tiếp thu. Nhưng Diệp Lăng lại nói nàng từ mười năm trước đã là Thiên cấp. chuyện này không thể tiếp thu nổi.

795. Chương 800: Ngụy Cấp (4).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 800: Ngụy cấp (4).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Nàng đúng là biến thái. Khi đó ta đã nói, nàng rất nguy hiểm, khi đó ta cũng không phải không cảm thấy, chỉ là nàng tạo cho ta cảm giác nguy hiểm cực độ, hiện tại các người tin chưa. Ta nói không sai mà.

Diệp Lăng nói.

...

Mọi người trầm mặc, đều ngơ ngác nhìn Triệu Nhã Nhu, bọn họ không rõ Triệu Nhã Nhu vì sao tuổi nhỏ như vậy mà có thể làm được nhiều chuyện người khác cả đời không làm được, chuyện làm cả đại lục đều muốn long trời lở đất.

Thậm chí dùng một câu khoa trương để hình dung nàng, đó chính là dùng lòng bàn tay đùa giỡn cả thế giới.

- Tiểu bảo bối, lại mù mù, người đừng luôn quần quít ba ba như vậy, mù mù sẽ ghen, mù mù thực sự ghen.

Lúc này Triệu Nhã Nhu cũng không để ý đến nhãn thần của mọi người, chỉ lo đùa giỡn với tiểu nữ hài, mà tiểu nữ hài dưới sự đùa giỡn của nàng phát ra tiếng cười khanh khách.

Tại thời điểm này, Triệu Nhã Nhu khiến người ta cảm thấy một vẻ hoạt bát bên tiểu nữ hài.

- Nhã Nhu, đừng muốn đoạt vị trí của ta, nói tới mù mù, thì ta mới đúng, người bắt quả chỉ là a di thôi.

Lúc này, thất công chúa xen vào trong, lấy tồn tại của mình chứng minh.

- Không, ta không thêm làm a di, ta muốn làm mù mù. Tỷ tỷ, nếu không, chúng ta cùng nhau gả cho tỷ phu đi nha?

Triệu Nhã Nhu nhìn thất công chúa, trong ánh mắt lộ vẻ chờ mong, giống như một tiểu cô nương cầu xin tỷ tỷ vậy.

- Chuyện này... Người hỏi tỷ phu đi, nếu hấn nguyện ý, thì cứ vậy.

- Cái gì? Ý kiến của ta? Đương nhiên là không có khả năng rồi, ta sẽ không lấy tiểu biến thái như người.

- Người đi chết đi.

...

Có lẽ do vui vẻ nên thời gian qua rất nhanh, Diệp Lăng và Triệu Nhã Nhu đã trở về, hơn nữa có Ly Nguyệt gia nhập, chuyện này làm cho tất cả mọi người đều vui vẻ, đó cũng là kết quả mọi người muốn thấy, thậm chí đã vượt qua cả dự tính.

Mà mọi người tựa hồ không có cảm giác thời gian trôi qua, hai ngày sau, phi thuyền liền đến Diệp thành, nghênh tiếp họ đến là tiếng hoan hô của toàn thành, còn có tam ca thất ca chờ đợi.

Ngay lúc thấy Diệp Lăng, tâm tình mọi người càng thêm tăng vọt, một trường cảnh cực kỳ sinh động.

Chỉ là, chuyện làm mọi người không ngờ tới, tại lúc mọi người còn chưa vui vẻ được lâu, nó sẽ đến, lại còn tới rất nhanh, lũ lượt kéo đến.

Chuyện tình này, tất cả mọi người trước sau đều biết, chỉ là không ngờ tới lại nhanh như vậy.

- Ê, trời vì sao có điểm đen?

Bách tính toàn thành đều có chút kỳ quái, bây giờ còn là buổi chiều, chưa tới chạng vạng, vì sao nhân như vậy liền đen, mà ngẩng đầu nhìn lên, tất cả mọi người thấy một chuyện làm cho suốt đời họ khó quên.

Đó là đoàn đoàn phi thuyền, phi thuyền ngập trời, mà dựa vào đồ án trên mặt nói cho mọi người biết, những phi thuyền này thuộc về Tường Không, tình huống hiện tại chính là, Tường Không đột nhiên vây hãm, bao vây toàn bộ Diệp thành.

Chuyện này tới quá nhanh, đám người Diệp Lăng vừa mới trở về mà thôi.

- Hảo trắng lệ mà, những phi thuyền này nếu như để làm dân dụng không biết có thể tạo phúc cho bao nhiêu nhà.

Diệp Lăng nhìn bầu trời, một chút khẩn trương cũng không có.

- Người còn ở đó mà cảm thán, nghĩ biện pháp nhanh lên.

Tam ca tức giận nói.

- Nghĩ biện pháp gì, chắc bọn họ chỉ đi ngang qua thôi.

Diệp Lăng thuận miệng nói.

...

- Thực sự bị người làm cho tức chết mà, tình huống hiện tại, nếu như hắn chỉ đi ngang qua, ta liền chặt đầu xuống cho người làm ghế ngồi.

Tam ca tức giận mắng.

- Nếu như không phải đi ngang qua, thì bọn họ tới đây làm gì? Chẳng lẽ muốn đánh chúng ta hay sao?

Diệp Lăng nói.

- Không phải là chẳng lẽ, mà chính là muốn đến đánh chúng ta đó.

- Không có lý do, tầm quan trọng của nơi này không cao, cho dù muốn đánh, cũng không cần có tràng diện lớn như vậy.

Diệp Lăng có chút ngơ ngác nói.

- Có người ở đây, thì tầm quan trọng đủ rồi.

Tam ca trả lời.

- Ta trọng yếu như vậy sao?

- Phi thường trọng yếu.

Hầu như tại cùng thời khắc đó, toàn bộ đều trả lời câu hỏi của Diệp Lăng.

- Nếu như vậy, tam ca người phải đi chuẩn bị phòng ngự đi, sợ rằng đối phương sẽ cường công đó, phòng ngự chúng ta cho dù có lợi hại, nhưng nhiều như vậy, cũng sẽ không kháng nổi.

Diệp Lăng nhìn phi thuyền đầy trời phía trên nói.

- Người nghĩ có thể chống đỡ bao lâu?

- Nhiều như vậy thì chỉ cỡ hai ngày không sai biệt lắm.

Diệp Lăng đáp lời

- Hay chúng ta chuẩn bị trốn đi, núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt.

...

Tất cả mọi người trầm mặc, không phải bởi vì lời nói không chút chí khí, mà thời gian Diệp Lăng nói cư nhiên là hai ngày, dưới lực công kích như vậy, có thể kiên trì hai ngày, đây là khái niệm gì.

Mà mọi người nghĩ, đối phương cũng không nhất định có thể kiên trì công kích hai ngày, cho nên hiện tại vẫn còn có hy vọng phòng ngự.

Đương nhiên, lời Diệp Lăng nói cũng đã suy nghĩ, quan trọng nhất là giữ mạng, chỉ cần mạng còn, tất cả đều có thể lần nữa đứng lên.

- Trốn, phỏng chừng trốn không lọt. Ta tin rằng hiện tại lực lượng của Tường Không đều tập trung ở chỗ này, ngay cả bọn Chu Tước cũng đồng dạng tác chiến tới đây, cái này gần như là khuyh toàn quốc lực đến bao vây tiêu trừ chúng ta rồi.

Lúc này thất ca nhíu mày nói, trong tay hắn còn có một bản báo cáo, mà từ lời hắn nói, sự tình nhất định rất không ổn.

- Không thể nào, vậy chẳng phải quá xem trọng Diệp thành chúng ta.

Tam ca cũng ngoài ý muốn với chuyện này, dù là ai cũng không muốn tin tưởng, đó là toàn bộ quốc lực.

Thất ca lắc lắc đầu, nói:

- Không sai, từ bên Chu Tước truyền đến tin tức, hai ngày nay bọn họ cảm thấy Tường Không hình như không có lực lượng, mà hiện tại bọn họ mới phát hiện ra, nguyên lai Tường Không chỉ để lại một số bộ đội phô trương thanh thế, mà bộ đội chủ lực thì không biết tung tích. Nếu như là lúc trước, ta còn nghĩ Tường Không đang làm trò quỷ, hiện tại không cần phải nói, Tường Không hoàng đế đã điên rồi, so với Triệu Nhã Nhu còn điên hơn.

- Hừ

Triệu Nhã Nhu hừ lạnh một tiếng, làm thất ca cảm thấy ngứa ngáy.

- Đào địa đạo, trốn.

Diệp Lăng đột nhiên nói bốn chữ đơn giản.

796. Chương 801: Chân Mệnh Thiên Tử (1).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 801: Chân mệnh thiên tử (1).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Ngay lúc mọi người còn chưa kịp đáp, một âm thanh từ bầu trời truyền đến, giống như nghe được lời của Diệp Lăng, cảnh cáo với hắn.

- Tiểu Diệp Lăng, ta biết ngươi có thể trốn, nhưng ngươi có thể thoát, còn những người khác thì sao? Hiện tại, ta muốn tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, bất luận là ai, cũng phải chết, cho dù chạy trốn tới đâu cũng vậy.

Nghe những lời này, toàn bộ mọi người trong thành đều biến sắc.

Ý tứ của Tường Không rất rõ ràng, là muốn dùng người trong thành khống chế Diệp Lăng, Diệp Lăng có thể thoát được, Diệp gia cũng có thể thoát, nhưng những người khác trong thành thì sao?

Diệp Lăng có không ít bằng hữu ở đây, Phong Hoa Tuyết Nguyệt Lâu chính là một đại biểu, hắn có thể chiếu cố nhiều người như vậy sao? Không thể, đây là chuyện không có khả năng.

Đồng thời, cho dù là dân thường, Diệp Lăng lẽ nào đứng nhìn bọn họ chết? Số lượng thật sự quá lớn.

Mà âm thanh này cũng không phải của Tường Không hoàng đế, chỉ là tất cả mọi người đều biết, đây là ý tứ của Tường Không hoàng đế, trừ hắn, ai có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy.

- Ngươi muốn cái gì?

Diệp Lăng nhìn lên trời, lạnh lùng hỏi, thanh âm mới nghe không lớn, lại truyền khắp toàn thành thị, truyền tới bầu trời tòa thành.

- Vẫn là điều kiện trước, ngươi gia nhập Tường Không, sau đó ngươi có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý. Chuyện này đối với ngươi, với ta, với tất cả mọi người đều tốt, cũng không phải chuyện quá khó khăn, ngươi nhận được rất nhiều chỗ tốt, mà còn có thể cứu dân chúng trong thành.

Thanh âm kia tiếp tục nói.

- Nghe hình như cũng không tồi, chỉ cần ta đi hưởng thụ là có thể cứu mọi người sao.

Diệp Lăng thần nhiên hỏi.

- Đúng, chính là như thế...

- Được, ta đáp ứng người.

Diệp Lăng nói.

- Diệp Lăng...

- Thập Tam...

- Tiểu quốc vương...

...

- Các người không cần nói nữa, hiện tại đó là biện pháp hay nhất, cũng là biện pháp duy nhất, bọn họ bắt quá chỉ muốn một mình ta thôi, đâu muốn gì khác nữa.

Diệp Lăng không chút do dự nói.

- Ta và người cùng đi.

Triệu Nhã Nhu ở thời điểm quan trọng lên tiếng, không chỉ bởi vì nàng không muốn rời khỏi Diệp Lăng, mà còn vì chuyện này nàng cũng muốn chịu trách nhiệm.

- Ta cũng vậy.

Đồng thời, những nữ hài kia cũng tỏ thái độ như nhau, muốn cùng đi với Diệp Lăng.

Ý của các nàng rất rõ ràng, mặc dù Diệp Lăng chết, các nàng cũng muốn chết cùng một chỗ với Diệp Lăng.

- Các người và ta đi cùng làm gì, một mình ta đi là được.

Diệp Lăng lắc đầu nói.

- Không, ta muốn cùng người đi. Đã hơn một lần, chúng ta cho người đi một mình, người đi thoáng cái là mười năm, chúng ta không muốn mất người mười năm nữa, lòng chúng ta không chịu nổi,

Thất công chúa cầm tay Diệp Lăng, sống chết giữ lấy.

...

- Các người không nên như vậy, ta đi có thể nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề.

Diệp Lăng nhăn mày, nhẹ giọng nói.

- Hiện tại người có thể có biện pháp nào, người không được gạt chúng ta, cho dù người là thiên tài Luyện Kim, cho dù người là nhi tử của nữ thần may mắn, cũng phải thúc thủ vô sách, người đang đối mặt với lực lượng một đế quốc đó.

Triệu Nhã Nhu nắm tay Diệp Lăng, bình tĩnh nói, mà trong sự bình tĩnh, tồn tại lửa giận làm người sợ hãi.

- Các người không cần lo lắng cho ta, ta còn rất nhiều bài tẩy hữu dụng chưa lật, Tiểu Nhị có thể giúp ta...

- Đúng vậy, còn có Tiểu Nhị, nàng có thể khống chế những chuyện này...

Tại lúc này mọi người đang tìm một chút hy vọng, tuy năng lực Tiểu Nhị không phô bày trước mặt mọi người, nhưng lúc này, bọn họ cũng không quản nhiều, bọn họ đều lựa chọn tin tưởng.

Chỉ là, tại lúc này, trên bầu trời truyền đến một tin tức, làm cho bọn họ mất đi tia hy vọng cuối cùng.

- Đừng nghĩ dùng khôi lỗi nhân kia khống chế chúng ta, mỗi chiếc phi thuyền ở đây đều có chứa thuốc nổ, nếu xuất hiện tình huống gì, liền đồng loạt chặt đứt trang bị Luyện Kim, để thân thuyền lao vào tòa thành, đến lúc đó thuốc nổ nhất định sẽ làm thành thị các người trở nên rất mỹ lệ.

....

- Hừ, xem ra ta phải tung tuyệt chiêu rồi, các người ở trong thành hảo hảo mà nhìn, ta sẽ cho các người thấy cảnh tượng mà chưa bao giờ được thấy, nhớ kỹ phải chú ý an toàn, bắt đầu phòng ngự. Diệp Lăng vừa cười vừa nói, sau đó liền chuẩn bị rời đi, rất giống tráng sĩ bước đi trong điệu hát bi ai.

Chỉ là, hắn không đi được hai bước, liền dừng lại, đơn giản là đám nữ hài tử kia đều đi cùng với hắn.

- Các người không nên đi theo ta, ta thật muốn xuất tuyệt chiêu, có các người ở đó, ta còn phải chiếu cố các người, làm phân tâm.

Diệp Lăng nói.

- Ta không muốn.

- Các người tin tưởng ta không?

- Tin tưởng.

- Vậy liền chờ ở đây.

- Không.

...

- Nhìn phi thuyền kia.

- Chỉ là bầu trời, có gì đẹp, đừng gạt chúng ta.

...

- Được, ta cầu xin các người, để một mình ta đi thôi, ta sẽ trở về, nếu như ta bị Tường Không đưa đi, các người cũng có thể cùng đi, cùng lắm chúng ta làm chó săn cho Tường Không thôi.

Diệp Lăng rơi vào đường cùng nói.

...

Mọi người trầm mặc hồi lâu, nhưng tựa hồ nghĩ thấy lời của Diệp Lăng cũng có điểm đạo lý, Diệp Lăng chỉ cần theo phe Tường Không, thật ra lại rất an toàn, mà đến lúc Tường Không nhất thống thiên hạ, cũng không ai phân ai là chó săn, bởi vì tất cả mọi người đều là người của Tường Không.

Diệp thành vốn là trung lập, đồng dạng không bị gì cả.

Về phần Chu Tước Ngã Lạp, tình huống hiện tại, bọn họ có thể trách Diệp Lăng cái gì, tin tưởng bọn hắn cũng sẽ để Diệp Lăng đi cùng Tường Không, để cuộc sống của Diệp Lăng có thể an an ổn ổn.

- Chúng ta liền cùng nhau trở thành chó săn của Tường Không...

Triệu Nhã Nhu nói.

- ...

- Chuyện này cũng thật là... Làm chó săn ở bên cạnh rất vinh quang sao? Còn nữa, các người trước đây vốn là người của Tường Không, thậm chí còn một người là nữ hoàng.

- Tốt, hiện tại có thể để ta đi một mình, các người ở bên ngoài nhìn, chỉ là phải giúp ta chiếu cố Phi Bà một chút, nàng không như các người, nàng không có lực lượng bảo vệ bản thân... À, thuận tiện chiếu cố Sa Lan nữa, tân học sinh của ta.

Diệp Lăng thấy Sa Lan ở bên cạnh mình, liền thuận miệng nói.

- Hừ, ai là tân học sinh của người, ta chỉ nói muốn học Luyện Kim thuật, cũng không nói muốn trở thành học sinh của người.

797. Chương 802: Chân Mệnh Thiên Tử (2).

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 802: Chân mệnh thiên tử (2).

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

- Người muốn làm gì?

Thấy Diệp Lăng phân phó như vậy, Triệu Nhã Nhu cảm thấy Diệp Lăng tựa hồ muốn làm chuyện gì, rất có khả năng thật có tuyệt chiêu gì đó.

- Người xem rồi sẽ biết.

Diệp Lăng cười cười, sau đó liền phóng người, bước lên tiểu phi thuyền trong phi thuyền, hất một lần nữa bay lên không.

- Tường Không hoàng đế đâu rồi, ra đây một chút, ta có chuyện muốn thương lượng cùng người.

Diệp Lăng lên tới không trung, nói tới phía bầu trời.

...

- Đừng ẩn náu nữa, ta biết người ở đó, ta có thể cảm giác được.

Diệp Lăng nói.

- Sao người cảm giác được?

Thanh âm Tường Không hoàng đế xuất hiện, hắn cũng không giấu diếm gì.

- Bởi vì dù sao người cũng là phụ thân của Tiểu thất, bằng hữu của phụ thân ta, khí tức người rất quen thuộc.

Diệp Lăng mỉm cười nói, nhìn về phi thuyền Tường Không hoàng đế trong một đoàn phi thuyền hoàn toàn giống nhau.

Tuy Tường Không hoàng đế hành sự có chút điên cuồng, nhưng mà hắn thật sự có đảm lược, tự mình ra tiền tuyến.

- Đừng nói những lời này, hiện tại người muốn lấy lòng ta cũng không được đâu, người có biết vì người mà ta phải trả giá rất nhiều không.

Tường Không hoàng đế nói.

- Cái giá mà người phải trả rất đáng. Chúng ta không nên ở đây nói chuyện, đi xuống phía dưới đi, ta và Tường Không người.

Diệp Lăng mỉm cười nói.

- Tiểu Diệp Lăng, đầu óc của người có vấn đề sao. Người tưởng ta không biết, lấy năng lực của người, ta và người cùng một chỗ nhất định sẽ bị người bắt.

Tường Không hoàng đế đề phòng nhìn Diệp Lăng.

- Người cũng nhìn ra được sao, hắc hắc, vậy người gọi người đi cùng với ta, còn nữa, người cũng xuống đi, trên này gió lớn.

Diệp Lăng mỉm cười nói.

- Ở chỗ đó đi, Sở Cửu đang chờ người, hắn vừa lúc cũng muốn nói chuyện với người đó.

Tường Không hoàng đế chỉ về phía dưới nói, đó là một nơi cách không xa thành thị, nơi đó có đại đa số người của Tường Không.

- Còn nữa, người thề đi, người chỉ muốn đi với ta, không có dị tâm.

- Ta thề, ta sẽ đi cùng Tường Không, không có chút dị tâm không đúng với Tường Không.

Diệp Lăng lập tức thề, mà giọng nói làm cho lời thề tựa hồ không có chút tác dụng.

Chỉ là sẽ không có ai hoài nghi lời thề của Diệp Lăng, bởi vì Diệp Lăng chưa từng nuốt lời, chỉ cần hắn đã nói, nhất định sẽ thực hiện.

- ?

Lúc người phía dưới nghe được lời thề của Diệp Lăng, liền nghĩ chuyện tình có chút khác, tất cả mọi người cho rằng, Diệp Lăng đã thỏa hiệp, hy sinh bản thân, thành toàn cho mọi người.

Lúc trước hắn nói có tuyệt chiêu, lẽ nào chỉ có vậy sao?

Tuy rằng mọi người đều thấy phiền muộn, nhưng hiện tại chuyện đã đến nông nổi này, cũng không có biện pháp gì.

- Tốt, người có thể tới, quân đội ta sẽ rút lui khỏi đây.

Tường Không hoàng đế tựa hồ cũng không muốn tiếp tục uy hiếp Diệp Lăng, chuyện này đối với hắn mà nói, cũng là một chuyện không tốt.

- Rút lui vẫn là chờ một chút nữa đi, ta không phải còn chưa chân chính ly khai sao.

Diệp Lăng cười cười nói

- Chúng ta cùng nhau đi xuống, ta sẽ không làm chuyện gì đối với người, người cứ yên tâm đi.

- Được...

Tường Không hoàng đế vẫn nghĩ Diệp Lăng còn thứ gì đó, nhưng tựa hồ cảm thấy cũng không cần sợ nữa. Bởi vì cho dù Diệp Lăng đổi ý, chính mình cũng có thể tùy thời tiến hành công kích Diệp Lăng.

Chỉ là cho dù như vậy, Tường Không hoàng đế cũng bảo trì cự ly với Diệp Lăng, hạ xuống địa phương cách Diệp Lăng một trăm mét có hơn, mà khi đó, Diệp Lăng đang nói chuyện cùng Sở Cửu.

- Sở Cửu, người có gì muốn nói với ta?

Lúc Diệp Lăng hạ xuống, một mặt nhìn Tường Không hoàng đế, một mặt thuận miệng hỏi.

- Ta muốn nói một việc với người, một chuyện có thể cho đại lục được yên bình, chuyện tình này, chỉ có người mới làm được.

Sở Cửu nói.

- Đừng xem trọng ta như vậy, ta chịu không nổi đâu.

Diệp Lăng nhíu mày.

- Nhưng quả thật là vậy, bởi vì chỉ có người là có quan hệ cùng các phương, đồng thời lại có các phương chống đỡ, chỉ cần người chịu, việc này không phải không có khả năng.

Sở Cửu tiếp tục nói, thời điểm hắn đang muốn nói tiếp, Diệp Lăng đã nói chuyện cùng Tường Không hoàng đế, mà còn nói lời làm người ta không sao hiểu nổi.

- Hoàng thượng, kỳ thực có một chuyện ta muốn nói cùng người. Người có biết không, Luyện Kim Thuật rất thần kỳ, toàn bộ vật mà trời đất sở hữu đều có thể trở thành vật phẩm cho Luyện Kim Thuật tạo ra, tựa như đại địa...

Tay Diệp Lăng nhẹ nhàng chuyển động, dưới chân hắn sinh ra một cây cột khổng lồ, đây là thổ nguyên tố kết hợp thành, cứng rắn cực kỳ.

Mà cây cột cũng đội Diệp Lăng từ đất bằng lên cao, tới nơi những người khác tạm thời không tiếp cận được. Cũng không biết là may mắn hay bất hạnh, Sở Cửu vốn bên cạnh Diệp Lăng cũng bị Diệp Lăng mang lên.

- Người muốn làm gì, người đừng nghĩ đến chuyện ngu xuẩn...ta sẽ lập tức phát lệnh tấn công.

Tường Không hoảng để cảm thấy có khả năng phát sinh chuyện không ổn, mà cảm giác này cũng là cảm giác mọi người nhận thấy.

Vào lúc này, bốn người Triệu Nhã Nhu nhìn về phía Diệp Lăng, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong, bọn họ chờ mong Diệp Lăng có thể sáng tạo ra kỳ tích, có thể giải quyết hết những người này.

Tuy rằng chuyện như vậy nói ra làm người ta khó tin, nhưng nếu mà Diệp Lăng nói, bọn họ tin tất cả đều có khả năng.

- Đừng nóng vội, đó chỉ là bắt đầu, chẳng qua mới thay đổi hình trạng thôi, kế tiếp mới đặc sắc nhất, Luyện Kim Thuật có thể thay đổi cả phân tử vật chất, tỷ như trong không khí...

Diệp Lăng thần nhiên nói.

Không khí? Có ý gì? Không khí có thể làm cái gì?

Tất cả mọi người không rõ, chỉ thấy Diệp Lăng dùng tay vẽ lên một bức tranh Luyện Kim trận ở không trung, mà Luyện Kim trận này càng lúc càng lớn, mỗi lần Diệp Lăng khắc lên bức tranh lại lớn hơn một chút, nếu không để ý thứ khác, chỉ nói đến cảnh tượng này, thì đó là cảnh tượng cực sắc, cực đẹp làm suốt đời khó quên.

Luyện Kim trận mỹ lệ giữa không trung, dưới ánh mắt mọi người, xuất hiện tựa hồ rất thông thả, nhưng thực tế quá trình này cũng rất ngắn, chỉ trong nháy mắt liền hoàn thành.

Trong không trung, thời điểm Luyện Kim trận hoàn thành, liền phát sinh quang mang mãnh liệt, đồng thời giống như muốn vụn vỡ tan.

- Bao.

Diệp Lăng nhẹ nhàng nói.

Ở khắc này, có lẽ bởi vì ngữ khí của Diệp Lăng, nên mọi người đều nghĩ, bạo tạc này sẽ không quá lớn, chỉ rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng...

Chỉ là, sự tình lại ngoài dự liệu của mọi người, cho dù là có người nghĩ bạo tạc này sẽ rất lớn, cũng không nghĩ đến lại mạnh mẽ như vậy.

Tại thời điểm Luyện Kim trận bạo liệt, ngay từ đầu cũng không bạo phát ra ngoài, mà nó hút toàn bộ phụ cận lại, một khắc đó, trên mặt phi thuyền, tất cả mọi người có thể cảm nhận được hấp lực này rất khủng bố.

Mà trong nháy mắt, Luyện Kim trận bạo liệt, bạo liệt giống tai họa kia liền hiện ra trước mặt mọi người, giờ khắc này, mọi người cảm thấy được trời đất tựa hồ cũng bị hủy diệt theo.

Bạch quang chói mắt kia, phá hủy tất cả mọi thứ phụ cận, ngay lúc tiếp cận phi thuyền liền hóa thành hư ảo, chỉ là đó mới chỉ một bộ phận nhỏ, chân chính làm cho mọi người cảm nhận được khủng bố là trùng kích kế tiếp.

Bạo liệt mạnh mẽ nhất định sẽ mang theo sóng trùng kích, mà sóng trùng kích này có uy lực của đạn trái phá.

Sóng trùng kích long trời lở đất bừa bãi tàn sát mọi thứ chung quanh, loại sóng trùng kích này, so với cơn lốc mà mọi người biết còn mạnh mẽ hơn mấy trăm lần, trong nháy mắt, phi thuyền vốn tụ tập khắp bầu trời toàn bộ tách ra, dùng tốc độ cực nhanh tán đi bốn phương.

Tin tưởng, những phi thuyền này dưới sóng công kích, không thể tránh né được, mà người trên nó, tại một khắc sóng trùng kích kia, đã tử vong.

798. Chương 803: Chân Mệnh Thiên Tử - Đại Kết Cục!

Luyện Kim Cuồng Triều

Tác giả: Lam Linh Tiểu Tiểu Sinh

Chương 803: Chân mệnh thiên tử - Đại kết cục!

Dịch: Linhnhi

Nguồn: Vip.vandan

Mà sóng trùng kích cũng không phải chỉ ảnh hưởng đến phi thuyền khắp mặt trời kia, mặt đất cũng cảm thụ được, quân đội Tường Không ở Diệp thành bị cát bụi trên mặt đất vây lấy, toàn bộ bị thổi bay, bay rất xa rất xa mới rơi xuống.

Tại một khắc này, độ chênh lệch của thực lực đã bị cuốn đi.

Thật... Thật kinh khủng.

Khi cát bụi tan rã, tất cả mọi người ngơ ngẩn nhìn hoàn cảnh bên ngoài, nếu không phải bọn họ tận mắt nhìn thấy, bọn họ tuyệt đối không tin, có người cư nhiên có thể dùng lực một người, đơn giản hủy diệt quốc lực của một đế quốc cực mạnh trên đại lục, mà còn trong nháy mắt.

Đồng thời, nếu như không phải Diệp thành đã triển khai phòng ngự, phỏng chừng sẽ bị phá hủy toàn bộ, ngấm lại cũng làm người cảm thấy lông tóc dựng đứng.

Loại Luyện Kim trận kia thực chỉ lợi dụng không khí thôi sao? Vấn đề này quanh quẩn đầu óc mọi người, càng làm Luyện Kim thuật sĩ Sa Lan si mê.

Luyện Kim thuật Diệp Lăng vừa mới thi triển, uy lực hủy thiên diệt địa, hiện tại ai còn dám nói, thực lực Luyện Kim thuật sĩ yếu chứ?

- Diệp Lăng đâu?

Lúc này, mọi người đột nhiên phát hiện, cây cột lớn lúc trước cũng bị sóng trùng kích khủng bố kia đánh bay, bản thân Diệp Lăng không biết tung tích.

- Tiểu hồn dẫn này...

Một đám nữ hài thiên cấp nhanh chóng dùng tốc độ thiểm điện nhắm đến chỗ Diệp Lăng, tính toán phạm vi cự ly sóng trùng kích, tìm nơi Diệp Lăng hạ lạc.

Lúc này, quân đội Diệp thành cũng xuất động, vừa tìm Diệp Lăng, vừa xử lý chiến trường, có thể cứu liên cứu...

- Diệp Lăng...

- Đệ đệ...

- Thiếu gia...

- Tỷ phu...

...

Các nữ hài vừa kêu to, vừa lo lắng tìm kiếm...

- Khụ khụ... Ta ở chỗ này. Đều do Sở Cửu này, không có gì ôm ta làm chi, hại ta phản ứng muộn một điểm, bị thổi đến nơi này.

Diệp Lăng đầy bụi đất xuất hiện trước mặt mọi người, bên cạnh còn có một người thẹn thùng, Sở Cửu.

...

Các nữ hài trầm mặc một hồi, sau đó liền cùng có động tác, chạy lại ôm Diệp Lăng, mà Diệp Lăng diện tích có hạn, chỉ có thể ôm một hai người, cũng không thể cổ nhiều như vậy, các nữ hài ôm chông lấy Diệp Lăng, mọi người cùng ôm nhau.

Chịu không nổi Diệp Lăng té xuống mặt đất, sau đó liền xuất hiện tình huống chổng người.

Cảnh này thực sự làm người phún máu, một đám nữ nhân tuyệt mỹ ôm Diệp Lăng, nữ nhân ở đây đều là tồn tại xinh đẹp nhất trên đại lục.

...

- Kết thúc được rồi, hiện tại đại lục hẳn đã hòa bình, ta lại có thể du ngoạn khắp nơi.

Diệp Lăng nghĩ, Tường Không đã không còn lực lượng, kết quả rất rõ, không phải bị ăn tươi thì cũng giam giữ, đại lục lại khôi phục hòa bình vốn có.

Mà đến lúc này, vốn sự tình đã xong xuôi, thế nhưng, bởi vì một người, lại làm sự tình này xuất hiện một đoạn kéo dài, tạo kết cục hoàn toàn mới, kết cục phi thường có ý tứ.

...

- Kháo, ta mặc kệ, chuyện như vậy các người để người khác làm đi, biểu tỹ, người có thể đó, còn Triệu Nhã Nhu nữa, người cũng có thể, mà người đã làm rồi.

Diệp Lăng đối với kết cục này cực kỳ phản đối, hẳn không muốn tiếp thụ việc này, không muốn tiếp thụ kết quả mọi người thương nghị.

- Ta thì có thể rồi, nhưng người khác sẽ không phục, chỉ có người hợp nhất.

Long Cát công chúa mỉm cười nói.

Triệu Nhã Nhu tiếp lời:

- Ta đã làm, ta có thể giúp người xử lý, nhưng chỗ này vẫn là do người mới tốt, người khác cũng sẽ không phục ta.

- Lẽ nào ta ngồi, người khác đều phục sao?

Diệp Lăng nhú mày nói.

- Đúng, người là người duy nhất được đồng thuận, chỉ có người mới không làm ai dị nghị.

Mọi người đồng thời nói.

Mọi người muốn Diệp Lăng ngồi vị trí gì?

Vị trí hoàng đế, hoàng đế toàn bộ đại lục nhân tộc.

Đây là chuyện mọi thế lực thương lượng, mọi người nghĩ người hợp duy nhất chính là Diệp Lăng, bởi vì mỗi một phương bọn họ đều ủng hộ Diệp Lăng. Vốn có thể để tự khôi phục lại, nhưng vấn đề sẽ như cũ, có khả năng tiếp tục bạo phát chiến tranh.

Nhiều năm chiến tranh như vậy, làm phương diện Chu Tước Ngã Lạp đều dung hợp một phương, hiện tại nếu như muốn phân ra, nhất định phải có một phen tranh đấu, chuyện này làm cho mọi người buồn cười, rõ ràng hợp cùng một phương không việc gì, nhưng phân ra lại bắt đầu tranh cãi âm ỉ.

Kỳ thực chuyện này giống với một số người chia gia sản, phân sao cho đồng đều, mà đồng đều thì bên nào cũng có tiêu chuẩn của mình, lại bắt đầu tranh cãi âm ỉ.

Đối với chuyện này, vốn không ai chú ý tới, bất quá có người đưa ra thuyết pháp, mà người này chính là Sở Cửu.

Sở Cửu không những vạch ra điểm này, còn vạch ra quốc gia bị Tường Không khống chế nhiều năm đã biến mất, quốc gia này thuộc về ai, cũng là một vấn đề, mà Tường Không hiện tại không có thực lực gì, khó bảo toàn những người khác nhìn thêm thương.

Diệp Lăng diệt trừ quá mức triệt để, tuy rằng giải quyết phiền phức Diệp thành, nhưng lại mang đến phiền phức cho đại lục, một quốc gia không bố trí phòng vệ, tất bị các quốc gia khác tranh đoạt.

Nói cách khác, thiên hạ này không thể thái bình, mà sẽ tiếp tục bạo phát chiến tranh.

Mà biện pháp duy nhất chính là, biến toàn bộ thiên hạ thành một đế quốc, coi như là Tường Không bị Chu Tước và Ngã Lạp liên hợp chiếm đoạt, hiện tại nên tuyển ra một hoàng đế, có thể là Chu Tước hoàng đế, là Ngã Lạp hoàng đế, hay những người khác.

Vấn đề này mọi người tranh luận thật lâu, đề cử rất nhiều người, nhưng cuối cùng cũng có người không phục.

Ai cũng không phục ai, thảo luận như vậy liên tục không có ý nghĩa, đến lúc đó vẫn bạo phát chiến tranh, không bằng phân trở lại lãnh địa, đến lúc đó rồi nói tiếp.

Mà đúng lúc này, có người đột nhiên nhớ tới Diệp Lăng, mà tên Diệp Lăng vừa ra, liền không có ai phản đối, bởi vì vốn bọn họ đều ủng hộ Diệp Lăng, hơn nữa, nếu như không phục Diệp Lăng, thì một thân Luyện Kim Thuật của Diệp Lăng, người không muốn cũng phải ủng hộ.

Đây là một kết quả rất ngoài ý muốn, cũng là kết quả làm mở rộng tầm mắt.

Bọn họ không cảm thấy Diệp Lăng sẽ là một hoàng đế tốt, chỉ là hiện tại thích hợp nhất, chỉ cần Diệp Lăng có làm hoàng đế, thì sẽ mang đến hàng loạt chuyện hoãn lại, có thể duy trì hòa bình.

Mà bọn họ sẽ phân đế quốc làm ba khu lớn, Tường Không, Chu Tước, Ngã Lạp, ba địa phương này vẫn do thế lực lúc đầu quản lý, duy nhất chính là không có danh xưng hoàng đế, chỉ có danh xưng Tường Không vương, Chu Tước vương, Ngã Lạp vương.

Mặc dù giống như không có biến hóa, nhưng ít ra lại áp chế đại lục xung đột, đây là một kết quả hay nhất.

Sau đó, bọn họ liền thuyết phục Diệp Lăng, để Diệp Lăng làm hoàng đế này.

Rất rõ ràng, Diệp Lăng khẳng định sẽ không chịu làm, hắn cũng không muốn mang phiền phức...

Chỉ là, lúc nghe mọi người giải thích xong, lại đồng ý Diệp Lăng không cần xử lý chuyện phiền toái, chỉ cần làm hoàng đế trên danh nghĩa, còn chuyện khác, bọn họ sẽ xử lý.

Diệp Lăng mới cố đáp ứng cho xong, điều này làm cho rất nhiều người có cảm giác xúc động muốn đánh người.

...

Diệp thành nghênh đón vị truyền kỳ từ sáng đến tối, Diệp Lăng cử hành điển lễ đăng cơ ở chỗ này, trở thành hoàng đế duy nhất của đại lục nhân tộc, hắn cũng là hoàng đế nhất thống thiên hạ trên danh nghĩa trong lịch sử.

Tuy nhiên, đây là kết quả của một tràng hí kịch, nhưng vẫn là sự thật.

Ngày này, Diệp thành chìm đắm trong hân hoan, người các nơi trên đại lục tề tụ đến, đến để chứng kiến thời khắc lịch sử này.

- Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế. .

...

- Hoàng thượng đệ đệ, người thực sự là nhi tử của nữ thần may mắn sao, vì sao chuyện tốt như vậy đều để lên người người.

Đối với Diệp Lăng hoàng đế này, Diệp Lam Vũ có rất nhiều xúc cảm, đã biết đệ đệ cả đời tựa hồ đều may mắn như vậy, chỉ là, chuyện này cũng là chuyện này thích nhất.

Mà Diệp Lam Vũ hồi tưởng, Diệp Lăng đúng thật may mắn, nếu như không phải khi còn bé nói đùa, Triệu Nhã Nhu sẽ không phát động chiến tranh như vậy, mà nếu như không phải hắn biến mất cùng Triệu Nhã Nhu mười năm, làm tình hình đại lục trở nên phức tạp, thì đại lục này sớm đã là Tường Không, hắn càng không thể làm hoàng đế.

Mà nếu như không phải Tường Không hoàng đế có dã tâm như vậy, nhất định phải thống nhất thiên hạ, chuyện tình này cũng sẽ không biến thành như vậy.

Nếu như không phải....

Ở giữa có rất nhiều nếu như, rất nhiều sự trùng hợp, mà tất cả kết quả này tạo nên sự may mắn tới cực điểm của Diệp Lăng hoàng đế...

Hắn không chỉ là hoàng đế thống nhất thiên hạ, mà còn là hoàng đế tiêu dao nhất, hắn suốt đời cùng nữ nhân bên người sinh sống hạnh phúc chơi đùa trong thiên hạ, không lo không nghĩ.

....

- Tỷ phu hoàng thượng của ta, người hiện tại muốn làm chuyện gì nhất.

Triệu Nhã Nhu tại lúc Diệp Lăng đang cơ hỏi một câu.

- Nếu ta làm hoàng đế, vậy ta muốn thành lập hậu cung, phải có ba nghìn...

- Cút...

Đại Công Cáo Thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-kim-cuong-trieu>